

Giới thiệu Quân Hôn Chọc Lửa Thiêu Thân

Truyện Quân Hôn Chọc Lửa Thiêu Thân của tác giả Minh Lam Phong thuộc thể loại truyện ngôn tình với chất chứa nỗi niềm yêu thương của những con người mang tính cách trái ngược nhau.

Cô là bác sỹ nam khoa, có lẽ vì đặc thù của ngành này nên cô rất mạnh mẽ khi ở trên giường, mọi ngón nghề cô đều thuần thực đến không ngờ.

Còn anh là một thiếu tá quân đội và nhu cầu chuyện ấy cũng rất cao. Điều làm họ không mong muốn càng xảy ra khi cuộc sống ngày càng khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lửa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Nữ bác sĩ nữ lưu manh

Phòng làm việc yên tĩnh, Tô Khả đang cúi đầu xem lại hồ sơ khám bệnh hàng ngày của mình.

Cô lật "rọc rọc" thật nhanh, đem từng cái hồ sơ xem xét rất cẩn thận, rồi lại phân chia riêng từng loại bệnh một, cắt bao da quy đầu để bên trái, cắt tuyến tiền liệt để bên phải, trị liệu bệnh lý về đường sinh dục, vô sinh nam để ở giữa.

Rất nhanh, bàn làm việc đang ngăn nắp gọn gàng giờ đã ngổn ngang giấy tờ, rất lộn xộn và mất trật tự.

Trong tay không còn hồ sơ nào, Tô Khả tiếp tục quay sang bên cạnh cầm lên khoảng một chục hồ sơ bệnh lý khác, tính tiếp tục phân loại, chỉ có điều nét chữ trên bia hồ sơ đó như rồng bay phượng múa nhìn hoa cả mắt, khiến Tô Khả có chút không nhẫn nại.

Trời bên ngoài vẫn còn mưa, tiếng mưa rơi tí tách không ngừng vang lên bên tai Tô Khả, thật là làm phiền người khác.

Tô Khả nhìn đồng hồ, đã gần sáu giờ tối rồi, theo lý thì cô đã sớm tan làm, nhưng hôm nay công việc thật sự quá nhiều, làm hại cô đến bây giờ vẫn còn phải ở lại cái phòng làm việc chết tiệt này!

Nghĩ như vậy, tốc độ tay của Tô Khả nhanh hơn. Những nét chữ như rồng bay phượng múa kia, Tô Khả chỉ liếc cái móc của chữ là đã biết phải để hồ sơ này ở đâu rồi.

Đi cả tối thăm, cho nên bây giờ Tô Khả cảm thấy mệt mỏi và vô lực, những hồ sơ tiếp theo cô để xuống rất nhẹ nhàng trên bàn. Nhớ đến buổi sáng, máu tươi giống như nước dưa hấu trào ra dính vào ga giường, đến giờ vẫn còn để trong máy giặt quần áo chưa giặt, cộng thêm bây giờ bụng của cô đang âm ỉ đau, Tô Khả rất buồn bực, lại nghĩ đến cả ngày hôm nay, cô đều phải đối phó với các loại "tiểu đệ" hình dáng không đẹp mắt, thì càng buồn bực.

Tuần lễ này tổng cộng có hai trận mưa, một trận mưa kéo dài ba ngày, một trận mưa kéo dài bốn ngày, quần áo phải phơi hai ba ngày mới có thể khô, hơn nữa nghe nói thời tiết khó chịu này còn có khuynh hướng kéo dài nữa.

Ngay sáng nay, mí mắt của cô đã nhảy không ngừng, trong lòng mơ hồ cảm thấy hôm nay sẽ xảy ra chuyện bất thường gì đó.

Quả nhiên, lúc ra cửa, mới bước được mấy trăm mét, đôi giày cao gót cô liền dẫm lên một đồng cứng chồ. Cũng may trời không mưa, cọ cọ trên cỏ mấy cái là có thể sạch sẽ, chứ nếu mà trời mưa, để giày dính đầy bùn lầy, cộng với các loại ghê tởm khác. Tô Khả chỉ có nước ngồi xổm xuống, sau đó cúi đầu, cau mày dùng khăn giấy mà lau lung tung. Cuối cùng cũng sạch sẽ, cô định tiếp tục đi về phía trước, kết quả còn chưa đi được mấy bước, cô chỉ sơ ý một chút đã giẫm vào cái lỗ tròn thoát nước trên nắp cống rồi bị dính chặt, không cách nào rút ra được.

Bà ngoại ơi, sao cô lại gặp "may mắn" như thế chứ, diện tích nắp cống lớn như thế mà chỉ có một cái lỗ tròn nhỏ xíu a, vậy mà cô có thể giẫm vào, vận khí này có thể dùng để mua vé số được hay không?

Cho nên cô chỉ có thể cời chiếc giày dính vào cái lỗ thoát nước, sau đó đập cho rơi ra.

Lần này thì trời đã mưa, tay đã có hết sức giơ cái ô, còn phải một chân đứng thẳng, chưa kể cô còn phải ra sức khua khua gỗ gỗ, khiến đôi giày cao gót mới mua biến thành giày đế bằng. Không còn gì khổ hơn nữa!

Cuối cùng, đôi giày cao gót cũng biến thành giày đế bằng, trong lòng cô bị lại nội thương. Mặc dù đôi giày này là hàng nhái, nhưng cũng phải mất 38 đồng mới mua được! Hiện tại mới dùng được một tuần, đã trở thành hình dạng này, cô có thể không đau lòng hay không?

Tô Khả chỉ có thể buồn bực nhìn ông trời đen thui lùi phía trước, trong lòng gầm thét: Ông có cần phải hãm hại tôi như thế không?

Liếc mắt nhìn đồng hồ thấy không còn sớm, Tô Khả vô cùng lo lắng chạy tới bệnh viện, kết quả cũng vẫn muộn hai phút.

Vốn là khi xuất hiện tình huống như thế, nhân viên quản lý đập thẻ cũng sẽ mất nhắm mắt mở cho qua, không để người ta bị ghi danh đi trễ, nhưng Tô

Khả lại không ngờ, Lão Viện Trưởng bình thường đi trễ về sớm nửa ngày kia lại đứng ở trước máy tính, cho nên viên quản lý đập thẻ này phải ghi danh đi trễ mà không giúp gì được.

Khi Tô Khả nhìn thấy Lão Viện Trưởng, phản ứng đầu tiên là: (๐๐๐) ồ! Hôm nay lại cư nhiên đến sớm hơn cô! Phản ứng thứ hai là: Shit! Tiền thưởng chuyên cần của cô ơi.

Lão Viện Trưởng cứ thản nhiên như vậy, tư thế dựa vào tường vô cùng phóng khoáng, trên mặt là nụ cười không bình thường, hai tay khoanh vào nhau, sau đó dùng giọng điệu vô cùng quái gở nói: "Ồ, Tô Khả! Sao hôm nay cô lại tới trễ hả. A ha ha!!! Thật sự là rất đáng tiếc, toàn bộ tiền thưởng chuyên cần của cô đã không còn, a ha ha!!! Lần sau nhất định phải cố lên nha. A ha ha!!!"

A ha ha em gái lão! Cố gắng lên bà ngoại của lão! Lão tiện nhân, quá ghê tởm!

Nhìn cái giọng điệu hả hê kia, Tô Khả hận không thể cời giấy của mình ra rồi đâm vào lỗ đít của lão, để xem lão còn dám đắc chí hay không!

Đồ xảo trá, nghĩ đến thời tiết liên tục mưa dầm như thế này, cô vẫn phải ngày ngày dậy sớm, mục đích không phải là vì toàn bộ tiền thưởng chuyên cần này sao, không ngờ chỉ còn mấy ngày cuối tháng, cư nhiên lại bị dính trấu, hôm nay quả nhiên là ngày tai nạn của cô mà.

Giây phút nhớ lại những oán hận bị thương kết thúc, Tô Khả sờ sờ cái bụng nhỏ, tiếp tục lật “rọc rọc” hồ sơ bệnh án, phân loại.

"Nhanh chân lên một chút, nhanh lên một chút!". Một hồi xột xột xoạt xoạt của tiếng bước chân vang lên trên hành lang, từ xa tới gần. Vì vậy, Tô Khả đang hết sức chăm chú làm việc cũng đã nghe được tiếng bước chân "Cộc cộc" có lực, chân mày nhíu chặt lại, chặt đến nỗi có thể kẹp được con ruồi ở giữa.

"Phanh ——" một tiếng, phòng làm việc của Tô Khả bị người ta thô bạo đẩy ra.

Tô Khả kèm chế không được con tức giận, mạnh tay vỗ bàn một cái, phát ra một tiếng "Rầm——", sau đó như "Hung thần ác sát" nhìn vào những người không biết sống chết vừa xông vào kia: "Không biết đọc à! Không thấy trên đó viết bác sĩ đã tan làm sao?"

Bước vào phòng tổng cộng có ba người, một người bị thương, một người cũng người bị thương và một người ở phía sau nâng cái mông của người bị thương. ——|||

Ba người tiến vào phòng này hiển nhiên không ngờ vừa mới bước vào cửa phòng bệnh đã bị bác sĩ rống cho một trận, không khỏi "A" một tiếng, sau khi lấy lại tinh thần, vội nhìn Tô Khả nói: "Bác sĩ, mau mau, mau khám bệnh cho người anh em của tôi một chút, vừa rồi tập trận giả cậu ấy vượt qua chướng ngại vật, vô tình đâm chân sai, nên không vượt qua được, kết quả làm bị thương “tiểu đê” của cậu ấy rồi! Không biết “trúng” có vỡ không, nhờ bác sĩ kiểm tra gấp một chút."

Anh ta vừa nói như thế, người bị thương kia càng la to thêm: "Ai ui ai ui".

Tô Khả buông hồ sơ đang cầm trong tay ra, lúc này mới phát hiện, ba người vừa bước vào phòng mặc đồ rằn ri, trên mặt vẽ đầy son màu xanh lá cây, không thấy rõ diện mạo thật, hình như là bộ đội đặc chủng.

Tô Khả đi qua, sau đó đứng trước mặt hai người lính đặc chủng chớp chớp mắt ra vẻ không hiểu, mà người bạn của bọn họ vẫn ở bên kia rên rỉ yếu ớt.

Tô Khả liếc mắt, nhìn về phía hai người nói: "Sao hai người còn chưa tránh ra?"

"A nha!" Hai người gạt mạnh đầu, sau đó đứng qua một bên cho Tô Khả đi tới.

Tô Khả nhìn hai người lính đặc chủng trẻ trung khỏe như trâu mộng này, không khỏi mắng thầm một câu: Cảm tình với bộ đội đặc chủng cũng là ngu ngốc sao? Nghĩ tới đây, lập tức lắc đầu phủ nhận, dù sao ở trong ấn tượng của cô, chỉ có cô đơn thôi, CMN, giả nhân xảo quyết muốn chết!

Tô Khả đứng một bên, nhìn người bị thương trên mặt phết đầy son màu xanh xanh hồng hồng: "Coi."

"Hà?"

Tô Khả tiếp tục liếc mắt: "Anh không coi thì tôi kiểm tra cho anh thế nào được, yên tâm, tôi sẽ nhẹ nhàng." Nhìn bộ dạng nhỏ bé của người lính này, phỏng đoán cái đó hẳn là không lớn lắm.

Chứng kiến một ngày bất thường xảy ra, đến khi tan làm lại đưa đến một bữa tiệc tươi mới, ngon lành về thị giác, Tô Khả cảm ơn ông trời cũng không đối xử với cô tệ lắm. Nghĩ như vậy, tâm trạng phiền não trở nên thoải mái hơn.

Người kia run lên một cái, sau đó sệt sệt hỏi Tô Khả, "Bác sĩ, ở đây không có bác sĩ nam sao?"

"Anh ta về rồi, hai người khác đang đi ăn cơm, cả khoa nam khoa này chỉ còn một mình tôi." Tô Khả bắt đầu dùng giọng điệu điệu dàng: "Anh có thể coi được rồi."

"Vậy. Để tôi chờ họ. Thôi." Nói xong, lại bắt đầu "Ai ui ai ui", lấy tay che hạ thân rên rỉ.

Tô Khả giận, "Anh xem thường tôi không có chuyên môn hả? Cái loại kim châm như của anh, lão nương tôi đây đã nhìn thấy nhiều rồi, xấu hổ cái gì!

mau còi ra cho tôi!"

Nhìn cơ thể nhỏ bé của Tô Khả mà lại bộc phát ra tiếng hét lớn đến như vậy, ba người lính đặc chủng mặt đang xanh trong nháy mắt biến thành màu đỏ tía.

"Nếu anh không để tôi khám cho anh, cẩn thận không cái kim châm của anh về sau không chỉ không sinh được em bé, mà còn có thể bị liệt đấy!"

Người bị thương này chợt cảm thấy “Cúc Hoa” căng thẳng, che mặt lệ rơi.

Tô Khả nhìn hai người đứng bên cạnh, nghiêng đầu: "Các anh có muốn để tôi kiểm tra cho một chút không? Yên tâm, kỹ thuật của tôi là tốt nhất cả khoa nam khoa này, chỉ cần cắt da phẫu thuật thẩm mỹ cái bọc bên ngoài, các anh muốn thế nào tôi có thể làm như thế."

Trong thoáng chốc, hai người lính đặc chủng cảm giác mình đã gặp phải một Nữ Lưư Manh, sau đó lập tức tông cửa xông ra ngoài, vứt bỏ người bạn bị vỡ “trứng” ở lại.

Đợi đến khi hai người lính đặc chủng rời đi, Tô Khả bèn cười hắc hắc: "Bọn họ đều đi rồi, chỉ còn lại hai người chúng ta thôi, anh không cần phải xấu hổ nữa, kỹ thuật của tôi rất tốt, còi đi, tôi sẽ rất cẩn thận, rất nhẹ nhàng với anh."

Người bị thương càng nhúu chặt “Cúc Hoa” hơn, nghĩ đến việc Tô Khả vừa nói mình có thể bị liệt hoặc không thể sinh con, run run rẩy rẩy còi bộ đồ rằn ri ra, sau đó lộ ra một cái nội y màu đỏ chót.

Tô Khả: "(◕◕)", sau đó nói, "Năm tuổi của anh hả?"

Người lính đặc chủng lúc này nóng bỏng cả mặt, hai tay túm chặt nội y của mình, bộ dạng không biết có nên còi hay không.

Thấy vậy, Tô Khả trực tiếp bước tới, kéo cái nội y màu đỏ xuống: "Ai ui, đừng thẹn thùng nữa."

"."

"Da anh rất trắng."

"."

"Ồi chào, tổng hợp chi tiết, CMN, xếp hạng thứ hai trong những cái mà tôi đã nhìn thấy nha! Đủ năng lực!"

"."

"Nha, hình dáng nhìn rất hoàn hảo."

"."

"Oa"

"."

Hai người lính đặc chủng đứng bên ngoài cửa, nghe thấy những câu buru hân này, nhìn nhau, vì anh em của mình mà đau lòng, không ngờ gặp phải một bác sĩ lưư manh.

Đúng lúc này, họ nhìn thấy có một bóng người từ xa đi tới, hai người này lập tức đứng nghiêm, chào theo quân lễ: "Xin chào thượng tá."

Mắt của bọn họ tràn đầy sự kính trọng, người đàn ông này chỉ lớn hơn bọn họ khoảng vài tuổi thôi, nhưng năng lực và uy tín trong quân doanh của bọn họ, được coi là rất mạnh mẽ!

Người vừa đến kia gật đầu một cái, bờ môi lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng: "A Tuấn như thế nào?"

Hai người hai mặt nhìn nhau, không biết nói gì, chỉ biết quay đầu, nhìn vào cánh cửa lớn đang đóng chặt. Đúng vào lúc này, bên trong lại truyền ra một tiếng nói: "Chắc chắn, cảm giác không tồi a, về sau vợ anh sẽ rất có phúc a."

Sau đó hai người mặt đỏ tới mang tai quay lại nhìn người Thượng tá anh tuấn lịch sự đang đứng trước mặt.

Ai, Thượng tá sao thế? Từ trước tới giờ đều là người khiêm tốn, dịu dàng như nước, sao bây giờ sắc mặt thượng tá lại như gió thổi mưa giông trước cơn bão?

Chỉ thấy người Thượng tá trẻ tuổi này trong nháy mắt đẩy cửa phòng làm việc ra, nhìn thấy lính của mình phía dưới bị còi trống tron cùng với người đang đeo cái bao tay trong suốt kiểm tra cái “đàn ông” của cậu ta, bèn cắn răng nghiêng lợi rít ra hai chữ: "Tô, ... Khả!"

Mà Tô Khả vốn vẫn đang đắm chìm trong công việc giật mình ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy rõ mặt người vừa tới, vẻ mặt liền hoảng sợ!

Chương 2: Nhất kiến chung tình

Thời tiết tháng tám nóng bức đến độ nhựa đường cũng tan chảy, trở nên mềm nhũn như con chi chi, người nào mà giẫm lên phía trên cảm giác không khác gì giẫm lên bông.

Tô Khả đội chiếc mũ lưỡi trai của quân đội màu xanh lá cây trên đầu, lưng đeo một cái cặp đựng sách hình chữ nhật rất lớn, một tay kéo rương hành lý nặng nề màu đỏ chót, một tay xách một túi đồ, trên vai còn đeo thêm cái cặp đựng laptop, cứ như vậy đi về hướng trường học.

Có trường nào giống như trường học của cô không, ồn ào lộn xộn muốn chết? Sinh viên mới mà bị tập huấn quân sự sớm như vậy! Nhớ trước khi đến đây, cha mẹ vô lương tâm của cô nhìn cô nói, "Khả Khả, ba mẹ còn phải đi hưởng tuần trăng mật, con cũng đã lớn như vậy rồi, hơn nữa tính tình và dung mạo của con cũng không phải thuộc loại dễ dàng bị người ta bắt cóc, cho nên con tự mình đến trường thôi."

Lời của cha mẹ khiến Tô Khả có cảm giác không kìm nổi kích động muốn đập đầu xuống đất, đây là tuần trăng mật thứ bao nhiêu của bọn họ rồi hả? Nhiều tuổi như vậy vẫn còn học đòi những người tuổi trẻ yêu đương lãng mạn, thật là muốn mạng người ta mà.

Bánh xe của rương hành lý không ngừng phát ra âm thanh "lèo xèo ——", làm cho Tô Khả vốn đang không tìm được cửa chính vào trường học nóng này, tức giận không dứt.

Thành phố này nổi danh là thành phố của những trường Đại Học, khắp nơi hai bên đường đều là các trường đại học danh tiếng. Tô Khả hí mắt bắt đầu nhìn tầng tầng lớp lớp bảng hiệu, nhưng tìm tới tìm lui cũng không tìm thấy bảng hiệu trường đại học của mình, Tô Khả có cảm giác muốn học máu như bị đi đất lừa thuê.

Đúng vào lúc này, có mấy nam sinh mặc đồ rằn ri đang từ đối diện đi tới, dáng vẻ cao lớn, trên gương mặt khôi ngô tràn đầy thanh xuân chảy đầy mồ hôi hột, dưới ánh sáng mặt trời chói mắt, phản xạ ra những tia sáng đầy đủ các sắc màu.

Bọn họ cùng nhau đi tới, kẻ vai sát cánh, tiếng cười sang sảng xuyên thấu mây xanh, khiến chú chim Tước trên cây ngô đồng trong nháy mắt bay vút lên trời cao, để lại mấy chiếc lông vũ nhẹ nhàng rơi xuống.

Tô Khả chỉ ngẩng đầu lên nhìn bọn họ một cái, rồi tầm mắt cứ vậy mà tập trung trên mặt của một người.

Dáng vóc của anh không thể so với bạn bè cao lớn bên cạnh, thân hình nhìn qua có vẻ mỏng manh gầy yếu, nhưng vẻ mặt anh lại rất sáng sủa đẹp trai, da trắng như ngọc, bộ dạng khề cười mềm mại nhẹ nhàng như nước.

Các bạn của anh luôn tùy tiện cười to, giống như anh hùng hào kiệt, khí phách ngất trời, chỉ có anh, bờ môi luôn treo một nụ cười nhạt, giống như là đang chú ý lắng nghe câu chuyện lý thú trong miệng những người bạn của anh.

Một nhóm bọn họ gồm năm người, anh ở giữa, bạn bè hai bên khoác vai nhau, thế nhưng anh lại là nhân nhả đút tay vào túi quần, các bạn của anh sai bước, thế nhưng anh lại bước rất chậm rãi, nhưng không bị tụt lại phía sau.

Khí chất của anh thanh cao và ngạo nghễ như cây tùng vượn cao trên đỉnh núi.

Trong thời đại trần tục này mà vẫn uy nghi như một vương tử!

Người như vậy, bất luận đứng ở chỗ nào, người nào ở bên cạnh anh, cuối cùng cũng sẽ biến thành phong cảnh của anh, làm nền cho anh.

Cô nhìn anh, mắt không hề chớp, nắng có gắt cỡ nào hình như cũng không mãnh liệt bằng nhìn anh, bên tai cũng không còn tiếng ve sầu trên cây ngô đồng đang không ngừng kêu gào ra rả làm phiền người khác.

Vừa lướt qua người Tô Khả, hình như anh cũng chú ý tới ánh mắt của cô, nhưng rồi lại như không chút để ý ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua Tô Khả, sau đó chậm rãi đi qua.

Tô Khả rõ ràng ngửi thấy hương thơm hoa đào nở rộ trong ngày xuân.

"Uy —— đội chút ——" không biết có phải nguyên nhân do Hormone gia tăng mãnh liệt hay không, Tô Khả ngu ngơ vươn tay ra, trực tiếp kéo người vừa đi qua bên cạnh. Sau đó Tô Khả lại cảm giác mình quá đường đột, vội vàng bỏ bàn tay đang níu chặt ống tay áo của người ta, cười "hi hi" hai tiếng rất ngây ngô, thế nào cũng thấy mình thật thô bỉ.

Đám người kia rốt cuộc cũng dừng lại, quay đầu nhao nhao nhìn Tô Khả. Mà người bị Tô Khả níu tay áo sau khi thấy Tô Khả, sắc mặt xanh đen trong nháy mắt trở nên đỏ thẫm, vẻ mặt ngưng ngưng nhìn Tô Khả: "Bạn học, bạn có chuyện gì sao?"

Tô Khả chớp chớp mắt, nhìn một người bỗng nhiên trở nên ngốc nghếch trong đám đó, sau đó quay đầu nhìn người đứng ở giữa, cong môi nở nụ cười nhẹ, lộ ra hàm răng nhỏ trắng nõn: "Bạn học, bạn có thể nói cho tôi biết, trường đại học XX đi như thế nào không?"

Tô Khả tự cảm thấy mình cười đến vô cùng ngọt ngào, trong nháy mắt có thể giết mấy tên đàn ông mà không cần dùng lực. Dù sao khi còn học cấp 3, bè đảng của cô đã nói với cô: "Tô Khả!, cậu chỉ cần hơi cười một tiếng chắc chắn sẽ khiến một đám nam sinh quỳ mọp dưới chân váy của cậu, nhưng, điều kiện tiên quyết là, cậu đừng có nói chuyện. Cậu vừa nói, đừng nói là nam sinh bình thường, ngay kẻ ngu ngốc nhất cũng bị cậu hù dọa"

Mặc dù Tô Khả không có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng dù sao cũng được xem là một giai nhân, làn da trắng mềm mại, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng, chiếc mũi thon nhỏ vênh lên ngạo nghễ, hai mắt to như mắt búp bê. Chỉ cần khẽ mỉm cười thôi, trong nháy mắt dễ dàng giết chết mọi nam sinh, cho nên giờ phút này Tô Khả ra đòn sát thủ —— khẽ mỉm cười.

Nhưng đợi rất lâu, nam sinh bị cô nhìn chăm chăm cũng không có phản ứng gì.

Tô Khả có vẻ không còn nhẫn nại, trong lòng cô bắt đầu gào thét: mỹ nam, mỹ nam, nhanh nhanh nói chuyện với tôi: "Haizzz, bạn học, xách nhiều đồ như vậy rất khổ cực đi, để tôi đưa cô tới trường học nha!"

Nhưng anh vẫn đứng tại chỗ, bộ dáng như không hiểu chuyện gì xảy ra.

Mà bạn bè của hắn, cái người bị Tô Khả ví như một tên ngốc ngây ngô sờ sờ cái đầu húi cua của mình, sau đó mỉm cười lộ ra hàm răng có màu sắc hoàn toàn khác biệt với màu da của hắn: "Hắc hắc, thì ra là như vậy, bạn học này, vậy để tôi đưa bạn đi."

Bạn bè của anh ta trong nháy mắt bắt đầu "A a ——" lên, hướng về phía tên ngốc nháy mắt ra hiệu, khiến Tô Khả đứng ở một bên thiếu chút nữa khạc ra ba lít máu tươi.

Người nọ hình như vờn tay, muốn giúp Tô Khả cầm rương hành lý nặng nề cùng bọc đồ, nhưng Tô Khả không hề nhúc nhích, không có biểu hiện gì, chỉ vẫn như cũ nhìn nam sinh đã làm lòng mình nở đầy hoa đào.

Đám người ồn ào kia dần dần cũng im lặng, sau đó nhìn theo ánh mắt của Tô Khả nhìn người nọ, rồi đều phản ứng giống nhau, một người trong đó còn dùng tay khuỷu tay hích hích vào anh: "Hắc, Cẩm Niên, hỏi cậu kia, đáng vẻ đừng giống như cọc gỗ không hiểu phong tình a."

Mà người nam sinh gọi là Cẩm Niên đó, chỉ liếc nhìn Tô Khả một cái, đáy mắt thoáng qua một tia khinh thường, ánh mắt lướt qua Tô Khả, sau đó mở miệng lạnh lùng, âm thanh như một dòng suối mát lạnh: "Quay về bên phải, trường học của cô ở đó."

Tô Khả theo ánh mắt của anh, chậm rãi quay về bên phải, bảng hiệu trường đại học của mình: Đại học XX, đột nhiên đập vào mắt cô. Phía trên thậm chí còn giăng một tấm băng rôn màu đỏ chói: Đại học XX hân hoan chào đón tân sinh viên nhập học.

Tô Khả càng ngày càng có cảm giác muốn thổ huyết như lửa chờ thuê, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trở nên đỏ hồng, gương mặt nóng hừng hực, đây là lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy rất mất thể diện.

Nhớ ngày trước, do cô không cẩn thận nên đi cả thắm ra váy đồng phục học sinh màu trắng, bị mấy chục nam sinh trong lớp nhìn thấy, nhưng cô lại mặt không biến sắc tim không đập, vô cùng bình tĩnh cởi áo khoác sau đó thất ở bên hông.

Nhìn Tô Khả có vẻ lúng túng, năm người kia cũng lúng túng, nhất là tên ngốc, anh ta lại tiếp tục sờ sờ cái đầu húi cua của mình, rồi nhìn những người bạn bên cạnh: "Cẩm Niên, người ta là nữ sinh mới tới, không biết đường là bình thường."

Nam sinh tên là Cẩm Niên không nói gì nữa, nhưng ánh mắt, cũng không nhìn vào Tô Khả nữa.

Trong lòng Tô Khả có vô số ngọn lửa nhỏ đang cháy hừng hực, tâm tư bắt đầu gào thét: Shit, bà đây mà không hái được đoá sen trắng là nguoi xuống thì không phải là Tô Khả! Gửi thanks

caovien_73↓ Re: [Hiện đại - Quân nhân] Quân hôn: Chọc lửa thiêu thân - Minh Lam Phong 31.08.2014, 19:39

Chương 2: Tân Sinh viên nhập học

Thật vất vả mới tới được trường của mình, Tô Khả vẫn như trước bao lớn bao nhỏ, giống như lửa chờ thuê, cứ "í ớ í ớ" "í ớ í ớ" mà đi, sau đó dừng lại ở một con đường mòn, hết nhìn đông tới nhìn tây, giống như con ruồi không đầu.

Đúng vào lúc này, một nam sinh có làn da ngăm đen đi tới trước mặt của Tô Khả, cẩn thận hỏi Tô Khả từng li từng tí: "Bạn học, bạn là sinh viên mới sao?"

Tô Khả rất muốn liếc mắt xem thường, cô đứng giữa đường ngo ngắc như vậy, nhìn là đã biết sinh viên mới, còn phải hỏi nữa,im lặng.

"Ồ hành lang có bốn phòng trình diện, đi theo tôi." Người nọ vừa cười ha hả vừa nhìn về phía Tô Khả nói.

Tô Khả liếc anh ta một cái, anh ta nghĩ rằng Tô Khả không tin, lập tức nói: "Tôi là học trưởng phụ trách đón tiếp sinh viên mới."

Tô Khả gật đầu, người học trưởng kia lập tức cầm rương hành lý trong tay Tô Khả, dẫn Tô Khả tới hành lang trình diện. Đợi đến khi Tô Khả lãnh được giấy nhập học, người học trưởng này lại vội vã đi cửa trường.

Tô Khả nhìn hành lang trước mặt, chỉ thấy người ra vào tấp nập.

Ở đây phần lớn mọi người đều giống như cô, là sinh viên mới, trên mặt của bọn họ tràn đầy tâm trạng kích động. Tô Khả không nhận được chăm chọc: Giữa ngày hè nóng bức mệt mỏi mà bất tới trường tập huấn quân sự, có cái gì hay mà kích động.

Thời gian trôi qua, thật vất vả mới đến phiên Tô Khả đăng ký, Tô Khả cảm giác lệ rơi đầy mặt, đầu cô đã đầy mồ hôi! Cô đã sắp bị mặt trời sấy khô như cá muối rồi!

Bởi vì rương hành lý của Tô Khả thật sự là quá nặng, chiếm cứ một vị trí thật lớn, ba lô sau lưng thỉnh thoảng lại đụng phải người phía sau, vì vậy phía sau thỉnh thoảng phát ra những tiếng "Xi xi——" Giống y như rắn độc phun nọc vậy.

Đợi đến khi Tô Khả mệt mỏi ngồi xuống, một nam sinh tới phụ giúp giáo viên hướng dẫn sinh viên đăng ký mới cười híp mắt nhìn Tô Khả nói, "Bạn lấy giấy thông báo trúng tuyển đại học ra"

Tô Khả nga một tiếng, sau đó đưa giấy thông báo đã sớm cầm ở trong tay, nam sinh hướng dẫn này vừa nhìn một cái, liền ngược nhìn Tô Khả với vẻ mặt xin lỗi: "Bạn học, đây là phân viện thứ tín, phân viện y học của bạn ở bên kia."

Tô Khả nhìn theo ngón tay chỉ phương hướng của anh ta, một rừng đầu người đông nghịt khiến Tô Khả không khỏi nguyền rủa một câu: CMN!

Tô Khả cảm nhận được năm nay đúng là năm hạn của mình, xếp hàng nửa ngày còn bị sai chỗ, có cần phải áp bức cô khổ sở như vậy không.

Sau khi trình diện đăng ký xong, Tô Khả cảm thấy nếu mình mà không đốt pháo ăn mừng thì thật xin lỗi chính mình.

Trong sân trường nhìn đâu cũng thấy sinh viên mới, Tô Khả đã sức cùng lực kiệt rồi, hết cách rồi, đồ đặc quá nhiều, thật vất vả mới đi tới khu ký túc xá của mình, trong nháy mắt khi cô ngẩng đầu lên, Tô Khả lại lệ rơi đầy mặt.

Khu ký túc xá này tính cả tầng trệt đại khái có bảy tầng, mặt tường có chút vàng vọt, còn có một hai cái khe nứt đen kịt, cửa sổ bị gãy rời rạc, kính thủy tinh mờ thấy rõ rêu xanh mọc đầy.

Hai bên cửa chính vào ký túc xá để hai bồn cây vạn tuế lớn, mấy lá cây dưới cùng đã úa vàng, nhìn đáng vẻ cũng biết là thiếu đạm.

Tuy nhiên phía trên cửa chính của ký túc xá, có căng một tấm băng rôn đỏ thẫm: Hân hoan chào đón tân sinh viên đại học XX gia nhập khu thân tiên.

Tô Khả có nghe nói qua khu nhà của người có danh vọng, chưa nghe nói qua khu nhà Mộ Tiên, vì vậy, suy nghĩ của Tô Khả bắt đầu YY: chẳng lẽ ngôi trường nổi danh trăm năm này có người biến thành tiên, nên những người gặp khó khăn mới tới cầu nguyện?

Nhìn bốn phía một chút, xi măng đã lồi lõm mấp mô, bên trên nắp giếng nước cũng mọc một cây dương xỉ rất dài

Lừa bịp, đây chính là trường đại học có danh tiếng trăm năm trong truyền thuyết? Đây chính là phân viện y học lâm sàng nổi tiếng nhất cả nước trong truyền thuyết?

Cô lau mồ hôi, không phải chuyện này được thổi phồng lên chứ!

Nhìn khu ký túc xá cô phải trú ngụ trong năm năm, đôi chân mảy của Tô Khả vẫn không giãn ra được, CMN, người nào có thể nói cho cô biết, tại sao ở thành phố này trường đại học nổi danh khắp nơi, có ký túc xá mới mọc san sát nối tiếp nhau, vậy mà lại còn tồn tại một khu ký túc xá khiến lòng người rối rắm như thế? Mình có thể xác định được phòng nào trong khu ký túc này không nguy hiểm không?

Tô Khả thật sự muốn chửi tục!

Lại nhớ đến vừa rồi xảy ra nhiều chuyện không thoải mái như vậy, cô cho rằng sau khi chứng kiến khu ký túc đại học mới mẻ thì sẽ thoải mái hơn, nhưng làm sao cô biết được, đây rõ ràng là họa vô đơn chí a!

Tô Khả yếu ớt một tay nâng rương hành lý, một tay xách bọc đồ, trên vai đeo túi lap top, trên lưng cái ba lô to đùng, chầm chậm phui đất đi lên lầu.

Nhưng vừa đi được hai bước, tới chỗ kia có một di liên cản Tô Khả lại, "Ai, bạn học, giấy chứng nhận vào ký túc xá đâu?"

Tô Khả như bị nội thương, nắm chặt tay thành quả nắm nhỏ, nhớ đến chuyện sau khi đăng ký nhập học xong, bạn hướng dẫn viên hình như đã đưa cho cô tờ giấy này, vì vậy liền lấy đưa cho đi quản lý.

Sau khi đi quản lý thẩm tra đối chiếu xong mới đưa cho Tô Khả một cái chìa khóa, Tô Khả nhìn thấy phía trên đen thui lù, vừa nghĩ tới chiếc chìa khóa này đã có không ít người sờ qua, có không ít vì khuẩn ngoan cường cố gắng sinh trưởng, toàn thân Tô Khả cảm thấy phát lạnh, run cầm cập.

Học y, có đau thương quá hay không?

Đã bị cái trường học này đã kích thương tích đầy mình, giờ phút này Tô Khả cảm thấy toàn thân vô lực, đang định đi vào ký túc xá của mình, mới nhớ tới hình như phòng mình số 512, cái này đại biểu là ở lầu năm!

Tô Khả nhìn không được xoay người nhìn đồng hành lý của mình, thật đau buồn a.

Đúng vào lúc này, sát phía sau có một nữ sinh, cô ấy một thân thoải mái nhảy lên từng bậc thang, rất nhanh đã vượt qua Tô Khả. Chỉ thấy phía sau cô, còn có cha mẹ và anh cô đi theo, trong tay ba người bọn họ đều xách bao lớn bao nhỏ, giờ phút này về mặt cung chiều nhìn nữ sinh đó. Người anh kia còn không nhìn được nói, "Lớn như vậy rồi, còn làm ầm ĩ, đi từ từ, coi chừng té"

Còn nữ kia sinh, quay mặt sang nhìn anh của cô làm mặt quỷ, sau đó quay đầu đi tiếp tục nhảy lên từng bậc, sau đó phát ra tiếng cười như chuông ngân —— ha ha ha ——

Tô Khả đứng ở tại chỗ, chợt cảm thấy một hồi Thiên Lôi bổ trúng cô, cô bị đánh đến ngoài khét trong sống, xóp gòn ngon miệng.

Bọn họ đi xa, Tô Khả sụp đổ, cô nhìn hành lý của mình, không nhìn được oán giận. Hai cô đều là đoá hoa của tổ quốc, tại sao cô ấy lại được lớn lên sung sướng ở dưới ánh mặt trời rực rỡ, còn cô lại ở một xó xỉnh âm u tăm tối?

Lên tới phòng mình, Tô Khả mới phát hiện, ba vị bạn học cùng phòng của mình đã đến.

Lúc này ba cô đều đang sửa sang lại giường chiếu của mình, cha mẹ của các cô ở một bên giúp đỡ .

Khi bọn họ thấy Tô Khả đến, đều nói: "Ai nha! Bạn là bạn cùng phòng cuối cùng sao?"

Một nữ sinh rất nhiệt tình nói.

Tô Khả gật đầu, sau đó mấy người bạn cùng phòng khác tự giới thiệu về mình. Trong lúc các cô phát hiện Tô Khả chỉ một người một ngựa tới đây, không khỏi khâm phục sát đất.

Cha mẹ của các cô còn nói, con xem, vị bạn học Tô Khả này rất lợi hại a, còn đáng vẻ của con này, yếu ớt, nhất định phải đi cùng với ba mẹ mới được.

Đến tối, chỉ đạo viên cùng với các bạn trong ban trợ giúp đã tới, bọn họ tới để phát quân phục. Mấy nữ sinh đứng ở cửa rồi rít kích động muốn chết, huấn luyện quân sự a, đại học quân sự a.

Tô Khả cô, đời này cô ghét nhất là huấn luyện quân sự có được hay không!

Chỉ đạo viên cùng ban trợ giúp dặn dò một ít chuyện, trước khi đi, một người trong ban trợ giúp còn thần thần bí bí nhìn bọn họ nói: "Nói cho các cô biết, sát vách phòng các bạn là sinh viên năm thứ tư, ở ban 01 học viện quân sự YY, người sẽ làm huấn luyện viên cho các cô."

Ba người kia đều là vẻ mặt mờ mịt nhìn ban trợ giúp, mà Tô Khả quanh năm đắm chìm trong tiểu thuyết trên mạng internet vô số năm lập tức vỡ òi hiểu rõ: Ở đây nhất định là có trai đẹp! Nhìn bộ dạng những người trong ban trợ giúp này hèn mọn bi ối, thì trai đẹp này nhất định là siêu cấp. Chỉ có điều không biết trong nhóm huấn luyện viên, có đoá Sen trắng xinh đẹp mà hôm nay cô đã gặp không?

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Hôn đống quân

Quân huấn (huấn luyện quân sự) là một quá trình áp bức gian khổ, Tô Khả bày tỏ, nếu như có thể, cô muốn đem cái người phát minh ra chuyện học sinh phải tham gia quân huấn kia bắt lại, sau đó đào hố, đem hắn đi chôn.

Sáng hôm sau đúng năm giờ, khi trời sắp sáng, Tô Khả, mắt đã có quầng thâm rất lớn. Bởi vì một đêm không ngủ được, cái cảm tron bóng hình như mọc thêm những nốt mụn đỏ ửng.

Thời điểm soi gương, Tô Khả thiếu chút nữa đập bẹp gương mặt của chính mình, cái cô thường tự hào nhất là làn da của mình, bây giờ sao có thể mọc mụn? Dù là nhỏ nếu không nhìn kỹ một chút thì không thấy nhưng cũng không được a!

Đang trong lúc Tô Khả nhìn gương mặt của mình buồn bực, thì các bạn cùng phòng đã sớm ăn mặc chỉnh tề, cùng nhau xuống lầu, lao tới nơi huấn luyện. Để lại Tô Khả một mặt buồn bực lèo nhèo thoa kem chống nắng.

Tô Khả nhìn bạn cùng phòng đã sớm bay đi như chim bị nhốt trong lồng lâu ngày được thả, thở dài, mặc dù cô cũng nôn nóng muốn thấy trai đẹp, nhưng, có thể nào thì cũng phải chỉnh trang cho xinh đẹp một chút, như vậy sẽ khiến trai đẹp phải quỳ rạp dưới gấu quần mình.

Lại nói, những kích động đối với trai đẹp, Tô Khả hầu như không còn cảm giác nữa. Ngày hôm qua, do gặp trai đẹp đã khiến cô một đêm mất ngủ đã dành, còn thêm mặt nổi mụn nữa!

Lại nói, chuyện này cũng có nhân quả.

Nhân: Tối qua, ban trợ giúp nói chuyện trai đẹp ở sát vách, cho nên khiến ba đứa trẻ con cùng phòng kích động gần chết, ngay ngắn cả đêm ầm ầm ỉ, bô bô thảo luận trai đẹp hình dáng ra sao, họ phải làm thế nào mới có thể hấp dẫn được ánh mắt của trai đẹp.

Tóm lại vạn phần mong đợi đến hôm nay, sau đó ầm ầm ỉ, bô bô trò chuyện.

Quả: Bởi vì các bạn cùng phòng ầm ầm ỉ nên Tô Khả một đêm lẫn qua lộn lại, trần trọc khó ngủ, dưới cằm mới mọc ra một nốt mụn nho nhỏ. Kết quả là, Tô Khả vốn đối với chuyện trai đẹp vô cùng mong đợi, bây giờ lại không như vậy nữa.

Dù sao cô cũng không tận mắt thấy trai đẹp này có hình dáng ra sao, cũng không biết ban trợ giúp có phải cố ý nói ngoa hay không, chỉ sợ anh ta ba hoa chích chòe thôi. Hơn nữa, cô đã gặp một đóa sen trắng như thế rồi, trên đời này hẳn không còn trai đẹp nào có thể so với đóa hoa sen trắng này nữa đâu.

Tô Khả nghĩ như vậy, càng thêm lẳng nhăng bôi kem chống nắng.

Đội đến sau khi Tô Khả chỉnh trang xong, nhìn đồng hồ đeo tay, mới phát hiện, mình đã hoa hoa lệ lệ tới trễ. Thật sự Tô Khả cũng còn có chút xấu hổ, dù sao ngày huấn luyện đầu tiên mà đã đi trễ, dường như không hay lắm.

Vốn dĩ nhớ đến tối qua mình gần như không ngủ, mà huấn luyện viên kia cũng là sinh viên năm thứ tư, sẽ mất nhắm mắt mở, không quá nghiêm nghị mà cho qua, Tô Khả cũng sẽ bình thản. Nhưng nếu bình thản được như vậy thì cô đã chẳng phải gấp gấp đùng đùng như vậy rồi.

Khi Tô Khả trải qua ngàn khó khăn vạn nguy hiểm mới tìm được chỗ của mình, liền đội Sáu, thì Tô Khả mới phát hiện, bọn họ đã phân đội hình rồi, hơn nữa liền đội một đã bắt đầu được huấn luyện.

Tô Khả có chút túng quẫn, sau đó nhìn ba người bạn cùng phòng kia đứng trong hàng, không biết mình nên đi hàng nào để đuổi theo. Sau đó nữa, từng tiếng hô khẩu lệnh rất mạnh mẽ: "Nghỉ!" "Đứng nghiêm!" Không ngừng vang dội bên tai của cô.

Lúc này, có một huấn luyện viên thấy Tô Khả, sau đó xoay đầu lại, "Bạn học, bạn đứng ở hàng nào, sao còn không đứng vào hàng ngũ?"

Lúc này Tô Khả mới phát hiện, huấn luyện viên nói chuyện với cô, không phải tên ngốc ngày hôm qua bị cô nín áo sao? Cô lau lau mắt, hàng này lại là huấn luyện viên sao? Nói cách khác, hàng này là sinh viên năm tư, học viện quân sự phòng sát vách, như vậy, bạn của anh ta —— Đóa hoa sen trắng, cũng sẽ là huấn luyện viên của bọn cô!

Như vậy, trai đẹp đến trời đất cũng ghen tỵ trong miệng người ở ban trợ giúp nói ngày hôm qua rất có thể là đóa hoa sen trắng của cô!

Tô Khả rất kích động có được hay không!

Cô cảm thấy trong mười tám năm nay, vui vẻ nhất chính là giờ phút này có được hay không!

Nhưng vui vẻ không được bao lâu, Tô Khả đã buồn bực! Nếu sớm biết thì mình đã xuống sớm một chút, như vậy thì có thể đã sớm gặp đóa hoa sen trắng này rồi! A a a ——

Tô Khả muốn hét lên một tiếng thật to, cô cảm thấy ông trời thật sự là quá ưu đãi cô rồi. Vì vậy, Tô Khả bắt đầu hét nhìn đông tới nhìn tây tìm kiếm đóa hoa sen trắng, quần phục của huấn luyện viên so với học sinh rõ ràng không giống nhau, cho nên tìm huấn luyện viên là rất dễ dàng, nhưng Tô Khả tìm cả nửa ngày, cũng không thấy bóng dáng của đóa hoa Sen trắng đâu.

Mà một tên đại ngốc lắc mình một cái đã trở thành huấn luyện viên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Khả như đi vào cõi thần tiên, trong bụng nghi ngờ, một lần nữa liếc nhìn Tô Khả, sau đó tí mỉa mỉm cười, trong lòng không nhịn được nói: "Hắc! Đây không phải là em gái nhỏ nhắn ngày hôm qua không tìm được đường nên hỏi tôi đây sao?"

Nhớ lại ngày hôm qua giữa bọn họ có sự níu kéo là đã có chút duyên phận, hôm nay lại đụng phải, một tên đại ngốc trong nháy mắt cảm thấy đây là ông trời đã ban duyên phận cho anh ta....!

Nếu anh ta không nắm chắc cơ hội, thì cũng thật xin lỗi Nguyệt Lão đã ban cho tơ hồng a!

Vì vậy, tên đại ngốc chỉnh trang lại sắc mặt, ho "Khụ khụ" hai cái, "Bạn học, bạn tới trễ, theo quy định, đến trễ là phải phạt chạy hai vòng, nhưng nề tình bạn là nữ sinh, lại đi trễ lần đầu tiên, nên tôi sẽ chiếu lệ không mang quy định ra phạt bạn, bạn mau về chỗ, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa a."

Tô Khả vẫn như đi vào cõi thần tiên, nghe huấn luyện viên là tên đại ngốc nói về chỗ, theo bản năng nói tiếng "Được", đội đến khi lấy lại tinh thần, cô đã đứng trong hàng ngũ của tên đại ngốc.

Tô Khả có loại giống như tình tình đang đắm ngực vì bị bắt đi đất lừa thuê a, đây rốt cuộc là tại sao, cô lại vào đứng trong hàng ngũ của một con gấu đen. Sát ngay bên cạnh là hai huấn luyện viên cũng mặc đen, bộ dáng cũng tuấn tú, nhưng làm sao cô lại chạy vào hàng ngũ Hắc Hùng (gấu đen) đây?

Tô Khả lệ rơi đầy mặt, sau đó bị tên đại ngốc xếp đứng hàng đầu, nhìn tên đại ngốc thỉnh thoảng hướng về phía cô cười để lộ ra hai hàm răng trắng xóa, Tô Khả có cảm giác muốn cầm cục gạch tới vuốt ve kích động của anh ta.

Đang trong lúc Tô Khả dậm chân vỗ ngực hối hận, thì đóa hoa sen trắng mà Tô Khả mê mẩn cuối cùng cũng tới.

Trên người đóa Hoa sen trắng là một bộ quân phục huấn luyện viên màu xanh biếc, từ từ đi tới, dường như mang theo gió xuân rục rờ, phong cách anh cao sang, giống như ngọn núi cao vời vợi, làm người ta không thể chạm vào.

Quân phục của anh rõ ràng không giống tên huấn luyện viên đại ngục kia, bởi vì trên bả vai của anh nhiều hơn mấy ngôi sao màu vàng.

Đối với chuyện này, Tô Khả không hiểu lắm, nhưng nhìn anh mặc quần áo không giống tên đại ngục, đáng vẻ so với tên đại ngục có cảm giác sang hơn rất nhiều, ánh mắt Tô Khả trong nháy mắt xuất hiện những tia lấp lánh.

Cô thỏa mãn, rốt cuộc là ánh mắt cô nhìn đàn ông không tầm thường a!

Giữa kỳ nghỉ ngơi, Tô Khả cảm nhận được mình giống như khiêng một con bò lên đỉnh núi vậy, mệt mỏi muốn chết. Nhưng cô không kịp chờ đợi muốn đi đến bên đóa Hoa sen trắng kia.

Đóa Hoa sen trắng giờ phút này ngồi ở trên bậc thang, vây xung quanh anh là vô số nữ sinh. Họ cũng giống như Tô Khả, mỗi người đều có vẻ kích động khó có thể giữ.

Tô Khả giống như mũi khoan dầu, liều mạng chui vào trong, những nữ sinh bị cô đẩy ra hai bên dĩ nhiên là sinh lòng bất mãn, trong miệng lẩm bẩm, "Cô làm gì thế?."

Tô Khả không thêm để ý chút nào, tiếp tục đi về phía trước đi, thật vất vả mới gạt hết được chướng ngại vật trước mặt, Tô Khả vừa tính nói: "Trai đẹp, chúng ta lại gặp mặt nhau", thì cô cảm thấy cái mông của mình bị người nào đó hung hăng đá một cước.

Sau đó, lao đảo một cái, cô ngã về phía trước ——

Tô Khả không nhẫn tâm nhìn bộ dạng xấu xí của mình nằm dài trên đất, nên nhắm mắt lại, một hồi lâu ——

Không đau. Bởi vì mặt cô vùi vào một nơi rất có thịt, hiển nhiên đây là thịt người, cô phỏng đoán có người bị cô đẩy ra đã gạt chân cô. Đây là cảm giác đầu tiên của Tô Khả.

Xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh. Những âm thanh mới vừa lú lú bién mất trong nháy mắt, chỉ còn lại tiếng ve sầu mùa hè đang kêu âm ỉ nghe rất ồn ào. Đây là cảm giác thứ hai của Tô Khả.

Sau đó, Tô Khả ngẩng đầu lên, chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt cô là —— Đứng quần của đàn ông! Gửi thanks

caoviyen_73↓ Re: [Hiện đại - Quân nhân] Quân hôn: Chọc lừa thiêu thân - Minh Lam Phong 13.09.2014, 09:11

Chương 4: Phong thái tự luyện

Đứng quần —— Đứng quần ——

Trong đầu Tô Khả bắt đầu uốn éo suy nghĩ, một tay đang cầm gùi hoa, một tay tung hoa, trong miệng vui mừng hát "Hallelujah —— Kẹp chặt đứng quần —— Hallelujah —— Kẹp chặt đứng quần ——"

Muốn chết có được hay không!

Ý thức được việc trước mặt nhiều người như vậy mình lại hôn đứng quần đàn ông, Tô Khả có thể gọi là vô cùng đau đớn, gọi là hối hận không kịp. Trọng yếu nhất, mới vừa rồi miệng của cô còn đựng phải một đồng mềm nhũn a, một đồng ——

Lệ roi, 100% là *Tiểu đệ*! Nụ hôn đầu của cô cư nhiên lại hiến tặng cho *tiểu đệ*!

Tô Khả đã vô lực rồi, cô cảm thấy nên nhìn chủ nhân của *tiểu đệ* kia một chút, nếu như là tên đàn ông quá xấu xí, mình nên đập đầu vào tường mà chết đi.

Trong lúc bất chợt, một ánh sáng thoáng qua! Kêu lộp bộp như tia chớp, lúc này Tô Khả mới nhớ lại rằng mình tới nơi này là để nhìn Hoa sen, nói cách khác, nơi này chỉ có một người đàn ông, nói cách khác ——

Tiểu đệ này là của Hoa sen trắng đấy!

Trong lòng Tô Khả kích động.

Hoa sen trắng a Hoa sen trắng, là cô muốn nhúng chàm Hoa sen trắng a!

Nếu không hôn thêm một cái thì thật có lỗi với một người có nhân phẩm ngộ nghịch như cô, trong lòng Tô Khả bị ồ ồ nhộn nhạo cười, sau đó tính tiếp tục cúi đầu hôn thêm một cái.

Chỉ là cô còn chưa kịp cúi đầu, da đầu của cô liền cảm thấy đau đớn, ngẩng đầu lên, thì thấy Hoa sen trắng mặt mày xanh lét, một tay của anh đang níu lấy cái đuôi ngựa của cô, khiến cho cô vừa định hạ thấp đầu xuống tiếp tục hôn *tiểu đệ* của anh thì đầu bị treo lơ lửng ở không trung.

Đáy mắt anh là lửa giận bùng bùng, đôi môi tái nhợt mím lại thật chặt, dường như đang cố gắng khắc chế cơn tức giận ngập trời của mình.

Tô Khả nhếch môi cười: "Hắc hắc, hắc hắc" mấy tiếng, trong nháy mắt mọi người xung quanh sờ sờ cánh tay của mình, Ông trời a, sao lại lạnh như vậy.

Mà đóa Hoa sen trắng cứ mắt lạnh như vậy mà nhìn Tô Khả, lạnh lẽo khắc ra hai chữ, "Đứng lên!"

Anh buông đuôi ngựa của cô ra, ánh sáng lạnh lẽo vẫn còn quét về phía cô, làm cho Tô Khả run mình một cái.

Tô Khả tiếp tục nhếch môi cười khúc khích, cái gọi là đưa tay không đánh người có khuôn mặt tươi cười nha, cô cũng không phải là cố ý (mặc dù nội tâm của cô cảm thấy chuyện ngoài ý muốn này thật sự là quá mức tốt đẹp, cô còn muốn một lần nữa), thế nhưng, đóa Hoa sen trắng cũng không nên hẹp hòi như vậy chứ.

"Huấn luyện viên Tô, anh không sao chứ?" Những người đẹp xung quanh trong nháy mắt tính đi tới kéo đóa Hoa sen trắng. Dĩ nhiên cũng có cô nhìn Tô Khả không thuận mắt, dù sao cô cũng nằm ở trên đuôi của Hoa sen trắng một thời gian quá dài, vì vậy, đột nhiên xúm lại túm quần áo Tô Khả, đột ngột lôi cô dậy.

Những bạn nữ này, bình thường yếu ớt như không xương, hai tay trời gà không chặt, ở máy đun nước bên cạnh ký túc xá, ba người hợp lực đặt lên một thùng nước cũng sẽ mất nửa ngày, hôm nay cư nhiên hung hãn kéo Tô Khả có cân nặng hơn một thùng nước gấp năm lần lên, thật sự quá thần kỳ.

Tô Khả tức giận xoay người sang chỗ khác. Trong nội tâm gầm thét: Ai, ai đáng ghét như vậy, không để cho cô nán lại trên đuôi Hoa sen trắng thêm chút lát!

Chỉ là, đợi đến khi cô quay đầu, những người túm cô lên đó đã sớm vây quanh Hoa sen trắng, dung nhập vào đội ngũ quần chúng, cô căn bản là không tìm được.

Chỉ là mặc dù trong lòng Tô Khả tức giận, nhưng mà đối với họ của Hoa sen trắng, Tô Khả đã nghe được, như vậy, tên đầy đủ của Hoa sen, cô đã biết.

Hắc, hắc cũng họ Tô, thì ra là người một nhà a.

Tô Khả bí ối cười hớn hở.

Sau khi Tô Khả bị người kéo lên, đám nữ sinh kia vô cùng kích động muốn tới chèo kéo đóa hoa sen, các cũng muốn ăn đậu hũ Hoa sen trắng, nhưng còn chưa tiếp xúc được tới thân thể Hoa sen trắng, thì cái còi trong tay huấn luyện viên bên kia đã thổi lên, Hoa sen trắng cũng đứng dậy, sau đó mang bộ mặt sa sầm nhìn họ, "Thời gian nghỉ ngơi đã hết, về hàng ngũ đi!"

Đám người kia lưu luyến chạy về hàng của mình, mà Tô Khả vẫn còn ở lại nhìn Đóa hoa sen trắng, "Ha ha, thì ra là anh họ Tô, tôi cũng họ Tô, năm trăm năm trước chúng ta là người một nhà!"

Đóa Hoa sen trắng lạnh lẽo nhìn Tô Khả, đáy mắt hoàn toàn là lạnh lẽo, "Còn không về hàng, thì tôi phạt chạy!"

Tô Khả thấy anh nói hình như không phải đùa chơi, vì vậy lệ rơi trở lại hàng ngũ của mình.

Đợi đến khi về chỗ, một nữ sinh đứng bên cạnh nhìn Tô Khả nói: "Tô Khả, cô thật sự thật lợi hại, can đảm nhào tới Huấn luyện viên Tô, Đại đội trưởng trong truyền thuyết!"

Tô Khả nháy mắt mấy cái, vẻ mặt không hiểu nhìn nữ sinh kia, "Cô nói anh ta là đại đội trưởng? Hắc, tuổi nhỏ như vậy mà đã là Đại đội trưởng a!" Nếu cô nhớ không lầm, thì hình như anh ta chỉ là sinh viên năm thứ tư thôi.

Nữ sinh kia nhìn Tô Khả vô cùng xem thường, "Cô có bị choáng váng hay không, Đây là hình mẫu đấy! Hiểu không? Cô xem, bên chúng ta tổng cộng chia thành ba tổ lớn, lại nói, ba tổ đứng thành một hàng, ba hàng hợp lại với nhau, được kêu là một đại đội, anh ta chính là đại đội trưởng, mà huấn luyện viên của chúng ta, gọi trung đội trưởng."

Tô Khả quỳnh rồi, huấn luyện thì huấn luyện chứ, còn làm ngỗng ngang ra một đồng lớn gì đó như vậy, khiến đại não cô lẫn lộn tứ tung.

Nữ sinh kia nhìn Tô Khả vẫn không có phản ứng, cho rằng cô không hiểu, tiếp tục nói, "Chớ xem thường người Đại đội trưởng này, anh ta có thể nói chuyện trực tiếp với quan lớn trong quân đội đấy."

Tô Khả "Nha" một tiếng, người đàn ông cô xem trọng lại là "Ông loa" a (Người chỉ biết nói theo người khác), không thể nào, nghề nghiệp như vậy thật rồi rầm lòng người.

Nữ sinh kia tiếp tục nói, "Vẻ mặt của cô như thế là sao! Tôi cho cô biết, quan lớn trong quân đội đối với anh ta cũng rất tôn kính! Có thể thấy được năng lực mạnh mẽ của anh ta. Ai nha, chưa bao giờ thấy qua một người đàn ông đẹp như vậy a, không ngờ các anh trong quân đội mà cũng có người có dáng dấp đẹp mắt như vậy." Nữ sinh kia vừa nói xong lời cuối cùng, trong ánh mắt đã hiện ra vô số hình trái tim rồi.

"Hai người kia, bàn luận xôn xao cái gì! Bước ra khỏi hàng, chạy dọc theo bãi tập ba vòng." Âm thanh của tên đại ngốc đột nhiên xuất hiện ở trong lỗ tai

của Tô Khả.

Tô Khả túng quần, ngẩng đầu nhìn tên đại ngục, chỉ thấy vẻ mặt anh ta rất nghiêm túc, hoàn toàn không còn vẻ mặt ôn hòa như ngày hôm qua và lúc vừa nãy, nghĩ đến mình hình như không tránh khỏi bị trừng phạt, trong lòng không khỏi kêu rên một tiếng.

Nữ sinh kia, u oán liếc mắt nhìn Tô Khả, ý là, đều do cô, làm liên lụy tới tôi, chính cô mới vừa mất mặt coi như xong, hiện tại còn làm tôi mất mặt.

Tô Khả: "."

"Còn lèo nhèo cái gì, nhanh chạy ba vòng đi, nếu không không cho ăn cơm trưa!"

"Dạ, huấn luyện viên." Nữ sinh kia chào theo nghi thức quân đội, hai tay nắm thành quyền đặt ở bên hông chạy chậm chậm ra khỏi đội ngũ, hướng về bãi tập.

Tô Khả cảm nhận được này tư thế này rất áp chế, vì vậy một mình trực tiếp chạy ra khỏi hàng, tính chạy phạt, chỉ có điều còn chưa chạy được năm thước, âm thanh của tên đại ngục lại một lần nữa vang lên, "Quay trở lại cho tôi!"

Tô Khả lập tức đứng lại, cho là anh ta đã thay đổi chủ ý không phạt mình chạy, kết quả, tên đại ngục nói, "Tôi vừa mới nói, cứ như thế bước ra khỏi hàng hay sao?"

Tô Khả muốn khóc! Cô muốn đập cho tên ngục huấn luyện viên quỳ xuống quá!

Vì vậy, đợi đến khi cô lập lại hết những động tác mà nữ sinh vừa rồi làm, lệ rơi đầy mặt chạy về bãi tập. Mới chạy được khoảng mười mét, cô phát hiện đóa Hoa sen trắng đang ngồi ở nơi râm mát cách đó không xa nhìn nhóm người của bọn họ huấn luyện.

Khi anh thấy Tô Khả, chán ghét nơi đây mắt chợt lóe lên.

Mà khi Tô Khả nhìn thấy anh, thì ánh mắt lại không tự chủ nhìn về nơi dừng quần mới vừa bị cô cắn qua.

Anh nhìn theo ánh mắt của Tô Khả, đến khi nhìn thấy ánh mắt của cô chiếu đúng vào dừng quần của mình thì vẻ mặt vốn đang lạnh lẽo giờ phút này xanh mét một mảnh, sau đó ngẩng đầu lên hung hăng nhìn lướt qua Tô Khả.

Tô Khả nhìn anh nhếch miệng cười một tiếng. Hoa sen trắng, lần sau cũng không dừng lại đơn giản như vậy đâu, sau đó vui sướng chạy về phía bãi tập, cái miệng nhỏ nhắn hừ nhẹ: "Dừng quần trắng trắng là tình yêu của ta Tiểu đệ mềm nhũn dưới chân như cây đang mọc Tiết tấu nào là tốt nhất, lúc lắc Đứng đưa. Giọng ca nào là vui vẻ nhất."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: huấn luyện một mình

Chạy một vòng rồi lại một vòng, Tô Khả đã thở không ra hơi rồi, ngực cô phát ra những tiếng thỉnh thỉnh thật đau, mà nữ sinh chạy trước cô, không biết có phải cô ta đánh tiết gã (nghĩa là hăng máu, hưng phấn quá mức) hay không, vừa nghe mệnh lệnh xong đã nhanh chóng chạy đi, mới đó vượt qua cô một vòng.

Khi nữ sinh kia trở về hàng rồi thì Tô Khả vẫn còn phải chạy tiếp thêm một vòng nữa, cô liền không nhịn được muốn té ngã, nằm ngay đơ dưới đất. Haizz, quả nhiên, hôn dừng quần của Hoa sen trắng lại phải trả giá lớn như vậy! TAT

Quả nhiên, cô ghét nhất là Huấn luyện quân sự! Trời thì nắng như thiêu như đốt, cô đã bị "Phạt đứng" còn chưa tính, vậy mà vào giờ phút này còn phạt cô phải chạy nữa.

Một cơn gió mát thổi qua, lòng cô cảm thấy thực là mát lạnh, thực là thoải mái nha.

Sau khi Tô Khả chạy xong, cặp chân của cô đã nhũn không còn hơi sức rồi, đợi đến khi trở lại đội ngũ, cô mới phát hiện là nghỉ ngơi xong, một vòng mới lại bắt đầu. Nước mắt rơi, cô chạy thật lâu sao? TAT

Chỉ là như vậy cũng tốt, không cần chịu "Phạt đứng" rồi. Vì vậy, Tô Khả vỗ vỗ ngực nhỏ của mình đi tới nơi lấy nước uống, vừa định ngồi xuống nghỉ ngơi, uống chút nước, cái tên đại ngục kia lại gọi cô đến, sau đó nói với Tô Khả: "Vừa nãy tôi đã dạy cho các bạn cùng lớp của cô không ít cách đi đứng trong quân đội, mà cô còn chưa có học, nên tôi đến đây để dạy cho cô."

Tô Khả xoay người lại, hai con mắt long lanh nước nhìn chằm chằm tên đại ngục kia, "Huấn luyện viên ——"

Giọng nói kia thật mềm mại đáng yêu, làm cho tên đại ngục thiếu chút nữa đã run lên. Tên đại ngục "Khụ khụ" hai tiếng, nhằm che giấu sự bối rối của

mình, có trời mới biết mặt của anh ta hiện tại đang nóng bừng, nếu như không phải do anh có nước da ngăm đen, khẳng định đã bị người ta nhìn ra.

Sau đó, tên đại ngọc làm bộ dạng như không có kiên nhẫn phát tay về phía cô nói: “Tranh thủ thời gian mà uống nước đi, uống nước xong thì tới đây làm ‘huấn luyện đặc biệt’.”

Sao mà Tô Khả có loại xúc động đặc biệt nên rất muốn chửi thề, cô phì phì, có làm hay không đây, vị huấn luyện này còn muốn dạy dỗ như thế ư! Chưa nghe nói không có vượt qua kỳ huấn luyện này, huấn luyện viên còn có thể cho cô "Học bù" đó, có phải anh ta nhìn cô rất khó chịu hay không?

Tô Khả tỏ ý chính mình rất muốn có cục gạch đập vào mặt anh ấy.

Cái miệng nhỏ uống gần nửa bình nước, cuối cùng Tô Khả cũng cảm thấy mình có thể khôi phục lại chút khí lực rồi. Sau đó cô đứng dậy, mới ngẩng đầu lên, liền thấy một tên đại ngọc đưa ánh mắt sáng ngời nhìn cô.

Tô Khả hoàn toàn sợ rồi, anh ta nhìn chằm chằm vào cô đầy tình cảm, có định cho cô "học thêm" không đây?

Huấn luyện viên, anh thật sự không cần phải phụ trách như vậy.

Vì vậy, Tô Khả chậm chạp đi qua: "Huấn luyện viên, tôi uống nước xong rồi."

Cùng là sinh viên đại học, tội gì làm khó học sinh như thế. Trong lòng Tô Khả cũng chỉ thốt ra một câu như vậy.

Tên đại ngọc nhìn thấy Tô Khả đi tới, trong khoảnh khắc đó liền nhếch miệng lên, để lộ ra hai hàm răng trắng đều, "Vây bây giờ chúng ta liền bắt đầu, đầu tiên là động tác nghiêm."

Sau đó, trên mặt anh lộ vẻ nghiêm túc, làm mẫu động tác đứng tiêu chuẩn, sau đó nói với Tô Khả: "Học sinh, cô hãy thử xem."

Về mặt Tô Khả vô cùng xấu hổ, sau đó đứng nghiêm, dự định bắt đầu học làm động tác này.

Các bạn học đang nghỉ ngơi bên kia, thấy Tô Khả bị huấn luyện viên huấn luyện đặc biệt, nguyên một nhóm nổi lên tò mò, lúc này Tô Khả cảm thấy mình giống như con khỉ trong vườn thú, mà tên đại ngọc kia lại chính là người huấn luyện của con khỉ đó, sau đó anh ta làm một động tác, cô bắt chước một cái.

TAT có muốn khổ bức như thế hay không!

Vì thế, các động tác của Tô Khả bắt đầu cứng nhắc, cũng ngay sau đó, Tô Khả bắt đầu đi hỗn loạn. Hai tay hai chân không thể ngờ lại song song (tức đi chân trái đánh tay trái, đi chân phải đánh tay phải)

Tên đại ngọc thấy thế, lập tức kêu "Dừng, sau đó nhìn Tô Khả nói lời ngay thẳng "Bạn học à, sao tay chân cô lại cùng song song! Việc này giống cái gì, đi nghiêm có khó như vậy sao?"

Các bạn học vây xem bên cạnh lại còn rất không phúc hậu mà phát ra tiếng cười haha.

Tô Khả ai oán liếc mắt nhìn tên đại ngọc kia, ánh mắt cái tên đại ngọc liếc xéo, làm bộ như không thấy được, sau đó tiến lên, tay nắm lấy tay Tô Khả chỉ bảo.

Thế nhưng Tô Khả có đủ loại không thích ứng. Quả nhiên, không phải anh đẹp trai tiếp xúc tay chân mình, cô liền muốn khóc.

Nghĩ đến lúc này tự mình mới vừa hôn đứng quần của Hoa sen trắng, cô liền dương dương đắc ý, nhưng mà bây giờ là tên đại ngọc này đụng vào cánh tay của cô, cô liền cảm thấy không được tự nhiên.

Tiếng còi lại một lần nữa vang lên, hóa ra, một vòng huấn luyện mới bắt đầu.

Tô Khả như trút được gánh nặng, rốt cuộc có thể không cần làm con khỉ rồi.

Dường như tên đại ngọc này cầm nắm tay chỉ dạy đến phát ngien rồi, bên kia Hoa sen trắng đã chỉ huy sắp xếp một đám người về đội rồi, mà cái tên huấn luyện viên kia còn chưa đứng vào vị trí đầu.

Vì vậy, tất cả mọi người sắp xếp bắt đầu huyền ảo.

Vài người có chút lớn gan, thậm chí trực tiếp tiến lên vây quanh Tô Khả và tên đại ngọc, sau đó ở bên cạnh giễu cợt: “Huấn luyện viên, anh muốn chỉ bảo nhiều cho vị bạn học này.”

Tô Khả cảm phần liếc mắt lườm cái tên học sinh nam vừa nói chuyện, quá ghê tởm! Có nên vui sướng khi thấy người gặp họa như vậy không!

Càng ngày càng nhiều người vây quanh, rõ ràng tất cả đã đứng thẳng vào hàng ngũ, lại một lần nữa tán loạn. Toàn bộ sân bãi nhỏ huyền ảo, hoàn toàn không có kỷ luật lúc trước.

Mà những người vây quanh Tô Khả, lúc đầu dần dần thoáng qua chỉ có nói vài lời, đến cuối không chút kiêng nể gì bàn luận viển vông. Mọi người lú lú

nói, "Haizzz, Tô Khả, cô lại phạm sai lầm nữa rồi.", "Haizzz, Tô Khả, trí nhớ cô có hơi kém nha, cô lại không học được, ảnh hưởng đến việc học tập của chúng tôi." "Đúng như vậy nha, Tô Khả, cô phải cố gắng lên."

Nghe được một số câu nói này, Tô Khả cũng thật muốn học vô ảnh hưởng, đem cái đám người kia quạt đến cái đất nước màu hồng bên cạnh đi làm cái GV cho người ta cường bạo!

Chẳng qua là cũng không lâu lắm, tiếng líu ríu của mọi người dần dần biến mất.

Một cỗ sát khí lạnh như băng không biết từ đâu mà đến, khiến cho mọi người đều cảm như hén. Sau khi hiểu được nguyên nhân kéo theo, đám người kia chợt dạ không thèm nói lại nữa, sau đó lén lút trở lại vị trí lúc đầu.

Rất nhanh, những người vây quanh Tô Khả càng ngày càng ít đi, vốn là quần chúng xem đông nghẹt, dần dần biến mất trước mặt Tô Khả.

Tô Khả có chút kỳ quái, cảm giác quanh mình có chút lạnh, thật vất vả phối hợp được tay chân vừa rồi không phối hợp được. Mà cái tên đại ngọc kia, vẫn đang dốc hết tâm trí nói với cô: "Ai nha, làm sao cô lại cùng tay cùng chân rồi!"

"Tiểu Triệu, trước tiên anh dẫn mọi người đi xếp hàng, tôi đến phụ trách chỉ bảo cô ấy." Giọng nói lạnh lùng mà trong trẻo vang lên ở chung quanh.

Tên đại ngọc đứng ngay người tại chỗ.

Là tiếng của Hoa sen trắng sao, vì vậy Tô Khả chậm rãi quay đầu, giờ phút này, nhìn thấy sắc mặt của Hoa sen trắng không tốt lắm nhìn tên huấn luyện viên đại ngọc trước mắt kia, trong lòng Tô Khả kích động không thôi, quả nhiên là anh ấy! Quả nhiên là đóa Hoa sen trắng này!

Trong nháy mắt Tô Khả cảm thấy mùa xuân của chính mình đã đến! Muôn hoa kia đều đồng thanh lên tiếng!

Tên đại ngọc ngẩng đầu lên, sau đó chính mắt nhìn chỉ huy kia đã muốn sắp xếp đứng thẳng rất tốt, xấu hổ, sau đó gật đầu một cái, "A, được."

Đôi mắt Tô Khả không hề nháy một cái, cứ nhìn Hoa sen trắng, nội tâm nhộn nhạo, sau đó, liếc mắt nhìn trộm đống quần Hoa sen trắng, cười "khanh khách" vài tiếng

Hoa sen trắng vừa mới nói muốn huấn luyện một mình cô sao, một mình, một mình, một mình.

Những chữ này cứ ở trong đầu cô tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Sau đó Tô Khả liền tưởng tượng đến, đây là cô đang cùng anh bồi dưỡng tình cảm JQ, ngay sau đó, tiếng cười "Khanh khách" cười đến mức càng thêm bi ối vang dội.

Mà Tô Cẩm Niên, sau khi nghe được tiếng cười của Tô Khả, chỉ nhìn thoáng qua Tô Khả, gương mặt tuần tú như trước không chút thay đổi, chỉ là khoe miệng của anh hơi cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Con gà vàng độc lập

Tô Khả vẫn chuyên tâm chìm đắm trong hưng phấn sẽ ở chung một chỗ với Hoa Sen, hoàn toàn không hề nhìn thấy một cái liếc mắt có thâm ý khác của Hoa Sen Trắng.

Mà tên đại ngọc đứng bên cạnh nhìn bạn tốt của mình, nhìn lại nụ cười bi ối của Tô Khả, nhìn không được mà mặc niệm thay Tô Khả một chút.

Haizzz, bao lâu không thấy bạn tốt của mình lộ ra vẻ mặt như thế này rồi nhỉ?

Sau đó tên đại ngọc nghĩ về lần đầu, khi cậu ta vừa mới tới ký túc xá. Lúc đó, bốn người ở bên kia đang trò chuyện vô cùng thân thiết.

Dáng người các bạn cùng phòng không khác biệt lắm (gần giống nhau), thân hình đều cao hơn 1m85, cao to lực lưỡng, vô cùng dũng mãnh.

Sau khi cậu ta thấy nhiều người có hình dáng như anh ta thì không nhìn được mà vui mừng ra mặt.

Cậu ta còn nhớ rõ lúc theo đuổi hoa hậu của trường cao trung (trường cấp 3), hoa hậu của trường xem thường hừ mũi nói với anh ta, dựa vào bộ dạng giống như con gấu sau khi lớn lên của anh, ngay cả cưới vợ cũng thành vấn đề, còn muốn đuổi theo tôi, có phải dây thần kinh nào trong đầu anh bị đứt rồi không?

Cậu ta bị đá kích thương tích đầy mình, cho nên bây giờ nhìn thấy nhiều người có dáng người gần giống như cậu ta, không khác biệt với cậu ta cho lắm,

cậu ta liền nghĩ, về sau độc thân cũng không sợ, có anh em cùng cậu ta kết bạn đấy.

Cho nên khi sắp xếp đồ đạc xong, cũng nhanh chóng trò chuyện với các bạn cùng phòng. Mọi người nói từ Asakawa Ran nói tới thầy giáo Thương, từng chuyện đều nói chuyện tới nước bọt văng tung tóe, vô cùng kịch liệt sôi nổi.

Lúc cuộc nói chuyện đến cao trào nhất đột nhiên Tiểu Tiên không nói lời nào. Anh ta nhìn phía trước, bọn họ liền nhìn theo ánh mắt của Tiểu Tiên, thì ra là có một người gầy yếu hơn bọn họ đang đứng ở cửa ký túc xá.

Trong đám bọn họ, người cao lớn nhất là Tiểu Tiên lập tức đứng lên, sau đó nói với mấy người anh em, “Đây là em trai của ai hả?”

Người đó chỉ nở nụ cười nhân nhật, sau đó xách rương hành lý lên, sau đó nói với mọi người, “Nơi này là phòng ký túc xá 321, tôi cũng là một thành viên ở nơi này.”

Về mặt mọi người đều là không thể tin được, Tiểu Tiên nhìn không được bật cười ra tiếng, “Chỉ dựa vào thân hình này của cậu, vậy mà cũng học chung trường với chúng tôi hay sao?”

Người đó không nhanh không chậm sắp xếp gọn gàng đồ đạc, sau đó mới quay đầu sang Tiểu Tiên nói, “Đúng.”

Vì vậy mọi người im lặng không nói, bởi vì trường này, con cháu nhiều đời của những người lính sẽ vào không ít. Mọi người liếc mắt nhìn nhau vô cùng ăn ý, trong lòng tự động đem anh xếp vào loại con cháu nhà quyền thế, chắc vậy. Khí chất của anh một kiểu, thân hình của anh một kiểu khác.

Khi đó anh chắc chắn thuộc phái hòa bình, vô cùng bình thân.

Buổi gặp gỡ tối hôm đó, thầy gọi tất cả mọi người lại, nói là phải phá tan băng trong lớp. Để phá tan băng, chắc chắn sẽ có tiết mục góp vui, lúc ấy, thầy giáo liền hỏi mọi người, ai có thể đọc sức giúp vui cho cả lớp. (phá tan băng chắc là làm quen với nhau)

Tất cả mọi người đều nhao nhao muốn thử, sau này phải làm quân nhân, luôn phải có một tinh thần can đảm, sau đó thầy giáo quét mắt nhìn mọi người một cái, vậy để cho Tiểu Tiên - người có vóc người mạnh mẽ nhất trong lớp lên biểu diễn một phen đi, cho anh ta biểu diễn một chút, sau đó hỏi anh ta, muốn người hợp tác với anh ta là ai? Tiểu Tiên nhìn anh một chút, nói “Tô Cẩm Niên”, thật ra Tiểu Tiên muốn làm giảm nhuệ khí của anh.

Tô Cẩm Niên chỉ hơi hơi nhú mày, ngay lúc đó đáy mắt thoáng hiện một tia sắc bén, hỏi một câu, “Nhất định phải là tôi sao?”

Tiểu Tiên vỗ ngực một cái, “Yên tâm, tôi sẽ không để cho cậu rơi quá xấu, dù sao chúng ta là anh em tốt, là bạn tốt mà.”

Tô Cẩm Niên gật đầu, đi lên.

Sau đó trên mặt Tiểu Tiên lộ vẻ mặt nghiêm túc nói với Tô Cẩm Niên nói, “Cậu thả lỏng một chút, không cần quá căng thẳng, hơn nữa, thua cũng không mất mặt.”

Tô Cẩm Niên vẫn gật đầu như cũ.

Thầy giáo liền nói bắt đầu.

Nhưng Tiểu Tiên còn chưa bắt đầu nhào tới, mọi người chỉ nghe “Ầm---” một tiếng, Tiểu Tiên đã nằm trên mặt đất rồi.

Hoàn toàn sấm vang chớp giật, Tiểu Tiên có vóc người cao lớn nhất trong lớp bị Tô Cẩm Niên ném qua vai một cái, làm cho ngã nhào trên đất. (sấm vang chớp giật: nhanh, rất nhanh)

Tiểu Tiên lấy tay che mặt, vẫn nằm trên mặt đất không đứng dậy nổi.

Mọi người vô cùng khiếp sợ, Tiểu Tiên, Tiểu Tiên đã bị hạ gục ngay trong một giây? (^o-) Ô! Thật không thể tưởng tượng nổi! Mới nãy có chuyện gì xảy ra? A, trời ơi, ban đêm quá mức u tối, không có thấy rõ à không có thấy rõ! Có thể làm lại một lần nữa không?

Tô Cẩm Niên nhìn Tiểu Tiên nằm trên mặt đất, đưa tay, làm như muốn kéo anh ta đứng lên, nhẹ nhàng nói bằng giọng một câu, “Thua cũng không quá mất mặt.”

Từ đó về sau, Tiểu Tiên không dám chọc Tô Cẩm Niên nữa. Từ đó về sau, bọn họ cũng đều biết, vị này xem qua là chàng trai rất gầy yếu, nhưng bản lĩnh bức người nhất trong bọn họ.

Hiện tại, ánh mắt anh nhìn Tô Khả giống như nhìn Tiểu Tiên lúc đầu, tên đại ngốc không nhìn được liền khóc, mẹ của tôi ơi, rốt cuộc làm sao cô lại đắc tội với đội trưởng của chúng tôi, làm cho anh ấy lại tức giận vậy hả?

Tô Khả ngẩng đầu ưỡn ngực, oai phong hùng dũng, khí phách hiên ngang đi theo từng bước chân vô cùng trầm ổn của Tô Cẩm Niên- người được tất cả nữ sinh vô cùng ngưỡng mộ.

Nhìn bóng lưng của anh tuấn lãng như Thanh Phong Minh Nguyệt, Tô Khả lại có ý nghĩ kỳ quái. Ôi trời, thân thể này, thon gọn lắm, cái hông này, ngạo nghễ ưỡn lên. . .

Nhìn ‘quần chúng đặc biệt rời xa địa phương’ (hai người đang ở chỗ khá xa những người khác), trong lòng Tô Khả càng thêm kích động, ôi trời ơi, anh là muốn hướng dẫn cô ở chỗ không người, đây là muốn bí mật với cô sao? A, chó má, hôm nay không cần làm kịch liệt như thế, cô sẽ xấu hổ đó!

Nghĩ vậy, trong lòng Tô Khả càng thêm kích động.

Cái miệng nhỏ nhắn của cô mở lớn, hai hàng răng nhỏ trắng sáng bày ra dưới ánh mặt trời, ánh mắt gắt gao nhìn cái miệng của Tô Cẩm Niên, suy nghĩ đã đi vào cõi thần tiên ngoài chín tầng mây rồi.

Hắc hắc, hắc hắc, cảm giác này, thật là vô cùng dịu dàng nha.

Mà sau khi người đi đường chứng kiến dáng vẻ của Tô Khả, không nhận được rung mình một cái, thậm chí: đúng là một sắc nữ khủng khiếp. Sau đó Lộ Nhân Giáp không nhận được dùng ánh mắt đáng thương nhìn Tô Cẩm Niên, chàng trai này, có thể làm cô ấy hài lòng sao?

Sau khi Tô Cẩm Niên nhìn thấy ánh mắt của người đi đường, nghi ngờ nhìn về phía sau, lại thấy ánh mắt cực kì dâm đãng của Tô Khả và nụ cười bí ối đến cực điểm của cô.

Khóe miệng Tô Cẩm Niên hơi cong lên, sau đó dừng lại ở một nơi trống trải.

Tô Khả không chú ý, tiếp tục đi tới, liền đụng vào ngực Tô Cẩm Niên, hắc, lần này cô hồi hồn rất nhanh, không quan tâm lỗ mũi mình có bị đụng đau hay không, mà là đưa hai tay sờ soạng ngực của Tô Cẩm Niên.

Mắt Tô Cẩm Niên lạnh đi, anh thật sự không ngờ cô gái này lớn gan như vậy, xem ra không dạy cho cô một bài học, chắc chắn cô sẽ không biết ăn năn hối cải.

Sau khi Tô Khả đứng vững, đối với vẻ mặt lạnh ngắt của Hoa Sen Trắng thì cười ‘hì hì’, sau đó sờ sờ cái mũi của mình, “Huấn luyện viên, ngực của anh thật tốt, hắc hắc, đừng có bày ra sắc mặt như vậy, cùng lắm thì tôi để cho anh sờ lại, của tôi cũng không thua gì anh đâu, thật mà, không có lừa anh!”

Về mặt nghiêm túc của Tô Cẩm Niên đen kịt, “Tô Khả, cô còn nói hươu nói vượn nữa, coi chừng tôi phạt cho cô nhớ!”

Tô Khả ỉu xiu.

“Cô ngay cả đi nghiêm cơ bản cũng không được, như vậy chúng ta bắt đầu luyện tập lại từ đầu, không phải tay và chân cô đều rất tốt sao, vậy thì chúng ta bắt đầu huấn luyện tay chân trước.”

Tô Khả nghe không hiểu, chỉ là nhìn Tô Cẩm Niên non nớt trong sáng, bộ dáng tươi mới hợp khẩu vị, trong nháy mắt gật đầu như gà con mổ thóc, “Dạ dạ!”

Chỉ là sau này, cô mới phát hiện, mình vô cùng sai, nói là một luyện tập tay chân, thì ra là để cho cô đứng làm gà mái vàng!

Trong đầu Tô Khả đột nhiên vang vọng lời một bài hát rung động đến tâm can: tôi là một con gà nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ đáng thương nha. . . tìm kiếm kiếm tìm tìm kiếm kiếm tìm thì ra là chỉ vì ** nha.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Nói cho cùng vẫn là bí ối

Tô Khả khóc, mẹ nó, gà mái, này rất nhiều tư thế! Có phải hai cái chân của cô đều mỗi như hay không! Bây giờ ở bấp chân vừa căng vừa đau nhức có phải không!

Tức giận nổi lên khắp bốn phía, Tô Khả không nhận được đưa mắt oán giận liếc nhìn bóng dáng Hoa Sen Trắng đang ngồi hóng mát dưới bóng cây đại thụ phía bên kia, đôi mắt to ngập nước chớp chớp như muốn nói: Thân ái, tôi chỉ là không cẩn thận hôn đến đùi quần của anh, tôi chỉ là không cẩn thận sờ soạng ngực của anh hai cái, tôi không phải cố ý, tại sao anh có thể tàn nhẫn như vậy? Khiến tôi mệt muốn chết rồi, sau này tính phúc của anh ai cung cấp cho!

Mà mặt Hoa Sen Trắng vẫn không thay đổi, đứng ở bên kia nhìn Tô Khả, chẳng qua là chân cô như đang treo trên không trung như sắp rơi xuống vì kiệt sức, anh sẽ nói một tiếng, "2" ý tứ là có thể đổi một chân. Sau đó, Tô Khả chỉ có thể đổi một chân tiếp tục đứng tại chỗ, một chân còn lại chỉ có thể vươn ra phía trước, bước chân vừa mới bước ra treo lơ lửng trong không trung, hai cánh tay đưa lên trời mở rộng thành tư thế quân nhân đi bộ, duy trì — —|||

Trong lòng Tô Khả bắt đầu nổi đóa: Hoa Sen Trắng, nếu anh không để cho tôi nghỉ ngơi, tôi sẽ lấy dưa chuột bạo cức hoa anh! tôi nói thật, tôi không đùa đâu!

Trong lòng Tô Khả đã phát điên, trừng lớn đôi mắt nhìn Hoa Sen Trắng đang thản nhiên bên kia: Hoa Sen Trắng, cô và anh tới nơi này là để anh em ân ái ái, không phải chơi gà mái ngu ngốc.

Mà đúng vào lúc này, cách đó không xa một binh lính nữ đi tới, trên người mặc quân trang thẳng thớm, tóc rất ngắn, ngũ quan lập thể rõ nét, nhìn qua tư thế hiên ngang mạnh mẽ, trong tay cô cầm một chai nước suối đi tới, "Cầm Niên, nước của anh".

Tô Cầm Niên gật đầu.

Binh lính nữ kia không có ý muốn đi, tiếp tục nói: "Em tìm mãi vẫn không thấy anh, thì ra anh ở đây".

Tô Cầm Niên gật đầu, sau đó liếc nhìn Tô Khả bên kia một cái.

Binh lính nữ cũng quay đầu thoáng nhìn qua Tô Khả đang "Đặc huấn" một mình nói: "Haizzz, hiện tại cô gái cứng đầu rất là nhiều."

Tô Cầm Niên gật đầu.

Binh lính nữ tiếp tục nói: "Huấn luyện như thế này anh thật rất vất vả."

Tô Cầm Niên không nói lời nào.

Binh lính nữ cũng không để ý, giống như là thói quen, ánh mắt len lén liếc nhìn Tô Cầm Niên "Cầm Niên huấn luyện ở đây xong anh có kế hoạch gì không?"

Tô Cầm Niên hơi trầm giọng "Đi bộ đội."

Binh lính nữ cười nói: "Haizzz, đoán chừng em cũng sẽ bị sắp xếp đến quân đội đó, anh biết ông nội em, rất thích so sánh với nhà họ Tô, ông ấy nhìn thấy anh đi bộ đội, khẳng định cũng sẽ sắp xếp cho em vào trong đấy."

Binh lính nữ trò chuyện nhiệt tình như lửa, còn Tô Cầm Niên một câu cũng không có trả lời.

Thời gian dần dần trôi qua, chân Tô Khả cực kỳ mỏi, cô đã đứng lâu rồi có thể đổi chân được hay không! Cô đánh! Hoa Sen Trắng ở trước mắt cô liếc mắt đưa tình với binh lính nữ còn chưa tỉnh, tự nhiên còn quên đổi chân cho cô, quá tức giận!

Binh lính nữ kia cũng vậy, đưa nước thì đưa nước, còn lải nhải nói không ngừng, làm cản! Vì vậy, Tô Khả nổi giận: "Huấn luyện viên, tôi muốn đi nhà xí, mót quá rồi!"

Binh lính nữ này đối với lời nói thô tục của Tô Khả, nhìn không được nhũ mây, mọi người nói xem một cô gái nhà có giáo dục, ở trước mặt con trai mà nói ra những lời không nhã nhặn như thế, thật không biết lễ nghĩa ở chỗ nào.

Dĩ nhiên, nếu những lời trong lòng của cô để cho Tô Khả nghe thấy, Tô Khả sẽ nở một nụ cười âm thầm, sau đó nói với cô rằng: "Lễ nghĩa sớm bị tôi ăn hết rồi".

Mà sau khi Tô Cầm Niên nghe Tô Khả nói, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn gương mặt đỏ bừng của Tô Khả, sau đó hướng về Tô Khả nói: "Đi nhanh về nhanh".

Tô Khả như là nhân dân lao động được giải phóng, trong nháy mắt hai chân đạp đất chạy về phía toilet, thật ra cô một chút cũng không mót, nhưng cô không có biện pháp tiếp tục nhìn binh lính nữ kia và Hoa Sen Trắng liếc mắt đưa tình.

Khó chịu thật là khó chịu, thời gian tiếp theo có thể lười biếng một chút. Ví dụ như đi tiểu mới biết cần phải đi đại tiện, thời gian rửa tay như đập mặt nạ,...

Đợi đến lúc cô trở lại sân, Tô Cầm Niên đang đứng cùng với một người ở bên kia mà binh lính nữ đã biến mất không thấy, Tô Khả rất hài lòng.

Lúc này, gió nhẹ lướt qua mái tóc mềm mại của anh, dưới ánh mặt trời, tạo thành một quang cảnh màu vàng.

Anh đứng nơi đó, dáng người quân nhân cao ngất làm cho lòng Tô Khả nhộn nhạo, bờ hông kia ngạo nghễ ưỡn lên, Tô Khả cảm thấy, nếu mình không đi qua sờ một cái để cảm nhận một chút, thì thật có lỗi với cái đũng quần hôm qua ở trước mặt anh!

Làm người phải có trước có sau, nếu đã chạm qua phía trước thì cũng phải cảm nhận ở phía sau. Bây giờ là cách lớp quần, tương lai đem anh lột sạch! Đầu tiên là phá anh ở phía trước, phía sau chuẩn bị làm anh. Tóm lại, toàn thân trên dưới, trước sau trong ngoài, cô đều từ từ nhấm nháp.

Trong lòng Tô Khả sớm đã có kế hoạch đánh đá Hoa Sen Trắng. Sau đó nghĩ đến tương lai của mình sẽ hạnh phúc như thế nào, Tô Khả nhìn không được cười "Ha Ha" một tiếng, phát ra âm thanh cô lập tức che miệng mình, dù sau trước mắt cũng có chuyện quan trọng phải làm.

Tô Khả cảm thấy may mắn vì âm thanh vừa mới phát ra rất nhỏ, không làm kinh động đến Hoa Sen Trắng. Vì thế Tô Khả giống như kẻ trộm, nhìn trái nhìn phải một chút, thấy không có người nào.

Đứng tại chỗ khụy một chân xuống, hai tay của cô xòe ra, duỗi năm ngón thẳng về phía trước, chuẩn bị tư thế sẵn sàng, sau đó chân sau dùng sức đạp

sau một cái, "Xoạt" chạy nước rút một trăm mét phóng tới bóng lưng của Tô Cẩm Niên.

Ánh mắt của cô nhìn chằm chằm bờ mông cao ngạo ngễ của Tô Cẩm Niên, miệng mở ra, ngược lại không phát ra tiếng cười hèn mọn bi ối.

Mà Tô Cẩm Niên là một quân nhân được đào tạo tốt, sau lưng có động tĩnh thì lập tức xoay người, bỗng nhiên phát hiện một cái bóng đen đang vọt nhanh về phía mình.

Tô Cẩm Niên phản ứng theo tự nhiên, dùng tốc độ ánh sáng bắt được hai cánh tay của Tô Khả.

Thời gian như dừng lại, gió thổi càng thêm mạnh, cây cối xanh tươi bị gió thổi trúng phải vang lên tiếng “rì rào”.

Dự tính ban đầu của Tô Khả là bắt được cái mông của Tô Cẩm Niên bây giờ lại đổi thành cách đứng của anh một cm thì dừng lại.

Tô Khả tròn tròn mắt, nội tâm tiểu nhân nhin không được mà kêu lên: không thể nào, tốc độ phản ứng của Hoa Sen Trắng lại nhanh đến vậy? Sau đó nhìn cánh tay của mình chỉ cách đứng quần của anh một cm, tiếp tục tiến lên có khi lại nhận được phúc lợi lớn hơn, vì thế, cô cắn răng, hung hăng sử dụng một lực thật mạnh muốn tiến lên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Phản công đến cùng

Lúc này trong đầu của Tô Khả một mảnh trống không, tim đập với tốc độ rất nhanh! "Thành thực"! Phải, như là sét đánh.

Miễn là cô chỉ dùng sức thêm một chút, là có thể thành công! Mắt thấy người bên kia vẫy gọi cô, nhưng cô lại bất lực, cái cảm giác này, thật sự làm người ta rất khó chịu!

Tô Khả cảm thấy, lúc này cô không thành công cũng thành nhân. Dù sao đến loại trình độ này, muốn nguyên vẹn trở ra, dường như có chút khó khăn, không bằng trước hết ném qua vị thịt, sau đó chết cũng được.

Dù sau người xưa từng nói: Mẩu Đon chết rồi, thành quý cũng phong lưu. Có thể ném qua món ngon Hoa Sen Trắng, làm như vậy con quý cũng là quý ăn no, quý phong lưu!

Nghĩ như vậy, suy nghĩ bất chấp tất cả của cô, vì vậy, hai chân dùng sức đạp, bùn đất bị cô ma sát không ngừng bắn tung tóe ra phía sau.

Tay cô liều mạng tiến về phía trước, chỉ còn 0.9 cm 0.8 cm..

Chỉ là, mỗi lần cô thêm một chút sức lực, hướng về anh gần hơn phân nửa, anh lại dùng nhiều sức hơn nắm lấy cổ tay của cô! Rất mạnh giống như anh muốn chặt đứt tay cô.

Trong nháy mắt Tô Khả cảm thấy cổ tay của mình nóng rất đau nhức, nước mắt của cô cũng nhanh chóng xuất hiện, thật sự rất đau có được hay không!

Tô Khả đưa đôi mắt mong chờ nhìn Hoa Sen Trắng, trong lòng ngựa bần cũng sớm thành ngựa gào thét: Hoa Sen Trắng, anh thương hoa tiếc ngọc một chút đi.

Mà Hoa Sen Trắng lại còn dùng ánh mắt lạnh nhìn cô, cũng không bị đôi mắt to giàn giụa nước mắt của Tô Khả mê hoặc.

∩ (_ _) ∩ Dù sao nếu anh thả cô ra, trong sạch của anh cũng không còn.

Kết quả, Tô Khả nhò giọng kêu rên lên: "Đau đau quá....anh nhẹ chút...nhẹ chút...anh nhẹ một chút thôi..." âm thanh kia, phát ra một cách mềm yếu, nếu người không biết chuyện nghe thấy, còn tưởng ở đây xảy ra chuyện tình của đồng!

Ánh mắt của Tô Cẩm Niên trở nên lạnh lẽo, gương mặt trắng nõn càng đen kịt, nói lỏng sức lực một chút. Kết quả, Tô Khả thừa cơ hội tiến về phía trước thêm 0.1 cm.

Lúc này Tô Cẩm Niên nổi giận, trực tiếp ném Tô Khả qua vai, "Phịch_____" Tô Khả bị Tô Cẩm Niên ném ngã trên đất, trong nháy mắt, bụi bặm nổi lên khắp bốn phía.

Tô Khả bối rối, cô bị ném đến thất điên bát đảo, lưng cuống tay chân, trên đầu có thể nhìn thấy những ngôi sao nhỏ màu vàng đang bay xung quanh trán của cô.

Thật là đau, xương cốt toàn thân đều đau. Ông nội hai của cô, cô còn chưa có làm gì anh, đã bị anh ném qua vai rồi!

Nhận thức được sự thật này, Tô Khả chưa gượng dậy nổi.

Vì vậy, cô nằm trên mặt đất, miệng bĩu bĩu một cái, như là muốn khóc lên, thật là thời kỳ chán nản, lần đầu trong lòng gì cũng thấy chua xót cùng uất ức.

Ba không thương mẹ không thương còn chưa tính, trời rất nóng còn muốn cô một thân một mình đến trường học quân sự rầm rộ này, gặp phải huấn luyện viên này, còn là một tên đại ngốc, mọi người nghỉ ngơi, còn muốn làm khó cô! Như vậy vẫn là quên đi, thật vất vả bắt được Hoa Sen Trắng có thể ném chút thịt, nhưng ngay cả canh cô cũng còn không uống đến đâu, đã bị Hoa Sen Trắng này ném ngã qua vai.

Như vậy là quá không nể tình rồi! Nói như thế nào cô cũng là một nữ sinh nha! Anh làm sao có thể quyết tâm xuống tay tàn nhẫn như thế chứ!

Thế là, cô liền ăn vạ trên mặt đất càng không muốn đứng dậy.

Nhìn bầu trời xanh xanh trên đầu, mây trắng bông bênh phiêu diêu tự tại như vậy, Tô Khả bị thương gào thét: Thần à, sét đánh đem cô đi ra ngoài xuyên không đi! Cô tin tưởng với tướng mạo xinh đẹp tuổi trẻ đầy sức sống xuyên không đến cổ đại nhất định có thể lăn lộn thuận buồm xuôi gió! Cô không muốn tiếp tục sống ở chỗ này bị Hoa Sen Trắng ném qua vai nữa.

“Đứng lên!” Hai chữ lạnh như băng.

Ánh mặt trời trên đỉnh đầu của Tô Khả bị Tô Cẩm Niên che mất rồi, lúc này Tô Khả mới lười biếng nhìn cô, mắt to một mảnh sương mù long lanh: “Tôi không dậy nổi”.

Tô Cẩm Niên xoa trán, như đối với hành động lưu manh ăn vạ của Tô Khả cảm thấy bất đắc dĩ, “Tôi nói lại lần nữa, đứng lên!”

Anh sức lực rất ít, lúc vừa mới ném cô, anh nắm chắc kỹ thuật dùng sức mà, Tô Khả té xuống nhất định có đau, nhưng tuyệt đối sẽ không hơn mười phút mà vẫn không dậy nổi.

Thật ra lúc Tô Cẩm Niên ném Tô Khả qua vai, còn lo lắng qua, dù sao đem một tiểu nữ sinh đã tròn mười tám tuổi ném qua vai sẽ làm mất thể diện của cô, nhưng không cho cô một bài học, khẳng định là không được. Nhưng kết quả, hơn mười phút trôi qua, cô cứ ngồi trên đất không đứng lên. Con gái không nghe lời như thế còn như một nữ sinh háo sắc, quả thật rất hiếm thấy!

“Tôi không đứng lên! Tôi chính là không muốn đứng lên!” Tô Khả trừng lớn đôi mắt nhìn Tô Cẩm Niên, sau đó “Xoạch” một giọt nước mắt rơi xuống, rơi vào bùn đất khô cạn, “Các người đều khi dễ tôi! Đều khi dễ tôi!”

Đầu Tô Cẩm Niên đầy vạch đen, rốt cuộc là ai khi dễ ai vậy! Lúc này nhìn thấy đáng vẻ hung mãnh của cô, làm thế nào anh cũng nhìn không ra được cô sẽ bị người khác khi dễ.

“Ba mẹ của tôi chỉ lo hưởng tuần trăng mật lần thứ N của mình, tôi phải hỏi người ta trường học đi nơi nào, anh không phải không thêm ngía đến tôi, một tên đại ngu ngốc phạt tôi chạy, còn không cho tôi nghỉ ngơi, bây giờ anh còn để cho tôi gà mái **! Hai chân của tôi đều mỏi muốn chết, đau chết được, không chỉ có như vậy, anh còn ném tôi! Còn ném tôi! Tôi lớn như vậy rồi, cũng không bị ai khi dễ thành bộ dạng như vậy!”

Tô Khả dùng bàn tay vô cùng bẩn lau nước mắt, trong nháy mắt đem khuôn mặt non nớt xinh đẹp của mình trở nên bẩn không chịu được.

Tô Cẩm Niên nghe trong những lời nói của cô có một cái gọi là "Khi dễ", lại nhìn cô dùng tay nhỏ bẩn lau nước mắt trên mặt mình, trong nháy mắt đã bôi khuôn mặt mình thành con mèo nhỏ, có chút buồn cười, nhưng nhìn cô hình như rất nghiêm túc nói ra "Uất ức" của mình, anh liền ngượng ngừng cười một tiếng.

Vì vậy, Tô Cẩm Niên thở dài, đưa tay, hơi tức giận nói với Tô Khả một câu "Đứng lên."

Nước mắt chảy thành dòng trên mặt Tô Khả, trong đôi mắt đó còn có vài hạt đậu, không có rơi xuống, sau đó liếc nhìn tay của Tô Cẩm Niên một cái, trong lòng không khỏi thở dài nói: thật là năm ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, quan trọng nhất là móng tay còn được chỉnh sửa gọn gàng chỉnh tề, rốt cuộc là cô coi trọng Hoa Sen Trắng.

ㄟ (͡ _ ͜) ㄟ Cũng tại anh mà té ngã trên đất, cô còn tâm tư gì mà suy nghĩ đến những thứ có hay không có này, vẫn là Tô Khả.

Nhìn thấy vẻ mặt có chút không kiên nhẫn của Tô Cẩm Niên, Tô Khả kiêu ngạo xoay mặt: "Anh xin lỗi tôi."

Mặt Tô Cẩm Niên càng đen thêm, học trò nhỏ này, đây là điển hình cho một chút thuốc nhuộm liền muốn mở phường nhuộm, muốn anh xin lỗi, nói đùa ư, vì vậy thân của Tô Cẩm Niên liền trầm xuống: "Nếu cô không đứng lên tôi liền ghi tội cho cô!"

Lúc này trong lòng của Tô Cẩm Niên đang cực kỳ khó chịu, liền cảm thấy bàn tay nhỏ bé mềm mại nóng hổi nắm lấy bàn tay anh, sau đó dùng sức kéo một cái, kéo anh ngã xuống đất. Trong nháy mắt thân thể anh nghiêng về phía trước —

Thăng bằng của anh từ trước đến giờ rất tốt, bởi vậy chỉ cần anh bước về phía trước một bước liền có thể đứng thăng bằng vững vàng, nhưng nếu bước về phía trước một bước, ắt phải giẫm lên người Tô Khả.

Kết quả là, anh cứ vậy mà té ngã trên đất, bị Tô Khả dùng lực kéo xuống.

Tô Khả thuận tiện phản công, trong lúc đó một dòng ánh sáng liền leo lên thân thể của anh, sau đó nhìn về phía Tô Cẩm Niên cười "Ha Ha!" Hai tiếng,

hàm răng trắng nhỏ của cô phản chiếu ánh sáng mặt trời, mà khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vốn là son bôi đen không nhìn thấy hình dáng, kết hợp với dáng cười và tiếng cười như thế, có vẻ rất bí ối dữ tợn...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bắt gặp JQ?

Editor: becuacon

Tô Khả cúi xuống, giang hai chân ra trên người Tô Cẩm Niên lại, hai tay ôm chặt thân thể Tô Cẩm Niên, sau đó cô đem trọng lượng đè trên người của anh, dứt khoát không đứng lên, cất tiếng cười sồn gai ốc.

“Hắc hắc” tiếng cười không ngừng vang lên giữa bãi cỏ, dọa đến con quạ đang đậu nghỉ ngơi trên tàng cây, lập tức đập cánh bay qua đầu Tô Khả, trước khi bay đi còn rơi xuống một bãi phân chim trắng đen hỗn tạp, vừa khéo rơi trúng vào ót Tô Khả.

Tô Khả cảm nhận được ót nóng lên, sau đó ngửi được mùi hôi hôi, tùy ý dùng tay áo lau xuống, phát hiện là phân chim, thân thể cứng đờ, kế tiếp nhìn con quạ đã bay xa kia, nghiêng răng nghiêng lợi: Con quạ đáng chết, về sau thấy mày nhất định đem mày về làm chim non nướng!

Sau đó, Tô Khả không hề quan tâm đến con quạ kia, phải biết, hiện tại — ha ha ha ha ha, Hoa sen trắng đang ở phía dưới thân mình!

Vì vậy, Tô Khả tiếp tục nhìn Hoa sen trắng đang bị cô áp đảo dưới thân, tiếng cười gian không ngừng phát ra, mới nãy vẫn còn khóc, giờ phút này không còn dấu vết nửa giọt nước mắt, con mắt cô đen tròn chuyển mấy vòng, sau đó không có ý tốt hướng về phía anh mà “bắn” tới.

Nhìn Hoa sen trắng không gãy giữa chút nào, có chút vui mừng, suy cho cùng cô vẫn coi trọng người đàn ông biết đạo lý ‘thức thời mới là trang tuần kiệt’ này! Nhìn người phía dưới ‘thức thời’ như thế, quả là một người tài trí giữa đám người.

Như vậy hợp lại sẽ...

Đầu nhỏ của cô đã bắt đầu tưởng tượng ra.

Hoa sen trắng sẽ cởi áo, lộ ra lồng ngực cường tráng, ở trên còn có hai XX mê người, dưới ánh mặt trời hiện ra màu sắc quyến rũ... A, No! Không thể nghĩ tiếp nữa, nghĩ nữa, máu mũi cô sẽ chảy ra mất!

Liều mạng để cho mình không cần tưởng tượng không cần nhớ, nhưng trong đầu vẫn hiện ra dáng vẻ Hoa sen trắng then thùng sợ hãi, ở giữa hai chân thon dài đã ‘đứng dậy’ mạnh mẽ, khẽ xoay mặt nói với cô, “Tô Khả, đừng như vậy, người tôi còn nguyên đấy...” Hoặc là môi đỏ mọng khẽ mở, đỏ mặt mà nhìn cô nói, “Tô Khả, nhẹ một chút, đây là lần đầu tiên của người tôi đấy...”

Mặc kệ là loại tình huống nào, Tô Khả cười đến càng thêm ma mị, cười đến càng thêm bí ối, đến khi không nhịn được kích động, Tô Khả “Khà khà...” mà cười ra tiếng, không có kém hơn năm trăm con vịt.

Nhìn mắt anh sắp phát ra lửa, Tô Khả cười hả hê, “Tôi cho anh ném tôi! Cho anh làm tôi ngã! Bây giờ còn không là thua vào tay. Tôi! Hừ hừ! Tôi không đem anh găm cả da lẫn xương, hôm nay Tôi liền theo họ anh!”

Tô Khả bé nhỏ à, cho dù có theo họ anh thì sao, vẫn là là họ Tô .>

“Đứng lên!” sắc mặt Tô Cẩm Niên u ám, đáy mắt lạnh lẽo, là người của anh ai cũng biết rõ, giờ phút này anh đã vào giới hạn sắp bộc phát, Tô Khả dám leo lên đầu cạp vuốt chòm râu nó, hành động thật này chẳng khác nào tự sát.

Tô Khả đắc ý nhướn lông mày, sau đó lộ ra hai hàng răng trắng nõn, đều như bắp, một bên sơ ý lộ ra một lúm đồng tiền, chỉ vì cô nhìn thấy mặt anh đen lại như vậy rất có hiệu quả giải trí.

“Anh kêu tôi đứng lên thì đứng lên!” Tô Khả trên cao nhìn xuống, vô cùng đắc chí nhìn Tô Cẩm Niên.

“Ba, hai...”

Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên bắt đầu đếm ngược ba hai một, cũng nổi giận, hẹp hòi, bây giờ anh là tù binh của tôi, còn dám lớn lối như vậy! Hôm nay nếu không chinh anh, từ này về sau tôi sẽ làm người vợ tốt như thế nào?

Vì vậy, cặp mắt đỏ rưng rục bay thẳng đến Tô Cẩm Niên, môi đỏ mọng cúi đầu. Chỉ là...

Hai tay Tô Cẩm Niên nắm chặt thành quyền, nhìn cái nữ sinh này cả gan làm loạn, dĩ nhiên trong lòng rất tức giận. Vốn là mới vừa nghe cô là cứ lải nhải kêu “uất ức, đáng thương...”, thoáng động lòng một chút với cô, vốn định kéo cô lên, lại không nghĩ rằng cô ‘thuận cột thượng bô’ (sẵn có chỗ quán

lấy), kéo luôn anh té xuống đất, nếu như không phải là sợ mình đâm lên cô, anh sẽ không dễ dàng bị kéo xuống như vậy!

Trong nháy mắt, Tô Cẩm Niên hiểu ra cái cô kêu là đáng thương, uất ức, đều là cô tự làm tự chịu!

Không ngờ là bây giờ thấy cô lại chu miệng hướng về phía anh! Đối mặt với gương mặt bản không chịu nổi của cô, lòng ngực Tô Cẩm Niên không ngừng đập phồng. Đủ rồi! Anh lớn đến như vậy rồi, còn không có cô gái nào dám cả gan làm loạn như thế.

Cặp mắt anh dần dần thâm sâu hơn, càng lúc mặt bản của cô càng phóng đại, Tô Cẩm Niên đột nhiên dùng lực, trong nháy mắt, cổ tay vốn bị Tô Khả nắm đã thoát ra

Tô Khả chợt cảm thấy hai tay tê rần, không tự chủ buông ra, vì vậy, đôi tay Tô Cẩm Niên được tự do, trong nháy mắt, Tô Cẩm Niên bên dưới lăn ngang một cái, Tô Khả cảm thấy một cổ đau đớn, trong lúc còn kinh ngạc, Tô Cẩm Niên đã lật người, lưu loát đè cô lại. Cùng lúc đó, một chân của anh quỳ xuống ngăn hai chân Tô Khả, hai tay cầm thật chặt cổ tay của cô, làm Tô Khả không thể nhúc nhích được.

Tô Khả vận vẹo thân mình hai cái, vẫn không có biện pháp tránh thoát ‘gông cùm xiềng xích’ của anh.

Tô Khả thật có chút bối rối, đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thế nào tư thế ‘nữ trên nam dưới’ liền khôi phục lại nguyên thủy ‘nam trên nữ dưới’ cơ chứ? Cô nhớ rõ ràng là cô muốn hôn anh mà?

Nhưng dường như cô còn chưa có đụng phải mặt của anh, liền bị anh dùng lực biến thành bộ dáng này...

Tô Khả muốn khóc rồi! ~o(>_

Cô không nhận được liếc mắt nhìn Tô Cẩm Niên, chỉ thấy anh đang nhìn cô, trông mắt đen như mực không một gợn sóng.

Tô Khả nhìn cảnh tượng này, không nhận được bắt đầu tương tượng rồi, a, đây chính là đôi mắt đậm sâu tối như mực trong truyền thuyết, mau đưa tôi hút vào đi, tôi cam nguyện đắm chìm vào trong đầm sâu ấy!

“Tô Khả, sự kiên nhẫn của tôi là có hạn.” Anh hướng về Tô Khả nói từng chữ từng chữ, âm thanh giống như hạt châu rơi trên bàn ngọc. (trong trẻo và vang dội)

Nhìn sắc mặt Tô Cẩm Niên vô cùng kinh khủng, Tô Khả không ngừng nuốt nước miếng một cái.

Sau đó Tô Khả lại nghĩ, dù Tô Cẩm Niên tức giận cỡ nào thì cũng là Hoa sen trắng của cô, hiện tại cô không thể sợ anh được. Vì vậy cô kiêu căng hát cảm lên, nhưng bởi vì bị Tô Cẩm Niên đè ép trên mặt đất, cho nên đầu mới vừa động đã liền đụng vào đá.

Thật khổ mà!

Trong lúc Tô Khả oán giận muốn nói mấy câu, đột nhiên, một giọng nữ chói tai hét lên: “A ——”, âm thanh kia quá chói tai, cả tôi cũng không sánh nổi.

Sau đó Tô Khả và Tô Cẩm Niên cùng nghiêng đầu nhìn về phía âm thanh kia.

Chỉ thấy một nữ sinh mặc quân trang, tay cầm một cái hộp đựng kem gì đó, đứng ở gần đó, không nhúc nhích, sau đó dùng bộ mặt không thể tin nhìn bọn họ, bởi vì vừa hét to, miệng vẫn chưa khép lại, cho nên lúc này nhìn có chút tức cười.

Tô Khả nhìn tiểu nữ sinh này có chút quen mắt, một hồi lâu mới nhớ ra, đó không phải là Tiểu Hoa ngày hôm qua tình cờ gặp ở đầu cầu thang sao.

Vì vậy, Tô Khả biết rồi.

Lúc đó, Tô Khả và Tô Cẩm Niên vẫn là tư thế ‘nam trên nữ dưới’ đầy mập mờ, đợi đến khi lấy lại tinh thần, Tô Cẩm Niên lập tức buông chân ngăn Tô Khả ra rồi đứng dậy.

Nữ sinh kia nhìn Tô Cẩm Niên đứng dậy, hốt hoảng lui về phía sau hai bước, sau đó hướng về phía Tô Cẩm Niên nói, “Cái gì em cũng không thấy! Em thật sự... em thật là không nhìn thấy!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Khổ luyện bức người

Tô Khả cũng đứng lên, trong nháy mắt cô cảm thấy lưng mình bị đau, nhất là cái eo, chỗ bị Tô Cẩm Niên ném qua vai, vì vậy, Tô Khả nhận không được kêu rên một câu: “Eo của tôi, Tô Cẩm Niên, anh cũng không nhẹ một chút!”

Giờ phút này nữ sinh kia còn loạng choạng, trong nháy mắt hóa đá tại chỗ, nhìn nét mặt của bọn họ hết sức kỳ lạ.

Còn đầu Tô Cẩm Niên đầy vạch đen trũng mắt liếc Tô Khả.

Tô Khả bày tỏ, điều cô nói là thật! >.

Nữ sinh kia lấy lại tinh thần nhìn hai người bọn họ giống như là biến thái, sau đó cầm hộp kem chạy như điên, bộ dạng giống như là phía sau có bảy con sói đang đuổi theo cô ấy vậy.

Tô Cẩm Niên im lặng.

Tô Khả cúi đầu không nhìn được nên chỉ tay vào đối phương, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn Tô Cẩm Niên, thẹn thùng e lệ hướng về anh nói, “Anh đem tôi đi uống, từ nay về sau tôi sẽ là người của anh, anh phải có trách nhiệm với tôi.”

Đầu lông mày Tô Cẩm Niên giật giật, chưa từng thấy nữ sinh nào động kinh như vậy, mà hình như anh dùng mặt lạnh với cô không có một chút tác dụng nào, cô thì dùng tới toàn bộ công phu ăn vạ ngang ngược đối với anh, làm cho anh dù rất tức giận với cô nhưng không thể bộc phát.

Tô Cẩm Niên cau mày, chân mày như kết lại thành một sợi len vắt ngang.

Anh nhìn Tô Khả, “Bạn học Tô, hiện tại tôi trình trọng nói với cô một lần, cô là học sinh, tôi là huấn luyện viên! Cô đối với tôi, tôi thiếu phải tôn trọng! Còn nữa, làm sinh viên năm thứ nhất, tôi hi vọng cô đem tâm tư của cô để vào chuyện học tập, đừng để đến lúc đèn lồng đỏ treo khắp nơi, vậy thì mất mặt lắm!”

Tô Khả chớp mắt, “Huấn luyện viên, anh nói như vậy, coi như thừa nhận tôi là người của anh, đúng không?” Nhìn mặt Tô Cẩm Niên càng ngày càng đen, Tô Khả cười “Khanh khách”, tiếp tục nói, “Tôi biết anh chỉ thích tôi gọi anh là huấn luyện viên. Hắc hắc, tôi hiểu, thật thú vị nha, suy nghĩ này cùng những bà chủ trong phim truyền hình mở miệng là một tiếng ‘Đại thúc’ sẽ có tác dụng như nhau, hắc hắc, từ đây về sau tôi sẽ gọi là anh huấn luyện viên.”

Tô Cẩm Niên có cảm giác đem Tô Khả ra huấn luyện một mình chính là hành động tự lấy đá đập vào chân mình. Anh trừng Tô Khả một cái, “Tô Khả! Trở về đội của cô đi!”

Tô Khả đứng nghiêm, chào kiểu quân đội một cái, “Tuân lệnh, huấn luyện viên!” Sau đó, cười “A ha ha” chạy về phía hàng ngũ của mình.

Mới chạy mười mét, cô nhìn Tô Cẩm Niên từ trên xuống dưới, “Huấn luyện viên, anh không ở cùng một chỗ với tôi sao?” Nét mặt kia, thần thái kia, trần trụi như vậy nói với Tô Cẩm Niên, “Hoa sen trắng, chúng ta cùng nhau thôi . .”

Tô Cẩm Niên không nhìn thẳng Tô Khả, sau đó đi về phía khác.

Tô Khả cũng không thêm để ý, dù sao hôm nay cô kiểm lời lớn! Hoa sen trắng, a ha ha, suy nghĩ một chút, cô liền thấy vui vẻ! Vì vậy, dọc đường cô nói khẽ “Đáy quần gió”, cô còn cười đến rạn rở.

Có trời mới biết, giờ phút này trên mặt của cô có bao nhiêu ‘rối rắm’. (ý nói mặt chị lấm lem bùn đất)

Trở lại hàng, tự nhiên hù chết người khác.

A, trời ơi, Tô Khả này làm sao vậy? Dân tị nạn Châu Phi cũng không có ‘khôn khổ’ như cô vậy chứ?

Trời ạ, nhìn bộ dạng huấn luyện viên Tô gầy yếu lịch sự, không ngờ huấn luyện viên nhắc người mạnh mẽ ‘như sói như hổ’ vậy.

A, không tin được mà, thế giới này chuyện gì cũng có, thì ra đặc huân là kịch liệt thế này! Trong hàng còn có một người vỗ vỗ lồng ngực của mình, dùng một bộ “Sống sót sau tai nạn” nói với Tô Khả: “Cũng may hồi này tôi nghiêm túc quân huấn, không có học không được động tác, nếu không . .”

Tô Khả ngã xuống đất giả vờ không dậy nổi, chỉ có điều mọi người đang đồng tình với bộ dáng của cô bây giờ, cô tất nhiên sẽ không nói toạc ra điều huyền diệu trong đó, dù sao cô và anh cũng có niềm vui nhỏ, làm sao cô có thể nói ra cùng các cô gái ở đây chia sẻ để tạo tình địch cho mình đây?

A ha ha . .

Chỉ là chưa cười được bao lâu, tên đại ngốc nói với Tô Khả: “Huấn luyện viên Tô là người tương đối nghiêm khắc, nhưng mà đây chỉ vì muốn tốt cho cô. Được rồi, cho cô thời gian năm phút nghỉ ngơi, cô đi rửa mặt cho sạch sẽ đi.”

Tô Khả bắt đầu nhón nháo.

Thời gian cứ trôi qua như vậy, rất nhanh cũng tới sập tối. Lúc này, bầu trời xanh thẫm xen lẫn những đám mây trắng trên đầu Tô Khả đã biến thành một mảng hồng hồng rạng rỡ, trông thật đẹp.

Một ngày quân huấn cũng chấm dứt, bởi vì thời gian ăn cơm cũng sắp tới.

Tô Khả cảm thấy bị khổ ép, ăn một bữa cơm cũng phải ăn cùng nhau, cả thời gian hoạt động tự do cũng không có. Tiếng còi vừa vang lên, mọi người liền tập hợp vào thành hàng dài, sau đó trùng trùng điệp điệp tiến quân vào phòng ăn.

Tô Khả nhìn phía trước đông nghịt người, phía sau đông nghịt người, không kém hơn bao nhiêu người.

Cô nghĩ nhiều người như vậy cùng đi ăn cơm, phòng ăn cung ứng đủ sao? Dĩ nhiên, cái vấn đề này, Tô Khả hoàn toàn không thể không lo lắng, bởi vì . . .

Mỗi lần có hai đội liên tiếp đi vào ăn cơm, bọn họ thì phải đứng bên ngoài chờ, cái này cũng thôi đi, còn phải ở bên ngoài phòng ăn hô khẩu hiệu của liên đội mình. . .

Trên mặt Tô Khả đầy tức giận, ai mà ngờ được! Như vậy cũng được sao! Cho quỷ có hay không! Không để cho tôi ăn cơm còn chưa tính, còn để cho tôi đứng bên ngoài, đứng còn chưa tính, còn phải liều mạng hô khẩu hiệu!

Mùi thơm của thức ăn truyền tới từng hồi một, bụng của Tô Khả không nhịn được kêu lên ‘ục ục’.

Những người xếp hàng chung quanh cô đưa ánh mắt đặc biệt khinh thường liếc nhìn Tô Khả một cái, sao mà cái nữ sinh này không có hình tượng như vậy chứ? Sau khi khinh bỉ xong, những người này quay đầu lại đứng ngay ngắn, nhìn về cửa phòng ăn phía trước, hô vang khẩu hiệu của liên đội.

Tô Khả trừng mắt liếc bọn họ, mấy người này thật là muốn đập vỡ sự kiêu ngạo của người khác! Sau đó trong lòng tiếp tục châm chọc: chẳng lẽ lúc các người đói bụng sẽ không kêu ‘ục ục’, vậy thật là kỳ lạ.

Oán giận, Tô Khả nhìn không được ngồi xổm xuống xoa xoa chân của mình. Ai, đứng cả ngày, trong đó còn có thời gian rất lâu làm con gà mái, chân của cô có thể không đau mới sao?

Lúc này, bả vai của cô bị người nào đó vỗ một cái, Tô Khả ngẩng đầu lên, chỉ thấy một người trung niên đứng cạnh Tô Khả, “Bạn học, bệnh sao?”

Tô Khả trả lời theo bản năng, “Không có ạ?”

Trong nháy mắt, mặt chú trung niên kia vốn là coi như ân cần liền thay đổi, giọng nói lạnh lùng nói với Tô Khả: “Vậy sao cô không đi theo bạn học cùng nhau hô khẩu hiệu mà ngồi chồm hổm trên mặt đất, lười biếng hả?”

Tô Khả: “.”

Lúc này, tên đại tộc xuất hiện bên cạnh chú trung niên kia, chào ông ấy một cái, “Chào thủ trưởng!”

Chân mày Tô Khả giật giật.

Cũng đã biết qua, nghe nói thủ trưởng là một người cực kỳ có tiếng nói trong quân đoàn, Tô Khả không ngừng cảm khái nhân phẩm của mình ‘ngịch thiên’ (trái với trời), ngày đầu tiên quân huấn liền gặp phải thủ trưởng.

Người thủ trưởng kia tiếp tục nói với Tô Khả: “Như vậy thật không có quan niệm đoàn kết, để thực hiện nghiêm túc kỷ luật quân đội, bước ra khỏi hàng, chạy ba vòng rồi trở về dùng cơm!”

Tô Khả: “.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tô Khả tắm

Tên đại tộc nhìn thấy Tô Khả ngần người, lại nhìn về mặt không đổi sắc của hiệu trưởng, vội vàng nói "Bạn học Tô Khả, còn không mau chấp hành mệnh lệnh!"

Có trời mới biết, vị hiệu trưởng này đây kỷ luật quân đội nghiêm khắc, nổi tiếng nhiệt tình và đoàn kết trong tập thể, lần này Tô Khả làm ra hành động như vậy, có thể không làm cho hiệu trưởng tức giận sao! Cho nên phạt chạy là khẳng định.

Tô Khả còn đang chóng mặt giữa hồ, lại nhìn thấy tên đại tộc vỗ vỗ ót mình, sau đó nhìn đám bạn học xem kịch vui ở xung quanh, Tô Khả luôn quan tâm mọi người, trong nháy mắt cảm thấy nhân phẩm của mình bộc phát.

Tô Khả ôm hận liếc nhìn hai chân mình, rồi chạy về phía bãi tập. Trong vòng một ngày, cô bị phạt chạy mấy lần rồi? TAT khóc sao? Làm người được đến mức như Tô Khả, mẹ nó, thật sự là hiếm thấy có phải hay không!

Tên hiệu trưởng đáng chết này, nói thế nào cũng là đại học năm nhất, theo lý, cần phải dịu dàng chăm sóc đối với nữ sinh mại yếu đuối mỏng manh như cô thế này!

Nhưng tại sao, gần đến giờ ăn cơm, lại phạt cô chạy! Đây cuối cùng là tại sao!

Tô Khả chạy về phía bãi tập, lần này không có vui và chạy đến bãi tập như lần trước, dù sao lần trước cô bị phạt chạy cũng có thể vô cùng thoải mái vui vẻ ngâm nga khúc nhạc, còn lần này, ngâm nga ca khúc là bụng của cô "Ốt ọt——"

Tô Khả nội lưu đầy mặt.

Ba vòng, cũng không biết chạy bao lâu, Tô Khả cảm thấy đầu của mình cũng sắp hôn mê, choáng váng, thật sự là quá đau khổ.

Sau khi chạy xong, cô đã sức cùng lực kiệt, hai chân đã hoàn toàn mỏi nhừ, gương mặt cô trắng bệch, chỉ cảm thấy trước mặt là một mảnh đen kịt, giống như vô số ngôi sao nhỏ màu vàng đang xoay xung quanh cô, Tô Khả khó chịu muốn chết.

Bụng bắt đầu nhộn nhạo, cô tìm gốc cây gần đó dừng lại, một tay chống lên cây, sau đó cúi người xuống liều mạng ói ra.

Mẹ nó, huấn luyện quân sự này, quả nhiên đủ lừa bịp đấy!

Hồi lâu, Tô Khả ói xong mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút, cuối cùng tay chân khôi phục sức lực. Trở thành bộ dạng này, dĩ nhiên cô không có hơi sức ăn cơm, may mà về phòng ngủ trước, mà ba em gái cùng phòng, giờ này ăn xong trở lại. Trong đó hai người riu rít thảo luận hôm nay nhìn thấy đại soái ca Tô Cẩm Niên, người kia đi đến phòng tắm ở hành lang cuối cùng tắm rửa.

Lại nói tiếp, huấn luyện quân sự của nhà trường, sắp xếp chương trình trong ngày như thế này, năm giờ rưỡi sáng tập hợp, năm giờ rưỡi chiều cùng nhau ăn cơm, sau khi ăn xong đến sáu giờ rưỡi, khoảng thời gian này đều là thời gian tự do, mà trong khoảng thời gian sáu giờ rưỡi đến chín giờ tối này, còn lại là tập thể dục buổi tối——

Tô Khả lấy thời gian này sắp xếp thời khóa biểu, thật là chăm chọc ói chết! Lừa bịp, còn không bằng không có thời gian tự do !

Hai em gái kia riu rít, khi nhìn thấy Tô Khả đến, không khỏi lộ ra sắc mặt đồng tình.

Cũng là, lúc này cả người Tô Khả không khác với dân tị nạn Châu Phi , hơn nữa còn một bộ dạng yếu ớt, đáng vẻ phờ phạc.

Trong nháy mắt hai em gái này nghĩ tới hôm nay cô bị huấn luyện viên phạt thâm thương như vậy, vừa phạt chạy vừa đơn độc huấn luyện.... Vì vậy, một em gái nhìn về phía Tô Khả nói "Tô Khả, có phải năm bốn mạng của cậu hay không, vận số kém như vậy." Vừa nói xong lời này, cô em gái bên cạnh vỗ vỗ ọt ọt cô ấy.

Nữ sinh kia nói "Cậu ngốc à, Tô Khả bằng tuổi với chúng ta, chẳng lẽ là năm bốn mạng của cậu hả."

"Đúng nga, thế nhưng làm sao vận số của tôi không có hồng bét như Tô Khả? Chẳng lẽ giá trị nhân phẩm của tôi quá cao."

"Cậu ngốc hả, đó là giá trị nhân phẩm của Tô Khả quá thấp! Nếu không một người như Tô Khả lại liên tiếp xui xẻo như vậy!"

"Đúng vậy, thứ giá trị nhân phẩm này..."

Tô Khả bị lời đối thoại của hai cô làm cho quỳnh lên, hai người này, chẳng những không an ủi cô, còn bắt đầu thảo luận loại chuyện giá trị nhân phẩm này, trong nháy mắt Tô Khả nội lưu đầy mặt.

Nghỉ ngơi ở kí túc xá một khoảng thời gian rất lâu, Tô Khả cảm thấy sức lực của mình cuối cùng cũng khôi phục, thức dậy, lúc này mới phát hiện, không biết hai người bạn cùng phòng đã đi lúc nào, Tô Khả liền lấy quần áo tắm rửa, đến nhà tắm, trước tiên tắm rửa một cái.

Loại trường học nổi tiếng lâu năm này, chính điểm này không tốt, lâu kí túc xá cổ xưa cũ kỹ ghê gớm. TAT

Ở một số trường học đã sớm một kí túc xá một toilet hiện đại, cô còn phải đi chen chúc nhà tắm công cộng, mọi người nói cô làm sao lại đút gân não mà ghi đến nơi này chứ?

Bất quá cũng tốt, ít nhất để cho cô gặp Hoa sen trắng, nếu không đoán chừng bốn năm đại học mỗi ngày than thầm.

Lúc Tô Khả bước vào nhà tắm, chỉ thấy nơi này núi thịt biển thịt, Bông hoa trắng, từng dải, mọi nơi đều là thân thể trắng, tiếc là cô không phải nam nhân, nếu không....

Đầu của Tô Khả đã bắt đầu YY, ngay sau đó, Tô Khả "(◕◕)" một cái, miệng mở thật to, bộ dáng không thể tưởng tượng nổi. Cô hậu tri hậu giác mà kịp phản ứng, đây chẳng phải đại diện cô cũng phải gia nhập vào hàng ngũ nhóm người kia?

Cô đánh, tuy nói người cô tương đối cởi mở, tính tình được gọi là một người phóng khoáng không chịu gò bó, nhưng từ nhỏ đến lớn, cơ thể trần truồng của cô còn chưa bị người nào nhìn qua! Hơn nữa, cho dù phải bị người nhìn thấy, cũng không phải là cho một đám nữ nhân!

Dĩ nhiên, nữ nhân trong đám Bông hoa trắng này, phần lớn thuộc loại không buông ra, ánh mắt của các cô sơ ý liếc nhìn chỗ nào đó một chút, lập tức về

mặt sợ hãi như nai con, nhìn cũng biết một dạng với Tô Khả, là học sinh mới của đại học năm nhất, còn có một số người thân thể ngồi chồm hóm, cầm một thau rửa mặt nhỏ dùng khăn lông nhỏ lau chùi cẩn thận, mắt nhìn thẳng...

Nhưng cũng có một bộ phận nhỏ, bình tĩnh tự nhiên mà hướng về phía nước tắm rửa, những người này, nhất định là bá chủ của trường học, nghỉ hè ngay cả nhà cũng không quay về, sẽ ở lại trường học làm đại sư tử.

Tô Khả hiểu rõ tình hình bốn phía, nghĩ tới lời nói buổi tối đến tắm, khẳng định tình huống cũng không khá hơn chút nào, hơn nữa hiện tại cô đã dơ dáy bản thân muốn chết, nói một cách khác chính là cô không thể không gia nhập hàng ngũ đám người này.

Tô Khả buồn bực khế cắn răng, cởi quần áo bắt đầu tắm rửa, đợi cởi chỉ còn lại áo lót và quần lót, Tô Khả thờ dãi, vẫn không có dũng khí gia nhập với hàng ngũ Bông hoa trắng này, may mà trực tiếp mở vòi sen tắm, cứ như vậy bắt đầu tắm rửa.

Tô Khả hoàn toàn không nghĩ đến, nước ở đây toàn là nước lạnh, lập tức xối tới người cô, không nhận được làm cho cả người cô lạnh run! Tuy nói cô vừa mới chạy một thời gian rất lâu, nóng đến ghê gớm, nhưng cảm giác nước lạnh lập tức xối xuống, vẫn là rất lạnh.

Dần dần, thân thể của cô cũng quen dần với nhiệt độ của nước, vì vậy bắt đầu tắm, mà người xung quanh, tất cả đều dùng ánh mắt nhìn quái thai nhìn cô.

Một nữ sinh trong đó nhìn về phía một nữ sinh khác nói "Kia có phải là Tô Khả bị phạt rất thảm thương hôm nay hay không? Trời ơi, tắm rửa còn mặc quần áo, đều là nữ sinh, cần gì che che giấu giấu, có phải cô cúp A nên cảm thấy ngượng ngùng hay không?"

"Tôi thấy còn chưa tới A." Một nữ sinh khác nói "Chẳng qua nghe nói bị huấn luyện viên Tô hạ xuống đơn độc huấn luyện, lúc trở lại rất te tua tôi tã giống như dân chạy nạn. Bất quá tuy nói te tua tôi tã một chút, nhưng được huấn luyện viên Tô đơn độc huấn luyện, tôi nhất định rất sẵn lòng..."

Tô Khả liếc mắt nhìn thẳng lên trời.

Sau đó một trong hai người nói "à chà, đã đến giờ rồi, chúng ta đi nhanh lên, nghe nói hôm nay phải điểm danh."

"Đúng vậy, còn có mười phút, nhanh lên một chút, chẳng lẽ tôi phải xông dòi? Nghe nói đến trễ phải phạt chạy, ô ô, tôi không muốn phạt chạy."

Điểm danh? Đến trễ? Phạt chạy?

Tô Khả quỳnh lên, cô không muốn lại phạt chạy, nhưng mà cô vừa mới tắm một chút...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: bi kịch cuộc sống

Thời gian từng phút từng phút trôi qua, Tô Khả đã khẩn trương đến đỏ mồ hôi, trời mới biết ngày hôm nay đây, cũng không biết bấp đuôi của cô đã chạy bao lâu, nếu như bởi vì mình trễ mà tiếp tục bị phạt chạy, Tô Khả cảm nhận được mình có thể gặp trở ngại rồi.

Vì vậy, Tô Khả gia tăng tốc độ tắm, không tới vài phút, một cuộc chiến tranh tắm giặt liền xong, cô cảm thấy mình thật sự là quá trâu bò! Phải biết trước kia lúc cô tắm rửa, không được một giờ thì không ra, nhưng bây giờ lại chỉ tốn mấy phút! Quân huấn quả nhiên là cái thần kỳ gì đó, lại có thể đem tốc độ chậm của cô luyện thành như vậy.

Tô Khả mặc quần áo xong xuôi, tốc độ cực nhanh rời khỏi lầu phòng ngủ, sau đó hướng đội ngũ của mình chạy đi. Khi xô cách đội ngũ của mình còn có mười mét, chỉ nghe thấy bên kia tên đại ngọc bắt đầu điểm danh.

Tô Khả âm thầm cảm thấy may mắn, mình tới coi như là kịp thời, coi như đã điểm qua cô, cô như vậy cũng không coi là đã trễ. Vì vậy, miệng Tô Khả mở ra, chạy chậm tới phía trước đội ngũ, sau đó vô cùng nghiêm túc hướng về phía tên đại ngọc chào một cái, khí phách mà nói với tên đại ngọc: "Báo cáo!"

Tên đại ngọc còn chưa kịp mất nhắm mắt mở cho Tô Khả vào đội ngũ, thì nghe thấy một giọng nam trung niên truyền tới: "Cái bạn học này, sao mới đến! Những bạn học khác đã đến lâu rồi! Tới trễ như vậy, thật sự là quá không có đáng về gì, thật không có có quân kỷ!"

Mô phạt, cái âm thanh này, cái âm thanh này thật sự là quá quen tai rồi! Cho tới khi tai của Tô Khả nghe cái âm thanh này, thân thể thoáng cứng ngắc một cái, trong lòng không nhận được gặm thét: không thể nào!

Vận khí của cô không đến nỗi kém như vậy chứ! Tô Khả nhất định nếu quả thật là vị thủ trưởng mới vừa hơn một giờ trước đã gặp, cô cảm thấy mình thật có thể mua vé xổ số rồi.

Cổ của Tô Khả “kẹt kẹt kẹt” xoay qua chỗ đó, quả nhiên, mặt vị thủ trưởng kia đang nghiêm túc nhìn Tô Khả.

Tô Khả muốn khóc, thật là ông ấy! Người thủ trưởng kia! Ông ấy không cần ở không như vậy chứ, nhiều liên đội như vậy, nhiều hàng như vậy, tại sao luôn xuất hiện trước mặt của cô, chẳng lẽ thủ trưởng quân đội là ở không như vậy hay sao?

Vị thủ trưởng kia đi phía sau mấy người đàn ông mặc quân trang, vẻ mặt đều là vô cùng nghiêm túc, nhìn một cái cũng biết là con người kiên cường. Ánh mắt Tô Khả thì nhìn lên người Hoa Sen Trắng anh! Hết cách rồi, ở nơi này trong đoàn người mặc quân trang, Hoa Sen trắng của cô thật sự là quá bắt mắt. ‘Mi thanh mục tú’, phong cách Xuất Trần, người như vậy, quả nhiên ở nơi nào đều là tiêu điểm của mọi ánh nhìn. (Mi thanh mục tú ý chị nói anh đẹp trai quá)

Mà khi người thủ trưởng kia nhìn thấy Tô Khả, không nhịn được bật thốt lên, “Tại sao lại là cô!”

Tô Khả khóc tới nơi: tôi còn chưa nói sao lại là ông!

Người thủ trưởng nhủ mầy lại càng sâu, sau đó nói với Tô Khả: “Cái cô tiểu nữ sinh thật sự là quá không tốt rồi! Không có ý thức đoàn kết, còn không có quan niệm thời gian! Chạy hai vòng cho tôi rồi lại nói tiếp!”

Tô Khả khóc rồi! Cặp mắt không nhịn được liếc nhìn đến Hoa Sen Trắng.

Anh vẫn là bộ dạng không gọn sóng, nhưng mà đáy mắt rõ ràng chợt lóe lên một tia hả hê khi Tô Khả bị Hòa Nhân Kim Tinh bắt được! Cô lau mồ hôi! Tương lai cô sẽ là cô dâu của anh! Tại sao anh có thể hả hê!

Người thủ trưởng kia lại nhìn Tô Khả còn ngu ngốc đứng tại chỗ, rất không vui! Vì vậy lại nói, “Tiểu nữ sinh này, không chịu chút khổ cực sẽ không nhớ lâu, không chạy nữa, thì tôi cho chạy bốn vòng, cô không thi hành mệnh lệnh, tôi liền đề cho cô khỏi tốt nghiệp đại học!”

Tô Khả: “nha” trời ơi, lão già này, lại ác như vậy! >.

Lúc này, tên đại ngục chạy tới trước mặt Tô Khả, hướng cái ót Tô Khả vỗ một cái, “Còn không mau thi hành mệnh lệnh! Sững sờ cái gì!”

Tô Khả lao đảo một cái rồi đi về phía trước, quay đầu lại trừng mắt liếc tên đại ngục, tên đại ngục hướng Tô Khả làm cho một cái động tác ‘cho biết tay’, sau đó tàn khốc nói, “Đây là quân huấn, bây giờ cô là một quân nhân, cô nên phục tùng mệnh lệnh của cấp trên.”

Tô Khả bĩu môi, sau đó hướng về phía người thủ trưởng kia chào theo kiểu nhà binh, khổ ép chạy tới bãi tập.

Chẳng lẽ hôm nay cô cùng bãi tập vô cùng có duyên sao? Tại sao luôn bị phạt chạy?

Buổi sáng một lần, buổi chiều một lần, buổi tối còn phải một lần nữa! Cô phải chạy, cô mới vừa tắm xong! Ai, >_

Sau khi chạy xong, Tô Khả mệt y như cún con, hôm nay cô thế nào vậy hả? Sao có thể bị kịch như vậy, chính là buổi sáng nhân phẩm nghịch thiên vô lễ với Hoa Sen Trắng, nhưng mà sao sau đó lại hóa thành bị kịch như vậy chứ?

Trở lại hàng ngũ, đoàn người đang ca hát, phải nói là rất vui vẻ nha, ngũ âm của tên đại ngục này không đầy đặn cho lắm bắt giọng cho đoàn người hát một tạp âm về đất nước, đám người kia hưng phấn vui vẻ tột độ, không có nửa điểm tự mình biết mình. (ý chị nói hát dở mà không biết mình hát dở)

Cho nên khi Tô Khả trở lại hàng ngũ, khuôn mặt vốn là như trái khổ qua rồi, hiện tại thành khổ qua vua luôn. (quá khổ sở đó)

Tên đại ngục nhìn thấy Tô Khả phạt chạy trở về, sau đó hai tay ra hiệu cho mọi người im lặng, hướng về phía mọi người nói, “Bạn học Tô Khả, chắc hẳn hôm nay cô đã chạy không ít rồi, chân mỏi nhừ rồi chứ? Cho nên nha, về sau phải nhớ lâu một chút, không nên để tình trạng này xảy ra nữa, nếu lại bị thủ trưởng phát hiện, cô và tôi đều là chịu không nổi đâu. Từ trước đến giờ tôi đây tương đối dễ nói chuyện, nhưng mà cô không thể đem việc tôi dễ nói chuyện và dễ khi dễ nhập chung. Cho tôi chút mặt mũi, về sau tôi không muốn có tình trạng này nha. Cô phải biết, chính là bởi vì hôm nay cô liên tiếp dính vào tình huống đó, sau này tôi cũng bị thủ trưởng phê bình vậy nha, thủ trưởng mới vừa hạ lệnh xuống, muốn tôi ra sức đặc huấn cô, tranh thủ chấm dứt huấn luyện quân sự, cô không phải bị nhìn là trong mắt không có quân kỷ như vậy nữa. Thủ trưởng nói rồi, mười lăm ngày sau, ông ấy sẽ tới xem biểu hiện của cô một chút, nếu không thành tích quân huấn của cô chính là 0 rồi. Như vậy tương lai cô liền không tốt nghiệp được rồi!”

Tô Khả: >.

Tô Khả dứt khoát, nếu cô không mua một tiểu nhân về ghim ghim ông ta thì có lỗi với ông ta đã chăm sóc mình như vậy!

Tên đại ngục thao thao bất tuyệt nói xong, liền bắt đầu vui mừng hướng dẫn đoàn người hát cái tạp âm đất nước kia cao hơn ——

Đúng vào lúc này, Liên đội trưởng bọn họ - cũng chính là Hoa Sen Trắng, từ từ đi tới. Đợi đến khi anh đi tới hàng bọn họ, cau mày, nói với tên đại ngục, “Tiểu Triệu, trước tiên dừng lại một chút.”

Tên đại ngục cười “Hắc hắc” một tiếng, dừng lại, “Chuyện gì vậy?”

Hoa Sen Trắng ngẩng đầu lên, quét mắt một vòng quanh một đám học sinh mới mặc quân trang học sinh mới trước mặt, sau đó đưa ánh mắt khóa lại trên mặt Tô Khả, “Ra ngoài một chút.”

Trong nháy mắt Tô Khả kích động đứng dậy, sau đó vô cùng vui sướng nói, “Đạ, huấn luyện viên!”

Huấn luyện viên, huấn luyện viên của cô, cư nhiên gọi cô đi ra ngoài? Nửa đêm khuya khoác như vậy mà đi ra ngoài, chẳng lẽ. . . A, trời ơi. . . Quá thẹn thùng. . . Nha. . . Hắc hắc. . . Hắc hắc. . .

Trong nháy mắt cả khuôn mặt Tô Khả hồng hào, giống như người uống thuốc lắc, nụ cười trên mặt cũng như mặt nước lăn tăn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Phản xạ có điều kiện

Khi những nữ sinh này nhìn thấy Hoa Sen Trắng đang đến, trong lòng kích động muốn chết. Đoàn người cùng đuổi dài cổ ra, chiều dài không kém với đà điều. Khi mà Hoa Sen Trắng liếc nhìn một vòng, trong lòng của các cô càng cuồng loạn thét một cái: nhìn qua đây, mau nhìn qua đây! Nhìn đến tôi! Mau nhìn đến tôi!

Trong lòng như mưa to gió dữ, nhưng trên mặt của các cô cũng là thẹn thùng e lệ, Tô Khả đặt cho các cô cái định nghĩa: thâm trầm.

Cuối cùng ánh mắt của Hoa Sen Trắng cũng tập trung ở trên người của một nữ sinh, trong nháy mắt cõi lòng của các cô phần nộ mà gào thét: ả? Là ai đem trái tim của Hoa Sen Trắng cẩn thận câu đi rồi! Nhưng lúc nhìn thấy nữ sinh kia là Tô Khả, trong nháy mắt cõi lòng một đám người từ mưa to gió lớn thành trời yên biển lặng, sau đó lộ ra vẻ mặt đồng tình, nhìn Tô Khả.

Tô Khả cười vô cùng rực rỡ, miệng xinh xắn khéo léo mở lớn đến quai hàm, hai hàm răng nhỏ như ánh đèn mà chiếu xuống, phát ra “xẹt___” ánh sáng.

Sau đó cô rất đặc ý đứng dậy, dưới ánh mắt hết sức đồng tình của mọi người, đi về phía Hoa Sen Trắng.

Phía dưới có người xì xào bàn tán, “Haizz, làm người được đến mức như Tô Khả, cũng đủ đau khổ dồn ép rồi”

“Đúng vậy á, trong vòng một ngày liền phạt mấy lần, còn có hai lần bị lãnh đạo cao cấp níu lấy, khiến không được huấn luyện quân sự loại khá còn không tốt nghiệp được, thật sự là rối rắm”

“Đúng là, không biết tính tình của cô làm sao lại tốt như vậy, đi ra ngoài nghe người ta lần lượt dạy dỗ mà còn vui vẻ như vậy, ngã xuống đất dậy không nổi___”.

“Tôi đoán cô bị phạt đến đâu có chút không bình thường.”

Sau khi đi ra ngoài Tô Khả nhìn về phía Tô Cẩm Niên, âm thanh vô cùng ngọt ngào hô: “Huấn luyện viên, anh tìm tôi a ~”

Nếu như khi nghe thấy nữ sinh khác kêu anh là huấn luyện viên, tự nhiên Tô Cẩm Niên sẽ không có cảm xúc dư thừa gì, nhưng đối với vị trước mắt này, mặt của anh không khỏi trầm xuống, giữa trán bõ đầy vạch đen, anh nhìn không được cảm thấy, nhất định là anh có năm bốn mạng, cho nên vận số mới có thể tệ như vậy, gặp vị “Đại thần” này!

“Đi theo tôi.” Tô Cẩm Niên nói ra ba chữ, sau đó đi về phía mục tiêu. Trăng non nhàn nhạt treo trên bầu trời, khiến cho cả người anh thoạt nhìn lạnh nhạt như ánh trăng.

Tô Khả ở phía sau nhìn vài lần, ánh mắt tỏa ra những ngôi sao nhỏ, sau đó vui mừng cười mở nói một tiếng: “Được rồi! Huấn luyện viên, tôi nghe lời anh.”

Tô Cẩm Niên vừa mới đi được vài bước, lao đảo một cái, sau đó đứng lại nhìn Tô Khả, lông mày nhíu lại thật sâu, một hồi lâu mới xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Thất điên bát đảo, đi đến mục đích, Tô Khả nhìn về phía trước, mới biết được nơi này là ký túc xá tạm thời của hướng dẫn viên do trường học thành lập. Tô Khả có chút nghi ngờ, vậy Hoa Sen Trắng mang cô tới nơi này làm gì?

Đợi cho đến gần mới phát hiện, cái vị hiệu trưởng mà cô vừa rồi còn nằng chừ kia, cả đêm hôm qua đều ở ký túc xá dành cho giáo viên này.

Trong nháy mắt Tô Khả có chút quỳnh lên, cảm thấy lần này đến hình như không phải chuyện gì tốt.

Quả nhiên, sau khi hướng dẫn viên kia nhìn thấy Tô Khả đã tới, từ từ mở miệng, "Em chính là Tô Khả lớp một?"

Tô Khả gật đầu, "Đúng vậy ạ."

Hướng dẫn viên đánh giá Tô Khả từ trên xuống dưới, "Nhìn qua cô gái xinh đẹp dịu dàng im lặng như thế thì làm sao là một phần tử vấn đề?"

Tô Khả: "... .."

Sau đó hiệu trưởng kia lên tiếng: "Đúng, chính là cô gái này, mới ngày đầu tiên liền nhìn ra cô không đoàn kết, không có kỷ luật, tôi cảm thấy vô cùng cần thiết đến một lần giết gà dọa khỉ! Nhắc nhở những bạn học khác một chút!"

Tô Khả: "... .."

Trong lòng: Ông già, đời trước tôi nhất định là lừa gạt cả nhà ông, đời này ông mới không muốn gặp tôi như vậy đi!

Sau đó về mặt hướng dẫn viên tha thiết mà nhìn đến hiệu trưởng kia nói, "Đúng vậy, hiệu trưởng."

Tô Khả siêu cấp vô địch muốn phun ra lời nói tục: Tôi đánh! Tình hình gì vậy! Đến nay cô còn không thể nào giải thích được mình vì cái gì mà cứ bị hăm hại lên, hăm hại xuống! Giết gà dọa khỉ? Có muốn nghiêm trọng như vậy hay không? ⊙___⊙b!

Hiệu trưởng kia đứng dậy, đi tới trước mặt của Tô Khả, "Mặc dù em đã bị phạt qua, nhưng tôi còn mới vừa nghe nói hôm nay là lần thứ ba em bị phạt, cô gái bị phạt nghiêm trọng như thế ngược lại hiếm thấy, cho nên tôi mới bảo Tô Cẩm Niên gọi em đến, phê bình giáo dục em thật tốt!"

Thật ra nói trừng phạt của bọn họ chính là phê bình nghiêm khắc của hiệu trưởng cộng thêm giáo viên hướng dẫn kia tận tình khuyên bảo, cho dù như thế, vẫn đem Tô Khả giày vò đến tiêu tụy sức lực.

Tô Khả có thể tưởng tượng, nếu mười bốn ngày sau của cô đều bị kịch như vậy, còn không bằng cô đi mua miếng đậu hủ đâm đầu vào chết. Lúc đi ra, đầu của Tô Khả mơ hồ, đau khổ dồn ép mà suy nghĩ, còn không bằng tiếp tục phạt cho cô chạy!

Lòng Tô Khả vô cùng chua xót, đến khi, cô cùng Hoa Sen Trắng có đôi có cặp, tuy rằng cô đi theo phía sau cái bóng của anh, nhưng nhìn bóng lưng của anh**, cũng là rất tốt, nhưng lúc trở về, cũng là một mình cô, cô đơn chiếc bóng, vắng vẻ có một không hai..

Tô Khả không cam tâm, cho nên liền đứng ở cửa cầu thang, chờ Tô Cẩm Niên đi ra.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nháy mắt cũng nhanh đến thời gian tập luyện buổi tối kết thúc, Tô Cẩm Niên mới đi ra từ văn phòng này. Đi ra bên cạnh còn lại là ông già kia đến nói lời tạm biệt cùng anh.

Lúc này Tô Khả mới nhớ tới, ban ngày nữ sinh kiên trì chuyện cùng với cô, ý tứ nói Tô Cẩm Niên rất dồn ép cô chấp. Khí phách tài hoa như vậy, tướng mạo phong độ như vậy, không có một chút gia thế chắc chắn bên trong thật đúng là không bồi dưỡng ra công tử như vậy!

Sau nói lời tạm biệt đám người Phương Hòa, hướng dẫn viên, hiệu trưởng, Tô Cẩm Niên khẽ ngẩng đầu, nháy mắt liền nhìn thấy Tô Khả đang ngồi ở cửa cầu thang, anh không khỏi nhíu mày, nhưng bước chân vẫn chậm rãi tiến lên như cũ.

Đội đi đến bên người của Tô Khả, mắt anh nhìn thẳng đi về phía trước, Tô Khả tức giận, choáng nha, lại dám không nhìn cô!

Vì vậy Tô Khả chạy từ từ lên trước, "Huấn luyện viên!"

Tô Cẩm Niên dừng chân, "Cô còn không trở về đội ngũ, là muốn tiếp tục phạt chạy?"

"Không có việc gì, chạy nhiều một chút càng khỏe mạnh, để cho thể lực tôi trở nên vô cùng dồi dào a~", Tô Khả cười, vô cùng bỉ ổi, sau đó nhìn Tô Cẩm Niên từ trên xuống dưới, "Huấn luyện viên, anh cũng phải chạy nhiều một chút a, nếu không sau này không có thể lực, tôi sẽ đau lòng."

Đầu Tô Cẩm Niên đầy vạch đen, xoay mình tiếp tục đi. Lần đầu tiên anh cảm thấy, thì ra đối mặt với một nữ sinh giống như kẹo dẻo ồn ào không chịu nói bỉ ổi là một chuyện đau khổ như thế, quan trọng nhất là, anh còn không thể làm gì cô!

Nhìn Tô Cẩm Niên bắt đầu đi về phía trước, nháy mắt Tô Khả từ từ đuổi theo, mà đúng vào lúc này, tiếng chuông của trường học vang lên, này liền có nghĩa là tập luyện buổi tối kết thúc, kế tiếp đến mười một giờ tối đều là thời gian tự do, Tô Khả càng thêm phần khởi kích động, ngay tiếp theo ánh mắt nhìn Tô Cẩm Niên đều lộ ra xuân sắc.

Tất nhiên là Tô Cẩm Niên không phát hiện ra vẻ mặt của Tô Khả ở sau lưng. Tô Khả hướng về Tô Cẩm Niên nói, "Cẩm Niên, hai mình đi ăn kem không?"

Tô Cẩm Niên xoay người, vô cùng nghiêm túc hướng về Tô Khả nói, "Xin gọi tôi là huấn luyện viên, bạn học Tô Khả!"

Mà Tô Khả vốn đang đuổi theo bước chân của Tô Cẩm Niên, nhưng là chậm hơn, bây giờ Tô Cẩm Niên dừng bước lại, cô còn chưa có lấy lại tinh thần, cho nên tất nhiên bước chân không có dừng lại, kết quả như vậy liền trực tiếp đâm vào trong ngực của Tô Cẩm Niên

Mà Tô Cẩm Niên bỗng nhiên xoay người thấy thân thể của Tô Khả không ngừng được, phản xạ có điều kiện hai tay của cánh tay ôm lấy

Một trận gió nhẹ cuốn qua mấy hạt cát nhỏ "Rầm..", rốt cuộc Tô Khả đã đụng phải Tô Cẩm Niên, thân mình nhào tới hai tay của Tô Cẩm Niên

Một con quạ đen tiếp một con bay qua: "aho~aho~" một cộng lông vũ rồi lại một cộng rớt xuống, lại là một trận gió nhẹ cuốn tới, nổi lên mấy hạt cát bụi màu vàng, hiện ra một chút tiêu điều.

Dưới đêm trăng, thời gian trong nháy mắt đứng im.

Tô Khả và Tô Cẩm Niên, cùng nhau hóa đá.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Giữ vững quyết tâm

Buổi tối lúc ngủ, Tô Khả mất ngủ, nằm ở trên giường, trần trọc trở mình kêu một cái. Giường lão gia này liên tục phát ra “cột két cọt két” mà gọi xuân, ** làm cô trần trọc trở mình càng lợi hại hơn.

Nếu bị bạn tốt của cô biết, dự đoán hàng quai hàm kia rơi trên mặt đất, sau đó dùng giọng vô cùng khoa trương mà nói, “Oa oa, bạn lại có thể bị mất ngủ?”

Quả thật, Tô Khả bị mất ngủ, thật đúng là chuyện lạ ngàn đời khó gặp đặc biệt làm sao! Cuộc sống này cô gọi chung là một sinh vật tiêu chuẩn, tám giờ năm mươi chín phút còn đang hướng về di động mãnh liệt xem tranh H hoặc là sách Tiểu Hoàng, nhưng vừa đến chín giờ khẳng định ngủ thành heo chết.

Lại nói tiếp đêm hôm qua trạng thái của cô giống như bị vậy suốt đêm, cả ngày hôm nay còn vừa đứng vừa chạy, theo lý thì tương đối dễ dàng đi vào giấc ngủ, nhưng bây giờ cũng nhanh đến rạng sáng rồi, cô còn không có kém so với thần tiên sống. Cô nằm ở trên giường, trong đầu đều là cơ thể trần truồng không che của Hoa Sen Trắng cùng với các loại tư thế của anh... Cho nên, cô lúc lại dùng hai tay ôm khuôn mặt nhỏ nhắn, lúc trong lòng lại “Gào khóc” vài tiếng, cảm khái: “Thật sự là Hoa Sen Trắng rất đặc biệt đáng yêu làm sao!”

Cả buổi tối Tô Khả đều ở vào tình huống như vậy, dĩ nhiên, ngày hôm sau không đứng dậy nổi. ㄟ (͡ _ ͡) ㄟ

Cũng may ba con bạn ở chung phòng rất có tình thương, lúc nhìn thấy Tô Khả muốn ngủ nướng, rất tự giác mà lấy khăn lông ướt tới nhét trong cần cổ cô. Tô Khả bị lạnh tỉnh, nhìn các cô đều mặc chỉnh tề, về mặt mơ hồ không hiểu, mắt to chớp một cái, trong giây lát nhớ tới lời nói của hiệu trưởng và giáo viên hướng dẫn kia, trong nháy mắt sâu ngủ biến mất, cô “Vèo——” một cái, nhanh nhẹn mà đứng dậy, động tác có thể so với tia chớp.

Trong nháy mắt mấy người bạn cùng phòng: “(◕◕)!”

Ba phút sau, Tô Khả tất cả xong rồi, sau đó hướng về ba người bạn cùng phòng kia nói, “Đi, chúng ta xuống lầu.”

Các bạn cùng phòng của cô: ———|||

Đã đến giờ tập hợp, mọi người đều lục tục đến đông đủ.

Hôm nay một đại ngọc tinh thần tràn đầy mà nhìn mọi người, lúc liếc thấy Tô Khả, gật đầu một cái, về mặt hài lòng, “Hôm nay Tô Khả không có đến trễ, biểu hiện rất tốt, tiếp tục giữ vững.”

Tô Khả: “... ..”

Cả một ngày huấn luyện kéo ra màn che, Tô Khả liên tục quét tìm tất cả sáu sân huấn luyện, chính là không nhìn thấy Liên Trường bọn họ——đứa trẻ Tô Cẩm Niên, Tô Khả không khỏi có chút thất vọng.

Một ngày huấn luyện tiếp theo, cũng không biết chuyện gì xảy ra, từ đầu đến cuối Hoa Sen Trắng không có xuất hiện.

Những cái này vốn là cố ý thoa kem BB, sờ son bóng nhân nhạ của các nữ sinh, một ngày tiếp theo, cũng không khỏi thất vọng mà thở dài: Haizzz, hôm nay sao huấn luyện viên Tô lại biến mất như thế?

Tô Khả buồn bực.

Kể tiếp ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư.....từ đầu đến cuối Hoa Sen Trắng không xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Nếu không phải từng sờ qua ngực Hoa Sen Trắng, từng gặm đến đứt quần Hoa Sen Trắng vẫn còn cảm giác kích động, nếu không phải là chúng nữ sinh đều ở đây trông mong ngóng chờ, Tô Khả sẽ cho rằng trên đời không có nhân vật Hoa Sen Trắng này! o(͡ _ ͡) oHaizzz.

Mà trong lúc này, cái tên đại ngọc này không biết là chuyện gì xảy ra, vô cùng đặc biệt chăm sóc cô.

Mỗi lần cô liếc mắt nhìn Hoa Sen Trắng có đến hay không, tên đại ngọc kia sẽ nói, “Tô Khả, không được hết nhìn đông tới nhìn tây.” Mỗi lần lúc cô thất thần nhớ Hoa Sen Trắng, tên đại ngọc kia sẽ nói, “Tô Khả, phải chú ý tập trung!”

Vài ngày không đến, toàn bộ người của đại đội đều biết, cô gái tên Tô Khả có vấn đề, không đến một tuần, những người khác trong đại đội đều biết,

trong nhóm học sinh mới có một nữ sinh có vấn đề.

Tô Khả tỏ vẻ lịch thiệp, luôn quan tâm đến mọi người,..., chăm chọc các bạn chung phòng: thật ra tôi căn bản không làm gì nha? Vì vậy người nào đó bị mọi người cùng nhau khi dễ.

Cách thời gian kết thúc quân huấn còn có hai ngày, bị mọi người tâm tâm niệm niệm rất lâu cuối cùng Hoa Sen Trắng xuất hiện.

Ngày đó là ngày đoàn người diễn trò phương trận, Liên Trường Hoa Sen Trắng một thân quân trang xuất hiện ở trước mắt mọi người, trong nháy mắt, các nữ sinh bắt đầu kích động mà gào khóc. Nguyên nhân chính là hơn mười ngày trước ngày sụp đổ lại bởi vì không nhìn thấy Hoa Sen Trắng khuôn mặt nhỏ nhắn uể oải trong nháy mắt trở nên giống như đánh vỡ hết thủy tinh a-xít U-ric, nét mặt rạng rỡ.

Ánh mắt của Tô Khả đều phát ra tia lửa, trong lòng là nội lưu đầy mặt: Hoa Sen Trắng, cuối cùng anh xuất hiện rồi.

Tô Cẩm Niên vừa đến đội ngũ, liền nói vài lời với ba người huấn luyện viên khác, đại khái đó là lệnh của cấp trên, sau đó anh tùy ý nhìn lướt qua, đập vào tầm mắt của anh tình quang đói khát của Tô Khả lóe lên trong đám người kia .

Điều này làm cho Tô Cẩm Niên bỗng chốc nhớ đến chuyện đã xảy ra tối hôm đó, về mặt luôn luôn bình tĩnh trầm tĩnh của anh không nhận được hắc tuyến, tức giận xoay mặt tiếp tục nói chuyện cùng với bạn tốt của anh.

Mà vài người bạn tốt của Tô Cẩm Niên, cũng chính là ba người huấn luyện viên kia rồi rít nghi ngờ, bạn tốt của mình như thế nào chỉ ngẩng đầu liếc nhìn tình hình của phương trận về mặt liên kéo dài? Vì thế mấy người bọn họ cũng nhìn theo phương hướng của anh mới vừa nhìn, không có gì đặc biệt nha?

Ngược lại tên đại ngọc, nhìn về phía kia thấy Tô Khả đang hướng phía bên này nháy mắt ra hiệu, trong lòng kịp phản ứng, sau đó về mặt của tên đại ngọc cũng kéo xuống.

Bởi vì huấn luyện phương trận là toàn bộ đại đội sắp xếp ba người học sinh mới cũng một chỗ, đầu người tương đối dày đặc, Tô Khả tỏ vẻ mình rất kích động, bởi vì mới vừa rồi cô và Tô Cẩm Niên bốn mắt nhìn nhau, đủ loại tia lửa bắn ra, a a a, không thể ngờ huấn luyện viên nhà cô thoáng cái tìm thấy cô ở trong bể người mệnh mông! Đây là mức độ yêu say đắm to lớn dường nào, thế cho nên biển người mệnh mông chỉ có thể nhìn thấy nhau oa!

Tô Cẩm Niên bàn giao công việc xong xuôi, liền rời đi.

Mà Tô Khả, còn lại là đuổi thẳng cổ, nhìn bóng lưng của anh, trong lòng điên cuồng gào thét: Huấn luyện viên, đừng đi mà ~ rất nhanh, ba người huấn luyện viên đem từng người bọn họ mang về sắp xếp sân bãi huấn luyện ban đầu .

Huấn luyện lần này, rất rõ ràng, chúng nữ sinh đều không yên lòng, hồn và tâm sớm đã bị Tô Cẩm Niên câu đi rồi.

Tên đại ngọc nhìn đáng vẻ không yên lòng của Tô Khả, lại nhìn một chút các nữ sinh khác cùng tình huống của Tô Khả không kém bao nhiêu, vì vậy chưa như gắm mà hướng về chúng nữ sinh nói, “Huấn luyện viên Tô các người thế nhưng có một thanh mai trúc mã, chính là hoa hậu giảng đường học viện quân sự này của chúng ta, xinh đẹp, các người đừng nghĩ đến anh ấy nữa, không giòn, vẫn là huấn luyện nghiêm túc, đến lúc đó ở thời điểm bình chọn tổng thể, để đại đội chúng ta đạt được hạng nhất mới tốt.

Có một số nữ sinh khó chịu, “Thanh mai trúc mã thôi mà, cũng không phải người yêu.”

Tên đại ngọc nói, “Tuy rằng bây giờ hai người bọn họ còn không phải người yêu, nhưng tôi dự đoán bọn họ cũng chỉ là kém vấn đề thời gian mà thôi.”

Tô Khả vốn là còn bực mình nhưng đột nhiên nghe tên đại ngọc nói những lời đó, khó chịu, bởi vì cô nghĩ đến binh lính nữ xinh đẹp ngày đó, nhìn thấy đáng vẻ nói chuyện rất quen thuộc của bọn họ, xem ra cô ấy hẳn chính là thanh mai trúc mã trong miệng của tên đại ngọc.

Tô Khả nắm tay: “Thanh mai trúc mã tính là gì? Trong tiểu thuyết thế nhưng vô số thanh mai trúc mã làm vật hi sinh đấy! Hơn nữa, nhiều năm như vậy cô gái kia lại không hạ được anh tòa pháo đài này, nói rõ Hoa Sen Trắng đối với cô không bị điện giật, Cho nên, Hoa Sen Trắng là của cô! Phải là của cô!

Bởi vì lời nói của tên đại ngọc một phen kích động như vậy, Tô Khả càng thêm quyết tâm đem Hoa Sen Trắng ăn sạch sành sanh! Vì vậy mà về sau cũng có sự kiện theo đuổi oanh oanh liệt liệt kia. Cho tới một thời gian thật dài trong tương lai, lịch sử theo đuổi con trai của Tô Khả trở thành cảm hứng truyền kì của đại X cùng với nguồn động lực của vô số các cô bé lọ lem muốn theo đuổi các hoàng tử.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lửa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Cường Hôn trong mưa

"Nghỉ thức duyệt binh", Buổi sáng lúc thức dậy, bầu trời đen kịt, Tô Khả cảm thấy hôm nay trời sẽ mưa.

Quả nhiên, sau khi nghỉ thức duyệt binh đã tiến hành được mười phút thì mây đen kéo đến kín cả bầu trời, nặng nề giống như muốn rơi xuống đè chết

người, tiếng sấm "ầm ầm" vang lên làm đám nữ sinh hoảng sợ thét to "A a....."

Không quá vài phút sau, trời bắt đầu "lắc rắc" những hạt mưa to, đoàn người đều bị sốt ướt ướt sũng/ướt như chuột lột/ướt như gà nhúng nước , nhưng người lãnh đạo có vẻ như không ra lệnh rời sân, ngược lại bên kia lãnh đạo khác diễn thuyết càng thêm hùng hồn.

Lời bế mạc vốn có thể nói xong trong vòng hai mươi phút nhưng lại bị ông ấy nói đến ba mươi phút khiến cho khắp nơi bên dưới nổi lên tiếng oán hờn.

*Trong edit không thể viết số hay viết tắt như thế này. Phải viết là: hai mươi phút, ba mươi phút bạn nhé

Nói xong lời cuối cùng, còn nói, mọi người có thể kiên trì đứng dưới mưa lớn đến lúc này là một loại phẩm chất rất đáng quý. Cảm tình/cảm thấy/thấy anh đứng trên rạp làm bằng thép mưa dội không tới cho nên đừng nói đến chuyện không đau thất lưng!

Sau đó lại thêm một vị lãnh đạo nữa đi lên, người này cho dù hóa thành tro Tô Khả cũng biết, bởi vì anh chính là vị thủ trưởng kia! Nhờ anh mà những ngày sau đó của Tô Khả bị không ít lãnh đạo chú ý.

Vị thủ trưởng kia vừa đi lên thuận tiện đem lời huấn luyện quân sự hoàn thành hết sức tốt đẹp... bla... bla...., sau khi nói một lúc khen ngợi toàn thể học sinh, lời này vừa nói xong liền chuyển đề tài, anh nói, tất nhiên cũng có học sinh cá biệt, là có chút vấn đề, ví dụ như không có ý thức tập thể, không tuân thủ kỷ luật, hi vọng sau này có thể sửa lại ... bla... bla....,

Thời điểm anh nói lời này, những bạn học cùng liên đội của Tô Khả, cực kỳ tâm ý tương thông đồng thời đưa ánh mắt nhìn về phía Tô Khả. Tô Khả không nhìn được hướng tới đám người kia trở mặt xem thường: Nhìn tôi làm gì! Anh ấy không phải nói tôi!

Thời gian kế tiếp tất nhiên là đủ loại tuyên dương, công bố những người vinh dự lấy được chứng nhận. Mưa bắt đầu tạnh dần, trời trong như được gột rửa, lúc này lễ duyệt binh cuối cùng đã xong.

Buổi chiều, sĩ quan huấn luyện phải rời khỏi X đại, thời điểm tiễn đưa huấn luyện viên rất nhiều nam sinh nữ sinh khóc bù lu bù loa, biểu hiện như tình hữu nghị cách mạng không muốn cứ dứt rời như vậy, thật sự không nỡ

Đối với cái đoàn người ngốc nghếch này mà nói, ôi!, tôi ở học viện quân sự bên cạnh, vào ngày chủ nhật, các cậu vẫn có thể đến tìm tôi mà.

Như vậy, rốt cục cuộc sống huấn luyện quân sự của Tô Khả cũng kết thúc.

Tuy rằng cuộc sống ép bức đau khổ đã kết thúc là việc tốt nhưng Hoa sen trắng không thể thường xuyên xuất hiện trong mắt của cô, vẫn là có chút đau lòng không dậy nổi. Cái học viện quân sự này từ trước đến nay ra vào đều rất nghiêm ngặt, sau này nghi thức chào hỏi thì nhiều nhất chỉ là hai ngày nhìn thấy Tô Cẩm Niên, đau khổ.

Thời gian nghỉ ngơi còn lại hơn nửa tháng, ba người bạn cùng phòng Tô Khả đều về nhà, cả phòng chỉ còn mình một mình cô. Thật ra Tô Khả chẳng thích trở về, dù sao về nhà cũng không nhìn thấy ba mẹ cô, không bằng ở lại để sau đó đỡ kéo cái rương lớn.

Nguyên nhân quan trọng nhất làm cho cô kiên quyết ở lại trường trong nửa tháng còn lại là Hoa sen trắng ở học viện quân sự! Cô thông qua trăm ngàn tầng quan hệ, rốt cục thăm dò được Bốn học trò giỏi nhất của học viện quân sự đều được học ở trường huấn luyện, nghe nói là vì tương lai tuyển chọn vào bộ đội mà nỗ lực chuẩn bị lần cuối.

Không có huấn luyện quân sự, toàn bộ cảnh tượng náo nhiệt phía trước rốt cục cũng im lặng. Tô Khả im lặng đếm đếm, hôm nay là thứ sáu, ngày mai là có thể đến học viện quân sự tìm kiếm Bạch Liên Hoa.

Sau đó cô nhìn trên mặt tám cạ số điện thoại, nắm tay, ngày mai có thể tiến hành.

Đương nhiên, đây không phải là điện thoại của Hoa Sen Trắng, đây là trước khi tên đại ngốc đi phát cho tất cả các đồng đội mọi người một tờ. Tô Khả biết tên đại ngốc là bạn tốt của Hoa Sen Trắng, cho nên chỉ cần hỏi tên đại ngốc, cô đương nhiên sẽ biết nơi Hoa Sen Trắng ở.

Mười mấy ngày kế tiếp, Tô Khả cảm thấy như một năm. Thật vất vả mới đợi đến ngày hôm sau, bầu trời không hề đẹp lại mưa nhỏ rả rích.

Nhưng không ngăn được quyết tâm muốn được nhìn thấy Hoa Sen Trắng của Tô Khả, cho nên sáng sớm Tô Khả đã mặc một chiếc váy ngắn màu trắng đi tìm Hoa Sen Trắng rồi.

Học viện quân sự cách đường X chừng hai mươi kí lô mét, cho nên không đến mười phút, Tô Khả đã đứng trước cổng chính học viện quân sự. Bác gác cổng cho Tô Khả đăng ký một chút thì cho phép Tô Khả đi vào.

Sau khi đi vào Tô Khả, hít thở không khí, kích động nói: Đây là bầu không khí của Hoa Sen Trắng hít thở, quả nhiên trong lành!

Khắp nơi của học viện quân sự đều mang màu sắc xanh biếc, trong mưa về xanh biếc càng thêm ướt át, trong không khí cũng bay đầy hương vị riêng biệt của cây bách. Tô Khả lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại cho tên đại ngốc.

Một lúc lâu sau, giọng nói mơ mơ màng màng của tên đại ngốc vang lên "Alo, ai vậy?"

Tô Khả vui vẻ nói "Huấn luyện viên Triệu, là tôi, tôi là Tô Khả."

Phía bên kia, nháy mắt một cái mắt tên đại ngổ đã sáng rực lên, lập tức ngồi dậy, sau đó nói, "Tô Khả? Là ai?"

Tô Khả:"....."

Tên đại ngổ thấy Tô Khả đột nhiên không nói, lập tức nói "Ôi chào, thì ra là Tô Khả! Anh nhớ được em!"

"....." Mới có vài ngày làm sao anh có thể không nhớ được!

"Ha ha, Tô Khả, nói đùa, chúng ta quen nhau như vậy, em sẽ không tức giận chứ?"

"....." Ai quen biết anh chứ?

"Hi hi, hôm nay tìm anh có chuyện gì? Là hẹn hò sao?"

"....." Mặt Tô Khả càng ngày càng đen, trong lòng rít gào: Ai muốn cùng anh hẹn hò!

"Sao không nói chuyện? Alo —— alo ——" Tên đại ngổ nhìn đi động, không nhận được tiếp tục nói, làm cho mấy người bạn cùng phòng đều trở mặt xem thường.

"Huấn luyện viên Triệu.... .."

"Anh không phải huấn luyện viên, gọi anh Triệu Lâm hoặc em gọi anh Anh Triệu là được rồi?"

"....."

Tên đại ngổ nhiệt tình như thế, làm Tô Khả nghĩ rằng cúp điện thoại, có điều chưa hỏi chuyện quan trọng. Tô Khả trực tiếp đi thẳng vào vấn đề "Huấn luyện viên Triệu, tôi hỏi anh một việc."

"Được, em hỏi đi, anh cam đoan biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết!"

"Ừ, tôi hỏi anh, anh có biết Hoa Sen Trắng A, là Cẩm Niên. Là huấn luyện viên Tô, Tô Cẩm Niên, anh ấy ở nơi nào?" Sau khi Tô Khả nói xong đã xấu hổ.

"....."

"Huấn luyện viên Triệu?"

Ánh mắt tên đại ngổ nhìn chằm chằm đi động đã toát ra tia lửa, còn tưởng rằng hoa đào của anh đã nở, mịa, lại là gọi điện thoại tới hỏi anh hỏi về của Tô Cẩm Niên! Hết lần này đến lần khác cô tình gọi điện thoại cho hấn hỏi thăm!

Tên đại ngổ nhìn trời, sau đó trả lời Tô Khả "Anh không rõ ràng lắm, anh hỏi thăm giúp em."

"Được, cảm ơn huấn luyện viên, anh quả nhiên là người tốt."

Nướ mắt roi đầy mặt của tên đại ngổ, sau đó quay đầu hỏi bạn cùng phòng "Cẩm Niên đi đâu?"

Mấy người bạn cùng phòng vô cùng thông cảm nhìn tên đại ngổ "Hình như đi thư viện."

"Ừ, sáng sớm Trịnh Duyệt tìm cậu ấy đi thư viện."

Tô Khả ở bên cạnh chờ tin tức tên đại ngổ, rất nhanh, tên đại ngổ nói với cô "Tô Khả, Cẩm Niên và Trịnh Duyệt, chính là người lần trước anh nói với em, cùng bạn thanh mai trúc mã của cậu ta đi thư viện rồi." Tên đại ngổ nói như vậy, là vì khiến cho Tô Khả thấy khó mà về.

Bây giờ nghe được lời này, sau khi Tô Khả hiểu được, trong nháy mắt ánh mắt bốc lên tia lửa! Nói với tên đại ngổ "Cảm ơn, tạm biệt" lập tức cúp điện thoại, khí thế bùng bùng đi tìm Tô Cẩm Niên.

Trăm cay nghìn đắng tìm được vị trí thư viện, đúng lúc bóng dáng Hoa Sen Trắng đập vào tầm mắt Tô Khả.

Anh cầm một cái ô hoa văn đơn giản, từ từ bước đi trong mưa, giống như một công tử đi ra từ tranh thủy mặc

Tô Khả như hoa si, kích động chạy nhanh đến, bỏ nhào vào trong người Tô Cẩm Niên.

Phát sinh ra chuyện oan nghiệt

Đường xá ngày mưa vốn ẩm ướt, trơn trượt, Hoa Sen Trắng bị Tô Khả đột nhiên xông tới có chút đứng không vững, rất có thể té xuống, nhưng là học viện quân sự tài giỏi, Hoa Sen Trắng nghiêng đi cơ thể, để cho Tô Khả rời khỏi ngực anh, không có sức nặng của Tô Khả, trọng tâm của anh thoáng ổn định.

Nhưng mà Tô Khả vì quán tính, ngã xuống, một bàn tay của Tô Khả rất tự giác túm lại quần áo của Tô Cẩm Niên. Mà trọng tâm của Tô Cẩm Niên còn chưa hoàn toàn ổn định bị Tô Khả túm lấy làm cho ngã xuống theo

Hai người cùng nhau rơi xuống đất, "Phanh --" một tiếng, vô số bọt nước bắn tung tóe lên. Chỉ có điều Tô Cẩm Niên vừa khéo đề trên người Tô Khả. Thừa dịp Tô Cẩm Niên còn chưa lấy lại tinh thần, Tô Khả cực kỳ kích động ngực cổ dậy, "Bịch", ngay lên môi Tô Cẩm Niên.

Ấm ấm và mềm mại, lòng Tô Khả vô cùng xúc động, không nhận được đưa lưỡi ra liếm một chút

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Thuần khiết như đóa trẻ

Editor: Becuacon

Mưa phùn không ngừng rơi tí tách, mang theo một chút lạnh lẽo thấm vào trong xương trong tủy, cơn gió hè lướt qua, vài giọt mưa phùn thổi vào mặt, mang theo lạnh giá.

Mưa tung bay trên cây tùng cây bách, một màu xanh mềm mại tươi mới, giống như màu ngọc bích, trong không khí tràn ngập mùi thơm ngát của cây tùng cây bách.

Tô Khả vẫn còn đắm chìm trong vui sướng vì nụ hôn trộm thành công, không để ý chút nào tới lưng của cô đã lạnh buốt vì bị nước bùn làm ướt, cũng không chút nào trong nháy mắt mà cảm thấy cơn đau kéo tới vì bị té xuống đất, cô càng không có chú ý là lúc này thân thể Hoa Sen Trắng đã cứng ngắt vì bị cô hôn cùng với cái mặt càng ngày càng đen lạnh giá như cơn bão tố kia.

Bởi vì môi của cô bị thổi không ít gió lạnh, mang theo chút lạnh lẽo, đụng phải môi ấm áp của Tô Cẩm Niên, giống như là bị điện giật, tê tê dại dại, trong nháy mắt lan ra khắp toàn thân, làm cho tâm tư của cô nhộn nhạo.

Trong nháy mắt cô nhận không được mở to mắt nhìn chăm chăm Tô Cẩm Niên, vài sợi tóc đen như mực dính vào trán vì mưa phùn, lỗ mũi cao thẳng có vài giọt mưa trong suốt, Tô Khả nhận không được cảm khái: đúng là báu vật trong lòng. Cái bộ dáng này, không chiếm lấy thì thật có lỗi với mình!

Tô Cẩm Niên hoàn hồn, nhanh chóng đứng dậy, sau đó dùng tay áo liễu mạng lau chùi môi của mình, chà qua chà lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn Tô Khả.

Lúc này Tô Khả còn nằm trên mặt đất, bởi vì nước mưa nên tóc dài dính vào tai, mắt to cong cong như vàng trắng nhìn Tô Cẩm Niên, môi của cô tím tái, chỉ là khoe miệng nhếch lên một độ cong cùng với ý cười nơi đáy mắt, có thể thấy được lúc này cô vô cùng hài lòng.

Tô Khả chống một tay xuống đất, chậm rãi đứng dậy, nhìn cái váy trắng trên người mình có một mảng đen kịt, người khác nhìn thấy bộ dáng này tương đối nhếch nhác, nhưng mà Tô Khả cũng không quan tâm, cô dùng tay sạch sẽ vén những sợi tóc ướt nhẹp của mình lên, khom người sang một bên nhặt lấy hai cây dù rơi trên mặt đất, một cây đưa cho Tô Cẩm Niên, một cây mình giữ, vô cùng thân nhiên.

Tô Cẩm Niên gạt dù ra, sắc mặt của anh xanh mét, ánh mắt sắc bén, nhìn thẳng Tô Khả, “Cô có chừng có mực cho tôi!”

Tô Khả “hắc hắc” cười một tiếng, “Huấn luyện viên, tôi không muốn.”

Tô Cẩm Niên nhìn dáng vẻ rất đáng đánh đòn của Tô Khả, không nhận được đưa tay lên, giờ lên giữa không trung, cuối cùng không có rơi xuống, chỉ là lạnh giọng: “Tôi rất ghét nữ sinh giống như kẹo mè xừng!”

Tô Khả nhìn tay anh như muốn đánh cô, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đầy tức giận của Tô Cẩm Niên, “Làm sao tôi lớn lên lại giống kẹo mè xừng hả? Kẹo mè xừng có xinh đẹp giống tôi, đáng yêu như vậy, hoạt bát đầy động lực sao?”

Tô Cẩm Niên mím môi, trực tiếp xoay người rời đi.

Đối với nữ sinh, tới bây giờ anh không có bao nhiêu cảm giác, nhưng là lần đầu tiên anh nhìn thấy Tô Khả, anh liền ghét cô! Anh cũng không biết rõ tại sao, chỉ là lúc anh nhìn vào ánh mắt của cô, lúc nhìn thấy cô cười với anh, anh đã cảm thấy cô nữ sinh này rất đáng ghét, rõ ràng là lúc đó cô không có làm gì cả.

Mà lúc sau cô làm đủ loại hành động, làm cho anh chán ghét từ trong lòng, hận mình không thể tránh xa ba thước. Cho nên thời gian mấy ngày quân huấn sau đó, anh có thể không đến đại đội liền không đến đại đội, đơn giản chỉ vì ghét cô!

Từ nhỏ đến lớn nữ sinh theo đuổi anh đếm không hết, có tiến lên thổ lộ với anh, có yên lặng thầm mến, chỉ là thời điểm nhìn anh thì ngưng ngừng cười một tiếng, những điều đó, anh cũng nhìn thấy, nhưng trong lòng không có bao nhiêu cảm giác, tâm tình lại càng không phải phẫn phẫn, duy chỉ khi gặp phải Tô Khả!

Trong nụ cười của cô rõ ràng rất không có ý tốt, ánh mắt lại rất trần trụi, lời nói nếu so nam sinh còn buru hăn hơn, làm ra những việc bi ối. (buru hăn: anh đừng, chắc muốn nói chị Khả nói chuyện quá trần trụi, cái gì cũng dám nói.)

Mỗi khi cô nhìn anh, ánh mắt kia, giống như là muốn đem quần áo của anh lột sạch, cho nên mỗi lần đối diện với cô, anh đều hận không thể hung hăng đánh cô một trận!

“Này — huấn luyện viên — anh không cần ô hả?” Tô Khả chạy tới, đem cái ô của anh đưa lên trên đỉnh đầu của anh.

Tô Cẩm Niên không có dừng chân lại.

Tô Khả nói, “Huấn luyện viên, đừng như vậy nha, tôi nhận lỗi với anh có được hay không?”

“.....”

“Huấn luyện viên, vừa nãy là nụ hôn đầu của tôi. . .”

“.....”

“Huấn luyện viên, đây nhất định cũng là nụ hôn đầu của anh hả?”

“.....”

“Huấn luyện viên, tôi thật là vui a! Tôi không ngờ lại lấy được nụ hôn đầu của anh!”

“.....”

“Ha ha, lúc nào thì tôi có thể có được đêm đầu tiên của anh đây?”

Tô Cẩm Niên dừng bước lại, mắt nhìn chằm chằm Tô Khả, “Cô có thể hay không đừng xuất hiện trong tầm mắt của tôi!”

Tô Khả nháy mắt mấy cái, “Dĩ nhiên không được!”

“.....”

“Tôi không xuất hiện trong tầm mắt của anh, sau này làm sao chiếm được đêm đầu tiên của anh!” Tô Khả nói lý, nhìn sắc mặt Tô Cẩm Niên đã chuyển sang đen, Tô Khả nói tiếp, “Ài nha, sinh con thông minh, đều là phải qua chuyện. . ., anh đừng đem mình làm không được trong lúc lừa khỏi Thần Tiên nha!”

“.....”

“Hơn nữa, Thần Tiên ca ca thì cũng sẽ ăn uống vệ sinh. .”

“Tô Khả!”

“Huấn luyện viên, tôi ở đây, gọi Khả Khả là được rồi nha.” Tô Khả hoàn toàn đem hai chữ ‘huấn luyện viên’ làm thành nick name cho người yêu, cho nên kêu Tô Cẩm Niên là huấn luyện viên thì vô cùng ngọt ngào, ngay sau đó ánh mắt cũng ngập tràn hơi xuân. (hai chữ vì trong tiếng Trung chỉ có 2 chữ thôi, tiếng Việt thì ra tới ba chữ)

Tay Tô Cẩm Niên nắm chặt thành quyền, nếu như Tô Khả không phải phụ nữ, đã sớm chết một trăm lần rồi, cho nên Tô Khả nên cảm ơn cha mẹ cô, sinh ra cô đã là con gái! Sau đó, Tô Cẩm Niên cầm lấy cây dù trong tay Tô Khả, “Tôi đã cầm cái ô của tôi rồi, cô có thể đi chưa?”

Anh là hỏi cô từng chữ từng chữ, trong lòng ý giận ngút trời muốn đem cô đốt thành tro rồi.

Tô Khả cười tí từng nhìn Tô Cẩm Niên như trước, “Huấn luyện viên, anh có phải vì bị tôi lấy đi nụ hôn đầu nên bây giờ xấu hổ mà không thể đối mặt với tôi hay không?”

“.....”

Nhìn vẻ mặt Tô Cẩm Niên càng ngày càng khó coi, Tô Khả buồn cười, “Tôi biết, anh là lần đầu tiên nha, hắc hắc, vậy tôi đi trước?”

Dù sao quần áo trên người cô cũng không thích hợp hẹn hò, lại nói, cô cũng đã hôn Tô Cẩm Niên, mục tiêu của hôm nay coi như là hoàn thành vượt mức, có thể thỏa mãn trở về trường học. Về phần sau này, ha ha, từ từ đi, ‘dục tốc bất đạt’, một hơi không nuốt nổi cái bánh bao lớn. Hoa Sen Trắng của cô đúng là thực phẩm trong chiến đấu cơ, dĩ nhiên là phải nhai nhuyễn nuốt chậm. (ý chị Khả nói anh Niên là cực phẩm trong cực phẩm ấy)

Nghĩ như vậy, Tô Khả nhin không được nhìn Tô Cẩm Niên từ trên xuống dưới, nghĩ đến việc khi anh cởi quần áo thì khí lực phía dưới sẽ như thế nào, “Ha ha —”

Nghe Tô Khả cười như “Gà mẹ đẻ trứng”, Tô Cẩm Niên mặt càng đen hơn, hơi thở phát ra khó có thể đến gần.

Tô Khả lùi lại hai bước, phớt lờ mà đùa cợt, “Vậy tôi đi về trước? Ngày mai tôi tới tìm anh? Tin tức khí tượng nói, ngày mai thời tiết tốt.”

Tô Cẩm Niên: “.”

“Huấn luyện viên, tôi đi về trước đây. Anh phải bảo trọng thân thể thật tốt nha, phải biết anh không phải chỉ là một mình anh đấy!”

“.”

“Mặc kệ như thế nào, rèn luyện nhiều hơn, thể lực tốt, thân thể tốt, anh hiểu chưa!”

Gần như Tô Cẩm Niên muốn trực tiếp ném cây dù trên tay vào mặt Tô Khả.

“Đĩ nhiên, tôi biết rõ thân thể của anh khẳng định là lớn hơn nhiều.” Nói xong, Tô Khả nháy mắt với anh mấy cái, “Đừng nghĩ lệch đi nha, tôi biết rõ anh là đứa trẻ trong sáng.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tô Khả ngã bệnh

Edit: Becuacon

Tô Khả thật cao hứng, nằm ở trên giường, trong đầu đều là cảm giác ấm nóng mềm mại cùng với dung mạo đẹp đẽ của Hoa Sen Trắng. A, Hoa Sen Trắng của cô, thật sự là làm cho trái tim người ta chảy thành nước.

Vừa nghĩ tới hôm nay hôn anh, sau này còn có phúc lợi lớn hơn đang chờ cô, trái tim nhỏ của cô liền kêu nhột. Gào khóc oa oa, ngày mai nhanh đến đi, cô sẽ giống như một con ngựa nhỏ cố gắng xông về phía trước!

Kết quả là, người nào đó trong đầu đã bắt đầu tính toán, ngày mai nên như thế nào như thế nào, trước như thế nào thế nào, rồi sau thế nào thế nào, sau đó thì thế nào thế nào.

Ở trong bụng cô các kế hoạch đã được đánh nháp thật tốt, sau khi xong không nhận được cười âm hiểm mấy cái.

>

Đầu của cô choáng váng mất thì hoa, cổ sức cầm lấy điện thoại ở bên gối nằm, nhìn phía trên người liên lạc gần đây là số của tên đại ngốc, cắn răng tự nói với mình, sau này nhất định phải lấy được số điện thoại của Hoa Sen Trắng! >.

Sau đó, Tô Khả gọi điện thoại cho tên đại ngốc, cô đặt điện thoại ở bên tai, hai mắt nhắm lại. Cô khó chịu muốn chết.

Tên đại ngốc Triệu Lâm với các bạn cùng phòng đang rảnh rồi chém gió, chẳng qua là thảo luận nguyên nhân ngày hôm qua sắc mặt Tô Cẩm Niên xanh mét trở về kỳ tức xá, đám người bọn họ, thảo luận gọi là rầm rầm rộ rộ, dù sao bị ép suốt cả một ngày, hiện tại Tô Cẩm Niên không có ở đây, bọn họ có thể không hưng phấn bất quái hay sao. (bất quái: ý muốn nói là nổi loạn)

Lại nói, ngày hôm qua Tô Cẩm Niên nghiêm mặt đi vào ký túc xá, sau đó trực tiếp ngồi vào vị trí của mình, mặt lạnh không nói một tiếng. Còn bọn họ chột cảm thấy từng trận khí lạnh ủa tới, nhìn lẫn nhau, hai mặt nhìn nhau. Trong lòng đều đang suy đoán, thường cho tới bây giờ đều không thấy lớp trưởng đại nhân tức giận, hôm nay là thế nào? Người nào đắc tội anh?

Đám người bọn họ vô cùng hiếu kỳ, trong lòng suy đoán rất nhiều, chỉ là Tô Cẩm Niên đang ‘áp suất thấp’, không ai dám hỏi, cho nên lòng của họ cũng ngứa ngáy kịch liệt.

Sáng sớm hôm nay, Tô Cẩm Niên ra khỏi cửa phòng ngủ, mọi người mới thở nhẹ ra một hơi, sau đó ánh mắt của mọi người lóe sáng, trong nháy mắt vây tụ lại một chỗ.

Bạn cùng phòng số một Tiền Vũ nói, “Các người nói, là ai làm lão đại Tầm Vạn Niên mặt than kia biến thành bộ dạng gió thổi mưa giông trước con bão?”

Bạn cùng phòng số hai Tôn Dương Dương nói, “Đừng văn hoa, cổ hủ, xanh mét thì xanh mét, khó coi thì khó coi là được rồi.”

Bạn cùng phòng số ba Tôn Cảnh Văn nói, “Đừng đánh lè, chúng ta cùng nhau đoán.”

Bạn cùng phòng số bốn Lý Quân nói, “Có thể đặt cược, một đèn mười.”

“Được được được, tôi cá một trăm đồng, bảo đảm là thanh mai trúc mã của cậu ta lại bắt đầu gọi ý bọn họ ở cùng một chỗ.” Tôn Cảnh Văn vỗ đùi đồng ý đầu tiên.

“Tôi cá là một trăm đồng, lão đại đừng phải cái cô em rằng hô họ Tô lớp bên.”

“Người ta chỉ là hai cái răng cửa nhô ra một chút, làm sao cậu lại gọi cô em rằng hô. Chẳng qua là tôi cũng đánh cược là cô ấy, thanh mai trúc mã nếu như làm cho lão đại sắc mặt tái xanh, như vậy bây giờ chúng ta cũng không cần hăng say đoán. Cho nên khẳng định không phải em gái thanh mai trúc mã hoa khôi của trường á. Ha ha ha, Tôn Cảnh Văn, cậu đúng là đầu óc heo.”

“A, Schilt!” Tôn Cảnh Văn khó chịu nói. (chắc là tiếng chửi)

Lúc này, tên đại ngục Triệu Lâm nói, “Thôi rồi, lại không có đáp án chính xác, ai biết ai có thể thắng ai có thể thua.”

Mọi người im lặng, vẫn là, ai dám tìm chết tiến lên hỏi lão đại.

Tiền Vũ nói, “Chỉ là ngày hôm qua sắc mặt lão đại thật là khó coi nha, giống như đất lửa thuê bị người mạnh hơn hăm hại.”

“Phốc ——” mọi người phun cười ra tiếng, “Ai có thể mạnh lão đại ha!”

Triệu Lâm trong đầu thoáng qua một cái gì đó, trong nháy mắt vỗ đùi, “Đến đây, chúng ta tiếp tục cùng nhau đoán một chút, tập trung đặt cược một đèn mười.”

“Hô, Triệu Lâm, mới vừa rồi không phải cậu đề nghị không cần đoán sao!” Tôn Cảnh Văn xem thường nhìn Triệu Lâm.

Tên đại ngục “khanh khách” cười một tiếng, “Tôi cảm thấy khó thấy được sắc mặt lão đại thúi như vậy, chúng ta không đoán một chút, cũng có lỗi với chính mình.”

“Người nào đi hỏi lão đại đáp án?”

Triệu Lâm vỗ đùi nói: “Tôi, cùng lắm thì tôi đi chịu chết.” Sau đó ngón trỏ chỉ ra, “Các người, có tới hay không. Cơ hội khó có được!”

Mấy người còn lại trong phòng ngủ rồi rít vỗ đùi, lòng hăng hái cao ngất, “Được!”

“Tôi cá là răng hô Tô, một trăm đồng.” Giờ phút này, Tôn Cảnh Văn vô cùng nhanh chóng đem mục tiêu đặt trên người răng hô Tô.

Đám người Tiền Vũ đều khi dễ Tôn Cảnh Văn.

Tôn Dương Dương liếc mắt, “Mặc dù thanh mai trúc mã khả năng tương đối nhỏ, nhưng mà không phải có một điển cố gọi là một cọng rom cuối cùng sao. Cho nên, tôi cá là thanh mai trúc mã, một trăm đồng!” (điển cố cọng rom cuối cùng, nguyên văn là cọng rom cuối cùng làm gãy lưng con lạc đà” từ Ả Rập: con lạc đà bị chôn chặt một trọng lượng quá sức của nó, chỉ cần thêm một chút xiu nữa là làm lưng lạc đà bị gãy. Ý nói đến sự giới hạn của sức chịu đựng, không nên vượt qua điểm gãy vỡ còn muốn nói là mọi chuyện vẫn có thể xảy ra.)

“Hai trăm đồng, tôi cá là hoa khôi của tiểu đội chín, nghe nói cô ấy gần đây theo đuổi lão đại vô cùng chịu khó, ngày ngày đều đứng chờ ở phòng bảo vệ dưới ký túc xá.” Tiền Vũ nói.

Sau đó Triệu Lâm liếc mắt nhìn Lý Quân còn chưa lên tiếng, “Còn cậu, tiền đánh cược của cậu là gì?”

Lý Quân từ từ liếc nhìn Triệu Lâm, “Cậu còn nói sao? Chúng ta giống nhau đi.”

Triệu Lâm trong lòng mắng thầm một câu: mẹ nó, tên tiểu tử này, thật đúng là sao đen! (xui xẻo)

“Cậu theo tôi thì sao, tôi cũng không phải là thầy bói toán.” Triệu Lâm khề tức giận.

Lý Quân nói, “Mặc dù bình thường lời của cậu nói không có một câu đáng tin, Nhưng là, lần này, tôi lựa chọn tin tưởng cậu, theo cậu đi, khẳng định tương lai là ánh sáng.”

Lúc này, mọi người trở nên phản ứng kịp, khó trách mới vừa nãy anh ta phản đối, sau lại không giải thích mà đồng ý, vì vậy mọi người cảm tức nhìn một tên đại ngục, “Cậu được đấy Triệu Lâm, gài chúng tôi!”

Triệu Lâm sáng ngời, “Tôi có thể gài các cậu cái gì nha! Cả ngày hôm qua tôi đều cùng các cậu ở cùng một chỗ, tôi biết rõ gì đâu nha! Mẹ nó, sau khi đánh cược xong tôi đi chịu chết với lão đại còn chưa tính, bây giờ còn nói tôi hại các người! Các người cũng làm cho tôi đau lòng quá đi thôi.”

“Được lắm được lắm, chỉ còn lại Triệu Lâm và Lý Quân. Các cậu người nào nói trước?”

Lý Quân bất động như núi nhìn Triệu Lâm, Triệu Lâm vô cùng đau khổ vẽ vòng tròn (vẽ vòng tròn là chửi rủa), nhìn về phía mọi người nói, “Ba trăm, Tô Khả.”

“Tô Khả?” Mọi người nhớ lại một chút, nghe cái tên quen lắm, nhưng mà cứ

không nhớ nổi là người nào. Rồi Tiền Vũ bỗng dung vỗ đùi, “Ài nha, chính là cái cô gái Tân sinh viên Đại học XX quân huấn một mình đầu tiên kia! Triệu Lâm thăm mền cô gái xinh đẹp ấy!”

Mấy người khác mới bừng tỉnh hiểu ra, “Là cô ấy!”

Mà Triệu Lâm đỏ bừng cả khuôn mặt, bực bội vì đuối lí không dứt, trừng mắt Tiền Vũ, “Cậu không nói chuyện không ai nói cậu câm”

Là Tô Cẩm Niên chỉ huy Triệu Lâm cùng Tiền Vũ làm huấn luyện viên liên đội, mấy người kia đều trong liên đội khác, đối với hình dáng của Tô Khả thế nào bọn họ không biết, nhưng mà tiếng tăm của Tô Khả, là như sấm bên tai. Nghe nói ngày quân huấn đó, Cẩm Niên bị cô nhào tới, hơn nữa chết từ tế không chết vận mệnh muốn bị giải quyết đó!

Lý Quân khẽ mỉm cười, “Năm trăm, Tô Khả.”

Triệu Lâm không nhìn được thăm mắng một tiếng: lừa bịp.

Đúng vào lúc này, điện thoại tên đại ngốc reo lên, vừa nhìn là số điện thoại của Tô Khả, tên đại ngốc buồn rầu trong lòng, haizz, không cần phải hỏi, nhất định là gọi tới hỏi Tô Cẩm Niên ở đâu, nhận, hay là không nhận, đây là một vấn đề.

Khoảnh khắc ngừng đầu lên, Triệu Lâm thấy được vẻ mặt mỉm cười của Tô Cẩm Niên đứng ở cửa nhìn bọn họ, Triệu Lâm rung mình một cái, nhấn phím nghe.

Bên kia truyền đến giọng nói vô lực của Tô Khả, “Huấn luyện viên Triệu. . .”

Điện thoại của Triệu Lâm chỉ là hàng nhái, âm thanh kia truyền đến điện thoại giống như là dùng máy phóng đại âm thanh, vô cùng vang dội.

Lúc Tô Cẩm Niên nghe cái âm thanh này, mắt không khỏi khẽ neho lại, ánh mắt nhìn Triệu Lâm càng thêm kinh khủng.

Triệu Lâm sắp khóc, nhìn bộ dáng của anh, nghĩ đến ngày hôm qua để cho anh tức giận như vậy nhất định là Tô Khả rồi. Vì vậy anh ta không nhìn được nghĩ thầm, bà cô nhỏ oi, cô gọi không tốt nha, lúc này cố tình gọi điện thoại tới.

“Này, Tô Khả sao.”

Trong nháy mắt mọi người trong phòng ngủ mọi người đưa lối tai ra.

“Huấn luyện viên triệu, Huấn luyện viên Tô nhà tôi ở nơi nào?” giọng Tô Khả không còn hơi sức, mang theo một chút Giang Nam êm dịu.

Mọi người ăn ý nhìn về phía Tô Cẩm Niên.

Miệng Tô Cẩm Niên khẽ mỉm lại, phát ra hơi thở càng ngày càng lạnh.

Triệu Lâm khóc, run rẩy đưa di động cho Tô Cẩm Niên, “Lão đại, tìm cậu.”

Tô Cẩm Niên không đi đến lấy điện thoại.

Triệu Lâm lệ rơi rồi, vì vậy nói với Tô Khả, “Lão đại không có ở đây.”

“Anh gạt tôi, tôi rõ ràng ngửi được mùi của Hoa Sen Trắng mà.” giọng nói của Tô Khả càng ngày càng nhỏ, nói xong cũng mơ mơ hồ hồ.

Mọi người: “.”

Sau đó bên Tô Khả không có âm thanh, Triệu Lâm “Này này. . .” mấy tiếng, nhưng vẫn không nghe giọng của Tô Khả, nhưng thời gian trò chuyện vẫn còn tiếp tục đếm (tức là không có ngắt cuộc gọi)

Tiền Vũ nhìn mọi người, “Cô ấy giống như ngã bệnh.”

Nói lời này xong, tất cả mọi người nhìn Tô Cẩm Niên.

Cái nhìn của Tô Cẩm Niên vẫn lạnh lẽo như cũ, anh mỉm môi thật chặt, trong nháy mắt cả phòng ngủ rơi vào áp suất thấp

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tô Khả bị ép

Editor: Becuacon

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Tên đại ngọc nhất định là vừa nghe được giọng nói không chút hơi sức của Tô Khả, theo như mấy ngày trước cô ấy giống như là nữ sinh giả bộ mô-tô xinh xịch nói chuyện không ngừng, giọng nói lanh lảnh rõ to, nhưng hình như vừa rồi giọng nói của cô không còn hơi sức, chẳng lẽ ngã bệnh thật?

Tên đại ngọc đưa mắt nhìn Tô Cẩm Niên, làm như đang muốn nói với anh, lão đại, cậu quyết định đi.

Mọi người cũng đưa mắt tập trung nhìn Tô Cẩm Niên. Còn Tô Cẩm Niên mím môi không nói lời nào, trong lúc đó, trong lòng mọi người cũng hồi hộp.

Tên đại ngọc bị ánh mắt của Tô Cẩm Niên nhìn đến cả người không được tự nhiên, cúi đầu nhìn thời gian trò chuyện vẫn từng giây từng phút tăng lên như trước trong điện thoại, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục khô khan gọi, “Tô Khả, Tô Khả! Cô còn đang nghe sao? Cô nói gì đi chứ! Này! Này!” giọng của Triệu Lâm cũng hét lên! Dù là người điếc cũng có thể nghe được tiếng ong ong chứ.

“Đừng ồn ào, Cẩm Niên, nếu không tôi sẽ không chỉ cần tiểu ** của anh. . .” giọng nói vô lực của Tô Khả truyền đến tai của mọi người.

Tên đại ngọc bị hù dọa đến muốn tè dầm, trong nháy mắt nhấn nút ngắt cuộc gọi, trái tim nhỏ bùm bùm đập không ngừng. Sau đó, ngược cổ nhìn lên, nhìn Tô Cẩm Niên, nhìn vào đôi mắt sắp mưa gió ấy, tên đại ngọc sợ đến mức lập tức nhìn Tiền Vũ và mấy người kia.

Mọi người chợt cảm thấy một trận gió xào xạc thổi qua.

“.....”

“.....”

Không khí trong phòng ngủ gần giống như ở Bắc Cực.

Thời gian từ từ trôi qua, mọi người vẫn cảm thấy gió lạnh phương bắc thổi tới, bọn họ run rẩy không dứt. Vì thế họ đều nhìn về sắc mặt phía đen thui của Tô Cẩm Niên. Chỉ là trong đầu bọn họ không ngừng quanh quẩn cái câu kia của Tô Khả “Cần tiểu ** của anh”.

Tô Khả nguru bức! (nguru bức: ngạo mạn uy hiếp, ý nói chị Khả dám ngang nhiên uy hiếp anh Niên)

Một bên chân mày Tiền Vũ giật giật, trong lòng không nhịn được mà nói tục: mẹ nó, thật đúng là bị kẻ mạnh nhất chèn ép mà! Khó trách ngày hôm qua sắc mặt tệ như vậy mà.

Mà còn lại mấy người trừ tên đại ngọc, đều cảm thấy âm u: Tô Khả nguru bức! Thật lòng nguru bức! Sau khi cảm khái xong thì đưa mắt nhìn tên đại ngọc, bây giờ biết bọn họ đúng là có JQ! Lúc này quả nhiên anh ta lừa bịp tiền của bọn họ!

Mọi người có chút căm phẫn, nhưng nghĩ tới Tiền Vũ mới vừa nói, Triệu Lâm thầm mền Tô Khả, mọi người lại cảm thấy, anh thật bất hạnh, còn chưa bắt đầu yêu đương, liền thất tình. Haizzz, chút tiền này, coi như là an ủi anh ta, cho anh ta mua rượu uống vậy.

Dĩ nhiên tên đại ngọc không biết suy nghĩ của mấy anh em đã sớm chuyển qua mình. Trong lòng anh ta đang nghĩ có lẽ Tô Khả ngã bệnh thật, bởi vì tên đại ngọc biết đường như bạn cùng phòng của cô về nhà hết, dù sao tối qua, một cô bạn cùng phòng còn cùng anh ta trò chuyện, hình như mấy nữ sinh thì về nhà chơi còn Tô Khả thì không về. Như vậy cô ngã bệnh, bên cạnh chẳng phải là không có ai?

Tên đại ngọc nhìn Tô Cẩm Niên, “Cẩm Niên à, hình như Tô Khả bị ốm thì phải.”

“Mắc gì tới tôi?” miệng Tô Cẩm Niên nói ra bốn chữ, làm cho mấy bạn cùng phòng lạnh cóng một trận.

Tên đại ngọc thờ ra, “Nhưng cậu không phải là đã là người của cô ấy sao?”

Nói lời này xong, mọi người hóa đá, mình mấy tên đại ngọc cứng ngắt.

Anh ta, làm sao anh ta tự nhiên mà nói ra lời như vậy?

Vì vậy, mặt tên đại ngọc như muốn khóc nhìn sắc mặt càng ngày càng xanh mét của Tô Cẩm Niên, “>

Mặt Tô Cẩm Niên đã không dùng đen để hình dung nữa.

Anh nhìn Triệu Lâm, “Gần đây cậu rất rảnh rồi.”

“Tôi rất bận rộn đấy! Đề cương luận văn không phải sắp bắt đầu rồi sao! Vì lấy thành tích xuất sắc để thuận thuận lợi lợi gia nhập quân đội, tôi rất bận rộn rất chăm chỉ tìm tài liệu!” Tên đại ngọc lập tức nói với Tô Cẩm Niên, chỉ thiếu không có giờ hai tay hai chân để chứng minh lời mình nói là thật.

Tô Cẩm Niên cười nói, “Vậy sao? Gần đây Trung tá Lý thiếu vài người tài, tôi thấy cậu rất thích hợp, để tôi đề cử cậu với anh ấy.”

Mọi người không nhận được vì tên đại ngọc mặc niệm, mới thất tình không bao lâu lại bị tình địch đưa vào miệng hùm, thật là đáng thương.

Mọi người còn chưa hả hê bao lâu, lại nghe thấy Tô Cẩm Niên nói, “Dĩ nhiên, không chỉ Triệu Lâm, tên của các cậu tôi đều báo lên, ừ, Triệu Lâm là đội trưởng của các cậu.”

Mọi người lặng lẽ khóc: Tô Cẩm Niên, cái người này là ‘quan báo tư thù’! Quả nhiên, bị người đàn ông này cưỡng ép hãm hại, trong lòng đều là bất thường! (quan báo tư thù: lấy việc công trả thù riêng)

Thời gian tiếp tục trôi qua, bên ngoài trời càng ngày càng sáng, lòng của mọi người cũng lo lắng. Từng người một oán niệm trong lòng: Tô Khả, cô phải chịu đựng! Chúng tôi nhất định ủng hộ cô làm ‘chị dâu’ của chúng tôi! Sau đó giúp chúng tôi báo thù!

Mọi người oán niệm trong lòng, tên đại ngọc đứng dậy đi ra ngoài.

Tiền Vũ nói, “Triệu Lâm, cậu đi đâu vậy?”

Triệu Lâm quay đầu lại trộm nhìn gương mặt trầm mặc đang xem binh thư của người nào đó, áp ứng một trận, cũng nói không ra. Anh cảm thấy rất ngại, dù sao Tô Khả cũng là người của Tô Cẩm Niên, chính chủ không gặp anh là một người ngoài gặp gấp cái gì, nhưng nhìn tình hình Tô Cẩm Niên bất động như núi, anh ta lại sợ Tô Khả gặp chuyện không may. Haizzz, có chút rối rắm.

Tiền Vũ hiểu rõ, dù sao lúc đầu tâm sự của tên đại ngọc lúc cậu ta hướng dẫn Tô Khả, cậu ta có nói qua với anh, khi đó cậu ta rất hưng phấn nói với anh, “Tiền Vũ à, thật đặc biệt duyên phận tới muốn gần cũng gần không nổi nha! Ngày hôm qua tôi giúp cô gái nhỏ kia, không ngờ lại đứng hàng của tôi á! A, mùa xuân của tôi, hơi thở càng lúc càng đậm đà nha!”

Lúc Triệu Lâm cùng anh nói lời này, anh hồi tưởng, liền nhớ tới cô gái nhỏ kia muốn đến gần hình như chính xác là Cẩm Niên, rồi sau đó anh ngượng ngùng đã kích thích tích cực của Triệu Lâm, nói, “Cậu cố gắng.”

Nhưng bây giờ người ta đã cùng Tô Cẩm Niên quan hệ đến mức cần ** nha, Triệu Lâm như thế nào còn nhảy vào cái hố kia! Vì không để cho cậu ta lún sâu, anh nhìn Tô Cẩm Niên một cái, rồi nói với tên đại ngọc, “Tôi đi cùng cậu.”

Triệu Lâm gật đầu.

Hai người vội vàng rời đi, mọi người liền đem ánh mắt nhìn về phía Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên đem sách ném qua một bên, phát ra một tiếng “Phanh——”, liền đi ra ngoài.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Đôi khi Tô Cẩm Niên rời đi.

Tiền Dương Dương nói với Tôn Cảnh Văn, “Đây là ghen?”

“Hình như vậy.” Tôn Cảnh Văn nói.

Lý Quân lắc đầu, “Có một chút.”

Tô Khả đang ngủ, mơ màng cảm thấy có người ôm lấy cô, mũi người thấy mùi thơm thoang thoang. Lúc tỉnh lại lần nữa, chỉ thấy được trần nhà trắng lóa. Tô Khả sững sốt thật lâu, sau đó cố gắng nhớ lại, nhưng là trống rỗng.

“Cô đã tỉnh à.” Lúc này, một cô y tá đi tới.

Tô Khả hỏi cô, “Tôi tới đây như thế nào?”

“A, bạn trai cô đưa cô tới, tướng mạo thật là đẹp trai, mặc dù sắc mặt rất khó coi.” Y tá cười hắc hắc, “Nhưng tôi nghĩ là anh ấy lo lắng cho cô.”

Y tá kia nói xong, liền đem bình nước truyền mới treo lên, động tác nhanh nhẹn thay bình nước muối cho Tô Khả mau chóng.

Ánh mắt Tô Khả sáng lên, thầm nghĩ, nhất định là Hoa Sen Trắng nhà cô, chỉ là kích động còn chưa kịp thốt ra thành lời, liền nhìn thấy tên đại ngọc đi vào, cậu ta nói với Tô Khả, “Bạn học Tô, cô cũng sẽ ngã bệnh à!”

Tô Khả nhìn phía sau đầu của Triệu Lâm, một khoảng trống không, có chút thất vọng hỏi, “Haizzz, chỉ có một mình anh à?”

Triệu Lâm gật đầu, “Đúng vậy, hiện tại chỉ có một mình tôi.”

Tô Khả xoay người nhìn lên trời, không nhận được chăm chọc lời cô y tá vừa nói: mắt thẩm mỹ của cô có vấn đề, người này có chỗ nào giống bạn trai

tôi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lửa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: XA CÁCH TÔ KHẢ

Editor: Tịnh Yên

Tô Khả vẫn không từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi tên đại ngục, "Vì sao tôi lại được đưa tới đây?"

Trong nháy mắt tên đại ngục hiểu ý tứ trong lời nói của Tô Khả, vì vậy một tên đại ngục khẽ do dự một chút, rất ngượng ngùng mà nói với Tô Khả, "Tôi ôm em đến đây, hắc hắc."

Nói xong lời này cả người Triệu Lâm không được tự nhiên, ngay tiếp theo y tá lơ đãng nhìn đến ánh mắt anh, làm cho anh cảm thấy nóng hừng hực. Tên đại ngục không nhịn được cảm tap chí lên làm thành một cây quạt, quạt cho mình vài cái.

Y tá kia mím môi cười một tiếng, lập tức rời đi.

Tất nhiên Tô Khả nhìn thấy nụ cười kia của y tá, trời ạ, cái cô y tá này y tá chắc nhận thấy người đàn ông điển trai này là một tên đại ngục, Schilt a.

Nghe mấy câu tên đại ngục nói, lại nhìn nụ cười của y tá kia một chút, nước mắt đã chảy đầy mặt Tô Khả, vốn là trong lòng mới dấy lên một ít tia lửa, trong nháy mắt đã bị thẳng ngục này và y tá kia dùng vô số bồn nước đá tưới lên, diệt ngọn lửa nhỏ thì không nói làm gì, còn để cho lòng của cô chợt cảm thấy thật lạnh.

Hoa Sen Trắng, tại sao anh lại độc ác như thế! TAT

Nhưng nhìn tên đại ngục đi theo làm tùy tùng, chỉ vì cô mà chạy ngược chạy xuôi, Tô Khả chỉ có thể ngượng ngùng nhìn về phía tên đại ngục nói một vài cô, "Ai, huấn luyện viên Triệu, cảm ơn anh."

Triệu Lâm sờ sờ đầu, "Thật ra thì không có gì. Nói thế nào cũng là quen biết, cô ngã bệnh lại gọi điện thoại nhờ tôi giúp, tôi đây là huấn luyện viên, đương nhiên là sẽ giúp cô rồi."

Trong lòng của Tô Khả càng đánh trống nhiều hơn: huấn luyện viên Triệu, tôi là nhờ anh đi đến tìm nhà của Hoa Sen Trắng kia mà.

Dĩ nhiên, Tô Khả cũng không nói như thế với tên đại ngục, dù sao đây cũng đã thương trái tim con người. Cho nên Tô Khả "Ừ" một tiếng, lập tức im lặng không trả lời nữa.

Ai, Hoa Sen Trắng, Tô Khả ai oán trần trọc trở mình.

Tên đại ngục không nhịn được nhìn về phía Tô Khả nói, "A, Tô Khả, em có đói không, có muốn ăn chút gì hay không?"

Tô Khả nói, "Không đói."

Vì vậy, không gian lại lâm vào trạng thái im lặng. Triệu Lâm ngồi ở bên cạnh chẳng có chút tư vị nào.

Trong đầu của anh không nhịn được nhớ lại sáng sớm hôm nay ——

Khi đó, anh và Tiền Vũ đi ra ngoài, trong nháy mắt quay đầu lại đã phát hiện sắc mặt âm trầm của Tô Cẩm Niên đang đi theo phía sau. Lúc ấy anh và Tiền Vũ đưa mắt nhìn nhau, nhưng ngược lại nghĩ lại cái quan hệ của anh và Tô Khả, hiện tại hình như Tô Khả ngã bệnh, anh muốn đi thăm Tô Khả cũng rất bình thường.

Cho nên khi Tiền Vũ nhìn thấy Tô Cẩm Niên đi tới, dừng bước lại vài câu với bọn họ, anh thì không đi được.

Vốn là anh cũng muốn quay trở về cùng với Tiền Vũ, nhưng anh vẫn không muốn quay trở về, anh chính là muốn đến đây thăm Tô Khả một chút.

Triệu Lâm cảm giác mình không có thuốc nào cứu được nữa rồi, không phải chỉ mới bên cạnh nhau nửa tháng tôi sao, hơn nữa Tô Khả cũng phải đối anh tiến tới. Thế nhưng tại sao anh lại muốn nói ra, còn có vũng bùn hãm sâu không rút ra được? Biết rõ đó không phải là chuyện của anh, trước tham gia náo nhiệt, chuyện này thực sự không giống những gì anh đang làm.

Quả nhiên, tình cảm là một việc khó mà nói ra được.

Rất nhanh, anh và Tô Cẩm Niên đã đến trường học của Tô Khả. Người gác cổng noiddos không có nghiêm nghị như người gác cổng trường quân đội

bọn họ, cho nên bọn họ đi vào trong rất nhanh.

Tô Cẩm Niên nhìn anh, sau đó nghiêm trang nói, "Tôi và cô ấy không có gì."

Triệu Lâm chợt cảm thấy tức giận, Tô Cẩm Niên à, chẳng lẽ anh sẽ không phát hiện, bình thường cậu đều khinh thường việc giải thích sao? Thật không có quan hệ đặc biệt sao anh phải đi theo tôi với Tiền Vũ ra ngoài làm gì! Dĩ nhiên, biết rõ không thể thêm dầu vào lửa, Triệu Lâm chắc tuyệt đối sẽ không đem những lời nói trong lòng mình nói ra cho Tô Cẩm Niên biết.

Anh còn muốn sống thêm vài năm đấy.

Nhưng mà bởi vì đặc biệt không biết số phòng ngủ của Tô Khả, Triệu Lâm mới khế cần rang gọi điện thoại hỏi bạn cùng phòng của Tô Khả, cũng may bạn cùng phòng của Tô Khả cảm thấy không có gì khác thường nên nhanh chóng nói cho bọn họ biết.

Lầu dưới di quản lý ký túc xã nhìn hai người bọn họ mặc đồng phục trường quân đội, tí mi nghe bọn họ trình bày lý do đến đây, cuối cùng nhìn lại vẻ mặt của Tô Cẩm Vi, vì vậy chỉ để bọn họ ghi danh rồi đi cầm chìa khóa cùng bọn họ đi lên lầu.

Khi cửa phòng của Tô Khả được mở ra. Bà đi nhìn thấy Tô Khả ngủ trên giường, gương mặt rất đỏ, trong miệng còn lẩm bẩm rên rỉ, bộ dạng dọa cho người khác sợ hãi, lập tức nói với bọn họ "Nhanh lên, nhanh lên, bế cô ấy đến bệnh viện."

Triệu Lâm nóng lòng, trong nháy mắt tiến lên tính toán ôm Tô Khả, nhưng tay đưa lên đã dừng lại, nhìn Tô Cẩm Niên đứng bên kia không nhúc nhích, ngưng ngưng cười một tiếng.

Mà hình như Tô Cẩm Niên không có gì bày tỏ, nhì di quản lý thúc giục, "Còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau đưa cô ấy xuống lầu, cô ấy đã bị sốt nóng đến thế này, về sau có thể ngu ngốc đó."

Sau đó Triệu Lâm cẩn thận từng li từng tí ôm Tô Khả xuống lầu, lúc này mới phát hiện ra Tô Khả chỉ mặc một chiếc áo ngủ bằng tơ lụa dài đến đầu gối, anh cúi đầu đã có thể nhìn thấy phong cảnh bên trong, tên đại ngốc nhìn không nhận được đồ mặt.

Vậy mà mới ôm Tô Khả xuống giường, cô không sợ chết mà đẩy anh ra, "Thúi chết."

Trong nháy mắt gương mặt tên đại ngốc xuất hiện mắt vạch đen. Thầm nghĩ cô dùng giấy giữa có được không? Cô cũng không phải là Tiểu Bạch Thỏ, rất yếu ớt! Nhưng thế sẽ bị chết có biết hay không!

Cõi lòng tên đại ngốc hoàn toàn không có bị Tô Khả nghe được, ngược lại cô càng giấy giữa lợi hại hơn, "Thúi chết."

Mặt tên đại ngốc đang xanh mét biến thành đỏ ửng, mà trên đầu di quản ký túc xá và Tô Cẩm Niên đã đầy vạch đen.

Di quản lý ký túc xá liếc nhìn một tên đại ngốc, nhìn lại Tô Cẩm Niên một chút, đều mặc đồng phục giống nhau thế nào mà tiểu tử bên cạnh cứ sạch sẽ, gọn gàng như vậy? Vì vậy Di quản lý ký túc xá cơ hồ hiểu được nhìn về phía Tô Cẩm Niên nói, "Cậu đi ôm cô ấy đi, nhìn dáng vẻ của cô ấy, nếu không đi bệnh viện nữa có thể sẽ xảy ra vấn đề."

Tô Cẩm Niên đầu đầy vạch đen nhận lấy Tô Khả. Lỗ mũi Tô Khả giống như mũi chó, đôi người ôm lấy cô, cảm nhận hơi thở que, lập tức liều mạng chui vào trong ngực Tô Cẩm Niên, lúc này di quản lý ký túc xá đứng bên nhìn cũng cảm thấy hâm mộ.

Tên đại ngốc âm thầm thề, về sau anh đi đâu cũng sẽ sịt dầu thơm! Hâm mộ!

Di quản lý ký túc xá chỉ đưa bọn họ đến dưới lầu, để cho hai người bọn họ đưa Tô Khả đến bệnh viện gần nhất. Rất nhanh, bọn họ thuê xe đi tới bệnh viện nhân dân X, Tô Cẩm Niên ôm Tô Khả mặt mày xanh mét để cho người bên cạnh nhìn thấy cũng giật mình, còn tưởng rằng cô gái của anh xảy ra điều gì đó nguy hiểm đến tánh mạng, rớt rít nhường lối cho hai người đi vào.

Tất cả sẵn sàng, Tô Cẩm Niên trực tiếp lách người.

Triệu Lâm nhớ lại mọi chuyện chấm dứt như vậy, lại nói, hiện tại anh thật sự không hiểu được đầu óc Tô Cẩm Niên đang suy nghĩ cái gì nữa, tuy nói đã ở chung bốn năm nhưng anh vẫn không hiểu rốt cuộc Tô Cẩm Niên đang suy nghĩ cái gì. ㄟ (' _ ') ㄟ

Triệu Lâm vỗ vỗ ót.

Tô Khả nhìn Triệu Lâm vỗ đầu, vì vậy hỏi anh, "Huấn luyện viên Triệu, đừng vuốt nữa, đầu anh vốn đã lớn nếu vỗ xuống, bẹp ra càng lớn hơn rồi."

Tên đại ngốc: — _ — |||

*

Trên đường Tô Cẩm Niên trở về, không nhận được chữ mình gần đây nào tàn tật, mới có thể đi theo Triệu Lâm như thế. Thật ra thì lúc ban đầu ý nghĩ của anh rất đơn giản, không phải là sợ trong miệng Tô Khả nghe ra mấy từ không tốt, sâu hơn là sợ Triệu Lâm và Tiền Vũ hiểu lầm.

Thế nhưng vừa đi, giống như anh và cô thật sự xảy ra quan hệ kia vậy!

Quả nhiên, gặp loại như Tô Khả là sinh vật có một không hai ở địa cầu, người như anh cũng sẽ phạm sai lầm nhỏ bé này sao.

Tô Cẩm Niên cảm giác mình sớm muộn gì mình cũng phải đi nơi khác rèn luyện một chút, chỗ kia còn phải cách xa nơi Tô Khả ở, càng xa càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lửa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Phải có số điện thoại anh

Editor: Becuacon

Gần đây Tô Cẩm Niên cảm thấy mình thật sự là không bình thường chút nào cả.

Ngày hôm qua, lúc đi thư viện, rõ ràng đang xem tài liệu, không hiểu sao đầu óc của anh lại hiện ra ánh mắt sáng ngời của Tô Khả. Chớp mắt mấy cái, dòng suy nghĩ sẽ bay tới đêm hôm đó, khi cô nhào tới anh thì có mùi thơm nhàn nhạt trên người, mà mùi hương kia giống như là vẫn luôn quanh mãi anh chưa tan biến đi.

Chuyện kỳ quái này khiến anh bất thình lình đứng dậy đi ra khỏi thư viện, Trịnh Duyệt bên cạnh cũng bị hành vi của anh làm sợ hết hồn.

Bên ngoài mưa rơi tí ta tí tách, không khí hơi lạnh, đúng lúc để cho anh tỉnh táo một chút, kết quả là người kia tới thật. Còn là dùng phương kinh hải chạy ra sân, kết quả là có một cái hôn.

Cho đến bây giờ anh vẫn nhớ rõ mặt Tô Khả đột nhiên phóng to ra, và cánh môi nhàn nhạt như lông vũ chạm vào da thịt anh. Nghĩ như vậy, vẻ mặt thanh tú tuyệt mỹ không nhịn được đỏ ửng, sau đó hung hăng gõ vào đầu của mình.

Tô Cẩm Niên, anh nhất định là an nhàn quá lâu, cho nên ngay cả năng lực phòng hộ cơ bản nhất cũng mất! Vừa đi vừa ảo não không thôi. Anh nghĩ nhất định phải tìm chỗ rèn luyện tốt một chút, đem toàn bộ quãng ra sau đầu có được không.

Điện thoại di động của anh vang lên, lấy ra nhìn, là mẹ của anh gọi điện thoại đến.

Anh nhìn thoáng qua rồi nhận điện thoại, “Mẹ.”

“Ừ.”

“Có chuyện gì sao?”

“Cha của con bảo mẹ nói với con một tiếng, tuần sau khu Z có một buổi diễn tập sinh tồn, bảo con đi cùng ông ấy.”

Tô Cẩm Niên “Dạ” một tiếng, sau đó còn nói, “Mẹ, còn chuyện gì khác không?”

“Con chú ý thân thể.”

“Được.”

Mấy câu đối thoại, ước chừng một phút, liền cúp máy. Đây chính là cách thức anh cùng mẹ anh sống cùng nhau, nhưng vẫn cũng coi là tốt rồi, giữa anh và cha anh một năm có thể nói được mười câu cũng tốt.

Tô Cẩm Niên nhìn điện thoại của mình, trong lòng vô cùng phức tạp.

Ông của anh là Đại tướng trong quân đội, năm xưa ‘Nam chinh Bắc chiến’, lập được không ít chiến công, cha của anh cũng cấp bậc là Thượng tá, với danh xưng uy nghiêm ngay thẳng, được cấp trên tặng danh hiệu sĩ quan Thiết Huyết (ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh). Mẹ của anh, không kém cha của anh chút nào, cũng là một Thượng tá quân đội, với tính tình lạnh lùng, dẫn đầu đội quân kỷ luật nghiêm minh.

Cho tới bây giờ cha mẹ anh đối với anh, đều là lạnh nhạt như vậy. Cũng không biết có phải vì hôn nhân giữa bọn họ là vì kết thân giữa hai nhà hay không nên bọn họ cảm thấy sinh anh ra chỉ là vì hoàn thành nhiệm vụ nối dõi tông đường, cho nên cũng không có bao nhiêu tình cảm, hay bởi vì bọn họ đều là quân nhân, ngày thường quen uy nghiêm, cho nên không biết nên lấy phương thức gì để biểu đạt tình thương của cha mẹ với con cái. Tóm lại, bọn họ đối với anh, từ nhỏ đã không dành bao nhiêu tình cảm.

Khi còn bé, anh còn khóc nháo với bảo mẫu đòi cha mẹ của mình, nhưng năm tháng trôi qua, anh dần dần lớn lên, cũng biết khóc lóc vô dụng, lâu ngày, anh cũng không coi trọng tình thương của cha mẹ giống như khi còn bé, đó cũng là nguyên nhân nuôi dưỡng nên tính tình lạnh nhạt của anh bây giờ.

Hiện tại, trừ một tháng phải về nhà một lần, căn bản là cả nhà Tô Cẩm Niên sẽ không ở cùng nhau.

Mà lúc này có thể cha mẹ anh cảm thấy lớn tuổi, tình thân trở nên quan trọng, hay là cảm thấy đã công thành danh toại rồi, nghĩ đến ngày thường đối với đứa con trai là anh đã lo là quá mức, phải bồi dưỡng tình cảm cùng đứa con trai này. Cho nên cha mẹ anh gọi điện thoại cũng thường xuyên hơn.

Trước kia là hai ba tháng một lần, bây giờ là một tháng một lần. Sự thay đổi này, anh cảm thấy không được tự nhiên, nhưng có thể tiếp nhận, chỉ là mỗi lần nói điện thoại xong vẫn không thể phá được vận mệnh.

Tô Khả ở phòng bệnh của mình, nhìn từng giọt từng giọt nước muối rớt xuống không ngừng, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, “Ôi, huấn luyện viên Triệu, tiền thuốc là bao nhiêu vậy?”

Cái này làm khó Triệu Lâm, bởi vì lúc này anh chỉ chú ý lo lắng cho an nguy của Tô Khả, hoàn toàn quên mất việc nộp viện phí, nếu đoán không lầm phần chi phí này nhất định là Cẩm Niên nộp.

Triệu Lâm không nhận được âm thầm tức giận, sau đó nói với Tô Khả, “Tiền lẻ, không cần trả.” Cùng lắm thì khi về lấy tiền của anh trả cho Tô Cẩm Niên.

Nhưng cô và Tô Cẩm Niên là loại quan hệ đó, tất cả ý nghĩ của Triệu Lâm cũng ỉu xiu, Tô Khả là người phụ nữ của Tô Cẩm Niên nha, làm anh em, sao anh có thể đào góc tường nhà anh em? Nhưng anh chợt nghĩ đến Tô Cẩm Niên sau khi đưa Tô Khả đến bệnh viện, rất nhanh liền đi về, tình trạng của Tô Khả như thế nào đều chưa từng hỏi, như vậy hình như không giống như là hành động của bạn trai.

Cho nên hình như quan hệ của anh và Tô Khả rất bình thường.

Nhưng Tô Khả cần Tô Cẩm Niên, người như Tô Cẩm Niên vậy, bản lĩnh tốt vô cùng, nếu như không phải là nguyện ý, sẽ bị Tô Khả, tay mơ như vậy cần được sao? Nhưng Tô Khả tính tình phóng túng như vậy, đột nhiên tập kích cũng có khả năng.

.

Triệu Lâm cứ suy nghĩ lung tung lộn xộn, anh có cảm giác đã rơi vào một vòng luẩn quẩn. Sau đó ngẩng đầu nhìn Tô Khả hồng hào đang nằm ở trên giường một cái. Anh không nhận được nghĩ đến lúc mới vừa ôm cô, có đào qua cảnh xuân một chút .

Triệu Lâm khề đỏ mặt, trong lòng lẩm nhẩm: vô lễ không nên nhìn!

“Vậy cũng không được, tôi không có thói quen thiếu tiền người ta.” Tô Khả nghiêm túc. Nhà cô không có nhiều tiền, nhưng mà không phải là thiếu tiền lẻ, hơn nữa đã phiền anh quá nhiều, nếu thiếu anh tiền thuốc nữa, đây chẳng phải là càng không rõ ràng hơn sao.

Tên đại ngọc sờ sờ đầu, “Tôi quên rồi, trở về tính lại sao.”

Tô Khả gật đầu.

Đợi đến khi truyền dịch xong rồi, tên đại ngọc mới đưa Tô Khả về ký túc xá, dọc đường đi, thao thao bất tuyệt, “Haizz, về sau phải chăm sóc mình kỹ lưỡng nha. Bác sĩ nói cô phát sốt cũng là bởi vì mắc mưa còn tắm nước lạnh. Tô Khả, cô là một nữ sinh, tại sao lại tắm nước lạnh đây?”

Tô Khả nói: “Không có nước nóng.”

“Vậy sao cô không tự đi nấu nước nóng.”

“Tôi không biết mà. Tôi là học sinh mới!”

Tên đại ngọc nhón nháo, không biết cô cũng sẽ không hỏi sao?

“Đúng rồi, huấn luyện viên Triệu.” Tô Khả xấu hổ.

Triệu Lâm nhìn bộ dáng cô vợ nhỏ kia của Tô Khả, lằng lằng hỏi, “Chuyện gì vậy?”

“Số điện thoại di động của huấn luyện viên Tô, anh nói cho tôi biết đi!”

Mắt Triệu Lâm sáng rực lên, “Cô và Cẩm Niên không phải là bạn bè trai gái à?” Chuyện này tiêu biểu rằng anh có cơ hội!

Tô Khả liếc tên đại ngọc một cái, “Bây giờ còn chưa phải, tương lai nhất định phải. Ai ui, anh cũng không cần làm trở ngại nhân duyên của tôi cùng Hoa Sen Trắng nha..., nói cho tôi biết nhanh lên, đến lúc đó bao lì xì người làm mai đồ thăm cho anh.”

“Không thể cho, cậu ấy sẽ giết chết tôi mất.” Triệu Lâm nói lời này không sai, nhưng cũng có lòng riêng. Chỉ là anh nghe đến cái câu “Đừng làm trở ngại nhân duyên của tôi cùng Hoa Sen Trắng” của Tô Khả, lòng anh chua xót, anh không phải là cảm thấy cô có điểm đáng yêu sao, sao cô có thể làm tổn thương lòng của anh như vậy hả?

Tô Khả nói: “Tôi không nói, anh ấy cũng sẽ không biết! Tại sao anh không cho tôi!”

Triệu Lâm “.”

Tô Khả thấy tên đại ngục chính là tà chết không nói, lại thúc giục nói: “ai nha, nói cho tôi biết nhanh đi á. Nếu chuyện của tôi và anh ấy mà thành, tôi liền nhớ đại công của anh, đến lúc đó chuẩn bị cho anh nhiều cò thưởng đồ chót hoặc là viết thư khen ngợi anh cho lãnh đạo. Còn có bao tiền lì xì của người làm mai.”

“”

Tô Khả liếc thấy điện thoại di động của anh đang để túi quần của anh, sau đó chỉ một ngón tay lên trời, “Nhìn kia, khói tên lửa. . .”

“Chớ phí sức, tai của tôi còn không nghe được có máy bay tới hay không sao.”

Tô Khả tức giận, trực tiếp bước lên đưa tay vào túi quần anh, lấy điện thoại di động rồi co cẳng chạy.

Trong nháy mắt tên đại ngục nhìn bóng lưng đang chạy của Tô Khả, không có đuổi theo, chỉ là lòng chưa xót lặng yên rơi lệ: lão đại, thật không phải tôi nói cho cô ấy biết!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lửa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Xi căng đan xuất hiện

Editor: Nấm Nguyễn

Tô Khả dùng tốc độ chạy nước rút một trăm mét chạy trốn thật xa thờ hồn hèn, nhìn tên đại ngục không có đuổi theo, trong nháy mắt hiểu rõ tình hình cô tỏ vẻ vô cùng hài lòng, sau đó ở chỗ thật xa dựng thẳng ngón cái lên nhìn về phía tên đại ngục, "Huấn luyện viên Triệu, anh tốt lắm, từ nay về sau, chúng ta là anh em tốt!"

Sau khi tên đại ngục nghe thấy Tô Khả nói như vậy, đau buồn không dứt, không nhìn được ngược lên bốn mươi lăm độ, haizzz, ánh sáng mặt trời làm sao lại chói mắt như vậy chứ?

Anh nghĩ, anh vẫn ích kỷ không đứng dậy. Rõ ràng cũng đã lừa gạt cô, nhưng khi cô mong đợi nhìn anh muốn số Tô Cẩm Niên, anh vẫn mềm lòng mà cho.

Tô Khả hưng phấn trượt mở khóa di động, có chút kích động mở danh bạ ra, sau đó đọc nhanh như gió từ trên xuống, nhưng không tìm được số của Tô Cẩm Niên. Tô Khả có chút chần chừ, dừng nói cho cô, tên đại ngục không có số của Tô Cẩm Niên, đánh chết cô cũng không tin.

Vì vậy, Tô Khả mở to hai mắt, tỉ mỉ tìm lại một lần, chợt phát hiện một dãy số ghi chú là "BOSS cuối cùng" đầu Tô Khả xuất hiện đầy vạch đen, ngay sau đó cô nhìn thấy Triệu Lâm đang chăm rãi đi lên trước, "BOSS cuối cùng?"

Trong nháy mắt, Triệu Lâm đỏ mặt, Tô Khả sáng tỏ gật đầu, nhìn về phía Triệu Lâm nói "Tôi cũng đã nhìn ra, cái tên Tô Cẩm Niên này đặc biệt trâu bò" Đáng vẻ anh xinh đẹp, tính tình tốt đến bất ngờ còn chưa tính, sức lực còn mạnh như vậy, thật là trâu bò chết rồi.

Triệu Lâm gật đầu như già rồi "Lão đại đầu chỉ trâu bò, anh ấy không phải là người!" cũng không biết người nào mang thai lại sinh ra một người biến thái như vậy.

Tô Khả gật đầu đồng ý "Đúng vậy, anh ấy là anh trai thần tiên!"

Tất cả lời châm chọc Triệu Lâm định nói về Tô Cẩm Niên, trong nháy mắt đều nuốt vào bụng, anh tỏ vẻ, anh và Tô Khả không cùng sống chung trong một quốc gia.

Tô Khả vui tươi hơn hờ lưu dãy số này vào trong điện thoại của mình, cả khuôn mặt đều cười tươi rói, sau khi đem số bảo lưu tốt, đem trả điện thoại của Triệu Lâm, cô vỗ vỗ bả vai của anh "Huấn luyện viên Triệu, lần đầu tiên tôi phát hiện được, thật ra anh cũng rất tốt."

Triệu Lâm khóc "Ý của cô là trước đây tôi không tốt hả?"

Tô Khả quần bách "Ha ha."

Bỗng chốc Triệu Lâm cảm thấy một đàn quạ đen bay qua đỉnh đầu.

Đội đến hai người chia tay Tô Khả trở lại phòng ngủ, chuyện đầu tiên mà cô làm đó là lấy điện thoại ra, sau đó nhìn bốn chữ trên màn hình "Huấn luyện viên thân ái", cười ngây ngô.

Sau đó cô bấm dây số này, kết quả bên kia truyền đến giọng nữ cứng nhắc: "Xin lỗi, thuê báo quý khách vừa gọi đang tắt máy." Tô Khả có loại kích động muốn lấy gạch đập bẻ đầu mình, tại sao vận số của cô lại xui xẻo như vậy.

Chưa từ bỏ ý định, tiếp tục gọi, vẫn là tắt máy, Tô Khả rất có nghị lực cách mỗi mười phút liền gọi điện thoại một lần, nhưng máy vẫn rơi vào tình trạng khóa máy.

Tô Khả oán giận, Tô Cẩm Niên, bây giờ làm sao anh vẫn tắt máy chứ? Rõ ràng là sáng sớm ngày mai bắt đầu tắt máy! Phải, lại một tuần nữa không nhìn thấy anh.

Ai bảo dựa theo quy định của trường quân đội, ban ngày không cho phép bọn họ mở điện thoại mà? Tô Khả muốn gọi điện thoại cho anh, cũng phải đợi đến chạng vạng ngày mai, đây là một khoảng thời gian thật dài đằng đẳng.

Hôm sau, trời sáng mây trong.

Chuyện Tô Khả làm đầu tiên khi thức dậy đó là đem phòng ngủ của mình thu dọn sạch sẽ, thật mới tinh, sau đó mới mở máy vì tính ra bắt đầu chơi trò chơi. Nhưng mà vừa chơi một chút, suy nghĩ của cô sẽ không tự giác bay tới khu vực thời gian ở góc phải phía dưới.

Chỉ tiếc thời gian hiển thị trên màn hình vẫn là buổi sáng như cũ, Tô Khả chỉ có thể nội lưu lặng lẽ, thật dài đằng đẳng, lúc nào mới có thể đến chạng vạng.

Tô Khả dứt khoát thoát khỏi Vòng Du, tìm một mạng Tiểu Hoàng, kế tiếp bắt đầu nổi hứng bỏ phim hành động vào xem, bỏ vào một nửa, máy tính chết máy, Tô Khả vô cùng bình tĩnh rút nguồn điện ra, đem bản điện mở ra, sau đó mở lại, dùng 360 miễn phí diệt virus, sau đó tiếp tục bỏ vào...

Đợi đến khi bỏ vào xong, Tô Khả lấy khoai tây chiên ra, bắt đầu xem, bỏ vào là kiệt tác phim hành động làm sao, Tô Khả không nhận được nhãn mặt nhũ mày, haizz, ** của đàn ông Nhật Bản này thật sự là quá xấu quá khó nhìn, người xấu, ** còn xấu, thật sự không biết làm sao anh còn mặt mũi sống ở trên trái đất.

Nghĩ đến như vậy, Tô Khả không nhận được suy nghĩ viễn vong: Cái gì kia của Hoa Sen Trắng cô, có thể cảm rất tốt hay không?

Ánh trời chiều nghiêng về phía Tây, ánh sáng hơn vụn trượng. Lúc này phòng ngủ của Tô Khả kim quang lấp lánh.

Tô Khả không cẩn thận nằm bò ngủ trên bàn máy tính lúc này mới từ từ tỉnh dậy, nhìn màn hình máy tính đã đen, di chuyển con chuột một cái, màn hình sáng lên, vừa thấy thời gian, Ha, lại có thể chạng vạng rồi, bây giờ khẳng định Hoa Sen Trắng đã mở máy rồi.

Tô Khả kích động lấy điện thoại di động ra nhấn gọi đi, kết quả, vẫn là tắt máy.

Tô Khả có chút lờ mờ, may mà gọi điện thoại cho Triệu Lâm, nói được với Triệu Lâm bên kia, Tô Khả nói, "Huấn luyện viên Tô đâu?"

"A, hôm qua anh ấy theo ba anh ấy đi khu vực Z làm huấn luyện thay đổi chiến địa sinh tồn."

"Vậy khi nào anh ấy mới quay về?"

"Không rõ lắm, tôi không có hỏi, không phải cô có số của anh ấy sao, đến lúc đó tự cô gọi điện hỏi anh ấy đi" Cũng cho cô biết số của anh ấy rồi, cô còn điện thoại hỏi tôi về tin tức của anh ấy, đây không phải là cương quyết rắc muối lên vết thương của tôi đi! Người làm anh suy yếu được như vậy, thật đúng là hiếm thấy.

Tô Khả bĩu môi, cúp điện thoại, sau đó lại ỉu xiu bò lại trên giường, đi ngủ.

Lúc này, rốt cuộc mẹ ở phía xa nước Mỹ gọi đến điện thoại di động của Tô Khả, "Khả Khả, gần đây thế nào hả?"

Tô Khả "Hừ" một tiếng, "Ồi, bà Lâm, mẹ còn nhớ con gái cò đại này nhỉ, rất giỏi!"

Ở đầu điện thoại bên kia mẹ của Tô Khả "Ha ha" cười mĩa xuống, "Đúng rồi, thời gian con quân huấn có nhìn thấy anh chàng quân nhân đẹp trai hay không?"

"... .." Có cũng không nói cho mẹ biết!

"Mẹ đã nói qua với con, nhìn thấy anh chàng quân nhân đẹp trai, con cứ việc bỏ nhào tới, tạo ra mạng người, mẹ nuôi thay con!"

"... .." Bỏ nhào cũng không nói cho mẹ biết!

"Ai u, anh chàng quân nhân thần mã, chế ngự mê hoặc thần mã, có tình cảm trước, mẹ muốn có một người con rể ưa thích như vậy quá....."

"Bà Lâm, mẹ có thể tiếp tục tiến hành quá trình chế tạo mạng người với chồng mẹ!" Nói xong, Tô Khả trực tiếp cúp điện thoại. Đầu cô sớm đã đầy vạch đen, đây là mẹ của mình, cô có thể thương thương chính chính mà sống đến bây giờ, đó là không dễ dàng cỡ nào!

ㄟ (_ _) ㄟ

Thật ra ở trong mắt mọi người, Tô Khả cũng là một người không bình thường.

Thời gian không có Hoa Sen Trắng, đối với Tô Khả mà nói, quả thật sống một ngày như bằng một năm. Vì quân huấn này mà mất hết mười ngày nghỉ hè cuối cùng, đứa trẻ Tô Khả đã trôi qua lãng phí như vậy.

Rốt cuộc ngày khai giảng thật sự đã đến, bởi vì trước đây ghi tên được rồi, cho nên khi học sinh mới tới trường học lần thứ hai thì ngựa quen đường cũ.

Chạng vạng cách đi học trước một ngày, vài người bạn chung phòng của Tô Khả trước sau trở lại ký túc xá. Đoàn người trở lại, ký túc xá bắt đầu náo nhiệt, riu rít nói ra rất nhiều chuyện mới.

Thời gian dần dần trôi qua, màn đêm như lan rộng bốn phía.

Bỗng nhiên, đứa trẻ Vương Mộng Mộng đang xem trang web kích động không dứt mà la hét: "Tô Khả và huấn luyện viên Tô lén phét!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Cuối cùng cũng mở điện thoại

Tô Khả nghe thấy tiếng rống kinh thiên động địa của Vương Mộng Mộng, sợ tới mức hoa cúc cũng căng thẳng, đợi đã, cô ấy vừa mới nói tới cái gì? "Tô Khả và huấn luyện viên Tô lén phét?"

Tô Khả bắt tri bắt giác nghĩ đến những lời này, hai người bạn cùng phòng khác của cô đã sớm lấy tốc độ sấm chớp "Vèo" chạy đến bên cạnh Vương Mộng Mộng, sau đó ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính, nhìn nội dung trên màn hình.

Tô Khả phản ứng chậm nửa nhịp mới kích động chạy vội tới bên cạnh bạn cùng phòng, "Ai ai ai trâu bò như vậy, lại có thể nhìn ra mình và Tô Cẩm Niên có tương vợ chồng?" Cô kích động nói xong, hoàn toàn không thấy được ánh mắt âm u tĩnh mịch của ba người bạn cùng phòng bên cạnh.

Vương Mộng Mộng quay đầu nhìn Tô Khả, giọng nói âm hiểm, "Đứa trẻ Tô Khả, mẹ nó, bản lĩnh hoạt động bí mật của cậu thật sự là quá cao, lúc này chưa được bao lâu, cậu lén phét với Hoa sen trắng trên núi băng kia là huấn luyện viên Tô hả? Thành thật khai báo, sao cậu làm được! Hôm nay không nói bà đây chặt móng heo của cậu hãm thịt ăn!"

Đầu Tô Khả đầy vạch đen, lúc này mới ý thức được nguy hiểm, cô cười gượng hai cái, "Ha, cậu cũng cảm thấy anh ấy như Hoa sen trắng hà, mình cũng cảm thấy như vậy."

Mọi người trợn trừng mắt, Hồng Hà nói, "Tô Khả, không được nói sang chuyện khác."

Tô Khả tiếp tục cười, "Mình còn không biết chuyện gì xảy ra đây."

Vương Mộng Mộng hướng lên trời trợn trắng cả mắt, nghiêng người nghiêng cứu Tô Khả một chút.

Tô Khả đi lên phía trước, tiến thẳng đến trước máy vi tính, bất ngờ nhìn thấy rõ ràng diễn đàn trường học trên trang chủ là bài "Những chuyện XX trong huấn luyện quân sự của tân sinh viên".

Trang chủ của bài viết chỉ dùng để nhớ đến đợt huấn luyện quân sự, sau đó để cho mọi người nói một chút, trong đợt huấn luyện quân sự lần này, ấn tượng sâu nhất của bạn là gì? Vì vậy học sinh mới tùm ba tùm năm lại bắt đầu lên tiếng.

Trong bài thứ năm trang thứ hai, có người nói trong đợt huấn luyện quân sự lần này, mình ấn tượng sâu sắc chính là Tô Khả lớp một khoa Y học lâm sàng, quá trâu bò, lại có thể bắt được núi băng Tô Cẩm Niên khó thu phục nhất trường quân đội bên cạnh ấy, vậy còn chưa tính, bạn cùng phòng mình còn nhìn thấy hai người bọn họ kích động đánh đã chiến đấy!

Sau khi người này nhấn lại xong, trong nháy mắt đã động đến rất nhiều biến cố.

Dù sao, danh tiếng cái tên Tô Cẩm Niên này thật sự quá lớn, ở tòa Đại Học này, bạn có thể không biết ai, nhưng chỉ riêng công tử Tô Cẩm Niên Tô cao tại thượng của trường quân đội giống như thần tiên là không thể không biết!

Nói đến anh, ai cũng sẽ say sưa khen ngợi, tướng mạo tốt, gia thế tốt, năng lực mạnh mẽ, là người vô cùng có lòng trách nhiệm, rất biết lễ phép, quan trọng nhất là, người này còn giữ mình trong sạch, không quan hệ nam nữ bừa bãi, cũng chưa bao giờ dựa vào gia thế của mình mà cậy tài khinh người, ý thể hiệp người.

Nhưng mà một người như vậy, lại có thể bị nữ sinh Tô Khả đồn hạ được, còn quyết liệt đến mức đánh đã chiến. A, Thượng Đế, đây là xảy ra chuyện gì?

Mọi người tranh luận một cách sôi nổi, có không ít nữ sinh dồn dập nhấn lại: Tô Khả này dựa vào cái gì, muốn tướng mạo không có tướng mạo, muốn bộ ngực không có bộ ngực, còn là một nữ sinh vắn đề, dựa vào cái gì hả!

Tô Khả nhìn loạt lời bình luận này, không nhận được sờ sờ mặt mình, lúc trước không phải có rất nhiều học sinh nam bị khuôn mặt của cô lừa sao, cho nên khẳng định bộ dáng của cô không khó nhìn nha! Sau đó lại sờ sờ ngực của mình, cúp B, không coi là nhỏ, không ít nữ sinh quanh quẩn một chỗ ở A —— và nữa A, đau khổ mà gào thét mình muốn ăn đu đủ.

Cho nên lúc Tô Khả nhìn xong bài viết này, cô có loại kích động ngã lăn xuống đất không dậy nổi. Chẳng qua nhìn lời nói chua xót của các cô gái trong đó, trong lòng Tô Khả dương dương tự đắc.

Lập tức đặt mông đẩy Vương Mộng Mộng ra, ngồi lên ghế, mười ngón tay lướt nhẹ gõ lên bàn phím, nói với đám người kia, "Ai ôi, các cậu cũng không cần không ăn được nho thì nói nho xanh, ai bảo người Tô Cẩm Niên coi trọng là Tô Khả chứ." Sau khi đánh chữ xong lập tức gửi đi.

Thật ra lúc Tô Khả đánh những chữ này, cô có chút ngượng ngùng, nhưng vừa nghĩ tới cô cũng đã lấy đi nụ hôn đầu của Hoa Sen Trắng rồi, chuyện này cũng không tính được gì.

Lúc bạn cùng phòng của cô nhìn thấy Tô Khả đánh những lời như vậy, từng cái miệng mở lớn, không thể tin mà nhìn Tô Khả, thì ra lời đồn là thật.

Cho nên khi Tô Khả xoay đầu ra sau, liền nhìn thấy ánh mắt như sói như hổ của mấy người bạn cùng phòng kia, Trần Tịnh Tịnh nhìn về phía Tô Khả nói, "Đất lừa thuê XO như thế nào?"

Kiều Nhạc không đợi Tô Khả trả lời câu hỏi của Trần Tịnh Tịnh, lập tức hỏi ra nghi ngờ cấp thiết trong lòng, "Tôi nghe nói đánh dã chiến rất cần kỹ thuật, kỹ thuật của huấn luyện viên Tô Tô Cẩm Niên như thế nào?"

Tô Khả "Ha ha" hai cái, xoay người tính toán vị trí của mình bỏ đi, nhưng mà còn chưa bỏ được mấy bước, đã bị bạn cùng phòng của cô níu lấy.

"Nói thật đi, không nói chặt móng heo của cậu hằm ăn."

Tô Khả vô cùng tự giác đưa hai tay ra, "Cậu hằm đi."

Trong nháy mắt Tô Khả thành người có tiếng tăm của Đại học X. Mặc kệ là sinh viên mới hay sinh viên cũ của Đại học, bọn họ có thể không biết Tô Khả lớn lên hình dáng ra sao, bọn họ nhất định biết cái tên Tô Khả này.

Ví dụ như hôm kia, lúc Tô Khả đến nhà ăn của trường mua một ít thức ăn. Đang trên đường trở về, chợt nghe thấy hai nữ sinh phía trước cãi nhai thảo luận vô cùng sôi nổi.

Nữ sinh thứ nhất nói, "Ai nha, nghe đâu Tô Khả kia lớn lên vô cùng quyến rũ, nhất định là Tô Cẩm Niên bị cô ta mê hoặc, cho nên mới đánh dã chiến cùng cô ấy. Cậu tin hay không."

"Không tin, tôi đoán cô ấy cũng bình thường, chẳng qua khiến cho Tô Cẩm Niên đầu hàng, thông thạo việc phù thủy? Nghe nói ngay cả bạn trai của ngôi sao nữ HK nào đó cũng từng bị cô ấy cướp đi như vậy."

"Tôi không tin.....ba lạp ba lạp....."

Hai người này líu ríu thảo luận sôi nổi không ngừng, để lại Tô Khả ở sau lưng của các cô ngẩn ngang trong gió.

Sáng sớm hôm nay, Tô Khả thức dậy rất sớm, sau khi rửa mặt, lấy bánh mì, sữa chua mua tối hôm qua ra, bắt đầu gặm.

Một người bạn cùng phòng của Tô Khả mua bữa sáng về, cô nhìn thấy Tô Khả còn ở đây, không nhận được hỏi, "Haizzz, hôm nay vẫn đi gặp huấn luyện viên Tô ?"

Tô Khả gật đầu "Tất nhiên!"

Đóa hoa sen Tô Cẩm Niên này sinh trưởng ở đỉnh núi tuyết, tốt như vậy hái ở đâu ra. Cho nên cách mạng còn chưa thành công, tất nhiên cô muốn tiếp tục cố gắng.

Khai giảng cũng gần một tháng rồi, gần như toàn bộ người của Đại học X đều đem cô và Tô Cẩm Niên cột chung một chỗ. Mặc dù ngoài mặt Tô Khả không có thừa nhận cái gì, nhưng cô cũng sẽ không đi cãi lại, cô muốn cho mọi người biết, Tô Cẩm Niên là người có chủ.

Chẳng qua vẫn có quãng thời gian không có tin tức của anh, gọi điện thoại cho anh vẫn tắt máy như cũ! Tắt máy gần hai tháng! Hỏi Triệu Lâm, Triệu Lâm nói, anh huấn luyện thay đổi chiến địa sinh tồn, không biết lúc nào sẽ trở về.....ba lạp ba lạp.

Cho nên, cô dùng phương pháp ngốc nghếch nhất——ôm cây đợi thỏ. Vì vậy mà mỗi khi cuối tuần cô đều đến trường quân đội của anh, chỉ tiếc, đến nay cũng chưa nhìn thấy người Tô Cẩm Niên này.

Sau khi cô chuẩn bị tốt mọi thứ, tính toán đi đến trường quân đội, trên đường đi, cô vẫn chưa từ bỏ ý định gọi điện cho anh.

Chỉ là lần này, làm cô giật mình vô cùng, cuối cùng không còn là giọng nữ máy móc lạnh giá, mà là một bài quân ca làm lòng người phấn khởi.

Chẳng qua, chưa tới hai câu, giọng nữ xuất hiện: "Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi đang bận."

Tô Khả biết đây là bị cúp máy ngang, khẳng định anh cho rằng đây là người lạ.

Tô Khả tiếp tục gọi.

"A lô ——" Lúc này âm thanh lành lạnh của Tô Cẩm Niên vang lên.

Lúc này Tô Khả hạnh phúc, dùng giọng ngọt ngào nói, "Huấn luyện viên Tô ~"

"Rầm ——" Bên kia truyền đến âm thanh vậy gì đó rơi xuống.

Sau đó giọng nói của Triệu Lâm vang lên, "Cẩm Niên, tại sao anh trở về ngay cả ghế cũng không ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Cẩn rằng nghiêng lợi

Tô Khả nghe được lời nói của Triệu Lâm bên kia và tiếng nổ vừa rồi, trong đầu mơ thoáng qua một chút hình ảnh, trong nháy mắt, đầu đầy vạch đen, không nhận được lắc đầu một cái: không thể nào....

Rất lâu bên kia mới truyền đến âm thanh cẩn rằng nghiêng lợi, "Tại sao cô ấy có số của tôi!"

"Hi hi....." Tô Khả cười đến vô cùng vui mừng và cười mở.

Vừa vặn, một học sinh nam đang gọi điện thoại đi ngang qua người cô, nghe thấy tiếng cười của Tô Khả, cực kì sợ hãi nói với người ở đầu dây bên kia điện thoại, "Ai nha, má ơi, bạn thân, đột nhiên nhìn thấy một người phụ nữ thật khủng khiếp!" Nói xong, còn nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tô Khả.

Đương nhiên là Tô Khả nghe thấy, không nhận được liếc mắt một cái, học sinh nam kia sợ tới mức trong nháy mắt cái mông khăn trương chạy trốn.

Tô Khả nhìn về phía Tô Cẩm Niên bên kia nói, "Trên núi còn có người đi được mà, người hãm mộ làm sao không đến" Tô Khả còn chưa nói xong, Tô Cẩm Niên bên kia đã cúp máy rồi.

Âm thanh "tút, tut" chói tai cỡ nào.

Tô Khả tức giận nắm tay, cô không tin vào ma quỷ!

*

Vào chàng vạng tối thứ sáu Tô Cẩm Niên trở lại từ khu vực X, khắp người mang theo thương tích và mệt mỏi, chẳng qua những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là cấp độ diễn biến huấn luyện năng lực thực chiến của anh lại nâng cao. Cho nên mặc dù có chút mệt mỏi, trên mặt anh vẫn mang theo một nụ cười thần nhiên.

Sau khi trở lại ký túc xá, cơ thể của anh vô cùng mệt mỏi, tắm rửa sạch lập tức nằm vật xuống giường và ngủ thiếp đi. Ngày hôm sau, thức dậy cơ thể đã khỏe mạnh lại như bình thường, Triệu Lâm mang bữa sáng của anh về.

Ai ngờ đang rảnh rỗi ăn bữa sáng, ngay lập tức nghe thấy điện thoại di động của mình không ngừng rung lên nhìn bên trên màn hình hiện dãy số lạ, tất nhiên là cắt đứt, thế nhưng số đó lại gọi đến lần thứ hai, thậm chí rất có xu hướng "Anh không nhận tôi liền tiếp tục gọi", nghĩ tới không chừng là một người quen nào đó nên bấm nút nghe.

Một tiếng "Huấn luyện viên Tô" kia, một trường âm đặc biệt kia, trong đầu của anh không tự chủ mà hiện lên nụ cười khoa trương đáng ghét của Tô Khả cùng với nụ hôn nhẹ như sương ngày mưa ấy

Tô Cẩm Niên sợ tới mức lui về sau một bước.

Bởi vì anh lùi về phía sau một chút, cái ghế của anh cũng lùi theo, cũng không biết có phải sáng sớm tiểu tử Tôn Dương Dương này dọn dẹp, không lau khô nước trên sàn hay mà ghế trượt dài trên đất, kết quả cả người anh cũng đi theo ngã ngồi trên đất.

Nhóm bạn cùng phòng đều hoảng sợ, Triệu Lâm càng vui sướng khi người ta gặp họa: "Cẩm Niên này, tại sao anh trở về ngay cả ghế cũng không ngồi được."

Trái lại bản thân anh không cảm thấy đau như dự tính, nhìn chằm chằm thời gian trò chuyện không ngừng tăng lên trên điện thoại di động, "Làm sao cô biết số của tôi!"

Sau đó tiếng cười bi ối của cô truyền đến, lời nói tiếp theo rất đáng đánh đòn, ánh mắt anh đã đặt ở cái cổ co rút lại của Triệu Lâm.

Sau đó anh cúp điện thoại, nhìn Triệu Lâm cười lạnh.

Triệu Lâm liền hô to, "Oan uổng quá, làm sao tôi có thể nói số điện thoại của anh cho Tô Khả."

Khỏe môi Tô Cẩm Niên nâng lên, mắt lạnh nhìn Triệu Lâm hô to oan uổng, "Thật ra anh biết người gọi điện thoại tới là Tô Khả."

Trong nháy mắt toàn bộ phòng ngủ im lặng, vài người bạn cùng phòng đều liếc mắt nhìn Triệu Lâm, lẩm nhẩm trong lòng: Quả nhiên, chỉ có thể xác, không có đầu óc.

Triệu Lâm: →、→

Điện thoại di động trong tay Tô Cẩm Niên tiếp tục vang lên, anh liếc nhìn một cái, không ngừng cắt đứt, kết quả nhận được tin nhắn của Tô Khả gửi đến.

"Anh không xuống gặp em, có tin em gào lớn lên: Em vừa mang thai anh đã muốn vứt bỏ em."

Tô Cẩm Niên nhìn thấy tin nhắn này, đầu đầy vạch đen, đang muốn đưa số của cô kéo vào danh sách đen, kết quả cô lại gửi đến một tin nhắn.

"Em cho anh biết, hiện tại trừ quản lý có vẻ biến thái của trường quân đội bọn anh không biết em và anh từng đánh đã chiến bên ngoài ra, toàn bộ người của Đại Học thành phố X đều biết hai ta kích tình khó nhịn, trực tiếp đánh đã chiến bị người ngoài phát hiện, không tin chính anh lên diễn đàn nhìn một chút. Muo ha ha ha ha....."

Tô Cẩm Niên cầm chặt điện thoại di động trong tay, giống như là muốn bóp nó thành trăm mảnh vụn.

Anh xanh mặt không nói lời nào, tự nhiên là không khí cả phòng ngủ giống như đóng băng.

Những người anh em trong phòng đều đưa về mặt nghi hoặc mà nhìn anh, trong lòng nghĩ tới lão đại sao thế. Chị dâu à! rốt cuộc là chị nói cái gì với lão đại? Có phải muốn bọn họ 'lệ rơi đầy mặt' hay không! TAT

Tô Cẩm Niên liếc mắt nhìn thấy máy tính của Tiền Vũ đang mở, vì vậy lập tức đi tới cạnh Tiền Vũ, Tiền Vũ hoảng sợ, miệng "O" mà nhìn mấy người khác, tưởng mình làm chuyện gì sai lầm cho lão đại khó chịu, lập tức mình về phía Tô Cẩm Niên xua tay, "Lão đại, vừa nhìn cũng biết là kẻ ngốc Triệu Lâm nói cho chị dâu."

"... .."

"... .."

"Aho~Aho~" Bốn người khác chỉ cảm thấy vô số quạ đen bay qua đỉnh đầu của bọn họ, sau đó bọn họ thật cẩn thận mà liếc nhìn Tô Cẩm Niên, quả nhiên, sắc mặt của lão đại đã là đáng sợ của gió thổi mưa giông trước cơn bão rồi.

Mà Tiền Vũ nói xong lời này càng hoảng sợ không thôi, người cao hơn một mét tám lại trở thành cô dâu nhỏ không đến một mét năm chớp chớp mắt nhìn Tô Cẩm Niên, "Lão đại, em nói sai." Ai bảo trong lòng tôi gọi chị dâu Tô Khả quá nhiều lần.

"Tránh ra!"

Tiền Vũ như nàng dâu nhỏ mà đứng dậy.

Tô Cẩm Niên ngồi ở vị trí của Tiền Vũ, sau đó anh cầm lấy con chuột chuyển động hai cái, màn hình máy vi tính vốn là ở trạng thái bảo vệ trong nháy mắt sáng lên, rọi thẳng hình ảnh vào người đối diện.

Không biết Tiền Vũ này có mấy vạn ngôi sao nhỏ lúc này đang bị người ta giết chết.

Tô Cẩm Niên cười lạnh một cái, "Rất rảnh rồi."

Nước mắt đầu trên mặt Tiền Vũ, "Ha ha, không rảnh rồi."

Tô Cẩm Niên nhấn "X", sau đó "lách cách" lên một diễn đàn internet bên trong Đại Học thành phố X.

Chỉ thấy, đập vào tầm mắt của anh đó là "Dẫn chuyện đề tình lữ khó có thể tưởng tượng nhất của Tô Khả và Tô Cẩm Niên của Đại Học."

Sau khi Tô Cẩm Niên nhìn thấy, đầu đầy vạch đen, sau đó anh nhấn vào trong xem, vài người bạn cùng phòng khác nhìn bộ dáng của Tô Cẩm Niên, cũng rối rít tiến lên dự định xem nào nhiệt.

Tô Cẩm Niên quay đầu nhìn bọn họ, mà mấy người bọn họ bị ánh mắt lạnh lẽo của anh quăng đến trong nháy mắt sợ hãi dừng lại, mỗi người đều im lặng quay lại chỗ ngồi của mình, làm công việc và bốn phận của mình.

Chỉ có Tiền Vũ còn đứng bất động, mấy chục giây trôi qua, anh nhìn thấy Tô Cẩm Niên sắp nuốt trọn ánh mắt của mọi người, trong lòng chíp bông không nhìn được cười một tiếng "Ha ha" rồi nói: "Lão đại, đây là chỗ của tôi, ha ha....." Anh vừa nói xong lời này, ngay lập tức yên lặng xoay người, đi tới bên cạnh Tô Cảnh Văn đã nín cười đến nội thương.

Sau đó Tô Cẩm Niên kéo bài viết xuống, tùy ý xem lướt qua một chút, nội dung bên trong quả thật như Tô Khả nói.

Ý tứ đại khái chính là anh và cô kích động đến chẳng phân biệt được nơi chốn mà đánh đã chiến, còn bị nữ sinh bắt gặp, sau đó phía dưới là một đám con gái lí nhí thảo luận.

Anh không nhìn được nhớ lại một chút, rất nhanh liền biết chuyện gì xảy ra, nếu như đoán không lầm, cái gọi là "Đánh đã chiến" chính là ngày quân huấn ngày đầu tiên, anh bị Tô Khả tính kế đẩy ngã ở trên đất, sau đó bị một học sinh nữ mua một hộp kem đi qua nhìn thấy.

Sau khi hiểu rõ, anh trầm mặt đứng dậy, gọi điện thoại, sau khi gọi xong, điện thoại của Tô Khả liền được kết nối.

Lần này anh trực tiếp nhận điện thoại.

Trong nháy mắt âm thanh đặc ý của Tô Khả truyền đến, "Huấn luyện viên~ anh xuống hay không?"

Tô Cẩm Niên cắn răng nghiêng lợi mà nói, "Cô đứng dưới lầu chờ tôi."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tranh cãi nhau

Editor: Nấm Nguyễn

Tô Cẩm Niên trầm mặt cúp điện thoại, sau đó đi xuống dưới lầu, vài người bạn cùng phòng của anh, một đám hai mắt nhìn nhau, nhìn bóng lưng đã đi xa của anh, cơ thể không nhìn được run rẩy một chút.

Tô Cảnh Văn nói, "Chị dâu Tô Khả quá trâu bò rồi, nói mấy câu là có thể làm cho sóng nước xao động hơn ngày thường, lão đại là người luôn luôn bình tĩnh tức giận đến sắc mặt đại biến."

Tôn Dương Dương gật đầu, "Đúng vậy, trâu bò."

Lý Quân chậm rãi uống xong sữa đậu nành, nhìn về phía Tiền Vũ ngẩn ngơ bên kia nói, "Anh có thể chơi."

Tiền Vũ vỗ đùi, "Ai nha, rốt cuộc lão đại vừa mới nhìn cái gì, mau mau đi xem một chút đi."

Anh vừa nói xong, Tô Cảnh Văn cách mấy vi tính của anh gần nhất "Vèo-----" ngồi xuống cạnh Tiền Vũ, Tiền Vũ cũng lấy tốc độ sấm sét đi về chỗ ngồi của mình, nhìn Tô Cảnh Văn hét lớn, "Mau tránh ra cho ông."

Tôn Cảnh Văn bị Tiền Vũ đặt móng đung ngã trên đất, hùng hùng hổ hổ đứng dậy, "Tôi đánh, anh chỉ biết khi dễ tôi, ở trước mặt lão đại còn chỉ là tiểu bạch thỏ thôi."

Mới vừa nói xong lời này đã rước lấy một cái trợn mắt, "Chẳng lẽ cậu không phải."

Được rồi, Tôn Cảnh Văn quyết định không nói thêm lời nào, chỉ là đem cái cổ duỗi thật dài, nhìn kết quả. Mấy người khác hết sức ăn ý không nói thêm lời nào, cùng nhau vây quanh trước máy vi tính của Tiền Vũ.

Tiền Vũ trợn mắt nhìn bọn họ, hết sức tập trung mà nhìn máy vi tính. Chẳng qua màn hình máy tính, ngoại trừ màn hình Tao Bao kia, cùng khung trò chơi chìm cách cột phía dưới menu ra, cái gì cũng không có.

Tiền Vũ vô cùng lưu loát mở trang ghi nhận của máy tính, sau đó tìm được lịch sử ghi chép vừa mở ra nhìn, hà, cái gì cũng không có!

Mọi người vô cùng nhục chí hận không thể đập bể máy vi tính cho hả giận: Anh có cần ác như vậy hay không!

Sau khi im lặng một thời gian ngắn, Triệu Lâm nhú mày nhìn về phía mọi người nói, "Khi lão đại xem xong trang của máy vi tính, liền gọi điện thoại."

"Ừ, tôi nhớ nghe thấy lão đại nói 'Lão Lang, anh mau xử lý.'" Lý Quân gật đầu tiếp thu lời nói.

"Lão Lang hình như là có cùng xây dựng trang chủ diễn đàn kia." Tiền Vũ biết nhân vật số một này.

"Lên!" mọi người cùng nhau lên tiếng, ánh mắt của mọi người đều bốc lên ngọn lửa tò mò. Mười ngón tay của Tiền Vũ càng thêm nhanh chóng khiêu vũ ở trên bàn phím, động tác vô cùng nhanh nhẹn lên tường diễn đàn kia.

Chỉ thấy đập vào mắt thêm một ngôi sao, tiêu đề vô cùng hoa lệ, "Dẫn chuyện đề tình lữ khó có thể tưởng tượng nhất Tô Khả và Tô Cẩm Niên của Đại Học thành phố X"

Lửa tò mò của mọi người được gọi là hừng hực cháy, thúc giục Tiền Vũ, "Mau nhấn vào xem một chút."

Tiền Vũ cũng kích động không thôi, chẳng qua lúc nhấn vào xem, nháy ra "Trang bị lỗi, địa chỉ bạn tìm kiếm không tồn tại."

Trong nháy mắt mọi người hiểu được nguyên nhân anh gọi điện thoại cho lão Lang, toàn bộ giờ ngón tay giữa lên. (') 𐄂 lão đại anh quá nhỏ mọn rồi, mọi người đều xem qua vì sao bọn anh không thể xem!

Đoàn người vô cùng hối hận, phải nói là đâm ngực dậm chân, tại sao bọn anh không bắt chước học sinh nữ kia, lên diễn đàn Bát Quái chứ! Tin tức thú vị như thế cũng bỏ qua, đây gọi là thói đời gì chứ!

*

Tô Cẩm Niên xuống lầu, liền nhìn thấy Tô Khả đứng ở bên kia, nhìn cái điện thoại di động cười khúc khích không thôi.

Đầu Tô Cẩm Niên đầy vạch đen đi đến bên người Tô Khả.

Anh rất tức giận, chưa từng gặp qua học sinh nữ vô sỉ như vậy, giống kẹo dẻo như thế còn chưa tỉnh, không biết xấu hổ đến muốn anh lòi xuống nước.

Còn lại là Tô Khả đứng yên tại chỗ, cô đợi Tô Cẩm Niên xuống tới, sau đó nhìn điện thoại của mình một chút, không nhận được cô suy nghĩ, tin nhắn mình mới vừa gửi đi có phải quá mức phát hỏa hay không? Hình như uy hiếp người khác như thế là vô cùng hạ lưu.

Sau đó cô lắc đầu, thở dài một cái, bất kể thế nào, trước hết để cho anh xuống tới rồi nói sau, không có người uốn cong tuổi trẻ hết sức lông bông, thừa dịp cơ hội tốt đẹp, nếu cô không nổi điên một lần, thật xin lỗi tuổi trẻ của mình.

Cho nên khi cô cảm thấy bầu không khí không đúng, ngẩng đầu nhìn một cái, quả nhiên Hoa Sen Trắng nhà cô đang đen mặt nhìn cô.

Cô rất tức thời mà nhìn về phía phía Hoa Sen Trắng nói, "Xin lỗi."

Về mặt của Tô Cẩm Niên vẫn khó coi như cũ.

Tô Khả nói, "Ừ, nội dung tin nhắn em vừa mới gửi đi, em đoán suy nghĩ cảm thấy hơi có chút quá đáng, nhưng mà em không gửi anh như vậy, anh cũng sẽ không xuống phải không?"

Tô Cẩm Niên có loại kích động như bị quăng một cái tát qua.

Hành động của cô như vậy không thể nghi ngờ là như tát vào mặt anh, lại cho anh ăn một quả táo không thể kém hơn, nhưng bộ dạng của anh giống như kẻ ngu vậy sao?!

Tô Khả tiếp tục nói, "Bất quá những lời bàn trên mạng kia không có quan hệ với tôi, anh không thể giận chó đánh mèo, tôi cũng là người bị hại."

Tô Cẩm Niên cười lạnh, "Người bị hại?"

Tô Khả gạt đầu, "Tất nhiên rồi! Rõ ràng em vô tội, mà em nói ra không hẳn ai cũng phải tin, cho nên nhất định em là người bị hại."

"A."

Nghe Tô Cẩm Niên cười lạnh một tiếng, Tô Khả dắt lừa thuê có chủ phát run, nhưng cô vẫn tiếp tục nói, "Ha ha, huấn luyện viên~ anh đừng như vậy mà, em sẽ sợ."

"Cô cũng biết sợ?" Tô Cẩm Niên lạnh nhạt châm biếm, "Tôi nghĩ cô không sợ trời không sợ đất, lá gan lớn đến không gì sánh bằng mà."

Tô Khả nín thở, cố tình xuyên tạc, "Huấn luyện viên, anh sao thế? Chúng ta đã không gặp nhau hai tháng rồi, sao anh vừa gặp mặt liền tức giận với em thế, chẳng lẽ bởi vì lần trước tôi lên lút hôn anh mà tức giận hả?"

Về mặt của Tô Cẩm Niên càng khó coi hơn, lời đã nói ra càng thêm lạnh lẽo, "Tô Khả, cô không cần giả ngu, tôi biết rõ đầu của cô rõ ràng hung ác! Hôm nay tôi nhấn mạnh lại một lần nữa, tôi sẽ không thích cô! Cho nên cầu xin cô một chút, không cần lại làm phiền tôi được chứ? Kẹo dẻo thật sự rất kinh khủng!"

Tô Khả cắn cắn môi, "Em không làm được!"

"Tô Khả!"

"Trong đời em chưa từng có thích qua một học sinh nam như vậy, nếu như không thử theo đuổi anh một lần, suốt đời em cũng sẽ hối hận, cho nên anh muốn em không cần làm phiền anh, em không làm được!"

"Cô biết tôi chưa được bao lâu. Cô thích tôi cái gì? Cô lại hiểu tôi cái gì? Cô có tư cách gì nói cô chưa bao giờ có thích qua một học sinh nam như vậy?" Giọng điệu của Tô Cẩm Niên càng lạnh lẽo, ngay tiếp theo ánh mắt nhìn Tô Khả cũng phát ra khí lạnh "Trong mắt của tôi, bất quá cô là hoa si đánh người!"

Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên, nhìn tư thế ép sát của anh, trong lòng có chút khó chịu, cô hất cằm lên, giọng điệu quật cường, "Anh dựa vào cái gì nói tôi chỉ là hão sắc nên mới thích anh!"

"Chẳng lẽ không đúng?" Tô Cẩm Niên lạnh lẽo châm biếm

Tô Khả nắm tay thật chặt, "Đúng, trước hết là tôi nhìn trúng bề ngoài của anh, nếu như anh lớn lên giống Triệu Lâm, tôi mới mặc kệ anh! Nhưng mà cũng chỉ là lúc trước kia a!"

Tô Khả nói xong lời này, cảm thấy Logic của mình không xuôi, vì sao cô không biểu đạt ý tứ này, lại rơi vào ý tứ lời nói của Tô Cẩm Niên mới vừa rồi? Cho nên khi cô muốn tiếp tục giải thích, Tô Cẩm Niên đã cắt đứt lời cô.

"Nói như vậy, cô còn nhìn trúng gia thế của tôi? Tô Khả cô nên cảm ơn cô mới lên đại học, cũng có thể cảm ơn tôi không đem thủ đoạn đối phó học sinh nam dùng trên người cô, nhưng mà nếu như cô tiếp tục làm như thế nữa, tôi không thể bảo đảm tôi có phá bỏ quy định của mình hay không."

"Tô Cẩm Niên, một ngày nào đó, em sẽ khiến anh thu hồi lời nói của anh bây giờ!" Tô Khả nắm tay thật chặt.

Tô Cẩm Niên, không hái được đóa Hoa Sen Trắng là anh, em thề không bỏ qua!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tranh chấp của hai cô gái

Editor: Becuacon

Tô Cẩm Niên đứng tại chỗ, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tô Khả, đôi mắt long lanh như màu hoa đào, điều này không khỏi làm anh dao động, suy nghĩ lại bay tới cái ngày mưa phùn lất phất, buổi sáng lạnh lạnh một nụ hôn nhẹ nhàng như lông vũ lướt qua.

Tô Cẩm Niên bị cảnh tượng khó hiểu trong đầu mình làm sợ hết hồn, khẽ lắc đầu, nhìn Tô Khả, nghĩ đến từng bị cô nữ sinh này hôn, cả người anh không được tự nhiên, vì vậy trong nháy mắt cảm thấy mặt của cô thật đáng ghét.

Tô Cẩm Niên xoay người, "Nên nói tôi cũng đã nói rồi, cô tự giải quyết cho tốt." Nói xong, bóng dáng lạnh lùng của anh đi về ký túc xá.

Tô Khả nhìn bóng dáng của anh từ xa, cắn răng một cái, xông lên phía trước hai tay trực tiếp ôm chặt hông của anh, tư thế này của Tô Khả là tư thế ám áp nhất, lãng mạn kinh điển trên truyền hình là bước gạt hái thành công nhiều nhất.

Ngay lập tức, thân thể Tô Cẩm Niên đứng bất động tại chỗ.

Tô Khả thừa cơ nói, "Huấn luyện viên, nói thế nào, cũng phải ôm một cái để chia tay nha."

Thật ra thì lúc Tô Khả nói lời này, là nghiêng răng nghiêng lợi. Mỗi lần anh nói làm cho lòng cô buồn phiền không thoải mái, dù thế nào thì tôi cũng phải vấy dầu lên người anh, để cho anh không thoải mái!

Tô Cẩm Niên dùng sức thoát khỏi hai tay của Tô Khả, xoay người lại hung dữ mà nhìn Tô Khả, "Cô nghe không hiểu tiếng người có phải không?"

Tô Khả bĩu môi, lập tức buông thân thể của Tô Cẩm Niên ra, "Tôi đây không phải là chia tay anh sao, hôn cũng bị tôi hôn, ôm một cái cũng hẹp hòi như vậy, anh có phải là đàn ông con trai hay không ha."

Sắc mặt Tô Cẩm Niên đen tới mức có thể nhỏ ra mực, từng chữ một, "Tô Khả!"

"Huấn luyện viên, bái bai, lần sau tôi lại tìm anh." Tô Khả thấy tình hình bất thường, bộ dạng xun xoe chạy hết tốc lực, còn chưa chạy được năm mươi mét, Tô Khả lại quay người, chậm rãi đi tới trước mặt Tô Cẩm Niên sắp phát điên, rụt cổ lại nói, "Ai da, tôi chạy làm gì, anh cũng sẽ không ăn tôi, hơn nữa, ngược lại tôi thật rất hi vọng anh ăn tôi đấy."

Quả nhiên, gần đây nào cô có chút hư hỏng, chạy cái gì mà chạy chứ, chạy thế làm sao theo đuổi Hoa Sen Trắng! Nghĩ vậy, Tô Khả gõ gõ đầu óc của mình. Nhưng mà cô phải hình thành sự nghiệp to lớn, là chinh phục Hoa Sen Trắng này.

Chiều thứ nhất là nhất định phải liều chết quán lấy, mặc kệ là dùng cách gì, thử một lần thì sẽ biết, nếu hôm nay cô cứ chạy như vậy chẳng phải là bại trận mà rút lui sao, vì nỗ lực dồn sức để “Nổ súng” mà sau này không có nền tảng tốt sao? Cho nên nắm chắc việc “Đưa đầu một đao, rút đầu một đao”, chết sớm thì sớm siêu sinh, Tô Khả lại không có cốt khí như anh hùng nên nửa đường quay lại bên cạnh Tô Cẩm Niên, tính đợi lúc Hoa Sen Trắng hết giận thì nói tiếp. (“Đưa đầu một đao, rút đầu một đao”: có nghĩa là đường nào cũng chết đó)

Đây cũng là để sau này làm mọi chuyện dễ dàng mà đặt nền móng!

Tô Cẩm Niên bị Tô Khả “nói xằng nói bậy” giận đến hận không thể một gạch đập dô đầu cô.

“Hắc hắc, huấn luyện viên, đừng như vậy, hôm nay tôi tới tìm anh là thật sự có chuyện.” Tô Khả lại cợt nhả với Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên hít thở một hơi, anh có cảm giác mình sẽ không thở được nữa vậy, đoán chừng là bị Tô Khả làm tức chết.

“Tô Khả!”

“Huấn luyện viên, thật ra thì anh nhìn tôi kỹ một chút.” Tô Khả nháy mắt với Tô Cẩm Niên mấy cái, “Đáng người tôi cũng tạm được có phải không? Tôi làm bạn gái của anh, anh cũng không có mất mát gì mà.”

Tô Cẩm Niên có phần nổi giận mà nói một câu, “Tôi thua thiệt lớn!”

Ngay lúc đó, hai người đều như có sấm bên cạnh.

Tô Cẩm Niên cảm giác mình càng ngày càng không bình thường, kể nói mấy câu với Tô Khả, anh sẽ dễ dàng bị cô làm cho tức giận đến giậm chân, lời nói ra không thông qua đại não suy tính một chút nào, giống như hiện tại.

Tô Cẩm Niên nhất thời cảm thấy sau tai khẽ nóng lên, trực tiếp xoay người đi về ký túc xá, đi chưa được mấy bước, trong nháy mắt quay người lại nhìn chỗ Tô Khả đứng, từ ngữ hùng hồn, “Không cho đuổi theo!”

Tô Khả lại thích thú.

Gào khóc, Hoa Sen Trắng nhà cô thật là đáng yêu.

Mới vừa có nhiều chuyện không thoải mái, trong nháy mắt anh đã có nhiều hành động đáng yêu như vậy, tan thành mây khói.

Tô Khả biết tức giận của Hoa Sen Trắng nhà cô đã tiêu tan hơn phân nửa, hấp ta hấp tấp chạy lên phía trước, “Huấn luyện viên, tôi xin lỗi, tôi không nên động một chút là ôm anh, để tỏ lòng áy náy của tôi, tôi mời anh ăn cơm như thế được không?”

Gương mặt Tô Cẩm Niên lạnh lùng, dừng bước lại, đối mặt với cái mấy người láu lỉnh, còn là Tô Khả dày dặn kinh nghiệm ‘chơi xấu’, anh đã vô lực. Đánh cũng không được, mắng cũng không xong.

Quả nhiên, phụ nữ là sinh vật phiền toái nhất trên thế giới!

Tô Cẩm Niên cứ nhìn Tô Khả như vậy, đáy mắt là một mảnh lạnh giá.

“Huấn luyện viên, anh còn quyến rũ tôi như vậy nữa... tôi sẽ không nhận được...” Tô Khả chớp chớp mắt, đôi mi dài tạo thành hai cây quạt nhỏ, dưới ánh mặt trời, lấp lánh rạng rỡ.

Tô Cẩm Niên nghiêng đầu, đột nhiên nhìn thấy bên kia có một bóng quân màu xanh lục đang chậm rãi đi tới ký túc xá, anh cau mày, nghiêng đầu liếc thấy Tô Khả vẫn giống như kẹo mè xừng đi theo anh, hơi suy nghĩ một lát, anh từng bước đi về phía trước, đi tới nữ sinh màu xanh lục bên kia.

Sau khi cái bóng người màu xanh lục kia nhìn thấy anh, trên mặt vô cùng vui vẻ, chạy chậm tới bên cạnh Tô Khả và Tô Cẩm Niên. Cũng không biết có phải là sinh viên trường quân đội hay không, động tác chạy chậm rất là lưu loát, xem ra cũng hiền ngang mạnh mẽ.

Dưới ánh nắng rực rỡ, thân hình của cô ấy giống như mạ một tầng ánh sáng màu vàng, nhìn xa xa, dung mạo của cô ấy xinh đẹp, đôi môi anh đào đỏ ửng nhỏ nhắn cùng với bộ quân trang màu xanh lá cây, càng có vẻ đặc biệt hấp dẫn.

Tô Khả nhìn nữ sinh kia, hình như nhìn rất quen, thật lâu sau, cô mới nhớ, đây không phải đây là em gái trưởng quân đội sao, còn là hoa khôi của trường quân đội, thanh mai trúc mã trong truyền thuyết của Hoa Sen Trắng, tình địch của cô!

“Cẩm Niên.” Nữ sinh kia cười ha ha, sau đó đôi mắt cong lên, “Em nghe nói anh trở về, đặc biệt tới thăm anh một chút.”

Tô Cẩm Niên “Ừ” một tiếng.

Sau khi nữ sinh kia nói dứt lời, lúc này mới phát hiện ra sự tồn tại của Tô Khả, không khỏi cau mày, “Cô gái nhỏ này là?”

“Một bông hoa si phiền phức.” Tô Cẩm Niên không khách khí chút nào nói với Trịnh Duyệt.

Trịnh Duyệt nghe câu đó, khẽ kinh ngạc, sau đó “A” một tiếng, nhìn Tô Khả từ trên xuống dưới mấy lần, giống như là nhớ tới điều gì đó, “A, cô là cô gái có vấn đề đó.”

Tô Khả nắm chặt hai quả đấm, rất là bất mãn nói, “Cô mới là cô gái có vấn đề, cả nhà cô đều là gái có vấn đề!”

Lông mày của Trịnh Duyệt giật giật, có chút im lặng, quả nhiên là một nữ sinh nhỏ, tùy ý nói một câu liền kích động không thôi. Nghĩ như vậy, Trịnh Duyệt nghiêng đầu nhìn Tô Cẩm Niên, “Thế nào, quần lấy anh sao?”

Tô Cẩm Niên không có hành động gì.

Trịnh Duyệt cười, “Ai ui, anh quá ưu tú, hết cách rồi, bây giờ mấy nữ sinh nhỏ đều như vậy, nhìn thấy một khối thịt ngon cũng như ong vỡ tổ tranh giành đến sống chết, đều không để ý đến thể diện, không rụt rè chút nào.”

“Ý của cô là huấn luyện viên Tô là khối thịt ngon hả?” Tô Khả buồn cười nhìn Trịnh Duyệt.

Trong nháy mắt mặt của Trịnh Duyệt đỏ lên, khẽ cao giọng nói, “Tôi đây là ví dụ, chẳng lẽ cái này cô cũng không hiểu sao?”

Tô Khả nhẹ giọng “hừ” một tiếng, “Vây thì như cô nói, huấn luyện viên Tô là khối thịt ngon, tôi không biết xấu hổ ít nhất vẫn có thể ăn được thịt không để cho mình đói bụng, cô muốn có thể diện, rụt rè, cũng chỉ có thể đứng ở một bên ngửi canh thịt, chảy nước miếng. Đến lúc đó cô liền ước ao ghen tị với tôi!”

“Cô!” Trịnh Duyệt bị nghẹn một câu nói cũng nói không ra.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Hoa nhài cấm bãi phân trâu

Editor: Becuacon

Tô Khả nhìn Trịnh Duyệt nói không ra được nửa câu, nhửu mày nhìn Tô Cẩm Niên, “Huấn luyện viên, sao anh có thể ở trước mặt người ngoài không nói giúp em vậy, nói thế nào, hai ta cũng không phải không có quan hệ nha, hôn cũng đã hôn, nhào cũng đã nhào, chỉ còn thiếu sinh con... um...” lời của Tô Khả còn chưa nói hết, đột nhiên một bàn tay to đưa ra che miệng lại, sau đó chỉ có thể “Um um” nhìn chằm chằm chủ nhân của cái tay kia.

“Không cho nói nữa!” Tô Cẩm Niên bình tĩnh, sau đó một tay nắm lấy cổ áo Tô Khả, giống như là tha một con gà con kéo Tô Khả đi tới cửa trường học.

Bên kia mặt Trịnh Duyệt ngạc nhiên nhìn Tô Khả và Tô Cẩm Niên, hình như là không tin vào mắt mình. Đôi mắt to của cô ta không chớp, cái miệng anh đào nhỏ nhắn cũng mở hình chữ “O” đứng hình tại chỗ, mặt ngây ngốc ngơ ngác nhìn sắc mặt tái xanh của Tô Cẩm Niên kéo Tô Khả “giương nanh múa vuốt” lộn xộn không ngừng rời đi.

Trong đầu của cô đầy những câu mà Tô khả vừa nói, mặc dù cuối cùng lời nói của Tô Khả bị tay của Tô Cẩm Niên bưng kín.

Hôn!

Bọn họ đã hôn.

Cô vừa nghĩ đến việc, cho tới bây giờ ngay cả cổ tay của Tô Cẩm Niên cô cũng chưa đụng tới, lại tự nhiên bị cô gái vô lại như Tô Khả hôn, cô không nhận được muốn nổi điên!

Cho tới bây giờ đều cảm thấy Tô Cẩm Niên là của cô, năm sáu tuổi ấy, lần đầu tiên nhìn thấy anh cô cũng đã biết như vậy!

Mặc dù bây giờ quan hệ của bọn họ cũng không phải là quan hệ bạn trai bạn gái, nhưng cô vẫn tin chắc, sau này vợ của anh chỉ có thể là cô!

Chuyện này, cô vô cùng tự tin. Không nói đến điều kiện môn đăng hộ đối, chỉ bằng việc qua nhiều năm như thế, nữ sinh ở bên cạnh anh, không bị anh ghét bỏ chỉ có một mình cô! Hơn nữa, vẻ ngoài của cô rất đẹp, đứng bên cạnh Tô Cẩm Niên có thể nói trai tài gái sắc. Cho nên Tô Cẩm Niên anh không có mở miệng nói, “Chúng ta qua lại.” Dù sao chuyện nam nữ này, đều là khi đến lúc (thuận theo tự nhiên)

Quan trọng nhất là cô cũng chưa bao giờ lo lắng hằng năm Tô Cẩm Niên sẽ coi trọng những nữ sinh khác, đầu tiên Tô Cẩm Niên chưa từng nóng lòng vì chuyện yêu đương trai gái, nếu không thì sao từ nhỏ đến lớn anh đều lạnh như băng cách xa ngàn bước với con gái.

Tiếp theo, những nữ sinh nhìn thấy bên cạnh anh có cô, tất nhiên sẽ tự ti đi vòng, mặc dù không mở to mắt nhưng nhất định là vật hy sinh.

Nhưng mà hôm nay Tô Khả này xuất hiện đã làm cô lo lắng không thôi.

Cô vừa nghĩ tới việc cho tới bây giờ đều là lạnh nhạt lạnh nhạt, mặt Tô Cẩm niên không gọn sóng, hôm nay lại mặt đen nghiêm túc quát lớn với nữ sinh kia, thậm chí còn lấy tay che miệng của cô ấy, lòng của cô vô duyên vô cớ hoảng loạn.

Anh không phải ghét nhất là tiếp xúc thân mật với con gái hay sao?! Đúng, bọn họ là hôn nhau, nếu như không phải anh nguyện ý, ai có thể đến gần thân thể anh!

Nghĩ tới những thứ này, cô vô cùng tức giận! Truyện này thuộc về *****. Cô tuyệt đối sẽ không để cho cô gái chết tiết kia cướp đi anh đâu!

Trịnh Duyệt không nhịn được nắm chặt hai quả đấm, hai tay trắng nõn mềm mại nổi lên gân xanh, ánh mắt nhìn bóng lưng bọn họ từ từ rời đi, con mắt sắc của cô càng ngày càng sâu, càng ngày càng đen.

Trùng hợp có một nam sinh đi ngang qua nhìn nụ cười xinh đẹp ngày thường của Trịnh Duyệt lộ ra vẻ mặt như vậy, không khỏi sợ hết hồn, nhanh chóng rời đi.

*

“Ừm... ừm..., anh mau buông em ra! Tôi hít thở không được!” Tô Khả nhìn chằm chằm Tô Cẩm Niên, “Em cũng không phải là chó con, làm gì mà kéo em?”

Tô Cẩm Niên không thèm để ý tới Tô Khả giương nanh múa vuốt, trực tiếp kéo cô đến cửa trường học, sau đó nói với bác bảo vệ ở cửa trường học, chỉ chỉ mặt của Tô Khả, “Bác nhìn rõ nhe, sau này không cho cô ấy đi vào.”

Bác bảo vệ vô cùng giật mình, tất nhiên ông biết nhân vật quan trọng này, dù sao ảnh chân dung của Tô Cẩm Niên cũng thường xuất hiện trên trang web điện tử ở cửa trường học. Nhưng tại sao nhân vật quan trọng này lại nói ngây thơ như vậy? Có khách muốn vào thăm, ông có thể ngăn cản được hay sao? Cản không nổi!

Tô Cẩm Niên thấy mặt bác bảo vệ nhìn anh như nhìn kẻ ngốc, nghĩ tới mấy lời vừa nói của anh, hình như quả thật giống như kẻ ngốc.

Anh cười trừ, sau đó quay đầu có chút then quá hóa giận mà tiếp tục kéo Tô Khả ra khỏi trường.

Tô Khả nhìn chằm chằm Tô Cẩm Niên, “Huấn luyện viên, sao anh không thể dịu dàng một chút!”

“Tô Khả!” Tô Cẩm Niên thở một hơi thật dài, chịu đựng việc muốn bóp chết sự vọng động của cô. Tô Cẩm Niên cảm thấy, anh và Tô Khả nên dừng lại một phút, thông minh thở phào mười mấy lần.

“Ồ đây, huấn luyện viên...” Tô Khả cười híp mắt nhìn bộ dạng sắp xù lông của Tô Cẩm Niên, lập tức nhả nhặn nói, “Ai nha, huấn luyện viên, anh đừng tức giận, mặc dù tôi mới vừa nói đều là sự thật.” truyện của editor becuacon Lequydon. Những trang web khá đáng lại đều là copy không xin phép

“Tô Khả, tôi thích nữ sinh bình thường.” Một hồi lâu, Tô Cẩm Niên bức bối nói một câu, anh đối với Tô Khả, đã bắt lực.

Tô Khả gạt đầu, “Tay chân tôi đầy đủ, mặt mũi đoan trang, quan trọng nhất là, tôi có thể sinh con, bởi vì ‘di cả’ của tôi thường đúng lúc.”

Sắc mặt Tô Cẩm Niên rất khó nhìn, trong nháy mắt lấy một tay che miệng Tô Khả lại, để cô nói thêm gì nữa, anh sợ mình mất khống chế mà tát cô một cái.

“Nhìn kia, đó là Tô Cẩm Niên!” Đúng lúc này, giọng nói của một cô gái từ phía sau Tô Khả truyền đến.

“Thật sao, nữ sinh bên cạnh anh ấy là ai?” Giọng nói của một nữ sinh khác cũng bay vào lỗ tai của bọn họ.

“Có phải là họ Tô không biết xấu hổ trong lời đồn hay không?”

“A, nhất định là cô ta! Tô Khả kia! Nha! Không ngờ Tô Cẩm Niên và Tô Khả ở cùng nhau thật đó!”

“Ồ ô, đáng tiếc thật, hoa nhài cấm bãi phân trâu rồi!”

Cô mới là phân trâu! Tô Khả quay đầu lại, dùng ánh mắt hung hăng nhìn hai người kia.

Hai người kia thấy được, không nhịn được nói, “Haizzz, kinh khủng quá, Tô Cẩm Niên sao lại thích cô ấy rồi!”

Nói xong, hai nữ sinh này dùng ánh mắt chua xót nhìn Tô Khả một cái, lại có vẻ mặt đồng tình nhìn Tô Cẩm Niên, lú ra lú rú đi ra ngoài.

Mặt mày đẹp đẽ của Tô Cẩm Niên xanh mét, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói với Tô Khả, “Khi tôi học đại học sẽ không yêu!”

“Không có việc gì, dù sao anh cũng năm tư, còn có một năm, tôi chờ được!” Tô Khả cười hi hi nói, đây coi như là Hoa Sen Trắng đã giãn ra? Ha ha ha ha, cô quả nhiên là Tô Khả ngu bức! Mới có một ngày công sức đã có thể làm mềm miệng cứng của Hoa Sen Trắng!

“Tôi coi như là yêu, cũng tìm người bình thường!”

“Ai nha, tôi nói rồi tôi là bình thường! Tôi... um... umh...”

“Tôi nói là đầu óc bình thường!”

Tô Khả liếc Tô Cẩm Niên một cái, lấy hai tay kéo tay che miệng cô của anh ra, “Tôi rất bình thường có được hay chưa, tôi thông minh có một trăm năm đấy!” Nếu không thì sao thi đậu đại học y học lâm sàng XX lớn vậy!

“Tôi tưởng hai trăm năm!” Tô Cẩm Niên tức giận nói.

Tô Khả cười, “Anh là đồ ngốc, tôi biết.”

Trong nháy mắt, mặt của Tô Cẩm Niên tối sầm.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Doãn Lạc Phong

Editor: Becuacon

Tô Khả trở lại tức xá, tất nhiên đủ mọi thoải mái vui vẻ.

Bạn cùng phòng của cô nhìn thấy, không khỏi nháy mắt với Tô Khả, “Tiểu Khả, hình như tình cảm của cậu tiến triển vô cùng thuận lợi nha!”

Cai đuôi nhỏ của Tô Khả vênh lên trời, vô cùng há hê nói, “Ai nha, cũng như vậy thôi, ha ha ha ha”

Nháy mắt mọi người đã không nói nữa.

Buổi tối lúc ngủ, đầu Tô Khả tràn đầy hình ảnh của Tô Cẩm Niên. Cô nghĩ tới, ngày mai có thể nhìn thấy Tô Cẩm Niên, thật sự là quá tuyệt vời.

Chỉ là ngày hôm sau, khi Tô Khả hào hứng chạy đi tìm Tô Cẩm Niên, lại bị Triệu Lâm cho biết, Tô Cẩm Niên về nhà rồi. Tô Khả không buồn bực, dù là về nhà, sao anh không thể không nhận được của cô!

Về mặt Tô Khả ỉu xù trở về ký túc xá, tất nhiên bạn cùng phòng phát hiện, Vương Mộng Mộng nói, “Tô Khả, cậu bị táo bón sao?”

Tô Khả chu miệng lên, “Đúng vậy, ‘bà trị’ cũng chạy tới chăm sóc mình rồi!” (ý chị nói sắp bị bệnh trĩ đó)

Trần Tình Tình vỗ ngực một cái nói với Tô Khả, “Tô Khả, về sau mình giúp cậu cắt ‘bà bác trĩ’! Yên tâm, mình sẽ không để cho những người khác nhìn thấy cúc hoa của cậu đâu. A ha ha, mình nghĩ rồi, đến lúc đó mình lập tứ cắt trĩ theo phương hướng phát triển, cúc hoa cái gì, mình thích, các cậu hoặc là người nhà các cậu bị trĩ, cũng có thể tìm mình nha, mình giải quyết!”

“Mình không cần!” Tô Khả ngồi bật dậy, “Cậu chờ đấy, về sau mình giúp người đàn ông của cậu cắt một bọc da, tiện thể làm chỉnh hình, để cho anh ta từ ‘đốm lửa nhỏ’ biến thành xúc xích, để cho mỗi đêm cậu nhìn tiểu ** của anh ta cũng vui vẻ!”

“Cậu thật độc!” Một hồi lâu, Trần Tình Tình hướng về Tô Khả khạc ra ba chữ.

Mấy bạn cùng phòng khác cũng cười đến ngã xuống giường.

*

Sáng sớm thứ Hai, có một chút lạnh lạnh. Lần đầu tiên Tô Khả phá lệ dậy sớm, còn chưa tới sáu giờ sáng, cô đã mặc quần áo chỉnh tề cạnh giường, mấy bạn cùng phòng buồn ngủ mất mớ mịch, “Tô Khả, sớm như vậy làm gì?”

“Bí mật.” Tô Khả vừa đeo ba lô trên lưng, vừa sung sướng rời khỏi ký túc xá, chạy đến căn tin trường.

Bình thường sáng sớm năm giờ rưỡi căn tin đã bắt đầu buôn bán, lúc Tô Khả đến, trong phòng ăn mọi người tùm năm tùm ba, ở đây phần lớn là thực tập sinh năm tư, sau khi ăn xong phải đi ra ngoài thực tập, cũng có một vài đứa trẻ chịu khó, sau khi ăn xong phải cố gắng học tập.

Tô Khả gói hai phần đậu và sữa cùng hai lồng bánh bao hấp, sau đó vui vẻ chạy tới trường quân đội chạy. Bác bảo vệ nhìn Tô Khả tới, mắt cong lên nụ cười, “Người bạn nhỏ, cô lại tới tìm Tô Cẩm Niên đây sao.”

Hết cách rồi, ông muốn không biết Tô Khả cũng không được, dù sao Tô Cẩm Niên ấy là một nhân vật quan trọng hơn nữa tần số Tô Khả tới nơi này cũng quá cao. >

Đầu Tô Khả đầy vạch đen: ông mới là người bạn nhỏ! Cả nhà ông đều là người bạn nhỏ!

Chỉ là Tô Khả vẫn là vô cùng lễ phép mà nói với bác bảo vệ, “Đúng vậy ạ, Cẩm Niên có ở trường không ạ?”

Bác bảo vệ vui vẻ nói, “Có ở đây, nhưng hôm nay tôi không thể để cô đi vào được.”

Đầu Tô Khả đầy vạch đen: “Tôi hiểu.”

Bác bảo vệ lại vui vẻ nói, “Biết là tốt rồi, đây là quy định của trường chúng tôi.”

Tô Khả đưa bữa ăn sáng cho bác bảo vệ, “Vậy bác có thể đem bữa ăn sáng đưa đến tay Tô Cẩm Niên không?”

Trán bác bảo vệ đỏ mồ hôi, “Sao tôi phải đưa cái này.”

“Bác thử đưa đi, hoặc là bảo cho anh ấy ra đây lấy?”

“Người bạn nhỏ, tôi đưa bữa ăn sáng cho bạn trai mình là chuyện tốt, nhưng mà cô phải nghe ngóng quy định của trường học này chứ.” Bác bảo vệ càng ngày càng cảm giác mình tốt

Tô Khả ghen lời, mặc dù sáng sớm cô đã nghĩ đến khả năng này, nhưng mà vẫn nghĩ thử đưa bữa ăn sáng đến cho Tô Cẩm Niên, sau đó cứ như vậy liếc một cái là tốt rồi, haizz, quả nhiên vẫn thất bại.

Chẳng lẽ sau một tuần lễ tiếp theo cô phải tự mình vượt qua nhưng nhớ như hai tháng trước sao?

Tô Khả lặng lẽ để bữa ăn sáng vào tay bác bảo vệ, “Này bác, cái này cho bác ăn.”

Bác bảo vệ vui vẻ nhận lấy, “Vậy thì không có ý tứ cho lắm.”

*

Ban ngày khi đi học, Tô Khả không ngừng thất thần, nhìn thầy giáo ở trên bảng đen liên tục viết viết, ngay cả liếc mắt nhìn Tô Khả cũng không có.

Mấy bạn cùng phòng bên cạnh cô đang vô cùng chịu khó cố gắng chép lên tập ghi chép.

Đúng vào lúc này, cửa đột nhiên mở ra, một nam sinh đi vào.

Toàn thân cậu ấy là một bộ đồ màu trắng, một tay mang theo ba lô lệch vai, một tay cầm một cây kẹo mút, tóc ngắn nhuộm màu bởi vì gió mà không ngừng chuyển động.

Trên tai trái của cậu ta là bông tai có hai viên kim cương, ánh mặt trời khúc xạ xuyên thấu qua thủy tinh chiếu vào, lấp lánh rạng rỡ. Da tay của cậu ta trắng tinh, trên mặt còn có một đôi mắt phượng hẹp dài, sắc môi mỏng đỏ tươi bởi vì gặm kẹo que, mang theo một tia nước ẩm ướt, môi cậu ta khê nâng lên độ cong, không nhìn thấy có vẻ hiểm độc và vô lại.

Đây là một anh chàng đẹp trai. Con lai châu Âu đang thịnh hành kém cậu ta xa.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, dù sao lớp này cũng đã học được hai tháng, đột nhiên xuất hiện một chàng trai đẹp lạ hoắc như vậy, nhất định là gây xôn xao. Nhất là nữ sinh, những cặp mắt này đều chăm chú vào trên người cậu ta, “Tur tur” các nguồn điện phát ra như tiếng pháo hoa rồi.

Thật sự là quá đẹp trai rồi!

Các nữ sinh rối rít không thể tin được, phải biết rằng ở bộ môn y học lâm sàng này, mỗi nam sinh đều mang theo một bộ mắt kiếng cộc gỗ nhìn rất có học thức! Không ngờ lại có thể xuất hiện một người trai đẹp năng lực bức người như vậy, thật sự là quá hạnh phúc.

Đầu tiên Tô Khả nhìn cậu ta, ánh mắt sáng lên, cảm thấy người đàn ông này cũng rất đẹp trai, không có thua kém cùng với Hoa Sen Trắng của cô chút nào cả, chỉ là Hoa Sen Trắng kia vượt khỏi tầm cao, khí chất như tiên, đơn giản nhưng luôn hào hoa phong nhã, nhưng là cậu ta không có .

Chỉ là mặc kệ nói thế nào, vị này là trai đẹp trong dòng vua chúa nha!

Giáo sư khề cau mày, liếc nhìn nam sinh kia, sau đó tiếp tục “lạ tả” viết viết trên bảng đen.

Nam sinh chẳng để tâm, trực tiếp đi tới hàng cuối cùng, sau đó chọn một vị trí ngồi xuống.

Hiện tại, các nữ sinh trong lớp còn chăm chú viết bài trên bảng, mỗi người, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn trai đẹp một chút, sau đó ngượng ngùng tiếp tục ghi chép nội dung trên bảng đen.

Ba bạn cùng phòng của Tô Khả, càng thêm “Gào khóc” kêu lên, “Rất đẹp trai nha! Khoa chúng ta xuất hiện trai đẹp như vậy từ lúc nào, tại sao tôi chưa bao giờ gặp qua!”

Giữa tiết học, giáo sư điểm danh, gọi “Doãn Lạc Phong” thì người nọ giơ tay lên, vì vậy, trong lòng đám nữ sinh lại bắt đầu YY.

Trần Tinh Tinh nói, “Cậu nói cục hoa cậu ta vẫn còn sao?”

“Đúng!” Kiều Nhạc không chút do dự nói.

“Không phải!” Vương Mộng Mộng xem thường nhìn qua Kiều Nhạc

“Tôi cảm thấy được cậu ta không có bị trĩ.” Tô Khả gật đầu.

“Cậu mới có trĩ!” Ba người kia vô cùng ấn ý nhìn chăm chăm Tô Khả.

Tô Khả bĩu môi, sau đó nhìn người con trai kia, vô cùng thờ dài, “Đáng tiếc tôi đã có Hoa Sen Trắng.”

Mọi người lập tức nói: “Cậu cắt đi nha, được tiện nghi còn ra về!”

Tô Khả cười, tiếp tục nhìn chăm chăm mặt của người kia, “Các cậu nói có phải là chỉnh dung hay không hả? Tôi cho là chỉ có đáng dáp Hoa Sen Trắng nhà tôi đẹp nhất rồi, không ngờ trên đời còn có một đóa hoa mẫu đơn.”

Đúng lúc, ánh mắt của người kia cũng nhìn Tô Khả, Tô Khả nhếch môi cười đến cực kỳ bình thường với cậu ta, người kia cũng cười với Tô Khả, hàm răng trắng dưới ánh mặt trời cũng phản xạ ra ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Bên trong rất quan trọng

Editor: Becuacon

Tất nhiên mấy bạn cùng phòng của Tô Khả thấy được nam sinh kia cười với Tô Khả, trong nháy mắt cảm phần không dứt lắc lắc bả vai Tô Khả. Tô Khả bị đau, quay đầu nhìn mấy bạn cùng phòng, “Các cậu đang làm gì đấy.”

“Không cho quyền rũ trai đẹp, cậu đã có huấn luyện viên Tô!”

Họ có thể không hoảng sao, Tô Khả là ngay cả Tô Cẩm Niên ưu tú khó theo đuổi trong lịch sử của trường quân đội cũng nằm trong tay, có thể tưởng tượng được năng lực theo đuổi trai đẹp của cô, nếu là trai đẹp này cũng bị Tô Khả bắt rồi, rất nhiều đồng bào chị em phụ nữ làm sao mà chịu nổi! Cho nên nhất định phải một ngọn lửa nhỏ thiêu đốt trước, dập tắt nó.

Tô Khả tái mặt. Chỉ là, đối mặt với nhiều cặp mắt ăn thịt người như vậy, tô Tô Khả rất không có cốt khí khuất phục, sau đó lưu luyến đem ánh mắt cho chuyển về.

Mặt Vương Mộng Mộng tràn đầy si mê nhìn Doãn Lạc Phong, “Thì ra là anh ta chính là Doãn Lạc Phong nha, không ngờ lại đẹp trai như vậy.”

Đối với cái tên Doãn Lạc Phong, thật ra thì mọi người không tính là xa lạ, bởi vì mỗi tiết điểm danh, phía sau cái tên Doãn Lạc Phong là vô cùng hoành tráng, mọi người đều biết cậu ta chuyên cúp học, nhưng không ngờ, người thật lại đẹp trai đến “Thâm tuyệt nhân hoàn”! (cực kỳ bí thảm, ý nói đẹp quá trời đẹp)

Trần Tinh Tinh nói, “Không biết môn này anh ấy có bị ở lại hay không, đã bỏ nhiều tiết như vậy rồi.”

Tiết học đến mười một giờ trưa. Lúc tan học, một đồng nữ sinh tụ ở cửa, chậm chạp mà đi về trước, phải biết, ngày thường mọi người lập tức đứng dậy mà đi ra.

Mấy bạn cùng phòng của Tô Khả cũng chậm chậm từ từ mà đi, thỉnh thoảng quay đầu lại xem Doãn lạc Phong đeo ba lô lệch vai trên lưng đang đi một chút.

Tô Khả nhìn đám bạn học ngoài cửa kia đi từng bước nhỏ, thỉnh thoảng mấy bạn cùng phòng quay đầu lại nhìn Doãn Lạc Phong một cái, “Đừng nhìn nữa, cùng một lớp, sau này có rất nhiều cơ hội, bây giờ thừa lúc căn tin ít người xếp hàng, còn không mau chóng cùng mình đến đó.”

Kiều Nhạc liếc Tô Khả một cái, “Cậu không ăn một bữa, sẽ đói chết sao.”

“Chắc sẽ không đói chết, nhưng mà ngực mình sẽ nhỏ đi! Mình không muốn nhỏ đi, chồng của mình không yêu mình nữa, mình liền đem người đàn ông của các cậu biến thành thái giám!”

“Mình bó tay!”

Tô Khả bĩu môi, tiếp tục nói, “Đàn ông đều động vật thị giác, một tác giả họ Trương nào đó không phải đã nói, trên đời này không có mấy người đàn ông yêu phụ nữ vì tâm hồn đẹp. Cho nên nói, vẻ ngoài rất quan trọng, nhưng bây giờ gương mặt xinh đẹp rạn rờ đã không thể hấp dẫn được bọn họ nữa, cho nên bên trong chúng ta còn phải đầy đủ!” Nói xong, Tô Khả nhìn ba người bạn chung phòng rồi “A” một tiếng, “Chính là tình hình của các cậu bây giờ, mình cũng là lo nghĩ cho tương lai âm u của các cậu nha.”

“Cậu đi chết đi nha!” Ba người ‘trăm miệng một lời’.

Tô Khả lôi kéo bọn họ, “Đi đi, đẹp trai hơn nữa cũng không đẹp trai bằng Hoa Sen Trắng nhà mình nha, các cậu đều gặp qua Hoa Sen Trắng của mình, như nào lại bị cậu này mê hoặc vậy, bình tĩnh đi chứ!”

Vương Mộng Mộng khinh bỉ, “Nói ít lời châm chọc thôi, nếu là lúc trước chúng mình không tẩy não của cậu, cậu cũng không khá hơn bọn mình chút nào.”

*

Quả nhiên căn tin là trại tập trung dân tị nạn, ngồi ăn cơm, không phải là ăn như hổ đói sao.

Tô Khả nhìn thấy vậy, nghĩ về dáng vẻ ăn cơm của Tô Cẩm Niên ở căn tin, hi vọng không giống như đám người trước mắt kia thì tốt, nếu không, lá gan của cô cũng sẽ vỡ nát.

Đang mua đồ ăn, đúng lúc một nữ sinh phát hiện Doãn Lạc Phong từ cửa căn tin đi nhanh vào, sau đó xếp vào hàng.

Khỏe miệng Doãn Lạc Phong vẫn treo một độ cong có chút tà khí, mà cái người bên cạnh cậu ta, vẫn cười vô cùng rực rỡ, sau đó thỉnh thoảng móc ra điện thoại của cô ấy, lắc lư trước mặt của Doãn Lạc Phong.

Trước tiên Tô Khả đi tới nhìn mặt của mấy cô bạn cùng phòng, quả nhiên, họ cũng tối. Tấm lòng phúc hậu của cô rất đặc biệt, quả nhiên vẫn là người đàn ông của cô tốt nha, nụ hôn đầu cũng dâng hiến cho cô. A ha ha...

Tô Khả há miệng ra cười, lộ ra nụ cười đậm đàng vô cùng há hê. Này cảm giác ấm nóng ấy, thật sự quá ** rồi!

Trần Tinh Tinh liền nói, “Tô Khả, cậu đừng há hê nha, cẩn thận mình đào góc tường của cậu đó.”

Tô Khả nhìn ngực của Trần Tinh Tinh, lại nhìn cánh tay cô gái bên kia dựa sát vào Doãn Lạc Phong, rồi nói, “Chỉ cậu ư, còn không được.”

Trần Tinh Tinh tức giận, “Cậu B rất giỏi rồi.”

“Khẳng định là không dậy nổi.” Tô Khả cười, “Nhìn thấy cô gái kia không, ngực đó, tối thiểu là D! Cho nên nói, các cậu phải cố gắng đem phần bên trong cho thăng lên! Mình cũng phải cố gắng đến C nha! Cố lên!”

Kiều Nhạc ‘hừ’ mũi một cái, “Cậu đó, có trang điểm đi nữa, ai biết có phải là con gái hay không, nói không chừng ngực này cũng là giả!”

Tô Khả xám xịt, “Kiều Nhạc, cậu chua quá...”, được rồi, câu nói cuối cùng là nuốt vào trong bụng, bởi vì ánh mắt Kiều Nhạc nhìn Tô Khả, như muốn giết cô. >

Thật vất vả mới mua cơm xong, bốn người chọn một cái bàn ngồi xuống, cũng không lâu lắm, nữ sinh kia cùng Doãn Lạc Phong cũng mua cơm xong, ngồi vào bàn kế bên bọn họ.

Trong nháy mắt đám người Kiều Nhạc lại nở hoa si, cũng không quản trai đã có chủ. Tô Khả liếc nhìn, cũng không nói gì, dù sao một cô gái ngồi ở bên cạnh trai đẹp không phải chuyện lạ.

Có lẽ là ánh mắt của bốn người họ quá mức nóng rực nên nữ sinh kia cau mày nhìn họ vài lần, thậm chí còn bắt mắt nhìn họ một cái.

Tô Khả khinh bỉ, thầm nghĩ: Không muốn người khác nhìn còn dẫn cậu ta đi ra ngoài làm gì!

Ánh mắt Tô Khả khinh bỉ, vừa lúc bị Doãn Lạc Phong nhìn thấy, mặt cậu ta khẽ héch lên, hướng về Tô Khả nói, “Thật là đúng lúc.”

Tô Khả cười, “Ha ha.”

Bạn gái của Doãn Lạc Phong cũng quay đầu, nhìn Tô Khả, khẽ cau mày, sau đó nói với Doãn Lạc Phong, “Các người quen biết à?”

“Không biết.”

Nữ sinh kia để đĩa xuống, nói với Doãn Lạc Phong, “Chúng ta đi thôi, thật là đi đâu ăn cơm cũng bị người ta nhìn chăm chăm, thưa cậu Doãn Lạc Phong, anh nói ngày thường anh không có việc gì thì đẹp như thế làm gì!”

Đĩ nhiên mấy cô bạn cùng phòng của Tô Khả nghe thấy lời đó của nữ sinh này, trong lòng kêu tức một tiếng, nhưng cô ta nói đúng sự thật, cho nên bọn họ giận nhất vẫn vì mình là hoa si!

Sau khi trở lại tức xá sau, Trần Tĩnh Tĩnh hướng về phía Tô Khả nói, “Tô Khả, đem người đàn ông của cậu ra cho bọn mình xem một chút, nhất định bọn mình phải nhìn huấn luyện viên Tô nhiều một chút, như vậy mới có thể đối với trai đẹp sinh ra năng lực miễn dịch, không đến nỗi mất thể diện như hôm nay!”

Tô Khả cười trừ, tôi còn không có cửa nhìn thấy anh ấy, làm sao các cậu có thể nhìn thấy!

“Đúng vậy, Tô Khả, đem huấn luyện viên Tô gọi ra đi nha! Mình nghe nói đại học đều như vậy, cậu có bạn trai, nên đem bạn trai giới thiệu, sau đó mời bọn mình ăn bữa cơm.” Vương Mộng Mộng gật đầu như bằm tỏi.

Tô Khả nói: “Người đàn ông của mình ở trường quân đội mà! Mô phật, thường ngày mình đều không vào được, mình gặp được anh ấy, thế giới hai người cũng không có, làm sao có thể mang theo các cậu để làm kỷ hà cảm ối!”

Lúc Tô Khả nói câu này, vẫn hơi chột dạ, nhưng vừa nghĩ tới lúc cô đeo bám dai dẳng Tô Cẩm Niên, anh không hề xua đuổi cô nữa, chứng minh bước đầu tiên “Theo đuổi tình yêu” của cô quần chật lấy rất có hiệu quả.

“Đáng ghét!”

Qua khỏi thời gian khó khăn, thứ bảy thật tốt quá, Tô Khả vô cùng kích động dậy sớm tính đi tới trường Tô Cẩm Niên chặn người. Bác bảo vệ nhìn thấy Tô Khả đến, vô cùng nhiệt tình vẫy tay với Tô Khả một cái, “Ồ, tới rồi.”

Tô Khả gật đầu.

“Thật là trùng hợp nha, Cẩm Niên mới vừa đi ra cổng trường cô đã tới rồi. Tôi đoán chừng cậu ấy là tới tìm cô, sao các người như vợ chồng nhỏ không được gặp vậy?”

Tô Khả vừa nghe, lập tức hỏi, “Bác à, anh ấy đi hướng nào vậy?”

“Trường của cô ở hướng kia mà? Chẳng lẽ không phải đi tìm cô sao?” Bác bảo vệ nghi ngờ.

Tô Khả cười, “Ha ha, tôi nhớ rồi, hôm nay tôi và anh ấy hẹn gặp tại cửa nam của trường tôi, ha ha, quên mất, tôi qua đó ngay.” Tô Khả nói, nhấc chân lên liền đuổi theo hướng trường học của mình đuổi theo. Ai, sáng sớm, Hoa Sen Trắng, anh muốn đi đâu vậy? Nếu dám tìm người khác sau lưng tôi, ha ha, tôi liền đem anh biến thành thái giám, xem ai dám muốn anh nữa!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: HOA SEN TRẮNG TÍNH NHẦM

Editor: Tịnh Yên

Tô Khả cố gắng chạy về phía trường học, nhưng không thấy bóng dáng Tô Cẩm Niên. Gọi điện thoại cho anh cũng không có ai bắt máy. Lúc sau này Tô Khả mới hiểu số của cô đã bị anh đưa vào danh sách đen rồi. ——|||

Tô Khả gọi điện thoại không được càng cảm thấy tức giận, hận không thể lập tức ăn sạch sành sanh Hoa Sen Trắng cho hả giận. Việc cấp bách còn ở phía trước nên cô vội vàng tìm máy điện thoại khác gọi cho Hoa Sen Trắng.

Nhưng hiện tại cái này là thời đại của điện thoại di động, muốn tìm ra trạm điện thoại công cộng thật đúng là còn khó hơn việc heo nái biết leo cây. Đúng lúc này một người đàn ông mặc màu xanh chậm rãi bước đi sau lưng.

Ánh mắt Tô Khả sáng lên, "Ai, bạn học ——"

Chân của người kia vẫn bước đi không dừng lại, còn cố gắng chạy tiếp tục.

Người này thật đáng giận, tôi như thế này mà dám xem là không tồn tại sao? Nha đầu này, dừng lại cho tôi! Vì vậy, Tô Khả lập tức đuổi theo, "Bạn học à, bạn chờ mình một chút."

Vừa nói, vừa níu lại tay áo của người kia.

Mà rốt cuộc bóng dáng của người mặc áo màu xanh dương nhạt cũng dừng lại, sau đó quay đầu, một tay vô cùng tự nhiên nhét vào lỗ tai lấy tai phone màu trắng ra

Khi nhìn rõ người đang đi, cũng sợ hết hồn, tay lập tức buông tay áo người kia ra.

Lại là anh ta, thật là không khéo không thành sách.

Tô Khả nhếch môi, "Ha ha, bạn Doãn, thật là trùng hợp."

Doãn Lạc Phong khẽ nhủ mày, đáy mắt tràn đầy hài hước, "Khéo? Tại sao tôi lại cảm thấy là cậu đặc biệt chờ tôi ở đây đó?"

Tô Khả oán thăm: thật không biết xấu hổ một chút nào cả.

Nhưng trước mắt có việc cầu người, cho nên Tô Khả lại nở một nụ cười ngọt ngào, hai mắt thật to không ngừng chớp chớp, "Ha ha, nói đùa a ~" nói xong, lập tức chỉnh về mặt nghiêm chỉnh, trở về đề tài chính, "Chỉ là bạn học Doãn à, bạn có thể cho tớ mượn điện thoại một chút không?"

"Tên cậu là gì?" Doãn Lạc Phong khoanh tay lại, liếc nhìn tay Tô Khả, sau đó dù bạn vẫn ung dung nhìn Tô Khả đang đứng trước mặt.

"Tô Khả" Tô Khả trả lời theo bản năng, sau đó lại nói, "Ha ha, yên tâm, chắc chắn trả lại điện thoại di động cho cậu."

"188XXXX" Doãn Lạc Phong trực tiếp đọc một dãy số điện thoại.

Tô nhưng 囧, "."

"Đây là số điện thoại của tôi, cho nên cậu không nên dùng phương thức này để hấp dẫn tôi." Doãn Lạc Phong lấy tay phát phát mái tóc, sau đó cho tặng cho Tô Khả một nụ cười sáng lạng, "Mặc dù cái phương thức này của cậu dùng rất cầu huyết và cũ rích, nhưng cũng thành công đưa tới sự chú ý của tôi rồi."

"."

"Ừ, trước có không ít cô gái tự cho là vô cùng có ý mới theo đuổi tôi, chỉ là thấy tôi tức giận không dứt, từng người dờ dờ ương ương còn không bằng cách cũ rích như thế này. Mà điều này cũng chỉ có thể nói rõ cậu rất dần, ha ha. Tôi thích những cô gái ngu ngốc một chút, dễ khi dễ."

Tô Khả nhìn Doãn Lạc Phong đang nói bốc phét, thiếu chút nữa đã khạc ra ba lít máu. Mẹ nó, có phải tự luyện mình hay không! Hình như là cô chưa nói cái gì cả, cái người này đã bắt đầu lăm bằm lâu bầu, YY trời cao.

Tô Khả siêu cấp vô địch 囧, sau đó nói với Doãn Lạc Phong, "Đứa trẻ này, mình thật sự chỉ muốn mượn điện thoại di động của cậu dùng chút thôi."

Doãn Lạc Phong nhìn vẻ mặt như bị táo bón của Tô Khả, mặt sưng lên rồi, "Không phải là tôi đã đưa số điện thoại của mình cho cậu rồi sao, sao cậu còn muốn mượn điện thoại của tôi? 188X." Anh bắt đầu nao loạn lần nữa, nhưng nhìn Tô Khả vẫn không nhúc nhích, Doãn Lạc Phong có chút buồn bực học máu khi dắt lừa thuê, một tay cầm lấy điện thoại di động đưa cho Tô Khả, trượt màn ảnh ra, nhìn hình ảnh của người kia trong điện thoại, khoe miệng nhếch lên, nâng lên độ cong động lòng người, dùng mặt ám chỉ "Tôi đã nói là muốn xin số điện thoại của tôi thế mà còn giả bộ" ngẩng mặt nhìn Tô Khả, thấp giọng còn tăng thêm bí quyết, ghi chép số điện thoại cho đối phương.

Chỉ trong chớp mắt, anh liền nhớ kỹ số điện thoại liên lạc với mình, sau đó trực tiếp đưa cho Tô Khả, huyt gió, "Được rồi."

Tô Khả nhìn hành động lưu loát của anh có loại nội thương vì dắt lừa thuê.

Có thể đừng tự cho mình là đúng hay không?

Tô Khả có chút buồn bực, "Doãn Lạc Phong, có thể cho tôi mượn điện thoại của cậu hay không?"

Doãn Lạc Phong nhủ mày, "Còn không tin tôi cho cô số thật sao? Chưa bao giờ tôi đi gạt người khác." Nói xong, nhìn vẻ mặt im lặng của Tô Khả, Doãn Lạc Phong "Vậy cậu dùng cái này gọi vào số của tôi, bảo đảm là thật á."

Tô Khả đưa cho anh ta một cái liếc mắt xem thường, nhưng suy nghĩ một chút vẫn im lặng, sau đó lấy di động ấn vào năm số mật mã, chỉ là bấm năm số, đã tìm được người liên lạc trong máy Doãn Phong, hai chữ "Núi Băng" liền nhảy ra ngoài, Tô Khả nhìn dãy số kia, quả nhiên là Hoa sen trắng nhà cô.

Mẹ! bọn họ biết nhau à.

Như vậy tốt hơn, thêm một người tình báo!

Nghĩ như vậy, trong nháy mắt Tô Khả thấy Doãn Lạc Phong thuận mắt hơn nhiều.

Tô Khả ấn vào phím gọi đi, sau đó thoảng đi vài bước, tránh cho nội dung trò chuyện của bọn họ bị Doãn Lạc Phong nghe. Mà Doãn Lạc Phong vẫn dùng vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn Tô Khả.

Tô Khả cười cười, "Tôi thật sự sẽ không lấy điện thoại của cậu, tôi đi xa một chút nghe máy."

Tiếng chuông vang lên vài hồi, bên kia đã có người nhận máy, một giọng nói lạnh lạnh truyền vào lỗ tai cô, "Alo —— Lạc Phong?"

Trong nháy mắt Tô Khả cảm giác đóa hoa đào nở rộ trong lòng mình, ngay tiếp theo nụ cười trên mặt đã rất ngọt ngào. Tô Khả cười ha ha nói, "Alo —— huấn luyện viên."

"Khụ khụ!" Trong nháy mắt, bên kia truyền đến âm thanh họ 'khụ khụ' của Tô Cẩm Niên

Đầu Tô Khả đầy vạch đen, không cần thiết mỗi lần nghe giọng nói của cô đều xuất hiện tình trạng này chứ.

"Cẩm Niên, thế nào?" Giọng nói của một người đàn ông khác truyền tới lỗ tai Tô Khả. Trong nháy mắt cái mộng của Tô Khả như bị chặt lại, trời ơi, huấn luyện viên của cô, huấn luyện viên của cô không phải là.

Càng muốn, Tô Khả càng sợ. Mọi người nghĩ xem, anh ta là một người đàn ông lớn tuổi như thế rồi, lại chưa có một người bạn gái nào cả, thanh mai trúc mã bên cạnh chẳng thêm ngó tới còn chưa tính, nhìn cô dung mạo xinh đẹp như thế cũng không động lòng.

Đây là thế nào đây! Không thế nào!

"Huấn luyện viên ~" Tô Khả hoang mang rối loạn mà nghĩ đến yêu cầu.

"Làm sao cô biết mà dùng điện thoại Doãn Lạc Phong gọi cho tôi?" Giọng nói lạnh lùng của Tô Cẩm Niên truyền tới.

Trong nháy mắt Tô Khả đưa cái muốn hỏi ném ra sau ót, tức giận chỉ trích, "Tại sao anh lại đưa số điện thoại của em vào danh bạ đen?"

Tô Cẩm Niên tiếp tục "Khụ khụ" hai tiếng.

Tô Khả nói: "Em cho anh biết, anh có bản lãnh thì đưa tất cả số lạ vào danh bạ đen đi. Nếu không đừng mong em không liên lạc với anh. Nếu không anh cứ đổi số đi. À đúng rồi, coi như anh có đổi số đi chẳng nữa em cũng tìm mọi cách có được số của anh!"

"."

"Huấn luyện viên ~ anh đang ở đâu?"

"."

"Anh không nói cho em biết, em sẽ nói với Doãn Lạc Phong là em mang thai con của anh, anh thế mà lại vứt bỏ mẹ con em!"

"Cô thật độc ác!" Bên kia, Tô Cẩm Niên cắn răng nghiến lợi, "Hôm nay tôi phải đi gặp bạn bè! Ngày mai cô tới tìm tôi!"

"Hắc hắc ~ không được!" Tô Khả cọt nhả nói.

"Tô Khả!"

"Vậy anh phải khôi phục số của em ở danh bạ bình thường, không cho phép đẩy số em vào danh bạ đen, nếu không em lập tức đi khắp nơi nói lung tung. Dù sao anh cũng biết, chuyện hai chúng ta tới lui mọi người hầu như ai cũng biết, mang thai cái gì, khả năng 100% là có thể."

"Đồng ý!"

"Sửa đậu nành Vĩnh Hòa có đúng không ——" Giọng nói của người đàn ông kia lần nữa truyền đến lỗ tai Tô Khả, chỉ là cô còn chưa có nói thế đã bị Tô Cẩm Niên cúp điện thoại.

Trong nháy mắt, anh mắt của Tô Khả đã sáng lên.

Ha ha, Hoa Sen Trắng, cậu đã thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Bốn người gặp nhau

Editor: Hoàng Dung

Tô Khả rất vui mừng, cúp điện thoại xong liền cười ha hả một trận, bộ dáng rung động kia khiến Doãn Nhạc Phong chợt run lên một cái.

"Cám ơn....." Tô Khả cười, mắt to cong cong sáng lên, mang theo một dòng linh khí, khiến cho trái tim của Doãn Nhạc Phong "thịch" đập nhanh hơn nửa nhịp.

Tô Khả rất vui vẻ đưa di động tới cho Doãn Nhạc Phong, sau đó xoay người chạy như bay tới góc rẽ để mua sữa đậu nành Vĩnh Hòa.

Trong nháy mắt Doãn Nhạc Phong hiểu mới vừa rồi là mình tự đa tình, đột nhiên trong lòng dâng lên một con bực tức. Lần nữa nhìn lại, Tô Khả này là đặc biệt lợi dụng mình hoàn toàn rồi phui mờ rồi đi. Hắn rất buồn bực, vì vậy lập tức bước chân đuổi về phía trước.

Chân hắn dài nên tốc độ nhanh, tất nhiên chỉ trong nháy mắt đã đuổi kịp Tô Khả, vì vậy kéo Tô Khả lại, giọng nói cộc nhễ, "Này, không phải cô theo đuổi tôi sao, thế nào? Lại dùng chiêu vờ tha để bắt thật nên muốn chạy rồi sao? Tô Khả, cô không thích hợp để chơi đấu trí đâu."

Tô Khả dừng lại, con ngươi cũng sắp rớt ra rồi. Trong nháy mắt, vô số lời nói thô tục phải cố kìm nén ở trong cổ họng. Nhìn mắt phượng của hắn, bờ môi chứa nụ cười điên đảo chứng sinh, Tô Khả liên tục vỗ ngực: Một soái ca tốt như vậy lại là một kẻ tự luyện, có thể đưa vào bệnh viện tâm thần rồi đây.

"Ông già anh!" Một lúc lâu sau, Tô Khả phun ra ba chữ.

Sắc mặt Doãn Nhạc Phong trở nên khó coi, ánh sáng lạnh nơi đáy mắt có thể giết chết một đám người.

"Cô lặp lại lần nữa."

Tô Khả ỉu xiu, cô chỉ là con tôm nhỏ, không chịu được hù dọa của người ta. Cho nên Tô Khả quả quyết cầm miệng, sau đó nở nụ cười về phía Doãn Nhạc Phong. "Ha ha."

Trên mặt Doãn Nhạc Phong lại lộ ra một nụ cười tà khí như hồ ly, "Ừ, chó nhỏ thói biết thức thời, điểm này tôi thích."

Khuôn mặt Tô Khả đầy vạch đen.

"Cô đây là muốn đi đâu?" Doãn Nhạc Phong liếc nhìn Tô Khả, hỏi.

Tô Khả giận, "Uống sữa đậu nành!"

"À được, tôi mới vừa chạy xong, vẫn chưa ăn sáng, chúng ta cùng đi đi."

Tô Khả đen mặt, hai chân bất động đứng nguyên tại chỗ.

"Còn không đi?" Doãn Nhạc Phong đưa tay vỗ đầu Tô Khả, "Hiện tại sao lại ngăn ra rồi hả? Ài, tôi nói, cô đã khiến tôi chú ý rồi, nên tôi chỉ có thể cố ăn sáng với cô thôi."

Tô Khả phun ra ba lít máu, "Thật ra thì anh không cần phải miễn cưỡng." Ông già anh! Tôi đây là muốn đi gấp hoa sen trắng nhà tôi, tôi cần anh theo ăn điểm tâm sao!

Về mặt Doãn Nhạc Phong là biểu tình "Cô lại đây", sau đó kéo Tô Khả đi đến chỗ khúc quanh trên con đường.

*

"Sữa đậu nành uống rất ngon sao?" Tô Cẩm Niên cúp điện thoại, không nhịn được liếc mắt sang bên kia, mang theo một nụ cười hả hê phát biểu.

"Mùi vị không tệ." Giọng nam thanh thúy như ngọc châu rơi xuống bàn, khoe miệng mang theo nụ cười tràn lan ở trên mặt, đến nốt ruồi giọt lệ nơi khoe mắt cũng có vẻ vô cùng diễm dứa lẳng lơ.

Ngón tay thon dài của Tô Cẩm Niên gõ nhẹ lên bàn, "Uống ngon thì cậu uống nhiều thêm một chút đi."

"Vậy thì không cần." Người con trai cười. Anh không thể chịu nổi mùi tanh của sữa đậu nành, "Hắc hắc, Cẩm Niên, là cô gái kia khiến sắc mặt cậu biến thành như vậy sao?"

Tô Cẩm Niên khẽ quét mắt sang bạn tốt, "Nếu như cậu vẫn tiếp tục nói nữa, tớ không ngại nói cho Cố Bắc."

"Đừng!" Người con trai lập tức chỉnh lại giọng nói, chỉ là trên mặt vẫn là nụ cười ôn nhu, "Tớ sợ cô ta muốn chết rồi. Cô gái đó quá bá m người, thật không phải một chuyện tốt."

Tô Cẩm Niên gật đầu một cái, "Ừ, quả thật như thế."

Tính tình của hắn và Đàm Thụ không giống nhau. Trên mặt Đàm Thụ luôn là nụ cười ôn nhu, còn về mặt hắn lại rét lạnh như sương, người lạ đừng đến gần. Cho nên con gái ở đại viện càng thích dính Đàm Thụ hơn, ngoại trừ Trịnh Duyệt. Dĩ nhiên, Trịnh Duyệt và Cố Bắc không giống nhau. Cô không giống Cố Bắc liều mạng quần Đàm Thụ, cho nên hắn ta thật đúng là không biết một khối kẹo mè xừng có tư vị gì? Tô Khả có thể để cho hắn ném thử

rồi.

"Thế nào, cảm động lây rồi hả? Nói với gia một chút? Gia giúp cậu giải quyết?" Lòng mảy Đàm Thụ cũng nhảy dựng lên rồi.

Tô Cẩm Niên thong thả ung dung ăn xong bánh tiêu ở trên bàn, lại dùng khăn giấy lau một cái, "Đàm Thụ, cậu vẫn là uống sữa đậu nành đi."

Đàm Thụ ỉu xiu. Nói như vậy là Tô Cẩm Niên không muốn nói, dù lấy đồ mở nút chai cạy miệng hắn ra cũng vô dụng.

"Lại nói, là nữ sinh mới vừa gọi điện thoại à?" Đàm Thụ vẫn không chết tâm, bắt đầu nói bóng nói gió. Tuy từ đầu Tô Cẩm Niên vẫn nói là "Nhạc Phong", nhưng rõ ràng là giọng nói của một cô gái, hơn nữa sau khi hắn biết được đó là cô gái kia, sắc mặt liền khấn trương. Vốn Tô Cẩm Niên vẫn đang vừa nói vừa cười với hắn, lập tức biến thành mưa gió sắp đến.

"Aizz, Cẩm Niên à, cậu nói với tớ một chút đi." Nụ cười trên mặt Đàm Thụ vô cùng phóng đảng, hắn trần trụi nói với Tô Cẩm Niên, tôi đây là muốn bắt quái đó! Mau nói với tôi đi, mau nói với tôi đi!

Hai người bọn họ là mặc chung một cái quần lớn lên. Theo như hắn biết, trên thế giới này, người có thể làm cho sắc mặt Tô Cẩm Niên biến thành như vậy, thật đúng là chỉ có một người!

Tô Cẩm Niên đứng dậy, "Tớ giúp cậu mua thêm hai phần sữa đậu nành."

Nụ cười trên khuôn mặt tròn bóng như ngọc của Đàm Thụ không giữ nổi, "Được rồi, không hỏi nữa! Chuyện của mình, gia vẫn còn không rõ! Hỏi cậu làm gì! Ngồi xuống, ngồi xuống, chúng ta tiếp tục gặm bánh tiêu."

"Cậu muốn sau này vẫn ngu ngốc như thế, vậy thì ăn nhiều một chút đi."

"Năm máng!"

Đúng lúc cửa mở ra, hai người cùng nhau quay đầu lại.

Đầu Tô Cẩm Niên đầy vạch đen. Quả nhiên là vậy, trừng mắt liếc Đàm Thụ một cái.

Mà ánh mắt Đàm Thụ còn sáng lên, hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Tô Cẩm Niên lướt tới, trong miệng nói, "Ai da, đó không phải là Nhạc Phong sao? Ồ, bên cạnh lại có thể xuất hiện một em gái. Nhạc Phong tới đây, bên này."

Tô Cẩm Niên muốn che miệng Đàm Thụ cũng không kịp, Đàm Thụ đã gọi Nhạc Phong. Vì vậy, khuôn mặt không hề sáng sủa kia lại càng đen hơn.

Sau khi Doãn Nhạc Phong nghe được Đàm Thụ gọi, nụ cười ở khóe miệng càng nở rộ hơn, "Hai anh ở chỗ này dùng bữa sáng à?"

Ánh mắt Tô Khả lại sáng lên, cô xoa xoa mắt, lại là một soái ca.

Gương mặt này, dáng người này. Gào khóc, so với hoa sen trắng nhà cô cũng không có chỗ nào thua kém đâu. Vì vậy, ánh mắt Tô Khả càng phát sáng, giống như tia X - quang, quét trai đẹp mới này từ trong ra ngoài đến mấy lần.

Doãn Nhạc Phong thấy vẻ mặt sắc nữ của Tô Khả, trong lòng liền cảm thấy khó chịu, không nhịn được đẩy Tô Khả một cái, "Không phải cô theo đuổi tôi sao? Nhìn anh ta làm gì? Trong lòng anh ta có người rồi. Hơn nữa, anh ta là một con sói phúc hắc, cực kỳ hung ác, chỉ bằng đạo hạnh ngu ngốc của cô, nếu chọc tới anh ta, chết như thế nào cũng không biết, nhanh thu hồi suy nghĩ đó lại cho tôi."

Tô Khả giật mình, hai tay ôm lấy đầu bị hắn gõ, lại nhìn về mặt Tô Cẩm Niên trong nháy mắt trở nên khinh thường, trong lòng kêu rên: Xong rồi, hoa sen trắng nhà cô hiểu lầm rồi.

Tô Khả vội vàng xua tay giải thích với Tô Cẩm Niên, "Huấn luyện viên, em không có suy nghĩ bậy bạ, tấm lòng và thân thể của em vĩnh viễn đều thuộc về anh thôi! Anh phải có lòng tin với em!"

"Phốc --" Đàm Thụ phun toàn bộ sữa đậu nành ra.

"Tô, Khả!"

"Tô Khả!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Làm bạn gái của tôi

Editor: Núm Nguyễn

Hai tiếng “Tô Khả” một trước một sau này, làm tay của Đàm Thụ không tự giác mà cầm cái ly trong tay, trong lúc đó ánh mắt hoa đào hẹp dài xoay vòng quanh người Tô Cẩm Niên, khoe miệng Tô Khả và Doãn Lạc Phong héch lên độ cong rất có ý vị sâu xa. Đến cuối cùng vẫn không quên lấy tay sờ sờ cái cằm trơn bóng của mình.

Hắc, sữa đậu nành ở đây quả thật không tệ.

Không khí ở một góc nào đó quán sữa đậu nành Vĩnh Hòa có chút cứng nhắc.

Tô Khả nghe hai tiếng thét lên, cơ thể không tự giác run rẩy một cái. Bất quá nghĩ tới lời nói của mình cũng không sai, vì vậy dùng ánh mắt thâm và tình chân thành mà nhìn về Tô Cẩm Niên.

“Huấn luyện viên ~ lời tôi nói đều là sự thật” Tô Khả còn kém đem tứ chi đều giơ lên, tỏ vẻ trung thành của mình.

Nụ cười trên mặt Đàm Thụ lan ra lợi hại hơn, nhìn hai người anh em tốt của mình, ngược lại tay sờ cằm tuấn suất từ từ nhanh hơn.

Hắc!

Hiếm thấy sắc mặt đen thui của Tô Cẩm Niên luôn cứng nhắc giống như núi băng ngàn năm kia.

Đôi mày thanh tú của Tô Cẩm Niên nhăn lại thật sâu, ánh mắt quét qua khuôn mặt mỉm cười của bạn tốt, nhìn bộ dáng như xem kịch vui kia trong lòng anh rất khó chịu

Đàm Thụ cũng cảm nhận được dòng khí lạnh đang toát ra từ người Tô Cẩm Niên, nhưng vì khó được cơ hội tin tức lớn. Bằng bất cứ giá nào Đàm Thụ anh cũng tranh thủ, anh nhỏ giọng thì thầm bên tay Tô Cẩm Niên "Cẩm Niên à, em gái này chính là người vừa mới gọi điện đến cho cậu sao?"

Tô Cẩm Niên trực tiếp nghiêng đầu đưa đôi mắt lạnh lẽo nhìn anh

Hiếm thấy sắc mặt xanh lè của Doãn Lạc Phong luôn cười giống như hoa đào nở rộ kia.

Tô Khả này, ngược lại rất thú vị.

Khuôn mặt của Doãn Lạc Phong vô cùng xanh mét, nha, người phụ nữ này, lại có thể làm cho hai người bạn tốt của anh lần đầu tiên mất mặt như thế! Mẹ nó! Còn để Doãn đại thiếu gia hấn đây sau này làm người như thế nào!

Rõ ràng người phụ nữ này đến dụ dỗ anh trước, hiện tại thế nào nhìn thấy Tô Cẩm Niên, liền lập tức đem anh ném qua sau đầu? Còn có, nhìn anh Cẩm Niên thường ngày đối với học sinh nữ luôn luôn chẳng thèm ngó tới cũng gọi chính xác tên của Tô Khả, xem ra nhất định là có quen biết. như vậy Tô Khả đến theo đuổi anh, cuối cùng là có ý gì?

Mẹ nó! Chẳng lẽ đem mình trở thành loại điều hòa nghiệp dư?

Doãn Lạc Phong cảm thấy tức giận vừa định vỗ đầu của Tô Khả một cái, lại nghe thấy Tô Cẩm Niên nói “Cô tới đây làm gì?”

“Ha ha, tôi tới ăn sáng, làm sao biết lại tình cờ gặp anh ở nơi này, quả nhiên là duyên phận nha!” Tô Khả nhếch miệng cười lớn, vẻ mặt biểu tình “Thật sự tôi chỉ đến ăn sáng.”

Đôi mày thanh tú của Tô Cẩm Niên nhíu lại thật sâu, ánh mắt quét đến khuôn mặt mỉm cười của bạn tốt

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Bạn gái

Về mặt Tô Cẩm Niên rất nghiêm túc, anh nói lại với Tô Khả một lần nữa, âm thanh vô cùng lạnh lùng, “Tôi không nói giỡn với cô, một tháng này, cô muốn, hay là không muốn.”

“Muốn!” Tô Khả lập tức trả lời to, thậm chí còn chào theo kiểu nhà binh với Tô Cẩm Niên.

Thật ra thì trong lòng của Tô Khả cũng thấp thỏm, thế nào Hoa Sen Trắng nhà cô đột nhiên thay đổi chủ ý đây? Rõ ràng lần trước vẫn nói với cô, anh không muốn có bạn gái khi còn học năm tư, hiện tại sao đột nhiên đồng ý? Dù thế nào, cũng cảm thấy anh bị quý nhập rồi.

Ánh mắt Tô Cẩm Niên thận trọng nhìn Tô Khả, lại nói, “Tôi chỉ cho cô một tháng.”

Tô Khả hỏi Tô Cẩm Niên, “Sau một tháng này, tôi không phải sẽ thành vợ của anh sao?”

Mặt Tô Cẩm Niên đầy vạch đen.

Tô Khả vui vẻ, mặc kệ như thế nào, một tháng, đủ để tôi đem anh nuốt sạch, ha ha ha ha! Vừa nghĩ tới nguyện vọng của cô nhanh được thực hiện, Tô Khả cảm thấy hoa đào khắp thế giới đều nở rộ ở đây.

Đầu Tô Cẩm Niên đầy vạch đen, “Không thể nào.”

Tô Khả cau mày, “Cẩm Niên, anh đừng chối bỏ nhanh như vậy chứ.”

Tô Cẩm Niên không nói, chỉ nói với Tô Khả, “Cô phải nghe lời, cố gắng đừng gây thêm cho tôi những chuyện lộn xộn khác.”

Tại sao cô lại có cảm giác mình bị Tô Cẩm Niên biến thành cún con vậy?

Tô Cẩm Niên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Khả, thờ dài, hôm nay anh nói ra lời này với Tô Khả, cũng đã trải qua một phen nghiền cứu kỹ.

Theo ý anh, lấu linh giống như Tô Khả vậy, anh nói ngay cô sẽ thành gió bên tai, anh lạnh lùng không để ý tới, lại làm cô viết tóa viết dững, thậm chí còn không tiếc làm hỏng danh tiếng của anh dụ dỗ nữ sinh, kiên quyết bỏ rơi thì thoát không được, cho nên chỉ có thể sử dụng kế sách. (viết tóa viết dững: cứ xông lên phía trước)

Anh phân tích rồi, Tô Khả nhìn trúng anh, đơn giản là vì vẻ ngoài của anh. Cô theo đuổi anh, đơn giản là vì sự tươi đẹp, thỏa mãn lòng hư vinh của cô. Anh càng lạnh lùng, ngược lại cô càng mạnh mẽ hơn, thậm chí không đuổi kịp anh sẽ thể không bỏ qua nghịch phản trong lòng. May mắn làm thỏa mãn ý của cô, thời gian dài, cô không còn sức lực ban đầu, tự nhiên sẽ chủ động rời đi.

Tô Khả thật vui mừng, “Cẩm Niên à, tại sao đột nhiên anh đồng ý vậy?”

Tô Khả gọi hai chữ “Cẩm Niên”, như kêu một người rất quen thuộc vậy, còn mang theo một chút âm điệu mềm mại, khắc sâu vào trong xương cốt.

Tô Cẩm Niên chán ghét nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Khả, trong nháy mắt có hồi hận vì cho cô thời gian một tháng kích động.

“Không vì cái gì hết.”

“A, tôi biết rồi, nhất định anh thích tôi rồi, chính là ngại nói ra, không quan trọng, tôi là một cô gái đẹp, người gặp người thích cũng là bình thường. Ha ha ha ha ha.” Tô Khả chống nạnh chen vào, cười thoải mái.

“.....”

*

Khi Tô Khả trở về trường, trong lòng càng vui sướng hơn.

Lúc trở về, đặc biệt đi siêu thị mua mấy túi đại bạch thỏ, sau đó cho mấy bạn cùng phòng mỗi người một túi. (đại bạch thỏ là kẹo ở TQ)

“Hắc, Tô Khả, sao đột nhiên mua kẹo cho bọn mình ăn?” Vương Mộng Mộng mở một túi đại bạch thỏ bỏ vào miệng, hỏi.

“Kẹo cưới có hiệu không?” Tô Khả cười híp mắt.

“A, Schilt, đăng ký chưa?”

“Em gái cậu đăng ký á, cậu ấy còn chưa được hai mươi tuổi chẵn, đăng ký ầu sao.” Trần Tình Tình liếc mắt.

“Ai nha, mời các cậu ăn cũng đừng nói nhảm, đột nhiên hôm nay tình cảm của mình cùng Cẩm Niên nhà mình tăng mạnh, mình vui, cho nên mời các cậu ăn kẹo. Ai nha, để cho các cậu chia sẻ ngọt ngào với mình, oa oa.”

“A, ngộ nhờ hai người chia tay, có phải muốn mời chúng mình chịu khổ cùng hay không?” Kiều Nhạc nói theo bản năng.

“A phi! Cái miệng quạ đen của nhà cậu!” Tô Khả tức giận trợn mắt nhìn bạn cùng phòng một cái.

Trần Tình Tình nói, “Tô Khả, sao đột nhiên cậu và huấn luyện viên Tô tăng mạnh theo phương thức nào?” Cũng đã XXOO qua nha, còn có thể tiến mạnh thế nào nữa?

Tô Khả thần thần bí bí mà cười, “Tất cả đều là bí mật, các cậu chỉ cần ăn kẹo là được.”

*

Hôm sau

Tô Khả hưng phấn cả đêm nên sáng sớm liền có hai mắt gấu mèo đi đến trường quân đội của Tô Cẩm Niên tìm anh.

Sáng sớm Tô Cẩm Niên đang chạy bộ.

Tô Khả gọi điện thoại anh không có nhận, cho nên Tô Khả gọi điện thoại cho Triệu Lâm, biết được cụ thể nơi chốn, vui vẻ đi đến đó.

Lúc cô tìm được Tô Cẩm Niên, hình như Tô Cẩm Niên không hề có một chút nào bất ngờ. Mặc dù sắc mặt của anh vẫn như cũ là người lạ chó tới gần, nhưng là lần này cũng không có có vẻ bức mình.

Tô Khả an tâm hơn nhiều.

Bởi vì mới vừa chạy bộ, gương mặt tuần tú trắng nõn của anh thấm đầy mồ hôi, môi của anh cũng là một mảnh đầy nước, xem ra rất giống thạch hoa quả, làm cho người ta đặc biệt nghĩ đến muốn cắn một cái.

Khuôn mặt nhỏ của Tô Khả cười lên, “Cẩm Niên...”

Người của trường quân đội, phần lớn đều là cuộc sống có quy tắc, dù là hai ngày nghỉ, sinh viên chạy bộ sáng sớm cũng là rất nhiều. Cho nên Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả đứng chung một chỗ, trong nháy mắt trở thành tâm điểm.

Thậm chí lúc mấy bạn học quen biết Tô Cẩm Niên quen chạy qua bọn họ, còn thổi thổi huyết gió, “Cẩm Niên, sáng sớm có cô dâu tìm nhé.”

“Đi thôi.” Lập tức âm thanh lạnh lẽo của Tô Cẩm Niên truyền vào lỗ tai Tô Khả.

Tô Khả “a” một tiếng, sau đó, “A, Cẩm Niên, đi đâu?”

Tô Cẩm Niên liếc nhìn Tô Khả, kẻo mè xưng rớt cuộc là kẻo mè xưng, thông minh là không có: “Căn tin.”

“À?”

Tô Cẩm Niên hít một hơi, nhìn được muốn bóp chết cô, “Ăn sáng.”

Tô Khả lại nói: “Ai ui, mời tôi ăn sáng thì đi ăn sáng nha, sao phải khó chịu như vậy.”

Tô Cẩm Niên giận đến thiếu chút nữa quay lưng đi, không nhìn được trong lòng lắm nhảm: là đếm ngược từ ngày thứ ba mươi.

*

Lần đầu tiên Tô Khả tới căn tin trường quân đội.

Giờ này người trong căn tin cũng không ít, đều tốp năm tốp ba đang ăn ở bên kia, trò chuyện. Có lẽ là do Chủ nhật nên được nghỉ ngơi một chút.

Tô Cẩm Niên để Tô Khả ngồi xuống một bên không cho nhìn đồng tới nhìn tây rồi sau đó tự mình đi mua đồ ăn, Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên đi mua bữa ăn sáng, trong lòng liền nhận nhạo: ại, Hoa Sen Trắng nhà cô lại tự mình mua bữa ăn sáng cho cô.

Mùi vị thức ăn không ngon, thậm chí còn không bằng thức ăn ở căn tin Đại học X, nhưng Tô Khả chỉ cảm thấy đây là món ngon trên đời. Được rồi, Tô Khả tự nói với mình, đây là do trong lòng cô đang tác quái.

Tô Khả vừa ăn xong, Tô Cẩm Niên liền đứng dậy, “Đi thôi.”

“Ồi?” Không phải anh còn chưa ăn xong sao?

Tô Cẩm Niên tức giận, “Chẳng lẽ cô còn muốn trở thành con khi sao?”

Tô Khả hớn hờ, lập tức tiến lên, vô cùng tự nhiên dặt tay Tô Cẩm Niên. Mới đụng đến tay của anh, liền bị anh hất ra.

Tô Khả ngẩng đầu lên nhìn Tô Cẩm Niên, ánh mắt đảo qua một lượt, sau đó khóe miệng nhếch lên, sau đó đứng bất động tại chỗ.

“Cô làm sao vậy.” Tô Cẩm Niên nghiêng đầu nhìn Tô Khả.

“Tôi là người nào của anh?”

“Tô Khả, tôi nói rồi cô phải nghe lời, đi thôi.” Câu hỏi của Tô Khả khiến Tô Cẩm Niên im lặng ngay.

“Tôi rất nghe lời nha, hiện tại tôi liền hỏi anh, tôi là người nào của anh?.” Tô Khả cố làm như vô tội, một kiểu như “Không đạt mục đích thì không bỏ qua”.

Tô Cẩm Niên càng ngày càng cảm giác mình là bê đá tự đập vào chân của mình. Anh là biết ý tứ của Tô Khả, nhưng thật là anh không nói ra miệng

được.

“Tô Khả.”

“Cầm Niên, anh vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi đây.” Tô Khả tiếp tục cười.

Tô Cầm Niên khẽ nắm chặt quyền, bởi vì tức giận mà mang tai đỏ ửng lên, lạnh lùng khắc ra ba chữ, “Bạn gái.” (Tiếng trung là 3 chữ)

Tô Khả thỏa mãn, tiến lên thân thiết khoác tay của anh, “Ai nha, chớ gọi tôi thân mật vậy nha, đi thôi, sẽ hẹn hò ở chỗ nào?”

Mà phía trước, về mặt thanh mai trúc mã của Tô Cầm Niên đang kinh ngạc đứng sững.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Mở trái tim ra

Editor: Becuacon

Tô Khả thấy bộ mặt giật mình không thôi đó của Trịnh Duyệt, sau đó hướng về phía cô ta nở ra nụ cười ngọt ngào nhất thuần khiết nhất kể từ lúc sinh ra của mình, lời nói trong miệng lại không chút khách khí, “Anh ấy là của tôi đây.” Cô không có phần! Cho nên chớ suy nghĩ muốn được như vậy, âm thầm tìm những người khác đi.

Cô gái Trịnh Duyệt này cũng nhanh nhẹn, cô nhìn Tô Khả “điều võ dương oai”, với cô thì trong nháy mắt thu hồi nét mặt đầy kinh ngạc, ngược lại còn cười với Tô Cầm Niên cùng Tô Khả, “Cầm Niên, ăn xong rồi sao?”

Tô Cầm Niên gật đầu, ánh mắt nhìn Tô Khả đang cười đến cái đuôi hồ ly của Tô Khả cũng vênh lên, không nói gì, “Đi thôi.”

“Ừ a.” Trong lòng Tô Khả kêu lên một tiếng thỏa mãn, khó trách người ta nói, phải hung hăng đã kích tình địch nha, quả nhiên, cái khoái cảm đã kích tình địch này, thật là một niềm vui thích nha.

Hai người sánh vai đi, Trịnh Duyệt đứng tại chỗ, cứ nhìn bọn họ như vậy, đáy mắt thoáng qua một tia âm u. Tay của cô ta nắm thật chặt, bởi vì cô ta sẽ không buông tha.

Đi ra cửa căn tin, không khí sáng sớm mát mẻ xông vào mũi, Tô Khả cảm nhận được cả người đều ấm áp.

“Thời tiết thật tốt, không đi xem phim thật đáng tiếc, đúng không?” Tô Khả nháy mắt với Tô Cầm Niên.

Tô Cầm Niên im lặng tự nói với mình: đây là đếm ngược từ ngày thứ ba mươi.

Sau khi lẩm nhẩm xong, chân bắt đầu bước.

Tô Khả thoáng chần chờ một chút, âm thanh lạnh lạnh của Tô Cầm Niên liền truyền đến, “Đi theo.”

“Được.” Mặt mày Tô Khả hớn hờ, Hoa Sen Trắng nhà cô thật khó tính.

Xung quanh khu Đại học, vốn là có rạp chiếu phim, cho nên đi không tới mười phút, Tô Khả cùng Tô Cầm Niên liền tới rạp tốt nhất trong truyền thuyết, rạp chiếu phim đông người nhất.

Nói thật, Tô Khả cũng không có hứng thú với phim ảnh. Nếu như người ta nói những thứ phim ảnh kia là nghệ thuật thanh lịch, Tô Khả nhìn cũng chẳng biết được cóc khô gì, nhưng vì hoàn thành yêu đương ở Đại học tốt đẹp thì cần phải duy trì ba chuyện, trước hết cô chịu khổ xem nghệ thuật thanh nhã kia một chút thôi.

Cái gọi yêu đương ở Đại Học cần phải duy trì ba chuyện là, đầu tiên quan trọng nhất là đi ăn ở nhà hàng Tây một bữa, thứ hai là hai người đi đến rạp chiếu phim tình yêu một lần, thứ ba chính là đến khách sạn QQ lạc thú một cuộc.

Vừa rồi, trong lòng Tô Khả cũng đã bắt đầu tính toán. Chuyện thứ nhất và thứ hai không phải việc gì khó, muốn làm, tất nhiên là dễ dàng, nhưng chuyện thứ ba, khụ khụ, theo như tính tình thâm trầm lạnh lùng của Hoa Sen Trắng nhà cô, có vẻ sẽ khó khăn. Chỉ là người như Tô Khả vậy, cho tới bây giờ chưa tới phút cuối đều chưa bỏ cuộc, ‘bắt chàng nam tường bắt hồi đầu’, cho nên ngọn lửa nhỏ trong lòng “Vụt vụt” cháy bỏng. Trong lòng vô cùng tin chắc: cố gắng gấp bội xông về trước, ngày mai luôn là hạnh phúc đây! (bắt chàng nam tường bắt hồi đầu: không đụng tường nam không quay đầu, ý chỉ mảy người cố chấp, làm theo ý mình)

Có lẽ là do Chủ nhật, tình nhân ra ra vào vào rạp chiếu phim thật đúng là nhiều.

Tô Khả nhìn bọn họ, đi ra thì mặt đỏ ửng, thì thầm nói nhỏ, đi vào thì về mặt kích động, bàn luận xôn xao. Mặc dù Tô Cẩm Niên không thích Tô Khả, nhưng phong độ chủ động đi mua vé vẫn phải có.

Chỗ bán vé đã xếp thành hai hàng thật dài, Tô Cẩm Niên liền đứng vào chỗ cuối cùng của hàng.

Trong lòng của Tô Khả ngọt ngào, nói muốn vừa xem phim vừa ăn bắp rang, Tô Khả cười nói với Tô Cẩm Niên, “Cẩm Niên à, tôi đi mua bắp rang, hắc hắc”

Tô Cẩm Niên nhú mày lại, không nói gì, Tô Khả vui sướng chạy “cộc cộc” đến hàng ăn vặt bên ngoài mua đồ rồi.

Tô Cẩm Niên xếp hàng, khẽ ngửa đầu, nhìn màn hình điện tử LED phía trên. Trên màn hình điện tử các bộ phim mới nhất không ngừng chuyển động. Tô Cẩm Niên ngẩng đầu nhìn lướt qua, tất cả anh đều không biết tên, cũng không biết bộ phim nào cả, đến lúc sẽ tùy ý mua. Chợt nghe cặp tình nhân xếp hàng trước mặt nhỏ giọng thảo luận.

Chàng trai vô cùng mập mờ nói bên tai cô gái: “Ài, nhìn XX đi, thật trong XX điển trưng đối bạo.” Cô gái nũng nịu trả lời, “Ghét ghê, nhìn anh nhất định tốt lắm rồi.”

Sau đó, về mặt một đôi tình nhân xếp hàng trước mặt bọn họ thần thần bí bí xoay người, “Ai nha, bạn học tôi mới vừa nói với tôi, XX bạo không mạnh như trâu đâu, nên nhìn XXXX, bộ này mới đúng.” Nói xong, nháy mắt một cái.

Tô Cẩm Niên đứng ở sau lưng bọn họ, lông mày không ngừng giật giật.

Đến phiên Tô Cẩm Niên, người bán vé nháy mắt với Tô Cẩm Niên một cái, “Phần lớn còn là ghé tình nhân chuyên ngồi? Chúng tôi có chuyên ngồi lớn, loại nằm hay loại ngồi.”

Trong khi Tô Cẩm Niên im lặng, mắt liếc về một người khác đứng ở quầy cạnh cửa có từng dãy màu hồng, màu xanh dương Durex. . .

Có ngốc nữa thì anh cũng hiểu nơi này rốt cuộc không chỉ chiếu phim cho người ta coi mà còn cung cấp nơi chốn cho các cuộc tình thú.

Một cái rạp chiếu phim tình yêu tốt!

Khó trách đám người Tiền Vũ cùng Tôn Dương Dương thỉnh thoảng nói, nếu như có thể tìm một em gái vậy thì đi rạp chiếu phim tình yêu xem một lần. Mỗi Tô Cẩm Niên mím thật chặt, cuối cùng Tô Khả cũng trở lại.

Cô nhìn về mặt y hết muốn giết người kia của Tô Cẩm Niên, com gà đẹp mắt trong tay run lên mấy cái.

“Cẩm Niên.”

“Đi ra ngoài.”

“Nhưng còn chưa xem.” lời của Tô Khả dưới cái nhìn sắc lạnh của Tô Cẩm Niên đã sớm mai danh ẩn tích rồi. Tô Khả bĩu môi, cái gì vậy, cũng tới rạp chiếu phim nổi tiếng ở địa phương X lâu năm này rồi, sao anh ấy lại đi về?

Đi ra khỏi rạp chiếu phim này, trong lòng Tô Cẩm Niên rất không thoải mái, cảm giác như có gai ở sau lưng, giống như là làm việc gì trái với lương tâm, vì vậy, không nhìn được từng một cái Tô Khả.

Tô Khả cảm nhận được nhưng không giải thích được. Do đi cả tối nên mới phải có đủ loại thái độ, nhưng Hoa Sen Trắng nhà cô, hờ ra là trở mặt, hờ ra là thay đổi ý định.

Xem phim không thành, chỉ có thể đi dạo trên đường.

Tô Khả đối với mấy quán nhỏ xung quanh cảm thấy rất hứng thú, nhìn nhìn cái này sờ sờ cái kia, hai tay Tô Cẩm Niên vẫn cầm ở trong túi, về mặt bình thần như cũ, nhưng trong lòng thì lăm lăm: còn có hai mươi chín ngày nữa!

Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên không chút để ý, hào hứng tận trời của cô cũng mất hết rồi. Chỉ có thể lấy tay kéo cánh tay của anh, “Trò về thôi.”

Tô Cẩm Niên không quen, nhưng sau khi lăm bằm trong lòng, cũng liền lạnh nhạt.

Tô Khả nhìn về mặt như không có gì của Tô Cẩm Niên, Tô Khả cảm thấy mát mát một chút. Thật ra thì đối với lần ước hẹn này, trong lòng của cô có chút thất vọng, nói thế nào cũng là hai người chính thức hẹn hò. Mặc dù cô cũng biết, đột nhiên Tô Cẩm Niên đề nghị lui tới không phải bởi vì thích cô. Hằng ngày thái độ của Tô Cẩm Niên đều như vậy, đó là rất bình thường.

Tô Khả cũng không ngốc, chỉ là yêu nên giả bộ ngu, cô nghĩ rồi, đột nhiên Tô Cẩm Niên làm như vậy, đơn giản là không tin cô đã thích anh. Theo ý anh, Tô Khả cô chỉ là nhất thời mới lạ với anh, nhất thời mê luyến, sau khi thỏa mãn nguyện vọng của cô, cô sẽ thức thời rời đi.

Cô cũng rất rõ ràng, tình hình một bên nóng (ý chỉ hăng hái) sẽ không lâu dài, nhưng cô chính là phải cố gắng! Cô chính là muốn triệt triệt để để mà đem Hoa Sen Trắng nuốt sạch vào bụng!

Nghĩ vậy, Tô Khả nắm chặt quyền.

Trường quân đội cũng không còn bao nhiêu xa, ước chừng sau mười phút, một đường ‘cưỡi ngựa xem hoa’ liền đến.

Tô Khả đột nhiên kéo Tô Cẩm Niên, ngẩng đầu nhìn hình bóng của Tô Cẩm Niên thật lâu, khó được vô cùng nghiêm túc nói: “Tô Cẩm Niên, có thể hay không xin anh mở trái tim ra.”

Tô Cẩm Niên ngoái đầu nhìn lại: “.”

“Từng chút một, chỉ cần từng chút là tốt rồi. Dù thế nào cũng phải cùng tôi cố gắng một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Kiếp này có anh

Editor:: Thiên Tiểu Tiểu

Nhiệt độ giảm dần, mấy con gió thổi tới đều lạnh thấu xương. Trên đất, mấy hạt cát đá bị gió cuốn lên, cùng đám lá cây, phát ra âm thanh.

Tô Cẩm Niên nhìn về mặt nghiêm túc của Tô Khả, trong khoảng thời gian ngắn có chút sửng sờ.

"Tô Khả, em phải . . "

"Nghe lời có đúng không?" Tô Khả đến gần Tô Cẩm Niên, nhovn miệng cười, nhón chân lên, nhắm ngay môi của anh, ấn lên một nụ hôn, nhẹ nhàng và mềm mại.

Hai người nhìn nhau, Tô Cẩm Niên thấy mình đang kinh ngạc trong đôi mắt của cô.

Sau khi Tô Khả hôn xong, "Vậy phải ấn dấu trước. "

Tô Cẩm Niên hơi 囧, vừa định lấy tay lau, tay đã bị Tô Khả nắm được, "Anh là bạn trai của em, em hôn anh là chuyện bình thường! Lẽ ra anh mới là người chủ động! Anh dám lau sao? !"

". . . "

"Ôi, Cẩm Niên, đã yêu thì phải hôn, anh đừng coi nó như hổ sói. Được rồi, cũng không còn sớm, anh bị em làm khó một ngày rồi, em đưa anh về ký túc xá."

Tô Cẩm Niên có một loại kích động ngả xuống đất không dậy nổi, lời này sao lại kỳ cục như vậy?

"Cẩm Niên, kiếp này có anh, em rất vui mừng."

Lúc Tô Cẩm Niên trở về ký túc xá, nghe thấy Tô Khả sau lưng đột nhiên nói một câu như vậy, lão đảo một cái, đợi lúc anh quay đầu lại nhìn Tô Khả, cô đang vẫy tay với anh, nháy mắt ra hiệu.

Anh xoay người, vội vã rời đi.

*

Đợi đến khi Tô Cẩm Niên trở lại ký túc xá, anh ngồi vào chỗ của mình, nhìn vũ khí tiến công chiếm đóng mà ngẩn người.

"Ôi, Cẩm Niên, nghe nói có người thấy cậu và Tô Khả đến rạp chiếu phim dành cho tình nhân? Cảm giác thế nào?" Tôn Dương Dương vừa mới về, lập tức kích động chạy về phía anh hỏi.

Phía sau anh (TDD) còn có mấy bạn cùng phòng khác, Tiền Vũ đẩy thân thể cản trở của Tôn Dương Dương ra, nháy mắt với Tô Cẩm Niên, "Ôi, mau nói với mấy anh đây biết, cậu thấy chỗ đó như thế nào?"

"Oa oa, tôi cũng muốn đi đến đó, nhưng không có em gái nào đi cùng. . ." Tôn Cảnh Văn kêu rên, thân thể cao lớn run lên một cái, hơi 囧.

Còn Triệu Lâm thì vô cùng đau lòng, Tô Khả đáng yêu như thế, lại bị con sói xám lớn này gặm đến xương cũng không còn, thật làm người ta tan nát cõi lòng!

Tô Cẩn Niên liếc bọn họ một cái, lạnh lạnh nói một câu: "Các cậu rất rảnh?"

"Ha ha, làm sao có thể." Hiếm thấy mọi người trầm miệng một lời, sau đó hậm hực, ai cũng đi làm việc của mình.

Thời gian dần dần trôi, Tô Cẩn Niên lần nữa lâm vào trầm tư.

Một bước kia trước kia của anh, có phải đi nhầm rồi không? Bởi vì anh có thể cảm thấy, Tô Khả không giống anh, không nói đùa.

Bóng đêm dần thay thế, ngoài cửa sổ chỉ có một ánh trăng lưỡi liềm, lạnh lạnh như nước.

Tô Cẩn Niên để sách trong tay xuống, trở về giường của mình ngủ.

Tôn Cảnh Văn và Tôn Dương Dương nhìn nhau, hai người dùng di động nhắn tin.

Tôn Cảnh Văn: Đại ca sao thế? Hôm nay lại lên giường ngủ sớm như vậy, quá thần kỳ!

Tôn Dương Dương: Vì Tô Khả.

Tôn Cảnh Văn: Tôi đương nhiên biết là vì Tô Khả, nhưng mà cụ thể là chuyện gì, đừng nói nhảm nữa.

Tôn Dương Dương: Cậu hỏi tôi, tôi biết hỏi ai? Tôi không theo dõi bọn họ.

Tôn Cảnh Văn: Cậu có từng nghĩ có hôm nay đại ca làm quá nhiều, thể lực cạn kiệt?

Tôn Dương Dương: Cậu thật xấu xa.

Hai người nhìn nhau, sau đó Tôn Dương Dương lại gửi một tin nhắn khác.

Tôn Dương Dương: Mặc dù tôi cũng cảm thấy như vậy.

Tôn Cảnh Văn: . . .

Tô Cẩn Niên nằm ở trên giường, con mắt khép hờ, điện thoại dưới gối rung rung, đang nhắc nhở có tin nhắn. Lúc này Tô Cẩn Niên mới nhớ ra, mình chưa tắt máy, sau đó liếc nhìn tên "Tô Khả" đang hiển thị trên màn hình, suy nghĩ một chút, sau đó mở ra xem.

Chỉ thấy trên đó viết: Cẩn Niên, không gặp nhau một tuần lễ! Thật là khổ sở! ~(>_

Đầu Tô Cẩn Niên xuất hiện vài vạch đen, trực tiếp tắt máy, nhắm mắt ngủ.

*

Tô Khả nhìn điện thoại di động của mình, đợi anh trả lời tin nhắn, nhưng tin nhắn cô gửi đi như đá chìm xuống biển. Lại nói, Tô Khả hơi thất vọng.

Sau đó Tô Khả đành an ủi mình là Tô Cẩn Niên đang xấu hổ, buồn bực đi ngủ.

Sáng hôm sau, môn học đầu tiên cũng là môn quan trọng nhất, chính là vi phân và tích phân trong truyền thuyết, Tô Khả không dám trốn học, đương nhiên sẽ rời giường từ rất sớm. Sau khi ăn sáng xong, Tô Khả liền tới phòng học chiếm chỗ.

Lúc cô đến phòng học, trong phòng học đã có hai ba tên học sinh đang vùi đầu khổ học. Nhưng điều làm Tô Khả ngạc nhiên là Doãn Lạc Phong cũng ở đây.

Trời ơi, cái tên chuyên gia trốn học lại đến phòng học sớm, đây một chuyện thần kỳ cỡ nào.

Doãn Lạc Phong cười, ầm ầm như gió xuân, "Không tệ, tới thật sớm."

Hình như đó là lời kịch của tôi. — —||

Sau đó anh ngoắc ngoắc tay với Tô Khả, "Tô Khả, tới đây ngồi đi."

Tô Khả nhìn trần nhà, tại sao tôi phải tới đó ngồi? Nhưng mà nghĩ anh ta là anh em tốt của Tô Cẩn Niên, nếu có quan hệ tốt với anh ta, mình sẽ đánh vào trong quân địch, sau này làm việc sẽ làm chơi ăn thật. Vì vậy, cô vui vẻ ngồi bên cạnh Doãn Lạc Phong.

"Ha, hôm nay anh tới thật sớm."

Doãn Lạc Phong: — —||

"Cô quen Tô Cẩn Niên?" Doãn Lạc Phong nheo lại mắt nhìn Tô Khả, tuy có ý cười trên mặt, nhưng đáy mắt chứa sát khí.

Anh khó có thể quên, ngày hôm trước, sau khi Tô Khả bị Tô Cẩm Niên kéo ra ngoài, Đàm Thụ hạ hê cười. Ngày đó anh cảm thấy mình mất mặt muốn chết. Lại hoa hoa lệ lệ tự mình đa tình!

Tô Khả bị Doãn Lạc Phong làm giật mình, "Anh hỏi làm gì?"

Doãn Lạc Phong cười: "Hỏi một chút, chỉ là cảm thấy kỳ quái, người như Tô Cẩm Niên sao lại quen biết cô?"

"Đàn ông mà, sau này nhất định phải kết hôn rồi sinh con, đó là chuyện bình thường."

Mi mắt Doãn Lạc Phong giật giật, anh và Tô Khả có thể nói chuyện với nhau, tuyệt đối là ông nói gà bà nói vịt.

Tô Khả tiếp tục nói, "Quan hệ của anh và Cẩm Niên rất tốt?"

"Khá tốt."

"Ha ha, vậy anh ấy thích kiểu người nào?"

Doãn Lạc Phong cười như hồ ly, "Nếu tôi cho cô biết thì có lợi ích gì?"

"Lợi ích? Về sau sẽ cho bà mỗi như anh một cái hồng bao lớn."

". . ."

*

Dùng đầu ngón tay đếm từng ngày trôi qua, thật khó khăn.

Thật vất vả nhìn đến thứ sáu, cả người Tô Khả xương đã bắt đầu ngứa ngáy.

Thứ sáu có tiết sinh học nghiên cứu về con người, bạn học hỏi Tô Khả: "Tô Khả, cậu làm xong bài tập về giữa kỳ chưa?"

"Bài tập gì?"

Bạn học kia vô cùng xem thường nhìn Tô Khả, "Lúc khai giảng thì giáo viên đã thông báo, bây giờ đã là tuần mười, cuối tuần là hết hạn, đừng nói với tớ là cậu không biết."

Tô Khả 囧, sau khi đến nơi này học đại học, cô luôn muốn làm Bạch Liên hoa (*), nào có ý định học tập, nếu bạn học này không nhắc nhở, nếu không mình sẽ bỏ bài tập này.

*Bạch Liên hoa: các em gái ngây thơ trong sáng sống như thánh nữ ấy, lúc nào cũng cho là mình vô tội ấy.

"Đúng rồi, đề là gì?"

"Chọn một loại nội tạng của người để tiến hành nghiên cứu, rồi làm báo cáo."

Tô Khả "A" một tiếng, lại hỏi, "Cậu viết gì?"

"Ha ha, sau này tớ sẽ cống hiến cho sự nghiệp cúc hoa (*)." Bạn học kia vô cùng bi ối mà nói: "Cho nên tớ nghiên cứu về cúc hoa."

*Cúc hoa: nghĩa là hậu môn, từ này chuyên dùng trong đàm mỵ.

Tô Khả 囧, dường như bạn cùng phòng của mình cũng thích cúc hoa.

"A, cậu cảm thấy hứng thú với bộ phận nào trên cơ thể con người? Đừng nói với tớ là trái tim nha! Ni mã (*), lớp chúng ta có rất nhiều người chọn trái tim, tớ ghét nhất mở ngực bẻ bụng rồi." Đây đồng học có chút tức giận.

*Ni mã: một tiếng chửi bậy.

Tô Khả, sau đó vô cùng dâm mà nói một câu làm người rung động, "Tôi thích thứ dùng để trêu đùa phụ nữ (*)."

*Nếu không làm thì thứ Tô Khả nói là dương vật

Người nọ đầu tiên là sững sờ, sau khi phản ứng kịp, "Phụt . . ." mà cười ra tiếng, giờ ngón cái với Tô Khả, "Cậu thật trâu!" Một lúc sau lại nói, "Kháo, tớ thấy cái này cũng tốt! Tùy ý viết! Viết về chiều dài, thô ngắn, hình dáng. . . của **," Sau đó so sánh, phát hiện vấn đề, giải quyết vấn đề. A, trời ơi! Cái này còn tốt hơn cúc hoa của tớ! Sớm biết thì tớ cũng chọn ** rồi, nói thế nào thì ** và cúc hoa là một nhà a!"

Tô buồn cười, "Ha ha, đúng vậy."

Về phần thứ để nghiên cứu và tham khảo. . . Ha ha, Cẩm Niên, uất ức cho anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lửa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chuẩn bị làm bài tập

Editor: Búnn

Trở về ký túc xá, Tô Khả ngay lập tức cầm bài giảng về cơ thể con người trên lớp trước kia ra, lấy ra tờ giấy nhỏ làm bài tập theo sự sắp xếp của thầy giáo kia.

Hóa ra kỳ hạn là cuối tuần, vậy mà cô còn chưa từng mở nó ra nên hơi bối rối.

Lúc này, các bạn cùng phòng cũng đã trở lại, Tô Khả vừa nhìn thấy các cô ấy lập tức hỏi. "Haizz, các cậu làm bài tập cơ thể con người xong chưa?"

Ba người sững sốt, một lúc sau mới lấy lại tinh thần, rồi cùng nhau hét lên. "A....."

Trần Tình đau lòng gào lên. "Xong rồi, mình hoàn toàn quên mất chuyện con số này, nếu cậu không nhắc, phỏng chừng giờ giảng lần sau mình lập tức phải bị bệnh loét mũi rồi."

"Mãi đến tuần trước mình còn nhớ rõ, nhưng...." Vương Mộng đau khổ nói ra.

"Nhưng mà đang vội vàng mập mờ tới mập mờ đi với Tiểu Thảo lớp bên cạnh, không cẩn thận một chút, mập mờ đến quên mất."

"Thật là xót xa, mau làm đi."

"Phải kể tới, mẹ nó, cây hoa cúc của mình thì lấy số liệu như thế nào?"

"Đúng nha, nếu không thì chúng ta tìm những người đang nghiên cứu hỏi xem?"

Tô Khả nghe đám bạn cùng phòng lú lú, không nhận được hỏi. "Đừng nói với mình tất cả các cậu đều phải nghiên cứu cây hoa cúc nha."

"Mẹ nó, cậu cho rằng mình và mấy người bọn họ đều thích đưa chuột giống cậu chắc." Trần Tình bĩu môi.

"Đúng, hoa cúc có phải đáng yêu hơn đưa chuột không?" Vương Mộng gật đầu.

Trong nháy mắt Tô Khả thấy được rất nhiều trận sét, từng cái một đang nổ ầm ầm về phía cô, cô khản trương kẹp chặt cây hoa cúc., nhìn các cô ấy. "Ba cô gái biến thái các cậu."

"Cậu là cô gái lưu manh, nói mấy lời này sẽ không cảm thấy xấu hổ." Kiền Nhạc lên tiếng phụ họa.

Tô Khả vạch đen đầy mặt. "Vây đề của các cậu giống nhau, ba người hỗ trợ nhau nghiên cứu cây hoa cúc của mình đi, nên viết thật tốt."

"Cậu đi chết đi."

Chập tối, Tô Khả xuống siêu thị dưới lầu mua một ít thức ăn, đi vào lại nhìn thấy Doãn Lạc Phong cầm một cái giỏ chứa đầy đồ ăn vặt với nữ sinh lần trước cùng ăn com ở căn tin đứng trước siêu thị đang chuẩn bị tính tiền. Hôm nay cô nữ sinh kia mặc rất giản dị, mái tóc xoăn thật dài buông thả trên vai, nhìn thế nào cũng giống một đại mỹ nhân, vô cùng hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Tô Khả đang muốn nhanh chóng đi qua bọn họ, đi vào bên trong chọn đồ, nhưng không nghĩ tới đúng lúc này Doãn Lạc Phong lại ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau với cô. Tô Khả có thể cảm nhận được vừa rồi mình cực kỳ bi ối, cho nên cô cười chào một tiếng với Doãn Lạc Phong. "Hi... Thật khéo."

Doãn Lạc Phong hừ một tiếng, cúi đầu mở điện thoại của mình ra.

Miệng Tô Khả mở thành chữ O, mẹ nó, có cần phải nhỏ mọn như vậy không, không phải chuyện hỏi anh ta điểm của Tô Cẩm Niên thôi sao, không phải là quên mời anh ta ăn com thôi sao, có nhất thiết phải hẹp hòi như vậy không?

٧ (͡ _ ͡) ٧ Cái này cũng không thể trách Tô Khả, ngày đó cô nhờ Doãn Lạc Phong mới biết được rất nhiều tin tức của Tô Cẩm Niên, kích động đến mức không phân biệt rõ đông tây nam bắc, Doãn Lạc Phong lại nói với cô. "Tô Khả, sau khi tan học, cô phải mời tôi ăn cơm trưa." Cô ngay ngốc gật đầu nói một tiếng "Được."

Nhưng sau khi tan học, Tô Khả lại lao ra khỏi phòng học cùng với bạn của cô, hoàn toàn quên mất chuyện mình đã đồng ý lúc trước.

Về sau Tô Khả nhớ lại mình quên mời Doãn Lạc Phong ăn cơm là do sau khi Tô Khả mở nguồn điện thoại di động mới nhìn thấy vô số tin nhắn nhắc nhở.

Doãn Lạc Phong gọi vài cú điện thoại, chỉ là tất cả câu trả lời đều là tắt máy. tức giận đến mức anh ta muốn đập vỡ di động, muốn đi tìm Tô Khả nhưng lại không biết cô nghỉ ở đâu, chỉ có thể tự mình giận dỗi.

Phải biết rằng, trong đại viện này Doãn đại thiếu gia như anh ta nói thế nào cũng là người toàn thân được bao phủ bởi vàng sáng của Tiểu Vương Tử, đáng đẹp, miệng ngọt, biết cười, được vô số nữ sinh nâng ở trong lòng bàn tay, nói cho cùng đây là lần đầu tiên anh ta bị người khác coi như không thấy.

Nói tới lúc này Doãn Lạc Phong cao hơn Tô Khả một khóa, bởi vì năm ngoái bị tai nạn giao thông ngoài ý muốn, làm chân của anh ta bị thương, một khoảng thời gian dài đều ở trong bệnh viện, cho nên có rất nhiều môn không lên lớp được.

Tới thời điểm gần cuối gì, vết thương ở chân anh ta cũng gần khôi phục lại bình thường, lúc thi cuối kỳ, anh ta vẫn đuổi kịp chương trình hơn nữa còn vượt qua cả cuộc thi. Các thầy giáo khác nhìn quyển sổ ghi điểm, dưới tình huống này của anh ta cũng mở một mắt nhắm một mắt để cho anh ta qua, cũng chỉ có thầy giáo vi phân và tích phân, nói anh ta trốn học quá nhiều, năm mươi chín điểm, đã cho rồi. Anh ta tức giận đến mức muốn tìm thầy giáo kia ra ngoài, hung hăng đánh cho một trận để xem anh ta có xin phép không!

Cho nên quý xui thần khiến, anh ta mới học cùng lớp vi phân và tích phân với Tô Khả.

Nữ sinh kia nghe thấy mũi Doãn Lạc Phong phát ra âm thanh hừ hừ, nghi ngờ ngẩng đầu lên, rõ ràng phát hiện vẻ mặt giật mình của Tô Khả. Lập tức nở nụ cười, nói nhỏ bên tai Doãn Lạc Phong. "Lại trêu hoa ghẹo nguyệt phải không?"

Mắt Doãn Lạc Phong nhìn Tô Khả, quay đầu nói với nữ sinh kia. "Chị quản nhiều như vậy làm gì."

Tô Khả nhìn nữ sinh kia xì xào bàn tán với Doãn Lạc Khả, trong nháy mắt cảm thấy mình vô cùng yếu kém, mày đứng ngây ngốc trước mặt bọn họ làm gì để cho bọn họ cười nhạo nha. Ánh mắt của nữ sinh kia, làm cho cô nghĩ giống như cô muốn chen chân vào giữa hai người bọn họ! Quá làm cho người ta không nói được lời nào rồi!

Sau đó, Tô Khả cầm một cái ghế không lên, đi vào bên trong.

Vẫn chưa đi được mấy bước, Doãn Lạc Phong kia đã giữ chặt tay áo của Tô Khả. "Tô Khả, lập tức quyết định đi qua như vậy hả?"

Tô Khả quay đầu lại. "Bạn học Doãn, bạn có gì muốn chỉ bảo?"

Doãn Lạc Phong cười đến vô cùng sáng lạn. "Khi nào thì mời tôi ăn cơm?"

Tô Khả bĩu môi, nhìn tất cả đồ ăn đều là hàng nhập khẩu trong giỏ của anh ta, nói một câu. "Anh thiếu tiền sao?" Lúc Doãn Lạc Phong còn chưa trả lời, Tô Khả cứ thế nói tiếp. "Rõ ràng là không thiếu rồi. Anh không thiếu tiền nhưng lại vẫn muốn tôi mời anh ăn cơm làm gì? Tôi thật sự rất thiếu tiền."

Doãn Lạc Phong nhỏ nhỏ lông mày, quả nhiên, anh ta không cùng một quốc gia với Tô Khả.

Tô Khả ném câu nói đó lại, sau đó lập tức đi vào siêu thị.

Nữ sinh đứng bên cạnh Doãn Lạc Phong nhẹ nhàng nở nụ cười, dùng âm thanh làm nũng nói. "A...ông trời của tôi ơi, tôi vừa nhìn thấy gì đây?"

Doãn Lạc Phong vẫn đen mặt, mang nụ cười cứng nhắc trên mặt đứng ở bên cạnh.

"Trời ơi, đứa bé không cái gì không thắng Doãn Lạc Phong lại có thể cam chịu trên người một cô gái hoa si* rồi hả? Chẳng lẽ tôi đoán sai? Thật ra cô bé kia không phải là một cô gái hoa si? Mà là em trai thân yêu tự mình đa tình hả?"

*hoa si: háo sắc

"Chị cam miệng."

Nữ sinh kia ra vẻ hoảng sợ mà dùng bàn tay nhỏ trắng nõn mềm mại che miệng lại. "Được, chị ngậm miệng rồi."

"Doãn Lạc Hàm!"

"Haha~ Đừng như vậy~~ Em gọi vô cùng thân thiết như vậy chị sẽ xấu hổ, nói như thế nào thì em cũng là đàn ông trưởng thành rồi. Ai nha, đừng quá yêu chị nha, chị biết chị của em là đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nhưng về sau cũng sẽ lập gia đình thôi...haha~"

Doãn Lạc Phong không biết nói gì đành nhìn trời. "Thật sự không muốn thừa nhận, người phụ nữ không biết xấu hổ này là chị tôi."

Doãn Lạc Hàm quay đầu lại, nhìn bóng lưng Tô Khả, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hiện lên biểu tình nghi hoặc. "Chẳng qua là rất kỳ quái nha, lần ăn cơm trưa ở căn tin đó, rõ ràng là cô ấy gắt gao nhìn em chăm chăm, ánh mắt kia giống như là muốn lột sạch quần áo của em, hoa si muốn chết, thế nào không qua bao lâu, cô ấy lập tức không quan tâm em nữa hả? Chẳng lẽ rốt cuộc cô ấy cũng nhận ra được bộ mặt thật của em rồi, hay là lạt mềm buộc chặt?"

"Chị ít xem tiểu thuyết đi." Doãn Lạc Phong vô cùng buồn bực.

"Cô ấy thật sự không hoa si?"

"Là hoa si!" Doãn Lạc Phong bĩu môi, có điều người mà cô ấy hoa si là Tô Cẩm Niên mà thôi.

"Hả?"

----Lời ngoài mặt---

Hôm nay tôi về nhà, trong nhà không có mạng...

Cho nên dùng hòm dự trữ rồi..

Yêu mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Một nhà hoa cúc vàng

Sau khi hai người quét hết thẻ tín dụng, Doãn Nhạc Phong nói với Doãn Nhạc Hàm, "Chị không hiểu, chị nhanh chóng đi trước cho em đi."

Doãn Nhạc Hàm 囧, "Chị đi trước làm gì, chị còn muốn nhìn tiểu học muội đó một chút đấy. Nhìn mấy lần nữa, nói không chừng hóa nhãn kim tinh của chị quét làm cho cô lộ ra hoàn toàn rồi."

Doãn Nhạc Phong không nói gì, "Bạn học Doãn Nhạc Hàm, chị có thể không cần nhảm chán như vậy không?"

"Không được, chị vẫn luôn được giáo chủ nhảm chán dạy, cậu không để cho chị tán gẫu, chị sẽ buồn bực chết. Ha ha, chị liền xem một chút, nhìn bộ dáng cậu như vậy, dường như đối với nữ sinh kia rất lạ, mới lạ mới lạ, nói không chừng nữ sinh kia sẽ trở thành em dâu của chị đấy. Cho nên trước tiên, chị chắc chắn sẽ kiểm định tốt cho cậu. Nếu như không tốt, nhanh chóng tiêu diệt người mới bé nhỏ của cậu, nếu như tốt, chị của cậu lại thêm lửa tình yêu cho hai người. A ha ha ~ nói thế nào, thật ra thì chị của cậu vẫn luôn rất thích cậu ~" Doãn Nhạc Hàm vừa nói, vừa suy tưởng ở thế giới trong đầu mình.

Doãn Nhạc Phong có loại kích động muốn học máu, đây tuyệt đối không phải là chị của anh.

Đợi đến sau khi Tô Khả chọn hết đồ đi ra, vậy mà lại phát hiện Doãn Nhạc Phong và nữ sinh kia mang theo hai cái túi lớn đứng ở cửa, một bộ dáng giống như đang chờ cô.

Tô Khả suy nghĩ một chút, hình như cô không có làm gì đi, sao bọn họ chờ ở cửa? Nhìn dáng vẻ nữ sinh kia, chẳng lẽ hiểu lầm? 囧, không cầu huyết như vậy chứ?

Thật sự hi vọng suy đoán của mình là sai.

Sau đó, Tô Khả cầm đầu cầm cổ xách đồ lên đi về phía cửa chính, rõ ràng Tô Khả thấy ánh mắt của nữ sinh kia sáng lên, trong mắt phượng hẹp dài lóe ra vẻ kích động?

Tô Khả có chút cảm giác gan bẽ vỡ, dáng vẻ của hai người này, rõ ràng chính là đang đợi cô!

Tô Khả chỉ có thể 囧囧 chào hỏi, "Hi, còn chưa đi sao?"

"Chờ em." Doãn Nhạc Phong còn chưa lên tiếng, giọng nói của nữ sinh kia liền truyền tới.

"Ài?" Chờ cô? Mặc dù cũng đoán được, nhưng nữ sinh này nói ra thì cảm thấy có chút không giống nhau, Tô Khả cảm thấy hơi quái dị.

Chẳng lẽ cô gái này thật sự tới "hung sư vấn tội"? Suy nghĩ kỹ một chút, hình như cô không làm hay nói gì đó mang tính chất hiểu lầm để cho cô ấy cho rằng cô cảm thấy hứng thú đối với Doãn Nhạc Phong chứ?

Tô Khả nhìn nữ sinh kia, "Có chuyện gì không?"

"Tên là gì?" Nữ sinh kia cười híp mắt nhìn cô, hoàn toàn không có khinh bỉ như ở căng tin lần trước vậy.

Điều tra hộ khẩu? Về mặt Tô Khả đề phòng nhìn Doãn Nhạc Hàm.

Doãn Nhạc Hàm cười nói, "Ha ha, đừng khẩn trương, tôi chỉ muốn làm quen với cô một chút thôi."

"Cô ấy là Tô Khả." Doãn Nhạc Phong tức giận trả lời Doãn Nhạc Hàm.

"Tô Khả, tên này tốt." Doãn Nhạc Hàm tiếp tục cười.

Đầu Tô Khả đầy hắc tuyến, tên cô phổ biến như thế, cô ấy cũng nói tốt? Thật thần kỳ!

"Rốt cuộc cô tìm tôi có việc gì?"

"Khụ khụ, tôi nói, chỉ muốn làm quen với cô một chút."

Tô Khả nghi ngờ nhìn Doãn Nhạc Phong, một biểu tình "Sao người phụ nữ của anh

có bệnh?", khiến Doãn Nhạc Phong tức giận không dứt.

"Chị, chị có thể đi rồi."

Doãn Nhạc Hàm liếc nhìn Doãn Nhạc Phong, "Thì sao, chị làm trở ngại em của gái rồi hả?"

Chị? Ánh mắt Tô Khả đảo quanh giữa hai người bọn họ, xem xét như vậy, quả thật, hai người bọn họ vẫn có chút giống, nhất là mắt, mắt phượng hẹp dài, đều lóe sáng lấp lánh, vô cùng xinh đẹp, miệng đều là hình thoi đỏ hồng, cực kỳ xinh đẹp.

"Cô ấy là chị anh?"

"Là chị anh, có ý kiến sao? Bạn học Tô Khả?"

"Chúng tôi là song sinh khác trứng, chị ra đời sớm hơn nửa giờ so với nó." Doãn Nhạc Hàm gật đầu, "Đúng rồi, em ở khoa nào lớp nào?"

Tô Khả 囧, "Lớp một, khoa y học lâm sàng."

"(๖o๖), cùng một khoa với chị đó, chị cũng học y học lâm sàng, đúng rồi, sau này em tính làm khoa nào?"

Tô Khả "Khụ khụ" hai cái, "Nam khoa."

"Hả?"

"Nam khoa." Về mặt Tô Khả nghiêm túc, "Nam khoa rất quan trọng! Một người đàn ông khỏe mạnh, liên quan tới vô số phụ nữ —— không phải, là tính phúc của một người phụ nữ."

Đầu Doãn Nhạc Phong đầy vạch đen.

"Ha ha ha ha ha ha ——" Doãn Nhạc Hàm không hề giận mà cười ra tiếng, còn cứ ôm bụng, "Tô Khả, em rất có ý tứ rồi! Về sau em trai chị khỏe mạnh, liền giao cho em!"

"."

Tô Khả trở về phòng của mình, nhìn đồng hồ, đã bảy giờ tối, còn có mấy giờ, Hoa Sen Trắng của cô sẽ mở máy, cô muốn chờ một chút.

Trần Tình Tình đang nằm xem ** manga ở trên giường của mình, lúc thấy Tô Khả đi vào, cô ấy nói, "Ai, Tô Khả, thời gian cậu và huấn luyện viên Tô qua lại dài như vậy, thật sự không thể dẫn bọn mình cùng đi nhìn sao? Ai nha, bọn mình chỉ nhìn khuôn mặt thần tiên của huấn luyện viên Tô thôi."

Tô Khả lắc đầu, "Không cần, mình muốn trải qua thế giới của hai người."

Trần Tình Tình nói, "Thôi đi, còn không phải là đi XXOO, lại nói, chức năng của huấn luyện viên Tô như thế nào?"

"Biến, cậu quá bi ỏi!"

"Mẹ nó, cậu nói lời này có ý gì?! Nhớ ngày đó ký túc xá của chúng ta thuần khiết bao nhiêu, cũng bởi vì Tô Khả cậu tồn tại"

"A Phi!" Tô Khả nói: "Cậu xem phim gay suốt ngày, cẩn thận về sau cậu bị gay xem như đàn ông mà cường bạo hoa cúc."

"Mẹ nó, Tô Khả! Cậu càng ngày càng độc rồi!" Trần Tĩnh Tĩnh đứng người dậy, để manga trong tay xuống, "Ai, nói thật, nói với mình một chút, mình tò mò muốn chết, nghe nói tư vị kia dục tiên dục tử, rốt cuộc huấn luyện viên Tô như thế nào? Chỉ là đều nói đàn ông làm quân nhân, đặc biệt hung mãnh. Chỉ có điều cũng có người nói, bộ dạng xinh xắn, gì kia chính là bình thường."

Tô Khả sờ sờ cằm, "Huấn luyện viên của mình đương nhiên là máy bay chiến đấu trong máy bay chiến đấu."

"Mẹ nó, vậy cậu chịu được hả?"

"Cậu thôi đi, xem phim gay, manga của cậu đi."

Một tay Tô Khả chống cằm, nghĩ đến lời Trần Tĩnh Tĩnh vừa mới nói, lại tự mình nhìn thấy ở trong một quyển sách nữa, đàn ông có bộ dạng xinh xắn, chỗ kia đều không động, cô liền hoảng sợ rồi.

Không có khả năng chứ?

Ừm, xem ra vì tính phức tạp sau này vô cùng quan trọng, phải nghiên cứu rồi. Dù sao môn học của mình không phải là tiến hành nghiên cứu đối với cái đó gì sao?

Khụ khụ, tất cả là vì bài tập, bài tập!

Sau đó, Tô Khả bắt đầu soạn tin nhắn, "Cẩm Niên, em có chút khó chịu, ngày mai anh tới trường học của em tìm em được không? TAT Cẩm Niên, có được hay không. TAT."

Tô Cẩm Niên huấn luyện trở lại, đã là hơn chín giờ tối rồi, hiếm khi, trên gương mặt anh tuần của anh đầy mồ hôi hột, đồng phục màu ô-liu cũng đầy mùi cỏ xanh và bùn đất.

Triệu Lâm theo sát phía sau, trong miệng nói, "Lão đại, anh càng ngày càng mạnh. Đưa súng ra ngắm bắn, mười giây đồng hồ liền bắn trúng chín cái bia, trâu bò!"

Tôn Dương Dương nói, "Gần đây lão đại liều mạng huấn luyện, giống như có chút động kinh."

Thốt ra lời này xong, Tô Cẩm Niên lạnh lùng nhìn thoáng qua Tôn Dương Dương, sau đó đi vào phòng tắm tắm.

"Cậu xong rồi, bị lão đại nhớ thương rồi." Tiền Vũ hả hê.

"Đi đi đi, chẳng qua lời tôi nói là thật, tuần này lão đại bỗng nhiên vô cùng liều mạng. Các hạng thành tích đều bị anh tẩy sạch ghi lại rồi."

"Chẳng lẽ là nhớ Tô Khả rồi hả? Sau đó dùng huấn luyện tề đại mình?" Lý Quân sờ sờ cằm.

"Trời mới biết. Chỉ có điều lão đại nói yêu đương, quả thật giống như biến thành người khác."

"Ừ, lại càng không tình người rồi."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Đi tìm Cẩm Niên

Editor: Becuacon

Tô Cẩm Niên tắm xong đi ra, liền thấy mấy bạn cùng phòng đang thảo luận về anh. Đôi mắt lạnh của anh quét qua một vòng, ánh sáng lóe lên, trong nháy mắt, mấy bạn cùng phòng im lặng không lên tiếng.

Tô Cẩm Niên ngồi tại chỗ, lấy di động qua, quay một vòng, sau đó mở máy, không nhanh không chậm nói, “Mấy người các cậu, không đi học đại học truyền thông, đáng tiếc thật.”

Triệu Lâm sờ sờ cái ót của mình, lạnh lạnh con anh “Không phải là đáng người quá lớn, không làm bình mới đáng tiếc chứ.”

Mí mắt Tô Cẩm Niên khẽ nâng lên, “Vậy sao?”

“Ha ha.”

Mới mở máy, vài cái tin nhắn cùng nhau hiện lên, trong đó có một cái là của Tô Khả .

Tô Cẩm Niên vừa định ấn vào xem một chút, lại cảm giác gần đây thần kinh mình bị gì rồi, vì vậy, lại nhìn mấy cái tin nhắn khác. Trong đó có một cái chính là của Trịnh Duyệt gửi tới , “Cẩm Niên, ngày mai em chờ anh ở thư viện, em có một vài vấn đề muốn hỏi anh.”

Mặt Tô Cẩm Niên không chút thay đổi, xem từng cái tin nhắn, cũng không có gì đặc biệt, phần lớn là tin nhắn hỏi thăm anh, anh không bao giờ trả lời những tin nhắn này.

Cho đến khi hộp thư còn dư lại một tin nhắn , điều này đại biểu còn có một cái tin nhắn không có xem

Tô Cẩm Niên thờ dãi, mở ra “Tô Khả”, chỉ thấy trên đó viết: “Cẩm Niên, tôi có chút khó chịu, ngày mai anh tới trường học tôi tìm tôi được không? T.T Cẩm Niên, có được hay không. T.AT.” Thấy tinh thần anh có chút lay động.

Anh khẽ cau mày, sau đó nghĩ đến bản thân Tô Khả kia, nghĩ đến nụ cười đáng đánh đòn trên mặt cô, không biết tính chân thực của tin nhắn này thế nào.

Anh còn đang ngẩn người, tin nhắn của Tô Khả lại gửi đến lần nữa.

“Cẩm Niên à, ai da, bụng của tôi khó chịu chết rồi, có phải sắp lên Thiên đường rồi hay không hả ? T.T Đứa trẻ không cha không mẹ quả nhiên thật là khổ sở.”

Tô Cẩm Niên định trả lời, nhưng suy nghĩ lại một chút, vẫn đang tính. Ném điện thoại một bên, anh cầm sách lên, bắt đầu xem. Chỉ là không lâu sau đó, anh thấy phía trên chữ có một kí hiệu khẽ động, xếp thành “Giương nạnh múa vuốt” Tô Khả, hướng về phía anh há hê cười không ngừng.

Tô Cẩm Niên ảo não cầm lấy di động lần nữa.

Gần đây anh, tâm tư pháp phòng thật sự quá nghiêm trọng.

Anh trực tiếp soạn tin nhắn: “Được.”

Chỉ là người nhận là Trịnh Duyệt mà thôi.

*

Ban đêm, ánh sao sáng ngời treo trên cái mâm ngọc, giống như vô số chén nhỏ quất sáng, rất là đẹp mắt.

Tô Khả nằm ở trên giường, rất là buồn ngủ, nhưng mà cô còn chịu đựng không ngủ, chỉ nhìn ánh huỳnh quang màu xanh dương nhạt phát ra từ điện thoại mà không ngừng ngẩn người.

Đã gửi hai cái tin nhắnđi, anh còn không có trả lời nửa câu. Tô Khả buồn bực không thôi, hai ngón tay gõ tới gõ lui lan can, nhìn thời gian hiện trên điện thoại đi động, đã là mười hai giờ khuya rồi, anh nên buồn đi ngủ rồi chứ?

Được rồi, cô cũng nên đi ngủ.

Chỉ là ngủ một giấc tỉnh lại, là mười hai giờ trưa, Tô Khả kinh ngạc ngẩng người, cô lại lãng phí toàn bộ thời gian nửa ngày gấp gờ!

Vì vậy Tô Khả lập tức nhìn điện thoại nằm bên cạnh mình, chỉ là phía trên không có nửa tin nhắn từ Tô Cẩm Niên.

Tô Khả nhìn không được mắng thầm một câu: “Hoa Sen Trắng nhỏ bé không có lương tâm, chờ tôi tìm được anh, không đem anh lột da nấu ăn, tôi liền theo họ anh!”

Rồi giường đánh răng, giải quyết trong năm phút đồng hồ, sau khi xong mọi việc, Tô Khả quyết định gọi điện thoại cho Tô Cẩm Niên, dù là anh không đến trường học của cô, cô sẽ không có biện pháp hoàn thành nhiệm vụ.

Tô Khả buồn bực N lần, sau đó bấm số điện thoại Tô Cẩm Niên.

“Tút TUT TUT...” vang lên thật lâu, bên kia truyền đến “Thật xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang bận.” Tô Khả giận đến ‘giậm chân đấm ngực’ liên tục.

Sau đó, Tô Khả thờ phỉ phò cầm Lang Nha bổng (gậy rỗng sỗng, có gai nhọn), sau đó lấy sợi dây cùng với thuốc mê lần trước lấy trong phòng thí nghiệm y, lắc mạnh cơ thể.

*

Tô Cẩm Niên ở thư viện, cùng với Trịnh Duyệt.

Trịnh Duyệt cười híp mắt nhìn Tô Cẩm Niên. Quả nhiên, anh còn để ý mình, nếu không sẽ không vì một tin nhắn của mình, là có thể gọi anh cùng học tập với mình.

Tô Cẩm Niên ngồi tại chỗ, nhìn nụ cười dịu dàng trên mặt Trịnh Duyệt, trong đầu bất tri bất giác thoáng qua nụ cười đáng đánh đòn của Tô Khả kia, không nhìn được lắc đầu trầm ngâm mình một tiếng.

Nhìn thời tiết sáng sủa ngoài cửa sổ, Tô Cẩm Niên thờ dãi, hướng về Trịnh Duyệt nói, “Anh đi ra ngoài một chút.”

Trịnh Duyệt mỉm cười, “Được ạ.”

Đợi đến Tô Cẩm Niên rời đi, Trịnh Duyệt mới phát hiện, Tô Cẩm Niên quên cầm điện thoại đi nha.

Con kia màu trắng iPhone lẳng lẳng nằm ở trên bàn, lòng Trịnh Duyệt ngứa ngáy. Cô biết người được giáo dục tốt thì làm chuyện này không đạo đức, nhưng mà, không nhìn, cô lại không chịu được ám ức trong lòng. Điện thoại di động này thật hấp dẫn, không thể nghi ngờ đối với quả táo của Eva. Cho nên Trịnh Duyệt nhìn coi không có người nào, khẽ cắn răng, liền lấy đi động qua.

Chỉ là cô còn chưa có mở màn hình, liền truyền đến “Tự tự ——” chấn động. Phía trên dòng chữ “Tô Khả” không ngừng chớp nháy.

Trịnh Duyệt nhìn hai chữ “Tô Khả” này, nội tâm ghen tỵ như là bị kiến cắn, khó chịu muốn chết. Tại sao cô ta đuổi theo người đàn ông này vài chục năm, bị cô gái “Tô Khả” dễ dàng theo đuổi vậy!

Vì vậy, Trịnh Duyệt quyết tâm nhấn nút ngắt, trong lòng thấp thỏm không yên, sau đó đem cuộc gọi xóa đi.

Vừa lúc đó, Tô Cẩm Niên ra ngoài quay trở lại, Trịnh Duyệt bị sự xuất hiện đột ngột của Tô Cẩm Niên làm giật mình.

Mặt Tô Cẩm Niên vẫn lạnh lùng không biểu cảm như cũ.

Trịnh Duyệt có chút không tự nhiên cười cười, “Sao lại quay trở lại?”

“Lấy điện thoại.” Tô Cẩm Niên nhàn nhạt nói ba chữ.

Trịnh Duyệt đưa tới, trong lòng vô cùng không được tự nhiên, tiếp tục cười nhẹ nhàng, “Em mới vừa thấy, muốn cho đem ra đây cho anh.”

Lông mày Tô Cẩm Niên nhíu lên nhìn cô một cái, lấy đi động, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Trịnh Duyệt cắn môi, nhìn bóng lưng Tô Cẩm Niên, bút máy trong tay muốn gãy làm đôi.

Tô Cẩm Niên lấy đi động, sau đó liếc mắt nhìn, thấy cũng không có gì đặc biệt, liền đem điện thoại di động để vào trong túi.

*

Mười phút sau, Tô Khả hùng hổ đi đến trường quân đội. Bác bảo vệ thấy Tô Khả cầm Lang Nha bổng và một con túi, “Khả Khả à, cô tới đây làm gì?”

Bác này và Tô Khả đã rất quen, cho nên nhìn thấy Tô Khả tới đây thì cực kỳ nhiệt tình chào hỏi.

Tô Khả cười, “Tôi tới tìm Cẩm Niên.”

“A a, vậy mau vào đi, tôi không thấy cậu ấy ra khỏi trường.”

Tô Khả gạt mạnh đầu, “Được, hẹn gặp lại bác Lý.”

Thông thường, Tô Cẩm Niên không có ở ký túc xá, sẽ đi thư viện, được Đoàn Lạc Phong làm tình báo cho Tô Khả, nên hiểu rất rõ ràng. Dù sao cái người Tô Cẩm Niên này, dường như không có gì đặc biệt hứng thú yêu thích, trong đó phải nói đến thích xem sách quân sự, vậy cũng chỉ có cái này.

Tô Khả tính đi đến thư viện thử vận may một chút, chỉ là còn chưa đi được mấy bước, liền thấy một Tô Cẩm Niên, từ từ đi trên đường mòn ở thư viện.

Chỗ đó là lần đầu Tô Khả và Tô Cẩm Niên “hôn” nhau, mắt Tô Khả sáng lên, chẳng lẽ Hoa Sen Trắng của cô đang nhớ lại lúc bọn họ hôn môi?

Trong lòng Tô Khả cười “Ha ha” hai cái, nhìn thấy bên cạnh có một lối đi nhỏ, nhìn lại Lang Nha bổng cùng với thuốc mê đã chuẩn bị xong sau lưng mình, Tô Khả kích động men theo mà đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Ghi chép số liệu

Editor: BeCuacon

Mặc dù là đường mòn mát rượi của trường quân đội, nhưng khác với ở trường học của Tô Khả, ở đây đều là trồng cây bách xanh ngắt, đáng mừng là mấy cây này đều xanh ngắt ngay thẳng, giống như tấm bình phong thiên nhiên. Có thể phỏng chừng Tô Khả bị tở Tô Cẩm Niên phát hiện.

Cho dù như thế, Tô Khả vẫn đi cẩn thận, sợ bị Tô Cẩm Niên phát hiện.

Cô lặng lẽ đi, đầu của Tô Cẩm Niên trong tầm mắt của Tô Khả, từ gò má từ từ biến thành cái ót, Tô Khả nhếch miệng, mục tiêu càng ngày càng đến gần.

Cô không ngừng khăn trương, trái tim nhỏ “bùm bùm” nhảy không ngừng, lòng bàn tay cũng toát mồ hôi, dù sao loại chuyện như vậy, cô vẫn là lần đầu tiên làm.

Cô nhẹ nhàng thở một hơi thật dài, sau đó hai tay cầm Lang Nha bỗng nắm thật chặt, cô điều chỉnh tốt vị trí của mình, để tìm vị trí đánh bất ngờ. Cô khăn trương không nhịn được đưa một tay vào túi quần của mình, trong túi còn có một ít thuốc mê y khoa, có thể không dùng đến nó liền cô gắng không dùng nó.

Khinh thường thở mấy hơi, Tô Khả nom nớp lo sợ bắt đầu đến gần hướng của Tô Cẩm Niên. Chân đạp trên nền đất bùn, còn là phát ra tiếng “xịt xịt”.

Tô Khả vừa định vươn tay cầm Lang Nha bỗng đánh lên bả vai Tô Cẩm Niên, Tô Cẩm Niên như là phát hiện cái gì đó, trong nháy mắt quay đầu lại.

Tô Khả không còn kịp dừng lại, lúc cây gậy gần tới Tô Cẩm Niên, mắt Tô Cẩm Niên mở to, một tay đưa qua chặn tay Tô Khả lại, sau đó vươn tay bóp một cái, Tô Khả bị đau, cây gậy rớt xuống đất, phát ra tiếng “Lộc cộc”.

Có lẽ liên quan đến việc Tô Khả dùng lực thật mạnh, vì quán tính, Tô Khả có khuynh hướng ngã trên đất, nhưng mà do cô đi về hướng Tô Cẩm Niên, cho nên chuyện đương nhiên là Tô Cẩm Niên trở thành tâm điểm thị cho Tô Khả.

“Phịch ——”

Hai người cùng té lăn trên đất.

Chóp mũi Tô Khả chạm chóp mũi Tô Cẩm Niên, đôi mắt đen như mực giật mình Tô Cẩm Niên như vậy.

Tô Khả khốn khổ gào thét một tiếng: xong rồi.

Đáy mắt Tô Cẩm Niên mù mịt tức giận.

Tô Khả hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, một tay mò tới ống tiêm thuốc mê kia, móc ra trực tiếp đâm vào đùi Tô Cẩm Niên. Phòng thí nghiệm y dùng thuốc mê, so bệnh viện thì được tính nhỏ hơn, nhưng là được hiệu phát tác là rất nhanh, mặc dù tiêm vào ở cơ thể người sẽ không xuất hiện gì đáng ngại, nhưng mà Tô Khả vẫn đau lòng Tô Cẩm Niên, nói thế nào vật kia cũng là thuốc, cũng có ba phần độc.

Ai, nhưng vì một ít lợi ích của cô, cho nên Hoa Sen Trắng, tôi chỉ có xin lỗi anh.

Trong nháy mắt Tô Cẩm Niên cảm giác bắp đùi mình tê rần, nhìn chăm chăm Tô Khả, nghiêng răng nghiêng lợi, “Tô, Khả! Cô tiêm cho tôi cái gì!”

“Ai da, dù sao cũng không phải ma túy á.” Tô Khả bò dậy khỏi người Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên muốn đứng dậy, nhưng anh cảm giác bắp đùi mình hơi tê dại, có chút khó nhúc nhích, “Thuốc, tê, khăn, cấp?”

Tô Khả cười “Ha ha”.

Tô Cẩm Niên có loại kích động muốn giết Tô Khả, đưa tay lên bấu vào cổ của Tô Khả, “Cô biết cô đang làm gì không?”

Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên như vậy, hình như lần đầu tiên nhìn anh như vậy, tức giận như vậy, trong lòng của cô thoáng qua một chút hối hận, nhưng là, làm cũng đã làm, còn có thể làm sao nữa?

Tô Khả nói: “Cầm Niên, xin lỗi.”

Cô biết bây giờ Tô Cầm Niên không có hơi sức, quả nhiên, tay của anh dần dần hạ xuống, mắt vẫn nhìn chăm chăm Tô Khả, cuối cùng chậm rãi nhắm mắt lại ngủ mê man.

Cuối cùng lúc Tô Khả nhìn Tô Cầm Niên ngủ mê man vì thuốc mê, chột dạ không dứt, nhìn quanh bốn phía, trong lúc nhất thời không biết đem anh đi đâu, nếu như là ở trường của mình, sẽ có một kho hàng nhỏ, nhưng mà nơi này, thật là cô không biết nên đem Tô Cầm Niên “kéo” tới chỗ nào, sau đó ghi số liệu.

Chỉ là nhìn bên này khắp nơi là cây, xanh um tươi tốt, cũng coi rất hiếm người qua lại, ngược lại là lá canh rất tốt.

>

Cho dù như thế, Tô Khả vẫn đem Tô Cầm Niên cổng lên, tính toán rồi đi về hướng rừng cây nhỏ sau thư viện.

Thật nặng nề, nhìn thân thể Tô Cầm Niên thon gầy, nhưng mà bền chắc cực kì, Tô Khả chưa đi được vài bước đã mệt đến thở hồng hộc, nhưng vì sự nghiệp to lớn của cô, Tô Khả sẽ làm bất cứ giá nào, cắn chặt răng cố gắng tiến về trước.

Thật vất vả đem Tô Cầm Niên chuyển đến thư viện, Tô Khả phát hiện phía sau thư viện có một phòng học nhỏ, Tô Khả nghĩ “Xe tới trước núi tất có đường, thuyền tới cầu tự nhiên thẳng”!

Mô phật, cả Ngọc Hoàng đại đế cũng đang giúp cô, nếu số liệu lớn nhỏ của Hoa Sen Trắng cũng không thể nghiên cứu tới tay, cô cũng thật xin lỗi thiên thời địa lợi nhân hòa rồi.

Vào phòng học nhỏ này, chuyện đầu tiên Tô Khả đem cửa khóa trái, chuyện thứ hai là xem có máy quay phim hay không, hết cách rồi, cô cũng không muốn để cho thân thể Hoa Sen trắng nhà cô bị những người khác thấy.

Sau khi kiểm tra xong mọi thứ, Tô Khả tỏ vẻ cực kỳ hài lòng. Nhanh chóng đem Tô Cầm Niên di chuyển đến bàn, bắt đầu “Hoành đồ đại kế” của cô.

Nhìn hai mắt nhắm ngủ say của Tô Cầm Niên, mặt trắng nõn nhàn nhạt một chút phấn, da thịt trơn bóng giống như ngọc đẹp cao cấp, lông mi thật dài, dưới ánh mặt như hai mảnh cắt tía. Nét mặt anh khi ngủ đẹp nhu hòa, trên trán một ít lông măng tinh tế, ánh mặt trời chiếu nghiêng, giống như mạ một tầng ánh sáng vàng óng ánh.

Quá đẹp.

Tô Khả có chút ngây ngô mà, không nhận được lại gần nhìn kỹ hơn.

Bộ dạng Tô Cầm Niên ngủ, giống như là một từ trong bức tranh “Thần Tiên công tử”. Hơi thở không màng danh lợi, khiến lòng người cũng an bình không ít.

Tô Khả cúi người, len lén hôn một cái. Sau khi hôn xong, tâm tình cuồng loạn không dứt, giống như là mất khống chế, muốn nhảy ra khỏi ngực. Cô cũng không phải là chưa hôn Tô Cầm Niên, nhưng mà bây giờ có loại rung động này, rung động vô cùng mãnh liệt, được rồi, cô càng ngày càng biết rõ, cô là lún thật sâu vào rồi.

Tô Cầm Niên ơi Tô Cầm Niên, quả nhiên anh ma quỷ của tôi, bởi vì anh, tôi từ sắc nữ thăng cấp thành sắc ma. Chỉ là, tôi không hối hận!

Vì vậy, Tô Khả dùng hai tay, bắt đầu cởi quần áo của Tô Cầm Niên. Trong lòng lẩm nhẩm: “Bạn học Tô Cầm Niên, chỉ là tôi cần phải có số liệu mà thôi. Thật chỉ là cần số liệu mà thôi.”

Lúc cởi quần áo, tay Tô Khả vẫn run rẩy, ánh mắt nhìn quyến tập nhỏ trắng trắng. Tô Khả lại trấn định tự nói với mình: cô là bạn gái của anh ấy, cô không nhìn cái kia của anh chẳng lẽ đi nghiên cứu người khác sao? Lặp lại một trăm lần, Tô Khả hành động cũng ung dung hơn.

Anh chỉ mặc một cái áo sơ mi một cái quần thoải mái thôi, cho nên không tới mười phút, thân thể thuần khiết của Tô Cầm Niên đập vào mắt Tô Khả.

Này là ngực trắng nõn, dưới ánh mặt trời, láng bóng ẩm áp như một viên ngọc trắng, làm cho Tô Khả chảy nước miếng mãnh liệt, nhưng là chảy nước miếng cũng không được, anh ngủ, cô ăn không được.

Thờ dài, có chuyện quan trọng, quan trọng hơn.

Ánh mắt của Tô Khả không nhận được nhìn đến chỗ kia, sau đó xấu hổ che mặt.

Thật là nóng! Mặt của cô cần phải được bom mấu.

Hoa Sen Trắng của cô, quả nhiên là chiến đấu cơ trong chiến đấu cơ! Về sau người nào ở trước mặt cô nói, con trai đẹp trai lớn lên đều là gây Kim Cham Cô, cô liền chặt chết họ!

Cẩn rằng, lấy công cụ, bắt đầu đo lường.

Nhiệt độ của anh trong bàn tay cô, chỉ một loại nhiệt độ, làm cho cô khó khăn mãi. Quả nhiên, tiếp xúc trực tiếp so với tiếp xúc cách lớp vai, cảm giác của tay quả thật khác nhau trời vực!

“Ừm—”

Tô Khả vừa len lén liếc nhìn “chiến đấu cơ” của Hoa Sen Trắng nhà cô, vừa tính ghi chép số liệu vào quyển sổ của mình, đột nhiên tiếng thở nhẹ của Tô Cẩm Niên truyền vào tai của cô.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Cẩm Niên tỉnh lại

Tiếng rên nhẹ rất nhẹ, nhưng là đủ để dọa Tô Khả sợ cúc hoa căng thẳng, bút trong tay cũng rơi xuống đất, phát ra một tiếng “Lạch cạch”.

Tô Khả quay đầu, nhìn chân mày Tô Cẩm Niên nhú chặt, Tô Khả nín thở im hơi lặng tiếng, lại gần? Nhanh như vậy đã tỉnh rồi hả? Phải biết rằng, mặc dù loại thuốc mê này là phòng thí nghiệm y dùng hiệu quả nhanh, nhưng mà có thể làm chuột trắng nhỏ ngủ mê man ba giờ.

Nhưng mà hiện tại tiền tiền hậu hậu cô bận rộn cũng mới nửa giờ mà? Anh liền đã tỉnh rồi? Tô Khả có cảm giác muốn khóc.

Một lúc sau, chân mày nhú chặt của Tô Cẩm Niên chậm rãi mở mắt ra. Đầu tiên anh thấy là trần nhà màu trắng, sau đó nghiêng đầu, chính là thấy vẻ mặt sợ hãi của Tô Khả.

“Tô, Khả!” Trong nháy mắt, ánh mắt của anh tràn đầy tức giận, cứ hai chữ như vậy, giống như đem muốn đem Tô Khả xé nát.

“Cẩm Niên, anh đã tỉnh hả, ha ha...” cười nhưng Tô Khả nội lưu đầy mặt.

Tô Cẩm Niên muốn ngồi dậy, chỉ là thân thể vẫn còn chút tê tê, vẫn còn rất khó có thể nhúc nhích thân thể. Nhưng suy cho cùng anh là người lính đặc công, tê dại một chút tính là gì, cho nên anh khẽ cắn răng, lấy bàn tay chống xuống cái bàn, từ từ ngồi dậy. Khi ngồi dậy, cúi đầu đảo mắt qua, mình lại có thể

Anh bất động tại chỗ, trong nháy mắt mặt của anh đột nhiên đỏ lên, ngay sau đó vành tai trắng trẻo cũng đều mang một vàng sáng màu đỏ, dưới ánh mặt trời màu vàng, hết sức mê người.

Trán của anh nổi lên gân xanh “Thình thịch” nhảy, hai tay nắm chặt thành quyền, tiếp theo không khí cũng ngưng trệ.

Trong lòng Tô Khả kêu rên một tiếng, sợ hãi gọi, “Cẩm Niên...”

“Cút!”

Tô Cẩm Niên ngẩng đầu lên, lạnh lùng liếc nhìn Tô Khả, “Vĩnh viễn không nên xuất hiện ở trước mặt tôi, nếu không tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết!”

Nếu như nói, mấy lần trước thấy lời nói của Tô Cẩm Niên đã rất khủng bố, trước mắt Tô Cẩm Niên như thế này, từ đáy lòng cô bắt sinh ra sợ hãi, cô cũng biết chuyện tình của mình, có chút hoang đường, nhưng mà người không ngông cuồng thì uống tuổi trẻ nha.

Cô cũng biết, nói xin lỗi với anh nhất định vô dụng, nhưng từ nay về sau, nếu như cô nghe lời anh nói mà cách xa anh, như vậy đời này cô không cần nghĩ được ở cùng với anh rồi.

Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên, hình như anh vẫn không có ngồi dậy, cô cũng biết, thuốc mê còn sót lại trong cơ thể anh, còn một chút tác dụng.

Tô Khả vừa tiến lên vừa nhắm mắt cắn răng một cái, hướng về phía Tô Cẩm Niên nói, “Tôi chỉ làm một bản ghi chép mà thôi.”

Tô Khả thấy được Tô Cẩm Niên không có lên tiếng, lại nói, “Bài tập của tôi chính là nghiên cứu tiểu **, tôi không nghiên cứu anh, chẳng lẽ nghiên cứu người con trai khác sao! Anh là bạn trai tôi mà!”

Tô Cẩm Niên ngẩng đầu lên, môi anh khạc ra một chữ: “Cút!”

Tô Khả nghĩ, thế nào cũng đều như vậy rồi, có tệ hơn nữa thì cũng không thể tệ hơn bây giờ, hơn nữa, Tô Cẩm Niên cũng là muốn làm quân nhân, không khả năng làm ra chuyện vi pháp pháp luật, tính mạng của cô khẳng định vẫn còn đang an toàn, vì vậy là gan lại lớn ra, cười nói với Tô Cẩm Niên, “Tôi không muốn!”

Hai tay Tô Cẩm Niên nắm thật chặt, Tô Khả âm thầm nghĩ rốt cuộc có biện pháp gì có thể làm cho quan hệ của hai người hơi phục hồi một chút. Dù sao tình huống trước mắt này, quan hệ của bọn họ đã bị đóng băng.

Tay Tô Khả sờ trúng một vật cứng, đó là điện thoại di động của cô, ánh mắt Tô Khả sáng lên, phá hỏng rồi thì xây dựng lại!

Vì vậy, Tô Khả trực tiếp nhào vào người Tô Cẩm Niên, trong nháy mắt thân thể Tô Cẩm Niên vốn không có hơi sức lại bị Tô Khả đụng ngã, nằm ở trên bàn. Nhìn cặp mắt Tô Cẩm Niên tràn đầy tức giận, Tô Khả hơi bị chột dạ, nhưng là Tô Khả không đếm xỉa đến, sau đó lấy tay kéo, đem áo khoác mình cởi.

“TÔ KHẢ!” Ánh mắt Tô Cẩm Niên nếu như có thể phun ra lửa, vậy nhất định có thể đem Tô Khả thiêu đốt thành tro, không sót lại gì.

Áo khoác Tô Khả rơi ra phía sau, lộ ra áo sơ mi màu trắng nhạt, bởi vì áo sơ mi rất chỉnh tề, lại thêm khi cởi áo khoác Tô Khả ưỡn ra, cho nên có thể mơ hồ thấy được áo lót màu trắng tinh.

Tô Khả nhìn mắt tròn to của Tô Cẩm Niên, cô cúi người, nói với Tô Cẩm Niên, “Cẩm Niên, anh đừng khản trương nha, lấy tình huống trước mắt này, giữa chúng ta nếu như muốn XXOO, có vẻ như sẽ có chút khó khăn, nhưng mà nếu như anh muốn, khẳng định tôi sẽ vô cùng phối hợp.”

Lồng ngực Tô Cẩm Niên phập phồng cực nhanh.

Tô Khả nhìn lồng ngực trắng nõn tròn bóng của Tô Cẩm Niên, một tay xẹt qua trước ngực anh, bên này siết chặt bên kia vui đùa một chút, hiển thị rõ ý đùa đùa, “Cẩm Niên, vóc người của anh thật tốt, làn da so với con gái còn trơn mịn hơn, làm thế nào, nhìn anh, tôi liền không bao giờ muốn nhìn đàn ông khác rồi. . . Ài, anh nói muốn tôi rời đi, nếu không tôi thật sự cưỡng bức anh đó? Ít nhất không thể để cho tôi tự hối hận đúng không?”

“Tô Khả, cô sẽ phải hối hận!”

“Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu! Có thể đem Hoa Sen Trắng – cái người này ăn vào trong bụng, chết cũng không tiếc. Anh nói có đúng hay không?” Nói xong, Tô Khả chậm rãi lấy điện thoại di động ra, mở chức năng chụp hình của điện thoại di động, lại đem cổ áo sơ mi của mình cúi xuống thật thấp, làm cho trên hình ảnh nhìn giống như là cô không có mặc quần áo, một tay câu qua cổ Tô Cẩm Niên, lấy đầu mình tựa vào cổ Tô Cẩm Niên, nhìn vô cùng mập mờ. (Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu: chết dưới tay người đẹp thì có thành quỷ cũng phải phong lưu)

Cuối cùng Tô Cẩm Niên cũng hiểu dụng ý vừa rồi của Tô Khả, “Cô dám chụp!”

“Sao lại không dám!” Tô Khả nói: “Không chỉ có chụp hai chúng ta, tôi còn phải chụp toàn bộ quang cảnh của anh! Anh dám uy hiếp tôi cách xa một chút, tôi liền đem nó đăng trên mạng!”

“Tôi sẽ khiến cô hối hận!” Anh nói vô cùng lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén.

“Chết còn không sợ, còn sợ anh uy hiếp sao!” Tô Khả đã là “lợn chết không sợ phòng nước sôi” rồi, “tách tách” chụp ảnh, xong xuôi thì đứng dậy cười, lấy tay đem quần áo sửa sang xong, tính chụp toàn thân không che đậy của Tô Cẩm Niên lại.

Tô Cẩm Niên tròn mắt nhìn, một tay đem hết toàn lực che bộ phận quan trọng của mình, giờ tay lên cũng có chút tổn công, tê tê, khó chịu muốn chết.

Tô Khả thổi thổi huyết khí, “Tôi mới vừa là sờ soạn để đo, anh che nữa cũng không có tác dụng!” Vừa nói, vừa chụp không ít.

Sắc mặt Tô Cẩm Niên âm trầm, trong lòng anh thề, nếu như không khiến Tô Khả chịu đau khổ, vậy thì anh không phải là Tô Cẩm Niên!

“Thùng thùng ——”

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên đều cứng đờ toàn thân.

“Thật kỳ quái, sao lại khóa trái?” Ngoài cửa truyền đến âm thanh của một người đàn ông trung niên, sau đó lại truyền tới âm thanh “Xột xột xoạt xoạt”.

Chẳng lẽ là dùng chìa khóa mở cửa?

Đầu óc Tô Khả lóe qua ý này, hoảng hốt một hồi, sau đó trực tiếp đem quần áo Tô Cẩm Niên tới. Người đàn ông của cô chỉ có thể để cô nhìn, những thứ khác, ai cũng đừng nghĩ được nhìn.

Mất lạnh của Tô Cẩm Niên liếc nhìn Tô Khả, Tô Khả tránh được ánh mắt của anh.

Tô Khả lấy quần lót trước, trực tiếp mặc vào hai chân của anh, nhìn tay còn che của Tô Cẩm Niên một cái, Tô Khả gấp gấp nói, “Chớ che, tôi đã sớm nhìn thấy, sờ hết rồi!” Bây giờ mặc quần quan trọng hơn!

“Tô, Khả!”

“Chớ kêu tên tôi, lỡ tai bị chai rồi!” Tô Khả vội vàng nói, “Nhanh lấy tay ra, tôi mặc giúp anh!”

Chương 40: Bị phát hiện rồi

Editor: Becuacon

Tô Cẩm Niên xoay đầu nhắm mắt lại.

Lúc Tô Khả mặc cho Tô Cẩm Niên, hai tay run run, tay của cô thỉnh thoảng sẽ đụng phải chỗ kia của Tô Cẩm Niên. Mặt cô đỏ tới mang tai, Tô Cẩm Niên còn hơn như vậy.

Một cái quần lót tổn sức của ‘chín trâu hai hồ’ khó khăn lắm mới có thể mặc vào. Thở nhẹ ra, cô lấy thêm quần áo thay Tô Cẩm Niên mặc vào, chút thời gian trôi qua, trong phòng yên tĩnh tới nỗi âm thanh hạt bụi rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ ràng.

Ngoài cửa lại truyền tới âm thanh của chú trung niên kia, "Mẹ nó, cái chìa khóa vẫn còn ở chỗ ông Vương, thôi, ngày mai rồi hãy giải quyết." Tô Khả vỗ vỗ bộ ngực nhỏ, thật là vô cùng nguy hiểm nha.

Cuối cùng toàn bộ áo quần của Tô Cẩm Niên cũng mặc vào, chỉ là có chút không ngay ngắn chỉnh tề mà thôi, tảng đá lớn trên đầu Tô Khả, lúc này mới thoáng rơi xuống đất.

Tô Khả nghi hoặc, lặng lẽ đi tới cửa, ghé vào cửa nghe lén, bên ngoài thật là không có động tĩnh, Tô Khả cẩn thận mở cửa, quả thật giống y hệt ăn trộm, Tô Khả âm thầm khinh bỉ mình.

Nhưng sau khi khóa cửa bị dời đi một chút, hướng về phía trong, lại kéo không nhúc nhích? Trong nháy mắt, đôi mắt Tô Khả tròn tròn, tiếp tục kéo, ngoại trừ phát ra tiếng "Chi chi nha nha", những cái khác gì cũng không có.

Lúc này Tô Khả mới hậu tri hậu giác phản ứng kịp, hình như cửa bị khóa, đây là cái tình huống gì?

Tô Khả buồn bực xoay người nói với Tô Cẩm Niên: "Cẩm Niên, chúng ta bị khóa trái."

Tô Cẩm Niên nghe câu nói này, muốn đứng dậy, kết quả bởi vì hai chân còn vô lực, lại ngã ngối ở trên bàn, Tô Cẩm Niên tiếp tục mất lạnh nhìn Tô Khả, Tô Khả "Ha ha" cười mỉa, cực kỳ giống tiểu nhân.

Nhìn bộ dáng kia của Tô Cẩm Niên, Tô Khả lại lần nữa đi lên trước, vịn Tô Cẩm Niên, "Ha ha, thuốc mê hiệu quả nhanh đối với anh dường như có tác dụng không lớn, ha ha. . ."

Một tay Tô Cẩm Niên bóp cổ của Tô Khả, "Tô Khả, tôi thật sự muốn giết cô."

Tô Khả nói: "Đừng nha, Cẩm Niên, nói thế nào tôi cũng là bạn gái anh, coi như hai ta ở chỗ này trắng thẩn gặp nhau đi, đều là bình thường, anh không cần lộ ra vẻ mặt cô gái đang hoảng bị cưỡng bức đâu."

Nhìn mặt Tô Cẩm Niên đã xanh mét, Tô Khả chỉ có thể cười xấu hổ, "Tôi đều là tuân thủ luật pháp là thanh niên tốt nha, ha ha."

"Cô còn biết tuân theo luật pháp?" Âm thanh Tô Cẩm Niên rét buốt lạnh ngắt bay vào tai Tô Khả, làm cho Tô Khả cứng đờ. Sau này sẽ làm bác sĩ, dĩ nhiên Tô Khả biết, chưa được người trong cuộc ký tên, thuốc mê hay cái gì dùng linh tinh là phạm pháp, nhưng. . .

"Tôi sai rồi. . . Cẩm Niên. . ."

Tô Cẩm Niên không để ý tới Tô Khả nữa.

Tô Khả nói: "Tôi thật sự sai rồi. Tôi là do yêu sắc đẹp nên mới có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, ta chính là tội ác tày trời là phạm nhân tội lỗi quá lớn. . . Nhưng mà nếu như tôi không nhìn anh, nghiên cứu anh, tôi chỉ có thể nghiên cứu đàn ông khác à. . . Nhưng là nghiên cứu đàn ông khác, tôi chính là ‘hồng hạnh vượt tường’, xin lỗi anh nha. . . Cẩm Niên, phải biết rằng, thân thể cùng tâm hồn của tôi, vì anh mà tồn tại, cho nên Cẩm Niên, tôi quý gỏi van xin tha thứ. . ." (hồng hạnh vượt tường: ngoại tình)

Gân xanh trên trán Tô Cẩm Niên không ngừng nổi ra, ngực tích tụ hỏa khí càng ngày càng nhiều, sẽ không bộc phát, anh nhất định phải cho cô tức chết.

Chưa từng có cô gái nào, làm ra chuyện đen tối như thế, hơn nữa còn lễ trắng khí hùng, đem lý do nói rõ ràng mạch lạc!

"Cẩm Niên, tôi nói là đều là thật lòng nha. Dù sao cái kia của anh thật rất đẹp, tôi. . ."

"Cô im miệng!" Mắt Tô Cẩm Niên lạnh lùng nhìn lại.

Trong nháy mắt Tô Khả ngậm miệng, không nói thêm gì nữa.

Tô Cẩm Niên nghĩ, nếu như hơi sức mình khôi phục, vậy chuyện đầu tiên anh làm chính là đánh cái cô gái không biết điều này bất tỉnh rồi đưa đi càng xa càng tốt!

Tô Khả nhìn thần sắc Tô Cẩm Niên còn rất khó coi, lại dè dặt mà nói Tô Cẩm Niên nói: "Cơ thể vẫn không có sức sao? Nếu không nằm lại đi?"

Tô Cẩm Niên thật muốn tuôn ra câu tục đầu tiên từ khi sinh ra: nể em gái nguoi! Nhưng mà nhờ sự giáo dục tốt đẹp nên để anh nhìn cũng không nhìn Tô Khả một cái

Tô Khả buồn bực đi lại cửa, mở cửa ra, quả nhiên bị khóa, mở phắt, đây không phải là mới hai giờ chiều sao, sớm như vậy đã khóa cửa, cái đầu ông chú đó nhất định già bộ không biết đẩy chứ!

"Cẩm Niên, tối hôm nay nhất định chúng ta sẽ bị khóa một đêm rồi."

Tô Cẩm Niên không nói lời nào, thân thể của mình từ từ bắt đầu linh hoạt, hiện tại giờ tay lên, đã không còn tê tê như lúc này.

Tô Khả không nghe Tô Cẩm Niên trả lời, trong lúc nhất thời cũng lâm vào trầm mặc. Ai, may là da mặt cô dày như vậy, trong một bầu không khí ngột ngạt cũng chỉ có thể lựa chọn ngậm miệng.

Trời chiều dần dần buông xuống, ánh chiều tà vàng óng ánh cũng từ từ biến mất, Tô Cẩm Niên cảm giác cơ thể mình từ từ khôi phục sức lực, anh chậm rãi đứng dậy, thân hình tuấn tú trước mắt chiếu xuống, đem bóng dáng kéo dài thật dài.

Tô Khả nhìn đã sắc mặt như thường đang đi tới cô của Tô Cẩm Niên, trong lòng chẳng những thấp thỏm không có giảm bớt ngược lại tăng lên, "Cẩm Niên."

Mắt Tô Cẩm Niên cũng không nhìn Tô Khả, trực tiếp lướt qua cô.

Tô Khả cảm thấy khó chịu muốn chết, nhưng mà cô không hối hận, nếu lựa chọn một lần nữa, cô cũng sẽ làm như vậy, chỉ là nhìn anh không để ý tới cô, lòng của cô đau đớn vô cùng.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ, đổi lại cô là Tô Cẩm Niên, cô cũng sẽ không thích mình như vậy.

Tô Khả đi theo phía sau anh, "Cẩm Niên."

Tô Cẩm Niên chợt hướng cánh cửa kia đá một cước, "Phanh ——"

Trong nháy mắt cánh cửa này bị phá hết, bụi bặm bay lơ lửng trong không khí, kèm theo hiện tượng này là kêu 'đình đa' thật lớn khiến trái tim nhỏ của Tô Khả vừa kéo vừa kéo. (chắc nói chị sợ rớt tim)

Tô Khả biết, hiện tại Hoa Sen Trắng rất tức giận, nhưng cô vẫn nhát gan như cáy theo sát ở phía sau anh.

Còn chưa đi được mấy bước, Tô Cẩm Niên đứng lại, xoay người nhìn chằm chằm Tô Khả.

Lần này mắt Tô Khả mở to, cho nên không có đụng vào ngực Tô Cẩm Niên nữa.

"Di động." Hai chữ lạnh lẽo.

Tô Khả nghĩ đến tròn đó có hình khóa thân của anh, liền mạng lắc đầu.

Tô Cẩm Niên tiến lên, lấy tay bóp cổ Tô Khả, trong nháy mắt Tô Khả khó chịu không thở nổi. Mới vừa nãy Tô Cẩm Niên cũng bóp cổ cô, nhưng là khi đó anh không còn hơi sức, cho nên cũng không có cảm giác gì, nhưng mà Tô Cẩm Niên bây giờ không giống, hiện tại cả người anh tức giận cũng tính phát tiết trên người cô, cho nên một chút cũng không lưu lại tình cảm và thể diện.

"Điện thoại di động!"

"Tôi không đưa!" Tô Khả biết, nếu như ngay cả cái bảo đảm này cũng không có, như vậy sau này cô cùng anh, thật sự chính là mỗi người đi một ngã rồi.

Tô Cẩm Niên ép Tô Khả từng bước lui về phía sau, tựa vào trên tường, sau đó một tay anh hướng tới túi áo của Tô Khả, Tô Khả nhanh tay lẹ mắt, móc điện thoại di động trong túi ra nhét vào nịt y của mình..

Mặt Tô Cẩm Niên đã tối hẳn, "Cô cho rằng tôi không dám sao?"

Tô Khả cắn răng, "Vậy anh lấy đi, ngược lại tôi còn có thể hưởng thụ một chút."

Tô Cẩm Niên không có đụng phải cô gái nào không biết xấu hổ, vô si như vậy, tức giận dâng trào, trực tiếp đem áo khoác Tô Khả kéo xuống. Mấy tấm

hình này đối với anh chính là quả bom hẹn giờ, cho nên hôm nay anh phải xóa.

"Các người đang làm gì?" Âm thanh của chú trung niên lúc này lần nữa xông tới.

Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên quay đầu nhìn, chỉ thấy miệng chú này đã mở to như trứng ngỗng rồi. "O!"

Tô Cẩm Niên không vui quét mắt nhìn ông ấy một cái.

Chú ấy ngượng ngùng cười một tiếng, gương mặt già của ông ấy đỏ bừng, "Hắc, chuyện này vẫn là mướn phòng thì tương đối tốt hơn, nơi này tuy nói ít người một chút. . . Nhưng. . . Ai nha! Cửa của tôi!" Chú này còn chưa nói dứt lời, tầm mắt đã nhìn tới cánh cửa đồ nát, vội vàng chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tô Khả làm việc

Editor: Bún

Ông chú trung niên kia rất nhanh đã khóc được rồi, sau đó vẫn tiếp tục gào khóc bị thương."Ôi trời ơi, cửa của tôi! Hai người chính là đồ ranh con đáng chém nghìn lần, có cần phải chiến đấu kịch liệt như vậy không? Nếu không có tiền thuê phòng thì tại sao không lên núi dạo một vòng, tại sao lại chọn nơi tôi quản lý cơ chứ! Trời ơi, cửa của tôi ơi, trong thời gian tôi chỉ nháy mắt một cái, đã bị các người phá hoại! May mà tôi quay lại xem một chút, nếu mà không quay lại thì đến ngay cả hung thủ là ai tôi cũng không biết! Ôi, cửa của tôi ơi!"

Tô Khả và Tô Cẩm Niên khó được cùng nhau đen mặt một lần.

Ông chú trung niên kia ngẩng đầu lên."Hai người các cô các cậu, học tập không tốt còn chưa tính, còn đòi học người lớn cái gì mà đánh đã chiến, đánh đã chiến còn chưa tính, lại còn...thật sự quá là không thể tưởng tượng nổi rồi! Hai người các cô các cậu...cả hai người...mau theo tôi đến phòng báo vệ! Tôi muốn báo cáo, để cho lãnh đạo Hiệu hưng hăng phê bình hai người! Ôi trời ơi, trường quân đội mà có thể đào tạo học sinh như vậy, thật sự quá là..."

Ông chú trung niên kia bị một ánh mắt của Tô Cẩm Niên dọa cho sợ rồi, ngay lập tức không nói gì nữa.

Nhưng mà Tô Cẩm Niên chỉ nhìn liếc ông chú trung niên kia một cái thôi, sau đó gọi một cú điện thoại cho Triệu Lâm, để anh ta đến thư viện phía sau phòng học một chuyến rồi lập tức kéo Tô Khả đi.

Tất nhiên là ông chú trung niên kia không chịu buông tha, giữ chặt Tô Cẩm Niên lại, giống như không đồng ý cho anh đi, nhưng lại bị ánh mắt lạnh lẽo của Tô Cẩm Niên lướt qua, ông ta chỉ có thể ngượng ngùng thu tay lại, ông ta đợi đến lúc Tô Cẩm Niên kéo Tô Khả đi qua chỗ rẽ mới ân hận vỗ ngực liên tục, nhưng mà hình như ông ta có nghe thấy cậu ta có gọi bạn tới chỗ này xử lý, vậy thì tạm thời tin tưởng cậu ta đi.

Cổ tay Tô Khả bị Tô Cẩm Niên kéo đến đau, điện thoại đặt bên trong áo lót tiếp xúc với thịt khiến cô cảm thấy hơi đau. Tô Khả đi lảo đảo, cuối cùng cũng đến một rừng cây nhỏ có vẻ hẻo lánh, lúc này Tô Cẩm Niên mới dừng lại.

Tô Khả dùng ánh mắt đáng thương tội nghiệp nhìn Tô Cẩm Niên, âm thanh nũng nịu."Cẩm Niên ~"

Tô Cẩm Niên trực tiếp túm lấy vạt áo của cô."Tô Khả, tôi nói lại lần nữa, giao di động ra đây cho tôi."

"Anh hết hy vọng đi!" Tô Khả nhìn thẳng Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên không nói lời nào, bước lên, trong lúc đó hai tay bám chặt hai bên eo của Tô Khả, sai đó lộn đầu cô xuống, Tô Khả bị Tô Cẩm Niên treo ngược trên không trung rồi.

"A..." Tô Khả bị Tô Cẩm Niên dọa sợ, lúc này mới phát hiện ra hoàn cảnh của mình, bởi vì bị treo ngược cho nên máu hướng xuống não cho nên đầu Tô Khả có chút mờ mịt. "Anh làm gì thế, Cẩm Niên, anh mau thả tôi xuống!"

May mà Tô Cẩm Niên nhắc cô lên trên, sau đó đưa lên đưa xuống.

"Cạch..."

Điện thoại di động từ trong áo lót của Tô Khả rơi xuống thảm cỏ.

Lúc này Tô Khả mới biết, mục đích của Tô Cẩm Niên là gì, nhìn chiếc điện thoại màu trắng thân yêu của mình, trong lòng đau thương một lúc.

Tô Cẩm Niên neho mắt lại, ném Tô Khả qua một bên.

Vốn là Tô Khả bị ném đến choáng váng đầu óc, khoảnh khắc lấy lại tinh thần kia, điện thoại đã ở trong tay Tô Cẩm Niên rồi, anh vô cùng thông thạo mở màn hình.

Tô Khả đứng lên, bỏ nhào về phía anh, kiễng chân vươn tay ra bắt điện thoại. "Trả điện thoại lại cho tôi!"

Bỗng nhiên Tô Cẩm Niên hét to một tiếng với Tô Khả. "Đứng nghiêm cho tôi!"

Tô Khả bị dọa sợ đến không dám động đây, trơ mắt nhìn Tô Cẩm Niên giằng vò điện thoại của mình.

Tô Cẩm Niên mở màn hình ra, màn hình bảo vệ chính là hình ảnh anh nghiêng người tựa vào cây ngô đồng, cũng không biết có phải đã bị Tô Khả xử lý qua hay không mà màu sắc tổng thể của bức ảnh lại vô cùng ảm áp.

Tô Cẩm Niên nhìn Tô Khả.

Tô Khả đỏ mặt, cô nhớ hình bảo vệ của điện thoại là do lần trước lúc anh chờ cô được cô tiện tay chụp lại, cô sợ lúc anh xóa những ảnh kia thì cũng xóa luôn cả những tấm ảnh này.

Cho nên cô chỉ có thể đau khổ nói với Tô Cẩm Niên. "Anh chỉ có thể xóa những bức ảnh không mặc gì thôi, những cái khác tôi không cho phép!"

Tô Cẩm Niên không để ý đến Tô Khả, trực tiếp tìm đến những tấm ảnh cô vừa mới chụp.

Nhìn thấy ảnh cả người không mặc gì của mình, sự tức giận trong lòng anh trong nháy mắt bùng nổ, mở từng tấm ra, không chút lưu tình nào xóa đi. Sau đó nhìn mấy tấm ảnh khác bị cô chụp lại, cũng không chút lưu tình nào xóa đi từng cái, sau khi xác định trong máy cô không còn cái ảnh nào của mình nữa, Tô Cẩm Niên mới ném điện thoại vào trong tay Tô Khả. "Về sau không cần xuất hiện trước mặt tôi nữa."

Tô Khả nhận được điện thoại, việc đầu tiên là lập tức xem ảnh chụp, mở màn hình ra thấy hình nền màu xanh, cô cũng biết, tất cả ảnh cô chụp về anh đều bị anh xóa sạch sẽ rồi.

Trong lúc này Tô Khả hơi sững sốt.

Cô chạy lên từ phía sau ôm lấy lưng anh, bị anh không chút lưu tình nào tách hai tay ra, anh xoay người đẩy cô ra, anh nói. "Tô Khả, không nên ép tôi."

Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên.

"Sức nhẫn nại của mỗi người đều có giới hạn." Nói xong không chút do dự nào ra khỏi rừng câu nhỏ này.

Tô Khả bước nửa bước rồi dừng lại, chỉ có thể nhìn bóng lưng anh dần dần biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Gió buổi chiều hơi lớn, nói cho cùng cũng là mùa thu rồi, hai tay Tô Khả ôm lấy cánh tay của mình, nhìn bầu trời đen kịt, bước những bước nặng nề rời khỏi trường học của Tô Cẩm Niên.

Còn chưa bước ra khỏi trường học mới nhớ ra, bài tập của mình còn ở phòng học nhỏ ở phía sau thư viện trường học của Tô Cẩm Niên, mặt cô lại trắng bệch rồi.

Tô Cẩm Niên trở lại ký túc xá của mình, cả khuôn mặt vẫn xanh mét.

Mấy bạn cùng phòng đưa mắt nhìn nhau.

Tôn Dương Dương nhìn Tiền Vũ. "Cậu nói xem lão đại bị làm sao thế? Vừa mới gọi Triệu Lâm xuống, sao bây giờ lại trở về một mình?"

Tiền Vũ lén lút nói thầm vào tai Tôn Dương Dương. "Không biết, vẻ mặt giống hệt như vừa bị người khác cưỡng gian vậy, có phải anh ấy bị Tô Khả xúc phạm không?"

"Làm sao có thể, với năng lực của lão đạo, người nhỏ bé như Tô Khả kia dù có đói khát nữa thì cũng bị lão đại làm cho hài lòng." Tôn Dương Dương làm dáng vẻ của người từng trải nói với Tiền Vũ.

Lúc này, Lý Quân lén lút đứng sau lưng hai người họ, nhỏ giọng nói một câu. "Lão đại muốn phá sách rồi."

"Rầm..."

"Rầm."

Hai quyển sách, một quyển rơi trúng một cái đầu.

"Ồ ô ô..."

"Ồ ô ô..."

"Lão đại..." Hai người ôm đầu ngẩng đầu lên, nhìn hàn khí tản ra trong mắt Tô Cẩm Niên lại không dám nói gì. Nhưng lại yên lặng rơi lệ trong lòng: Lão đại làm sao thế? Gần đây lại khó hầu hạ như vậy?

"Ít tám chuyện thôi, luyện tập nhiều vào, chỗ sung sẽ biến mất." Lý Quân đứng trước mặt hai người, nói những lời vô cùng sâu sắc, sau đó lén lút trở về vị trí của mình.

Tiền Vũ và Tôn Dương Dương thăm mắng Lý Quân vui sướng khi người gặp họa, sau đó mỗi người trở về chỗ ngồi của mình, yên lặng chăm chọc.

"Lão đại, lão đại..." Giọng nói của Triệu Lâm xuyên qua cánh cửa truyền vào ký túc xá.

Mở cửa ra, chỉ thấy Triệu Lâm cầm vài thứ trong tay.

"Có chuyện gì." Tâm trạng của Tô Cẩm Niên thật sự là không tốt đến cực điểm rồi.

"Haha, không có chuyện lớn gì, haha..." Triệu Lâm cười đến vô cùng bí ôi. "Chỉ là cảm thấy hôm nay anh đặc biệt mạnh mẽ thôi." Sau đó, Triệu Lâm dùng vẻ mặt ái muội nhìn Tô Cẩm Niên. "Ông chú ở thư viện kia đã nói hết tình hình chiến đấu của hai người với tôi..."

"Rầm..." Một quyển sách rơi trúng đầu Triệu Lâm.

Triệu Lâm hơi choáng váng, sau khi lấy lại tinh thần, lại làm vể mặt. "Tôi hiểu mà, tôi sẽ không nói ra ngoài." Sau đó đưa một đồ vật giống như dâng một thứ gì đó vô cùng quý hiếm cho Tô Cẩm Niên. "Đây là bài tập của vợ anh."

Tô Cẩm Niên lạnh lùng nhìn Triệu Lâm.

Triệu Lâm chẳng biết chuyện gì xảy ra nhìn vẻ mặt đang xem kịch vui của mấy thằng bạn cùng phòng, vẻ mặt của mấy người bạn khi nhìn Triệu Lâm chính là. "Bọn tôi cũng không rõ lắm."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Học được cách thay đổi

Hai tay của Triệu Lâm vẫn trong trạng thái lơ lửng trên không, nửa ngày, cũng không thấy Tô Cẩm Niên vươn tay cầm lấy sách bài tập của Tô Khả đi. Triệu Lâm chỉ có thể ngượng ngùng rồi nói câu, "Tô Khả"

Trong khoảng thời gian ngắn không khí ở phòng ngủ có chút kì lạ.

Tìm gan Triệu Lâm đập thành vụn lên, nhìn mặt Tô Cẩm Niên như Bao công, trong lòng thầm nghĩ, hình như anh không có làm sai gì chứ? Sao lão đại tức giận như vậy?

Đầu đưa của anh bắt đầu nhớ lại. Lúc ban đầu, anh và mấy người khác đang bát quái với nhóm em gái, nói chuyện phiếm, tán gẫu vớ vẩn, kế tiếp một hồi tiếng chuông, lão đại gọi điện thoại đến, ý là để cho anh đến chỗ thư viện phía sau phòng học xử lý công việc, anh lập tức đứng dậy rất vui vẻ chạy tới.

Đi thư viện, lão đại không có ở đây, ngược lại thấy được chú quản lý u mê không dẫn đường. Nếu nói chuyện vốn là của bị Cẩm Niên phá, sau đó anh xử lý giúp. Ở bên trong, chú ấy và anh bùm bụp nói bát quái mới phát sinh phía dưới, nhân tiện lại đưa cho anh bài tập của Tô Khả ở phòng học.

Tiếp tục nữa chính là anh kích động quay về, nói cho anh ấy biết bài tập của Tô Khả ở trong tay của anh, mặc dù trong lòng vô cùng đáng trào muốn chia sẻ với mọi người chuyện lão đại điên cuồng hôm nay, nhưng dường như vẫn không thể nói ra khỏi miệng, cho nên cũng không thật sự đắc tội anh ấy.

Hắc, sao lão đại trở nên không muốn gặp anh đây?

Về mặt Triệu Lâm không chắc chắn, tiếp theo nhìn lại Tô Cẩm Niên một cái, chẳng lẽ anh này sinh bực bội với Tô Khả? Cũng không thể, cũng điên cuồng một ngày, tình cảm nhất định là ngọt ngào suôn sẻ.

Ánh mắt Triệu Lâm sáng lên trong nháy mắt.

Lúc này cảm thấy lão đại thâm trầm là chưa thỏa mãn dục vọng hả?

Nhưng anh nhớ chú trung niên kia nói, không cần thận bất gặp bọn họ đã chiến một chút, mà bây giờ lão đại lại ở ký ký túc xá. Ha ha ha ha. Người đàn ông không phát tiết ra ngoài, chắc chắn là nóng tính không tốt. Ừ, biết, hiểu, nói thế nào lão đại cũng là tuổi huyết khí sôi trào không ổn định, vừa mới nếm vị thịt liền bị buộc trở về gặm chay, dĩ nhiên là tâm tình không tốt.

Triệu Lâm tìm được đáp án hài lòng, gật đầu một cái, nhìn Tô Cẩm Niên, đối với anh ấy vừa mới lạnh nhạt với anh, một chút cũng không để ý, tiếp tục cười, "Cẩm Niên, bài tập của Tô Khả ~"

Tô Cẩm Niên đứng dậy, anh nhớ tới lời nói của Tô Khả: "Tôi chỉ có thể tìm tòi học hỏi anh, không thể nghiên cứu người đàn ông khác", mặt đen lại nhận lấy quyển bài tập này, sau đó xoay người rời khỏi ký ký túc xá.

"Đi cả của lão đại tới nên có chút lừa bịp." Tiền Vũ nhìn Tô Cẩm Niên rời đi, thì thầm mà nói ra.

Tô Cẩm Niên đi tới ngoài ký túc xá, trên mặt là hàn băng ngàn năm, toàn thân tỏa ra hơi thở là người lạ chớ vào, thời điểm người có chút quen đi qua bên người anh, cũng bị hơi thở của anh dọa đến mức không dám chào hỏi, mà vội vàng đi qua.

Tô Cẩm Niên liếc mắt nhìn bài tập của Tô Khả, nội dung phía trên khiến anh giận đến mức gân xanh trên trán nhảy "thình thịch". Anh trực tiếp vò bài tập của cô thành một cục, nếu như ở trong tiểu thuyết võ hiệp, Tô Cẩm Niên là tuyệt đại cao thủ, lúc ấy khẳng định tờ giấy kia đã hóa thành khói bụi, biến mất bên trong bụi trần. ㄟ (ㄟ _ ㄟ) ㄟ

*

Tô Khả cúi đầu thấp xuống, dọc đường kiểm điểm lại mình, lúc này mới chậm chạp trở về trường học của mình. Cô không còn hơi sức, một chút cũng không giống thiếu nữ tràn đầy sức sống, rõ ràng bầu trời xanh thẳm ở trong mắt cô đều là mờ mịt.

Trở về ký túc xá, Tô Khả cào cào tóc trên đầu mình, để lộ ra đủ loại ưu thương. Một người bạn cùng phòng nhìn thấy dáng vẻ của Tô Khả, không nhận được hỏi: "Tô Khả, cậu làm sao?"

Lẽ ra hẹn hò trở về, Tô Khả đều vui vẻ nhảy lên cao ba thước, tinh thần sức mạnh vô cùng tốt. Sao hôm nay giống như cà nhiễm sương?

Tô Khả ngẩng đầu, mắt nhìn đám bạn cùng phòng, "Đàn ông thích phụ nữ như thế nào?"

Trần Tình Tình nói: "Chà mẹ nó, còn tưởng rằng chuyện gì quan trọng đây. Không phải cậu có đại huấn luyện viên Tô Tô Cẩm Niên, hỏi việc này có ý nghĩa gì?"

Vương Mộng Mộng nghi ngờ nói, "Chẳng lẽ khủng hoảng tình cảm?"

Hai người khác miệng "O" ở nơi nào, Kiều Nhạc nói, "Không thể nào, đại huấn luyện viên Tô xem ra không giống như người chân trong chân ngoài."

Vương Mộng Mộng gật đầu, "Đúng, nếu Tô Cẩm Niên chân trong chân ngoài, đã sớm ‘thê thiếp thành đoàn’ rồi."

"Mẹ nó, ví dụ gì!" Trần Tình Tình xem thường nhìn mắt Vương Mộng Mộng, lại nói: "Nếu như Tô Cẩm Niên là hoa có chủ, cũng không tới lượt Tô Khả đuổi tới tay rồi, cũng không thể được gọi là một ngọn núi lớn cao không thể chạm rồi."

Đầu Tô Khả đầy vạch đen, tại sao bạn cùng phòng của cô, không có người nào trả lời trọng điểm. May mà Tô Khả đã cởi giày, đi đến trên giường.

Mấy bạn cùng phòng nhìn Tô Khả phờ phạc rã rượi như vậy, ngơ ngác nhìn nhau.

Vương Mộng Mộng nói: "Tô Khả, nói với bọn mình một chút thôi, chẳng lẽ đại huấn luyện viên Tô thật sự có người ở bên ngoài rồi hả?"

Tô Khả buồn bực ngồi dậy, "Các cậu nói đi, rốt cuộc đàn ông thích phụ nữ như thế nào?"

Trong lòng đám người Vương Mộng Mộng cảm thấy lừa bịp trong nháy mắt. Chỉ là nhìn vẻ mặt Tô Khả nghiêm túc, họ cũng nghiêm túc.

Trần Tình Tình nói: "Bình thường, đàn ông đều thích con gái đẹp."

Tô Khả gật đầu, sờ sờ cằm, "Mình rất xinh đẹp, bạn học của mình đều nói nếu như mình đứng đắn một chút, làm hoa khôi của trường cũng không có vấn đề."

"Cậu là chuyện cười thôi." Kiều Nhạc lăm bằm, sau đó cẩn thận nhìn Tô Khả, quả thật, cô ấy không nói lời nào, chính là một tiểu mỹ nhân lay động sóng nước Giang Nam, nhưng vừa nói chuyện, chỉ có thể cảm thấy hai chữ: lừa bịp!

Trần Tình Tình im lặng một hồi, sau đó nói, "Trừ xinh đẹp bên ngoài, nội hàm (bên trong) rất quan trọng."

Tô Khả gật đầu, tiếp tục sờ sờ cằm, "Mình là B, nội hàm (bên trong) không tệ."

"Mẹ nó!" Kiều Nhạc giận, "Tô Khả, đứng đắn một chút! Cậu còn cọt nĩa bi ối như vậy nữa, cẩn thận Tô Cẩm Niên nhà cậu không cần cậu!"

Kiều Nhạc vừa nói xong, toàn bộ phòng ngủ đều lâm vào trầm mặc.

Vương Mộng Mộng và Trần Tình Tình nhìn Kiều Nhạc, mắt lóe ra: không thể nào.

Vì vậy trong nháy mắt ba người thờ phò phò bò đến trên giường Tô Khả.

"Ai, giường sẽ sập." Tô Khả nhìn bạn cùng phòng như ong vỡ tổ tới chen lấn trên giường cô, xong không nói gì.

Bốn người xếp chân dựa vào vách tường lâm xong.

Trần Tình Tình nói, "Tô Khả, thật sự là như vậy phải không?"

Tô Khả lại đau thương trong nháy mắt rồi, nhìn lên trần nhà theo góc 45 độ, "Ai, cậu nói rốt cuộc đàn ông thích phụ nữ như thế nào?"

Trần Tình Tình: "— —|||."

Vương Mộng Mộng: "— —|||."

Kiều Nhạc: "— —|||."

Một hồi lâu, Vương Mộng Mộng nói với Tô Khả: "Tô Khả, cậu cũng đừng đau lòng, Tô Cẩm Niên thấy cậu chứng mất là anh ta không có mắt không có phúc khí, cậu nhất định có thể tìm được người đàn ông tốt hơn so với anh ta."

Tô Khả oán giận quay đầu, "Vậy cậu nói, ai tốt hơn anh ấy?"

Vương Mộng Mộng: "."

Kiều Nhạc nói, "Các cậu thật sự chia tay à? Tại sao vậy? Không phải quan hệ rất tốt sao?"

Tô Khả chau mày, "Ai u, đừng hỏi mình những chuyện phiền lòng này, nói trọng điểm với mình á! Rốt cuộc đàn ông thích phụ nữ như thế nào?"

Trần Tình Tình nói: "Bây giờ cậu như vậy, đàn ông đều sẽ không thích cậu."

Tô Khả yên lặng trong nháy mắt.

Trần Tình Tình tiếp tục nói, "Tô Khả, đàn ông thích dịu dàng một chút, trong xương lộ ra vẻ chim nhò nép vào người, thích làm nũng thích uốn éo, dĩ nhiên không thể thiếu chủ kiến của mình. Cậu xem vì sao nữ chính Tiểu Ngôn này được nam chính thích hả, cũng là bởi vì. xì xầm xì xầm."

Trần Tình Tình vừa nói, vừa móc ra một quyển tiểu thuyết ngôn tình chỉ bảo cho Tô Khả, "Một điểm cuối cùng ——"

Nói xong lời cuối cùng, Trần Tình Tình dừng một chút, dốc sức nâng hứng thú của Tô Khả lên, treo lòng của Tô Khả thật cao, "Bất kể đàn ông thế nào, đều thích một cô gái bình thường."

Về mặt Tô Khả đen xì, "Minh không bình thường chỗ nào?"

"Dĩ nhiên người cậu là bình thường, nhưng cử chỉ của cậu không bình thường. Làm một người

phụ nữ, quan trọng nhất là rụt dè, cậu sẽ viết hai chữ rụt dè này sao?"

Tô Khả yên lặng hồi lâu, "Được rồi, mình hiểu rồi, ai, không phải là muốn trở thành một thực nữ rụt dè lại có nội hàm (bên trong) sao? Lừa bịp! Từ hôm nay trở đi, vì kế hoạch lớn hạ gục Hoa Sen Trắng lâu dài của mình, dù phải đặc biệt giả bộ mình cũng phải giả bộ tới cùng!"

"Đúng, muốn trở thành một danh môn khuê tú, nhưng, không cho nói tục!"

"Mẹ nó! Một lần cuối cùng, về sau không nói nữa!" Tô Khả gật đầu, về mặt kiên nghị.

----- lời ngoài mặt -----

ㄣ (ノ_ノ) ㄣ Hôn nhân luôn có chút vội vã. . . . Tô Khả bây giờ, vẫn là một cô gái 18 tuổi yếu ớt, mang theo một chút ích kỷ, cô gái nhỏ chỉ lo cho mình, cô ấy sẽ từ từ thay đổi.

ps: cảm ơn 【 Cô bé hoa cúc 】 kim cương and hoa tươi, cảm ơn 【quân cờ bay lượn 11】 hoa tươi ~

ps nữa nữa: Các vị thân mến, đừng chỉ vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tìm lại Cẩm Niên

Editor: Hoàng Dung

Nguồn: [đien♥dan♥lequyd](#) © n:☀:c © m

Sáng sớm hôm sau mang theo một làn sương mù nhàn nhạt, trên chiếc lá cây ngô đồng treo vài giọt sương sớm. Trên đường mòn trong trường học còn thừa thớt người đi đường, bước chân vội vã.

Tô Khả đi được một nửa, không nhận được thăm mắng mình ngu ngốc: bài tập!

Sau khi cô phản ứng kịp, bài tập của cô từ chỗ đó lại kéo đến thư viện rồi! Sau đó ánh mắt Tô Khả sáng lên: đây chẳng phải là có thể lần nữa quang minh chánh đại đi tìm hoa sen trắng sao?

Tô Khả cười, vì mình lần nữa tìm được lý do tiếp cận Tô Cẩm Niên mà vui mừng không dứt. Nhưng vui quá hóa buồn, bài tập này phải nộp vào ngày mai đó.

Trên lớp vì phân và tích phân, sau khi hết tiết, thầy giáo môn vi phân và tích phân rút cuộc cảm kính lão để ở một bên lên, đeo lên sống mũi, sau đó một tay cầm bút, một tay cầm sổ điểm danh đặt ở một bên lên, lật sổ ra, nói với mọi người, "Được rồi, thầy bắt đầu điểm danh."

Mọi người vốn đang chơi trò chơi trên điện thoại, trong nháy mắt ai cũng thành thật nghiêm túc ngồi thẳng dậy.

"XX?"

"Đến!"

"XXX?"

"Đến!"

"Doãn Nhạc Phong?"

"."

"Doãn Nhạc Phong?" Thầy giáo kia không nghe đáp lại, ngẩng đầu lên nhìn lướt qua, lúc đang tính đánh dấu X, liền nghe một tiếng --

"Đến!"

Doãn Nhạc Phong đeo một balo trên lưng, ung dung đi vào.

Thầy giáo kia hơi nhíu mày, vẫn nói thêm một câu, "Lần sau đừng tới trễ."

"Vâng thưa thầy. Đúng lúc bạn của em đến tìm em hàn huyên vài câu, cho nên tới trễ, xin lỗi, xin lỗi." Hắn cười đùa, nói với thầy giáo kia.

Sau đó, Doãn Nhạc Phong quét một vòng, thấy trong đám người, Tô Khả đang cúi đầu chơi điện thoại. Khóe miệng nhếch lên, đi về phía Tô Khả.

Bên phải của Tô Khả còn trống, cho nên Doãn Nhạc Phong vô cùng trấn định ngồi vào bên cạnh Tô Khả, nhỏ giọng nói, "Đến trễ, nhớ tôi không?"

Đầu Tô Khả đầy hắc tuyến.

Ba con bạn cùng phòng ngồi bên trái Tô Khả, nhao nhao lên.

Nhớ ngày đó, mấy người họ ân cần dạy bảo Tô Khả, để cho cô cách xa Doãn thiếu một chút, tránh lại gieo họa cho một đóa hoa có khí chất như tiên nhân nữa. Nhưng đúng là lừa đảo, sợ điều gì sẽ gặp điều đó, mỹ nam Doãn thiếu giống như thật sự coi trọng Tô Khả. Khi đi học luôn thích ngồi bên cạnh Tô Khả, hai bây giờ các cô đi học đều phải ngồi chỗ ngồi dành cho sáu người, sau đó để Tô Khả ngồi ở phía ngoài cùng.

Lớp vi phân và tích phân vẫn buồn tẻ giống như trước đây, nhưng không ai dám không nghe.

Tô Khả một lát nhìn điện thoại di động, một lát lại nhìn bảng đen.

Trên điện thoại di động là một dãy số, thấy mắt Tô Khả hơi phiếm hồng.

Dãy số này, cô vẫn có thể gọi được, nhưng anh không nhận. Cô gửi tin nhắn thì giống như đá chìm xuống đáy biển.

Bây giờ Tô Khả chính là nhìn chăm chăm đây số này mà ngăn người, không hề có động lực để học tập.

Doãn Nhạc Phong nhìn biểu hiện khác thường của Tô Khả, liền hỏi Tô Khả, "Sao vậy?"

Tô Khả nghiêng đầu nhìn Doãn Nhạc Phong, "Doãn Nhạc Phong, anh nói đi, rốt cuộc Cẩm Niên thích nữ sinh như thế nào?"

"Không phải các người đang yêu nhau sao? Còn hỏi tôi làm gì?" Doãn Nhạc Phong có chút chua xót, rõ ràng là người theo đuổi hẳn, sao nháy mắt lại biến thành bạn gái của Tô Cẩm Niên rồi? Aizz, rốt cuộc đã xảy ra vấn đề ở chỗ nào?

"Ai nha, tôi muốn để cho anh ấy thích tôi hơn không được sao!"

Doãn Nhạc Phong sờ sờ cằm, suy nghĩ một lát, nói với Tô Khả: "Tên Cẩm Niên này, ừ... là người thanh tâm quả dục."

"Nói trọng điểm!" Tô Khả bĩu môi.

"Trọng điểm chính là...anh ta là người thanh tâm quả dục. Thích dạng con gái nào....tôi không biết."

Tô Khả

*

Ngày vội vàng, đảo mắt đã tới hai ngày nghỉ. Hôm nay, bầu trời trong xanh, Tô Khả lại dậy sớm, chỉ là sau khi dậy sớm, cô ngồi tại chỗ ngăn người

Hôm nay, có đi hay không?

Mấy con bạn cùng phòng thấy dáng vẻ kia của Tô Khả, rồi rít thở dài.

Trần Tình Tình nói: "Tô Khả, đi đi, theo đuổi Tô Cẩm Niên lần nữa. Dù sao vợ chồng son chia tay rồi tái hợp là chuyện rất bình thường. Nếu như cậu cứ tiếp tục ngậm ngùi ở túc xá, cẩn thận Tô Cẩm Niên bị người ta theo đuổi mất, đến lúc đó cậu muốn khóc cũng không kịp đâu."

Tô Khả nghe lời nói đó, vốn tinh thần còn đang chán nản, đột nhiên tan biến, chỉ là cô vẫn không có lòng tin giống như lúc trước. Dù sao, chuyện lần này --

Aizz, nói đi nói lại, đều do sắc tâm của mình gây họa. Nếu như cô có thể cố gắng nhịn một chút, nhịn một chút thôi, nói không chừng chưa đến một tháng là đã có thể quanh mình chính đại nhìn đến mây bay chiến đấu của anh rồi, hậu quả của việc làm lên lút chính là bị anh liệt vào danh sách cự tuyệt lui tới.

Nhưng mà bài tập của mình vẫn còn ở chỗ anh, mặc dù bài tập này đã không cần phải giao cho thầy giáo nữa, nhưng dù thế nào đó cũng là một lý do.

Cô muốn lợi dụng cơ hội này thật tốt, tranh thủ tối đa để thay đổi cách nhìn của anh về mình.

Trong lúc giật mình, Tô Khả nhớ lại. Tô Cẩm Niên từng nói với cô, anh thích cô gái bình thường, anh cũng nói muốn mình dè dặt một chút. Mà bạn cùng phòng cũng nói, hành vi của mình quả thật không đủ dè dặt.

Được rồi, vì khối thịt lớn hấp dẫn sau này, bây giờ cô cứ trở thành cô gái rụt rè trước đây.

*

Trường quân đội

Bảo vệ giữ cửa vẫn là ông chú, nhiệt tình gọi Tô Khả.

Tô Khả lên tiếng chào hỏi với ông chú kia, ngựa quen đường cũ đi tới ký túc xá của Tô Cẩm Niên.

Đã một tuần lễ không gặp mặt, Tô Khả càng đến gần ký túc xá của Tô Cẩm Niên, trái tim nhỏ lại càng "thình thịch" nhảy lên nhảy xuống.

Trong đầu nhỏ của cô tràn đầy mong đợi sau khi gặp lại Tô Cẩm Niên, nên nói chuyện với anh như thế nào. Dù sao cô vẫn không biết nên nói gì cho tốt.

Cửa trường học cách ký túc xá của Tô Cẩm Niên không xa, đi khoảng năm phút đồng hồ, Tô Khả đã tới dưới túc xá của Tô Cẩm Niên. Phía trước là một cô gái mặc váy dài màu trắng, đang đứng ở cửa chờ đợi.

Tô Khả hí hửng, thân hình này nhìn rất quen mắt, vừa đến gần nhìn. Ủa! Đây không phải là Trịnh Duyệt - thanh mai của Tô Cẩm Niên sao! Dựa vào, vậy mà còn chưa chịu từ bỏ!

Mà Trịnh Duyệt cũng đã phát hiện ra Tô Khả, nhìn thấy Tô Khả đến, không nhịn được cau mày. Vốn trên mặt đang treo nụ cười nhưng bởi vì Tô Khả - cô gái khiến cô ta ghen tỵ cả ngày lẫn đêm nên trở nên có chút hung dữ, tiếp đó giọng nói cũng trở nên sắc bén, "Cô tới đây làm gì!"

Tô Khả tất nhiên sẽ không tỏ ra yếu thế trước mặt tình địch, "Chúng ta rất quen thuộc sao?"

Trịnh Duyệt sững sờ, họ quả thật không trực tiếp quen biết, cho nên căn bản không quen thuộc, nhưng cô đã ghen tỵ với Tô Khả cả ngày lẫn đêm. Đối với Tô Khả này, coi như là đã quen thuộc đến tận xương rồi, cho nên trong nháy mắt Trịnh Duyệt thẹn quá hóa giận, "Tô Khả, bây giờ hai người đã chia tay, tôi khuyên cô không nên dây dưa với Cẩm Niên nữa!"

Tô Khả cau mày, dường như cô còn chưa truyền tin tức cô và Tô Cẩm Niên chia tay ra ngoài, sao Trịnh Duyệt này lại biết? Chẳng lẽ là Tô Cẩm Niên nói cho cô ta biết, hai người bọn họ muốn ở bên nhau sao?

Trịnh Duyệt nhìn nét mặt Tô Khả, biết mình đã thắng trận chiến tâm lý vừa rồi. Cô ta tự nói với mình phải trấn định lại, tuyệt đối không thể nóng nảy, vì vậy thở sâu hai cái, bình phục lại cảm xúc của mình. Dần dần, trên mặt của cô ta lại xuất hiện một nụ cười dịu dàng.

Cô ta tươi cười rạng rỡ, nói với Tô Khả: "Em gái Tô Khả, chị khuyên em đừng nên dây dưa với Cẩm Niên nữa, hai người là người của hai thế giới. Đừng nói bây giờ Cẩm Niên chán ghét em, coi như coi trọng em, tương lai hai người cũng sẽ không có kết quả tốt đâu. Cho nên em còn tới tìm Cẩm Niên làm gì? Em giống như là một người rất nhảm chán đó."

Lời của cô ta...một câu lại một câu, càng nói càng dịu dàng, nhưng trong lời nói có gai. Tô Khả thấy, gai trong lời nói của cô ta nếu so với dưa chuột còn lớn nhiều hơn.

Tô Khả cố kìm nén kích động muốn tát cho cô ta một bạt tai, tự nói với mình, phải dè dặt, phải bình tĩnh, sau đó nở một nụ cười thật lớn với Trịnh Duyệt: "Này, cô không hiểu rõ chuyện gì đã nói nhiều như vậy rồi, còn xem mình như là một chị gái tri tâm, quả thật là rất kỳ lạ đó. Làm sao cô biết tôi tới đây tìm Tô Cẩm Niên? Mà cho dù tôi thật sự đến tìm Cẩm Niên thì mắc mớ gì tới cô? Người nào quy định sau khi chia tay thì không thể gặp mặt, sao tôi không thể tiếp tục tìm Cẩm Niên chứ? Còn nữa, cô là gì của anh ấy hả? Mà cô là gì của tôi? Quấn nhiều như vậy làm gì? Nếu như cô ăn quá no, tôi đề nghị cô xuống bãi tập chạy mấy vòng cho tiêu hóa đi, tránh để béo quá, bụng sẽ nhiều thịt đấy!"

"Cô!" Đột nhiên giọng nói của Trịnh Duyệt cất cao.

Tô Khả mặc kệ Trịnh Duyệt hung dữ, ánh mắt đã sớm bay tới bóng dáng anh tuấn đang từ từ đi đến đây.

"Cẩm Niên ~"

"Cẩm Niên ~"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Đêm chờ đợi một mình

Editor: Becuacon

Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên thờ ơ bên kia từ từ đến, trái tim nhỏ nhộn nhạo một hồi, là một tuần không nhìn thấy anh, anh lại đẹp trai hơn nha.

Tô Khả kích động tiến lên muốn mở lời, chỉ là ánh mắt Tô Cẩm Niên lướt qua cô, thẳng tắp đi tới trên người của Trịnh Duyệt. Anh cúi đầu nói chuyện với Trịnh Duyệt, giọng nói trong veo mà lạnh lùng truyền đến tai Tô Khả.

Anh nói, "Chúng ta đi thôi."

Trịnh Duyệt ngọt ngào nói, "Được."

Hai người cùng nhau rời đi, một trước một sau, mặc dù không có tiếp xúc thân thể, nhưng Tô Khả lại thấy hết sức chói mắt. Trịnh Duyệt quay đầu lại, lộ ra một nụ cười hả hê với Tô Khả, làm Tô Khả nghĩ đến việc cời giày đập dơ mặt của Trịnh Duyệt.

"Tô Cẩm Niên, anh đứng lại!" Tô Khả kêu lớn với Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên vẫn đi không nhanh không chậm như cũ, như hoàn toàn không có nghe thấy Tô Khả nói.

Tô Khả không cam tâm, chạy tới hướng Tô Cẩm Niên, cô dùng tốc độ rất nhanh, hai bên mặt bị gió thổi nên có chút đau. Tô Khả kéo áo của anh, không cho anh đi tiếp.

Tô Cẩm Niên lập tức tránh qua một bên, có lẽ là dùng là sức tương đối nhiều, Tô Khả bị anh làm cho có chút lảo đảo, đi về phía trước mấy bước.

Tô Cẩm Niên nhìn một cách thờ ơ, Tô Khả bị anh làm cho bực bội, chỉ có thể thừa dịp mà nói câu, "Cẩm Niên, tôi là tới nói lời xin lỗi."

Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên nhìn nhau, Trịnh Duyệt ở một bên nhìn, cắn môi, Tô Cẩm Niên nói: "Ai nha, Cẩm Niên, Tô Khả nhận lỗi với anh kia, anh mau tha thứ đi, bác trai bác gái đều đang đợi chúng ta đây."

Tô Khả nghiêng đầu nhìn Trịnh Duyệt, đầy khó chịu.

Tô Cẩm Niên không nhìn Tô Khả nữa, chỉ nói, "Đi thôi."

"Cẩm Niên..." Tô Khả muốn kéo ống tay áo của anh lần nữa, hình như bị anh cảm nhận được nên tránh được. Tô Cẩm Niên nhìn Tô Khả, "Tôi nói rồi, không cần để tôi nhìn thấy cô! Tôi không có thời gian rảnh rồi và không thích ứng phó với một khối kẹo mè xừng như vậy."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Khả vốn còn mang theo một tia quật cường liền thoáng qua một tia bi thương, "Tôi chỉ là thích anh mà thôi..."

Tô Cẩm Niên lạnh lùng cười gẩy, "Người thích tôi rất nhiều." Thêm cô không nhiều, thiếu cô không ít!

Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên hoàn toàn giống như là một cái tủ lạnh di động, há hốc mồm, nói không ra nửa chữ. Ánh mắt xẹt qua nụ cười hả hê trên mặt của Trịnh Duyệt, Tô Khả nắm chặt hai quả dấm, nhìn Tô Cẩm Niên, từng chữ từng chữ nói rõ ràng, "Bài tập của tôi!"

Tô Cẩm Niên lập tức bóp cổ của Tô Khả, "Cô còn dám nói?"

"Khụ khụ——" Tô Khả sặc sụa khó khăn, "Sao tôi không dám!"

"Cô lại nói!" thật sự là Tô Cẩm Niên đã nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tô Khả, gân xanh trên trán nhảy lên nhảy xuống "Thỉnh thoảng".

"Ta——thì——chỉ——làm——bài tập——" con anh trong veo Tô Khả mở to nhìn chăm chăm Tô Cẩm Niên, không mang theo một chút gì lùi về phía sau!

Trong nháy mắt sắc mặt của Trịnh Duyệt tái nhợt! Cô biết anh gần hai mươi năm rồi, nhưng cô chưa từng gặp qua Tô Cẩm Niên như, bộ dáng của anh, làm cô cũng hoảng sợ trong lòng!

Nhìn Tô Cẩm Niên bóp cổ Tô Khả, chẳng những Trịnh Duyệt không sáng khoái chút nào, ngược lại còn sợ! Cô cũng không biết vì sao như vậy.

Nhìn người ta đi lại nhiều hơn, thậm chí đưa mắt nhìn qua bên này, lập tức Trịnh Duyệt tiến lên, "Cẩm Niên, đừng như vậy, không đáng."

Tô Cẩm Niên liếc nhìn Tô Khả, ánh mắt của cô đầy quật cường, hơi thở của cô đập dồn trên mũi của anh, trong lúc giật mình, trong đầu anh hiện lên chuyện trong mưa kia, anh lập tức buông tay, nhìn cả khuôn mặt đỏ bừng của Tô Khả, lạnh lùng khắc ra một chữ: "Cút!"

Trịnh Duyệt liếc nhìn Tô Khả, lại nhìn sắc mặt dần dần khôi phục như thường của Tô Cẩm Niên, môi anh đảo cắn nhẹ, khoác tay Tô Cẩm Niên, "Chúng ta đi thôi."

Tô Cẩm Niên tránh Trịnh Duyệt, sau đó sai bước đi về trước.

Nụ cười của Trịnh Duyệt thoáng qua vẻ lúng túng, sau đó nhìn nước mắt lưng tròng trong hốc mắt của Tô Khả, trong lòng có thỏa mãn, cô ta nói với Tô Khả: "Em gái Tô Khả, tôi là thật lòng vì muốn tốt cho cô, cô cũng không cần tốn hao hơi sức với Tô Cẩm Niên nữa, các người thật sự là không thể nào."

Tô Khả không để ý cô ta.

Trịnh Duyệt cười, "Cô biết không? Hôm nay cha mẹ của tôi sẽ cùng anh ấy ăn cơm."

Tô Khả tiếp tục không để ý tới.

"Cho nên nói không chừng, ngày mai, tôi chính là vị hôn thê của anh ấy." Trịnh Duyệt tiến tới nói nhỏ câu đó, sau đó nói với Tô Cẩm Niên ở đằng trước: "Cẩm Niên, đừng đi nhanh như vậy, anh cũng không phải không biết bước chân của em không lớn, đi chậm thôi!"

Tô Khả đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, lặng lẽ nói: Hoa Sen Trắng, tôi sẽ không buông tha anh!

*

Đêm đang tối dần, sương mù thêm dày, đêm cuối mùa thu luôn lạnh nhiều như vậy. Đèn đường ở trường quân đội đã sáng lên từng chiếc một, Tô Khả ngồi trên chiếc ghế đá bên cạnh ký túc xá, nhắm mắt nhìn chăm chăm cửa lớn.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Tô Khả hắt hơi một cái, không nhận được âm thầm oán niệm: quả nhiên, ôm cây đợi thỏ là việc làm ngu ngốc, chuyện này không phải là cho người làm.

Hoa Sen Trắng ơi Hoa sen Trắng, khi nào anh mới có thể trở lại.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tô Khả nhìn pin điện thoại di động quá yếu, thờ dài vô số lần. Chớp mắt nhìn sao trên trời, hai mí mắt Tô Khả bắt đầu đánh nhau.

"Ài, đây không phải Tô Khả sao?" Đột nhiên âm thanh của Triệu Lâm truyền vào tai Tô Khả

Tô Khả ngẩng đầu lên, thì ra là Triệu Lâm

"Huấn luyện viên Triệu."

"Gọi tôi là Triệu Lâm hoặc là anh Triệu đều được."

Triệu Lâm đã một khoảng thời gian không gặp Tô Khả rồi, hiện tại gặp lại Tô Khả, tâm tư của anh vốn đã kiềm chế lại bình thường lại bắt đầu rục rịch chộn rộn, thế nhưng nữ thân vô tâm không để ý giúp đỡ, hoa đẹp đã bị Cẩm Niên không hiểu tình cảm kia hái đi.

"Cô ở đây làm gì?" Triệu Lâm nhìn Tô Khả.

"A, Cẩm Niên của tôi."

"Hôm nay Cẩm Niên về nhà, nhìn trời này, tôi nghĩ sẽ phải sáng sớm ngày mai cậu ấy mới trở lại." Triệu Lâm cau mày nhìn trời.

"Cẩm Niên nói hôm nay không trở lại sao?" Tô Khả nghi hoặc hỏi một câu.

"Chưa có nói, bình thường cậu ấy sẽ trở lại, nhưng mà bây giờ hình như đã rất muộn, ha ha, tôi nghĩ vậy mà thôi." Triệu Lâm cười, nhìn Tô Khả, lại nói, "Cậu ấy nói với cô sẽ trở lại sao?"

Tô Khả cười, "Huấn luyện viên Triệu, sao bây giờ anh mới về nhà."

"Đúng vậy a, tôi đi. vân vân." Sau đó Triệu Lâm cùng Tô Khả tán gẫu lên tới núi lớn, nói tới nước miếng văng tung tóe, vốn là Tô Khả đang buồn ngủ cũng đã biến mất không ít.

"Tư tư —" Điện thoại Triệu Lâm rung lên, Triệu Lâm đứng dậy nói với Tô Khả: "Tôi đi nhận điện thoại."

Tô Khả gật đầu, nghĩ tới hôm nay Tô Cẩm Niên không trở lại, cô lại nản lòng.

Sau một thời gian ngắn, Triệu Lâm vừa đi vừa nói với Tô Khả, "Tô Khả à, mười giờ tối rồi, bạn cùng phòng của tôi tìm tôi có việc gấp."

Tô Khả gật đầu, "Ừ, huấn luyện viên Triệu, anh trở về ký túc xá trước đi, bái bai."

"Vậy cô tiếp tục chờ sao?" Triệu Lâm đi vài bước, nhìn chỗ Tô Khả ngồi, nghi ngờ hỏi một câu.

Tô Khả gật đầu.

Triệu Lâm có chút không thoải mái đi lên ký túc xá, "Vậy tôi đi đây, nếu như mười một giờ cô đợi không được, vậy cô trở về đi, trường của chúng tôi mười một giờ rưỡi nhất định sẽ đóng cửa."

Tô Khả cười, "Ừ, hẹn gặp lại anh Triệu."

Triệu Lâm rời đi, Tô Khả lại yên lặng, Tô Khả ngồi đó trong lòng vừa có chút sợ hãi, cô một lần lại một lần tự nói với mình: đợi thêm một chút, đợi thêm một chút. Nói không chừng anh sẽ trở lại rồi.

Nhưng mà, khi thời gian trên điện thoại di động từ mười một giờ từ từ biến thành mười một giờ hai mươi lăm phút, hai chân của cô cũng lạnh ngắt rồi, cũng không thấy bóng dáng Tô Cẩm Niên.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Gặp lúc sáng sớm

Editor: Becuacon

Tô Khả xoa xoa cánh tay của mình, lạnh quá, sau đó mở màn hình ra, cô tự nói với mình, trên đó là mười một giờ hai tám phút đâm vào mắt làm cô đau.

Cô tự nói với mình, đợi thêm một phút, đợi thêm một phút.

Tô Khả vừa mệt mỏi vừa lạnh vừa mệt, ngược cổ lên chua xót nhìn ký túc xá của Tô Cẩm Niên, đã tắt đèn. Tô Khả lại một lần nữa mở màn hình điện thoại di động, trên đó hiện lên mười một giờ ba mươi ba phút, cô cười khổ.

Cô nói xem cô như vậy, là làm gì đây? Là trừng phạt mình sao? Tô Khả không nói được, cô chỉ biết, cô phải chờ Tô Cẩm Niên tới.

Cô đứng dậy, đầu xoay vòng một hồi, có lẽ là gió lạnh thổi quá lâu, hai chân của cô cũng vì ngồi một thời gian dài, nên thoáng không có sức. May mà Tô Khả ngồi trở lại ghế kia, bởi vì dù cô đi về, cửa chính của trường, cũng đã đóng.

Cô ngăn người nhìn bầu trời đen như mực, suy nghĩ bay tới nơi xa xôi.

Lạnh.

Lạnh thấu xương.

Thân thể Tô Khả co rút thành một cục, mắng hành động của mình ngu ngốc chết được, nhưng là cô chân thành quyết tâm đem Tô Cẩm Niên đuổi tới tay.

Buồn ngủ dần dần nhiều, Tô Khả ôm hai chân của mình, chậm rãi nhắm mắt ngủ, thật là lạnh mà.

Gió đêm vẫn không ngừng thổi, dần dần, phía chân trời nổi lên một tia sáng mặt trời.

*

"Ồ, Cẩm Niên, hôm nay trở lại sớm vậy, mới năm giờ rưỡi mà." Sáng sớm bác bảo vệ mới vừa mở cửa chính trường học ra, liền thấy Tô Cẩm Niên mặc một cái áo sơ mi màu trắng gạo, một cái quần jean màu đậm quần jean tiến đi vào.

Tô Cẩm Niên gật đầu, "Chào buổi sáng bác."

"Hắc, ngày hôm qua cùng Khả Khả chơi thoải mái chứ?" Bác ấy còn rất nhiều chuyện, ai bảo bạn gái Tô Khả của anh, ông vô cùng quen thuộc, hơn nữa ấn tượng với cô tốt vô cùng đấy.

Nhiệt tình thẳng thắn, tự nhiên phóng khoáng, tinh thần phấn chấn mạnh mẽ, vô cùng hoạt bát, cô gái nhỏ như vậy dĩ nhiên phải thích rồi.

Tô Cẩm Niên nhú mày nhưng không lộ ra dấu vết, "Bác này, tôi về trước."

"Ài, được, được!" Bác ấy cười, tự nhỏ giọng nói một câu, "Hắc hắc, cùng Tô Khả mà đêm không về ngủ à, hắc hắc."

Đầu Tô Cẩm Niên đầy vạch đen, cơ thể cứng lại liền đi thẳng về ký túc xá của mình.

Trên đường vào sáng sớm, không khí vẫn là cực kỳ lạnh lẽo, cây bách già bên đường cũng đọng sương, óng ánh trong suốt.

Đại khái vì vẫn còn rất sớm, phần lớn học sinh trường quân đội cũng còn chưa có rời giường, cho nên trên đường cũng không có người. Khi Tô Cẩm Niên đi trên đường lớn qua ký túc xá của mình, Tô Khả phát tiếng rên trầm thấp, truyền vào tai Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên nghi ngờ nghiêng đầu, tầm mắt nhìn thấy cơ thể cuộn tròn đang ngồi trên một băng ghế của Tô Khả. Dáng vẻ của cô giống như là một con thú nhỏ bị thương, đang lặng lẽ liếm láp vết thương của mình.

Điều này làm cho Tô Cẩm Niên rung động rất nhiều, anh ngây ngốc đứng ở trên đường, nhìn, dĩ nhiên trong lúc nhất thời tâm hồn không quay về được. Vừa lúc một tiếng rên thật thấp truyền tới tai anh, Tô Cẩm Niên lấy lại tinh thần, nắm chặt hai quả đấm.

Cô, đây là đang chờ anh sao? Hơn nữa đợi cả đêm?

Anh không thể giả vờ không thấy, vẫn là đánh thức cô.

Một hồi lâu, Tô Cẩm Niên khẽ cắn răng, xem nhẹ tâm tình đang xao động của mình, tự nói với mình là không thấy, sau đó đi về ký túc xá của mình.

"Đồng ——"

Có lẽ là Tô Khả ôm thân thể ngồi trên băng ghế quá lâu, hiện tại bất tri bất giác ngã lệch, ngã trên băng ghế, phát ra một tiếng.

Tô Cẩm Niên bị âm thanh này hù dọa, anh chạy đến bên cạnh Tô Khả, chỉ thấy sắc mặt Tô Khả ửng hồng, trán đầy mồ hôi. Môi của cô khô ran, chân mày thì thỉnh thoảng nhú.

Tô Cẩm Niên nắm chặt quyền, nhìn dáng vẻ Tô Khả như vậy, anh tự nói với mình, dù là một người bình thường, anh cũng có thể ra tay giúp đỡ.

Anh đưa tay, dò nhiệt độ trên trán cô, cao đến dọa anh hết hồn. Anh ôm lấy Tô Khả, vừa vận đề mùi thơm nhàn nhạt của Tô Khả truyền vào mũi anh, làm cho tâm hồn con người hơi dao động.

Tô Khả để cho mặt của mình dính vào ngực của anh, nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo một tia thỏa mãn. Điều này làm cho Tô Cẩm Niên có

chút lưỡng cuồng, sau đó điều chỉnh lại tư thế, cả người Tô Khả dựa vào lồng ngực của anh.

"Cầm Niên, thật xin lỗi..." trong lúc bất chợt, âm thanh mơ mơ màng màng của Tô Khả truyền đến tai Tô Cầm Niên.

Thân thể của Tô Cầm Niên khẽ cứng lại, nhìn Tô Khả như vậy, anh phát hiện, anh lại không có biện pháp bóp chết cô.

Anh đối với Tô Khả là rất ghét. Cô làm một loạt chuyện đối với anh, càng làm cho anh cảm thấy bị sỉ nhục! Chưa từng có người nào, có thể khiêu chiến ranh giới cuối cùng của anh như thế.

Anh nghĩ qua vô số phương pháp trả thù, nhưng mỗi lần trong đầu đề cập tới, trong lòng anh lại có một cái âm thanh nói cho anh biết, đây chẳng qua là cô gái nhỏ không biết trời cao đất rộng, không biết trời đất. Một đại nam nhân như anh, nếu quả thật giở thủ đoạn đối với cô, vậy thì thật là không có phong độ. Lại có một âm thanh nói cho anh biết, đối với cá loại giống như kẹo mè xừng này, còn không biết chết sống khiêu chiến ranh giới cuối cùng của anh, không dạy dỗ thật tốt cô một lần để cô nhớ thật lâu, là không được!

Rốt cuộc trả thù còn chưa phải trả thù, chính anh cũng bị vây trong mâu thuẫn, vì vậy những ngày huấn luyện kế tiếp, anh càng thêm liều mạng huấn luyện, lấy mức độ huấn luyện cường độ lớn để cho mình quên chuyện này, cũng giống vậy, chuyện này cũng làm cho mấy anh em trong lý túc xá của anh, càng thêm sợ hãi.

Trong lòng anh thầm lặng nói, chỉ cần Tô Khả thức thời không tới tìm anh nữa, như vậy cô phạm vào sai lầm này, vậy coi như xong đi, nếu không anh sẽ để cho cô không học ở Đại học này nữa, thậm chí không được tốt nghiệp.

*

Tô Khả cảm nhận được mình đang đi qua mùa đông lạnh giá, trong lúc từng trận gió lạnh thổi, cô chỉ mặc quần áo mùa thu phong phanh, giống như một tên ăn mày vậy, vừa đói vừa khát, lại lạnh vừa công.

Trong lúc bất chợt, cô giống như là ôm lấy một lò sưởi, ấm ấm áp áp, chuyện này làm cho cả người cô cũng thoải mái. Cô không nhịn được ôm chặt lò sưởi, đem cả gò má áp lên đó.

Khi lúc cô đang hưởng thụ, bỗng nhiên, cô nhìn thấy vẻ mặt lạnh lẽo của Tô Cầm Niên đứng giữa trời tuyết, bóng dáng của anh giống như một ngọn núi tuyết, lạnh như băng.

Anh khẽ ngẩng đầu, đôi mắt lạnh lạnh thẳng tắp lướt qua cô, ánh mắt xa xôi bất định. Rõ ràng anh chỉ không nhìn cô, cô lại cảm thấy trông mắt của anh sắc bén như lưỡi dao lạnh, cắt qua da thịt của cô, một giọt máu tươi rơi xuống đất, trên nền tuyết nở rộ đóa hoa mai.

Cô hoảng hốt không thôi mà lôi kéo ống tay áo của anh, bị anh lạnh lùng gạt ra, cô chỉ có thể gọi tên anh, "Cầm Niên ~"

Lúc mặt mũi anh vẫn rét lạnh vậy, anh nói với cô, "Cô còn mặt mũi tới tìm tôi."

Cô nói với anh, "Cầm Niên, thật xin lỗi."

Anh nói, "Cút!"

Cô lại nói với anh, "Cầm Niên, tôi yêu anh ~"

Anh nói, "Tô Khả, tôi ghét nhất người nào là kẹo mè xừng!"

*

Khi Tô Cầm Niên ôm Tô Khả đi ra, bác bảo vệ gạt mình không thôi, "Cầm Niên"

Tô Cầm Niên lo lắng không trả lời ông, liền ôm Tô Khả đến đường lớn đón xe. Đành chịu, buổi sáng sớm, con đường lớn căn bản không có mấy chiếc tắc xi.

Đang lúc Tô Cầm Niên muốn ôm Tô Khả đi theo con đường chính trong thành phố gần trường, một chiếc Porsche màu trắng dừng bên cạnh anh, "Cầm Niên?"

Sau đó, cửa xe chậm rãi hạ xuống, lộ ra gương mặt tuấn tú tươi cười của Doãn Lạc Phong.

Tô Cầm Niên liếc nhìn Doãn Lạc Phong, "Đưa tôi đến bệnh viện."

Doãn Lạc Phong tự nhiên cũng liếc tới trong ngực Tô Cầm Niên, thấy sắc mặt ửng hồng khác thường của Tô Khả, "Cô ấy sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tiếng động trong phòng bệnh

Tính năng của Porsche rất tốt, dĩ nhiên tốc độ chạy là rất nhanh, phong cảnh hai bên đã sớm thờ phỉ phò một đường lui về sau.

Mặt của Tô Khả vẫn ửng hồng như cũ, trên mặt thấm đầy mồ hôi, cả khuôn mặt cũng khó chịu nhứt nhứt chung một chỗ. Tô Cẩm Niên để Tô Khả ngồi sau xe, còn đầu gối lên đùi của anh.

Doãn Lạc Phong nhìn kính chiếu hậu, trong lòng không có cảm giác một hồi lâu, vì vậy không chút để ý hỏi một câu, "Không ngờ Tô Khả khỏe mạnh như vậy cũng sẽ ngã bệnh nha."

Tô Cẩm Niên không trả lời.

Doãn Lạc Phong cảm thấy có chút tự tìm mất mặt, sau đó lại nói, "Ai da, cái cô nữ sinh này bị ốm như vậy, anh Cẩm Niên, anh xem trọng cô ấy điều gì chứ?"

Đầu Tô Cẩm Niên đầy vạch đen, "Lo lái xe đi."

Coi trọng cô? Có thể sao?

"Em chỉ là tò mò thôi, nói với em một chút đi." Doãn Lạc Phong cười ha hả, đôi mắt phượng yêu nghiệt nheo lại, đầy mắt đầy ý nhiều chuyện.

Tô Cẩm Niên vẫn không nói lời nào như cũ, chỉ nhìn ra ngoài cửa xe.

Doãn Lạc Phong cam chịu số phận, tăng tốc lên. Dù sao Tô Cẩm Niên không muốn nói chuyện, nói thêm nữa, cũng không thể từ trong miệng anh nạy một chút bí mật nhỏ chút nào.

"Cẩm Niên ~" Âm thanh Tô Khả vẫn nhỏ như cũ, mồ hôi trên trán không ngừng rịn ra ngoài.

Dĩ nhiên là Doãn Lạc Phong nghe được, trong lòng không nhịn được chửi một câu: em được đẩy Tô Khả, phát bệnh mà còn luôn miệng Cẩm Niên Cẩm Niên, có cần tình yêu sâu đậm vậy hay không!

Nghĩ thì nghĩ, Doãn Lạc Phong móc ra một chiếc khăn tay, một tay đưa ra phía sau, "Anh Cẩm Niên, lau cho cô ấy một chút thôi. Nhìn mồ hôi lạnh của cô nhiều như vậy, đoán chừng là cảm lạnh rồi."

Tô Cẩm Niên nhìn Tô Khả một chút, nhận lấy khăn tay kia, tùy ý lau thay Tô Khả, lại lần nữa ngoảnh đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ mà "Thờ phỉ phò".

Trong lòng Doãn Lạc Phong đầy nghi ngờ, nhưng chỉ có thể nhịn, cùng lắm thì hỏi Tô Khả chứ sao. Nhưng Tô Cẩm Niên đâu dễ lừa.

Xe đi một đường tới tổng y viện quân khu. (bệnh viện đa khoa quân y)

Khi Tô Cẩm Niên thấy rõ Doãn Lạc Phong rút cuộc đưa anh tới bệnh viện gì, có chút im lặng nhìn anh ta một cái. Doãn Lạc Phong cười "ha ha" một tiếng, "Từ nhỏ đều khám bệnh ở đây, hết cách rồi, chỉ quen thuộc với nơi này thôi."

Tô Cẩm Niên thở dài, bế ngang Tô Khả, đi vào trong.

Tĩnh lại, Tô Khả mở mắt ra, mắt say đắm mở to, sau đó vươn tay, mở miệng ra, mới có thể nỉ non nói hai tiếng mê sảng, "Hắc, rõ ràng anh bảo tôi đi, nhìn xem, lại xuất hiện bên cạnh tôi rồi, thật tốt."

Tô Cẩm Niên thật muốn đem Tô Khả quăng xuống đất, nhưng nhìn bộ dạng cô lại nhắm mắt ngoan ngoan ngủ, khẽ mềm lòng, ôm Tô Khả vào phòng cấp cứu.

"Hắc, Cẩm Niên, hôm nay sao tới nơi này? Chẳng lẽ anh bệnh chỗ nào sao?" Vị bác sĩ trẻ tuổi đang đứng ở phòng cấp cứu quay đầu lại chớp mắt, thấy Tô Cẩm Niên, trong nháy mắt, ánh mắt bác sĩ trẻ sáng lên, miệng lắp bắp, không hai lời mà đi tới chào hỏi Tô Cẩm Niên thật tốt.

Tô Cẩm Niên cau mày, "Khám bệnh cho cô ấy."

Lúc này bác sĩ kia mới đem ánh mắt nhìn vào trong ngực Tô Cẩm Niên, trong nháy mắt đôi mắt anh cũng vô cùng bất ngờ, dùng giọng điệu vô cùng kinh ngạc nói, "Nữ sinh?"

"Là nam hay nữ anh còn nhìn không rõ, còn làm bác sĩ cái gì!" Âm thanh Doãn Lạc Phong tới sau.

Bác sĩ kia nhìn thấy Doãn Lạc Phong, khuôn mặt cười một cái, "Ồ..., ngọn gió nào đem hai người các cậu cùng thổi tới đây?"

"Tôi là thuận tiện chở bọn họ tới, anh mau xem cho cô ấy một chút, nếu không xem, không chừng đầu cháy hòng rồi, vậy thì thảm." Doãn Lạc Phong nhìn cả khuôn mặt đỏ bừng của Tô Khả, nói với người bác sỹ trẻ kia.

Bác sỹ kia gật đầu, "Tự nhiên." Nói xong, sử dụng ánh mắt, ý bảo Tô Cẩm Niên đem Tô Khả ôm đến bên chỗ ngồi, bắt đầu tiến hành kiểm tra đối với Tô Khả. sau khi kiểm Tô Khả một lượt, anh bảo Tô Cẩm Niên đem Tô Khả tạm thời ôm đến phòng bệnh, sau đó nói với Tô Cẩm Niên: "Cũng may là đưa tới kịp thời, chưa tới một giờ nữa, cô gái nhỏ này biến thành kẻ ngốc thôi."

Doãn Lạc Phong khẽ giật mình, "Nghiêm trọng thế sao."

"Cũng hơn ba mươi chín độ, có thể không nghiêm trọng không!" Bác sỹ trẻ tuổi liếc mắt.

Phía bên kia, y tá cầm bình nước biển đã tới, đã hai ba lần, quen việc nên dễ làm vì trên cánh tay của Tô Khả ghim đầy châm. Tô Cẩm Niên đứng ở một bên nhìn Tô Khả, sắc mặt không đổi.

Bác sỹ trẻ nhìn Tô Cẩm Niên từ trên xuống dưới, khoanh hai tay, một vẻ nhiều chuyện, đứng trong phòng bệnh, bộ dạng một mực không đi ra, Doãn Lạc Phong Dực liếc mắt một cái, "Cái người bác sỹ này, rất rảnh rỗi sao?"

"Ồ, không phải cậu nói là thuận đường à, sao cậu còn không đi?" Vừa rồi khi khám bệnh cho cô nữ sinh nhỏ này, ánh mắt của vị tiểu thiếu gia Doãn này, là anh rõ ràng bắt được. Đây là xuất hiện chuyện tình tay ba cầu huyết như trên phim, nếu anh không ngừng nói nhiều một chút, vậy thì rất xin lỗi mình!

Ừ hừ, cái bản lĩnh của nữ sinh nhỏ này thật sự là không nhỏ! Phải biết rằng, em gái của anh theo đuổi Tô Cẩm Niên đúng một năm, nhưng mặt mày cũng không nhìn thấy, mà cô gái nhỏ, mới hai ba lần, liền đem chàng trai Tô Cẩm Niên cao ngạo này đuổi tới tay rồi, nhân tiện bắt trái tim của vị tiểu thiếu gia Doãn làm tù binh, thật sự quá mạnh mẽ rồi!

Doãn Lạc Phong mỉm cười, "Tôi còn muốn đưa họ về."

"Cẩm Niên chẳng lẽ sẽ không gọi tắc xi sao."

"Trịnh Diệu Đông!" Doãn Lạc Phong nổi giận giận.

"Yên lặng một chút!" Tô Cẩm Niên đứng lên.

Doãn Lạc Phong nhú nhú mày, sau đó nhìn đầu mi của Tô Khả trên giường bệnh kia nhú chặt, buồn bực ngâm miệng lại. Mà Trịnh Diệu Đông liếc nhìn, lừa nhiều chuyện trong lòng bốc cháy hừng hực, "Aiya, Cẩm Niên, cậu tìm em gái nhỏ này hồi nào vậy?"

Tô Cẩm Niên nói: "Bệnh viện quân y là mời về để làm chuyện này sao?"

"Đúng, tôi không ngại nói cho cô tôi biết, con gái cưng của bà chính là bị lừa gạt."

Trịnh Diệu Đông ừ xừ, đúng lúc, bên ngoài y tá đang kêu, "Bác sỹ Trịnh, lại tới vài bệnh nhân." Vì vậy, ảo não đi ra ngoài.

Phòng bệnh tạm thời cũng không có sắp xếp những người bệnh thứ khác vào, cho nên có vẻ vắng vẻ, cộng thêm Trịnh Diệu Đông om sòm này rồi đi, vậy thì càng thêm an tĩnh.

Tô Khả đang ngủ, mặt Tô Cẩm Niên hướng về cửa sổ, nhìn bên ngoài, mặt không chút thay đổi, Doãn Lạc Phong ngại buồn, ngồi một bên, lấy điện thoại đi động ra chơi trò chơi.

Phòng bệnh yên tĩnh đến nỗi âm thanh cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ ràng.

Tô Cẩm Niên nhìn ngoài cửa sổ hồi lâu, nghĩ đến đây là lần thứ hai mình đưa Tô Khả tới bệnh viện, lần trước, nộp hết viện phí cho cô xong, anh rất dứt khoát rời đi, nhưng lúc này đây. . .

Anh quay đầu lại, nhìn Tô Khả, vẻ mặt đổi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Thời gian qua mau

Hai năm sau. . .

"Tô Khả, cái người này lại muốn chạy tới trường quân đội à?" Kiều Nhạc ngồi tại chỗ, đang cầm một quyển sách 'thân thể con người', nhìn thấy Tô Khả đang đứng trước gương quay trái quay phải, không nhìn được.

Tô Khả xoay người, nhếch môi cười cười với Kiều Nhạc, "Ừ á, có ý kiến không?"

Trần Tình Tình vốn là còn nằm ngay đơ yên lặng trên giường liền ngồi dậy nói: "Ai ui, chúng ta làm sao có thể có ý kiến nha!"

"Đúng vậy!" Kiều Nhạc Nhạ phụ họa.

Vương Mộng Mộng vô cùng xem thường nhún nhún vai, nói với Tô Khả: "Đúng vậy, chúng ta ai dám nha! Lại nói, cậu á cái người này, mô phật, đuổi theo Hoa Sen Trắng nhà cậu rờn rã ít nhất hai năm rưỡi rồi, lừa bịp thật, đến nay còn không đem anh hủy cương cốt vào bụng, cậu không có cảm giác mình quá vô dụng ha."

"Đúng vậy, Tô Khả,..." Trần Tình Tình nói: "thời gian gần ba năm thanh xuân của cậu đã lãng phí trong việc theo đuổi Tô Cẩm Niên biết không, thật là quá có lỗi với danh hiệu phụ nữ đẹp!"

"Đúng vậy nha, Tô Khả, hiện tại cái khu đại học của chúng ta, ai còn không biết Tô Khả cậu nha, bị Tô Cẩm Niên dùng mọi đả kích làm thương tích đầy mình còn có thể tiếp tục cố gắng theo đuổi Tô Cẩm Niên, quả thật chính là không đánh bại chút nào, sao cậu vẫn còn theo đuổi Hoa Sen Trắng nhà cậu vậy? Cũng đã ba năm rồi!"

"Mộng Mộng, đây không tính là gì, quan trọng nhất là, cậu ấy lại còn gạt đại thiếu gia Doãn thật nhiều!" Kiều Nhạc không nhìn được bất bình liền tức giận, "Đuổi không kịp Tô Cẩm Niên thì theo Doãn Lạc Phong à! Cần thận sau này, đại thiếu gia Doãn vứt bỏ cậu đi, đến lúc đó hai đầu cậu đều thất bại! Nói thế nào thì đại thiếu gia Doãn cũng là hương sắc nghiêng nước nghiêng thành, người đi trên đường lộn xộn như một trận chiến, chỉ một ngón tay, các người đẹp đứng xếp hàng thành đường dài rồi, sao cậu cứ như vậy lãng phí tài nguyên!"

"Đúng nha, Tô Khả, cậu giống như như sắc nữ vậy, sao lại đem Doãn Lạc Phong yêu nghiệt như vậy gạt qua một bên cơ chứ?" Vương Mộng Mộng không thể lý giải mọi chuyện, theo đạo lý, Khả không phải là loại con gái có tâm kiên nhẫn có nghị lực kia, làm sao lại có thể kiên trì bền bỉ theo đuổi Tô Cẩm Niên mỗi tuần nhất định đều phải đả kích cô ấy?

"Bỏ bỏ đi, một đám con gái thì yêu mù quáng hay gây rối." Tô Khả nhìn trang phục trong gương một lần, tiếp tục nhìn gương cười nhàn nhạt một tiếng, "wow, không tệ, mình quả nhiên là nhưoi đẹp nha, oa ha ha ~"

"Biến đi, cậu tự mãn quá!" Mọi người cùng nhau nói.

Tô Khả tiếp tục soi soi gương, tóc dài xoắn khéo léo thả hai bên mình, gương mặt không phấn không có mụn không trang điểm không có vết bớt, trắng trắng mềm mềm giống như miếng đậu hũ, miệng không lớn không nhỏ, màu sắc hồng hào, tô son bóng, xinh đẹp thế nào là thế ấy.

Một cái áp màu xanh ngọc tay ngắn, mấy năm đường cong bộ ngực như cây đu đủ sữa tươi, có khuynh hướng từ B biến thành C. Một cái quần short jean màu trắng gạo, lập tức lộ ra hai cái đùi trắng nõn thon dài thẳng tắp, trên chân mang thêm vào một đôi giày cao gót màu đen, lập tức chiều cao tăng lên đến một mét bảy hai.

Tô Khả thoả mãn xoay người cầm lấy túi xách, "Hắc, mình đi nha."

"Cậu sẽ mặc như vậy đi gặp Tô Cẩm Niên?" Lừa bịp, đây là đi đến quân đội nha, sao mặc thành cái bộ đáng này?

"Thật xin lỗi, hôm nay mình không đi quân đoàn của anh ấy." Tô Khả cười hi hi nói, "Cẩm Niên của mình nói rồi, hôm nay anh ấy sẽ về thành phố B."

Trần Tình Tình gạt đầu, "Anh ấy có nói cùng cậu gặp mặt không?"

"."

"Mình nghĩ, anh ấy chỉ nhắc với cậu một tiếng, cậu không phải đi đến quân đội tìm anh ấy, cũng không có nói cùng cậu hẹn hò nhé!" Vương Mộng Mộng không nhìn được châm chọc.

"Đúng vậy, nói như vậy, đồng chí Tô trở về thành phố B, chắc là có chuyện quan trọng, làm sao có thể sẽ tìm đến cậu." Kiều Nhạc không chút lưu tình đả kích.

"Mình sẽ không tự mình đi tìm anh ấy." Tô Khả nhìn đám bạn cùng phòng cũng biết đả kích người khác, có chút buồn bực, không nhìn được nhớ tới chuyện hai năm rưỡi trước kia. . .

Kể từ hai năm rưỡi trước, Tô Khả làm chuyện hoang đường đó với Tô Cẩm Niên, mặc dù sau lần ngã bệnh đó làm dịu đi, nhưng mà anh đối với cô, vẫn lạnh lùng, không có bày tỏ gì. Dĩ nhiên, nếu như có bày tỏ "tôi không chấp nhận cô" cũng coi như lời bày tỏ, Tô Khả coi như là không thấy.

Một năm kia, mỗi Chủ nhật Tô Khả sẽ nhất định đi trường quân đội báo cáo, nhưng mà nghênh đón cô, trừ gương mặt tuấn tú lạnh lùng của Tô Cẩm Niên, chính là một số ánh mắt khinh bỉ của nữ sinh trường quân đội.

Trong thời gian đó, Tô Cẩm Niên cũng nói vô số lần, "Tô Khả, cô đừng có hy vọng nữa." Mặc dù trong lòng Tô Khả không mấy dễ chịu, nhưng vẫn nói

như cũ, "Tô Cẩm Niên, làm sao tôi có thể chết tâm đây." Dần dần, Tô Cẩm Niên cũng không nói thêm nữa, nhưng thật ra là ‘đàn gậy tai trâu’, không lời nào để nói, tùy ý Tô Khả, chỉ lo đi theo phía sau anh, coi như cô phòng ngừa nữ sinh khác mơ ước Tô Cẩm Niên cũng tốt lắm, mặc dù cô rất rõ ràng, nếu như Tô Cẩm Niên thích những nữ sinh khác, cô cũng không có biện pháp gì.

Chớp mắt đã hai năm, anh tốt nghiệp, trực tiếp vào bộ đội, mà cô cũng từ năm nhất biến thành năm thứ hai đại học. Năm thứ hai đại học thi tiết học thật nhiều, phải nói, năm thứ hai đại học lớp học của Tô Khả rất nhiều! Cô vì đề sớm ngày cùng Tô Cẩm Niên ở chung một chỗ, quyết định nói muốn tốt nghiệp trước, cứ thế đem năm thứ ba đại học và năm thứ tư bắt đầu sửa, bỏ chút công chọn lớp học, thậm chí cô đi xin miễn nghe, quả thật như người điên, không cho mình nửa khoảng trống, (xin miễn nghe chắc là xin bỏ môn nào đó)

Mà hai ngày nghỉ còn lại Tô Khả mang một đồng lớn đồ ăn, liền đến chỗ bộ đội của Tô Cẩm Niên.

Dĩ nhiên Tô Cẩm Niên không có nói qua với Tô Khả đơn vị bộ đội của anh ở đâu, nhưng ma có Triệu Lâm làm "nội ứng", Tô Khả muốn biết, còn không phải là chuyện dễ dàng sao, cho nên lần đầu tiên Tô Khả xuất hiện tại đơn vị, Tô Cẩm Niên nhú nhú mày, nghi ngờ làm sao Tô Khả đuổi đến nơi này, nhưng quay qua... thấy bộ dạng như cún con của Triệu Lâm, trong nháy mắt anh liền hiểu rõ ngọn nguồn.

Vì phụ nữ, như con dao chen giữa hai anh em Triệu Lâm, sau đó tự nhiên bị Tô Cẩm Niên trừng phạt rất thảm, chỉ là chuyện này Tô Khả không có biết.
>.

Thật ra đường đi đến đơn vị quân đội hơi xa, cũng may trạm xe bên cạnh trường học có chiếc sẽ đi qua đơn vị, cho nên Tô Khả cũng không cảm thấy quá phiền toái. Cứ như vậy, khi đến thời gian đi thăm, Tô Khả vui vẻ hơn hờ đi, thời gian một hai trôi qua, cứ như vậy, Tô Khả nhanh chóng trở thành sinh viên năm tư.

"Aiya, Tô Khả, nghỉ hè năm nay cậu còn phải ở lại chỗ này sao?" Nhìn thấy Tô Khả đột nhiên không nói lời nào, Trần Tĩnh Tĩnh hỏi lần nữa.

Tô Khả đưa mắt nhìn Trần Tĩnh tĩnh, "Không biết nữa."

Nghỉ hè năm nhất cùng nghỉ hè năm hai đại học, cô đều ở lại chỗ này, chỉ vì để nhìn thấy Tô Cẩm Niên. Năm nay, hình như có chút không đáng tin, bởi vì mình không về nhà nữa, Thái hậu kia phải lật bàn rồi.

"Aiya, nháy mắt chúng ta cũng sang năm tư đại học." Mọi người cảm khái, thật là năm tháng vội vã, một đi không trở lại. Sau đó lại nghĩ đến năm tháng này, trừ nếp nhăn, không gì lưu lại cho mình, không nhận được lại buồn bực.

"Người ta học năm tư thì tất cả đều bận rộn thực tập cùng tốt nghiệp, chúng ta vẫn còn học chuyên môn, buồn thật." Vương Mộng Mộng chu mỏ, "Bọn mình thức tập vào năm thứ năm đại học, đến lúc đó mình liền có thể ngày ngày thấy ‘cúc hoa’ thật rồi." Vương Mộng Mộng lại hăng máu gà lên rồi.

"Đúng vậy, đúng vậy, năm thứ năm đại học sẽ thực tập, sớm một chút nhìn cúc hoa thật!" Kiều Nhạc cùng Trần Tĩnh Tĩnh cũng kích động gật đầu.

Tô Khả cũng đồng ý.

Vương Mộng Mộng lại nghĩ đến gì đó, hỏi Tô Khả, "Tô Khả, có phải cậu tốt nghiệp năm tư không vậy?"

Tô Khả cười toe toét, "Đúng vậy á, mình đủ học phần rồi, thầy hướng dẫn luận văn tốt nghiệp cũng tìm xong rồi, chờ lúc này năm sau biện luận, sau đó lấy được bằng tốt nghiệp." Sau đó, Tô Khả lại cười "Khanh khách" ra tiếng, "Học kỳ sau là mình có thể đi thực tập ở bệnh viện thành phố, chính là mình thấy ** thật so với các cậu sớm một chút. Ha ha ha ha.., không nói nữa, không nói nữa, thật sự mình phải đi gặp Hoa Sen Trắng của mình rồi, bái bai nha, các cô gái yêu dấu."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Đi gặp cha mẹ

Tô Khả ra khỏi trường, tâm tình rất tốt. Cô lấy điện thoại di động ra, định gọi điện thoại cho Tô Cẩm Niên, chỉ là giọng nữ máy móc không ngừng lặp lại trong điện thoại: "Thật xin lỗi, số điện thoại bạn gọi đã tắt máy", khiến Tô Khả hận không thể quăng điện thoại di động của mình.

Sáng sớm hôm nay trang điểm chẳng phải là toàn bộ ngâm ở trong nước rồi hả? ! Đúng lúc, một chiếc Porsche màu trắng dừng ở trước mặt của Tô Khả, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, khuôn mặt xinh đẹp yêu nghiệt của Doãn đại thiếu gia Doãn Nhạc Phong liền xuất hiện ở trước mặt của Tô Khả.

Doãn Nhạc Phong vừa nhìn thấy Tô Khả, thì một tiếng huyết gió cao vút, mang theo chút tư vị phóng túng lưu manh, "Ồ, Khả Khả, sao hôm nay mặc biến thái như vậy?"

Tô Khả trực tiếp quăng cho anh hai chữ: "Anh mới biến thái, cả nhà anh chỉ có anh biến thái!"

"Được được được, Khả Khả ăn mặc rất đẹp mắt. " Doãn Nhạc Phong cười ha ha, một cái tay đỡ ở trên cửa sổ xe, "Đây là muốn đi gặp anh Cẩm Niên?"

Tô Khả liếc mắt xem thường, "Biết rõ còn hỏi."

"Anh ấy không có ở quân đội." Doãn Nhạc Phong hướng về phía Tô Khả nói.

"Anh rất rõ ràng?"

"Lời kéo tôi nói há?" Doãn Nhạc Phong buồn cười nhìn Tô Khả.

Tô Khả khinh bỉ, "Anh ấy sớm nói với tôi rồi, hôm nay anh ấy không có ở quân đội."

Mắt phượng của Doãn Nhạc Phong khẽ nhướn lên, "Há?" Một tiếng kia có ý vị khác, nhìn Tô Khả rất muốn nện túi vào trên mặt anh ta đi. "Chỉ có điều ngày hôm nay là đại thọ tám mươi tuổi của ông nội anh ấy, tôi đoán anh ấy đang trong nhà đấy."

Ánh mắt Tô Khả sáng lên, trên mặt chất đầy nụ cười nịnh hót, "Tiểu Phong, anh quả nhiên là người tốt, hai chúng ta thật sự không hổ là đám chị em tốt, cho anh ăn cái này."

Tô Khả vừa nói, vừa lấy ra một khối chocolate từ trong túi kín đáo đưa cho Doãn Nhạc Phong.

Lông mày Doãn Nhạc Phong khẽ rút ra, ai là đám chị em tốt với cô, ai muốn ăn sô cô la!

"Phong Phong, Khả Khả, hai người đều ở đây." Một giọng nói của cô gái truyền vào lỗ tai hai người. Tô Khả và Doãn Nhạc Phong đồng loạt xoay đầu qua chỗ khác, chỉ thấy Doãn Nhạc Hàm một tay nhấc một cái túi lớn, tới đây, hai người đàn ông trẻ tuổi đi theo phía sau cô, trong tay của bọn họ, cũng kéo hai va li hành lý.

Mặt Tô Khả đen thui, "Chị Hàm."

Doãn Nhạc Hàm cười với Tô Khả, tiến lên xoa bóp mặt của Tô Khả, "Thật là một khối đầu hũ trắng non mềm oa, xúc cảm thật không tệ." Sau đó, cô ấy lui hai bước nhìn xe của Doãn Nhạc Phong, sau đó nổi đóa, "Doãn Nhạc Phong! Không phải chị bảo em lái xe lớn một chút sao? Em không nhìn thấy chị nhiều va li như vậy sao? Chỉ xe rơm này của thằng nhóc mày, chị có thể sắp xếp bao nhiêu thứ há?"

Doãn Nhạc Phong nhìn Doãn Nhạc Hàm giống như thỏ xù lông, có chút không nói nên lời, "Doãn Nhạc Hàm, rốt cuộc chị đang làm gì há? Tại sao có thể có loạn lung tung gì đó như vậy?"

Doãn Nhạc Hàm giận, "Cái gì gọi là lung tung, đây đều là đồ mà chị mày muốn dùng trong kỳ nghỉ hè đó!"

"Vậy sao chị không trở về nhà rồi hãy mua đi?!"

"Tại sao chị còn phải mua nữa, lãng phí có biết hay không?!"

Doãn Nhạc Phong đầy vạch đen, "Những thứ lung tung vớ vẩn gì đó của chị chính là lãng phí."

"Em còn dám nói một câu, lát nữa chị sẽ khâu miệng em lại! Thực sự không được, để gia pháp của cha phục vụ!" Doãn Nhạc Hàm trừng mắt nhìn Doãn Nhạc Phong, sau đó quay đầu, mặt mỉm cười nhìn hai tên nam sinh này, dùng giọng nói vô cùng ngọt ngào nói, "Cám ơn hai người, hai người cực khổ, chờ học kỳ sau lúc tôi tới trường học, nhất định mời hai người ăn cơm."

"Ha ha, không cần, không cần." Hai tên nam sinh này nhìn nhau, hướng về phía Doãn Nhạc Hàm nói, "Vậy chúng ta đi trước." Không chờ Doãn Nhạc Hàm nói gặp lại, hai tên nam sinh này liền bước đi như bay biến mất.

"Chị, mọi người bị chị hù chạy!" Doãn Nhạc Phong cười híp mắt xuống xe, nhìn bốn va li hành lý của Doãn Nhạc Hàm, nhìn lại xe mình một chút, chỉ có thể nhét từng cái một thôi.

"Ai cần em lo, mới chạy hai người mà thôi, người thích chị còn một đống lớn, nhiều thêm mộ người cũng không nhiều lắm, thiếu một người cũng không ít đi, người thích sao. Đúng không, Khả Khả?"

"Ha ha." Tô Khả làm đáp lại, cô nghĩ, có phải Tô Cẩm Niên cũng cảm thấy như vậy hay không, rất nhiều người thích anh, nhiều hơn một người như cô cũng không nhiều lắm, ít đi một người như cô cũng không thiếu người đấy?

"Khả Khả, hôm nay mặc xinh đẹp như vậy, có phải muốn hẹn hò với thằng nhóc nhà chị hay không?" Doãn Nhạc Hàm đột nhiên bay tới bên người Tô Khả, về mặt bát quái nhìn Tô Khả.

Tô Khả 囧, "Chị Hàm tỷ, chị nghĩ quá nhiều."

Lại nói, quan hệ của Tô Khả và Doãn Nhạc Hàm cực kỳ tốt, đều có thể sánh ngang với bạn cùng phòng ở chung sáng chiều rồi.

Doãn Nhạc Hàm người này, gia thế tốt, người xinh đẹp, tính tình rất cao ngạo, như nữ vương cao cao tại thượng, cho nên người như vậy, không có bạn bè trong lớp, mà có thể tốt với Tô Khả như vậy, vẫn còn có chút nguyên nhân.

Thứ nhất, hai người bọn họ đều học khoa y học lâm sàng, mặc dù Doãn Nhạc Hàm lớn hơn một lớp so với Tô Khả, nhưng liên quan đến việc để Tô Khả sớm tốt nghiệp, rất nhiều khóa đều là học trước thời hạn, cho nên thường xuyên đi học chung với Doãn Nhạc Hàm.

Thứ hai, Doãn Nhạc Hàm cảm thấy Tô Khả này thật sự đúng là khẩu vị của cô ấy, bên trong thâm ẩn rung động bí ẩn muốn chết, quan trọng nhất là, cô ấy dám liều chết theo đuổi tòa băng sơn lớn của đại viện bọn họ.

Thứ ba, Tô Khả này, nói thế nào cũng là nữ sinh đầu tiên mà em trai mình cảm thấy có ý, cô vì em trai, cũng phải tiếp cận Tô Khả.

Thường xuyên qua lại, hai người cứ "ngưu tầm ngưu, mã tầm mã" biến thành bạn tốt như vậy.

Tổn sức lực chiến tranh hai hồ, cuối cùng hai người Tô Khả và Doãn Nhạc Phong cũng cho được mấy va li lớn của Doãn Nhạc Hàm lên trên "xe ròm". Doãn Nhạc Hàm đứng ở một bên, cầm khăn tay nhỏ lau mồ hôi, thấy Doãn Nhạc Phong lướt qua nhau từ bên người cô, Doãn Nhạc Hàm tiến tới oán niệm bên lỗ tai anh: "Em không có đầu óc, Doãn Nhạc Phong, khó trách không đuổi kịp Tô Khả."

Doãn Nhạc Phong trừng Doãn Nhạc Hàm một cái, "Nói nữa em liền ném tất cả người và va li mang theo tới Bột Hải (vùng biển giữa bán đảo Sơn đông và bán đảo Liêu đông Trung quốc) giờ!"

Tô Khả ngồi thẳng lên, "Chị Hàm, đồ của chị còn rất nhiều."

"Ha ha, Khả Khả, lại nói, hôm nay em mặc đẹp mắt như vậy thật sự không phải hẹn hò với em trai chị à?"

Tô Khả 囧, "Em đây là tìm Cẩm Niên đây."

Doãn Nhạc Hàm "Oh" một tiếng, sau đó dùng ánh mắt vô cùng đồng tình nhìn Doãn Nhạc Phong, tiếp theo quay đầu nhìn Tô Khả, "Đoán chừng tính lang sói của anh Cẩm Niên bộc phát, đến lúc đó ——"

Tô Khả "xấu hổ" mà nở nụ cười rồi, "Chị Hàm, mỗi lần chị đều nói chuyện như vậy."

"Đâu có, chị nói sự thật thôi, hôm nay em quả thật chính là đại mỹ nhân, là đàn ông chị cũng sẽ bộc phát tính lang sói, đúng không, Nhạc Phong?"

Doãn Nhạc Phong thiếu chút nữa khạc ra máu, một người phụ nữ không biết xấu hổ đã đủ để cho anh nhức đầu, lại thêm một người nữa, Doãn Nhạc Phong cảm thấy có ngày tận thế.

"Hai người các cô, còn không lên xe? Mặt trời lớn như vậy, sẽ không sợ làn da trắng trời của hai người bị cháy nắng hả?"

"Ha ha, chúng ta phơi nắng không đen." Hai người trăm miệng một lời.

Thua hai người bọn họ rồi. Đợi đến khi hai người bọn họ ngồi lên xe, Doãn Nhạc Phong bay thẳng đến trước mở cửa, hai người phụ nữ lại bắt đầu thảo luận ở phía sau.

"Không phải Khả Khả muốn đi tìm anh Cẩm Niên sao?" Doãn Nhạc Hàm hậu tri hậu giác hỏi.

Tô Khả gật đầu, "Đúng vậy, gặp anh Cẩm Niên, không phải hôm nay là ngày mừng thọ của ông nội anh ấy sao?"

"A ha ha, thấy em đi gặp phụ huynh. A ha ha ~"

Lúc này đầu Tô Khả mới nhớ tới, đây là cô muốn đi "gặp phụ huynh" hả, sao cô lại mặc thành bộ đáng này?

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Máu mũi giàn giụa

Ông nội Tô Cẩm Niên làm đại thọ tám mươi tuổi, cô mặc như vậy, có thể kì cục quá không?

"Sao mặt ừ mày ề vậy?" Doãn Nhạc Hàm nghi ngờ nhìn Tô Khả.

Tô Khả nói: "Chị Hàm, em mặc như vậy, có thể quá kì cục không? Cảm thấy có chút kỳ quái, không giống như quần áo mặc đi dự tiệc chút nào."

"Không có việc gì, dù sao cũng là về nhà chị trước, đến lúc đó em mặc quần áo của chị, thân hình của em với chị cũng không khác nhau lắm."

"Đâu có giống, là kém xa nhau thì có. Chị cao hơn em, quan trọng nhất là...chị cỡ D đó!"

"A...ha ha, hiệu quả của đu đủ sữa tươi đó.... Em cũng không tồi, sắp cỡ C rồi!" Nói xong, Doãn Nhạc Hàm vươn tay muốn bóp một cái, trong miệng còn nói: "Để chị bóp thử, xem cảm giác thế nào?"

"Khụ khụ!" Doãn Nhạc Phong lái xe, không nhìn được sáng giọng, "Hai người chú ý khí tiết chút đi!"

Da mặt của hai người phụ nữ này có thể so với tường thành rồi, không có ai để ý lời này của Doãn Nhạc Phong, vẫn tập trung vào câu chuyện của mình, càng nói càng hăng, càng nói càng kích động.

Doãn Nhạc Phong tận lực chuyển tâm lái xe, đột nhiên cảm thấy mũi của mình chảy ra hai dòng máu nóng hằm hạp, chảy đến bờ môi, có một cảm giác vừa tanh vừa mặn, ngẩng đầu nhìn lướt qua kính chiếu hậu.

Á...á.....á!

Hắn lại nhìn kính chiếu hậu, chỉ thấy hai người phụ nữ ngồi phía sau kia còn đang mạnh mẽ đắm chìm trong đề tài của mình. Hắn vội vàng móc ra một cái khăn tay, lên lút lau máu mũi, rất nhanh khăn tay màu xanh dương nhạt đã thấm đầy chất lỏng màu đỏ. Máu mũi theo lời nói của các cô, tiếp tục chảy, Doãn Nhạc Phong lại vội vàng bật nhạc, vận âm thanh đến mức to nhất.

"Em có bệnh à! Mỡ to như vậy làm gì!" Doãn Nhạc Hàm bất mãn nói một câu, ánh mắt quét qua, thấy vật chứng khăn tay mà hắn đang cầm trên tay trái, hình như khăn đó dính chút máu.

Doãn Nhạc Hàm bị dọa sợ, thầm nghĩ đứa em trai này của mình sao lại vô dụng như vậy chứ?

Tô Khả nhìn theo ánh mắt của Doãn Nhạc Hàm về phía bên phải, chỉ thấy Doãn Nhạc Phong đang lái xe, bởi vì tầm mắt của cô bị thành ghế của Doãn Nhạc Phong ngăn cản, cho nên Tô Khả không nhìn rõ tình huống, liền hỏi, "Xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có, không có gì." Doãn Nhạc Hàm cười ha hả nói, cô cũng không thể nói cho Tô Khả biết em trai của mình rất vô dụng, đến nay vẫn còn là xử nam thuần khiết.

Xe chạy một đường vào trụ sở quân đội, hai tiểu binh sĩ đứng ở cửa, tư thế thẳng đứng, trong tay còn cầm một cây súng dài. Nhìn từ xa, là một tư thế hiên ngang mạnh mẽ.

Lần đầu tiên Tô Khả đến nơi như vậy, cho nên đối với chỗ này, vẫn cảm thấy rất mới lạ. Cây trồng ở bốn phía đều là cây bách xanh, đứng thẳng tắp, xanh um tươi tốt, rất giống phong cách trường quân đội.

Xe lái đến trước một biệt thự thì dừng lại, mấy người liền xuống xe.

Lúc này, trong phòng khách có một người đàn ông mặc quân trang và một người phụ nữ xinh đẹp mặc váy dài màu trắng. Người phụ nữ xinh đẹp kia vừa nhìn thấy Doãn Nhạc Phong và Doãn Nhạc Hàm, lập tức ra đón, "Hai tiểu bảo bối tâm can của mẹ, mới trở về à, có mệt không?"

Doãn Nhạc Phong và Doãn Nhạc Hàm đầy vạch đen, ánh mắt Doãn Nhạc Hàm nhìn về phía Tô Khả vô cùng bất đắc dĩ, Doãn Nhạc Phong lại không còn gì để nói, "Mẹ, người có thể đừng gọi buồn nôn như vậy được không?"

Người phụ nữ xinh đẹp kia nghe vậy, lộ ra vẻ mặt bi thương, "Bảo bối, con ghét bỏ mẹ?"

"Mẹ!" Doãn Nhạc Hàm cũng không nhìn nổi nữa, sau đó nháy mắt với người phụ nữ xinh đẹp. Lúc này, người phụ nữ xinh đẹp kia mới dời ánh mắt từ trên người hai bảo bối của mình qua, thấy Tô Khả đứng bên cạnh Doãn Nhạc Hàm.

"A, vị này là?"

"Mẹ, đây là Tô Khả, bạn thân của con." Doãn Nhạc Hàm cười ha hả khoác lên cánh tay Tô Khả.

Mặt người phụ nữ xinh đẹp giãn ra, "Khả Khả, hoan nghênh con tới nhà chúng ta chơi."

"Cám ơn dì."

"Chúng ta lên lầu trước đi." Sau đó, Doãn Nhạc Hàm kéo Tô Khả lên trên lầu. Tô Khả cảm giác mình giống như đi vào phòng của công chúa, mặt trần đầy màu hồng, sau đó sờ sờ cảm của mình nói với Doãn Nhạc Hàm: "Em luôn nghĩ phòng của chị nên dán đầy áp phích hai mãnh nam XXOO, nhưng rõ ràng đều màu sắc ngọt ngào, thật thần kỳ."

"Đừng nói nữa, ngôi nhà này đều là một tay mẹ chị trang hoàng, bà còn đắm chìm trong ảo giác giấc mộng công chúa lúc con gái mình bảy tuổi." Doãn Nhạc Hàm không còn gì để nói, nhún nhún vai, sau đó thần bí nói với Tô Khả: "Ngày -- bảo bối của chị đều ở đây." Nói xong, lúi một cái rương nặng

trịch từ dưới giường ra, "Hắc hắc, nếu như bị mẹ chị nhìn thấy, bà nhất định sẽ bất tỉnh, ha ha ~"

Tô Khả nói: "Em không có hứng thú với cúc hoa, em tương đối hứng thú với các loại ** a, ** bức tranh...chị cũng có đó?"

"Yên tâm, em cảm thấy hứng thú, chị cũng cảm thấy hứng thú, nhất định là có. Chị lấy ra, để cho em nhìn một lần cho đã. Chị đã bỏ ra không ít công sức mới lấy được những thứ này đó, người khác muốn nhìn chị còn không cho đâu!"

Nói xong, cô mở cái rương ra, lấy từng xấp poster ra. Hai người phụ nữ mở to miệng, nước miếng cũng sắp chảy ra.

"Đồ tốt, chi....chi có thể coi là thứ hai!" Tô Khả nhìn hết tất cả, sau đó bình luận một câu.

"Gi??" Cái này chỉ có thể coi là thứ hai? ! Mẹ kiếp! Tấm này là một trong những tấm khiến chị chảy nước miếng nhiều nhất, em có thể biết thưởng thức một chút không?" Doãn Nhạc Hàm không phục, lại tiếp tục lấy ra một tờ, "Em xem tấm này!"

"A, tấm này so với tấm lúc nãy thì cường hãn hơn, nhưng vẫn chỉ có thể coi là thứ hai thôi."

"Còn cái này thì sao? !" Doãn Nhạc Hàm lấy một tấm từ dưới đệm giường ra, xoi mói rồi xoi mói, Tô Khả vẫn nói như vậy, Doãn Nhạc Hàm tức đến nổi lớn tiếng nói, "Mẹ nó, vậy em thấy số một ở đâu? Ở đâu, lấy ra cho chị xem, chị tới đánh giá cho? !"

Tô Khả lập tức nghiêm mặt nói, "Vậy thì không được, số một chỉ có thể để một mình em thưởng thức thôi!"

Trong lúc bất chợt, giọng nói của Doãn Nhạc Phong truyền đến, "Tôi nói, hai người còn muốn đi tới nhà của Cẩm Niên không? Tốc độ của hai người --"

"Rầm --" Hai người cùng nhau té xuống giường, lúc nhìn người tới là Doãn Nhạc Phong, thở nhẹ ra một hơi. Sau đó, Doãn Nhạc Hàm cảm thấy có cái gì đó không đúng, lập tức khép lại tất cả tạp chí và áp phích trên giường, tiến lên ngồi xuống tính ngăn cản ánh mắt của Doãn Nhạc Phong.

Loại cử động giấu đầu hở đuôi này khiến chân mày Doãn Nhạc Phong nhíu lại, nghĩ tới lúc mới vừa đi vào, hai người này lén lút tụ chung một chỗ thảo luận cái gì đó, vì vậy bước nhanh đến phía trước.

"Sao em đi vào mà không gõ cửa?" Doãn Nhạc Hàm tức giận.

"Chính chị không có khóa cửa." Doãn Nhạc Phong cười híp mắt, sau đó tay nhanh chóng rút ra một tờ giấy từ sau lưng Doãn Nhạc Hàm. Lúc hắn thấy rõ, mặt đã tái mét.

"Doãn, Nhạc, Hàm!"

"Có!" Thân thể Doãn Nhạc Hàm chấn động, sau đó dùng vẻ mặt cầu xin nói, "Tiểu Phong Phong, em không thể."

Doãn Nhạc Phong nói, "Phải xem tâm tình của em đã." Sau đó, Doãn Nhạc Phong tịch thu tấm poster, "Còn có tốc độ hai người nên nhanh một chút. Đừng chậm chạp như vậy~" Nói xong, ngâm nga một khúc nhạc, bước chân nhẹ nhàng đi ra ngoài.

"Con mẹ nó!" Doãn Nhạc Hàm nắm tay quyền, đánh lên giường, nhìn lại thì thấy mình đang đánh lên poster, lập tức cầm poster lên thổi một hơi. Tô Khả ở bên cạnh nhìn, một giọt mồ hôi lớn hoa lệ chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Cô dâu của Cẩm Niên

Nhà cũ của Tô gia

Giăng đèn kết hoa, khách khứa chật nhà.

Ông nội của Tô Cẩm Niên, Tô Đức Quang, mặc dù tám mươi tuổi rồi nhưng vẫn nhanh nhẹn và khỏe mạnh, thoát nhìn thì giống ông cụ sáu mươi tuổi hơn. Lúc này, ông đang ngồi trong phòng sách, cùng mấy chiến hữu cũ đã lâu không gặp mặt trò chuyện.

Tô Cẩm Niên thì rất nhu thuận đứng bên người ông.

Mấy bạn chí cốt của ông cười ha hả nhìn Tô Cẩm Niên, "Lão Tô à, nhiều năm không gặp như vậy, cậu trai nhà ông đã lớn như vậy nha. Quả nhiên là 'nhất biểu nhân tài' mà." (nhất biểu nhân tài: người tài giỏi, tuần tú đẹp trai)

"Ha ha." Dĩ nhiên ông cụ Tô vô cùng cao hứng.

"Cầm Niên này, Cầm Niên mấy tuổi vậy." Một ông cụ khác tiếp lời hỏi tận gốc, nhìn Tô Cầm Niên từ trên xuống dưới.

"Qua năm nay đã hai mươi lăm rồi, aiya, cũng lớn như vậy rồi." Tô Đức Quang nhìn Tô Cầm Niên, trong mắt là một mảng yêu thương.

"Năm tháng không buông tha con người mà, Cầm Niên cũng hai mươi lăm à. Đúng rồi, Cầm Niên." Người nọ cảm thán xong, liền nhìn Tô Cầm Niên, đáy mắt là một mảnh tán thưởng.

"Ông Vương."

"Cầm Niên à, bây giờ có đối tượng không?"

"Nó còn nhỏ, làm sao hiểu được đối tượng chứ." Ông cụ Tô cười nhìn cháu đích tôn của mình.

"Đâu còn nhỏ, cũng hai mươi lăm rồi, lúc tôi ở tuổi này, con của tôi đều ở bên ngoài đá bóng rồi. Ông cho rằng mọi người đều như ông à, lúc ba mươi bốn tuổi mới cưới vợ, vậy là quá muộn." Ông họ Vương cười nói, nếp nhăn trên mặt cũng xô lại nhúm nhúm như bông cúc.

"Ồ, tôi là đàn ông lập sau ba mươi mà." Ông cụ Tô sờ sờ cằm, không phục nói, "Chỉ là tôi cũng vẫn hi vọng Cầm Niên nhà tôi mau tìm cho tôi một cháu dâu, như vậy tôi có thể ôm cháu chắt trai rồi."

Ông cụ Vương cười híp mắt tiếp tục nói, "Tôi lại biết cái cô gái nhỏ nhà hàng xóm, có lẽ tuổi tác xấp xỉ Cầm Niên, người xinh đẹp, miệng cũng ngọt, bây giờ đang học nghiên cứu sinh ở Stanford, cùng Cầm Niên thì rất xứng đôi, lát nữa tôi cùng người nhà của họ nói đến một chút nhé? Aiya! Đáng tiếc nhà tôi không có cháu gái, nếu không sao có thể để họ tiện nghi chứ."

"Vương Phú Quý, tôi cho ông biết nhé, thằng nhóc Cầm Niên này, nhà tôi cũng đã sớm có dự định, ông đừng can rờ nhúng tay vào đấy, thật sự cháu gái của tôi cùng cậu ấy là thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ là vô tư." Lại một ông cụ cười ha hả nói ra.

"Trịnh Quốc à, cháu gái của ông có phải gọi là Tiểu Duyệt hay không?"

"Không sai, ha ha." Ông cụ Trịnh cười híp mắt.

"Được rồi, ông Trịnh à, nếu là Cầm Niên thích cháu gái nhà ông thì không đến nỗi bây giờ cũng chưa có bạn gái, ông cũng không nên mù quáng trộn lẫn mà làm trễ nãi chuyện lớn cả đời của Cầm Niên và cháu gái ông." Một ông

cụ khác không chút lưu tình nói.

"Cái người này, chỉ biết đối đầu tôi."

"Hừ hừ, phải xem đã. Vẫn là cháu gái tôi tốt, Hàm Hàm nhà tôi phải nói là một người thông minh lanh lợi, khéo léo đáng yêu."

"Nói cho cùng không phải cũng giống như cháu gái tôi."

"Cháu gái ông cũng đi bộ đội rồi, còn muốn như thế nào nữa?"

"Được rồi, được rồi, hôn nhân là chuyện lớn, đám lão già chúng ta nói cũng không tính đâu, vẫn là tự Cầm Niên nhìn đi. Cũng đã là một đám người bảy tám chục tuổi vẫn giống như mấy đứa con nít vậy." Ông cụ Tô kịp thời ngăn lại, nếu lại để cho bọn họ thảo luận tiếp, chỗ này lại được biến thành chiến trường mất.

Tô Cầm Niên nhìn mấy ông cụ này luôn ghép đôi mai mối, có phần im lặng, anh không nhịn được cúi đầu suy tư, nếu thật là đến tuổi thì một nửa tương lai kia của anh lớn lên có hình dáng như thế nào.

Anh chưa bao giờ suy nghĩ qua cái vấn đề này thật tốt, nhưng tuổi càng lớn thì vấn đề này cũng càng ngày càng đặt ở trước mặt của anh, anh tự hỏi, nhưng mà đầu lại hiện ra vô số hình ảnh của Tô Khả. Anh sợ tới mức lập tức lắc đầu một cái, tự nói với mình, không được phép nghĩ nữa. Một nửa tương lai kia, mặc dù còn chưa có một đường nét nào cả, nhưng người phụ nữ này, nhất định là ai cũng có thể, duy chỉ Tô Khả là không được.

*

Nhà lớn của Tô gia náo nhiệt không thôi, rốt cuộc xe của Doãn gia cũng chậm rãi tới. Bố mẹ Doãn Lạc Phong ngồi trong chiếc Audi phía trước, còn ba người Doãn Lạc Hàm, Doãn Lạc Phong, Tô Khả thì ở trong chiếc Porche bánh bao kia của Doãn Lạc Phong.

Bên ngoài chỗ đậu xe của Tô gia, chỗ nào cũng là xe nổi tiếng, dù là chiếc xe khiêm tốn tầm thường thì liếc mắt nhìn nhãn xe cũng sẽ làm người ta kinh hãi.

Tô Khả kéo Doãn Lạc Hàm, hai người đi về hướng phòng khách.

Tô Khả rất hồi hộp, lúc này cô mặc cái váy liền màu xanh ngọc không có tay, eo được thiết kế bó lại, trên cổ áo lá sen được khảm mấy viên kim cương trong suốt xung quanh, dưới ánh mặt trời càng sáng long lanh, chiều dài váy vừa đến đầu gối, lộ ra hai bắp chân thon dài trắng nõn.

Rõ ràng là phong cách vô cùng kín đáo, nhưng bởi vì dáng người Tô Khả rất ‘nóng’, bộ váy nhỏ này tôn lên sự ‘tiền đột hậu kiêu’ của cô, mê người được ngay. Dù là mặt Tô Khả là loại dày thì cũng xấu hổ, hồi hộp mà mồ hôi trên đôi tay đều chảy ròng ròng. (tiền đột hậu kiêu: trước sau lồi lõm)

Doãn Lạc Hàm nói với Tô Khả, “Cố lên, đừng khần trương, bố mẹ chồng tương lai của em đều ở đây đây.”

Doãn Lạc Hàm nói chưa dứt lời, vừa đó Tô Khả cứ khần trương mãi, thỉnh thoảng vuốt hai bên tóc quăn của mình một chút.

Doãn Lạc Phong nhìn hai cô gái này, nhất là Tô Khả, rất đẹp, dáng người biết tròn biết méo, chỉ là cô diện tất cả cũng vì Tô Cẩm Niên, anh lại không nhìn được xì mũi coi thường.

Đột nhiên, giọng nói của Doãn Lạc Hàm lặng lẽ truyền vào tai của anh, “Em trai à, đừng nhìn nữa, em lại chảy máu mũi.”

Trong nháy mắt mặt của Doãn Lạc Phong ửng hồng, nhìn mặt Doãn Lạc Hàm hả hê, không nhìn được tuôn ra một tiếng nói tục, “Mẹ nó!”

Ba người bọn họ đi theo hai người lớn Doãn gia vào trong, bên kia bố mẹ Tô Cẩm Niên lập tức ra nghênh tiếp.

“Ai ui, rốt cuộc mọi người đã tới.” Bố Tô Cẩm Niên là Tô Sĩ Minh lập tức tiến lên đón, vỗ vỗ vai bố Doãn Lạc Phong, “Từ nam đến bắc chỉ cách nhau một ngàn mét, mọi người có thể tới trễ như thế!”

“Ha ha, chòe mấy đứa nhỏ.”

Bố Tô Cẩm Niên cười nói. “Hai đứa trẻ này còn có thể không biết nhà chúng tôi đi như thế nào sao.” Sau đó liếc nhìn Doãn Lạc Hàm và Doãn Lạc Phong một cái, lại nhìn Tô Khả, “Như vậy cô gái lạ này chẳng lẽ là bạn gái của Tiểu Phong sao?”

“Ha ha, chuyện tình cảm của bọn nhỏ thì chúng tôi không hỏi.”

“Mọi người đi vào ngồi đi đứng ở chỗ này làm gì.” Mẹ Tô Cẩm Niên là Tần Phi nói.

Tô Khả vốn là đang nhìn bố Tô Cẩm Niên, dáng dấp vô cùng ngay thẳng, nghiêm chỉnh, nhìn qua là một sĩ quan vô cùng nghiêm nghị, Tô Cẩm Niên không giống vậy, giọng nói của mẹ Tô Cẩm Niên truyền tới, Tô Khả mới đem ánh mắt nhìn mẹ Tô Cẩm Niên. Bà vẫn tóc cầu kỳ, lộ ra cái trán đầy đặn tròn bóng, trên mặt không có nếp nhăn, thoát nhìn có vẻ nhiều lắm cũng là ba mươi tuổi. Bà không chút phấn son, cười đứng ở đó, lại làm cho người ta cảm thấy ‘phong hoa tuyết đại’. (tao nhả tài hoa)

Rốt cuộc cô biết tướng mạo Tô Cẩm Niên là được di truyền từ người nào, cảm tình đều là công lao của người phụ nữ đẹp là mẹ anh đây.

“Lần đầu tiên cô gái tới nhà chúng ta nha.” Mẹ Tô Cẩm Niên cười híp mắt liếc nhìn Tô Khả, sau đó lại nhìn Doãn Lạc Phong một chút, “Lại cùng Tiểu Phong rất xứng.”

“Dì à, dì sai rồi, đây là cô dâu của Cẩm Niên.” Doãn Lạc Phong cà lơ phất phơ nói một câu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Cẩm Niên biến chuyển

Một câu nói này của Doãn Lạc Phong dọa mọi người sợ đến tới tập nhìn Tô Khả.

Vốn là mẹ Tô Cẩm Niên vẫn cười nhẹ nhàng thì khe cau mày mà không lộ dấu vết, nhìn Tô Khả từ trên xuống dưới, sau đó thấy chồng mình cũng nhúm mày nhìn Tô Khả, lập tức mỉm cười nói, "Ồi, mọi người mau vào ngồi một chút đi."

Mẹ Tô Cẩm Niên lên tiếng cắt đứt ánh mắt bố Tô Cẩm Niên đang tiếp tục nhìn Tô Khả, sau đó mọi người đều đi vào trong.

Rõ ràng Tô Khả cảm thấy được hình như bố mẹ Tô Cẩm Niên cũng không thích mình, điều này làm trong lòng cô có chút khó chịu. Cô thật không khiến họ thích được sao?

Tại sao Tô Cẩm Niên không thích cô, ngay cả bố mẹ chưa từng gặp mặt qua của anh, lần đầu tiên gặp cũng không thích cô?

Mấy người còn chưa bước vào phòng, Tô Cẩm Niên liền từ bên trong đi ra, trong nháy mắt khi anh ngẩng đầu lên liền thấy Tô Khả, bật thốt lên, "Sao cô lại tới đây?"

Mặt Tô Khả giãn ra rồi cười với anh, đáy mắt hơi lộ vẻ cô đơn.

Tô Cẩm Niên nhìn nét mặt hơi bị thương của Tô Khả, ngực khẽ buồn bực, anh nhìn thấy bố mẹ của mình ‘một anh hai tốt’ vỗ vai bố Doãn Lạc Phong, vừa nói sau này Lạc Phong cũng là đứa trẻ có tương lai, hình như một chị em tốt của mẹ Doãn Lạc Phong kéo cổ tay của bà, miệng nói Doãn Lạc Hàm ưu tú ra sao ưu tú như thế nào, trong lòng liền hiểu mấy phần. (một anh hai tốt : giống như tay bả mặt mừng ở mình, câu trước câu sau đều mừng rõ nhưng khác sáo hơn)

Trong lòng anh thờ dài, sau đó đi tới trước mặt Tô Khả, "Cùng tôi tới đây."

Trong nháy mắt Tô Khả cười giống như hoa xuân, "Ồ."

Mặc dù anh ghét Tô Khả, nhưng nếu như bố mẹ của mình bài xích cô như vậy, không biết chuyện gì xảy ra nhưng anh vẫn không đành lòng. Dù sao ở trong đầu anh, Tô Khả không chỉ là khối kẹo mè xừng mà còn là ngày ngày đều cười đến ‘không tìm không phôi’, khối kẹo mè xừng bị ối đến mức tận cùng. Nụ cười của cô, mỗi lần anh thấy cũng hận không tát một cái, trong lòng mãi nghĩ, cô nữ sinh này không thể cười như mấy cô gái khác sao?

Nhưng hôm nay, cô cười giống như tiểu thư nhà giàu vậy, nhưng mà trong mắt kia có tia bi thương, cho thấy lòng cô ấy cực kỳ không thoải mái, đột nhiên anh cảm thấy, Tô Khả vẫn không nên cười thành bộ dạng hiện tại, con người cô chỉ thuộc về bi ối, không thích hợp với long lanh hay đau buồn.

Cái ý niệm này chợt lóe lên, Tô Cẩm Niên không nhịn được cười mình hôm nay nhất định là trúng gió nên mới có ý nghĩ kỳ quái như thế.

Hai người bọn họ rời đi, thấy con mắt của ba và mẹ Tô Cẩm Niên muốn rớt ra rồi, cũng may khách khứa trước mặt, còn chưa đến mức thất lễ, chỉ là hơi mất tự nhiên nhường cho bọn họ đi vào ngồi một chút.

Tô Khả theo Tô Cẩm Niên đi một đường tới một góc sân nhỏ vắng vẻ, lúc này Tô Cẩm Niên mới dừng lại, anh vừa muốn nói: "Tô Khả, sao cô ‘âm hồn bất tán’ chạy đến nhà tôi vậy", nhưng nghĩ đến vừa nãy hình như cô bị ba mẹ mình đã kích rất thảm, tức giận trong lòng đã sớm biến mất không thấy đâu, cũng không nhẫn tâm tiếp tục đã kích cô, chỉ nói là, "Cô nghĩ gì mà chạy tới đây?"

"Một ngày không gặp như cách ba thu, tôi cũng hai mươi một mùa thu không thấy anh, nhớ anh thì tới."

Đổi lại bình thường, Tô Cẩm Niên sẽ không khách khí chút nào nói, "Tô Khả, cô thật không biết xấu hổ!" Nhưng hôm nay, anh lại không dùng được ngôn ngữ để tiếp tục kích động cô. Nhưng mà nghĩ đến trình độ da mặt dày của người này, coi như anh đã kích cô một vạn lần, cô cũng chỉ là tiểu cường, vẫn là tiết kiệm một chút nước bọt. (tiểu cường = con gián, anh nói chị chẳng đáng quan tâm đâu)

Tô Khả cười híp mắt nhìn Tô Cẩm Niên, giang hai tay ra quay một vòng, "Cẩm Niên à, hôm nay nhìn tôi có đẹp không?"

Một tay Tô Cẩm Niên xoa trán, nhìn bộ quần áo hở hang của Tô Khả, không nhịn được liền nhíu mày nói, "Cô cảm thấy hở nhiều như vậy rất đẹp?"

Đầu tiên Tô Khả nghiêng cổ suy nghĩ một chút, sau đó cả khuôn mặt cũng cười lên, rực rỡ như hoa xuân, cô nhào tới trước, ôm lấy cánh tay Tô Cẩm Niên, "Cẩm Niên, Cẩm Niên, có phải anh không thích tôi mặc quần áo hở nhiều hay không?"

Không đợi đến khi Tô Cẩm Niên trả lời, Tô Khả tiếp tục cười nói, "Ha ha, anh ở đây ghen."

Bỗng nhiên chân mày Tô Cẩm Niên giật giật, nhìn cái cô gái tự mãn này, chỉ có thể nói một câu, "Cô vô địch!"

Tô Khả cười to, "Ha ha ha ha, Tô Cẩm Niên, anh đừng không thừa nhận, anh thích tôi rồi! Tôi với anh nói nha, tôi đọc N cuốn tiểu thuyết ngôn tình rồi, trong đó nam chính hay nhíu mày suy nghĩ sâu xa, lập tức tôi có thể biết anh ta đang suy nghĩ gì! Hành vi của anh cũng như vậy, đủ để chứng minh anh thích tôi rồi, a a, tôi rất vui nha."

Tô Cẩm Niên vừa nghe Tô Khả nói như vậy cũng biết tất cả điều cô nói đều là nói káo, cô để sớm tốt nghiệp nên đem chương trình học năm năm nén còn bốn năm, lấy đầu thời gian ở không mà những tiểu thuyết này.

Về phần sự thật Tô Khả vô cùng cố gắng học tập này, cũng không phải Tô Khả nói với Tô Cẩm Niên, Tô Cẩm Niên có được tin tức này hoàn toàn là vì doãn Doãn Lạc Phong.

Mỗi khi Tô Cẩm Niên gặp Doãn Lạc Phong, Doãn Lạc Phong cứ nhắc mãi ở bên tai Tô Cẩm Niên: "Anh Cẩm Niên à, anh thật là hạnh phúc nha, có một cô gái nguyện ý vì anh đem chương trình học năm năm nén còn bốn năm, hâm mộ quá. Không biết từ lúc nào em có thể gặp một cô gái như vậy nữa."

Cho nên, cho dù Tô Cẩm Niên không muốn biết mà Doãn Lạc Phong lúi rúi mãi thì cũng không thể không biết. >.

Kiều Nhạc không chút lưu tình vạch trần, "Minh thấy cậu là vì hai lớp học phần cho nên mới nhớ rất rõ ràng thôi."

"Rõ ràng là vậy rồi!" Trần Tĩnh Tĩnh gật đầu.

"+10086!" Vương Mộng Mộng rất ăn khóp.

Tô Khả rầu rĩ tiếp.

Đêm, lần nữa rơi vào yên lặng, Tô Khả nhìn ánh đèn màu xanh dương huỳnh quang mà điện thoại tắt ra, ngón tay đặt trên màn hình trượt qua lại, trước sau đầu ngón tay đều đặt lên ba chữ "Hoa Sen Trắng", một hồi lâu, Tô Khả mở ra, gửi chút tin tức đến bên kia, bắt đầu soạn tin nhắn.

"Cảm Niên, tôi sẽ không thể gặp anh một tuần lễ nữa rồi." Sau khi soạn xong, Tô Khả đọc lại nhiều lần, cảm giác là lạ, vừa trượt lên trên, bao năm qua ghi chép tin nhắn cũng rõ ràng ở trước mắt của cô.

Gần chín trăm tin nhắn, giống như là một đoạn nội dung dài chim cánh cụt nói chuyện phiếm, chỉ chút, người xem hoa mắt. Mà trong mấy tin nhắn đó, chủ yếu đều là cô gửi tin nhắn cho Tô Cảm Niên, mười cái tin nhắn, bảy cái có nội dung chính là đoạn chữ viết giống như vừa soạn kia, chỉ là biểu thị thời gian trên đó không giống nhau thôi.

Dĩ nhiên, trong mấy cái tin nhắn ở đây, thỉnh thoảng sẽ xen một tin nhắn trả lời của Tô Cảm Niên trở, ví dụ như ". . .", ví dụ như "Cuối tuần trở về thành phố B." Số lượng Tô Cảm Niên trả lời, năm ngón tay có thể đếm được.

Nhưng mà những tin nhắn này, Tô Khả không xóa bỏ được, nói thế nào trong đó đều có nội dung Tô Cảm Niên trả lời, điều này làm cho cô cảm thấy cô đang cùng anh đối thoại, cô không phải một mình hát kịch một vai, cô không phải tượng gỗ.

Nhưng hôm nay nhìn một lần nữa, lúc đó đột nhiên Tô Khả cảm thấy mình có điểm buồn cười, cô không biết mình kiên trì đến cùng như vậy có chính xác hay không, nhưng cô vừa nghĩ tới nếu như cô buông tha, như vậy thời gian gần ba năm trước mặt cô là uổng phí.

Cô là kiểu người không đụng Nam Sơn không quay đầu lại, thật không biết là đáng khen không, có lẽ là buồn cười.

Sau đó Tô Khả xóa mấy chữ kia, gửi lại một tin nhắn, "Tuần sau, nói không chừng tôi không thể đến nhìn anh, bởi vì tôi phải liên hoan."

Do dự một lúc lâu, Tô Khả mới đem cái tin nhắn này ấn vào chỗ gửi đi, Tô Khả nhìn chằm chằm nội dung phía trên, nhìn một hồi lâu, sau đó mới lưu luyến đem điện thoại đi động đặt ở bên tay phải, định tiến vào giấc ngủ.

Chỉ là lần này không đến một phút, màn hình điện thoại đi động lại đột nhiên sáng lên. Rung "tự tự" hai cái, đem Tô Khả đã nhắm mắt lại đánh thức.

Tô Khả cảm di động lên, tin nhắn phía trên rõ ràng là Hoa Sen trắng, Tô Khả miệng chữ "O", hiển nhiên có chút khó tin.

Lần này anh không chỉ trả lời cô, hơn nữa tốc độ trả lời cực nhanh! Điều này làm cho Tô Khả cảm nhận được giống như là cô trúng năm trăm vạn vé số.

Tô Khả rất kích động mở ra, trên tin nhắn là một chữ, "Ừ".

Tô Khả nhìn cái chữ này, tưởng tượng N loại giọng nói, một loại chính là mặt mày lạnh lẽo, đôi môi khê mở, liên phun ra một chữ "Ừ." Một loại khác là cười yếu ớt, nhẹ giọng nói "Ừ".

YY hồi lâu, Tô Khả nhục chí, nghĩ cũng biết, nhất định là Tô Cảm Niên lấy loại giọng điệu thái độ thứ nhất gửi cho cô, nhưng cô cứ không nhận được YY ra, thậm chí mơ tưởng viễn vông.

Tô Khả lại một lần nữa soạn tin nhắn, ngón tay "lạch tách" trên bàn phím, một hàng chữ liền xuất hiện: "Tôi sẽ nhớ anh, Cảm Niên, anh cũng phải cố gắng nhớ tới tôi nha!"

Viết xong, nhấn gửi đi, Tô Khả cười híp mắt nhắm mắt lại, theo cô, Tô Cảm Niên một trăm phần trăm sẽ không tiếp tục trả lời. Chỉ là một phút sau, rung lên lần nữa, tin nhắn của Tô Cảm Niên đến lần nữa.

Tô Khả lại vô cùng kích động cầm điện thoại đi động lên, mở ra, phía trên là: ". . ."

Tô Khả chớp mắt mấy cái, cho dù là im lặng tuyệt đối, cũng làm cho Tô Khả kinh sợ cầm điện thoại đi động nhìn mãi.

Cô rời khỏi tầm nhìn, nhìn tên tuổi người liên lạc phía trên đúng là "Hoa Sen trắng", Tô Khả nhìn không ngừng ngược lên cảm khái một tiếng, "Đường như Hoa Sen Trắng nhà mình thật sự buông lòng rồi." Nói cách khác, cô tiến công lâu dài, không ngờ đã bắt đầu có hiệu quả.

Mặc dù lúc quay về, sắc mặt của anh rất khó coi, hại cô cho là cô thật sự bị anh siêu cấp vô địch chán ghét, nhưng bây giờ anh gửi hai tin nhắn cho cô rồi, nói cách khác, anh cũng không có ghét cô như trong tưởng tượng của cô vậy.

Tất nhiên mấy bạn cùng phòng nghe Tô Khả cảm khái.

Trần Tình Tình vốn là đang định cùng cô trầm luân ** lập tức mở mắt ra hỏi Tô Khả, "Nói như thế nào?"

Kiều Nhạc nói, "Cùng nói đi."

Tô Khả nói với mọi người nói, "Anh lại có thể gửi hai tin nhắn cho mình."

"."

"."

"....."

Tô Khả thấy mấy chị em trong ký túc xá lại đột nhiên không nói, có chút im lặng rồi nói, "Mẹ nó, các cậu như vậy là cái thái độ gì. Phải biết rằng Hoa Sen Trắng nhà mình ấy, ba năm qua tin nhắn đặc biệt gửi cho mình cũng không vượt qua 5 chữ, bỗng hôm nay có hai tin nha!"

Trầm mặc hồi lâu sau, rốt cuộc Trần Tĩnh Tĩnh hỏi Tô Khả, "Nội dung của hai tin nhắn là gì?"

Trong nháy mắt Tô Khả im lặng, không nói.

"Tô Khả, sao cậu không nói vậy, làm giảm hứng thú của mình!" Vương Mộng Mộng xem thường nhìn Tô Khả.

Kiều Nhạc ở trên giường vuốt vuốt tay, "Thật ra thì không cần đoán cũng biết, đoán chừng mỗi cái tin nhắn của hot boy lạnh lùng không hơn mười chữ, cho nên Tô Khả không dám nói ra."

Trong lòng Tô Khả lặng lẽ rơi lệ: mười chữ? Cậu cũng quá coi trọng anh rồi! Tin nhắn dài nhất mà anh gửi cho cô cũng có năm chữ "Cuối tuần trở về thành phố B". (thành phố B = B thị)

Tô Khả thật vui vẻ, lập tức trả lời tin nhắn: "Cảm Niên, anh có thể viết nhiều chữ được hay không vậy, một tin nhắn một góc tiền, anh chỉ nhắn một chữ, quá tiện nghi cho công ty di động."

Sau đó hai phút, Tô Khả lại nhận được tin nhắn lần nữa, "Cô rất nhàm chán"

Tô Khả tiếp tục kích động, "Làm thế nào bây giờ, hôm nay tôi kích động nên không ngủ yên giấc, anh lại gửi ba tin nhắn rồi, ba năm qua, cuối cùng tôi cũng nhận được tin nhắn mới có năm chữ của anh thôi, chúng ta nói chuyện thêm tí nữa, sẽ đột phá ba năm lưu trữ."

Lần này gửi đi thành công thì một phút đồng hồ sau, Tô Khả nhận được trả lời của Tô Cẩm Niên, "— —"

Mặc dù là một vẻ mặt, nhưng Tô Khả lại có thể tưởng tượng vẻ mặt của anh, thật là không có nghĩ đến, Hoa Sen Trắng của cô cũng sẽ gửi biểu tình này, gào khóc, tốt quá.

Miệng Tô Khả cười toe toét, đêm tối che giấu sự quá rung động của Tô Khả rất tốt. Sau đó Tô Khả trả lời tin nhắn, phải nói là tốc độ cực nhanh.

"Cảm Niên, anh càng ngày càng đáng yêu, lại có thể biết gửi ký tự này, thật thần kỳ, quá thần kỳ, tôi cho là cả dấu chấm câu anh cũng sẽ không sử dụng đấy!"

Sau khi gửi đi thành công, Tô Khả kích động chờ anh trả lời, phải nói là một giây giống như một năm, lòng của cô ngứa ngáy một chút. Chỉ là một phút trôi qua, cũng không được Tô Cẩm Niên trả lời.

Màn hình tối lại sáng, Tô Khả đợi một chút, cũng đợi ba phút rồi, Tô Cẩm Niên vẫn không có trả lời, Tô Khả có chút nhục chí, nhưng nghĩ đến 'thành quả chiến đấu' hôm nay như vậy, đã vô cùng tốt rồi, cho nên cô vẫn cực kỳ thỏa mãn nhắm mắt lại định ngủ, đúng lúc này, điện thoại di động của cô lần nữa sáng lên, âm thanh 'tự tự' vừa vang lên, Tô Khả vừa mới buồn ngủ liền biến mất.

Tô Khả cầm lấy điện thoại, trượt màn hình, quả nhiên là tin nhắn của Tô Cẩm Niên, Tô Khả cảm nhận được vô số bong bóng xinh đẹp bay ra.

". . ." Lần này là hai dấu chấm câu.

Tô Khả nhìn chằm chằm hai dấu chấm câu này, nhìn hồi lâu vẫn không hiểu Tô Cẩm Niên muốn biểu đạt ý gì, mắt nhìn lướt qua, nhìn đến dòng chữ phía trên của cô, "Tôi cho là cả dấu chấm câu anh cũng sẽ không sử dụng đấy", rốt cuộc Tô Khả mới biết Hoa Sen Trắng nhà cô biểu đạt cái gì.

Trong nháy mắt đầu Tô Khả đầy vạch đen rồi, sau vạch đen, là đầy vui mừng, Hoa Sen Trắng của cô thật thật là đáng yêu.

"Cảm Niên, anh thật là quá đáng yêu, càng ngày tôi càng thích anh!" Sau khi Tô Khả gửi xong, trên mặt hoàn toàn đỏ ửng, cũng may đêm tối là một điều đáng yêu, che kín sự xấu hổ của cô.

Tô Khả vẫn nhìn điện thoại di động, màn ảnh tối rồi lại mở ra cho sáng lên, lần này, Tô Khả đợi khoảng mười phút, cũng không có đợi được Tô Cẩm Niên trả lời.

Tô Khả thoáng thất vọng, nhưng mà sau thất vọng còn là thỏa mãn, dù sao đã rất khá rồi, vì vậy, Tô Khả lần nữa gửi cái tin nhắn, "Cảm Niên, ngủ ngon."

Lần này là ba mươi giây sau, Tô Khả nhận được tin nhắn, "Ngủ ngon."

Tô Khả tắt màn hình di động, trong giấc mộng, Tô Khả cười .

*

Lúc Tô Cẩm Niên lái xe trở về, toàn bộ khách khứa trong nhà đi hết rồi, chỉ còn người giúp việc đang quét dọn, bọn họ thấy Tô Cẩm Niên trở về, rồi rút nói, "Cậu chủ đã về nhà."

Tô Cẩm Niên cười cười với bọn họ, "Cực khổ rồi."

Lúc đi ngang phòng khách, anh nhìn thấy bố mẹ của mình đang ngồi trong phòng khách, mặc dù trên ti vi phát tin tức quân sự, nhưng hai người bọn họ không có người nào đem tầm mắt ở trên TV. Rất rõ ràng, hiển nhiên cái bộ dáng này của bọn họ là đang chờ anh.

Mẹ Tô Cẩm Niên vừa nhìn thấy Tô Cẩm Niên về nhà, nói thẳng, "Cẩm Niên, tới đây với mẹ."

Tô Cẩm Niên đi tới.

"Ngồi xuống trước." Mẹ Tô Cẩm Niên lại bắt đầu nói, có lẽ nguyên nhân là bình thường trong quân doanh cũng là sĩ quan nên giọng nói của mẹ anh đều sẽ bắt tri bắt giác mang theo một tia ra lệnh.

Tô Cẩm Niên ngồi xuống, nhìn mẹ mình, thật ra thì nếu như không đoán sai, trong lòng Tô Cẩm Niên cũng hiểu rõ cuộc mẹ của mình muốn nói cái gì. Anh đưa ánh mắt nhìn bố mình.

Chỉ thấy bố anh ngồi ở bên cạnh mẹ của anh, hiển nhiên ánh mắt là nhìn mẹ anh, hiển nhiên bộ dáng kia là ủng hộ mẹ của anh.

Mặc dù anh và Tô Khả thật không có gì, nhưng nếu quả thật anh qua lại với bạn gái, thái độ bố mẹ anh đúng là như vậy, anh vẫn rất đau lòng.

"Mẹ, muốn nói gì?" Tô Cẩm Niên đánh đòn phủ đầu, trên mặt anh không hề bận tâm, dù là bố mẹ của anh ở quân đội rèn luyện nhiều năm như vậy, cũng đoán không ra rốt cuộc trong lòng anh nghĩ như thế nào.

"Cẩm Niên, mẹ cảm thấy cô bé Trịnh Duyệt kia rất tốt."

Tô Cẩm Niên khẽ nhủ mày, "Con đối với cô ấy không có ý gì hết." Những lời này cũng không biết nói mấy lần rồi, tại sao bố mẹ anh vẫn không hiểu? Anh nghĩ thật sự để ý Trịnh Duyệt thì đã sớm coi trọng, cần gì chờ tới bây giờ.

"Vậy con đối với cô gái quê mùa kia có ý tứ gì? Nhìn dáng vẻ cô ấy đi, vừa nhìn đã biết không thể đem lên bàn tiệc, về sau đi ra ngoài cũng chỉ sẽ mất mặt! Tóm lại, mẹ không cho phép con và cô ấy lui tới đây!" Mẹ anh nói một cách sắc bén, làm Tô Cẩm Niên nghe xong cực kỳ khó chịu.

Chân mày Tô Cẩm Niên nhíu chặt, "Mẹ, con tôn trọng mẹ là mẹ của con, nhưng, chuyện lớn của cuộc đời con do tự con làm chủ! Các người nói nhiều hơn nữa cũng vô ích."

Ngay tức khắc mẹ Tô Cẩm Niên vỗ một cái lên bàn trà, "Con là người trưởng thành thì lời của mẹ cũng không nghe phải không?"

Tô Cẩm Niên tiếp tục nhíu mày không nói lời nào.

Mẹ Tô Cẩm Niên trợn mắt nhìn, "Mẹ cho con biết, con và cô gái quê mùa đó, phải tách ra cho mẹ!"

Đột nhiên Tô Cẩm Niên nhếch miệng thành một nụ cười trào phúng, nhìn mẹ mình, "Nếu không thì sao?" Đừng nói trước đó anh không ở cùng Tô Khả, thì với thái độ này của mẹ anh cũng khiến Tô Cẩm Niên sinh lòng tức giận.

Trong nháy mắt mẹ Tô Cẩm Niên bị tức đến nói không ra lời, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Bà nhìn Tô Cẩm Niên, lại nhìn chồng của mình, vẻ mặt không chút để ý, nhìn bộ dáng bà khiến trách con trai, đột nhiên trong lòng bà dâng lên một ngọn lửa giận lớn, cho nên bà hét lớn với chồng của bà một tiếng, "Ông nhìn con trai tốt mà ông nuôi dưỡng một chút đi! Cả ngày lẫn đêm ngâm mình ở chỗ hồ ly tinh, con trai cũng không quản, nhìn một chút đi, hiện tại con trai của ông cũng biến thành bộ dáng gì!"

"Chính bà cũng cả ngày lẫn đêm ở chỗ đó cùng ‘mặt trắng nhỏ’ sao, cần gì nói tôi!" Bà vợ của ông cho ông ‘thể diện’ như thế ngay trước mặt con trai ông, thậm chí nói toạc những chuyện gặp dịp thì chơi này, làm cho bố Tô Cẩm Niên cảm thấy vô cùng mất mặt, cho nên giọng nói cũng vang lên, quát lớn với mẹ Tô Cẩm Niên, "Chẳng lẽ con trai là của một mình tôi sao, nói với tôi có ích lợi gì!" (mặt trắng nhỏ ý chỉ trai bao)

Hiển nhiên mẹ Tô Cẩm Niên không ngờ bố Tô Cẩm Niên nói ra ba chữ "Mặt trắng nhỏ" ngay trước mặt Tô Cẩm Niên, giận đến nổi bà muốn nhặt cái gì dưới móng trực tiếp đập bố Tô Cẩm Niên, "Tôi để cho ông ‘nói hươu nói vượn’!"

Cán bộ kiêng kỵ nhất là rơi vào bê bối tình cảm, cho nên mặc dù bên ngoài hai vợ chồng đều có người khác, nhưng vẫn luôn âm thầm tiến hành, từ đầu đến cuối biết chuyện đó không mấy người, một khi đi lên sân khấu quần chúng, thì lại tay nắm tay mà cười, xem ra quả thực ở bên ngoài là một đôi vợ chồng ân ái gương mẫu, chẳng ai nghĩ tới chuyện thầm kín là như thế.

Tô Cẩm Niên nhìn bố mẹ trước mắt đột nhiên trở nên xa lạ, nhếch miệng lên cười lạnh, bố mẹ của anh bằng mặt không bằng lòng, Tô Cẩm Niên đã biết, nhưng mà nói toạc mặt lẫn nhau, lớn tiếng mắng nhau, thậm chí bọn họ nói lẫn nhau đều có tiểu tam, chuyện như vậy, thật đúng là lần đầu tiên.

Tô Cẩm Niên cười lạnh, nhìn hai người bọn họ mặt đỏ tới mang tai mà tranh cãi, tự giễu, đây chính là bố mẹ của anh.

Hai năm qua, hai người bọn họ nỗ lực đền bù tình thương của bố tình thương của mẹ mà khi còn bé anh thiếu hụt mất, nói chuyện với anh cũng dè dặt, thậm chí quan tâm mọi thứ, anh cũng vui vẻ được đắm chìm trong thế giới yêu thương hiền từ của bố mẹ, chỉ là nhận được hết thảy thì trả giá cao, đó chính là anh phải ngoan ngoãn, nghe lời của bọn họ.

Ngày thường quan hệ của anh và bố cũng không tốt lắm, toàn bộ dựa vào một mình mẹ anh điều hòa, hiện tại, quan hệ của anh và mẹ cũng rơi vào điểm đóng băng.

Nhà bọn họ, thật sự sụp đổ rồi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cả phòng khách cũng chỉ còn lại tiếng cãi và cao vút của hai người bọn họ. Dần dần, dưới ánh mắt của Tô Cẩm Niên, tiếng cãi và của hai người bọn họ biến mất.

Mẹ Tô Cẩm Niên vén tóc mai lên, một hình tượng cao cao tại thượng. “Tô Cẩm Niên, con muốn là con trai mẹ thì lập tức cùng cô gái quê mùa kia chia tay đi, bởi vì cô ta không hợp mắt của mẹ, cho dù không phải Trịnh Duyệt cũng không sao, nhưng ít nhất con tìm cho mẹ cô gái có thể mang ra ngoài để làm con dâu mẹ a!”

Tô Cẩm Niên đứng dậy, nói với mẹ mình: “Mẹ, mẹ vẫn cùng bố sống qua ngày cho tốt đi. Con cũng mệt rồi, đi lên ngủ trước đây, hai người ngủ ngon.”

Tô Cẩm Niên nói xong liền đi lên phòng của anh trên lầu.

Anh thật mệt mỏi, ban ngày ứng phó Tô Khả, buổi tối ứng phó bố mẹ.

Hiển nhiên bố mẹ Tô Cẩm Niên không nghĩ tới hôm nay con trai của mình sẽ bài xích cái đề tài này như vậy, mẹ Tô Cẩm Niên tiếp tục nói sau lưng Tô Cẩm Niên, “Chỉ cần mẹ còn là chủ mẫu Tô gia thì ngày đó mẹ cũng sẽ không cho phép cô gái quê mùa vào cửa nhà ta!!”

Tô Cẩm Niên xoay người, “Mẹ, con vẫn là câu nói ấy, chuyện lớn cả đời con tự con tự làm chủ, bạn đời tương lai của con, tự con lựa chọn. Con chọn vợ, chỉ cần con thích là được rồi, cho dù là quê mùa cũng không có vấn đề gì, dù sao cũng là con cưới vợ, không phải người.”

“Con!”

“Giống như mẹ và bố kết thân như vậy, mẹ cảm thấy hạnh phúc sao?” Nói xong, Tô Cẩm Niên trợn to, đây chính là lời nói của con trai bà sao? Sao anh biến thành như vậy? Rốt cuộc cái cô gái quê mùa đó có cái gì tốt?

Không, chỉ cần bà còn sống một ngày, cô gái kia cũng đừng nghĩ vào cửa chính Tô gia của bà. Chỉ tiếc, bà cũng không rõ ràng. Tô Cẩm Niên cũng không có cùng Tô Khả ở cùng một chỗ, Tô Cẩm Niên phản bác bà như vậy, cũng chỉ là bởi vì không thích thái độ cường thế của bà ấy mà thôi.

*

Tô Cẩm Niên trở về phòng, đầu tiên là tắm rửa sạch sẽ, sau đó nằm trên giường, cầm điện thoại di động lên, buồn chán liếc nhìn tin nhắn. Hộp thư của anh đã rất lâu không có dọn dẹp, tin nhắn bên trong cũng hơn một ngàn rồi, phần lớn đều là Tô Khả gửi tới, dĩ nhiên cũng có những người bạn khác của anh.

Lúc anh định đem tin nhắn làm sạch, không cẩn thận ấn vào mở ra, trong nháy mắt hiện ra hình ảnh, thì ra là chạm trúng một cái tin nhắn, đó là Tô Khả gửi.

Phía trên là ảnh mặt nghiêng của anh đang trên sân huấn luyện, toàn thân anh là quân trang đứng ở trong sân huấn luyện, gió thổi qua, tóc trên trán tung lên.

Phía dưới hình ảnh, Tô Khả còn gửi một đoạn chữ viết: “Cẩm Niên, tôi cảm thấy anh ở nơi huấn luyện là đẹp trai nhất rồi. Chỉ là hôm nay anh thật là hung dữ, cũng may lá gan cùng da mặt tôi khá có lực, nếu không sớm đã bị anh hù chạy.”

Suy nghĩ trong đầu Tô Cẩm Niên dao động một hồi, hồi tưởng thật lâu, mới nhớ lại lai lịch tấm hình này.

Lúc đó là mùa hè, thời tiết nóng bức, anh vẫn còn ở sân huấn luyện, huấn luyện bộ đội đặc chủng, dù sao anh có kinh nghiệm một năm sau khi đi bộ đội đặc chủng.

Sau khi anh huấn luyện xong, cấp trên của anh cười híp mắt nói với anh, sau đó đem ánh mắt nhìn về đằng xa, “Vợ của cậu tới.”

Anh nhìn theo ánh mắt của cấp trên, thấy đó là Tô Khả mặc một cái áo thun màu trắng, trên chân một cái quần short jean màu xanh dương, một đôi giày thể thao, đứng ở đó vẫy tay với anh một cái.

Thị lực của anh là cực tốt, dĩ nhiên là thấy nụ cười sáng loáng của Tô Khả. Nhưng phản ứng đầu tiên của anh là cô đứng là ‘âm hồn bất tán.’

Cấp trên của anh nói, “Vợ của cậu thật đáng yêu, cô ấy ở lối vào hết nhìn đông tới nhìn tây, dáng vẻ giống như là lạc đường, tôi vừa hỏi cô ấy, tay trái cô ấy còn chào quân lễ với tôi, ha ha, tôi vừa hỏi, cô ấy nói tìm cậu, thật là có duyên, tôi liền trực tiếp mang cô ấy tới sân huấn luyện của cậu. Mau qua tôi đi dạo cùng cô ấy mấy vòng đi, buổi chiều ngày hôm nay cậu có thời gian nửa ngày nghỉ ngơi. Aiya, tuổi trẻ thật tốt, có cô gái nhỏ xinh đẹp này làm cô dâu.”

Mà Tô Khả thì đứng thật xa vẫy tay với anh, lớn tiếng nói, “Cẩm Niên -, tôi tới thăm anh - ”

Mấy đồng đội của anh cùng nhau cười to, đầu anh đầy vạch đen mà đi đến bên người Tô Khả, câu nói đầu tiên là, “Sao cô lại tới đây?”

Còn cô lại cười hi hi nói với anh, buổi tối sẽ có niềm vui, rồi cợt nhả với anh, tất nhiên là anh nổi giận đùng đùng nói với cô, “ Tô Khả, về sau cô không cần trở lại phiền tôi, được chứ! ”

Cô cười ha ha, “ Ai nha, nhìn anh một chút, anh cũng sẽ không ít đi một miếng thịt, ngược lại trong lòng tôi rất vui, làm gì anh dễ giận như vậy? Giúp người làm niềm vui chính là một trong kiến thức và kỹ năng cơ bản của Giải Phóng Quân nhân dân mà. ”

Lời nói của cô làm anh im lặng.

Kể tiếp anh không để ý cô nữa, tự mình cố huấn luyện, ban đêm, cô không nhớ vẫn rồi đi.

Lúc tối, anh liền nhận được tấm hình này. Cũng không biết là bởi vì điện thoại tương đối mạnh, hay là năng lực chụp ảnh của Tô Khả tương đối tốt, hình này chụp tốt vô cùng, cho nên ấn tượng của anh vẫn là rất sâu.

Đã từng luôn không lưu tâm chuyện nhỏ, cho là đã sớm quên mất, lại không nghĩ rằng những ký ức này chỉ lặng lẽ gửi ở chỗ sâu trong đại não, một khi đụng chạm, bọn chúng tựa như phim điện ảnh, chuyện cũ một màn lại một màn rõ ràng phát hình ở trong đầu.

Tô Cẩm Niên sợ hết hồn, lắc đầu một cái làm cho hình ảnh Tô Khả trong đầu anh biến mất.

Anh giữ một tấm ảnh kia, sau đó đem hộp thư làm sạch. Nhìn thời gian phía trên, đã muộn rồi, lúc này, một cái tin nhắn của Tô Khả lần nữa tiến vào hộp thư anh mới vừa làm sạch.

Anh tiện tay mở ra, phía trên tin nhắn Tô Khả nói, “ Tuần sau, nói không chừng tôi không thể đến nhìn anh, bởi vì tôi phải làm liên hoan. ” Anh liếc nhìn, nghĩ đến rốt cuộc tuần sau có thể không cần nhìn thấy Tô Khả luôn kiên trì đến nhìn anh, khẽ thở phào, nhưng mà đồng thời hơi giận cũng nhả ra, trong lòng lại không khỏi có một dòng buồn bực.

Anh lắc đầu một cái, hiếm khi trả lời cô, “ Ừ ”. Rất nhanh, anh lại nhận được tin nhắn thứ hai cô, vẫn da mặt dày y như cũ, không có nửa điểm của cô gái dè dặt, “ Tôi sẽ nhớ anh, Cẩm Niên, anh cũng phải cố gắng nhớ tôi nha! ”

Anh đánh mấy chữ, “ Cô là con gái, phải dè dặt chứ! ”

Nhưng là nghĩ lại cảm thấy quả thật nói dè dặt với cô nói chính là ‘ đàn gảy tai trâu ’, im lặng đến vài giây, may mà anh đem toàn bộ những chữ kia xóa đi trực tiếp gửi “ ... ” đi.

Tin nhắn của cô lại tới rất mau, mấy chữ trên đó làm cho anh thấy buồn cười, “ Cẩm Niên, anh có thể viết nhiều chữ được hay không vậy, một tin nhắn một góc tiền, anh chỉ nhắn một chữ, quá tiện nghi cho công ty di động. ”

Suy nghĩ một lát, anh liền đánh bốn chữ lên, “ Cô rất nhàm chán. ”

Tốc độ trả lời tin nhắn anh của cô cực nhanh, cô nói, “ Làm thế nào bây giờ hôm nay tôi kích động nên không ngủ yên giấc, anh lại gửi ba tin nhắn rồi, ba năm qua, cuối cùng tôi cũng nhận được tin nhắn mới có năm chữ của anh thôi, chúng ta nói chuyện thêm tí nữa, sẽ đột phá ba năm lưu trữ. ”

“- _ - ”, nhìn đến đây, anh có thể nghĩ đến nét mặt cô bây giờ là gì, vì vậy, anh liền không nhịn được muốn cầm cục gạch đập thẳng vào cô.

Cô còn nói, “ Cẩm Niên, anh càng ngày càng đáng yêu, lại có thể biết gửi ký tự này, thật thần kỳ, quá thần kỳ, tôi cho là cả dấu chấm câu anh cũng sẽ không sử dụng đấy! ”

Lúc thấy cô nói anh cả dấu chấm câu cũng sẽ không dùng, nhất thời anh như đứa trẻ tức giận liền gửi hai dấu chấm câu “ ...! ”

Gửi xong, anh cảm thấy nhất định là anh trúng gió, lại cùng cô trò chuyện nhiều như vậy! Hơn nữa còn là đối thoại vô cùng không có dinh dưỡng chút nào.

Anh nhìn lại ghi chép cuộc nói chuyện trời đất của hai người một chút, càng ngày càng cảm thấy hình như hình thức chung đụng của anh và cô lệch khỏi quỹ đạo dự tính, tiến vào trạng thái vô cùng quỷ dị.

Trong lúc tinh thần anh đang hoảng loạn, tin nhắn của cô lại bay tới, “ Cẩm Niên, anh thật là quá đáng yêu, càng ngày tôi càng thích anh! ”

Anh nhìn tin nhắn, nghĩ lại mới vừa rồi anh hành động như trúng gió, vỗ vỗ ót, nghĩ tới hôm nay đầu óc của anh nhất định là bị cửa kẹp hự, nếu không làm sao kỳ quái như thế.

Ban đêm vô cùng an tĩnh, ngoài cửa sổ ánh sao rạng rỡ phát sáng một mảnh, anh đang trên giường, anh suy tư về thái độ khác thường mới vừa nãy, sau đó đi đến kết luận, nhất định là bị lời nói vừa rồi của mẹ anh ảnh hưởng rồi.

Anh đắm chìm giữa suy tư, bị tin nhắn cuối cùng của Tô Khả làm hoảng sợ lấy lại tinh thần, anh mở ra, phía trên là “ Cẩm Niên ngủ ngon. ” Thật ra mấy chữ này làm cho anh khẽ thở phào.

Sau đó, anh cũng gửi cho cô:

“ Ngủ ngon. ”

Chương 53: Lần sau tới nhà của tôi

Buổi sáng Tô Khả đều dậy rất sớm. Vì là chủ nhật, không cần đi tới đơn vị của Tô Cẩm Niên, cho nên Tô Khả dậy sớm ngồi trên băng ghế ngắn người nhìn điện thoại di động của mình, thỉnh thoảng khoe miệng lộ ra một nụ cười.

Trần Tinh Tinh vừa rời giường, nhìn nụ cười của Tô Khả, không nhịn được run một cái, "Tô Khả à, cậu có cần cười như vậy hay không."

Tô Khả quay lại nhìn đầu Trần Tinh Tinh rồi bù, trịnh trọng nói, "Có phải mình cười rạng rỡ như hoa xuân không?"

Trần Tinh Tinh không nói gì.

Vương Mộng Mộng mua điểm tâm từ bên ngoài trở về, nhìn dáng vẻ Trần Tinh Tinh im lặng một chút, lại nhìn nụ cười can đảm trên mặt Tô Khả một chút, trong nháy mắt liên hiệp, vội vàng nói, "Sao im lặng vậy, cậu tắm rửa rồi ăn điểm tâm thôi."

Không bao lâu sau, điện thoại Tô Khả rung lên, vừa nhìn, là cái người Doãn Lạc Phong gọi điện thoại tới, Tô Khả bắt máy, "A lô."

"Xuống lấy quần áo." Doãn Lạc Phong nói mấy tiếng đơn giản, sau đó lập tức cắt máy.

Tô Khả buồn rầu, nghĩ đến ngày hôm qua mình mặc quần áo của Doãn Lạc Hàm trở về tức xá, quần áo của mình còn để ở nhà bọn họ, vì vậy "ừ ừ" xuống lầu.

Xe của Doãn Lạc Phong đang ở dưới ký túc xá của Tô Khả, Tô Khả đi xuống, Doãn Lạc Phong trực tiếp đem một túi quần áo ném vào trong ngực Tô Khả, sau đó nhìn Tô Khả từ trên xuống dưới, "Sao hôm nay mặc nhếch nhác vậy?"

Miệng nhỏ của Tô Khả mở tròn, hồi lâu tuôn ra một câu: "Anh mới nhếch nhác á! Mẹ nó!" Đây là cách ăn mặc bình thường nhất của cô có được hay không, một cái áo đơn giản, một cái quần bình thường, cũng không phải là anh chưa từng thấy, hôm nay lại còn nói cô nhếch nhác!

Tay Doãn Lạc Phong làm hình quả trám, gõ mỗi hai cái, sau đó nói với Tô Khả, "Nhanh đi thay đồ, tôi dẫn em đi đến chỗ tốt."

Tô Khả nghi hoặc liếc mắt nhìn Doãn Lạc Phong.

Doãn Lạc Phong móc ra hai tờ vé vào cửa, đứng đưa trước mắt Tô Khả một vòng, mấy chữ to bên trên lấp lánh màu vàng: "Hoàng Nghệ Thường lưu diễn quốc tế."

Tám giờ tối nay là Hoàng Nghệ Thường ở thành phố biểu diễn lưu động ở sân vận động. Tô Khả vô cùng rõ ràng. Nói thế nào, Tô Khả cô cũng vô cùng thích ca sĩ này.

Hoàng Nghệ Thường bắt đầu ở nước ngoài, từ từ phát triển đến trong nước.

Bài hát của cô ấy nghe êm tai dễ bị cảm động, lời hát còn vô cùng chuyên tâm, không giống mấy ca sĩ đương thời kia, tất cả đều là chuyện tình yêu, không ốm mà rên. Cô này cũng rất khiêm tốn, ra nghề gần 4 năm rồi, có danh hiệu là ca hậu, lại chưa từng cùng ai truyền ra xì căng đan, từng bước từng bước, hoàn toàn dựa vào thực lực.

Hôm nay cô ấy bắt đầu chuyến lưu diễn thế giới, cô ấy chọn ở thành phố B làm trạm diễn đầu tiên của cô ấy, hoàn toàn vì cô ấy là người thành phố B.

Còn nhớ rõ một tháng trước, công ty đại diện của Hoàng Nghệ Thường đã công bố tin tức này trên trang web chính thức của cô ấy, phải nói là mọi người rất kích động, sôi nổi trong mong chờ đợi, Tô Khả là một fan hâm mộ, hiển nhiên cũng vô cùng mong đợi. Chỉ là thời gian đặt vé bắt đầu lúc mười giờ sáng, khoảng thời gian này, Tô Khả còn đang đi học, cho nên không có cách canh chừng trước máy tính. Đợi khi cô học xong tiết, chạy như bay trở về phòng, lúc mở máy tính ra truy cập vào trang web, chỉ thấy phía trên đã viết vé vào cửa buổi biểu diễn đã bán hết.

Tô Khả buồn bực hận không thể đem máy tính đập nát.

Càng về sau, bọn cơ hội vé cũng bị bắt nên có nhiều tiền cũng không mua được, như vậy càng không có cơ hội cho sinh viên khổ như Tô Khả, chỉ có thể nhìn theo thờ dài. Hiện tại, cô nhìn thấy Doãn Lạc Phong lại cầm trong tay hai vé vào cửa, dĩ nhiên là mắt cũng mở to, theo bản năng trực tiếp đưa đôi tay lấy.

Doãn Lạc Phong cầm giờ cao, khiến Tô Khả chụp hụt, mắt Tô Khả nhìn chằm chằm hai tấm vé vào cửa này, miệng nói, "Cho tôi xem một chút."

Doãn Lạc Phong mỉm cười, mắt phượng nheo lại, đưa một ngón tay ra, chỉ lên đầu Tô Khả, "Còn không mau đi thay đồ."

Trong nháy mắt đầu Tô Khả cảm thấy lạnh lạnh, nhìn bộ dáng kia của Doãn Lạc Phong sau đó Tô Khả hỏi, "Tiểu Phong Phong, cái này là anh muốn mời tôi đi xem biểu diễn?"

Doãn Lạc Phong nhìn trời, "Cung phản xạ của người này cũng quá dài hả?"

Lòng Tô Khả kích động cao tới ba thước, "Xong liền, anh chờ tôi!" Lúc nói xong những lời này, cô đã chạy tới cửa ký túc xá rồi.

Doãn Lạc Phong nhìn bóng lưng Tô Khả đi xa, nhếch miệng lên một đường cong nhàn nhạt.

Anh nghĩ, mấy năm này, anh ngốc nghếch canh giữ ở bên cạnh cô, mà cô lại không phát hiện chút nào. Nghĩ tới, anh không nhịn được tự cười giễu một tiếng, rõ ràng ban đầu chẳng qua là cảm thấy chơi với cô cũng khá thú vị mà thôi, nhưng cái việc khá thú vị cũng đang làm anh bất tri bất giác yêu cô, đợi đến lúc cảm nhận được, cũng là khó dứt ra được, hăm sâu trong bùn lầy, nhưng mà, anh không hối hận chút nào.

Tô Khả chạy về ký túc xá, đầu đầy mồ hôi, mấy bạn cùng phòng nhìn thấy, không nhịn được hỏi, "Có sói đuổi theo sau cậu à?"

Tô Khả nói, "Lấy ở đâu ra sói, trí tưởng tượng của các cậu thật là phong phú."

Tô Khả vừa nói, vừa nhanh chóng nhìn sơ qua tủ quần áo của mình, nhũn mảy, quần áo bên trong của cô căn bản đều là kiểu dáng thoải mái, nhìn đông nhìn tây, mới miễn cưỡng mà lấy quần áo từ tủ treo ra mấy bộ có thể mặc, sau đó chỉ vào này mấy bộ quần áo hỏi bạn cùng phòng, "Ai da, các cậu cảm thấy mình mặc cái này có đẹp không?"

Mấy bạn cùng phòng mắt cũng mở to, nhìn quần áo một chút, lại nhìn Tô Khả, nghi hoặc không thôi, "Hôm nay không phải cậu không đi tìm Tô Cẩm Niên mà? Nghĩ đến ăn mặc làm gì? Còn lấy ra vậy nữa?"

"Ai nha, đương nhiên là chuyện quan trọng á." Tô Khả vừa nghĩ tới buổi tối có thể nhìn thấy Hoàng Nghệ Thường biểu diễn, đủ loại kích động nườm nượp kéo đến.

"Nhìn bộ dáng kia của cậu, còn lấy vậy ra, cậu thành thật khai báo cho bọn mình, cái này là cậu muốn đi đâu vậy?"

"Đi xem biểu diễn á." Miệng của Tô Khả cũng toét ra rồi, răng trắng như trân châu dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng.

"Của người nào?" Trần Tĩnh Tĩnh suy nghĩ một chút, hỏi Tô Khả, hỏi xong, đầu lóe sáng, lập tức còn nói, "A nha, không phải nói hôm nay là ngày đầu Hoàng Nghệ Thường lưu diễn quốc tế sao? Chẳng lẽ cậu muốn đi xem cô ấy biểu diễn?"

"Không thể nào á..., Tô Khả lại không có mua được vé." Nói với mấy ngày kêu rên kia của Tô Khả, các cô nghe đến nổi lỗ tai cũng chai rồi.

Tô Khả thần thần bí bí cười cười, ngón tay xanh nhạt lắc lư trước mắt các cô, "Cái thể giới này, không có gì là không thể nào, ví dụ như các cậu không tin Hoa Sen Trắng sẽ bị mình đuổi kịp. Hắc hắc, bất quá mình bảo đảm, nhất định tương lai sẽ hằng đêm sênh ca nha."

"Mẹ ời!" Ba người cùng nhau lên tiếng.

Kiều Nhạc lại nói, "Tô Khả, tưởng thành cũng không sánh bằng da mặt của cậu!"

Vương Mộng Mộng nói: "Nhìn bộ dáng kia của cậu, hình như đúng là đi xem Hoàng Nghệ Thường biểu diễn nha."

Tô Khả cười, "(*^__^*) Hi hi Dĩ nhiên, mình không lừa các cậu."

"Thành thật khai báo, cậu lấy vé ở đâu ra? Ban đầu không phải là cậu không có mua sao?" Lập tức Vương Mộng Mộng níu lấy cổ áo của Tô Khả, "Ai nha, mình nhớ ra rồi, hình như hồi này cậu đi xuống nói chuyện cùng đại thiếu gia Doãn, tuy chỉ một chút xíu thời gian, nhưng mà giọng nói nam tính của đại thiếu gia Doãn thì mình cũng đã nghe! Nói đi, có phải cậu muốn cùng đại thiếu gia Doãn đi xem biểu diễn hay không?"

Đầu Tô Khả đầy vạch đen, một câu nói của Doãn Lạc Phong, cậu cũng nghe được là anh, thật là thần kỳ, chỉ là cô và Doãn Lạc Phong đi xem biểu diễn thôi, cũng không có cái gì không thể nói, vì vậy Tô Khả gật đầu một cái, "Đúng vậy á, Doãn Lạc Phong gọi mình. Ha ha ha ha, mình không cần tiếc nữa. Mình có thể đi xem Hoàng Nghệ Thường biểu diễn, hoan hô, thật hạnh phúc."

Tô Khả vẫn đắm chìm trong trong sự kích động.

"Mẹ nó! Đại thiếu gia Doãn này nói với cậu thật tốt!" Mọi người đều ước ao ghen tị.

"Hắc hắc, đừng hăm mộ ghen ghét, nói mau nói mau, mình mặc cái gì đẹp vậy." Tô Khả chỉ vào mấy bộ quần áo, mặc dù biết là biểu diễn vào buổi tối, nhưng mà Tô Khả sốt ruột không chịu được.

Vương Mộng Mộng chỉ chỉ một bộ váy màu xanh nhạt, "Cậu mặc cái này đi, để lộ làn da trắng của cậu."

Dĩ nhiên Vương Mộng Mộng không phải chỉ tùy ý, vì bộ quần áo này là lúc sinh nhật của Tô Khả, Doãn Lạc Phong tặng, chỉ tiếc cái người Tô Khả này không thích màu xanh lá cây, cho nên vẫn không mặc, nhưng hôm nay nói thế nào cũng coi như là cùng đại thiếu gia Doãn "hẹn hò", cô ủng hộ sự chân thành của đại thiếu gia Doãn, tự nhiên muốn trợ giúp một chút.

"Các cậu cũng cảm thấy như vậy sao?" Tô Khả nhìn hai bạn cùng phòng khác, sau đó lại nhìn cái quần dài màu xanh ngọc bên cạnh một chút. Sao cô cảm thấy, cô mặc màu xanh ngọc đẹp mắt hơn?

Hai bạn cùng phòng khác bĩu môi, "Những quần áo bên cạnh cậu đều là hàng nhái nên không cần coi lại, nói thế nào cậu cũng muốn đi coi biểu diễn, còn là giữa trung tâm nên mặc váy màu xanh nhạt đi, nói thế nào cũng là Chanel kiểu đáng có hạn, nhìn qua cấp bậc cao lên không ít."

"Minh khinh!" Tô Khả nâng chiếc váy màu xanh nhạt lên, nhìn xung quanh, "Sao mình có cảm giác nó không giống người khác á?"

Váy là Doãn Lạc Phong tặng, Tô Khả nhớ, lúc ấy khi cô cầm lên ký túc xá, đám người kia "gào khóc" thật lâu, nhưng mà bởi vì màu sắc không phải là màu cô thích, cô cũng chỉ mặc qua một lần, coi như là cho Doãn Lạc Phong mặt mũi.

"Bởi vì năng lực thưởng thức của cậu rõ ràng là cấp bậc ở sao hóa, cùn người trái đất bọn mình không giống nhau." Kiều Nhạc bĩu môi.

"Đừng có nói bậy, Tô Khả, cậu vẫn mau mặc quần áo của cậu vào đi, đi cùng xem biểu diễn cùng đại thiếu gia Doãn đi, làm cho người ta đứng chờ dưới lầu suốt không tốt đâu." Vương Mộng Mộng nói.

Tô Khả hai ba cái là cởi xong quần áo của mình xuống, Kiều Nhã ngồi ở chỗ của mình, một tay chống cằm, chép chép miệng, "Phản đối ghê, sao ngực của Tô Khả lại 'mênh mông' như vậy?"

Tô Khả nhanh chóng mặc bộ váy, đôi tay chỉnh sửa một chút, "Đó là vì ta có nội hàm." Vừa nói vừa cầm túi xách lên, mang đôi giày xăng đan hơi cao một chút, nói với họ: "Minh đi á, bái bai."

Tô Khả nhanh chóng xuống lầu, đi xem cửa cũng không nhận được cười mà nói, "Khả Khả à, càng ngày càng đẹp nha. Đây là muốn đi gặp bạn trai sao?"

"Ha ha, không phải rồi, đi à, con đi đây, bái bai."

Tô Khả đến chỗ của Doãn Lạc Phong, chỉ thấy Doãn Lạc Phong tựa vào cửa xe của mình, cúi đầu chơi điện thoại di động, xung quanh thỉnh thoảng nữ sinh đi qua đi lại nhìn Doãn Lạc Phong, bàn luận xôn xao.

Trong nháy mắt Tô Khả bị ồ mà cười, nói thế nào thì đại soái ca của trường là chị em của mình nha.

"Tôi xong rồi." Tô Khả cười híp mắt nói với Doãn Lạc Phong.

Doãn Lạc Phong ngẩng đầu lên, "Sao chậm như vậy?" Nhưng lúc nhìn lên chiếc váy của Tô Khả, mắt phượng của Doãn Lạc Phong cũng cười thành hai vầng trăng cong cong, "Ủ, cái người này sao mặc đẹp vậy."

"Bản cô nương đẹp trời sinh." Tô Khả vẫn là vô cùng tự mãn, "Hắc, mau đem vé vào cửa cho tôi nhìn một chút."

Doãn Lạc Phong bắt đầu đi nhìn lên trời, đem hai tờ vé vào cửa này đưa cho Tô Khả, "Này."

Tô Khả hớn hờ nhận lấy, nhìn quanh, trên đó là Hoàng Nghê Thường, thật đúng là xinh đẹp mà, nói cho cùng cũng là ngôi sao lớn, sau đó Tô Khả lật ra phía sau, số trên chỗ ngồi, "VIP114" cùng "VIP115", làm cho mắt của Tô Khả sáng lên.

"Đây là vé VIP sao?" Tô Khả không tin hỏi.

"Giấy trắng mực đen, còn có thể giả sao."

"O.O" Ở đây có một vé cũng rất khó khăn rồi, coi như Doãn Lạc Phong lấy ra hai tờ vé ở khán đài, Tô Khả cũng đều sẽ vui mừng không dứt, huống chi là vé VIP nha, "Doãn Lạc Phong, thật sự anh rất là đáng yêu!"

Chân mày Doãn Lạc Phong giật giật, "Đi thôi."

"Được!"

Xe chạy trên đường, phong cảnh hai bên là tả lui về phía sau, thời gian dần dần trôi qua, Tô Khả vừa ghé đầu nhìn, vừa đứng nhìn thấy một trong dấu hiệu kiến trúc của thành phố B, mới đầu chưa có cảm giác gì, nhưng mà chớp mắt lại nhớ, cái hướng kiến trúc này, vừa ngược hướng sân vận động mà Hoàng Nghê Thường muốn cử hành buổi diễn.

"Chúng ta phải đi đâu vậy?"

Doãn Lạc Phong bĩu môi, "Yên tâm, sẽ không đem em bán đi, em cũng không đáng bao nhiêu tiền."

"Ừa! Chúng ta không phải muốn đi xem biểu diễn sao?"

"Bây giờ mấy giờ, buổi diễn mấy giờ?" Doãn Lạc Phong không nói gì nữa.

Tô Khả hơi thất vọng, cúi đầu chơi điện thoại di động. Đợi đến khi Doãn Lạc Phong dừng xe, Tô Khả mới nhìn rõ rốt cuộc mình ở chỗ nào. Ban phía

đều là nhà cửa thấp thấp bằng nhau, ngay cả đường lớn cũng là đường đất “đường ruộng” luôn.

Tô Khả sờ sờ cằm, một hồi lâu nói với Doãn Lạc Phong, "Ừa, anh thật là tính lừa bán tôi đây à, tôi không có bao nhiêu tiền."

Doãn Lạc Phong im lặng, "Đi theo tôi là được rồi."

"Ai, rốt cuộc chúng ta tới đây làm gì á?" Làm bất ngờ cái gì, thần bí như vậy làm gì?

"Ăn cơm."

"Phốc ——" Tô Khả bật cười, "Tiểu Phong Phong, bây giờ mới phát hiện anh keo kiệt vậy, ăn bữa cơm anh phải chạy chiếc Porsche bánh bao đến thôn này, đừng nói với tôi anh dẫn tôi tới ăn cơm ở nhà nông thôn gì đó nha." (农家乐 = Farmhouse = nhà được xây dựng ở nông thôn, mọi người muốn biết thì lên google nha, nó giống du lịch sinh thái ở mình vậy mà xịn hơn nhiều, thích hơn nhiều, mình dùng tạm cụm nhà nông thôn nhé)

Mặt Doãn Lạc Phong tối đi trong nháy mắt.

Tô Khả nhìn sắc mặt Doãn Lạc Phong thay đổi, biết là anh bị mình đoán trúng, vì vậy lại nói, "Đại thiếu gia à xem ra cơm ở nhà hàng ăn nhiều rồi, muốn nếm thử một chút hương vị mới sao, nhưng anh mang tôi đến ăn cơm, rõ ràng cho thấy là muốn mời khách nha, tôi nói với anh, thật ra thì tôi từng thay khẩu vị nha, thật lòng, chưa bao giờ tôi cảm thấy thức ăn ở nhà nông thôn so khách sạn năm sao ăn ngon hơn nha, tiền nào của nấy mà, thật sự tôi thích thức ăn ở khách sạn năm sao hơn."

Doãn Lạc Phong muốn ói ra máu rồi, thật muốn hướng Tô Khả mà hét một câu: ông trả tiền, ông mới chính là lão đại! Em nói thêm gì nữa, nước canh ông đây cũng không cho em uống!

Tô Khả cười híp mắt vỗ vỗ vai Doãn Lạc Phong, "Tiểu Phong Phong, sau này muốn mời tôi ăn cơm, đừng tự làm chủ, chỉ là nếu như anh thật muốn tự làm chủ, không sao, đem tôi đi ăn cái gì đắt tiền là được rồi."

Một tay Doãn Lạc Phong vỗ vỗ ót, trực tiếp lòi Tô Khả, đi đến mục tiêu.

Tô Khả đoán không lầm, Doãn Lạc Phong đem Tô Khả tới chỗ này đúng là nhà nông thôn, chẳng qua nhà nông thôn này có chút đặc biệt, nó là của anh và mấy người bạn tốt cùng nhau mở, mục đích chủ yếu cũng không phải lợi nhuận, mà là vì để cho mình được thả lỏng.

Sau khi Doãn Lạc Phong dẫn Tô Khả đi vào nhà nông thôn, thật ra cảm thấy nhà nông thôn này rất có đẳng cấp thượng thừa. Ngôi nhà này theo hình thức một ngôi nhà có sân nhỏ màu mây tía, hành lang dài thì quanh co, trong sân, hoa và côn trùng kêu vang, khung cảnh dễ chịu. (màu mây tía: màu tím nhẹ hòa với màu đỏ hòa với màu trắng của mây, rất đẹp và hiếm thấy)

Một cái ao nhỏ, bên trong đặt một hòn non bộ, trên hòn non bộ, cây dương si non nhỏ từng giọt nước, dưới hòn non bộ, cá chép găm bơi dạo chơi trong đó.

Đại khái là do mở các đường nước nên nước trong veo dọc theo các khe trên hòn non bộ từ từ chảy xuống, rơi vào trong cái lọ bằng trúc phía dưới, lọ trúc đặt nằm ngang trên cây trúc màu xanh biếc, lúc này nước trong bình đã tích lũy được nhiều. Giọt nước rơi vào trong lọ, phát ra tiếng bộp, trong trẻo êm tai, rõ ràng và dễ nghe. Đợi đến khi nước trong lọ trúc tích gần như đầy, bỗng cây trúc xanh biếc để lọ trúc kia liền úp đầu lọ xuống, tất cả nước trong bình lại đổ vào một cái thùng gỗ nhỏ, bắt đầu một vòng nước động mới.

Ở thùng gỗ nhỏ bên dưới đã sớm chứa đầy nước, sau khi nước trong lọ đổ xuống, tất nhiên tràn ra không ít nước, mà nước lại từ từ rơi xuống hòn non bộ trong ao, mấy cái đuôi cá chép găm liền quẫy lên, hoặc là phun ra bong bóng nước.

Trên sân ngoài hành lang tất cả đều là gỗ tốt, đều như đánh sáp, liếc nhìn, sáng bóng, không thua gì mặt gương. Tô Khả đi phía trên, đáy lòng áy náy một hồi, rất sợ chính đôi giày của mình, găm dơ cái sân nhà này.

Doãn Lạc Phong như đã quen lắm rồi, rất nhanh đã đi tới một căn phòng riêng, kiểu dáng của gian phòng cũng giống phong cách và màu mây tía như bên ngoài, bên cạnh là một bình phong, một Tatami (tấm nệm theo phong cách Nhật Bản), sau đó là một cái bàn thấp, người hai bên có thể quỳ có thể ngồi. Ngay cả làm nhân viên phục vụ dâng trà cho Tô Khả, đều là mặc đồng phục XO màu mây tía độc đáo, như màu hoa anh đào, ở giữa buộc một cái đai lưng, trên lưng có một cái gối, váy dài tới mắt cá chân, trên chân chỉ mang một đôi vớ dài màu trắng, đi tới đi lui trên sàn gỗ.

Trong lòng Tô Khả không nhịn được nói một câu, nơi này là nhà nông thôn à, rõ ràng là người phản quốc mà. Dĩ nhiên là lời oán thán của Tô Khả sẽ không nói ra, nói như vậy không quá lễ độ, cho nên cô chỉ có thể âm thầm châm chọc trong lòng.

Nhân viên phục vụ đưa thực đơn lên, Doãn Lạc Phong nhận lấy, đưa tới trước mặt của Tô Khả, "Ăn cái gì, tự mình gọi."

Tô Khả bĩu môi, nhìn đồ ăn phía trên, cái gì M nước XX, Y nước OO, H nước. . . Đều là rợ rở muôn màu, thức ăn ngon khắp các quốc gia đều có.

Tô Khả nhìn không được ngẩng đầu nhìn Doãn Lạc Phong, "Ồ đây có phải là nhà nông thôn hay ‘treo đầu dê bán thịt chó’ vậy?"

Đầu Doãn Lạc Phong vạch đen, "Câu thành ngữ của em có ý gì á."

Tô Khả bĩu môi, "Rõ ràng địa điểm thì đặc biệt ở nông thôn, lại trang hoàng giống như bọn xâm lược, hại tôi tưởng là vùng của bọn xâm lược, rõ ràng để cho tôi tưởng đây là vùng của bọn xâm lược, đặc biệt là bên trong sao bán cái gì cũng là các đồ ăn nước ngoài, tôi cũng sớm bị lừa rồi. Tôi nói này,

đầu của ông chủ tiệm này có phải bị lừa đã rồi hay không? Còn anh nữa, sao lại chạy tới chỗ này?"

Doãn Lạc Phong nắm tay thành quyền, hít sâu một hơi, tự nói với mình: Tô Khả chỉ là một cô gái như vậy, Doãn Lạc Phong, cậu phải bình tĩnh. "Đây là quán của tôi."

Miệng Tô Khả mở hình chữ "O" thật lớn, mặt khó tin nhìn Doãn Lạc Phong, sau đó vỗ vỗ bờ vai của anh, "Không có sao, anh cũng mới vừa tốt nghiệp, không hiểu cách kinh doanh..."

"Tô Khả, em gọi thức ăn đi." Doãn Lạc Phong lặng lẽ chặn lời nói sắp cuộn cuộn không ngừng của Tô Khả.

Tô Khả gạt đầu, nhìn thực đơn trong tay, "Nếu là anh mở quán này, tôi liền không khách khí nữa." Nói xong, Tô Khả cũng chỉ từ đầu đến cuối.

Doãn Lạc Phong nhận được Tô Khả câu thực đơn sau, đầu đầy vạch đen, sau đó hỏi nhân viên phục vụ mượn một tờ thực đơn nữa, mình gọi thức ăn, trong lòng Tô Khả không nhận được chữ "Mẹ nó", tình cảm để cho cô gọi thức ăn, là giả vờ giả vịt.

Nhân viên phục vụ bên cạnh thấy một màn mắc cười như phim vậy tất nhiên muốn phun ra một tràng cười, nín đến nội thương, nhưng mà vì tư cách tốt đẹp của nhân viên, khiến cho nụ cười trên mặt cô ấy vẫn dịu dàng như cũ, mềm mại thẹn thùng.

Cô ấy nhìn Tô Khả, trong lòng thì dùng giọng nói thầm vô cùng đồng tình: Ông chủ nhỏ à, rốt cuộc là anh coi trọng cô gái này chỗ nào?

Toàn bộ món ăn lên tới, đều là món ăn Tô Khả ưa thích, Tô Khả cũng không để ý tới suy nghĩ oán trách nói với Doãn Lạc Phong vừa rồi nữa, trực tiếp cầm đũa.

Ăn miếng sườn nhỏ đầu tiên, mắt Tô Khả sáng lên, giống như là con chuột con được thỏa mãn, sau đó chặc chặc hai cái, đặt đũa xuống nói với Doãn Lạc Phong, "Tiểu Phong Phong à, quả nhiên anh có phẩm vị nha, mở nhà nông thôn này, đầu bếp trong đây không kém so với ở năm sao nha."

"Tất nhiên." Những người này, đều là anh và bạn của anh 'trăm cay ngàn đắng' mới mời được từ các nhà hàng năm sao khác.

Ăn cơm giữa chừng, chỉ nghe bên ngoài vang lên âm thanh cao vút của một người thanh niên, "Hắc, chỉ là tôi đến nhìn một chút, giận như vậy làm gì!"

Ngay sau đó truyền tới một giọng của phụ nữ, hiển nhiên là của nhân viên phục vụ vừa rồi, "Thật xin lỗi, tiên sinh, khách trong vườn có dặn, lúc dùng cơm không để người ngoài quấy rầy. Ngài có thể dùng phương thức gọi điện thoại di động nói với khách trong vườn, cho cậu ấy đi ra đón ngài, nếu không tôi sẽ không để cho ngài qua, thật rất xin lỗi."

"Tôi đã nói rồi, tôi cùng cậu ta là người quen, cái người này sao hẹp hòi vậy, cẩn thận tôi nói cho cậu ta biết, để cho cậu ta đuổi việc cô."

"Thật xin lỗi, tiên sinh, cho dù đuổi việc tôi thì tôi cũng không còn biện pháp không tuân thủ quy định nơi này."

"Cô có ý gì!" Giọng nói của người thanh niên kia đột nhiên cao lên.

Ở trong phòng, Doãn Lạc Phong nhíu mày, trực tiếp đứng dậy, kéo cửa ra, ánh mắt sắc bén nhìn mấy người bên ngoài.

Tô Khả cũng đến gần đưa đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy ba người con trai mặc trang phục màu đen đang vây quanh nhân viên phục vụ, giống như con nhà giàu phô trương, tay một người trong đó còn lơ lửng trong không trung, có thể nghĩ cậu ta mới vừa làm động tác đẩy nhân viên phục vụ kia. Nhân viên phục vụ cũng bởi vì lực đẩy của người đó mà lao đảo lui về phía sau vài bước, ổn định cơ thể.

Đại khái là nghe âm thanh cửa mở ra, mấy người đều xoay đầu nhìn về hướng Doãn Lạc Phong.

"Hắc, cuối cùng cũng đi ra, tôi cho là cậu muốn làm một con rùa đen núp dưới mai cả đời, a ha ha ha. . . ." Tay kia còn treo giữa không trung, người thanh niên dùng giọng nói vô cùng không nghiêm túc nói với Doãn Lạc Phong, cuối cùng căn cứ cười to, mấy người bạn cũng cười, người sáng suốt nhìn một cái cũng biết, hiển nhiên người này đến là để kiếm chuyện.

"Sao tôi lại không biết xấu hổ mà giành phòng tốt của cậu như vậy chứ." Doãn Lạc Phong nhún nhún vai cười.

Đầu tiên là người nọ sừng sốt một chút, sau đó lấy lại tinh thần, hiểu ý khác của Doãn Lạc Phong, trong nháy mắt sắc mặt tối đi, hắn ta vừa đưa ánh mắt nhìn về phía Tô Khả, chợt nhả thối huyết khí, "O, em gái rất đẹp nha, đáng đáp rất thanh nhã nha, lúc nào thì chơi được, đưa ta chơi một chút?"

"Đúng nha, một em gái nhỏ rất trong sáng nha" Mấy người bạn xấu xa của hắn cũng ở bên kia phụ họa.

Vốn là Doãn Lạc Phong còn cười híp mắt trong nháy mắt về mặt lại cười đến vô cùng rực rỡ, rõ ràng Tô Khả cảm thấy từ trên người anh phát ra mùi vị của nguy hiểm.

Xem ra, hình như là Doãn Lạc Phong muốn cùng bọn họ đánh một trận, nhưng hình như bên cạnh tên kia có mấy người, mà Doãn Lạc Phong có một mình, dù cho đánh nhau, trên người Doãn Lạc Phong cũng sẽ xuất hiện mấy vết thương, cho nên Tô Khả kéo kéo tay áo của Doãn Lạc Phong, cười nói với tên kia: "Đồng chí, cậu tên là gì?"

Ánh mắt người nọ sáng, dùng ngón tay chỉ mình, "Người đẹp là hỏi tôi sao?"

"Đề nghị cậu đi đến khoa mắt và khoa tai xem một chút." Tô Khả vừa cười vừa nói.

"Ai?"

"Tôi đây thì nhìn cậu, vừa cùng cậu nói chuyện, cậu lại còn hỏi tôi câu đó, không phải là thị lực của cậu có vấn đề cùng thính lực của cậu có chương ngại."

"Fuck! Cô là đang đùa tôi à! Cần thận ông hại chết cô!" Trong nháy mắt người nọ hung tợn, sắc mặt như sắt, một bộ dáng 'cô có bản lĩnh nói thêm câu nữa, tôi liền chém chết cô'.

Sau lời thô bỉ của hắn ta, trong nháy mắt sắc mặt cũng kinh khủng, nếu đổi lại là cô gái bình thường, đã sớm bị sợ đến run. Nhưng Tô Khả là ai vậy, Tô Cẩm Niên như vậy cô còn không sợ, còn có thể sợ bọn này sao.

Cho nên Tô Khả tiếp tục nói, "Hắc, đừng nóng nảy, con người nóng nảy rất dễ bị liệt dương một bên lắm, chỉ là nhìn bộ dạng cậu như vậy, đoán chừng cũng đã bị tình huống đó rồi, không sao, tôi chính là bác sỹ nam khoa, tôi có thể xem miễn phí cho cậu một chút. Bảo đảm để cho cậu nhanh chóng mạnh mẽ để chinh chiến sa trường, một ngày tám lần, mỗi lần hai giờ. Đúng rồi, mấy đồng chí phía sau đồng chí này, các cậu cũng có thể tới tìm tôi, chỉ là các cậu thì không thể miễn phí, nhiều lắm là lấy tám phần thôi."

Lời nói của Tô Khả, chính là lòng vòng chửi khéo mấy cái thằng con trai này tệ hại, chỉ là lời của cô vẫn chưa nói hết, Doãn Lạc Phong đã che kín miệng cô, cũng cúi đầu nói bên tai cô: "Nơi này giao cho tôi là được rồi."

Mà những người đó trong lúc Tô Khả nói, miệng đã há hốc ra, đột nhiên mặt trở nên nghiêm túc nhìn Doãn Lạc Phong, bọn họ cũng khôi phục về mặt bình thường.

"Vương Phú Quý, cậu nói đi, chỗ nào?"

"Ha ha, hôm nay trả lời thoải mái nhì!" Người đứng đầu khiêu khích lập tức bày vẻ mặt tươi cười, "Thứ bảy tuần sau, con đường quanh co phía Bắc, tiền đánh cược là một triệu, quy tắc cũ!"

"OK!"

Vương Phú Quý này liền nói với mấy người bạn xấu xa nói: "Đi! Các anh em, rốt cuộc ngày ông báo thù đã tới! A ha ha ha..."

Mặt Tô Khả không hiểu gì cả, sau đó nhìn Doãn Lạc Phong, "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Doãn Lạc Phong cười cười, "Đi nào, chúng ta ăn cơm."

"Cậu ta mới vừa nói con đường quanh co phía Bắc, anh đừng nói tôi biết, anh và cậu ta đua xe nhé?"

Tô Khả đã từng nghe người trong trường nói, con đường quanh co phía Bắc, đến đêm khuya chính là địa bàn của những 'Thái Tử đảng', khắp nơi đều tiếng động cơ rầm rầm mạnh mẽ, làm cho dân thành thị chân chính muốn đi con đường quanh co đó chỉ có thể đi vòng. (Thái Tử đảng chắc là nói về con của mấy ông trời đó)

Đám người kia, ai cũng đều không phải là người bình thường có thể chọc nổi.

Lúc này, Tô Khả nhìn Doãn Lạc Phong, trong lúc giật mình mới nhớ tới, người trước mặt cũng là đời thứ ba của người quyền lực nổi bật ở thành phố B, cũng là lúc này, Tô Khả mới biết, cô nói với người bạn tốt thật là biết rất ít.

Hai người com nước xong, đi dạo vòng quanh đài truyền hình, cho đến gần tới mới đi sân vận động Hoàng Nghê Thường sắp tiến hành biểu diễn. Giờ phút này, người ở sân vận động đã tấp nập, người người chen nhau, ngay cả đi chuyển một chút cũng có chút khó khăn.

Bởi vì ghế khách quý đang ở phía trước, cho nên đặc biệt có lối đi riêng, đợi đến khi hai người ngồi vào vị trí của mình, Tô Khả mới phát hiện, thì ra vị trí của mình là khu vực vàng nhìn thấy sân khấu với hiệu quả tốt nhất. Cũng không lâu sau, nháy mắt là vị trí ngồi của khách quý liền đầy.

Đội đã lâu, buổi diễn mới khai mạc, khắp nơi phía dưới là tiếng hét chói tai, vô cùng điên cuồng. Nếu không phải là vì giờ phút này ngồi ở hàng ghế của khách quý, Tô Khả cảm nhận được mình phải bình tĩnh để dồn ép tới mức nào, cô cũng sẽ không kém nào đám người kia.

Lúc vào cao trào, quả nhiên Tô Khả không chịu đựng được liền hét lên theo trào lưu.

Hoàng Nghê Thường nhìn ở khoảng cách gần, dáng dấp thật đúng là xinh đẹp.

Đang lúc Tô Khả kích động hét chói tai, đôi mắt liếc nhìn gương mặt đang cau mày nhìn về phía cô.

Nếu đổi lại là người khác, nhất định Tô Khả sẽ khinh bỉ bà ta, cũng tới đây xem thần tượng biểu diễn rồi, cô bình tĩnh cái cọng lông á, cau mày cọng lông á, nhưng mà, người đó không phải là người khác, mà là mẹ chồng tương lai của cô nha!

Cũng chính là mẹ của Tô Cẩm Niên - Tần Phi.

Tô Khả hoàn toàn không ngờ, sẽ ở cái nơi này gặp phải mẹ chồng tương lai, hơn nữa giờ phút này cô còn giờ cao hai tay.

— — —

Trong lòng Tô Khả "lộp bộp" một cái, cảm thấy xong rồi, vốn là cha mẹ Cẩm Niên cũng không thích cô, lại phát hiện cái bộ dáng bây giờ của cô, khẳng định càng ghét cô hơn.

Tô Khả sắp khóc rồi, sớm biết thì trên đường đã hóa trang rồi. T.T Cũng sẽ không xảy ra tình trạng như bây giờ .

Vốn là còn đang vì không bỏ qua buổi diễn Hoàng Nghệ Thường mà hưng phấn đây mà, kết quả...

Quả nhiên là họa phúc lẫn lộn mà, đến xem buổi biểu diễn này, hoàn toàn là một bi kịch!

Mười Hoàng Nghệ Thường cũng không bù được một sợi tóc của Tô Cẩm Niên! Nếu là vì tình huống như bây giờ mà khiến cho sau này cô không thể cùng Tô Cẩm Niên kết tinh nghĩa vợ chồng, cô sẽ mua miếng đậu hũ rồi quyết tâm đập đầu mà chết.

Thật sự là bởi vì nhỏ mà mắt lớn có phải hay không!

Tô Khả lập tức đưa tay mình, kéo kéo tay áo Doãn Lạc Phong: "Tại sao mẹ của Tô Cẩm Niên cũng đi xem Hoàng Nghệ Thường biểu diễn vậy?"

Doãn Lạc Phong khẽ nghiêng đầu, quả nhiên nhìn thấy mẹ Tô Cẩm Niên, giờ phút này bà đang nhìn Hoàng Nghệ Thường biểu diễn trên sân khấu, nét mặt vô cùng khen ngợi. Theo lý, bà nên ở quân đội, sao lại xuất hiện ở buổi biểu diễn của ngôi sao làng giải trí này đây? Theo anh biết, cho tới bây giờ mẹ Tô Cẩm Niên nói với phụ nữ của làng giải trí đều là "bất tiết nhất cổ" (coi thường), sao lại lộ ra vẻ mặt khen ngợi vậy chứ? Hơn nữa hình như anh nghe mẹ anh nhắc qua, từ trước tới nay mẹ Tô Cẩm Niên đều không thích nghe nhạc phổ biến, ngược lại chỉ thích một mình Việt kịch thôi. (Việt kịch: một loại ca kịch phổ biến ở vùng Chiết Giang, Trung Quốc)

Chẳng lẽ là người lớn tuổi rồi, khẩu vị cũng sẽ thay đổi sao?

"Này, anh nói chuyện đi." Tô Khả thấy Doãn Lạc Phong vẫn đắm chìm trong thế giới của mình, không nhận được gọi tâm hồn của Doãn Lạc Phong lại.

Doãn Lạc Phong lắc đầu, bày tỏ anh cũng không rõ lắm. Phụ nữ là loài sinh vật nghịch với trời bầy ngày chảy máu không chết, tâm tư của các cô, không phải dễ đoán được như vậy.

Buổi biểu diễn kết thúc, quần chúng đều vui mừng, chỉ có một người là Tô Khả, mặt ừ mày ê. Quả nhiên, vấn đề lớn nhất trên thế giới là vấn đề mẹ chồng nàng dâu.

Có lẽ là nhờ quan hệ của Doãn Lạc Phong, Tô Khả dễ dàng đi vào phía sau cánh gà hỏi xin chữ ký trên poster của Hoàng Nghệ Thường. Phía sau cánh gà cũng không ít người hâm mộ, đại khái đều nhờ quan hệ mà vào.

Chỉ là giờ phút này, phòng hóa trang của Hoàng Nghệ Thường đang đóng cửa, trước cửa có hai trợ lý coi chừng, mấy người hâm mộ muốn vào, đều bị ngăn ở ngoài.

Tô Khả hỏi thăm nguyên nhân, người bên kia rất là kiên cường nói câu, Hoàng Nghệ Thường đang gặp người quan trọng. Đúng lúc, Doãn Lạc Phong vào sau, người đại diện này vừa nhìn thấy Doãn Lạc Phong, trong nháy mắt liền kích động tiến lên đón, dính chặt cùng Doãn Lạc Phong hàn huyên nhiệt tình, khi anh biết được Tô Khả tới cùng Doãn Lạc Phong, con người kinh tế này lập tức cười lên, sau đó vô cùng khách khí nói với Tô Khả: "Giờ này Nghệ Thường đang làm chuyện quan trọng, cho nên xin chờ một chút có được không?"

Tô Khả gật đầu, một số người khác nghe lời của người đại diện, cũng liên lặng lẽ đứng ở một bên chờ đợi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Tô Khả cảm thấy cánh tay hơi lạnh, Doãn Lạc Phong liền đem áo khoác trên người mình cởi xuống cho Tô Khả mặc vào, đúng vào lúc này, Hoàng Nghệ Thường mở cửa ra, Hoàng Nghệ Thường nở nụ cười cùng mẹ Tô Cẩm Niên từ bên trong đi ra.

Tô Khả chớp mắt mấy cái, mẹ Tô Cẩm Niên là người siêu ái mộ Hoàng Nghệ Thường sao?

Miệng của các cô ấy vẫn còn nói chuyện.

"Được ạ, bác à, lần sau cháu sẽ đến thăm người ạ."

"..."

...

Tô Khả nhìn nụ cười dịu dàng trên mặt mẹ Tô Cẩm Niên, trong lòng không nhận được chua chua, ai da, nếu là bà có thể thích mình như vậy, thật là tốt biết bao.

Lúc mẹ Tô Cẩm Niên đi qua Tô Khả, thấy cô đứng bên cạnh Doãn Lạc Phong, vì vậy khóe miệng khẽ nâng lên, "Tiểu Phong cùng bạn gái đến xem biểu diễn sao."

Lúc bà nói chuyện, Hoàng Nghê Thường cũng đưa mắt nhìn về phía hai người Tô Khả cùng Doãn Lạc Phong, trang điểm tinh xảo trên mặt cô ấy còn chưa tẩy, ở dưới ánh đèn, càng lộng lẫy.

Mà lòng của Tô Khả cũng thật lạnh thật lạnh rồi.

Mẹ Tô Cẩm Niên nói những lời này, trong lời nói có hai ý, một là bà còn không có thừa nhận Tô Khả là bạn gái của con trai bà! Bởi vì bà biết rất rõ Tô Khả là "bạn gái" Tô Cẩm Niên, nhưng mà bây giờ lại nói như vậy. Hai là Tô Khả cùng Doãn Lạc Phong, một nam một nữ đến đây xem biểu diễn, đúng là liên quan vô cùng lớn. Nói cách khác, cô là một người phụ nữ lẳng lơ, còn muốn làm vợ Tô Cẩm Niên, không có cửa đâu!

Doãn Lạc Phong cười, mắt phượng híp thành một đường, "Cô cứ nói đùa."

Khóe miệng mẹ Tô Cẩm Niên khẽ nâng lên, sau đó nói, "Mới vừa cùng Nghê Thường trò chuyện vài câu, liền một đồng việc gấp tìm tới tôi...tôi cũng không nói nữa, Tiểu Phong cùng bạn gái mình chơi vui nhé."

Doãn Lạc Phong nhú nhú mày, sau đó nhìn Tô Khả.

Tô Khả cũng nhú mày, nhìn mẹ Tô Cẩm Niên, "Bác gái, cháu không phải..."

Mẹ Tô Cẩm Niên mỉm cười, khóe miệng nâng lên mang theo một tia giễu cợt nhàn nhạt, "Tiểu Phong này, lần sau gặp lại." Mẹ Tô Cẩm Niên nói với Doãn Lạc Phong nói gặp lại, sau đó rồi hướng Hoàng Nghê Thường nói: "Nghê Thường, lần sau tới nhà đi chơi nha."

"Được, bác ạ." Giọng nói Hoàng Nghê Thường dễ nghe giống như bài hát vậy.

Tô Khả cắn môi, mẹ Tô Cẩm Niên bài xích cô như vậy, rõ ràng thấy được, nhưng là vì Tô Cẩm Niên, cô cũng không thể thất lễ mà nổi giận với bà được.

Lúc mẹ Tô Cẩm Niên rời đi, trên mặt vẫn là nụ cười tao nhã như cũ, nhưng ánh mắt cũng không có nhìn Tô Khả một cái.

*

Khi Tô Khả cầm potster có chữ ký, cũng không có hưng phấn như tưởng tượng, trong đầu của cô toàn là thái độ của mẹ Tô Cẩm Niên. Vốn là, cô còn chưa giải quyết được Tô Cẩm Niên, bây giờ, lại thêm mẹ Tô Cẩm Niên nữa.

"Ai ya, cái xã hội này thật bất công mà." Tô Khả cắn môi nhìn trần nhà.

Sau đó, cô lấy điện thoại di động ra, nhìn tin nhắn tới hôm qua Tô Cẩm Niên gửi cho cô, yếu ớt thờ dài. Đột nhiên, điện thoại Tô Khả sáng lên, chuông tin nhắn "Tút TUT" theo nhau mà đến.

Tô Khả vừa nhìn, phía trên là ba chữ "Tô Cẩm Niên", sáng ngời, cô liền ngồi thừ ra một hồi.

Cô ngây ngốc mở ra:

"Thứ bảy tuần sau, tới nhà của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Nguy cơ pháp phòng

Tô Khả cho là mình sinh ra ao giặc, nhưng, bất luận cô chớp mắt thế nào thì màn hình trên tay rõ ràng cũng hiển thị vậy, Tô Khả kích động không thôi, cẩn thận từng li từng tí gửi đi một tin nhắn: Cẩm Niên?

Nhưng mà bên kia lại không trả lời, cho dù như thế, buổi tối Tô Khả vẫn kích động như cũ nên khó có thể ngủ được.

Hôm sau, vốn là cô chán chường nhất là ngày cuối tuần đen tối, cô cũng có nhiều tinh thần để đi học, khi đi học, phải nói Tô Khả là một sinh viên nghiêm túc nha, mà khi cô trở về tức xá, cũng lập tức đem bài tập viết cho xong, lại hưng phấn lấy điện thoại di động ra nhìn tin nhắn của Tô Cẩm Niên gửi tới.

Thứ bảy tuần sau đến nhà anh, điều này có ý gì, ý là Cẩm Niên nhà cô đã hiểu cô nha. Oa, loại cảm giác này, thật sự là quá tuyệt vời.

Ngày thứ bảy càng đến gần, lòng của Tô Khả lại càng khẩn trương không yên, phải nói là tình cảm trong lòng được miêu tả hết sức sống động. Phải kiểm chế, kiểm chế, cuối cùng Tô Khả đem cái đêm gian nan nhất này cố gắng vượt qua, nghênh đón ánh mặt trời thứ bảy rực rỡ.

Thứ bảy là một ngày tốt lành, bầu trời xanh nhẹ, những đám mây trôi nhẹ nhàng. Tô Khả mặc một bộ váy dài màu trắng ngà, mang một cái túi xách, đi

trên con đường mòn trong sân trường.

Cô xoắn tóc, tóc dài xoắn từng đoạn như rong biển thả sau lưng, bước chân nhẹ nhàng, xa xa nhìn lại, giống như một phong cảnh đẹp đẽ.

Tô Khả lấy điện thoại ra, là tá nhấc chữ: Cẩm Niên, tôi tới đây, mau tắm rửa sạch sẽ chờ tôi đi, a ha ha.

Đương nhiên trả lời Tô Khả là im lặng. Nhưng mà điều này cũng không thể ảnh hưởng tâm tình tốt của Tô Khả, cô đi trên đường, cảm giác cả người mình đều bay bổng. Loại cảm giác đó, tâm hồn cũng có cảm giác trở nên vô cùng thoải mái.

Ra khỏi cổng trường, Tô Khả nhìn hai bên một chút, cảm giác mình còn thiếu chút gì đó, suy nghĩ thật lâu, cô mới nhớ ra, cô thiếu quà tặng. Bởi vì lần trước khi cô đi tới nhà Tô Cẩm Niên, kỳ thật là ý nghĩ lúc đó thôi, nhưng bây giờ, cô cũng không thể tiếp tục đi tay không rồi, cho nên mới nói, thế nào thì cô cũng phải có ý tứ một chút, dù cha mẹ Tô Cẩm Niên cũng không thích mình.

Sau đó, Tô Khả gọi xe, bay thẳng đến trung tâm thương mại lớn nhất thành phố B. Một món đồ đặc tùy ý ở đây đều là hơn một ngàn đồng, nói với sinh viên như Tô Khả mà nói, như vậy hiển nhiên là giá cao rồi, nhưng mà nói với cha mẹ Tô Khả mà nói, số tiền này, nói không chừng họ còn không coi ra gì.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, lễ nghi phải có, cho dù bọn họ không thích, cũng không liên quan đến chuyện của cô, dĩ nhiên nếu bọn họ có thể thích thì càng tốt.

Tô Khả tốn một thời gian rất dài mới chọn lựa món đồ tốt, giá trị cũng hơn năm ngàn, Tô Khả nhức nhối một hồi, nhưng nghĩ tới đây là vì Tô Cẩm Niên, thật này đau, cũng liền trở thành kiến cần.

Tô Khả dùng điện thoại đi động nhìn thời gian, đã mười giờ sáng rồi, cô không biết là Tô Cẩm Niên muốn cô đến lúc mấy giờ, bởi vì anh chưa có nói, nhưng Tô Khả phải cảm nhận được, cô đi qua đó thì dĩ nhiên là càng sớm càng tốt. Đến nhà thăm viếng gì đó, không phải chủ yếu đều là buổi sáng sao. Ừ, cho nên cô phải bắt xe đi thôi.

Sau đó Tô Khả lại nghĩ đến, nhất định là trước cửa trung tâm thương mại A đông người đón xe, khẳng định xe tắc xi vô cùng nóng (ý nói vô cùng cần thiết), cô muốn đi xe, khẳng định cần phải chờ đợi một ít thời gian, vì hiện giờ lòng cô như lửa đốt, dĩ nhiên là không muốn chờ lâu đợi một phút nào.

Cho nên Tô Khả đi ra ngoài từ lối đi ở cửa B của trung tâm thương mại, bởi vì từ chỗ này đi ra, đi khoảng 20 mét chính là khách sạn – nhà hàng năm sao lớn. Xe tắc xi ở cửa của khách sạn - nhà hàng năm sao này luôn rất nhiều, có lẽ bởi vì ở trong đó không ít khách hàng đi công tác không phải là người ở vùng này.

Khi Tô Khả đến cửa khách sạn – nhà hàng năm sao này, liền thấy không ít người xách túi lớn túi nhỏ, xem ra bọn họ cũng giống như cô. Cũng không biết hôm nay có chuyện gì xảy ra, mặc dù xe tắc xi bên này rất nhiều, nhưng cũng nhanh chóng bị người ta giành trước, Tô Khả buồn bực tựa vào một cột đá cẩm thạch, chờ chiếc xe tắc xi tiếp theo.

Đúng vào lúc này, cô nghe một giọng nói quen tai từ sau lưng cô truyền tới, âm thanh của người kia có chút vội vàng, trong lúc vội vàng còn mang theo hưng phấn, "Thế nào rồi, tốt hả?"

Một âm thanh khác cũng truyền tới, "OK rồi, đoán chừng cái thằng ranh họ Doãn kia chết cũng không biết nữa. Xe của anh bị chúng ta động tay chân rồi, chỉ cần anh tăng nhanh tốc độ xe tới 130 mã lực, nhất định tanh xe sẽ đứt, đến lúc đó, ha ha ha."

"Nói nhỏ một chút, không nhìn xem đây là chỗ nào." Mặc dù âm thanh của người nọ là trách cứ, nhưng rõ ràng lại rất hả hê.

"Ha ha, lão đại à anh quá lo lắng rồi, ở đây người đến người đi, ai biết chúng ta đang nói cái gì, hơn nữa, khách sạn này là của lão đại anh, không sợ." Âm thanh kia nói xong, giọng nói cũng giống như tiếng côn trùng vo ve, có lẽ là vì liên quan đến các toan tính trong đầu anh, khiến cho tạm thời Tô Khả không rõ anh đang nói gì.

Người này nhỏ giọng một lúc rồi nhìn ban phía cũng không có người khác chú ý tới bọn họ, lại khôi phục giọng oang oang bình thường, "Nhưng mà lão đại, cũng là anh lợi hại nha, cứ thần không biết quỷ không hay đem cái thằng ranh họ Doãn đó ám toán như vậy rồi." Mặc dù ngoài miệng khen như vậy, nhưng trong lòng thì thầm nói: nếu không phải khách sạn này là của nhà mày, làm sao mày có thể làm vậy được? Chỉ là thằng ranh họ Doãn này cũng ngu quá rồi, biết rõ khách sạn này là nhà kẻ thù mở ra, còn chạy đến đây, có phải quá mức tự tin rồi hay không hả? (ám toán: giết chết)

"A ha ha ha, lão đại mày là ai chứ. Lát nữa tao đi gửi vào thẻ cho mày ba mươi vạn, coi như là khen thưởng việc lần này của mày. A ha ha ha! Đi theo lão đại tao, cật hương hát lạt!" Người nọ vô cùng đắc ý, rất rõ ràng, nếu là ở trong rừng cây, đoán chừng có thể kinh động rất nhiều quạ đen. (cật hương hát lạt: ăn ngon uống say, ở đây có nghĩa là không lo thiếu thốn gì hết, chẳng những đủ mà còn dư)

Chân mày Tô Khả vốn đang nhíu lại, bởi vì cô vẫn luôn nghĩ, rốt cuộc cô nghe qua cái âm thanh này ở chỗ nào, vậy nên thật sự là âm thanh này làm cho cô rất không thoải mái.

Mãi đến "A ha ha ha" mới làm cho Tô Khả nhớ lại, người này, không phải là con nhà giàu gấp ở nhà nông thôn hồi thứ bảy tuần trước sao ?

Cô còn nhớ rõ hình như bữa đó người này nói với Doãn Lạc Phong, "Thứ bảy tuần sau, con đường quanh co phía Bắc, tiền đánh cược là một triệu, quy tắc cũ!" Lúc đó, cô liền hỏi Doãn Lạc Phong, có phải đưa xe hay không, mặc dù anh không có trực tiếp trả lời, nhưng chuyện này cũng là một trăm phần trăm rồi. Mà hôm nay, cô lại nghe được chuyện của hai người này, họ vừa nói "Tên họ Doãn kia, tanh xe chỉ cần tăng tốc đến 130 mã lực thì sẽ đứt" như vậy dù là không có một chiếc xe đua, nhưng đã từng thấy qua chiếc xe đua hoạt hình màu mây tía nên Tô Khả cũng biết, đây là chuyện nghiêm

túc cỡ nào! (ở chỗ hoạt hình là chữ Anime, một thể loại hình vẽ, phim... xuất phát từ Nhật Bản, với mỹ thuật nền và nhân vật đặc thù tách nó khỏi các dạng hoạt hình khác)

Quan trọng nhất là, bọn khốn kiếp kia, vì tiền mà lập mưu là phạm tội giết người!

Tô Khả cảm nhận được chuyện khẩn cấp, cô thấy rất cần nói cho Doãn Lạc Phong, cho nên không đợi Tô Khả rời đi, hai người kia cũng đã từ sau lưng đi tới trước mặt Tô Khả.

Khi bọn họ thấy Tô Khả, hình như cũng không nhận ra Tô Khả, chỉ là con nhà giàu mặc quần áo lụa là cợt nhả nói với Tô Khả huyt sáo, "Ồ, người đẹp, là đang chờ xe sao?"

Tô Khả chú ý đến người nọ, người nọ hăng say hơn, "Hắc, anh đây lái chính là Ferrari SA APERTA nha, thế nào, em gái nhỏ, có muốn anh đây đưa em một đoạn đường hay không nè?"

Tô Khả nhoen miệng cười, sau đó chỉ chỉ cameras giám sát phía trên, "Tôi đang đợi người."

Ý tứ của Tô Khả rất rõ ràng, nếu như tôi bị các người cưỡng ép mang đi, các người chính là tội phạm

Hai người kia nhìn camera quay liên tục, không quan tâm, chỉ nhún nhún vai, "Ai da, nếu em gái đang chờ người, chúng tôi cũng không thể làm người khác khó chịu nha."

Điều này hoàn toàn là bởi vì này hai người mới vừa làm xong một chuyện lớn, tâm tình rất tốt .

Nếu như đổi lại lúc bình thường, Tô Khả nói như vậy, sớm đã bị hai con nhà giàu này trực tiếp kéo đi, sau đó bỏ lại một câu, "Ba của tao là XX", "Khách sạn này là của nhà tao đây!" Cùng với một bộ mặt "cô nghĩ rằng muốn trở mặt với tôi cũng khó". Nhưng mà hôm nay, bọn họ cũng chỉ nghĩ là trêu đùa Tô Khả, mức độ nghiêm chỉ qua miệng, dĩ nhiên, nếu như Tô Khả bằng lòng đi cùng anh, vậy tốt, không muốn, anh cũng không muốn chuyện rắc rối gì kích động lòng người sau hôm nay.

Nói thế nào hôm nay cũng là ngày anh vui thân kẻ địch Doãn Lạc Phong vào vách đá! So với việc Doãn Lạc Phong còn sống, ít đi một phụ nữ thì không có gì lớn!

Hiện tại chuyện quan trọng nhất của bọn họ là đi nghiên cứu một chút xem buổi tối ăn mừng thế nào tốt hơn .

Cho nên hai người này cũng đi như vậy.

Tô Khả thở giọng thờ ra, sau đó bay thẳng đến cửa chính khách sạn – nhà hàng năm sao này. Cô mới vừa nhớ hai người này nói, Doãn Lạc Phong ở bên trong cùng người ta nói chuyện làm ăn.

Chỉ là hai người này đi hai bước, trong lòng cảm thấy có chút là lạ, sau đó xoay người lại, đúng lúc thấy Tô Khả đã vào đại sảnh, đi tới chỗ rẽ, khi bóng lưng Tô Khả biến mất trong tầm mắt bọn họ, bọn họ nghi ngờ nhìn nhau.

Tiểu La La nói: "Lão đại, chẳng lẽ anh không cảm thấy người con gái này nhìn quen mắt sao?"

"Mày không nói tao cũng không có cảm giác gì, mày vừa nói, hắc, thật là nhìn có chút quen mắt! Nhưng tao gặp qua cái người đẹp này ở nơi nào đây? Căn bản là tao không nhớ."

Giữa trán Tiểu La La hiện lên ba vạch đen, "Lão đại, em nói nhé, đáng đáp cô kia giống bạn gái của Doãn Lạc Phong nha! Chẳng lẽ lão đại mau quên cái cô nói chuyện anh bị liệt dương một bên rồi hả ?"

"Khụ khụ, vốn là tao... mẹ nó! Chuyện trọng đại như vậy mà mày không nói sớm! Nào mày à! Mẹ nó! Nói cách khác, thực ra toàn bộ câu chuyện chúng ta vừa mới nói cô ta cũng nghe! Mẹ kiếp mẹ kiếp!" Sau một trận nói lời thô, mắt của anh đột nhiên hoảng sợ, "Mẹ kiếp! Nhanh lên, đừng để cho cô ta chạy mất!"

Nói xong, hai người bắt đầu đuổi theo hướng đi của Tô Khả.

Chuyện đầu tiên khi Tô Khả vào đại sảnh là tìm một nơi góc có nhiều đồ vật hỗn tạp bên trong để núp vào, bởi vì cô không biết Doãn Lạc Phong đang ở chỗ nào, cho nên cô cũng không thể đăng ký số theo dõi được. (chắc chỗ này là nhà kho nên gọi là nhà kho luôn cho tiện nhé)

Sau đó, Tô Khả lấy di động ra, trực tiếp gọi điện thoại cho Doãn Lạc Phong. Nhưng mà trên đó vẫn là giọng nữ máy móc : "Thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau."

Tô Khả nhin không ngừng phát ra một tiếng "Mẹ nó!"

*

"Cô có thấy một cô gái mặc váy trắng đi qua từ nơi này hay không?" Mặc khác, hai người kia mới vừa ngăn một công nhân làm vệ sinh lại.

"Không có." Giọng của cô kia một mực cung kính, nói thế nào thì khách sạn này là chỗ ông chủ nhỏ thường qua đêm, dĩ nhiên là họ biết, để cho anh làm

xong chuyện tốt, nói không chừng có thể tăng lương cho cô ta, "Xin hỏi còn có thể giúp gì có cho cậu không?"

"Đi đi!" Người nọ bực tức, sau đó vừa thăm hừng hừng hổ hỏ: "Tao khinh, đàn bà đáng chết này, chớ bị tao phát hiện, nếu không tao nhất định để một đám anh em thay phiên cô!"

"Lão đại, làm thế nào đây? Em cảm thấy cô gái kia sẽ không chạy xa, cô ta không có thể mở cửa phòng ở đây, cũng không phải khách ghi danh, mới nãy vừa từ khúc rẽ này biến mất, chuyện tới giờ này mới mấy phút, khẳng định cô ta còn ở lại tầng này ần núp."

"Đúng vậy, tìm cho tao! Mày đi bên kia, tao đi bên này, nhanh đi, tao không tin hai người đàn ông còn trị không chết con đàn bà này!" Giọng nói của người kia là nghiêng răng nghiêng lợi.

Đúng lúc, toàn bộ giọng nói của hai người bọn họ truyền vào tai Tô Khả.

Tô Khả nhìn không được liên cần rằng, hai người này vẫn phát hiện ra cô hơn nữa đuổi tới rồi! Cô nắm chặt quyền, tiếp tục gọi điện thoại cho Doãn Lạc Phong, tiếc rằng vẫn là giọng nữ máy móc lạnh lẽo.

Doãn Lạc Phong, sao anh không ở trên máy bay mà đang làm cái gì ở đây!

Sau đó Tô Khả nhìn lên thời gian, Tô Khả thấy rằng vẫn còn đủ thời gian, dù sao cuộc đua của Doãn Lạc Phong là chàng vạng, vì vậy, Tô Khả quyết định gọi điện thoại cho Tô Cẩm Niên.

Thời gian mỗi một giây qua đi, Tô Khả lại thêm một phần khẩn trương, Cẩm Niên à, Cẩm Niên à, mau nghe điện thoại đi, bình thường tôi đều không dùng điện thoại làm phiền anh như thế này, hôm nay anh liền mau nhận cho tôi đi.

Tô Khả cảm nhận được là thời gian đã trôi qua lâu lắm rồi, thật ra thì chỉ mới nửa phút, Tô Cẩm Niên bên kia mới nhận điện thoại.

"A lô?" Âm thanh Tô Cẩm Niên trước sau vẫn nhẹ như một.

"Cẩm Niên, tôi gặp phiền phức rồi." Tô Khả nhỏ giọng nói, cô không dám nói chuyện lớn tiếng, bởi vì nói không chừng những người đó đang ở bên ngoài.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Có người động tay động chân trên xe Doãn Lạc Phong, bị tôi nghe thấy, lại bị bọn chúng phát hiện, bây giờ bọn chúng đang đuổi theo tôi ở bên ngoài... Tôi ở trung tâm thương mại lớn nhất thành phố B..."

"Phanh ——"

Chỗ đỗ đặc tùm lùm mà Tô Khả đang nấp bị người đá vào, Tô Khả ngẩng đầu, quả nhiên là cái tên kia, anh nhìn thấy trong tay Tô Khả có một cái điện thoại di động, trực tiếp đá bay.

Tay Tô Khả đau như bị dùi khoan một hồi, cô nhìn lướt qua thấy trò chuyện vẫn còn tiếp tục, cô hướng điện thoại di động lớn tiếng nói, "khách sạn – nhà hàng năm sao cách đó không xa —— umh ——" người nọ đã bưng kín miệng Tô Khả, hai mắt tròn tròn, vốn là mặt đã có chút bỉ ổi, hiện tại càng thêm méo mó kịch liệt.

Hiển nhiên người này chính là lão đại hai người, hiện tại, anh vừa bụm miệng Tô Khả, vừa dùng một đập hung hăng đập bẻ Iphone mà Tô Khả dùng gần ba năm. Trong nháy mắt, màn hình Iphone này ‘chia năm xẻ bảy’. Anh còn không hả giận, lại liều mạng đập điện thoại Tô Khả.

Lòng của Tô Khả co rút đau đớn một hồi, trên kia cũng không có ít hình cùng tin nhắn của Tô Cẩm Niên, cô không biết, sau khi điện thoại di động báo hỏng, những thứ quan trọng nhất kia có còn ở trên đó hay không.

Sau đó anh cười híp mắt nhìn Tô Khả, "Cô bé lại có chút can đảm nhỉ, khó trách được thẳng ranh Doãn Lạc Phong kia coi trọng nha. Không biết sau khi Doãn Lạc Phong biết đám người tui tao thay phiên mày, còn có tiếp tục thích mày hay không đây? Hả?"

Ánh mắt của Tô Khả thoáng qua vẻ bai rồi, cô vẫn cho là xã hội pháp trị như vậy sẽ không xuất hiện vấn đề này, nhưng hôm nay cô cảm thấy rằng, cô đụng phải người này, hiển nhiên là cái loại tầng lớp cận bã, cho dù là làm chuyện trái pháp luật, cha mẹ của họ ra lệnh một tiếng, bọn họ cũng có thể được bảo lãnh.

Tên kia nói, rồi tiếp tục cười nói với Tô Khả, "Bây giờ sợ sao? Dĩ nhiên, từ trước đến giờ tao vẫn thương hương tiếc ngọc, nếu không liền quăng mày xuống Quý Môn Quan, đi theo tao đi, đến lúc đó tại đảm bảo mày được cật hương hát lạt?" (Quý Môn Quan : ý chỉ cõi âm, chết rồi đấy)

Nói xong, anh lấy tay che miệng Tô Khả xuống, có ý là, cô mau vội vàng cầu xin tôi khoan dung đi, nói cô nguyện ý đi theo tôi.

Trong lòng Tô Khả không nhìn được châm chọc: mày cho rằng mày ở đây diễn kịch cổ trang sao! Còn cật hương hát lạt.

Ánh mắt anh khẽ nheo lại, sau đó một tay trực tiếp nắm một túm tóc dài của Tô Khả, sau đó hung hăng kéo xuống, Tô Khả có cảm giác đau đớn một hồi.

"Như thế nào, bây giờ là không phải rất hối hận rồi sao? Nói cho mày biết, người đối đầu với Vương Phú Quý tao, chưa người nào từng có kết quả tốt! Biết ba tao là ai không?"

"Một đám khốn nạn!" Tô Khả không nhịn được khạc ra một câu.

Vương Phú Quý thẳng tay tát một cái, trong nháy mắt khuôn mặt trắng nõn của Tô Khả xuất hiện năm dấu tay chói lọi, đau đến nước mắt Tô Khả cũng trào ra hốc mắt.

Trong nháy mắt Tô Khả cảm giác mình đúng là quá mức ngây thơ, trong xã hội này, cho tới bây giờ đều là ánh sáng cùng bóng tối cùng tồn tại, là cô đem thế giới này nghĩ quá mức tốt đẹp, cho nên vẫn luôn một mình xông về trước, cũng may cô sống hai mươi mấy năm, vận số cũng đủ trái ý trời, gặp phải mọi người đều xem như là người tốt, cũng chỉ có hôm nay, cô đụng phải một kẻ biến thái.

"Nói cho mày biết, đừng đối đầu với tao! Có tin hiện tại tao liền đề lên mày hay không?"

"Không tin! Mày liệt một bên!"

Toàn bộ gân xanh của anh nổi hết lên trên trán, ánh mắt như muốn đem Tô Khả ăn thịt. Sau đó lại một cái tát nữa rơi vào trên mặt Tô Khả, "Tao cho mày nói bây!"

Tô Khả nâng khoe môi lên, "Tao là bác sĩ nam khoa, trông về mặt táo bón của mày, nhìn một cái cũng biết là liệt một bên rồi, không mau đi bệnh viện chữa trị, còn ở trước mặt của tao ra oai, ha ha."

Trong cơn giận dữ anh một đường kéo quần của mình xuống, lộ ra quần lót tam giác, nhìn Tô Khả, "Hôm nay ông đặc biệt lên anh, xem anh còn dám nói bậy hay không" Nói xong, một đạp đá vào hai đầu gối của Tô Khả.

Tô Khả bị đau, lao đảo hai cái, bị anh đẩy ngã xuống đất, toàn bộ đồ vật hỗn tạp bên trong thùng thùng rơi xuống đất. Trong nháy mắt bụi mù xông lên, mắt Tô Khả tỉnh, thấy được bên cạnh có một cây gậy dài. Nếu như bước tới hai bước nữa, nhất định có thể đập anh nát.

Anh thấy mình đẩy Tô Khả ngã xuống đất, cười dâm một tiếng đi về phía trước, từng bước từng bước, Tô Khả tự nói với mình phải bình tĩnh, sau đó từng bước từng bước lùi về phía sau, mặt làm ra một vẻ hoang mang sợ hãi.

Anh lại âm hiểm cười mấy cái, "Hôm nay ông đề lên người mày, là may mắn của anh! A ha ha ha! Ngược lại thật ra tao không thể chờ đợi mà muốn nhìn về mặt tối tăm khi mày biết tao mạnh hơn là cái gì một chút."

Tô Khả nhìn khuôn mặt tươi cười bỉ ổi của anh, trong lòng nôn mửa một hồi, hiện tại cô gởi gắm hy vọng vào hai chuyện, một là Tô Cẩm Niên, hy vọng anh nghe ra ý trong lời nói của cô, vội vàng tới đây. Nếu như anh còn chưa đến như vậy còn cái cây gậy dài phía sau là hy vọng cuối cùng của cô, nếu như một đạp không thành công, vậy thì nhất định là cô sẽ hoàn toàn lâm vào nguy hiểm.

Cô không sợ anh mạnh cô, bởi vì lần trước khi miệng cô nói anh liệt một bên, đẩy mắt chợt lóe lên tia kinh hoàng, cái biểu cảm của nét mặt, cùng vẻ mặt của người bị vạch trần chuyện thâm kín giống hệt. Cộng thêm hôm nay cô thử dò xét lần nữa, cũng có thể thấy đáng về thẹn quá hóa giận của anh, vậy tuyệt đối không thể nào có năng lực X!

Nhưng cô vẫn không có cách nào chịu được thân thể của mình gặp phải đàn ông bỉ ổi đụng chạm, cho nên nhất định là trước đó cô phải lật đổ được cái tên đàn ông đáng chết này!

Nghĩ tới đây, lòng của Tô Khả khôi phục bình tĩnh lại một lần nữa, sau đó lại cảm thấy quả thật người ở khách sạn... nhà hàng năm sao này đều bệnh thần kinh, nhà kho của mình đang phát ra tiếng động cũng không có ai biết, cái chỗ tồi tàn mà!

"A ha ha ha, con ngẩn ngui kia làm sao có thể biết mày đã bị tao cười lên! A ha ha ha ha, lúc đó anh đã sớm chết rồi! A ha ha ha!" Anh cười đến vô cùng đắc chí, "Có biết tại sao tao biết mày không thể thông báo cho Đoàn Lạc Phong không?"

Anh đảo mắt rồi khôi phục sắc mặt bình thường, chỉ là vẫn đầy bỉ ổi như cũ, anh sờ sờ cằm của mình, "Bởi vì tao đã sớm biết điện thoại di động của nó tắt máy! Ít nhất thì ba giờ nó mới mở điện thoại di động." Anh nhún nhún vai nói, đáng về như mày rất bất hạnh, có vẻ vận số không tốt.

"A ha ha ha ah, quả nhiên tao là thiên tài!" Nói xong, anh lại mở miệng ra cười, cả khuôn mặt thuộc kiểu cực kỳ bỉ ổi, cười ước chừng hai mươi giây sau, lập tức mặt anh đổi sắc, hung dữ mà nhìn Tô Khả, trợn mắt nhìn hồi lâu, sắc mặt của anh lại dần ra, lộ ra một nụ cười bỉ ổi, "Có phải rất nghi ngờ tại sao tao cười to đến vậy hay không, ở đây cũng không có ai tới?"

Tô Khả nắm chặt quyền, trừng mắt nhìn tên biến thái này.

"Bởi vì đây là địa bàn của tao! Khách sạn này là nhà họ Vương mở! Nói với việc tao dặn dò, nơi này chính là bất kỳ người nào cũng không đi vào! A ha ha ha! Nếu không mày cho rằng làm sao tao biết mày đang ở đây, tại sao tao có thể thần không biết quỷ không hay giờ trò trên xe của nó? A ha ha ha!" Anh lại bắt đầu đắc chí mà cười to, "Cho nên mày á, thức thời thì đi theo ông đây, không thức thời hôm nay, mày chết ở chỗ này, cũng sẽ không có người nào phát hiện."

Anh thấy Tô Khả nhìn anh chằm chằm, hí mắt cười hi hi nói, "Chỉ là đừng sợ nha, có thể không giết người thì chắc anh tao sẽ không giết người, nói thế nào thì ông đây là thanh niên tốt tuân kỷ tuân luật pháp, thật ra ba tao làm cán bộ trung ương nha, ông tự nhiên coi con trai cũng là công dân tốt! A ha ha ha!"

Tô Khả sắp ói ra. Hiện tại ai đang cùng cô nói chuyện xã hội này rất là công bằng, cô sẽ cầm gậy đập dài kia đập chết anh!

Anh tiếp tục nói, “Có phải không phục lắm hay không?”

“...”

“Hết cách rồi, chính là quyền lợi của ông đây! A ha ha ha!” Anh ngồi xổm người xuống nhìn Tô Khả, một tay đưa lên mặt của Tô Khả, Tô Khả có cảm giác cô bị một con cóc bò lên, trong lòng nôn hết rồi.

Anh cười híp mắt, “Cảm giác thật tuyệt.” Nói xong, anh cong môi heo lên, muốn hôn xuống.

“Ồn...” Từ trong miệng anh phát ra mùi thối, giống như là một cọng rom cuối cùng, làm cho Tô Khả chợt phun một đồng lớn nước bọt.

Áo của anh còn chưa cởi, cho nên khắp áo khoác đều là nước bọt của Tô Khả, từng đốm nhỏ, vô cùng ghê tởm, một mùi gay mũi tản ra, bay vào mũi Vương Phú Quý, Vương Phú Quý bị dọa sợ đến nhảy lên, “Ây da da! Ây da da!”

Anh lập tức mau chóng cởi áo khoác của mình ra, nhưng mà không kịp, bởi vì bông hoa nước bọt đã từ trên áo khoác chảy xuống, chảy đến quần lót tam giác của anh.

Tô Khả là “đầu sỏ gây chuyện” mình a không đành lòng tiếp tục xem rồi, cô sợ mình tiếp tục phun ra, chỉ là vừa phun như vậy, ngược lại trong lòng dễ chịu hơn không ít.

Mặt Vương Phú Quý xem thường lau nước bọt trên quần lót, Tô Khả thừa dịp cầm lấy cây gậy dài kia, hướng lồng ngực của Vương Phú Quý hung hăng mà đập tới, sức lực này là toàn bộ sức mạnh Tô Khả rồi, nhiều sức như vậy làm tay cô tê dại.

Vương Phú Quý nhất thời không phát hiện, đợi đến lúc kịp phản ứng, đã ngã xuống đất một cái đui, “Ai ui ai ui” kêu lên trên đất, trái tim Tô Khả không ngừng nhảy loạn, nhưng mà cô không dám lui tay, chính là Vương Phú Quý lui lòng mới bị cô phản kích khi cùng đường.

Cho nên cô cầm gậy dài, liều mạng đập lên đùi Vương Phú Quý, đập gãy chân cũng không sao, dù sao chỉ cần không giết người là tốt rồi, coi như đến lúc đó kiện lên quan tòa, cô cũng chỉ là tự vệ!

Đợi đến khi Vương Phú Quý đau đến ngất đi, Tô Khả mới đặt mông ngồi xuống đất, trên mặt là một mảng mồ hôi lớn.

Tô Khả thấy Vương Phú Quý hôn mê, mắt liếc tới điện thoại mà Vương Phú Quý làm rơi xuống, cô khẩn trương đi tới, đưa tay cầm điện thoại anh, dọc theo đường đi, tay của cô vẫn run rẩy, nhiều lần, ngay cả điện thoại cũng không thể cầm chắc.

Tô Khả nhanh chóng mở màn hình gọi điện trên điện thoại di động, bấm lên đó một dãy số, đem số điện thoại đã thuộc nằm lòng bấm vô, nhưng mà bởi vì tâm hồn còn chưa hoàn toàn bình tĩnh, cho nên không dưới mấy lần Tô Khả đều bấm sai số.

Rốt cuộc, đầu Tô Khả đầy mồ hôi bấm được số điện thoại của Tô Cẩm Niên, nhấn phím gọi màu xanh lá ngay lập tức, tiếng chuông quen thuộc bắt đầu vang lên.

“Cẩm Niên...” Bên kia vừa bắt máy, nước mắt Tô Khả liền lách tách chảy xuống, sợ mà khóc lên.

“Tô Khả, cô đang ở đâu?” Âm thanh Tô Cẩm Niên luôn luôn bình thường như vậy cũng như không hề bận tâm.

“Nhà kho ở một khúc rẽ dưới lầu của khách sạn X.” Tô Khả vừa khóc vừa nói.

“Chờ tôi!”

“Được.” Tô Khả khóc lóc nói, sau đó cúp điện thoại, đưa điện thoại di động trả lại giữa túi áo trên ngực đầy nước bọt của Vương Phú Quý. Camera cũng dọc theo đó mà lộ ra ngoài trên áo.

Giờ phút này, Tô Khả cũng không biết, bây giờ cô bất tri bất giác mở chức năng chụp ảnh trong điện thoại di động, mà chính là hành động vô ý của cô đã giúp cô rất nhiều.

Dĩ nhiên, hành động vô ý của Vương Phú Quý cũng là nhân tố quan trọng giúp cô rửa sạch được oan ức. Nếu như không phải là người Vương Phú Quý này bắt lặc X, khi anh ta yêu anh còn chụp hình cùng phụ nữ của anh trước đó còn coi hết đồ rồi trò chuyện video X để an ủi, nếu không thì phim chức năng thu hình sẽ không được thiết lập sẵn dễ dàng như vậy, hơn nữa trong đó còn cài sẵn máy quay phim nữa. Cũng vì vậy, khi Tô Khả vừa nói chuyện điện thoại xong, không cẩn thận đụng trúng. Dĩ nhiên, những thứ này đều là sau này mới nói.

Tô Khả vừa để điện thoại trở về, cửa nhà kho cũng bị người khác đá văng ra, vì Tô Khả nghĩ là Tô Cẩm Niên đến, kích động quay đầu lại, nước mắt trên mặt cũng còn chưa kịp lau, chỉ là đợi đến khi thấy rõ người tới, Tô Khả mới sợ hết hồn, bởi vì đây cũng không phải là Tô Cẩm Niên, mà là đồng bọn của Vương Phú Quý này.

Nghĩ cũng phải, bọn họ mới cúp điện thoại, dù là Tô Cẩm Niên ngồi hỏa tiễn cũng không có tới nhanh như vậy. Mà người đến, hiển nhiên là bởi vì mới vừa nghe tiếng kêu dữ dội của Vương Phú Quý. Sau khi anh đá văng cửa, lập tức khóa cửa lại.

Tức thời, mắt của Tô Khả tròn tròn, đồng bọn này của Vương Phú Quý thấy Vương Phú Quý hôn mê và nằm trên mặt đất, trên người chỉ mặc một cái áo phong cùng một cái quần lót tam giác, miệng há lớn, hét lên: “Lão đại!”

Bởi vì đau mà hôn mê nên hiển nhiên Vương Phú Quý không thể trả lời anh, anh tiếp tục la hét: “Lão đại, lão đại!” Nhưng mà, một tay anh lại lặng lẽ đi vào mũi của Vương Phú Quý.

Vương Phú Quý hôn mê bởi vì thiếu dưỡng khí, dĩ nhiên là đã tỉnh lại, nhìn đàn em của mình bây giờ diện mạo dữ tợn, đáy mắt là một nụ cười khi được như ý, dùng khẩu hình miệng nói: “Mày, đi, chết, đi!” Nói xong liền lớn tiếng hét lên: “Lão đại, lão đại!” Mặt của anh vẫn luôn cười.

Rốt cuộc mắt của Vương Phú Quý tròn to, phát ra tiếng “Ồ ồ”, sau ba phút, vốn là tên Vương Phú Quý này vẫn còn tinh thần của người sống mà chân vừa đập đập như vậy, vừa nhắm mắt, chết rồi. Trước khi chết, trong đầu anh chính là: nuôi một con chó sói trắng!

Khỏe miệng người kia cười: lão đại, không thể trách tao được! Trách thì trách mày không nên cưỡng bạo em gái tao! Hại nó tự sát! Dĩ nhiên, nếu như không phải cuối cùng em gái tao đá mày một đạp kia, mày cũng sẽ không liệt một bên. Mặc dù đây là báo ứng của mày, nhưng mà còn thiếu rất nhiều!

Dĩ nhiên là Tô Khả không biết tình hình bên kia, mắt của cô hoàn toàn tập trung trên cửa chính kia. Mới nãy Vương Phú Quý vẫn cản trở lối ra, cô không cách nào chạy ra ngoài được, hiện tại hoàn toàn là cơ hội để cô ra ngoài, cho nên tại lúc mà người kia chạy vội tới bên cạnh Vương Phú Quý thì Tô Khả ở đó liền nghiêng người định chạy ra ngoài.

Có lẽ là lần này cô thật sự bị giật mình, cho nên phải nói là bước chân không có sức, căn bản là đi không được mấy bước là đã nhìn thấy mình muốn té xuống.

Thật vất vả mới đi ra tới cửa, Tô Khả mở cửa, không biết có phải vì nguyên nhân tay không có sức lực hay không, mấy lần đều trượt xuống. Cuối cùng đem mở cửa ra, Tô Khả mất hơi sức của “chín trâu hai hổ”, rốt cuộc thì cửa này cũng mở ra, chỉ là còn chưa có đi bao xa, vật hỗn tạp gì đó liền rơi trên đầu Tô Khả.

Tô Khả choáng váng một hồi, nhưng vì an toàn của cô, cô phải chạy ra khỏi cái nhà kho yên tĩnh này.

Mà đồng bọn Vương Phú Quý ngồi thẳng lên rồi cười, vừa đúng lúc nhìn thấy Tô Khả chạy đến cửa, tốc độ cực nhanh chạy đến cửa, một tay túm được đầu tóc rối bời của Tô Khả, cười lạnh một tiếng, “Cũng giết người rồi, còn dám chạy ư?”

Nói xong, kéo Tô Khả qua, hung hăng đánh mấy cái tát vào Tô Khả, “Người đàn bà thâm độc này!” Anh dùng một tay hung hăng kéo Tô Khả vốn một là không còn hơi sức xuống đất.

Tô Khả cảm thấy được lời nói của anh không thể hiểu được, cái gì gọi là giết người, rõ ràng chính là hôn mê kia mà! Chẳng lẽ anh ta đã chết? Tô Khả học y, dĩ nhiên là hiểu làm thế nào cho người ta không chết, cho nên mới vừa rồi mặc dù cô đã dùng hết toàn lực đập gậy dài vào người Vương Phú Quý, nhưng mà cô toàn giáng xuống đầu anh, giống như ba gậy của một đứa trẻ vậy.

Sau đó, ánh mắt của cô liếc mắt nhìn Vương Phú Quý, chỉ thấy mặt của Vương Phú Quý là màu xanh đen, cô hoảng sợ nhìn Vương Phú Quý, rõ ràng cho thấy anh bị nghẹt thở mà chết!

Sau đó trong nháy mắt cô hiểu Vương Phú Quý là bị người đàn ông trước mắt này giết chết, mà anh, muốn cô làm người chết thay cho anh!

Anh tiếp tục bước tới, nắm lấy tóc Tô Khả đập vào vách tường. “Cái người đàn bà thâm độc này! Còn nhỏ tuổi mà lại giết người! A a a! Lão đại!”

Đầu Tô Khả cũng chảy xuống không ít máu.

“Phanh...”, cửa lại một lần nữa bị đá văng ra, Tô Cẩm Niên một môi đầy gió bụi mà chạy tới, một chân anh còn lơ lửng trong không trung, hiển nhiên là vừa mới đạp một đạp rất mạnh.

Trên mặt anh có thể thấy rõ sự sốt ruột, khi anh nhìn thấy Tô Khả bị người đàn ông này nắm lấy tóc đập vào tường, ánh mắt của anh tròn to, gấp đến độ chạy tới, nhảy lên một cái đạp người đàn ông kia ngã trên mặt đất.

Tô Khả vốn đã chảy khô nước mắt cuối cùng rơi xuống lần nữa: Cẩm Niên, rốt cuộc anh đã tới!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Bốn phương lộn xộn

Tô Cẩm Niên nhìn cũng không nhìn người kia một cái, trực tiếp đi tới trước mặt Tô Khả, anh nhìn thấy đầu tóc cô rối bời ở bên kia, khắp khuôn mặt đều là nước mắt, nghĩ tới lúc anh vừa vào đã thấy một màn kia, đột nhiên một con lửa vô danh cứ trào lên như vậy.

"Cầm Niên ~" nước mắt Tô Khả ròng ròng , trên trán máu không ngừng chảy xuống, cũng đọng trên lông mi, cô muốn đứng dậy, tiếc rằng cả người đều không có hơi sức.

Tô Cầm Niên trực tiếp đi tới bên cạnh Tô Khả, bế ngang Tô Khả, đi ra cửa.

Hiển nhiên cái tên bị Tô Cầm Niên đá bay không nghĩ tới, Tô Khả đã gọi điện thoại kêu cứu binh tới, anh có chút sáng hoảng loạn, đợi đến khi thấy rõ người tới, anh càng thêm giật mình.

Anh cả ngày cùng Vương Phú Quý tập chừng đáng chết kia ở cùng một chỗ, tự nhiên có chút hiểu biết nói với cái vòng thượng lưu. Tô Cầm Niên này, dĩ nhiên anh cũng đã biết đến, dù sao anh chính là một trong những người chói mắt trong giới thượng lưu.

Quan trọng nhất, anh là người trầm tính lạnh lùng, người lạ chớ đụng vào, ai cũng không biết ranh giới cuối cùng của anh ở chỗ nào, càng chưa từng nhìn thấy bộ dạng nổi giận của anh.

Nhưng mà hôm nay, một cước kia của anh, thái độ của anh, cũng trần trụi nói cho anh biết, "Anh, chết chắc rồi!"

Giờ phút này Tô Khả khôn ngoan mà tựa vào ngực Tô Cầm Niên, khoe môi nhếch lên vẻ mỉm cười, một cách thỏa mãn, mặc dù trên trán máu còn không ngừng chảy ra ngoài.

Cô im lặng, cũng không nói thêm gì, hưởng thụ cái khoảng khắc lâu dài này.

"Cô ta giết người!" Đồng bọn của Vương Phú Quý còn chưa từ bỏ ý định.

Một câu nói của anh, trong nháy mắt thức tỉnh Tô Khả, Tô Khả nhìn Tô Cầm Niên, chỉ một câu: "Không phải em!"

Lúc này Tô Cầm Niên mới quay đầu lại, nhìn Vương Phú Quý không nhúc nhích bên kia. Nhìn lại đáy mắt mong đợi tha thiết của Tô Khả, nở ra một nụ cười nhân nhật, "Ừ."

Lúc đó quản lý ở đại sảnh cũng đến trễ, khi ông ta thấy rõ cảnh tượng bên trong, hai chân cũng mềm nhũn, lập tức ngồi sững trên đất, nhân viên bên trên đi theo cùng quản lý đại sảnh này cũng không kém, sắc mặt kinh hãi, người cô gái hét chói tai, người con trai lập tức gọi điện thoại cho cảnh sát.

Mặt quản lý đại sảnh xám như tro tàn, trong đầu liên hiện lên một cái ý niệm: xong đời, con trai ông chủ chết ở nơi ông quản lý.

"Cô ta chính là hung thủ giết người! Là cô ta hại chết lão đại! Mau báo cảnh sát bắt cô ta!" Người bạn này của Vương Phú Quý tiếp tục nói. Anh ta hành động như vậy, thật ra thì chính là ‘được ăn cả ngã về không’ rồi.

Tô Cầm Niên nghiêng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn người kia, sau đó sẽ nói với quản lý đại sảnh nói: "Coi chừng nơi này, không được phá hư hiện trường, chờ cảnh sát thu thập chứng cứ trước!"

Tất nhiên quản lý đại sảnh không biết Tô Cầm Niên, nghe anh thịnh khí lăng nhăng phân phó, có chút không thoải mái, nhưng là ngẩng đầu nhìn cái kia cổ tử hồn nhiên thiên thành Vương Giả Chi Khí, quản lý kia cũng là khúm núm mà đáp đồng ý rồi. (thịnh khí lăng nhăng : lên mặt nạt người, nhưng không hợp cho anh lắm nên mình giữ nguyên vậy)

"Không thể thả cô ta đi! Cô ta là hung thủ giết người!" Hiển nhiên người kia nóng nảy rồi, anh là kẻ rất nhát gan, từ việc anh ở ẩn bên người Vương Phú Quý nhiều năm vậy cũng không thể đem cái tên Vương Phú Quý ngu ngốc này giết đi cũng có thể thấy được. Hôm nay anh lấy hết dũng khí giết Vương Phú Quý, nguyên nhân rất lớn chính là Tô Khả đã làm Vương Phú Quý hôn mê, anh cần Tô Khả làm người chết thay cho anh. Nhưng nếu như hôm nay Tô Khả đi, anh không biết tình hình này có thể phát triển như anh đang dự định tiến hành hay không.

Dĩ nhiên là mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía Tô Khả trong ngực Tô Cầm Niên, nhưng nhìn đầu Tô Khả đầy vết máu, bọn họ cũng sợ hết hồn hết vía, trong lòng đều nghĩ, nếu như ông chủ nhỏ này thật là do cô giết, vậy nhất định cũng là phòng vệ chính đáng, dù sao bản thân ông chủ nhỏ này là người như thế nào, bọn họ còn có thể không biết sao.

Quan trọng nhất là, người phía sau ông chủ nhỏ rất lớn, cứ như vậy chết yếu ở khách sạn nhà mình, người cha vô cùng bảo vệ con kia có thể bỏ qua cho cô gái nhỏ này hay không.

Tô Cầm Niên thấy người kia còn ở đó ‘nói hưu nói vượn’, ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn anh, anh chợt dạ tránh né, Tô Cầm Niên quay đầu lại nhìn mọi người nói, "Tôi là đội trưởng bộ đội lớn nhất ở quân khu B - Tô Cầm Niên."

Quản lý khách sạn kia bị dọa một cái, cái người Tô Cầm Niên này có thể chưa từng gặp, nhưng mà cái tên này, tuyệt đối ‘như sấm bên tai’ Con trai độc nhất Tô gia, năng lực siêu cường, mặc dù ông chủ nhỏ cũng là người trong vòng này, nhưng nếu so sánh hai người bọn họ, một là mặt trời trên bầu trời cao không thể chạm, một là bùn lầy dưới đất nơi nào cũng có.

Quản lý thấy Tô Cầm Niên nói rõ thân phận rồi, trong lòng giống như là ăn thuốc an thần, nhìn mấy nhân viên tại chỗ: "Chuyện ngày hôm nay, ai cũng không cho phép nói ra!"

"Vâng", mọi người cùng nhau lên tiếng, bọn họ cũng biết tầm quan trọng chuyện này, nếu là để lộ ra đi, đám người bọn họ, đoán chừng cũng đừng nghĩ đến tìm được việc làm.

Trên thực tế, trên đời này không có bức tường nào không bị gió lửa, mặc dù quản lý khách sạn – nhà hàng năm sao dạn dày nhân viên không được nói việc này ra ngoài, nhưng mà vẫn bị người bên ngoài biết tin tức, khách sạn – nhà hàng năm sao cũng vì vậy buồn bán xuống dốc không phanh.

Bản tin nói rằng: thông tin con trai độc nhất Vương Phú Quý của tỷ phú siêu giàu Vương Đại Chí ở thành phố B thị và là Đại tá quân đội C đã chết tại khách sạn – nhà hàng năm sao nhà mình. Mà hung thủ giết người vì cái gì, cảnh sát vẫn còn đang điều tra từng bước.

*

Tốc độ Tô Cẩm Niên cực nhanh ôm Tô Khả ra khỏi nhà hàng năm sao đó, chỗ người đi người đến, tất nhiên vô số người nhìn thấy bộ dạng của Tô Khả, những người đi đường kia thấy, tất nhiên đều nghi ngờ, cô gái nhỏ này là gặp phải của kẻ bạo lực rồi hả?

Tô Cẩm Niên đem Tô Khả ôm lên xe mình, đặt Tô Khả nằm ngửa, sau đó lập tức khởi động xe, hướng bệnh viện chạy đi. Tô Khả nằm ở phía sau, thân thể của cô còn chưa có khôi phục từ ảnh hưởng của chuyện lúc này, một môi bẽn lén một hồi, cô há hốc mồm, âm thanh còn có chút khàn khàn, "Cẩm Niên."

"Hà?"

"Cám ơn!" Tô Khả khẽ nhếch miệng cười, "Cám ơn anh tới cứu em, cũng cảm ơn anh tin tưởng em không giết người."

Tinh thần Tô Cẩm Niên có chút dao động.

*

Doãn Lạc Phong từ nước Mỹ bay trở về đang thương lượng để ký hợp đồng hợp tác, cuối cùng cũng hoàn thành trình tự. Khóe miệng hai bên đều cùng nở nụ cười, bắt tay.

"Phong à, cậu là người kinh doanh giỏi nhất mà tôi từng gặp." Đối tác trên choker nói với Doãn Lạc Phong.

"Như nhau thôi à." Doãn Lạc Phong nheo mắt lại, trên mặt cũng là nụ cười thật lớn.

"Lần này hợp tác với cậu thật vui, tôi rất mong đợi lần hợp tác sau." Người nọ tiếp tục nói với Doãn Lạc Phong.

Doãn Lạc Phong gật đầu, "Ha ha, tôi cũng rất vui, hơn nữa rất chờ mong lần hợp tác sau."

Hai người bắt tay lần nữa, đồng thời lúc này đang đi từ phòng riêng đi xuống lầu, chỉ thấy nhiều cảnh sát đứng bên ngoài, hai người nghi ngờ nhìn nhau.

Đúng lúc, có một người nhân viên vệ sinh mặt lén lén lút lút, hoang mang hoảng hốt đi ra ngoài, chân mày Doãn Lạc Phong nhíu lại, trực tiếp kéo tay cô ta, "Ồ đây đã xảy ra chuyện gì sao?"

"A ——" này nhân viên vệ sinh giật mình, cái đồ vật trong ngực cũng rơi xuống đất, là một cái điện thoại iPhone, sắc mặt người đó khác thường lập tức ngồi xổm người xuống nhặt điện thoại di động lên giấu trong thân thể của mình, sau đó mới đứng thẳng người, ngẩng đầu lên, đợi đến thấy rõ là ai kéo cô, cô thờ phào một cái, vội nói: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không biết."

Nói xong, lại hoảng hốt chạy đi.

Doãn Lạc Phong nhíu nhíu mày, nhìn bộ dạng nhân viên vệ sinh này có chút bộ hèn mọn lén lút, liền muốn vỗ vỗ đầu mặt cô ta, nhưng mà anh cũng biết, anh cảm thấy cô lén lút, cũng không có chứng cứ gì, dù thế nào đi nữa anh cũng không phải là người nhiều chuyện chõ mó vào chuyện người khác, vì vậy coi như xong.

Vì vậy liền hướng cửa đi tới, còn chưa đi được mấy bước, đã nhìn thấy cục trưởng cục cảnh sát hốt hoảng từ bên ngoài chạy vào, lúc ông ấy nhìn thấy Doãn Lạc Phong, còn gọi một tiếng, "Lạc Phong, cậu cũng ở đây sao."

Doãn Lạc Phong gật đầu, "Chú Hà."

"Ừ, lần này phiền phức lớn rồi."

"Chú Hà, chuyện thế nào?"

"Còn không phải là cái tên tiểu quỷ nhà Vương Đại Chí sao."

Doãn Lạc Phong cau mày, Vương Phú Quý? Anh thế nào?

"Anh thế nào?" Doãn Lạc Phong hỏi cục trưởng cục cảnh sát.

"Anh đã chết, nghe anh em anh nói, là bị một cô gái giết chết, cô gái này, bây giờ bị con trai Tô gia mang đi, ai ui, sao dính líu lớn như vậy, tôi sắp bị phiền chết rồi."

"Chú nói người nào?" Doãn Lạc Phong cho là mình xuất hiện ảo giác rồi, lập tức hỏi.

"A, chính là Tô Cẩm Niên. Cũng rất nhiều người nói là một người tên là Tô Cẩm Niên đem nữ nghi phạm đó mang đi, nghe nói là Vương Phú Quý muốn cưỡng bạo cô ấy, kết quả bị cô kia giết chết, mà cô gái này có quan hệ không ít với Tô Cẩm Niên, ai, nhìn chuyện này, có chút phiền toái rồi." Cục trưởng Hà lại đang than thở rồi.

Trong nháy mắt sắc mặt Doãn Lạc Phong tái nhợt, lập tức chạy vội ra ngoài.

Đổi tác nghi ngờ nhìn cục trưởng Hà, "Phong sao vậy?"

Chính cục trưởng Hà cũng cảm thấy không giải thích được, nhìn bóng dáng của Doãn Lạc Phong chạy đi trong chớp mắt, nghi ngờ không thôi.

Lúc Doãn Lạc Phong đang chạy, liền lấy điện thoại di động của mình ra, anh mở máy, trong nháy mắt một đồng tin nhắn gửi tới điện thoại di động của anh, anh không còn kịp nhìn, lập tức gọi điện thoại cho Tô Khả, chỉ là trên đó là giọng nữ máy móc lạnh lẽo nhắc nhở anh: "Thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi không liên lạc được."

Doãn Lạc Phong giống như là nhớ tới cái gì, sau đó lập tức gọi điện thoại cho Tô Cẩm Niên, lúc này Tô Cẩm Niên đang ở bên ngoài bệnh viện.

"A lô?"

"Anh Cẩm Niên, Tô Khả ở chỗ của anh sao?"

"Ừ."

"Nghe nói cô ấy giết người, là thật sao?"

"Giả."

"Hơ —— em đã nói ——" rốt cuộc lòng thấp thỏm của Doãn Lạc Phong cũng rơi xuống đất, tốc độ chạy vẫn như cũ, rất nhanh, liền tìm xe của mình, lại nói, "Các người ở đâu? Em tới tìm các người."

"Bệnh viện lớn nhất thành phố B."

"Được." Bệnh viện lớn nhất cách nơi này cũng không xa, cho nên Doãn Lạc Phong rất nhanh sẽ chạy tới.

*

Tô Khả ngủ thiếp đi, trên trán là băng gạc màu trắng chói mắt như vậy, Tô Cẩm Niên nhìn Tô Khả, không rõ tâm tình.

Anh ngồi ở bên giường bệnh của cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Tô Khả, lúc ngủ yên tĩnh như vậy, tựa như một con búp bê sứ dễ vỡ, trong lòng anh có chút khó chịu.

Anh vươn tay muốn sờ mặt của cô, lại sợ nên rút về, không nhìn được liền đứng lên đi ra ngoài.

Anh cũng không biết tại sao gần đây luôn xuất hiện hiện tượng kỳ lạ như vậy, anh rất muốn truy cứu, nhưng trực giác của anh nói cho anh biết, Tô Cẩm Niên, người trước mặt không phải anh có thể đụng chạm. Anh đi lên trước một bước nữa sẽ bước vào vực sâu, đem anh 'vạn kiếp bất phục'. (vạn kiếp bất phục : muôn đời muôn kiếp không trở lại được, mãi mãi lún sâu)

Nhìn bảy cây bách già xanh um tươi tốt dưới lầu, tâm tư của anh quay lại cảnh lúc đầu khi nhận được điện thoại Tô Khả kia.

Anh còn nhớ rõ, khi anh nhận được điện thoại của cô, cô nói với anh hiện tại cô đang gặp nguy hiểm, đột nhiên lòng anh xoắn lại, khi bất thành lĩnh trong điện thoại di động lại truyền tới tiếng kêu sợ hãi của cô, điện thoại của anh cũng rơi xuống đất, sau đó chỉ còn lại âm thanh "tút tut —".

Anh có chút bai rồi nhấc điện thoại di động lên, muốn gọi lại cho Tô Khả, rốt cuộc cũng không gọi được nữa. Trong lòng anh mơ hồ thoáng qua một dự cảm chẳng lành, lập tức đứng dậy đi ra ngoài, lại đụng phải mẹ anh mới vừa về đến nhà.

Đại khái là mẹ của anh thắng từ trong quân đội chạy về nhà, một thân một mồi bụi bặm, bên cạnh bà còn có cha của anh. Hai người không nói một câu, nghiêm mặt lẫn nhau, một chút cũng không giống vợ chồng đã kết hôn hơn hai mươi năm, ngược lại giống như kẻ thù.

"Đi đâu?" Mẹ của anh ngăn anh lại.

Anh nhú mày, "Đi ra ngoài một chút."

Mẹ của anh chặn ngang giật lấy điện thoại di động của anh, thấy trên đó hiện người liên lạc gần đây là hai chữ "Tô Khả", vốn mặt đã đen thì bây giờ càng thêm tối.

"Con đi tìm cái cô gái quê mùa đó sao?"

Tô Cẩm Niên nhìn mẹ mình, lạnh lùng nói, "Cô ấy là bạn gái của con, sau này còn có thể là của con dâu của mẹ."

Giọng nói của mẹ anh liền gay gắt: "Tô Cẩm Niên! Mẹ cảnh cáo con! Mẹ con không đồng ý cô ta, mẹ sẽ không cho cô ta vào cửa Tô gia ta! Còn nữa, hôm nay con đừng nghĩ được đi ra ngoài! Mẹ đã sắp xếp cho con gặp mặt Nghe Thường rồi, con không cần đem rắc rối đến cho mẹ!"

Cha của Tô Cẩm Niên chưa bao giờ mở miệng nói chuyện cũng mở miệng: "Cẩm Niên, ba cảm thấy con gái của chủ tịch tỉnh Hoàng vô cùng thích hợp làm dâu Tô gia ta."

Tô Cẩm Niên mỉa mai cười một tiếng, nhìn cha mẹ của mình, "Con nói rồi, con kính trọng hai người, gọi hai người một tiếng cha mẹ, nhưng không có nghĩa là cuộc đời con thì hai người có thể sắp đặt." (thật ra ở đây là khoa tay múa chân)

"Bap-----" Mẹ Tô Cẩm Niên trực tiếp tát một cái lên mặt Tô Cẩm Niên, "Con cảm giác mình đủ lông đủ cánh rồi, muốn bay phải không?"

Tô Cẩm Niên nhìn mẹ mình như xa lạ, cười lạnh, "Mẹ, mẹ cảm thấy như thế nào thì như thế ấy."

Nói xong, Tô Cẩm Niên đi ra ngoài, anh đi đến nhà xe lấy xe của mình ra, mẹ của anh ngăn ở trước đầu xe, "Con muốn đi tìm cô gái quê mùa kia, trước tiên cán qua xác ta đã!"

"Đủ rồi! A Phi!" Ông nội của Tô Cẩm Niên chống gậy đi ra, nhìn con trai cùng con dâu của mình, chân mày nhíu lại rất chặt.

"Ba."

"Ba."

"Ông nội."

Ông nội Tô nhìn Tô Cẩm Niên. "Đi đi."

"Ba!" Mẹ Tô Cẩm Niên cau mày, rất bất mãn với quyết định của cha chồng.

"Được rồi, chuyện tình cảm của Cẩm Niên, sẽ để cho nó quyết định." Ông nội Tô cau mày nói.

Sau đó Tô Cẩm Niên khởi động xe, mẹ Tô Cẩm Niên tránh ra, nói vào trong xe Tô Cẩm Niên: "Bây giờ mẹ cho phép đi gặp cô Tô Khả quê mùa đó, nhưng mà buổi tối con cũng phải về nhà gặp Nghe Thường cho mẹ!"

Tô Cẩm Niên không để ý đến mẹ của mình, chỉ lo lái xe đi ra ngoài.

Anh nhíu mày, trầm nghĩ: nha đầu Tô Khả này bình thường dung tục, có chút không đáng tin cậy, nhưng vẫn có một chút lạnh lợi, hi vọng cô có thể an toàn đợi đến khi anh tìm được cô.

Anh nhớ cô nói cô đang sau trung tâm thương mại lớn, cho nên phương hướng của anh là cực kỳ chính xác.

Thế nhưng khi anh đến trung tâm thương mại đó, anh lại bắt đầu mờ mịt, dù sao anh không biết cụ thể chỗ của Tô Khả, anh nhớ lúc đầu khi Tô Khả gọi điện thoại cho anh, hình như là nói cho anh biết, xe của Doãn Lạc Phong mới vừa bị người ta động tay động chân, nói cách khác, Tô Khả này đang ở cùng vị trí với Doãn Lạc Phong.

Anh gọi điện thoại cho Doãn Lạc Phong, tắt máy, lại gọi điện thoại cho Doãn Lạc Hàm, Doãn Lạc Hàm đang chơi điên cuồng trong bar, nhạc nền sau lưng cô ùng ùng vang lên, hỏi cô ấy, không phải là "A a a, anh nói lại lần nữa!" thì chính là "A, em không biết à."

Cúp điện thoại, anh lại gọi điện thoại cho bạn tốt của mình là Đàm Thụ, Đàm Thụ nói anh không biết, anh chỉ biết hôm nay Doãn Lạc Phong muốn cùng Vương Phú Quý đưa xe ừ con đường quanh co phía bắc.

Anh lại nhớ tới, lúc Tô Khả gọi điện thoại, là cùng anh nói qua, xe Doãn Lạc Phong bị người ta động tay động chân, khả năng táy máy tay chân trên xe Doãn Lạc Phong cao nhất, không thể không là Vương Phú Quý.

Mà cách trung tâm bách hóa không xa, chính là nhà hàng năm sao của Vương Phú Quý. Nghĩ như vậy, cũng đúng rồi, nghĩ đến có thể táy máy tay chân trên xe Doãn Lạc Phong mà 'thần không biết quỷ không hay', khẳng định là ở nhà hàng năm sao của Vương Phú Quý có thể dễ dàng làm được chuyện này. (thần không biết quỷ không hay: không ai hay biết)

Anh nghĩ mọi chuyện từ đầu đến cuối như vậy, liền xác định Tô Khả cùng Doãn Lạc Phong có khả năng ở tại nhà hàng năm sao của nhà Vương Phú Quý nhất. Vì vậy, anh chạy về hướng đó, đúng vào lúc này lại nhận được điện thoại của Tô Khả.

Âm thanh của cô mang theo một tia nức nở, làm cho anh rất bức bối, tốc độ anh chạy đến đó nhanh hơn, giữa đường còn đụng không ít người, ngay cả xin lỗi anh cũng không kịp nói, liền hướng đến đó chạy đi.

Khi anh thấy Tô Khả bị cái thằng đàn ông chết tiệt kia nắm lấy tóc đập vào tường, khi anh nhìn thấy trên trán Tô Khả đều là máu tươi, con mắt của anh trở nên phồng đại. Không chút suy nghĩ, liền một đạp đá người đàn ông kia xuống đất!

Nhưng một đập kia, căn bản không giải quyết được con giận của anh, anh hận không được đem người đàn ông kia đánh cho đến chết, nhất là anh còn vu oan cô là người mang tội giết người.

Anh là lính, anh thường thấy máu tươi của kẻ địch, của đồng đội, của mình. Nhưng anh luôn luôn bình tĩnh, duy chỉ có hôm nay, là hốt hoảng, là sợ.

Anh chưa bao giờ nghĩ tới, trước đến giờ anh chán ghét Tô Khả, sao anh biến thành bộ dạng này? Thay đổi như vậy, rốt cuộc là bắt đầu từ lúc nào?

Rõ ràng, anh rất ghét rất ghét khối kẻ mẽ xùng này, rõ ràng anh chỉ muốn lợi dụng cô mà thôi.

Đúng, chỉ là muốn lợi dụng.

Lần này, anh kêu Tô Khả đến nhà anh, hoàn toàn có mục đích. Bởi vì anh biết rõ, hôm nay mẹ của anh muốn đem một người phụ nữ về nhà anh, nói cho tốt thì cho họ biết nhau một chút, nhưng mà bọn họ ở trong cái vòng này, ai cũng biết, đây là một loại xem mắt trá hình, đây là thành đối tượng hẹn hò trá hình, thật ra thì là bị cha mẹ chỉ định ứng cử viên kết hôn tương lai.

Gia thế hai bên cũng rất lớn, vô cùng có lợi cho phát triển sau này, đây chính là mệnh mạng phối hợp. Mà loại bóp méo sự việc, thậm chí đã trở thành quy tắc ngầm trong vòng bọn họ.

Nếu như ra khỏi cái vòng lẩn quẩn này thành một đôi hoàng tử cùng cô bé lọ lem kết hợp, sau khi trải qua trăm ngàn trắc trở rốt cuộc cũng đến với nhau, trong lòng của người bình thường đều là: đây thật ra là một giai thoại. Nhưng trong lòng những người trong vòng này thì còn lại là: lại có một chuyện cười có thể xem. Xem đi, chờ đi, chờ đến cuối cùng bọn họ làm thế nào trình diễn ‘khua chiêng gõ trống’. (giai thoại: câu chuyện hay)

Lại nói, lần này, anh kêu Tô Khả đến nhà anh, mục đích đúng là muốn phá hư sắp xếp cho anh xem mặt của mẹ anh.

Trong vòng người này, mỗi một người đều kiêu ngạo, dù là Trịnh Duyệt là người phụ nữ vô cùng thích anh như vậy, cũng sẽ không dễ dàng mở miệng thổ lộ với anh, bởi vì cô sợ bị anh từ chối thì mất mặt, cho nên dè dặt.

Như vậy, cái cô gái tên Nghê Thường được mẹ anh mang về thì khi nhìn thấy Tô Khả, nhất định sẽ hiểu anh nói với cô ta không có ý nghĩa gì, đến lúc đó nhất định sẽ biết khó mà lui.

Một Nghê Thường đi, sẽ có ngàn vạn Nghê Thường khác. Đạo lý này anh hiểu, cho nên anh muốn kết hôn sớm một chút, cắt đứt ý niệm của mẹ anh mới là vương đạo. (vương đạo ở đây là ý kiến sáng suốt)

Thật ra thì anh không muốn đem cuộc đời của anh lãng phí ở chuyện tình cảm nam nữ, cho nên cùng ai kết hôn cũng vậy thôi, nhưng mà anh chính là không thích cha mẹ mình đè ép. Anh cũng không biết tại sao.

Chính anh đã từng nói với lời của cha mẹ là tương đối nghe theo nhưng bây giờ, bọn họ nói cái gì, anh đều vô cùng bất mãn, chẳng lẽ đây chính là anh đang đến thời kỳ tuổi trẻ phản nghịch?

Anh cũng nghĩ tới cô dâu tương lai của anh, rốt cuộc là như thế nào: hoạt bát hay là điềm đạm dịu dàng, xinh đẹp hay là bình thường, cay cú hay là hiền thực...

Anh không biết, suy nghĩ lâu một chút, trong đầu của anh tự động hiện ra một bóng hình, bóng hình kia không phải là ai khác, rõ ràng chính là Tô Khả.

Anh cảm giác mình rất lạ, rõ ràng không thích Tô Khả, nhưng không biết vì sao trong đầu anh không hề có gương mặt của vợ, không biết từ lúc nào, bị vẻ mặt cười vô cùng bi ối kia của Tô Khả lấp đầy vào.

*

Cây bách già ở dưới kia vẫn xanh um tươi tốt như cũ, anh nhìn về phương xa, tâm tư không rõ.

“Anh Cẩm Niên?” Rốt cuộc Doãn Lạc Phong với đầu đầy mồ hôi chạy tới.

Tô Cẩm Niên nhìn Doãn Lạc Phong, “Tới rồi sao.”

“Cô ấy đâu?” Nụ cười trên mặt Doãn Lạc Phong không còn nữa, thay vào đó là vẻ mặt nóng nảy, giờ Tô Cẩm Niên mới hiểu được, Doãn Lạc Phong nói với Tô Khả là tình cảm như thế nào. Chân mày của anh khẽ nhíu lại nhưng không để lại dấu vết mà quay đầu đi, mắt nhìn về phòng bệnh, “Bên trong.”

Doãn Lạc Phong gấp gấp đẩy mạnh cửa đi vào, nhìn trên trán Tô Khả quấn một vòng băng gạc, hai tay Doãn Lạc Phong nắm thật chặt, Vương Phú Quý đáng chết!

Doãn Lạc Phong nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng mà nghĩ đến Vương Phú Quý đã chết, anh tức giận nhiều hơn nữa cũng không thể trút ra.

Nhìn Tô Cẩm Niên đứng ở cửa phòng anh hỏi, “Làm sao cô ấy lại ở đó? Vương Phú Quý sao lại chết? Tô Khả làm sao lại chạm mặt Vương Phú Quý?”

Tô Cẩm Niên nhíu nhíu mày, “Anh cũng vậy, không rõ nữa.”

Doãn Lạc Phong nhìn Tô Khả, “Cái tên tạp chủng, chết cho yên ắng.”

“Đúng rồi, thắng xe của cậu bị người động tay chân một phen, lần đầu khi Tô Khả gọi điện thoại cho anh, nói với anh. Chỉ cần cậu vừa tăng đến 130 mã lực, tự nhiên sẽ gặp sự cố. Chuyện này, là Vương Phú Quý sai người làm.”

Doãn Lạc Phong nhìn Tô Khả trên giường một chút, trong mắt liền hiểu, tại sao Tô Khả cùng Vương Phú Quý lại xảy ra chuyện như vậy, hoàn toàn là bởi vì anh.

Lúc này, điện thoại của Doãn Lạc Phong bị người khác gọi đến, là điện thoại của chị anh.

“Phong Phong à, nói cho em biết tin tức tốt này, con trai của Vương gia chết rồi á.” Có thể thấy rõ Doãn Lạc Hàm rất hả hê, ban đầu này Vương Phú Quý quấy rầy Doãn Lạc Hàm không ít, nhưng mà Doãn Lạc Hàm chính là đai đen Taekwondo, mà Vương Phú Quý là một con người ngu ngốc, bị cô hung hăng chinh một trận, nhìn thấy cô là phải đi đường vòng rồi. Hơn nữa Vương Phú Quý này vô cùng đẹp trai, con gái nhà lành không biết bị anh gieo bao nhiêu họa, nếu không phải là mẹ của anh cùng ông ngoại anh có quyền thế lớn, ba anh lại có tiền, thằng con gieo họa này sớm đã bị người ta giết chết.

Hiện tại chết yếu, thật là hả hê lòng người, cho nên Doãn Lạc Hàm không kịp chờ đợi mà thông báo cho em trai của mình.

“Em biết rõ rồi.” Nhìn Tô Khả vẫn nằm truyền nước biển trên giường, Doãn Lạc Phong gật đầu, “Chị à, em còn có chuyện, tắt trước đây.”

“Ồ-----”

Doãn Lạc Phong mới cúp điện thoại, điện thoại của chú Hà liền gọi tới, “Này, Phong Phong à.”

“Chú Hà, sao vậy?”

“Gọi điện thoại cho cậu thật là không dễ dàng à.” Chú Hà nói: “Thôi không nói mấy câu vô nghĩa, tôi hỏi cậu, cậu có biết số Cẩm Niên không?”

“Biết. Anh ấy ở bên cạnh cháu.”

“Hà? Vậy thì tốt quá!” Chú Hà liền nói: “Mau đưa điện thoại cho cậu ấy, tôi nói với cậu ấy mấy câu.”

“Được.” Saud đó Doãn Lạc Phong nhìn Tô Cẩm Niên, “Anh Cẩm Niên, là điện thoại của chú Hà cục trưởng tìm anh.”

Tô Cẩm Niên cầm lấy, “A lô?”

“Ai ui, Cẩm Niên à, tôi hỏi cậu nha, cậu và cái cô nghi phạm đó á, bây giờ đang ở đâu vậy?”

Tô Cẩm Niên cau mày, “Tô Khả không phải là nghi phạm.”

“Hà?” Chú Hà có vẻ mờ, mặc dù còn chưa thu thập chứng cứ, nhưng mà đám “nhân viên phục kích” kia đều nói hung thủ giết người là một cô gái, đoán chừng là tự vệ.

“Bây giờ tôi đang ở phòng 501 lầu 5 khu nội trú của bệnh viện lớn nhất thành phố B.” Tô Cẩm Niên báo địa chỉ.

“À? Được! Tôi lập tức tới đó.” Chú Hà cúp điện thoại, lập tức vội vã chạy tới địa chỉ mà Tô Cẩm Niên chỉ.

Thật là tổn thọ mà.

Ông mới vừa nhận được điện thoại của vợ chồng Vương gia, mỗi một người đều nghiêng răng nghiêng lợi nói với ông, không mau đem hung thủ ra công lý, ông cũng đừng nghĩ bảo vệ chức vụ của ông.

Ý trong lời nói của bọn họ chính là muốn đem cô gái kia giết chết, tốt nhất nhốt ở trong tù cả đời không được ra hoặc là tử hình luôn, nhưng mà, dù là cô gái kia giết chết Vương Phú Quý, đó cũng là phòng vệ chính đáng, căn bản sẽ không có trừng phạt, nói cách khác, vợ chồng họ Vương muốn ông tạo chứng cứ giả, triệt để mà đem cô gái nà nhốt vào phòng giam, cả đời sám hối.

Đổi lại nếu như cô gái này không có bối cảnh gì, ông cũng mắt nhắm mắt mở, thuận nước đẩy thuyền còn chưa tính, nhưng đứng sau cô gái này là Tô Cẩm Niên, Tô Cẩm Niên lại là người của Tô gia.

Không ngờ, không ngờ, tất cả vẫn là theo trình tự quy định đi.

Vừa lúc này cha mẹ của Tô Cẩm Niên cũng biết tin con trai độc nhất của Vương gia chết, bọn họ cũng không có ý kiến gì, thế nhưng khi nghe đến có liên quan đến con trai họ, bọn họ liền nghiêm túc đi tìm hiểu.

Sau khi hỏi thăm khắp nơi, cuối cùng mẹ Tô Cẩm Niên cũng biết đầu đuôi, khi bà biết được chuyện này thì cái cô gái quê mùa đó tự vệ nên ngộ sát con của Vương gia thì mẹ Tô Cẩm Niên khẽ mỉm cười.

Bà lấy điện thoại di động ra, trực tiếp bấm một dãy số.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chúng ta kết hôn

Lúc cục trưởng Hà đến, khoe môi nhếch lên một nụ cười mắt tự nhiên, tiếp đó hỏi Tô Khả mấy vấn đề, liền nói với Tô Khả nói: "Bởi vì bây giờ cô chưa có chứng cứ xác thực chứng minh cô là trong sạch, cho nên chờ cô truyền hết chai nước biển này, vẫn là tới đồn cảnh sát của chúng tôi, bởi vì đầu tiên cô là nghi phạm quan trọng, ở đồn cảnh sát, chúng tôi sẽ hỏi lại cô nhiều nội dung liên quan hơn."

Dĩ nhiên ý của cục trưởng Hà chính là Tô Khả phải vào đồn cảnh sát bị nhốt mấy ngày, đợi đến khi sự thật của vụ án được phơi bày, cô mới có thể rời khỏi đồn cảnh sát.

Tô Khả miệng há to, sau mới nghĩ đến, đây là chuyện liên quan đến mạng người, cô còn bị người ta hiểu lầm thành hung thủ kia mà, cho nên cục trưởng Hà này nói cũng có lý, nhưng mà hiện tại sắp cuối kỳ, cô những tiết học của năm tư và năm năm đại học, sắp đến thi rồi, cô nào có dư tinh thần và sức lực mà đi đến đồn cảnh sát ăn mấy phần cơm miễn phí.

Cho nên cô đưa mắt nhìn về Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên nhú mày, nhìn cục trưởng Hà, "Cô ấy là người bị hại."

Cục trưởng Hà nhìn Tô Cẩm Niên, "Tôi cũng tin tưởng cô gái nhỏ này là người bị hại, nhưng mà tất cả chúng ta đều phải tuân theo quy trình đã quy định, hi vọng các người cũng thông cảm cho chú Hà này một chút."

"Chú cũng không có chứng cứ chứng minh cô ấy là hung thủ mà, tại sao đưa cô ấy vào phòng giam?" Doãn Lạc Phong bất mãn nhìn cục trưởng Hà, "Hơn nữa, quy định là chết, người là sống!"

Sắc mặt của cục trưởng Hà có chút khó coi, nói thế nào thì ông cũng là trưởng ban của bọn họ, thế nhưng thật sự thái độ cùng giọng nói của Doãn Lạc Phong làm cho ông cảm thấy thật quá mất mặt rồi.

Tô Cẩm Niên nhìn Doãn Lạc Phong, "Lạc Phong! Không nên tạo thêm phiền phức!"

Doãn Lạc Phong "hừ" một tiếng, nói với Tô Khả mà nói: "Em không làm thì cũng không sợ, hơn nữa, Vương Phú Quý kia chết là tốt nhất, cái loại cặn bã mà! Đúng rồi, không phải anh động chạm ở trên tanh xe của anh sao, ở bãi đậu xe bên kia nhất định là sẽ có màn hình giám sát, nếu là bị anh che đi, vậy anh sẽ đi xác định dấu vân tay!"

"Người chết rồi, không có dùng được gì đâu." Tô Khả nhìn Doãn Lạc Phong.

"Anh chết cũng không có việc gì, vấn đề là, Vương Phú Quý còn có thể kéo theo những thứ khác! Anh không chết trong phòng giam, anh còn chưa hết giận!"

"Doãn Lạc Phong, cậu càng nói càng không đúng!" Giọng Tô Cẩm Niên mang một tia nghiêm nghị, "Pháp luật quốc gia sao lại để cho cậu coi như trò đùa!"

Lời vừa nói ra, trong nháy mắt cục trưởng Hà chịu một áp lực lớn, nhìn lại hai hậu duệ hơn người như nhau này một chút, nghĩ tới trước mắt hai người này tuy có khác nhau ý kiến nhưng đều có điểm giống nhau: nỗ lực bảo vệ Tô Khả. (hậu duệ: thế hệ sau)

Vì vậy, cục trưởng Hà đầu đầu nhúc ọc, quả nhiên, chuyện này tệ thật không kém gì việc soi gương với lợn cá, trong ngoài đều không được lòng người. Ông nghĩ tới lúc này nghe điện thoại, người ở bên kia nói cho ông biết, Tô Khả này, nhất định có tội. Nhưng ông mới vừa đặt câu hỏi thì trong miệng cô gái nhỏ này đã nói chắc chắn không nói dối.

Về phần cái người Vương Phú Quý ngày, trước đây anh đang trong vòng điều tra, cũng biết là một con nhà giàu không hơn không kém, mọi thứ ăn chơi đầy đủ hết. Thường ra vào khách sạn năm sao nhà mình, thậm chí sau đó còn thường cùng một đám con gái chơi trò 'một vua'. Nếu quả thật là bị cô bé này lỡ tay ngộ sát cũng là có thể, thế nhưng cũng chỉ là phỏng vệ chính đáng, không xử được tội lớn!

Trách thì trách ở đây Vương Phú Quý cùng nhân dân bình thường không giống nhau, anh chính là con cưng duy nhất của Vương Đại Chí và Liễu Thần. Cha mẹ anh nói với anh là rất cưng chiều, cũng làm cho tính tình của anh biến thành không sợ trời không sợ đất. Hiện tại anh chết rồi, cha mẹ anh có thể không điên lên sao? Coi như cô là tự vệ vô tội, cũng có thể đem cô đẩy vào nhà giam ăn cơm tù vài chục năm như thường.

Tuy rằng người ta hiểu một chút lô – gích, cũng biết là có chuyện gì xảy ra. Nhưng có đôi khi, một mặt tối luôn làm cho người ta không biết phải làm

sao..

Haizzz, cái loại bùn đất lẩn lộn này, lại có thể chuyển đến người ông.

Tô Khả cảm nhận được không khí ở đây có chút ngưng trệ, sau đó nghĩ đến mình ‘chính thân ngay không sợ bóng tà’, dù sao cô cũng không có giết người, ngược lại Vương Phú Quý đó, còn làm hại cô, cho nên vào đồn cảnh sát thì thế nào! Coi như trước khi tốt nghiệp mình được thêm kiến thức cũng tốt lắm. (thân ngay không sợ bóng tà: chính trực không sợ gian tà = ngay thẳng thì không sợ)

Nghĩ thông suốt, Tô Khả nói với cục trưởng Hà: "Được, tôi hiểu rồi."

Cục trưởng Hà nhìn Tô Khả, cười cười với Tô Khả, "Cô gái nhỏ yên tâm đi, cũng không có gì đâu. Chỉ cần cô là vô tội, nhất định luật pháp sẽ công bằng." Nói xong, nhìn Tô Cẩm Niên, "Tôi liền phân công một chiến sĩ ở đầu chờ cô gái này."

Tô Cẩm Niên nhìn cục trưởng Hà, "Tất cả mọi thứ cứ theo quy trình pháp luật."

Cục trưởng Hà có chút ngưng ngừng, sau đó rời đi.

*

Thành phố b bùng nổ, báo chí đăng con trai độc nhất Vương gia bị giết tại khách sạn của mình, lòng ngực người chết bị đập một gậy mạnh, hai chân trúng mấy gậy, nhiều chỗ xuất hiện gãy xương, cuối cùng nghi ngờ bị người khác làm nghẹt thở chết, có thể thấy hung thủ ra tay rất hung ác.

Dur luận bắt đầu suy đoán vô số, trên mạng càng phần nộ không thôi, tới tập tuyên ba, muốn đem hung thủ ra công lý, vân vân. Chuyện phát triển đến đây, tự nhiên có người biết chuyện tiết lộ ra, người hung thủ này, thật ra chính là nữ sinh đại học, vân vân. Lại có người khác tiết lộ thông tin, Vương Phú Quý này là cán bộ nhà nước cộng thêm giàu có nhất nhì, trước khi chết thì quần áo của người chết còn xóc xếch, vân vân.

Đủ loại câu từ khả nghi, có thể miêu tả đỉnh điểm.

Vì vậy, có thanh niên bắt đầu công kích giáo dục Trung Quốc, ví dụ như bây giờ tư cách nữ sinh đại học thật kém, lấy sắc đẹp kiếm thêm tiền còn chưa tính, còn làm kỹ nữ một con để được lập đền thờ, giả bộ thanh cao không cho người ta lên, thậm chí còn lỡ tay giết người, hai loại người này, một bị chết đáng đời, một ‘lao đề toạ xuyên’ là tốt nhất. (lao đề toạ xuyên: ngồi tù một gông ấy)

Dur luận ào ào vô tận, không có một chút đáng tin.

Bên ngoài cãi nhau, Tô Khả ở phòng miễn phí trong đồn cảnh sát nên hoàn toàn không biết. Lúc này cô đang ngồi ở một phòng bị kín, đọc một quyển sách.

Đây là ngày hôm qua khi cô vào đây, cục trưởng Hà đưa cho cô đọc. Khi đó, lần đầu tiên cô vào đây, trong lòng rất hồi hộp, cục trưởng Hà cũng nhìn thấy cô đang quần bách, liền hỏi cô có muốn đọc sách thả lỏng một chút hay không, tất nhiên cô gật đầu. (quần bách: túng thiếu, khó khăn, khốn cùng)

Nơi này cũng là nơi các loại thông tin cũng đổ sập, trừ đọc sách giết thời gian, hình như không còn cách nào, hơn nữa đọc sách còn có thể vô cùng hữu hiệu để xua đuổi sợi dây lo lắng nhằn nhặt trong nội tâm của cô.

Đây vốn là một tiểu thuyết ngôn tình, nói về một chàng trai và một cô gái sau khi trải qua trăm khó khăn sẽ thành thân thuộc (giống như vợ chồng, được sống cạnh nhau), nhưng mà lấy một câu nói nhỏ hơi khác thường của người đàn ông để kết thúc, nội dung tình tiết tương đối câu huyết.

Lúc đầu khi Tô Khả nhìn cuốn sách này, chợt cảm thấy một hồi sấm sét. Quả thật trang bìa cuốn sách này rất đẹp và lộng lẫy, phía trên giới thiệu văn tắt là đủ mọi văn hoá vòng tròn yêu đương của tuổi trẻ.

Khi cục trưởng Hà đem quyển sách này đưa cho Tô Khả, sắc mặt thẹn thùng, chỉ nói một câu, là đặc biệt giải thích, đây là sách của một nữ đồng nghiệp.

Tô Khả gật đầu, vốn là định dùng quyển sách này để giết thời gian, chỉ là cái thế giới này, luôn có vài chuyện không theo ý của mình, cho nên quyển sách kia cũng không có tác dụng gì, bởi vì cả buổi tối ngày hôm qua, Tô Khả vẫn bị tra hỏi, không có nhắm mắt ngủ. Mà những người tra hỏi cũng đi ngủ vài đợt.

Tô Khả mới biết, thì ra là chỗ này cùng tương tượng của mình hoàn toàn khác nhau.

Cô cho là, bọn họ luôn công bằng, dù sao vẫn sẽ không làm tổn hại một chút thể diện của mình, nhưng mà cô hoàn toàn sai lầm rồi.

Cô còn nhớ rõ, tối ngày hôm qua, những cái người thẩm vấn, lúc hỏi cô, thái độ từng người một vô cùng kém, giống như đã đem cô xác định là người mang tội giết người một. Nhất là một nữ cảnh sát, ngồi ngay ngắn tại chỗ đó, nhìn mặt giống như chính trực ngay thẳng, nhưng hỏi chuyện rất gay gắt, giống như tất cả mà Tô Khả mới vừa trả lời đều là ngụy biện, đều ở đây làm việc vô dụng.

Một buổi tối, cô cũng không biết được gọi đến mấy lần. Muốn ngủ ngon giấc còn không cho! Mẹ nó, cô đến đây chẳng qua là cảm thấy cô là công dân tốt, phối hợp luật pháp quốc gia là phải, nhưng, cũng không thể có chuyện như vậy!

Cả buổi tối, bọn họ tiến hành oanh tạc cô đến đuối sức, Tô Khả buồn ngủ, có lần cũng nghe không rõ rốt cuộc bọn họ hỏi cái gì, chỉ nhìn thấy miệng lưỡi của bọn họ không ngừng động, cô nhắm mắt mấy cái, nghe không rõ nữa, theo bản năng muốn phát ra “Ủ a a”, nhưng mà vừa tới khoe miệng, liền nuốt

vào, nói với bọn họ nên trả lời tất cả đều là “Không biết”.

Ở cái chỗ này, “Không biết” là trả lời an toàn nhất.

Những người đó bị cô làm giận muốn chết, cô cũng bị họ làm mệt mỏi gần chết. Gần tờ mờ sáng, bọn họ mới thả Tô Khả về chỗ của mình nghỉ ngơi, Tô Khả nằm ở trên giường, liền ngủ. Ngủ mấy giờ, thì cô tỉnh, liền ngủ thẳng tới gần tối. Sau đó đám người kia lại đem cô kêu vào phòng thẩm vấn, sau đó lặp lại việc trả lời câu hỏi mà không có gì thay đổi.

Nếu không phải là cô đủ thời gian nghỉ ngơi, đoán chừng mấy cái bẫy trong câu hỏi, cô đã sớm nhảy vào rồi. Sau đó lại gầy vò cả đêm, tờ mờ sáng thả cô, cô ngủ, chỉ là lần này ngủ mấy giờ, cô thật sự là không có hứng thú để ngủ, liền cảm quyền tiểu thuyết cầu huyết này bắt đầu đọc.

“Tô Khả, có người tìm” Lại là cái người nữ cảnh sát tra hỏi cô ngày hôm qua, chỉ là hiện tại trên mặt của cô ta chất đầy nụ cười. Tô Khả cực kỳ ghét cô ta, cho nên cho dù cô ta vui vẻ với cô, Tô Khả cũng mặc kệ cô ta.

Cô cũng không bị mang đi phòng phỏng vấn đặc biệt, mà là đặc biệt đi tới phòng làm việc của cục trưởng Hà. Lúc Tô Khả ngẩng đầu lên, mới nhìn thấy Tô Cẩm Niên đang đứng ở đó, cùng cục trưởng Hà nói gì đó.

Tô Khả nhìn bóng lưng của anh, nước mắt không nhịn được chảy xuống, “Cẩm Niên.”

Tô Cẩm Niên quay đầu, nhìn thấy chính là bộ dạng nước mắt ròng ròng của Tô Khả, anh nhú nhú mày, hỏi Tô Khả, giọng nói có vẻ hơi cứng nhắc, “Sao vậy?”

Cục trưởng Hà cũng biết điều, hình như nhìn hai người bọn họ có rất nhiều lời muốn nói, liền nói với Tô Cẩm Niên: “Vậy tôi đi ra ngoài trước.”

“Cẩm Niên, cục cảnh sát này sao tồi như vậy----” Lời còn chưa kịp nói, tay lạnh buốt của Tô Cẩm Niên liền che kín miệng Tô Khả lại. Tô Khả chớp mắt mấy cái, không hiểu.

Tô Cẩm Niên thở dài, “Tình hình của cái người này đây, ra xã hội chính là số mệnh thua thiệt mà.”

Tô Khả cười, mở toét miệng ra, lộ ra răng trắng như trân châu, “Không đâu, sau này nghề nghiệp của em mang lại lợi ích rất tốt.”

Đầu tiên Tô Cẩm Niên sững sờ, sau đó lắt lại tinh thần, đầu đầy vạch đen.

“Xem ra cuộc sống hai ngày nay không tệ.”

“Không tệ cái cọng lông ấy!” Tô Khả nghĩ tới chuyện bị đối xử hai ngày này, liền hận không thể đem đồn cảnh sát phá hủy, sau đó, cô lại một mặt buồn rầu nhìn Tô Cẩm Niên, “Cẩm Niên, lúc nào thì em có thể ra ngoài?”

Tô Cẩm Niên thở dài, “Chậm nhất là tối mai, tôi tới đón em.”

Tô Khả ôm cổ Tô Cẩm Niên, hôn một cái “Chụt” lên mặt anh, lui về phía sau hai bước cười híp mắt, “Hắc hắc, em hiểu rõ anh là tốt nhất.”

Vành tai Tô Cẩm Niên khẽ ửng đỏ, anh đứng tại chỗ do dự hồi lâu, mới nói với Tô Khả: “Tô Khả, thứ bảy tuần sau, tới đơn vị của tôi, chúng ta kết hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Trong hai ngày kia

"Hả?" Tô Khả chớp chớp mắt, vẻ mặt là "Anh vừa mới nói cái gì".

Tô Cẩm Niên nhú nhú mày, sau đó tiếp tục lặp lại một lần: "Tô Khả, tôi chỉ cho em một cơ hội, đó chính là thứ bảy tuần sau, em tới đơn vị của tôi, chúng ta kết hôn."

Đây là lần đầu tiên Tô Cẩm Niên nói câu dài như thế, hai chữ "Kết hôn" trong đó không ngừng đầu đá lung tung ở trong đầu Tô Khả, làm cho cô cảm thấy lơ mơ.

Tô Khả tiếp tục chớp mắt mấy cái, nhìn lên bộ dáng nghiêm túc trịnh trọng của Tô Cẩm Niên trước mặt, tiêu hóa hồi lâu. Cô tí mĩ mà đem nhìn qua nhìn lại Tô Cẩm Niên, cuối cùng mới nuốt nước bọt, "Cẩm Niên, có phải anh sốt lên hay không?"

Đầu Tô Cẩm Niên đầy vạch đen, vẻ mặt im lặng mà nhìn Tô Khả.

Tô Khả nhìn bộ dạng không nói câu nào của anh, đi lên trước sờ lên trán của Tô Cẩm Niên, tất nhiên kết quả bị Tô Cẩm Niên lấy tay kéo ra. Tô Khả cảm thấy mu bàn tay truyền đến một chút đau, nhưng cô không quan tâm chút nào, chỉ là cô cố tự mình lắm bả: "Hắc, nhiệt độ bình thường, không có phát sốt mà."

"Tô, Khả!" Đầu Tô Cẩm Niên đầy vạch đen nhìn Tô Khả trước mặt.

Tô Khả gạt đầu, "A, Cẩm Niên, đứng rồi anh mới vừa nói gì?"

Tô Cẩm Niên bị phản ứng của Tô Khả làm có chút tức giận, sau đó một tay nắm cằm Tô Khả, cúi người in xuống môi Tô Khả như chuồn chuồn lướt nước, "Tô Khả, tôi nói, chúng ta kết hôn."

Tô Khả bị Tô Cẩm Niên đột ngột thay đổi thái độ cùng hành động đó hù sợ. Cô nhìn Tô Cẩm Niên, lắp bắp nói, "Cẩm Niên, anh. . . anh. . ."

"Không phải em yêu tôi sao?" Tô Cẩm Niên nhún mày nhìn Tô Khả.

"Em yêu anh." Tô Khả không chút do dự biểu đạt tình yêu của cô với Tô Cẩm Niên.

Dù Tô Cẩm Niên bình tĩnh như thường, vành tai cũng ửng đỏ lên, sau đó, anh vẫn vô cùng điềm tĩnh như cũ nói với Tô Khả: "Cho nên, chúng ta kết hôn. Nếu như thứ bảy tuần sau, em không đến, như vậy, tôi sẽ chọn những cô gái khác."

"Không được! Anh là của em đấy!" Tô Khả vội vàng nói.

Cô không hiểu tại sao bỗng nhiên Tô Cẩm Niên phải lựa chọn cùng cô kết hôn, nhưng cô biết, chắc chắn sẽ không bởi vì yêu, nhưng nếu là anh đề nghị, thì cô không thể bỏ qua. Mặc dù trong lòng hơi khó chịu, nhưng, dù sao cũng tốt hơn là cái gì cô cũng không được. Dù sao cô đã từng làm bạn gái trên danh nghĩa của anh, cũng cảm thấy rất vui vẻ, huống chi bây giờ là vợ danh chính ngôn thuận.

Quan trọng nhất là, nếu như cô làm vợ của anh, như vậy thì có thể quang minh chính đại đem xương cốt của anh nuốt vào bụng.

Từng bước từng bước, Tô Khả cô có thời gian cùng kiên nhẫn, mọi người xem ba năm cô đã chờ được rồi, còn không phải là hoàn toàn đem Tô Cẩm Niên lừa tới tay sao, cho nên sau này, để lòng của anh hoàn toàn thuộc về cô thì cũng không phải là không thể nào.

"Như vậy thì không nên quên."

"Ừ." Tô Khả gạt đầu như gà con mổ thóc.

"Như vậy nhe, tôi đi trước, nhớ kỹ, ở chỗ này, rất nhiều chuyện chỉ nói không biết là được rồi."

"Ừ." Khuôn mặt Tô Khả mỉm cười, ánh mắt như mặt nước xanh biếc, dập dờn lan ra, "Cẩm Niên, em hiểu."

Tô Cẩm Niên gạt đầu, "Vậy tôi đi trước đây."

Tô Khả kéo Tô Cẩm Niên, "Không phải anh sẽ ở với em lâu một chút sao?"

Tô Cẩm Niên nhẹ nhàng đem tay Tô Khả đẩy ra, "Tô Khả, tôi thích phụ nữ nghe lời, cũng thích phụ nữ dè dặt." Nói xong, anh rời đi.

Tô Khả nhìn bóng lưng của Tô Cẩm Niên, nói thầm trong lòng: những lời này không biết anh đã nói với em mấy trăm lần rồi, biết rất rõ em không thể làm được, vẫn còn không chán mà nói với em.

*

Trên đường về Tô Cẩm Niên vẫn nghĩ đến quyết định của mình. Anh do dự thật lâu rồi mới quyết định. Đúng vậy, anh sẽ cùng Tô Khả kết hôn, dù anh không thương cô, thậm chí không thể nào thích cô được, nhưng mà cùng cô kết hôn, cách thức hai người bọn họ chung sống cũng sẽ không thay đổi bao nhiêu, cuộc đời của anh cũng vẫn sẽ giữ những dự tính cũ, nhưng nếu như cùng cô gái kia kết hôn, anh không biết tương lai mình sẽ xảy ra thay đổi như thế nào ——

Thời gian lùi trở về chớp tối của hai ngày trước.

Khi đó, Tô Khả ở bệnh viện truyền hết chai nước biển, trực tiếp bị cảnh sát chở ở dưới lầu đưa đi, anh trực tiếp lái xe về nhà.

Về đến nhà, đầu tiên ngẩng đầu lên nhìn, liền nhìn thấy mẹ của đã dẫn theo một cô gái đang ngồi ở trong phòng khách nhà mình, lúc này trò chuyện, phòng khách cũng là một không khí hoà thuận vui vẻ.

"Cẩm Niên, con lại đây." Lúc đi qua phòng khách, mẹ của anh kêu anh lại.

Anh dừng lại, vẫn lạnh nhạt như cũ, ánh mắt quét qua hai người bọn họ, mà cô gái kia cũng ngẩng đầu nhìn anh một cái, khóe miệng là một nụ cười nhạt nhẽo, những vẫn có vẻ tự nhiên thanh nhã, "Xin chào, tôi là Hoàng Nghê Thường."

Anh gạt đầu.

Mẹ của anh trách anh lạnh lùng sẽ đuổi con dâu bà đã chọn đi mất, cho nên trừng mắt liếc anh một cái, "Cầm Niên, đây là con gái chú Hoàng của con, mới từ nước ngoài trở về. Nói cho con biết, cô ấy tốt nghiệp đại học Yale, cô ấy không chỉ có thông minh xinh đẹp, hơn nữa hát hay vô cùng, từ mấy năm trước thì đã phát hành ra đĩa nhạc, nổi tiếng từ nam đến bắc ——" (Yale là một trong những viện đại học lâu đời nhất Hoa Kỳ)

"Cho nên?" Tô Cầm Niên một câu cắt đứt lời giới thiệu thật dài của mẹ mình.

Trong nháy mắt mẹ Tô Cầm Niên tức giận, "Tô Cầm Niên, đây là giọng điệu đang cùng mẹ nói chuyện của con sao! Con bây giờ càng ngày càng không hiểu nổi rồi!"

"Bác gái, bác đừng tức giận."

"Ha ha, Nghe Thường, Cầm Niên cái thằng ranh này bình thường không phải có bộ dạng này." Tô Cầm Niên mẹ kéo tay Hoàng Nghe Thường, cười giải thích với cô ta.

Hoàng Nghe Thường cười, "Ha ha, bác gái, bác định đem con giới thiệu cho Cầm Niên của bác phải không nhỉ."

"Ha ha, sẽ không trách bác tự quyết định chứ?"

"Ha ha, bác à, nếu là những người khác giới thiệu người đàn ông cho con biết mà không giải thích như vậy, nhất định con sẽ tức giận, nhưng là người không phải là những người khác mà, hơn nữa, con cảm thấy Cầm Niên thật là đẹp trai, ngược lại vô cùng phù hợp với con, ha ha." Cô ta nói xong, nháy mắt với Tô Cầm Niên, "Hi, Cầm Niên, tôi chính thức tự giới thiệu mình, tôi là Hoàng Nghe Thường, năm nay hai mươi lăm tuổi. Anh vô cùng hợp duyên với tôi, cho nên chúng ta có thể biết trước, hiểu nhau sâu hơn, trước tiên xem một chút xem sau này có cơ hội kết hôn hay không."

Tô Cầm Niên nhìn cô, "Cô là ai?"

Hoàng Nghe Thường có chút lúng túng, nhìn mẹ Tô Cầm Niên.

"Tô Cầm Niên!" Mẹ Tô Cầm Niên bực dọc.

"Cho nên tại sao tôi phải nghe lời cô?" Tô Cầm Niên nhìn Hoàng Nghe Thường.

"Tô Cầm Niên!" Mẹ Tô Cầm Niên giận đến mặt đỏ rần, "Là mẹ dạy con phong độ như vậy sao?"

Tô Cầm Niên cười, "Mẹ, vậy mẹ nói, mẹ dạy con thế nào đi?"

Mẹ Tô Cầm Niên há hốc mồm, nói không ra nửa câu.

Tô Cầm Niên cười lạnh nhìn hai người, "Con nói rồi, hôn sự của con, tự con làm chủ, ai cũng đừng nghĩ sẽ can thiệp, đây là ranh giới cuối cùng của con. Mẹ, không nên chạm đến."

Nói xong, Tô Cầm Niên quay người đi lên lầu.

"Tô Cầm Niên, đây chính là cách tiếp khách của anh à?" Hoàng Nghe Thường lên tiếng kêu Tô Cầm Niên, "Hơn nữa, mẹ anh lại không bắt anh lấy tôi, anh kích động cái gì chứ! Hơn nữa, dù là anh muốn lấy tôi, tôi còn không đồng ý nữa, anh kiêu ngạo cái gì! Tôi muốn năng lực có năng lực như vậy, muốn bai cảnh có bai cảnh, muốn diện mạo có diện mạo, loại đàn ông như thế nào không câu tới tay! Anh cho rằng nhất định tôi sẽ thích anh sao? Tính tình này, nhìn cũng biết là bị nữ sinh làm hư rồi! Anh thật sự nghĩ mình là đẹp trai nhất trời đất sao! Chỉ tính khí này của anh? Quả thật hết sức tệ! Lãng phí thân thể này! Người nào coi trọng anh, mắt người đó bị mù, người đó xui xẻo tám đời!"

Tô Cầm Niên trực tiếp quay đầu nhìn chằm chằm Hoàng Nghe Thường.

Hoàng Nghe Thường nhìn chằm chằm Tô Cầm Niên, mặt không chịu yếu thế, "Thế nào, bị tôi nói trúng sao? Bị cô gái nào làm đến kiêu ngạo vậy, Hoàng Nghe Thường tôi cũng không phải là cô gái bình thường đâu! Thật sự cho rằng cái thể giới quay xung quanh anh, vậy anh cũng tưởng quá tốt đẹp sao."

Miệng mẹ Tô Cầm Niên há tròn, đứng tại chỗ, thậm chí không xong rồi, ba cũng không muốn cô con dâu ưu tú lỡ mất, cho nên vội vàng vỗ về Hoàng Nghe Thường, "Nghe Thường à, thằng ranh này chính là không hiểu chuyện, sau này các con tiếp xúc nhiều hơn, sẽ phát hiện hai bên đều tốt."

"Cho nên, lời nói này của cô là muốn hấp dẫn sự chú ý của tôi?" Tô Cầm Niên giống như suy nghĩ nhìn Hoàng Nghe Thường phía trước, sau đó lạnh lùng chế giễu cười một tiếng, "Nhưng mà ngại quá, tôi nói với cô, vẫn không có hứng thú."

Nói xong, Tô Cầm Niên trực tiếp đi lên lầu.

Mặt của Hoàng Nghe Thường xanh đen từng mảnh một vô cùng khó coi, thầm nghĩ trong lòng: "Anh chờ đi, Tô Cầm Niên, trên đời này còn không có ai dám chế nhạo tôi như vậy! Nếu tôi không đuổi kịp anh rồi vậy anh lại, thì tôi không phải Hoàng Nghe Thường!"

"Nghê Thường, trước sau bác cũng đứng về phía con!"

Hoàng Nghê Thường không chút xấu hổ nào khi vừa bị Tô Cẩm Niên đá kích, vén mấy sợi tóc dài rơi xuống, cười nói với mẹ Tô Cẩm Niên: "Bác gái, cảm ơn bác thích con như vậy."

"Ha ha, bác vừa nhìn thấy con liền thích, nếu không sẽ không đi đến buổi biểu diễn của con."

Hoàng Nghê Thường cười, "Con hiểu, thưa bác."

"Vậy thì tốt, bác tin tưởng, chỉ cần con ra tay, khẳng định có thể đem Cẩm Niên nhà bác đuổi tới tay."

Hoàng Nghê Thường tiếp tục mỉm cười, "Bác gái, nhìn bộ dáng Cẩm Niên hình như không thể nào thích con được."

"Đó là nó không hiểu con. Sau này ở cùng lâu ngày, khẳng định các con có thể cùng một chỗ."

Tô Cẩm Niên thay xong quần áo liền đi xuống lầu, bây giờ trên người anh là một bộ quân trang màu xanh lá cây, một nón lính, khi xuống, khí khái anh hùng mạnh mẽ.

Hoàng Nghê Thường khẽ nhìn mà tròn tròn mắt, thầm nghĩ: cũng là một người đàn ông có diện mạo vô cùng xuất sắc, bất kể là tướng mạo phong độ hay là năng lực. Đây là lời nói thật, quả thật cô gặp qua không ít trai đẹp, nhưng giống như Tô Cẩm Niên vậy, đứng tại chỗ, bại cảnh biến thành trạng thái tĩnh như tranh thủy mặc, với lại không nhúc nhích, vẫn hoàn toàn có sẵn khí chất của một vị vua, người đàn ông như vậy, cô thật sự là chưa từng gặp qua.

Nhìn tính tình của anh, lãnh đạm như vậy, nhìn một cái cũng biết, là một người đàn ông khó chung sống khó chiếm được, muốn đem anh đuổi tới tay, không bỏ chút thời gian, thật đúng là có chút khó khăn.

Chỉ là Hoàng Nghê Thường, cô nói với loại đàn ông này vô cùng có năng lực thách đấu, là tương đối có hứng thú

"Con đi đâu?"

"Trở về đơn vị."

"Con chờ chút, mẹ có đồ đưa cho con, theo mẹ lên cầm xuống." Mẹ Tô Cẩm Niên nói với Tô Cẩm Niên, sau đó nói với Hoàng Nghê Thường, "Nghê Thường, con cứ xem nơi này như nhà của mình."

Hoàng Nghê Thường cười nói, "Được ạ, bác gái."

Sau đó, mẹ Tô Cẩm Niên liền gọi Tô Cẩm Niên lên lầu, mặc dù Tô Cẩm Niên không muốn cùng mẹ của mình sống chung nhiều, nhưng bình thường bà căn dặn chuyện anh có thể làm được thì vẫn sẽ tôn trọng ý của bà.

Vừa vào phòng ngủ của ba mẹ anh, mẹ Tô Cẩm Niên lấy ra một túi quần áo, "Đây là quà sinh nhật của con, mẹ đã chọn thật lâu."

Lúc này Tô Cẩm Niên mới nhớ tới sinh nhật của mình vào thứ tư tuần tới cũng chính là lúc đang ở đơn vị. Hiếm thấy, mẹ của anh lại có thể nhớ, còn mua quần áo cho anh.

Anh nhận lấy, nhưng mà cũng biết, mẹ của anh kêu anh vào, khẳng định không phải là vì quà sinh nhật. Anh hiểu rất rõ mẹ của anh, bà là một người phụ nữ có dã tâm vô cùng lớn, nếu không ở quân đội có nhiều người đàn ông đi bộ đội tài giỏi như vậy cũng sẽ không thể lên được chức sĩ quan cấp tướng.

Chức danh của bà cũng giống như của ba anh!

"Cho nên, còn có những chuyện khác sao?" Anh không có mở cái túi kia ra.

Sắc mặt mẹ anh xanh lét rồi đỏ rực một mảnh, "Tô Cẩm Niên, có phải con muốn mẹ anh tức chết hay không!"

Tô Cẩm Niên nói: "Mẹ, con cũng hai mươi lăm tuổi rồi, cho nên không cần đem con xem như đứa con nít."

Mẹ Tô Cẩm Niên nói: "Chia tay cái con bé nhà quê đó đi!"

Quả nhiên.

Sau đó, Tô Cẩm Niên tiếp tục nhìn mẹ của mình, ánh mắt ấy làm cho mẹ Tô Cẩm Niên muốn nổi bão. (giận như bão nổi là biết rồi)

Mẹ Tô Cẩm Niên thở một hơi thật dài, "Cẩm Niên, con phát biết, trên đời này mẹ đều là vì con của mình mà tính toán, mẹ vì tốt cho con."

Tô Cẩm Niên cười, "Vậy sao?"

"Tô Cẩm Niên! Con nhìn con bây giờ một chút đi! Cũng trở thành hình dạng này rồi! Trước kia dùng thái độ này để nói chuyện với mẹ sao!"

"Mẹ, cái khác con không nói nhiều, nhưng con vẫn nói câu ấy, hôn sự của con, các người đừng xen vào."

Mẹ của anh cau mày, sau đó nhìn Tô Cẩm Niên, "Con thật sự muốn chọc giận chết mẹ à! Cô gái đó có điểm nào tốt?"

"Nếu không có chuyện gì khác, con đi trước." Tô Cẩm Niên xoay người.

"Đứng lại!" Mẹ Tô Cẩm Niên lạnh lùng quát một tiếng!

Tô Cẩm Niên xoay người nhìn mẹ mình, "Mẹ, không cần phải nói con cũng biết rõ, cho nên mẹ đừng phí sức đến khuyên con."

"Mẹ nghe nói cô gái kia giết người!" Mẹ Tô Cẩm Niên ngồi trên giường của mình, nhìn con trai đứng ở cửa, mặt cười đến rất tự nhiên.

Tô Cẩm Niên nhíu mày, "Mẹ có ý gì?"

"Con biết ý của mẹ đấy! Hai người Vương Đại Chí và Thần chắc chắn sẽ không chịu để yên, về phần năng lực của con, hừ hừ!"

Tô Cẩm Niên nhìn người mẹ mình vô cùng xa lạ, không nói lời nào.

"Chỉ cần con và cô gái kia chia tay, mẹ lập tức giải quyết cho cô ấy, nếu như con không cùng cô ta chia tay, như vậy..." Ánh mắt mẹ Tô Cẩm Niên cũng sắc nhọn "Con không cần ép mẹ, mẹ đều là vì muốn tốt cho con."

Tô Cẩm Niên cười lạnh, "Đây chính là cái gọi là mẹ vì tốt cho con?"

"Không sai! Tin tưởng mẹ, Nghê Thường tuyệt đối là người thích hợp với con nhất!"

"Được! Con chia tay với cô ấy!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Thông báo trước khi kết hôn

Chưa từng ở chung một chỗ, làm sao có thể có chia tay. Cho nên anh có thể dễ dàng mà nói với mẹ mình, anh có thể chia tay.

Mẹ của Tô Cẩm Niên kinh ngạc mà liếc mắt nhìn Tô Cẩm Niên, bà biết tính tình của Tô Cẩm Niên, bình thường anh quyết định chuyện gì, cho dù mười đầu bò cũng không kéo anh lại được, nhưng hiện tại anh lại đáp ứng ngay lập tức.

Chân mày của bà nhíu chặt: hóa ra, ở trong lòng của con cô gái quê mùa kia có sức nặng như vậy! Đồng thời, càng thêm kiên định quyết tâm của mình.

Con trai của bà là một người có triển vọng, cho nên, tuyệt đối không thể xuất hiện bất kỳ điểm yếu nào. Người nhìn chăm chăm Tô gia nhiều như vậy, Tô gia phải thận trọng hơn nữa, còn cần nâng cao thực lực của mình! Cẩm Niên của bà, chính là lá bài chủ chốt làm Tô gia nâng cao một bước! Cho nên bà tuyệt đối nhất định không thể để cho cô gái quê mùa không có giúp ích được gì ấy phá hủy tương lai của con trai bà!

Cho nên bà cười nói, "Mẹ cũng tin con có thể làm được."

Tô Cẩm Niên xoay người liền đi khỏi phòng mẹ anh.

Lúc đi qua phòng khách lần thứ hai, Hoàng Nghê Thường cười với Tô Cẩm Niên, về mặt "nhất định phải có được".

Tô Cẩm Niên nhíu mày lại, anh liền đi ra khỏi nhà. Anh không thích phụ nữ mạnh mẽ, một người mẹ đã làm cho anh 'sứt đầu mẻ trán', anh càng không thể lấy một cô gái mạnh mẽ để đi vào thế giới của anh được. Anh cũng không hy vọng sau này gia đình mình giống như bây giờ, 'bằng mặt không bằng lòng' như vậy, như vậy đau khổ nhất vẫn là con cái.

Mẹ của anh không biết, khi anh rời khỏi nhà thì ba lô trên lưng còn chứa quyển hộ khẩu nhà bọn họ.

*

Anh gọi điện thoại cho chỉ huy đơn vị để xin nghỉ ba ngày, hơn nữa còn dặn dò, nếu như mẹ của anh hỏi thì nói anh vẫn còn huấn luyện thôi.

Đêm đó, anh ngủ trong cái nhà nhỏ của Đàm Thụ, anh có tâm sự nặng nề, bạn tốt nhìn đáng vẻ của anh, liền cười hỏi, "Đây là thế nào?"

"Tuần sau mình muốn kết hôn." Anh suy đi nghĩ lại, vẫn là đem tin này nói với bạn tốt của mình, để tránh đến lúc đó anh ấy trách móc anh chuyện quan

trọng như vậy cũng không thông báo một tiếng.

Miệng Đàm Thụ là chữ "O" thật to, mặt không thể tin, một hồi lâu, mắt phượng hẹp dài của anh ấy khẽ nhướng lên, nhìn Tô Cẩm Niên, "Cẩm Niên, cậu đang nói đùa sao?"

Tô Cẩm Niên lắc đầu.

"Vậy ba mẹ cậu biết chứ?" Đàm Thụ tiếp tục nói, "Ồi, theo lý thì tuần sau cậu muốn kết hôn, nhà chúng mình cũng sớm nhận được thiệp cưới chứ."

Tô Cẩm Niên nói: "Mình kết hôn là một bí mật."

Miệng Đàm Thụ tiếp tục "O" như trứng ngỗng, "Cẩm Niên, là mình nghe nhầm sao?"

Tô Cẩm Niên rất là nghiêm túc nói với bạn tốt, "Mình chỉ phải kết hôn sớm một chút, ba mẹ mình mới có thể buông tha không nhúng tay vào hôn sự của mình nữa."

Đàm Thụ gật đầu, hiểu ý Tô Cẩm Niên, sau đó lấy tay sờ sờ cằm, "Quân hôn là được luật pháp quốc gia bảo vệ, kết hôn như vậy thì không thể ly hôn, đến lúc đó bác trai bác gái muốn bắt cậu cũng không có cách."

Tô Cẩm Niên gật đầu, đúng là anh nghĩ như vậy. Quân hôn, ba mẹ anh rõ quy định hơn so với anh, nếu không hai người bọn họ cũng sẽ không đến nay vẫn không ly hôn.

"Ồi mẹ ơi, thằng ranh này, gan cậu thật là to nha! Vì phản kháng ý nghĩ kết thân của bác trai bác gái, lại có thể ‘rút cùi dưới đáy nồi’. Quả nhiên là không động thì thôi, vừa động là kinh người." (rút cùi dưới đáy nồi: một trong ba mươi sáu kế sách của người xưa, đánh tiêu hao hậu cần để làm quân địch dần phải thua, ở đây có nghĩa là anh làm nhục chỉ ba mẹ anh đấy)

"Chỉ là hạ hạ sách mà thôi." Anh nhìn thấy được, mẹ của anh vô cùng thích Hoàng Nghi Thường. (hạ hạ sách: kế sách tẻ tẻ nhất)

Nếu như không có thành kiến, lời nói lại làm cho có thành kiến thì nhìn Hoàng Nghi Thường, cô ta đúng là một cô gái vô cùng ưu tú. Trẻ tuổi xinh đẹp, trình độ học vấn cao, gia cảnh mạnh, hơn nữa sự nghiệp thành công, chắc do tính tình nên lời nói của cô ta cũng có vẻ thoải mái hào phóng.

Dĩ nhiên, đây chỉ là cảm giác sau lần đầu tiếp xúc sau mà thôi, dù sao lâu ngày mới có thể thấy bên trong con người. Huống chi cô ta còn đang lăn lộn trong giới giải trí đấy, gia cảnh cô ta cũng rất phức tạp. Biết đâu ‘lạc mềm buộc chặt’, giả bộ đến lúc năng lực đã ‘dày công tôi luyện’.

Bình thường mà nói, khẳng định đàn ông thích Hoàng Nghi Thường hơn nữa muốn lấy cô ta vào cửa rất nhiều. Chỉ tiếc là, anh không thích. Thứ nhất vì là đối tượng mẹ anh hướng tới, thứ hai anh ghét phụ nữ mạnh mẽ!

Trước khi anh rời khỏi nhà, trên mặt cô ta là vẻ mặt ‘tình thế bất buộc’, làm anh chán ghét. Nhìn bộ dạng kia của cô ta, anh lại nghĩ tới mẹ của mình mới vừa lấy chuyện của Tô Khả ra uy hiếp anh, chỉ vì để cho anh cùng Hoàng Nghi Thường ở chung một chỗ, anh càng kiên định với ý định kết hôn cùng Tô Khả.

Thật ra thì chính anh cũng rất kì quái, tại sao mình kết hôn, đối tượng đầu tiên trong đầu anh chính là Tô Khả, thậm chí còn nhất định là Tô Khả, rõ ràng anh ghét Tô Khả.

"Vậy cậu muốn cùng người nào kết hôn? Mình cũng biết, cậu độc thân." Đàm Thụ gõ một ngón tay dọc theo mép giường, nghiêng đầu nhìn bạn tốt, tiếp tục nói: "Cái cậu quyết định kết hôn qua loa như vậy, mình tò mò đến chết mất, rốt cuộc người được làm ‘Thái tử phi’ của cậu là ai."

(Nghe Thái tử phi cứ vui tai sao ấy nên mình không đổi)

Tô Cẩm Niên vẫn chưa trả lời, Đàm Thụ lại nói, "Đúng rồi, mình nhớ trước kia cậu nói có một người bạn gái, có phải là cô ấy hay không? Ừ, khả năng là cô ấy lớn nhất, mình nghe Lạc Phong nói, hình như cô gái nhỏ kia vẫn quấn lấy cậu, tình hình là không buông tha." Nhìn đầu Tô Cẩm Niên hiện lên vạch đen, Đàm Thụ cười híp mắt nói, "Dù thế nào cũng sẽ không phải Trịnh Duyệt, mình hiểu rõ cậu không thích cô ấy, coi cô ấy như em gái, nếu không hai người các người đã sớm kết hôn, bây giờ đâu cần phải lén lút đi kết hôn."

Tô Cẩm Niên nhìn vẻ mặt cười tít mắt của bạn tốt mình, có chút bất đắc dĩ thờ dài, "Là cô ấy."

"Ai, nghĩ cũng biết là cô gái nhỏ ấy." Đàm Thụ vui vẻ. "Mặc dù bây giờ mình không có ấn tượng gì với tướng mạo của cô gái nhỏ ấy, nhưng mà vẻ mặt của cậu lúc đó, mình cũng phải nhớ rõ ràng chứ."

Tô Cẩm Niên nhướng mắt lên, nhìn Đàm Thụ.

"Cô ấy và Lạc Phong đi vào, sắc mặt của cậu luôn nhú lại, điển hình của ghen nha, chẳng qua chỉ là hiếm có khi cậu qua lại với bạn gái."

Tô Cẩm Niên nói: "Cậu không cần nói mình thành thánh, được chứ?" Còn anh ghen? Anh ghen chỗ nào! Thật sự là hoa mắt!

Đàm Thụ cười ha ha, "Vậy mình liền chúc các người ‘bách niên hảo hợp, sớm sinh quý tử’ nha."

Tô Cẩm Niên liếc Đàm Thụ một cái, không nói thêm gì nữa.

Cho nên hai ngày sau đó, ở đồn cảnh sát khi nhìn thấy Tô Khả, anh nói với cô, “Chúng ta kết hôn.”

Nhìn bộ dạng ngây ngốc của Tô Khả, trong lòng anh cũng buồn cười, cũng là lần đầu tiên phát hiện, hóa ra là không mang theo thành kiến mà nhìn Tô Khả thì cô gái nhỏ này thật đáng yêu.

Có lẽ cô làm vợ của anh, cuộc sống tương lai của anh sẽ phải tràn ngập vô số niềm vui thôi.

*

Sau hai ngày Tô Khả được thả ra ngoài. Nhưng bởi vì Vương Phú Quý không phải tự nhiên chết, cho nên Tô Khả vẫn là nghi phạm lớn nhất, chỉ là không cần ở lại đồn cảnh sát để tiếp nhận điều tra nữa.

Hiển nhiên người nhà Vương Phú Quý sẽ không bỏ qua cho Tô Khả dễ dàng như vậy, mặc dù người của Tô gia đã tham gia hòa giải, nhưng Vương gia bọn họ cũng không phải dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy! Bởi vì bọn họ không để cho con trai độc nhất của mình chết không rõ ràng!

Cuối cùng, cảnh sát nói chậm nhất là cuối tháng này, có thể thu thập đủ chứng cứ, đến lúc đó sẽ liên hệ với tòa án, cuối cùng đưa ra phán quyết. Chỉ là lúc Tô Khả đi ra cũng đã hỏi cục trưởng Hà, cục trưởng Hà chỉ là nói với cô, “Đừng lo lắng, có chuyện gì chúng tôi sẽ thông báo cho cô.”

Tô Khả nghĩ đến Cẩm Niên của cô sẽ giúp cô xử lý tốt tất cả, liền không ‘không tìm không phôi’ trở về trường của mình. (Không tìm không phôi: ý chỉ người không lo không nghĩ gì.)

Mặc dù Vương Phú Quý chết rồi, nhưng là không phải cô giết, cô vô cùng rõ ràng, bởi vì khi cảnh sát vặn hỏi cô, chính là hỏi cô, tại sao muốn ngạt chết Vương Phú Quý. Mà cô chưa làm qua, nói cách khác, Vương Phú Quý là bị ngạt chết dưới tay tên kia.

Đây không phải là chuyện của cô làm, cho nên căn bản cô sẽ không có cái gì áy náy lo lắng. Chỉ là cô vừa nghĩ tới, người đó chính là đàn em của Vương Phú Quý, lại có thể giết anh hơn nữa còn giả họa lên đầu của cô, cô liền một hồi khiếp sợ.

Thời gian một ngày lại một ngày trôi qua, cảnh sát cũng không còn tìm đến cô để gây phiền phức nữa, nháy mắt chính là thứ bảy, chương trình học của Tô Khả cũng sắp đến lúc kết thúc. Tô Khả nghĩ đến mấy ngày trước, Tô Cẩm Niên nói với cô, thứ bảy này đến đơn vị của anh, bọn họ phải kết hôn, trong lòng Tô Khả liền kích động một trận.

Đúng vào lúc này, điện thoại di động của Tô Khả hiện lên cuộc gọi của mẹ cô gọi tới. Điện thoại di động của Tô Khả là điện thoại mới, tiếng chuông trong đó cũng là kèm theo hệ thống, cho nên khi giai điệu “Bản sắc dân tộc đẹp nhất” nổi lên, mọi người bị hù dọa đến tiều ra quần áo. (Bản sắc dân tộc đẹp nhất: một bài hát ở Trung Quốc.)

Tô Khả lúng túng tay chân mở màn hình lên.

“Khả Khả à, năm nay con trở về nhé.” Giọng nói mẹ Tô Khả vẫn vô cùng vang dội như cũ, Tô Khả đưa di động ra xa, giọng mẹ cô vẫn vô cùng rõ ràng truyền khắp kí túc xá.

Người ở kí túc xá đã sớm thành thói quen, hơn nữa còn vô cùng thích mẹ Tô Khả.

“Mẹ, mẹ không thể nói nhỏ một chút sao, màng nhĩ của con gái mẹ sắp bị mẹ làm thủng rồi.”

“A ha ha, làm sao có thể chứ, kết cấu thân thể con ‘tường đồng vách sắt’ mà, sao có thể bị thủng như vậy chứ, a ha ha...” Chẳng những mẹ Tô Khả không có giảm thấp âm thanh kì dị kia mà ngược lại còn tệ hại hơn mà đem âm thanh đó làm vang dội thêm.

Mấy bạn cùng phòng kí túc xá đang che miệng nhỏ giọng cười.

Đầu Tô Khả đầy vạch đen, “Mẹ à, ba mẹ có chuyện gì sao?”

“A ha ha, Khả Khả, mẹ đây là quan hệ yêu thương con nha. Chỉ là con mau nói với mẹ một chút đi, nghỉ hè năm nay có về không?”

“Trở về làm gì? Xem hai người trình diễn cuộc chiến người trưởng thành sao?” Tô Khả không khách khí chút nào mà nói.

“Ai ui, sao con không xấu hổ như vậy chứ.” Mẹ Tô Khả trách mắng, “Nói với mẹ một chút nào, yêu thương thì hỏi có sao đâu?”

“Mẹ hỏi mấy trăm lần rồi.” Tô Khả dùng ngón tay út gãi gãi lỗ tai, “Cũng không ngại miệng khô sao.”

“Ai nha, nha đầu chết tiết con, mẹ sinh con một bộ dạng xinh đẹp, đến nay con vẫn không thể giao cho mẹ một người phụ nữ! Rốt cuộc mị lực phụ nữ của con ở đâu nào? Nhớ ngày đó mẹ con chính là cùng vô số đàn ông lăn lộn sa trường đấy!”

“Gáo!” Ba Tô Khả ở bên kia rống lên. Gáo là nhũ danh của mẹ Tô Khả, hai vợ chồng này, chính là một tình cảm buồn nôn.

“Quả táo à, em đang nói đùa với Tô Khả mà, a ha ha, khi đó không phải em chỉ có anh sao.”

Tô Khả lạnh toát một trận, run run rồi trực tiếp cúp điện thoại của mẹ cô. Không chịu nổi mà, đoán chừng rất nhanh hai người già này sẽ phải khai chiến

không ngừng nghỉ.

Vừa mới cúp điện thoại thì lúc này điện thoại Tô Khả lại reo lên, giai điệu này làm cho mọi người khinh bỉ.

Vương Mộng Mộng: “Tô Khả à, cậu có thể không tầm thường như vậy không? Ca khúc phổ biến của mấy ngàn năm trước, mình nghe đến sắp hư rồi!”

Tô Khả “cát” một tiếng, sau đó nhận điện thoại, “A lô?”

“Tô Khả.” Giọng nói hồ hững của Tô Cẩm Niên từ bên kia truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiều Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Con Muốn Kết Hôn

Tô Khả nghe được giọng nói của Tô Cẩm Niên, trái tim nhỏ chột giật mình, "Cẩm Niên?" Trời đất ơi, nếu như không có nhớ lầm thì đây là lần đầu tiên Tô Cẩm Niên chủ động gọi điện thoại cho cô sao?

Bên kia âm thanh Tô Cẩm Niên tiếp tục truyền tới, "Đồ phải chuẩn bị đủ toàn bộ."

"Đồ?"

"Những thứ dùng kết hôn."

Tô Khả như mìn nỏ mà sững tại chỗ, "Đồ, đồ gì?" Trong lúc cô vẫn đắm chìm trong việc cùng với Tô Cẩm Niên đăng ký kết hôn mà vui sướng nên hoàn toàn không nghĩ qua kết hôn phải có đồ gì.

Sau đó, trong đầu nghĩ đến cái gì đó, nói với Tô Cẩm Niên: "A, em nhớ ra rồi, phải có bánh kẹo cưới. Em nghe một chị đã kết hôn nói, phải đưa cho nhân viên đăng ký bánh kẹo cưới á."

"."

Tô Khả cười hì hì tiếp tục nói, "À, em lập tức đi mua."

"Tô, Khả!"

"Sao vậy hả?" Tô Khả vừa nói, vừa lấy tay sờ sờ cằm của mình, không sai mà, nếu không đăng ký kết hôn còn có mang theo cái gì?

"Hộ khẩu!" Một hồi lâu, Tô Cẩm Niên mới tức giận nói với Tô Khả.

Trong nháy mắt Tô Khả cảm giác mình bị một tia sét đánh trúng, trong đầu hoành tráng bay ra ba chữ sổ hộ khẩu to đùng cùng với hình dạng quyền hộ khẩu da màu nâu, bọn nó vô cùng đoàn kết nắm tay quay tròn, nói với Tô Khả: "Oa oa, không có chúng tôi, cô liền cong rồi, sẽ không được cưới, oa oa."

"Tô Khả?" Giọng nói Tô Cẩm Niên lại một lần nữa vang vọng ở bên tai Tô Khả, cuối cùng là gọi Tô Khả đang ngăn người kia hoàn hồn trở lại.

"Cẩm Niên, anh chờ em!"

Cô cũng không thể đem hôn sự của mình làm hỏng được.

Tô Khả lập khắc cúp điện thoại, đồng thời chạy ra ngoài. Chỉ là còn không chạy được mấy bước, cô liền bị các bạn cùng phòng cô kéo lại.

"Tô Khả, cậu thành thật khai báo cho mình." Vương Mộng Mộng nói nghiêm túc khác thường.

"Gì thế?"

"Cậu mới vừa nói kết hôn cùng bánh kẹo cưới là có ý gì?"

Miệng Tô Khả há lớn, "O" tại chỗ, nhìn mặt ba bạn cùng phòng là ‘cậu không nói ra, chúng mình tuyệt đối không cho đi được’, một hồi đau khổ, nhưng cô lại gấp về nhà đem hộ khẩu gốc tới, cho nên càng không ngừng bắt đầu nghĩ cách.

"Aiya, nhất định quay lại mình sẽ nói cho các cậu biết!" Nếu là nói với các cô ấy là cô muốn kết hôn với Tô Cẩm Niên, chẳng phải họ là muốn quậy đến lật trời sao, cho nên Tô Khả vô cùng nhanh đẩy một cô cản trở cô ra rồi nói với bạn cùng phòng, liền chạy ra ngoài.

Rất nhanh, truyền đến âm thanh đậm chân cực kỳ tức giận của ba bạn cùng phòng : "Tô Khả, có gan thì cậu cũng đừng trở về ký túc xá!"

Tô Khả vỗ vỗ bộ ngực nhỏ, thật tốt, cũng may mình chạy ra khỏi miệng cọp.

Chỉ là vừa sờ trên dưới của túi, Tô Khả chảy nước mắt đầy mặt. Lúc này cô mới ngu ngốc mà phát hiện mình không có cầm theo tiền, vì vậy lại trở về, kết quả cả đám mấy bạn cùng phòng chặn Tô Khả lại không để cô đi ra ngoài, Tô Khả sắp khóc, "Chị em à, mình quỹ đây, các cậu hãy tha cho mình đi."

"Cha mẹ tôi ơi, sao giống như xã hội cũ ‘địa chủ bức người lương thiện làm kỹ nữ’ vậy?" Kiều Nhạc lẳng lặng nói.

"Mình nói lại nhé! Đây chỉ giống như nha, đây rõ ràng đang diễn tiết mục ‘cải thìa không có cơm ăn’." Trần Tĩnh Tĩnh nói tiếp, còn hai cánh tay thì mở ra, chính là không để cho Tô Khả rời đi lần nữa.

"Tiết mục ‘cải thìa không có cơm ăn’?" Trong mấy người ở đó thì Kiều Nhạc là thuộc loại tương đối khá ở môn học về trẻ con.

"Mẹ nó, cái này không phải mấu chốt, mấu chốt chính là hỏi Tô Khả cho ra ý tứ trong lời nói vừa rồi của cậu ấy." Vương Mộng Mộng ‘kéo đồng kéo tây’ hai bạn cùng phòng im lặng.

"Đúng rồi! Tô Khả! Cậu thành thật khai báo cho chúng mình, bánh kẹo cưới cùng kết hôn là có ý gì. Nếu không đừng mơ đi ra khỏi cửa chính ký túc xá này nửa bước." Kiều Nhạc gật đầu. Trong lòng âm thầm nói: nếu để cho cậu chạy đi, mình liền không phải Kiều Nhạc!

Tô Khả lộ roi rồi, đều do bom của Tô Cẩm Niên quá mạnh rồi, nếu không sẽ không làm mình lớn tiếng nói với anh mấy câu bánh kẹo cưới và kết hôn linh tinh.

Nhìn đáng vẻ cùng vẻ mặt sói của mấy bạn cùng phòng, trong lòng Tô Khả âm thầm mà suy nghĩ, rốt cuộc không nên nói với họ.

"Nói đi, đừng dùng vẻ mặt táo bón đó, phải biết rằng, chúng mình đều là những chiến đấu cơ phát hiện nói dối, cậu nói dối với tội mình

thì cơ bản mà nói phân là xác còn trùng chất thành đồng to đùng, tội mình vừa nghe đã biết!"

"Mình khinh!" Tô Khả nghe Trần Tĩnh Tĩnh vô liêm sỉ kia trình bày và phân tích một phen, nghĩ lại mấy cái này thật đúng là đương sự không phải dễ gạt gẫm, vì vậy liền nói, "Kết hôn chính là kết hôn, nhà ai kết hôn mà không cho bánh kẹo cưới."

"Mẹ nó! Vẫn còn ngây biện! Thật sự coi mấy chị là mấy đứa trẻ ba tuổi sao! Nếu như thật sự là đơn giản như vậy, cậu trốn cái rầm á!"

Tô Khả kêu lên biết vậy thì chẳng làm rồi, sớm biết thì sớm một chút đã lừa gạt rồi! Nếu như bây giờ không bịa lý do tốt một chút, thật sự là không được.

"Đừng nghĩ tới lý do nào khác, cậu cứ nói đi, nếu không cậu thật sự không kịp rồi nhé." Vương Mộng Mộng vô cùng hả hê đắc ý.

Tô Khả buồn bực muốn chết, chỉ có thể nói với mấy bạn cùng phòng: "Được rồi, được rồi, nói cho các cậu biết cũng không sao, mình muốn cùng Tô Cẩm Niên kết hôn. Bánh kẹo cưới chính là mình tính đi mua, sau đó chia cho mọi người ăn."

Miệng mọi người cùng mở ra chữ "O" đến mức tròn trịa, bộ dạng không thể tin.

"Cậu khẳng định cậu không có nói dối?" Vương Mộng Mộng chớp mắt nhìn Tô Khả.

Tô Khả gật đầu, cậu xem đi, nói cho các cậu biết, các cậu lại không tin.

"Mẹ ơi, giả thôi." Kiều Nhạc kéo kéo tay áo Trần Tĩnh Tĩnh, "Đúng không, Tĩnh Tĩnh?"

"Tô Khả, nói dối cũng không buồn cười một chút nha."

Đúng vào lúc này, điện thoại của Tô Khả lại reo lên một lần nữa. Tô Khả vừa nhìn tên phía trên, là Tô Cẩm Niên, đương nhiên mọi người cũng thấy được.

Trần Tĩnh Tĩnh nói với Vương Mộng Mộng: "Vừa rồi là ba chữ Tô Cẩm Niên, mình không nhìn lầm chứ?"

"Mình lấy thị lực rõ ràng của mình nói cho cậu biết, cậu không nhìn lầm, đúng là Tô Cẩm Niên gọi điện thoại tới."

"Trời à, lúc nào thì Hoa Sen Trắng và Tô Khả ‘âm thông khúc khoản’ đến mức kết hôn?" Kiều Nhạc nhìn họ, trong lòng kêu một tiếng khiếp sợ. (âm thông khúc khoản: hiểu nôm na là có chuyện mờ ám, là cái chuyện ấy á.)

Vương Mộng Mộng nói: "Thật ra thì cũng không kỳ lạ, ban đầu Tô Khả đã là bạn gái Hoa Sen Trắng, mặc dù là trên danh nghĩa, nhưng nói thế nào thì Tô Khả là bạn gái đầu tiên của Hoa Sen Trắng. Hoa Sen Trắng nói với Tô Khả cũng không phải là không có cảm giác. Quan trọng nhất là, gần ba năm

nay, Tô Khả một mực yên lặng coi chừng anh, mình nghĩ, là miếng sắt nóng như vậy, kết hôn với Tô Khả, thật ra thì cũng không có gì lớn lắm.”

Lời giải thích của Vương Mộng Mộng thật ra là đang nói cho mình nghe. Máy người họ làm sao không biết Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên chân chính có quan hệ chung đụng đây? Nếu không máy người họ cũng sẽ không tỏ thái độ dè dặt Tô Khả giới thiệu đại soái ca Doãn Lạc Phong chứ.

Trước tiên là Kiều Nhạc có cảm giác hứng thú nói với người đẹp trai Doãn Lạc Phong nên nói với máy người họ: “Đáng tiếc đại soái ca Doãn, aiya, ban đầu nếu anh chọn mình thì thật tốt nha, không giống như hiện tại, đã tròng xe cát biển Đông.”

Lúc máy người họ vừa mới bắt đầu nói chuyện trời đất thì Tô Khả nhận điện thoại.

“A lô, Cẩm Niên à.”

Tô Cẩm Niên nói với Tô Khả: “Hộ khẩu vốn không chuẩn bị xong, đúng không?”

Tô Khả muốn khóc, anh nói như vậy có phải không có ý định cùng mình kết hôn hay không?” ~ (>_

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Mẹ Con Tâm Sự

Mẹ Tô Khả bị giật mình, hoàn toàn. Cho tới khi Tô Khả cúp điện thoại xong, mẹ Tô Khả còn ngây ngốc cầm điện thoại, không chớp mắt một cái nào.

Trong đầu bà đầy câu nói kia của Tô Khả, "Con muốn kết hôn" "Con muốn kết hôn". . . Sau đó năm chữ này tăng lên vô cùng nhiều, biến thành bản Q tiểu nhân, sau đó nữa, các ký tự chữ Hán Q này kết lại vây vòng xung quanh bà, ánh sáng vàng lấp lánh. (bạn edit không hiểu chữ Q đó là gì, ai hiểu giúp mình nhé)

Bố Tô Khả nghi ngờ đi lên trước, ôm vợ, "Hắc, đây là xuất hiện tình trạng lớn gì?"

Mẹ Tô Khả lắc đầu một cái, lấy lại tinh thần, nhìn chồng của mình, có chút cứng ngắt nói với chồng mình, "Đánh em một cái, xem xem có phải em đang nằm mơ hay không."

Bố Tô Khả cười rất mập mờ, "Là muốn đại chiến 300 hiệp."

Mặt mo của mẹ Tô Khả đỏ lên, "Anh già rồi mà không nghỉ! Em nói chuyện đứng đắn đấy."

"Em nói cái gì à." Bố Tô Khả lơ đãng, sau đó bắt đầu hôn nhẹ lên mặt mẹ Tô Khả, "Ai ui, chánh sự quan trọng hơn."

Mẹ Tô Khả đẩy ra bố Tô Khả, "Con gái anh muốn kết hôn!"

"Kết thì kết chứ sao." Bố Tô Khả cố gắng ôm mẹ Tô Khả, định tiếp tục hôn mấy cái, chỉ là mới vuốt eo thon của mẹ Tô Khả, thân thể ông liền dừng lại, "Em mới vừa nói ai muốn kết hôn?"

"Em nói con gái anh!" Mẹ Tô Khả liếc bố Tô Khả một cái.

Trong nháy mắt bố Tô Khả giậm chân, "Mẹ kiếp! Đứa nào đem con gái anh làm lớn bụng rồi! Anh lấy con dao phay làm thịt hán!"

"Anh dám! Anh dám động một cọng tóc gáy của con rể em đi, anh liền ôm gối của anh ngủ trên sàn nhà đi!" Trong nháy mắt mẹ Tô Khả xù lông. Ôi con rể tương lai, thật sự bà đợi đã nhiều năm như vậy, thật vất vả trông mong, nếu lão già của bà dám quấy nhiễu, bà sẽ để cho ông chịu không nổi!

Bố Tô Khả ù xù, sau đó nhìn vợ mình, "Gáo à, em mới vừa nói là chuyện cười sao, làm anh sợ đấy? Cola nhà chúng ta vẫn còn học đại học mà, đúng vậy, con gái học y học lâm sàng, hình như chuyên ngành phải học năm năm, hiện tại con học đại học mới ba năm mà, nói thế nào cũng còn phải hai năm nữa mới có thể tốt nghiệp mà, làm sao có thể kết hôn." (Cola chắc là nữ danh của chị Khả)

"Sao không thế nào! Không phải em ở tuổi nó đã sinh Khả Khả cho anh sao." Mẹ Tô Khả trừng bố Tô Khả một cái.

"Khụ khụ, hai ta không giống, năm ấy hai ta là thế hệ nhẹ dạ em hiểu mà." Bố Tô Khả khề giải thích.

Mẹ Tô Khả tròn mắt nhìn rồi tiếp tục nói, "Thời đại này đã thay đổi rồi, anh có hiểu hay không? Không nhìn thấy những người tuổi nhỏ hơn so với Khả Khả cũng bắt đầu chuyển nhà rồi hả?"

"."

Về mặt mẹ Tô Khả xúc động, xúc động cho cảm xúc mà không lời nào có thể miêu tả được, "Ba năm, ba năm rồi! Người làm mẹ này đã mong ba năm! Lúc này mới nhận được tin Khả Khả chúng ta muốn kết hôn, ô ô, thật sự là không dễ dàng gì" Về mặt kích động cùng với giọng nói này dọa bố Tô Khả sợ đến run run từng hồi một, rất nhanh, mẹ Tô Khả liền thay đổi về mặt, "Anh đừng phá đám cho em, biết phạt gì rồi đấy? Dọa con rě tương lai đi, hừ hừ."

Đôi mắt nhỏ này uy hiếp, bố Tô Khả sợ đến run một cái.

"Anh biết rồi." Nước mắt bố Tô Khả bò đầy mặt, không khỏi cảm khái thời gian thấm thoát trôi qua, năm tháng như thoi đưa, trong chớp mắt, chíp bông đầu đều muốn sinh Tiểu Mao Mao đầu. ~(>_

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Nhận Giấy Kết Hôn

Khi Tô Khả chạy tới bộ đội, Tô Cẩm Niên đã chờ Tô Khả tại cửa rồi.

Khi Tô Khả lại thấy Tô Cẩm Niên một lần nữa, nội tâm của cô sục sôi không thôi.

Rốt cuộc, rốt cuộc đợi đến cái ngày này, từ nay về sau, tên của Tô Cẩm Niên anh đã dán sát vào Tô Khả cô rồi. Điều này thật sự là quá kích động lòng người mà.

Tô Khả chạy thật nhanh đến Tô Cẩm Niên, "Cẩm Niên."

Đúng lúc, mấy đồng đội của Tô Cẩm Niên nghỉ ngơi trở về thấy một màn như vậy, không nhịn được cười ra tiếng, "Hắc, Cẩm Niên, có phúc lớn nha."

Tô Cẩm Niên nghiêng đầu nhìn Tô Khả đang chạy về phía anh, trong lòng khẽ run lên, lại nhanh chóng như hồ nước yên tĩnh.

Khoảng cách hơn mười mét không dài, rất nhanh, Tô Khả liền tới bên cạnh Tô Cẩm Niên.

Cô ngẩng đầu lên, cầm hộ khẩu trong tay đưa ra, nói với Tô Cẩm Niên: "Anh rất nhanh sẽ là của em!"

Tô Cẩm Niên nhìn hai mắt to đều tỏa sáng, bởi vì chạy quá kịch liệt mà gương mặt Tô Khả ửng hồng không thôi, vươn tay phát mấy sợi tóc nhỏ của cô xuống, lại cảm giác hành động của anh quá mức kỳ quái, Tô Cẩm Niên quay mặt qua chỗ khác nói với Tô Khả: "Nhanh lên một chút, lãnh đạo của tôi còn đang chờ."

Nói xong, Tô Cẩm Niên không quan tâm mà đi tiếp.

Tô Khả cười híp mắt theo sát sau lưng Tô Cẩm Niên. Đợi đến đi tới bên cạnh Tô Cẩm Niên, một tay trực tiếp cầm tay Tô Cẩm Niên, trời rất nóng, tay của anh rất lạnh, giống như một khối băng lạnh vào trong lòng cô, vô cùng thoải mái.

Tô Cẩm Niên vốn muốn hát Tô Khả ra.

Nhưng là ánh mắt quét qua nụ cười thỏa mãn trên mặt kia của Tô Khả, nên Tô Cẩm Niên cũng không từ chối, dẫn Tô Khả đi tới lãnh đạo bên kia.

Dọc theo đường đi, vô số người chứng kiến cảnh tượng như vậy, cũng đều kinh ngạc.

Bọn họ biết Tô Khả, dù sao mỗi tuần cũng sẽ chạy đến bên này thăm Tô Cẩm Niên, không nhớ tên của Tô Khả cũng khó khăn, nhưng mà bọn họ chưa từng nhìn thấy Tô Cẩm Niên dắt tay Tô Khả.

Cho tới bây giờ khi Tô Khả đi theo phía sau cái bóng Tô Cẩm Niên, gương mặt anh đều xanh lét, cho nên lần đầu nhìn thấy chuyện này, dĩ nhiên là kinh ngạc mãi.

Cuối cùng đã tới phòng làm việc của lãnh đạo trực tiếp của Tô Cẩm Niên, giờ phút này, lãnh đạo Tô Cẩm Niên đang đội nón lính sẵn sàng, muốn dẫn đội ngũ đi luyện tập.

Khi ông ấy nhìn thấy Tô Cẩm Niên đến, lãnh đạo này cười híp mắt nói với Tô Cẩm Niên: "Ồ, cuối cùng đã mang cô dâu tới."

Tô Cẩm Niên gật đầu.

Sau đó đem đơn xin kết hôn đưa tới tận tay, lãnh đạo này xem nhiều lần, sau đó mới nói với Tô Cẩm Niên: "Phải nghĩ kỹ, kết hôn không phải trò đùa."

Tô Cẩm Niên gật đầu.

"Nếu kết hôn, sẽ phải chịu trách nhiệm đối với vợ, cậu cũng biết người vợ lính không dễ dàng."

Tô Cẩm Niên tiếp tục gật đầu.

"Nghĩ kỹ chưa, không cần tôi mới hỏi hết câu cậu liền gật đầu! Phải biết rằng, các người ly hôn là phải lên tòa án quân sự đấy!" Lãnh đạo vô cùng nghiêm túc nói với Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên nhìn lãnh đạo một chút, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Khả, nghĩ nếu như anh không ‘tiền trăm hậu tấu’, đoán chừng cả tự do kết hôn cũng không có, cho nên Tô Cẩm Niên rất trịnh trọng gật đầu, "Tôi rất rõ ràng, tôi Tô Cẩm Niên muốn cưới Tô Khả." (tiền trăm hậu tấu: làm trước báo sau)

Ánh mắt của Tô Khả cũng dâng lên nước mắt, giọng nói mềm mại nhu nhu, "Cẩm Niên."

Lãnh đạo cười lên ha ha, đi tới bên cạnh Tô Cẩm Niên vỗ vỗ vai của anh, "Giỏi lắm! Như vậy bước đầu tiên là phê duyệt, tôi liền cho hai người qua."

Sau đó, Tô Cẩm Niên kéo tay Tô Khả, đi tới chỗ đăng ký kết hôn.

Đi từng bước trên đường, Tô Khả thăm kêu hồng hét rồi: "Cẩm Niên, bánh kẹo cưới."

Mặt Tô Cẩm Niên bắt đầu nhìn Tô Khả, nhìn dáng vẻ của cô, hình như không có bánh kẹo cưới sẽ không nguyện ý đi đến chỗ đăng ký kết hôn, Tô Cẩm Niên bắt đầu nghĩ, chỉ có thể gọi điện thoại cho Triệu Lâm đang nghỉ ngơi bên ngoài, để cho anh ấy mau mua một ít hộp giả bánh kẹo cưới. Đầu óc Triệu Lâm lơ đãng như vậy dĩ nhiên là sẽ không nghĩ tới chuyện Tô Cẩm Niên muốn kết hôn.

Trong các bạn tốt của Tô Cẩm Niên, biết Tô Cẩm Niên muốn kết hôn, anh cũng chỉ báo cho Đàm Thụ mà thôi. Nhưng Tô Khả, do lỡ lời, chuyện bị mấy bạn cùng phòng moi ra ra, dĩ nhiên, mấy bạn cùng phòng của cô, cỡ nào vẫn phải phân biệt rõ ràng, vậy nên Tô Khả không muốn nói với các cô ấy cô muốn cùng Tô Cẩm Niên đăng ký kết hôn, nói rõ chuyện này vô cùng bí mật, cho nên trong lòng mấy người bọn họ rõ ràng là tốt rồi, chắc là sẽ không trắng trợn làm ồn ào chọc cho mọi người đều biết.

Lần nữa Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên đi tới cửa chính bộ đội, chỉ thấy Triệu Lâm giờ hai hộp quà lễ tình yêu thật to lớn, anh nhìn thấy Tô Cẩm Niên và Tô Khả, ánh mắt sáng lên.

"Tô Khả, em cũng ở đây à." Triệu Lâm cười híp mắt, mấy ngày không thấy, Tô Khả lại đẹp, chỉ tiếc, Tô Khả xinh đẹp không phải vì anh. Nhưng mà anh cũng xem sớm thông suốt, dù sao chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng.

"Đúng vậy, anh Triệu."

Triệu Lâm đưa đồ cho Tô Cẩm Niên, "Tại sao phải mua kẹo vậy. Tôi chọn không được, may mà mua loại kẹo đắt tiền nhất trong siêu thị về."

"Tùy ý." Tô Cẩm Niên nhận lấy kẹo, trực tiếp đem kẹo nhét vào trong ngực Tô Khả.

"Ha ha, thì ra là Tô Khả ăn kẹo nha, ha ha, tôi nói mà, Cẩm Niên không thích ăn kẹo sao lại muốn tôi mua kẹo." Triệu Lâm tiếp tục cười híp mắt.

"Hi hi, cảm ơn anh Triệu, bao nhiêu tiền, tôi gửi tiền lại cho anh." Tô Khả cười hi hi nói.

"Em gái muốn ăn, sao có thể đòi tiền của em, anh mời khách đấy." Triệu Lâm vỗ ngực một cái, mặc dù hai hộp kẹo lễ này tốn gần một ngàn tiền của anh, nhưng lòng anh ‘cam tâm tình nguyện’.

Tô Khả nhú mày, "Không được!" Nói thế nào cũng là bánh kẹo cưới của cô, tại sao có thể cần tiền của Triệu Lâm.

"Triệu Lâm, nói đi." Tô Cẩm Niên nói: "Tôi để cho cậu mua đồ giúp một tay nếu như để cậu bỏ tiền, vậy sau này chẳng phải là tôi không dám nhờ giúp một tay rồi."

"Đừng đừng, lão đại." Triệu Lâm nhìn hai người này cũng rất nghiêm túc, vì vậy gật đầu, "Thì chín trăm chín chín đồng."

Tô Khả cười, "Anh Triệu cũng thật biết chọn kẹo nha."

Chín chín chín, ngụ ý ‘trường trường cửu cửu’, những con số may mắn thật tốt.

Tô Khả kích động móc ví ra, phía bên kia, Tô Cẩm Niên đã móc ra mười tờ một trăm đồng mệnh giá lớn, sau đó định kéo Tô Khả đi.

"Sau đó còn phải trả lại một đồng đấy."

Tô Cẩm Niên cùng Triệu Lâm rầu rĩ nghiêm trọng ở một bên.

Triệu Lâm sau đó gật đầu, "Ừ, không thể thiếu một đồng này được."

Một tay Tô Cẩm Niên vỗ trán, mặt cũng mất hết.

"Chín chín chín, không thể phá hư con số này! Anh Triệu, đưa tiền."

Trong túi Triệu Lâm căn bản không có một đồng, nhỏ nhất cũng là năm đồng tiền giấy, trong lúc nhất thời, tinh thần Triệu Lâm vô cùng rầu rĩ.

Tô Khả trực tiếp móc ra bốn đồng đưa tới tay Triệu Lâm, sau đó cầm lấy năm đồng trong tay Triệu Lâm, "Anh Triệu, chúng tôi đi á."

Triệu Lâm nhìn bốn đồng xu trong tay, nội lưu đầy mặt: Tô Khả à, em không cần phải đáng yêu như thế!

Tô Khả vô cùng vui vẻ ôm hộp bánh kẹo cưới hình trái tim của hai người trong ngực, ngay cả hai mắt cũng trở nên sáng lên, gặp phải ai cũng cười, cho dù là không quen biết.

Bước chân Tô Cẩm Niên thật nhanh, kéo Tô Khả nhanh chóng rời đi.

Anh nghĩ, có phải không nên tìm cô gái này làm vợ anh hay không? Chỉ là đã ‘vấn đề đóng thuyền’ rồi, hối hận nữa cũng vô dụng, nên nhắm mắt tiếp tục đi tới thôi.

*

Khi Tô Khả cầm đến giấy hôn thú, trong nháy mắt hốc mắt Tô Khả ướt át.

Tô Cẩm Niên đứng ở bên cạnh Tô Khả, nhìn Tô Khả nhìn giấy hôn thú không chớp mắt một cái, trong lòng hơi xúc động.

Tô Khả kéo tay Tô Cẩm Niên, ngược lại thâm tình chân thành nhìn Tô Cẩm Niên, hít hít mũi, nói với Tô Cẩm Niên: "Cẩm Niên, rốt cuộc em có thể quang minh chính đại kéo tay anh, hôn anh rồi."

Vốn là Tô Cẩm Niên định nghe xem miệng Tô Khả có thể nói những gì, nhưng mà lúc nghe đến mấy câu này, anh không nhịn được lão một chút.

Quả nhiên là Tô Khả!

Lãnh đạo Tô Cẩm Niên biết là Tô Cẩm Niên kết hôn, cho nên đặc biệt cho Tô Cẩm Niên thời gian ba ngày nghỉ để kết hôn, để cho sinh mạng theo cô vợ nhỏ của anh vui đùa thật tốt một phen.

Cho nên sau khi từ chỗ đăng ký kết hôn đi ra, Tô Cẩm Niên liền dẫn Tô Khả đi ra bên ngoài.

Đúng vào lúc này, điện thoại Tô Cẩm Niên vang lên, là mẹ của anh gọi điện thoại tới, "Cẩm Niên, hôm nay phải là ngày con nghỉ phép, trở về một chuyến."

Lại là giọng nói ra lệnh, làm cho chân mày Tô Cẩm Niên nhíu lại thật chặt. Nghĩ cũng biết, mẹ của anh gọi trở về, nhất định là đem Hoàng Nghê Thường đó kén rể cho anh.

"Con rất bận." Nói xong, Tô Cẩm Niên cúp điện thoại.

Tô Khả nhìn vẻ mặt Tô Cẩm Niên hình như không được tốt lắm, vì vậy liền hỏi, "Cẩm Niên, sao vậy?"

Tô Cẩm Niên lắc đầu, "Hôm nay em muốn làm gì, tôi đều đồng ý em."

Tô Khả mắt trở nên tròn to, "Thật?"

Tô Cẩm Niên gật đầu.

"Vậy em muốn sinh cho anh đứa trẻ giống anh?" Tô Khả mang tính chất thử dò xét hỏi.

"Bum—" Tô Cẩm Niên không khách khí chút nào gõ một cái trên đầu Tô Khả, "Nói chút thực tế đi."

Tô Khả méo miệng, đầu có chút đau, ánh mắt cũng chưa xốt, cho nên sau đó giọng nói cũng mang chút uất ức, "Người ta cũng chỉ là muốn cùng anh XXOO mà thôi."

"Tô, Khả!" Giọng mặt tuấn tú Tô Cẩm Niên căng lên đỏ bừng.

Tô Khả lập tức đứng nghiêm.

"Em là một cô gái, không thể dè dặt chút nào sao?"

Tô Khả gật đầu, nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Dè dặt lại không thể coi như cơm ăn."

Tại Tô Cẩm Niên là ở cấp độ rất thính, rất nhanh anh sẽ vào bộ đội đặc chủng, đối với lời nói "hơi nhỏ" như vậy của Tô Khả, dĩ nhiên là một chữ đều tóm được rõ ràng không rơi chữ nào. Vì vậy, lại một lần nữa Hoa Sen Trắng lão đạo một cái, trong lòng âm thầm nói, Tô Cẩm Niên, phải làm quen, đây

là người vợ mà anh chọn.

"Cầm Niên, anh có thể gọi em là Khả Khả hay không vậy. Luôn Tô Khả Tô Khả, rất lạnh nhạt."

Tô Cầm Niên mặc kệ Tô Khả, kéo tay Tô Khả đi ra ngoài, giọng điệu khê cứng rắn nói với Tô Khả: "Đi ăn cơm trước."

Ánh mắt Tô Khả sáng lên, vội hỏi, "Sẽ uống rượu sao?"

"."

Tô Khả thấy Tô Cầm Niên không trả lời, liền cho rằng anh "ngâm đồng ý", trong nháy mắt vẻ mặt lộ ra vui vẻ, "Ai ui, muốn cùng em say rượu mất lý trí thì cứ nói thẳng đi, quanh co làm gì thật đáng ghét."

Tô Cầm Niên: "."

"Yên tâm đi, em sẽ uống nhiều một chút, wow wow, mong đợi quá, đêm tân hôn của em."

"."

*

Sau khi mẹ Tô Cầm Niên cúp điện thoại Tô Cầm Niên, hưng hăng đem điện thoại cô trong tay bà ném xuống đất. Dây điện thoại co giãn trương đối đủ, cho nên giữa phòng chấn động từ trên xuống dưới.

"Đưa con trai này!"

"Con trai của cô thì thế nào?" Bố Tô Cầm Niên ngồi ở trên ghế sa lon, rất tự nhiên nhìn vợ vô cùng tức giận, nhìn về mặt giả tạo cao quý của bà ấy từng chút từng chút nứt ra, tâm tình của ông vô cùng tốt.

"Ông không cần vui sướng khi tôi gặp họa! Con trai này ông cũng có phần!" Giọng của bà vô cùng lạnh lẽo, "Nó không nghe lời, thái độ ông vui mừng cái gì? Tôi xem toàn bộ cái đầu lớn tuổi của ông đã thành tương hồ rồi!" (tương hồ: keo đặc)

"Tôi thấy bà là thời mẫn kinh chứ? Bất được ai cũng mắng một trận? Vợ thân ái à, xin hỏi bà tự cao quá mức rồi nghỉ ngơi được chưa? Lấy gương soi ra soi bộ dạng bây giờ của bà, Lão Vu Bà nhìn thấy bà cũng phải đi vòng!" (lão vu bà: bà già mà già lắm lắm)

"Khôn kiếp!" Mẹ Tô Cầm Niên lớn tiếng quát bố Tô Cầm Niên, "Cút đi chết ở cái chỗ hồ ly tinh cho tôi!"

"Cô cho rằng tôi vui lòng ở đây xem sắc mặt cô sao?"

Hai người đang muốn cãi lộn hết sức thì cô giúp việc bên ngoài đi vào, nói với hai người: "Phu nhân, tiên sinh, tiểu thư Hoàng tới."

Trong nháy mắt mẹ Tô Cầm Niên sửa xong tóc mai đã rối loạn của bà, phui quần áo, mặt tươi cười, đi ra ngoài đón, thấy Hoàng Nghê Thường đang đứng ở hành lang.

"Ồ, Nghê Thường, mới đến sao."

Hoàng Nghê Thường cười híp mắt, sau đó cầm lấy một cái túi đưa tới trước mặt mẹ Tô Cầm Niên, "Bác gái, đây là đặc sản của thành phố S mà con mang tới, cũng không phải là cái gì quý giá, nhưng nghe nói có tác dụng dưỡng sinh không tệ nên mang đến cho bác."

Mẹ Tô Cầm Niên nhận lấy, đưa cho người giúp việc chờ đợi một bên, cười híp mắt kéo tay Hoàng Nghê Thường, "Sao vẫn khách khí như vậy, con coi ở đây như nhà mình là được rồi."

Đúng vào lúc này, bố Tô Cầm Niên cũng đi ra, nhìn thấy Hoàng Nghê Thường cùng với bộ dáng của vợ ông như vậy, cũng mỉm cười nói với Hoàng Nghê Thường: "Nghê Thường, con đã đến rồi."

"Chào bác trai ạ." Trong tay Hoàng Nghê Thường còn có hai túi, cô lấy một túi trong đó đưa lên trước, "Bác trai, đây là con mang cho bác một bộ quần áo, cũng không biết bác mặc có thích hợp hay không."

Bố Tô Cầm Niên nhận lấy, "Ha ha, ánh mắt Nghê Thường tốt, dù sao cũng sẽ không sai."

"Bác trai khen nhầm rồi." Sau đó lại nói, "Ông nội đâu ạ?"

"Ông nói con ra nước ngoài đi du lịch rồi." Mẹ Tô Cầm Niên cười híp mắt nói.

Hoàng Nghê Thường gật đầu, đem một túi còn lại giao cho mẹ Tô Cầm Niên, "Đây là một ít đồ cho ông nội, vậy thì bác chuyển thay cháu ạ."

"Cái đứa trẻ này, quả thật là tổn kém."

"Đầu có tốn kém, chỉ cần thân thể bác trai, bác gái, ông nội đều khỏe mạnh, nghìn vàng đều chỉ là rác rưởi."

"Miệng của con bé này giống như quét mật ngọt ấy."

Đĩ nhiên ánh mắt Tô Cẩm Niên nhìn thấy trên tay Hoàng Nghê Thường còn một túi cuối cùng, trong lòng rõ ràng, đây là mua quà tặng cho Tô Cẩm Niên.

Nhưng bà nghĩ đến Tô Cẩm Niên không chỉ cúp điện thoại bà mà còn chưa có trở lại, liền có chút tức giận nói, "Cái thằng con hồ đồ Cẩm Niên này, thậm chí ngày hôm nay nhà cũng không về!"

Hoàng Nghê Thường hơi thất vọng, "Bác gái đừng tức giận, nói không chừng Cẩm Niên đang bận. Con nghe bố nói, làm lính đều rất bận rộn."

Mẹ Tô Cẩm Niên gật đầu, vỗ vỗ cánh tay Hoàng Nghê Thường, "Aiya, con hiểu được là tốt rồi. Một tuần lễ chúng ta cũng chỉ là nghỉ ngơi nửa ngày, có lúc ngay cả thu xếp thời gian nghỉ ngơi cũng không có, chỉ vì bảo vệ quốc gia là một chuyện quang vinh, khổ nữa, mệt mỏi nữa cũng đáng giá."

Hoàng Nghê Thường dùng vẻ mặt vô cùng sùng bái nhìn mẹ Tô Cẩm Niên, "Bác gái, bác thật vĩ đại nha."

Mẹ Tô Cẩm Niên cười cười, "Cũng như vậy thôi."

Hoàng Nghê Thường đem túi đồ cuối cùng giao cho mẹ Tô Cẩm Niên, "Đây là con gửi cho Cẩm Niên, hi hi, bác gái, cũng chỉ có thể để cho bác chuyển thay ạ."

Mẹ Tô Cẩm Niên cười nói, "Bác bận lắm không giúp được. Thứ này con có thể phải tự mình giao đi, như vậy mới có vẻ có lòng thành chứ."

Trong nháy mắt Hoàng Nghê Thường đỏ mặt, nũng nịu gọi một tiếng: "Bác gái ~"

"Đi nào, bác dẫn con đến đơn vị của Cẩm Niên." Nhìn bây giờ cũng khoảng mười hai giờ trưa, chạy đến chỗ Cẩm Niên cao lắm cũng chẳng quá một giờ, tới kịp.

*

Tô Cẩm Niên mang Tô Khả tới một quán ăn bình dân, đồ ăn bên trong vô cùng phong phú. Tô Cẩm Niên vô cùng quen thuộc chỗ riêng tư này, cũng căn dặn Tô Khả chỉ cần ngồi ở vị trí bên kia là được rồi.

Tô Khả đối với món ăn bình dân vẫn cực kỳ thích, chỉ là cô không hiểu, sao cái nơi này, con nhà giàu quyền thế cũng thích ăn.

Nhìn bóng dáng Tô Cẩm Niên đang bận rộn làm nhiều việc, ở trong lòng Tô Khả âm ập.

Có lẽ chính Cẩm Niên không biết anh đang thay đổi, nhưng lòng của cô rõ ràng như gương sáng. Anh, đang vì cô, thay đổi từng chút từng chút.

Nụ cười bò đầy trên gương mặt của Tô Khả, Tô Khả hạnh phúc chống cằm nhìn bóng lưng tuấn tú của Tô Cẩm Niên.

Lúc Tô Cẩm Niên cầm đồ ăn trở lại, chính là thấy vẻ mặt hoa si của Tô Khả như vậy. Đầu Tô Cẩm Niên đầy vạch đen, trong lòng cũng chấp nhận số phận.

Anh đặt một đĩa lại một đĩa thức ăn lên bàn, "Ăn đi."

Tô Khả vô cùng vui vui nói một tiếng về "dạ", rất nhanh liền cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Đồ rất nóng, nhưng vô cùng ngon miệng. Các loại thức ăn, nước uống phong phú, cắn thêm một miếng, hương vị lưu lại trong miệng. Tô Khả ăn ngấu ăn nghiền, ăn say sưa ngon lành. Trong lòng than thở: quả nhiên những thứ này là giá rẻ mà ngon.

Tô Cẩm Niên nhìn Tô Khả ăn vô cùng cao hứng, lạnh lẽo trên mặt cũng đã được phủ lên nụ cười nhàn nhạt. Chỉ là nụ cười này, sau khi Tô Khả nhận được một cuộc điện thoại đã biến mất tích.

Tô Khả đang ăn vô cùng vui vẻ, một số điện thoại lạ liền gọi tới điện thoại Tô Khả, Tô Khả nhận máy.

"Chào chị, xin hỏi chị là Tô Khả phải không?"

"Đúng vậy, tôi là Tô Khả."

"Chào chị, chúng tôi là Viện Kiểm Sát, lần trước vụ án của chị, căn cứ vào điều tra của Tổ Trọng Án chúng tôi, ngày mai sẽ mở phiên tòa. Chị Tô Khả à, mời chuẩn bị sẵn sàng." Giọng điệu của ông không tệ, nhưng nghiêm túc bên trong đó lại làm cho lòng của Tô Khả đặc biệt nghiêm trọng.

Tô Khả nhíu mày.

Người bên kia cũng cúp điện thoại, bởi vì bọn họ biết người phía sau Tô Khả là Tô gia của thành phố B, cho nên giọng điệu của bọn họ vẫn coi là tốt, cũng không có nói thẳng Tô Khả chính là người mang tội giết người, nhưng ngày mai Thẩm Phán thấy chứng cứ, đoán chừng định tội cũng không xê xích gì nhiều.

Chân mày Tô Cẩm Niên nhú chặt.

Anh lại quên Vương gia cũng là nhân vật khó dây dưa.

"Tô Khả, an tâm, có tôi."

Tô Khả gật đầu, trên trán một mảng ưu sầu, "Cẩm Niên, mà em còn sợ. Bởi vì cũng không có chứng cứ, vụ án này cũng treo ở đó."

Đúng, không có chứng cứ, không có chứng cứ có thể chứng minh Tô Khả trong sạch.

Nguyên nhân chủ yếu nhất dẫn đến cái chết của Vương Phú Quý là bị nghẹt chết, có thể nghẹt chết hần, bất kể là Tô Khả hay chính là đàn em của Vương Phú Quý, đều là người bị tình nghi, nhưng lúc tổ điều tra lấy dấu vân tay, cũng không có phát hiện dấu vân tay của hung thủ.

Trong khi điều tra thất vọng, chỉ có thể đổ lỗi là bây giờ hầu hết các phiên phức càng ngày càng thông minh, có lẽ là phim hoạt hình trình thám cầu vòng trong nước đã xem nhiều.

Cái hung thủ giết người thật sự là anh em tốt của Vương Phú Quý, hơn nữa một mực chắc chắn Tô Khả chính là hung thủ giết người, hơn nữa Tô Khả có động cơ giết người cùng với năng lực giết người. Mà hần là anh em rất tốt của Vương Phú Quý là, thời gian đi theo Vương Phú Quý cũng bốn, năm năm rồi, gần như trong vòng người này đều biết, quan hệ của hần và Vương Phú Quý rất thân thiết, làm sao hần có thể vô duyên vô cớ đi làm hại Vương Phú Quý.

So sánh hai góc độ, trong hai người bị tình nghi, Tô Khả bị tình nghi lớn nhất.

Bởi vì bối cảnh người chết rất mạnh, mà thân là một trong những tình nghi, Tô Khả, bối cảnh cũng không thể khinh thường, cho nên cũng khiến cho đến nay Thẩm Phán vụ án này còn chưa định tội, trừ khi cảnh sát có thể tìm được chứng cứ xác thực.

>.

Chuyện này, nói thế nào cũng là giết người, nhưng cô không có quan tâm chút nào. Ở trong đầu của cô, Tô Cẩm Niên mới là trời đất bao la, tiếp theo là cha mẹ của cô. Những người khác không liên quan gì hết, như thế nào đi nữa cô cũng cảm thấy thờ ơ.

Điều này cũng dẫn đến nguyên nhân sau khi Tô Khả trở về từ đồn cảnh sát vẫn tiếp tục 'không tìm không phở' trải qua cuộc sống thoải mái.

Hiện tại người của cục cảnh sát đặc biệt gọi điện thoại tới điện thoại của cô, cô mới phát giác được, nếu như cô tiếp tục như vậy thì thật sự đàn độn u mê làm người ngày thơ thay kẻ khác nhận tội rồi.

Không được, cô không muốn!

Cô biết hung thủ là cái tên kia, nhưng cô không biết vì sao cái tên kia muốn giết Vương Phú Quý, cũng chính là tìm kiếm động cơ giết người của tên kia rất quan trọng.

Ngoài mặt Vương Phú Quý cùng hung thủ giết người là anh em tốt, nhưng mà rốt cuộc là vì cái gì, tên kia muốn Vương Phú Quý vào chỗ chết? Trừ khi tên kia vừa bắt đầu chính là mang theo mục đích giết hần rồi mai phục ở xung quanh Vương Phú Quý.

Tô Khả đem ý nghĩ của cô nói với Tô Cẩm Niên rồi, Tô Cẩm Niên gật đầu, anh cũng nghĩ giống như Tô Khả.

Một người, không thể nào vô duyên vô cớ giết người, trừ khi trong lòng vô cùng biến thái, cái loại mà hoàn toàn gặp người là liền chém..., thế nhưng dù sao người như vậy cũng là số ít, mà hung thủ giết người đó, hiển nhiên không có trong phạm vi vô cùng biến thái đó. Cho nên hần nhất định là có lý do giết Vương Phú Quý.

Chỉ là theo hỏi thăm, sau khi tên kia đi theo bên cạnh Vương Phú Quý, đúng là Vương Phú Quý đã nhiều lần làm chuyện lăng nhăng bản thủ, dĩ nhiên, cũng nhận được từ Vương Phú Quý vô số tiền bạc khen thưởng, theo lý người như vậy cũng sẽ không bởi vì chuyện lợi ích, dưới con nóng giận lại giết bố mẹ áo com chứ.

Một người đàn ông muốn giết một người đàn ông khác, một là có thể bị người đó đoạt người phụ nữ.

Khả năng này rất lớn, bởi vì người Vương Phú Quý này, chuyện thích nhất chính là chuyện vui trai gái, có lúc NP đều có thể phát hiện ở trên giường của hần. (NP: Một nữ với nhiều nam hoặc ngược lại)

Sau đó Tô Cẩm Niên nhú mày, trực tiếp gọi điện thoại cho người quen phụ trách vụ cái chết này, để cho anh ta điều tra giúp bối cảnh gia đình cái tên kia một tay. Nhất là tình hình qua lại với bạn gái.

Sau đó, Tô Cẩm Niên liền kéo Tô Khả đi khu vui chơi. Những chỗ này là những đôi tình nhân thích nhất, Tô Khả vốn còn nhú chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, trong nháy mắt liền đem buồn phiền quăng ra sau đầu, cùng Tô Cẩm Niên điên cuồng thật tốt một trận, mới là 'đạo làm vua'.

Đợi đến gần tối, Tô Khả mới lưu luyến không rời mà tách khỏi Tô Cẩm Niên. Nhưng lòng của cô thỏa mãn, bởi vì trong ngực cô ôm phần giấy hôn thú thuộc về cô.

Tô Cẩm Niên cũng trở về tới đơn vị của anh, anh nhìn người lãnh đạo đang già bộ, mặc dù lãnh đạo ‘mày nhú mặt nhăn’ lại ý tứ sâu xa nói một câu, "Vợ không thể bạc đãi." Cũng sẽ không có câu sau.

Ra khỏi phòng làm việc lãnh đạo, còn chưa đi được mấy bước thì bị Lý Quân cản lại.

Lý Quân nói với Tô Cẩm Niên: "Cẩm Niên à, nhanh đến phòng trực đi, chính là thời gian mẹ cậu đợi cậu rất lâu. Sắc mặt cũng rất khó coi đấy."

Tô Cẩm Niên nhú mày, sao mẹ của anh chạy tới nơi này chứ?

"Được."

"Đúng rồi, cùng đi còn có một ca sĩ vô cùng nóng bây giờ đấy. Tiểu tử cậu, cho tới bây giờ điểm phúc đều không cạn, nhưng mà không được phụ lòng em gái Tô Khả nha, nói thế nào cậu cũng kết hôn cùng cô ấy."

Tô Cẩm Niên nhú mày nhìn Lý Quân, "Làm sao cậu biết?"

"Mới vừa đi chỗ lãnh đạo không cẩn thận nghe được ông ấy lầm bầm á..., cậu cũng có ý tốt đấy, cũng không nói với bọn anh em chúng mình một tiếng, lão đại không mang theo lên lút đi như vậy chứ."

Tô Cẩm Niên nhìn Lý Quân, "Vẫn chưa tới lúc."

Lý Quân gật đầu, tất nhiên là anh ấy cảnh ngộ của nhà giàu có quyền thế, chỉ là ngược lại anh cười một tiếng “Hắc hắc”, "Mặc kệ như thế nào, Tô Khả là cô gái tốt. Một lòng một dạ đuổi theo cậu nhiều năm như vậy, cậu quảng nhiều sắc mặt như vậy cũng không thấy tinh thần cô ấy giảm thấp xuống, tính tình như vậy thật khó gặp nha."

Đầu Tô Cẩm Niên đầy vạch đen, "Không bằng cậu nói là cô ấy ‘không có tim không có phổi’ đi."

"Hắc hắc." Lý Quân cười, "Thật ra thì mình đã sớm biết, cậu và Tô Khả này chắc chắn có thể thành."

Tô Cẩm Niên nhú mày nhìn Lý Quân.

"Đừng có dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, mình không chịu nổi," Nói xong, Lý Quân cợt nhả mà cười một tiếng với Tô Cẩm Niên, "Phải biết rằng, thái độ cư xử của người như cậu ấy đối nam sinh và nữ sinh có thể nói là khác biệt trời vực, ngày thường trừ Trịnh Duyệt có thể đến gần cậu, chúng mình thật đúng là chưa từng thấy cậu nói với nữ sinh nào quá nửa câu. Mà cùng Trịnh Duyệt ở chung một chỗ cũng chỉ bởi vì là ‘thanh mai trúc mã’. Nhưng mà cậu đối với Tô Khả cũng như vậy. Mình còn nhớ lần đầu tiên khi gặp Tô Khả, khi đó đại học của Tô Khả còn chưa bắt đầu quân huấn, đi trên đường, cô ấy cũng chỉ là hỏi đường. Đổi thành những nữ sinh khác, dù là ánh mắt trần trần trụi trụi nhìn cậu, sắc mặt cậu cũng không thay đổi, coi người ta như không khí. Nhưng mà đối với Tô Khả, quả thật cậu đã xi mũi coi thường. Khi đó một đám người chúng mình liền kinh ngạc không thôi. Sau đó chính là mỗi lần nói đến Tô Khả, cậu luôn luôn vẫn tự hào về sự bình tĩnh và thoải mái lại tức khắc trở nên nóng nảy không chịu nổi. Thái độ cậu đối với Tô Khả, thật sự là quá đặc biệt rồi. Mặc dù cậu nói rõ là vô cùng ghét cô ấy, nhưng mấy người trong phòng chúng mình có ai tin à?"

"."

"Chưa có người nào sẽ ngầm cho phép người đáng ghét đi theo phía sau mình. Cẩm Niên, cậu chưa hề phát hiện, cậu vẫn ngầm cho phép Tô Khả đi theo phía sau cậu."

Tô Cẩm Niên nhú mày suy nghĩ sâu xa.

Lý Quân tiếp tục nói, "Thừa nhận đi, cậu đối với Tô Khả không giống như vậy. Mình cũng thật thích cô gái nhỏ kia làm chị dâu của bọn mình. Ha ha, mình đi trước nha."

Tô Cẩm Niên nhìn bóng lưng Lý Quân rời đi, thờ dài, thật là như vậy sao?

*

Mẹ Tô Cẩm Niên và Hoàng Nghê Thường đợi một chút ở phòng trực.

Khi Tô Cẩm Niên đi vào, mặc dù mẹ của anh cười nói, "Cẩm Niên, rốt cuộc con đã tới." Nhưng bên trong lạnh lẽo thấu xương, anh có thể cảm giác được.

Hoàng Nghê Thường nhìn Tô Cẩm Niên, khóe miệng nổi lên một nụ cười hào phóng, "Anh đẹp trai à, muốn chờ anh đúng thật không phải là chuyện dễ dàng."

Ánh mắt Tô Cẩm Niên cũng không nhìn Hoàng Nghê Thường.

Trong lòng Hoàng Nghê Thường giận đến nghiến răng, trong lòng cũng càng thêm kiên định quyết tâm muốn đem Tô Cẩm Niên đuổi tới tay.

"Mẹ, có chuyện gì sao?"

“Không có chuyện thì không thể tới xem con trai của mình một chút à.” Trog lòng mẹ Tô Cẩm Niên kêu tức một tiếng, sau đó nghĩ đến cả một buổi chiều anh cũng không có ở đơn vị, liền hỏi, “Buổi chiều con đi chỗ nào đấy?”

“mẹ, con không phải ở lĩnh dưới tay mẹ, và lại chuyện con đi đâu là của con, con có cần thiết phải báo cáo một tiếng với mẹ sao?”

“Mẹ là mẹ của con! Mẹ muốn biết rõ con đi đâu thôi!”

Tô Cẩm Niên nhìn mẹ anh, cười lạnh, “Mẹ có thể lấp đặt thiết bị theo dõi.”

Sắc mặt mẹ Tô Cẩm Niên vô cùng khó coi.

Hoàng Nghệ Thường đứng ở một bên nhìn thái độ Tô Cẩm Niên như vậy, trong lòng cũng bất ổn. Trực giác nói với cô ta là người đàn ông này so với những người đàn ông bình thường khác còn khó chinh phục hơn. Nhưng cô ta không phải người dễ dàng nhận thua, hơn nữa mẹ của anh đều đứng về phía cô ta, cô ta lại vô cùng ưu tú, không có lý do nào vẫn không thể bắt được anh như vậy.

Vốn là lòng tin Hoàng Nghệ Thường hơi mất mát, sau khi nghĩ tới đây thì lòng tin lại tràn đầy.

Cô đưa túi trong tay qua, “Cẩm Niên, đây là chút quà nhỏ em tặng cho anh.”

Tô Cẩm Niên nhận cũng không có nhận, ánh mắt thẳng tắp nhìn mẹ anh, “Mẹ, nếu như nói chỉ là đến xem con, như vậy mẹ đã thấy rồi.”

Quan hệ của mẹ anh với anh ngày càng tiến vào điểm đóng băng, Tô Cẩm Niên cũng không có ý định sửa chữa tốt mối quan hệ với mẹ anh, ít nhất đến khi mẹ anh bỏ đi ý nghĩ những tay vào chuyện hôn sự của anh trước.

Nhưng mà bây giờ coi như bà muốn những tay cũng không còn biện pháp nào, bởi vì anh đã đăng ký kết hôn với Tô Khả.

Hiển nhiên mẹ Tô Cẩm Niên nghe được Tô Cẩm Niên có ý đuổi khách, luôn miệng nói ba chữ, “Được”, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tô Cẩm Niên, “Thật là con trai tốt mà tôi sinh ra.”

Sắc mặt Tô Cẩm Niên như cũ.

Mẹ Tô Cẩm Niên bị tức đến gần chết, cũng may Hoàng Nghệ Thường ở bên cạnh còn chưa đến mức luống cuống.

Hoàng Nghệ Thường đi lên trước, muốn kéo tay Tô Cẩm Niên qua nhét đồ đến tay Tô Cẩm Niên. Chỉ là tay còn chưa đụng tới tay áo Tô Cẩm Niên, theo bản năng Tô Cẩm Niên vung tay lên.

Tất nhiên Hoàng Nghệ Thường chưa đụng tới tay Tô Cẩm Niên, cho nên sắc mặt vô cùng lúng túng, tay cô ta lơ lửng giữa không trung, ánh mắt nhìn thẳng Tô Cẩm Niên, “Tô Cẩm Niên, anh cũng không thể cần phải có chút phong độ đàn ông sao?”

Tô Cẩm Niên nhìn Hoàng Nghệ Thường, “Tôi đã từ chối cô hai lần, cần gì ưỡn mặt đưa tới cửa để được nhục nhã.”

Trong nháy mắt sắc mặt Hoàng Nghệ Thường trắng bệch.

Cô ta nhìn Tô Cẩm Niên, sau đó xoay người nói với mẹ Tô Cẩm Niên: “Bác gái, con nhớ con còn có chuyện nên đi trước ạ.”

Mẹ Tô Cẩm Niên há hốc mồm, nói không ra nửa câu để giữ lại, chỉ là nói với cô ta, “Là thằng ranh này khôn khiếp, Nghệ Thường, con không cần so đo với thằng ranh ngu ngốc này.”

Hoàng Nghệ Thường cười yếu ớt, nói với mẹ Tô Cẩm Niên: “Bác gái, thật sự là con có việc gấp, trước hết bác trò chuyện với Cẩm Niên đi, con tự về trước.” Nói xong lại đem đồ ném tới trên đầu Tô Cẩm Niên, “Có muốn lấy hay không tùy anh, em tặng đồ gì đi thì tặng rồi sẽ không lấy lại.”

Mặt Tô Cẩm Niên xanh mét, túi đồ rơi xuống từ đỉnh đầu anh, là một chiếc mũ lưỡi trai rất đẹp, Tô Cẩm Niên nổi giận mà trực tiếp đem đồ ném vào thùng rác trong phòng trực.

Ánh mắt Hoàng Nghệ Thường quét qua, thân thể cứng đờ, xoay người rồi đi.

Mẹ Tô Cẩm Niên nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tô Cẩm Niên, “Lễ độ gia giáo của con đi đâu rồi?”

Tô Cẩm Niên ngẩng đầu, “Đối với con đồ con không thích, mà nói chính là không bằng đồ bỏ đi.”

Mẹ Tô Cẩm Niên giận đến ngực phập phồng kịch liệt, sau đó giống như là nghĩ đến cái gì đó, lớn tiếng hỏi, “Buổi chiều hôm nay con cũng ở chung một chỗ với cô gái quê mùa đó có phải hay không?”

Tô Cẩm Niên lạnh lùng nhìn.

“Xem ra là thật rồi!” Mẹ Tô Cẩm Niên nắm chặt quyền, “Xem ra không dạy dỗ cô gái kia một chút, con là”

Tô Cẩm Niên biết tính tình của mẹ ‘thà làm ngọc vỡ còn hơn làm ngói lành’, nhìn bộ dáng của bà, Tô Cẩm Niên nói, “Con đã nói chuyện tình cảm của con thì con tự sẽ làm chủ! Mẹ không cần để con biết mẹ lại đi gây sự với cô ấy!” (thà làm ngọc vỡ còn hơn làm ngói lành : chỉ làm người sĩ diện hào, vì sĩ diện mà làm khổ bản thân, làm khổ luôn người khác)

Chia tay với Tô Khả, vốn là không có ở cùng nhau, chia tay cũng không hề gì, chỉ là đã kết hôn. Nhưng bây giờ không đúng lúc đem tin tức anh kết hôn cùng Tô Khả công bố ra.

Mẹ Tô Cẩm Niên nghi ngờ nhìn Tô Cẩm Niên mấy lần, “Mẹ hi vọng con đừng gạt mẹ.”

“Mẹ, con rất mệt mỏi, hãy đi về trước đi.”

Mẹ Tô Cẩm Niên cũng không lưu luyến nhìn con trai một chút liền rời đi, trong lòng một hồi ức. Mặc dù quả thật khi anh còn bé bà nợ anh, nhưng những năm nay, bà không hết sức bù đắp sao? Hơn nữa, gia đình bọn họ như vậy, kết hôn cái gì, cái nào không phải người lớn làm chủ chứ. Lại cứ như thằng ranh con này, tính tình lại bướng bỉnh như vậy, thậm chí công khai tranh luận với bà.

Rõ ràng là một đứa trẻ nghe lời, nhưng bây giờ để cho bà giận đến hận không thể đẹp anh chụp trở về bụng của bà! Cũng may anh vẫn chia tay cô gái kia, nếu không sau này anh sẽ biến thành hình dáng gì bà cũng không biết!

*

Sau khi Tô Cẩm Niên trở về tức xa, liền cởi quần áo nằm ở trên giường. Thật sự là anh quá mệt mỏi, nằm ở trên đó không muốn nhúc nhích chút nào.

Một tờ giấy hôn thú đặt trong ngực làm anh khó chịu, anh lấy ra, nhìn về mặt cười trên đó của Tô Khả, nhớ đến cô ở chỗ đăng ký kết hôn làm những hành động cầu nhau ngốc nghếch kia, anh lắc đầu bật cười, liền đứng dậy đem giấy hôn thú đặt vào ngăn kéo của anh khóa lại.

Cùng Tô Khả kết hôn, đây là chuyện mà anh chưa từng nghĩ tới bao giờ. Nhưng mà đối mặt với mẹ anh đây đưa hết lần này tới lần khác, anh cũng thật sự là mệt mỏi không chịu nổi, chỉ có thể ra hạ sách này. Anh biết, điều này đối với Tô Khả không công bằng, nhưng anh không còn cách nào khác.

Bởi vì anh không có đặc biệt thích phụ nữ

Nghĩ tới đây trong nháy mắt trong đầu Tô Cẩm Niên hiện ra câu nói kia của Lý Quân : Tô Cẩm Niên, cậu đối với Tô Khả là khác biệt.

Anh nhíu mày, nhớ tới gần ba năm nay, người xuất hiện nhiều nhất trong sinh hoạt của anh thật sự là Tô Khả. Đầu óc của anh thỉnh thoảng hiện ra hình ảnh của cô.

Cười, bi ối, điên cuồng, cuồng nhiệt, khả ái, thẹn thùng, không biết xấu hổ...

Con người cô, cũng rõ nét sống trong đầu óc của anh.

Anh bị cảnh tượng này làm giật mình, trước kia suy nghĩ qua nhiều lần về quan hệ của anh và Tô Khả, nhưng mà mỗi lần đến chỗ mấu chốt, hệ thống phòng độc của anh sẽ tự động sinh ra cảnh báo, ngăn cản anh tiếp tục nghĩ sâu hơn.

Nhưng Tô Khả giống như là vì rút thế hệ N được cải tiến, chỗ nào cũng có. Trong nháy mắt làm cho hệ thống phòng độc anh vẫn tự hào bị hỏng mất, cho tới chỗ nào trong ký ức cũng tràn đầy bóng dáng của cô.

Thậm chí trái tim của anh cũng nhảy lên, cũng sẽ không nhịn được len lén đập nhanh hơn.

Sau đó, Tô Cẩm Niên mở màn hình ra, trên màn ảnh là một tấm hình, phát trên hiện lên là Tô Khả hôn má anh, trên mặt nah là bất đắc dĩ.

Tấm hình này là hôm nay Tô Khả chụp.

Cô nói, cô đã là vợ của anh rồi, anh phải luôn luôn nghĩ tới cô.

Cô nói, điện thoại di động của anh không có nửa tấm hình của cô, như vậy không có lợi cho việc xây dựng gia đình hòa thuận, cho nên, phải mau chụp hình của cô hơn nữa đặt làm màn hình bảo vệ.

Vì vậy, anh bị cô kéo cúi người xuống, chụp mấy tấm, sau đó cô chọn lựa, liền chọn tấm hình này làm màn hình bảo vệ. Bởi vì tấm hình này, hai người bọn họ nhìn rất giống như vợ chồng ân ái.

Bây giờ nhìn cô mở to mắt cười trên đó, trái tim anh lại khê nóng lên.

Đúng vào lúc này, điện thoại di động rung rồi reo lên, là bên kia gửi tin tức tới.

Thì ra là ban ngày anh để cho người ta điều tra cái gia thế người kia đã điều tra xong hoàn toàn. Trên đó nói, người này cũng không có qua lại với bạn gái gì, bình thường có nhu cầu sinh lý, đều trực tiếp gọi cho ‘lưu oanh’ (gà móng đỏ). Mà hiện tại thành viên trong gia đình của hắn chỉ còn lại bố mẹ hắn và hắn, từng có người em gái, bị người ta cưỡng bạo sau đó tự sát.

Mấy chữ cường bạo trước mắt, làm cho mắt Tô Cẩm Niên khê nheo lại.

Khi Tô Cẩm Niên nhìn thấy Tô Khả, anh khó có thể quên, Vương Phú Quý là muốn cường bạo Tô Khả. Nghĩ đến lúc ấy nếu như không phải là Tô Khả có cây gậy dài trong tay, nói không chừng...

Màu sắc của đôi mắt anh càng thêm tối, đột nhiên một ánh sáng thoáng qua, anh nhấn tin cho bạn tốt bên kia, hỏi anh ấy, có thể tra rõ tên ban đầu cường bạo em gái hắn là người nào hay không.

Chờ đợi khá lâu, bóng đêm trời vẫn lạnh lẽo như nước.

Khi âm thanh điện thoại di động ‘tút TUT’ vang lên lần nữa, đôi mắt Tô Cẩm Niên cũng sâu hơn.

*

Lúc Tô Khả trở lại ký túc xá, mấy bạn cùng phòng vây quanh Tô Khả, “Thành công rồi?”

Tô Khả đã mua kẹo từ bên ngoài về rồi, cho nên vô cùng hả hê lấy kẹo ra, “Đến đây, chia ra ăn nè, chỉ là các cậu không thể đem tin mình đã kết hôn lan rộng ra ngoài, nếu không mình thăm lăm đấy.”

“Yên tâm, chúng mình hiểu rõ.” Mấy bạn cùng phòng cướp sạch hết kẹo.

Vương Mộng Mộng lại nói, “Tô Khả, lấy giấy hôn thú ra cho chúng mình xem một chút đi.”

Tô Khả cẩn thận từng li từng tí đem giấy hôn thú lấy ra, nói với mọi người, “Mình nói các cậu đấy, phải cẩn thận đó.”

“Hiểu rồi á.” Mọi người trực tiếp cầm lấy, sau đó cẩn thận từng li từng tí mở ra, nín thở im hơi lặng tiếng.

“Chà chà, là thật!” Nhìn dấu in nổi này, ngón tay sờ lên rất có cảm giác. Mấy bạn cùng phòng nghiên cứu một hồi lâu, cảm khái nói, “Vẫn là quân hôn nhân! Giấy hôn thú cũng không giống bình thường.”

Đầu Tô Khả đầy vạch đen.

“Cô thiếu nữ của ký túc xá chúng mình cứ thỉnh linh lập gia đình như vậy, ài ya, cảm giác đầu tây này thật tốt.”

Trần Tĩnh Tĩnh ngửa đầu nội lưu đầy mặt (không biết cảm giác đầu tây là gì nhỉ, chắc là ngọt ngào đấy)

“Đúng vậy nha, trước đó mình đây tìm đàn ông, lại còn trong lúc ế hàng, điều này làm sao mà mình chịu nổi.” Vương Mộng Mộng vỗ ngực liên tục.

“Đại mỹ nhân” như mình đây cũng không có người nào hỏi thăm”. Kiều Nhạc chớp mắt mấy cái, nhưng không có nửa giọt nước mắt.

“Cút đi!” Mấy người khác loi chơi lên.

“Ài ya, Tô Khả, cậu và Hoa Sen Trắng đã XQ chưa?” Đây mới là vấn đề họ quan tâm nhất.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại Tô Khả lại một lần nữa reo lên, cũng may lần này không phải ‘Bản sắc dân tộc đẹp nhất’, nếu không khẳng định lần nữa rước lấy cái xem thường của chúng bạn cùng phòng.

Tô Khả nhìn tên phái trên, khoe môi lộ ra nụ cười mỉm, sau đó âm thanh ngọt ngào cũng phát ra, “Cẩm Niên~”

Mấy bạn cùng phòng run run một hồi, chỉ là mỗi người đều vênh tai lên định nghe Tô Cẩm Niên nói cái gì với Tô Khả. Gào khóc a, cơ hội như thế này thật sự là quá hiếm, Tô Cẩm Niên chủ động gọi điện thoại cho Tô Khả nhà! Không biết núi băng to như vậy nói cái gì trong điện thoại, nói thế nào thì hôm nay cũng là ngày cưới của hai người bọn họ.

Tô Khả tròn mắt nhìn họ mấy cái, đi xa.

“Tô Cẩm Niên nói với Tô Khả: ‘Ngày mở phiên tòa, ở trường học, chờ tôi.’”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Là xe, từ từ bỏ, cô ta cũng không khá hơn chút nào, tốc độ tương đối chậm chạp, so với rùa cũng nhanh hơn hơn bao nhiêu. Cộng thêm cô lại lái Rambo màu hồng vô cùng lóa mắt, cho nên hấp dẫn không ít tầm mắt của sinh viên trẻ tuổi tới lui ngang qua.

Trong xe cô ta nhú mảy, trong lòng có chút bức dọc, sau đó đem cửa sổ xe hạ xuống một chút, nhìn những thanh niên tới lui, kết cặp mà đi, không nhận được đem một vài bóng dáng tình nhân thay vào cô ta và Tô Cẩm Niên.

Xe bò tới, mặc dù khoảng cách chậm hơn nữa, đoạn đường chính của Đại Học Thành cũng được cô ta bò xong rồi. Lúc này, trước mặt cô xuất hiện một ngã tư đường, xe cô đông đúc, một mảnh phấn hoa. Lúc này cô ta mới phát hiện ra, khi cô ta lái xe khỏi đó đã đánh mất dấu vết của Tô Cẩm Niên.

Phía sau là âm thanh ‘bim bim’ một hồi, đại khái đều thúc giục cô ta lái xe. Cô ta không một chút cử động, trực tiếp đem xe rẽ sáng hướng khác ở đầu rẽ, định trực tiếp đến trường quân đội.

Cô ta cũng không biết rốt cuộc trường quân đội của Tô Cẩm Niên ở chỗ nào, cho nên khi xe của cô lại một lần nữa trở lại đường chính của Đại học Thành, cô hơi dừng lại, mở cửa sổ xe hỏi một sinh viên đi ngang qua.

Một lúc sau, cả người và xe của cô ta xuất hiện ở cổng trường quân đội.

Bởi vì là thứ hai, trường quân đội vắng vẻ, chỉ có phòng bảo vệ có một bác bảo vệ đang đeo kính lão xem báo, thỉnh thoảng nhìn coi có người hay không mà thôi.

Cô ta đi vào phòng bảo vệ.

“Chào bác.” Đặc điểm lớn nhất của người Hoàng Nghê Thường này chính là, mặc dù trong lòng cô ta vô cùng xem thường khinh bỉ người nọ, trên mặt cũng sẽ không biểu lộ ra, ngược lại, cô ta biết cười vui vẻ nhẹ nhàng, có vẻ vô cùng dễ thân với người bên cạnh.

Bác bảo vệ hơi ngẩng đầu lên, mắt kính lão dăng lên một tầng ánh sáng. “Vụt” ánh mắt cứ từ phía dưới nhìn lên như vậy, miệng khẽ cong lên, “Ừ?”

Hoàng Nghê Thường nhìn nét mặt bác bảo vệ, trong lòng khẽ khó chịu, nhưng trên mặt cô ta tràn đầy nụ cười như cũ, cô ta nói, “Bác này, mới vừa có một chiếc xe Jeep quân dụng lái vào sao?”

“Mới vừa?” Bác bảo vệ nghi ngờ không hiểu.

Hoàng Nghê Thường gật đầu, “Có lẽ chính là hơn mười mấy phút trước, bác có thấy một chiếc xe Jeep quân dụng lái không?”

“Không có.” Bác bảo vệ tiếp tục cúi đầu, nhìn tờ báo trong tay.

Hoàng Nghê Thường nghiêng răng trong lòng, sau đó tiếp tục nói, “Làm sao không có chứ? Bác suy nghĩ kỹ lại một chút đi? Chính là khoảng mười phút trước ấy?”

“Cái cô gái nhỏ này là trách tôi lớn tuổi nhớ không rõ sao?” Bác ấy khó chịu.

Hoàng Nghê Thường cười, “Đại gia, không phải tôi có ý này. Là như vậy, trường quân đội này là trước kia mẹ của chồng sắp cưới cho biết, mười phút trước anh ấy lái xe vào nơi này, tôi theo anh ấy tới đây, không cẩn thận mất dấu, đúng lúc này điện thoại di động hết pin, cho nên...”

“Cô gái nhỏ à, bác không có lừa cô, ở đây thật không có xe jeep cô nói đi vào nha. Mặc dù tuổi của tôi có chút lớn, nhưng trí nhớ không thể kém hơn so với những người trẻ tuổi các cô đâu.”

Đầu mày Hoàng Nghê Thường giật giật.

“Tôi nói với cô, tôi thật sự không lừa cô. Tôi đây, đối với mọi người, mọi chuyện trong trường quân đội này rõ như lòng bàn tay. Hiệu trưởng trường quân đội chúng tôi là sĩ quan bộ đội cao cấp nhất bị mệnh du, một năm trước đi tới đi lui đụng phải cột điện, trong số tốt nghiệp năm nay có một anh chàng rất đẹp trai, gọi là Mạc Mặc, mấy ngày trước bị mấy cô gái nhỏ bên ngoài trường đuổi theo muốn rút quần lót,... còn có..., hàng năm trường quân đội chúng tôi có sáu trăm sinh viên tốt nghiệp cực kỳ ưu tú nha, tên của bọn họ là Vương X, Lý X....XXX”

Hoàng Nghê Thường nghe ông già này nói tới nước miếng văng tung tóe, thật muốn một cái tát đánh tới.

Cô ta cắn bản không cùng ông nói cái này được chưa?

“Bác à, vậy tự tôi đi tìm.” Hoàng Nghê Thường thật sự nhận không được ông cụ dong dài này, không nhận được nói.

Mà bác bảo vệ đang nói cao hứng, nghe câu này của Hoàng Nghê Thường, ông chỉ lo nói tiếp, về mặt hồng hào, “Cô gái nhỏ, tôi không chỉ biết những thứ này, tôi còn biết rất nhiều người bạn gái họ là ai đấy. Cô xem, tôi mới vừa nói Mạc Mặc với cô, bạn gái cậu ấy chính là hoa khôi của trường chúng tôi – Lê Lê á, người đó người nào... còn có nhe, ngay cả Tô Cẩm Niên tốt nghiệp vào hai năm rưỡi trước đây, bạn gái của cậu ấy gọi là Tô Khả, tôi đều còn nhớ rõ nha!”

Tô Cẩm Niên lái xe đi thẳng tới trường Tô Khả, cô đã chờ bên ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn hết nhìn đông nhìn tây, rõ ràng cho thấy đang chờ anh đến. Màu vàng kim sáng rỡ rơi trên vai của cô, giống như một bộ quần áo lụa mỏng manh.

“Tô Khả”. Anh dừng xe, quay cửa xe xuống, gọi cô.

Tô Khả nghe giọng Tô Cẩm Niên, nghiêng đầu, mặt mày cũng sáng lên, khoe miệng cũng cong cong cười, vội vàng chạy tới chỗ anh, vô cùng chủ động mở cửa xe ngồi lên.

“ông xã.”

Đầu mày Tô Cẩm Niên giật giật, “Đã ăn sáng chưa?”

“Hi hi, còn chưa ăn, chờ ông xã cùng ăn.” Tô Khả vô cùng tự giác đem sự xưng hô Cẩm Niên này trực tiếp thay bằng hai chữ ‘ông xã’. Ôi chao, mỗi lần kêu, trong lòng cô liền ấm áp, giống như ăn vô số thần dược, thuốc tiên vậy.

Tô Cẩm Niên vỗ trán, “Tô Khả, em...”

“Hả?”

“Vẫn là gọi tên của tôi đi.”

Tô Khả bĩu môi, “Vì sao, hai ta cũng nhận giấy kết hôn rồi, anh chính là người đàn ông của em, em gọi anh là ông xã quan trọng lắm đấy.”

“Tô Khả.”

“Cắt~” không kêu thì không kêu, dù sao sự thật cũng là vậy. Nghĩ xong Tô Khả lấy một túi điểm tâm ra, “này, những thứ này là điểm tâm, anh cũng mau ăn chút đi.”

“Tôi đã dùng rồi, em ăn đi.” Nói xong Tô Cẩm Niên lái xe đi tới tòa án.

Tô Khả tính ăn một chút, một hồi lâu, “Aiya, em là công dân tốt như vậy lại chạy tới tòa án, điều này làm cho đám phần tử phạm tội trái pháp luật kia làm sao mà chịu nổi chứ.”

Tô Cẩm Niên cười cười, “Không sao đâu.”

Trên thực tế, quả thật là không có sao, dĩ nhiên, đây là nói sau.

Khi hai người đi tới tòa án, vợ chồng Vương gia đã đến, lúc thấy Tô Khả đến, con ngơoi cũng to ra. Nhất là mẹ Vương Phú Quý, căm hận nhìn chăm chăm Tô Khả, “Cô trả con trai lại cho tôi!”

Tô Khả lười phải so đo cùng bà ấy, nói thế nào đây cũng là một người mẹ mất đi con trai cưng. Chẳng qua nếu như không phải bà không giáo dục con của bà thật tốt, làm sao đứa con của bà có thể chết sớm như vậy.

“Tôi không có giết con trai của bà.” Tô Khả vẫn câu nói kia.

“Cô gái, đừng tưởng rằng có Tô gia làm chỗ dựa cho cô thì cô có thể trốn chế tài của luật pháp”. Bố Vương Phú Quý cũng giận dữ không thôi.

Tô Khả hét cầm lên, “Tôi vẫn là câu nói kia, giết con trai ông là người khác.” Ánh mắt Tô Khả thông dong lướt qua người của cái tên nghi phạm lại còn đến trẻ.

Người kia nhìn thấy Tô Khả, hai quả đấm nắm chặt, “Cái người phụ nữ độc ác này giết chết lão đại!”

Tô Cẩm Niên thờ ơ nhìn hán một cái, sau đó vỗ vai Tô Khả, “Chúng ta vào đi.”

Người kia bị ánh mắt Tô Cẩm Niên nhìn đến phải hoang mang

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chân tướng rõ ràng

Mở phiên toà.

Ở chỗ vợ chồng nhà họ Vương, luật sư bọn họ đang dùng máy vi tính để PPT, trên màn hình lớn, cái gọi là chứng cứ là hình thức phát những tấm hình, sau đó, người luật sư kia trình một phần tài liệu trong tài liệu lên cho quan toà, mà những cái được gọi là "chứng cứ" cũng nhắm thẳng vào phạm nhân Tô Khả. (PPT : giống trình chiếu slide)

Nét mặt quan toà vô cùng nghiêm túc, trong một phần tư liệu đó xem không sót một chữ.

Mà ánh mắt vợ chồng nhà họ Vương nhìn Tô Khả là hoàn toàn đỏ ngầu, làm như muốn băm Tô Khả làm trăm mảnh. Bên cạnh bọn họ là tên còn lại, cũng chính là người bị tình nghi thứ hai, lúc này đang dùng vẻ mặt đắc chí nhìn Tô Khả.

Lúc này, luật sư Tô Khả đứng dậy, về mặt bình tĩnh tự tin nói với quan tòa: "Kính thưa quý tòa, những thứ này đều là chứng cứ bên ngoài, tài liệu chỗ này của tôi có một video tài liệu vô cùng thú vị. Tin rằng xem phần tài liệu này, tất cả chân tướng đều lộ rõ ràng."

Tô Khả nghi ngờ liếc nhìn luật sư của mình, nhưng mà nghĩ đến ông ấy là do chính Tô Cẩm Niên giúp cô chọn luật sư biện hộ thì cũng an tâm.

Người luật sư kia đứng dậy, cắm USB vào máy chủ, sau đó trực tiếp mở video ra. Phía trên màn hình đúng là toàn bộ quá trình lúc người kia giết chết Vương Phú Quý.

Lúc đầu video là đoạn trống không, chỉ loáng thoáng có thể nghe tiếng khóc khê của Tô Khả. Sau đó, trong video liền xuất hiện khuôn mặt cực lớn, hiển nhiên là của kẻ bị tình nghi thứ hai.

Hắn nhìn Vương Phú Quý la hét: "Lão đại lão đại!" Nhưng mà một tay của hắn lại lặng lẽ làm nghẹt mũi Vương Phú Quý. Bởi vì Vương Phú Quý thiếu đường mà tỉnh lại. Mà kẻ đó, trong nháy mắt diện mạo lại trở nên dữ tợn, thậm chí đáy mắt còn có một nụ cười khi được như ý, dùng khẩu hình nói: "Mày, đi, chết, đi!" Nói xong, còn lớn tiếng nói, "Lão đại, lão đại!"

Ba phút sau, Vương Phú Quý liền chết, mà từ đầu đến cuối hắn vẫn kêu "Lão đại", về mặt vẫn vui vẻ.

Mọi người giật mình, xôn xao một hồi.

Kẻ bị tình nghi thứ hai cũng hoảng sợ luống cuống.

Vợ chồng nhà họ Vương ở bên cạnh hắn, Liễu Thần, cũng chính là mẹ Vương Phú Quý, trong nháy mắt hơi thở dồn dập, sau đó nhắm mắt lại, đã ngất xỉu.

Bà không thể nào chấp thu được tự bà trở mặt nhìn con trai của bà chết đi, mặc dù con trai của bà cũng đã sớm nằm trong đất vàng.

Mà cả mặt Vương Đại Chí cũng đỏ bừng, ngay cả vợ ông ngất đi cũng không có để ý tới, chỉ nhìn video phía trên, gân xanh trên trán nổi lên, rất là kinh khủng. Ông hận không thể quay ngược thời gian, cứu con trai của ông ra. Sau đó, ông ấy quay đầu nhìn về mặt sợ ngây người của hung thủ thật sự một chút, dùng hết sức lực cho hắn một quyền.

Người nọ không kịp phòng bị nữa, bị Vương Đại Chí mập mạp đánh nhào trên đất, thuận thế Vương Đại Chí thân thể mập nặng ngồi trên người kẻ đó, tiếp tục hành hung. Cái hung thủ giết chết con trai ông, hung thủ giết chết con trai ông!

Lòng Vương Đại Chí đều chỉ còn dư lại đầy những lời này, quả đấm cũng càng ngày càng mãnh liệt, "Mày trả con trai cho tao! Tên súc sinh nhà mày! Trả con trai cho tao!" Một quyền lại một quyền, cũng có thể so với ông vua đầu quyền rồi. Rất nhanh, mặt của hung thủ giết người thật sự đầy máu ứ đọng cùng vết máu, thân thể không ngừng lăn lộn trên mặt đất rên rỉ.

"Yên lặng!" Quan tòa mở miệng nói.

Mấy kiểm sát viên lập tức kéo Vương Đại Chí đang tức giận kéo ra, một kiểm sát viên khác mang Liễu Thần ngất xỉu còn lại ra ngoài, mấy cảnh sát còn lại nhanh chóng lấy công ra công hung thủ giết người thật sự lại.

Tô Khả ngồi ở vị trí của mình, nhìn trò cười kia dừng lại, lần nữa cả tòa án trở lại không khí nghiêm túc. Tô Khả cảm nhận được cô giống như mới vừa xem vở kịch quay trở lại, mặt không thể tưởng tượng nổi.

Quan toà hắng giọng, hỏi luật sư Tô Khả, "Luật sư Thẩm, tôi có thể biết phần tài liệu này từ đâu mà đến không?"

Luật sư Thẩm mỉm cười, "Kính thưa quý tòa, phần video tài liệu dài đến mười lăm phút này là một nhân viên làm vệ sinh của

nhà hàng năm sao Vương thị trình lên. Ngày con Vương Đại Chí chết, khi quần áo của cậu ta vô cùng dơ bẩn, phía dưới vừa lúc có điện thoại cậu ấy, mà cũng không biết nguyên nhân vì sao điện thoại di động của cậu ấy lại mở ra camera, sờ đi lúc đầu hiện lên mấy phút thu hình trống không, mà khi ghi đầy năm trăm megabytes, phần tài liệu quay đó sẽ tự động lưu lại. Cho nên, rất khéo liền đem quá trình Long Phát giết người, cũng chính là hung thủ giết người thật sự quay lại, hơn nữa còn tự động lưu lại. Điện thoại di động bị nhân viên làm vệ sinh lấy đi, về nhà lúc mở ra, cô ấy phát hiện đoạn videotài liệu này, đồng thời phát hiện người nào là hung thủ. Cho nên cô ấy tìm tôi, cũng tự tay giao phần tài liệu này cho tôi, sau đó đi ngay. Mà đoạn tài liệu đủ chứng minh đương sự của tôi không phải hung thủ giết người." Luật sư Thẩm cười híp mắt trả lời quan tòa, rồi chuyển giọng điệu khác, nói với hội đồng xét xử. "Bên cạnh đó, có lẽ động cơ giết người của Long Phát là bởi vì em gái của cậu ấy từng bị Vương Phú Quý cưỡng bạo mà tự sát nên lòng mang thù hận."

Nói tới chỗ này, mọi người giật mình lần nữa, đồng thời đưa ánh mắt nhìn Long Phát đã tỉnh táo một chút.

Mà Tô Khả cũng rất giật mình, cô không ngờ, thì ra Long Phát này vì muốn trả thù cho em gái hắn, nhưng trả thù cũng không phải giết người chứ? Nói thế nào cũng là ở quốc gia pháp trị.

Long Phát khạc ra một ngụm máu, nhếch miệng cười điên cuồng: "Bị các người phát hiện rồi, ha ha ha ha, vậy thì có sao? Cùng lắm thì một mạng đền

một mạng, cái tên kia đáng chết! Hắn chết một vạn lần cũng không có đáng tiếc! Không sai! Chính là tôi giết hắn đấy, chính là tôi muốn hắn chết! Từ nhỏ tôi đã yêu thương em gái trong lòng bàn tay, cũng bị tên súc sinh kia làm hỏng, không giết hắn, dưới tuổi vàng em gái tôi cũng sẽ không an tâm! Ha ha ha, tên súc sinh kia đáng chết!” Đấy mắt hắn phát ra thù hận nồng nặc, lặp đi lặp lại nói.

Vương Đại Chí nghe lời nói của hắn, lại muốn chạy qua đánh hắn, chỉ là bị người ta kéo lại.

Luật sư Thẩm nói: “Giết người là phạm pháp, hành vi của cậu như vậy, khác Vương Phú Quý ở chỗ nào sao?”

“Hừ! Pháp luật cái rắm gì!” Hắn khạc ra một ngụm máu nữa, ánh mắt nhìn chòng chọc quan tòa, “Các người đều làm ra vẻ đạo đức giả! Từng người bao che cho nhau! Quan chức và thương nhân thông đồng! Sao tôi tin tưởng pháp luật cái rắm chứ! Pháp luật chó má! Nếu không phải là các người, em gái tôi sẽ chết oan sao! Trước kia chúng tôi tố cáo mấy lần, các người có xử lý sao? Còn không phải là giam hắn mấy ngày thì thả ra, sau đó tiếp tục làm hại xã hội! Còn để tôi tin tưởng pháp luật, các người xem tôi là kẻ ngu sao!”

“Phanh...” Quan tòa dùng búa hung hăng gõ vào bàn, “Thật là nói bậy nói bạ! Luật pháp rất công bằng, chính nghĩa, anh có cái gì oan ức cứ việc chống án! Tại sao có thể chửi bới như thế! Lời nói của anh đã...”

“Mẹ kiếp đồ vô dụng, thả ra!” Long Phát cắt đứt lời nói của quan tòa, “Quyền lợi luật pháp cũng chỉ là vì bọn thương nhân quyền quý này mà tồn tại, để cho nhân dân chúng tôi sao, đánh rắm á! Ông có bản lĩnh đặc biệt thì xử tử hình cho tôi đi, không cần mất thời gian! Không nên nói nhảm với ông đây! Dù sao giết Vương Phú Quý, tôi cũng thỏa mãn!”

Trong nháy mắt một đoàn người phía dưới im lặng, thứ người như Long Phát, hiển nhiên là loại ‘chân trần không sợ mạng giày’ (giống như diều không sợ súng), lúc này quan tòa phía trên bị hắn chặn lời như vậy, tức giận đến đỏ bừng cả mặt.

Tô Khả lặng im.

Cuối cùng, Long Phát với tội giết người, hơn nữa tình hình tội tệ, lại bởi vì không hề có ý hối cải, phán xử tử hình, tháng mười tiến hành xử hắn.

Tô Cẩm Niên mang Tô Khả đến nói với luật sư Thẩm: “Anh Thẩm, cảm tạ. Không ngờ còn có phần tài liệu này, hèn chi anh nói hồ sơ cá nhân của cô ấy mà tôi không dùng nhiều.”

Luật sư Thẩm thu thập xong đồ đạc của ông, khẽ mỉm cười với Tô Cẩm Niên và Tô Khả, “Ha ha, buổi trưa ngày hôm qua tôi mới lấy được, chỉ là gọi điện thoại cho anh không được. Dù sao ‘lưới trời lồng lộng tuy thưa nhưng khó lọt’, là thủ phạm thì luôn trốn không được.”

Tô Cẩm Niên gật đầu, “Chỉ là đoạn tài liệu ghi hình này đúng là rất kỳ quái.”

“Đúng vậy á, làm sao lại vừa lúc ghi được cả quá trình, hơn nữa còn chụp ngay mặt hung thủ.”

Tô Khả cũng nghi ngờ, “Đúng vậy, rõ ràng tôi đã gọi bằng điện thoại di động của Vương Phú Quý mà.” Làm sao lại chụp được đây?

Luật sư Thẩm sững sờ, sau đó cười: “Tôi hiểu rồi, ha ha ha ha, thì ra là chính cô vì bản thân mình mà tạo một chứng cứ rất tốt.”

“Hà?”

Tô Cẩm Niên cũng cười, sau đó nói với Tô Khả: “Chúng ta đi thôi.”

“Được, ông... Cẩm Niên.” Tô Khả cười híp mắt đuổi theo, trong lòng âm thầm thấy may mắn, vẫn chưa gọi ‘ông xã’, nếu không chẳng phải Tô Cẩm Niên lại nổi bão sao?

Ra khỏi tòa án, cả người Tô Khả nhẹ nhõm.

“Cẩm Niên, chúng ta đến quán cơm đi?”

“Tôi đưa em trở về trường, tôi phải trở về đơn vị.”

“Cất...” Tô Khả bĩu môi.

Xe chạy trên đường, Tô Khả nhìn mặt bên của Tô Cẩm Niên, trong lòng oán giận vô số lần. Rõ ràng đã là chồng của mình rồi, sao khoảng cách giữa hai người bọn họ vẫn không trở nên gần gũi đây?

Hạnh phúc, Tô Khả chống cằm, nghiêng đầu cứ nhìn mặt bên của Tô Cẩm Niên như vậy, từng nét đường cong là đẹp nhất giống như thiên thần vậy, như thi như họa.

“Tô Khả.”

“Dạ?” Tô Khả trả lời có chút ngây ngô, cô đã quá chú tâm trong việc vui đầu vào nhìn Tô Cẩm Niên. Aiya, Tô Cẩm Niên đẹp mắt như vậy, quả nhiên là nhìn trăm lần không chán rồi, người ưu tú như vậy lại là chồng của cô, thật là phúc phần đã tu luyện nhiều đời mà.

Tô Cẩm Niên dừng xe ở một quán trước mặt, nhìn Tô Khả ngăn người nhìn chằm chằm anh, có chút bất đắc dĩ nói: “Xuống xe.”

Tô Khả lấy lại tinh thần, nhìn bốn phía, không giống Đại Học Thành, vì vậy khó hiểu nói với Tô Cẩm Niên: “Chúng ta còn chưa tới mà?”

Tô Cẩm Niên gõ đầu Tô Khả, “Không phải em mới vừa nói muốn đi ăn cơm à?”

Tô Khả đỏ mặt.

Lúc này Tô Cẩm Niên mới ý thức được hành động vừa rồi của anh mang theo một tia mờ ám cùng với cung chiều. Vì vậy, gương mặt của anh cũng ửng đỏ, có chút không tự nhiên nói với Tô Khả: “Sao không đi xuống.”

“A nha.” Tô Khả ngu ngốc hồ đồ gật đầu.

Đợi đến khi Tô Khả xuống xe, Tô Cẩm Niên thăm mắng anh nhất định gần đây là bị tờ giấy hôn thú cùng với cái lời nói kia của Lý Quân làm choáng váng, nếu không tại sao có thể làm ra hành động như vậy với Tô Khả mà anh ghét nhất.

Anh khóa xe lại, Tô Khả đang đứng tại chỗ, hai tay nhỏ bé vuốt chỗ đầu mới vừa bị Tô Cẩm Niên gõ qua, ngốc nghếch cười.

Tô Cẩm Niên nhanh chóng lướt qua người Tô Khả, rất không tự nhiên nói, “Đi theo.”

Tô Khả lập tức giống hệt như cô vợ nhỏ, rất là vui vẻ đuôi theo, khoe miệng lại không ngưng được nụ cười.

“Cẩm Niên à, chúng ta tiếp tục như vậy thì lúc nào có thể sinh con chứ?”

Tô Cẩm Niên nghe câu nói ấy, lão đảo một cái.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Hôn

Tô Khả ăn rất vui vẻ. Hôm qua mới ăn cơm cùng anh, hôm nay vẫn có thể cùng anh ăn cơm với nhau, loại cảm giác này làm cho cô choáng.

Tô Cẩm Niên gọi rất nhiều món ăn, xanh xanh đỏ đỏ, sắc hương vị đều đủ cả, trong khi Tô Khả ăn ngấu ăn nghiền thì thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Tô Cẩm Niên một chút, cười với anh, sáng rỡ như hoa xuân.

Tuy là Tô Cẩm Niên cúi đầu ăn cơm, nhưng ánh mắt cũng có thể nhìn Tô Khả, cho nên tất nhiên nhìn thấy Tô Khả thường ngẩng đầu, mắt tỏa ra trái tim hồng, thỉnh thoảng lại cười.

Cũng không biết tại sao, vốn thấy nụ cười cô như vậy thì trong lòng anh cũng chán ghét, nhưng hôm nay lại cảm thấy cô cười lên như vậy, ngược lại rất khả ái.

Thay đổi như vậy làm cho anh khê cau mày. Anh tự nói với mình, đây chỉ là ảnh hưởng tâm lý của anh thôi.

Bữa cơm trong không khí kỳ lạ đã ăn xong. Dĩ nhiên, cái gọi là không khí kỳ lạ chỉ tự Tô Cẩm Niên cảm thấy, dù sao Tô Khả cảm nhận được không khí hôm nay tương đối lãng mạn.

Sau đó, Tô Cẩm Niên đưa Tô Khả trở về trường. Trước khi chia tay, Tô Khả gọi Tô Cẩm Niên lại, Tô Cẩm Niên quay lại. Tô Khả nhón chân hôn lên má Tô Cẩm Niên, cười híp mắt nói, “Ông xã, sau này phải tự giác một chút.”

Gương mặt đẹp trai của Tô Cẩm Niên đỏ bừng lên, hai mắt đen như mực nhìn bốn phía, thấy không ai phát hiện, mới an tâm một chút, sau đó thành khẩn nói với Tô Khả: “Tô Khả, mặc dù chúng ta đã lấy giấy kết hôn, nhưng mà em vẫn còn học đại học, chuyên tâm học tập quan trọng hơn. Những chuyện lộn xộn trong đầu em mau biến mất cho tôi đi.”

Tô Khả nhú nhú mày, “Chưa nói đến sinh viên tốt nghiệp đại học đã cầm giấy chứng nhận như hai ta thì cũng đã có rất nhiều, mà ngay cả ảnh tốt nghiệp một nhà ba người cũng thường xuất hiện, em chỉ hôn anh, anh cứ hẹp hòi như vậy, thật sự là rất không đàn ông nha.”

Mặt Tô Cẩm Niên đen lại, “Tô, Khả!”

“Đừng mỗi một lần gọi em đều mỗi lần gọi tên ra, khó nghe lắm.” Tô Khả nói: “Em cũng nói không sai nha, tình nhân người ta muốn phòng giống như uống nước, hai chúng ta cũng đã kết hôn, chuyện kia hoàn toàn là quang minh chính đại. Phải biết rằng — ưm —”

Miệng Tô Khả đã bị Tô Cẩm Niên dùng hai tay che kín.

Tô Khả trừng Tô Cẩm Niên một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, biểu lộ đáng về tức giận.

Tô Cẩm Niên cũng nhìn chằm chằm Tô Khả, ánh mắt giằng co với nhau, người ở bên ngoài nhìn vào, giống như là đũa mắt nhìn nhau.

Trong đầu Tô Cẩm Niên gần toàn bộ một vụn cái "dè dặt" ở trong cổ họng, bởi vì anh hiểu rõ nói cũng vô ích, trong suy nghĩ dựa chuột của người trước mắt hoàn toàn không có hai chữ này.

Một lòng Tô Khả chính là nghĩ đặng gã Tô Cẩm Niên, cũng trở thành vợ anh rồi, còn mang theo cái màng này, thật sự là quá mất thể diện. (editor không biết chị nghĩ tới màng gì nữa)

Ánh mặt trời rơi xuống, trên mặt đất chiếu bóng dáng hai người quấn quýt cùng nhau, giống như là đôi tình nhân thiên nhiên.

Sau đó Tô Cẩm Niên buông tay ra, cúi người hôn một cái lên má Tô Khả, lập tức xoay người lại, tính lái xe trở về đơn vị.

Tô Khả sợ ngây người, đứng tại chỗ, nhìn Tô Cẩm Niên xoay người tính lái xe trở về đơn vị, về mặt không thể tin như cũ.

Lúc này trong đầu cô hoàn toàn chỉ còn "Anh hôn tôi rồi." "Anh hôn tôi rồi." Chuyện này...

Tô Cẩm Niên mở cửa xe, nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch của Tô Khả, nghĩ tới hành động vừa rồi của anh, anh cũng cảm thấy gần đây thật là càng ngày càng không bình thường. Vì vậy, "khụ khụ" hai tiếng, gọi Tô Khả đang ngẩn người kia hoàn hồn lại, "Tô Khả, mau về đi."

"Được rồi, ông xã." Âm thanh ngọt ngào phát ra từ cổ họng Tô Khả.

Đầu Tô Cẩm Niên thiếu chút nữa đụng vào kính xe, vì vậy, lập tức đạp chân ga, lái xe về đơn vị.

Dọc theo đường đi, gió bay vào từ cửa xe, ánh nắng mang theo một ít vị của mùa hè.

*

"Hắc, ngăn người cái gì đây?" Tô Khả vẫn nhìn theo Tô Cẩm Niên rời đi, bị Doãn Lạc Phong lấy tay đánh cho tỉnh.

Tô Khả quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Doãn Lạc Phong đứng ở sau lưng cô, cô khẽ vươn về trước, mắt nhìn tới chỗ mà cô ngăn người, giống như là muốn xem xem rốt cuộc cô đang nhìn cái gì.

Tô Khả khẽ đỏ mặt.

"Không có gì." Tô Khả xoay người, "Aiya, sao hôm nay anh tới đây?"

"Anh mới vừa nghe nói em thăng kiện, cho nên mới tìm em cùng ăn mừng." Hai mắt phượng của Doãn Lạc Phong tràn đầy ý cười, làm cả khuôn mặt hiện lên nét đẹp mỹ hoặc.

Tô Khả khẽ mê mẩn, "Chị em tốt, Cảm ơn nhiều."

Đầu Doãn Lạc Phong đầy vạch đen.

"Tiểu Phong Phong à, anh là muốn dẫn em đi đâu ăn cơm á?"

"VIAN, có đi hay không?"

"VIAN?" Tô Khả không hiểu. Nghĩ cũng vậy, mấy năm nay cô đều tập trung tinh thần ở trên người Tô Cẩm Niên và mấy môn học, hiển nhiên không có đi qua những chỗ này.

"Chính là một quán bar." Doãn Lạc Phong có chút ỉu xìu.

"Chỗ đó có cái gì tốt đâu." Tô Khả bĩu môi.

"Chỗ đó rất nhiều trai đẹp nha."

Mắt Tô Khả sáng rực lên, "Sau đó?"

"Sẽ nhảy thoát y á." Doãn Lạc Phong tiếp tục cười híp mắt.

Mắt Tô Khả đã toát ánh lửa của sói, "Đi!"

Doãn Lạc Phong cười híp mắt gật đầu.

"Không ngờ anh thích xem đàn ông nhảy thoát y á, a ha ha, chẳng lẽ anh là...?" Về mặt Tô Khả mờ ám nhìn Doãn Lạc Phong.

Doãn Lạc Phong lại không phải người ngốc, tự nhiên nghe hiểu được ý trong lời nói Tô Khả, cho nên trong nháy mắt cả khuôn mặt trở nên vô cùng khó coi, ánh mắt giống như là muốn phun ra lửa, "Tô Khả!"

"Ôi." Tô Khả lãnh lạnh đáp lời, nhưng cả khuôn mặt vẫn là vẻ mặt hài hước nhìn Doãn Lạc Phong.

"Ông chỉ yêu phụ nữ thôi!" Doãn Lạc Phong có chút tức giận mà nói với Tô Khả.

"A ha ha, em hiểu rồi, anh thích phụ nữ, anh thích phụ nữ." Một tay Tô Khả che miệng lại, cười đến vô cùng phóng túng, nhìn qua là cực kỳ đáng đánh đòn.

Doãn Lạc Phong nhìn nét mặt Tô Khả như vậy, thờ phỉ phò rồi ôm chầm đầu Tô Khả, sau đó ấn môi lên môi Tô Khả.

Tô Khả choáng váng, rất nhanh đã lấy lại tinh thần, lập tức đẩy Doãn Lạc Phong ra, đồng thời một cái tát lơ lửng trong không trung, ánh mắt thẳng tắp nhìn Doãn Lạc Phong.

Ánh mắt Doãn Lạc Phong cũng thẳng tắp nhìn Tô Khả, nhìn vẻ mặt tức giận kia của Tô Khả, trong lòng thật không thoải mái, nhưng nghĩ đến cuối cùng cũng 'nhất thân phượng trạch', trong lòng thoáng dễ chịu hơn một chút. Ngược lại nghĩ đến dáng vẻ này của Tô Khả giống y hệt dáng vẻ muốn cắt đứt với anh, ý tưởng lóe lên, trên mặt nở ra nụ cười vô cùng rực rỡ, nói với Tô Khả: "Bây giờ tin chưa, ông đây chỉ thích phụ nữ thôi." (nhất thân phượng trạch ý ở đây muốn nói anh Phong được hôn chị Khả một lần thấy thích lắm)

Tô Khả dùng tay chà môi, nhìn khuôn mặt tươi cười đáng đánh đòn của Doãn Lạc Phong, "Được, đây là lần đầu tiên, lần sau không được viện lý do nữa!" Nhưng trong lòng thì vô cùng buồn bực: thật không ngờ chỉ đùa một chút, lại bị chị em hôn. Loại cảm giác này, giống như là cô làm Hoa Bách Hợp vậy, thật không được tự nhiên.

Doãn Lạc Phong thấy Tô Khả không có phản ứng khó chịu gì, cười híp mắt ôm chầm bả vai Tô Khả, "Đi thôi."

Tô Khả vịn vẹo thân thể, tránh thoát khỏi tay anh, "Đừng động tay động chân, bây giờ trong lòng chị không thoải mái đâu."

"Được rồi, được rồi, không phải là hôn em một cái thôi sao, sao phải giống như người phụ nữ hy sinh trong trắng vậy, không giống Tô Khả em nha!"

"Mẹ nó, anh nói tiếng gì đấy!"

"Tiếng người, nói thật." Mũi Doãn Lạc Phong "hừ hừ", "Hơn nữa, đây không phải là nụ hôn đầu của em mà."

Tô Khả xấu hổ, "Đây không phải là nói nhảm sao, bà đây cùng Tô Cẩm Niên lui tới lâu như vậy, nếu ngay cả nụ hôn đầu của anh ấy cũng không bắt được, ta còn gặp người nào nữa."

Vốn là Doãn Lạc Phong còn mang theo một tia chờ mong, nhưng nghe nói Tô Khả như vậy, cả khuôn mặt cũng tái đi, nhưng vì không để cho Tô Khả nhìn ra đầu mối, vì vậy nói, "Chính là như vậy, em thật là có lỗi. Nói cho em biết, đó là nụ hôn đầu của ông, em phải đền đi!"

"Mẹ nó, nụ hôn đầu?" Tô Khả không tin nhìn Doãn Lạc Phong, "Thật hay giả vậy?"

"Lừa em anh có cơm ăn à!" Doãn Lạc Phong buồn bực không thôi mà nói, hơn nữa, bộ dạng anh giống tên lười gặt sao?

"Cũng đúng." Tô Khả gật đầu, rồi xoay qua la lớn, "Em khinh, Doãn Lạc Phong, không giống anh nha! Em nhìn bộ dạng của anh, phải đặc biệt thuộc loại play boy trong đám hoa nhá, choáng nhá, tình cảm của anh ngây thơ như vậy sao? Vậy anh còn nói mình thích phụ nữ!"

Mặt Doãn Lạc Phong biến thành màu thâm đen, bước nhanh lên trước, không để ý tới lời nói của Tô Khả.

Tô Khả đuổi theo, vẻ mặt hài hước, hoàn toàn quên mất vết sẹo đau, tiếp tục nói với Doãn Lạc Phong, "Cho nên mới này em hoài nghi cũng là chính xác chứ sao vân vân. . ."

Doãn Lạc Phong xoay người lại, "Em nói nữa, anh liền hôn em."

Tô Khả kiên quyết ngậm miệng lại.

*

Quầy rượu

Còn chưa tới buổi tối, nhưng quầy rượu chính là một mảnh mờ mờ. ánh đèn xanh xanh đỏ đỏ kèm theo âm nhạc điện tử lớn, khiến cho không khí cả quầy rượu ồn ào.

Trên sân khấu, vô số người phía trên đang vận vẹo eo và thân thể, làm như muốn bày tất cả đều ra ngoài. Người khiêu vũ trên đó, rất nhiều đều là thành phần tri thức ở thành phố, thường ngày mặc áo sơ mi trắng và váy đen, nghiêm trang cẩn thận, tỉ mỉ từng chút; nhưng đến ban đêm thì cũng là một diện mạo khác.

Tô Khả nhìn đám người phía trên không ngừng uốn éo, kéo kéo tay áo Doãn Lạc Phong, "Aiya, anh nói, lúc nào thì chỗ này biến thành chỗ đàn ông

nhảy thoát y vậy ——"

Những lời này Tô Khả đã nói nhiều lần, chỉ là vừa nãy nói không tính là lớn tiếng, cho nên bị chìm ngập trong tiếng nhạc điện tử to kia. Nhưng lần này cũng là cuồng loạn rống lên với Doãn Lạc Phong, làm cho ánh mắt vô số người bên cạnh chuyển tới cô.

Thậm chí ánh mắt của một số người còn xuất hiện rất nhiều khinh bỉ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Thẩm Đường

Dáng dấp đám đàn ông vô cùng đẹp trai, vóc người to lớn, tất cả đều bốc lửa bậc nhất, cộng thêm không ngừng lắc mông như điện giật khiến cho những cô gái lang sói dưới kia thét chói tai từng trận, cuồng loạn.

Tô Khả siết thật chặt hai quả đấm, cô cũng muốn thét to lên nha, chỉ là Doãn Lạc Phong đang đứng ở bên cạnh cô, cho nên cô chỉ có thể nắm quả đấm của mình, sau đó rung rung, mắt cũng không chớp mắt nhìn chăm chăm trên đài.

Chỉ thấy đôi tay một người đàn ông phía trên "rẹt rẹt" hạ xuống, nút áo sơ mi trắng trên người của hắn rơi từng nút một xuống đất, áo sơ mi hai bên bờ vai liền cởi xuống dưới, lộ ra nước da màu đồng cổ. Làn da trơn bóng hấp dẫn, ánh đèn trên đỉnh trần đặc biệt chiếu xuống, tỏa ra vô số hormone của nam giới, trong nháy mắt toàn bộ bầu không khí cao đến cực điểm.

Tô Khả âm thầm nuốt nước miếng một cái, hai chân đã đi về phía trước. Chỉ tiếc người trước mặt quá nhiều, khoảng cách Tô Khả di chuyển được thật sự là có hạn, gấp đến độ hai quả đấm Tô Khả run càng kịch liệt.

Ánh mắt Doãn Lạc Phong có gì đó, tất nhiên anh nhìn thấy mấy cái động tác nhỏ kia của Tô Khả, lần này, mặt của anh tối đen, dưới ánh đèn màu xanh lá cây hiện lên chút rồi rầm.

Doãn Lạc Phong khó chịu. Có cần có vẻ mặt như vậy không? Hơn nữa, đúng là dáng dấp anh đẹp hơn rất nhiều lần so với đám người kia, sao lại không thấy được cô có vẻ mặt đó đây?

>.

Theo sau người đàn ông vừa cởi quần áo, mấy người đàn ông còn lại cũng không chịu yếu thế, cởi từng món một, rất nhanh, mấy người đàn ông đều mặc áo sát nách, phía dưới là một cái quần ngắn, ở trên sân khấu nhảy điệu 'điện mông'. (hình dung là vũ điệu rung mông như bị điện giật nhé, sẽ dùng nhiều)

Rốt cuộc Tô Khả buông quả đấm ra, tạo thành hình cái loa trên miệng, rống lớn: "Cởi quần đi —— a a ——"

Mấy người phụ nữ bên cạnh Tô Khả thấy Tô Khả nói câu này, cũng kích động hô lên theo: "Cởi quần đi —— a a ——", cũng hoàn toàn quên mất bọn họ vừa vô cùng khinh bỉ Tô Khả.

Một truyền mười, mười truyền trăm, rất nhanh, toàn bộ tiếng thét chói tai của đám người ở dưới kia biến thành: "Cởi quần đi —— a a ——"

Đám đàn ông kia nhảy vô cùng hăng say, nhưng mà nhảy nhảy rồi lại nghe thấy người xem ở dưới kia hô to với bọn họ: "Cởi quần đi —— a a ——", hơn nữa vô cùng đều đặn, tần số cũng vô cùng nhất quán, từng đợt từng đợt âm thanh đến cũng nhanh chóng áp đảo tiếng nhạc. Dù là da mặt dày thì ăn chén cơm này, bọn họ cũng đều đỏ mặt.

Dĩ nhiên kết quả là chàng trai đẹp nào đó vượt qua cản gát, xảy ra bị kịch. Có lẽ là khi nhảy lên quá thấp, chỗ dừng quần bị vướng lại ống thép, trong nháy mắt cả người té lăn trên đất.

Hai tay cậu ta che nơi dừng quần, sắc mặt xanh mét một mảnh. Đồng nghiệp cậu ta lập tức đến đỡ cậu ta dậy. Chỉ tiếc người nọ đứng cũng không đứng dậy nổi, hai tay vẫn che nơi gốc rễ sinh mạng của cậu ta. Tin rằng, chỗ kia yếu ớt lắm, vừa bị đụng ống thép như vậy, tự nhiên trứng vỡ, đau dữ dội. (dừng quần là đáy quần đấy)

Sau này Tô Khả phải trở thành một bác sĩ nam khoa, tất nhiên vội tiến lên trước rồi. Tiếc rằng, người phía trước quá nhiều, Tô Khả chen thế nào cũng không thể chen lên trước, hơn nữa Doãn Lạc Phong lôi kéo tay áo Tô Khả, liều mạng không để cho cô đi về phía trước, nửa bước cô càng khó bước nha.

"Anh làm thế gì không để cho tôi lên đằng trước hả."

"Em lên trước làm gì chứ."

"Em xem bệnh dùm trai đẹp."

"Trai đẹp sẽ để tay mơ như em xem bệnh sao?"

"."

"Cho nên em ngoan ngoãn mà đứng ở chỗ này cho anh, đừng làm anh mất mặt."

"Em"

Trong lúc Tô Khả cùng Doãn Lạc Phong nói chuyện, đám trai đẹp cời quần áo phía trên đã ủa xuống hết, nói thế nào là một đồng nghiệp bị thương, dĩ nhiên là điệu nhảy đẹp đó không nhảy nổi nữa. Mà tất nhiên tiếng oán than của người xem ở dưới đây đất, người nói thật vất vả mới đi tới cao trào đặc biệt vậy, các người lại ngừng ở đó, bọn họ có thể thoải mái sao! Cho nên đám người kia nhao nhao nằng NIAN không biết coi trọng.

"Các vị khách ——" ánh đèn sân khấu lại một lần nữa mà sáng lên, người đàn ông chủ trì lúc này lại lên sân khấu lần nữa, "Rất xin lỗi không thể khiến mọi người thoải mái."

"Cắt ——" bên dưới cả đám ồn ào lên .

"Tôi ở đây nói xin lỗi mọi người thật nhiều. Nhưng mà hôm nay vận khí mọi người cũng không tệ, tiên sinh Luaka của chúng tôi cũng ở quán bar này, cho nên vì thể hiện chúng tôi nói xin lỗi là chân thành, chúng tôi mời tiên sinh Luka tới biểu diễn vũ điệu ‘điện mộng’ chính tông nhất cho mọi người, vũ điệu xin nhất có được hay không!"

"Oa a a a ——" trong nháy mắt tiếng hét chói tai lần nữa hiện lên, tất cả muốn lật ngược cả phòng lên.

Tô Khả không hiểu nhìn Doãn Lạc Phong.

Doãn Lạc Phong thay Tô Khả giải thích, "Điệu nhảy ‘điện mộng’ mà bọn họ vừa nhảy là một trong các chiêu bài ở nơi này, mỗi tuần biểu diễn hai lần, mà vị tiên sinh Luka đó là chiêu bài trong chiêu bài trong tiết mục biểu diễn của VIAN, mỗi tháng chỉ một lần."

Trong nháy mắt miệng Tô Khả mở to, "Thật hay giả?"

"."

Tô Khả nhếch môi cười, "Xem ra vận khí của em không tệ, một ngày lại có thể thấy hai điệu nhảy chiêu bài."

Doãn Lạc Phong miễn cưỡng gật đầu.

"Ôi, tiếc là em lo lắng cho chàng đẹp trai nhỏ mới vừa bị thương kia hơn. Tiểu Phong Phong, ở nơi này anh có người quen biết không?" Tô Khả chớp mắt to, "Nói thế nào thì ‘cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp’ nha, anh hẳn tâm nhìn người đó bởi vì điều trị trễ mà không người nói dối sao?"

Doãn Lạc Phong tức giận: "Tô Khả, em làm như nơi này là thời cổ vậy! Hơn nữa, người ta sẽ không chạy đi gặp bác sĩ chắc, em là ‘công phu mèo quào’, cũng đừng làm mất mặt, hơn nữa dù bản lĩnh em rất tốt, vậy em nói cho anh nghe một chút đi, em có thiết bị chữa trị sao?"

"."

Được rồi, cô chỉ muốn nhìn xem tiểu ** người ta mà thôi. Nghe Doãn Lạc Phong nói như vậy, Tô Khả từ bỏ hi vọng rồi.

Doãn Lạc Phong nhìn sắc nữ Tô Khả này, thật đành chịu đất lừa thuê vậy, anh càng phát hiện anh mạng cô tới là một sai lầm.

Trong nháy mắt trên sân khấu xuất hiện một người đàn ông đeo mặt nạ, sau đó lớn tiếng huyết sáo, còn chưa bắt đầu nhảy đã dẫn đến từng trận hét chói tai.

Tô Khả sờ sờ cằm, "Người đàn ông đeo mặt nạ không phải là người khác không nhận ra sao? Có lẽ đẹp như tiên trên trời đây?"

"."

Tô Khả nói tiếp, "Chỉ là khí chất rất cao Oa oa, cơ bụng, thì ra dáng dấp cũng có thể đẹp mắt như vậy sao? Oa a —— oa a ——"

Doãn Lạc Phong: ———

Quả nhiên Luka tiên sinh không phụ sự mong đợi của mọi người, màn nhảy đó vô cùng đỉnh, rất nhiều độ kỹ thuật cao cùng với những cú lộn mèo rất khó, nổ tung toàn bộ.

Đợi đến hân nhảy xong điệu nhảy, Tô Khả vẫn đắm chìm trong sự kích động vừa rồi, Doãn Lạc Phong liền lôi cô đi về phía sau.

"Đi đâu vậy?"

"Bán em."

"Em"

Doãn Lạc Phong mang Tô Khả xuyên qua một cái hành lang mờ tối, sau đó ba quẹo hai rẽ thì đến một phòng riêng. Hiệu quả cách âm trong phòng của VIAN thật vô cùng khá, tiếng động lớn và ồn ào bên ngoài hoàn toàn bị ngăn trở, cực kỳ yên tĩnh. (phòng riêng là phòng ăn lớn được bao trong mấy nhà hàng ấy)

Vào phòng, Tô Khả mới phát hiện bên trong có không ít người đang ngồi trên ghế sa lon, lúc này đang thoải mái trò chuyện. Tô Khả đếm, có chừng mười một người, tất cả có sáu nam, năm nữ.

Phần lớn trên người sáu người đàn ông kia đều có một dòng phú quý, Tô Khả nhìn một cái liền hiểu, phần lớn đám người kia cũng không giàu cũng sang. Mà năm người phụ nữ, diện mạo từng người long lanh diễm lệ, ‘nghe nước nghe thành’, xem ra chắc là bạn gái mà những người kia mang tới, trong đó có một người Tô Khả nhìn thấy quen mắt, nhìn thật lâu, mới nhớ tới, đây không phải là nữ chính trong phim truyền hình XX đó sao.

"Đến muộn rồi." Doãn Lạc Phong vừa vào cửa, liền nói với đám người kia.

Vốn là mấy người kia nằm trên ghế sa lon, lúc này ngồi dậy, khi nhìn thấy Tô Khả sau lưng Doãn Lạc Phong thì mắt bọn họ sáng lên, cười ha hả nói, "Ôi, Phong à, đây là mang vợ tới đây gặp bọn mình hả ?"

Doãn Lạc Phong liếc bọn họ một cái, "Ánh mắt các cậu như vậy là gì ."

"Ánh mắt ngưu bức." Mọi người vô cùng ăn ý nói.

Doãn Lạc Phong nói với mọi người, "Bạn tốt của mình, Tô Khả."

Tô Khả cười cười với mọi người, "Xin chào."

"Tô Khả." Một người đàn ông đầu trọc đứng lên, nhìn Tô Khả hồi lâu, "Em chính là Tô Khả? Thật là ‘ngưỡng mộ đại danh’ đã lâu."

"Ha ha." Tô Khả cười gượng một cái.

"Lôi Từ, đừng làm vậy." Doãn Lạc Phong trừng người gọi là Lôi Từ một cái.

"O, còn chưa cưới vào cửa mà bắt đầu đứng lên bảo vệ rồi." Lôi Từ giả bộ tức giận nói.

"Đúng vậy, Đúng vậy." Nhóm người khác bắt đầu ồn ào phụ họa.

Doãn Lạc Phong nói với Tô Khả: "Dáng vẻ bọn họ chính là như vậy, đừng để ý."

Tô Khả gật đầu, nói với mọi người, "Chỉ là mọi người hiểu lầm rồi á, Tiểu Phong Phong là chị —— khụ khụ, anh em tốt của tôi, tôi với anh ấy là bạn bè, không phải tình nhân."

"Ai ui, chớ giải thích." Âm thanh của một người đàn ông truyền tới, "Nhưng mà Tô Khả à, có chút thời gian không gặp mà em càng đẹp ra nha."

Tô Khả nhìn nhìn người nọ, sau đó chỉ chỉ mình, "Chúng ta gặp qua rồi sao?"

Chân mày người nọ giật giật, "Tất nhiên đã gặp."

"."

"Chỉ là khi đó em ngã bệnh á, có lẽ khoảng hai ba năm rồi, khi đó chính là Cẩm Niên và Tiểu Phong Phong cùng đưa em vào bệnh viện. Aiya, ấn tượng của anh đối với em cũng khắc sâu lắm nha, làm sao em có thể quên anh!" Người nói nói đến câu cuối cùng, mặt buồn bã nhìn Tô Khả.

Tô Khả chẳng biết nói sao.

Doãn Lạc Phong nói, "Cậu ấy tên là Trịnh Diệu Đông, em gọi là anh Đông là được rồi. Có điều lần đó em ngã bệnh, đúng là cậu ấy xem cho em."

Tô Khả gật đầu, "Chào anh."

"Tình hình là đều biết nhau. Hắc hắc, như vậy chơi cũng sẽ không mất tự nhiên rồi." Mấy người cũng vừa cười hì hì vừa nói, sau đó đứng dậy, để cho hai người bọn họ ngồi vào chỗ.

"Thẩm Đường cũng ra ngoài lâu như vậy, sao còn không vào đây? Nhảy một bài lại lâu như vậy. . ." Lôi Từ nhìn cửa một cái, nhỏ giọng nói.

Nhắc tào tháo thì tào tháo đến, trong nháy mắt chỉ thấy cửa mở ra, một người đàn ông mặc bộ đồ bó sát người màu đen đi vào. Trên trán anh ta tràn đầy mồ hôi, có vẻ vô cùng hấp dẫn.

Tô Khả nhìn thân hình của anh ta có chút quen mắt, do đó nhìn mấy lần. Thẩm Đường cũng ngẩng đầu lên nhìn Tô Khả, miệng nói một câu, "Người mới

à?"

Tô Khả dừng lại, sau đó hiểu ý tứ của anh ta, trong lòng hơi khó chịu.

Lôi Tử vô cùng mập mờ nói, "Doãn Lạc Phong mang tới."

Thẩm Đường nhìn Tô Khả mấy lần nữa, "Xin chào, tôi là Thẩm Đường."

"Tôi là Tô Khả."

"Tô Khả, Thẩm Đường chính là ông chủ giấu mặt của quán bar VIAN, hơn nữa cũng là vị Luka vừa nãy nha." Tâm tình Lôi Tử tốt vô cùng nói thay.

Miệng Tô Khả co rút (vì sốc quá), nhìn từ trên xuống dưới Thẩm Đường hồi lâu, "Anh chính là Luka mới vừa nhảy sao?"

Thẩm Đường là Luka, cũng là ông chủ quán này, cũng không phải là bí mật gì cho nên gật đầu một cái.

"Oa oa, anh mới vừa nhảy đẹp vô cùng nha! Ngưu bức! Nhưng quan trọng nhất là cơ bụnh anh rất đẹp mắt nha! Đáng đáp rất gọi cảm nha, woa, tôi vẫn cho là cơ bụng gì đấy, ngoại trừ Cẩm Niên nhà tôi ra, tất cả cái khác đều xấu xí, không ngờ anh cũng đẹp mắt như vậy!"

"Tô Cẩm Niên?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Lên xe Thẩm đường

Thẩm Đường đưa ánh mắt nhìn mặt Tô Khả, về mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn Tô Khả, sau đó nói lần nữa, "Tô Cẩm Niên?"

Tô Khả lúng ta lúng túng gật đầu, thầm nghĩ: Sao vậy? Rất không bình thường sao?

Thẩm Đường gật đầu, nhìn về mặt kia của Tô Khả, giống như hiểu ý của cô, vì vậy nâng lên một nụ cười mỉm, "Chính là cảm thấy quen tai, thật sự không nghĩ tới tôi biết tô Cẩm Niên."

Mọi người cũng "A" một tiếng, ánh mắt nhìn Tô Khả đều không giống nhau, nhất là cái người Lôi Tử đó, phải nói là ánh mắt tỏa sáng nhìn Tô Khả, "Em và anh Cẩm Niên rất quen sao?"

Tô Khả sờ sờ cằm, quen sao, cô cũng là vợ của anh rồi, các người nghĩ sao? Dĩ nhiên tin này cô tuyệt đối không thể để cho bọn họ biết. "Ừ, cũng quen."

Tô Khả trả lời có chút lập lờ nước đôi.

Trịnh Diệu Đông cười híp mắt nói, "Cũng quen? Tô Khả, em quá không thành thật rồi."

Mấy người đều quay đầu nhìn sang Trịnh Diệu Đông, mong anh ta tuôn ra một chút tin tức. Những đôi mắt nhỏ, sắc bén, giống như là muốn đốt mấy lỗ trên người anh ta.

Đầu Tô Khả đầy vạch đen, nhìn về mặt đám người kia, bắt đất dĩ nghĩ, hắc, quả nhiên nhiều chuyện không phân biệt nam nữ.

Thẩm Đường đầy hứng thú nhìn Tô Khả mấy lần, lại đưa mắt nhìn sắc mặt hơi khó coi của Doãn Lạc Phong một bên, mấy bước liền đi đến bên cạnh Doãn Lạc Phong, "Nhìn dáng vẻ này là 'Tương Vương có mộng với Thần nữ vô tâm' sao?" (Tương Vương có mộng với Thần nữ vô tâm đây là điển tích Tương vương hữu mộng, Thần nữ vô tâm ở Trung quốc: chuyện kể về chuyện tình của ông vua Sở Tương Vương đời Chiến Quốc và thần nữ núi Vu Sơn, là điển hình cho tình cảm tiên – phàm bị ngăn cấm, tình yêu không được đáp đền trọn vẹn, ở đây ý chỉ anh Phong yêu chị Khả mà chị Khả nào hay biết)

"Hừ, coi cô ấy là thần nữ gì chứ." Doãn Lạc Phong bĩu môi, nhưng mà trong lòng lại chua chát. Có rõ ràng như vậy sao? Ngay cả người anh em chưa bao giờ chú ý chuyện gì này cũng phát hiện anh khác thường? Aiya, vì sao đến nay cô gái Tô Khả chết tiệt này vẫn không thể phát hiện, còn luôn chị em để xưng hô quan hệ hai người bọn họ!

Suy nghĩ một chút, trong lòng Doãn Lạc Phong liền buồn bực một hồi.

Thẩm Đường cười híp mắt nhìn Tô Khả bên kia, "Quan hệ của cô ấy và Tô Cẩm Niên là như thế nào?"

"Cậu đừng làm bậy nha! Mấy cái chuyện hư hỏng kia của cậu và anh Cẩm Niên đừng kéo lên người Tô Khả." Trong nháy mắt mắt phượng của Doãn Lạc Phong trở nên sắc bén, nhìn bạn tốt của anh, cảnh cáo cho.

"E hèm?" Thẩm Đường nhìn Doãn Lạc Phong từ trên xuống dưới, "Thích như vậy sao?"

Doãn Lạc Phong đỏ mặt.

"Chỉ là cậu vừa nói như thế, mình mới phát hiện cô gái này cũng họ Tô, chẳng lẽ là bác trai Tô có con gái riêng?"

Đầu Doãn Lạc Phong đầy vạch đen, "Trong óc cậu đều chứa tương hồ sao. Cậu nói như thế, Thẩm Phi Phi có phải là con gái riêng của bố cậu hay không."

Ánh mắt Thẩm Đường cũng trở nên bén nhọn, "Đừng có nói người phụ nữ kia với mình."

"Chẳng qua là đừng đánh chủ định lên Tô Khả." Anh cũng không phải là cao thủ đào mìn, dĩ nhiên là sẽ không đập mìn, chỉ là chuyện quan trọng nhất anh cần tiếp tục nhấn mạnh một lần nữa. (chủ định: cao hơn chú ý một bậc)

Thẩm Đường cười, cũng không nói có đồng ý hay không, chỉ là dòi chủ đề dòi, "Chẳng lẽ gần đây tâm tư cái tên tiểu tử này đặt tất cả trên người cô ấy?"

Doãn Lạc Phong nhìn bạn tốt, nghĩ tới nếu bạn tốt không đồng ý, vậy sau này anh trông Tô Khả tốt là được. Nghe anh ta chuyển sang đề tài khác, anh cũng tiếp, "Cậu nghĩ quá nhiều."

Đúng lúc, phía bên kia, Trịnh Diệu Đông cười ha hả nói, "Thật ra thì cũng chính là lần trước, lúc đại thọ ông nội Tô, mình nghe ông nội mình nói, thẳng ranh Cẩm Niên này qua lại với bạn gái gọi là Tô Khả."

Mọi người lại đưa mắt nhìn Tô Khả, "Tô Khả là bạn gái của Cẩm Niên?"

Những vẻ mặt không thể tin kia làm cho trong lòng Tô Khả cực kỳ khó chịu, cô là bạn gái của Tô Cẩm Niên thì thế nào? Hiện tại cô vẫn là bạn gái quang minh chính đại của anh! Có cần phải kinh hãi như vậy, giống như cô không xứng với Tô Cẩm Niên vậy.

Trong nháy mắt không khí cả phòng náo loạn lên, mọi người ríu rít nhìn Tô Khả, "Tình hình là chị dâu nhỏ nha." Trong đám người, không biết người nào phát ra một câu như vậy, cho tới sau khi mọi người kêu Tô Khả là chị dâu nhỏ, dù da mặt Tô Khả dày thì cũng đỏ bừng cả mặt.

Đúng vào lúc này, Thẩm Đường chậm rãi mở miệng, "Nhưng mà mình nghe nói hình như bác gái Tô có ý gả con gái của nhà họ Hoàng cho Tô Cẩm Niên mà."

Lúc anh ta nói lời này, trong ánh mắt nhìn Tô Khả là tràn đầy đáng tiếc. Mọi người nói xem Tô Cẩm Niên vất vả tìm bạn gái, bố mẹ anh sẽ dùng gậy đánh uyên ương rồi. Ngược lại lại cảm thấy bình thường, dù sao trong cái vòng vợ chồng này, không phải là mạnh mẽ kết hợp sao. Những thứ 'có tiếng cũng có miếng' vì 'tình yêu' mà kết hợp vợ chồng, đến cuối cùng có mấy cặp đúng là đầu bạc vẫn cười với nhau? Còn không phải là đang lúc nửa đường thì chia tay, dao găm đâm nhau?

Trong lòng mấy đứa trẻ bọn họ cũng rõ ràng, cho nên tuyệt đối sẽ không động tâm yêu thương người nào, trừ khi đối phương có đầy đủ thân phận địa vị, vậy cũng có thể nếm thử một chút. Dĩ nhiên, cũng bởi vì bọn họ biết hôn nhân sau này của họ không tự chủ được, cho nên bây giờ ở từng tuổi này liều mạng vào 'tình cảm trai gái' như vậy. Đại khái thì người trong nhà cũng hơi áy náy, nhắm một mắt mở một mắt, chỉ cần không làm âm ỉ như xảy ra án mạng là tốt rồi.

Con gái nhà họ Hoàng này, địa vị cũng rất lớn. Bố cô ta là chủ tịch tỉnh G, nghe nói rất nhanh sẽ chuyển công tác đến thành phố B, nếu nhà Tô Cẩm Niên kết thông gia cùng nhà cô ta, địa vị nhà bọn họ chẳng phải là nâng cao một bước sao?

Tô Khả nhìn ánh mắt của mọi người, trong lòng mơ hồ không thoải mái. Sau đó, trong nháy mắt chân mày nhíu lại: Con gái nhà họ Hoàng?

Cái họ "Hoàng" này, sao quen tai thế này? Sau đó, trong đầu Tô Khả cũng không tự chủ hiện ra gương mặt Hoàng Nghê Thường.

Suy nghĩ kỹ lại, trong lòng Tô Khả vướng mắc càng sâu, nghĩ càng sâu thì Tô Khả lại càng cảm thấy con gái nhà họ Hoàng trong miệng bọn họ là Hoàng Nghê Thường, cô còn nhớ rõ lần đó cùng Doãn Lạc Phong đến xem Hoàng Nghê Thường biểu diễn, thái độ thân thiện của mẹ Tô Cẩm Niên đối với Hoàng Nghê Thường, rõ ràng chính xác là ánh mắt hài lòng của bà nhìn con dâu.

Nghĩ như vậy, tâm tình Tô Khả cũng không tốt được. Thế nào cô cũng không nghĩ tới tình địch của cô lại là Hoàng Nghê Thường, thần tượng của cô. Nhưng mà nghĩ đến cô đã kết hôn cùng Tô Cẩm Niên, cô cũng không trông nom những thứ khác nữa. Dù sao cô cũng nghe người tham mưu nói qua, chính là quân hôn vô cùng khó rời. Cho nên Tô Cẩm Niên muốn kết hôn cùng Hoàng Nghê Thường, không có cửa đâu.

Tô Khả phản kích tới, vốn là muốn nhảy lên, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Tất nhiên Doãn Lạc Phong chú ý tới biến đổi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Khả, trong lòng cảm thấy hôm nay Tô Khả có điểm gì là lạ, theo như thường ngày thì nghe mọi người nói mẹ Tô Cẩm Niên tính toán vì Tô Cẩm Niên mà sắp xếp chuyện hôn nhân, cô đã sớm giậm chân hỏi người họ là ai rồi, nhưng hôm nay cô lại có thái độ khác thường mà không hỏi bất kỳ người nào, thậm chí khuôn mặt nhỏ nhắn còn mang theo một nụ cười bình tĩnh, cái này quá bất thường rồi.

Nhưng mà anh cũng không hỏi Tô Khả, chỉ là nói với mọi người, "Được rồi, mọi người tới là để chơi, đừng cứ mãi vây quanh em gái nhà mình chứ."

"Đi đi đi, ai là em gái nhà cậu!" Lôi Tử cười ha hả nói, rồi tay ngoắc ngoắc Tô Khả, "Đến đây, em gái Tô Khả, ngồi bên cạnh anh, anh em ta uống vài ly."

Đầu may Tô Khả giật giật, Lôi Tử này cũng quá tự nhiên rồi. Chỉ là Tô Khả cũng không tiện từ chối trực tiếp, chỉ có thể dè dàng nói, "Em không thể uống rượu."

"Không có sao, nước trái cây cũng vậy thôi."

Rất nhanh, cả phòng lại khôi phục trạng thái, vô cùng sôi nổi.

Thẩm Đường ở một bên, chỉ là ánh mắt nhìn chăm chăm Tô Khả.

Giọng của Doãn Lạc Phong lần nữa từ từ truyền đến, "Thẩm Đường, cái khác mình cũng không nói nhiều, nhưng mà mình che chở cho Tô Khả."

Ý tứ của anh vẫn như vậy, về chuyện hư hỏng của anh ta và Tô Cẩm Niên cũng không cần giờ ở trên người Tô Khả, dù sao Tô Khả là người anh nhìn trúng, họ là anh em tốt, anh ta hiểu rõ.

"Ha ha." Thẩm Đường nhìn ánh mắt của Doãn Lạc Phong, vẫn chỉ cấp cho hai chữ như cũ, không trả lời chính xác.

Hai người không nói nhiều, chỉ đi tới một góc nhỏ uống rượu.

*

Sau khi giải tán cuộc gặp gỡ ở quán bar, Tô Khả và Doãn Lạc Phong đi ra từ phòng riêng. Trên hành lang còn có một cửa phòng riêng đang mở, Tô Khả tình cờ phát hiện Hoàng Nghệ Thường đang ngồi ở bên trong, bên cạnh cô ta là mấy trợ thủ của cô ra, xem ra là tới VIAN buông thả rồi.

Nếu như là bình thường, nhất định Tô Khả vô cùng vui mừng nhìn thần tượng của cô, nhưng kể từ khi nghe bọn họ nói đến Hoàng Nghệ Thường có thể là tình địch của cô, trong lòng vô cùng không thoải mái.

Cho nên sau khi trở về thì chuyện chính là đưa toàn bộ poster, đĩa nhạc của Hoàng Nghệ Thường cho bạn cùng phòng, làm cho bạn cùng phòng rối rít kêu to, Tô Khả buồn xin này sao mà đôi tính vậy.

Thời gian từ từ trôi qua, chớp mắt là đã qua mấy ngày. Hôm nay lại là một sáng thứ bảy tươi đẹp. Tô Khả dậy sớm, chuyện đầu tiên chính là ăn mặc chỉnh tề đi tới trạm xe bên ngoài trường. Cô lại muốn đi thăm Tô Cẩm Niên á.

Trong tay cô là mấy cái túi, phần lớn đồ bên trong đều là Tô Cẩm Niên thích ăn. Những thứ này đều là Doãn Lạc Phong nói cho cô biết. Lúc chưa ra khỏi cổng vài bước thì một chiếc BMW Z5 màu trắng liền xuất hiện bên cạnh Tô Khả.

Tô Khả nhìn hướng cô đi, hoàn toàn không chú ý tới chiếc BMW này.

"Tin tin ——" BMW đi theo sau lưng Tô Khả, sau đó dùng kèn nhắc nhở Tô Khả.

Tô Khả mới quay đầu nhìn.

Lúc này, cửa sổ xe BMW chậm rãi hạ xuống, gương mặt đẹp trai tinh tế xuất hiện trước mặt của Tô Khả. Tô Khả suy nghĩ rồi mới phản ứng được, người này chính là ông chủ quán bar VIAN - Thẩm Đường.

Vì vậy Tô Khả dừng bước, cười cười với anh ta, "Chào anh."

Thẩm Đường gật đầu, "Chào em. Vừa rồi từ xa anh thấy bóng lưng người nào giống như của em, bây giờ mới tới đây xác nhận."

Tô Khả cười cười, không làm gì cả, cô và anh ta không quen, cho nên cũng không nói được bao nhiêu câu.

Thẩm Đường cũng cười hỏi Tô Khả, "Em muốn đi đâu?"

Tô Khả giơ túi lên cho anh ta xem một chút, "Em định đi thăm Cẩm Niên á."

Dù sao lần đó cũng bị người tôi nói thẳng ra cô là bạn gái Tô Cẩm Niên, cho nên nói với anh ta cũng không có gì. Tất nhiên là cười trả lời Thẩm Đường.

Ánh mắt Thẩm Đường khẽ thay đổi, mắt sáng lên chuyển một cái nhìn Tô Khả, chỉ là Tô Khả hơi hốt như vậy nên dĩ nhiên là không phát hiện được.

"Anh đưa em đi, vừa đúng lúc anh cũng tính đến quân đội gặp bố anh một chút."

Tô Khả cười, ý nghĩ trong lòng là: có loại chuyện tốt này sao? Nhưng còn lại nhiều hơn là: không tốt lắm đâu, cô và anh ta không quen. Đang phân vân, Thẩm Đường đã mở cửa xe chỗ kế bên tài xế, sau đó nói với Tô Khả: "Chị dâu nhỏ, đây là không nể mặt anh sao? Còn sợ anh bán em à?"

Tô Khả cười hắc hắc, "Sao có thể chứ."

Cô lại không đáng giá mấy đồng tiền, hơn nữa, người này chính là ông chủ quán bar VIAN, còn có thể thiếu tiền sao. Dù sao ngồi không cần trả tiền thì

sao không ngồi, còn có thể tiết kiệm được mấy đồng tiền xe đấy. Vì vậy, liền leo lên ngồi xe của Thẩm Đường.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Sắc đẹp thay cơm

Thẩm Đường mỉm cười, "Chị dâu nhỏ ——"

Một tiếng chị dâu nhỏ này làm cho trong lòng Tô Khả đặc ý vô cùng, chỉ là cần phải dè dặt thì vẫn phải giả bộ như vậy nên liền giả vờ: "Ài ui, anh gọi em là Tô Khả đi, gọi chị dâu nhỏ. A ha ha ~"

Đầu Thẩm Đường đầy vạch đen, trong đầu hoàn toàn chỉ còn lại một âm thanh đang vang vọng: người ngọc ngà như Tô Cẩm Niên vậy, thế nhưng lại tìm thế này đây. . . Một cô nhóc!

Một hồi lâu, lấy lại tinh thần, Thẩm Đường có chút hả hê, sau đó tốc độ lái xe cũng vì tâm tình tốt mà tăng nhanh.

Tô Cẩm Niên à Tô Cẩm Niên, anh cũng chỉ xứng để tìm cô gái như vậy thôi.

Tất nhiên Tô Khả thấy một tia cứng ngắc bên khóe môi Thẩm Đường và sau đó vẻ mặt có chút hưng phấn. Dĩ nhiên là cô không rõ rốt cuộc Thẩm Đường hưng phấn cái gì, dù sao tốt hay xấu đều không liên quan với cô, dù sao cô có thể đi nhờ xe là tốt rồi.

Rốt cuộc kinh nghiệm lái xe của Thẩm Đường điều luyện lắm, không tới nửa giờ, Tô Khả và anh ta đã đi tới đơn vị của Tô Cẩm Niên.

Đơn vị bộ đội vẫn bảo vệ nghiêm ngặt như cũ, hai bên là binh lính cầm súng đứng thẳng tắp.

Thẩm Đường dừng xe ở một bãi đậu xe bên ngoài, xuống xe ngược cổ lên nhìn quân hiệu ngay ngắn trên cửa chính, trong nháy mắt thất thần. Tô Khả đứng cạnh anh ta, cười híp mắt nói, "Thẩm tiên sinh, vậy em đi tìm Cẩm Niên trước, anh tùy ý nha."

Thẩm Đường lấy lại tinh thần, mày không ngừng giật, cảm tưởng như nơi này là nhà của cô vậy. Nhưng mà anh ta cũng không có nói gì, chỉ là gạt đầu với cô một cái, trong đầu cũng tự nói với mình: còn nhiều thời gian.

Tô Khả vô cùng nhanh chóng đi vào trong đơn vị, phải nói là 'ngựa quen đường cũ'. Đại khái người của phòng trực cũng biết Tô Khả, cười cười với Tô Khả: "Ồ, lại tới thăm người thân à."

Tô Khả ngượng ngùng nói, "Bác à, bác đừng nói trực tiếp như vậy mà."

"A ha ha ~ được rồi, đến đây ký tên, để chứng minh thư lại đây rồi vào đi thôi."

Tô Khả làm xong mọi thứ liền đi vào tìm Tô Cẩm Niên. Dưới tình huống bình thường, cơ bản là Tô Cẩm Niên cũng đang tập luyện ở bãi tập, hoặc là đang ở trên lầu của đơn vị xem sách báo văn kiện.

Hồi trước cô chủ yếu tìm anh ở thư viện, lần này cũng không ngoại lệ. Quả nhiên Tô Cẩm Niên ở nơi đó, lúc này cái phòng nhỏ trong thư viện cũng chỉ có một mình anh, vô cùng yên tĩnh.

Tô Khả nhìn dáng vẻ cúi đầu đọc sách của anh, cũng không ồn ào, cứ yên tĩnh ngồi bên cạnh anh như vậy, sau đó ngẩn người nhìn anh, cho đến giữa trưa.

Tô Khả hành động như vậy, giống như đã làm rất rất nhiều lần rồi, đã quen thuộc, mang theo một chút ảm áp nhàn nhạt trong đó. Lúc này Tô Cẩm Niên lại khẽ ngẩng đầu: "Em đã đến rồi."

Tô Khả cười, trong lòng rất thỏa mãn.

Cô còn nhớ rõ, lúc đầu, khi cô tìm tới đây, mặt của anh cứng ngắt, nhưng số lần cô tới chỗ này càng ngày càng nhiều, từ vẻ mặt đen thui cứng ngắt của anh đã dần dần biến thành hơi nhũn nẩy một chút, cho tới bây giờ cũng đã ngẩng đầu lên bắt đầu quan tâm tới cô. Cho nên, cô giống như là uống mật, đủ loại hạnh phúc thỏa mãn.

"Dạ." Giọng nói của Tô Khả trở nên nhẹ nhàng mềm mại, như gió Giang Nam thổi nhẹ qua lá liễu.

Hiếm khi Tô Cẩm Niên buông đồ trong tay xuống, nói với Tô Khả: "Chúng ta đi ra ngoài đi." Giọng nói của anh mang theo một tia nhàn nhạt kỳ quặc. (kỳ quặc là tại anh chưa từng nói vậy với chị đó)

"Hả?"

Tô Khả đang hết sức nghi hoặc, Tô Cẩm Niên đã đứng dậy đi ra ngoài, mấy giây sau, thấy Tô Khả còn chưa tới, khẽ nhíu mày, "Tốc độ."

Tô Khả cười híp mắt theo sát, một tay kéo cánh tay Tô Cẩm Niên. Mặc dù Tô Cẩm Niên không quen nhưng cũng không lập tức hất ra giống như trước, chỉ là hơi cứng đờ, liền mặc kệ Tô Khả.

Ra khỏi thư viện, ánh sáng chói mắt đâm vào làm Tô Khả nheo mắt lại, Tô Khả nhìn giống như là Tô Cẩm Niên bị một tầng ánh sáng màu vàng kim bao quanh, miêng lại không nhìn được hỏi ra ngoài, "Anh biết Hoàng Nghê Thường chứ?"

Tô Cẩm Niên nhìn Tô Khả một chút, miêng anh trực tiếp khạc ra ba chữ: "Không có biết."

Trong lòng Tô Khả rất hài lòng, tiếp đó lại nói, "Anh là người của em, toàn thân cao thấp đều là của em, nếu anh dám ở bên ngoài —— ưm ——"

"Mới sáng sớm, nói nhảm nhiều vậy." Tô Cẩm Niên lấy tay che kín miêng Tô Khả, sau đó kéo cô đi ra ngoài.

Tô Khả nhìn trời, cũng không thể để cho cô đọc hết tuyên bố sao, không phải cô sợ anh quên sự thật anh đã kết hôn này đó sao.

Có lẽ đi được một hai trăm mét, Tô Cẩm Niên buông Tô Khả ra, sau đó xoay người nhìn Tô Khả, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, làm cho Tô Khả không nhìn được nên lùi lại một bước.

Hai tay Tô Cẩm Niên đặt trên vai Tô Khả, làm Tô Khả không thể tiếp tục lui về phía sau, đôi mắt đen như mực của anh nhìn chăm chăm Tô Khả, "Tô Khả, em có biết thật ra tôi không thích em."

Mắt to của Tô Khả nhìn thẳng Tô Cẩm Niên, trên mặt là nụ cười, giống như đang nói: có thật không? Nét mặt kia mang theo một tia bi ối cùng một chút phóng túng, đáng vẻ không tin, đang trần trụi nói cho anh biết: Tô Cẩm Niên, anh đừng nói dối.

Tô Cẩm Niên nhìn nét mặt Tô Khả, hơi ảo não và bối rối, trong nháy mắt cảm giác lời anh vừa nói giống như lời ngốc nghếch, tiếp tục nói, "Khụ khụ, những chuyện tình yêu gì đó, tôi chưa bao giờ đụng tới."

"Hừ hừ?" Tô Khả sờ sờ cằm, giống như là xem trò vui.

"Tô Khả!" Tô Cẩm Niên dắt lừa thuê nên có chút 'thẹn quá thành giận', "Nghiêm túc một chút."

"Biết rồi, ông xã." Tô Khả nhếch môi, lộ ra nụ cười rạn rở.

Tô Cẩm Niên đỏ mặt, thật muốn xé nát nụ cười Tô Khả, "Tô Khả, mặc kệ tôi thích hay là không thích em."

"Anh thích em." Tô Khả không chút do dự tiếp lời.

Tô Cẩm Niên bất đắc dĩ sờ trán một cái, "Tô Khả, đừng ngắt lời của tôi." Tô Khả vừa muốn nói "nha", dưới ánh mắt của Tô Cẩm Niên, không thể không biến thành người vợ nhỏ mà gật đầu, vẻ mặt chăm chú nghiêm túc nghe Tô Cẩm Niên tiếp tục nói.

Lúc này Tô Cẩm Niên mới tiếp tục câu nói, "Tóm lại chúng ta đã kết hôn rồi, loại chuyện vượt quá giới hạn như vậy, tôi sẽ tuyệt đối không làm ra." Lúc anh nói lời này thì trên mặt mang theo một tia xanh mét, "Cho nên không cần dò xét tôi...tôi không có kiên nhẫn, hiểu không?"

Tô Khả cười híp mắt nói, "Cẩm Niên, thì ra là anh muốn giải thích cái này với em. Không sao hết, đương nhiên em tin tưởng anh mà, nói thế nào thì anh là người yêu đầu tiên của em, đối tượng của nụ hôn đầu tiên là em, lần đầu tiên nhìn thấy cơ thể anh chính là —— ưm ——"

Tô Khả bức tức, cái người này càng ngày càng thích lấy tay che miêng của cô rồi. Có đáng ghét như vậy hay không chứ!

Một tay Tô Cẩm Niên che miêng làm nhảm của Tô Khả, tiếp tục nói với Tô Khả: "Tô Khả, tôi cho em cơ hội, chờ sau khi em tốt nghiệp, chúng ta cùng sống với nhau."

Tô Khả gật đầu, ánh mắt ý bảo anh mau buông tay.

Lúc này Tô Cẩm Niên mới để tay xuống, đứng tại chỗ, nụ cười giống như là rối rắm một trận, mang theo một chút tình cảm đau thương, kéo tay nhỏ bé của Tô Khả đi về phía trước.

Lúc này lòng bàn tay Tô Cẩm Niên mang theo một chút ẩm ướt, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Khả đỏ rực, trái tim nhỏ cũng đập thành thịch không ngừng, làm như nói với cô hiện tại tâm tình rất kích động.

Đường đến cửa chính còn chút dài, Tô Khả thật hi vọng thời gian dừng lại, hoặc là đường đủ dài, không có cuối, anh và cô, đi tới 'thiên trường địa cửu'.

Nghĩ như vậy, nét mặt Tô Khả hiện lên một chút ngọt ngào, sau đó cũng dùng sức hơn để nắm tay Tô Cẩm Niên.

Khi Tô Cẩm Niên chú ý đến nhiệt độ của trái tim truyền đến tay anh nóng hổi, nghiêng đầu, liền nhìn thấy gương mặt đỏ rực của Tô Khả, ánh mắt không có tiêu điểm, giống như là đi vào cõi thần tiên rồi.

Giống như anh nhìn thấu được ý nghĩ của Tô Khả, ‘mà xui quỳ khiến’ nói một câu, "Em ngoan đi, tôi vẫn luôn dắt em." Chỉ là nói xong lời này, trong nháy mắt mặt anh đỏ lên, mà Tô Khả vừa lấy lại tinh thần cũng thế.

Giờ phút này, sắc mặt của hai người đều đỏ ửng, giống như ánh bình minh kiêu diễm và lộng lẫy. (kiêu diễm và lộng lẫy ý muốn nói về đẹp này vừa mềm mại vừa đẹp đẽ và rất lộng lẫy)

Tô Khả nghĩ, có lẽ điều này chính là lời tỏ tình cảm động nhất mà cô được nghe.

*

Ra khỏi cửa chính, chiếc BMW Z5 màu trắng kia vẫn đậu bên kia, giống như là Thẩm Đường đang chờ người nào đó, thờ ơ dựa vào cửa xe, miệng ngậm một cọng cỏ nhỏ dài.

Tất nhiên Tô Khả nhìn thấy Thẩm Đường, cười chào hỏi Thẩm Đường : "HI! Thẩm Đường."

Ánh mắt Tô Cẩm Niên nhìn theo ánh mắt Tô Khả, tất nhiên nhìn thấy Thẩm Đường, chân mày anh khẽ nhíu lại, môi mím thật chặt, không nói một câu.

Thẩm Đường nhìn thấy Tô Khả, một tia sáng lóe lên rồi biến mất, vẫy tay với Tô Khả một cái, "Tô Khả, sao em đi ra nhanh như vậy?"

Tô Khả gật đầu, sau đó nghi ngờ mà hỏi, "Sao anh chưa vào đó? Chẳng lẽ đang chờ người sao?"

Thẩm Đường cười, "Ha ha, vừa rồi có bạn tốt ra đây, nói chuyện mấy câu, cậu ấy trở về rồi, anh đang muốn trở về đây. Các người thì sao?"

"A, chúng tôi định đi chơi." Tô Khả cười híp mắt nói với Thẩm Đường.

"Đi đâu? Có muốn anh đưa các người đi hay không?"

"Được."

"Không cần."

Hai âm thanh xồng ra.

Tô Khả nghiêng đầu nhìn sắc mặt có chút khó coi của Tô Cẩm Niên, vẻ mặt không hiểu: không phải phải là anh em tốt sao? Sao gặp mặt lại đều không chào hỏi? Hơn nữa nhìn bộ dạng Cẩm Niên nhà cô, thật là lạnh nhạt.

Sờ sờ cằm, trong khi Tô Khả liên tục suy nghĩ. Phía bên kia, Thẩm Đường nhún nhún vai, hỏi hột: "Nếu anh Cẩm Niên nói không cần, vậy tôi cũng không ‘tự mình đa tình’."

Tô Khả lúng ta lúng túng gật đầu, "Vậy chúng tôi đi trước."

Thẩm Đường cười cười, "Được, vậy lần sau gặp, Tô Khả." Nói xong, Thẩm Đường ngồi lên xe của mình, đi mất.

Tô Cẩm Niên ở tại chỗ, sắc mặt tái xanh rất lâu.

Tô Khả cảm thấy là lạ, nhìn vẻ mặt lúc này của Tô Cẩm Niên, Tô Khả sờ sờ cằm, không nhìn được nên hỏi: "Cẩm Niên, quan hệ của anh và Thẩm Đường không tốt sao?"

Tô Cẩm Niên nhíu mày: "Sau này cách xa cậu ta một chút."

"Tại sao vậy?"

Tô Cẩm Niên thở một hơi thật dài, một hồi lâu mới nói với Tô Khả: "Tô Khả, em phải ngoan."

Tô Khả nắm quyền, mẹ nó! (bạn editor thấy chị không nhu mì gì hết)

*

Lúc này Tô Cẩm Niên và Tô Khả đang ngồi xe tắc xi đi vào thành phố, hiện tại Tô Cẩm Niên một thân quân trang, cộng thêm đáng vẻ hơn người, dĩ nhiên là hấp dẫn không ít ánh mắt của người khác, nhất là mấy cô gái trẻ đi qua đi lại, không chút kiêng kỵ mà ném đôi mắt nịnh hót tới Tô Cẩm Niên và ánh mắt ghen tỵ tới Tô Khả.

Bộ ngực nhỏ của Tô Khả trắng tấp, giống như một con gà nhỏ đá trắng, vẻ mặt tự hào: hừ, người đàn ông mà các người mơ ước, đã được Tô Khả tôi dán nhãn rồi, các người cũng chỉ có thể nghĩ phần canh thịt này.

Lòng hờ vênh này của Tô Khả, sao Tô Cẩm Niên lại có thể không biết, anh chỉ là giả vờ không nhìn thấy, nhanh chóng đi về phía trước thôi.

Trên đường lớn, xe chạy nhanh như nước chảy, đám người nhốn nha nhốn nháo, đông đúc. Có lẽ nguyên nhân là vì chín giờ sáng là thời gian các cửa hàng nhộn nhịp.

Chưa tới giờ ăn cơm, dĩ nhiên là Tô Khả kéo tay Tô Cẩm Niên đi dạo mà chẳng có mục đích. Nhìn bên này một chút ngó bên kia một chút, chính là không có nhìn trúng cái gì.

Vô tình đi dạo đến khu thương mại trong thành phố.

Tô Khả kéo Tô Cẩm Niên đi vào một cửa hàng, bà chủ cửa hàng nhìn thấy Tô Khả đứng sau Tô Cẩm Niên, ánh mắt không khỏi sáng lên, trong lòng thầm khen ngợi về ngoài Tô Cẩm Niên rất được. Cho nên cũng thân thiện tiến lên: "Chào mừng ghé thăm! Hai người muốn mua gì?"

Tô Khả nhìn ánh mắt bà chủ đều bay lên trên người Tô Cẩm Niên, trong lòng hơi không sáng khoái, nói xem một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi rồi, sao vẫn đưa mắt nhìn chòng chọc vào người Cẩm Niên của cô chứ.

Tô Khả "khụ khụ" hai tiếng, "Chúng tôi sẽ xem một chút, cô khỏi phải tiếp chúng tôi."

Bà chủ gật đầu, "Vây tùy ý xem đi nhé, hàng ở đây của chúng tôi đều mới vừa nhập từ Paris của Pháp về đấy, có một không hai nhé."

Tô Khả bĩu môi, ai quan tâm bà nhập khẩu ở đâu, mau biến mất cho tôi đi.

Diện tích cửa hàng này không coi là nhỏ, lắp đặt thiết bị cũng thật đẹp mắt. Đồ nam đồ nữ đều có, được bà chủ ngăn ra. Tô Khả kéo Tô Cẩm Niên vào khu đồ nam.

Tô Cẩm Niên nhũn nhũn này, nhưng vẫn đi theo tới đó. Tô Khả nhìn vô số quần áo phía trên đó, phần lớn đều là những mẫu tốt nhất, không tệ.

Cô cảm thấy bộ quần áo so lên người Tô Cẩm Niên, cứ lắc đầu, cho đến một cái áo sơ mi trắng ngà, tất cả nút áo trên đó đều là gỗ, kèm theo một mùi gỗ thông nhẹ nhẹ, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Khả mới cười híp mắt, sau đó cầm áo so lên người Tô Cẩm Niên, không ngừng gật đầu.

Tất nhiên bà chủ kia đi theo qua, cười nói với Tô Cẩm Niên: "Ánh mắt bạn gái nhỏ cậu rất độc." (độc trong độc đáo)

Tô Khả nghiêm mặt, "Tôi không phải bạn gái anh ấy!"

Bà chủ đơ mặt, "Ha ha, thì ra là anh em."

"Tôi thì không thể là vợ của anh ấy sao."

Trong nháy mắt bà chủ cảm thấy vài cơn quạ lượn vòng trên đầu.

Tô Khả cũng không để ý tới bà chủ luôn mê mẩn nhìn chằm chằm Tô Cẩm Niên nữa, lấy cái áo kia đi ra bên ngoài. Lúc tính tiền, tự nhiên Tô Cẩm Niên móc ví tiền ra, định tính tiền.

Tô Khả tức giận: "Em tặng quà sinh nhật, anh phải tự trả tiền sao."

Lúc này Tô Cẩm Niên mới nhớ, mấy ngày trước là sinh nhật của anh, mẹ của anh còn mua trước một phần quà tặng anh, nhưng mà anh cũng không quá để ý, cho nên Tô Khả không nhắc nhở thì chính anh cũng quên mất.

Bà chủ kia nở nụ cười, "Các người không phải vợ chồng ha, tiền của chồng cô không phải là tiền của cô sao."

Tô Khả ngượng ngùng cười một tiếng, trầm nghĩ, bà chủ này lại rất thức thời, vì vậy, dùng giọng nói vô cùng thẹn thùng nói, "Nói thì nói như vậy, nhưng mà đồ của chồng tôi á, tôi không muốn làm chồng tôi tốn kém."

"." Tô Cẩm Niên nhìn trời.

Sau khi cầm đồ đi ra ngoài, Tô Khả thật vui vẻ, trong miệng khẽ ngân nga một đoạn nhã, tay thì kéo cánh tay Tô Cẩm Niên, hài lòng hưởng thụ ánh mắt ước ao ghen tị của những cô gái trẻ đi qua đi lại.

*

"Két——" Một âm thanh thắng xe gấp.

"Phu nhân, làm sao vậy?" Tài xế không hiểu nhìn bà chủ bảo ông đột ngột dừng xe.

Chỗ ngồi phía sau xe Audi, chỉ thấy một người mặc quân trang, mặt mày người phụ nữ trung niên đẹp ấy thì cứng rần, nhìn người đi trên đường, về mặt u ám, ngón tay cứng của bà bấm sâu vào trong thịt, nhưng lại không cảm thấy đau đớn một chút nào.

"Ông Vương! Về nhà!" Một hồi lâu, người phụ nữ trung niên khạc ra mấy chữ rõ ràng! Từng chữ từng chữ, nói năng lớn tiếng, giống như là đang trút hết bao nhiêu tức giận.

"Dạ! Bà chủ!" Tài xế kia gạt đầu, trong lòng nghi ngờ đủ điều, nhưng tất nhiên không thể nói. Rất nhanh, xe Audi lại chậm rãi khởi động, chạy băng băng trên con đường lớn.

Chuyện nhỏ nhất ấy, trong nháy mắt bị quên mất trong cuộc sống ồn ào và xa hoa.

*

Tô Khả kéo tay Tô Cẩm Niên, thương thức trời xanh mây trắng, thoải mái trong lòng. Hạnh phúc tới quá nhanh, Tô Khả mờ hồ cảm thấy không chân thật.

"Cẩm Niên, em vẫn thắc mắc, tại sao anh muốn lấy giấy chứng nhận với em nhanh như vậy chứ?" Cái vấn đề này nằm trong lòng Tô Khả đã rất lâu rồi, nhưng mà lần đó cũng không hỏi ra miệng.

Nói xem trước tiên chính là Tô Cẩm Niên luôn miệng nói ghét cô, nhưng mà trong nháy mắt, anh liền nói cùng cô kết hôn. Kết hôn còn chưa tính, ngay cả thái độ sau khi cưới cũng có thay đổi rõ ràng, thật sự là làm cô quá sợ hãi rồi, đến nỗi cô cũng cho là anh bị người nào làm cho phải cúi người rồi.

Cô rất không hiểu, cho nên bây giờ liền hỏi anh.

Tô Cẩm Niên nhú nhú mày, "Tô Khả, em không cần biết nhiều như vậy."

"Ồ." Tô Khả gạt đầu, bĩu môi, cũng không bắt ngờ. Anh không muốn nói, thật sự là không có người nào có thể ép anh nói ra. Thật ra thì Tô Cẩm Niên không nói với cô, cô cũng có thể mơ hồ đoán được một chút, khẳng định có liên quan tới Hoàng Nghê Thường.

Trên thế giới này căn bản không có chuyện đúng lúc như vậy. Nói xem, trước đây thái độ anh đối với cô tệ muốn chết, nhưng đột nhiên sau khi một cô gái xuất hiện, trong nháy mắt thái độ anh đối với cô là thay đổi một trăm tám mươi độ, điều này cũng quá kỳ lạ mà. Cho nên khẳng định không khỏi liên quan đến Hoàng Nghê Thường.

Phải biết rằng, nhất định mẹ của anh cho rằng Hoàng Nghê Thường sắp là con dâu bà. Mà cô là người hâm mộ Hoàng Nghê Thường, đối với tài liệu cơ bản của Hoàng Nghê Thường vẫn rất rõ ràng.

Đó là một cô gái vô cùng xuất sắc, cho dù trình độ học vấn hay là sự nghiệp, cho dù về ngoài hay là hình tượng. Quan trọng nhất là bối cảnh gia đình Hoàng Nghê Thường là cực kỳ lớn mạnh. Một người như vậy, Tô Cẩm Niên lại từ chối, thậm chí còn kết hôn cùng cô, đây rốt cuộc là tại sao?

Tô Cẩm Niên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn Tô Khả như đi vào cõi thần tiên, không nhận được nói với Tô Khả: "Được rồi, chúng ta đi ăn cơm."

"Ồ."

*

Tô Khả và Tô Cẩm Niên tùy ý tìm một nhà hàng bình dân để ăn cơm, người bên trong đi lại nhốn nhào, không còn chỗ ngồi, tương đối sôi nổi.

Tô Khả vô cùng yêu Tô Cẩm Niên chính là vì Tô Cẩm Niên thật sự không kén ăn. Cô dẫn anh đến chỗ nào ăn cơm, anh cũng sẽ ngồi xuống, hơn nữa không lộ vẻ khinh thường. Phẩm chất này, ở trên người của người có địa vị, thật vô cùng khó tìm.

Tô Khả gọi hai lồng bánh bao tôm thịt hấp, hai chén hoành thánh.

Trước khi ăn, Tô Khả cười híp mắt bỏ thêm không ít tương ớt vào chén anh, Tô Cẩm Niên liếc nhìn Tô Khả, cúi đầu tiếp tục ăn.

"Em thích ăn tương ớt ở nơi này nhất, làm vô cùng ngon. Ngay cả em là người ghét ăn cay như vậy cũng thích ăn, anh ném thử một chút."

Tô Cẩm Niên nhìn tương ớt đỏ rực trong chén hoành thánh, nhìn bộ dạng Tô Khả ăn ngấu nghiến, cũng ăn từng miếng từng miếng hoành thánh, trong nháy mắt vị cay kích thích làm cho gương mặt trắng nõn của anh thấm vài giọt mồ hôi trong suốt, anh mặt trời chiếu vào, có vẻ trong suốt óng ánh.

Tô Khả tùy ý ăn vài miếng, liền không nhận được một tay chống cằm, nhìn Tô Cẩm Niên ăn.

Người đàn ông như ngọc, cười một cái là nghiêng thành, ngay cả dùng cơm cũng đẹp như thế. Quả nhiên là sắc đẹp thay cơm, sắc đẹp thay cơm. Ai, thật là nhìn thế nào cũng nhìn không đủ Cẩm Niên của cô nha.

Ánh mắt Tô Cẩm Niên lướt qua ánh mắt như sói như hổ của Tô Khả, vành tai xuất hiện một mảng đỏ ửng, không nhận được ngẩng đầu lên, "Không phải thích ăn sao?"

"Thích nhìn anh ăn hơn." Da mặt Tô Khả dày độ, so với tường thành không kém hơn chút nào.

"."

"Haizz, em muốn nghi hè."

"Ừ."

"Cầm Niên, có phải anh muốn làm một người lính thật tốt không."

Sắc mặt Tô Cầm Niên hơi trầm xuống.

Tô Khả giả vờ không nhìn thấy, nói tiếp, "Vậy em có thể ngày ngày ở cùng với anh rồi."

"."

"Nhưng mà nghỉ hè lần này em phải về nhà." Nếu không về nhà, hai tổ tông nhà cô còn không lấy con dao thái chém cô sao.

"Ừ."

"Em nói với bọn họ chúng ta kết hôn, ba mẹ của em cũng muốn gặp anh một chút." Sau đó Tô Khả chớp mắt nhìn Tô Cầm Niên, "Anh có thể rút ra mấy ngày nghỉ không?"

Tô Cầm Niên nhú mày, "Tô Khả. . ."

Tô Khả hơi thất vọng, "Em hiểu rõ, anh là quân nhân, rất bận rộn. Em cũng không cầu xin, chỉ là lúc anh có ngày nghỉ thì phải gọi điện thoại cho em đấy."

"Được."

"Phải nghỉ đến em."

". . ." Tô Cầm Niên nhìn hoành thánh đồ rực trong chén, sau đó nói với Tô Khả: "Còn bao lâu thì được nghỉ hè?"

"Nhanh thôi, chính là cuối tháng này, ngày hai tám tháng sáu." (sinh nhật editor ngay ngày chị Khả nghỉ hè, hi hi)

"Tôi tiễn em đi."

Tô Khả nở nụ cười, "Không cho gát em."

Tô Cầm Niên gật đầu.

Tô Khả thấy Tô Cầm Niên dễ nói chuyện như vậy, trong lòng cười thầm, sau đó nói với Tô Cầm Niên: "Cầm Niên, nếu như ngày nào đó anh yêu em, nhớ cho em biết một tiếng."

". . ."

Lần nữa Tô Khả híp mắt cười nói với Tô Cầm Niên: "Em đã không kịp đợi muốn huy xương cốt anh vào bụng chim."

Trong nháy mắt, gương mặt trắng bóc của Tô Cầm Niên trở nên đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi: "Tô, Khả!" Đến cuối cùng, dĩ nhiên là không tiếp tục ăn hoành thánh nữa.

*

Tô Cầm Niên vừa mới về đến thì liền nhận được điện thoại của mẹ anh.

"A lô —— mẹ ——"

"Con còn biết mẹ là mẹ con!" Mẹ Tô Cầm Niên vô cùng tức giận, sau đó giọng nói đều là gào lên, hoàn toàn mất đi bình tĩnh thường ngày và hình tượng của người phụ nữ mạnh mẽ.

Tô Cầm Niên nhú mày, nghe giọng điệu của mẹ anh thì biết rõ chuyện không lành sắp xảy ra, vì vậy tiếp tục nói, "Mẹ, có gì mẹ cứ việc nói thẳng đi."

"Tô Cầm Niên, con thật là con trai tốt của mẹ! Biết "bằng mặt không bằng lòng" rồi!"

"Mẹ, không cần vòng vo."

"Không phải mẹ bảo con chia tay với Tô Khả sao!" Mẹ Tô Cầm Niên nổi giận thật rồi, "Con có ý gì! Hôm nay lại cùng cái cô gái nhà quê đó đi dạo phố! Tô Cầm Niên, con tốt rồi! Con thật tốt! Bây giờ đúng là nói một đằng làm một nẻo!"

"Học bố mẹ." Tô Cầm Niên tiếp tục cười lạnh.

"Con!" Mẹ Tô Cầm Niên che ngực của bà, chỉ tiếc là Tô Cầm Niên ở đầu điện thoại bên kia vốn là không thấy được.

"Mẹ vẫn là câu nói kia, mẹ cho con một lần nữa nếu như con cứ vương vấn không dứt được cô ta thì đừng trách mẹ không khách khí!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Tô Khả về nhà

Nghe miệng mẹ anh nói ra mấy câu nói đó, trong lòng Tô Cẩm Niên phức tạp, anh biết hôm nay anh đi dạo phố cùng Tô Khả bị mẹ của anh thấy được, nếu không mẹ anh sẽ không phát tức giận như vậy.

"Tại sao không nói chuyện? Rốt cuộc con có nghe lời của mẹ nói không!"

Tô Cẩm Niên cười lạnh một tiếng, "Mẹ, chúng con vốn không có ở cùng nhau, tại sao chia tay!"

Mẹ Tô Cẩm Niên lập tức yên lặng, trong lòng nghi hoặc: chẳng lẽ trước đây mình đoán sai hay sao?. "Ý của con là con không có qua lại với cô ấy?"

"Đã từng qua lại, chỉ là đã chia tay." Chỉ là bây giờ đã kết hôn mà thôi.

Tô Cẩm Niên không để ý mẹ của anh biết chuyện anh và Tô Khả đã từng qua lại, bởi vì đó cũng không phải là lư ợc đ ạn h ạng n ặng th ật s ự, mà lư ợc đ ạn h ạng n ặng th ật s ự thì trước mắt anh còn chưa định cho mẹ anh biết, ít nhất là trước khi Tô Khả chưa thuận lợi tốt nghiệp. (trái lư ợc đ ạn này anh qu ả ង r ả là sức công phá cực lớn)

"Con thật sự đã từng qua lại với cô gái quê mùa đó?" Giọng điệu Tần Phi nói với Tô Cẩm Niên như là "Sao con trai của bà có thể cùng loại phụ nữ kia qua lại".

Tô Cẩm Niên có chút tức giận: "Mẹ, thân là một sĩ quan cao cấp, rốt cuộc phong thái nên có ở đâu chứ?"

"Tô Cẩm Niên, đây là con đang dạy dỗ mẹ sao?" Trong nháy mắt giọng điệu Tần Phi sắc bén, một hồi lâu sau, giọng nói của bà khôi phục ung dung bình thường, ý vị sâu xa nói, "Cẩm Niên, con phải biết rằng mẹ là vì tốt cho con. Một cô gái như vậy thì không xứng với con."

"Nếu như mẹ còn muốn nói chuyện chia tay Tô Khả này với con thì chắc hẳn hôm nay con đã giải thích rõ, con cùng cô ấy đã từng qua lại, sau đó chia tay, nên cũng không là quan hệ trai gái, cho nên mẹ không cần lại gọi điện thoại tới nói mấy chuyện này có được hay không. Dĩ nhiên, con cũng tin tưởng nhân phẩm của mẹ còn chưa đến mức làm khó một cô gái nhỏ còn chưa có tốt nghiệp đại học." Nói xong, Tô Cẩm Niên cúp điện thoại của Tần Phi.

Tần Phi nhìn điện thoại di động đã vang lên tiếng "tút tut", vẻ mặt trầm tư. Sao bà có cảm giác trong câu nói của con trai bà có chút kỳ lạ, nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn lại không tìm ra điểm mấu chốt nên cũng bỏ ý định đối phó Tô Khả.

*

Tô Cẩm Niên cúp điện thoại của mẹ anh, ngồi ở trên giường của mình suy nghĩ, kết quả cái mông như bị thứ gì cắn, quay đầu ra sau nhìn, thì ra là túi quần áo mà hôm nay Tô Khả mua .

Anh lấy quần áo ra, màu trắng ngà làm cho anh một tia ngỡ ngàng. Đầu óc của anh không nhận được nhớ lại lúc ban ngày, bộ dáng nghiêm túc của Tô Khả khi giúp anh chọn quần áo. Nhíu mày một cái rồi cười một cái, giống như dòng nước nhỏ, xâm nhập vào tay chân của anh, làm cả người anh thoải mái mãi, cả ngón tay cũng lười phải động một cái.

Anh nhìn trần nhà, anh nhớ Tô Khả nói, mùa hè này phải về nhà.

Một thời gian ngắn sau này, cô cũng sẽ không xuất hiện om sòm bên tai của anh, nhưng mà không biết sao trong lòng anh mơ hồ khó chịu, hơi ý thức được anh có gì đó không đúng, anh tự hỏi mình nhiều lần, có phải như Lý Quân nói hay không, anh đối với Tô Khả, thật sự có một chút cảm giác như vậy?

Nghĩ như vậy, Tô Cẩm Niên sợ hết hồn, quả quyết tự nói với anh rằng: không thể nào.

Nhìn điện thoại di động nằm một bên, Tô Cẩm Niên cầm lên, đúng vào lúc này, màn hình sáng lên, thì ra là tin nhắn của Tô Khả lại tới.

"Cẩm Niên, sau khi mặc quần áo thì nhớ chụp tấm hình nha. ^——^"đ

Tô Cẩm Niên nghiêng đầu nhìn bộ quần áo thật tốt đang nằm trên giường, cầm lên tính đi thử mặc, trong nháy mắt đỏ mặt, anh mới phát hiện tại sao anh phải nghe lời Tô Khả nói, đi mặc quần áo chụp hình.

Vì vậy, Cẩm Niên bị cảm giác khó chịu thiêu đốt mà nhìn túi quần áo lâu thật lâu, lâu đến mặt trời sắp sửa xuống núi, anh mới không được tự nhiên mà đi mặc thử áo sơ mi này, chỉ là làm thế nào cũng không tự chụp hình được.

Lúc đang tự giãy vò tồn thời gian thì một bạn cùng phòng duy nhất trong đơn vị của anh trở về.

Bạn cùng phòng của Tô Cẩm Niên gọi là Nguru Tam, cũng không phải xuất thân từ trường quân đội mà là lính nhập ngũ chủ động đi vào, trong thời gian đó biểu hiện vô cùng xuất sắc, từng bước từng bước cố gắng nên từ từ bò đến cùng độ cao như Tô Cẩm Niên.

Có lẽ là đến từ một trấn nhỏ xa xôi, gia đình hẳn có mười miệng ăn, bố mẹ, tám anh chị em, hẳn xếp thứ ba, cho nên bố mẹ đặt tên hẳn là Nguru Tam. Dã tâm của hẳn rất lớn, chưa bao giờ buông lỏng bản thân. Trong ngày thường, ngay cả không phải huấn luyện cũng huấn luyện, ngay cả ngày nghỉ cũng không bỏ qua.

Tính tình Nguru Tam tương đối âm trầm, không thích nói chuyện, thuộc loại mà cho dù đập ba gậy cũng không xuất hiện một chút buồn bực, mà tính cách của Tô Cẩm Niên cũng lạnh lùng, hơn nữa Nguru Tam đối với Tô Cẩm Niên luôn có ý bài xích mà không giải thích được, cho nên khi hai người ở ký túc xá, cả ký túc xá cũng yên tĩnh như khi một người ở ký túc xá. (ý nói ông này lý, ít nói và nguy hiểm)

Tô Cẩm Niên cũng không quan tâm, dù sao khi hai người cùng ở túc xá cũng là trở về ngủ vào buổi tối sau khi luyện tập, khi đó, mọi người đều mệt muốn chết, ngủ bù cũng không kịp, không ai lại lãng phí thời gian mà nói chuyện trên trời.

Cứ qua lại như vậy cũng đã ba năm rồi.

Thật ra thì cũng bình thường, không bị người khác ghen ghét là kẻ tầm thường, người giống như Tô Cẩm Niên vậy thì sao có thể không bị người ta ghen tỵ đây. Nói thế nào thì anh cũng là thiên tài chứ không phải là tầm thường.

Tô Cẩm Niên xuất thân là sinh viên đứng đầu trường quân đội, cộng thêm bối cảnh thân thế của anh, dĩ nhiên là được cấp trên coi trọng. Cũng may Tô Cẩm Niên hoàn toàn có thực lực, cho nên những người ghen tỵ kia chỉ có thể hóa ghen tỵ thành bội phục, thậm chí kính trọng.

Trong một đội ngũ, có một tự nhiên sẽ có hai, mà hai, chính là Nguru Tam.

Nhớ ngày đó, nhóm sinh viên ở trường quân đội của Tô Cẩm Niên vẫn chưa gia nhập đội ngũ mới, cả đơn vị thì Nguru Tam có thực lực nhất áp chế nhóm người mới. Mọi thực lực đều phải chịu sự dẫn trước của hẳn nhưng mà kể từ sau năm Tô Cẩm Niên qua, các thành tích trong đơn vị của Nguru Tam cũng bị Tô Cẩm Niên vững vàng áp chế, đáng giận nhất chính là mỗi lần đều là không nhiều không ít một chút!

Đây quả thực là như thần chiến đấu rồi, muôn đời Nguru Tam làm người thứ hai nên có thể không ghét Tô Cẩm Niên sao! Như vậy còn chưa tính, bối cảnh gia đình của anh hoàn hảo muốn chết, gia đình có tiếng trong giới quân sự, một nhà ba sĩ quan cao cấp, bối cảnh gia đình như vậy thì dĩ nhiên là lớn mạnh mà làm người ta hâm mộ.

Nguru Tam còn ghét Tô Cẩm Niên một điểm nữa, chính là đáng đáp hòa nguyên giữa nam và nữ của Tô Cẩm Niên, đẹp trai nho nhã, còn da Tô Cẩm Niên là hàng năm phơi mà không đen. (sao mình dịch tới dịch lui vẫn thấy anh giống nhĩ, nam nữ lẫn lộn đây)

Thử nói xem, mọi người đều phơi cả ngày dưới ánh nắng mặt trời gay gắt, cuối cùng người nào không phải đen thui thì cũng chỉ có thể nhìn rõ hàm răng. Cũng chỉ có Tô Cẩm Niên, trước sau như một, vẫn trắng trẻo. Anh chỉ cứ đứng ở nơi đó thì nữ sinh nhìn anh, đâu giống như bọn họ, sau khi rời khỏi bộ đội, còn không biết có thể tìm được vợ hay không!

Thật ra thì làm quân nhân cũng không phải là không có bộ dạng đẹp mắt, nhưng mà phần lớn bọn họ đều là ‘gối thêu hoa’. Nhưng Tô Cẩm Niên vẫn là tuyệt đối có thực lực, đây quả thực là con cưng của trời, đặc biệt phải tới chặn lòng hẳn. Cho nên Nguru Tam có thể không ghét Tô Cẩm Niên, không ghen tỵ Tô Cẩm Niên này sao. (gối thêu hoa: ví với những người chỉ có hình dáng bên ngoài không có học thức tài năng)

Chỉ là quan hệ của hai người không tệ, cũng không đến nỗi gặp nhau liền bực tức giương kiếm về phía nhau.

"Ồ đây sao."

"Ừ."

"Áo mới hả?"

"Ừ."

"Thật đẹp."

"Ừ."

"Chất lượng không tệ."

"Ừ."

"."

"."

Áo rất vừa người, mặc cũng rất thoải mái, Tô Cẩm Niên nhìn một hồi, nhìn điện thoại ở trong tay anh, thờ dài, còn là chụp một tấm hình, sau đó, anh mới cẩn thận từng li từng tí cởi áo ra.

Đại khái là Tô Khả chờ không được, trực tiếp gọi một cú điện thoại tới điện thoại Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên liếc nhìn tên phía trên, khoe miệng không tự chủ nâng lên, trực tiếp nhận, "Sao lại gọi tới?"

"Hừ hừ, mặc thử áo chưa?"

"Ừ."

"Vậy anh còn không đem hình gửi cho em xem một chút." Giọng nói Tô Khả hơi oán trách.

Chân mày Tô Cẩm Niên giật giật, chỉ sợ bạn cùng phòng anh nghe, sau đó đi ra bên ngoài, "Đợi lát nữa."

"Được, " Âm thanh hơi thỏa mãn của Tô Khả truyền tới, "Áo có vừa người anh không?"

"Ừ." Anh có thể tưởng tượng bộ dạng nhỏ của Tô Khả vào lúc này, nhất định là vô cùng thích chí.

"Em biết ngay mắt của em tốt nhất, oa oa oa." Tô Khả vô cùng kích động.

"Không có việc gì thì tôi cúp." Tô Cẩm Niên cảm giác hai lỗ tai anh cũng có chút nóng vu vu, sao có cảm giác nói chuyện với Tô Khả giống như làm kẻ trộm nên có chút chột dạ?

"Được, mau gửi tới nhe, bái bai."

Tô Cẩm Niên nhanh chóng cúp điện thoại, khôi phục nội tâm có vẻ dao động của anh, anh mới đi trở về ký túc xá. Lúc này Nguru Tam đang nói điện thoại cùng bố mẹ cậu ta, nhìn thấy Tô Cẩm Niên vào, trong nháy mắt một hơi nồng đậm giọng địa phương của cậu ta đổi thành tiếng phổ thông.

Tô Cẩm Niên rầu rĩ nhẹ, cũng không có sao, chỉ là mặc áo vào, sau đó lấy hình anh mới vừa chụp gửi cho Tô Khả. Sau khi gửi xong, Tô Cẩm Niên lại thấy kỳ quặc rồi.

Anh càng ngày càng cảm thấy anh trở nên không giống anh nữa, nhưng sự thay đổi này bắt đầu từ lúc nào thì anh không biết. Rảnh rồi buồn chán, anh nhìn ghi chép trò chuyện của anh, phía trên là ghi chép tin nhắn với Tô Khả đã vượt quá một trăm! Mà tin nhắn càng thêm chi chít rồi.

Nguru Tam cũng cúp điện thoại, nhìn thấy Tô Cẩm Niên đang nằm trên giường của anh nghịch với điện thoại di động. Nhìn Iphone của anh, lại nhìn Nokia hơn hai trăm đồng trên tay hắn, thậm chí dùng đã nhiều năm rồi, trong lòng của hắn hơi cảm giận, rất nhanh, sắc mặt hắn đã bình thường, lòng âm thầm thề, sau này nhất định phải xuất sắc, lên làm Thượng tá, giẫm Tô Cẩm Niên dưới chân!

"Cẩm Niên, là bạn gái cậu mới gọi sao?" Ở trong đơn vị này, ai cũng biết Tô Cẩm Niên có bạn gái, hơn nữa hai người đã qua lại đã nhiều năm rồi.

Suy nghĩ một chút, hắn lại có một trận ước ao ghen tị. Hắn biết dáng dấp bạn gái Tô Cẩm Niên rất xinh đẹp, mắt long lanh như nước, cả mười phần đều tốt nhất. Trước kia ở xa xa cậu ta có nhìn qua một cái. Khi đó, bạn gái anh vẫn đi theo sau anh, không ngừng chọc anh cười, nhưng anh luôn luôn lạnh tanh, thậm chí vẻ mặt thường mặc kệ.

Hắn nhớ hắn thích một nữ sinh, dáng dấp nữ sinh giống giống bạn gái Tô Cẩm Niên, đều mắt to, long lanh, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp làm người khác yêu... Chỉ là nữ sinh kia cũng không mở mắt nhìn hắn. Hắn thô lỗ, vẻ mặt cô ấy ghét bỏ, chề hắn hung ác dữ dằn, nói hắn cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.

Hắn nhìn bóng lưng của bọn họ đi xa, trong lòng vô cùng bất bình. Tại sao anh đối xử với bạn gái như vậy mà bạn gái anh còn thích anh, mà những người khác thì mắt cũng không nhìn tới! So sánh hai bên như vậy, hắn lại ghét Tô Cẩm Niên nhiều hơn.

Tô Cẩm Niên liếc mắt nhìn Nguru Tam, anh cảm thấy có chút kỳ lạ, tùy ý "Ừ".

"Thật hâm mộ nha, bạn gái của cậu không xa không rời cậu."

Tô Cẩm Niên không tiếp tục lên tiếng.

Nguru Tam tiếp tục nói, "Tôi nghe người ta nói bạn gái của cậu vẫn còn học đại học?"

"Ừ."

" Bao nhiêu tuổi vậy?"

Tô Cẩm Niên nhàu mày, mặc dù thời gian anh và Nguru Tam ở chung phòng cũng dài, nhưng dường như không có đến mức thổ lộ tâm tình chứ? Hơn nữa bình thường một ngày hai người nói một câu cũng coi là hiếm rồi, nhưng hôm nay Nguru Tam làm nhảm như vậy thì có chút cảm giác khó hiểu.

Chỉ là tuổi tác của Tô Khả cũng không phải là bí mật gì, vì vậy liền nói, "Sắp năm thứ tư đại học."

"À" Nguru Tam gật đầu, sau đó lại nói, "Khoảng thời gian này thì một tuần có một ngày nghỉ, bạn gái của cậu còn vui lòng chờ cậu, nếu sau này cậu từ từ thăng cấp lên thì ngày nghỉ cũng không thể có, bạn gái của cậu vẫn sẵn lòng chờ cậu không?" Lời này của Nguru Tam phải nói là chua chát.

Tô Cẩm Niên không trả lời.

Nguru Tam thấy Tô Cẩm Niên không nói, cảm thấy tự tìm mất mặt, vì vậy cũng nằm vật xuống giường.

Tô Cẩm Niên nhìn tin nhắn phía trên, một tin lại một tin, phần lớn cũng là tin nhắn Tô Khả gửi tới, anh nghĩ tới lời vừa rồi của Nguru Tam, cũng nghĩ đến lãnh đạo anh đã từng nói với anh, danh xưng quân tử này nghe rất vinh dự, thật ra thì bên trong rất đau khổ, bởi vì mỗi ngày họ phải lo lắng an toàn cho chồng mình, mỗi ngày lo lắng bọn họ có ăn mặc ấm hay không, quan trọng nhất là, sinh hoạt vợ chồng của bọn họ, một tháng có một hai lần coi như là không tệ, phần lớn những người đó giống như làm quả phụ, cho nên anh phải đối xử tử tế với vợ của anh.

Bây giờ suy nghĩ một chút, đúng vậy nha, nếu sau này anh từ từ thăng cấp thì dĩ nhiên thời gian có thể gặp mặt Tô Khả càng ngày càng ít, tuổi cô gái của anh như vậy, sợ là sẽ xa cách với anh.

Nghĩ như vậy, trong lòng Tô Cẩm Niên hơi khó chịu.

"Tự tự ——" Tin nhắn Tô Khả đã tới.

Tô Cẩm Niên mở ra.

Phía trên là ảnh Tô Khả đã ps anh và cô ghép lại. Trên tấm ảnh ghép đó, hình của anh là tấm anh vừa gửi tới cho Tô Khả, lộ gương mặt chính diện với các bộ phận rõ nét, vẻ mặt vẫn nghiêm túc như cũ. Mà hình ghép còn lại là Tô Khả nghiêng mặt, chu môi, miệng giống như hôn lên má phải của anh. Đặc biệt Tô Khả còn làm ứng đồ má của anh và cô. (ps: giống như một phần mềm để chỉnh sửa hình ảnh và ghép ảnh vậy)

Thật ra thì kỹ thuật ps của Tô Khả rất không tốt, nhưng mà vừa mới nhìn thì cũng không phát hiện được gì, cho nên Tô Cẩm Niên không có tiền đồ vẫn đồ mặt.

Trong tin nhắn mà Tô Khả gửi tới, trừ tấm hình này thì còn có một dòng chữ nhỏ: Cẩm Niên, em yêu anh.

Tô Cẩm Niên nhìn đến đây, trong lòng buồn bực cái người Tô Khả, không biết hai chữ ‘dè dặt’ viết như thế nào. Chỉ là buồn bực thì buồn bực, trong lòng của anh vẫn có một chút xiu vui mừng.

*

Tô Khả ps rất nhiều hình, lúc này mới hài lòng gửi hình tới điện thoại di động, lưu thêm trên máy vi tính.

Bạn cùng phòng nhìn Tô Khả, thật im lặng mà dặt dờn thuê. (theo bạn edit hiểu thì dặt dờn thuê là cái cảm giác vừa tò mò, vừa bức bối ấy)

Trần Tình Tình nói: "Tô Khả, bây giờ mình phát hiện, quan hệ của cậu và Hoa Sen Trắng á, quả thật giống như là ngồi trên lửa vậy, từ từ mà tăng lên tốc độ tương đối nhanh nha."

Tô Khả ưỡn cao bộ ngực nhỏ, "Đó là hiển nhiên."

"Thôi đi, cậu đuổi theo người ta ba năm thì có một ngày tốt hơn rồi, có thể không là sao Hỏa đụng Trái Đất sao." Kiều Nhạc thích đá kích Tô Khả trước sau như một.

"Được rồi, dù là đuổi theo người ta ba năm thì bây giờ nhận giấy hôn thú rồi, Tô Khả cũng còn là một cô gái nhỏ đấy." Vương Mộng Mộng nhún nhún vai, quay ngược lại nói với Tô Khả: "Ngày nào lên trên Tô Cẩm Niên, lúc đó mới là hoàn toàn bắt được Tô Cẩm Niên."

"Không phải, là sinh đứa con, sau đó là lúc một đường thăng cấp thành vợ của sĩ quan cao cấp." Kiều Nhạc tiếp lời.

"Đừng hi vọng quá cao với cậu ấy, mình cảm thấy, cậu ấy và Tô Cẩm Niên có thể vẫn là không biết XXOO đấy. Cho nên, là lúc XXOO." Vương Mộng Mộng tiếp tục nói.

"Sinh một đứa nhỏ!" Kiều Nhạc phản bác.

"XXOO!" Vương Mộng Mộng khẳng khẳng giữ ý kiến.

"."

"."

Tô Khả đơ người ngồi một bên, nhìn hai bạn cùng phòng càng ngày càng nghiêm trọng, Tô Khả nói: "Yên tâm, mình cũng sẽ sinh một đứa nhỏ, vợ sĩ quan cao cấp thì mình đang làm đây!"

"XXOO trước rồi hãy nói." Ba người bạn cùng phòng cùng nói với Tô Khả.

Trong nháy mắt Tô Khả ịu xù, trong lòng vô cùng kiên định, phải tăng nhanh bước chân ăn anh sạch sành sanh, nếu không rất xin lỗi giấy hôn thú của cô rồi.

*

Thời gian trôi đi, không qua mấy ngày thì cuối cùng cũng tới phút nghỉ hè. Ngày này cũng không phải thứ bảy, nhưng vì Tô Cẩm Niên tiền Tô Khả nên vẫn đem ngày nghỉ đôi đũa đi ra.

Phần lớn ở công trường đều là sinh viên kéo hành lý về nhà. Hành lý Tô Khả hơi nhiều, gần mười túi lớn túi nhỏ. Cũng may mấy bạn cùng phòng của cô không vội về, cho nên giúp cô đem đến công trường.

Không bao lâu thì Tô Cẩm Niên lái một chiếc xe việt dã dừng ở công trường.

Khi Tô Cẩm Niên xuống xe, tất cả mọi người đều há miệng, trong lòng cảm khái: thật là đẹp trai!

Có một số sinh viên học với Tô Khả biết ở Đại Học Thành có một hotboy lạnh như băng —— Tô Cẩm Niên của trường quân đội. Bây giờ nhìn cả người Tô Cẩm Niên là quân trang, dĩ nhiên là nhận ra, không nhận được nói, "Hình như người đó là Tô Cẩm Niên."

"Ừ, bên cạnh là Tô Khả."

"Oh my god, hai người này vẫn qua lại sao, cũng qua ba năm rồi."

"Đúng vậy nha, thật thần kỳ, rõ ràng Tô Cẩm Niên không có bỏ rơi Tô Khả."

Mọi người tiếp tục lải nhải, Tô Cẩm Niên hoàn toàn không thèm để ý.

Thật ra mấy bạn cùng phòng của Tô Khả cũng rất lâu không có gặp Tô Cẩm Niên, cho nên lần này vẫn có chút hồi hộp. Nhìn thấy Tô Cẩm Niên đi tới, sau đó chào hỏi cũng có chút run run: "Huấn luyện viên Tô."

Tô Cẩm Niên đưa mắt nhìn họ mấy lần, gật đầu, "Chào mọi người."

Bởi vì nhiều người nên những quần áo, đồ đạc hỗn tạp của Tô Khả rất nhanh đã lên xe Tô Cẩm Niên. Tô Khả nói gặp lại với các bạn cùng phòng, Tô Cẩm Niên liền lái xe về phía trước.

Để lại vô số nữ sinh ở cửa lớn X với lòng chua xót không dứt.

"Đi đâu?"

"Ga xe lửa phía nam."

"Sao không mua vé máy bay?"

"Không có tiền."

"Tiền của tôi không phải là tiền của em sao?" Tô Cẩm Niên vô cùng tự nhiên nói những lời này với Tô Khả, làm cho Tô Khả sửng người ở chỗ ngồi cạnh tài xế.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Doãn Lạc Phong tới chơi

Tô Khả lại về nhà, biểu thị cảm giác rất tốt, bố thương yêu mẹ cưng chiều, thức ăn đều là cô thích ăn, mỗi ngày còn có thể ngủ thẳng đến khi nắng lên, hoàn toàn là tiêu chuẩn cuộc sống của sâu gạo. Điều không được hoàn mỹ duy nhất chính là Tô Cẩm Niên không ở bên cạnh cô, không có cách nào nhìn thấy gương mặt đẹp trai mà cô nhớ thương.

Aiya, nhìn điện thoại di động một chút, Tô Khả nhú nhú mày, tại sao gần đây cô gửi tin nhắn tới cũng như đá chìm xuống biển cơ chứ? Rõ ràng quan hệ cô và Tô Cẩm Niên đã tiến vùn vụt mà.

Haizz ~

Một tiếng thờ dài vừa bay ra từ phòng của Tô Khả, mẹ Tô Khả nhú nhú mày, không nhìn được mở cửa đi vào trong. Quả nhiên, con gái của bà rồi nhìn điện thoại mà thờ dài, cái bộ dáng này nhìn qua thì chính là vẻ mặt tương tự người tình đây mà.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng này của Tô Khả. Kể từ khi Tô Khả trở về đến giờ, liền mấy ngày, mẹ Tô Khả đều nghe tiếng thờ dài từ phòng của Tô Khả truyền tới.

Nói xem một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp chính trực thì lấy đâu ra bộ dạng nhiều tâm sự nặng nề như vậy? Thật sự là quá thiệt thòi, hoàn toàn không giống như là con gái của bà mà!

Còn có con rể chưa bao giờ gặp mặt, cũng quá không ra dáng rồi, nói xem nghĩ hè đã gần nửa tháng, cũng không biết chạy đến bên này gặp bố mẹ vợ của anh một chút, điều này thì sao mà bọn họ chịu nổi chứ! Điều này thì làm sao bọn họ yên tâm giao con gái bảo bối trong tay của bọn họ cho anh.

Vì vậy, mẹ Tô Khả mở cửa phòng Tô Khả.

"Mẹ nói con gái này, con lại đang nhớ anh bộ đội đó nữa sao."

"Mẹ, mẹ biết cũng không cần nói ra chứ." Tô Khả không có tình thần nhìn điện thoại cô, trả lời của mẹ cô cũng không có chút hào hứng nào.

"Mẹ nói này, sao con lại không thể có chút tiền đồ chứ? Không phải chỉ là một người đàn ông sao, sao lại có vẻ mặt sống dở chết dở vậy, thật sự là không có tiền đồ, mẹ quá mất mặt rồi."

Tô Khả ngồi dậy, nhìn mẹ cô, "Mẹ, đã kích con gái mẹ là không đúng."

"Bộ dạng này của con phải cần tới mẹ đã kích sao!"

"Hừ hừ, dĩ nhiên, bởi vì mẹ ghen tỵ con rể mẹ đẹp trai hơn 1000 lần so với người đàn ông của mẹ."

"Cola! Sao con có thể nói bố con như vậy!" Bố Tô Khả cũng từ bên ngoài trở về, vừa nhìn thấy phòng khách không có ai, liền để cặp công văn của ông xuống, trực tiếp đi lên lầu hai, mới đến hành lang thì chỉ nghe thấy con gái của ông bồi nhọ ông như vậy, thật sự làm cho ông quá đau lòng.

Mẹ Tô Khả sờ sờ cằm, "Những lời này của Khả Khả lại là sự thật. Tướng mạo con rể của mẹ đúng là không thể bắt bẻ, nhưng chính là đến nay còn chưa tới thăm hỏi chúng ta, cái này thật sự là quá đáng rồi."

"Mẹ, anh ấy là quân nhân, rất bận rộn có được hay không. Dáng vẻ của mọi người là rất nhân rồi sao." Nói xong, Tô Khả nhìn điện thoại di động, mới ba giờ chiều, Tô Khả nói: "Xem đi, mới ba giờ chiều, bố con đã trở lại rồi, thật sự là không có giống đi làm chút nào."

Bố Tô Khả đỏ mặt, "Công ty là của bố đấy, bố muốn về lúc nào thì về."

Tô Khả "hừ hừ" hai tiếng, "Bố cũng đừng ngại biện."

Mặt mo của bố Tô Khả đỏ bừng, "Nho à, nhìn con gái em một chút đi ~"

Mẹ Tô Khả hoàn toàn không để ý tới, chỉ nhún nhún vai, sau đó nói với bố Tô Khả: "Quả táo, mau nấu chân giò lợn đi, con gái anh và vợ anh đều phải làm đẹp đấy."

"."

*

Đêm khuya yên tĩnh, từng đợt gió lạnh lẽo, ánh trăng sáng tỏ như mâm ngọc. Ngoài cửa sổ, nhánh cây lay động, dưới ánh trăng chiếu sáng, bóng cây rơi xuống cao thấp không đều. Gió thổi, tiếng xào xạc không ngừng vang lên, kèm theo tiếng côn trùng trầm thấp kêu lên, dệt nên khúc hát ru mùa hè.

Tô Khả nhìn ngoài cửa sổ, nghe tiếng côn trùng, suy nghĩ của cô không nhìn được đi vào cõi thần tiên bên ngoài.

Cô như nhìn thấy màn đêm đen như mực, đột nhiên xuất hiện một ánh sáng màu trắng ngọc, Tô Cẩm Niên đang giẫm lên trên, nhàn nhã bước đến gần cô.

"Cẩm Niên ~" Tô Khả không nhìn được thoát ra.

Trong nháy mắt, ánh sáng này liền biến mất, tan ra trong màn đêm mịt mù, vốn là Tô Cẩm Niên từ từ tới cũng giống như sương khói, tiêu tan.

"Cẩm Niên!" Tô Khả sốt ruột, lớn tiếng gọi, lúc này mới lấy lại tinh thần, thì ra trong lúc cô đang ngẩn người đã vô tình ngủ quên.

Tô Khả cười khổ một tiếng, nhìn điện thoại di động, trên đó hiện lên dòng chữ "Thứ bảy, ngày 13 tháng 7, 21:30", Tô Khả lại đau lòng và khó chịu.

Hôm nay là thứ bảy, tin nhắn cô gửi tới anh không có trả lời, cô gọi điện thoại cũng chỉ nói là không có ở đó, đang phục vụ ở khu vực. Tô Khả rất buồn bực.

Nháy mắt, màn hình điện thoại Tô Khả sáng lên, lập tức mắt Tô Khả sáng lên. Chỉ là trên đó hiện người gọi cũng không phải là Tô Cẩm Niên, mà là Doãn Lạc Phong.

Tô Khả vốn vui mừng trong nháy mắt chuyển thành như đưa đám, không hào hứng mà nhận điện thoại, "A lô ~"

"Tô Khả!" Giọng nói của Doãn Lạc Phong mang theo một chút vui mừng.

"Ừ ~" Giọng nói của Tô Khả vẫn sa sút đến cực điểm như cũ.

Phía bên kia, Doãn Lạc Phong nhú nhú mày, "Sao giọng ‘âm dương quái khí’ vậy?"

"Anh mới ‘âm dương quái khí’, cả nhà anh chỉ có anh ‘âm dương quái khí’!" Trong nháy mắt Tô Khả "sống" lại, nói với Doãn Lạc Phong.

Doãn Lạc Phong lúc này mới khẽ mỉm cười, "Đúng rồi, lúc này em mới là Tô Khả."

Tô Khả trong lòng oán thăm: cảm thấy người này chỉ thua M thôi! (tác giả viết chữ M này, mình không hiểu)

Nghĩ như vậy, Tô Khả càng cảm thấy Doãn Lạc Phong là một GAY nha, ‘nhược thụ’ có phải hay không! Khó trách đến nay vẫn không có bạn gái! (nhược thụ: cái này ai đọc đam mỹ thì biết nè)

"Sao lại gọi điện thoại cho em?"

"Mẹ nó! Bộ không có việc gì thì anh không thể gọi điện thoại cho em hả? Tô Khả, lương tâm của em có phải bị chó gặm hay không!" Doãn Lạc Phong xù lông rồi.

Có cần không có lương tâm như vậy hay không, thiết thời cho anh ngày ngày nhớ thương cô, bây giờ nhớ cô nên không vui, không sáng khoái, có hay không cũng ngã bệnh vân vân. Mà cô thì sao? Một chút cũng không biết gọi điện thoại an ủi anh còn chưa tính, kết quả ngay cả một cái tin nhắn cũng keo kiệt gửi cho anh!

Có muốn lừa bịp như vậy hay không! Nói thế nào thì bên ngoài, quan hệ của bọn họ cũng là đồng đảng mà!

"Hắc hắc, Tiểu Phong Phong, anh đừng tức giận nha, tức giận sẽ sinh ra nếp nhăn, đến lúc đó anh rất khó coi."

"Hừ, em cho rằng anh là em, vô cùng tự yêu mình sao."

"A ha ha ~ nói đi, không có chuyện không lên tam bảo điện kia mà, anh nói với em đi, có chuyện gì."

Mẹ nó! Không có chuyện không lên tam bảo điện là dùng như vậy sao? Choáng nha, rõ ràng mỗi lần anh gọi điện thoại tìm cô, đều có lợi ích cho cô có được hay không!

"Tô, Khả!" Nếu như Tô Khả ở trước mặt Doãn Lạc Phong, đoán chừng phải bị Doãn Lạc Phong bóp chết.

Tô Khả tiếp tục cười ha ha, "Nói đi, chị em tốt, có phải nhớ chị hay không, yên tâm, chờ chị trở về trường, nhất định mang một ít đặc sản về cho cưng."

Nghe lời ấy, mặt của Doãn Lạc Phong đã tối, đặc sản? Cô còn không biết xấu hổ mà nói nữa!

Năm thứ nhất trở về, cô từ quê mang theo một chai nước nhỏ, màu xanh, cô nói, đây là nước ở hồ W của quê cô, mấy năm nay có bao nhiêu người mang về. Cô cũng không nhìn một chút, trong bình nước của cô có bao nhiêu con vi trùng dài nhỏ đang lắc lư!

Năm thứ hai cô trở về, mang theo một bọc bột củ sen, cô nói, đây cũng là cô đặc sản quê hương, nói ăn vào có lợi cho cơ thể. Kết quả anh mới lấy một ít định hòa vào nước thì bị bạn tốt phát hiện giễu cợt: "Hắc, Lạc Phong à, sao cậu uống mấy cái đồ con gái này."

Năm thứ ba, cô trở về trường, lần này mang thứ tuyệt hơn, là một cái ô tô lụa, cái loại lớn như bàn tay là hàng thủ công đơn giản.

Mẹ nó! Anh chỉ có thể thảm máng Tô Khả lừa bịp, lừa bịp quá lừa bịp!

Hiện tại cô còn nói mang đặc sản cho anh, miễn đi, anh đã không lạ gì!

Không nghe Doãn Lạc Phong trả lời, Tô Khả vô cùng tự động mà nói tiếp đề tài, "Ai ui, anh đừng nói, lần này em nhìn thấy một chuỗi dây chuyền, rất đẹp, nam nữ đều thích hợp nha."

"Tô Khả!" Doãn Lạc Phong cắt đứt lời của Tô Khả, "Bây giờ anh đang ở sân bay của thành phố H, nhà em ở đâu? Anh tới tìm em!"

"Hả?" Tô Khả há miệng một cái, đáng về là không thể tin, "Anh ở quê em sao?"

"Không sai, mau nói cho anh biết địa chỉ nhà em!"

Tô Khả nhìn đầy trời sao ngoài cửa sổ, thật lâu mới yếu xìu nói, "Đã muộn rồi, có thể không có phương tiện?"

"Không tệ, xe anh chạy tới, đoán chừng nửa giờ là tốt rồi, không phải lần trước em khoe trước mặt anh sao, em từ sân bay về đến nhà chỉ cần nửa giờ sao?"

Tô Khả rơi nước mắt đầy mặt, "Là một giờ."

"Vậy cũng không có sao, anh có thể đến nhà em trước 11 giờ." Doãn Lạc Phong nhanh nhẹn nói với Tô Khả.

Tô Khả nội lưu đầy mặt: thật ra thì cô quan tâm không phải là vấn đề này có được hay không.

"Anh không thể ở khách sạn sao?"

"Tô Khả, có ai đãi khách như em không? Có bạn từ xa tới thì phải rất vui mừng có hiếu hay không?"

Tô Khả đắm ngực, dừng lại rồi lúc này mà nói địa chỉ nhà cô cho Doãn Lạc Phong.

Đúng vào lúc này, mẹ Tô Khả từ trong phòng đi ra, thấy đèn của Tô Khả vẫn sáng, không nhịn được hỏi: "Khả Khả, vẫn chưa ngủ sao?"

Tô Khả ngồi dậy, lập tức mặc quần áo tử tế, "Mẹ, con có bạn muốn ghé đây."

"Há? Bây giờ sao? Cũng đã trễ thế này?"

Tô Khả muốn khóc mà gạt đầu, "Ngay bây giờ. Hiện giờ anh ấy còn đang ở sân bay, rất nhanh sẽ tới."

Mẹ Tô Khả gạt đầu, "Vậy chắc là chưa ăn cơm. Quà táo, mau xuống nấu mấy món ăn khuya, bạn tốt của con gái anh muốn ở một đêm."

"Nho, cũng đã trễ thế này. Em mau trở về phòng đi. Quà táo ở trên giường chờ em ăn đấy."

Về mặt Tô Khả đỏ bừng.

Mẹ Tô Khả cũng không để ý chút nào, lớn giọng nói, "Yêu nghiệt, mau bò xuống giường cho em, người ta cũng sắp đến nhà ta làm khách rồi, anh có hiểu đạo tiếp khách hay không."

"Được rồi." Trong phòng bố mẹ Tô Khả truyền đến giọng nói không cam tâm tình nguyện của bố Tô Khả.

Đột nhiên ánh mắt mẹ Tô Khả mở lên, "Đúng rồi, Khả Khả, bạn của con là nam hay nữ?"

Tô Khả cảnh giác liếc nhìn mẹ Tô Khả, "Làm gì?"

"Là nữ sinh thì mẹ nhanh chóng thu dọn lại phòng để cho cô ấy ngủ một mình, là nam sinh thì sẽ để cho các con ngủ cùng nhau chứ, a ha ha ~"

"Mẹ nó! Con gái mẹ đã lập gia đình!"

Muốn đàn len sao, cô cũng lập gia đình rồi, mẹ cô vẫn còn ghép đôi vớ vẩn.

Mẹ Tô Khả bất mãn lắm lắm một tiếng, "Mười ngày nửa tháng không có một tin tức của chồng, không cần cũng được." Nói xong, mẹ Tô Khả giống như là nghĩ đến cái gì, lập tức ánh mắt sáng lên: "Hắc, theo như con nói, người này chẳng phải là một nam sao?"

Tô Khả nhìn thấy đáy mắt mẹ Tô Khả càng ngày càng sáng, nắm quyền, không nhịn được nói: "Anh ấy là đồng tính luyến ái!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Cẩm Niên tới

Miệng mẹ Tô Khả há tròn, nhét vào một trứng gà ta cũng không có vấn đề. "Con mới vừa nói gì?"

Tô Khả trực tiếp quay đầu đi, giọng nói rất nhỏ, "Mẹ nghe một chút là tốt rồi."

Mẹ Tô Khả lúng ta lúng túng gạt đầu, trong nháy mắt cảm thấy có chút hóa đá, không nhịn được nói, "Quả nhiên là người tuổi trẻ bây giờ theo phong trào mà."

Đầu Tô Khả đầy vạch đen, không nói thêm lời nào.

Cho tới năm mươi mấy phút sau, khi Doãn Lạc Phong mệt mỏi đầy gió bụi chạy tới nhà Tô Khả, mẹ Tô Khả vẫn dùng ánh mắt giống xem quái nhìn Doãn Lạc Phong, làm trong lòng Doãn Lạc Phong mới đến không ngừng thấy lạnh.

Doãn Lạc Phong nghĩ thầm, chẳng lẽ mẹ Tô Khả nhìn thấu tâm tư của anh? Uhm, Doãn Lạc Phong không nhận được sờ sờ cảm của anh, cảm giác anh phải biểu hiện tốt hơn một chút, vì vậy cười với mẹ Tô Khả càng thêm rực rỡ, "Bác gái, khuya rồi mà còn làm phiền, thật là ngượng ngùng."

Mẹ Tô Khả bị vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của Hoa Mẫu Đơn Doãn Lạc Phong bất thành linh xuất hiện một nụ cười như hoa xuân thì hết sức kinh ngạc, mẹ Tô Khả không nhận được lắm lắm, "Mẹ, thật là đáng tiếc."

Người như vậy lại là GAY! Sao cậu ấy không phải là con rể của bà chứ!

Doãn Lạc Phong tiếp tục cười, "Bác gái, con tên là Doãn Lạc Phong, là bạn tốt của Tô Khả, hôm nay tới đây làm phiền, thật là ngượng ngùng."

Mẹ Tô Khả lập tức khoát khoát tay, "Sao chứ, sao có chứ ~ con tới nhưng mà không có chút phiền hà nào. Phải biết rằng bạn học nam của Khả Khả bọn tôi vào cửa nhà tôi đã sắp hai mươi năm rồi."

Tô Khả đen mặt, "Mẹ, mẹ ở đây nói gì chứ."

Doãn Lạc Phong cười, "Nói như vậy, con là nam sinh đầu tiên Khả Khả mang về sao?"

Mẹ Tô Khả gật đầu, "Đúng vậy, đầu tiên."

Ánh mắt Doãn Lạc Phong cong lên cười sau đó lấy hành lý của anh ra, móc ra rất nhiều đồ, "Bác gái, những đồ này hi vọng hai bác có thể thích."

"Sao tới còn tốn kém vậy." Mẹ Tô Khả nhận lấy, "Mau vào đi chứ, ăn khuya nào."

"Dạ." Doãn Lạc Phong cười hi hi đi theo sau lưng mẹ Tô Khả.

Tô Khả đứng bên cạnh Doãn Lạc Phong, "Em nói này, đột nhiên anh tới bên này làm gì?"

Doãn Lạc Phong cúi đầu nhìn Tô Khả, ánh mắt dâng lên một con sóng tình, "Hừ hừ, em đoán đi."

"Mẹ nó, em không phải là con giun trong bụng anh, không nói thì làm sao biết anh tới đây làm gì." Tô Khả bĩu môi.

Doãn Lạc Phong hừ một tiếng, "Không có lương tâm. Anh đây tới là vì công việc, thuận tiện gặp em."

"Vậy anh không thể ở khách sạn sao." Tô Khả buồn bực nhỏ giọng.

Doãn Lạc Phong nghiêng đầu véo má Tô Khả, "Có thể tiết kiệm tiền, anh không được tiết kiệm tiền à."

"Mẹ nó! Anh là gian thương kếp kiệt, cẩn thận biến thành Grandet thứ hai." (Grandet là một nhân vật trong tiểu thuyết Eugénie Grandet, rất buồn xín)

"Câu này là đang nói chính em đấy." Doãn Lạc Phong nheo mắt nhìn Tô Khả.

Tô Khả nhìn không được lớn tiếng quát: "Mẹ kiếp!"

Đúng vào lúc này, mẹ Tô Khả bên trong kêu Doãn Lạc Phong vào ăn khuya. Trong lúc đó, bố Tô Khả cũng ngồi vào bàn, nhìn gương mặt yêu nghiệt của Doãn Lạc Phong thật lâu, nhìn vợ của ông vẫn nhìn chăm chăm vào Doãn Lạc Phong một chút, trong lòng không nhận được oán thầm đáng đáp của chàng trai này thật đúng là đặc biệt giống như mặt trăng nhỏ, không có gì thì lớn lên đẹp trai vậy làm gì. (mình nhớ có giải thích từ mặt trăng nhỏ rồi thì phải)

"Chàng trai, tên cậu là gì?"

"Doãn Lạc Phong ạ."

"Sao tên nghe thật quen tai vậy." Bố Tô Khả gật đầu một cái, "Từ đâu tới vậy?"

"Cái người này không phải hỏi thừa sao! Con gái anh học đại học ở thành phố B, anh nói cậu ấy từ đâu đến?" Mẹ Tô Khả liếc nhìn chồng của bà.

"Thành phố B ả." Doãn Lạc Phong cười híp mắt trả lời.

Trong lòng bố Tô Khả hừ một tiếng, lại hỏi, "Làm gì vậy?"

"Cũng là bạn học của Khả Khả." Mẹ Tô Khả khó chịu, hôm nay lão già này nói nhảm gì đấy.

"Không phải vậy bác gái." Doãn Lạc Phong lắc đầu, "Con học hơn Tô Khả một khóa, đã tốt nghiệp đi làm."

"Hà? Vậy làm công việc gì?"

"Gia đình có buôn bán nhỏ. Lần này tới đây, đầu tiên chính là tới gặp hai bác, thuận tiện bàn chút chuyện làm ăn."

Bất chợt, bố Tô Khả vỗ bàn một cái, giống như là nghĩ đến cái gì đó, dọa mấy người Tô Khả giật mình.

Bố Tô Khả tiến lên trước nhìn Doãn Lạc Phong từ trên xuống dưới hồi lâu, rồi mới nói với Doãn Lạc Phong, "Cậu. không phải là tập đoàn Doãn thị. đó chứ?"

Doãn Lạc Phong nhìn bố Tô Khả thật lâu, chợt nghĩ đến anh tới bên này là thỏa thuận giá cả nguyên vật liệu, hình như trên tờ đơn có nói anh tìm một người tên Tô Bình.

Tô?

Trong lòng của Doãn Lạc Phong cũng hơi hoài nghi, nhưng cũng sẽ không đứng lúc như vậy chứ?

Doãn Lạc Phong còn đang suy nghĩ, bố Tô Khả đã xác định Doãn Lạc Phong nhất định là người tới đây cùng ông bàn công việc vào ngày mai, ánh mắt cũng cong lên cười, lập tức đứng dậy cầm tay Doãn Lạc Phong, "Tôi là Tô Bình."

Doãn Lạc Phong kinh ngạc một chút, "Thì ra bác là Tô Bình!"

"Ha ha, " Bố Tô Khả cười, tay vỗ đùi, vẻ mặt giống như phật Di Lặc, "Thật là không phải người một nhà thì không vào một cửa mà."

"Mẹ nó! Bố, sao bố dùng từ đó vậy!" Tô Khả một hồi im lặng.

Kết quả là, nhà họ Tô biến thành nơi bố Tô Khả và Doãn Lạc Phong trò chuyện buôn bán. Vốn là bố Tô Khả còn ôm lấy thành kiến vô cùng lớn đối với Doãn Lạc Phong, giờ hạn Doãn Lạc Phong không thể lập tức trở thành con rể của ông. Chỉ là, con gái ông đã lập gia đình.

Mẹ Tô Khả nhìn Doãn Lạc Phong, trong lòng càng ngày càng thích anh. Càng phát hiện anh xuất sắc, trong lòng mẹ Tô Khả lại càng tiếc hận, một người hoàn mỹ như vậy sao lại thích đàn ông đây? Aiya, nếu anh có thể là con rể bà thì tốt.

Đồng hồ trên tường đã đến mười hai giờ từ lúc nào không biết, bố Tô Khả hoàn toàn không có ý đi ngủ, Tô Khả đã buồn ngủ quá xá rồi, "Bố, bố không thể để ngày mai nói sao?"

Lúc này mọi người mới tản đi ngủ.

Đợi đến khi Tô Khả trở lại phòng cô, tiện tay mở màn hình điện thoại di động của cô, cư lại phát hiện ba cuộc gọi nhỡ, quan trọng nhất là tất cả người gọi tới đều là Tô Cẩm Niên!

Tô Khả hồi hận một hồi, vì vậy lập tức gọi lại, mới reo một tiếng thì lập tức ngắt máy. Bởi vì cô nghĩ bây giờ đã mười hai giờ đêm, anh huấn luyện một ngày xong, cần phải ngủ. Cô quấy rầy anh nữa thì hình như không tốt chút nào.

Lúc này trong lòng của Tô Khả đang mâu thuẫn. Vì rốt cuộc có tin tức Tô Cẩm Niên mà vui mừng, vì không có nhận điện thoại anh mà không thoải mái. Haizz~

Lại một lần nữa nhìn trăng thỏ dãi.

Lúc này, điện thoại Tô Khả lại vang lên một lần nữa.

Mất Tô Khả sáng rực lên, bởi vì điện thoại gọi tới là Tô Cẩm Niên. Tô Khả lập tức bắt máy, "Cẩm Niên?"

"Sao mới vừa nãy lại cúp?" Thời gian xa cách như mấy mùa thu, giọng nói tự nhiên của Tô Cẩm Niên giống như tiếng trời lần nữa bay vào tai Tô Khả, Tô Khả vui mừng đến nước mắt rơi đầy mặt.

"Em cho là anh ngủ rồi."

"Vẫn chưa, sao em còn chưa ngủ?" Dù sao thì giọng nói của Tô Cẩm Niên có chứa một sức hút kỳ lạ, nhân nhạ, nhưng lại như gió mát, an ủi tất cả uất ức của cô lúc trước.

"Nhớ anh nên khó ngủ." Trình độ da mặt dày của Tô Khả làm người ta không nói nên lời.

"."

"Hi hi, Doãn Lạc Phong khuya khoắt lại chạy tới nhà em, cho nên mới nãy vẫn luôn pử dưới lầu, không nghe di động reo." Mặc dù anh không hỏi, nhưng cô cảm thấy vẫn cần phải giải thích tại sao trước đó cô không nhận được điện thoại của anh một chút.

Bên kia trăm mặc một trận, một hồi lâu, Tô Cẩm Niên nói, "Thời gian trước tôi nhận nhiệm vụ."

Anh nói như vậy, cũng coi là biến tướng của việc giải thích nguyên nhân anh "mất tích" với Tô Khả .

"Vậy đã thành công rồi sao?"

"Ừ."

"Oa a, Cẩm Niên, anh thật lợi hại. Xứng đáng là người đàn ông của em!"

"."

"Cẩm Niên, sao anh không nói lời nào? Có phải đồ mặt hay không? Ai ui, đừng xấu hổ nha, chúng ta chính là vợ chồng nha, sau này là phải thẳng thắn gặp nhau."

"Tô, Khả! Em có chừng có mực cho tôi."

"Hừ hừ, giọng nói dễ nghe thật, oa oa, em hiểu , a ha ha ~" Tô Khả rất không phúc hậu mà cười ra tiếng.

Vì vậy, bên kia về mặt rồi núi của Tô Cẩm Niên đỏ bừng, tức giận cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, Tô Cẩm Niên cảm thấy anh gọi điện thoại cho Tô Khả, chính là hành động một kẻ ngốc mới làm! Không nói với cô quá mấy câu, liền bị cô làm tức giận no luôn.

Nói xem cô không thể dè dặt một chút sao? Mỗi câu nói đều vô cùng lộ liễu! Hoàn toàn không phải lời mà một cô gái nên nói, cô nói thẳng với anh như vậy làm người đàn ông như anh cũng không chịu nổi.

Quan trọng nhất là, khi cô nói với anh về thẳng thắn gặp nhau, anh nghĩ rồi anh đã từng bị cô nhìn người trần truồng một lượt, vốn dĩ là hận không thể giết cô, lúc này nhớ lại, cũng chỉ theo gió mà cười, tất cả ý hận đã sớm tiêu tan như mây khói, chỉ còn dư lại là một cảm giác kỳ lạ mà không biết tên .

Ban đêm, đèn nê ông đặc biệt sáng lên, Tô Cẩm Niên đi trên con đường lớn, nhìn đèn màu rực rỡ về đêm, muôn màu muôn vẻ, tâm tư chìm nổi bất định.

Anh nhìn những ánh đèn kia, dần dần vùng ánh sáng đèn đỏ biến thành hai hàng ánh sáng mờ hồ, sau đó, đôi mắt long lanh của Tô Khả hiện lên.

Anh tự hỏi, thật ra là thích sao.

Cho tới nay, vấn đề này giống như là bị che một tấm vải mỏng, mờ hồ, nhìn không rõ lắm, quấy nhiễu anh thật lâu. Nhưng mới vừa rồi, khi anh nghe cô nói Doãn Lạc Phong đang ở nhà cô, tấm vải mỏng này đã bị vén lên, đáp án dần dần sáng tỏ.

Anh là thích cô.

Anh cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, vốn là khối kẹo mè xừng dính trên người anh, dần dần dính vào lòng của anh, làm rối tung hồ nước xuân của anh. (ý chỉ tình cảm của anh)

Dường như dính vào thì cứ dính vào như vậy, không biết là khi nào, có lẽ chính là một giây kia, có lẽ chính là nước chảy đá mòn.

"Tô Khả...."

Gió đêm thổi tới, thổi tan ni non nhân nhật này.

*

Buổi sáng Tô Khả rời giường, nhìn thấy chính là cả người Doãn Lạc Phong mặc tây trang màu xám bạc, sức sống dồi dào ngồi trên bàn, ăn điểm tâm sáng, nhìn thấy Tô Khả xuống, Doãn Lạc Phong nhú mày cười một tiếng, "Xuống rồi? Mau ăn điểm tâm, để nguội thì mùi vị không tốt, còn dễ bị bệnh bao tử."

Tô Khả líu lưỡi: mẹ nó, rốt cuộc đây là nhà của người nào vậy?

Lúc này, bố mẹ Tô Khả đều ở bàn ăn, thấy Tô Khả xuống, bố Tô Khả vô cùng cao hứng nói với Tô Khả: "Cola, không phải là con vẫn muốn ăn bánh trứng sao? Đến đây, bố làm cho con nha."

"Sao hôm nay bố lại muốn làm bánh trứng vậy?" Tô Khả ngồi vào bàn, nhìn mấy củ khoai lang tím và bánh trứng trước mặt cô, tâm tình rất tốt mà hỏi.

"Hi hi, không phải là Tiểu Phong cũng ở đây sao, để cậu ấy ném thử tay nghề của bố một chút." Bố Tô Khả cười híp mắt.

Sắc mặt Tô Khả khó coi rồi, mẹ nó! Chuyện này là vì Doãn Lạc Phong! Cô nói sao bố cô chột nổi hứng làm bánh trứng.

Doãn Lạc Phong nhú mày nhìn Tô Khả, "Mùi vị bánh trứng của bác trai làm còn ngon hơn trong nhà hàng nữa."

Bố Tô Khả cười: “Đó là đương nhiên, trong này chính là bỏ thêm mật ong. Hơn nữa mật ong này chính là một công nhân của nhà máy tặng cho tôi, nhà cậu ấy, có lẽ rảnh rồi nên ù mật ong, ngọt và dinh dưỡng. Làm được bánh trứng nha....”

Tô Khả đầu đầy vạch đen, nghe bố cô lái nhái, Tô Khả định mau ăn bánh trứng.

Doãn Lạc Phong cũng vô cùng nể tình, một câu tiếp một câu, mặt của bố Tô Khả phải nói là cười rất vui vẻ, nhìn hai mươi mấy cái bánh trứng ông làm sắp bị Tô Khả và Doãn Lạc Phong tiêu diệt, bố Tô Khả tiếp tục nói, “Thích ăn như vậy thì buổi tối tôi làm nhiều một chút.”

“Được ạ, bác trai.”

“Anh còn tới nhà em sao!” Miệng Tô Khả há to, không thể tin hỏi Doãn Lạc Phong.

“Khả Khả, lời này của con là có ý gì? Con làm chủ nhà như thế nào vậy!” Mẹ Tô Khả nói, sau đó nhìn Doãn Lạc Phong một chút, thấy anh giống như “bình chân như vại”, liền gạt đầu mỉm cười. (Bình chân như vại: bình tĩnh ung dung tự tại, không quan tâm cho lắm)

“Bác gái, không quan trọng. Con thì thích tính cách nói thẳng của Khả Khả, trò chuyện sẽ thoải mái.

Nghe được lời êm tai này, nhìn mặt anh một chút, thật vui tai vui mắt mà.

Doãn Lạc Phong nói hết câu chuyển ánh mắt sang Tô Khả, nháy nháy mắt với Tô Khả.

Dĩ nhiên mẹ Tô Khả bắt được, trong nháy mắt đã hiểu, nghĩ lại một loạt hành động và giọng điệu từ sau khi đến của Doãn Lạc Phong, rõ ràng là thích con gái bà mà!

Bà đã nói rồi, đàn ông ưu tú như vậy sao có thể là GAY! Wow wow, cũng chính là người đàn ông này có cơ hội làm con rể bà rất lớn nha! Rất tốt, bà phải giúp anh thêm chút lửa, làm cho con gái bà mau y hôn với người lính kia, sau đó kết hôn với anh.

Nếu như không có một trai đẹp như vậy theo đuổi con gái của bà, bà đối với con rể chưa từng gặp mặt cũng mất nhắm mắt mở đồng ý. Nhưng là bây giờ, ở đây có một chàng trai đẹp không thua tướng mạo con rể chưa từng gặp mặt của bà đang theo đuổi Tô Khả, hơn nữa con rể chưa từng gặp mặt của bà cũng tệ quá.

Nói xem, dù là một người bạn rộng hơn nữa thì thời gian gọi điện thoại hoặc gửi tin nhắn vẫn có chứ. Mà con rể lại có thể mười ngày nửa tháng không gọi điện hay gửi một tin nhắn cho Tô Khả. Cũng không liên lạc với bố mẹ vợ một chút, cứ vội vàng như vậy mà bắt cóc con gái báo bố nhà bà. Quan trọng nhất là, anh là quân nhân! Quân nhân đấy! Bà không muốn để con gái bà tuổi còn trẻ đã làm quả phụ!

Cho nên thật sự không có cách để Tô Khả nhà bà tiếp tục ở cùng anh. Cho nên phải thuyết phục Tô Khả để bọn họ ly hôn.

“Tiểu Phong à, con không có bạn gái hả?” Đột nhiên mẹ Tô Khả lên tiếng.

Doãn Lạc Phong đưa mắt nhìn về mặt giao hoạt của mẹ Tô Khả, hình như trong mắt lóe lên ánh sáng.

Trong nháy mắt Doãn Lạc Phong hiểu ra, xem ra hình tượng của anh ở trong mắt mẹ Tô Khả là vô cùng tốt. Trong lòng Doãn Lạc Phong có chút vui mừng và kích động, cho nên quyết định muốn biểu hiện tốt hơn một chút.

Vì vậy, da mặt dày của Doãn Lạc Phong ngượng ngùng nói với mẹ Tô Khả, “Tuổi con còn nhỏ, sự nghiệp còn chưa thành công, hơn nữa con cũng không muốn tương lai vợ con phải chịu khổ, cho nên đến nay còn độc thân. Chỉ là bác gái yên tâm, làm vợ con thì nhất định là hạnh phúc mỹ mãn đấy!”

Khi Tô Khả nghe mẹ cô nói ra thì trong lòng hoảng sợ. Nghe lời nói của bà, sao thấy có cảm giác là lạ. Sau đó đột nhiên nhớ, mẹ nó! Thì ra là mẹ cô căn bản không tin ngày hôm qua cô nói anh là GAY, hơn nữa ánh mắt của mẹ cô nhìn Doãn Lạc Phong, hoàn toàn là bố mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thích. Người sáng suốt ai cũng thấy được, mẹ cô là muốn ghép họ thành một cặp.

Còn Doãn Lạc Phong nữa, anh có cần thiết nói như vậy hay không, mẹ cô hỏi anh có bạn gái hay không, anh bảo đảm với mẹ cô cái gì chứ.

“A ha ha ~ quả nhiên bác không có nhìn lầm con nha ~ vậy con cố gắng làm việc nhau ~ phải kiếm nhiều tiền một chút, để Khả Khả nhà bác..... không phải, khụ khụ.... khụ khụ....” Mẹ Tô Khả giả vờ ho khan mấy cái tiếp tục nói, “Để cho vợ tương lai của con trở thành thiếu phụ nhân nhà giàu nha ~”

“Ha ha, nhất định rồi.” Doãn Lạc Phong cười híp mắt, mắt phượng cũng híp thành một đường ngang.

Bố Tô Khả cũng cong mắt tròn mà cười, đẩy một cái hộp nhỏ để bánh trứng qua, “Này này, tiếp tục ăn bánh trứng. Cola nhà chúng ta còn nhỏ, bây giờ không nói chuyện hôn sự.”

Trong đầu Tô Khả buồn bực trực tiếp đập lên bàn: bố, con gái của bố đã lập gia đình. Hơn nữa, Doãn Lạc Phong trước mặt bố và con gái bố chỉ là quan hệ bạn tốt được chưa.... Còn hai người các người, giờ cao đánh khẽ, muốn ghép đôi uyên ương thì đến lúc này sinh quan hệ, con gái bố tìm ai khóc đây!

Doãn Lạc Phong và bố Tô Khả đến nhà xưởng. Bố Tô Khả là một ông chủ của một nhà xưởng chế biến loại nhỏ, cũng hợp tác hạng mục thầu khoán với chi nhánh công ty Doãn Lạc Phong, cho nên dĩ nhiên bọn họ ký hợp đồng vô cùng thuận lợi.

Tô Khả và mẹ Tô Khả ở nhà rảnh rỗi buồn chán, hai người chơi bài xì phé rồi đen. Hé hé bài, đặt ở trên khay trà, mẹ con hai người lại chơi vô cùng hào hứng. (hai mẹ con nhà này chơi bài gì không biết nữa)

“Khả Khả à, con cảm thấy Tiểu Phong như thế nào?” Mẹ Tô Khả vô cùng tự nhiên gọi Doãn Lạc Phong là “Tiểu Phong”.

“Mẹ, tốt hơn nữa cũng không tốt bằng con rể mẹ.” Tô Khả không phải ngốc, thấy ánh mắt của mẹ cô nhìn Doãn Lạc Phong, ai ya, rõ ràng chính là về mặt bố mẹ vợ nhìn con rể, cho nên mau xóa bỏ ý nghĩ của mẹ cô mới là vương đạo.

“Hừ, con rể quân nhân này mười ngày nửa tháng không biết gọi điện thoại hay gửi cái tin nhắn cho con, mẹ không lạ gì đâu. Hơn nữa, con ngốc như vậy há, Tiểu Phong trước mắt rõ ràng càng thích hợp với con chứ sao. Mẹ thấy tướng mạo cậu ấy không kém hơn so với Tô gì gì đó.”

“Con rể mẹ tên là Tô Cẩm Niên!” Tô Khả tức giận!

“Đúng rồi ~ Tiểu Phong Phong không kém hơn Tô Cẩm Niên bao nhiêu, đều là trai đẹp khó gặp, hơn nữa Tiểu Phong Phong nhìn đôi mắt nhỏ nhìn con có vẻ rất thích, wow.” Hai mắt mẹ Tô Khả đã sáng ngời, sau đó về mặt nghiêm nghị lớn tiếng nói với Tô Khả: “Trai đẹp như vậy, cái người đầu gối này lại bỏ qua một bên, con chính là con gái mẹ sinh sao!”

Tô Khả hé bài ra rồi để xuống, đúng lúc bài là cao nhất, chớp mắt đem bài thu gọn, nói với mẹ cô: “Mẹ à, người thích con gái mẹ nhiều như vậy, chẳng lẽ con gả cho từng người một sao?”

“Nếu như trong những người đó có dáng dấp đẹp mắt như vậy, vậy con gả cho từng người một đi, mẹ không phản đối.” Mẹ Tô Khả nhẹ nhàng nói, sau đó vừa thấy toàn bộ bài ở dưới đã bị Tô Khả gom hết rồi nên kêu lên, “Khả Khả, mẹ nói con biết phải chú ý thành thật mà, làm sao con có thể rút như ông trời vậy? Không được, làm lại!”

“.....”

*

Vào giữa trưa....

Bố Tô Khả và Doãn Lạc Phong từ bên ngoài trở lại.

Mẹ Tô Khả đang cắt rau cải trong bếp, nhìn thấy bố Tô Khả trở lại, vô cùng kích động nói, “Thân ái, rốt cuộc anh đã trở lại, em nhớ muốn chết rồi, nhanh đi, mau vào giết cá nấu ăn.”

Mặt bố Tô Khả ửng đỏ, liếc nhìn gương mặt đẹp trai của Doãn Lạc Phong hóa đá, không khỏi nói thào một tiếng: “Lão thái bà à, lời nói thân thiết cũng không phân trường hợp.”

Doãn Lạc Phong càng không biết nói gì, nhìn bóng dáng bố Tô Khả đi vào, Doãn Lạc Phong cười cười, vừa đứng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Tô Khả cũng có bộ dáng muốn xuất huyết thì đi lên trước, đặt mông ngồi bên cạnh Tô Khả, “Tô Khả, da mặt em dày như vậy cũng đỏ mặt sao, thật là khó gặp, quá khó gặp.”

“Xí xí, muốn cười thì anh cười đi.” Tô Khả bĩu môi.

Doãn Lạc Phong tiếp tục cười híp mắt nói, “Tình cảm của bố mẹ em thật tốt.”

“Xí xí, muốn cười thì anh cười đi.”

“Cách đọc lại này quá máy móc rồi.” Doãn Lạc Phong nắm được hai má của Tô Khả, cảm xúc trắng mịn làm lòng anh khao khát, không nhịn được nhìn tỉ mỉ.

Tô Khả vốn cho là Doãn Lạc Phong sẽ lập tức buông tay, nhưng mà anh vẫn nắm bắt động, đau chết nên Tô Khả không nhịn được đưa mắt nhìn Doãn Lạc Phong, vừa đúng lúc bắt gặp cặp mắt Doãn Lạc Phong. Ở trong đó mù mịt tình cảm, giống như cái đập chứa đầy nước, mở đập thì có thể đổ xuống.

Bốn mắt nhìn nhau, trong nháy mắt, trầm ngâm nín thở.

Thời gian một giây kia giống như im lìm bất động, “vạn lại câu tịch”. (không có một âm thanh nào)

Tô Khả chưa bao giờ thấy Doãn Lạc Phong như vậy, trong lòng chỉ còn lại một âm thanh sẽ không cầu huyết như vậy chứ?

Doãn Lạc Phong thấy Tô Khả hơi né tránh ánh mắt thì tăng lực siết chặt gương mặt của Tô Khả, rồi lại thả tay xuống, cười vô cùng xán lạn, “Mỹ nhân đứng là nỡ nà làm say mê trái tim quân tử.”

“Mẹ nó! Ít quăng cổ vặn đi nha!”

“Đó là văn bạch thoại có được không.” (bạch thoại văn là một cách hành văn ở Trung Quốc, có thể tìm hiểu thêm qua mạng nhé)

“Bạch em gái anh á!”

“.....”

Không khí vốn ngọt ngào dần dần tiêu tan, mẹ Tô Khả bung một đĩa dưa hấu, dưa lưới được cắt gọn và nho đã rửa sạch đi ra.

“Tối đây ăn trái cây,” Mẹ Tô Khả cười híp mắt nói, đúng vào lúc này, chuông cửa bên ngoài vang lên, mẹ Tô Khả đem trái cây đặt trên khay trà, liền chạy tới mở cửa.

“Hoan hô ~ nho của con ~” Tô Khả thấy nho, vô cùng vui vẻ nói.

“Nho là của bố~” Bố Tô Khả ở trong bếp hét lớn một tiếng.

Trong nháy mắt mẹ Tô Khả đỏ mặt, đầu Tô Khả đầy vạch đen: thật là già rồi mà còn không ngừng nữa!

Khi Tô Khả chạy tới chỗ trái cây, sợ ý một chút, vấp chân của Doãn Lạc Phong, ngã xuống đất, mùa hè nên sàn nhà cũng không trải thảm lên, nhất định té xuống phải đau chết.

Tô Khả ai oán nhắm mắt lại, chờ đợi đau nhức tới.

Mà khi Tô Khả ngã xuống, Doãn Lạc Phong ngồi trên ghế sa lon nhanh tay nhanh mắt nên lập tức một tay tóm lấy hông của Tô Khả, kéo về phía anh, nhưng đại khái là dùng sức quá lớn nên Tô Khả nhào vào người Doãn Lạc Phong với lực rất lớn, vì quán tính nên sau đó Tô Khả và Doãn Lạc Phong đều ngã ra sau ghế sa lon.

“Bịch ____” “Hai người đều ngã xuống sàn nhà.

Chóp mũi Tô Khả chạm chóp mũi Doãn Lạc Phong, trao đổi hơi thở của nhau, có một chút ấm nóng.

“Trời ạ _____” Âm thanh của mẹ Tô Khả truyền đến, sau đó vội vã chạy tới bên Tô Khả.

Tô Khả dùng hai tay vịn mép ghế sa lon, muốn đứng dậy, khẽ nghiêng đầu chóp mắt thì nhìn thấy Tô Cẩm Niên đang mím môi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Lạc Phong hóa đá

Lòng của Tô Khả "bộp bộp" rơi xuống, xong rồi, thật sự là tư thế hiện tại của cô nhìn hơi khó coi, sau đó nghĩ lại, trong lòng cô mừng rỡ nhiều hơn.

Anh tới, rốt cuộc anh đã tới! Cẩm Niên của cô, ngày hôm qua vẫn còn gọi điện thoại cho cô, hôm nay đã tới rồi!

Tô Khả cảm thấy kể từ khi cô và anh kết hôn, cuộc sống của cô đều ở trôi qua trong hạnh phúc lâng lâng.

Tô Cẩm Niên mím môi chậm rãi tiến lên, kéo Tô Khả một cái, lại đưa tay ra, khi định kéo Doãn Lạc Phong lên thì Doãn Lạc Phong đã tự đứng lên.

Tô Cẩm Niên cũng không nhìn Doãn Lạc Phong mà chuyển ánh mắt nhìn đầy mắt tràn đầy vui sướng của Tô Khả.

Tô Khả như không thể tin, hai tay túm tay áo Tô Cẩm Niên thật chặt, còn không ngừng chóp mắt.

Tô Cẩm Niên nhàn nhạt cười cười với Tô Khả, một luồng khí thanh nhã tràn vào lòng Tô Khả.

"Tiểu Phong Phong, con không sao chứ?" Mặt mẹ Tô Khả lo lắng.

Bố Tô Khả cũng chạy tới, nhìn tình hình trong phòng khách, đang nhìn quần áo nhiều nếp nhăn của Doãn Lạc Phong, lập tức nói: "Tiểu Phong à, té có đau không, muốn đi bệnh viện hay không? Không sao, con cứ xem như nơi này là nhà con đi, coi chúng ta là bố mẹ của con là được rồi, đừng thấy ngại nha."

Thật ra thì lời của bố Tô Khả cũng đang nói với Tô Cẩm Niên, bởi vì đối với con rể Tô Cẩm Niên quý báu lần đầu tiên gặp mặt của ông, thật sự là ông không vui nổi. Con gái bảo bối của ông cứ bị anh bất cóc vội vàng như vậy, ông làm bố, có thể vui vẻ thích anh sao? Quan trọng nhất là từ khi anh và Tô

Khả nhận giấy kết hôn cũng không gọi một cuộc điện thoại tới cho bọn họ. Có con rẻ như vậy sao?

Mà dĩ nhiên Tô Cẩm Niên cũng nghe hiểu ý của bố Tô Khả. Nhất là khi trong miệng bố Tô Khả nói với Doãn Lạc Phong là "Coi chúng ta là bố mẹ của con", trong lòng anh cảm thấy rất khó chịu.

Bố vợ này là trần trụi bài xích anh.

Doãn Lạc Phong cười lắc lắc đầu, "Bác trai bác gái, con không sao, tốt lắm mà." Nói xong, làm mấy động tác, trên mặt còn là nụ cười không chê vào đâu được. Sau đó quay đầu nhìn Tô Cẩm Niên, "Anh Cẩm Niên, anh cũng đã tới."

Tô Cẩm Niên gật đầu.

Mẹ Tô Khả miệng há to, ánh mắt lượn vòng trên người Doãn Lạc Phong và Tô Cẩm Niên, "Tiểu Phong Phong, con biết Tô Cẩm Niên hả?" Sau khi hỏi xong, mẹ Tô Khả lại vỗ vỗ đầu của bà, cũng đúng, đột nhiên xuất hiện người đàn ông xa lạ là con rẻ bà, cũng chính là chồng của Khả Khả, mà Tiểu Phong Phong lại là bạn rất tốt của Khả Khả, nhất định là hai người bọn họ biết nhau. Bà khẳng định là do sống chung với chồng bà lâu quá nên chỉ số thông minh giảm xuống.

Doãn Lạc Phong không biết tại sao mẹ Tô Khả biết tên Tô Cẩm Niên, thế nhưng khi anh nghe mẹ Tô Khả gọi anh và gọi Tô Cẩm Niên thì trong lòng cười lên.

Vì vậy, Doãn Lạc Phong cười híp mắt gật đầu, "Chúng con quen." Nói xong, Doãn Lạc Phong lại quan sát luồng khí giữa mẹ Tô Khả và Tô Cẩm Niên một lần nữa, mắt tinh của anh phát hiện bố mẹ Tô Khả đối với Cẩm Niên cũng không rất thân thiện, trong lòng Doãn Lạc Phong âm thầm vui mừng, bởi vì điều đó đại diện cho việc trong lòng bố mẹ Tô Khả thì giữa anh và Tô Cẩm Niên, bọn họ thích anh hơn mà không phải là Tô Cẩm Niên, thậm chí từ trong mắt bố Tô Khả, anh nhìn thấy hình như bố Tô Khả rất không thích Tô Cẩm Niên.

Sờ sờ cằm, dấu hiệu tốt.

Điều này biểu thị sau này tỷ lệ anh ôm được người đẹp về lớn hơn Tô Cẩm Niên.

Nhưng mà anh ấy cũng không nghĩ đến, 'nhật lý vạn cơ' như Tô Cẩm Niên lại chạy đến nhà Tô Khả. Không phải là anh không thích Tô Khả sao? Chính Tô Khả theo đuổi anh ba năm, hơn nữa hình như anh đối xử với Tô Khả vẫn luôn thờ ơ mà? Sao đột nhiên lại chạy tới phía nam này rồi? Chuyện này thực sự không giống như tác phong của Tô Cẩm Niên anh nha. (nhật lý vạn cơ: vạn cơ một lộ, trăm công nghìn việc)

Chỉ là không sao, cũng may anh tới nhà Tô Khả trước Tô Cẩm Niên một bước, mẹ Tô Khả nói rồi, anh là người đàn ông đầu tiên đến nhà Tô Khả.

Đầu tiên nha, ha ha, điều này tiêu biểu cho tỷ lệ anh giành được Tô Khả lớn hơn vài phần.

Doãn Lạc Phong nghĩ càng sâu thì trong lòng lại càng vui vẻ. Nhưng mà về thái độ của Tô Khả, dù sao chỉ cần Tô Khả không bài xích anh, đến lúc đó vẫn có thể ôm được người đẹp về, ừ, chính là như vậy.

Kết quả là Doãn Lạc Phong cười híp mắt nhìn Tô Cẩm Niên, trong mắt còn có một chút hả hê.

Tô Cẩm Niên nhìn bố mẹ Tô Khả, hơi khom người, "Chào bố, chào mẹ, con là Cẩm Niên."

Trong nháy mắt nụ cười Doãn Lạc Phong không kịp thu lại thì mặt tối đi, nụ cười của anh lớn của anh cứng đờ trên mặt, một hồi lâu, sờ sờ lỗ tai mình. "Anh Cẩm Niên, dù là bác trai bác gái vừa nói chúng ta xem họ như bố mẹ thì anh cũng không cần phải gọi thật như vậy chứ."

Còn Tô Khả bên cạnh lại đỏ mặt, vui sâu cả mặt vào lưng Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên cười nhạt, "Anh và Tô Khả đã kết hôn rồi."

Bố Tô Khả 'hừ hừ' hai tiếng, xoay đầu qua một bên, không nhìn Tô Cẩm Niên.

Có thể nói trong lòng mẹ Tô Khả 'đấm ngực dậm chân', sớm biết thì bà sẽ không giao họ khẩu cho Tô Khả, ai ui, con rẻ Lạc Phong của bà, cứ bay đi như vậy sao?

"Tô Khả, Tô Cẩm Niên nói là sự thật sao?" Trong lòng Doãn Lạc Phong nín một hơi, sau đó cũng gọi cả tên họ Tô Cẩm Niên luôn.

Tô Cẩm Niên nhún mày, "Lạc Phong?"

Lúc này Tô Khả mới lộ gương mặt đỏ bừng ra, "Ai ui, Tiểu Phong Phong, là thật đấy, em đã sớm là phụ nữ có chồng rồi."

Lúc Tô Khả nói lời này, thật ra trong lòng có chút thấp thỏm. Dù chỉ số cảm xúc (EQ) của cô thấp như thế nào thì trải qua một loạt hành động vừa rồi và thái độ nói chuyện của Doãn Lạc Phong thì cô cũng hiểu Doãn Lạc Phong thích cô, thậm chí tình cảm anh dành cho cô không thua gì cô đối với Tô Cẩm Niên.

Nhưng không có cách nào, cô chỉ muốn một lòng mà lòng này đã sớm đọng trên người Tô Cẩm Niên, cũng không có biện pháp thu về nữa rồi. Cho nên đối với Doãn Lạc Phong, cô chỉ có thể nói xin lỗi. Nhưng cô lại không muốn mất đi tình bạn giữa họ, cho nên cô chỉ có thể tiếp tục cười đùa tí tưng giả

bộ như không biết, nếu như có thể lừa gạt mà vượt qua cửa này, vậy thì tốt nhất.

Hai tay Doãn Lạc Phong siết chặt thành quyền, một hồi lâu, nụ cười Doãn Lạc Phong mới khôi phục lại, anh nói với Tô Khả: “Chúc mừng em, Tô Khả, rốt cuộc ý nguyện ba năm đã được thực hiện.”

Trong lòng Tô Khả thở nhẹ một hơi, “Hi hi, có chí ắt làm nên mà.”

May mà Doãn Lạc Phong quay lại ngồi trên ghế sa lon, lại nở một nụ cười ‘điên đảo chứng sinh’, nhú mồm: “Vậy sao?”

Tô Khả thầm mắng mình nói chiều, sau đó chạy tới, cầm một miếng dưa hấu trên khay trà, “Ừ, anh thích dưa hấu nhất mà, mau ăn đi cho mát.”

Doãn Lạc Phong nhận lấy.

Trong lòng mẹ Tô Khả vô cùng buồn bực, sau đó ánh mắt nhìn Tô Cẩm Niên cũng rất không thân thiện. Mà bố của Tô Khả thì càng khỏi cần nói, trong mắt ông, Tô Cẩm Niên chính là cướp con gái bảo bối của ông! Hơn nữa ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy thì cướp con gái bảo bối của ông là con rể khôn khiếp.

Bố mẹ Tô Khả cũng ngồi lên ghế sa lon, sau đó mẹ Tô Khả nói với Doãn Lạc Phong: “Tiểu Phong Phong, dưa hấu không tệ chứ, là chính bác gái của con chọn đấy~”

“Dạ, ăn rất ngon.” Lòng Doãn Lạc Phong khó chịu kịch liệt, nhưng chỉ có thể cắn từng miếng từng miếng dưa hấu, mà còn là cắn tại một chỗ, không hề cảm thấy chỗ dưa hấu kia đã bị anh cắn đến vỏ, còn hai bên là màu đỏ của ruột dưa. Trình độ không tập trung như vậy đúng là vô địch.

Mà Tô Cẩm Niên bị coi nhẹ vẫn ôn hòa nhã nhặn đứng tại chỗ như cũ.

Lúc này mẹ Tô Khả mới lờm Tô Cẩm Niên một cái, dùng giọng điệu lười biếng nói với Tô Cẩm Niên: “Tô Cẩm Niên, cậu cũng ngồi đi, đừng khách sáo.”

Tô Khả nhú mồm, nhìn về mặt bố mẹ cô, Tô Khả giận đến nghiến răng, sao Cẩm Niên của cô có thể chịu uất ức như thế! Nghĩ như vậy, Tô Khả nắm chặt tay Tô Cẩm Niên, “Bố, mẹ!”

Trong tay Tô Cẩm Niên là tay nhỏ bé ấm áp của Tô Khả, miệng cũng nở một nụ cười, sau đó lên tiếng, “Bố, mẹ, trẻ như vậy mới đến thăm hai người ạ, là con không đúng. Chỉ có điều về sau này con sẽ đối tốt với Tô Khả, xin hai người cứ yên tâm.”

Bố mẹ của Tô Khả vẫn không nói lời nào.

Tô Khả đã cảm động tột cùng, nhìn bộ dạng của bố mẹ cô không nghe anh giải thích chút nào, Tô Khả thở phào nói, “Bố mẹ, nếu hai người dám làm con rể các người chạy mất, vậy con tôi liền chạy theo anh ấy!”

Lòng bố mẹ của Tô Khả ngửa lên trời cao: con gái à, chúng ta vì người nào thế! Cánh tay xấu của con gái sẽ vươn ra bên ngoài mà!

Tô Cẩm Niên cười ra tiếng, giống như từng mảnh hoa tuyết trên núi Thiên Sơn bay bay trong không trung, mang theo một hơi thở mát lạnh, lấy tay chỉ lên đầu Tô Khả một cái, “Em thật không kín đáo gì cả.”

“Ồi ui~ kín đáo thì không bắt đầu được đâu.” Lúc này trong mắt Tô Khả cũng chỉ tràn đầy có Tô Cẩm Niên thôi.

Bố mẹ của Tô Khả đã không tiếp tục nhìn nữa, ôi, thật sự là con gái và con rể quá buồn nôn có được không!

“Khụ khụ!” Bố mẹ của Tô Khả giả vờ ho khan.

Tô Cẩm Niên nhìn bố mẹ vợ anh, sau đó kéo tay anh đang bị Tô Khả nắm chặt, lấy gì đó từ trong ngực anh, là một tấm thẻ, vô cùng nghiêm túc nói với bố mẹ Tô Khả, “Bố mẹ, đây là sinh lễ của con.”

Bố mẹ của Tô Khả nghi ngờ nhìn Tô Cẩm Niên.

“Lần đầu tiên con kết hôn, người lớn trong nhà cũng bận rộn, cho nên một chút trình tự cũng không biết, nhưng mà bố mẹ ạ, con sẽ không để Tô Khả chịu uất ức.”

Nghe lời ấy, nước mắt Tô Khả chảy ra.

Đây là Tô Cẩm Niên mà cô biết sao?

Trời ạ, người nào có thể nói cho cô biết, thật ra cô không có nằm mơ?

Mà Doãn Lạc Phong đang ăn dưa hấu, để một nửa miếng dưa hấu xuống, liếc nhìn đồng hồ trên tay của anh, “Bác trai, bác gái, rất cảm ơn hai bác đã nhiệt tình tiếp đón, nhưng mà con còn muốn đi công việc, cho nên con đi trước.”

“Aiya, Tiểu Phong Phong, không vội mà.” Mẹ Tô Khả muốn giữ lại.

Doãn Lạc Phong vẫn cười híp mắt như cũ, trời mới biết trong nụ cười của anh có bao nhiêu khổ sở, “Không được ạ, lúc đầu khi cháu đến thì đã đặt vé máy bay khứ hồi luôn rồi. Chính là ba giờ chiều, nên con phải đi trước.”

“Ba giờ chiều? Còn kịp mà! Ăn cơm rồi đi.”

Doãn Lạc Phong lắc đầu, sau đó nói với Tô Khả và Tô Cẩm Niên bên kia, “Anh Cẩm Niên, Tô Khả, hai người chơi vui vẻ, khi nào về thì chúng ta gặp nhau ở thành phố B.”

Xoay người, Doãn Lạc Phong đi thẳng về phía trước.

Tay của anh nắm thật chặt, trong lòng âm thầm nói: Anh Cẩm Niên, tôi sẽ không bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Con không muốn ngủ riêng

Bố mẹ của Tô Khả thực sự cho họ một không gian riêng tư, dù sao luôn làm bóng đèn thì không tốt lắm. Bọn họ vẫn là bố mẹ vô cùng tự giác. (bóng đèn chỉ mấy người thứ ba phá đám đó)

Tô Cẩm Niên nhìn nụ cười ngọt ngào trên mặt, cười nhạt: mẹ khôn khéo như vậy sao sinh con gái lơ mơ như vậy chứ. Chỉ là lơ mơ cũng tốt, không có nhiều ý nghĩ phức tạp khiến anh suy đoán.

Tô Khả cười hi hi đưa một quả nho qua, "Này, bụi bặm một môi đến đây, ăn quả nho đi."

Vành tai Tô Cẩm Niên hơi ửng hồng, mở miệng, ánh mắt vẫn luôn đặt trên người Tô Khả, làm cho lòng Tô Khả rất vui, tay nhỏ bé cũng hơi run lên.

"Cẩm Niên, sao anh nhìn em như vậy, em sẽ không chịu nổi."

Tô Cẩm Niên: "."

Tô Khả tiếp tục mặt dày, "Thật đấy, khi em ‘đại phát thú tính’, anh đừng trách em."

Tô Cẩm Niên: "."

"Oa~" Tô Khả nhào tới, trực tiếp in môi lên môi Tô Cẩm Niên. Mùi trà thơm nhàn nhạt, vô cùng dễ ngủ.

Vốn cho là Tô Cẩm Niên lập tức đẩy cô ra, Tô Khả cũng đã chuẩn bị bị đẩy ra xong xuôi. Nhưng không ngờ Tô Cẩm Niên chỉ hơi hơi đỏ mặt, đôi mắt sâu hơn, ngược lại một tay vòng qua eo của Tô Khả, một tay nâng đầu Tô Khả, hôn sâu hơn.

Có lẽ là lần đầu tiên hôn đúng nghĩa, dù bình thường tinh thần Tô Cẩm Niên ổn định thì cũng căng thẳng không thôi, mấy lần răng đập vào răng Tô Khả.

Chỉ là hôn thôi mà, cuối cùng năng lực bẩm sinh của đàn ông cũng đến, rất nhanh, Tô Cẩm Niên đã hòa nhập tốt vào hoàn cảnh.

Một chút ngọt ngào và mềm mại, làm cho tâm trạng hai người cũng nhộn nhạo.

Một hồi lâu, Tô Khả được hôn đến chóng mặt, choáng váng. Cơ thể mềm nhũn dựa vào ngực Tô Cẩm Niên, nghe trái tim của anh đập mạnh mẽ ổn định, lòng của Tô Khả cũng dòn dập nhảy lên mạnh mẽ.

Trong lúc vô tình hai tay của Tô Khả đã sớm vòng lên cổ Tô Cẩm Niên, mùi thơm lành lạnh trên người anh quanh quẩn ở chóp mũi của cô, giống như là cả thế giới đều tĩnh lặng, làm cô an lòng.

Trong phòng là một mảnh màu hồng, một hồi lâu, Tô Khả cười "khanh khách" ra tiếng, có một chút thẹn thùng của con gái.

"Cẩm Niên, em thật là vui."

Tô Cẩm Niên cũng đỏ mặt, thanh niên hơn hai mươi lăm tuổi yêu lần đầu tiên, lúc này giống như là một chàng thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, ôm cô gái mình yêu mà ngượng ngùng mắc cỡ.

Tô Khả ngẩng đầu nhìn cánh môi Tô Cẩm Niên đã biến thành đỏ tươi, Tô Khả liếm liếm môi, "Có thể một lần nữa không?"

"Bum——"

Trả lời cô là một cái gõ đầu.

Hai tay Tô Khả ôm đầu, giả bộ nước mắt lưng tròng, "Đau ~"

Tô Cẩm Niên nhìn biểu hiện này Tô Khả, nét mặt khản trương, "Đau ở đâu?"

Trong lòng Tô Khả cười không đứng đắn, nét mặt vẫn đáng thương như cũ, "Anh nói đi? Anh là một quân nhân, gõ mạnh như vậy, đau nhiều á ~ ai ui, đau quá à~"

Tô Cẩm Niên lập tức tiến lên trước, kéo chỗ mới vừa bị anh gõ xuống, bàn tay ấm áp sờ sờ đầu Tô Khả, "Anh không phải cố ý. . . ." Sau đó lại tự lẩm bẩm: "Kỳ lạ, rõ ràng không mạnh mà."

Tô Khả cúi đầu xuống, hai tay che miệng, không ngừng cười, bả vai cũng run bần bật. Làm cho Tô Cẩm Niên tưởng là Tô Khả đau đến khóc.

Vì vậy ôm vai Tô Khả, "À, cùng lắm thì sau này em nói những câu không biết xấu hổ kia, anh không gõ em nữa."

Tô Khả xù lông: "Mẹ nó! Em nói mấy câu không biết xấu hổ lúc nào chứ."

Tô Cẩm Niên nhìn mặt khô ran không có tí nước của Tô Khả, trong nháy mắt biết anh bị cô gái Tô Khả này đùa giỡn, vừa định gõ lại, cuối cùng vẫn thay đổi tư thế và động tác, lại ôm eo của Tô Khả, hôn một cái.

Rất tốt, trong lòng Tô Khả thỏa mãn.

"Bình——" Bố Tô Khả cố ý để đồ rơi xuống đất. Hừ hừ, ông biết mà, bọn họ đi ra ngoài thì nhất định hai người này sẽ làm chuyện xấu, quả nhiên, bị bắt tại trận đây! Cũng may ông gạt vợ ông lên trở lại, nếu không con gái ông bị khi dễ, ông làm bố cũng không biết.

Mà bố Tô Khả cố ý làm ra âm thanh đó, trong nháy mắt hai đứa trẻ "vụng trộm" bị kinh sợ nên buông nhau ra.

Tô Cẩm Niên "khụ khụ" hai tiếng, lúc này gương mặt đẹp trai trắng trẻo là một mảng ửng đỏ, không dám nhìn thẳng về mặt bất mãn của bố vợ. (chỗ này thực ra là nhạc phụ đại nhân ấy)

Tô Khả buồn bực nhìn bố cô một cái, trong lòng oán thán: mẹ nó, phá hư nhân duyên sẽ không có ăn thịt đấy!

Dĩ nhiên bố Tô Khả nhận được ánh mắt nhỏ của Tô Khả, lập tức ưỡn ngực, lẩm bẩm một tiếng, nói với Tô Khả: "Cola, tới phòng bếp giúp bố, bố làm món cá trích kho con thích nhất cho con."

"Con không giúp bố con cũng có thể ăn cá trích kho!" Cô mới không cần vào bếp đó, cô phải ở chung một chỗ với Tô Cẩm Niên thật tốt, "Hon nữa bố kêu con giúp việc cho bố thì con sẽ nói cho mẹ, để cho buổi tối mẹ không ngủ với bố."

"Con!"

"Hừ hừ, còn nữa nha, bố, chẳng lẽ bố không biết tay của con gái ngâm nước rửa sẽ trở nên thô ráp sao! Bố nhẫn tâm để tay con gái bố biến thành chân lợn sao?"

Bố Tô Khả nghe được câu này của Tô Khả thì mũi hướng lên trời hừ khê, tiếp tục trừng Tô Cẩm Niên một cái, sau đó đi vào nhà, mới bước vào cửa phòng bếp, lại truyền tới một câu, "Các người không được làm chuyện xấu cho tôi đấy!"

Aiya, con gái Tô Khả "ăn cây táo rào cây sung" này, thật là muốn chọc bố tức chết mà.

Bởi vì câu nói sau cùng của bố Tô Khả, cả khuôn mặt của Tô Cẩm Niên và Tô Khả đỏ bừng.

"Tính ba em chính là như vậy. Anh đừng để ý đến ông."

Tô Cẩm Niên cười, "Bố vợ lại rất đáng yêu mà." (anh nịnh quá trời)

Tô Khả bĩu môi, chỉ là trong mắt cũng tràn đầy nụ cười.

*

Ban đêm, Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên đi ra ngoài ngắm cảnh, từng đợt gió đêm lạnh như nước, lúc này trăng và sao sáng rõ.

Hai người Tô Khả và Tô Cẩm Niên nắm tay đi bên hồ nhìn cảnh đêm lộng lẫy, trong lòng đã sớm say. Thật là ứng với câu 'cảnh không say mà lòng người tự say'.

Gió đêm từ từ thổi tới lay động mấy cành liễu, làm cho cành lá va vào nhau vang dội. Mấy con côn trùng phía dưới ong ong bên tai, hợp thành một khúc

nhạc mùa hạ quanh quẩn bên tai hai người, không khí tương đối lãng mạn.

Tô Khả ngẩng mặt lên cao, nhìn một bên mặt tinh tế của Tô Cẩm Niên, trong lòng mỉm cười: người đàn ông này là chồng của cô.

Dưới ánh đèn mờ mờ, Tô Cẩm Niên đẹp như mộng như ảo. Tô Khả gio tay lên, không nhận được sờ mặt Tô Cẩm Niên, cảm giác thật mịn màng, quả nhiên là một đóa hoa sen trắng trên đỉnh Thiên Sơn.

"Tô Khả, vẫn thật hài lòng chứ?" Tô Cẩm Niên nghiêng đầu, nhìn ánh mắt si mê của Tô Khả, không nhận được lên tiếng trêu chọc.

"Ồ, da anh thật mịn màng, sờ lên đó thì không muốn rời tay ra."

"Thua em luôn." Tô Cẩm Niên bất đắc dĩ chỉ lên đầu Tô Khả một cái.

Tô Khả cười híp mắt, "Dĩ nhiên là phải thua em rồi, cũng không nghĩ xem em là ai chứ. Em là vợ của anh!"

"Ừ, vợ."

Đây là lần đầu tiên Tô Cẩm Niên hoàn toàn thừa nhận Tô Khả từ trong lòng. Thật ra thì chính Tô Cẩm Niên cũng không nghĩ tới từ khi nhận giấy đến nay, thật ra cũng chỉ qua hơn hai tháng, nhưng tình cảm của anh đối với Tô Khả lại nồng đậm giống như Nữ Nhi Hồng ngày xưa, mùi rượu bốn phía.

Đã từng chán ghét Tô Khả như vậy, bây giờ anh lại yêu như vậy. Thứ tình yêu này, quả nhiên là nghĩ không ra, hoặc là không đến, đến thì khí thế rào rạt vậy.

Tô Khả há miệng lộ cả hàm răng trắng như tuyết dưới những ngôi sao, ngốc nghếch nói với Tô Cẩm Niên: "Nói một lần nữa."

Tô Cẩm Niên nhìn thấy những cặp nam nữ đi qua cũng kỳ dị nhìn bọn họ một cái, hơi ngượng ngùng, nhưng mà nhìn bộ dáng kia của Tô Khả, Tô Cẩm Niên mềm lòng, cúi thấp xuống, đầu đụng đầu Tô Khả, "Bà xã!"

Từng chữ từng chữ, đọc rất mạnh mẽ, giống như là tảng đá nặng nện vào trái tim Tô Khả, mỗi một chữ làm cô run rẩy không ngừng.

Tô Khả cảm nhận được thật sự là cô quá vô dụng, dễ muốn khóc như vậy.

"Tô Cẩm Niên, anh xấu lắm!" Tô Khả thẹn thùng thì thầm, người cũng nhào vào ngực Tô Cẩm Niên.

Mất chưa, trong lòng chưa, nhớ tới trong ba năm qua, anh chê cười cô đủ kiểu, nhớ tới trong ba năm qua cô chịu đủ loại chỉ trích, nhớ tới đủ mọi thứ. . . .

Nhưng bây giờ, rốt cuộc anh hoàn toàn thừa nhận cô. Lòng của cô, năm mùi vị của cuộc đời cũng xen kẽ với nhau, nhưng nhiều hơn là tràn đầy vui sướng. (năm vị: đắng, cay, chua, mặn và ngọt)

Cô khó chịu nên khóc nức nở trong ngực Tô Cẩm Niên, giống như là một con sói con bị thương, ôm anh tìm kiếm sự an ủi, cô nói, "Rốt cuộc anh chịu thừa nhận, rốt cuộc anh đã chịu thừa nhận, em đợi ngày này ba năm. Ô ô. Vẫn cho là. Vẫn cho là sẽ không có một ngày như vậy. Mặc dù hằng ngày miệng em nói. Nói anh sẽ thừa nhận em. Mặc dù miệng em nói, em lấy được người của anh là tốt rồi. Nhưng trời mới biết em sợ lắm, một người như anh vậy. Tô Cẩm Niên. Anh thật sự rất xấu."

Tô Cẩm Niên có chút sững sờ, nhớ tới thái độ anh đối với cô mấy năm nay, nghĩ tới cô vẫn từng bước một đi về phía anh, trong lòng anh vô cùng áy náy.

Đã từng có lần coi cô là Tiểu Cường (con gái) đánh không chết, khối kẹo mè xừng vương vãi, thì ra là chính niềm tin của cô mạnh mẽ chống đỡ từng bước một đi về phía trước, không chịu thua mà thôi.

Nghĩ đến cô chỉ là một cô bé thôi, thế nhưng anh lại đối xử với cô như vậy.

Lần này, anh may mắn, anh phát hiện tình cảm của mình không muộn; anh cũng may mắn, cô không buông tha anh sớm như vậy, để cuối cùng anh và cô cũng ở chung một chỗ.

Tô Cẩm Niên ôm chặt Tô Khả, hôn lên tóc Tô Khả một cái, "Cám ơn, cám ơn em không từ bỏ anh."

Tiếng khóc Tô Khả vẫn như vậy, sau đó mũi cũng đã "khịt khịt", nói giọng mũi, "Anh biết là tốt rồi. Cho nên sau này anh phải đối xử với em thật tốt, không cho quắc mắt trừng mi với em, không cho động một chút thì nhìn em bằng vẻ mặt này nọ. Còn nữa, em nói một không cho phép anh nói hai, em để anh đi hướng đông, không cho phép anh đi hướng tây, em để anh. . ."

trong lòng Tô Cẩm Niên cười khê: Tô Khả của anh lại 'được voi đòi tiên' rồi, chỉ là cô dần dần khôi phục sức sống thường ngày làm cho lòng anh gọn sóng lẫn tẩn, một đợt lại một đợt nhộn nhạo lên.

"Này, anh nói có được hay không?" Tô Khả ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt hơi ửng đỏ nhìn Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên cười, dịu dàng nói, "Được."

Ngôi sao, dường như trong khoảnh khắc ấy đã vén lên vô số mây mù, càng thêm sáng rõ. Mà chuyện tình nồng ấy, dưới bóng đêm nơi này, tất cả đều tuyệt vời, không thể giải thích.

*

Tô Khả về đến nhà, giống như là đi dạo trên mây, nhẹ nhàng.

“Cầm Niên, anh không phải là em tưởng tượng ra có đúng không?”

Tô Khả đã hỏi những lời này rất nhiều lần, Tô Cầm Niên vẫn trả lời nhẹ nhàng, “Dạ, bà xã.”

Tô Khả toét miệng cười, “Cảm giác này thật là cực tốt!”

“...”

Ngược lại, tâm tình Tô Khả lại giảm xuống rồi, “Haizz, Cầm Niên, anh cũng không thể rời bỏ em đâu.”

“Sẽ không.”

Đây là tâm lý lo được lo mất của Tô Khả, tất nhiên là anh hiểu đây tất cả đều do lỗi của anh tạo ra.

“Ừ, nếu anh rời bỏ em, em sẽ chết.”

“Tô Khả, rốt cuộc trong đầu em đang suy nghĩ gì đấy.”

“Aiya, nếu như trước đây anh cũng đối tốt với em như thế này thì ít nhất khi anh rời đi, em cũng có thể tự nói với mình, em vốn không hoàn toàn có được anh, nhưng bây giờ...”

Tô Cầm Niên cúi người hôn cái miệng nhỏ nhắn lắm nhảm của Tô Khả.

Tô Cầm Niên nhìn đôi mắt của Tô Khả, con ngươi đen bóng sáng chói hơn cả mấy ngôi sao.

“Tô Khả, anh chỉ nói một lần.”

Tô Khả yên lặng nín thở.

“Anh yêu em. Cho nên đời này, anh sẽ không bỏ rơi em. Hơn nữa chúng ta đã kết hôn rồi, em không được quên hôn nhân của chúng ta là quân hôn. Ngay cả ly hôn cũng phải ra tòa án quân sự, không đơn giản là nói ly hôn thì ly hôn như vậy. Cho nên Tô Khả, cho dù em muốn đổi ý cũng không có cửa. Hay nói là, thật ra thì em không muốn anh? Hả?” Nói đến câu cuối cùng, giọng nói của Tô Cầm Niên cũng mang một chút hấp dẫn nhàn nhạt.

Tô Khả há to miệng, lần đầu tiên nghe Tô Cầm Niên tỏ tình, cũng lần đầu tiên nghe Tô Cầm Niên nói câu dài như vậy, càng là lần đầu tiên nhìn thấy Tô Cầm Niên dùng nét mặt như vậy, giọng nói như vậy.

Lấy lại tinh thần, Tô Khả lập tức ôm Tô Cầm Niên thật chặt, miệng nói, “Không có, đời này của em cũng sẽ không chủ động rời xa anh!”

Lúc này Tô Cầm Niên mới mỉm cười, “Ừ, như vậy mới ngoan.”

Tô Khả khẽ cười một tiếng, “Cầm Niên à, lúc nào thì chúng ta ‘động phòng hoa chúc’ vậy? Em đợi ngày này cũng đã ba năm rồi.”

Trong nháy mắt mặt Tô Cầm Niên biến thành đen, không được tự nhiên mà quay đầu bước về phía trước.

Tô Khả chạy mấy bước đuổi theo, giống như cún con, “Ai ui, anh hãy nói đi mà, rốt cuộc là khi nào.”

Tô Cầm Niên nhìn trời, “Tô Khả, em còn nhỏ.”

“Aiya, nếu như em còn nhỏ thì sao nước ta cho phép em làm giấy hôn thú.” Tô Khả buồn bực trả lời, sau đó lại nói, “Thành thật khai báo, có phải anh ghét bỏ cơ thể em không đủ nóng bỏng hay không?”

Đúng là cô biết rõ ràng Hoàng Nghê Thường đó, cũng chính là người cô thân tượng trước kia, bộ ngực chính là D, siêu nóng bỏng kia mà, vóc người mà quý này thật sự làm người ta ước mơ ghen tị!

Tô Cầm Niên xanh mặt, ngón tay chỉ đầu Tô Khả “Anh nói này Tô Khả, em không thể dè dặt một chút sao.”

“Chuyện liên quan đến vấn đề hạnh phúc của em, xin lỗi, dè dặt không được.”

“Bố mẹ em thương em như vậy, anh cũng yêu em, sao em không hạnh phúc chứ?” Lời này của Tô Khả, logic này làm anh thật sự có chút ngây người.

Tô Khả nghe lời sùng sốt câu Tô Cầm Niên một chút, sau đó giậm chân cười to, “A ha ha ha ha, em nói này Cầm Niên của em, thật sự anh nha, thật sự

là quá thuần khiết rồi. A ha ha ha ha... Vẫn là Hoa Sen Trắng trên Thiên Sơn mà, mô phạm, quá thuần khiết rồi... A ha ha ha ha... Theo em lẫn lộn lâu như vậy, còn không rõ vợ anh là người như thế nào sao... A ha ha ha... Thật may mắn khoảng thời gian đó không phải là một khúc gỗ nha! Đạo vua XO có hiểu hay không?”

Mặt Tô Cẩm Niên đen lại xanh rồi lại đen, lần lượt thay đổi màu sắc, hận không thể cắn vào thịt của Tô Khả: “Tô, Khả!”

Tô Khả cười thật lâu, mới dần dần khôi phục lại bình thường, sau đó véo mạnh hai má mềm của Tô Cẩm Niên, “Ai ui, đừng để ý mà, tôi chỉ cười thôi, thật mà, cũng chỉ cười cười thôi.”

“...”

Sau đó Tô Khả sờ sờ cằm của cô, “Chỉ là em nói này Cẩm Niên, anh vẫn còn là xử nam chứ?”

Tô Cẩm Niên duỗi tay ra, thật muốn tiếp tục gõ đầu Tô Khả.

Tô Khả nắm được tay Tô Cẩm Niên, nóng hổi, cảm giác vô cùng tốt, vì vậy tiếp tục hỏi: “Hắc hắc, phim xxx của đảo quốc, xem qua chưa? Đừng nói với em là ngay cả những động tác yêu của đảo quốc anh cũng chưa xem qua...” (Đảo quốc ở đây chắc chỉ đất nước Nhật Bản hoặc là đảo gì đó của Trung Quốc)

Mặt Tô Cẩm Niên đỏ lên đỏ vài giọt mồ hôi, “Không có, có!”

“Chà, vậy anh sẽ không gì cũng không hiểu chứ hả?” Tô Khả lo lắng rồi, choáng, chính là lần đầu tiên của cô nha, hàng này cái gì cũng không biết, chẳng phải là đau chết sao?

Chính là cô từng nghe Vương Mộng Mộng nói, lúc trước cô ấy và bạn trai cô ấy đều là lần đầu tiên của nhau, lúc mới nếm thử trái cấm thì cái gì cũng không biết, mặc dù xem phim hướng dẫn dạy các động tác, nhưng dù sao vẫn là lần đầu tiên mới lạ nên dù các loại căng thẳng đến nỗi không đứng chỗ cuối cùng còn đau muốn chết.

Vương Mộng Mộng còn nói, khi đó ba phút thì bạn trai cô ấy ok hết. Mặc dù là chỉ có ba phút, nhưng mà vô cùng giỏi, cho nên cô ấy tuyên truyền ở ký túc xá rất lâu. Sau đó mọi người mới biết, nghe nói lần đầu tiên của đàn ông bình thường chỉ có đau ba mươi giây. Cho nên thật sự là bạn trai Vương Mộng Mộng ngu bức hết sức, đó là lí do mà mặt nàng Vương Mộng Mộng thường hồng hào trở về ký túc xá là có đạo lý, bởi vì tính phúc của cô ấy nha!

Kết quả là, thừa dịp bóng đêm say lòng người, người đẹp trước mặt, trong đầu Tô Khả lại bắt đầu YY.

Nói xem Tô Cẩm Niên nhà cô sẽ có bao nhiêu thời gian đây? Ừm, theo như cô từng nghiên cứu ‘anh em nhỏ’ của anh, bình thường mà nói thì nhất định là mười phút. Aiya không được không được, mười phút quá dài, với lần đầu tiên trải qua bề tình như cô mà nói thì nhất định là khổ sở. Ừm? Dĩ nhiên còn có một khả năng, đó chính là cô đánh giá cao anh. Không thể nào, không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Ồ! Tô Cẩm Niên nhà cô thì ít nhất là nửa giờ đấy! Hu hu ~ vậy chẳng phải là cô sẽ đau chết sao?

Dĩ nhiên là mặt Tô Cẩm Niên lại đen và không để ý đến Tô Khả. Nghiêng đầu lại phát hiện Tô Khả như đã đi vào cõi thần tiên.

Nhìn nét mặt cô như đi vào cõi thần tiên, thậm chí có lúc trên mặt xuất hiện một nụ cười phóng đảng cực điểm, có lúc lại xuất hiện vẻ mặt vô cùng rầu rĩ. Nghĩ tới câu nói cô mới vừa nói, mặt Tô Cẩm Niên đã không dùng dấu hiệu trước cơn bão để hình dung nữa.

Cuối cùng Tô Khả cũng lấy lại tinh thần, cô không nghe Tô Cẩm Niên trả lời, vì vậy lại tự nói: “Không có sao, không có sao đâu, anh chưa xem nhưng vợ anh đã qua xem đủ loại. Nam trên nữ dưới, nữ trên nam dưới, chính diện tới lật... Ừm---”

Miệng Tô Khả đã bị tay Tô Cẩm Niên che kín.

Tô Khả giãy giụa mấy cái, nhìn sắc mặt khó coi của Tô Cẩm Niên, thầm nghĩ, Cẩm Niên của cô khi nào mới có thể đến!

“Tô Khả, đừng muốn những thứ này nữa được không, anh nói em còn nhỏ!”

Tô Khả buồn bực ưỡn ngực, “Em không nhỏ, em là B, em là B đấy, gần đây đang cố gắng trở thành C, cố gắng trở thành C đó!”

Tô Cẩm Niên: “...”

“Còn Mạnh Tử cũng nói, ‘thực sắc tính dã’. Biết không, dù là dạng cò hủ như Mạnh Tử, đặc biệt thì cũng lấy vợ sinh con đấy! Anh biết làm sao mới có thể sinh con không? Đó là XO và XO!” (thực sắc tính dã: chuyện ăn uống và ham muốn tình dục là bản năng của con người)

Trong lòng Tô Cẩm Niên rất nhiều máu nóng đang cuộn cuộn, không phun ra một ngụm máu tươi thì thật xin lỗi lời xằng bậy lần này của Tô Khả!

“Tốt lắm nha, cùng lắm thì em tiếp tục đói khát đoạn thời gian.” Nói câu cuối cùng, Tô Khả vô cùng buồn bực.

Tô Cẩm Niên ngửa mặt lên trời cao: rốt cuộc là anh cưới cô vợ đúng cảm như thế nào đây.

Tô Khả nắm tay Tô Cẩm Niên, lay mấy cái, “Chồng à, vợ anh là cô gái trưởng thành, cho nên bình thường lắm. Ai ui, thật em bình thường, chỉ nhận

nhạo với một mình anh thôi, người khác thì vợ của anh đều mặt lạnh nhìn nhau, dè dặt mà kiên quyết lắm”

Tô Cẩm Niên: “...”

“Chẳng qua em thật tò mò ai...” Tô Khả lại cười phóng đảng lần nữa.

Nhìn nét mặt của Tô Khả thì Tô Cẩm Niên cũng biết, khẳng định là câu nói của cô không có gì tốt lành.

“A ha ha ha, em rất ngạc nhiên, bình thường anh giải quyết vấn đề sinh lý như thế nào? Chính là em nghe nói về mặt của những quân nhân ở trong quân đội đều kìm nén đã lâu, nhìn thấy heo mẹ cũng coi là gái đẹp mà, anh nói với em một chút đi, anh giải quyết thế nào? Tay trái? Hay là tay phải?”

Vốn là gương mặt đẹp trai của Tô Cẩm Niên đã khôi phục sắc mặt bình thường, lần này lại đỏ bừng lên, quát lạnh một tiếng: “Tô, Khả!”

“Aiya, anh nói với em một chút đi mà, nếu như anh không nói với em, mô phật, sau này em... em...” Tô Khả ‘em’ nửa ngày không có đoạn sau, bởi vì cô muốn nói là, ‘nếu anh không nói cho em biết, em liền không cho anh XO’, nhưng trời mới biết, chính là cô muốn XO lợi hại hơn Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên nhìn bộ dạng kìm nén của Tô Khả, trong nháy mắt cười lên rồi sau đó lại gần bên tai Tô Khả, nhỏ giọng nói hai chữ.

Tô Khả cũng cười lên rồi kêu to ở một bên.

*

Tô Khả và Tô Cẩm Niên về đến nhà, bố mẹ Tô Khả đang ngồi ăn khuya trên bàn.

Bữa tối là bánh trôi, bố Tô Khả tự làm, bên trong đều là nhân đậu đỏ Tô Khả thích ăn.

“Về rồi à, mau tới đây ăn bánh trôi.” Mẹ Tô Khả cười híp mắt, thật ra thì qua nửa ngày sống chung, thành kiến của mẹ với Tô Cẩm Niên cũng dần dần tan đi.

Lướt qua nghề nghiệp cùng với bối cảnh của anh thì đúng là đốt đèn lồng cũng tìm không thấy con rẻ như vậy.

“Dạ, mẹ.” Tô Cẩm Niên cười híp mắt ngồi xuống.

Trong lòng Tô Khả cũng một mảnh ngọt ngào, trong lòng khẽ ngân một điệu nhạc.

“Bố, thêm một chén nữa.” Thuần thực, Tô Khả nhanh chóng ăn xong tám chén bánh trôi.

“Không được, không thể ăn nhiều nếp, lại là buổi tối thì càng thêm không thể ăn nhiều.” Mẹ Tô Khả trừng Tô Khả một cái, sau đó lại nói, “Cẩm Niên à, mẹ cũng trải lại ga giường chăn bông trong phòng con thật tốt rồi. Cái phòng thứ tư ngay lầu hai quẹo trái.”

Tô Khả vừa nghe xong, không vui. Vì vậy Tô Khả bắt mẫn nói với mẹ của cô: “Mẹ, Cẩm Niên phải ngủ chung với con chứ! Sao mẹ có thể để anh ngủ ở phòng Tiểu Phong Phong ngủ qua chứ? Cho dù mẹ đổi ga giường và cái chăn bông cũng không được!”

“Khụ khụ--”

Tô Cẩm Niên và bố Tô Khả cùng bị sặc.

Mẹ Tô Khả đặc biệt trách móc liếc nhìn Tô Khả.

“Thì sao chứ, anh ấy là chồng con, mẹ, cái này mẹ đang kích lệ chúng con ở riêng sao? Ở riêng không tốt cho hạnh phúc gia đình! Vậy nếu không mẹ và bố cũng chia giường ngủ đi. Con không muốn xa Cẩm Niên! Dù sao con cũng nhất định không muốn ngủ riêng với Cẩm Niên!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Đầy vườn sắc xuân

Mẹ Tô Khả bị câu nói của Tô Khả làm nghẹn nửa ngày cũng không thốt nên lời, mắt tròn trợn to nhìn con gái bà. Nhìn vẻ mặt "không hổ thẹn mà còn cho là quang vinh" của cô, mẹ Tô Khả muốn trực tiếp đi tới trước đập dõ cái mông cô mấy cái, "Sao da mặt con dày thế, không biết ngượng ngùng gì hết vậy."

Nói xong, mẹ Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên một cái, nhìn về mặt anh nhìn Tô Khả vẫn nhàn nhạt cung chiêu, rốt cuộc mẹ Tô Khả đã hoàn toàn yên tâm.

Mùi Tô Khả phát ra tiếng hừ nhẹ, "Mẹ, không phải là mẹ từng nói phụ nữ dè dặt thì không có thịt ăn sao, con là ăn thịt động vật. Không ăn thịt sẽ chết đói."

Mẹ Tô Khả đỏ mặt, "Khả Khả."

Tô Khả cười híp mắt nói, "Mẹ ơi, mau leo lên giường với chồng mẹ đi, Cẩm Niên ở bên này, con sẽ chăm sóc tốt á."

Trong nháy mắt đầu bố mẹ Tô Khả đẩy vạch đen, chăm sóc? Con chăm sóc như thế nào?

Tô Cẩm Niên nói với mẹ Tô Khả, "Bố, mẹ, con biết rồi."

Mẹ Tô Khả cười gật đầu, "Con bé này bị làm hư rồi, trước giờ đều không biết câu gì nên nói câu gì không nên nói, Cẩm Niên à, sau này khoan dung nhiều một chút nhé."

Tô Cẩm Niên gật đầu, nghĩ tới ba năm nay, trước mặt anh Tô Khả nói những lời kia, anh cũng thấy không thể trách được nữa rồi.

"Mẹ, sao mẹ nói con gái mẹ như vậy." Tô Khả hơi mím môi, theo lý thuyết thì mẹ nên vội vàng nhét con gái mẹ đến bên cạnh con rể mẹ mới đúng, sao bây giờ lại để chúng con ở riêng, quá đáng ghê.

Ăn xong bữa ăn tối, bố mẹ Tô Khả đi lên lầu ngủ trước.

Tô Khả không ‘cam tâm tình nguyện’ dẫn Tô Cẩm Niên đến ngủ ở phòng khách sát vách.

Kết quả mở cửa, Tô Khả dựa vào không đi.

"Không được, muộn rồi, Khả Khả, mau đi ngủ đi."

Tô Khả lắc đầu, ánh mắt chán ngắt nhìn Tô Cẩm Niên, ý chính là: Cẩm Niên, để em ngủ chung với anh đi.

Tô Cẩm Niên thở dài, sờ sờ đầu Tô Khả, "Đừng làm rộn."

"Không muốn."

Tô Cẩm Niên nói: "Còn nhiều thời gian."

"Thật sao ~" Thật lòng Tô Khả có chút buồn bực, chỉ có thể chậm rãi xoay người, từng bước một đi về phòng của cô, lưu luyến không dứt trở về.

Tô Cẩm Niên nhìn bóng lưng Tô Khả, trong lòng có một chút ảm áp. Mặc dù sinh lòng không thôi, nhưng cô còn nhỏ, không phải sao? (anh sinh lòng gì nhỉ? Tâm mình không có đen tại anh đen tối thôi)

*

Ban đêm, cửa sổ mở, gió mát hiu hiu thổi vào phòng, lay động rèm cửa.

Tô Cẩm Niên trở mình một cái, trong nháy mắt đụng một thân thể ảm áp, giật mình. Mở đèn bàn nhỏ bên cạnh thì mới phát hiện, chủ sở hữu thân thể này lại là Tô Khả!

Tô Cẩm Niên tròn tròn mắt, cô vào bằng cách nào?

Nhìn Tô Khả ngủ say sưa, Tô Cẩm Niên không nhịn được đẩy đẩy Tô Khả, "Khả Khả?"

"Đừng làm rộn, em ngủ."

Bây giờ là hơn nửa đêm, Tô Khả ngủ là bình thường, nhưng Tô Cẩm Niên lại không buồn ngủ một chút nào.

"Khả Khả?"

Hai tay hai chân Tô Khả cũng quán qua người Tô Cẩm Niên, miệng thăm thì một câu, "Cẩm Niên, em buồn ngủ quá đấy."

Đầu Tô Cẩm Niên đẩy vạch đen, nhìn dáng vẻ Tô Khả như vậy chỉ có thể cười rồi tiếp tục nằm xuống.

Tô Khả của anh.

Thì ra là sau khi thừa nhận, cảm giác nhìn cô như vậy thật là tốt.

Từng đợt hương hoa hồng trên thân thể mềm mại, đại khái là mùi của sữa tắm, rất dễ ngủ, làm cho tim của anh như hồ nước dâng lên từng đợt từng đợt.

sóng.

Tô Cẩm Niên nhìn Tô Khả như vậy thì hô hấp lại hơi dồn dập.

Dưới ánh sáng nhàn nhạt, tư thế ngủ của Tô Khả, quả thực đủ mê hoặc người. Hai tay hai chân giống như bạch tuộc, lười nhú quần lầy anh, thậm chí trở mình dính gò má vào lồng ngực của anh.

Dây áo ngủ tơ tằm màu trắng nhạt khẽ trượt xuống đầu vai, da thịt vốn trắng nõn ở dưới ánh sáng giống như loại ngọc lưu ly tốt nhất, tản ra thứ ánh sáng trong suốt.

Thỉnh thoảng lông mi cong dài khẽ run, một chút thỏa mãn mà mỉm cười nhàn nhạt, môi tròn bóng giống như là trái anh đào anh thích ăn nhất khi còn bé.

Tô Cẩm Niên cảm nhận rõ lúc này lồng ngực của anh đang liệu mạng đập thỉnh thoảng.

"Um~" Nhàn nhạt um lại càng giống chất xúc tác, làm anh dâng lên một trận tình ái như nước thủy triều.

Là một quân nhân, dĩ nhiên năng lực kiên trì bình tĩnh của anh khỏi cần nói nhiều, cho nên rất nhanh thì trong lòng Tô Cẩm Niên tự nói với mình, Tô Khả còn nhỏ, anh là đàn ông, không thể lợi dụng lúc người gặp khó khăn.

Làm sao anh biết được, khi Tô Cẩm Niên vỗ cô thì Tô Khả cũng đã tỉnh lại.

Thật vất vả, trái tim đập với tốc độ khác thường của Tô Cẩm Niên rốt cuộc cũng khôi phục chậm rãi như thường, Tô Khả lại mở mắt.

Mắt to long lanh dưới ánh sáng mờ mờ, nổi lên một tia giao hoạt mị hoặc, đợi Tô Cẩm Niên không chú ý, Tô Khả liền trực tiếp hôn lên.

Âm ẩm mềm mại, làm lòng người ta ngứa.

"Tô Khả?" Tô Cẩm Niên hơi muốn đẩy Tô Khả ra, tiếc rằng Tô Khả như nuốt mấy cục đá quyết tâm, không đạt được mục đích thì không bỏ qua. Tô Cẩm Niên vốn không đẩy Tô Khả ra xa, ngược lại Tô Khả càng tập trung tinh thần hơn.

Thân thể mềm mại của người đẹp, hương thơm xù nữ, trong đêm tối, tất cả mọi xúc cảm đều giống như phóng đại gấp trăm lần, đã hiểu rõ ràng, Tô Cẩm Niên cũng dần dần tan trong nụ hôn làm lòng người say ở đây.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, bóng đêm cũng trở nên nóng bỏng triền miên.

Mặc dù Tô Khả đỏ mặt nhưng vẫn vô cùng rõ ràng biết là cô muốn làm gì, cho nên tay run rẩy chậm rãi cởi áo sơ mi trên người Tô Cẩm Niên. (sao ông này đi ngủ mặc áo sơ mi nhỉ)

Tay xoa lên lồng ngực ấm áp của anh, một luồng xúc cảm nhàn nhạt, giống như là hoa anh túc làm cô không thể tự kiềm chế.

Trong nháy mắt Tô Cẩm Niên lấy lại tinh thần, hai tay nắm lấy tay của Tô Khả đang tùy ý dạo chơi trên người của anh, "Khả Khả, đừng làm rộn ~"

"Không được, Cẩm Niên, em muốn anh!" Ánh mắt Tô Khả giống như ngọn lửa, trong bóng tối lấp lánh, có hồn, kiên quyết không thôi.

Bốn mắt nhìn nhau hồi lâu, Tô Khả đã cúi đầu hôn cổ họng của anh, trong miệng phát ra cười nhẹ trầm trầm, "Em biết rõ, đây là chỗ nhạy cảm của hơn 80 đàn ông trên khắp thế giới."

Ngửa ngáy, tê dại đến đốt xương sống cuối cùng, làm cho hô hấp của Tô Cẩm Niên càng trở nên dồn dập. Chỉ là thần trí của anh vẫn tỉnh táo, anh đang giữ đầu Tô Khả không để cô tiếp tục dính vào, "Khả Khả, chúng ta vẫn không thể!"

Tô Khả mặc kệ, trực tiếp cởi bỏ váy ngủ của cô đi, phía dưới trống không, không có gì cả.

Trong nháy mắt, thân thể mềm mại tinh tế hấp dẫn hoàn toàn xuất hiện trước mắt của anh, ánh sáng mờ mờ, thân thể Tô Khả trắng nõn như ngọc, vẻ mặt bướng bỉnh làm người ta rù lòng thương xót.

Dù thường ngày anh không gần phụ nữ như thế thì cũng có chút 'tâm viên ý mã'. (tâm viên ý mã: đại khái là ý chỉ những người có tâm không yên tĩnh)

Nói thật, Tô Khả vẫn tương đối hài lòng với dáng người của cô, cho nên nhếch miệng lên thành một đường cong, "Tại sao chúng ta không thể? Chúng ta đã kết hôn, không phải sao? Trên luật pháp còn quy định giữa vợ chồng có nghĩa vụ XXOO đấy. Hừ hừ ~" Tô Khả vẫn luôn ở trên Tô Cẩm Niên, mắt từ trên cao nhìn xuống vẻ mặt đỏ tới mang tai của Tô Cẩm Niên, Tô Khả tỏ ý cực kỳ hài lòng, "Thật ra dáng người của em vẫn có thể có phải không?"

"....."

Thấy Tô Cẩm Niên khép môi không nói, trong lòng Tô Khả đắc ý, trực tiếp nhào tới hôn môi, mắt, mũi. . . Tô Cẩm Niên

Tóm lại nước miếng của cô quất trên mặt anh, thậm chí còn găm lung tung, mà hai tay thì khoi lên từng đợt từng đợt lửa trên người của anh, như điện giật, trong miệng thì thảo nói nhỏ, "Em muốn anh!"

Thân thể Tô Cẩm Niên khẽ run lên, anh không phải thánh nhân, cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, anh người đàn ông bình thường, người đàn ông trần đầy tình lực, người phụ nữ anh yêu làm nóng lòng anh vậy, tất nhiên làm lòng anh như hồ nước đập dòn không thôi, chỉ là trong đầu anh còn một âm thanh nói cho anh biết: Tô Khả còn nhỏ, anh không thể tổn thương đến cô!

Tô Khả đem mấy kỹ năng cô từng xem ra, sử dụng từng cái từng cái, nhưng kỹ năng của cô rất không lưu loát, chỉ là không lưu loát như vậy cũng có thể so với bất kỳ kỹ năng phong phú của phụ nữ muốn mê hoặc lòng người, mà Tô Cẩm Niên lại là một xử nam, tất nhiên ý thức dần dần tan rã.

Sau khi cô cảm nhận được Tô Cẩm Niên cũng động tình thì Tô Khả khẽ ngẩng đầu lên thì nhìn thấy dưới bóng đêm, đôi mắt Tô Cẩm Niên xuất hiện màu đỏ, Tô Khả cười thỏa mãn, "Anh cũng muốn em đấy thôi."

Hồ hấp Tô Cẩm Niên đã vô cùng nặng nề, đôi mắt như đầy tia máu, âm thanh có chút trầm thấp khàn khàn: "Khả Khả, chúng ta thật ——"

Những lời cuối cùng bị Tô Khả nuốt vào trong miệng, Tô Khả hôn thật sâu, mặc dù kỹ năng của cô thật quá vụng về nhưng mà giữa những người có tình thì cũng là ấm vào trong tim.

Đầu lưỡi liếm qua hàm răng, cả hai nghịch nước, cả phòng kiều diễm.

"Chúng ta có thể." Âm thanh Tô Khả trầm thấp, mang theo một chút mỉa mai hoặc nhàn nhạt, theo đó là hương hoa hồng quanh quẩn trong không khí, đập vào tim anh.

"Khả Khả." Ý chỉ Tô Cẩm Niên bị Tô Khả hôn đến súp đồ từng chút từng chút.

"Sao em quyến rũ anh, anh vẫn một mực từ chối, rốt cuộc có phải đàn ông hay không vậy~" Tô Khả hơi nản lòng, cô có chút buồn bực nho giọng nói, vì thế càng để tâm vào hôn.

Một câu nói này cùng cái hôn này đã hoàn toàn làm cho Tô Cẩm Niên yếu kém không chịu nổi sự va chạm bức tường lửa, hoàn toàn sụp đổ!

Bóng đêm vừa gặp sao, gió xuân thổi căng rèm cửa. Cảnh uyên ương tình thâm, tất cả như nước chảy thành sông.

*

Hôm sau, khi ánh mặt trời vàng rực chiếu vào phòng của Tô Khả và Tô Cẩm Niên, chiếu vào người đôi vợ chồng son vẫn còn ‘Chu công chi lễ’. (ý chỉ anh chị còn ngủ say sưa, thỏa mãn đấy)

Tô Cẩm Niên tỉnh lại trước, ngồi dậy, trong nháy mắt cái chăn to tằm rơi xuống, lộ ra lồng ngực cường tráng trắng ngần của anh. Anh giơ tay lên, nheo mắt lại, một hồi lâu mới tiêu hóa tất cả chuyện xảy ra hôm qua.

Nghiêng mặt sang một bên bên, anh nhìn thấy Tô Khả đang nằm nghiêng ngủ rất say, trong lòng một dòng nước ấm chảy khắp thân thể, làm cho cả người anh cũng lười biếng, không muốn đứng dậy.

Chỉ là hôm nay bố mẹ vợ ở nhà, không biết sau khi bọn họ biết thì có thể cầm dao phay ‘cung chiêu’ phang ra hay không. Chỉ là suy nghĩ một chút, bố vợ này thương con gái như vậy thì khả năng rất lớn.

Khả Khả, em cũng thật biết tìm vài chuyện cực khổ cho chồng em.

Tô Cẩm Niên thờ dài, hôn một cái lên má của cô.

Làn da nõn nà, trơn bóng thơm mát. Trong đầu Tô Cẩm Niên không nhận được hiện ra cảnh tượng kiều diễm ướt át đêm qua, gương mặt trắng ngần ửng đỏ lên.

Đứng dậy, Tô Cẩm Niên ôm lấy Tô Khả đi vào phòng tắm.

Đêm qua, bởi vì anh là thanh niên đầy tràn tình lực nên dù biết là lần đầu của cô, cũng biết mình không thể gấp gáp, nếu không sẽ làm cô đau, cho nên mặc dù anh rất vất vả kiềm chế ** của anh thì vẫn được ba lượt ‘Chu công chi lễ’, cũng không biết có phải là bởi vì ban đầu ăn mặn hay là bởi vì Tô Khả không biết mệt mỏi trêu chọc.

Tô Khả mệt mỏi tỉnh lại, đập vào mắt là dáng vẻ Tô Cẩm Niên giúp cô tắm, da mặt dày của Tô Khả chỉ đỏ giống như trái cà chua thôi. Nghĩ đến cuối cùng đêm qua cũng được thỏa mãn tâm nguyện, cuối cùng cô cũng hủy xương cốt Hoa Sen Trắng vào bụng, mặc dù cũng gầy vò mình quá mức, nhưng mà trong lòng của cô ngọt ngào từng trận một.

Tô Cẩm Niên cũng nhìn thấy Tô Khả thức dậy, hơi ngượng ngùng, nhưng nghĩ đến Tô Khả là vợ mà anh cưới về, mặc dù lần ‘Chu Công chi lễ’ này sớm hơn rất nhiều so với dự đoán của anh, nhưng mà sớm muộn cũng phải tới, sống ở đâu thì yên ổn ở đấy không phải sao?

Cho nên Tô Cẩm Niên giả vờ bình tĩnh tiếp tục lau mình thay Tô Khả. Nhưng càng lau thì trong lòng anh lại càng căng thẳng, làn sóng quen thuộc muốn tràn ra ngoài rồi.

Mà Tô Khả cũng không chịu nổi trêu chọc của Tô Cẩm Niên.

"Cầm Niên à, Tô Khả ở trong phòng con sao?" Giọng nói của mẹ Tô Khả truyền vào làm hai người sợ đến đầu óc cũng tỉnh táo.

Tô Cầm Niên nhìn về mặt Tô Khả giống như làm chuyện xấu, mỉm cười trong lòng, nói với mẹ Tô Khả ở ngoài: "Mẹ, Tô Khả ở đây."

Kêu mẹ vợ là mẹ, Tô Cầm Niên càng cảm thấy quen thuộc, còn mặt của Tô Khả lại giống như tôm mới luộc chín nói với Tô Cầm Niên: "Tự em tắm, anh mau thu dọn đồ đạc đi."

Tô Cầm Niên phản ứng kịp, mặt cũng đỏ rực, liền đi ra ngoài.

Ở ngoài cửa, mẹ Tô Khả hoài nghi hồi lâu, sau đó suy nghĩ một chút về tính tình con gái bà, vừa nghĩ từ đầu đến cuối thì vỗ ngực giậm chân: sắc nữ này!

Lúc ra ngoài ăn cơm, mặt của Tô Khả hồng hồng, nét mặt và cả người đều phơi phới, giống như một cô gái nhỏ thẹn thùng.

Trong nháy mắt mẹ Tô Khả tin chắc suy đoán của bà, có thể coi chừng sao, loại chuyện tình nam nữ này, bà làm mẹ nên chỉ có thể mắt nhắm mắt mở thôi.

"Đúng là dậy đủ trẻ đấy." Bố Tô Khả khó chịu trừng Tô Cầm Niên một cái. (bố chị Khả mồm dừ)

"Lão già, anh ăn bánh trôi đi, nói nhảm nhiều như vậy làm gì." Mẹ Tô Khả liếc bố Tô Khả một cái.

Bố Tô Khả ngẹn họng, cúi đầu ăn điếm tâm.

Tô Khả ửng đỏ, nhìn đôi mắt của mẹ cô có thể so với 'hóa nhân kim tinh', phải nói là Tô Khả buồn bực nha.

"Mẹ."

"Hừ hừ, mau ăn cho mẹ. Ăn xong rồi lên lầu tìm mẹ!"

Đầu Tô Khả cũng sắp hôn mặt đất, vành tai Tô Cầm Niên cũng nổi lên màu hồng nhạt, không nhìn mẹ vợ đang phát ra tia X nữa. (ý nói đầu chị Khả sắp cắm xuống đất rồi, ngại gì hông biết nữa à ^^)

Lên lầu, mẹ Tô Khả quét mắt qua người Tô Khả N lần.

Tô Khả không chịu nổi, mở miệng trước, "Làm gì vậy, không phải là XXOO sao, không phải mẹ ở tuổi con cũng sinh con ra rồi sao."

Mẹ Tô Khả lão đảo một cái, ngón tay chỉ đầu Tô Khả, "Cô ngốc của mẹ, dè dặt một chút."

Tô Khả bĩu môi, "Vậy mẹ cũng phải dè dặt trước."

Mẹ Tô Khả buồn bực, "Có 'mang' vào chưa?"

Tô Khả mở to hai mắt, "Con mang 'áo ngoài' làm chi!"

"Mẹ nó! Con muốn bụng bự à!"

"Không phải mẹ muốn ôm cháu ngoại sao?"

"Muốn cũng không phải là bây giờ!"

"Ai ui, có thì sinh, mẹ gấp cái gì! Mẹ lại nói nữa, cẩn thận sau này con nói cho con của con biết là bà ngoại nó không cần nó!"

"Bà cô nhỏ của mẹ ơi, không phải là con vẫn còn học đại học sao!" Mẹ Tô Khả muốn khóc rồi, mặc dù ban đầu bà nói dù hi sinh tính mạng thì bà làm mẹ cũng muốn giúp đỡ nuôi, cũng không thể làm thật nha!

"Không sao, sang năm là con có thể tốt nghiệp, học kỳ sau thì con đi thực tập rồi. Sinh đứa bé cũng không thành vấn đề!" Tô Khả đắc chí mà nhìn mẹ cô, sau đó lại xấu hổ đỏ mặt, "Ai ui, mẹ, con và anh ấy đều là lần đầu tiên. Không có tỷ lệ trúng thưởng lớn như vậy ~" Nói thì nói như thế, trong lòng Tô Khả lại nghĩ: ừ, phải không ngừng cố gắng, tranh thủ mau chóng mang thai đứa con. Năm quyền!

Mẹ Tô Khả gật đầu, lại lập tức nói, "Mặc dù tỷ lệ không lớn nhưng không phải con là lần đầu tiên của mẹ và bố con làm ra sao. Cái này không nói chính xác được!"

"Đó là mẹ với bố ngưu bức! Phải không?" Tô Khả đỏ mặt vì câu nói của mẹ cô.

"Không được không được! Hay là uống thuốc ngừa thai đi? Nhưng mà thuốc này không tốt cho thân thể con! Ai ui, Cầm Niên này, không biết thương con chút nào!"

Tô Khả đỏ mặt, che mặt: "Mẹ, đó là con cố ý ~"

Mẹ Tô Khả thở dài: "Con cho rằng mẹ không biết là con đi quyến rũ cậu ấy sao. Mẹ cho con biết, buổi sáng mẹ thức dậy đã phát hiện không thấy chìa khóa phòng Cẩm Niên, mẹ biết ngay các con chắc chắn làm chuyện xấu mà! Aiya, chỉ là cũng tùy con. Nói tới nói lui gì nữa, ga giường chính các con sửa lại."

"Mẹ!" Tô Khả xù lông rồi.

"Ồ, dám làm không dám chịu hả?"

"Mẹ nó! Tôi sớm làm xong rồi!" Tô Khả nhú mày.

"Mẹ biết ngay."

Đi xuống lầu, Tô Khả phát hiện lúc này Tô Cẩm Niên đang bị đù loại thờ ơ khi dễ của bố cô. Đầu Tô Khả đầy vạch đen, "Bố, bố là đang làm gì vậy?"

"Ừ, bố đang nói chuyện đời người với con rể, nói chuyện lý tưởng, nói một chút về tương lai."

"."

Tô Khả cảm giác một đàn quạ đen "quạ quạ" bay qua đầu cô, bố à, bố không lúng túng đến vậy chứ.

Đúng lúc này, Tô Cẩm Niên nhận được một cuộc điện thoại, Tô Cẩm Niên đứng dậy, nhìn thoáng qua rồi liền đi ra ngoài nhận điện thoại. Sau khi nói chuyện điện thoại xong thì trở lại, Tô Cẩm Niên nói với Tô Khả và bố mẹ Tô Khả: "Bố, mẹ, Khả Khả, lãnh đạo con điện thoại tới nói là ngày mai có nhiệm vụ khẩn cấp, con phải về ạ."

"Nhanh như vậy sao? Không phải hôm qua anh mới tới sao." Tô Khả nhú mày, cô nhớ Tô Cẩm Niên nói cho cô biết, vì nhiệm vụ lần trước nên anh có ba ngày nghỉ, nhưng.

Còn mẹ Tô Khả lại trợn mắt nhìn Tô Khả một cái, "Chồng con phải làm việc, nếu không sao nuôi con chơi bời lêu lổng. Đi đi, Cẩm Niên, nếu như có ngày nghỉ thì tới bên này chơi nhiều một chút."

Tô Cẩm Niên gật đầu một cái, sau đó nhìn miệng nhỏ vênh lên của Tô Khả, cũng có thể treo một bình nước tương, trong lòng thoáng qua một chút áy náy, đi lên trước sờ sờ đầu Tô Khả, "Tô Khả, thật xin lỗi."

Tô Khả buồn bực gật đầu, "Khi nào thì đi? Buổi chiều, có được hay không?"

Tô Cẩm Niên gật đầu một cái, "Được."

"Vậy bây giờ em đi đặt vé máy bay cho anh nhé?"

"Được."

Lên lầu, Tô Khả trực tiếp đi đặt vé máy bay, kết quả tìm kiếm một hồi, chuyến bay gần nhất lại là mười hai giờ trưa, trễ nữa thì chính là ngày mai rồi.

Tô Khả rất buồn rầu, Tô Cẩm Niên chỉ hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn của Tô Khả, "Ngoan, anh rất mau trở về mà."

*

Tô Cẩm Niên đi, ngay cả sự phấn khởi vui vẻ của Tô Khả cũng đi theo.

Mẹ Tô Khả mắng thẳng con bé Tô Khả không có tiền đồ. Bố Tô Khả lại thay đổi biện pháp mà làm ra đủ loại cơm ngon và thức ăn ngon để con gái vui vẻ.

Thời gian trôi đi, cũng qua hơn một tháng.

Tô Khả nhận được tin nhắn của Tô Cẩm Niên, trừ ngày đó anh đến thành phố B, cùng với hơn hai giờ nấu cháo điện thoại với cô và mấy trăm tin nhắn gửi đi thì không còn tin nhắn của anh gửi tới nữa.

Tô Khả có chút lo lắng, nhưng mà cô gọi điện thoại qua đều là 'đã chìm xuống biển'.

Lại qua chừng mười ngày, Tô Khả không ngồi yên nữa, dù sao vẫn còn nghỉ học nửa tháng, may mà Tô Khả có thể thu dọn một chút quà, tạm biệt bố mẹ rồi bay đến thành phố B.

Trở lại thành phố B, trong lòng của Tô Khả có chút kích động. Khi cô dọn dẹp đồ đạc xong thì liền vội vã chạy tới đơn vị của Tô Cẩm Niên.

Ông bác ở đơn vị thấy Tô Khả đến, ánh mắt sáng lên, "Ồ, Khả Khả, nghỉ hè xong nên trở lại đây à? Bác đã rất lâu không gặp cháu, rất nhớ cháu đấy."

"Chào bác ạ."

"Ồ, mấy tháng không gặp, Khả Khả càng trở nên xinh đẹp hơn nha."

Tô Khả cười cười, "Bác à, bác khen con sao. A ha ha ~"

"A ha ha ha ~" Ông bác cao giọng cười to.

Con quạ bay qua biểu thị áp lực như núi lớn.

Hồi lâu, ông bác nói với Tô Khả: "Khả Khả, hôm nay tới thăm Cẩm Niên hay sao?"

Tô Khả gật đầu.

"Nhưng Cẩm Niên không có ở đơn vị."

"Hả? Anh làm nhiệm vụ vẫn chưa về sao?"

Tô Khả nhớ nửa tháng trước, Cẩm Niên đã từng nói với cô là nhiệm vụ lần này nhiều lắm cũng một tháng, nhưng bây giờ cũng qua thời gian dài như vậy rồi, sao đến bây giờ cũng không có tin tức.

Có thể hay không?

Trong lòng của Tô Khả thoáng qua dự cảm chẳng lành, nhưng sau đó lại lắc mạnh đầu một cái. Ai không biết năng lực của Tô Cẩm Niên xuất sắc hơn người chứ, sao có thể xảy ra chuyện!

Dường như là ông bác biết cái gì đó, nhìn bộ dạng mặt mày đầy bụi bặm của Tô Khả thì không nhận được thờ dài, đang muốn nói gì đó với cô thì nghe một giọng nói giữa không trung truyền đến tai Tô Khả.

"Hắc, em không phải là bạn gái của Tô Cẩm Niên sao?"

Tô Khả quay đầu, chỉ thấy một người đàn ông ngăm đen cường tráng, mặc quân trang đi tới trước mặt Tô Khả, Tô Khả nghe ý trong lời nói của hắn, hình như hắn và Cẩm Niên biết nhau. Vì thế gật đầu một cái, "Đúng vậy. Anh là?"

"A, chào em! Anh là bạn cùng phòng của Tô Cẩm Niên, anh tên là Nguru Tam! Rất hân hạnh được biết em!" Hắn đưa tay muốn bắt tay Tô Khả.

Tô Khả gật đầu, do dự hồi lâu vẫn đưa tay ra, "Chào anh! Tôi là Tô Khả."

Nguru Tam nắm tay Tô Khả thật chặt, lắc lắc hai cái, Tô Khả rút ra, cũng vừa lúc hắn buông ra. Tay trắng nõn của Tô Khả cũng đỏ, đau một chút, Tô Khả không nhận được nên trong lòng thầm mắng: sao bạn cùng phòng của Cẩm Niên biến thành một người thô lỗ cứng rắn như vậy.

Mặt ngăm đen của Nguru Tam lộ một nụ cười tươi, lộ ra răng cửa, có lẽ là hắn muốn biểu hiện một nụ cười dễ thân của hắn, kết quả là trong mắt Tô Khả lại rối rắm dữ tợn. Đầu Tô Khả đầy vạch đen, liều mạng tự nói với mình: hắc, Tô Khả, không thể nhìn bề ngoài người ta, không thể nhìn bề ngoài người ta! Không thể liên hệ với bề ngoài, không thể liên hệ với bề ngoài.

"Tô Khả, ngưỡng mộ đã lâu." Nguru Tam thật thà mười phần, nụ cười "dễ thân" trên mặt càng vô cùng rực rỡ.

"À, ha ha." Tô Khả cảm thấy theo như tính cách của Tô Cẩm Niên thì tuyệt đối sẽ không nói tên tuổi của cô với người tên Nguru Tam này.

Câu này của Tô Khả tẻ ngắt, dù là Nguru Tam có đầy bụng câu nói nháp đã nghĩ thật tốt để bắt chuyện, cũng không sử dụng được, chỉ có thể ngượng ngùng nói với Tô Khả: "Hắc, đến tìm Cẩm Niên."

Tô Khả gật đầu.

"Cẩm Niên không có ở đây."

"Ừ, tôi biết."

Nguru Tam buồn bực: Em không biết! Nếu em biết thì cũng sẽ không tới! Dĩ nhiên, trên mặt Nguru Tam vẫn là nụ cười "dễ thân", "Ha ha, có muốn anh cùng em đi dạo mấy vòng không?"

Có ngốc cũng nghe ra câu nói đó, không chỉ có Tô Khả mà ông bác bảo vệ cũng thế.

Ông bác bảo vệ nói với Tô Khả: "Khả Khả à, bác nghe nói hình như Cẩm Niên làm nhiệm vụ bị thương, bây giờ vẫn đang ở bệnh viện quân khu."

Tô Khả ngây người.

Ông bác bảo vệ nhìn vẻ mặt Tô Khả biến sắc, trong lòng có chút hối hận vì nói tin tức này cho Tô Khả, dù sao đến bây giờ Tô Khả cũng chưa liên lạc được với Cẩm Niên, vậy khẳng định là Cẩm Niên không muốn làm Tô Khả lo lắng đây mà!

Ai ui, quả nhiên ông là người đã già, hồ đồ, ý tứ đơn giản như vậy cũng không biết, hơn nữa còn nói tin tức cho Tô Khả.

Vì vậy ông bác bảo vệ tiếp tục nói với Tô Khả, "Tô Khả à, bác chỉ là nghe nói thôi, nghe nói, cái này không đáng tin."

"Ừ, hình như là có chuyện như vậy." Nguru Tam gật đầu, "Hình như nhập viện gần nửa tháng rồi. Nghe nói đạn của địch xuyên qua xương bả vai cậu ấy, bác sỹ nói sau này có thể phục hồi như cũ."

Nguru Tam vẫn còn huyền thuyên không ngừng, Tô Khả đã co căng chạy đi.

Ông bác bảo vệ hung hăng trừng mắt liếc Nguru Tam!

Nguru Tam xoay người, không để ý tới ông bác bảo vệ, khoe miệng cũng nâng lên một đường cong. Tô Cẩm Niên, lần này may không chết, coi như là mạng may lớn.

Lại nói, nhiệm vụ lần này hẳn cũng tham gia.

Hơn nữa Tô Cẩm Niên bị thương, một phần nguyên nhân rất lớn là do hắn. Ban đầu hắn biết là nhiệm vụ lần này sẽ không thất bại, cho nên bảo đảm nhiệm vụ sẽ không thất bại là điều kiện đầu tiên, nhờ cái đing trong mắt là Tô Cẩm Niên cũng là một chuyện rất quan trọng khác.

Khi phát hiện quân địch có năm người tiến vào tầm mắt của bọn họ, theo như tài nghệ của hắn và Tô Cẩm Niên thì một người đối phó ba người cũng không có vấn đề. Cho nên khi Tô Cẩm Niên gọi hắn để hắn có thể ra trận thì hắn giả vờ không nhìn thấy.

Hừ, không phải Tô Cẩm Niên lợi hại sao, lợi hại thì để cho anh đi độ sức. Sống hay chết, nghe theo mệnh trời. Chỉ là đúng là Tô Cẩm Niên lợi hại, lại một người đánh bại năm đeo súng, hơn nữa chế ngự bọn chúng, nhưng tương tự, anh cũng bị thương.

Hắn cũng gạt mình, thật ra là viên đạn kia bắn vào tim của anh, nhưng anh lại tránh qua được nên biến thành xương bả vai. Nhưng mà mặc kệ như thế nào, bị thương thì thật là chuyện tốt.

Không phải anh muốn đi bộ đội đặc chủng, hừ hừ, bị thương, hành động chiến đấu nhất định sẽ giảm đi rất nhiều, đến lúc đó sợ Tô Cẩm Niên anh không thắng được hắn!

Hừ, hắn muốn đoạt lấy vị trí Tô Cẩm Niên, không chỉ như thế, hắn còn muốn đoạt lấy bạn gái của Tô Cẩm Niên!

Nghĩ như vậy nên nụ cười Nguru Tam càng thêm "dễ thân" rồi, thậm chí còn ngâm nga thần khúc nào đó.

*

Tô Khả trực tiếp chạy đến trạm xe buýt, không chạy được mấy bước thì bụng đau từng đợt một, Tô Khả dừng lại, đúng lúc nhìn thấy một chiếc xe taxichạy qua khỏi người Tô Khả, Tô Khả lập tức gọi to về phía đó, "Dừng xe, dừng xe."

Có lẽ là xe taxi trống, từ kính chiếu hậu nhìn thấy Tô Khả ngoắc, cho nên lập tức ngừng lại.

Tô Khả chạy lên trước, đầu đầy mồ hôi, sắc mặt còn cực kỳ tái nhợt, ngồi lên xe, Tô Khả nói: "Đến bệnh viện quân khu."

Tài xế gật đầu, nhìn bộ dáng Tô Khả nên cho là cô bị bệnh, vì vậy tốc độ lái xe càng nhanh.

Đến bệnh viện quân khu, Tô Khả trả tiền, xông vào trong bệnh viện. Nhưng cô cũng không biết Tô Cẩm Niên ở phòng bệnh nào nên gấp đến độ Tô Khả cứ đảo quanh tại chỗ.

Sau đó, Tô Khả nghĩ đến Doãn Lạc Phong cũng biết Tô Cẩm Niên, chuyện anh bị thương lớn như vậy thì nhất định Doãn Lạc Phong biết, vì vậy Tô Khả lập tức gọi điện thoại cho Doãn Lạc Phong.

Chỉ tiếc, bên kia truyền tới một giọng nữ máy móc đáng giận: "Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy."

Vì vậy, Tô Khả gọi cho Doãn Lạc Hàm, nói thế nào thì Doãn Lạc Hàm cũng biết Tô Cẩm Niên, chỉ là gọi thì gọi được, nhưng gọi nửa ngày cũng không thấy Doãn Lạc Hàm nhận điện thoại.

Tô Khả tức giận một hồi! Có làm hay không vậy!

Lòng Tô Khả như là lửa đốt, nhưng không có cách nào khác, chẳng lẽ cô phải tìm từng phòng sao? Đúng lúc nhìn thấy y tá phía trước, mắt Tô Khả sáng lên, thầm mắng cô là đứa ngốc, gấp đến độ ngay cả tra tìm cũng quên. Tiến lên hỏi y tá: "Chào cô, xin hỏi nơi này có bệnh nhân tên là Tô Cẩm Niên không?"

Y tá nhìn Tô Khả một cái, nhìn bộ dạng nóng lòng của cô, xem ra là đến thăm bệnh. Sau đó liền bắt đầu tra tìm, nhưng tra nửa ngày, y tá nói với Tô Khả: "Thật xin lỗi, phòng của bệnh nhân cô thăm là bí mật quốc gia, thông cảm tôi không tiện cho biết."

Tô Khả tròn tròn mắt, "Hả?"

Y tá kiên nhẫn nói lại một lần nữa, cuối cùng tốt bụng nói với Tô Khả, “Nếu như cô muốn thăm bệnh nhân này thì cần người nhà đồng ý.”

Tô Khả nổi giận: “Mẹ nó, tôi chính là người nhà anh ấy!”

Y tá chớp mắt mấy cái.

“Tôi là vợ anh ấy!” Tô Khả buồn bực nói với y tá kia.

Câu này nói ra thì y tá không tin, cô nói cô là vợ của anh, sao cô có thể không biết phòng bệnh của anh, cho nên y tá điềm đạm ân cần tiếp những người hỏi thăm khác. Làm cho Tô Khả buồn bực nửa ngày. Mẹ nó! Cái bệnh viện rách.

Phải nói là trong lòng Tô Khả gấp lắm, nhìn những người khách đi qua đi lại cũng đều đi đến mục đích của họ, cô càng cực kỳ nóng nảy. Đúng vào lúc này thì âm thanh của một người truyền tới tai Tô Khả: “Aiya, đây không phải là Tô Khả sao?”

Tô Khả xoay người lại, đúng lúc nhìn thấy một người mặc áo bác sĩ mặt trắng là Trịnh Diệu Đông và một người có vẻ mặt yêu nghiệt - Đàm Thụ.

Mắt Tô Khả sáng rực lên, mặc dù cô và Trịnh Diệu Đông không quen thuộc lắm, nhưng mà Đàm Thụ thì tương đối quen thuộc, đây chính là bạn cùng lớn lên với người đàn ông của cô mà!

Vì vậy Tô Khả vô cùng kích động hỏi, “A, hai người tới thật đúng lúc, nhất định hai người biết phòng bệnh của Cẩm Niên đúng không, mau nói cho em biết.”

Đàm Thụ và Trịnh Diệu Đông nhìn nhau.

Đàm Thụ nói: “Cẩm Niên nhập viện rồi sao?”

Tô Khả tức giận: “Anh cũng đừng gạt em, mau nói cho em biết phòng đi.” A, cô cũng chạy đến bệnh viện rồi, còn lừa cô, có làm hay không!

Nhìn bộ dáng của Tô Khả thì hai người đều hiểu là giấu không nổi nữa, Trịnh Diệu Đông nói: “Đi theo anh.”

Tô Khả gật đầu nhìn Đàm Thụ đi ra ngoài, vì vậy trừng Đàm Thụ một cái, “Một con tên lừa đảo! Quá đáng ghét! Cần thận không lấy được vợ!”

Đàm Thụ lão đảo một cái, mẹ nó, đây chính là vợ của Cẩm Niên! Miệng quá độc!

Trịnh Diệu Đông thầm nghĩ: Cẩm Niên à, quả nhiên cô vợ nhỏ của cậu vẫn tìm tới.

Tô Khả đi theo sau Trịnh Diệu Đông, xuyên qua một con đường xi măng, đi tới một tòa nhà cao tầng khí thế trước mặt. Phía trên viết là khu nội trú. Nhưng mà kí hiệu quân nhân cũng làm người ta sợ.

Ở khu nội trú này, hai binh lính đều đeo súng, đứng thẳng ở cửa, vẻ mặt nghiêm túc.

Trong lòng Tô Khả không nói nên lời, đây chính là tình hình gì, một khu nội trú còn đặc biệt có binh sĩ canh gác?

Dĩ nhiên là Trịnh Diệu Đông nhìn thấu bộ dạng của Tô Khả, liền giải thích, “Phần lớn bệnh nhân ở trong này đều là cán bộ cấp quốc gia, có một số là lính đặc biệt, hiểu không? Các loại bí mật đó, hiểu không?”

Tô Khả gật đầu, ‘chưa ăn thịt heo nhưng cũng từng thấy heo chạy’, mấy ngày trước lúc Tô Khả nhàm chán, vẫn là đọc không ít tiểu thuyết, cho nên năng lực suy nghĩ chuyện này vẫn phải có.

Điều này cũng khó trách ban nãy cô y tá kia sao cũng không chịu nói phòng bệnh của Tô Cẩm Niên cho Tô Khả. Tình hình là ở khu nội trú đều không phải là nhân vật tầm thường.

Vào khu nội trú, trong đại sảnh là một không khí râm mát giữa ngày hè. Tô Khả vẫn run một cái. Hai người tới chỗ chờ thang máy, lúc này, mấy thang máy đều vẫn ở trạng thái đi lên.

Phòng bệnh Tô Cẩm Niên ở lầu mười bảy, khi Tô Khả cùng Trịnh Diệu Đông đang đợi thang máy thì Tô Khả cảm nhận được một giây như một năm, trong lòng đủ loại khẩn trương.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, rốt cuộc có một thang máy xuống tới. Kết quả người trong thang máy đi ra là một nhân vật mà Tô Khả không nghĩ tới.

Người đó chính là Hoàng Nghệ Thương.

Một cái áo sơ mi ngắn bó sát người, một cái váy dài màu trắng nhạt, một đôi giày cao gót, bước đi thì chân dài trắng nõn như ẩn như hiện, thậm chí có từng trợn sóng váy.

Tóc xoắn thật dài của cô ta rơi trước ngực, lộ ra bộ ngực càng thêm dâng trào của cô ta, môi thoa son nước màu mật ong, dưới ánh sáng lấp lánh rực rỡ.

Thật là một người đẹp ‘ngiêng nước nghiêng thành’.

Khi Hoàng Nghê Thường nhìn thấy Trịnh Diệu Đông thì khẽ cười một tiếng, “Bác sĩ Trịnh, lại gặp mặt.”

Trịnh Diệu Đông gật đầu, “Cô Hoàng muốn đi về sao.”

“Đúng vậy” sau đó lại thấy Tô Khả sau lưng Trịnh Diệu Đông, cũng không suy nghĩ nhiều, cô ta chỉ xem Tô Khả như khách đến đây thăm bệnh mà thôi, sau đó đưa mắt nhìn Trịnh Diệu Đông, “Bác sĩ Trịnh, vậy tôi đi trước đây.” Nói xong, Hoàng Nghê Thường đeo mắt kính lên, khẽ cười rồi đi.

Tô Khả nhìn bóng lưng Hoàng Nghê Thường, trong lòng cảnh giác nhất định là cô gái này tới quấy rầy Cẩm Niên nhà cô.

“Tô Khả, mau vào đi.” Trịnh Diệu Đông ở trong thang máy gọi Tô Khả.

Tô Khả gật đầu, vào thang máy, cửa thang máy chậm rãi khép lại.

Bóng lưng Hoàng Nghê Thường vẫn chưa đi xa cũng lao đảo một cái, không nhịn được quay đầu lại nhìn con số thang máy dần dần đi lên, trong mắt đầy vẻ khó tin, miệng cũng lầm bầm: “Tô Khả? Cô ấy chính là Tô Khả?”

*

Cuối cùng Tô Khả và Trịnh Diệu Đông cũng đến lầu mười bảy, càng tới gần phòng bệnh của Tô Cẩm Niên, tim của Tô Khả càng khẩn trương, phịch phịch, đập dồn dập, “Trịnh Diệu Đông, Cẩm Niên của chúng tôi không có chuyện gì chứ?”

Tô Khả chỉ có cảm giác mồ hôi ở hai tay cô chảy ròng ròng, Trịnh Diệu Đông nhìn bộ dạng trắng bệch của Tô Khả, gật đầu một cái, “Đã không sao rồi, ở một tuần lễ nữa là có thể xuất viện.”

Trong lòng Tô Khả khó chịu một hồi, vết thương đạn bắn, là bị thương do đạn bắn, chuyện bị thương do đạn bắn này chỉ xuất hiện trên TV và trong tiểu thuyết lại xuất hiện trước mặt cô, làm sao trong lòng cô không run sợ được.

“Có phải rất nghiêm trọng hay không?” Tô Khả hỏi.

Trịnh Diệu Đông nói, “Em vào xem sẽ biết.”

Quẹo trái đi tới phòng bệnh thứ ba, lúc này cửa khép hờ, tay Tô Khả run rẩy đẩy cửa ra.

Đập vào mắt chính là Tô Cẩm Niên ngồi trên giường, trên bả vai một tay quấn đầy vải băng màu trắng, một tay khác cầm điện thoại di động đang ngẩn ngơ.

Anh gầy đi, sắc mặt cũng tái nhợt rất nhiều, trên trán là một mảnh tiều tụy. Tô Khả cứ nhìn anh như vậy, dường như trải qua một cuộc bể dâu rồi đột nhiên thay đổi. Giữa trời đất quay cuồng trong lòng đau đớn từng cơn, đâm vào, ngay cả hít thở cô cũng không dám. (cuộc bể dâu: một sự việc lớn lao xảy ra trong đời.)

“Cẩm Niên...”

Một tiếng kêu thật thấp làm Tô Cẩm Niên nghiêng người sang. Anh nhìn thấy Tô Khả, đầu tiên là ánh mắt sáng lên, sau đó nhú mày, một hồi lâu, mới thờ dài. “Khả Khả.”

Trong nháy mắt nước mắt Tô Khả trào ra, nháy mắt lại lớn tiếng gào lên: “Tô Cẩm Niên, anh là tên khốn kiếp!”

Trịnh Diệu Đông bị lời nổi đóa bất thành linh của Tô Khả làm giật mình, sau đó lui về phía sau hai bước: “Hai người trò chuyện đi, tôi ra ngoài trước.” Vì vậy nhẹ nhàng thay bọn họ đóng cửa lại, rồi đi.

Mồ hôi tí tách, người phụ nữ của Cẩm Niên thật đúng là anh dũng.

Tô Khả bước nhanh chạy lên trước, cũng dừng lại bên giường của nó anh. Cô không dám nhào vào người của anh, bởi vì cô rất sợ lại làm anh đau. Cô chỉ nhìn vết thương của Tô Cẩm Niên, im lặng mà rơi nước mắt.

Bộ dạng dè dặt đáng thương của Tô Khả làm cho Tô Cẩm Niên đau lòng một hồi, sau đó, Tô Cẩm Niên đưa một tay ra, “Tới đây, anh ôm nào.”

Tô Khả lau nước mắt, không tiến lên, nhưng mắt nhìn thẳng, hơi uất ức nhìn Tô Cẩm Niên, hỏi anh: “Em là ai của anh?”

“Bà xã.”

Hai chữ này thật đơn giản, khiến một đồng khí giận trong lòng Tô Khả tiêu tan không ít, sau đó âm thanh chất vấn cũng trở nên dịu dàng. “Vậy tại sao anh bị thương lại không nói với em!”

“Bà xã, anh nhớ em lắm.”

Y hệt lời làm nũng khiến cho Tô Khả rung động không thôi, sau đó nhẹ nhàng vùi thân thể sâu vào ngực của anh, “Em cũng nhớ anh. Nhớ anh muốn chết. Nhưng tin tức gì anh cũng không nói cho em biết! Anh không phải biết em sẽ lo lắng sao? Sao chuyện anh bị thương lớn như vậy lại có thể không nói cho em biết!”

Tô Cẩm Niên vỗ vỗ sống lưng Tô Khả, “Chỉ bị thương nhẹ một chút, không phải là anh mau khỏe lắm sao, đừng lo lắng mà.”

“Tô Cẩm Niên!” Tô Khả ngẩng đầu lên, chỉ tiếc ‘rèn sắt không thành thép’, “Bị thương do đạn bắn là bị thương nhẹ một chút đó sao? Anh làm như em là đứa trẻ ba tuổi vậy!”

Tô Khả thở phì phò, mắt tròn tròn, môi vênh lên, mái tóc trên trán dưới ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ chiếu vào, nhuộm lên một quang sáng. (đại khái mái tóc đấy)

Nhìn bộ dạng xù lông của Tô Khả, trong lòng Tô Cẩm Niên khẽ mỉm cười, “Ồ, coi em như đứa trẻ ba tuổi.”

Tô Khả bị lời nói vô lý của Tô Cẩm Niên làm nghẹn, trong khoảng thời gian ngắn nói không ra câu nào.

Không khí ẩm áp chậm chậm lưu động, hai người đều hưởng thụ giờ khắc ôm nhau yên ổn này, không cần phải nhiều lời nữa. Hồi lâu sau,

Tô Khả mới đưa tay nhẹ nhàng vuốt bả vai bị thương của Tô Cẩm Niên, “Rất đau có đúng không?”

“Bây giờ không đau nữa.” Tô Cẩm Niên cẩn thận vỗ về tay nhỏ bé của Tô Khả đang xù lông, không ngừng vuốt ve sống lưng Tô Khả, một cái lại một cái.

Nước mắt của Tô Khả lại rơi xuống, yếu ớt nói: “Lại gạt em”

“Lần này thật sự không gạt em.” Tô Cẩm Niên cũng dịu dàng dụ dỗ. Ánh mắt của anh lấp lánh giống như ngôi sao trên trời, lấp lánh rạng rỡ.

“Cẩm Niên...” Trong hốc mắt Tô Khả còn đầy nước mắt, “Sau này mặc kệ bao nhiêu đau thương thì cũng không được giấu em, có được hay không?”

Một câu van xin nhàn nhạt làm cho Tô Cẩm Niên tức cười, im lặng.

Anh thật không muốn làm cho cô lo lắng, nhưng khi nhìn bộ dạng của cô...

“Đồng ý với em đi, thật ra thì em rất kiên cường. Vợ của Tô Cẩm Niên anh thì anh phải tin tưởng, vẫn luôn là Tiểu Cường đánh không chết.” Tô Khả khẽ vuốt qua lại vết thương, cô nghe nói, đạn này là bắn trực diện, trên đó có một vết thương kinh khủng mà dữ tợn, suy nghĩ một chút, trong lòng cô liền lạnh một hồi. Tô Khả hôn một cái lên vết thương, sau đó ngẩng đầu lên, nước mắt rùng rùng nhìn Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên nghe Tô Khả nói thì không biết nên khóc hay nên cười, nhìn cô hồi lâu, nhẹ nhàng hôn môi Tô Khả, “Được.”

“Không được gạt em, nếu không em sẽ ghét anh!”

Tô Cẩm Niên cười, “Ừ...”

Một ít cung chiều nhàn nhạt, đầy cả phòng bệnh, kèm theo ánh mặt trời bên ngoài, trong nháy mắt rực rỡ không ít.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Cử chỉ của Tần Phi Ban đêm, trời vẫn sáng rõ, gió đêm thổi tới lay động rèm cửa sổ

Tô Khả bung một cái chén, dùng một cái muỗng, từng miếng từng miếng dứt com cho Tô Cẩm Niên ăn, vẻ mặt là một cảm giác thỏa mãn.

Hồi lâu, giống như là Tô Khả nghĩ đến cái gì đó, liền hỏi, "Kể đi, Cẩm Niên, thành thật khai báo, có phải người mới vừa tới thăm anh là Hoàng Nghê Thương không."

Tô Cẩm Niên ngạc nhiên, sau đó gật đầu một cái.

Tô Khả bĩu môi, "A, người này thật là ‘âm hồn bất tán’ mà."

Tô Cẩm Niên cười ra tiếng, "Ồ, âm hồn bất tán."

Tô Khả vô cùng hài lòng với thái độ của Tô Cẩm Niên, sau đó cười híp mắt nói, "Anh là của em, từ trong ra ngoài trên người của anh thì chỉ một mình em có thể nhúng chàm."

Tô Cẩm Niên cười, cả phòng ảm áp, cũng vào lúc này, cửa truyền đến tiếng "Ken két ——", thì ra là cửa phòng bệnh của Tô Cẩm Niên mở ra.

Tô Khả và Tô Cẩm Niên cùng nghiêng đầu nhìn về phía cửa, lại phát hiện mẹ của Tô Cẩm Niên - Tần Phi, lúc này sắc mặt khó coi đứng bên kia.

Trong lòng Tô Khả biết mẹ Tô Cẩm Niên không thích cô, nhưng mặc kệ như thế nào thì người này là mẹ của Cẩm Niên, là mẹ chồng của cô, cho nên Tô Khả vẫn cười híp mắt nói với mẹ Tô Cẩm Niên, "Chào bác gái."

Hiển nhiên mẹ Tô Cẩm Niên là Tần Phi không nghĩ tới Tô Khả cũng ở chỗ này, hơn nữa lại có bộ dáng “vợ hiền”, chăm sóc Tô Cẩm Niên ăn cơm tối.

Nhưng mặc kệ như thế nào, chính là bà đối với cô gái quê mùa Tô Khả này không có một chút cảm tình, cho nên khi nghe Tô Khả như chào hỏi bà thì Tần Phi chỉ gật đầu một cái, sắc mặt khó coi một chút, đi đến bên cạnh Tô Cẩm Niên.

Bà nhớ Cẩm Niên từng nói với bà, anh và Tô Khả chỉ qua lại lúc trước thôi mà, sao Tô Khả còn quần lấy con trai bà, quá ‘âm hồn bất tán’ rồi!

Hừ, dù là cô quần quá lợi hại thì con dâu của bà cũng không thể là cô!

Nghĩ như vậy, bà nghĩ mấy ngày nay Hoàng Nghê Thường đến bệnh viện thăm Cẩm Niên lại rất chịu khó, ừ, ngốc cũng hỏi một chút xem cuối cùng thì quan hệ hai người bọn họ tiến triển đến bước nào.

Tô Khả nhìn mẹ Tô Cẩm Niên chỉ lạnh nhạt gật đầu thì cũng không nói nhiều lời.

Mà cô mới vừa kêu mẹ Tô Cẩm Niên, chính là mẹ chồng cô là "bác gái" mà không phải là "mẹ", hoàn toàn là bởi vì Tô Cẩm Niên từng nói với cô, chuyện bọn họ đã kết hôn rồi không thể thông báo ra ngoài.

Nói cách khác, cô và Tô Cẩm Niên kết hôn là thuộc loại "Tiền trăm hậu tấu", "Hoạt động bí mật", nói cách khác, hình như bố mẹ Tô Cẩm Niên đang có ý với một đối tượng mà người nọ chính là đúng là Hoàng Nghê Thường ‘âm hồn bất tán’.

Cô nghĩ nếu như không phải mẹ Tô Cẩm Niên liều mạng muốn Tô Cẩm Niên cưới Hoàng Nghê Thường thì Tô Cẩm Niên cũng sẽ không thay đổi thái độ cùng cô kết hôn nhanh như vậy.

Nói như vậy, mẹ Tô Cẩm Niên còn vì tình cảm của cô và Tô Cẩm Niên ‘thêm dầu thêm củi’ rồi.

Ừ, càng nghĩ càng thấy như vậy. Kết quả là, Tô Khả cũng có chút cảm tình với mẹ chồng này rồi, nụ cười trên miệng càng xán lạn.

>

Tô Khả gọi như vậy, trong lòng Tô Cẩm Niên có chút áy náy, anh thấy thái độ thờ ơ của mẹ anh đối với Tô Khả, sắc mặt của anh cũng rất khó coi, chỉ ngẩng đầu lườm mẹ của anh một cái, "Mẹ."

Tần Phi đem đồ để xuống, trên mặt có một nụ cười lạnh lạnh, nhìn sang Tô Khả, "Cô tên là Tô Khả?"

Tô Khả gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: rõ ràng lần trước từng nói với bà tên của cô mà, bây giờ vẫn hỏi một lần nữa,

Nhìn bộ dáng này là mẹ của anh tương đối không thích cô.

“Ừ, cảm ơn cô tới thăm Cẩm Niên của chúng tôi.”

“Nên mà.” So da mặt dày thì Tô Khả tự nhận thứ hai thì trên đời không người nào dám nhận thứ nhất.

Tần Phi có chút im lặng, thờ ơ nhìn Tô Khả, lạnh lùng nói: “Bạn học Tô, trời cũng đã tối, tôi còn muốn chăm sóc Cẩm Niên nên sẽ không tiễn cô.”

Ồ, tình cảm đến phải tiễn khách sao? Trong lòng Tô Khả khẽ mỉm cười, sau đó đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn trời còn sáng trưng, vì vậy, Tô Khả cười híp mắt nói với Tần Phi: “Bác gái, sắc trời rất sáng sủa—con thấy rõ ràng người đi đường còn đi tới đi lui”

Tô Khả vừa nói vừa gật đầu, “Ồ lại lúc nào con muốn đi thì con có thể tự đi, không cần bác đặc biệt tiễn con. Ha ha~ Nhưng mà vẫn phải cảm ơn bác gái quan tâm con, con rất cảm động, bác gái, bác thật sự là người tốt, thật xứng đáng là mẹ của Tô Cẩm Niên.”

Nét mặt Tô Khả vô cùng chân thành, mắt to ngập nước đầy cảm động.

Tần Phi nhìn Tô Khả như vậy thì trong nháy mắt bà có cảm giác như nuốt 1 con ruồi, cực kỳ ghê tởm, vì vậy tiếp tục nói, “Nhà cô chỉ có 1 cô con gái, nên về sớm 1 chút tốt hơn. Hơn nữa, cô là con gái lại luôn ở phòng của 1 người đàn ông, đối với danh tiếng của cô không tốt đâu.”

“Sẽ không đâu, tất cả mọi người đều tin tưởng Cẩm Niên sẽ không làm cái gì với con. Cho nên danh tiếng của con chắc chắn vẫn tốt.” Tô Khả cười ôn nhu dịu dàng.”Chẳng lẽ bác gái không tin Cẩm Niên sao?”

Lòng ngực Tần Phi đập phồng kịch liệt, cúi đầu, cầm lấy bình canh gà đến trước mặt Tô Cẩm Niên.”Tới đây, uống canh gà.”

Trong lòng Tô Cẩm Niên buồn cười, Khả Khả của anh thật lợi hại, làm cho mẹ anh cường thế như vậy lại như 1 cái cây đình mề.

Nhìn thấy mẹ của anh bùng canh gà bùng đến trước mặt anh, Tô Cẩm Niên nghe mùi vị này thì không khỏi nhũn màu, nhìn lớp dầu vàng óng ánh nổi lơ lửng phía trên thì anh càng không có khẩu vị.

“Mẹ, con ăn no rồi.”

“Không được, bác sỹ nói như thế nào? Con nhất định phải tịnh dưỡng thật tốt, mau uống cho mẹ.”

Tô Cẩm Niên nhũn mày, đã uống canh gà liên tục nửa tháng rồi, bây giờ anh nghe mùi canh gà thì muốn nôn ra ngoài,”Mẹ, con đã khỏe như người bình thường rồi, không cần phải uống canh gà nữa.”

Tô Khả nhìn gương mặt tuần tú của Tô Cẩm Niên vô cùng nhăn nhó, cảm thấy tốt lắm, trái tim đầy bong bóng tình yêu.

Tô Cẩm Niên uống 1 hớp, miệng đầy chán ghét, sắp ói ra, chịu đựng mùi ghê tởm, lại uống 1 hớp nữa, anh không chịu nổi, trực tiếp ngồi dậy nôn “ồ ồ” vào thùng rác dưới giường.

Sắc mặt của Tần Phi rất khó coi.

Tô Cẩm Niên nói với Tần Phi.”Mẹ, thật sự con không uống được nữa.” Sau đó đẩy canh gà sang 1 bên,”Khả Khả, em uống đi, em còn chưa ăn cơm mà.”

Tần Phi nghe con trai của bà gọi Tô Khả là ”Khả Khả” thân mật như vậy, trong lòng đột nhiên dâng lên 1 dự cảm chẳng lành, nhìn ánh mắt của Tô Khả thì càng không thể coi thường.

Ngược lại, bà chỉ cười đưa canh gà cho Tô Khả,”Này Tô Khả, cô uống cái này đi.” Mặc dù bà vẫn cười nhưng mà bà cười nham hiểm.

Sao Tô Khả dám uống canh gà Tần Phi đưa tới, nhìn bà cười đắc ý, dường như tay Tô Khả chỉ cần vừa đụng bình thủy thì bà liền lập tức cầm kéo đâm cô.

“Tô Khả, mau uống đi, nguội thì tiếc.”

Tô Khả nhận lấy, mới uống 1 hớp thì đột nhiên một mùi dầu mỡ ghê tởm từ dạ dày trào lên, Tô Khả cũng “ồ ồ” nôn mạnh vào thùng rác, nôn nửa ngày, ngay cả mặt vàng cũng lòi ra nhưng trong miệng vẫn còn mùi dầu mỡ kia.

Tô Cẩm Niên vỗ vỗ lưng Tô Khả,”Khả hơn chút nào không? Nè, ăn vài trái nho súc miệng đi.”

Tô Khả nhận lấy mấy quả nho rồi bỏ vào miệng, rất nhanh vị chua ngọt ngọt hòa tan mùi canh gà chán ngấy. Chỉ là khi hai người ngẩng đầu lên thì lại phát hiện gương mặt Tần Phi đã tới.

Tô Khả ngượng ngùng cười,”Bác gái, thật ra thì canh gà này uống rất ngon, ha ha”

Nói xong Tô Khả thăm mắng cô không có đầu óc, nói như vậy thì chẳng phải là giấu lời đuôi, hoàn toàn đắc tội mẹ chồng cô sao?

Tần Phi nói:”Ngay cả Cẩm Niên của chúng tôi cũng nôn ra rồi, xem ra quả thật là cnah gà này ăn không ngon rồi, ra là được rồi.”

Tô Cẩm Niên và Tô Khả ngơ ngác nhìn nhau.

Tần Phi không nhìn Tô Khả mà ngồi 1 bên, cố ý ngăn ánh mắt Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên, nhàn nhạt lên tiếng,”Cô Tô Khả, tôi có mấy câu riêng tư cần nói với con trai tôi.”

Ánh mắt Tần Phi nhìn chằm chằm Tô Khả, trên mặt hoàn toàn mất hết vui vẻ giả dối.

Tô Khả biết cô không đi thì không được rồi nên gật đầu,”Cẩm Niên, ngay mai em trở lại thăm anh.”

Tần Phi nhũn mày, còn Tô Cẩm Niên lại cười rồi gật đầu với Tô Khả,”Được.”

Đợi đến khi Tô Khả rời đi, vẻ mặt cứng nhắc của Tần Phi càng thêm khó coi, nói với Tô Cẩm Niên.”Sao con lại có liên quan với cô gái nhà quê đó!”

“Cho dù Tô Khả là cô gái nhà quê thì so với người phụ nữ mất mọc trên đầu, tự cho sắc đẹp của mình nhất trên thế giới, ‘hư tình giả ý’ là tốt hơn nghìn lần vạn lần!” (hư tình giả ý: chỉ là sự giả dối nhiệt tình bên ngoài, bên trong thì không phải như vậy)

Lời này của Tô Cẩm Niên làm trong lòng Tần Phi vô duyên vô cớ có dự cảm chẳng lành, lòng vô cùng phiền não nhìn Tô Cẩm Niên,”Con.ý của con

là...”

Tô Cẩm Niên không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ từ tốn nói 1 câu, “Tôi vẫn nói câu kia, hôn nhân là chuyện lớn của con, người vợ tương lai được chọn sẽ tự con chọn, không cần làm phiền bố mẹ ‘nhất lý vạn ky.’” (nhất lý vạn ky : miêu tả sự chăm chỉ, thường ám chỉ công việc của các nhà lãnh đạo vô cùng nặng nề)

“Được, rất tốt! Quả nhiên là cánh cứng cấp rồi nên muốn bay!”

Tô Cẩm Niên không trả lời. Vốn tưởng rằng trải qua chuyện bị thương lần này, mâu thuẫn kịch liệt giữa mẹ con anh có thể dịu đi, mẹ của con anh cũng có thể hiểu rõ 1 vài chuyện, nhưng không ngờ...

Tần Phi đồ tất cả trong chén giữ nhiệt vào thùng rác, sau đó nói với Tô Cẩm Niên: “Có bản lĩnh thì con không phải là con của mẹ, nếu không mẹ chết cũng sẽ không đồng ý con và cái cô gái quê kia!” Nói xong thì sửa lại tóc vì tức giận mà rơi xuống của bà 1 chút, quay đầu lại vô cùng bình tĩnh nói, “Con tiếp tục dưỡng bệnh, sau đó đính hôn cùng Nghê Thường. Mẹ đã sắp xếp xong xuôi.”

Nói xong, liền rời phòng bệnh.

Tô Cẩm Niên nhìn bóng lưng mẹ anh, trừ cười lạnh thì vẫn là cười lạnh.

*

Khi Tô Khả lại đến bệnh viện quân khu thăm Tô Cẩm Niên lần nữa, bởi vì không có Trịnh Diệu Đông dẫn đi, cho nên đến dưới lầu dưới thì 2 binh lính ngăn Tô Khả lại.

Sau khi Tô Khả đưa giấy chứng nhận ra thì bọn họ liền ngăn Tô Khả lại, không muốn để Tô Khả đi vào. Tô Khả hỏi bọn họ là tại sao thì hai tên lính kia không để ý đến Tô Khả.

Nổi giận nên Tô Khả không ngại làm phiền mà tiếp tục hỏi, đến khi Tô Khả hỏi vô số lần tại sao, 1 người trong hai binh lính đó mới không nhận được nói với Tô Khả, “Cấp trên phân phó, nếu như cô gái trẻ tên Tô Khả đến thăm thiếu tá Tô thì ngăn lại.”

Trong nháy mắt Tô Khả đã hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Hình như có Đúng lúc này Hoàng Nghê Thường mặc bộ váy voan dài màu vàng nhạt bó ở eo bỗng bẽnh đi tới. Cô ta đi vào, bọn họ cản cũng không cản, trong lòng Tô Khả cười lạnh, quả nhiên mẹ chồng của cô tốt thật.

Ngày hôm qua gần tới cô mới rời đi, sáng sớm hôm nay tới đây thì bà cũng đã ra với bên này lệnh, nói cho cùng cũng là sĩ quan cao cấp.

Hoàng Nghê Thường đi vào chưa được mấy bước thì đột nhiên xoay người liếc mắt nhìn Tô Khả, giống như là phát hiện gì đó nhưng cuối cùng chỉ cười nhạt, đi vào trong.

Tô Khả nhìn bóng lưng của cô ta, nhú mày.

Đúng lúc đó thì điện thoại Tô Khả reo lên, Tô Khả lấy điện thoại ra, tự thầm mắng: Sao có thể không gọi điện cho Tô Cẩm Niên chứ! Sau khi lấy điện thoại di động ra mới phát hiện người gọi điện thoại tới chính là Tô Cẩm Niên.

Mặt mày Tô Khả cũng cười lên.

"Sao còn chưa tới vậy?"

Tô Khả vừa nhận điện thoại thì giọng nói trong veo của Tô Cẩm Niên liền truyền tới.

Tô Khả uất ức nói, "Em bị mẹ anh cho người ngăn cản."

"Chờ anh."

Chỉ hai chữ là anh cúp, khóe miệng Tô Khả cũng lên nụ cười, nhìn hai tên lính kia, "ừ" một tiếng, hai tên lính kia cũng một trận im lặng, trong lòng gặm

thét: chúng tôi cũng chỉ nghe mệnh lệnh có được hay không!

Tô Cẩm Niên đứng dậy, vừa mới mở ra thì nhìn thấy hoàng Nghê Thường xuất hiện ở cửa.

Hoàng Nghê Thường thấy Tô Cẩm Niên mở cửa, nụ cười ở khóe miệng thật sâu, "Ồ, hôm nay biết tôi sắp tới nên đặc biệt mở cửa nghênh đón tôi à? Tôi thật vui á ~ Cẩm Niên ~ ha ha, thật là càng ngày chúng ta càng ăn ý ~"

Mắt Tô Cẩm Niên cũng không nhìn xuống, "Tránh ra!"

Trong lòng Hoàng Nghê Thường chắc chắn rất khó chịu nhưng trên mặt vẫn là nụ cười thật tươi, khẽ nghiêng người, Tô Cẩm Niên trực tiếp đi qua.

Máu trong người Hoàng Nghê Thường cuộn cuộn hoàn toàn bị tắc ở nơi nào đó, quay đầu nhìn bóng lưng thẳng tắp của Tô Cẩm Niên, nói với anh, "Tô Cẩm Niên, rốt cuộc anh có ý gì?"

Giọng nói của cô ta mang theo một chút sắc bén, vô cùng đột ngột trên đường đi yên tĩnh. Buổi sáng gió từ hành lang thổi tới, thổi bay góc váy của Hoàng Nghê Thường, thổi loạn mái tóc của Hoàng Nghê Thường.

Hai mắt Hoàng Nghê Thường tối đen như mực, nhìn chằm chằm bóng lưng của Tô Cẩm Niên.

Bước chân Tô Cẩm Niên vẫn không thay đổi, đi tới thang máy, ngay cả trả lời cũng lười phải trả lời Hoàng Nghê Thường.

Nhan viên làm vệ sinh đi ngang qua, nhìn thấy răng cắn chặt môi của Hoàng Nghê Thường, run một cái, cúi xuống tiếp tục lau sàn nhà.

Khi Tô Cẩm Niên đi tới cửa chính khu nội trú thì chính là thấy Tô Khả và hai binh lính ‘mắt to trừng mắt nhỏ’.

Tô Cẩm Niên lắc đầu một cái, nhàn nhả bước tới. Tô Cẩm Niên gạt đầu với bọn họ một cái, kéo tay Tô Khả định đi vào trong, hai tên lính kia muốn nói lại thôi. Tô Cẩm Niên nói: "Chỗ mẹ tôi, tôi sẽ nói rõ."

Tô Khả "hừ" một tiếng, "Ông xã, chúng ta đi."

Tay cầm súng của hai tên lính kia run một cái.

"Đúng rồi, Hoàng Nghê Thường thăm anh sao?"

"Em thấy rồi sao?"

"Hừ hừ, nói thừa. Sáng sớm đã âm hồn bắt tán rồi, cảm giác thật là đáng ghét mà."

Tô Cẩm Niên cười, "Anh nghe nói trước đây em rất thích cô ta mà."

"Trước khác nay khác. Cô gái nào lại thích tình địch của mình chứ."

"."

"Ồ, em muốn hung hăng đánh cô ta để bảo vệ toàn vẹn lãnh thổ của em."

"."

Lúc hai người tới phòng bệnh Tô Cẩm Niên thì lại không phát hiện một chút bóng dáng của Hoàng Nghê Thường. Tô Khả nhíu mày, trong lòng đã rõ ràng, nhất định là cô ta biết cô, hơn nữa bây giờ còn không muốn đối mặt với cô.

Tô Khả ngẩng đầu nhìn Tô Cẩm Niên, Tô Cẩm Niên cười, "Vừa vặn chỉ hai người chúng ta."

Tô Khả vô cùng nhanh chóng hôn Tô Cẩm Niên một cái, vô cùng nhộn nhạo nói, "Ừ, vừa vặn chỉ hai ta, có thể vận động một chút."

"."

"Tự tự ——" Điện thoại Tô Cẩm Niên reo lên, Tô Cẩm Niên nhíu mày, còn chưa cầm lên thì Tô Khả nói: "Nhất định là mẹ anh, em ồn ào tới mẹ chồng quá dữ mà."

"."

Tô Cẩm Niên miễn cưỡng liếc mắt nhìn điện thoại di động, anh thật sự không muốn nghe điện thoại, nhưng điện thoại như “không bỏ qua” nên Tô Cẩm Niên nhận điện thoại: "A lô?"

"Cái cô gái quê mùa đó lại đến phải không?"

Tô Khả ở bên cạnh Tô Cẩm Niên nên dĩ nhiên là nghe âm thanh thờ phỉ phò của Tần Phi. Miệng không khỏi há to, cầm roi xuống đất.

Cô gái quê mùa? Người bà nói là cô sao? Tô Khả sờ sờ gò má của cô, nhìn nhìn quần áo trên người cô, rất quê mùa sao?

"Mẹ cũng biết rất nhanh." Tần Phi trực tiếp ngắt điện thoại.

Tô Cẩm Niên cũng ném điện thoại một bên, khoanh khắc ngẩng đầu lên thì nhìn thấy

Tô Khả bĩu môi, "Em làm sao vậy?" Tô Khả chỉ chỉ mình, "Em rất quê mùa sao?"

Tô Cẩm Niên cười ra tiếng, "Đồ ngốc."

Hai người mới ngọt ngào không bao lâu thì mẹ Tô Cẩm Niên đã ngồi tên lửa bay tới. Hình như bà đang xử lý công vụ cho nên toàn thân quân trang cũng không thay. Cửa cũng không gõ, mặt lạnh trực tiếp đi vào.

Trong nháy mắt nhiệt độ cả phòng bệnh giảm xuống, trở nên lạnh buốt. Trong lòng Tô Khả phát rét, không nhịn được chắt lưỡi hít hà: tốc độ mẹ chồng cường thế tới thật là nhanh.

Gương mặt Tần Phi lạnh lùng, hơi quay đầu qua, ánh mắt Tô Khả nhìn bà bị bà tóm được, ánh mắt bà sắc bén nhìn Tô Khả, miệng khẽ mở, "Hôm nay tôi nói luôn mấy câu này ở đây!"

Tô Khả chỉ chỉ mình: "Bác gái, bác đang nói chuyện với con sao?"

Tần Phi tức giận: "Tôi không có anh chị em gì hết!" Ý chính là không cần nhận thân thích bậy bạ.

Tất nhiên trong lòng Tô Khả hiểu ý của bà nên liền nói, "A, con gái độc nhất vô cùng tốt, con cũng không có anh chị em mà."

Tần Phi vô cùng tức giận, cô gái quê mùa trước mặt ngốc thật hay là già bộ ngốc đây!

"Tô Khả, hôm nay tôi nói thẳng với cô, cô, không xứng với Cẩm Niên nhà tôi! Người được chọn làm con dâu của tôi tuyệt đối không phải là cô, cho nên sau này cô cũng đừng quấy lấy Cẩm Niên nhà tôi nữa!"

Tô Khả sờ sờ cằm, nhìn Tô Cẩm Niên, ánh mắt hỏi dò, dĩ nhiên là hỏi: muốn công khai quan hệ hai ta sao?

Tô Cẩm Niên vỗ về liếc nhìn Tô Khả: tạm thời không cần.

Tô Khả gật đầu một cái, nhìn Tần Phi, "Bác gái à, bây giờ con không có quấy lấy Cẩm Niên." Cô nói đúng sự thật, trước kia cô quấy Cẩm Niên nhưng bây giờ thì thật không có quấy lấy anh.

Tô Cẩm Niên cười lạnh nói với Tần Phi, "Mẹ, con nói rồi, Tô Khả không phải là bạn gái của con, mẹ cũng đừng phí công suy nghĩ nữa." Tô Khả gật đầu một cái, cô là vợ anh. Bây giờ Cẩm Niên nói như vậy thì nhất định là có dụng ý của anh, vì vậy Tô Khả phụ họa: "Đúng vậy, bác gái, con không phải bạn gái Cẩm Niên, bác nói như vậy làm trong lòng con rất là buồn." Thật ra thì trong lòng của Tô Khả cười lên rồi, cô không biết là một ngày nào đó khi mẹ chồng cường thế biết cô và Cẩm Niên đã bí mật hành động thì, biểu cảm sẽ như thế nào đây.

Tần Phi nhìn hai người này 'một xướng một họa', trong lòng càng không thoải mái. Nhìn giữa bốn mắt hai người bọn họ nhìn nhau có một ngọn lửa, bà vẫn cảm thấy có chút kỳ quái.

Không thể nói rõ vì sao nên Tần Phi nhìn qua nhìn lại Tô Khả và Tô Cẩm Niên rất lâu, không khí trong phòng bệnh rất kỳ lạ.

Hồi lâu sau, Tần Phi nói với Tô Khả, "Vậy là rất tốt. Người cao quý thì phải tự hiểu rõ rằng chim sẽ muốn bay lên cây biến thành Phượng Hoàng, đó tuyệt đối là không thể nào. Cho nên hi vọng bạn học Tô tự trọng một chút, đừng sáng sớm đã tới phòng bệnh của Cẩm Niên chúng tôi, không ra thể thống gì, hại tôi còn tưởng rằng bố mẹ ở nhà dạy dỗ không tốt!"

Tô Khả nổi giận, vừa định đáp lễ mẹ chồng cao cấp này thì Tô Cẩm Niên cười lạnh lùng một cái, "Thân thì chức vị cao lại cố chấp chuyện 'môn đăng hộ đối', lời nói so với một cô bé cũng không bằng một chút, mẹ, mẹ cho con thêm kiến thức đây."

Tần Phi giận đến mặt cũng có màu xanh lá luôn, "Tô Cẩm Niên!"

"Mẹ, con nói lại một lần nữa, quan hệ của con và Tô Khả không phải là trai gái! Cái cô Hoàng gì đó, người thích hơn nữa thì con cũng sẽ không lấy! Hôn nhân của con thì con làm chủ! Chỉ nói vậy thôi!"

"Con!" Tần Phi nhìn con trai ngoan của bà cãi lại bà trước mặt một cô gái quên mùa như vậy, làm mặt mũi của bà mất hết, tức giận trong lòng ùn ùn lên cao, khi vừa định phát tiết tức giận thì lại thấy Tô Cẩm Niên thần nhiên liếc mắt một cái.

Trong nháy mắt tất cả tức giận của bà ngừng lại. Bà nhìn mặt lạnh đậm đến không thể lạnh nhạt hơn của Tô Cẩm Niên cùng ánh mắt mạnh mẽ của anh thì hai tay nắm chặt thành quyền, "Con trai tốt của mẹ, không thể thuận theo con rồi!"

Tô Khả nhìn mẹ con anh giằng co như vậy, trong lòng có chút không dễ chịu, nói thế nào thì cũng bởi vì cô mà ra. Nhưng mẹ Cẩm Niên cường thế ngang ngược như vậy, thậm chí còn có tư tưởng của xã hội cũ lại làm cho cô vô cùng khó chịu, lên tiếng: "Bác gái, bác có phải từ cổ đại xuyên qua hay không,

còn nghĩ rằng thế giới này là bố mẹ ra lệnh mới mai như vậy sao?"

"Chuyện nhà của tôi, không tới cô gái quê không có giáo dục thôn như cô nhúng tay vào!" Tô Khả vô cùng tức giận nhưng lại cười: "Phải, con là gái quê, bác là ‘Cửu Thiên Tiên Nữ’, không dính khói bụi trần gian! Khó trách dung mạo và tính tình như vậy, tính tình bướng bỉnh, cử chỉ và lời nói thì cả ngựa phi nước đại cũng theo không kịp, ngựa thần cũng phải ‘lực bất tòng tâm’. Con là một cô gái quê mùa nên chỉ có thể cúi đầu với bác! Cho nên đối với người không giáo dục như con thì bác rộng lượng bỏ qua, đừng chấp nhặt với cô gái nhỏ như con đây." (Cửu Thiên Tiên Nữ: tiên trên chín tầng mây trên trời)

"Im miệng! Dong dài xong chưa."

"Ha ha, vừa mới nói xong." Tô Khả buông tay, "Tóm lại một câu, bác đặc biệt mở miệng là tiên khí, khép miệng là tinh hoa. Gia giáo đều là đỉnh cao. Nếu không thì bác nói vài câu chỉ báo một chút đề cho cô gái quê mùa con đây dính một chút tiên khí ‘Cửu Thiên Tiên Nữ’ của bác?"

"Phốc ——" Tô Cẩm Niên không nhịn được bật cười.

Tần Phi vô cùng tức giận, "Rất tốt, rất tốt!"

"Hi hi, vậy cảm ơn bác gái ạ." Tô Khả cười ngây thơ hồn nhiên.

Tần Phi trực tiếp đi ra khỏi phòng bệnh Tô Cẩm Niên.

Tô Khả nhìn bóng lưng Tần Phi rời đi, lại nhìn Tô Cẩm Niên, "Cẩm Niên, em làm rách lòng mẹ chồng đến như vậy rồi, sau này anh cần phải bảo bọc em đây."

Tô Cẩm Niên chỉ đầu Tô Khả một cái, "Em đó."

*

Trong khoảng thời gian sau đó Tô Khả vẫn chăm sóc Tô Cẩm Niên cho đến khi anh xuất viện, hai người bọn họ cũng không phải nhìn thấy Tần Phi và Hoàng Nghê Thường nữa.

Trong thời gian đó, mọi thứ đều ‘trời yên biển lặng’, quan hệ của Tô Khả và Tô Cẩm Niên càng như ‘mỡ trong mật’, ngọt ngọt ngào ngào, làm mọi người ghen chết.

Sau khi Tô Cẩm Niên xuất viện thì liền bị ông nội và bố mẹ anh ép buộc đưa về nhà họ Tô, Tô Khả cũng không thể đi qua đó nên hai người chỉ có thể nẫu cháo điện thoại. Lại qua một tuần lễ, Tô Khả vừa mới nhập học thì ngày đó Tô Cẩm Niên cũng trở về đơn vị, đến lúc này Tô Khả lại bắt đầu kiếp sống hai nơi cùng nhớ nhau.

Khi mấy bạn cùng phòng lại tụ họp một chỗ thì cả buổi tối ở đây đều trải qua trong hưng phấn, tất cả mọi người bắt đầu chia sẻ chuyện thú vị được hưởng thụ trong cả chuyến nghỉ hè.

Vương Mộng Mộng và bạn trai ấy đi dãy Himalaya, lúc đi thì hai người đều thề son sắt nói muốn chinh phục ngọn núi Everest cao nhất, kết quả là leo khoảng 1000 mét thì chịu không nổi nên trở lại, hai người còn bị cảm cúm.

Còn Kiều Nhạc lại đi thực tập trước thời hạn một phen, chỉ là nơi cô thực tập là một nhà thương xã ở một thị trấn nhỏ, đương nhiên ở đó không có "cúc hoa" để cho cô ấy nghiên cứu, cho nên cô ấy chỉ có thể làm công việc lật vật. Mọi người ở đây đều không hiểu tại sao Kiều Nhạc tình nguyện bỏ hai tháng linh tinh như vậy, thậm chí về mặt còn ngọt ngào khi kể lại chuyện này với các cô, nguyên nhân đã tới rồi.

Kiều Nhạc nói, trong chỗ trị bệnh ở xã của cô ấy có một bác sĩ nam, hai mươi tám tuổi, đáng dấp rất đẹp trai như thần tiên vậy, xem như là một đại mỹ nam, lần đầu cô ấy nhìn thấy thì giật nảy mình, lòng đầy nhộn nhạo, cho nên ba mươi kể thì dùng bất cứ cách nào. Rốt cuộc trước một ngày cô ấy đi học đã đem bác sĩ nam kia hủy xương cốt vào bụng.

Mọi người im lặng.

Còn Trần Tĩnh Tĩnh lại ở miết trong nhà cô ấy, ban ngày đánh mặt chược chơi bài, buổi tối nhìn hình cúc hoa, mỗi ngày rơi trong cái thói đó, không nghĩ đến cơm canh gì.

Cuối cùng mọi người nói xong thì đến lượt Tô Khả.

Tô Khả thần bí mà cười hề hề, sau đó càng cười càng lớn tiếng, mọi người đẩy cô thế nào thì cô cũng đắm chìm giữa thế giới của cô.

Vương Mộng Mộng nhìn Tô Khả như vậy thì cả người chấn động mãnh liệt, ánh mắt khê di chuyển qua hai bạn cùng phòng trước mặt, "Cậu ấy dụng ngã Hoa Sen Trắng rồi hả?"

Trần Tĩnh Tĩnh sờ sờ cằm, "Nếu thật thành công thì tốc độ hai người bọn họ tốt hơn cũng quá nhanh. Tốc độ này có thể so với ngồi tên lửa rồi."

Kiều Nhạc nói, "Nhanh cái sợi lông á! Cũng ba năm rồi! Còn nhanh sao!"

Vương Mộng Mộng gật đầu.

Trần Tinh Tinh nói: "Không giống nhau mà, bọn họ rõ ràng tốt hơn, kỳ thực khoảng bốn tháng thôi."

"Bốn tháng còn chưa đủ sao." Kiều Nhạc bĩu môi, "Mình đặc biệt chỉ mất thời gian hai tháng thì đã lên người đàn ông của mình rồi. Hơn nữa tình cảm của chúng mình ngọt ngào nhà."

Sau khi Kiều Nhạc nói như thế thì Vương Mộng Mộng cũng gật đầu, "Ồ, mình và bạn trai mình cũng hai tháng đã XO rồi, tốt đến bây giờ nè, bình thường."

Trần Tinh Tinh tiếp tục sờ sờ cằm, "Nhưng đàn ông các cậu và Hoa Sen Trắng không giống nhau. Hoa Sen Trắng là ai chứ, hoa sen trên đỉnh núi tuyết đấy, muốn chinh phục anh ấy hả, mình vẫn cảm thấy cần một chút thời gian."

Kiều Nhạc bĩu môi, "Im lặng, cậu rơi vào thế chết rồi. Khả Khả chúng ta đuổi theo anh ấy ba năm nên đã sớm thấm thấu mà không nhận bây giờ bọn họ ở chung một chỗ, chính là chuyện tình ‘nước chảy thành sông’."

Ba người lú lú nói xong, quay đầu lại thì phát hiện Tô Khả cười phóng đảng.

Mọi người im lặng một trận.

Trần Tinh Tinh đẩy đẩy Tô Khả, hung hăng vươn tay ngắt mặt Tô Khả hai cái, trong nháy mắt gương mặt trắng nõn của Tô Khả xuất hiện hai dấu đỏ ửng, miệng Trần Tinh Tinh không nhịn được trề ra: "Làn da này thật là mềm mại như nước vậy, rầu quá!"

Tô Khả đau đến lấy lại tinh thần, "Mẹ nó, đau quá à!"

Trần Tinh Tinh nói: "Cậu cũng biết đau à! A, mới hỏi chuyện nghỉ hè thú vị của cậu đấy, cậu đi vào còi tiền mình còn chưa tính, nét mặt còn phóng đảng như vậy, mẹ nó!"

Tô Khả lại cười "khanh khách" hai cái.

Kiều Nhạc bắt đất đi, "Khả Khả, ăn Hoa Sen Trắng rồi sao?"

Tô Khả gật đầu, nụ cười trên mặt tiếp tục to hơn, "Ha ha ~"

Trong nháy mắt Kiều Nhạc, Trần Tinh Tinh, Vương Mộng Mộng cảm thấy trên đầu có vô số quạ đen lượn vòng, sau đó phát ra một tiếng "aho~"

Vương Mộng Mộng nói: "Có lẽ Hoa Sen Trắng bị Tô Khả dùng thủ đoạn độc thủ thâm độc đấy."

Kiều Nhạc gật đầu, "Cuối cùng cũng ăn rồi."

Trần Tinh Tinh cũng nói: "Cuối cùng cũng phá rồi."

Lúc này Tô Khả mới hài lòng đi ra từ trong thế giới say sưa của cô, sau đó nhìn ba bạn cùng phòng, bĩu môi, "Về mặt các cậu như vậy là ý gì. Thật đúng là đất lừa thuê, đáng đánh đòn mà."

"Mẹ nó à, cậu mới đáng đánh đòn, phòng chúng ta chỉ có cậu đáng đánh đòn nhất!" Kiều Nhạc xù lông.

Vương Mộng Mộng nói: "Khụ khụ, Tô Khả à, mùi vị đó có phải rất ** hay không?"

"Chuyện đó không có gì đáng hỏi, mình cảm thấy hứng thú với lực chiến đấu cùng sức bền bỉ của Hoa Sen Trắng thôi." Trần Tinh Tinh nói.

"Ừ, lần đầu người đàn ông của mình là ba mươi phút, người đàn ông của cậu thì sao?" Vương Mộng Mộng lập tức hỏi tới, phải biết rằng đối với người yêu của cô ấy thì cô nhỏ Vương Mộng Mộng tương đối thoải mái, mặc dù diện mạo không phải rất hơn người nhưng năng lực được công nhận là hạng nhất.

Tô Khả khinh bỉ liếc mắt nhìn Vương Mộng Mộng, "Cầm Niên nhà mình có thể so sánh với người đàn ông của cậu sao."

"Mẹ nó, gà trống nhân sâm à." Vương Mộng Mộng chỉ một ngón tay, "Kiều Nhạc mau đóng cửa, âm thầm cắn cậu ấy đi!"

Kết quả dĩ nhiên là Vương Mộng Mộng bị hai người khác bao vây, sau khi cười đùa một phen thì mọi người thở hồng hộc.

Vương Mộng Mộng sửa lại tóc tai lộn xộn của cô ấy một chút, trong đôi mắt to tràn đầy vẻ nhiều chuyện, "Thật hay giả?"

"Tô Khả mình có lừa các cậu sao?" Tô Khả hơi vẩy tóc.

"Mẹ nó! Lúc nào cậu không gạt chúng mình!" Ba người hết ý kiến với lời nói trơ tráo không biết xấu hổ của Tô Khả.

Tô Khả gồ gồ miệng, "Khụ khụ, thật sao? Mình không nhớ rõ ~"

“Thời gian bao lâu?” Trần Tình Tình nói qua ý nghĩ của Vương Mộng Mộng, ánh mắt trong veo như nước cũng tràn đầy bất quá! (bất quá: nhiều chuyện)

Da mặt Tô Khả ửng đỏ, ba người Vương Mộng Mộng, Trần Tình Tình và Kiều Nhạc đều chán ngắt nhìn Tô Khả, không thể chờ đợi muốn biết đáp án.

“Mẹ nó, ‘tường đồng vách sắt’ đỏ mặt, choáng nha, thế giới có đại kỳ tích thứ chín có phải hay không!” Khi Kiều Nhã thấy Tô Khả đỏ mặt thì không nhìn được chỉ vào má của Tô Khả rồi dùng giọng nói vô cùng khoa trương nói với Vương Mộng Mộng và Trần Tình Tình.

“Đi đi, đừng phá đám” Tô Khả bĩu môi, sau khi nổi lên trả lời lại thì kết quả lại đắm chìm trong thế giới của cô, vì vậy về mặt Tô Khả phóng đãng đến cực điểm, còn thỉnh thoảng phát ra tiếng cười “khanh khách”.

Mọi người buồn bực, cô vẫn không nói.

Vương Mộng Mộng lắc lắc thân thể Tô Khả, “Cậu có nói không, mình bỏ đi đó!”

“Gấp muốn chết tui mình rồi, làm người không phải như cậu vậy.”

Lúc này về mặt Tô Khả mới nghiêm túc, một hồi lâu, Tô Khả lại cười ra tiếng, lần này mọi người vô cùng ăn ý véo bấp đùi, Tô Khả, “Không được cười!”

Tô Khả gật đầu như đập hành, nhìn ba bộ móng ma quỷ kia, Tô Khả nói: “Buông tay ra, đau chết chị rồi.”

“Nói đi.”

Khoé miệng Tô Khả nâng lên, trong nháy mắt ba bạn cùng phòng mới buông móng tay trên đùi Tô Khả, “Không được cười!”

“Mình biết rồi.” Tô Khả chu mỏ, “Đúng rồi, mới nảy các cậu hỏi mình cái gì?” Mới nói xong câu này thì sắc mặt ba bạn cùng phòng nhìn Tô Khả thay đổi nên lập tức nói: “A ha ha, mình biết các cậu hỏi năng lực Cẩm Niên nhà mình mà, a ha ha ~”

“Có thể nói chưa?” Mọi người đã không kiên nhẫn đợi được nữa, hận không thể hung hăng pia Tô Khả cho hả giận. (pia là gì mình không hiểu nữa, chắc mấy chị đòi làm gì chị Khả, ai hiểu cứu giá với)

“Ừ, mình nói.” Tô Khả gật đầu, sau đó vô cùng tự hào nói với mấy bạn cùng phòng: “Mình dám nói Cẩm Niên nhà mình thứ hai thì không ai dám xưng thứ nhất!”

“Hừ ----” Mọi người thờ nhẹ một hồi, Kiều Nhạc nói, “Cậu mới trải qua một người đàn ông thì dám khoe khoang khoác lác như vậy, cẩn thận khoác lác nổ tung làn da cậu!”

“Chính là mình nghe nói người đàn ông có dáng dấp đẹp mắt thì năng lực X cũng vô cùng hư thối. Huống chi người đẹp tuyệt vời như Tô Cẩm Niên vậy.” Trần Tình Tình cũng gật đầu.

“Đúng vậy, ông trời rất là công bằng. Cho Tô Cẩm Niên nhiều ưu tú như vậy, năng lực như vậy, dáng ngoài như vậy, gia thế như vậy thì phải có chỗ thiếu sót khác chứ.” Vương Mộng Mộng đồng ý, “Cậu xem ban đầu không phải ba người tui mình đã so sánh rồi sao, người đàn ông của mình, trong mấy người thì tương mạo hơi kém một chút nhưng năng lực cũng là đỉnh cao đó.”

“Mẹ nó!” Tô Khả tuôn ra một tiếng tục, “Mình nói đều là sự thật.”

Kiều Nhạc suy nghĩ sâu xa một chút cũng gạt bỏ quan điểm của Trần Tình Tình và Vương Mộng Mộng và Vương Mộng Mộng, “Thật ra thì đó cũng không phải là tuyệt đối. Cậu xem bây giờ đáng dấp người đàn ông của mình cũng rất đẹp trai, nhưng năng lực so với bạn trai cũ của mình mạnh hơn rất nhiều.”

“Mình khinh!” Trần Tình Tình khó chịu, “Chúng ta đang nói Tô Cẩm Niên. Người đàn ông của cậu có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành như Tô Cẩm Niên sao? Hơn nữa, năng lực của Tô Cẩm Niên, cả gia thế bối cảnh nữa, hoàn toàn là con cưng của ông trời mà.”

Kiều Nhạc buồn bực, cũng suy nghĩ cặn kẽ.

Vương Mộng Mộng lại nói, “Tô Khả, thời gian lần đầu của Hoa Sen Trắng là bao lâu, cậu có thể nói ước chừng không?”

Đột nhiên mặt Tô Khả đỏ lên, “Làm sao mình biết!”

“Cậu và anh ấy XO mà cậu vẫn không biết?” Mắt Vương Mộng Mộng muốn phun ra máu đỏ như biến thành cái chuông đồng. (ý nói đỏ lăm đỏ)

“Cậu và anh ấy XO đã mấy lần rồi?” Kiều Nhạc hỏi Tô Khả.

“Lần đầu tiên!”

“Mới lần đầu tiên mà cậu đã kết luận, cậu cũng quá không đáng tin rồi!”

“Ý của mình là chúng mình chỉ qua một đêm. Những cái khác, ừ, anh ấy bị thương, sau đó.....” Nghĩ tới thì Tô Khả buồn bực.

Thật ra thì khi ở trong bệnh viện, rõ ràng có mấy lần anh cũng sắp không kiềm chế nổi nhưng kết quả luôn sẽ bị người khác quấy rầy. Không phải y tá tới kiểm tra phòng thì chính là bác sĩ tới kiểm tra, không phải lãnh đạo Tô Cẩm Niên tới thăm thì chính là Tô Cẩm Niên bạn bè trong đơn vị tới hỏi thăm.

Sau đó anh xuất viện, mẹ chồng cường thế của cô dẫn chồng của cô đi, còn bố chồng cô trực tiếp đưa Tô Cẩm Niên về nhà, sau đó thì tình cảm ngọt ngào của bọn họ chỉ có thể ở trong điện thoại.

Từ đó, Tô Khả cũng hiểu thái độ người nhà Tô Cẩm Niên đối với cô là không đồng ý.

Đĩ nhiên trong tuần lễ Tô Cẩm Niên về nhà, Tô Cẩm Niên cũng từng ra ngoài một lần, tất nhiên vành tai và tóc mai hai người chạm vào nhau ni non nói nhỏ, tình triều dâng lên nên định đến khách sạn, kết quả làm một nửa thì cô đau bụng muốn chết rồi, sắc mặt trắng bệch, dọa anh sợ chết khiếp, hăng hái cũng mất luôn. Anh muốn đưa cô đi bệnh viện, đi nửa đường cô lại khôi phục lại sức sống. Sau đó chính là nhập học.

“Ừ, vậy thời gian một đêm anh ấy là bao lâu?” Vương Mộng Mộng tiếp tục hỏi, cô ấy thật sự không tin là trên thế giới này có người đàn ông nào hơn được người đàn ông của cô ấy.

“Mình ngất mất rồi, làm sao mình biết!” Tô Khả thẹn quá hoá giận, gào to một tiếng.

“Thật vô dụng.”

“Xử nữ chính là như vậy.”

Mất Tô Khả cũng tròn tròn, “Mình không biết, dù sao Cẩm Niên của mình chính là loại ngưi bức ầm ầm ấy.” Nói xong câu cuối, Tô Khả lại chống nạnh cười to “Tĩnh phúc của mình, a ha ha ha!”

Tô Khả cười hết sức to, Trần Tĩnh Tĩnh lấy mấy túi đùi gà ra đưa cho mọi người, “Chúng ta tiếp tục chậm rãi nói những chuyện khác.”

“Ừ ~”

Tô Khả tức giận, căm giận mở túi ra, trong nháy mắt, mùi đùi gà bốc lên mũi Tô Khả, trong lòng Tô Khả thấy buồn nôn nên đẩy đồ ăn ra xa.

“Tô Khả, cậu làm gì thế?” Tất nhiên Trần Tĩnh Tĩnh nhìn thấy mặt Tô Khả nhăn, vì vậy liền hỏi.

“Thật buồn nôn, có phải thiêu hay không vậy.”

Trần Tĩnh Tĩnh cảm lấy, ngửi một cái, “Xì, cậu mới thiêu đó!” Ngửi xong lại đưa cho Tô Khả.

Tô Khả không nhận lấy, từ ngực dâng lên vị buồn nôn, “Ừa.....” Cảm giác buồn nôn càng lúc càng nồng đậm, Tô Khả trực tiếp chạy đến vị trí của cô, lấy ra một chùm nho, mạnh mẽ nhét mấy viên trái vào miệng.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Kiều Nhạc lấp bắp nhìn Tô Khả, miệng há to, giống như người máy, “Khả Khả.....”

Kiều Nhạc nói như vậy, Trần Tĩnh Tĩnh và Vương Mộng Mộng cũng giống như nghĩ đến gì đó nên nhìn nhau, trong nháy mắt hoá đá, cổ giống như cổ của người máy, như vương cái gì đó mà nghiêng đầu nhìn Tô Khả, ánh mắt vô cùng đờ đẫn.

Tô Khả nghiêng đầu, nhìn ba bạn cùng phòng giống như tượng gỗ thì tiếp tục nhét một trái nho vào, chớp mắt mấy cái, “Làm gì vậy?”

Kiều Nhạc nuốt nước miếng một cái, lắc đầu một cái, một hồi lâu thì tìm lại được suy nghĩ của cô ấy, “Khả Khả.”

“Cậu nói đi, sao luôn gọi tên mình vậy.” Tô Khả tiếp tục cắn một trái nho chua, mùi vị thật thơm, vừa vào miệng đã tiết ra nước bọt, dư vị vô cùng.

“XO lúc..... Mang Mang ‘áo ngoài’ vào không?” Câu hỏi của Kiêu Nhạc dứt quãng nhưng cuối cùng ý trong lòng cô muốn hỏi cũng nói lên.

Mà cổ của hai bạn cùng phòng khác cũng suốt dài ra, lỗ tai cũng rung hai cái, gần sát về phía Tô Khả. Trong lòng các cô cũng giống như Kiêu Nhạc, đều vô cùng muốn biết kết quả.

“Mình kết hôn rồi, mang ‘áo’ làm cái gì.” Tô Khả có chút rầu rĩ nhìn Kiêu Nhạc.

“Mẹ nó!”

Cuối cùng ba người cũng lấy lại tinh thần, tìm được giọng nói của mình rồi cùng nhau châm chọc. Chị cả này có cái Logic gì, cái gọi là kết hôn cũng không cần mang ‘áo’! Ta không hiểu nổi!

Vương Mộng Mộng trực tiếp đưa mắt nhìn bụng Tô Khả, ngón tay chỉ vào bụng Tô Khả, từng chữ từng chữ, “Cậu..... Cậu.....”

"Cậu mang thai sao?" Trần Tĩnh Tĩnh cũng nhìn chăm chăm bụng Tô Khả, nghe câu nói đứt quãng của Vương Mộng Mộng, nghe không nổi nữa nên trực tiếp lấy câu hỏi của Vương Mộng Mộng, hỏi Tô Khả.

Tô Khả tròn tròn mắt, một hồi lâu, con chim khách đậu trên cây ngô đồng ngoài cửa sổ cũng đập cánh bay vọt lên cao, Tô Khả mới tỉnh táo lại. Sau đó chột nhìn bụng của cô, trong mắt mang theo một chút khó tin, một tay không nhịn được nhẹ nhàng vuốt ve.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cả ký túc xá cũng không phát ra một âm thanh nào, ai cũng kinh ngạc nói không ra lời.

Ánh mặt trời bắn ra bốn phía ngoài cửa sổ, mấy cây ngô đồng dưới lầu không ngừng lay động, trên mặt đất bóng râm loang lổ không ngừng thay đổi.

Tô Khả sờ sờ bụng, chớp mắt mấy cái lại tiếp tục chớp mắt mấy cái.

Ba người Kiều Nhạc, Vương Mộng Mộng và Trần Tĩnh Tĩnh nhìn Tô Khả, nhìn nét mặt cô thì trong lòng giống như là xác định được cái gì đó, trong nháy mắt tiến lên vây tròn quanh Tô Khả, mắt không chớp, nhìn chăm chăm bụng của Tô Khả.

Tô Khả bắt đầu nhớ lại thời gian lần trước đi cả của cô tới, hình như là hơn ba tháng trước. Cũng chính là..... Cũng chính là.....

Trong lòng Tô Khả một trận mừng rỡ! Vuốt bụng của cô mà càng hồi hộp, cô nhìn ba người bạn cùng phòng chăm chú nhìn bụng cô không rời mắt, nuốt nước miếng, "Hình như..... Hình như....."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Đi bệnh viện

Giống như là Tô Khả trúng năm trăm nghìn vé số vậy, trong đầu thì chóng mặt, nhìn mọi thứ đều mơ hồ, nói chuyện thì không thể nói một mạch.

"Hình như. Hình như."

Trong lòng mọi người xác định Tô Khả đã mang thai, tay Trần Tĩnh Tĩnh không nhịn được dán lên bụng Tô Khả, "Trong này có em bé rồi, tốc độ của Hoa Sen Trắng nhanh thật."

"Bây giờ mình tin rồi!" Vương Mộng Mộng lúng ta lúng túng gật đầu, "Bản lĩnh này phải nhiều bao nhiêu thì một buổi tối là có thể gieo hạt giống mà nảy mầm tạo ra hậu duệ chứ. Sức chiến đấu của Hoa Sen Trắng thật là phi thường!" (hậu duệ: con cháu) T

ô Khả vô cùng kích động, "Wow, mình sắp làm mẹ, a ha ha! Mình có con của Cẩm năm nhà mình, a ha ha!"

Kiều Nhạc lúng ta lúng túng hỏi, "Cậu phải sinh ra sao?"

Vương Mộng Mộng và Trần Tĩnh Tĩnh cũng gật đầu một cái, "Đúng vậy, cậu muốn sinh ra sao?"

Tô Khả liếc họ mấy lần, "Không sinh ra chẳng lẽ còn bỏ con đi sao."

Sao có thể phá thai chứ, cô 'trông sao trông trăng sáng', trông ngày này đến đã rất lâu rồi có được không, đứa ngốc mới phá đứa bé này! Dựa vào gen cô và Hoa Sen Trắng thì nhất định bảo bảo nhà cô là siêu thiên tài, siêu đẹp luôn!

Tô Khả nhìn thiên, đã YY rồi..

"Nhưng cậu mới năm tư mà."

Tô Khả hát cảm lên, ưỡn ngực, "Năm tư thì thế nào? Mặc dù mình học y học lâm sàng nhưng mình sửa lại việc phân chia học phần để gần tốt nghiệp thì sinh con. Hơn nữa, không phải cũng rất nhiều sinh viên tốt nghiệp cũng sinh con ở năm tư sao, gần tới tốt nghiệp mới cầm bằng học vị, ờ, có người còn mang theo bảo bối, một nhà ba người chụp ảnh tốt nghiệp đây." (Học vị là văn bằng do Bộ Giáo dục và Đào tạo cấp cho người tốt nghiệp một cấp học nhất định.)

Nghe Tô Khả "đỉnh đạc nói", đám người Vương Mộng Mộng có chút bị kích động muốn ngắt xiu.

"A, hàng năm trường đại học và cao đẳng trên cả nước tốt nghiệp bao nhiêu người, cậu nói lại mới xuất hiện mấy người à. Cậu đừng thấy ở trên mạng bọn họ được người lớn chúc phúc, thấy tất cả mọi người tha thứ nhưng ai biết được trong thực tế đám người dẫn đầu nhìn bọn họ thế nào!" Trần Tĩnh Tĩnh bĩu môi.

"Quản người ta nói thế nào chi!" Tô Khả bĩu môi, "Dù sao con của Cẩm Niên nhà mình thì nhất định mình phải sinh ra. Wow, nghĩ đến trong bụng mình có bảo bối của Cẩm Niên thì mình liền hưng phấn kích động. Emma, làm thế nào đây, đầy trời đều là bong bóng màu hồng. Oa ~" (Emma, trong đó là ngải mã, ngải: đẹp, mã trong mã não, mình nghĩ đây là một hình thức thốt lên vui vẻ á)

Vương Mộng mông mông vỗ vai Trần Tĩnh Tĩnh, "Tùy cậu ấy đi, dù sao học kỳ này cậu ấy cũng chỉ đi thực tập, ừm dù mang thai cũng không. Nhưng mà bây giờ quan trọng nhất là Tô Khả nên đi làm kiểm tra thân thể."

Tô Khả nhếch miệng cười một tiếng, "OK! Mình gọi điện thoại cho tôi Cẩm Niên, a ha ha ~"

"Đồ ngốc, Tô Cẩm Niên mới vào đơn vị, cậu gọi cái mốc sơi á."

Tô Khả cười cười, "Ha ha, đúng nha, vậy làm sao bây giờ? Mình chạy đến đơn vị bộ đội sao?"

"Cậu bệnh à, mang thai vẫn đi thật xa đến đơn vị anh ấy, cậu không muốn con nữa à!" Kiều Nhạc bĩu môi.

Tô Khả sờ sờ đầu, "Đúng nha. Khó trách lần trước mình chạy mấy bước thì bụng đau." Muốn XXOO thù bụng cũng đau, tình hình là trong bụng có con nhỏ đây mà.

"Dù sao ngày mai không có tiết, mình đưa cậu đi."

Tô Khả gật đầu.

Đúng lúc này, điện thoại Tô Khả reo lên, thì ra là Doãn Lạc Hàm gọi điện thoại tới, Tô Khả nhận.

"Khả Khả." Giọng nói Doãn Lạc Hàm vô cùng hưng phấn.

Đầu Tô Khả đầy vạch đen, rốt cuộc đại tiểu thư này cũng "hiện thân" rồi, phải biết rằng cô gái này mất tích một đoạn thời gian, mỗi lần cô gọi điện thoại tới thì có thể gọi được nhưng chính là không ai nghe, sau đó cô ấy cũng không gọi lại.

"Hà?"

"A ha ha, thời gian trước chỉ ở nước ngoài, cuối cùng bây giờ đã trở lại. A ha ha, em đang ở đâu? Chúng ta cùng đi HIGH một chút?"

"Em ở ký túc xá chứ đâu, không đi được." Nói thế nào cô cũng là người có em bé, không thể bộp chộp.

"Ừ, đúng rồi, em tìm chỗ thực tập chưa?"

"Không phải trường sẽ sắp xếp sao?" D

Doãn Lạc Hàm nói: "Trường sắp xếp? Hừ hừ, đoán chừng là những nơi 'đất đai cằn cỗi', không thể học được cái gì, càng không thể thấy cái gì. Dù sao chị cũng đã tìm được, nếu không thì chị giúp em nhé?"

Tô Khả gật đầu, "Được ạ."

Chỗ mà đại tiểu thư Doãn Lạc Hàm tìm thì chỗ vô cùng nhiều dinh dưỡng. Suy nghĩ một chút, Tô Khả kích động một hồi.

"Ồ, chuyện đó để cho chị, nếu xong xuôi chị lại gọi điện thoại cho em nha, chị đi chơi trước đây, bái bai, chị yêu em nha ~"

Tô Khả tái mặt, cúp điện thoại.

"Đại tiểu thư họ Doãn sao?"

Tô Khả gật đầu.

"Lại không nhìn ra cô Doãn là người nhiệt tình như vậy." Kiều Nhạc gật đầu một cái, "Không nói chuyện này, gần đây đại thiếu gia Doãn không xuất hiện nha."

Tô Khả bĩu môi: "Lấy ở đâu nhiều gần đây như vậy, rõ ràng chúng ta mới tự trường mà."

"Nói thì nói như vậy, nhưng theo lý thuyết thì nghĩ hè anh ấy không thấy cậu, hôm nay là ngày tự trường thì hẳn sẽ tới tìm cậu chứ, nhưng cậu xem đi, mặt trời cũng đã dần dần ngã về tây rồi, nhưng anh ấy còn chưa xuất hiện."

"Ai ui, Kiều Nhạc, không phải cậu đã có một bạn trai đẹp trai sao, tại sao có thể 'ăn trong chén nghĩ trong nồi' chứ." Vương Mộng Mộng lấy cùi chỏ chọc vai Kiều Nhạc một cái, "Thật là lòng người không thể 'rán nuốt voi' nha."

"Đi đi đi ~ ai còn ý tứ với anh ấy chứ, người ta chỉ nhưng tập trung tinh thần nhào vào người của Tô Khả thôi."

Tô Khả nói: "Đừng có nói hươu nói vượn, sao mình có khả năng làm bản thanh danh của đại thiếu gia Doãn chứ."

Giống như là Vương Mộng Mộng và Trần Tinh Tinh nghe ra cái gì, trăm miệng một lời hỏi Tô Khả: “Đại thiếu gia Doãn thổ lộ với cậu sao?”

“Các cậu đoán tào lao cái gì vậy.” Tô Khả đẩy họ ra, sau đó nhét vào miệng của mình nhét một trái nho.

“Theo như bình thường tại mình nói như vậy thì mỗi lần cậu đều nói ‘mình và anh ấy là chị em sắt thép, là đồng đẳng, siêu bạn tốt, nhưng hôm nay cậu lại nói câu như vậy.’”

“Chà, mình đôi cách trả lời không được à.... Hơn nữa, mình và Cẩm Niên nhà mình thật là ngọt ngọt ngào ngào, các cậu cũng đừng cố mò mẫm nữa.”

“Được!” Mọi người gật đầu.

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến, mọi người mới vừa thảo luận về Doãn Lạc Phong xong thì điện thoại Tô Khả reo lên.

“Nhất định là đại thiếu gia họ Doãn đó.” Kiều Nhạc cắn dưa hấu, gật đầu nói.

Tô Khả nhận điện thoại, “A lô?”

“Khả Khả, ở trường học sao?”

“Ồ, ở đây.”

“Ha ha, anh ở thành phố S, mấy ngày nữa thì trở về thành phố B tìm em chơi ha, đừng có nhớ anh nha ~” Giọng nói cọt nhả của Doãn Lạc Phong truyền đến.

“Hừ hừ, nhanh nha, em chờ bữa tiệc lớn của anh.”

“Ồ, giữ lại bụng chờ anh đi.”

“Bác trai, bác gái có khoẻ không?”

“Ồ, vô cùng tốt.”

Anh một câu em một câu, hai người tiếp tục trò chuyện, nhưng khép miệng cũng không đề cập tới chuyện ngày đó sau khi anh rời đi từ nhà cô. Đợi đến khi cúp điện thoại, đôi mắt nhiều chuyện của mọi người gắt gao nhìn chằm chằm Tô Khả.

“Làm gì mà các cậu dùng ánh mắt đó nhìn mình?”

“Hi hi” Vương Mộng Mộng cười, “Dù sao mình vẫn cảm thấy giữa cậu và đại thiếu gia Doãn đầy ắp gian tình đấy.”

“Em gái cậu! Mình có Cẩm Niên rồi! Tôi và Cẩm Niên nhà mình ân ái lắm, các cậu nói lung tung thì Cẩm Niên của mình sẽ ghen.”

*

Sáng sớm hôm sau, thời tiết nắng ráo kèm theo gió cũng nhẹ mát mẻ. Thổi vào mặt vô cùng thoải mái. Tô Khả và mấy bạn cùng phòng tới bệnh viện rất sớm.

Tô Khả có chút căng thẳng, đi nửa đường thì đột nhiên dừng lại, nhìn mấy người bạn, “Mình nói này, nếu không thì chúng ta đừng đi, dù sao đi cả của mình cũng ba tháng không tới rồi, thấy thế nào cũng có thai mà.”

Mọi người xem thường một trận.

Đi một đoạn đường nữa, Tô Khả lại dừng lại, “Mình nói này, nếu không thì chúng ta mua que thử thai kiểm tra đi?”

Mọi người tiếp tục xem thường.

Trần Tinh Tinh nói: “Chuyện này cần người có uy tín chứng minh, hơn nữa sau này thời gian cậu làm kiểm tra thai thì đâu phải một que thử thai là có thể xong việc.”

Tô Khả gật đầu, “Phải rút máu đó, mình sợ đau.”

“Không có tiền đó.” Ba người cùng nhau ra tiếng.

Bây giờ ở cổng trường xe tắc xi cũng không nhiều, cho dù có thì cũng có khách, có lẽ vì sáng sớm là giờ cao điểm. Tô Khả muốn ngồi xe buýt thì bị mấy bạn cùng phòng kịp thời ngăn cản, dù sao bây giờ cô chính là thái hậu nương nương, một chút sai lầm cũng không thể xảy ra.

Thời gian trôi qua, mặt trời cũng lên cao không ít, nhiệt độ càng lúc càng cao, mặt Tô Khả thấm ra một chút mồ hôi, không nhận được lấy tay quạt hai cái, “Nóng quá à, còn chưa có xe nữa, cũng đã đợi nửa giờ rồi.”

Đúng lúc này, một chiếc BMW màu trắng dừng trước mặt đám người Tô Khả. Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, lộ ra một gương mặt xem như là quen thuộc.

“Tô Khả?”

“Thẩm Đường.” Tô Khả có chút kinh ngạc.

Thẩm Đường gật đầu, “Đang đợi xe sao?”

Tô Khả gật đầu.

“Đi đâu vậy, anh đưa em đi?”

“Em muốn đi bệnh viện.”

“Vậy lên đây đi.”

Mấy bạn cùng phòng sững sốt vì vẻ ngoài của Thẩm Đường, nhưng mà rất nhanh thì đã lấy lại tinh thần, dù sao gương mặt trời sinh của Tô Cẩm Niên và Doãn Lạc Phong thỉnh thoảng đưa qua lại nên đã từng nhìn mấy gương mặt mê hoặc lòng người, vì vậy sức miễn dịch với trai đẹp cũng nâng cao một chút, không đến nỗi lộ ra vẻ mặt luống cuống.

Tô Khả ngồi ở vị trí kế bên tài xế, ba người bạn ngồi ở hàng sau.

Thẩm Đường cười cười với họ, “Chào các em.”

“Ha ha, chào anh.” Ba người cùng chào hỏi.

Thẩm Đường trực tiếp lái xe đến đường tới bệnh viện. Trong xe, Thẩm Đường vô cùng quan tâm tình trạng thân thể của Tô Khả, “Ngã bệnh sao?”

Tô Khả lắc đầu, “Không phải, chính là đi làm kiểm tra thân thể.” Cô cũng không dám nói với người khác là đi làm kiểm tra thai sớm như vậy có được không, dù sao còn chưa có giấy chứng nhận uy tín.

Thẩm Đường gật đầu, “Gần đây cùng Cẩm Niên không tệ chứ.”

Tô Khả nhếch môi cười, “Ồ.”

Thẩm Đường tiếp tục gật đầu, trò chuyện qua lại với Tô Khả, còn ba bạn cùng phòng Tô Khả nghe đối thoại của bọn họ, rất nhanh thì đến bệnh viện.

Đợi đến khi Tô Khả nhìn rõ cửa bệnh viện thì trong lòng không nhịn được thở dài: chà, lại là bệnh viện quân khu! Xem ra con những gia đình quyền quý sinh ra thì từ nhỏ đều khám bệnh ở đây.

“Cám ơn anh, làm chậm trễ thời gian của anh, thật sự xin lỗi.”

Thẩm Đường lắc đầu, phát tay với mọi người thì phóng khoáng rời đi.

“Anh ấy là ai vậy?” Đợi Thẩm Đường rời đi, Kiều Nhạc không nhịn được hỏi lên.

Tô Khả nói: “A, đó là bạn từ nhỏ của Doãn Lạc Phong, đã gặp mặt vài lần, là một người rất nhiệt tình, lần trước mình muốn đến đơn vị của Cẩm Niên cũng là anh ấy đưa mình tới.”

Trần Tinh Tinh gật đầu nhưng trong lòng lại là một mảnh hoài nghi.

Tô Khả nói cô và anh ta chỉ từng gặp mặt mấy lần thôi, ngay cả bạn bè cũng không bằng. Nhưng nhìn mức độ thân thiện của Thẩm Đường lúc trò chuyện với Tô Khả lúc này, giống như bọn họ là bạn bè đã biết rất lâu. Theo định luật quán tính bình thường: không có chuyện mà ân cần, không phải gian xảo thì tức là trộm cắp. Nhưng Tô Khả thì có cái gì cho anh ta trộm hay sao? Tướng mạo? Nhìn người Thẩm Đường là đáng vẻ của con nhà quyền quý, phụ nữ đẹp nào chưa từng thấy qua, không thể nào. Tiền bạc? Nhà Tô Khả có chút tiền nhưng người này chạy BMW L5, còn có thể không có tiền sao?

Ừ, cô nên suy nghĩ nhiều.

Mấy người đi vào trong, Trần Tinh Tinh đi đăng ký lấy số cho Tô Khả. Vương Mộng Mộng và Kiều Nhạc chờ với Tô Khả ở khu chờ đợi. Đến khi Trần Tinh Tinh trở lại, về mặt Trần Tinh Tinh nổi giận đùng đùng.

“Mẹ kiếp, mẹ kiếp, mình khinh!”

“Sao vậy?”

“Minh tức chết rồi, mình tức chết rồi!” Trần Tĩnh Tĩnh đưa tờ bệnh án toàn vẹn cho Tô Khả, nói với hai cô còn lại: “Mới vừa gặp bác sĩ ngốc đòn ép đây, chen ngang không nói, mặt còn vênh vào hồng hách nói, ‘em gái nhỏ, xin lỗi xin lỗi, tôi có bệnh nhân khám gấp’, mẹ kiếp, anh ta khám gấp, chúng ta sẽ không khám gấp à!”

“Vậy cậu đừng nhường thôi.”

“Minh có thể không nhường cũng không được, nữ y tá ở quầy đó, mẹ nó, thấy phía sau là anh ta, ánh mắt tròn trắng rồi, là tả giúp anh làm, còn nói linh tinh với anh ta mấy câu, mẹ kiếp mẹ nó, mình khinh!”

“A!” Kiều Nhạc nói.

Tô Khả vỗ vỗ Trần Tĩnh Tĩnh, “Yên nào, đừng giận đừng giận.”

Vì vậy, thời gian chờ đợi cũng biến thành lúc bạn học Trần Tĩnh Tĩnh ‘chỉnh phạt’ bác sĩ nam mà trôi qua. (chỉnh phạt: đánh dẹp, thường dùng trong chiến tranh, ở đây ý nói anh bác sĩ bị rửa xà dữ lắm đây)

“Ôi, Tô Khả?” Một giọng nam truyền đến.

Tô Khả ngẩng đầu lên, đập vào mắt chính là Trịnh Diệu Đông từ ngoài đi vào.

“Chào anh.”

“Mẹ nó! Chính là anh ta!” Trần Tĩnh Tĩnh tròn mắt nhìn.

Trịnh Diệu Đông nhú mày: “Ồ-----”

“Em gái anh!” Trần Tĩnh Tĩnh nhìn chằm chằm Trịnh Diệu Đông.

Tô Khả không biết nói gì kéo kéo tay Trần Tĩnh Tĩnh, về mặt lúng túng nói với Trịnh Diệu Đông, “Hắc hắc, tính tình bạn em nóng nảy, đừng trách.”

Trịnh Diệu Đông lắc đầu cười, “Không có sao, cô gái nhỏ bị mất cân đối nội tiết nên quả thật tương đối nóng nảy.”

“Mẹ nó! Anh mới mất cân đối nội tiết!”

Trịnh Diệu Đông liếc nhìn ba chữ khoa phụ sản thì lại nói với Trần Tĩnh Tĩnh: “Có bệnh phải trị bệnh, không thể ‘giấu bệnh sợ thầy’.”

“Mẹ kiếp!” Trần Tĩnh Tĩnh gặm chân xù lông lên, ánh mắt nhìn Trịnh Diệu Đông cũng có hình viên đạn.

Trong nháy mắt mọi người cũng hiểu ý tứ trong lời nói của Trịnh Diệu Đông, anh ấy cho là Trần Tĩnh Tĩnh đi đăng ký lấy số là vì cô ấy, sau đó lại nhìn thấy Trần Tĩnh Tĩnh xuất hiện tại khoa phụ sản nên hiển nhiên nói là mất cân đối nội tiết.

Mọi người chẳng biết làm sao một hồi.

Trịnh Diệu Đông không tiếp tục để ý tới Trần Tĩnh Tĩnh nữa, chỉ đưa mắt sang người Tô Khả, “Tô Khả, em cũng đến khám bệnh sao?”

Tô Khả gật đầu, đúng lúc đó thì bên trong gọi, “Số 2321, Tô Khả!”

Trịnh Diệu Đông nhú mày, sau nói với Tô Khả đang đứng dậy: “Em vào trước đi thôi, anh còn bận những thứ khác, lần tới nói chuyện nhé.”

Tô Khả gật đầu, sau đó liền đi vào, mấy người bạn cũng đi vào theo.

Sau tất cả những thủ tục rắc rối thì chính là kiên nhẫn chờ đợi bản báo cáo, khi trên tấm “chứng nhận uy tín” viết trong tờ cung đã sớm có thai tuần thứ mười một thì nước mắt Tô Khả tách tách chảy xuống.

Mấy bạn cùng phòng bị Tô Khả đột nhiên cảm tính làm giật mình, Trần Tĩnh Tĩnh an ủi nói: “Cũng làm mẹ rồi sao có thể rơi nước mắt, coi chừng sau này con trai của cậu là một đứa trẻ mít ướt.”

“Đúng vậy, khóc sẽ không tốt với đứa nhỏ trong bụng.” Bác sĩ cũng gật đầu phụ họa, “Hơn nữa cô đã động thai một lần rồi, cũng may sinh mạng nhỏ trong bụng cô ngoan cường cho nên cô phải nuôi dưỡng thật tốt.”

Tô Khả gật đầu, “Đúng vậy, không thể khóc! Tôi muốn sinh một đứa con trắng trẻo mập mạp!”

Mọi người cười.

Tô Khả cúi đầu, sờ sờ bụng của mình, không thể chờ đợi muốn nói tin tức tốt này cho Tô Cẩm Niên, nghĩ đến kết quả khi anh biết cô mang thai.

Suy nghĩ một chút thì Tô Khả kích động một trận.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Sóng lớn dần dần nổi lên

Khi Tô Khả và ba bạn cùng phòng của cô đi ra ngoài, ở cửa có một cô gái mặc quân trang màu xanh biếc, khoảnh khắc đó trong mắt chỉ là một mảnh nhàm chán: "Tô Khả!"

Người đàn ông bên cạnh cô ta,, một áo khoác bác sĩ dài màu trắng, ánh mắt lướt qua đôi mắt xám xịt của cô ta, chân mày nhíu lại: "Duyệt Duyệt, chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu."

"Anh, anh cũng muốn đứng bên phía con hồ ly tinh đó sao?" Trịnh Duyệt như có mảy may, khá khó chịu.

Trong lòng Trịnh Diệu Đông im lặng một trận, từ nhỏ em gái anh đã khôn ngoan, sao vừa gặp phải chuyện của Tô Cẩm Niên thì suy nghĩ liền rối rắm, hơn nữa ngay cả tính tình cũng đều thay đổi làm người ta không thích nổi.

Trịnh Diệu Đông sờ sờ trán của mình, "Duyệt Duyệt, là của em thì người khác giành không được, không phải của em thì em không nên nghĩ tới. nếu Cẩm Niên thật sự thuộc về em thì em cũng sẽ không mất hai mươi mấy năm qua, tay anh ấy cũng không nắm được. Thứ cảm tình này thật lòng không thể cưỡng cầu đâu. Hơn nữa, em là một người lính, quân nhân nên cầm được thì cũng buông được!"

Trịnh Duyệt đứng tại chỗ thật lâu, nét mặt rối rắm hồi lâu, "Mọi chuyện đều không có định số, chỉ cần Cẩm Niên vẫn còn độc thân một ngày thì em sẽ không buông tha! Không phải người xưa đã nói ‘có chí ắt làm nên’ sao? Em cũng không tin em thua kém Tô Khả!"

"Em" Trịnh Diệu Đông im lặng tốt hơn, quả thật nói chuyện với cô ta chính là ‘đàn gậy tai trâu', "Tùy em, em chỉ cần không tổn hại danh tiếng nhà họ Trịnh ta là được rồi."

Trịnh Duyệt liếc nhìn Trịnh Diệu Đông, "Không cần anh nói em cũng biết rõ."

Trịnh Duyệt nói xong, liền gấp đùng đùng đi khỏi, Trịnh Diệu Đông nhìn bóng dáng của em gái, sau đó rời đi. Trịnh Duyệt đuổi theo Tô Khả, ra khỏi cửa bệnh viện quân y, cô ta liền nhìn thấy bốn người Tô Khả ở bên kia chờ xe. Về mặt bốn người đều mừng rỡ, nhất là Tô Khả, thỉnh thoảng sờ sờ bụng của cô.

Trong lòng cô ta dâng lên một cảm giác hoài nghi.

Đều nói giác quan thứ sáu của phụ nữ rất chính xác, thân Trịnh Duyệt là một quân nhân, còn là một quân nhân xuất sắc, cho tới bây giờ cảm giác phán đoán đều vô cùng chuẩn xác.

Cô ta cảm thấy Tô Khả đã mang thai, tới nơi này là làm kiểm tra! Mà nhìn dáng vẻ Tô Khả cười thành như vậy, hơn nữa ba năm qua Tô Khả liều mạng quần chặt lấy Tô Cẩm Niên, thậm chí bên cạnh có Doãn Lạc Phong xuất sắc như vậy cũng không quan tâm, một lòng nhào vào người Tô Cẩm Niên nên không cần phải nói, nhất định là đứa bé này của Tô Cẩm Niên.

Nghĩ như vậy nên cô ta hoảng sợ không thôi, thật sự Tô Cẩm Niên lại cùng cô làm chuyện đó! Trước đây Tô Khả cũng từng nói với cô ta là hai người bọn họ đã trải qua chuyện tình nam nữ, khi đó mặc dù cô ta bị tức đến gần chết nhưng cô ta vẫn không tin, không có nguyên nhân, chính là tin như vậy. (ý nói tin là chị khả nói dối đấy)

Nhưng mà bây giờ.

Trong lòng Trịnh Duyệt như bị một tảng đá lớn đè lên, hít thở không thông.

Tô Cẩm Niên là của cô ta, Tô Cẩm Niên là của cô ta!

Cô ta nắm chặt hai quả đấm, đáng người vốn đã hiên ngang mạnh mẽ thì lúc này nhìn qua thì sát khí ngất trời chợt làm người khác rung mình từ đáy lòng. Rất nhanh, Trịnh Duyệt đã tỉnh táo lại, sau đó đi vào bệnh viện.

Tô Khả trò chuyện cùng mấy bạn cùng phòng, đột nhiên cảm thấy sau lưng mình có người nhìn chằm chằm, trong lòng cô bức dọc, quay đầu lại nhìn, nhưng chỉ nhìn thấy một bóng người mặc quân trang màu xanh biếc.

Tô Khả lắc đầu một cái, quay đầu lại trò chuyện với mấy bạn cùng phòng.

Rất nhanh thì xe tắc xi tới, mọi người ngồi lên xe từ, đi thẳng đến đại học X.

*

Trịnh Duyệt đi theo hướng mấy người Tô Khả đã đi ra cửa, rất nhanh liền đến tòa nhà khám bệnh của bệnh viện, dưới tầng trệt của tòa nhà này có bảng hướng dẫn mấy khoa khám trong này, chia ra những khu vực khác nhau.

Theo như Trịnh Duyệt suy đoán thì nhất định là Tô Khả tới kiểm tra thai nhi trong bụng cho nên đến khoa phụ sản có khả năng rất lớn, vì vậy cô ta tìm xem trên bảng hướng dẫn có khoa phụ sản không, quả nhiên trên đó viết khoa phụ sản ở lầu bốn.

Khỏe miệng Trịnh Duyệt hơi nhếch lên, đi lên lầu bốn. Sau khi đến khoa phụ sản, Trịnh Duyệt lấy thân phận cô ta làm quân nhân cùng với việc bày ra danh tiếng anh ruột Trịnh Diệu Đông của cô ta nên rất nhanh đã tìm được ghi chép kiểm tra sức khỏe của Tô Khả.

Khi Trịnh Duyệt lấy được tờ xét nghiệm thì mắt cũng đỏ ngầu, hận không thể này xé nát tờ xét nghiệm.

Không được, cô ta muốn sửa thời gian trên này lại. Phải sửa cái này lại, rốt cuộc đổi thành ngày mấy để anh có thể tưởng rằng đứa bé này không phải của anh?

Trong đầu Trịnh Duyệt đã xuất hiện một loạt tính toán. Trong giây lát, cô ta nhớ nửa tháng trước anh làm nhiệm vụ bị thương, trong nửa tháng dưỡng thương, Tô Khả cũng không có tới. Nói cách khác, nếu như mấy ngày này Tô Khả mang thai như vậy thì tuyệt đối đứa bé không phải là Tô Cẩm Niên anh.

Trong nháy mắt ánh mắt đỏ ngầu của Trịnh Duyệt khôi phục lại trấn tĩnh, một trận mừng rỡ tràn tới tim.

Rất nhanh, Trịnh Duyệt tìm được bác sĩ chính để cô đổi mười một tuần phía trên thành sáu tuần.

Dĩ nhiên là bác sĩ chính sẽ không làm loại chuyện như vậy, Trịnh Duyệt bị đóng cửa không cho vào, Trịnh Duyệt nắm chặt hai quả đấm, tìm được một bác sĩ khác viết tờ khai xét nghiệm nên dùng thân phận của cô ta và rất nhiều điều tốt để uy hiếp và lợi dụng.

Người viết tờ xét nghiệm là một thực tập sinh, bị Trịnh Duyệt từng bước từng bước dán chặt rồi, hơn nữa Trịnh Duyệt nói sẽ không có vấn đề lớn lao gì, xảy ra chuyện gì cũng do cô ta lo, thực tập sinh này mới chịu cho Trịnh Duyệt mở "hóa đơn đen" ra.

Lấy được "tờ xét nghiệm" của Tô Khả nên tâm tình Trịnh Duyệt vô cùng tốt.

Trịnh Duyệt lấy được tờ xét nghiệm thì đầu tiên là đi tìm Tô Cẩm Niên, kết quả mới phát hiện Tô Cẩm Niên được cử đi làm nhiệm vụ nguy hiểm, nói cách khác, hôm nay bước đầu của cô ta là uống phí hơi sức.

Vì vậy, cảm hận nên Trịnh Duyệt đi suốt đêm tới nhà Tô Cẩm Niên.

Khi Trịnh Duyệt đi tới nhà Tô Cẩm Niên thì thấy mẹ Tô Cẩm Niên cùng bố Tô Cẩm Niên, ông nội Tô Cẩm Niên, còn có bố mẹ Hoàng Nghê Thường đang trao đổi chuyện đính hôn của Tô Cẩm Niên.

Cô ta giật mình, nhìn khuôn mặt tinh xảo của Hoàng Nghê Thường, trong lòng cô ta nén giận một trận.

Mẹ Tô Cẩm Niên thấy cô ta đến cũng rất vui mừng, dù sao tình cảm của hai nhà cực kỳ tốt, hơn nữa bà cũng vô cùng thích Trịnh Duyệt, bởi vì Trịnh Duyệt giống bà, cũng là quân nhân.

Bà cũng đã từng một lần muốn Tô Cẩm Niên cưới Trịnh Duyệt làm vợ, tiếc rằng cũng hơn hai mươi năm qua, Cẩm Niên cũng không có một chút tình cảm với Trịnh Duyệt. Bà cũng chỉ có thể từ bỏ để tìm một người khác, cũng chính là Hoàng Nghê Thường.

Trịnh Duyệt cắn cắn môi, ngẩng đầu liền thấy nụ cười chói mắt trên mặt Hoàng Nghê Thường, trong lòng Trịnh Duyệt cười lạnh: cô há hê đi, dù sao trong lòng Tô Cẩm Niên vốn không có cô!

Trịnh Duyệt vẫn phải có một chút suy nghĩ.

Mặc dù Hoàng Nghê Thường vô cùng xuất sắc, hơn nữa sau khi từ Mỹ trở về thì một lần là trở thành tiểu thư ngàn vàng được công nhận trong cái vòng thượng lưu này, nữ thần bậc nhất, bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cô ta đều muốn quỳ xuống dưới váy màu thạch lựu của cô ta. Nhưng mà trong lòng cô ta, Hoàng Nghê Thường ưu tú thì ưu tú nhưng tuyệt đối không phải là tình địch của cô ta, chỉ có Tô Khả mới là tình địch thật sự của cô ta.

Bởi vì cô ta thấy Hoàng Nghê Thường cũng không cảm giác được nguy cơ Tô Cẩm Niên bị cướp đi, mà lần đầu tiên cô ta thấy Tô Khả thì cái cảm giác nguy cơ này cũng chấn động thật sâu trong tâm hồn cô ta.

Nhưng mà cũng tốt, Hoàng Nghê Thường này là tình địch của Tô Khả nên để cho hai người đấu nhau chết đi sống lại, cô ta ngồi nhận 'ngư ông đắc lợi'.

Trịnh Duyệt khôn khéo ngồi bên cạnh Tần Phi, cũng không phát ra một lời nào. Những người lớn kia cũng khen ngợi Trịnh Duyệt một chút rồi sau đó đi vào đề tài mới này.

Theo lời bọn họ thì chính là ngày đính hôn đó nên dùng cái gì, có bao nhiêu khách khứa, tiệc rượu ở đâu, vân vân. Trịnh Duyệt khom người xuống, "không cần thận" làm rơi tờ xét nghiệm của Tô Khả ra ngoài. Nhẹ nhàng rơi xuống chân của Tần Phi.

Trong nháy mắt của Trịnh Duyệt "tái nhợt", vẻ mặt hoảng sợ vuron tay ra, mà động tác Tần Phi nhanh hơn Trịnh Duyệt một bước, vừa định đem tờ xét nghiệm giao cho Trịnh Duyệt thì hai chữ "Tô Khả" phía trên làm cho bà tò mò một trận.

Giấy kết quả khám thai, mặc dù chỉ là tài liệu phô-tô.

Trong nháy mắt sắc mặt Tần Phi khó coi.

Chẳng lẽ đứa bé này của Tô Khả? Nhưng nghĩ lại thì không thể, dù sao lần trước hai người họ đều nói giữa họ không phải là nam nữ sao.

Tần Phi liếc nhìn Trịnh Duyệt thật sâu, Trịnh Duyệt bị sợ hết hồn, "Bác gái."

"Không có gì." Tần Phi vỗ vỗ bàn tay Trịnh Duyệt, "Duyệt Duyệt, con lấy tờ đơn này ở đâu vậy?"

Trịnh Duyệt nói: "Là Tô Khả cho con. Cô ta để con mau rút khỏi người Tô Cẩm Niên, đừng làm trở ngại cô ta và Cẩm Niên ân ái." Nói xong, Trịnh Duyệt liếc mắt nhìn ba người nhà họ Hoàng kinh ngạc không thôi bên kia.

Ông nội Tô Cẩm Niên cũng nhú nhú mày, "Đưa tờ đơn cho bố xem một chút."

Sắc mặt bố mẹ nhà họ Hoàng cũng vô cùng khó coi, bố Hoàng lại nổi giận đùng đùng nói: "Hừ! Con trai ngoan của các người cũng có người phụ nữ rồi còn muốn tới liên lụy tới Nghê Thường của chúng tôi! Nghê Thường của chúng tôi là một cô gái hoa vàng nên làm không nổi mẹ ghê đâu!"

Hoàng Nghê Thường vội vàng trấn an bố mẹ cô ta: "Bố, mẹ, trước khi còn chưa biết rõ sự thật thì không thể phán đoán bừa được."

Tần Phi đưa tờ khai cho ông cụ, "Bố, cái này hẳn không phải là của Cẩm Niên chúng ta. Dù sao khoảng thời gian trước Cẩm Niên còn nói với con là hai người họ cũng không phải quan hệ nam nữ."

Về mặt ông cụ Tô nghiêm túc, nhìn tới nhìn lui tờ khai rất lâu, cuối cùng trực tiếp dùng ở chỗ sáu tuần, hơi suy tư cũng không biết là vui mừng hay là mất hứng: "Đứa nhỏ không phải của Cẩm Niên chúng ta."

Còn tưởng có thể ôm chặt trai rồi, kết quả là một cuộc vui hụt, chỉ là không phải đứa nhỏ của Cẩm Niên cũng tốt, nếu không sẽ không tiện ăn nói với nhà họ Hoàng bên này.

"Nói như thế nào vậy?" Bố Tô Cẩm Niên hỏi ông nội Tô Cẩm Niên.

Ông nội Tô Cẩm Niên nói: "Đứa nhỏ này mới sáu tuần cũng chính là hơn một tháng, mà khi đó Cẩm Niên chúng ta vẫn còn đang thi hành nhiệm vụ mà."

Người nhà họ Hoàng cũng thờ nhẹ ra, bố Hoàng nói với người nhà họ Tô, "Lúc này tôi quá kích động, ha ha, cụ ông và anh Tô tha lỗi."

"Không có sao, không có sao, nóng lòng cho con gái rệu, chúng tôi hiểu mà."

"Ha ha."

Thế là một đám người lớn lại bắt đầu trao đổi chuyện hồi này.

Trịnh Duyệt nhìn mọi người, trong lòng cười lạnh, nét mặt cũng đau khổ, "Bác à, thời gian không còn sớm nữa con về trước đây."

Tần Phi gật đầu, nhìn bóng lưng Trịnh Duyệt, thờ dài.

*

Trong lòng Tô Khả vô cùng tốt mà quay về trường, khi trở lại trường thì cô nhận được điện thoại của Doãn Lạc Hàm. Doãn Lạc Hàm cười híp mắt nói với cô, "Tô Khả, chị đã sắp xếp xong xuôi giúp em rồi. Một tuần sau đi cùng với chị nhé, chị tới đón em"

Vốn Tô Khả vẫn rất muốn đi nhưng bây giờ cô mang thai bảo bảo, đã hai tháng rưỡi rồi, vẫn đang là giai đoạn nguy hiểm mà, lần trước bác sĩ cũng nói cô đã động thai một lần, nếu như đi thực tập thì không biết có thể xảy ra chuyện gì không.

Nhưng Tô Khả lại nghĩ đến bệnh viện thực tập, còn là thực tập khoa nam, vậy cũng không có chuyện gì đặc biệt, vì vậy gật đầu đồng ý.

Sau đó Tô Khả lại gọi điện thoại cho mẹ của cô, nói ấp úng hồi lâu, còn mẹ Tô Khả hét lớn một tiếng: "Tô Khả, rốt cuộc con muốn nói cái gì!"

Tô Khả mới nói tin cô mang thai hai tháng rưỡi cho mẹ của cô, trong nháy mắt mẹ Tô Khả sợ tới mức ném di động xuống đất.

Thời gian qua thật dài, mẹ Tô Khả dùng di động gọi điện cho Tô Khả, xác nhận nhiều lần. Tô Khả có chút im lặng, rống to với mẹ Tô Khả: "Không sai, mẹ có cháu ngoại!"

Mẹ Tô Khả ỉu xiu gật đầu, "Mẹ chúng mày, mẹ tới đó chăm sóc con, con tự chăm sóc cháu ngoại thật tốt trước đi."

Mà dĩ nhiên ba bạn cùng phòng Tô Khả ở bên cạnh Tô Khả, mấy năm nay trong khi họ ở đây chung với Tô Khả nên cũng hiểu rõ mẹ Tô Khả là một nhân vật dũng mãnh, nhưng không ngờ dũng mãnh đến nước này.

Sau khi biết con gái bà mang thai thì sững sốt nửa ngày trời rồi chỉ nói “Chăm sóc tốt cháu ngoại, mẹ tới bên này chăm sóc con”? Mọi người trầm lặng một trận, nghĩ thầm: nếu mẹ mình có phần tiến bộ như vậy thì tốt rồi.

Đến ngày thứ ba thì Doãn Lạc Phong đến trường Tô Khả.

Tô Khả rất thích ăn cay cho nên theo bản năng Doãn Lạc Phong dẫn Tô Khả đến quán cá nấu cải chua bên cạnh trường. Chỉ là kể từ sau khi Tô Khả mang thai thì cô đã không thích ăn cay nữa, cho nên khi phát hiện Doãn Lạc Phong đưa cô tới quán cá nấu cải chua thì rất ỉu xiu.

Khi cá nấu cải chua đỏ đỏ được bung lên, Tô Khả ngửi mùi cá thì nôn mửa một trận.

Doãn Lạc Phong hoài nghi liếc nhìn Tô Khả, “Khả Khả, sao vậy?” Đây không phải là cá mà cô thích ăn nhất sao? Sao lại ói ra?

Thật vất vả Tô Khả mới đè xuống cảm giác nôn tới nỗi trong lòng, nhũu mày nói: “Tiểu Phong Phong, chúng ta đổi một quán khác đi?”

“Sao vậy?”

“Em... Em...” Tô Khả “em” nửa ngày, mặt đỏ lên, “Trước mắt em ăn không hết con cá này.”

“Ăn không hết?” Doãn Lạc Phong tiếp tục chớp mắt mấy cái.

Cảm giác buồn nôn lại tới, Tô Khả lại tiếp tục nôn, không ngừng nôn.

Một vị di lớn tuổi ăn cơm bên cạnh tốt bụng nói, “Ai ui, cậu trai nhỏ à, vợ mang thai nôn thành như vậy mà còn để cô ấy ăn cá. Mau đổi lại tiệm ăn đi, mùi tanh của cá á, phụ nữ có thai nghe là buồn nôn.”

Doãn Lạc Phong tròn mắt, nhìn về mặt Tô Khả đỏ rực, nhìn về mặt cô khó mà che giấu nụ cười, trái tim Doãn Lạc Phong nguội lạnh một trận. Nhìn Tô Khả còn đang nôn, Doãn Lạc Phong nuốt khó chịu vào lòng, kéo Tô Khả, về mặt lo lắng: “Tô Khả, chúng ta đổi một quán khác.”

Tô Khả gật đầu.

Di lớn tuổi khanh khách cười ra tiếng, “Lại rất xứng đôi.”

Doãn Lạc Phong và Tô Khả đi ra khỏi quán cá nấu cải chua, ăn ở một quán bình thường có những món ăn nhạt miệng hơn.

Doãn Lạc Phong nhìn Tô Khả ăn món chua cay không có hương vị bằng món cải trắng, trong lòng khó chịu một hồi, hồi lâu mới hỏi, “Của anh Cẩm Niên sao?”

Thật ra thì kẻ ngốc cũng biết đứa nhỏ này là của Tô Cẩm Niên.

Trong lòng Doãn Lạc Phong cười khổ một trận.

Tô Khả cười, “Ồ.”

“Bao lâu rồi?”

“Hai tháng rưỡi.” Tô Khả ngọt như mật trả lời Doãn Lạc Phong.

Doãn Lạc Phong gật đầu, trong lòng lăm lăm: hai tháng rưỡi, hai tháng rưỡi, cũng chính là ngày đó...

Nhìn ánh mắt long lanh của Tô Khả, trong lòng Doãn Lạc Phong đau đớn một hồi, “Muốn sinh đứa trẻ này sao?”

Tô Khả gật đầu, “Dĩ nhiên, em mong ngày này đến đã rất lâu rồi.”

Doãn Lạc Phong gật đầu, sau đó ngón tay gõ bàn, từng cái từng cái, anh biết Tô Khả và Tô Cẩm Niên đã nhận giấy kết hôn, nhưng nói trắng ra là bố mẹ Tô Cẩm Niên tương đối nhìn trúng môn đăng hộ đối, lúc trước lần đầu tiên Tô Khả đến nhà thì bọn họ đã nhìn ra. Cho nên nhất định không đồng ý hai người họ ở chung một chỗ. Mà gần đây cũng truyền ra tin tức Tô Cẩm Niên muốn đính hôn với Hoàng Nghệ Thương, rõ ràng bố mẹ Tô Cẩm Niên không biết hai người họ đã bí mật hành động.

Nếu như lúc này để bọn họ biết trong bụng Tô Khả có con của Tô Cẩm Niên, như vậy...

Nghĩ như vậy nên Doãn Lạc Phong nắm chặt quả đấm nhìn Tô Khả cúi đầu ăn vui vẻ, “Ồ, đứa trẻ sẽ khỏe mạnh sinh ra.”

Tô Khả ngẩng đầu lên, “Nói nhảm, cơ thể em tốt như vậy mà!”

Doãn Lạc Phong cười cười, “Ừ, anh làm cha nuôi đứa bé nhé.”

“OK!”

Doãn Lạc Phong cười hì hì, “Đúng rồi, chuyện này anh Cẩm Niên biết không?”

“Còn chưa có nói cho anh biết mà?” Tô Khả cười.

“Hả? Xem ra anh biết đứa trẻ này trước anh ấy.” Doãn Lạc Phong lại xuất hiện nụ cười yêu nghiệt.

“Ừ, anh biết trước anh ấy.” Tô Khả ăn cái trắng, rất nhanh đã hết cái trắng, Tô Khả nhìn chăm chăm Doãn Lạc Phong, “Tiểu Phong Phong, thêm một chén nữa, không thành vấn đề, hả?”

Doãn Lạc Phong không biết nói gì, “Em đã ăn ba bát to rồi!”

“Chỉ là cái trắng thôi mà!”

*

‘Trăm cay nghìn đắng’ chờ đến thứ bảy, chủ nhật, Tô Khả chờ đến tóc hoa râu luôn.

Khi thứ bảy đến, Tô Khả trực tiếp gọi điện thoại cho Tô Cẩm Niên tiếc là Tô Khả cũng không liên lạc được. Loại tình huống này làm cho Tô Khả cực kỳ khó chịu.

Tại sa lại không gọi được? Không cần nói với cô là Tô Cẩm Niên lại tham gia nhiệm vụ. Không phải tay anh mới bị thương sao?

Lòng Tô Khả như lửa đốt, đứng dậy định đến đơn vị xem một chút, lúc mới đi tới cổng trường thì mẹ Tô Khả liền gọi điện thoại tới.

“Mẹ?”

“Ai ui, vật nhỏ, mẹ ở tại cổng trường con, mau tới đây.” Trong nháy mắt giọng nói to của mẹ Tô Khả truyền đến.

Tô Khả xuống dưới, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy mẹ của cô đang đứng bên cạnh cột kiến trúc ở cổng trường, vì vậy cúp điện thoại, từ từ chạy đến chỗ mẹ Tô Khả.

Mẹ Tô Khả vẫn đang nghi ngờ tại sao Tô Khả lại bỗng chốc cúp điện thoại, quay đầu lại thì nhìn thấy Tô Khả đang chạy tới bà.

“Tiểu tử tông, con có chừng mực cho mẹ!” Mẹ Tô Khả cũng tiến lên, sau đó hai tay đỡ cơ thể Tô Khả.

Đúng lúc mấy sinh viên quay lại và mấy người đi đường nhìn thấy bộ dạng của mẹ con Tô Khả, không biết nói gì.

Tô Khả cười, “Ai ui, không có sao đâu mẹ, tốc độ mẹ thật nhanh đấy.”

“Nhanh còng lông á, cũng ba ngày rồi.” Mẹ Tô Khả đặc biệt trách móc một tiếng, mắt nhìn bụng Tô Khả, “Cháu ngoại của mẹ ở bên trong sao?”

“Dạ.”

“Ai ui, không tệ.” Mẹ Tô Khả cười hì hì nói, “A ha ha, mẹ thấy cháu ngoại của mẹ trước bố con. A ha ha!”

Tô Khả không biết nói gì, “Bố không đến sao?”

“Rút thân ra không có được, gần đây công việc vô cùng bận rộn. Hơn nữa, ông ấy tới làm gì.”

Tô Khả vô cùng thành thật nói, “Bố tới thì có thể nấu cơm cho con ăn.”

Mẹ Tô Khả chỉ đầu Tô Khả, “Đứa trẻ không có lương tâm, cưng chiều con quá.” Sau đó mẹ Tô Khả nhìn bốn phía, “Trường con không tệ lắm.”

“Lâu năm không sửa chữa, tốt chỗ nào?” Tô Khả lăm bằm.

“Con muốn đi đâu?” Bởi vì khi bà gọi điện thoại cho Tô Khả thì Tô Khả đang ở cửa chính cho nên mẹ Tô Khả mới hỏi cô.

“Dạ đi gặp con rể mẹ.”

“Đi nào, mẹ đi với con.”

“Mẹ, vậy mẹ tới đây rồi chúng ta nghỉ ngơi ở đâu?”

“Ừ, ngày hôm qua tôi nhờ người ở bên này giúp mẹ xem nhà một chút.” Mẹ Tô Khả gật đầu.

“Chúng ta lại không ở luôn mà?”

“Đứa ngốc! Không phải là con gả cho Cẩm Niên rồi sao! Sau này gây gổ với nó thì chẳng nhẽ khuya khoắt con còn bay trở về nhà mẹ đẻ, đương nhiên là mẹ muốn giúp con mua một cái nhà ở chỗ này để đến lúc đó cũng có chỗ có thể ở.”

Tô Khả ù xùi, “Mẹ, mẹ ở đây nguyên rủa con gái mẹ gây gổ với con rể hả.”

“Đứa ngốc, mỗi nhà đều có một quyển sách khó đọc, ân ái nữa cũng sẽ có cãi vã, ví dụ như mẹ và bố con. Bọn ta cũng là cãi nhau mà tới được.”

“Phốc-”

“Ừ, chúng ta đi gặp Cẩm Niên trước, sau đó xem phòng ốc.”

Mẹ Tô Khả vung tay lên dẫn Tô Khả đi, kết quả đi một nửa, “Đơn vị Cẩm Niên đi như thế nào?”

Tô Khả: “...”

*

Đến đơn vị, từ trong miệng bác bảo vệ mà biết được, quả nhiên là Tô Cẩm Niên lại làm nhiệm vụ rồi.

Tô Khả buồn bực một trận, cũng một tuần không gặp, sao anh lại nhận nhiệm vụ, còn không bàn bạc với cô một chút.

Mẹ Tô Khả nói: “Mẹ đã nói làm quân tẩu không tốt mà, bây giờ con xem đi, bị đau khổ rồi...”

Tô Khả bĩu môi.

Mẹ Tô Khả vỗ vỗ vai Tô Khả, “Ai ui, bộ dạng này của con nè, cẩn thận cháu ngoại của mẹ biến thành con khi con nhiều nếp nhăn đó!”

“Làm sao có thể chứ! Về ngoài của con và Tô Cẩm Niên ưu tú như vậy thì nhất định con sinh ra là đẹp nhất trên đời!”

“Về ngoài Tô Cẩm Niên ưu tú thì mẹ thừa nhận, con thì...”

“Mẹ!”

Khi hai người Tô Khả và mẹ Tô Khả rời khỏi đơn vị thì sau lưng của họ có một quân bóng người màu xanh biếc đang đứng nhìn chăm chăm vào họ, hồi lâu, trong lòng người đó hừ lạnh một tiếng rồi đi.

*

Tô Khả và mẹ Tô Khả xem nhà, người môi giới nói thật lâu, nước miếng văng tung tóe, Tô Khả và mẹ Tô Khả vẫn lắc đầu.

Nhà này, không phải là không có ánh mặt trời thì chính là tầng lầu quá cao, sau đó mẹ Tô Khả trực tiếp hỏi Tô Khả, “Chúng ta mua một biệt thự nhỏ đi?”

“Rất đắt đó!”

Mẹ Tô Khả nói: “Khi mẹ tới đây thì mẹ đã bàn với bố con rồi, nói thế nào thì gia thế nhà chồng con gả vào lớn như vậy. Chỉ là một biệt thự nhỏ, chỉ cần không cao hơn ba trăm ngàn thì mẹ cũng tính được.”

“Mẹ, mẹ thật có tiền, nếu không mẹ đem tiền cho con, đến lúc đó con đi thuê nhà?”

“Mẹ nó, cái tính keo kiệt của con học bố con mười phần mười!”

“Oa~ đây chính là tiền dưỡng lão của hai người mà.”

“Đây là của hồi môn của con, bọn mẹ có tiền dưỡng lão. Nói thế nào thì bố con còn có công ty nhỏ, lần này hợp tác cùng Tiểu Phong Phong cũng kiếm không ít.”

“Mẹ...” Tô Khả tựa vào mẹ, làm nũng một hồi.

“Ồ hay, cũng sắp làm mẹ người ta rồi vẫn buồn nôn như vậy.”

“Trong mắt mẹ thì trước sau gì con cũng là trẻ con mà.”

“Thật là da mặt dày không biết xấu hổ mà.” Mẹ Tô Khả chỉ lên đầu Tô Khả một cái.

Cuối cùng, nhà được chọn là một biệt thự nhỏ, coi như là gần trung tâm, giao thông ra vào cũng thuận tiện. Dĩ nhiên giá cả cũng rất khả quan, tốn của mẹ

con Tô Khả hai trăm chín mươi mấy ngàn.

Tô Khả nhìn giấy nhà, đau lòng một hồi, “Lừa bịp quá mà, nhỏ như vậy lại mắc như vậy!”

“Được lợi còn ra về!” Mẹ Tô Khả cười hì hì nói.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Cẩm Niên trở về

Biệt thự nhỏ đã trang hoàng tốt nhưng muốn thông thoáng khí cho nên mấy ngày nay mẹ Tô Khả đều ở khách sạn đối diện trường Tô Khả.

Tô Khả phải đi thực tập, dĩ nhiên là mẹ Tô Khả không đồng ý, dù sao cơ thể của cô còn chưa tới ba tháng. Không có cách nào, Tô Khả kiên trì vượt qua, cô chỉ có thể làm mẹ đồng ý.

Kết quả là Tô Khả đi thực tập ở bệnh viện không bao lâu thì mỗi ngày đều sẽ có bảy tám cuộc gọi liên tục của mẹ cô gọi tới. Từng cuộc điện thoại đều hỏi cô thân thể có thoải mái hay không, có cần xin nghỉ về nhà hay không, thế cho nên mấy đồng nghiệp cũng không nói gì với Tô Khả.

Khi nghe Tô Khả nói rất tốt thì mẹ Tô Khả mới thôi, sau đó tăng thêm đồ đặc ở biệt thự nhỏ của Tô Khả.

Tô Khả thực tập ở bệnh viện ngày thứ năm, Tô Khả nhận điện thoại của Tô Cẩm Niên, là dùng điện thoại công cộng gọi.

Tô Cẩm Niên nói, bây giờ anh đang ở tỉnh Y, khoảng thời gian trước nhận nhiệm vụ, đi quá gấp nên ngay cả điện thoại cũng không mang theo. Mà địa phương anh làm nhiệm vụ, điều kiện cuộc sống vô cùng tồi tệ, đừng nói là điện thoại, ngay cả ti vi trắng đen cũng là đồ vật hiếm lạ.

Anh còn nói, Tô Khả, anh nhớ em lắm.

Vốn là trong lòng Tô Khả nổi lên một chút khó chịu chỉ một câu "Tô Khả, anh nhớ em lắm" thì hoàn toàn biến mất.

Tô Khả nói, anh mau trở lại, em tặng anh một món quà, bảo đảm vui mừng.

Tô Cẩm Niên hỏi cô là cái gì, Tô Khả ngậm miệng không nói.

Sau đó hai người trò chuyện một hồi, chủ nhiệm khoa của Tô Khả đã tới rồi, ông nhìn thấy Tô Khả gọi điện thoại thì không nhận được nhủ mày, Tô Khả mới vội vàng nói tạm biệt với Tô Cẩm Niên.

Cuối cùng người chủ nhiệm thấy Tô Khả cúp điện thoại, "khụ khụ" hai tiếng, nói với Tô Khả: "Tô Khả à, cái người này mới tới năm ngày mà thời gian nghe điện thoại có phải quá mức thường xuyên hay không?"

Tô Khả cười ha ha, "Có chút, hắc hắc."

"Sau này chú ý một chút, ảnh hưởng không tốt." Chủ nhiệm thấy Tô Khả là "trẻ nhỏ dễ dạy" thì rất hài lòng.

Tô Khả gật đầu.

Đợi đến khi chủ nhiệm rời đi, hai bác sĩ khác trong phòng làm việc Tô Khả nói với Tô Khả: "Khả Khả, không có chuyện gì đâu, chủ nhiệm không có ở đây em tiếp tục gọi là được rồi."

Tô Khả cười nói: "Ngượng chết đi à."

Một người nói, "Không có sao, không phải gọi điện thoại thôi sao."

Hai người bác sĩ này đều đàn ông hai mươi bảy hai mươi tám tuổi độc thân. Một người gọi là Trương Trí, anh ấy có một đôi mắt hí, cười còn chưa cười đã làm cho người cảm giác là đang cười. Làn da của anh ấy cũng rất trắng sáng, khi làm việc thì mang mắt kiếng, đáng vẻ lịch sự, nhưng theo lời anh ấy nói thì anh ấy mang mắt kiếng vì đẹp. Theo lời của Lý Lộ, cũng chính là người bác sĩ khác nói thì anh ấy dùng để quyến rũ em gái nhỏ đó.

Mà Lý Lộ, dường như tướng mạo không đẹp mắt lắm, da hơi đen, còn có một cái mũi củ tỏi, miệng nhỏ dày, mặt chữ điền, đôi mắt lớn nhỏ phổ biến, nhưng là người rất trung hậu.

Dĩ nhiên bọn họ nói như vậy cũng có nguyên nhân.

Tổng cộng cả khoa nam khoa có mười hai bác sĩ nam, mà bác sĩ ở lâu ba thì tổng cộng có nhiều hơn sáu mươi người, trong hơn sáu mươi bác sĩ đó chỉ có bốn bác sĩ nữ, còn lại tất cả đều là bác sĩ nam. Trong số bác sĩ nam đó có hơn ba mươi là đàn ông trẻ tuổi độc thân. Mà trong bốn bác sĩ nữ thì có hai bác sĩ nữ là bậc thím rồi, một bác sĩ nữ khác cũng có bạn trai, chỉ có Tô Khả là em gái độc thân thôi. Quan trọng nhất là đáng đáp của cô còn vô cùng xinh đẹp mềm mại như nước nũ.

Cho nên ở thời đại ‘sói nhiều thịt ít’, Tô Khả là nhất lâu ba này, trong mắt tất cả bác sĩ nam độc thân cũng toát ra ánh sáng xanh.

Cuối cùng, Tô Khả ở phòng làm việc của bọn anh.

Cho dù như thế thì buổi trưa mỗi ngày đều có một nhóm người đến đây "làm phiền" Tô Khả. Vì đề phòng bác sĩ thực tập tốt nhất này bị người của những khoa khác bắt cóc nên bọn họ tự nhiên muốn đối đãi với Tô Khả thật tốt.

Đúng lúc này thì lại có bệnh nhân cầm đơn đăng ký đi vào. Bệnh nhân kia há hốc mồm, vô cùng xấu hổ nói, "Tôi là tới xem tới xem tuyến tiền liệt ."

Trong nháy mắt bác sĩ Lý đứng lên, Tô Khả cũng vô cùng tự giác theo sát bác sĩ Lý.

Lúc bệnh nhân kia nhìn thấy Tô Khả đi vào thì "vù ——" đứng dậy, mặt sung huyết đỏ bừng, "Sao cô gái này đi vào!"

Bác sĩ gạt đầu một cái, "Khả Khả, đi ra ngoài đi, ở đây có một mình anh là được rồi."

"Em tới thực tập mà." Cô tới đây năm ngày rồi mà mỗi lần đi vào đều bị hai người bác sĩ này đuổi ra, chính là bọn họ không để cho cô khám cho bệnh nhân.

"Anh biết rõ là em tới thực tập, nhưng mà anh lại thấy kiến thức lý thuyết của em cũng rất tốt, năng lực thực hành cũng sẽ không kém đến nỗi nào đâu. Cho nên em đi ra ngoài đi, nhìn thứ này nhiều coi chừng đau mắt hột."

Tô Khả: "."

Bởi vì bệnh nhân cực kỳ không phối hợp với bác sĩ Lý, liều mạng không đồng ý, lần này Tô Khả đi vào lại tuyên bố thất bại. Lúc đi ra ngoài, Tô Khả nhin không được nên lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Doãn Lạc Hàm.

Doãn Lạc Hàm nhận điện thoại.

"Chị Hàm."

"Làm sao vậy, Khả Khả?"

"Mẹ nó, đã năm ngày, đến bây giờ em cũng không thấy qua một chú chim nhỏ, chị đặc biệt để cho em lẫn vào khoa nam khoa gì vậy!"

"Chà, đừng nói nữa, già này cũng không khá hơn chút nào, nhìn tất cả cúc hoa đều của nữ nhân, mẹ nó mẹ kiếp! Hai ta thật là ‘đồng bệnh tương liên’ mà!" (đồng bệnh tương liên: cùng hoàn cảnh nên dễ thông cảm)

"Đây cũng không phải chỗ chị tìm sao." Tô Khả bĩu môi, mô phật ạ, ban đầu dù là chỗ trường giới thiệu, bác sĩ trong bệnh viện cũng sẽ để bọn họ nhìn chim nhỏ một chút. Nhưng mà đằng này.

"Aiya, sai lầm" Doãn Lạc Hàm nói: "Em chờ chị đi, chị tới phát tiết với em."

"Được."

Cúp điện thoại không bao lâu thì đại người đẹp Doãn Lạc Hàm hùng hổ đi tới, mà đôi mắt ngây ngô của bác sĩ Trương bên cạnh cái mép vàng lại sáng lên, "Bác sĩ Doãn đã tới." (cái mép vàng này chắc là mép của cái bàn màu vàng đấy)

Doãn Lạc Hàm gạt đầu, sau đó kéo Tô Khả qua một bên, lại lấy từ trong túi ra một bọc hạt dưa, lấy một thùng rác, một cái ghế ngồi bên cạnh Tô Khả, "Đến đây đi, hai ta cùng phát tiết về cái bệnh viện lừa bịp này."

Tô Khả nhìn nhìn xung quanh, "Dạ, cho em một ít hạt dưa, hai ta cùng phát tiết."

Doãn Lạc Hàm nói: "Em biết chị xem bao nhiêu cúc hoa của phụ nữ không?"

"Không biết."

"Mỗi ngày giao cho chị nhìn hai mươi cúc hoa phụ nữ trở lên, chị sắp hỏng mắt rồi, chị chỉ muốn nhìn của đàn ông mà thôi."

"Hình dáng cúc hoa trên đời đều như nhau, chị cũng đừng xoắn xuýt, em mới buồn rầu đây, đủ loại ‘chim’, hứng thú lớn nhất trong cuộc đời em chính là các loại ‘chim’, đặc biệt chodến nay một con em cũng không thấy qua!"

"Dắt lừa thuê thật là đau khổ" Nước mắt Doãn Lạc Hàm rờn rờn. "Chị đặc biệt là hoàn toàn bởi vì mẹ chị nói với viện trưởng để chủ nhiệm của chị có chừng mực một chút, không được chữa bệnh cho đàn ông!"

"Em là vì bệnh nhân, vì bệnh nhân mà!" Tô Khả tức giận, "Cũng đến khám bệnh mà còn xấu hổ ngượng ngịu, không giống đàn ông chút nào, khó trách bọn họ lại bị bệnh!"

"Chị thấy vì bọn họ cảm thấy ‘anh em’ họ quá nhỏ nên ở trước mặt phụ nữ sẽ mất thể diện."

"A, em hoàn toàn cảm thấy thứ này ở trước mặt đàn ông còn mất thể diện hơn đây."

Bộ dáng hai người nói nhỏ lại đặc biệt nói rất to, làm cho Trương Trí bên kia tròn tròn mắt.

Hai người đẹp này đã xác định là người trái đất sao?

*

Tô Cẩm Niên trở về, chuyện đầu tiên làm chính là đến trường Tô Khả tìm Tô Khả. Vốn là anh muốn cho Tô Khả một niềm vui vì ngạc nhiên, nhưng lúc anh gọi tới điện thoại Tô Khả đề cô đi từ trường ra thì Tô Khả mới ỉu xiu nói, cô đang ở bệnh viện thực tập.

Tô Cẩm Niên cũng ỉu xiu, sớm biết thì ban đầu hỏi cô có ở trường hay không trước, lại lãng phí một chút thời gian gặp cô. Tô Cẩm Niên hỏi Tô Khả địa chỉ rồi lái xe qua bệnh viện quân khu.

Khi Tô Khả nhận điện thoại của Tô Cẩm Niên thì trong đầu mừng rỡ một trận, Cẩm Niên của cô đến đây!

Hai người Trương Trí và Lý Lộ có chút nghi ngờ, "Em gái Khả Khả, chuyện gì mà vui vẻ như thế?"

Về mặt Tô Khả ngọt ngào thẹn thùng làm cho hai người nhìn nhau, trong lòng gào thét: không thể nào!

"Ông. Bạn trai em tới." Tô Khả muốn nói là ông xã, nhưng thấy quan hệ của cô và Tô Cẩm Niên còn chưa sáng tỏ thì hơi giấu diếm.

Trương Trí và Lý Lộ gạt đầu một cái, tiểu nhân trong lòng không ngừng lăn lộn trên đất: vì sao vậy, vì sao, bọn họ cũng gần lâu đài nước định ra tay thì hoa tươi nói cho bọn họ biết cô đã có chủ. (tiểu nhân: ý chỉ người bí ối; lâu đài nước: chuẩn bị nước tưới hoa Khả Khả, ai dè bị anh Niên tưới trước)

Tô Khả một chút suy nghĩ cũng không có, thỉnh thoảng nhìn ra cửa, đợi chờ tin tức gì đó.

Kết quả là hai bệnh nhân liên tục đi vào, mỗi một lần Tô Khả đều là đứng mạnh lên, về mặt mừng rỡ nên làm cho hai bệnh nhân sợ đến sắc mặt tái nhợt, Tô Khả không nói gì cả.

Đồng hồ treo tường tích tắc trôi qua, phòng làm việc cũng không có bệnh nhân, hai người Trương Trí và Lý Lộ đang cúi đầu sửa lại hồ sơ bệnh lý. Cả phòng làm việc yên tĩnh, một mình Tô Khả ngồi ở chỗ của cô, nôn nóng trong lòng.

Rốt cuộc thì cửa phòng làm việc mở ra.

Tô Khả quay đầu lại, cuối cùng lần này không làm cho cô thất vọng.

Bốn mắt nhìn nhau, dường như vĩnh hằng.

Tô Cẩm Niên mặc một bộ quần áo nhân nhả màu trắng, khỏe miệng có một nụ cười nhân nhật, giống như phong cảnh đẹp nhất, làm người khác chú ý.

Tô Khả cười, kích động bay nhào qua.

Tô Cẩm Niên cũng vươn cánh tay ôm lấy Tô Khả.

Tô Khả nằm trong ngực Tô Cẩm Niên, ngửi mùi thơm mát mẽ đặc biệt trên người anh, nỉ non: "Cuối cùng anh đã trở lại."

"Ừ." Tô Cẩm Niên sờ đầu cô.

Tô Khả ôm Tô Cẩm Niên thật chặt, hoàn toàn không để ý đến hai bóng đèn siêu lớn. Nhưng Tô Cẩm Niên chú ý tới, lúc này hai đồng nghiệp của Tô Khả đang vô cùng giật mình nhìn anh và Tô Khả, thậm chí có một ánh mắt mang theo một chút ghen tỵ nhân nhật.

Khuôn mặt Tô Cẩm Niên hơi đỏ lên, "Kẹo mè xúng, ôm chồng em thử không được nè."

Lúc này Tô Khả mới ngẩng đầu lên, nhìn Tô Cẩm Niên gió bụi mặt mũi mà đến, "Vừa trở về sao?"

Tô Cẩm Niên gạt đầu, "Em nói cho anh quà tặng vui mừng đâu?"

Tô Khả kéo tay Tô Cẩm Niên, "Chúng ta ra ngoài nói."

Tô Cẩm Niên gật đầu.

Khi Tô Khả và Tô Cẩm Niên đi ra, bác sĩ nam qua lại thấy tình cảnh này thì trong nháy mắt những quả tim vỡ thành từng mảnh từng mảnh.

Này, hoa có chủ rồi sao?

Đội hai người đến một vườn hoa tương đối rộng rãi của bệnh viện thì Tô Khả kéo Tô Cẩm Niên ngồi lên băng đá.

Tô Khả dựa vào Tô Cẩm Niên, cười hì hì nói, "Anh nhắm mắt lại."

Tô Cẩm Niên nghe vậy thì làm theo.

Tô Khả kéo tay Tô Cẩm Niên qua, đặt trên bụng của cô, "Chúng ta có bảo bảo."

Cả cơ thể Tô Cẩm Niên cũng run lên một cái, sau đó anh mở mắt, nhìn chăm chăm bụng Tô Khả, "Có bảo bảo?"

Tô Khả dùng sức gật đầu, "Dạ, chúng ta sắp làm bố mẹ rồi!"

Hai mắt Tô Cẩm Niên thoáng qua một chút vui sướng, thế nhưng thay vào đó là chân mày anh nhíu lại thật sâu, không lên tiếng hỏi lâu.

Tô Khả nhìn thấy Tô Cẩm Niên đột nhiên im lặng thì có chút ngơ ngác không biết làm sao, "Sao vậy?"

"Khả Khả, đứa nhỏ, không thể giữ!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Tin đính hôn

Tô Khả có chút sững sờ nhìn Tô Cẩm Niên, miệng há to, "Cẩm Niên, em vừa." Là nghe nhầm, hẳn là nghe nhầm. Bọn họ yêu nhau, đã kết hôn, sao anh có thể không cần đứa con của bọn họ chứ? Cho nên vừa rồi nhất định là cô nghe lầm.

"Khả Khả, chúng ta không thể giữ đứa con này." Tô Cẩm Niên vẫn trầm giọng như cũ, không nhìn được cúi đầu xuống, ánh mắt dần dần dừng ở bụng bằng phẳng của Tô Khả, tay cũng không tự chủ muốn vuốt bụng Tô Khả.

"Ba ——" Bỗng nhiên Tô Khả gạt tay anh ra, đôi mắt đầy tức giận.

"Khả Khả."

"Tô Cẩm Niên, nói cho em biết đó là nói dối đi!" Tô Khả nhìn chăm chăm Tô Cẩm Niên, giống như là muốn nhìn ra cái gì đó từ trên mặt anh. Cô không tin Tô Cẩm Niên tàn nhẫn như vậy, không cần đứa con của bọn họ.

Tô Cẩm Niên đứng dậy, "Khả Khả, anh không nói đùa."

Tô Khả lặng lẽ nhìn Tô Cẩm Niên, giống như muốn gào to với Tô Cẩm Niên, "Như vậy thì anh thu lời anh vừa nói về cho em!"

"Tô Khả" Tô Cẩm Niên nhìn Tô Khả hơi mất khống chế, hai tay ổn định thân thể của cô, trầm giọng nói, "Anh cũng yêu đứa nhỏ vậy, nhưng bây giờ không phải lúc, em biết không?"

"Em mặc kệ, em mặc kệ!" Tô Khả tránh khỏi kim tay của Tô Cẩm Niên, lui về sau hai bước, dùng ánh mắt vô cùng xa lạ nhìn Tô Cẩm Niên, "Cái gì không phải lúc, bây giờ chính là lúc. Em cho anh biết, chắc chắn em sẽ sinh đứa nhỏ này, anh lại nói với em là không cần đứa nhỏ, vậy anh chính là kẻ địch của em và con!"

"Tô Khả!" Tô Cẩm Niên cũng lớn tiếng, "Em có biết mình mấy tuổi hay không?"

"Vậy thì sao! Nhiều người học đại học cũng sinh con đó, có người không học đại học, tuổi còn nhỏ hơn em, con cũng đầy ra đó! Cho nên không liên quan gì đến tuổi của em!"

"Tô Khả, đừng tùy hứng!" Tô Cẩm Niên trầm giọng, "Một đứa nhỏ sinh ra cũng không phải em muốn sinh là có thể lập tức sinh ra được. Chúng ta phải chuẩn bị cho nó mọi thứ tốt nhất, em có biết không? Ít nhất là lúc em mang thai thì anh cũng bên cạnh em, nhưng mà bây giờ anh còn rất nhiều nhiệm vụ, em mang thai mà anh cũng không ở bên cạnh em, Khả Khả, em sẽ không chịu nổi. Huống chi bây giờ chúng ta còn trẻ, cũng không đủ điều kiện ổn định để nuôi con của chúng ta——"

"Anh im miệng! Em không muốn nghe, không muốn nghe!" Tô Khả che lỗ tai của mình lại, "Những thứ đó so với sinh mệnh của con em thì tính là gì! Tính là gì chứ!"

"Khả Khả ——"

"Đừng gọi em là ‘Khả Khả’! Tô Cẩm Niên, anh lấy những lời không cần con về đi, nếu không em sẽ không tha thứ cho anh." Hốc mắt Tô Khả đầy nước mắt.

Tô Cẩm Niên có chút thất bại, bây giờ anh và Tô Khả vốn không thích hợp có con. Thời gian một tháng, anh chủ yếu đều ở đơn vị, tuyệt nhiên không chăm sóc cô tới nơi tới chốn được, mà cô vẫn còn học đại học, cô không quan tâm mấy lời đồn đại nhưng anh quan tâm.

Người nhà của anh vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận Tô Khả, nếu như vì đứa bé mà Tô Khả khiến người nhà anh đón nhận cô thì anh tin nhất định mẹ anh sẽ gây khó khăn cho Tô Khả bằng mọi cách. Với lòng dạ đơn thuần của Tô Khả sao có thể là đối thủ của mẹ anh.

Bây giờ Tô Cẩm Niên có chút hối hận vì ban đầu muốn cô.

"Khả Khả."

Tô Khả nhìn sắc mặt nặng nề của Tô Cẩm Niên, "Tô Cẩm Niên, anh lấy lại lời đó, lấy lại đi! Cẩm Niên, lấy lời nói lại." Giọng nói của cô từ từ mang theo một chút van xin, mắt nhìn Tô Cẩm Niên đầy mong mỏi. Một tiếng lại một tiếng làm Tô Cẩm Niên run rẩy không ngừng.

"Cẩm Niên, lấy lại đi, anh nói cho em biết anh muốn con." Cả gương mặt quả lê xinh đẹp của Tô Khả như mưa rơi, âm thanh rung động lòng người.

Rất lâu sau đó, Tô Cẩm Niên nhìn mấy cành cây lay động ở bốn phía, "Được."

Anh thỏa hiệp. Anh thực sự chỉ có thể thỏa hiệp, nghe giọng nói cầu xin yếu ớt của cô như vậy thì anh bị đánh bại rồi.

"Chúng ta sinh con ra."

Tô Khả cười, trong nháy mắt nhào vào ngực Tô Cẩm Niên, "Em cũng biết anh tốt nhất."

Tô Cẩm Niên thở dài, sờ tóc Tô Khả, trong lòng cũng rất nặng nề. Muốn ngã bài với bố mẹ trong nhà sớm hơn, mặc dù vẫn chưa hoàn toàn chuẩn bị xong, nhưng vì Khả Khả và con, nhất định anh phải nghênh đón trước.

Tô Khả tựa vào ngực Tô Cẩm Niên, cô có thể cảm nhận được mâu thuẫn trong lòng anh, nhưng cô hết cách rồi, cô không đành lòng phá bỏ bảo bảo nhỏ trong bụng. Bởi vì đó là con của cô và anh.

Cho nên trên thế giới này, ai cũng không được làm tổn thương con của cô!

*

Tô Cẩm Niên về đến nhà thì chính là thấy Hoàng Nghệ Thường đứng ở cửa nhà anh, trông như bà chủ, nói với anh, "Anh đã về rồi."

Ngay cả nhìn Tô Cẩm Niên cũng không nhìn cô ta một cái, tránh qua cô ta đi vào trong nhà của anh.

Hoàng Nghệ Thường nhìn bóng lưng của Tô Cẩm Niên, hai tay nắm chặt thành quyền, sắc mặt u ám: Tô Khả!

Tô Cẩm Niên rộng rãi xoay người lại, trong nháy mắt sắc mặt u ám của Hoàng Nghệ Thường bị Tô Cẩm Niên bắt được, Tô Cẩm Niên giống như chế giễu mà nhìn Hoàng Nghệ Thường: "Tôi khuyên cô đừng uống phí tâm tư."

Hoàng Nghệ Thường cười, nhưng mặt lại cứng đờ, "Tô Cẩm Niên, không thể thuận theo anh rồi."

Tô Cẩm Niên cười lạnh lùng, "Vậy sao?" Nói xong, sải bước vào nhà anh.

Hoàng Nghệ Thường nhìn bóng lưng Tô Cẩm Niên, trong lòng cười lạnh: Tô Cẩm Niên, át chủ bài của anh là đứa nhỏ trong bụng Tô Khả sao? Ha ha. . . . Lá bài này có ích không?

Đối với đứa nhỏ trong bụng Tô Khả, mặc dù người nhà Tô Cẩm Niên tin tưởng là đứa nhỏ này không phải Tô Cẩm Niên. Nhưng cô ta tuyệt đối tin tưởng đứa nhỏ này là của Tô Cẩm Niên. Thứ nhất người bảo vệ ở trường quân đội nói về "Tình yêu" cứng cỏi của hai người bọn họ, thứ hai sau khi cô ta điều tra Tô Khả chính là người cân não nhào vào người Tô Cẩm Niên, vậy sẽ có thai con của người khác sao? Không thể nào!

Về phần tờ xét nghiệm kia thì chỉ ở vấn đề thời gian, không phải là tình tiết cầu huyết vô cùng cũ sao, Trịnh Duyệt chỉ cần mua chuộc một bác sĩ là có thể lấy được tờ xét nghiệm giả thôi. Mà Trịnh Duyệt làm như vậy đơn giản là muốn chia rẽ hai người họ trước mặt bố mẹ Tô Cẩm Niên.

Cô ta cũng không vạch trần, dù sao ‘kẻ thù của kẻ thù là bạn bè của ta’, trước hết tạm thời để bố mẹ Tô Cẩm Niên cho rằng đứa nhỏ này không phải của Tô Cẩm Niên, để hôn sự của hai người họ định xong mới được. Sau đó chính là bắt đầu trừ bỏ đứa nhỏ của Tô Khả, còn người nào trừ đi ư? Ha ha, cô ta tin Trịnh Duyệt sẽ không ngu để mặc Tô Khả sinh con ra.

Cô ta, ‘nghe cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi’, là được rồi.

*

Trịnh Duyệt ở nhà, uống nước trái cây mà má Trương mới ép ra, lúc này bố mẹ cô ta đang thảo luận bên kia, nói là Tô Cẩm Niên trở về, khoe miệng Trịnh Duyệt nổi lên một nụ cười lạnh lùng.

Vớ kịch hay ‘khuê chiêng gõ trống’, bắt đầu trình diễn rồi.

Sau đó, cô ta móc tờ xét nghiệm có ghi sáu tuần phía trên ra, khoe miệng liên tục cười lạnh.

"Duyệt Duyệt, con đang xem cái gì đó?" Ông nội Trịnh Duyệt nhìn cháu gái ông đột nhiên cười kỳ dị, không nhịn được lên tiếng hỏi thăm.

"Không có gì, con lên lầu trước đây ông nội." Nói xong, Trịnh Duyệt liền đi lên lầu, nhưng trong lòng lại cười to không ngớt.

Tờ xét nghiệm ơi tờ xét nghiệm, đúng là mày giúp cho tao không ít đấy.

Mặc kệ đứa nhỏ này của Cẩm Niên thật hay không phải của Cẩm Niên thì dù sao người nhà họ Tô đã tin tưởng đứa nhỏ này không phải của Cẩm Niên, hơn nữa kết thân cùng nhà họ Hoàng, cho nên dù đứa nhỏ này thật là của Cẩm Niên thì bọn họ cũng sẽ không muốn đứa bé này.

Ai bảo bọn họ đã đồng ý để Tô Cẩm Niên và Hoàng Nghê Thường đính hôn chứ? Bọn họ tuyệt đối sẽ không để bữa tiệc đính hôn này xuất hiện một chút sai lầm nào.

Nhưng có thể sao?

Ha ha, cho nên chắc chắn bữa tiệc đính hôn này không tiến hành được.

Bởi vì Cẩm Niên, nhất định là anh hiểu rõ đứa nhỏ này là của anh cho nên anh sẽ không đồng ý kết thân với nhà họ Hoàng, hơn nữa phản kháng mạnh mẽ, mà chắc chắn là bố mẹ Tô Cẩm Niên không hy vọng sự nghiệp họ khổ tâm gây dựng hóa thành tro bụi.

Theo như hiểu biết của cô ta với Tần Phi thì nhất định lúc này Tần Phi sẽ đối phó với đứa nhỏ của Tô Khả, dù cho đó là cháu của bà thật thì bà cũng quyết không cho phép Tô Khả sinh ra!

Mà dĩ nhiên là Tô Cẩm Niên căm ghét người nhà họ Hoàng, kết thân ư? Đừng có nằm mơ! Cho nên nói, khẳng định chuyện nhà họ Tô kết thân cùng nhà họ Hoàng sẽ tan vỡ. Quan hệ hai nhà Tô và Hoàng sẽ sút mẻ tình cảm.

Nhất định bọn họ sẽ đem tất cả nguyên do và sai lầm quy lên người của Tô Khả, đến lúc đó chắc chắn nửa bước Tô Khả cũng khó đi. Tần Phi lại oán hận Tô Khả thấy rõ, hận không thể giết cô đi.

Cuối cùng, cuối cùng Tô Cẩm Niên không phải là của cô ta sao?

Ha ha ha ha! Tô Khả, Hoàng Nghê Thường, các người đầu đi, tôi ngồi thu ‘ngư ông đắc lợi’, Cẩm Niên là của tôi, là của tôi! Ai cũng không giành được!

Ừm, đúng rồi, ngộ nhờ Tô Khả trốn đi, đứa nhỏ không bị mất thì làm thế nào? Vừa nghĩ lại, cô ta lại cười, đến lúc đó cô ta trợ giúp một chút, không phải rất tốt sao?

*

Tô Cẩm Niên vào nhà thì nhìn thấy bố mẹ của anh và ông nội cũng ngồi trong phòng khách, một người nhìn tờ báo, một nhìn ngẩn người ra, một người còn lại thì ngồi ở chỗ đó, nhìn như vậy hẳn là vừa rồi đang nói chuyện cùng Hoàng Nghê Thường, mà sau khi Hoàng Nghê Thường nghe âm thanh xe của anh thì chạy đến bên đó đón anh.

"Về rồi à?" Ông nội Tô Cẩm Niên hỏi Tô Cẩm Niên trước tiên, "Không có xảy ra sự cố lớn gì chứ?"

Tô Cẩm Niên gật đầu.

Bố Tô Cẩm Niên liếc mắt nhìn Tô Khả, "Trở về thì ăn cơm đi."

Tô Cẩm Niên gật đầu.

Lúc này, Hoàng Nghê Thường cũng vào nhà lần nữa, Tần Phi cười hí hóp nói, "Cẩm Niên, thứ bảy là một ngày tốt lành, chúng ta đã quyết định rồi, vào lúc đó để con đính hôn cùng Nghê Thường."

Tô Cẩm Niên cười lạnh, "Mẹ, trời còn chưa tối."

Trong nháy mắt mặt Tần Phi trắng bệch.

Ông nội Tô Cẩm Niên quát lạnh một tiếng: "Cẩm Niên, sao nói chuyện với mẹ như vậy!"

"Đúng rồi, ông nội, bố, mẹ, nói cho mọi người biết một chuyện vui, con sắp làm bố rồi."

"."

"."

"."

Mọi người hết sức kinh hãi, vốn là Hoàng Nghệ Thường còn treo nụ cười trên mặt đã chuyển thành cứng đờ, nhưng trong lòng thì lạnh lùng chế giễu: tới thật nhanh!

Sắc mặt Tần Phi u ám: "Tô Cẩm Niên, con ở đây nói bậy bạ cái gì vậy!"

Tô Cẩm Niên thân nhiên liếc mắt nhìn mẹ của anh, "Mẹ không có nghe lầm, con có con rồi."

Ngược lại Tần Phi nói thẳng, "A, con đang nói Tô Khả sao?"

"Mẹ biết thì con cũng không nói nhiều." Anh chỉ thông báo cho bọn họ mà thôi.

Lúc này vẻ mặt Hoàng Nghệ Thường như là tũn thân, hai mắt đầy nước mắt, rất xúc động, giọng nói nhàn nhạt của cô ta cũng biến thành uất ức, "Bác gái, con về trước đây."

Tần Phi đứng dậy vỗ vỗ tay Hoàng Nghệ Thường, "Nghê Thường, bác sẽ làm chủ cho con."

Khỏe môi Tô Cẩm Niên nâng lên, lạnh lùng giễu, "Lại mẹ con tình thâm."

Ông nội Tô Cẩm Niên nói: "Cẩm Niên à, con bị Tô Khả này lừa rồi."

Tô Cẩm Niên nhú mày, "Ông nội!"

"Con còn nhớ hai tháng trước con đang làm nhiệm vụ không." Ông nội Tô Cẩm Niên trầm giọng nói, sau đó lấy một tờ xét nghiệm ra, "Trên này viết thời gian của bào thai là sáu tuần, theo như bây giờ thì cũng hơn bảy tuần thôi, nhưng con tính ngày đi, ngày thụ thai đó con và Tô Khả cũng không có ở chung một chỗ mà."

"Tờ khai này ở đâu mà mọi người có được?" Tô Cẩm Niên nhanh nhẹn liếc mắt nhìn, cười lạnh, chuyện giữa anh và Tô Khả là minh bạch rõ ràng, đứa nhỏ trong bụng Tô Khả không phải của anh thì còn có thể của ai?

Cho nên anh vừa nhìn tờ khai cũng biết là có người muốn vu oan cho Tô Khả, chỉ có điều thủ đoạn thật là thấp kém.

Nghĩ như vậy, Tô Cẩm Niên đưa mắt nhìn Hoàng Nghệ Thường.

Hoàng Nghệ Thường giận tím mặt: "Tô Cẩm Niên, anh nhìn em làm gì!"

Tần Phi cũng giận, "Sao, con còn tưởng là Nghê Thường nghĩ oan cho người phụ nữ Tô Khả kia sao? Nói cho con biết, tờ khai này là mẹ lấy được từ chỗ của bác sĩ, con muốn giải thích cái gì nữa? !"

Tô Cẩm Niên cười lạnh, "Vậy sao?"

"Đuờ rồi!" Ông nội Tô Cẩm Niên quát lạnh một tiếng, "Tần Phi, con cũng có đáng làm mẹ cho bố! Tờ khai này là con bé Duyệt Duyệt không cẩn thận làm rơi trên đất, bị chúng ta thấy được."

Trịnh Duyệt?

Tô Cẩm Niên nhướn mày, trong lòng cười lạnh: tốt lắm!

"Mặc kệ mọi người có tin hay không, đứa nhỏ là của con! Ông nội, con mệt rồi nên lên lầu nghỉ trước."

Tần Phi nhìn chằm chằm bóng lưng Tô Cẩm Niên, sau đó nhìn chồng vẫn chỉ lo đọc báo, tức giận, "Tô Sĩ Minh, ông nhìn con trai của ông một chút đi!"

"Bố tôi còn ở đây, bà hô to gọi nhỏ tôi làm gì!" Bố Tô Cẩm Niên cũng là thờ ơ quát lớn.

Ông nội Tô Cẩm Niên gõ một gậy xuống, "Mỗi người đều hô to gọi nhỏ, làm như lão già tôi chết rồi vậy hả?"

Trong nháy mắt Tần Phi và bố Tô Cẩm Niên cúi đầu xuống.

Hoàng Nghệ Thường nói: "Ông à, ông đừng tức giận. Nếu như Cẩm Niên. Cẩm Niên thật sự không muốn đính hôn, không quan trọng, con sẽ nói với người lớn trong nhà."

Bộ dạng kia, vẻ mặt kia, quả thật làm cho người ta rủ lòng thương.

Tần Phi vỗ vỗ cánh tay Hoàng Nghê Thường, "Bác đã quyết định, buổi lễ đính hôn của con cũng sẽ không hủy bỏ! Yên tâm, nhất định chúng ta sẽ nỗ lực nỗ lực cưới con vào cửa."

Bố Tô Cẩm Niên cũng tỏ thái độ, "Đúng vậy, Nghê Thường, con yên tâm."

"Nhưng Cẩm Niên có con" Miệng Nghê Thường mím chặt, bộ dạng uất ức, "Đứa nhỏ không thể không có bố mẹ. Mặc dù. Mặc dù con cũng thật thích Cẩm Niên, nhưng mà. Con không thể để cho đứa bé của bọn họ lớn lên ở."

"Không sao, đến lúc Tô Khả sinh, chúng tôi giành quyền nuôi con vào tay, tới lúc đó con làm mẹ của đứa nhỏ này." Bố Tô Cẩm Niên không chút suy nghĩ liền tỏ thái độ với Hoàng Nghê Thường.

Mẹ Tô Cẩm Niên, Tần Phi liếc bố Tô Cẩm Niên một cái, "Ông nói bậy bạ cái gì đó! Sao Nghê Thường của chúng ta có thể làm mẹ ghê!"

Ông nội Tô Cẩm Niên nhú mày, "Tần Phi, con là có ý gì!"

"Bố, Cẩm Niên bị tiểu hồ ly tinh."

"Im miệng, sao con nói chuyện như vậy? Nói khó nghe như vậy!" Ông nội Tô Cẩm Niên quát lớn.

"Bố!" Tần Phi khó thở một hồi, biết tính tình bố chồng của bà như con lừa vậy, sau đó thay đổi thái độ nói: "Từ khi Cẩm Niên cùng Tô Khả ở chung một chỗ thì cả người thay đổi rồi, cãi lại, không có lễ phép, học mọi cái xấu!"

"Nói bậy bạ, sao con có thể bôi nhọ cháu của bố như vậy!"

"Bố, nó cũng là con của con, con mang thai mười tháng mà sinh ra đấy!"

"Con biết là tốt rồi!" Ông nội Tô Cẩm Niên quát lạnh.

"Tóm lại sau khi ở chung với Tô Khả thì cả người Cẩm Niên cũng thay đổi, không nghe lời đủ thứ! Bây giờ còn đột nhiên nói với chúng ta, nó và Tô Khả có con! Ông nhìn đi, giống bộ dáng gì! Hơn nữa, chúng tôi đều biết rõ ràng Tô Khả đang lừa gạt Cẩm Niên, rõ ràng không phải con của Cẩm Niên, cứ thế mà đội cái nón xanh lên đầu nó, nó còn cam tâm tình nguyện, thậm chí không vâng lời người lớn!" (nón xanh ý chỉ bị cảm sùng)

"Nói đi, rốt cuộc bà muốn nói cái gì, lái nhái phiền chết rồi!" Bố Tô Cẩm Niên thờ ơ nhìn Tần Phi.

Mặt Tần Phi trắng bệch, "Tô Sĩ Minh!"

Hoàng Nghê Thường nhìn hai vợ chồng, trong lòng cười lạnh, quyết định tiếp tục thêm một chút lửa, "Bác gái. Cẩm Niên nói đứa nhỏ là của anh, vậy thì sẽ không sai."

"Sao biết sẽ không sai! Tờ khai này còn có thể xảy ra vấn đề sao? Con cũng không nhìn à, địa điểm đẻ ở phía trên là nơi nào! Chính là bệnh viện quân khu! Chỗ này tuyệt đối không thể nào làm giả! Mà theo như thời gian thụ thai thì rõ ràng Cẩm Niên chúng ta bị thương nằm trên giường, Tô Khả cũng không gặp qua Cẩm Niên của chúng ta, đứa con của bọn họ còn có cách chế tạo dù ngăn cách hay sao!"

Ông nội Tô Cẩm Niên cũng gật đầu.

Tần Phi nói: "Nếu như Tô Khả vẫn muốn đứa nhỏ này khoác cái danh tiếng của Cẩm Niên thì bác không ngại cho cô ta chút màu sắc! Bây giờ người ở quê chính là như vậy, thấy danh lợi quyền thế thì cái gì cũng không quan tâm! Không biết xấu hổ đến mức như vậy."

Lòng Tần Phi đầy căm phẫn, ánh mắt nhìn Tô Sĩ Minh cũng đầy bức tức, bởi vì bà khó có thể quên một tiểu hồ ly tinh ở quê đã khiến cho chồng bà chết mê chết mệt, ngay cả nhà cũng không lo.

Tần Phi lại nói: "Nghê Thường, bác nói với con này, cho dù đứa nhỏ trong bụng Tô Khả là của Cẩm Niên thì chúng ta cũng không cần. Huống chi đứa nhỏ trong bụng này cũng không phải của Cẩm Niên."

Về mặt Hoàng Nghê Thường khó xử nhìn người lớn của nhà họ Tô.

May mà ông nội Tô Cẩm Niên đứng dậy, "Nghê Thường, nhà chúng ta sẽ không làm con uất ức một chút nào đâu, con cũng rộng lòng nhé."

"Đúng vậy, Nghê Thường à, yên tâm" Tần Phi và Tô Sĩ Minh cùng gật đầu.

*

Hôm sau, lúc Tô Khả đang làm việc thì Trương Trí cầm tờ báo đưa cho Tô Khả, về mặt đầy căm phẫn mà nói với Tô Khả: "Khả Khả, em xem một chút đi, đây là không phải là bạn trai của em sao!"

Tô Khả nghi hoặc liếc nhìn, "Ôi?"

Sau đó cúi đầu nhìn tờ báo, phía trên là hai tấm hình khổ cực lớn, một là chụp chính diện quân nhân Tô Cẩm Niên, một là Hoàng Nghi Thường mặc lễ phục trắng tinh còn trang điểm nữa, ở giữa mạnh mẽ viết vài chữ vô cùng to: "Quân chánh thể gia nhà họ Tô - thiếu tá Tô Cẩm Niên cùng nữ hoàng giải trí Hoàng Nghi Thường sắp kết hôn." (quân chánh thể gia : gia đình quân đội có tiếng, mình thấy đề nguyên hay hơn)

Sau đó phía trên viết thứ Bảy này, ở đại khách sạn XX sẽ tiến hành buổi lễ đính hôn.

Biên tập này còn dương dương tự đắc bịa đặt một câu chuyện tình yêu ‘cảm thiên động địa’, cái gì mà vừa thấy đã yêu, cái gì mà duyên định ba đời..., cái gì mà anh hùng cứu mỹ nhân, cái gì không phải cô ta thì không cưới, không phải anh thì không lấy. (cảm thiên động địa: cảm động trời đất)

Tóm lại là rập khuôn toàn bộ mấy cái đoạn cầu huyết trong tiểu thuyết ngôn tình kinh điển để tạo thành một câu chuyện tình yêu thực xúc động lòng người. Dẫn dắt lòng người hướng về đó.

Tô Khả bình tĩnh đọc xong cả bài báo, chỉ cho hai chữ: "Giả dối!"

Biên tập viên của tờ báo cũng không đáng tin như vậy, quá lừa bịp rồi !

"Em tin anh ta như vậy hả? Lỡ như anh ta thật sự một chân đạp hai thuyền thì sao? Ai ui, anh ta cũng muốn đính hôn, sao em không lo lắng chút nào vậy."

"Ai ui, không có sao á." Làm sao có thể đính hôn đây? Anh và cô cũng nhận giấy kết hôn rồi. Chỉ là Hoàng Nghi Thường cũng đủ không biết xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Dẫn ngả bài

Câu chuyện được đan dệt như vậy cũng không thấy khó xử, phục cô luôn.

Sau đó Tô Khả sờ sờ cằm của cô, lại sờ sờ bụng của cô, trong lòng lặng lẽ nói: bảo bảo, con nói có phải sau khi ông bà nội của con biết sự tồn tại của con có thể tỉnh lại hay không, không làm chuyện điên rồ gì chứ?

Trương Trí hậm hực lấy tờ báo về, nói với Tô Khả: "Bọn họ cũng sắp đính hôn, em còn tin tưởng mặt trắng nhỏ kia, anh phục em rồi, hot girl à."

"Không cần anh phục!" Giọng nói khí phách của Tô Cẩm Niên lên cao truyền đến từ sau lưng hai người.

Tô Khả hết sức ngạc nhiên xoay người, trong nháy mắt khoe miệng toét ra, mừng rỡ lên tiếng: "Cẩm Niên, sao anh lại tới đây?"

Khoe miệng Tô Cẩm Niên nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, "Nhớ em nên tới."

"Hôm nay không cần đến đơn vị sao?" Tô khả nghi ngờ.

"Ừ, anh làm xong nhiệm vụ tương đối tốt cho nên ngày nghỉ cũng không ít. Anh nghỉ vài ngày nên tới đây với em." Nói xong, Tô Cẩm Niên đi lên trước, nói với Tô Khả: "Tờ báo đều là giả."

"Em biết rõ mà." Tô Khả nâng khuôn mặt tươi cười lên, "Hai chúng ta là quân hôn, cho anh mười lá gan anh cũng không dám phạm tội trùng hôn. Nhưng bây giờ em vẫn đang thực tập mà."

"Em cũng xin nghỉ đi chứ." Vừa lúc đó Lý Lộ đi ra, nhìn vẻ mặt rối rắm của Tô Khả thì đưa ra chủ ý, "Đi nói với chủ nhiệm một chút đi, đảm bảo cho phép đề em xin nghỉ. Dù sao em ở đây cũng rảnh rồi, không có việc làm mà."

Tô Khả: "."

Tô Khả thực sự xin nghỉ, ra khỏi bệnh viện với Tô Cẩm Niên, Tô Cẩm Niên lấy giấy hôn thú của hai người và hộ khẩu, "Trước tiên đi nhận giấy khai sinh đã."

"Còn phải làm cái này hả?" Miệng Tô Khả há tròn.

Tô Cẩm Niên im lặng, "Nếu không em cho rằng sinh con thì em chỉ sinh con ở bệnh viện thôi sao?"

Tô Khả lè lưỡi, "Không phải rất nhiều người cũng như vậy sao."

Tô Cẩm Niên im lặng một trận, "Hộ khẩu cho những đứa trẻ là vấn đề chính đó, biết không?"

"Không biết."

"Được rồi, em chỉ lo sinh con thôi, những cái khác để người đàn ông của em gánh vác cho."

Tô Khả ngẩng đầu nhìn nụ cười và vẻ cưng chiều trên mặt Tô Cẩm Niên, nhón chân lên hôn một cái, "Dạ, đây mới là người đàn ông mà Tô Khả em nhìn trúng."

"."

Sau khi nhận giấy khai sinh, Tô Khả và Tô Cẩm Niên lại đến một bệnh viện phụ sản, Tô Khả khó hiểu, "Tại sao phải đặc biệt tìm bệnh viện phụ sản vậy? Em không phải ở bệnh viện quân khu sao? Ở đó tiện hơn."

Tô Cẩm Niên nói: "Bên này khá chuyên nghiệp."

"Anh không tin bệnh viện quân khu à."

Tô Cẩm Niên không trả lời Tô Khả, chỉ dẫn cô đi làm kiểm tra. Dù sao anh cũng nói với Tô Khả là anh để phòng mẹ anh.

Một màn lật bài ngày hôm qua đã bày tỏ mọi thái độ với bố mẹ và ông nội anh. Bên ông nội vẫn còn được, chỉ cần thuyết phục nói anh và Tô Khả không hợp. Nhưng bố mẹ của anh lại quyết tâm muốn anh đính hôn với Hoàng Nghệ Thường, thậm chí còn bất chấp mọi chuyện, hôm nay phát tờ báo nói thứ bảy này anh và Hoàng Nghệ Thường sẽ đính hôn ở khách sạn XX. (cái chỗ này mình nghĩ muốn nát óc, sao nói anh và Tô Khả không hợp không biết, nhưng mà tác giả viết vậy đó)

Buổi sáng khi nhìn thấy tờ báo thì anh vội vàng tới tìm Tô Khả, dĩ nhiên, anh cũng không quên mang theo đồ đạc mà ngày hôm qua chuẩn bị tốt.

Lúc kiểm tra, hai người chụp siêu âm cho thai nhi, thật ra thì thai nhi trên đó thì chỉ lớn như hạt đậu tằm vậy, lại làm cho Tô Khả mềm lòng.

"Bảo bảo rất khỏe mạnh, đã mười hai tuần rồi, phải chăm sóc thật tốt nhé." Bác sĩ cười híp mắt nhìn hai người họ.

Tô Khả và Tô Cẩm Niên cùng gật đầu, mắt đều nhìn tấm hình siêu âm.

Lúc đi ra, Tô Khả hô to 'sinh mệnh thật thần kỳ'.

Tô Cẩm Niên cũng chỉ cười, nhìn vẻ mặt của Tô Khả, anh cảm thấy tình yêu thật sự rất thần kỳ, ba năm trước đây, anh chưa hề nghĩ tới, ba năm sau anh sẽ yêu Tô Khả như vậy. Đường như mỗi lần hiểu rõ cô một phần thì cảm tình của anh với cô càng khắc sâu thêm một phần.

Chỉ là cảm giác này anh thật sự rất thích.

Biệt thự nhỏ của Tô Khả thông khí một tuần lễ cùng với mẹ Tô Khả chăm chỉ thu xếp nên đã trở nên vô cùng xa hoa. Vì vậy, hai người từ bệnh viện trở về thì Tô Khả liền kéo Tô Cẩm Niên đến cái ổ nhỏ của cô.

Sau khi Tô Cẩm Niên đến biệt thự của Tô Khả thì hơi giật mình. Dù sao theo anh thấy thì mặc dù nhà Tô Khả không nghèo nhưng một lần lấy ra gần ba trăm ngàn cho con gái mình mua căn nhà nhỏ thì vẫn vô cùng rung động.

Tô Khả lắc lư chìa khóa của cô, "Mẹ em nói rồi, sau này nếu hai ta cãi nhau thì tôi mang theo con tới ở đây."

Tô Cẩm Niên không biết nói gì, mẹ vợ của anh nghĩ thật xa vì Tô Khả mà.

Khi Tô Khả mở cửa, mẹ Tô Khả hầm canh gà rồi, khi ngửi thấy mùi vị này, Tô Khả không nhịn được muốn nôn ra, lập tức chạy tới nhà vệ sinh, Tô Cẩm Niên sốt ruột không thôi, đi theo cạnh Tô Khả, vỗ vỗ sống lưng của cô.

Tô Khả nôn điên cuồng, cho đến nước trong cũng ói ra, lúc này sắc mặt của cô mới khá hơn nhiều.

Tô Cẩm Niên đau lòng một hồi, "Tốt hơn chút nào không?"

Tô Khả dùng nước máy súc miệng, khoát khoát tay với Tô Cẩm Niên, "Bình thường à."

Hai người đi ra ngoài, mẹ Tô Khả bung canh gà ra ngoài, vẻ mặt Tô Khả đau khổ, nhìn mẹ Tô Khả, "Mẹ, sao lại là canh gà."

"Đi đi đi, không phải cho con ăn, cho cháu ngoại mẹ ăn, mau tới đây uống cho mẹ, cháu ngoại của mẹ lớn lên mới có thể trắng trẻo mập mạp."

Tô Khả nói: "Đã canh gà liên tục năm ngày rồi, mẹ."

"Ba tháng liên tục cũng không đủ, mới năm ngày thôi mà con chịu không nổi. Con có còn muốn con của con lớn lên trắng trắng mềm mềm, thật xinh xắn hay không?"

"Dựa vào gen của tôi và Cẩm Niên thì chắc chắn con của chúng con rất xinh đẹp, trắng trắng mềm mềm chứ sao."

"Đừng nói nhiều với mẹ, uống rồi lại nói."

Tô Khả khổ ép, nhắm mắt lại, nín thở, cầm canh gà, ừng ực ừng ực rót toàn bộ vào dạ dày. Sau đó một ít canh gà cũng chảy xuống cầm.

Tô Cẩm Niên vội vàng lấy khăn tay ra lau cầm cho Tô Khả, Tô Khả vừa uống xong thì lập tức chạy đến tủ lạnh, rót một chén nước ấm, uống ừng ực ừng ực.

"Oa oa, thật là khổ sở. Con à, mẹ con vì con gặp nhiều khổ sở như vậy, sau này nhất định phải hiếu thảo với mẹ nhé." Nói xong, vỗ vỗ bụng của cô.

Mẹ Tô Khả im lặng một hồi.

Đúng vào lúc này thì bố Tô Khả gọi điện thoại tới, mẹ Tô Khả lập tức nhận điện thoại, "Quả táo à, sao bây giờ mới gọi điện thoại cho em vậy?"

"Nho à, tiền bên kia em sử dụng còn bao nhiêu vậy?"

"Sao lại hỏi cái này? Anh không quay vòng tiền vốn ở chỗ khác sao?" Mẹ Tô Khả đi tới bên cửa sổ, nhỏ giọng hỏi. Bình thường, đột nhiên chồng bà hỏi bà có bao nhiêu tiền thì nhất định là xảy ra chuyện lớn. Bởi vì cho tới bây giờ ông đều giao tiền cho bà, cho tới bây giờ cũng không nghe ông hỏi bà về tiền.

"Không biết là chuyện gì xảy ra nữa, gần đây đơn đặt hàng trong nhà máy vô cùng nhiều. Chúng ta liền làm gia công, nhưng bên kia lại không chịu giao tiền cọc. Nên nói là mình không có tiền."

"Không có tiền đặt cọc mà anh làm cho người ta sao, anh là người ngốc à." Mẹ Tô Khả nổi giận, chồng của bà thông minh mấy chục năm, sao đột nhiên rồi rầm rồi.

"Em cho rằng anh sẵn lòng à, người ta là do chủ tịch tỉnh ra mặt bảo đảm, nói việc quay vòng của nhà máy bọn họ thực sự xảy ra vấn đề, hơi rộng rãi cho mấy ngày, đợi đến khi bán hàng đi thì sẽ trả phí gia công cho chúng ta."

"Chủ tịch tỉnh nào?"

"Chính là chủ tịch tỉnh Trần tỉnh chúng ta, đúng rồi, còn có một chủ tịch tỉnh họ Hoàng, hai người họ cùng ra mặt kia mà, anh có thể không đồng ý à, đặc tội bọn họ thì nhà máy chúng ta cũng xong đời."

Mẹ Tô Khả gật đầu, "Muốn bao nhiêu? Bên này em vừa mua cho Khả Khả một cái nhà, xài gần ba trăm ngàn, còn hơn sáu mươi mấy ngàn, đủ không?"

"Không đủ." Bố Tô Khả lắc đầu, "Nguyên vật liệu bên này ít nhất phải một trăm bảy mươi mấy ngàn, chút này của em chỉ đủ giải quyết nhu cầu trước mắt thôi."

"Dùng gấp sao?" Mẹ Tô Khả nhú mày.

"Ừ, thời gian trì hoãn khoảng một tuần lễ. Nhưng một tuần này phải xoay sở được tiền." Bố Tô Khả lại bắt đầu lo lắng.

"Vậy thì đừng làm."

"Mà anh đã ký hợp đồng."

"Anh."

"Không có cách nào, ngày đó mấy chủ tịch tỉnh nhìn anh. Emma, bây giờ nghĩ lại một chút thì hối hận muốn chết."

"Mặc kệ anh!" Mẹ Tô Khả tức giận cúp điện thoại.

Tất nhiên là Tô Khả và Tô Cẩm Niên thấy được tình hình, "Mẹ, xảy ra chuyện gì?"

"Không có việc gì." Mẹ Tô Khả phát tay một cái.

Tô Khả nhú mày, nhất định là có chuyện, cho tới bây giờ bố mẹ cô gọi điện thoại đều chán tới chán lui, hơn nữa bây giờ mẹ của cô ở tại thành phố B lâu như vậy, điện thoại của hai người phải là "***", nhưng sao biến thành "bao ***" rồi hả? (tác giả nói gì vậy?)

"Mẹ, mẹ cứ nói đi."

"Bố của con là một kẻ ngốc, người ta không có tiền đặt cọc mà cũng cho nhận việc, tức chết mẹ rồi. Chủ tịch tỉnh thì sao, chủ tịch tỉnh là có thể buộc chúng ta đi chết sao?" Mẹ Tô Khả thở phào nói.

"Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?"

Vì vậy mẹ Tô Khả nói tất cả đầu đuôi gốc ngọn mà bố Tô Khả vừa nói với bà nói một lần, Tô Khả nhú mày, "Vậy nếu không bán cái nhà này trước đi?"

Dù sao tất cả đều còn mới mà."

"Bán cái gì, hồi môn của con mà, bố con khinh suất, con cũng đừng ngốc cho mẹ!" Mẹ Tô Khả buồn bực liếc nhìn Tô Khả, "Chuyện này tự mẹ nghĩ cách, con chỉ cần sinh đứa nhỏ trong bụng ra thật tốt cho mẹ thì mẹ đã a di đà phật rồi." (khinh suất : thiếu suy nghĩ thận trọng, bộp chộp)

"Mẹ, tiền thì con có."

Mẹ Tô Khả nhú mày, "Con là một quân nhân, có tiền gì chứ."

Tô Cẩm Niên ỉu xiu, "Con có người bạn mở công ty, con chỉ nhập cổ phần thôi, nếu như đem cổ phiếu của con đổi thành tiền thì chắc đủ."

"Không được!" Mẹ Tô Khả vùng tay lên, không đồng ý, "Tô Khả chúng ta vừa gả cho con, nếu như để con đưa một số tiền lớn cho chúng ta thì giống cái gì chứ?"

"Mẹ, mẹ suy nghĩ cái gì vậy." Tô Khả bĩu môi, "Tiền của anh ấy chính là tiền của con."

"Con bé ngốc, đừng thêm phiền cho mẹ, nuôi dưỡng đứa nhỏ thật tốt đi."

"."

Buổi tối, dĩ nhiên là Tô Cẩm Niên ở lại bên này không có quay về nhà, bố mẹ anh giận đến gọi điện liên tục, cuối cùng anh trực tiếp tắt điện thoại anh.

Lúc ngủ, Tô Khả gối lên cánh tay Tô Cẩm Niên, cơ thể tự động cạ lên người Tô Cẩm Niên, không bao lâu thì trực tiếp nằm trên người anh.

Mặt Tô Cẩm Niên đỏ bừng, kìm nén cả buổi mới buồn bực nói, "Khả Khả, bảo bảo còn nhỏ."

"Hi hi, em biết rõ còn nhỏ, nhưng hai ta không cần làm đến bước cuối cùng." Nói xong, Tô Khả đẩy áo ngủ Tô Cẩm Niên, dưới đèn bàn mờ mờ, ngực trần của Tô Cẩm Niên lộ ra, làm cho nước miếng Tô Khả liên tục chảy ra.

"Háo sắc quá!"

"Háo sắc á, bản tính con người là vậy mà. Sắc đẹp cũng có thể ăn được, người không ăn gọi là ngốc." Tô Khả say đắm nhìn chăm chăm vào cảnh đẹp, miệng vừa nói xong lời đường hoàng, hai tay cũng không chịu nhàn rỗi, kèm trên lồng ngực tròn bóng của Tô Cẩm Niên, không ngừng vuốt khẽ, một mảnh mập mờ.

"Đừng đùa hóa, cẩn thận chọc lửa thiêu thân!" (chọc lửa thiêu thân : tự rước lấy họa)

Tô Cẩm Niên nuốt một ngụm nước bọt, trong mắt là một mảnh sóng tình, nhìn bộ dạng Tô Khả, Tô Cẩm Niên nâng lên một nụ cười gian xảo, sau đó tay phải nắm hai tay đang làm loạn của Tô Khả, còn tay trái cạo cổ Tô Khả, hôn rất sâu.

Hồi trở về đến này, hình như hai người cũng không thật thân mật lần nào, lúc này Tô Khả chọc lửa làm cho anh khó nhịn không thôi, như vậy thì có qua có lại mới toại lòng nhau, anh cũng phải tặng cô một chút.

Từ lúc được Tô Khả nói kỹ thuật hôn của anh chỉ là một tay mơ, kỹ thuật XO, trừ lực bền bỉ mạnh mẽ một chút thì phương diện kỹ thuật cũng là một tay mơ, trong lòng anh liên âm thầm ghi nhớ, sau đó, suy nghĩ thêm một chút, thầm tự hỏi, rốt cuộc như thế nào mới có thể để hai người cùng **. Dĩ nhiên, có lúc anh cũng sẽ lên mạng tìm đọc một chút liên quan đến kỹ xảo trong sinh hoạt vợ chồng, nói cho cùng thì dù là người thì cũng sẽ nghiên cứu một chút tranh 'xuân họa' mà. (xuân họa là tranh chỉ mấy cái chuyện ấy hồi xưa)

Mà bây giờ, chính là lúc anh chứng minh kết quả học tập.

Anh dùng lưỡi mở môi Tô Khả ra, Tô Khả cũng khá phối hợp, ngậm miệng lại, khẽ cắn, liếm nhẹ như rồng dạo chơi nghịch nước, chọc ghẹo, làm Tô Khả hơi thờ gấp, khoe miệng cũng rơi xuống vài cánh kiêu diễm.

Dưới ánh đèn, sắc mặt hai người đều ứng hồng, trao đổi hơi thở cho nhau, dồn dập mà ấm áp.

Tô Cẩm Niên lật người, đè Tô Khả phía dưới, hôn chỉ chút lên khuôn mặt của Tô Khả, ấn đường, chóp mũi, làn môi ngọc trai, vành tai, cằm. (ấn đường : giữa hai chân mày)

Một cái lại một cái, phong cảnh rất mập mờ.

Nhịp tim của hai người đập như trống đánh, thùng thùng đan vào nhau, tạo thành một khúc nhạc tình yêu.

Tô Khả dần dần bị hút vào, ngón tay Tô Cẩm Niên cũng không chịu yếu thế, trực tiếp lột quần áo của Tô Khả, ném trên sàn nhà, lại phủ lên người cô, chi chút hôn lên.

Mà tay cũng không chịu yếu thế, tùy ý châm lửa trên người của Tô Khả, một chỗ hai chỗ.

Tô Khả ngậm nga, trong lòng trống rỗng, phía dưới lay lộn một hồi, thân thể mềm mại hơi vận vẹo làm cho Tô Cẩm Niên hít một hơi khí lạnh.

Mất to của Tô Khả nheo lại, nhìn Tô Cẩm Niên "châm lửa" trên người, không nhìn được nghĩ đến mục đích của cô, trong lòng giận dữ, dùng chút lực, Tô Cẩm Niên đang đắm chìm trong việc châm lửa, đang hứng thú không có phòng bị nên bị Tô Khả đè phía dưới rồi.

Hai người châm lửa cho nhau, không chịu yếu thế, nhưng cuối cùng Tô Cẩm Niên xuất thân là quân nhân nên ý chí và sức lực mạnh hơn chút, sau khi trải qua mấy hiệp thì Tô Khả lại bỏ vũ khí đầu hàng, đắm chìm trong chuyện tình ** nam nữ.

Khi Tô Khả thật sự đắm chìm thêm nữa, định hưởng thụ vui sướng mà Tô Cẩm Niên mang đến cho cô thì Tô Cẩm Niên liền vội vàng đứng dậy, chạy vào phòng tắm.

Trong lòng Tô Khả trống rỗng nên khó nhìn một hồi, sau đó nhìn lên trần nhà, tròn tròn mắt.

Mẹ nó!

Quả nhiên là không có bước cuối cùng!

"Tô Cẩm Niên, anh thật khôn kiếp!" Sắc mặt Tô Khả còn ửng hồng, phía dưới cũng khó chịu, cho nên lớn tiếng trách móc Tô Cẩm Niên đang xả nước "ào ào" bên trong.

Khi Tô Cẩm Niên sáng khoái tinh thần đi ra ngoài lần nữa thì anh nhìn thấy Tô Khả chưa thỏa mãn dục vọng, nhú mảy, "Lửa, không phải dễ chơi như vậy đâu."

"Mẹ kiếp mẹ kiếp mẹ kiếp!"

Cái miệng nhỏ nhắn của Tô Khả lầm nhảm trách móc Tô Cẩm Niên không ngừng, Tô Cẩm Niên trực tiếp ôm lấy Tô Khả đi tới phòng tắm.

Bên trong, Tô Cẩm Niên đã mở nước ấm, anh lau thay Tô Khả, Tô Khả đỏ mặt, "Tắm cái gì mà tắm, lại không có XO."

Tô Cẩm Niên không biết nói gì, "Nhưng nếu không tắm thì em sẽ khó chịu."

Tô Khả cũng không biểu cảm nữa, mặc cho Tô Cẩm Niên chà cơ thể giúp cô.

Luc lên giường ngủ, Tô Khả cố ý quay lưng với anh, Tô Cẩm Niên quơ tay kéo Tô Khả vào trong ngực, sau đó nói khẽ với Tô Khả: "Chờ bảo bảo ra đời an toàn thì tùy em luôn."

Trong nháy mắt Tô Khả cười như hoa, lăn người qua nhìn Tô Cẩm Niên, "Không gạt em chứ?"

"Anh gạt em lúc nào."

Tô Khả gạt đầu, "A ha ha, em muốn roi da, nến, sợi dây, khăn lau, còn phải có dưa leo."

Đầu Tô Cẩm Niên đẩy vạch đen, "Trời tối rồi."

"Em biết mà."

"Em có thể nằm mơ."

"."

*

Ngày hôm sau, Tô Khả bị Tô Cẩm Niên đánh thức, sương mù che đôi mắt ngại ngủ, Tô Cẩm Niên dứt điểm tâm rồi lại đưa cô đến bệnh viện quân khu, lúc này Tô Khả mới tỉnh. (không có cung đó)

Mọi người im lặng một trận.

Sau đó Tô Cẩm Niên mới trở về nhà của anh.

Vào nhà mới phát hiện Trịnh Duyệt, Hoàng Nghê Thường, hai người phụ nữ làm anh chán ghét cũng ở đây, không biết sao, Tô Cẩm Niên nhú mảy.

Cái nhà này vẫn còn là nhà của anh sao?

Trịnh Duyệt và Hoàng Nghê Thường nhìn thấy Tô Cẩm Niên trở lại, trong lòng mừng rỡ một hồi, nhất là Trịnh Duyệt, cô ta đã rất lâu không gặp được Tô Cẩm Niên, cho nên bây giờ nhìn thấy Tô Cẩm Niên trở lại thì cô ta vô cùng tích cực tiến lên đón, "Cẩm Niên, anh trở về rồi."

Mất Tô Cẩm Niên cũng không nhìn Trịnh Duyệt.

Trong nháy mắt mặt Trịnh Duyệt có chút tối nhưng rất nhanh lại cười nhẹ nhàng. Một Hoàng Nghê Thường bên cạnh thấy tình cảnh này thì trong lòng hừ

lạnh một tiếng. “Thanh mai trúc mã” hai mươi mấy năm, đến bây giờ cũng không có bắt được Tô Cẩm Niên, sao con chưa từ bỏ ý định chứ? (thanh mai trúc mã: một cặp cùng lớn lên)

Tần Phi thờ ơ nhìn Tô Cẩm Niên, "Học được cả đêm không về rồi hả?"

Tô Cẩm Niên nhìn Tần Phi, "Chăm sóc con tôi, mẹ đây cũng quản sao?"

"Con!"

Trịnh Duyệt nhủ mầy, quả nhiên anh biết chuyện Tô Khả mang thai rồi, nhưng mà không sao, anh biết thì biết, dù sao đi nữa anh cũng không thể lúc nào cũng bảo vệ bên cạnh Tô Khả, nói không chắc lúc nào thì con của Tô Khả mất đây, xã hội hiện đại, sanh non cái gì đó, thật sự là quá phổ biến.

"Mẹ, mẹ uống nhiều thuốc an thần một chút, gần đây tính nóng quá gay gắt cũng không tốt cho cơ thể." Nói xong, Tô Cẩm Niên liền đi lên lầu.

Dưới lầu quả thật không phải chỗ dừng lại mà, một người, hai người phụ nữ làm người ta chán ghét vẫn xuất hiện trước mặt của anh, thật không hiểu nổi, cũng đã rất rõ ràng nói cho các cô biết ý của anh, sao cứ giống như con ruồi thối, không ngừng dính vào vậy.

Nếu chỉ là suy nghĩ đơn thuần thì anh vẫn không đến mức nhìn nhau là sinh ra chán ghét, mỗi một người đều không an phận. Thật không hiểu sao đám người kia chưa từ bỏ ý định, chẳng lẽ họ cho là trên người họ có điểm nào tỏa sáng có thể hấp dẫn anh sao?

"Đứng lại!"

Tô Cẩm Niên xoay người lại nhìn mẹ anh, chính là thường hay gây sức ép như vậy, cũng nghe không vào ý tứ của anh, anh thật không hiểu, rốt cuộc mẹ của anh đang làm gì.

"Kể từ khi biết Tô Khả, con nói mẹ nghe một chút đi, bây giờ con biến thành dạng gì rồi? Còn giống như là một người con sao!"

"Con không biết tại sao mẹ lại có thành kiến với Tô Khả, nhưng mà con muốn nói cho mẹ biết chính là... " Nói xong, Tô Cẩm Niên nhìn lướt qua Hoàng Nghê Thường và Trịnh Duyệt, "Con dâu của mẹ, chỉ có Tô Khả."

Trong mắt Trịnh Duyệt nham hiểm, Hoàng Nghê Thường không biến sắc.

"Con!" Tần Phi hận không thể cầm búa gõ đầu con trai bà mấy cái để cho anh tỉnh táo một lần.

Tô Cẩm Niên ở trên cao nhìn xuống Hoàng Nghê Thường ở bên kia, "Không muốn thứ bảy bị mất thể diện, tôi khuyên cô nên khuyên nhủ mấy người lớn này đi, không cần nhàm chán cười giỡn như vậy."

Lúc này Hoàng Nghê Thường mới ngẩng đầu lên, trong mắt uất ức, nhẹ nhàng nói, "Em không tốt như vậy sao?"

Trịnh Duyệt có chút hả hê, nhưng vừa nghĩ tới lòng Tô Cẩm Niên ở trên người Tô Khả thì cô ta lại khó chịu.

"Cô tốt chỗ nào?" Tô Cẩm Niên vòng tay cười nhạt, "Hoàng Nghê Thường, đừng nói với tôi là cô yêu tôi, lời này nói ra thì rất nhiều người cười roi đây. Đừng nói tôi không tin, ngay cả chính cô cũng sẽ không tin, rốt cuộc lúc đầu mục đích của cô là cái gì cô không rõ sao? Không phải là từ trước đến giờ cô tự xưng là cao quý à, cả ngày giống như con sên dính vào người, rất ghê tởm được không?"

Trịnh Duyệt chế nhạo cười ra tiếng, con sên... . . . Hiếm có khi Tô Cẩm Niên mở miệng mắng chửi người ta, lời này thật sự là quá hình tượng. Ai bảo hôm nay Hoàng Nghê Thường mặc một bộ váy dài màu vàng nhạt.

"Cẩm Niên, thì ra là anh còn biết tên của em... ." Hoàng Nghê Thường coi thường châm biếm Tô Cẩm Niên, uất ức trong mắt lộ ra một chút vui mừng, "Trong lòng của anh vẫn có em đây... . ."

"Emma, buồn nôn chết được." Trịnh Duyệt sờ sờ cánh tay của cô ta, "Biết một cái tên thì đồng nghĩa đau lòng cho em sao, trước kia chị còn khoác tay Cẩm Niên đây, vậy chẳng phải trực tiếp là vợ anh sao. Em gái Nghê Thường, em thật sự rất buồn cười!"

Hoàng Nghê Thường trừng mắt nhìn Trịnh Duyệt, sai đó lại nhìn Tô Cẩm Niên, "Cẩm Niên, thì ra là anh nhìn em như vậy... . . Mặc dù lúc đầu em cũng từng nói anh là người đàn ông bị phụ nữ làm hư, nhưng mà về sau chúng ta chung đụng thì tình cảm đó đã sớm vô tình biến thành tình yêu nam nữ rồi. Cho nên, Cẩm Niên, đừng vì một lần gặp mặt thì đã phán quyết tội chết, được không?"

Tần Phi nhìn Hoàng Nghê Thường chịu uất ức như vậy thì quá lớn với Tô Cẩm Niên, "Đi đâu mà tìm người vợ có tri thức lại hiểu lễ nghĩa như vậy đây hả? ! Nếu Nghê Thường bị những người khác đuổi theo thì con hối hận cũng không kịp!"

Tô Cẩm Niên cười lạnh, "Vừa hợp ý con đây."

Hai tay Hoàng Nghê Thường nắm chặt thành quyền, "Tô Cẩm Niên, em sẽ không buông tha bất kỳ cơ hội nào có thể để chúng ta ở chung với nhau!" Nói xong thì quay người bỏ chạy.

Trịnh Duyệt nhìn Hoàng Nghê Thường đi, trong lòng rất thỏa mãn, đang muốn ở lại ăn cơm trưa thì lại nghe Tần Phi ra lệnh đuổi khách, "Duyệt Duyệt, hôm nay bác gái còn có một số việc nên cũng không giữ con lại ăn cơm."

Trịnh Duyệt gạt đầu, "Không có sao, nhà con gần như vậy mà." Xoay người, mấy bước liền ra khỏi phòng nhưng trong lòng thì mắng Tàn Phi được gần chết. Nếu như không phải bà đột nhiên tìm Hoàng Nghê Thường vào phá rối thì bây giờ người đính hôn cùng anh là Trịnh Duyệt cô có được hay không!

Cả phòng khách lại còn Tô Cẩm Niên và Tàn Phi.

"Tô Cẩm Niên, ngày đính hôn, con là không tham gia cũng phải tham gia!"

"Gần đây mẹ rất nhàn rồi sao, ngày ngày ở nhà." Đôi mắt thì càng ngày càng không thể tưởng tượng nổi mẹ anh, Tô Cẩm Niên suy nghĩ rồi cười một tiếng, "Bố con tìm tình nhân nhỏ của ông thì sao lại không thấy mẹ qua tìm người xui xẻo đó, lại ngày ngày quơ tay múa chân ở hôn sự của con trai mẹ."

"Tô Cẩm Niên! Con chính là mẹ sanh sao!" Tàn Phi bị đâm trúng chỗ đau, thờ phỉ phò nhìn đứa con trai này.

"Nếu không phải mẹ sinh thì con tin ngay cả nửa câu con cũng sẽ không cho mẹ." Mặt Tô Cẩm Niên lạnh lùng, anh đã tuyệt vọng với bố mẹ này rồi.

Vì sự nghiệp của bọn họ mà không tiếc hy sinh hạnh phúc của con trai mình, thật là một đôi bố mẹ tốt.

Sắc mặt Tàn Phi trắng bệch, sau đó nuốt nước bọt, "Con không muốn bố mẹ Tô gặp chuyện không may thì tốt nhất là nghe lời mẹ."

Đột nhiên ánh mắt Tô Cẩm Niên trở nên sắc bén, ánh mắt giống như thanh kiếm đâm thẳng vào trái tim Tàn Phi, "Mẹ có ý gì?"

"Chính là ý đó." Tàn Phi nói: "Chỉ cần con an tâm kết hôn với Hoàng Nghê Thường kết thì chúng ta sẽ không động đến bọn họ. Hôm sau có thể đem khoản tiền trả cho bố Tô Khả, nếu không."

"Thật là một quân nhân tốt!" Mặt Tô Khả đỏ lên, một hồi lâu thì nói ra một câu như vậy.

Mẹ Tô Khả đỏ mặt, "Mẹ là vì ai vậy!"

"Trong lòng mẹ rồi!" (sao chỗ này lộn xộn vậy, tác giả viết như vậy nè)

Tàn Phi hít giọng, bình tĩnh lại cảm xúc, nói với Tô Cẩm Niên: "Tùy con, dù sao sau này con sẽ hiểu tâm tư của mẹ."

"Không cần sau này, bây giờ con đã hiểu tâm tư của mẹ." Tô Cẩm Niên cười lạnh, "Vì lợi ích sự nghiệp của mẹ mà hy sinh hạnh phúc của con trai, vì lợi ích mà ích kỷ tới đỉnh, còn nói đường hoàng vậy, mẹ như mẹ vậy, tốt lắm!"

"Con!" Tuy rằng Tàn Phi cười, "Xem ra Tô Khả trong lòng con cũng không có gì đặc biệt, rất tốt rất tốt, như vậy mẹ phá hủy nhà bọn họ cũng sẽ không có gì áy náy."

Tô Cẩm Niên tròn tròn mắt, đây là mẹ anh sao? Như vậy hợp với lô-gích nói chuyện của mẹ sao? Tốt, rất tốt, hoàn toàn chết tâm luôn.

Tàn Phi khẽ nhú mày, "Sao, không tin à?"

Tô Cẩm Niên nắm chặt quyền, "Tin."

"Thì kết quả?"

"Mẹ đừng mơ tưởng."

Tàn Phi cười lạnh, "Mẹ chờ con lại đồng ý. Nhớ, chỉ còn năm ngày là lễ đính hôn của con, không nên trễ."

"Mẹ dám động một sợi lông của Tô Khả, Tàn Phi, con cho mẹ biết, con không ngại bỏ quan hệ mẹ con với mẹ."

Tàn Phi 'bóp' một cái tát vào mặt Tô Cẩm Niên, Tô Cẩm Niên bị đánh mà hơi quay đầu sang chỗ khác. Tô Cẩm Niên quay mạnh lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn Tàn Phi.

Tàn Phi nhìn gương mặt Tô Cẩm Niên trong nháy mắt hiện lên năm dấu tay, ánh mắt kinh khủng giống như muốn ăn thịt người, sau đó nói chuyện cũng run run, "Rất tốt, rất tốt, anh xem tôi có dám làm gì cô ta hay không! Cút! Ngay lập tức cút khỏi tầm mắt của tôi cho tôi!"

Tô Cẩm Niên nhìn Tàn Phi một cái, sao đó sải bước đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Tô Cẩm Niên rời đi, Tàn Phi ngồi trên ghế sa lon, giống như bỏ hết sức lực, hai tay không nhịn được ôm lấy đầu, khóc thút thít.

Chồng của bà phản bội bà, mỗi ngày đều trầm luân vào cô thôn quê dịu dàng, trở lại còn động một chút là tỏ sắc mặt với bà.

Người tình của bà phản bội bà, lừa gạt bà một số tiền lớn, còn chụp không ít chứng cứ uy hiếp bà.

Con trai của bà càng lớn lại càng không nghe lời, thậm chí còn nói muốn bỏ quan hệ mẹ con đi.

Bà làm tội lỗi gì, sao mọi chuyện đều không vừa ý như vậy!

Đây tất cả cũng bắt đầu từ khi gặp Tô Khả, đúng, ai cũng có thể là con dâu bà, chỉ Tô Khả là không thể!

Lau khô nước mắt, Tần Phi lấy điện thoại di động ra, đầu tiên là gọi một cuộc điện thoại tới cấp trên của Tô Cẩm Niên, lệnh ông làm cho Tô Cẩm Niên trở về đơn vị, không tới thứ sáu thì không cho anh về nhà. Lại gọi điện thoại cho chủ tịch tỉnh Trần, muốn ông tạo áp lực cho bố Tô Khả bên kia, làm cho bất kỳ ngân hàng nào cũng không cho bọn họ vay.

Sau đó gọi điện thoại an ủi Hoàng Nghê Thường, làm cho cô ta thật vui vẻ đón hôn lễ sắp tới.

Về phần Tô Khả, đứa bé kia không được giữ lại.

Mặc kệ đứa bé trong bụng cô là của Tô Cẩm Niên hay không phải của Tô Cẩm Niên thì đứa nhỏ trong bụng Tô Khả cũng không được giữ lại.

Bà quyết không cho phép mạch máu của nhà họ Tô nhiễm máu của loại người cấp thấp như Tô Khả, thứ hai, bà tuyệt đối không cho phép quyết sách của bà sai lầm.

Cho nên, phải khiến đứa bé của Tô Khả mất đi, đúng, phải mất đi.

*

Tô Cẩm Niên đi ra khỏi nhà, không nhìn được ngôi ở một công viên nhỏ trong đại viện quân khu.

Anh ngồi trên ghế dài, mắt nhìn mấy đứa bé phía trước đang chơi đùa âm ỉ, mà bên cạnh của bọn chúng là bố mẹ mấy đang đứng, bọn họ cũng tụ họp trò chuyện bên kia, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn con một chút.

Anh nâng lên một nụ cười khổ.

Thời gian giống như xuyên qua, mấy đứa trẻ bên kia dần dần biến thành bạn bè của anh, ở trong hố cát chơi vui vẻ. Mà anh chỉ có một người, cô đơn ngồi trên ghế dài.

Thỉnh thoảng ngăn người, nghĩ tới bố mẹ của anh, sao chưa bao giờ mỉm cười với anh, sao bố mẹ của anh chưa bao giờ tới đón anh.

Một ngày cứ ngây ngốc trôi qua như vậy, từng bạn bè của mình được bố mẹ dẫn về nhà, mà anh, không phải tự đi về nhà thì chính là cô giúp việc đi ra ngoài tìm anh.

Nhìn trời, cười khổ.

"Tự tự ——"

Tô Cẩm Niên lấy lại tinh thần, lấy điện thoại di động ra nhìn, là điện thoại của lãnh đạo anh. Anh nhú mày, bắt máy, "Tham mưu, chào anh." (tham mưu là người dưới cấp tư lệnh, chỉ huy trong đơn vị quân đội)

"Cẩm Niên à, cậu xem chừng nào thì cậu có thể trở lại." Lãnh đạo của anh đi thẳng vào vấn đề, không nói nhảm nửa câu.

Anh nhú mày, "Khả Khả mang thai, tôi muốn ở lại bên cạnh cô ấy, cho nên tạm thời vẫn không thể trở lại."

Lãnh đạo của anh biết Tô Khả, cũng biết anh và Tô Khả đã kết hôn, anh cũng đã từng nhờ cậy lãnh đạo đừng nói chuyện anh nhận giấy đăng ký kết hôn với bố mẹ của anh, lãnh đạo cũng đồng ý. Cho nên bây giờ Tô Cẩm Niên mới nói chuyện Tô Khả mang thai với lãnh đạo

Lãnh đạo Tô Cẩm Niên nói: "Cậu nhóc này được nhỉ, sắp làm ba nhanh như vậy."

Tô Cẩm Niên cười cười, "Ừ."

Mặc dù đứa bé tới quá nhanh, tất cả anh đều chưa chuẩn bị xong, nhưng mà anh sẽ cố gắng để cho tuổi thơ con của anh trôi qua thật vui vẻ.

Sau đó lãnh đạo trầm giọng suy tư, "Cẩm Niên à, thật ra thì lần này tôi muốn mời cậu trở về cũng là ý của mẹ cậu. Tôi cho là cậu nhóc cậu chọc bà tức giận, mẹ cậu vừa mở miệng là nói để cậu trở về đơn vị mấy ngày, tôi liền đồng ý."

Tô Cẩm Niên gật đầu, "Tôi biết rồi."

Ha ha, mẹ, đây là muốn triển khai thủ đoạn sao?

"A, đúng rồi, mẹ cậu còn vừa nói với tôi, thứ bảy này cậu phải đính hôn, có phải hay không? Cậu không phải là đã kết hôn cùng Tô Khả sao? Chuyện này." Lãnh đạo nói xong cũng tự hiểu chuyện gì xảy ra. Tình hình là muốn cho Cẩm Niên thực hiện chính sách kết thân mà Cẩm Niên không chịu, Tần Phi định bắt đầu phá hoại vợ chồng son đây mà

Mẹ kiếp! Chuyện hư hỏng gì vậy nè!

Ngạn ngữ nói: Thà hủy đi một ngọn miếu, không hủy một cái cọc cưới. (có nghĩa là thà phá hủy một cái miếu cũng không nên phá hoại một mối thân tình)

Rốt cuộc Tư lệnh Tàn Phi này đang suy nghĩ gì? Hôn sự của con mà nhúng tay vào nhiều như vậy, thật sự là kỳ cục. Hoàn toàn không có dáng vẻ làm mẹ chút nào. (tư lệnh là người chỉ huy trong quân đội, thấp hơn tổng tư lệnh, cao hơn tham mưu)

"Cầm Niên, cậu khỏi cần trở lại, ở bên cạnh chăm sóc Tô Khả thật tốt. Tôi cho cậu biết, cũng không cho phép cậu đi tham gia cái bữa tiệc đính hôn gì đó, thà rằng để bỏ mẹ cậu mất mặt cũng không thể vứt bỏ vợ, làm Trần Thế Mỹ. Cậu dám làm như vậy thì tôi là người đầu tiên lấy súng bắn cậu." (Trần Thế Mỹ là kẻ vứt bỏ vợ con cưới công chúa, bị Bao Thanh Thiên xử tội đó)

Tô Cầm Niên cười, "Cám ơn lãnh đạo."

Nói xong, Tô Cầm Niên liền cúp điện thoại.

Sau đó, Tô Cầm Niên nghĩ tới mẹ của anh còn định tẩy máy tay chân trên người bố Tô Khả, anh cảm thấy anh vô cùng cần thiết đến thành phố H trước, tự đi giải quyết phiền toái một chút.

Vì vậy, Tô Cầm Niên gọi một cuộc điện thoại cho một người bạn, "Archie, bán giúp mình cổ phiếu đi."

"Cậu thiếu rất nhiều tiền sao" Archie nghi hoặc không thôi, "Sao nói muốn bán cổ phiếu?"

"Ừ, thiếu rất nhiều tiền."

Archie nhíu mày tiếp tục hỏi, "Thiếu bao nhiêu, mình cho cậu mượn, chỉ cần không vượt qua một trăm triệu thì mình đều cho cậu mượn, cùng lắm thì đến lúc đó chia huê hồng cổ phiếu lại cho mình."

"Hai trăm ngàn."

"Mẹ nó, còn tưởng rằng cậu thiếu bao nhiêu chứ, chỉ có chút đó mà cậu tính bán cổ phiếu, đùa ngốc này."

Tô Cầm Niên không biết nói gì, "Chẳng lẽ hai trăm ngàn là số lượng rất nhỏ sao?"

Archie tiếp tục nói, "Bây giờ công ty chúng ta kiếm nhiều tiền rồi, mô phật, cậu có ba mươi phần trăm cổ phiếu, giá trị thực trên một triệu. Vừa này mình còn đặc biệt tưởng rằng cậu lại thiếu nhiều tiền như vậy, phải bán cổ phiếu."

"Công ty có tiền như vậy sao?" Tô Cầm Niên chớp mắt mấy cái không hiểu hỏi.

"."

Hồi lâu sau, Archie hỏi, "Năm qua cậu cũng không nhìn thấy mình gửi tiền huê hồng trên thẻ sao?"

Tô Cầm Niên chớp mắt mấy cái, "Mình không biết, mình lấy thẻ làm sinh lễ cho vợ mình rồi."

"."

*

Giải quyết chuyện tiền bạc, Tô Cầm Niên lại gọi một cuộc điện thoại cho Trịnh Diệu Đông.

Trịnh Diệu Đông mặt mũi bắt máy, "Nghĩ sao lại gọi điện thoại cho em vậy?"

"Tô Khả thực tập ở bệnh viện chỗ cậu, chăm sóc giúp tôi một chút."

"Hà? Em gái Khả Khả thực tập ở bệnh viện của em sao?" Trịnh Diệu Đông chớp mắt mấy cái, trong nháy mắt ngồi ngay ngắn, "Ồ chỗ nào? Sao em chưa hề nhìn thấy cô ấy."

"Nam khoa ——" Lúc Tô Cầm Niên nói hai chữ này cũng là nghiêng răng nghiêng lợi, cũng may Lý Lộ nói với anh một tiếng, đến bây giờ vợ anh vẫn chưa thật sự chữa một bệnh nhân nào, trong lòng anh mới dễ chịu một chút. Hơn nữa anh cũng nói với hai người kia, sau này cũng không cần để Tô Khả tiếp xúc với bệnh nhân, tất nhiên là hai người họ đồng ý. Huống chi, dù cho bọn họ đồng ý thì bệnh nhân ở đây cũng không đồng ý.

Vốn là xem loại bệnh này đã rất xấu hổ, nếu lại là một người phụ nữ xa lạ nhìn chăm chăm thì chẳng phải là đời này mặt cũng không dậy nổi.

"Phụt ——" Trịnh Diệu Đông mới vừa uống trà vào miệng thì phun toàn bộ ra ngoài, làm màn hình ướt chèm nhẹp nhỏ từng giọt nước trà, hồ sơ bệnh lý trên bàn cũng ướt, Trịnh Diệu Đông vội vàng rút giấy ra, lau chùi lung tung, miệng còn nói: "Anh nói cái gì?"

Tô Cầm Niên không thèm ngửa đầu nhìn anh, nói thẳng, "Tô Khả mang thai rồi, là con tôi, cậu trông chừng giúp tôi một chút. Nhất là khi nhìn thấy mẹ tôi, nhất định phải bảo vệ cô ấy, một bước cũng không rời! Tôi muốn lúc tôi trở lại, mẹ con họ đều bình an."

"Bum —— ục ục —— ục ục ——"

Trong nháy mắt Tô Cẩm Niên nhìn âm thanh dội lại qua màn hình tối thui của điện thoại, im lặng một hồi.

Trịnh Diệu Đông tròn tròn mắt, đây là ý gì? Anh vừa nghe nhầm sao?

Tô Khả mang thai, đứa nhỏ trong bụng còn là của anh Tô Cẩm Niên.

Mẹ nó! Lúc nào thì anh Tô Cẩm Niên có bản lĩnh lớn như vậy, trực tiếp chưa kết hôn mà có con!

Sau đó, Trịnh Diệu Đông chớp mắt mấy cái, trong giây lát ——

Mẹ nó! Tô Cẩm Niên, có làm hay không! Vừa bắt đầu thì ném cho anh ấy hai quả ngư lôi, anh ấy chỉ là bác sĩ, không phải quân nhân! Anh ấy nào có lực bình tĩnh mạnh mẽ như anh! (ngư lôi: đại khái là mìn, lựu đạn sử dụng dưới nước)

Một y tá đi tới, cười hi hi mời cô giúp sắp xếp cái bàn một tay, tất nhiên là bác sĩ ngàn lần sẵn lòng, sau đó Trịnh Diệu Đông nhanh chóng chạy tới khoa nam khoa .

Bây giờ anh hết sức khâm phục Tô Khả rồi, bản lĩnh lại lớn như vậy, khiến Tô Cẩm Niên coi bỏ thân xử nam, còn thành công mang thai đứa con của anh, ngưư bức, quá ngưư bức!

Phải biết chính là em gái Trịnh Duyệt của anh theo đuổi Tô Cẩm Niên hơn hai mươi năm rồi, thanh mai trúc mã đấy, nhưng ngay cả tay anh mà cô ta cũng không nắm qua, mà cô này đã trực tiếp XO luôn rồi.

Cũng không phát hiện Tô Khả có cái gì đặc biệt, sao hai anh em tốt của anh, Tô Cẩm Niên và Doãn Lạc Phong, cũng rơi vào đây?

Trong lúc miên man suy nghĩ thì Trịnh Diệu Đông đã đi tới tầng lầu Tô Khả thực tập. Tùy ý tìm y tá hỏi thăm một chút thì tìm được phòng làm việc của Tô Khả.

Lúc này Tô Khả đang nhàm chán cầm một quyển tiểu thuyết ngôn tình, rảnh rang xem, thỉnh thoảng nhét vào trong miệng một quả nho.

Trịnh Diệu Đông vào cửa, "Tô Khả."

Tô Khả ngẩng đầu lên, "Hắc, bác sĩ Trịnh."

"Gọi anh là anh Đông thôi." Trịnh Diệu Đông cười híp mắt, sau đó, mắt nhìn chăm chăm bụng Tô Khả, Tô Khả bị ánh mắt anh nhìn đến cả người hoảng sợ. Mà Trịnh Diệu Đông cũng nhớ tới ngày nào đó, anh nhìn thấy Tô Khả đang ở ngoài khoa phụ sản đi vào kiểm tra, lúc này chợt hiểu ra, "Thì ra ngày đó em kiểm tra có mang thai hay không à."

Lời vừa nói ra đã hù dọa Lý Lộ và Trương Trí.

Về mà bọn họ hoảng sợ nhìn Tô Khả, "Cái gì?"

Tô Khả nói: "Aiya, làm sao anh biết?"

"Cẩm Niên nói, anh ấy bảo anh chăm sóc em thật tốt." Sau đó, Trịnh Diệu Đông mới nhớ, hình như vừa rồi Tô Cẩm Niên điện thoại nói với anh là chỉ cần nhìn thấy mẹ của anh đến, vậy thì một bước cũng không rời, theo sát cô. Anh lại nhớ lại, ngày hôm qua báo chí viết, Tô Cẩm Niên muốn đính hôn cùng Hoàng Nghê Thường.

Trong lòng Trịnh Diệu Đông mơ hồ hiểu, đây cũng là chuyện riêng của nhà quyền thế. Theo như tính tình mẹ Tô Cẩm Niên, chắc chắn là bà sẽ khiến Tô Khả không vào được cửa nhà họ Tô, cũng sẽ khiến Tô Khả không sinh được con của Tô Cẩm Niên. Khó trách Tô Cẩm Niên căng thẳng như vậy.

"À." Nói xong, Tô Khả cúi đầu tiếp tục xem tiểu thuyết.

Trong nháy mắt hai đồng nghiệp bên kia của Tô Khả nội lưu đầy mặt.

Vốn tưởng rằng Tô Khả chỉ là bạn gái của người khác, bây giờ mới phát hiện cũng sắp thành mẹ của con của người khác. Cuộc sống à, mày có cần sâu nào như vậy không.

Trịnh Diệu Đông không biết nói gì, ngồi bên cạnh Tô Khả, "Đứa nhỏ này bao lớn rồi?"

"12 tuần."

"Lớn như vậy à."

"Còn nhỏ đấy." Tô Khả cười híp mắt cầm một quả nho.

"Số ngày." Trịnh Diệu Đông vô cùng rầu rĩ, thời gian hành động bí mật cũng thật dài, không biết Doãn Lạc Phong có biết tin tức này hay không.

Aiya, thôi, chuyện tình yêu thì không nói chính xác, không nói chính xác được.

Nói chuyện một lát, Trịnh Diệu Đông rời khỏi phòng làm việc của Tô Khả, trước khi rời đi anh nói với Tô Khả: "Anh sẽ thường xuyên đến tìm em nhé."

Tô Khả cũng không biết nói gì.

Trịnh Diệu Đông vừa rời đi, vừa lúc nhìn thấy một y tá mà ngày thường nói chuyện tương đối nhiều, "Tiểu Lệ à, tối đây nói với cô chuyện này."

Tiểu Lệ gật đầu.

"Cô biết Tô Khả chứ."

Tiểu Lệ cười, tiếp tục gật đầu, trong lòng lại mắng chửi Tô Khả, làm sao có thể không biết, kể từ lần đầu cô đến, toàn bộ ánh mắt bác sĩ độc thân của cả lầu đều dính vào người cô. Bây giờ cô ta nghe bác sĩ Trịnh ngưỡng mộ trong lòng đã lâu hỏi cô ta như thế, đột nhiên trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành, dùng ánh mắt vô cùng nghi ngờ nhìn Trịnh Diệu Đông.

"Ừ, sau này có người nào đến tìm cô ấy, cô cũng cho tôi biết một tiếng."

Tiểu Lệ cười, tiếp tục gật đầu, trong lòng lại oán Tô Khả đến chết: thật đúng là coi trọng người phụ nữ đó! Hừ, em mới không cần nói cho anh biết, có chết em cũng không muốn nói cho anh biết.

Trịnh Diệu Đông căn dặn xong thì trở về phòng làm việc của anh.

*

Tô Khả xem tiểu thuyết, Tô Cẩm Niên gọi điện thoại tới.

"Cẩm Niên?"

"Con có ngoan ngoãn hay không đó?"

Tô Khả gật đầu, "Dạ."

"Anh muốn đi thành phố H."

"Nhiệm vụ sao?"

"Không phải."

"Chứ sao?"

"Ngốc à, giải quyết chuyện của bố." Mặc dù giải quyết được vấn đề tiền bạc nhưng anh vẫn cần tự đi đến một chuyến, nếu không chẳng lẽ lần sau, lần sau nữa, bố mẹ anh và bố mẹ Hoàng Nghê Thường lại lập bầy, làm chướng ngại vật của bố vợ của anh.

"Vậy anh trở về sớm một chút." Mặc dù trong lòng Tô Khả không muốn, nhưng mà đây là vì chuyện của bố cô, cho nên dù không muốn cũng phải chịu.

"Được. Đúng rồi, Khả Khả, sinh lễ á, cũng chính là tấm thẻ anh đưa cho em đó, ở trong tay bố mẹ sao."

"Dạ." Tô Khả gật đầu, "Sao hỏi cái này?"

"Vậy thì tốt, anh mới vừa hỏi thăm bạn anh, trên đó có không ít tiền, dư dả đối phó với khó khăn lần này."

Trong nháy mắt Tô Khả cảm thấy vô số sấm sét đánh tới chỗ cô, "Cái gì gọi là anh hỏi bạn rồi, cái gì gọi là dư dả đối phó khó khăn lần này?" Tiền trong thẻ anh mà anh lại không biết? Tô Cẩm Niên, anh không cần quá hài hước như vậy chứ.

"Khụ khụ, cứ như vậy đi, tự chăm sóc tốt cho mình và bảo bảo, bái bai." Tô Cẩm Niên chốt dạ một hồi, cúp điện thoại rất nhanh.

Đối tiền này, cho tới bây giờ anh cũng thấy không nặng, dù thế nào đi nữa thì một ngày ba bữa anh đều chủ yếu ở đơn vị, cũng không có đặc biệt tiêu xài cái gì, suy nghĩ của anh chính là, tiền, đủ là được rồi.

Lúc đó nhóm người Archie, bọn họ muốn mở công ty, tất nhiên là người lớn trong nhà không đồng ý, dù sao bọn họ cũng đều là quân nhân nên cũng không hy vọng con của mình đi làm thương nhân. Cho nên lúc xoay sở tiền là không có cách nào khác.

Nói thì nói vậy thôi, mặc dù có chút tiền lẻ nhưng bọn họ muốn làm lớn mà nói thì thiếu nhiều lắm, đến cuối cùng vẫn còn thiếu sáu mươi ngàn. Sau khi bị anh biết được thì anh cho họ mượn sáu mươi ngàn. Dù sao tiền lì xì từ nhỏ đến lớn của anh thì lấy ra sáu mươi ngàn vẫn dư sức.

Kết quả là bọn họ vẫn cứ nói để anh nhập cổ phần đủ thứ.

Sau đó anh suy nghĩ một chút thì cũng đồng ý, dù sao để thối rửa trong ngân hàng cũng chỉ thối rửa trong ngân hàng thôi, không ngờ, thật sự là bọn họ đã làm được sự nghiệp.

Không ngờ một lần ‘đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi’ kia lại giải quyết chuyện khẩn cấp lần này.

‘Cơ duyên xảo hợp’ trong đời người, không gì hơn cái này. (cơ duyên xảo hợp: cơ hội và nhân duyên đến vừa đúng lúc)

Trong lòng lương thiện sẽ mang tới hồi báo, đó là vô hạn.

Tô Khả bị cúp điện thoại thì lại cười thoải mái không thôi.

*

Mẹ Tô Cẩm Niên gọi điện thoại điều tra, cuối cùng phát hiện Tô Khả làm thực tập sinh ở bệnh viện quân khu thì không nhận được cười lạnh liên tục.

Chỗ đó, vừa vặn, bà đỡ phải đi xa, thuận tiện rồi!

Tô Khả, nếu cô đã muốn gả cho con tôi như vậy, ha ha, tôi xem cô không có đứa con, không có danh tiếng, còn mặt mũi nào tiến vào nữa!

Về mặt của bà có chút dữ tợn, hồi lâu sau, Tần Phi gọi điện thoại sắp xếp xong xuôi. Dĩ nhiên, bà không tìm người là quân nhân, nói thế nào thì bà cũng là sĩ quan cao cấp tiếng tăm lẫy lừng.

Mà này người được Tần Phi dặn dò chính là ‘mặt trắng nhỏ’ của bà, dùng tiền của bà lại không ngừng uy hiếp bà như quý hút máu. Mặc dù vẫn bị hấn uy hiếp nhưng mà cũng chỉ hấn có khả năng hoàn thành chuyện này. Hơn nữa, bà cũng không muốn nhiều người uy hiếp bà, dù sao chính cô tìm đến mấy người kia, đến cuối cùng không biết có thể phản bội bà hay không.

Khi mặt trắng nhỏ của Tần Phi biết được cả kế hoạch của Tần Phi thì liên tục cười khẩy, "Sĩ quan cao cấp Tần Phi này, giỏi tính toán!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Đột nhiên mưa gió tới

Tô Khả ngồi ngắm người ở chỗ của cô, nhìn trời âm u bên ngoài, trong lòng cũng có chút đè nén. Aiya, Cẩm Niên mới đi một ngày, cô liền bắt đầu đang suy nghĩ đến anh.

Trương Trí bên cạnh nhìn Tô Khả không yên lòng thì đứng dậy hỏi, "Hot girl Khả Khả, có chuyện gì phiền lòng sao?"

Tô Khả lắc đầu, "Không có."

"Vậy mà trông vẻ mặt em thì tinh thần không có ở đây."

Tô Khả miễn cưỡng cười cười, sau đó đứng dậy, rót một ly nước ấm, cầm trong tay thổi thổi, dựa vào cửa sổ, nhìn trời càng lúc càng u ám ngoài cửa sổ, tâm trạng không yên.

"Nhìn tình hình này, giống như là muốn mưa to rồi." Trương Trí nhìn theo ánh mắt của Tô Khả, cũng lẩm bầm.

Lý Lộ mới vừa khám cho một bệnh nhân nam xong, vừa đi ra phòng làm việc đã nhìn thấy nét mặt ‘thương xuân thu buồn’ của hai người bọn họ thì chợt cảm thấy từng đợt sấm sét bổ xuống.

Sau đó, bệnh nhân trong phòng làm việc càng ngày càng nhiều, trương Trí và Lý Lộ cũng đang bận rộn, Tô Khả muốn giúp một tay thì bị hai người này đuổi ra. Tô Khả chỉ có thể vô cùng oán niệm, bọn họ cũng quá kỳ thị phụ nữ mà.

Bởi vì người trong văn phòng quá nhiều, một mình Tô Khả ở trên hành lang, hết sức ngăn người, một bác sĩ nói với Tô Khả: "Tô Khả, viện trưởng gọi cô."

Tô Khả chỉ chỉ mình, "Viện trưởng? Gọi tôi sao?"

Người nọ gật đầu, Tô Khả cũng không nghi ngờ gì. Dù sao kêu tên của cô ra, còn mặc áo khoác bác sĩ, sao có thể là lừa gạt cô.

Chỉ là viện trưởng gọi cô làm gì?

Tô Khả hỏi người kia tại sao, người kia nói, "Tôi cũng không phải là viện trưởng, làm sao tôi biết."

Tô Khả không nói gì, theo kịp bước chân của người kia.

Lúc đi, Tô Khả không cẩn thận đụng phải cánh tay của một y tá, y tá kia nói: "Đi bộ nhìn một chút cho tôi. Nôn nôn nóng nóng, cái bộ đáng gì."

Tô Khả không để ý tới y tá kia, bởi vì cô biết người này, y tá kia là y tá khá nổi danh lăng ló ở lầu này, đôi mắt nhìn bạ nhìn ai cũng như có móc câu, mọi loại ân cần quan tâm với bác sĩ nam, còn bừa bãi với y tá nữ.

Tiểu Lệ thấy Tô Khả không có để ý đến cô ta, trong bụng khó chịu, "Aiya, cô đụng tôi cũng không biết nói lời xin lỗi?"

"Đừng để ý tới cô ta, đi nhanh lên, viện trưởng còn đang chờ đây." Về mặt bác sĩ phía trước khó chịu nhú mày.

Hai tay Tiểu Lệ chống nạnh, nhìn lên xuống người đàn ông hỏi lâu, "Anh là ai? Bệnh viện chúng ta có bác sĩ mới tới sao? Sao tôi chưa bao giờ gặp qua anh?"

Người kia không nhìn được liếc nhìn Tiểu Lệ, mà Tô Khả cũng mặc kệ người phụ nữ này, liền đi theo bác sĩ này.

"Ê, nói chuyện với anh đó, anh là bác sĩ của khoa nào vậy, sao tôi chưa bao giờ gặp qua anh. Ê." Thấy bóng dáng của bọn họ càng ngày càng xa, cả khuôn mặt Tiểu Lệ cũng tức giận.

A, một người đàn ông lại vừa bị con hồ ly tinh lừa chạy, Tô Khả đã có bác sĩ Trình Diệu Đông lại còn quyến rũ những người khác. Ừm, đáng đáp bác sĩ kia vẫn tạm được, chẳng lẽ thật sự mới tới? Nếu không sao cô ta chưa từng gặp qua đây?

Ừm, không ngờ bệnh viện này còn có bác sĩ cô không biết. Không được, nhất định cô ta phải bắt lấy anh. Đúng, bây giờ nên trù tính tốt một chút quyến rũ nam nhân này tới tay.

Nghĩ đến sau này bác sĩ nam quỳ sát ở dưới váy thạch lựu của cô ta, Tiểu Lệ liền ha ha cười to, làm cho rất nhiều bác sĩ nam đi ngang qua nhú mày, đi vòng đường khác.

*

Tô Khả đi theo người kia đến phòng viện trưởng, người kia gạt nhẹ đầu rồi rời đi, Tô Khả lại phát hiện cả phòng viện trưởng không một bóng người. Tô Khả cảm thấy kỳ lạ.

Dù sao vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng cô lại không nói được tại sao.

Đột nhiên, một người vỗ vỗ vai của cô, Tô Khả chỉ cảm thấy cánh tay cô tê dại một trận, con người trở nên phóng đại, lúc quay đầu lại thì bỗng nhiên phát hiện vài người mặc áo khoác bác sĩ màu trắng, trên mặt của họ đang lộ ra nụ cười hả hê.

Miệng Tô Khả há to, đầu chóng mặt, trong đầu xông lên rất nhiều cảm giác chẳng lành.

Thuốc mê hiệu quả nhanh .

Cô quá biết thứ này. Trước kia, chính là cô cho Tô Cẩm Niên dùng qua cái này, sau đó thấy được toàn thân không che đậy của anh. Không ngờ bây giờ người khác dùng với cô.

Bọn họ muốn làm gì?

Cô và bọn hắn không thù không oán, sao bọn hắn muốn hại cô?

*

Đám người kia thấy Tô Khả mê man mà ngã xuống thì cười lạnh mấy cái.

"Tốc độ xong rất nhanh đây."

"Được, đừng nói nhảm quá nhiều, chuyện bây giờ chúng ta phải làm chính là làm sao chuyển cô đến khoa phụ sản." Bác sĩ lúc trước kia thờ ơ nhìn mấy người khác.

"Lão đại, tất cả chúng em đều nghe lời anh." Tên đàn em thứ nhất nhìn bọn họ nói.

Tên đàn em thứ hai phụ họa: "Đúng vậy, lão đại."

Bác sĩ kia không nhìn bọn hắn một cái, chỉ là đẩy giường mổ từ ngoài cửa vào, sau đó đặt Tô Khả trên giường, "Chắc chắn, đắc tội bà Tàn Phi này thật là chịu tội mà."

Người kia liếc mắt nhìn Tô Khả một cái, tiếp tục nói, "Cô gái nhỏ này ‘da mỏng thịt mềm’, khó trách Tàn Phi không ưa như vậy. Ừm, chẳng lẽ đứa nhỏ này là của chồng bà ta cho nên gấp rút muốn phá đứa nhỏ này?"

Bác sĩ kia sờ sờ cảm, sau đó lắc đầu một cái, đi tới bàn làm việc của viện trưởng, lật lên xuống mấy cái, lại mở ngăn kéo của viện trưởng ra, khước miệng khẽ nâng lên, lấy ra một chuỗi vòng ngọc trong suốt óng ánh, nhét vào túi Tô Khả, sau khi tất cả xong xuôi thì hẩn căn dặn đàn em rồi lặng lẽ rời khỏi phòng viện trưởng.

Đột nhiên, không ít bác sĩ từ không xa chạy tán loạn tới đây, dọa bọn đàn em sợ đến né tránh một hồi, dù sao ở tầng làm việc của viện trưởng xuất hiện một giường mổ đi động, đó là chuyện khá bất ngờ.

Đành chịu, bác sĩ ở tầng này, một người lại một người, tùm năm tùm ba mà đi qua, mỗi khi bọn hẩn muốn đẩy xe mổ đi ra thì lại nghe tiếng bước chân cộc cộc mà qua.

Hai mươi mấy phút sau, trời tối tăm lợi hại.

"Tách tách", mưa xuống như trút nước, văng lên người đi đường làm mắt mờ không ra.

Bọn hẩn núp ở một góc khuất trên hành lang, rốt cuộc tất cả tiếng động biến mất, bọn hẩn mới thờ dài, đẩy xe Tô Khả đi tới khoa phụ sản.

Đột nhiên điện thoại di động của tên bác sĩ cầm đầu vang lên, dọa đám người kia sợ đến run một cái.

Bác sĩ kia lườm bọn hẩn một cái, ý bảo bọn hẩn tiếp tục đi, còn hẩn thì nhận điện thoại.

Rất nhanh bên kia liền truyền tới một giọng nói phụ nữ sắc bén, "Sao rồi?"

"Sắp thành công rồi."

"Vậy thì tốt." Người nọ khẽ thở phào, giống như là bỏ xuống một nỗi băn khoăn.

"Sau khi chuyện thành công thì thêm năm mươi ngàn nữa."

"Quý hút máu!"

"Không phải là bà thích tôi hút nhất sao?"

"Cút!" Bên kia cúp điện thoại.

Khước miệng bác sĩ kia lộ ra một nụ cười lạnh,

*

Trong lòng Tô Khả vẫn luôn đè nén, ngực nặng nề không thở nổi. Thật khó chịu, đè nén làm người ta không thở nổi.

Cô tự nói, phải tỉnh lại, phải nhanh tỉnh lại.

Cô biết, nếu cô không tỉnh lại, vậy sẽ phải xảy ra sự cố.

Không có sức lực chống đỡ, cô ngoẹo ngoạy, ngoẹo ngoạy.

Bên ngoài mưa càng rơi xuống càng lớn, từng trận gió lạnh rít lên làm cho cửa kiếng kêu "bộp bộp ——" ầm ỉ. Mấy nhánh cây đại thụ ngoài cửa sổ lay động, rất nhiều lá cây bị mưa to không chút lưu tình quật rơi xuống, phát ra âm thanh làm người ta sợ hãi, trong mưa to lộ ra vẻ thảm thương như vậy.

Tô Khả chợt mở mắt, thế giới trống trơn một màu trắng.

Gió lạnh thổi vù vù vào phía dưới của cô, trong nháy mắt cô hoảng sợ hoàn hồn lại, hơi cúi đầu nhìn, đập vào mắt chính là một bác sĩ nữ đang vén khăn trải giường của giường mổ, trên tay là một cái kềm lạnh buốt, đi xuống phía dưới.

"Không được ——!"

Trong nháy mắt cảm giác lạnh lẽo thấu xương đâm vào trái tim của cô.

"A ——!"

Một tiếng hét sắc bén của phụ nữ, kèm theo một dòng máu đỏ tươi, thũng cả trời xanh.

*

Một tiếng kêu thảm thiết sắc bén kia, ngay cả người bên ngoài cũng nghe rõ ràng, xương đầu phát lạnh. Mà lòng mấy kẻ chờ đợi bên ngoài cũng xoắn lại, rốt cuộc không biết chuyện thành công hay là không thành công. Bởi vì nếu như không thành công thì đại biểu cho việc sau này bọn họ không có tiền, hôm nay làm chuyện vụng trộm này thì uống công rồi.

Gió mang theo mưa tạt vào hành lang, lạnh lẽo thấu xương, làm bọn hán rùng mình một cái.

Người ở những phòng bệnh khác đã thôi ra vào, tất cả chấm dứt.

Lòng của bọn họ treo lên, chờ đợi cửa phòng phẫu thuật mở ra.

Hồi lâu sau, tất cả yên lặng trở lại.

Khi về mặt một bác sĩ nữ mặc áo khoác màu trắng tái nhợt đi ra, trong nháy mắt bọn hán vây xung quanh.

Lúc này một tay của bác sĩ nữ vẫn còn che cánh tay chảy máu của cô ta, trông về mặt vẫn còn sợ hãi.

Nhịp tim bọn hán cũng là tăng nhanh theo, về mặt vô cùng hồi hộp, "Phá rồi sao?"

Bác sĩ nữ kia gật đầu như gà con mổ thóc, sắc mặt tái nhợt 'có một không hai', giống như một tờ giấy trắng.

Lúc này những kẻ kia mới gật đầu một cái, bác sĩ cầm đầu kia, à không, phải nói là 'mặt trắng nhỏ' của Tần Phi, bây giờ hán đã cởi áo khoác bác sĩ, khoe miệng vẽ ra một nụ cười lạnh lùng, móc ra một bì thư đỏ ném vào trong ngực bác sĩ, sau đó nói với mấy tên kia, "Chúng ta đi."

Ngay lập tức tất cả sai bước rời khỏi phòng phẫu thuật.

Bác sĩ nữ kia giống như là một lá, chậm rãi té ngồi trên mặt đất, máu tươi ở cánh tay cũng chậm rãi chảy xuống, rơi trên hành lang, màu đỏ thẫm giống như xả vôi máu vậy.

*

Tô Khả kéo thân thể nặng nề, từng bước từng bước đi ra khỏi phòng phẫu thuật, nước mắt trên mặt cô ào ào chảy xuống. Mới đi ra khỏi khoa phụ sản thì nhìn thấy Trịnh Diệu Đông lo lắng chạy như bay đến.

Khi anh nhìn thấy Tô Khả đi ra từ khoa phụ sản, lại thấy nước mắt trên mặt cô, suy nghĩ của anh chính là: xong rồi!

Tô Khả lướt qua Trịnh Diệu Đông, Trịnh Diệu Đông không đuổi theo Tô Khả, bởi vì anh tự cảm thấy không có mặt mũi để lập tức đối mặt với cô. Nếu như anh có thể sớm một bước.

"Bình ——" Tay Trịnh Diệu Đông nắm chặt thành quyền, nện vào tường, trong nháy mắt máu thịt lẫn lộn làm y tá qua lại giật nảy mình.

Anh phụ nhờ vả của Cẩm Niên rồi!

Trong lòng Trịnh Diệu Đông tức giận nối tiếp nhau, rất lâu không tiêu tan được, nhiều lần ngửa mặt lên trời cao: "Rốt cuộc là người nào!"

Nhất định phải điều tra chuyện này, nhất định phải điều tra! Còn có Vương Lệ, không thể giữ lại người này!

Anh lập tức lấy điện thoại di động ra, gọi một cuộc điện thoại, "A lô, chủ nhiệm Lý sao? Tôi là Trịnh Diệu Đông, đúng, có một chuyện muốn anh làm giúp một tay. Ừ, đuổi việc một người, đúng, là một nữ y tá của khoa nam khoa, ừ, là một nữ y tá, tên là Vương Lệ, đúng, lập tức, lập tức trừ cô ta ra cho tôi! Lý do chính là đang ở làm việc mà không lo làm việc, suốt ngày suy tưởng, làm phiền bác sĩ, tạo ảnh hưởng không tốt cho xã hội. Đúng, chính là như vậy, đánh giá kém vào quân tịch của cô ta. Hôm nay có thể làm cho cô ta cút đi! A? Nghiêm trọng sao? Tôi cảm thấy còn nhẹ đấy!" (quân tịch: hồ sơ quân đội)

Cúp điện thoại, tâm tư của Trịnh Diệu Đông nặng nề, nhìn trời đen thui lù ngoài cửa sổ, mắt đỏ lên, ngửa mặt lên trời nhìn trần nhà tầng lóá rất lâu, rất lâu.

Thở một hơi thật dài, cuối cùng anh dừng cảm quyết định gọi điện thoại cho Tô Cẩm Niên.

Kkkhông bao lâu điện thoại được nối.

"Sao vậy?"

"Thật xin lỗi."

"Đông?"

"Cẩm Niên, thật xin lỗi."

Anh ấy tin tưởng anh như vậy, đem Tô Khả giao cho anh chăm sóc, nhưng thời gian mới một ngày liền xảy ra chuyện lớn như vậy, thật sự là anh quá vô năng.

Anh làm sấm hối như thế nào mới có thể đền bù đau thương mà anh chịu vì mất đi đứa con?

"Đồng"

"Cầm Niên, thật xin lỗi —— em —— em ——"

"Đồng, cậu đừng nói với tôi." Tô Cầm Niên vội vàng cắt đứt lời Trịnh Diệu Đồng, "Tôi còn có chuyện, tôi cúp trước."

Anh vội vàng cắt đứt, sợ là nghe được tin dữ trong miệng anh ấy.

Trong lòng Trịnh Diệu Đồng càng thêm nặng nề, từng quyền từng quyền đập vào vách tường, máu nhuộm vào vôi trắng, bay trong không khí, roi tách tách xuống hành lang, dọa sắc mặt mấy y tá qua lại trắng bệch.

Bên ngoài, mưa vẫn to gió vẫn lớn.

*

Tô Khả thất thần đi, trong đầu của cô đầy suy nghĩ về đám người kia.

Một đường đi, một đường nghĩ, vốn là đầu của Tô Khả ngây ngơ đại độ cũng dần dần rõ ràng.

"Bình ——"

"Cô đi bộ mà không có mắt à!" Một giọng nói truyền vào tai Tô Khả, Tô Khả ngẩng đầu lên, phát hiện đối diện là một bệnh nhân tròn mắt nhìn cô, thấy Tô Khả không để ý đến ông còn vẽ mặt thì dờ dẩn, anh tiếp tục liếc Tô Khả một cái, sau đó sờ sờ cánh tay, nói một câu "Xúi quẩy" thì vào phòng bệnh.

Đột nhiên Tô Khả tỉnh ngộ, đây tất cả đều là một âm mưu, một ý đồ mưu hại con cô.

Mà người thi hành chính là bác sĩ kia! Mà chắc chắn bác sĩ kia không phải là bác sĩ của bệnh viện quân khu, dù sao ngay cả "Bách Hiểu Sinh" danh xưng là Vương Lệ cũng không nhận ra hắn! (Bách Hiểu Sinh là một nhân vật được coi là thông thái nhất trong võ lâm, kẻ đã bỏ gần hết cuộc đời để nghiên cứu võ học và có một tác phẩm để lại cho con cháu ngàn đời sau, cuốn Bình Khí Phổ)

Tô Khả dùng tay níu tóc của cô. Trong lòng liễu mạng chửi mình ngu: nghĩ cũng biết chuyện rồi, viện trưởng không hề biết cô, làm gì muốn gọi cô qua chứ?

Rõ ràng chính là một âm mưu, cô lại trúng chiêu! Tô Khả, đầu cô là già, rốt cuộc là cái gì!

A a a a a!

Trong lòng căm phẫn điên cuồng gào thét, rất lâu sau đó cô mới tỉnh táo lại. Cô muốn bắt được người độc ác đứng phía sau, sau đó sẽ gây ông đập lưng ông!

Cô biết sau lưng bác sĩ giả này nhất định là có người khác, dù sao cô và hắn chưa hề quen biết, không có lý do nào để hắn làm hại cô. Mà bác sĩ giả kia có thể gọi chính xác tên của cô, nói cách khác, rõ ràng là cái người sau lưng của hắn biết cô, hơn nữa cô cũng biết cô ta.

Mục đích của người sau lưng là muốn để cô không có con của Tô Cầm Niên, không để cô có thể sinh con Tô Cầm Niên ra. Làm ra chuyện này thì khả năng rất lớn là người có hiềm khích với cô .

Người phụ nữ có hiềm khích với cô, dường như trong ấn tượng của cô cũng chỉ có Trịnh Duyệt, Tần Phi. Dĩ nhiên, Hoàng Nghê Thường cũng có khả năng, dù sao cô ta tự nhận là sắp trở thành vợ chưa cưới của Cầm Niên, nếu biết cô mang thai thì khả năng không muốn để cho cô sinh con ra là rất lớn.

Tần Phi thì không thể nào, dù sao bà là mẹ của Cầm Niên, bà xấu xa đáng ghét hơn nữa thì đứa nhỏ trong bụng Tô Khả cũng phải gọi bà một tiếng bà nội, không có lý do gì mà bà làm hại đứa bé này.

Như vậy, tìm người sau lưng này sẽ phải là giữa Trịnh Duyệt và Hoàng Nghê Thường.

Rốt cuộc là ai trong bọn họ?

Hoàng Nghê Thường?

Trịnh Duyệt?

Hay là do người khác?

Rốt cuộc là ai, lòng da ác độc như vậy?

Tô Khả kéo thân thể mệt mỏi đi, gió trên hành lang thổi vào người của cô lạnh buốt, làm cô run cầm cập một chút.

Hai tay của cô không nhịn được nắm chặt thành quyền, răng cắn chặt môi.

Tóm lại mặc kệ là ai, dám động tới sinh mệnh của con cô thì cô nhất định phải để họ ‘nợ máu trả bằng máu’!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Chuỗi vòng ngọc

Vừa tới thành phố H thì thảo luận biện pháp giải quyết cùng bố Tô Khả, Tô Cẩm Niên cúp điện thoại, hơi thở toàn thân trở nên mãnh liệt, rét lạnh giống như có thể đông cả phòng thành tượng băng.

"Bố, con về thành phố B trước."

Về mặt của bố Tô Khả vô cùng nghi hoặc nhìn con rể của ông, "Sao vậy?"

"Bố, con đi về trước đây, chuyện bên này theo như hôm qua chúng ta nói mà làm là được." Nói xong, Tô Cẩm Niên đứng dậy, chạy ra ngoài phòng, tốc độ kia có thể so với tia chớp.

Bố Tô Khả thấy lòng Tô Cẩm Niên như lửa đốt như vậy nên vội vàng gạt đầu, "Được." Chỉ là người của anh đã chạy ra khỏi phòng.

Tô Cẩm Niên vừa đi ra ngoài thì chạy vội tới đường lớn, vẫy một chiếc xe tắc xi, đi thẳng đến sân bay.

Trước tới giờ anh luôn bình tĩnh nhưng lúc này nét mặt nôn nóng không thôi, khỏi cần thúc giục, chân tài xế tắc xi kia liền đạp cần ga, tốc độ cực kỳ nhanh.

Đến sân bay, Tô Cẩm Niên nhìn trên màn hình điện tử màn, nhanh chóng tìm được chuyến bay đi thành phố B, chuyến bay gần nhất là chín giờ tối, cả trái tim của Tô Cẩm Niên cũng xoắn lại.

Nhưng đành chịu, anh chỉ có thể chờ bên này, trái tim cũng đập rất nhanh.

Anh sợ, khi Trịnh Diệu Đông gọi điện thoại cho anh, lúc nào cũng lặp lại "Thật xin lỗi"... "Thật xin lỗi", trong lòng anh chỉ sợ hãi.

Tô Khả, Tô Khả, nhất định không thể có chuyện.

*

Bên ngoài mưa rơi xuống rất lớn, nước mưa nhỏ xuống, hợp lại thành dòng nước nhỏ chậm rãi chảy vào trong nắp cống cứng rắn. Người đi đường mở dù, qua lại, bước chân vội vã.

Tô Khả mở cửa phòng làm việc ra.

Lúc này, rốt cuộc Lý Lộ và Trương Trí được nhân rồi, khi bọn anh nhìn thấy mặt Tô Khả đầy nước mắt, đầu tóc lộn xộn đi vào thì trong lòng dâng lên một cảm giác chằng lành.

"Tô Khả, em làm sao vậy?" Trương Trí lên tiếng hỏi thăm, trong giọng nói có một chút lo lắng.

Tô Khả ngẩng đầu nhìn Trương Trí, miệng há to, âm thanh khàn khàn: "Không có sao."

"Em cũng thành bộ dáng này thì làm sao có thể không có sao!" Lý Lộ tức giận, "Nói cho anh Lý biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Lúc Tô Khả muốn nói chuyện thì nghe một y tá la lớn ở cửa ra vào, "Emma, xảy ra chuyện lớn, xảy ra chuyện lớn rồi."

Mọi người đều nhú mày, dù là việc lớn gì thì một người lớn cũng không cần thiết hoang mang hoảng hốt trên hành lang như vậy, la to lên, quá không ra thể thống gì.

Mặc dù trong lòng mọi người xem thường cô y tá kia nhưng đối với nội dung trong miệng y tá kia thì bọn họ vẫn tò mò, cho nên từng người một mở cửa phòng làm việc ra, sau đó đi ra, vây quanh y tá kia, "Aiya, chị Vương, chị nói thật đi, xảy ra chuyện lớn gì."

Một y tá nhỏ có vẻ thiếu kiên nhẫn hỏi, mọi người cũng lộ ra vẻ mặt y như vậy, có lẽ là cô y tá nhỏ đó đã nói lời từ trong lòng của bọn họ.

Chị Vương kia thấy mọi người đều đang nhìn cô ta, lúc này mới vỗ vỗ ngực của cô ta, nhìn mọi người, "Viện trưởng của chúng ta cho rằng chuỗi vòng gia bảo đáng tự hào nhất đã bị người ta ăn trộm rồi! Bây giờ cảnh sát tiến hành điều tra ở phòng làm việc của viện trưởng một chuyến đấy." (gia bảo: vậy quý được truyền nhiều đời)

"A, vòng gia bảo của viện trưởng, tôi biết, là một chuỗi vòng ngọc, nghe nói dùng loại ngọc tốt nhất ở Hòa Điền làm ra, hơn hai trăm năm trước, một Hoàng đế ban thưởng cho lão tổ tông nhà ông ta, sau đó gia tộc bọn họ vẫn truyền cho con trưởng. Tôi nhớ năm đó lúc viện trưởng lấy được vòng ngọc gia bảo này thì đúng là giống như khoe khoang với tất cả mọi người của bệnh viện vậy. Bây giờ cũng gần giống như vậy, hễ là đi gặp ông ta thì ông ta cũng sẽ lơ đãng khoe khoang chuỗi vòng ngọc của ông ta một chút. Quái lạ, nhu thường lệ thì chuỗi vòng ngọc này đúng là chưa bao giờ rời khỏi người ông ta, sao lại đột nhiên bị trộm?" Một người ở trong bệnh viện thời gian hơi lâu một chút ngẩn ngơ nhíu mày. (Thành phố Hòa Điền (hay thành phố Hotan) là một thành phố cấp huyện và là thủ phủ của địa khu Hotan tại khu tự trị Tân Cương, Trung Quốc. Hotan là một đô thị trên ốc đảo sa mạc và nằm ở phía bắc dãy núi Côn Lôn. Ngọc ở đây rất đẹp, ngọc Tân Cương Hòa Điền là loại ngọc cổ và có giá trị ở Trung Quốc))

"Vậy cũng không phải chuyện của chúng ta, tôi còn tưởng rằng xảy ra chuyện lớn gì, ầm ầm ỉ ỉ, Vương Bình, cô cũng quá ‘chuyện bé xé ra to’ rồi đó." Một bác sĩ nữ liếc cô ta một cái, sau đó trở về phòng làm việc của mình.

Sắc mặt Vương Bình khó coi, nhưng ai bảo cô ta chỉ là y tá mà không phải là bác sĩ. Đấu với bác sĩ, trừ khi nghề y tá này cô ta không muốn làm, cho nên cô ta chỉ có thể nuốt con giận này vào.

Mọi người cũng dần dần tan ra.

Tô Khả chỉnh sửa tóc của cô một chút, trở lại chỗ ngồi của cô, đầu còn chóng mặt.

Toàn bộ suy nghĩ của cô đi vào trong lô-gích "Rốt cuộc là ai muốn hại chết con cô", khoảng một hồi lâu thì cô mới nhớ tới, hình như y tá Vương Bình mới vừa nói chuyện có liên quan đến viện trưởng.

Viện trưởng, lại là viện trưởng.

Đúng, nhất định là bọn hắn!

Cô cảm thấy cô cần phải nói tin tức này cho cảnh sát, để cho bọn họ bắt đám người kia lại, sau đó, cô có thể biết rốt cuộc người chi thị bọn họ đến đây mưu hại tính mạng con của cô là ai!

Lúc Tô Khả đang muốn đứng dậy thì cửa phòng làm việc Tô Khả bị người ta mở ra, chỉ thấy một người y tá mặc đồng phục y tá màu trắng dẫn một топ cảnh sát đi vào phòng làm việc của Tô Khả.

Tô Khả quen mắt với y tá kia, chính là Vương Lệ.

Đi nhiên là Vương Lệ thấy Tô Khả, sau đó một ngón tay chỉ Tô Khả, "Tôi biết sáng hôm nay cô ta đi đến phòng làm việc của viện trưởng."

Tô Khả nhíu mày.

Những cảnh sát kia cũng nhíu nhíu mày, sau đó nhìn Tô Khả, "Chào cô, tôi là Ngô Lâm ở phân cục cảnh sát X của thành phố B."

Tô Khả gật đầu, "Tôi là Tô Khả."

"Chúng tôi có một vài vấn đề muốn hỏi cô một chút, không biết cô có thời gian hay không."

Tô Khả gật đầu, đúng lúc cô cũng có một ít manh mối.

Sau đó, cảnh sát Ngô, Ngô Lâm dẫn Tô Khả đi đến một phòng làm việc nhỏ tương đối yên tĩnh. Có mấy cảnh sát khác đi theo sau ông, Ngô Lâm chỉ để lại một cảnh sát, sau đó vung tay lên để mấy cảnh sát khác đi kiểm tra những chỗ khác.

Trong nháy mắt phòng làm việc chỉ còn lại ba người bọn họ.

Ba người đều ngồi xuống.

Người cảnh sát ở lại lấy một quyển sổ và một cây viết ra, còn Ngô Lâm lại cười cười với Tô Khả, "Không cần căng thẳng, chúng tôi chỉ hỏi mấy vấn đề, sau khi hỏi cô thì chúng tôi phải ghi chép."

Tô Khả gật đầu.

Sau đó cảnh sát Ngô mở miệng, "Hôm nay y tá Vương, chính là người mới vừa dẫn chúng tôi tới tìm cô đó."

Tô Khả gật đầu.

Cảnh sát Ngô tiếp tục nói, "Cô ta nói nhìn thấy cô và một bác sĩ nam xa lạ đi đến phòng làm việc của viện trưởng, không biết không có chuyện này hay không."

Tô Khả gật đầu, "Về điểm này thì tôi cũng là có một chút manh mối muốn tìm cảnh sát Ngô kiểm tra giúp một chút."

Cảnh sát Ngô khẽ nhíu mày, "Được, cô nói đi."

Tô Khả gật đầu, sắc mặt nặng nề, "Buổi sáng hôm nay tôi đi làm thì có một người đàn ông xa lạ, hần mặc áo khoác bác sĩ, nhưng mà bây giờ tôi suy nghĩ lại một chút, có thể hần không phải bác sĩ của bệnh viện này."

Cảnh sát Ngô gật đầu.

Tô Khả tiếp tục nhớ lại, "Hần nói viện trưởng tìm tôi, tôi liền cảm thấy kỳ lạ, tôi và viện trưởng vốn không biết nhau, không có lý do gì mà viện trưởng tìm đến tôi, nhưng người kia có thể gọi chính xác tên của tôi, tôi cũng không nghĩ nhiều, sau đó liền theo hần đi đến phòng làm việc của viện trưởng, lúc giữa chừng thì tôi gặp được Vương Lệ, chính là y tá nói với các người là nhìn thấy tôi và bác sĩ lạ đi đến phòng làm việc của viện trưởng, chờ tôi đến phòng làm việc của viện trưởng thì lại phát hiện viện trưởng không có ở đó, nhưng khi tôi mới vừa quay đầu lại thì có người sử dụng thuốc mê hiệu quả nhanh với tôi, sau đó chuyển tôi đến khoa phụ sản."

Lúc Tô Khả tường thuật mọi chuyện thì mặt đã trắng bệch, "Tôi mang thai mà, bọn hần muốn phá con của tôi."

Lời còn chưa dứt, nước mắt Tô Khả đã ào ào chảy xuống, nếu như không phải là cô tỉnh lại sớm, nếu như không phải là cô tỉnh lại sớm. Cô không thể tưởng tượng cô phải chịu đựng bao nhiêu đau đớn.

Cảnh sát Ngô nhíu mày suy nghĩ sâu xa một lát, "Ý của cô là."

"Tôi đoán rằng, rất có thể đám người kia lấy chuỗi vòng ngọc của viện trưởng, tôi chỉ nhớ diện mạo của người đàn ông mặc áo bác sĩ, cái khác đều không biết, nhưng nếu như các anh có thể bắt hần, như vậy ít nhất thì tôi cũng có thể biết rốt cuộc người muốn hại chết đứa con của tôi là ai!"

Cảnh sát Ngô gật đầu, "Được, cảm ơn cô đã cung cấp thông tin. Yên tâm, nhất định chúng tôi sẽ tìm ra tên trộm kia, thuận tiện giúp cô bắt được kẻ chủ mưu phía sau." Cảnh sát Ngô nói xong, tiếp tục nói, "Muốn mưu hại tính mạng của con cô, nói như vậy nhất định là người coi trọng chồng cô rồi."

"Không rõ ràng lắm."

"Không sao, bây giờ chỉ là cô hoài nghi mà thôi. Cô có thể cung cấp danh sách một ít người, chúng tôi sẽ đi đặc biệt điều tra hành động khác thường của họ một chút, nói không chừng có thể điều tra được đấy."

Tô Khả nhíu mày.

Ngô Lâm tiếp tục nói, "Trước kia tôi học chính là phá án tâm lý học, theo như người muốn mưu hại đứa bé trong bụng cô, còn thuê người tới đây hại cô thì đã cấu thành tội phạm, mặc dù cô không có báo án, nhưng mà một cảnh sát xứng đáng với chức vụ, một khi phát hiện quần chúng nhân dân bị nguy hiểm đến tính mạng thì tự nhiên muốn đứng ra. Cô, có thể tin tưởng tôi!"

Tô Khả nhìn cảnh sát Ngô, ông là một người đàn ông trung niên trầm ổn, trên trán cũng là kiên cường chính trực, không a dua nịnh bợ. Nhưng mà, gia thế bối cảnh của Trịnh Duyệt và Hoàng Nghê Thường lớn như vậy, ông chỉ là một cục trưởng phân cục, có thể điều tra sao?

"Tô Khả?"

Tô Khả nói: "Tôi biết tình địch chỉ có hai người, một người tên là Trịnh Duyệt, là thiếu tá trong đơn vị quân khu. Một người là Hoàng Nghê Thường, là ca sĩ nổi tiếng, bố là chủ tịch tỉnh G, sắp chuyển công tác đến thành phố B."

Con người trong đôi mắt cảnh sát Ngô trở nên phóng đại, "Trịnh Duyệt? Hoàng Nghê Thường?"

Tô Khả nói: "Cảnh sát Ngô nghe nói qua họ sao?"

Cảnh sát Ngô liếc mắt nhìn Tô Khả thật sâu, "Có thể nói cho tôi biết, tên của chồng cô gọi là gì không?" Đương nhiên ông biết Hoàng Nghê Thường, dù sao gần đây cấp trên của ông nhận được thiệp mời đính hôn đến từ nhà họ Tô, nhân vật chính trên đó rõ ràng là Hoàng Nghê Thường và Tô Cẩm Niên.

Mà báo chí cũng từng nói, thứ bảy tuần này, Tô Cẩm Niên và Hoàng Nghê Thường phải làm thủ tục đính hôn, nhưng bây giờ Tô Khả lại nói Hoàng Nghê Thường là tình địch của cô, kỳ lạ quá.

"Tô Cẩm Niên."

"Ồ ——" Cảnh sát này nhìn từ trên xuống dưới Tô Khả hồi lâu, "Tô Cẩm Niên nhà họ Tô?"

Tô Khả gật đầu, "Đúng vậy, trong bụng tôi là con của anh ấy."

Ngô Lâm nhíu mày, sau đó sờ sờ cằm, "Tôi cần điều tra để thu thập chứng cứ."

Tô Khả gật đầu, giấy hôn thú không có trên tay, cảnh sát này không tin cũng bình thường thôi, vậy hãy để ông đi thu thập chứng cứ đi.

Sau đó Tô Khả lại nói: "Bác sĩ kia ở chỗ khoa phụ sản, ông có thể hỏi cô ta." Trong lúc Tô Khả nói lời này thì đôi mắt đầy lừa gạt.

Ngô Lâm gật đầu một cái, "Cám ơn cô cung cấp thông tin." Nhưng trong lòng lại nhớ kỹ Tô Khả nói rằng bác sĩ ở chỗ khoa phụ sản.

Ngô Lâm đứng dậy, "Quấy rầy thời gian quý giá của cô, thật ngại."

"Cảnh sát Ngô khách sáo rồi, là Tô Khả tôi muốn cầu cạnh các người mới đúng." Mấy lời nói của nhân viên nhà nước thế này, Tô Khả cũng thấy không ít trên TV và tiểu thuyết.

Ngô Lâm cười cười, sau đó cùng Tô Khả đi ra khỏi phòng làm việc nhỏ.

Khi Tô Khả trở lại phòng làm việc của cô, Trương Trí và Lý Lộ cũng vây bên cạnh Tô Khả, "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Tô Khả lắc đầu, "Chính là hỏi em có phát hiện cái gì bất thường hay không."

Đúng vào lúc này, Vương Lệ lại hung hăng đá văng phòng làm việc của Tô Khả một lần nữa, hai tay chống nạnh, lộ ra vẻ mặt hung ác.

Ánh mắt cô ta nhìn Tô Khả tràn đầy thù hận, đột nhiên đâm vào Tô Khả, cũng may Lý Lộ ‘nhẹ tay lẹ mắt’, chặn cú tấn công của Vương Lệ lại.

Mặc dù Vương Lệ là đàn bà con gái nhưng lần này là dùng tất cả sức lực xông tới Tô Khả, dù là Lý Lộ cao lớn khỏe mạnh như vậy mà cũng bị Vương Lệ đâm cho lui về phía sau hai bước mới ổn định thân thể.

"Cô làm gì đấy!" Lý Lộ và Trương Trí lớn tiếng vừa quát Vương Lệ.

Vương Lệ vẫn chưa tiêu tan tức giận, mắt lạnh lùng nhìn Tô Khả, "Hồ ly tinh, con điếm, đê tiện! Ăn trộm!" (con này chửi rất nặng lời)

"Miệng cô sạch sẽ một chút!" Trương Trí cũng lớn tiếng quát lớn với Vương Lệ. Chưa từng thấy qua người phụ nữ nào làm cho người ta ghét như vậy, khó trách tất cả bác sĩ nam của bệnh viện đều chướng mắt cô ta.

Vương Lệ chờ Trương Trí và Lý Lộ nói xong, "Cho dù hai người các anh che chở con hồ ly tinh này thì các anh cũng chỉ có chảy nước miếng thôi! Người đàn bà đê tiện, quyến rũ người này lại dụ dỗ người kia, mày cho rằng mày rất giỏi sao!"

Tô Khả nhìn Vương Lệ, sao chưa từng tiếp xúc với cô, hôm nay lại bị thần kinh mà mắng cô một trận, quả thật là đầu óc có bệnh.

Mà cô cũng không phải là dễ bắt nạt, cho nên Tô Khả đứng dậy, tiến lên tát hai bạt tay vào mặt Vương Lệ, "Chủ nhân của mày cũng không biết buộc sợi dây thật tốt. Bị người ta tát tay cũng đáng đời!"

Lúc đầu Vương Lệ nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của Tô Khả, nhưng mà nghe Lý Lộ và Trương Trí vừa co giật vừa cười, Vương Lệ nghĩ kỹ càng một chút thì mới hiểu được rốt cuộc ý tứ trong lời nói của Tô Khả là cái gì.

Vương Lệ giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, "Tô Khả!"

"Lỗi tai không có diếc, không cần phải rống lớn tiếng như vậy." Tô Khả tiến lên, thờ ơ nhìn Vương Lệ, "Đồng chí Vương Lệ, không phải tất cả mọi người đều y như cô, không phải ai cũng thích đem hành vi của mình chụp lên đầu người khác."

Trong nháy mắt Trương Trí và Lý Lộ hiểu rõ.

Vương Lệ, chính là ‘gái điểm hạng sang’ có tiếng cả bệnh viện, cực kỳ lăng lợ, nhìn thấy bác sĩ nam độc thân thì mê mẩn đi tới dụ dỗ, nhưng ai bảo nhân phẩm và danh tiếng của cô ta thật sự quá kém, không có một người bác sĩ nào bằng lòng qua lại với cô ta. Cho nên, năm nay Vương Lệ đã hai mươi bảy tuổi rồi mà vẫn không gả đi được.

Lời nói Tô Khả vừa đúng giẫm vào điểm đau của Vương Lệ. Có câu nói, ‘đánh người không đánh mặt, chửi người không nói rõ chỗ yếu’. Nhưng Tô Khả làm khác toàn bộ, Vương Lệ giận đến lồng ngực phập phồng, chột tiến lên túm lấy áo Tô Khả, kéo rồi túm mấy lần, chỉ nghe một tiếng "Bum boong ——" giòn tan vang lên.

Mọi người đều cúi đầu xuống.

Chỉ thấy một chuỗi vòng ngọc đang lẳng lẳng nằm trên đất.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 82: Chuỗi vòng ngọc

Vừa tới thành phố H thì thảo luận biện pháp giải quyết cùng bố Tô Khả, Tô Cẩm Niên cúp điện thoại, hơi thở toàn thân trở nên mãnh liệt, rét lạnh giống như có thể đông cả phòng thành tượng băng.

"Bố, con về thành phố B trước."

Về mặt của bố Tô Khả vô cùng nghi hoặc nhìn con rể của ông, "Sao vậy?"

"Bố, con đi về trước đây, chuyện bên này theo như hôm qua chúng ta nói mà làm là được." Nói xong, Tô Cẩm Niên đứng dậy, chạy ra ngoài phòng, tốc độ kia có thể so với tia chớp.

Bố Tô Khả thấy lòng Tô Cẩm Niên như lửa đốt như vậy nên vội vàng gạt đầu, "Được." Chỉ là người của anh đã chạy ra khỏi phòng.

Tô Cẩm Niên vừa đi ra ngoài thì chạy vội tới đường lớn, vẫy một chiếc xe tắc xi, đi thẳng đến sân bay.

Trước tới giờ anh luôn bình tĩnh nhưng lúc này nét mặt nôn nóng không thôi, khỏi cần thúc giục, chân tài xế tắc xi kia liền đạp cần ga, tốc độ cực kỳ nhanh.

Đến sân bay, Tô Cẩm Niên nhìn trên màn hình điện tử màn, nhanh chóng tìm được chuyến bay đi thành phố B, chuyến bay gần nhất là chín giờ tối, cả trái tim của Tô Cẩm Niên cũng xoắn lại.

Nhưng đành chịu, anh chỉ có thể chờ bên này, trái tim cũng đập rất nhanh.

Anh sợ, khi Trịnh Diệu Đông gọi điện thoại cho anh, lúc nào cũng lặp lại "Thật xin lỗi"... "Thật xin lỗi", trong lòng anh chỉ sợ hãi.

Tô Khả, Tô Khả, nhất định không thể có chuyện.

*

Bên ngoài mưa rơi xuống rất lớn, nước mưa nhỏ xuống, hợp lại thành dòng nước nhỏ chậm rãi chảy vào trong nắp cống cứng rắn. Người đi đường mở dù, qua lại, bước chân vội vã.

Tô Khả mở cửa phòng làm việc ra.

Lúc này, rốt cuộc Lý Lộ và Trương Trí được nhàn rồi, khi bọn anh nhìn thấy mặt Tô Khả đầy nước mắt, đầu tóc lộn xộn đi vào thì trong lòng dâng lên một cảm giác chằng lành.

"Tô Khả, em làm sao vậy?" Trương Trí lên tiếng hỏi thăm, trong giọng nói có một chút lo lắng.

Tô Khả ngẩng đầu nhìn Trương Trí, miệng há to, âm thanh khàn khàn: "Không có sao."

"Em cũng thành bộ dáng này thì làm sao có thể không có sao!" Lý Lộ tức giận, "Nói cho anh Lý biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Lúc Tô Khả muốn nói chuyện thì nghe một y tá la lớn ở cửa ra vào, "Emma, xảy ra chuyện lớn, xảy ra chuyện lớn rồi."

Mọi người đều nhú mày, dù là việc lớn gì thì một người lớn cũng không cần thiết hoang mang hoảng hốt trên hành lang như vậy, la to lên, quá không ra thể thống gì.

Mặc dù trong lòng mọi người xem thường cô y tá kia nhưng đối với nội dung trong miệng y tá kia thì bọn họ vẫn tò mò, cho nên từng người một mở cửa phòng làm việc ra, sau đó đi ra, vây quanh y tá kia, "Aiya, chị Vương, chị nói thật đi, xảy ra chuyện lớn gì."

Một y tá nhỏ có vẻ thiếu kiên nhẫn hỏi, mọi người cũng lộ ra vẻ mặt y như vậy, có lẽ là cô y tá nhỏ đó đã nói lời từ trong lòng của bọn họ.

Chị Vương kia thấy mọi người đều đang nhìn cô ta, lúc này mới vỗ vỗ ngực của cô ta, nhìn mọi người, "Viện trưởng của chúng ta cho rằng chuỗi vòng gia bảo đáng tự hào nhất đã bị người ta ăn trộm rồi! Bây giờ cảnh sát tiến hành điều tra ở phòng làm việc của viện trưởng một chuyến đấy." (gia bảo: vậy quý được truyền nhiều đời)

"A, vòng gia bảo của viện trưởng, tôi biết, là một chuỗi vòng ngọc, nghe nói dùng loại ngọc tốt nhất ở Hòa Điền làm ra, hơn hai trăm năm trước, một Hoàng đế ban thưởng cho lão tổ tông nhà ông ta, sau đó gia tộc bọn họ vẫn truyền cho con trưởng. Tôi nhớ năm đó lúc viện trưởng lấy được vòng ngọc gia bảo này thì đúng là giống như khoe khoang với tất cả mọi người của bệnh viện vậy. Bây giờ cũng gần giống như vậy, hể là đi gặp ông ta thì ông ta cũng sẽ lơ đãng khoe khoang chuỗi vòng ngọc của ông ta một chút. Quái lạ, nhu thường lệ thì chuỗi vòng ngọc này đúng là chưa bao giờ rời khỏi người ông ta, sao lại đột nhiên bị trộm?" Một người ở trong bệnh viện thời gian hơi lâu một chút ngẩn ngơ nhú mày. (Thành phố Hòa Điền (hay thành phố Hotan) là một thành phố cấp huyện và là thủ phủ của địa khu Hotan tại khu tự trị Tân Cương, Trung Quốc. Hotan là một đô thị trên ốc đảo sa mạc và nằm ở phía bắc dãy núi Côn Lôn. Ngọc ở đây rất đẹp, ngọc Tân Cương Hòa Điền là loại ngọc cổ và có giá trị ở Trung Quốc))

"Vậy cũng không phải chuyện của chúng ta, tôi còn tưởng rằng xảy ra chuyện lớn gì, ầm ầm ỉ ỉ, Vương Bình, cô cũng quá 'chuyện bé xé ra to' rồi đó." Một bác sĩ nữ liếc cô ta một cái, sau đó trở về phòng làm việc của mình.

Sắc mặt Vương Bình khó coi, nhưng ai bảo cô ta chỉ là y tá mà không phải là bác sĩ. Đấu với bác sĩ, trừ khi nghề y tá này cô ta không muốn làm, cho nên cô ta chỉ có thể nuốt con giận này vào.

Mọi người cũng dần dần tan ra.

Tô Khả chỉnh sửa tóc của cô một chút, trở lại chỗ ngồi của cô, đầu còn chóng mặt.

Toàn bộ suy nghĩ của cô đi vào trong lô-gích "Rốt cuộc là ai muốn hại chết con cô", khoảng một hồi lâu thì cô mới nhớ tới, hình như y tá Vương Bình mới vừa nói chuyện có liên quan đến viện trưởng.

Viện trưởng, lại là viện trưởng.

Đúng, nhất định là bọn hần!

Cô cảm thấy cô cần phải nói tin tức này cho cảnh sát, để cho bọn họ bắt đám người kia lại, sau đó, cô có thể biết rốt cuộc người chỉ thị bọn họ đến đây mưu hại tính mạng con của cô là ai!

Lúc Tô Khả đang muốn đứng dậy thì cửa phòng làm việc Tô Khả bị người ta mở ra, chỉ thấy một người y tá mặc đồng phục y tá màu trắng dẫn một tốp cảnh sát đi vào phòng làm việc của Tô Khả.

Tô Khả quen mắt với y tá kia, chính là Vương Lệ.

Dĩ nhiên là Vương Lệ thấy Tô Khả, sau đó một ngón tay chỉ Tô Khả, "Tôi biết sáng hôm nay cô ta đi đến phòng làm việc của viện trưởng."

Tô Khả nhú mày.

Những cảnh sát kia cũng nhú nhú mày, sau đó nhìn Tô Khả, "Chào cô, tôi là Ngô Lâm ở phân cục cảnh sát X của thành phố B."

Tô Khả gật đầu, "Tôi là Tô Khả."

"Chúng tôi có một vài vấn đề muốn hỏi cô một chút, không biết cô có thời gian hay không."

Tô Khả gật đầu, đúng lúc cô cũng có một ít manh mối.

Sau đó, cảnh sát Ngô, Ngô Lâm dẫn Tô Khả đi đến một phòng làm việc nhỏ tương đối yên tĩnh. Có mấy cảnh sát khác đi theo sau ông, Ngô Lâm chỉ để lại một cảnh sát, sau đó vung tay lên để mấy cảnh sát khác đi kiểm tra những chỗ khác.

Trong nháy mắt phòng làm việc chỉ còn lại ba người bọn họ.

Ba người đều ngồi xuống.

Người cảnh sát ở lại lấy một quyển sổ và một cây viết ra, còn Ngô Lâm lại cười cười với Tô Khả, "Không cần căng thẳng, chúng tôi chỉ hỏi mấy vấn đề, sau khi hỏi cô thì chúng tôi phải ghi chép."

Tô Khả gật đầu.

Sau đó cảnh sát Ngô mở miệng, "Hôm nay y tá Vương, chính là người mới vừa dẫn chúng tôi tới tìm cô đó."

Tô Khả gật đầu.

Cảnh sát Ngô tiếp tục nói, "Cô ta nói nhìn thấy cô và một bác sĩ nam xa lạ đi đến phòng làm việc của viện trưởng, không biết không có chuyện này hay không."

Tô Khả gật đầu, "Về điểm này thì tôi cũng là có một chút manh mối muốn tìm cảnh sát Ngô kiểm tra giúp một chút."

Cảnh sát Ngô khẽ nhú mày, "Được, cô nói đi."

Tô Khả gật đầu, sắc mặt nặng nề, "Buổi sáng hôm nay tôi đi làm thì có một người đàn ông xa lạ, hần mặc áo khoác bác sĩ, nhưng mà bây giờ tôi suy nghĩ lại một chút, có thể hần không phải bác sĩ của bệnh viện này."

Cảnh sát Ngô gật đầu.

Tô Khả tiếp tục nhớ lại, "Hần nói viện trưởng tìm tôi, tôi liền cảm thấy kỳ lạ, tôi và viện trưởng vốn không biết nhau, không có lý do gì mà viện trưởng tìm đến tôi, nhưng người kia có thể gọi chính xác tên của tôi, tôi cũng không nghĩ nhiều, sau đó liền theo hần đi đến phòng làm việc của viện trưởng, lúc giữa chừng thì tôi gặp được Vương Lệ, chính là y tá nói với các người là nhìn thấy tôi và bác sĩ lạ đi đến phòng làm việc của viện trưởng, chờ tôi đến phòng làm việc của viện trưởng thì lại phát hiện viện trưởng không có ở đó, nhưng khi tôi mới vừa quay đầu lại thì có người sử dụng thuốc mê hiệu quả nhanh với tôi, sau đó chuyển tôi đến khoa phụ sản."

Lúc Tô Khả tường thuật mọi chuyện thì mặt đã trắng bệch, "Tôi mang thai mà, bọn hần muốn phá con của tôi."

Lời còn chưa dứt, nước mắt Tô Khả đã ào ào chảy xuống, nếu như không phải là cô tỉnh lại sớm, nếu như không phải là cô tỉnh lại sớm. Cô không thể tưởng tượng cô phải chịu đựng bao nhiêu đau đớn.

Cảnh sát Ngô nhú mày suy nghĩ sâu xa một lát, "Ý của cô là."

"Tôi đoán rằng, rất có thể đám người kia lấy chuỗi vòng ngọc của viện trưởng, tôi chỉ nhớ diện mạo của người đàn ông mặc áo bác sĩ, cái khác đều không biết, nhưng nếu như các anh có thể bắt hần, như vậy ít nhất thì tôi cũng có thể biết rốt cuộc người muốn hại chết đứa con của tôi là ai!"

Cảnh sát Ngô gật đầu, "Được, cảm ơn cô đã cung cấp thông tin. Yên tâm, nhất định chúng tôi sẽ tìm ra tên trộm kia, thuận tiện giúp cô bắt được kẻ chủ mưu phía sau." Cảnh sát Ngô nói xong, tiếp tục nói, "Muốn mưu hại tính mạng của con cô, nói như vậy nhất định là người coi trọng chồng cô rồi."

"Không rõ ràng lắm."

"Không sao, bây giờ chỉ là cô hoài nghi mà thôi. Cô có thể cung cấp danh sách một ít người, chúng tôi sẽ đi đặc biệt điều tra hành động khác thường của họ một chút, nói không chừng có thể điều tra được đấy."

Tô Khả nhú mày.

Ngô Lâm tiếp tục nói, "Trước kia tôi học chính là phá án tâm lý học, theo như người muốn mưu hại đứa bé trong bụng cô, còn thuê người tới đây hại cô thì đã cấu thành tội phạm, mặc dù cô không có báo án, nhưng mà một cảnh sát xứng đáng với chức vụ, một khi phát hiện quần chúng nhân dân bị nguy hiểm đến tính mạng thì tự nhiên muốn đứng ra. Cô, có thể tin tưởng tôi!"

Tô Khả nhìn cảnh sát Ngô, ông là một người đàn ông trung niên trầm ổn, trên trán cũng là kiên cường chính trực, không a dua nịnh bợ. Nhưng mà, gia thế bối cảnh của Trịnh Duyệt và Hoàng Nghê Thường lớn như vậy, ông chỉ là một cục trưởng phân cục, có thể điều tra sao?

"Tô Khả?"

Tô Khả nói: "Tôi biết tình địch chỉ có hai người, một người tên là Trịnh Duyệt, là thiếu tá trong đơn vị quân khu. Một người là Hoàng Nghê Thường, là ca sĩ nổi tiếng, bố là chủ tịch tỉnh G, sắp thuyền chuyển công tác đến thành phố B."

Con người trong đôi mắt cảnh sát Ngô trở nên phóng đại, "Trịnh Duyệt? Hoàng Nghê Thường?"

Tô Khả nói: "Cảnh sát Ngô nghe nói qua họ sao?"

Cảnh sát Ngô liếc mắt nhìn Tô Khả thật sâu, "Có thể nói cho tôi biết, tên của chồng cô gọi là gì không?" Đương nhiên ông biết Hoàng Nghê Thường, dù sao gần đây cấp trên của ông nhận được thiệp mời đính hôn đến từ nhà họ Tô, nhân vật chính trên đó rõ ràng là Hoàng Nghê Thường và Tô Cẩm Niên.

Mà báo chí cũng từng nói, thứ bảy tuần này, Tô Cẩm Niên và Hoàng Nghê Thường phải làm thủ tục đính hôn, nhưng bây giờ Tô Khả lại nói Hoàng Nghê Thường là tình địch của cô, kỳ lạ quá.

"Tô Cẩm Niên."

"Ồ ——" Cảnh sát này nhìn từ trên xuống dưới Tô Khả hồi lâu, "Tô Cẩm Niên nhà họ Tô?"

Tô Khả gật đầu, "Đúng vậy, trong bụng tôi là con của anh ấy."

Ngô Lâm nhú mày, sau đó sờ sờ cằm, "Tôi cần điều tra để thu thập chứng cứ."

Tô Khả gật đầu, giấy hôn thú không có trên tay, cảnh sát này không tin cũng bình thường thôi, vậy hãy để ông đi thu thập chứng cứ đi.

Sau đó Tô Khả lại nói: "Bác sĩ kia ở chỗ khoa phụ sản, ông có thể hỏi cô ta." Trong lúc Tô Khả nói lời này thì đôi mắt đầy lửa giận.

Ngô Lâm gật đầu một cái, "Cảm ơn cô cung cấp thông tin." Nhưng trong lòng lại nhớ kỹ Tô Khả nói rằng bác sĩ ở chỗ khoa phụ sản.

Ngô Lâm đứng dậy, "Quấy rầy thời gian quý giá của cô, thật ngại."

"Cảnh sát Ngô khách sáo rồi, là Tô Khả tôi muốn cầu cạnh các người mới đúng." Mấy lời nói của nhân viên nhà nước thế này, Tô Khả cũng thấy không ít trên TV và tiểu thuyết.

Ngô Lâm cười cười, sau đó cùng Tô Khả đi ra khỏi phòng làm việc nhỏ.

Khi Tô Khả trở lại phòng làm việc của cô, Trương Trí và Lý Lộ cũng vây bên cạnh Tô Khả, "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Tô Khả lắc đầu, "Chính là hỏi em có phát hiện cái gì bất thường hay không."

Đúng vào lúc này, Vương Lệ lại hung hăng đá văng phòng làm việc của Tô Khả một lần nữa, hai tay chống nạnh, lộ ra vẻ mặt hung ác.

Ánh mắt cô ta nhìn Tô Khả tràn đầy thù hận, đột nhiên đâm vào Tô Khả, cũng may Lý Lộ 'nhẹ tay lẹ mắt', chặn cú tấn công của Vương Lệ lại.

Mặc dù Vương Lệ là đàn bà con gái nhưng lần này là dùng tất cả sức lực xông tới Tô Khả, dù là Lý Lộ cao lớn khỏe mạnh như vậy mà cũng bị Vương Lệ đâm cho lui về phía sau hai bước mới ổn định thân thể.

"Cô làm gì đấy!" Lý Lộ và Trương Trí lớn tiếng vừa quát Vương Lệ.

Wương Lệ vẫn chưa tiêu tan tức giận, mắt lạnh lùng nhìn Tô Khả, "Hồ ly tinh, con diêm, đề tiện! Ăn trộm!" (con này chửi rất nặng lời)

"Miệng cô sạch sẽ một chút!" Trương Trí cũng lớn tiếng quát lớn với Vương Lệ. Chưa từng thấy qua người phụ nữ nào làm cho người ta ghét như vậy, khó trách tất cả bác sĩ nam của bệnh viện đều chướng mắt cô ta.

Vương Lệ chờ Trương Trí và Lý Lộ nói xong, "Cho dù hai người các anh che chở con hồ ly tinh này thì các anh cũng chỉ có chảy nước miếng thôi! Người đàn bà đê tiện, quyến rũ người này lại dụ dỗ người kia, mày cho rằng mày rất giỏi sao!"

Tô Khả nhìn Vương Lệ, sao chưa từng tiếp xúc với cô, hôm nay lại bị thần kinh mà mắng cô một trận, quả thật là đầu óc có bệnh.

Mà cô cũng không phải là dễ bắt nạt, cho nên Tô Khả đứng dậy, tiến lên tát hai bạt tay vào mặt Vương Lệ, "Chủ nhân của mày cũng không biết buộc sợi dây thật tốt. Bị người ta tát tay cũng đáng đời!"

Lúc đầu Vương Lệ nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của Tô Khả, nhưng mà nghe Lý Lộ và Trương Trí vừa co giật vừa cười, Vương Lệ nghĩ kỹ càng một chút thì mới hiểu được rốt cuộc ý tứ trong lời nói của Tô Khả là cái gì.

Vương Lệ giận đến nghiến răng nghiến lợi, "Tô Khả!"

"Lỗi tại không có điếc, không cần phải rống lớn tiếng như vậy." Tô Khả tiến lên, thờ ơ nhìn Vương Lệ, "Đồng chí Vương Lệ, không phải tất cả mọi người đều y như cô, không phải ai cũng thích đem hành vi của mình chụp lên đầu người khác."

Trong nháy mắt Trương Trí và Lý Lộ hiểu rõ.

Vương Lệ, chính là 'gái điểm hạng sang' có tiếng cả bệnh viện, cực kỳ lăng lợ, nhìn thấy bác sĩ nam độc thân thì mê mẩn đi tới dụ dỗ, nhưng ai bảo nhân phẩm và danh tiếng của cô ta thật sự quá kém, không có một người bác sĩ nào bằng lòng qua lại với cô ta. Cho nên, năm nay Vương Lệ đã hai mươi bảy tuổi rồi mà vẫn không gả đi được.

Lời nói Tô Khả vừa đứng giẫm vào điểm đau của Vương Lệ. Có câu nói, 'đánh người không đánh mặt, chửi người không nói rõ chỗ yếu'. Nhưng Tô Khả làm khác toàn bộ, Vương Lệ giận đến lồng ngực phập phồng, chợt tiến lên túm lấy áo Tô Khả, kéo rồi túm mấy lần, chỉ nghe một tiếng "Bum boong ——" giòn tan vang lên.

Mọi người đều cúi đầu xuống.

Chỉ thấy một chuỗi vòng ngọc đang lẳng lặng nằm trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Đi đồn cảnh sát

Mọi người khiếp sợ nhìn Tô Khả, như không thể tưởng tượng nổi.

Con người của Tô Khả trở nên phóng đại, nhìn chằm chằm chuỗi vòng ngọc trên đất không chớp mắt.

"Tốt rồi, cô ăn trộm!" Vương Lệ lấy khả năng 'sét đánh không kịp bưng tai' mà khom lưng nắm chắc chuỗi vòng ngọc trên tay, sau đó liên tục cười khẩy, ba bước đi hai bước chạy đến mở cửa, rống lớn ra ngoài, "Bắt được ăn trộm rồi, bắt được ăn trộm rồi!"

Lý Lộ liếc mắt nhìn Tô Khả, sau đó lập tức nói với Trương Trí, "Còn không mau che miệng của cô ta!"

Mà Trương Trí sững sờ bên cạnh, sau khi nghe Vương Lệ lớn tiếng gào lên thì khỏi cần Lý Lộ căn dặn liền tiến lên một tay bịt kín Vương Lệ đang gào lên.

Chỉ tiếc là vẫn chậm một bước, những bác sĩ nghe được tin tức và bệnh nhân tới lui đi ngang qua, khách khứa... tất cả đều đi tới chỗ phát ra tiếng của Vương Lệ.

"Ăn trộm ở đâu? Ăn trộm ở nơi nào?" Một y tá vô cùng nhiều chuyện, người còn chưa tới thì tiếng đã tới trước rồi. Mà những người tới lui đi ngang qua cũng dừng bước, sôi nổi nghiêng đầu, muốn tìm hiểu ngọn ngành.

Mặc dù bị Trương Trí bịt kín miệng nhưng ánh mắt Vương Lệ vẫn thật hả hê dương dương tự đắc, dùng đôi mắt vô cùng khiêu khích nhìn Tô Khả.

"Aiya, cậu bịt miệng của cô ấy làm gì, chẳng lẽ cậu chính là tên trộm kia!" Một người đi đường bắt đầu "biểu dương chính nghĩa", ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Trương Trí.

Dần dần người vây quang cũng bắt đầu dần dập vài ba lời nói không phải với Trương Trí, cả gương mặt Trương Trí đỏ bừng, hung dữ nhìn Vương Lệ, sau đó để tay xuống, "Vương Lệ, coi chừng miệng của cô, có mấy lời không có chứng cứ thì không nên nói lung tung!"

"Úi chà, tôi sợ anh à!" Vương Lệ đầy lửa giận, sau khi cô ta biết bị bệnh viện đuổi thì cô ta đã hỏi người báo tin cho cô ta, người kia nói do Liễu Duyên, nhưng cô ta nhất định không tin, truy hỏi vài ba câu thì người kia chỉ nói cho cô ta biết là cô ta làm rách lòng người không nên rách lòng.

Khi đó, trong lòng cô ta cũng biết nhất định là Trịnh Diệu Đông giờ trò quỷ quái, mà nguyên nhân cuối cùng nhất định là bởi vì Tô Khả, bởi vì trước đây mấy tiếng, Trịnh Diệu Đông hỏi cô ta Tô Khả ở đâu, cô ta không có nói cho anh biết.

Mà lại đúng dịp nữa là từ trước đến nay, bên cạnh cô ta có một y tá không hòa thuận với cô ta, lại thích Trịnh Diệu Đông nên không chỉ có nói cho anh biết chỗ Tô Khả mà còn cố ý nói với cô ta, 'Vương Lệ, không phải cô nói mới vừa nhìn thấy Tô Khả không có mặt ở nên đừng phải cô trên đường đến chỗ viện trưởng sao'.

Nghĩ hai chuyện đó một hồi thì cô ta tức giận trong lòng, chạy tới phòng làm việc của Tô Khả, cũng may ông trời còn mở mắt, ít nhất để cô ta phát hiện thấy người ăn trộm thật ra chính là Tô Khả để chửi bới! Cô ta vẫn muốn xem một chút, khi biết bộ mặt thật của cô thì còn người đàn ông nào sẽ thích cô!

Trương Trí tức giận, nhìn chằm chằm Vương Lệ.

Còn Vương Lệ lại không đếm xỉa đến, thấy gần tất cả bác sĩ của lầu này tới thì giờ chuỗi vòng ngọc trong tay lên, "Hừ, nhân chứng vật chứng đều ở đây, còn muốn ngụy biện sao! Trương Trí, có phải mắt anh bị mù hay không, còn muốn bảo vệ hồ ly tinh!"

Bác sĩ ở bên ngoài tranh nhau mà bàn luận, một người thiếu kiên nhẫn hỏi Vương Lệ, "Y tá Vương, cô lại nói đi, đừng treo ngược hứng thú của mọi người."

Vương Lệ vô cùng hưởng thụ không khí được mọi người chú ý, sau đó mới thanh giọng, nói với mọi người: "Aiya, viện trưởng không phải mất chuỗi vòng ngọc sao, không phải cảnh sát mới vừa đến để điều tra sao."

"Hãy bớt nói sàm đi, nói chủ đề chính đi." Một y tá nữ liếc Vương Lệ.

Trong lòng Vương Lệ trợn mắt với người lên tiếng này một cái, sau đó giờ chuỗi vòng ngọc lên, "Thật xin lỗi, chính là tôi tìm được chuỗi vòng ngọc này trong túi Tô Khả nha. Chao ôi, thật không nghĩ tới, một trường đại học y nổi tiếng lại có thể có loại nghề trộm cắp này, thật sự là quá mất mặt rồi. Tôi muốn nói, cả ngày đám đàn ông lấy lòng cô ta cũng nên đánh bóng con người mà nhìn một chút, có vài người đấy, rốt cuộc là có đáng giá hay không. Nói đi thì nói lại, nếu như sau này tôi có một đứa con gái như vậy thì tôi sẽ cầm dao chém chết nó."

Vương Lệ đồng dạng nói, thậm chí chiều hướng là rất thao thao bất tuyệt, mọi người đã đưa ánh mắt tìm kiếm vào trong phòng làm việc của Tô Khả.

Mà Lý Lộ và Trương Trí thì chặn cửa miệng, lớn tiếng quát: "Thứ người như Vương Lệ là loại hàng gì các người còn không rõ sao, lời của cô ta có thể tin mấy phần!"

Vương Lệ nghe được câu này, cả khuôn mặt cũng xanh biếc.

Và một số bác sĩ rồi rít gặt đầu.

Vương Lệ lớn tiếng quát, nói to với Trương Trí và Lý Lộ, "Mất mù của hai người các anh vẫn bị hồ ly tinh đổ nước sôi ** gì đó à. Nhân chứng vật chứng đều đủ cả, chính các người không nhìn thấy sao! Nếu không phải chuỗi vòng ngọc này là do Tô Khả trộm, sao tôi có thể đặc biệt tìm ra từ trong túi cô ta!"

"Im miệng, cô là đồ đàn bà đáng chết!" Lý Lộ rống to một câu, "Miệng khô ráo sạch sẽ một chút cho tôi! Nếu không bỏ đây đánh chết cô!"

"Aiya, sao các cậu ức hiếp phụ nữ chứ!" Người vây xem nhìn chằm chằm Lý Lộ, "Vừa rồi cô y tá này cũng không nói sai mà, nếu như cái người tên Tô gì đó không có trộm, vậy sao chuỗi vòng ngọc của viện trưởng các người lại chạy đến tay của cô y tá này chứ."

"Đứng! Mọi người! Cô y tá này, cô nói chuyện cô biết ra là tốt lắm, chúng tôi làm chủ thay cô! Rất không ưa loại bác sĩ này."

"Các người biết cái gì, lẫn lộn mù quáng!" Đột nhiên giọng nói của Trịnh Diệu Đông truyền đến, các bác sĩ đều nhường đường cho anh, mà dường như mấy người đi đường vây bên trong lại không biết Trịnh Diệu Đông, nhưng mà nhìn anh cao ráo ngọc ngà đứng ở đó, một luồng khí thế mạnh mẽ làm cho bọn người bên trong không tự giác để anh nói.

Trịnh Diệu Đông mắt lạnh nhìn Vương Lệ, "Sao cô còn chưa cắt ra khỏi bệnh viện này!"

Sắc mặt Vương Lệ trắng bệch, "Trịnh Diệu Đông! Anh thật ác độc!"

Trịnh Diệu Đông không thay đổi sắc mặt.

Vương Lệ tiến lên muốn níu lấy áo Trịnh Diệu Đông, bị Trịnh Diệu Đông một cước đá văng ra, "Cút!"

"Anh là người đàn ông bị ối, đàn ông cặn bã, bị hồ ly tinh mê hoặc, đàn ông bỏ đi! Tôi không nói tin tức của cô ta cho anh thì sao! Anh đặc biệt lấy việc công làm việc tư sao, khai trừ tôi, rốt cuộc anh là cái gì hả! Anh còn để người ta phê bình kém vào quân tịch của tôi, anh hài lòng cái gì!"

Mọi người nghe lời nói lần này của Vương Lệ thì không nhịn được giật mình không thôi.

Trong nháy mắt không ít người dân nổi giận, "Đúng vậy, ý thế hiếp người! Cậu dựa vào cái gì chứ! Hà?"

Trịnh Diệu Đông cười nhạt, "Không muốn không thể lẫn lộn trên cái xã hội này nữa thì cô thành thật một chút cho tôi." Sau đó, ánh mắt Trịnh Diệu Đông chuyển một cái, nhìn mấy người vây xem, "Các người này, nếu như có thể chỉ một câu nói đã bị xúi giục như vậy thì tôi cảm thấy các người có thể trở về nhà nuôi trồng được rồi, xã hội này quá nguy hiểm, mau trở về quê đi."

Đám người kia bị câu nói của Trịnh Diệu Đông làm tức đến xanh mặt cả mặt mày, một người trong đó hét lớn, "Hôm nay bỏ đây đánh chết mày!" Nói xong, hần đã vung quả đấm đập tới Trịnh Diệu Đông.

"Á ——" Những y tá nữ đã nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa. Những bác sĩ nam cũng lo lắng.

Dù sao, người khách thăm bệnh này thật sự là người cao lớn.

Vậy mà một tiếng "bình ——" thì thấy người đàn ông vung quả đấm kia bị Trịnh Diệu Đông đá một cước lui xa về sau năm bước.

Trịnh Diệu Đông cười lạnh, "Dạy mày đạo lý làm người, cứ đáp lễ thầy như vậy sao?"

Sắc mặt người kia tái mét, người bên cạnh hần cũng bất mãn muốn đánh Trịnh Diệu Đông, ánh mắt Trịnh Diệu Đông sắc bén liếc nhìn bọn họ một cái, trong nháy mắt khiến bọn họ dè dặt rục rịch định ngóc đầu dậy ở ngực.

Trịnh Diệu Đông cười lạnh, "Các người vẫn không phải là đối thủ của tôi!"

Nói xong, anh chuyển ánh mắt sang Vương Lệ bên kia, "Đại não sinh trưởng ở trên người cô, thật là lãng phí! Có một số lời nên nói, có một số lời không nên nói, tốt nhất cô tự suy nghĩ rõ ràng một chút!"

Vương Lệ bị khí thế của Trịnh Diệu Đông dọa ngã xuống, nhưng cô ta suy nghĩ, lời cô ta đang nói đều vô cùng xác thực, sợ cái gì. Vì vậy lớn tiếng gào ầm ỹ: "Ồ hay! Tôi mới vừa nói Tô Khả trộm chuỗi vòng ngọc của viện trưởng chính là sự thật, thế giới này còn không cho phép tôi nói lời thật à, à, anh cho rằng anh là ‘quan nhị đại’ là có quyền làm nghiêng thế giới à, anh cho rằng đây là cồ đại sao! Tôi khinh!" (quan nhị đại: giống như là con cái (thể hệ thứ 2) trong các gia đình quan chức cao cấp)

Trịnh Diệu Đông cười lạnh, chậm rãi tiến lên, "Lời thật, cô mà có thể nói sao, nhưng mà nếu như tất cả đều là giả, như vậy thì theo lời nói hôm nay của cô, tôi sẽ kiện cô tội phi báng."

Vương Lệ ưỡn ngực, "Phi báng? Anh kiện à! Anh cứ việc kiện tôi! Hôm nay, hai người Lý Lộ và Trương Trí cũng thấy rất rõ ràng, tôi cũng không có đặt chuyện chút nào. Vật này chính là rớt xuống từ trên người Tô Khả đấy!"

"Hà?" Trịnh Diệu Đông cầm lấy chuỗi vòng ngọc, "Tôi nghe được, chính là cô nói cô ấy ăn trộm!"

"Cô ta không phải ăn trộm thì sao đồ có thể ở trên tay cô ta!"

"Vậy cô không phải ăn trộm, sao vừa rồi chuỗi vòng ngọc ở trên người của cô? Tôi không phải ăn trộm, sao bây giờ chuỗi vòng ngọc ở trên người tôi?"

"Anh!"

"Cho nên nói, nói chuyện làm việc đều phải động não nhiều!" Nói xong, Trịnh Diệu Đông đứng dậy, nói với mọi người vẫn vây xem ở chỗ cũ: "Mọi người đều phải làm công việc của mình mà. Đứng ở đây, nếu không"

Trong nháy mắt những bác sĩ kia biến mất không còn bóng dáng, mà những người đến khám bệnh cũng lách người đi chữa bệnh của mình.

Còn Vương Lệ đang trơ mặt ra ở bên kia, Lý Lộ lớn tiếng mắng: "Còn không mau rút nhanh một chút đi!"

Sắc mặt Vương Lệ kìm nén đến mức đỏ bừng, "Các người chờ đi!"

Nói xong, vội vã chạy nhanh đến phòng làm việc của viện trưởng.

Ba người Trịnh Diệu Đông và Trương Trí, Lý Lộ cùng đi vào phòng làm việc.

Tô Khả ngồi ngẩn người ở chỗ của cô.

Trương Trí và Lý Lộ ngồi trở lại vị trí của họ, hai người nhìn nhau, không biết nên nói gì, mặc dù đang ở trước mặt những người khác thì bọn họ bảo vệ cho Tô Khả, nhưng mà chuỗi vòng ngọc đúng là rơi xuống từ trên người của Tô Khả, mặc kệ nói thế nào thì bọn họ vẫn muốn nghe Tô Khả giải thích một chút, chỉ cần cô nói là không phải thì bọn họ sẽ tin.

Trong lòng mâu thuẫn, thật sự là làm bọn họ buồn bực sinh ra tổn thương.

Trịnh Diệu Đông nhìn Tô Khả, một hồi lâu, anh nói, "Tô Khả. . . ."

Tô Khả ngẩng đầu lên, nhìn Trịnh Diệu Đông, "Sao anh lại tới đây."

Trương Trí nói, "Tô Khả, chuỗi vòng"

"Không phải Tô Khả." Trịnh Diệu Đông nói vô cùng chắc chắn.

Mà Tô Khả cũng bùng lấy đầu của cô nói với bọn họ, "Không phải là em lấy, em cũng không biết chuyện gì xảy ra."

Lúc này Trịnh Diệu Đông nhìn thấy Tô Khả ‘hôn bay phách lạc’ từ khoa phụ sản ra, cũng biết có người muốn xuống tay với đứa nhỏ trong bụng Tô Khả. Mà lúc đầu anh nhận được tin tức là Tô Khả bị người ta gọi lên phòng làm việc của viện trưởng, bây giờ phòng làm việc của viện trưởng mất vòng gia bảo, như vậy rất dễ nhận thấy ấy là đám người làm hại kia làm.

Mà cái người sau lưng bọn họ, không chỉ muốn cho bụng Tô Khả không có đứa bé mà còn muốn khiến thanh danh của Tô Khả ‘thất bại thảm hại’.

Rốt cuộc người này là ai?

Mẹ Tô Cẩm Niên? Hoàng Nghê Thường? Hay là em gái của anh.

Trương Trí nhìn Tô Khả như vậy, thờ dài, "Thư giãn đi, đừng nghĩ nhiều, bọn anh tin tưởng em."

Tô Khả cắn cắn môi, gật đầu một cái.

Trong lòng cô hiểu rõ, bọn họ tin tưởng cô hoàn toàn vô dụng, quan trọng nhất là chứng cứ. Bây giờ quan trọng nhất chính là tìm ra đám người làm hại cô.

Đúng vào lúc này, viện trưởng và cảnh sát vội vã chạy tới, cửa cũng không gõ, trực tiếp đẩy vào, giống như rất sợ ăn trộm chạy trốn.

Năm nay viện trưởng hơn sáu mươi tuổi, tóc nhuộm thành màu đen, nếp nhăn trên mặt cũng không nhiều, nhưng chuyện thích nhất chính là khoe khoang chuỗi vòng bảo bối của ông với mọi người, dù sao đây chính là loại ngọc tốt nhất của Hòa Điền làm thành, hơn nữa còn là Hoàng đế mấy trăm năm tặng cho ông.

Lẽ ra, vật như vậy nên đặt trong tủ bảo hiểm ở ngân hàng, nhưng viện trưởng này thật sự là rất thương thức đồ tốt, cho nên ngày ngày cầm chuỗi vòng, cầm ăn cơm, cầm đi nhà vệ sinh, cầm ngủ, cầm làm việc, bạn bè tới cho xem, thân thích tới lại cho xem, cho tới toàn bộ người xung quanh ông đều biết ông có một bảo bối như vậy.

Cũng may bình thường ông đi làm đều là xe riêng của quân khu đưa đón, không đến nỗi bị người ta cướp đi.

Nhưng hôm nay, khi ông và tướng quân tản đi uống trà một hồi, nghe Côn Khúc một hồi, kết quả quay về thì phát hiện không thấy chuỗi vòng của ông nữa, anh gấp đến độ giậm chân. Mặc dù lập tức báo cảnh sát nhưng trời mới biết có thể đoạt lại chuỗi vòng ngọc này hay không. (tướng quân: sĩ quan cấp tướng)

Lúc này nghe một y tá chạy đến phòng làm việc của ông nói cho ông biết là tìm được chuỗi vòng, là bị một bác sĩ thực tập trộm, bây giờ đồ đang ở trong tay Trịnh Diệu Đông. Ông liền vội vàng chạy tới.

Lần này có lẽ bởi vì chạy quá nhanh nên gương mặt già nua đầy của ông đỏ bừng, thở không ra hơi.

"Ông nội Hoa."

"Đông à, chuỗi vòng của ông đâu?"

"Ở đây."

Viện trưởng kia giống như là nhìn thấy sinh mạng của ông, trong nháy mắt túm chuỗi vòng ngọc vào trong ngực, rất an ủi tim gan bị thương của ông, lại "biện" hôn một cái, trong miệng lầm bầm "Bảo bối của ta, rốt cuộc may trở lại. Ai ui, trái tim nhỏ của ta vì may đập bịch bịch đấy, mất mà được lại, mất mà được lại, thật đáng mừng, thật đáng mừng."

Mọi người yên lặng một trận, chợt cảm thấy từng cơn quạ bay qua đầu.

Sau đó, viện trưởng cẩn thận từng tí từng tí để chuỗi vòng vào trong túi áo, mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm mấy người Trương Trí, "Người nào trong các người lấy đồ của tôi! Nói!"

Vương Lệ phía sau cuối cùng cũng theo tới, sau đó một ngón tay chỉ Tô Khả, "Viện trưởng, chính là cô ta, tôi lấy ra từ trong túi cô ta đấy!"

Ánh mắt viện trưởng lướt trên người của Tô Khả, "Cái cô gái nhỏ này, lá gan thật là lớn!"

Ánh mắt Ngô Lâm cũng nhìn theo Vương Lệ thì phát hiện Tô Khả, không nhận được nhú nhú mảy, ông nghĩ Tô Khả mới vừa nói những lời đó với ông trong lòng mơ hồ cảm thấy Tô Khả trong sạch. Nhưng chuỗi vòng ngọc tìm được ở trên người cô, rất khó nói Tô Khả không phải ăn trộm.

Cho nên trong nháy mắt, Ngô Lâm cảm thấy chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

"Cảnh sát Ngô, mau bắt cô ta lại cho tôi!" Viện trưởng lớn tiếng quát lạnh, "Dám đụng đến tiểu bảo bối của tôi, thật là tội ác tày trời. Tức chết tôi rồi, tức chết tôi rồi!"

Mọi người lại yên lặng một trận.

Ngô Lâm nói, "Cô Tô, hi vọng cô có thể phối hợp với chúng tôi, đi đến đồn cảnh sát một chuyến."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Thì ra là bà

Khi Ngô Lâm hỏi ra những lời này thì Trịnh Diệu Đông nhủ mảy .

Bây giờ anh biết đứa nhỏ vẫn còn ở trong bụng Tô Khả, bởi vì sau khi anh phát tiết xong thì tìm bác sĩ dám làm phẫu thuật cho Tô Khả tính sổ, sau khi gắng hỏi thì một bác sĩ bị thương trên tay há miệng run rẩy nói ra, thật ra thì con của Tô Khả vẫn còn, cũng không có bị phá bỏ.

Sau khi nghe tin đó thì trong lòng anh an tâm một trận, ít nhất, anh có thể ăn nói với Tô Cẩm Niên, sau đó nghĩ lại anh đã gọi điện thoại nói cho Tô Cẩm Niên, vì vậy khi lại muốn báo cho Tô Cẩm Niên biết đứa nhỏ của Tô Khả vẫn còn thì điện thoại di động của Tô Cẩm Niên đã tắt máy.

Mà dĩ nhiên số phận của bác sĩ dám làm phẫu thuật cho Tô Khả là được khai trừ.

Còn tưởng rằng cuối cùng Tô Khả đã an toàn một chút, kết quả lại bị người ta hãm hại, nghĩ tới, anh liền nhủ mảy lại. Chỉ là anh biết người cảnh sát Ngô này, bởi vì là người quá chính trực, vừa không hiểu linh hoạt, vừa không có bối cảnh lớn mạnh, cho nên đến nay vẫn là một cục trưởng phân cục. Tô Khả bị ông đưa đi, anh vẫn có thể yên tâm một chút.

Vì vậy, anh nói với Tô Khả, "Không cần lo lắng."

Khỏe miệng Tô Khả cũng vẽ ra một nụ cười uể oải, gật đầu đồng ý.

Còn cái gì có thể làm cho cô lo lắng chứ? Ngày hôm nay, cô đã bị sợ hãi hai lần.

Sau đó, cô nghĩ tới cô bị tiêm thuốc mê hiệu quả nhanh, cô không biết thứ này có phải không tốt với đứa nhỏ trong bụng hay không. Lại nói, "Tôi muốn đi xem bác sĩ một chút trước, được không?"

Mặc dù cảnh sát Ngô không rõ tại sao Tô Khả tính gặp bác sĩ, nhưng vẫn gật đầu một cái.

Tô Khả nhìn người bên cạnh, cô không biết ở đây có tai mắt người kia sắp xếp hay không nên liền nhẹ giọng nói với Trịnh Diệu Đông Thuyết, "Em phải đi bệnh viện phụ sản bên ngoài, không phải ở đây. Anh có thể trao đổi với cảnh sát Ngô một chút không?"

Trong nháy mắt Trịnh Diệu Đông hiểu ý Tô Khả, sau đó gật đầu. Sau đó tìm cảnh sát Ngô nói riêng, dĩ nhiên là cảnh sát Ngô gật đầu .

Cứ như vậy, Tô Khả ngồi xe cảnh sát đi ra ngoài.

Vì vậy, khắp cả bệnh viện đều truyền là Tô Khả là tên trộm nên bị cảnh sát bắt đi.

Trên sân thượng của bệnh viện, Tần Phi nhìn xe cảnh sát rít lên mà đi, tâm tình vô cùng tốt, sau đó môi mông cũng cong lên .

Không có đứa nhỏ, còn là một tên ăn trộm, sau đó, chính là nói với lãnh đạo trường học tạo áp lực cho cô.

*

Ba chiếc xe cảnh sát lái trên đường lớn, rất nhanh thì có một xe cảnh sát dừng bên cạnh một chiếc BMW màu trắng, ba người đi xuống, sau đó, chiếc xe cảnh sát kia tiếp tục lái theo hai chiếc xe cảnh sát khác, chiếc xe BMW màu trắng lại đổi hướng đi, lái đến bệnh viện phụ sản.

"Thảm Đường, cảm ơn." Trịnh Diệu Đông nói cảm ơn với Thảm Đường.

"Không cần khách sáo, Tô Khả cũng là bạn của mình mà."

Cảnh sát Ngô nhìn Thảm Đường và Trịnh Diệu Đông, vốn là không thể nào tin quan hệ của Tô Khả và Tô Cẩm Niên, bây giờ đã tin bảy tám phần rồi,

mà ông tin tưởng từ trong lòng, tất cả hành động ngày hôm nay đều là có người bố trí cái bẫy muốn làm hại đứa bé trong bụng của cô. Người kia không chỉ muốn đứa bé trong bụng của cô mất đi mà càng muốn làm cho danh tiếng của cô thất bại thảm hại.

Không nhận được, cảnh sát Ngô lưu lười không nói nên lời, người phụ nữ độc ác thật, thật sự làm người ta vô cùng kinh hãi, hèn chi Tô Khả muốn đổi bệnh viện, hơn nữa còn lên lút mà đi xem.

Đoán chừng đến bây giờ tình địch của cô cũng tin tưởng đứa bé trong bụng của cô đã bị phá rồi.

Đến bệnh viện, Tô Khả đi vào, kiểm tra cho cô vẫn là bác sĩ lần trước, sau khi bà ấy biết Tô Khả bị người ta tiêm thuốc mê thì vô cùng tức giận.

Tô Khả hỏi bảo bảo có thể gặp chuyện không may hay không, bác sĩ kia nhủ mảy, "Sẽ có chút ảnh hưởng

Lng của Tô Khả rét lạnh, sắc mặt trắng bệch, phản ứng đầu tiên chính là cô không muốn phá đứa bé này! Cô trầm cay nghìn đắng mà giữ lại đứa nhỏ này trên người, cô không muốn phá thai, dù đứa bé sẽ có thiếu sót thì cô cũng không muốn phá đứa bé này.

Bác sĩ kia thấy Tô Khả lộ ra sắc mặt như vậy thì lập tức nói: "Theo tình hình trước mắt thì vẫn còn được, cô phải bồi dưỡng thật tốt, tôi kê cho cô một vài loại thuốc thích hợp với phụ nữ có thai, cô cũng cần phải ăn nhiều trái cây hơn, thả lỏng tâm tình, biết không?"

Tô Khả gật đầu một cái, trên mặt đầy nước mắt.

Sau đó, Tô Khả cảm không ít chai lọ mà bác sĩ kê cho, đi đồn cảnh sát.

Trịnh Diệu Đông và Thẩm Đường đưa Tô Khả và cảnh sát Ngô đến đồn cảnh sát thì lập tức đi ra, mà lúc này, Trịnh Diệu Đông đã nói rõ mọi chuyện cho Thẩm Đường.

Thẩm Đường nhìn Trịnh Diệu Đông, "Cậu cảm thấy là ai?"

Mặc dù hấn cũng rất muốn đối phó Tô Cẩm Niên, cũng muốn xuống tay từ trên người Tô Khả, nhưng hấn sẽ không thấp kém như vậy, dùng thủ đoạn đối phó ác độc như vậy để Tô Khả và đứa nhỏ trong bụng của cô.

Trịnh Diệu Đông nhủ mảy, "Không phải mẹ anh ấy thì là Hoàng Nghi Thường, dĩ nhiên, em gái tôi làm cũng rất lớn. Cậu chờ chút, tôi gọi điện thoại hỏi nó một chút."

Thẩm Đường gật đầu.

Sau đó, Trịnh Diệu Đông gọi điện thoại cho Trịnh Duyệt.

Mấy ngày nay Trịnh Duyệt đang nghỉ phép, điện thoại vẫn có thể kết nối được, cho nên Trịnh Diệu Đông rất nhanh là nói chuyện với Trịnh Duyệt.

"Anh, gió tây bắc thổi sao, anh lại có thể gọi điện thoại cho em." Giọng nói của Trịnh Duyệt vui sướng nhàn nhạt, bắt đầu thoải mái nói đùa.

Trịnh Diệu Đông nhủ mảy, "Sao hôm nay tâm tình tốt như vậy."

"Anh trai, anh thật hài hước, hôm nay tâm tình em tốt thì có gì kỳ lạ sao?"

Trái tim Trịnh Diệu Đông lạnh lẽo, "Là em sao?" (anh Đông đang thất vọng)

"Em? Em cái gì?" Trịnh Duyệt cảm thấy Trịnh Diệu Đông quái lạ, "Anh muốn nói gì thì cứ việc nói thẳng đi, cần gì phải vòng vo!"

Trịnh Diệu Đông nhắc nhở một chút, "Tô Khả."

"Ồ!" Trịnh Duyệt quát lạnh một tiếng, "Trịnh Diệu Đông, anh có ý gì?"

"Trong lòng của em tự hiểu!" Giọng nói của Trịnh Diệu Đông cũng lạnh xuống.

"Em tự hiểu cái gì chứ! Há? Trịnh Diệu Đông, em xin anh, đầu óc bình thường một chút có được hay không, vì một người ngoài tới chất vấn em, anh có ý gì!"

"Anh giúp lí không giúp thân!" (ý là anh đứng về sự thật chứ không đứng về thân thích)

"Thôi đi!" Trịnh Duyệt nói: "Hôm nay em nói cho anh biết, chính là tâm tình em rất tốt, biết được Tô Khả mất đứa con nên tâm tình em rất tốt."

"Quả nhiên là em! Trịnh Duyệt, em làm anh quá là thất vọng!" Trịnh Diệu Đông rất đau lòng, thì ra là em gái của anh, mặc dù không là em ruột, nhưng trong lớp người trẻ của cả nhà họ Trịnh, quan hệ huyết thống của hai người là gần nhất. Nhưng em gái của anh lại trở thành người độc ác như vậy, thật sự làm trái tim anh băng giá.

"Stop! Trịnh Diệu Đông, em cho anh biết! Chuyện của Tô Khả không phải là em làm! Có tin hay không tùy anh!"

Nói xong, Trịnh Duyệt cúp điện thoại.

Trịnh Diệu Đông nhú mồm nhìn Thẩm Đường, Thẩm Đường cũng nhú mồm.

"Cậu tin không?"

Thẩm Đường, "Hắn không phải là em gái cậu."

"Có ý gì?"

"Cậu nghĩ đi, cho tới bây giờ chuỗi vòng ngọc của viện trưởng các cậu đều không rời khỏi người, cho dù chuỗi vòng ngọc được đặt trong ngăn kéo của ông thì cũng không lý do nào mà ông lại rời khỏi phòng làm việc, hơn nữa thời gian rời khỏi dài như vậy. Cậu không cảm thấy trong chuyện này rất kỳ lạ sao?"

Trịnh Diệu Đông sờ sờ cằm, "Đúng vậy, cả ngày lẫn đêm viện trưởng của mình ngồi ở phòng làm việc của ông thường thức bảo bối của ông, cho dù đặt chuỗi vòng ngọc trong ngăn kéo thì người cũng tuyệt đối sẽ không rời khỏi phòng làm việc, hôm nay sao vậy?"

"Quan trọng nhất là đúng lúc đó, đám người kia thừa dịp phòng này không có người." Thẩm Đường mỉm cười, ý vị sâu xa nói: "Đám người kia không chỉ thừa dịp phòng trống không, còn biết viện trưởng các cậu có món bảo bối vô cùng quan trọng, mà hiện tại bảo bối không mang theo trên người! Cậu cảm thấy em gái của cậu có thể tính toán rõ ràng như thế sao?"

Con người Trịnh Diệu Đông trở nên phóng đại, trong lòng mơ hồ toát ra bóng dáng một người, sau đó lập tức gọi điện thoại cho viện trưởng.

Viện trưởng còn đắm chìm trong vui sướng vì bảo bối của ông mất mà tìm lại được, giọng nói khi nhận điện thoại cũng vô cùng mừng rỡ.

"Đông à, sao vậy?"

"Ông nội Hoa."

"Ừ, ông nghe mà, khả năng nghe của ông vẫn tốt nhé. A ha ha ~"

Trịnh Diệu Đông không thấy đầu của anh đầy vạch đen, tiếp tục hỏi, "Ông à, con muốn hỏi, bình thường không phải ông đều ngồi ở phòng làm việc của mình sao?"

Viện trưởng Hoa vừa gật đầu vừa dùng một tay lau chuỗi vòng bảo bối của ông, "Đúng vậy."

"Vậy hôm nay sao ông có thể không có ở phòng làm việc của mình thời gian dài như vậy chứ, thậm chí còn không đeo chuỗi vòng ngọc trên người."

"Ha ha, ông còn tưởng chuyện gì đấy. Hôm nay cùng bác Tần của con đi xem Côn Khúc. Buổi sáng đó ông đặt chuỗi vòng ngọc trong ngăn kéo, lúc đi ra thì quên lấy, ông nghĩ ông cũng đi rồi, để ở đâu cũng ở chỗ đó thôi, dù sao cũng không có ăn trộm, làm sao biết cô gái đó tinh ranh như vậy, một lần ông không mang bảo bối theo người thì bị cô trộm đi. Cũng may vận khí của ông tương đối tốt oa."

(Côn Khúc hay Ca kịch Côn khúc là một trong những loại hình cổ nhất của nghệ thuật Ca kịch Trung Quốc. Đây là loại hình nghệ thuật đầu tiên của Trung Quốc được UNESCO đưa vào danh sách Kiệt tác truyền khẩu và phi vật thể nhân loại.)

Trong lòng Trịnh Diệu Đông đã rõ ràng, liền gật đầu nói, "A, con biết rồi."

Thẩm Đường nhìn về mặt Trịnh Diệu Đông, "Nói thế nào."

"Là bác Tần." Trịnh Diệu Đông thờ dãi.

Thẩm Đường cười lạnh, "Không phải người một nhà thì không vào một cửa mà."

"Thẩm Đường, cậu và Cẩm Niên xích mích, hoàn toàn là do một mình cậu muốn có được hay không." Trịnh Diệu Đông rất bất đắc dĩ, "Hơn nữa, Cẩm Niên và Tô Khả đã kết hôn rồi, chẳng phải lời này của cậu là đang nói Tô Khả."

Cầm Thẩm Đường cũng rút xuống đất, "Kết hôn?"

Trịnh Diệu Đông gật đầu. Đây cũng là ngày hôm qua anh gọi điện thoại cho Đàm Thụ, Đàm Thụ nói cho anh biết. Anh thật không nghĩ tới, lần này Cẩm Niên chơi một đòn mạnh mẽ như vậy, lại 'tiền trăm hậu tấu', lên kết hôn cùng Tô Khả, nếu bác Tần biết, không biết cả nhà họ Tô sẽ âm ỉ thành như thế nào. (tiền trăm hậu tấu: làm trước báo sau)

Chỉ là bạn bè như Cẩm Niên cũng quá không tốt, kết hôn cũng không nói với bọn họ một tiếng, chỉ là không nói với bọn họ thì có lẽ lần này Cẩm Niên chuẩn bị đầy đủ định sẽ ngả bài cùng bố mẹ anh, cuối cùng anh muốn đấu tranh với bố mẹ anh.

Aiya, người người đều thêm muốn cái xã hội thượng lưu quang vinh chói lọi, nhưng xấu xa, vô tình phía sau thì sao người ngoài có thể biết được. Chỉ có người ở trong đó mới có thể hiểu đầy đủ những bất đắc dĩ của họ.

Anh không có dũng khí ‘gao nẫu thành com’ giống như Cẩm Niên vậy. Hơn nữa, từ nhỏ anh cũng đã chấp nhận, sau này vợ của anh sẽ do bố mẹ của anh tìm. Mặc kệ là lợi ích hay là cái gì, anh tin tưởng bố mẹ của anh dù sao vẫn sẽ không hại anh.

Thẩm Đường sờ sờ cằm, xác nhận cằm còn tồn tại trên người mình, một hồi lâu, anh nhìn Trịnh Diệu Đông, "Thẩm Phi Phi ngu ngốc kia làm sao?" (chương 66 từng nhắc tới Thẩm Phi Phi)

"Thẩm Phi Phi?" Đột nhiên Trịnh Diệu Đông im lặng nhìn trời, "Mình cảm thấy cậu im lặng tốt hơn."

Thẩm Đường tròn to hai mắt, "Cậu có ý gì!"

"Mình cảm thấy cậu tình nguyện làm cho người ta không nói được lời nào." Trịnh Diệu Đông không nói mà liếc Thẩm Đường một cái, "Trong nhóm người chúng ta, ai không biết Tô Cẩm Niên hoàn toàn không có ý nghĩa đối với Thẩm Phi Phi chứ, đừng nói không có ý nghĩa, ngay cả biết cũng không biết tên Thẩm Phi Phi mà."

Trịnh Diệu Đông nhìn nhìn Thẩm Đường, chỉ thấy sắc mặt Thẩm Đường hơi khó coi, Trịnh Diệu Đông tiếp tục nói, "Ừm, khả năng Cẩm Niên không biết cái tên Thẩm Phi Phi rất lớn, dù sao từ nhỏ đến lớn, cô gái ở bên cạnh Cẩm Niên là em gái mình, mà bản lĩnh lớn nhất của em gái của mình chính là đuổi những cô gái khác đi."

Mặt Thẩm Đường đã rất đen : "."

Trịnh Diệu Đông nhún nhún vai, "Hơn nữa, mẹ kế của cậu mang cô gái ấy đến, rõ ràng chính là cậu thích mà, cậu còn phải xem mình như tình thánh, cả ngày là bộ dạng ngu ngốc ‘vì yêu hy sinh’, tình nguyện dốc lòng quyền rũ tất cả những cô gái xung quanh Cẩm Niên, sau đó cả ngày đối nghịch với Tô Cẩm Niên, làm cho cậu không biết là chị gái vẫn còn em gái Thẩm Phi Phi có thể lượn vòng giữa hai người, làm cho Cẩm Niên chú ý tới cô ấy.
Chà, về cái điểm nhỏ mọn này của cậu, trong nhóm chúng ta có ai không biết chứ. Có bao nhiêu người không từng khuyên cậu, sao cậu lại ương bướng mà để tâm chuyện vụn vặt chứ? Cậu thích Thẩm Phi Phi, cậu lại không tự theo đuổi đi!"

"Mình!"

"Mình cái mốc gì!" Trịnh Diệu Đông liếc anh một cái, "Bây giờ cậu có thể chết tâm rồi, đúng là Cẩm Niên đã kết hôn với Tô Khả."

Hai tay Thẩm Đường nhét vào trong túi, sắc mặt đen kịt, rất khó coi.

Trịnh Diệu Đông chọc cùi chỏ vào Thẩm Đường, "Xong rồi, bây giờ không phải đúng lúc suy nghĩ Thẩm Phi Phi vào đường cùng sao, mà cậu cũng có thể thừa lúc vắng mà vào đi chứ."

"Xì, mình ngốc vậy à, không có hứng thú!" Thẩm Đường hơi đỏ mặt.

"Được được được, có hứng thú hay không thì cậu tự biết, không cần phải nói với mình, mình hoàn toàn không có hứng thú với cô gái giống như con thỏ nhỏ kia."

"Cô ấy mới không phải là con thỏ nhỏ có được hay không! Hơn nữa, muốn cậu có hứng thú làm gì! Cô ngốc kia cũng không có hứng thú với cậu có được không!" Thẩm Đường liếc Trịnh Diệu Đông một cái.

"Lòng tốt mà bị coi là lòng lừa." Trịnh Diệu Đông khẽ lầm bầm, "Chỉ là Cẩm Niên thật sự lợi hại mà, hoặc là không nói chuyện yêu đương, một khi nói chuyện yêu đương thì lập tức nhìn đúng người." (ý anh nói là anh tốt bụng mà bị coi là không ra gì đấy)

"Cậu nói Tô Khả?"

Trịnh Diệu Đông gật đầu một cái, "Cô bé ấy rất thú vị. Hèn chị Lạc Phong cũng rơi vào."

"Đừng nói với mình là cậu cũng có hứng thú với cô ấy."

"Đi đi đi, lúc mình biết cô ấy, chính là đang trong quan hệ tay ba với Cẩm Niên và Nhạc phong. Mình sẽ không ngốc mà tiếp tục trộn một chân vào. Mình sợ nhất là phiền toái."

"Nhưng bản thân cậu chính là phiền phức." Mặt Thẩm Đường liếc Trịnh Diệu Đông, "Chỉ có điều, bây giờ mình rất mong đợi nhà họ Tô bắt đầu diễn vở kịch này."

"Cậu."

Thẩm Đường nhún nhún vai, cũng không biết "tranh đấu" cùng Tô Cẩm Niên bao nhiêu, bây giờ anh phát hiện chỉ cần Tô Cẩm Niên rơi vào tuyệt cảnh thì anh liền hả hê.

Trịnh Diệu Đông lại im lặng một lần nữa.

*

Lại tới một lần nữa, lòng Tô Khả đã không rồi bong bong giống như lần trước.

Mà lần này cảnh sát Ngô Lâm chủ yếu cũng chỉ ghi chép, rồi nói với Tô Khả, yên tâm trở về đi, sau khi có biện pháp xử lý vụ án này thì ông anh sẽ gọi điện thoại thông báo cho cô.

Tô Khả gật đầu.

Đúng lúc này thì điện thoại của Ngô Lâm reo lên.

Sau đó, Ngô Lâm liền đi nhận điện thoại, người gọi điện thoại là cấp trên của ông, ý tứ của ông ấy là muốn lập tức xử lý vụ án này, không chỉ muốn lập tức xử lý mà còn phải xử lý nghiêm khắc.

Chỉ là một vụ án "trộm cắp", thông thường thì cấp trên sẽ không coi trọng như vậy, nhưng lần này lại quấy rầy cấp trên, điều này làm cho Ngô Lâm nghĩ mãi không ra, sau đó ông nghĩ tới Tô Khả nói "người tình nghi" trong lòng cô, đột nhiên vừa nghĩ, những người này đều có địa vị không nhỏ.

Như vậy bỗng chốc Ngô Lâm càng khẳng định Tô Khả bị oan nên liền nói với cấp trên, vụ án này, trong lòng ông có tính toán.

Người cấp trên kia lại bắt đầu nói chuyện tốt với ông, ví dụ như rất nhanh ông ta sẽ được điều đến trung ương, vị trí này sẽ trống, mà năng lực của ông, tài năng, kinh nghiệm cái gì đó, tất cả đều là ứng cử viên phù hợp nhất.

Trong lòng Ngô Lâm hiểu rõ cuộc cấp trên này có ý gì, trong lòng cười lạnh một cái, ngoài miệng cũng 'đánh Thái Cực', cứ như vậy mà nói chuyện với cấp trên rất lâu, chính là chậm chạp không cho cấp trên này câu trả lời rõ ràng nhất, cấp trên giận đến mức, ông như vậy thì cả đời vui trong cái cục này thôi.

Cúp điện thoại, Ngô Lâm suy nghĩ thật lâu.

Cả đời vui trong cục?

Nếu như dựa vào loại thủ đoạn không công bằng leo lên thì cả đời vui trong cục lại có làm sao đâu? Ít nhất ở lại chỗ này, không có người nhớ đến, trong lòng ông sẽ thoải mái.

Sau đó, ông làm chủ đề Tô Khả về trước, ông sẽ mau chóng bắt được đám người kia, đến lúc đó trả trong sạch lại cho cô.

Tô Khả cười gật gật đầu.

*

Bây giờ tâm tình Tô Khả rất kém, cô không muốn làm cho mẹ của cô lo lắng nên gọi điện thoại cho mẹ cô, nói là cô muốn đi trường học. Mà dĩ nhiên là mẹ Tô Khả nghĩ ngờ không thôi. Tô Khả chỉ nói là cô muốn đi gặp bạn cùng phòng của cô. Tất nhiên mẹ của cô gật đầu.

Trong trường vẫn còn đồ đạc của Tô Khả cho nên trở về trường vẫn có một chỗ ở.

Sau khi Tô Khả trở về trường, tất nhiên mấy bạn cùng phòng nhiệt tình khác thường, một đám nhìn bụng của Tô Khả, Vương Mộng Mộng lại đưa tay ra sờ sờ bụng của Tô Khả, "Tiểu bảo bảo lại lớn một chút nè."

Tô Khả cười, dù sao cũng mới mười hai tuần, có thể bao lớn chứ.

Trò chuyện thật lâu, Tô Khả đã căng thẳng thần kinh một ngày hôm nay, rốt cuộc thì thả lỏng rồi.

Tô Khả nhìn trần nhà trên đầu, khóe miệng vẽ lên một đường cong.

Đúng vậy, đứa nhỏ vẫn còn, cảnh sát cũng tin cô, bây giờ quan trọng nhất là cô phải dưỡng thai thật tốt, sinh con ra.

*

Ban đêm, mây đen đã tản ra, lộ ra mấy ngôi sao. Đường lớn vẫn còn ướt sũng, Tô Cẩm Niên ngồi tắc xi, sau đó mới nhớ tới hiện tại điện thoại di động của anh còn tắt máy.

Sau đó Tô Cẩm Niên lập tức mở máy, trong nháy mắt, rất nhiều cuộc điện thoại và tin nhắn đã tới.

Có Tô Khả, có Trịnh Diệu Đông

Tô Cẩm Niên lập tức gọi điện thoại cho Tô Khả, rất lâu giọng nói của Tô Khả mới vang lên.

"A lô?"

"Khả Khả."

"Cẩm Niên." Giọng nói Tô Khả hơi khàn khàn, có lẽ là do chuyện 'kinh hồn động phách' ban ngày. (kinh hồn động phách : quá hoảng sợ)

"Anh đã trở về, Khả Khả." Giọng nói của Tô Cẩm Niên có một chút cấp bách.

Tô Khả vốn còn mê mang buồn ngủ, nghe Tô Cẩm Niên trở lại thì lập tức liền có tinh thần, mặc dù giọng nói vẫn vô cùng khàn nhưng vẫn nói, "Anh trở lại sao?"

"Ừ." Tô Cẩm Niên gật đầu.

"Bây giờ em đang ở trường."

"Chờ anh."

"Dạ."

Một đoạn thời gian thật dài sau đó, Tô Khả và Tô Cẩm Niên cũng đều không nói gì, giống như là đang nghe tiếng hít thở của nhau, cảm giác như vậy, có vẻ như hai người kề sát bên nhau.

Cuối cùng cúp điện thoại, Tô Cẩm Niên nói với tài xế: "Đến đại học X."

Tâm tình của anh rất kiềm chế, lúc này Tô Khả cũng không nói một chút về đứa bé, nhưng giọng nói thực sự đã khàn đi, ngày thường thích nhất là nói chuyện trời đất cùng cô, hôm nay lại chỉ có thể nói một chút như vậy.

Hơn nữa trước khi Trịnh Diệu Đông nói chuyện với anh thì anh chỉ biết con đã mất rồi. Trong lòng của anh cũng thật là khó chịu, mặc dù anh đã từng nói không cần đứa bé này, nhưng bây giờ, lúc con thật sự đã không còn thì trong lòng của anh thật khó chịu.

Cảm giác bị đè nén, giống như là thế giới ồn ào đến tối tăm trời đất cũng không thể nói ra.

Tài xế xe lái chậm, dù sao một trận mưa lớn trút xuống nên đường vẫn rất trơn. Tô Cẩm Niên cảm giác anh đã trải qua thời gian dài dằng dặc mới tới trường của Tô Khả.

Lúc này Tô Khả và mấy bạn cùng phòng của cô chờ anh ở cổng trường.

Anh đi lên trước, lập tức ôm lấy Tô Khả, ngửi mùi thơm ngát trên tóc cô.

"Thật xin lỗi, anh tới muộn."

Đột nhiên Tô Khả khóc lên.

Mấy bạn cùng phòng phía sau nhìn họ, lần đầu tiên phát hiện thật ra thì Hoa Sen Trắng cũng nhiệt tình như lửa, vừa thấy mặt thì đã ôm lấy Tô Khả, mặc dù khuya rồi có thể mọi người không nhìn thấy, nhưng vẫn có không ít sinh viên qua lại.

Mà Tô Khả, chẳng biết tại sao lại khóc nữa?

Ôi hu hu, họ không nghĩ ra, dù sao Tô Khả không kể cho các cô chuyện xảy ra ở trên người cô ngày hôm nay.

Chỉ là mấy bạn cùng phòng của Tô Khả vẫn rất hiểu rõ, rất biết điều mà rời đi, dù sao làm mấy cái bóng đèn sáng ngời, các cô cũng không muốn.

"Sao ra đây làm gì."

"Em muốn đón anh."

Tô Cẩm Niên đưa mắt nhìn Tô Khả hồi lâu, lấy tay lau chùi hết nước mắt bên mắt cô, sau đó hôn lên trán cô, "Thật xin lỗi, bây giờ anh không nên qua đây."

Tô Khả thấy như vậy thì trong mắt Tô Khả đều là ý cười, sau đó cô phồng má, cố ý nói, "Anh không muốn giúp bố vợ của anh sao?"

Tô Cẩm Niên cười, ngửa mặt lên trời, hốc mắt hơi rung rung, hồi lâu, "Giúp chứ!"

Tô Khả ôm Tô Cẩm Niên thật chặt, Tô Cẩm Niên cũng ôm Tô Khả lại, thật chặt, làm Tô Khả hít thở không thông.

Tô Khả ngẩng đầu nhìn Tô Cẩm Niên, "Sao đột nhiên trở lại?" Tô Khả cũng không biết lúc này Tô Cẩm Niên đã biết cô "mất" đứa bé, cho nên mới mở miệng hỏi như thế.

Tô Cẩm Niên sờ sờ đầu Tô Khả, "Nhớ em."

Tô Khả tựa vào ngực Tô Cẩm Niên, lúc này một đám nam sinh mới từ tiệm net trở về, nhìn thấy đáng vẻ Tô Cẩm Niên và Tô Khả như vậy thì không nhịn được huyýt gió, "Oa oa, anh em, đi khách sạn đi."

"Oa, đi khách sạn đi." Rất nhanh, mấy người khác cũng ồ ào lên, sau đó cười cười nhón nháo mà đi xa.

Tô Khả mếu máo nhìn Tô Cẩm Niên của cô cũng mếu máo như vậy. Hồi lâu, hai người tay trong tay, rời đi về biệt thự nhỏ của Tô Khả.

*

Khi Tô Khả lại ngủ lần nữa thì Tô Cẩm Niên đứng dậy, nghiêng đầu nhìn Tô Khả ngủ, gọi điện thoại cho Trịnh Diệu Đông.

"Là ai?"

Chỉ hai chữ vô cùng đơn giản, anh tin tưởng chắc chắn sẽ Trịnh Diệu Đông điều tra. Thật ra là nếu Trịnh Diệu Đông không điều tra thì anh cũng mơ hồ rõ ràng người đó là ai.

Nhưng trong lòng của anh, mặc dù đối với người đó đã tuyệt vọng thì vẫn không hy vọng từ trong miệng người khác nghe được tên của bà.

Trịnh Diệu Đông trầm mặc rất lâu, "Cẩm Niên, anh phải bình tĩnh."

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Tô Cẩm Niên nhìn ngoài cửa sổ, về mặt u ám.

Anh xoay người, nhìn Tô Khả ngủ say, không ngờ, hôm nay cô đã trải qua nhiều như vậy. Mặc dù Trịnh Diệu Đông nói rất hời hợt, nhưng mà lòng của anh vẫn xoắn lại.

Anh tiến lên, vén sợi tóc rũ xuống bên tai cô, cài sau tai. (tình quá >.<)

Đột nhiên, trong miệng Tô Khả lẩm bẩm "Không được —— không được ——"

Sắc mặt của cô cũng trắng bệch, giữa trán thấm đầy mồ hôi.

Anh vội vàng vỗ vỗ sống lưng của cô, lau mồ hôi giúp cô, "Khả Khả, Khả Khả ——"

"Không được —— a ——"

Đột nhiên, Tô Khả mở mắt.

Rất lâu, rất lâu, cô mới nhìn rõ xung quanh.

Tô Khả ngồi dậy, chớp mắt mấy cái, nhìn Tô Cẩm Niên.

"Anh ở đây, đừng sợ."

"Con."

"Anh biết rồi, thật xin lỗi, Khả Khả, đều là sai lầm của anh, nếu như không phải anh rời khỏi em thì con sẽ không mất, thật xin lỗi." Tô Cẩm Niên lại đau đớn một trận, "Nhưng bây giờ không có, sau này chúng ta vẫn còn có thể sinh, đừng đau lòng, Khả Khả. Anh chỉ có thể nói đứa nhỏ này với chúng tôi. Không có duyên phận."

"Hả?" Tô Khả chớp mắt mấy cái, anh cho là con mất rồi sao?

"Mặc dù anh đã từng nói không cần đứa con này. Nhưng." Tô Cẩm Niên thở dài không nói nữa, chỉ nhìn Tô Khả.

Lúc này Tô Khả mới nhớ tới, lúc đầu hình như Tô Cẩm Niên nói không cần đứa con này, hại cô vui mừng biến thành hoảng sợ, cũng may sau đó anh thỏa hiệp. Ồ, cái người ngốc này! Vậy bây giờ trước hết không nói cho anh, coi như trừng phạt anh vì trước đây không cần bảo bảo, qua vài ngày sẽ nói với anh.

"Cẩm Niên, đừng nói nữa." Tô Khả an tâm nằm trong ngực anh.

Tô Cẩm Niên gật đầu.

Tô Khả nhắm mắt, sau đó nhớ lại màn 'kính tâm động phách' sáng sớm hôm nay...

Khi đó, cô mới vừa tỉnh lại, y tá đang cầm kềm, đang định đưa tới hạ thể của cô, cô sợ tới mức vùng hai tay lên, đúng lúc đụng phải một công cụ lạnh lạnh.

Trực giác làm bác sĩ nói cho cô biết, đây là một cây kéo phẫu thuật, Tô Khả không hề nghĩ ngợi, một kéo đâm vào cánh tay của bác sĩ đang khom người phía dưới.

Cô ta bị đau, kềm rơi trên mặt đất, mà cô cũng thừa cơ hội lần này mà đứng lên, một tay câu cổ y tá, đâm cây kéo vào động mạch chủ của y tá.

"Không được khóc, không được kêu!" Chuyện đầu tiên Tô Khả làm đó là quát lớn bác sĩ đang lớn tiếng bởi vì đau, sau đó, Tô Khả lạnh lùng nhìn bác sĩ kia, "Đừng ép tôi!"

Bác sĩ kia sợ đến sắc mặt tái nhợt, quả nhiên không dám khóc nữa, chỉ nói với Tô Khả: "Cô đừng làm vậy!"

"Cô dám động đến con của tôi thì tôi động đến y tá của cô! Nói cho cô biết, xảy ra chuyện gì thì cô tuyệt đối sẽ dính dáng đến trách nhiệm!" Hơi thở Tô Khả vô cùng bất ổn, nhưng mà lại rất lưu loát. Cùng lắm thì liều cho 'cá chết lưới rách', tóm lại, ai muốn hại tính mạng của con cô thì cô muốn mạng của người đó!

Bác sĩ kia bị hù chết, mà y tá muốn giãy giụa, Tô Khả trực tiếp dùng lực, trong nháy mắt trên cổ của cô ta tràn ra một dòng máu, Tô Khả cảnh cáo y tá kia, "Cô đừng ép tôi! Nói cho cô biết, nơi này chính là động mạch chủ, đều học y, các cô cũng rõ ràng chứ!"

Bác sĩ kia lập tức gật đầu, "Cô đừng làm vậy, đừng làm vậy."

"Cô nghe tôi thì tôi không làm vậy. Nếu không xảy ra án mạng, trách nhiệm của cô, tôi tin cô hiểu!" Tô Khả lạnh lùng nhìn người bác sĩ kia.

Bác sĩ kia và y tá sợ đến nước mắt ào ào chảy xuống.

"Đi ra ngoài, nói cho đám người kia là đứa bé của tôi đã phá!"

"Dạ dạ dạ." Bác sĩ kia bị bộ dạng 'hung thần át sát' của Tô Khả hù dọa, vội vàng gật đầu đồng ý.

Cũng chính là như vậy nên cô mới có thể giữ được đứa nhỏ trong bụng cô.

Nhớ lại, Tô Khả sờ sờ bụng của mình.

Trong lòng cô nói với bảo bảo: "Con phải kiên cường, mẹ chờ con ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Trịnh Duyệt truy hỏi

Hôm sau, Tô Khả cũng không đi bệnh viện. Là Trịnh Diệu Đông cho cô xin nghỉ. Cô muốn đi nhưng Trịnh Diệu Đông lại nói cho cô biết, bây giờ ở bệnh viện, lời đồn đại đã bay đầy trời, bây giờ cho cô ở nhà mấy ngày, chờ sóng gió gần lắng đi rồi trở lại bệnh viện.

Nghe Trịnh Diệu Đông nói như vậy thì tất nhiên Tô Khả muốn đi bệnh viện, dẫu sao cô càng không đi thì người khác càng cho rằng cô là một ăn trộm, mùi vị bị người vu oan cũng không dễ chịu, cô mới không làm.

Nhưng mà Trịnh Diệu Đông lại nói, Tô Khả, em quên ngày hôm qua lúc em đi gặp bác sĩ, bác sĩ nói với em thế nào sao.

Lúc này Tô Khả mới nhớ tới hình như bác sĩ từng nói với cùng cô, muốn cô dưỡng thai thật tốt.

Mà Tô Cẩm Niên đang ở bên cạnh Tô Khả nên tất nhiên nghe được đối thoại của Tô Khả và Trịnh Diệu Đông, vì vậy Tô Cẩm Niên nói với Tô Khả, đừng vì người không liên quan mà ảnh hưởng đến mình.

Lúc đó mới dập tắt quyết tâm trở lại bệnh viện của Tô Khả.

Nhìn bộ dáng ỉu xiu của Tô Khả, Tô Cẩm Niên rất đau lòng. Đúng lúc này thì mẹ Tô Khả đi từ bên ngoài vào, lại là một chén canh gà to. Tô Khả khẽ nhủ mầy, trong lòng lại nghĩ tới lời bác sĩ nói nên lập tức uống xuống, sau đó hỏi mẹ của cô, "Mẹ, còn nữa không?"

Mẹ Tô Khả không hiểu nổi, "Hắc ngày thường nhìn con uống canh gà giống như ngồi tù vậy, nhưng hôm nay là."

"Mẹ!" Tô Khả làm nũng một tiếng. Mẹ Tô Khả lạnh cả người, "Được rồi, mẹ vội vàng múc tới cho con một chén nữa. Dù sao cũng hầm rất nhiều, đảm bảo đủ."

Tô Khả không biết nói gì, Tô Cẩm Niên bên cạnh thì nở nụ cười nhàn nhạt.

Lại uống một chén canh gà, Tô Khả đứng dậy, cùng Tô Cẩm Niên, hai người đi dạo một vòng ở tiểu khu. Nhìn hoa cỏ bên cạnh, sau cơn mưa, có vẻ xanh biêng biếc.

Phía bên kia, một người phụ nữ và chồng cô ấy đang đẩy một chiếc xe em bé vừa tán gẫu, từ từ đi tới bọn họ.

Mắt Tô Khả cũng thấy tiểu bảo bảo ngủ say trong xe em bé, trong lòng mềm mại, lại nhìn không được nhìn lại mấy lần, trong lòng Tô Cẩm Niên đau xót, ôm lấy eo Tô Khả, "Không phải em nói muốn mời mấy bạn cùng phòng ăn cơm sao? Đi thôi, em gọi họ đi, chúng ta cùng ăn cơm."

"Được."

*

Cổng trường đại học X.

Mấy bạn cùng phòng của Tô Khả đi ra, nhìn thấy Tô Khả, dĩ nhiên là vẫy vẫy tay.

Tô Khả nhìn thấy trên mặt Kiều Nhạc có một dấu tay đỏ rực, còn hốc mắt đỏ đỏ, Tô Khả không khỏi cau mày, "Kiều Nhạc, cậu làm sao vậy?"

Vương Mộng Mộng cùng Trần Tĩnh Tĩnh nghe Tô Khả hỏi như vậy thì hiển nhiên tâm tình cũng vô cùng kém.

Vương Mộng Mộng nói: "Tô Khả, không có việc gì đâu."

"Không đúng, nhất định là có chuyện!" Tô Khả nhìn về mặt muốn nói lại thôi của bọn họ thì cũng biết, khẳng định đã xảy ra chuyện, hơn nữa không phải chuyện nhỏ.

"Mấy người các cậu, người nào, thành thật khai báo cho mình!"

"A, ăn trộm tới đây."

Đúng lúc, một nữ sinh cùng lớp đi qua đám người bên cạnh Tô Khả, cô ta cười khẩy nhìn Tô Khả, khẽ nâng cằm, đắc ý hả hê.

"Cô nói ai đó!" Tô Cẩm Niên mắt lạnh nhìn nữ sinh kia.

Lúc này nữ sinh kia mới nhìn thấy Tô Cẩm Niên, trong nháy mắt nhớ lại, người này chính là người đẹp trai nhất Đại Học Thành - Tô Cẩm Niên trong truyền thuyết, cuối cùng bây giờ nhìn thấy khuôn mặt của anh, không ngờ so với hình trên mạng thì đẹp hơn ngàn vạn lần, trong nháy mắt bị phong thái đầy ý nghĩa của anh làm ái mộ, mắt nổi lên trái tim hồng. Nhưng nghĩ tới hình như người này là bạn trai xi căng đàn của Tô Khả thì trong lòng cũng có chút khó chịu, liền nói, "Tô Khả đó!"

"Cô lặp lại lần nữa!" Nữ sinh kia bị khí thế của Tô Cẩm Niên dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, nhưng suy nghĩ mình cũng không sai, "Chính là Tô Khả đó! Hiện tại ở trường học của chúng tôi, ai không biết một nữ sinh tên là Tô Khả trộm đồ người ta bị bắt tại chỗ chứ!"

"Bốp ——" Kiều Nhạc không chút do dự tát một cái, "Miệng của cô thật thối! Cô mới trộm đồ, cả nhà người đều trộm đồ!"

Nữ sinh kia sao có thể bị đánh trắng trợn như vậy, lập tức liền khóc gào tay lên, muốn đánh Kiều Nhạc, kết quả là bị Tô Khả ngăn lại giữa không trung.

Tô Khả nhìn chằm chằm nữ sinh kia, đôi mắt trong veo mà lạnh lùng, không nhìn ra vui hay giận, khiến cho nữ sinh kia kinh hãi, không nhận được lớn tiếng kêu lên, "Cô muốn làm gì!"

Mắt Tô Khả nhìn cô ta vừa giờ tay, "Cô nói xem?"

Trong lúc nói chuyện thì đã vung một cái tát lên mặt nữ sinh kia rồi. Con người của nữ sinh kia đột nhiên phóng đại, càng 'nhe nanh múa vuốt', dùng hết sức lực muốn đẩy để tránh thoát 'gồng cùm xiềng xích' của Tô Khả, sau đó đánh cô.

Kiều Nhạc đẩy nữ sinh kia ra, "Bệnh thần kinh, cô đủ rồi chưa!"

"Ừ chà, một tên trộm, một đám bạn bè của trộm, tất cả đều là trộm. Có cái gì hay lắm à! Các người không phải ý nhiều người sao! Chờ cho chị! Còn Tô Cẩm Niên kia, tôi xem cũng 'tốt mã dễ cưỡi', mở to mắt mà như mù!" (tốt mã dễ cưỡi: bên ngoài tốt đẹp bên trong không ra gì)

"Cô vẫn còn muốn bị đánh có phải hay không?" Vương Mộng Mộng cùng Trần Tĩnh Tĩnh vây lên trước, nữ sinh kia bị sợ đến mức chạy trốn trong nháy mắt.

Mà người đi qua cũng dùng ánh mắt vô cùng kỳ quặc nhìn đám người Tô Khả.

Trong lòng của Tô Khả rất khó chịu, bạn bè của cô bởi vì cô mà bị người khác hiểu lầm, bị người khác mắng, thậm chí còn đến mức đánh nhau! Mặc dù bình thường nhìn mấy người các cô rất hung nhưng thật ra đều là cọt giấy. Nhưng vì cô.....

Trong lòng Tô Khả ảm áp, hoàn toàn cảm động, nói với họ: "Cảm ơn các cậu."

Mấy người nói: "Cảm ơn sợi lông á, cậu an phận sinh tiểu bảo bảo ra cho bọn mình, mọi thứ đều thấy đáng giá."

Tô Khả gật đầu.

Tô Cẩm Niên thở dài, vỗ vỗ vai Tô Khả.

Đứa bé.

Chờ thân thể Tô Khả dưỡng tốt thì nhất định anh sẽ để cô nếm trái ý nguyện cũ.

*

“Nghe nói Tô Cẩm Niên đã trở về hả?” Trịnh Duyệt đi đến bệnh viện quân khu, nhìn anh họ hỏi.

Trịnh Diệu Đông gật đầu, “Em lại muốn làm gì? Cẩm Niên người ta đã là hoa có chủ, làm sao tâm cầu em còn không chết!”

“Em nói anh này, sao anh không giúp đỡ em gái anh chứ! Anh nói lúc anh có một em rể là Tô Cẩm Niên thì đây là chuyện vinh quang cỡ nào mà. Sao mà lão sư lại cùi chỏ xoay ra bên ngoài vậy, nói lên ba câu nói là khiến em khó chịu vậy!” Trịnh Duyệt trợn mắt liếc Trịnh Diệu Đông một cái. (cái câu lão sư lại cùi chỏ xoay ra bên ngoài có ý là tại sao anh không quan tâm cho cô ta mà lo cho người ngoài)

Trịnh Diệu Đông trợn mắt nhìn lên trời, trong phút chốc không biết nói gì. Em gái của anh có logic thần thánh như vậy, anh đã không cách nào ngăn cản, chỉ có thể mặc cho suy nghĩ của cô ta lan ra.

“Này, anh vẫn chưa trả lời vấn đề lúc nãy của em”

“Em có được tin tức từ đâu?”

“Anh quản nhiều vậy, anh chỉ cần nói cho em biết là có hay không là được rồi.”

“Cho dù anh ấy trở lại thì như thế nào, em có thể dấy lên sóng gió gì nữa đây?” Trịnh Diệu Đông chẳng thèm để ý Trịnh Duyệt, quay đầu xem hồ sơ bệnh án trên tay, sau đó đứng dậy, lấy đồ định đi tuần tra phòng bệnh.

Trịnh Duyệt đi theo sau anh, “Anh dựa vào cái gì mà nói như vậy!”

“Trịnh Duyệt, gần đây có phải não của em bị huỷ hoại rồi hay không vậy?”

“Sao lời của anh khó nghe như vậy!”

“Anh là vì tốt cho em! Người khác muốn làm anh nói lời khó nghe anh còn không nói! Em cũng trưởng thành rồi, đừng để anh còn phải lặp lại đạo lý này hết lần này đến lần khác có được hay không!”

“Xì, anh nói cho em biết, có phải anh bị con hồ ly tinh Tô Khả kia mê hoặc hay không? Em cho anh biết, một ngày có em ở đây thì anh cũng đừng muốn Tô Khả vào cửa nhà ta!” Hai tay Trịnh Duyệt chống nạnh.

Trịnh Diệu Đông cười lạnh, “Hôn sự của anh, em có thể nhúng tay sao?”

“Anh!” Sắc mặt Trịnh Duyệt trắng bệch, bởi vì Trịnh Diệu Đông nói cũng là sự thật, sau đó suy nghĩ một chút, lại nói, “Vậy anh có thể quyến rũ Tô Khả, ừ, đúng lúc trả Cẩm Niên lại cho em”

“.....”

Trịnh Diệu Đông cất bước đi, trực tiếp không để ý đến em gái càng ngày càng thần kinh nữa.

Đương nhiên là Trịnh Duyệt bị tức gần chết, sau đó hừ lạnh một tiếng, lại đuổi về phía trước, “Anh, nhưng mà em nghe nói Tô Khả thực tập tại bệnh viện này à. Cô ta đâu?”

“Sao em quản nhiều vậy?”

Trong lòng Trịnh Duyệt bị thái độ của Trịnh Diệu Đông chọc giận gần chết, nhưng vì mục đích của cô ta nên cô ta vẫn phải tiếp tục nói, “Em lại không có hại cô ta, anh phát hỏa cái gì chứ!”

Trịnh Diệu Đông dừng bước lại, nhìn Trịnh Duyệt, “Làm sao em biết cô ấy bị hại rồi hả?” Ngày hôm qua trong điện thoại, cô ta đã nói chuyện này nhưng trong lòng anh vẫn nghi ngờ, nhưng sau đó chuyện càng ngày càng nhiều, đi tới đi lui, bận rộn nên quên mất. Bây giờ cô ta lại nhắc tới, anh mới quay đầu nhìn Trịnh Duyệt.

Trịnh Duyệt bị ánh mắt Trịnh Diệu Đông nhìn đến tóc dựng lên, sau đó nghĩ đến sắp xếp mấy ngày nay của cô ta.

Cô ta đã sớm đoán được Tần Phi sẽ động thủ với Tô Khả, cho nên vẫn sắp đặt người theo dõi Tần Phi, dĩ nhiên, cô ta sẽ không ngốc mà cho rằng Tần Phi sẽ tự ra mặt đi mời người, cho nên chỉ theo dõi Tần Phi là vô dụng. Nhưng Tần Phi sẽ tìm người nào ra mặt đây?

Rất đơn giản một trăm phần trăm là ‘mặt trắng nhỏ’ kia, (hiểu nôm na là tình nhân nhé)

Đối với chuyện Tần Phi có ‘mặt trắng nhỏ’ thì Trịnh Duyệt đã biết rất sớm. Chuyện là lần đó Trịnh Duyệt đến nhà họ Tô thì nhìn thấy cổ Tần Phi có

những vết hôn đỏ tươi, mà khi đó, Trịnh Duyệt biết bố Tô Cẩm Niên đang làm ở ban chỉ huy khu vực phía Tây. Cho nên Trịnh Duyệt lưu ý, kết quả là thật sự phát hiện nhân vật số một này.

Cho nên cô ta biết, nếu như Tần Phi không thể tự mình ra mặt thì chắc chắn sẽ tìm tên ‘mặt trắng nhỏ’ này giúp đỡ. Đương nhiên, cô ta cũng phải một người đi theo dõi hành động của ‘mặt trắng nhỏ’ này.

Quả nhiên phát hiện tên ‘mặt trắng nhỏ’ này tìm một đám lưu manh định đi phá đũa nhỏ trong bụng Tô Khả. Khi đó, cô ta cử người qua, trong khi ‘mặt trắng nhỏ’ định tìm người thì nhân cơ hội gia nhập vào.

Sau đó dĩ nhiên là chuyện ‘nước chảy thành sông’ rồi, người mà cô ta cử đi đều nói với cô ta kế hoạch của Tần Phi và kết quả thực hiện. Chỉ là người cô ta cử đi còn nói với cô ta, “Có lẽ bác sĩ kia làm phẫu thuật quá mạnh mẽ nên cả cánh tay cũng chảy máu. (nước chảy thành sông: thời cơ chín muồi, sẽ thành công)

Trong lòng cô ta dâng lên nghi ngờ, dù sao bác sĩ thích sạch sẽ nhất, sau khi làm xong phẫu thuật thì chắc chắn sẽ tắm xong ở trong đó rồi ra ngoài, làm sao có thể có máu.

Cũng vì một chút nghi ngờ đó mà cô ta đến đây dò hỏi Trịnh Diệu Đông, chỉ tiếc là người này không chịu nói cho cô ta biết, thậm chí còn hoài nghi đến trên đầu của cô ta.

“Tự có con đường mà! Em nghe nói đứa bé của cô ấy bị phá, cũng bởi vì trộm đồ nên bị người ta bắt rồi! Đúng không?”

Trịnh Diệu Đông nhìn Trịnh Duyệt, bởi vì trong lòng anh tin tưởng chuyện này là mẹ Tô Cẩm Niên – Tần Phi làm, nhưng anh cũng không nói người có lỗi cho Trịnh Duyệt thì làm sao mà Trịnh Duyệt lại biết được?

“Anh đừng dùng ánh mắt đó nhìn em, tóm lại anh chỉ cần trả lời em là đúng hay sai là được rồi.” Mặc dù Trịnh Duyệt biết đứa bé của Tô Khả có khả năng không mất, nhưng cô ta vẫn không yên lòng.

Loại chuyện như vậy, cô ta thích an toàn kếp, cho nên hỏi rõ ràng vẫn là cực kỳ cần thiết, nếu thật sự mất thì thôi, nếu vẫn còn, ha ha, cô ta không ngại trợ giúp.

“Anh không biết.”

“Anh!”

Trịnh Duyệt nhìn bóng lưng Trịnh Diệu Đông đi xa, không nhìn được đậm chân một cái, sau đó xoay người lại. Cô ta vẫn không tin đứa nhỏ của Tô Khả còn tồn tại như vậy.

Ừm, ngộ nhờ vẫn còn? Không được, cô ta phải sắp xếp một chút.

Nghĩ như vậy, Trịnh Duyệt rời khỏi bệnh viện quân khu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lửa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Kế hoạch của Trịnh Duyệt

Tâm tình Tô Khả rất tệ, bởi vì xì căng đan bên trường học càng ngày càng gay gắt, giống như là có ai ở phía sau ‘thêm dầu vào lửa’, chẳng những lời đồn đại không có tan đi mà ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Thậm chí có người đem hình cô, những chuyện trải qua mấy năm qua, dán tất cả vào cửa lớn của trường học để lan truyền, hại cô đến đại học X thì hiển nhiên người ở chỗ nào cũng chỉ chỉ trỏ.

Tô Cẩm Niên rất tức giận, trực tiếp gọi điện thoại cho hiệu trưởng, hy vọng có thể giúp tìm ra kẻ bịa đặt gây chuyện, hiệu trưởng và nhà Tô Cẩm Niên Gia xem như là quen biết cũ, đương nhiên gật đầu đồng ý giúp Tô Cẩm Niên việc này.

Mà lúc hiệu trưởng vừa định vội vàng giúp đỡ Tô Cẩm Niên thì nhận được điện thoại của mẹ Tô Cẩm Niên, nhưng ý lại hoàn toàn ngược lại. Phỏng đoán hai lượt, suy xét trước sau, hiệu trưởng quyết định giúp Tần Phi.

Thứ nhất, mẹ Tô Cẩm Niên - Tần Phi là người mà hiệu trưởng yêu thương mới ban đầu biết yêu (yêu đơn phương), thứ hai, Tần Phi là một tư lệnh có cấp bậc rất cao, ông cũng đặc tội không nổi. Thứ ba, quả thật như lời của cục trưởng cục công an nói Tô Khả là một ăn trộm.

Cho nên ngay hôm đó, hiệu trưởng đại học X đã gọi điện thoại cho viện trưởng viện y học, để ông xóa bỏ học tịch của Tô Khả. (học tịch: giống như là lưu trữ của học viên trên BGH vậy)

Viện trưởng viện y học không hiểu ra sao, sau đó hỏi cấp dưới của mình mới biết, viện y học của bọn họ xuất hiện một tên "Trộm"! Đây thật là mất sạch thanh danh.

Cho nên viện trưởng viện y học dứt khoát gọi điện thoại thông báo cho Tô Khả, để ngày hôm sau cô tới viện y học xử lý một số chuyện.

Ngày hôm sau, Tô Cẩm Niên định ô Khả đi đại học X, kết quả ở trên đường thì Tô Cẩm Niên nhận được điện thoại của bố anh nói là ông nội anh phát bệnh tim, vào bệnh viện nên muốn anh nhanh tới bệnh viện.

Tô Cẩm Niên nhú mồm.

Tuy rằng anh không có cảm tình đối với nhà của mình nhưng ông nội của anh vẫn là người anh khá kính trọng, cho nên Tô Cẩm Niên nói với Tô Khả một tiếng, Tô Khả gật đầu, tuy nói cô không phải rất thích người nhà của anh nhưng mà nói thế nào thì cũng là gốc rễ của anh, anh đi thăm ông nội là không có gì đáng trách.

Trước khi đi Tô Cẩm Niên hôn cái miệng nhỏ nhắn của Tô Khả một cái, "Buổi tối nhất định anh sẽ trở về." Tô Khả gật đầu.

Vì vậy vợ chồng hai người chia ra để dễ hành động.

Tô Khả trở lại trường lại có vô số người đang xì xào bàn tán.

"Hình như là người dán trong bảng thông báo đó hả?"

"Thì cô ta đó, nghe nói rất không biết xấu hổ, lại trộm đồ, sách vở cũng vô ích à."

"Đúng vậy, thật là không có nghĩ tới. Cậu nói đại học chúng ta nói thế nào cũng đều là những người có kiến thức cao, sao người này lại không được tốt như vậy nhỉ?"

Mọi người lại đang nói nhỏ, tự cho là nói rất nhỏ, nhưng mà cô nghe được toàn bộ rất rõ ràng.

Tô Khả tức giận, nhưng bây giờ cô đang có mang, cảm xúc không thể kịch liệt nên cô chỉ nắm chặt quyền, đi tới tòa nhà hành chính của viện y học.

Đến phòng làm việc của viện trưởng, thời gian viện trưởng nhìn Tô Khả rất lâu, giữa hai chân mày cũng không có vui vẻ hay không không vui vẻ, chính là một dòng lạnh nhạt.

Thờ ơ Tô Khả khoảng thời gian rất lâu, viện trưởng nói: "Cô là Tô Khả?"

Tô Khả gật đầu, "Viện trưởng, thầy tìm tôi có chuyện gì không?"

"Hừ!" Người viện trưởng hừ lạnh một tiếng, tình hình là ông nhìn hồ sơ học tịch của cô, một mầm non vô cùng ưu tú, không ngờ lại có thể làm ra chuyện trộm cắp. Quả nhiên, người có thành tích học tập ưu tú thì không nhất định nhân phẩm cũng sẽ ưu tú. Sau đó, viện trưởng trực tiếp đưa một phần tài liệu cho Tô Khả, "Cô tự xem một chút đi."

Tô Khả tiếp nhận tài liệu, ánh mắt lướt qua mấy lần thì chỉ thấy trên đó viết "Thông báo kết quả xử phạt đối với sinh viên Tô Khả lớp y học lâm sàng XX01."

Ánh mắt Tô Khả tròn to, ngẩng đầu nhìn viện trưởng, "Đây là ý gì?"

Viện trưởng tựa lưng vào ghế ngồi, mắt kiếng kim loại dưới ánh đèn huỳnh quang phát ra ánh sáng, "Sinh viên Tô khả, tôi tin cô xem thi đã hiểu."

Tô Khả nắm chặt nắm tay, "Không bằng không chứng, tại sao thầy khai trừ tôi!"

Viện trưởng nói: "Không bằng không chứng sao?"

Tô Khả ưỡn ngực, "Không sai!"

"Vậy tôi hỏi cô, đồ có phải bị tìm được từ trên người cô hay không."

"Vậy thì có thể chứng minh là tôi lấy sao?"

"Hắc, cô còn ngụy biện! Đồ không phải cô lấy thì còn có thể tự chạy đến trên người cô à."

"Vậy thì không thể là người khác để vào sao?"

"Lời này của cô buồn cười quá. Chuỗi vòng ngọc, người có mắt đều biết giá trị hơn trăm ngàn, nếu là người khác muốn trộm vật này thì còn có thể bỏ vào người cô để làm hại cô sao? Cô cho tôi là em bé ba tuổi à!"

"Tôi nói không phải là tôi!"

"Nói với cục trưởng cục công an đi, dù sao tôi không tin." Bộ dạng của viện trưởng là đuổi khách.

Tô Khả đặt tờ đơn trên bàn làm việc của viện trưởng, "Viện trưởng, dù sao tôi cũng không có làm chuyện này, tôi cũng sẽ không tiếp nhận thứ này."

Nói xong, Tô Khả sai bước rời khỏi phòng làm việc của viện trưởng.

Viện trưởng vô cùng giận dữ nói, "Học sinh thời nay thật là càng ngày càng không ra cái gì rồi."

Tô Khả rời khỏi phòng làm việc của viện trưởng không bao lâu thì nhận được điện thoại của cảnh sát Ngô.

"Xin chào, tôi là cảnh sát Ngô."

"Cảnh sát Ngô?"

Ngô Lâm gật đầu, "Đúng, Tô Khả, về vụ án của cô, bên tôi xảy ra chút tình huống."

Tô Khả nhú mày, "Cảnh sát à, có ý gì?"

"Tôi vô cùng tin chắc cô là bị người khác hãm hại, nhưng mà tôi lại không có chứng cứ. Cho nên, bây giờ tôi không giúp cô được."

Chân mày Tô Khả nhíu lại càng sâu, "Cảnh sát."

"Cấp trên của tôi trực tiếp đòi vụ án của cô đến tổng cục, nói cách khác, sau này người thẩm án và phán quyết vụ án đều là ông ấy chứ không phải tôi." Ngô Lâm nói với Tô Khả nhưng trong lòng của ông lại vô cùng tức giận.

Hôm nay ông đi làm nhiệm vụ ở bên ngoài thì cục trưởng tổng cũ tới phân cục. Mục đích của ông ta là vì quyền xử lý vụ án của Tô Khả, ông ta nói muốn bàn giao vụ án của Tô Khả đến tổng cục.

Ông ta là cục trưởng cục công an của cả thành phố B, quản lý tất cả vụ án lớn nhỏ ở thành phố B, ông ta muốn xử lý vụ án nào là có thể xử lý vụ án đó, nhưng ông ta muốn vụ án này thì nhất định phải được người xử lý vụ án lúc ấy đồng ý.

Dưới tình huống bình thường thì cục trưởng tổng cục yêu cầu thì dù sao cục trưởng phân cục vẫn sẽ không từ chối. Nhưng ông từ chối, bởi vì trong thủ tục chuyển giao thì chính là phải có người phụ trách xử lý vụ án hiện tại ký tên. Vụ án này là ông xử lý, mà ông ta thì cho phó cục trưởng lợi ích rất lớn, ông không có ở đây, dưới tình huống bình thường thì phó cục trưởng có thể thay ông đồng ý chuyện đó.

Kết quả trong chuyện này, phó cục trưởng phân cục đồng ý, hơn nữa ký tên. Cho nên cục trưởng tôn cục cứ đường hoàng lấy vụ án đi như vậy.

Lần trước, cục trưởng này cũng rất kỳ quái nói ông biết là muốn nhanh chóng định tội vụ án Tô Khả, dù sao thì nhân chứng vật chứng đều đầy đủ hết, nhưng ông không đồng ý, sau đó cục trưởng không còn đi tìm ông, bây giờ lại đột nhiên làm ra chuyện như vậy?

Rõ ràng chỉ là một vụ án "Trộm cắp" bình thường, nhưng vì cái gì cục trưởng ông coi trọng như vậy, hơn nữa còn là bộ dạng "Đánh nhanh thắng nhanh" vậy?

Phía bên kia, sau khi Tô Khả nghe người cục trưởng này nói như vậy thì trong lòng thoáng qua một tia kinh ngạc, "Ý của ông là, sau này phải đòi một người khác xử lý vụ án này à?"

Cảnh sát Ngô gật đầu, "Đúng vậy, Tô Khả."

"Vậy người cảnh sát điều tra này sẽ công chính chứ?"

Hỏi ra lời như vậy thì có thể biết Tô Khả không tin nhiệm vụ cục trưởng tổng cục bao nhiêu, cũng bởi vì đã từng có một đồng hương của Ngô Lâm hỏi ông như thế, "Ngô Lâm, cậu sẽ làm việc công bằng chính trực chứ?" Lập lời thề, ông phải làm một cảnh sát nghiêm minh để loại bỏ hiểu lầm của nhân dân đối với cảnh sát.

Nhưng...

Ngô Lâm thở dài, hồi lâu sau mới nói, "Ừ, sẽ công chính nghiêm chỉnh."

"Hy vọng vậy..." Tô Khả nghe ra trong miệng Ngô Lâm chần chờ. Đúng vậy, xã hội bây giờ muốn một phần công bằng công chính thì quả thật là chuyện viễn vông. Mà vụ án của cô, rõ ràng chính là chỉ bằng người đứng sau một trong những người làm việc này thì muốn công chính cùng công chính không được.

Không đúng, họ có người đứng sau, không phải cô có Cẩm Niên sao?

Nghĩ như vậy, Tô Khả nói gặp lại với cảnh sát Ngô, sau đó lập tức gọi điện thoại cho Tô Cẩm Niên. Tiếc rằng, điện thoại di động của Tô Cẩm Niên tắt máy.

Tô Khả nhúu mày, đầu mày không ngừng giật giật, cảm giác có chuyện không tốt gì sắp xảy ra.

Tô Khả nhìn bầu trời xanh thẳm, lòng dạ hoảng hốt.

Điện thoại di động của cô reo lên lần nữa, là một số xa lạ, nhưng số đuôi là 110, trong nháy mắt lại làm cho Tô Khả rõ ràng, đó là điện thoại gọi tới từ cục Cảnh sát.

Tô Khả nhận, trong lòng cô mơ hồ đã hiểu rõ, đây cũng là cấp trên mà cảnh sát Ngô đã nói lúc nãy.

“Chào ông.”

“Xin hỏi cô là Tô Khả phải không?”

Tô Khả trầm nghĩ: biết rồi còn hỏi.

“Đúng vậy.”

“Chúng tôi là tổng cục cảnh sát của thành phố B, về vụ án của cô, chúng tôi hi vọng cô nhanh chóng tới đây một chuyến.” Lúc này trong lòng ông ta nghĩ nhiều hơn nữa là nếu như không phải bởi vì Ngô Lâm từng gọi điện thoại nhắc nhở cho ông biết, vụ án của Tô Khả có thể là ‘ném đá giấu tay’ thì ông ta sẽ không nhẹ nhàng nói lời này với Tô Khả. Nói xem rõ ràng cô cũng đã phạm tội trộm cắp, nhân chứng vật chứng đều ở đây, cục trưởng cũng nói phải nhanh kết án, sao Ngô Lâm lại vẫn ngốc mà nói không phải cô.

“Được.”

Tô Khả cúp điện thoại, bắt tắc xi đi tổng cục.

Ở trong đó có rất nhiều cảnh sát đi vào đi ra, bận rộn, khi một nữ cảnh sát hỏi rõ mục đích Tô Khả đến thì chân mày hơi nhíu lại, để Tô Khả vào một phòng nhỏ đặc biệt.

Trong phòng, có một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi, đồng phục cảnh sát trên người thẳng thớm, đang ngồi ở bên kia, dáng vẻ chờ người.

“Cô là Tô Khả?” Tô Khả gật đầu.

Trong lòng người đó gật đầu, sau đó nhìn Tô Khả từ trên xuống dưới, nhìn tướng mạo đẹp đẽ của cô, nhìn ra dáng vẻ người có học, vừa nhìn thì biết rõ không phải là người sẽ làm những chuyện xấu xa, nhưng mà sao cô đắc tội Tần Phi, muốn chính cô chết thì thôi?

Theo như quan hệ của Tần Phi với ông thì tương đối không sai, Tần Phi muốn ông giúp đỡ, nhất định ông sẽ giúp bà xử lý chu đáo.

Nói về cục trưởng cục cảnh sát, đã từng lui tới với Tần Phi, hai người đều là mối tình đầu của nhau, nhưng mà bởi vì ban đầu địa vị của anh quá thấp, không môn đăng hộ đối với bà cho nên ông trở mặt nhìn Tần Phi gả cho Tô Sĩ Minh. Từ đó về sau, ông liền hiểu rõ tầm quan trọng của quyền lợi, cho nên học kỹ thuật quản lý phần mềm, cho nên ông học xong thì mọi việc đều thuận lợi.

Chỉ là, mặc dù bây giờ ông cũng có một người vợ đẹp, con trai đáng yêu nhưng cũng không cách nào bù lại mất mát trong lòng cho nên chỉ cần Tần Phi mở miệng thì ông sẽ giúp bà.

“Theo tôi qua đây.” Nói xong ông đứng dậy đi ra ngoài.

Tô Khả nhúu mày, không rõ chân tướng

*

Sau khi Tô Cẩm Niên nhận được điện thoại của nhà mình nên trong lòng rất gấp, dù sao bệnh tim của ông nội anh vẫn rất nghiêm trọng.

Xe chạy rất nhanh, mười phút sau thì anh mới tới bệnh viện quân khu.

Khi anh đi tới phòng bệnh theo lời mẹ anh thì chỉ thấy lúc này ông nội của anh đang nằm trên giường, đang ngủ yên.

Tô Cẩm Niên nhìn bố của anh, “Bố, ông nội như thế nào?”

“Ừ, cấp cứu kịp thời.” Bố Tô gật đầu, sau đó nói, “Cẩm Niên, con cũng không còn nhỏ, nguyện vọng lớn nhất trong cuộc đời ông nội chính là nhìn thấy con lấy vợ sinh con.”

Tô Cẩm Niên nói: “Có thể chứ, các người để tôi kết hôn sinh con cùng Tô Khả không được sao.”

Tần Phi cười lạnh một tiếng, “Đứa con? Cô ta còn đứa con của con sao?”

Từ khi Tô Cẩm Niên vừa đi vào thì trực tiếp không nhìn Tần Phi, lúc này bà lên tiếng thì vừa đúng đâm trúng tim của anh, Tô Cẩm Niên dùng ánh mắt

vô cùng sắc bén nhìn Tần Phi.

Tần Phi bị ánh mắt lạnh lẽo của Tô Cẩm Niên làm giật mình, “Con có ý gì.”

“Tôi có nói gì sao?” Tô Cẩm Niên thờ ơ nhìn Tần Phi, đối với món nợ của con anh, nhất định anh phải tính thật tốt. Chỉ là bây giờ ông nội anh còn nằm trên giường bệnh, ngang nhiên nổi lên tranh chấp với mẹ anh thì bao giờ cũng không tốt.

Tô Sĩ Minh liếc nhìn Tần Phi, lại nhìn Tô Cẩm Niên, “Cẩm Niên, sao con nói chuyện với mẹ con như thế.”

Tô Cẩm Niên cười nhạt, “Hỏi vợ tốt của bố một chút đi.”

Tô Sĩ Minh nhú mày, đối với tính tình của Tần Phi thì ông mơ hồ vẫn hiểu rõ, đối với chuyện bà có đàn ông bên ngoài thì ông cũng biết, dù sao cũng không phải vợ chồng ân ái thực sự, mỗi người có cuộc sống riêng. Cho nên lúc này thấy Tô Cẩm Niên đối với Tần Phi như vậy, ông cũng mắt nhắm mắt mở.

Tần Phi thở một hơi thật dài, “Cẩm Niên, con lại nghe được tin đồn nhảm gì nữa rồi.”

“Tôi còn cần nghe sao?” Sau đó Tô Cẩm Niên liếc mắt nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, “Vì đứa con của tôi, tôi cũng sẽ tàn nhẫn.”

Tần Phi cả kinh, con người chột co lại, nhìn anh nói những lời ấy vô cùng thần nhiên như mây như gió.

“Cẩm Niên, con đang nói gì đấy!” Tô Sĩ Minh nhú mày, vì chuyện của ông cụ đã đủ phiền lòng, ông cũng không muốn gia đình xảy ra vấn đề gì.

Tô Cẩm Niên trực tiếp ngồi vào đầu giường bên cạnh ông cụ Tô.

Sắc mặt của ông cụ Tô có chút nhợt nhạt như sáp, nhìn trạng thái không tốt lắm, cách mỗi nửa giờ thì sẽ có một bác sĩ và y tá đến xem bệnh cho ông cụ Tô.

Một nhà Tô Cẩm Niên ba người đều ở bệnh viện, nhưng trong lúc đó không ai nói với nhau, không khí lạnh lẽo.

Không bao lâu thì có không ít bạn cũ của ông cụ Tô tới đây thăm, chỉ là thấy ông cụ Tô vẫn còn nhắm mắt ngủ yên thì mọi người cũng không quá rầy, dễ dãi xuống, tạm thời biểu lộ tấm lòng, sau đó rời khỏi phòng bệnh.

Lúc tối, Trịnh Duyệt đưa ông nội Trịnh Duyệt đến.

Trịnh Duyệt nhìn Tô Cẩm Niên, vẻ mặt nhộn nhạo một hồi, nói chuyện cũng dùng lời nhỏ nhẹ, “Cẩm Niên, đã lâu không gặp.”

Tô Cẩm Niên vốn không có nhìn Trịnh Duyệt một cái, liền nói, “Tôi ra ngoài một chuyến.”

“Con muốn đi đâu?” Tần Phi mắt lạnh nhìn Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên nhìn Tần Phi, “Mẹ không có tư cách quản tôi!”

Ông nội Trịnh Duyệt không dấu vết nhú mày, “Cẩm Niên à...”

Tô Cẩm Niên bẻ gãy câu nói trước, “Ông nội Trịnh, xin lỗi không thể ngồi lại cùng ông rồi.”

Miệng ông nội Trịnh Duyệt đầy lời nói cũng nghẹn trong cổ họng.

Tần Phi nhìn Tô Cẩm Niên đi ra, sau đó đuổi theo ra, đúng lúc này, ‘mặt trắng nhỏ’ của Tần Phi xuất hiện ở đây, Tần Phi căng thẳng liếc nhìn hắn, “Cậu tới đây làm gì!”

“Dĩ nhiên là tìm bà có chuyện rồi.” Hắn cười đến vô cùng gian trá.

Tần Phi nhú mày, “Tôi còn có chuyện.”

“Đuổi theo con trai của bà à?”

“Liên quan gì tới cậu.”

Hắn cười rồi lấy ra một ít thuốc mê hiệu quả nhanh, “Lần trước lấy được trong bệnh viện, còn chút.”

Tần Phi nhú mày.

“Yên tâm đi, tôi điều tra rồi, thứ này không có tác dụng phụ với thân thể.”

Tần Phi nhận lấy, “Chúng ta qua bên kia nói chuyện.”

Sau đó hai người tới sân thượng.

Còn Trịnh Duyệt nhìn bóng lưng bọn họ biến mất thì khoe miệng khẽ nâng lên, sau đó lặng lẽ đi theo sau lưng Tần Phi, dù sao ‘quang minh chính đại’ chứng kiến cảnh bà và ‘mặt trắng nhỏ’ ở cùng một chỗ không nhiều.

Trịnh Duyệt nhẹ nhàng đi theo bọn họ tới sân thượng, chỉ thấy chuyện đầu tiên chính là ‘mặt trắng nhỏ’ ôm lấy Tần Phi, thân mật một trận làm cho Trịnh Duyệt đỏ mặt không thôi, bên dưới sự khát tình đã tràn lan rồi.

Cũng may Trịnh Duyệt còn là xử nữ, khả năng kiềm chế vẫn rất mạnh, cho nên cô ta lập tức lấy điện thoại di động ra, ấn vào máy ảnh chụp ảnh bọn họ.

Hồi lâu.

“Cậu muốn làm gì?” Giọng nói Tần Phi vẫn rất cường thế như cũ, chỉ là bên trong mang theo một chút mùi vị làm nũng mềm mại của cô gái nhỏ, làm cho Trịnh Duyệt ớn lạnh một trận.

“Không ngờ bà già này cũng là dâm phụ, hắc, còn có thể sinh ra Tô Cẩm Niên cực phẩm như vậy thì đúng là không biết tích bao nhiêu phúc duyên.” Trong khi Trịnh Duyệt lẩm bẩm cũng không quên nghe lén.

“Cô gái nhỏ kia bị bà làm cho vào đồn cảnh sát à?”

“Cậu hỏi những cái này làm gì.”

‘Mặt trắng nhỏ’ kia nói: “Ha ha, không có gì, thật ra bà tính toán vô cùng tốt. Chẳng qua tôi nhớ chuỗi vòng ngọc bà bảo chúng tôi bỏ vài, giá trị sáu trăm ngàn thôi.”

Tần Phi nhú mày, “Cậu muốn làm gì?”

“Vây ít nhất bà phải bồi thường cho chúng tôi số này chứ.” Nói xong thì đưa hai ngón tay lắc lư một vòng. “Hai ta cũng coi như đã làm vợ chồng, tôi cũng không lừa bà.”

Trong nháy mắt mặt của Tần Phi tái xanh, “Cút!”

“Vây bà cũng đừng ép tôi.” Mặt trắng nhỏ kia cười đến vô cùng quỷ dị.

Trịnh Duyệt ở sau lưng nhìn hai người bọn họ đang cãi nhau thì bĩu môi, Tần Phi, bà cũng có ngày hôm nay. Chỉ là, như vậy càng tốt, ít nhất tương lai tỷ lệ Tô Cẩm Niên là của cô ta càng lớn hơn rồi.

*

Tô Cẩm Niên ở bên ngoài bệnh viện, rất buồn bực, cùng Trịnh Diệu Đông, hai người đang nói chuyện. Cậu được cậu không, hoàn toàn không biết điện thoại di động của mình đã không có pin rồi.

Lúc này, trong lòng của anh rất lo lắng, luôn có một cảm giác chẳng lành. Anh lo lắng cho Tô Khả nhưng không biết bây giờ cô thế nào.

Nói chuyện khoảng nửa tiếng, anh lại trở về phòng bệnh của ông nội, trong phòng bệnh xuất hiện một bóng dáng mà anh vô cùng không hy vọng xuất hiện – Hoàng Nghê Thường.

Cô ta đang tán gẫu với bố của anh, lạ thường, mẹ của anh – Tần Phi và Trịnh Duyệt đều không có ở đây.

Lúc này, ông cụ Tô đã tỉnh lại. Đang cùng ông nội của Trịnh Duyệt trò chuyện. Ông cụ Tô nhìn thấy Tô Cẩm Niên đến thì cười gọi anh.

Hoàng Nghê Thường lại dính tới, “Cẩm Niên.”

Tô Cẩm Niên không để ý đến Hoàng Nghê Thường.

Hoàng Nghê Thường nghiêng răng, yên lặng ngồi bên cạnh Tô Cẩm Niên.

Lúc này, về mặt Trịnh Duyệt đang hà hê đi vào, sau khi thấy Hoàng Nghê Thường thì sắc mặt lạnh lùng mà gật đầu.

Không lâu sau, sắc mặt Tần Phi vô cùng khó coi đi vào, lúc thấy Trịnh Duyệt và Hoàng Nghê Thường đều ở đây thì gật đầu với họ một cái.

Tần Phi nắm thuốc mê hiệu quả nhanh trong tay bà, sau đó định gọi Hoàng Nghê Thường.

Còn Trịnh Duyệt lại đánh đòn phủ đầu, “Bác gái, con có thể nói vài câu với bác không?”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87

Thời buổi rối loạn Tô Cẩm Niên nói chuyện với ông nội anh rất lâu, cuối cùng mới đứng dậy tính rời đi.

Tần Phi đi theo Tô Cẩm Niên ra ngoài, Tô Cẩm Niên thờ ơ nhìn Tần Phi, "Bà muốn làm gì?"

Tần Phi nhìn bộ dạng cảnh giác của Tô Cẩm Niên như vậy thì trong lòng thoáng qua một chút không vui, "Mẹ cảm thấy chúng ta cần phải nói chuyện thật tốt."

"Tôi không cảm thấy tôi và bà có gì có thể nói."

Tần Phi thở một hơi thật dài, "Haizz, tùy con, tùy con."

Tô Cẩm Niên nhú mày nhìn Tần Phi, "Bà lại muốn giờ trò gì?"

Tần Phi lộ ra vẻ mặt đau lòng, "Mẹ đã già. Cuối cùng con vẫn là con mẹ, chẳng lẽ mẹ sẽ hại ncon."

"Cả cháu trai của bà mà bà cũng có thể xuống tay thì sẽ còn cái gì không làm."

Gương mặt Tần Phi lúc trắng lúc xanh, nhìn rất bối rối, "Con nghe ai nói vậy?"

"Nếu muốn người ta không biết trừ phi mình không làm." Tô Cẩm Niên nói xong, xoay người rời đi. Chỉ là trong nháy mắt, anh chợt cảm thấy cánh tay tê rần, loại cảm giác quen thuộc.

Anh không thể tin quay đầu lại, nhìn mẹ ruột của anh, "Bà."

Mặt của Tần Phi tối tăm, nhìn Tô Cẩm Niên chậm rãi ngã xuống đất, Tần Phi tiếp được Tô Cẩm Niên. Còn Trịnh Duyệt lại đưa tay ra tới Tần Phi, sau đó chậm rãi bước đến bên cạnh Tô Cẩm Niên, cười nói với Tần Phi: "Bác gái, cảm ơn nhé."

Sắc mặt Tần Phi u ám nhìn Trịnh Duyệt, "Tốt nhất cô không nên làm ra những trò khác."

Trịnh Duyệt cười híp mắt, "Không có, nói thế nào thì bác cũng là mẹ chồng tương lai của tôi. Bác yên tâm, chỉ cần tôi đến được với Cẩm Niên thì mấy đồ của bác trên tay tôi, tôi sẽ vứt bỏ. Bác nhìn tôi lớn lên từ nhỏ mà còn chưa hiểu rõ cách làm người của tôi sao."

Mà trong lúc hai người bọn họ nói lời này thì vừa lúc bị Hoàng Nghê Thường ra ngoài nghe được.

Sắc mặt Hoàng Nghê Thường u ám, sau đó trốn vào trong một phòng bệnh, nhìn Tần Phi trở về phòng bệnh của ông cụ Tô lại chậm chậm theo sát Trịnh Duyệt đi về một phòng bệnh trống không.

Trong lòng Hoàng Nghê Thường cười lạnh, xem ra đều đã lập kế hoạch tốt rồi.

Ha ha, sao cô ta có thể để cho bọn họ được như ý.

*

Trịnh Duyệt tự cho là làm vô cùng tinh tế, trong nháy mắt chuyển Tô Cẩm Niên đến trên giường, sau đó ánh mắt lộ ra vẻ si ngốc, "Cẩm Niên, anh đừng trách em, bởi vì em yêu anh."

Nói xong, tay cô ta lột từng cái quần áo trên người anh.

Áo sơ mi trắng, quần jean. Đến lúc lộ ra một thân hình vô cùng vô cùng hoàn mỹ.

Trịnh Duyệt kim lòng không được xoa lên thân thể, đôi tay yêu thương vuốt ve qua lại, "Cẩm Niên, anh biết em nghĩ về anh nhiều lắm không? Cẩm Niên, Cẩm Niên. Anh nhất định không biết, mỗi đêm em đều muốn anh."

Hoàng Nghê Thường ở ngoài cửa thấy mà vô cùng buồn nôn, sau đó lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại, "Vương Quân à? Đứng mau gọi điện thoại cho người lần trước làm gián điệp giúp cho cậu đi. Ủ, nói cho hần biết, Tô Khả vẫn còn đứa nhỏ."

Đứa nhỏ của Tô Khả vẫn tồn tại là hoàn toàn do Hoàng Nghê Thường tự suy đoán ra.

Cô ta và Trịnh Duyệt không sai biệt lắm, chỉ là Trịnh Duyệt nhìn chăm chăm Tần Phi, còn cô ta lại cử người nhìn chăm chăm Trịnh Duyệt. Biện pháp tốt nhất để nhìn chăm chăm Trịnh Duyệt chính là cô ta trực tiếp cử cấp dưới đến bên người của Trịnh Duyệt. Dĩ nhiên, khi cấp dưới đi xác thực, vừa nhìn Tần Phi, vừa trò chuyện với Trịnh Duyệt, sau khi biết được hành động của Trịnh Duyệt, người đó sẽ nói những tin tức này cho cô ta biết.

Hắn cũng nói với cô ta, bác sĩ nói đứa nhỏ của Tô Khả đã phá nhưng mà theo tính cách của Tô Khả thì không có lý do gì mà đứa nhỏ mất rồi vẫn có thể vô cùng tỉnh táo tiếp tục đi làm bệnh viện.

Từ đó cô ta biết được đứa nhỏ trong bụng Tô Khả vẫn còn ở đó.

Dĩ nhiên, mặc kệ còn hay không thì cô ta cũng không hy vọng đứa bé này biến mất, như vậy dĩ nhiên biện pháp tốt nhất là lợi dụng Trịnh Duyệt rồi.

Bởi vì cô ta biết chắc Trịnh Duyệt sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

*

Lúc này Trịnh Duyệt còn đắm chìm trong sắc đẹp của Tô Cẩm Niên thì điện thoại di động của cô ta reo lên.

Trịnh Duyệt không vui nhú mày, sau đó nhận điện thoại, "A lô?"

"Đúng rồi, chị Duyệt, lần trước chị vừa bảo em làm chuyện kia á, em hỏi thăm được cô ấy còn mang thai á."

Trịnh Duyệt nhú mày, "Ừ, tôi biết rồi."

Mặc kệ Tô Khả mang thai hay là không có mang thai, cô ta đều sẽ tiếp tục ‘thêm dầu vào lửa’, cho nên người đó cung cấp tin tức này cũng không dùng một chút nào.

"Vậy."

"Yên tâm, tôi sẽ gửi cho cậu một ngàn."

"Ha ha, cảm ơn chị Duyệt." Nói xong thì người nọ cúp điện thoại.

Trịnh Duyệt liếc nhìn Tô Cẩm Niên, nghĩ tới tạm thời chắc chắn anh vẫn chưa tỉnh lại nên đứng dậy, định bảo người giúp một chuyện, dù sao bây giờ Tô Khả đang ở đồn cảnh sát.

*

Trịnh Duyệt rời khỏi Tô Cẩm Niên, còn Hoàng Nghê Thường lại bước một bước đầu tiên vào phòng này, hơn nữa còn khóa cửa lại, nhìn thân thể Tô Cẩm Niên hoàn mỹ như ngọc, Hoàng Nghê Thường cũng tấm tắc khen ngợi.

Cô ta cũng không phải là xử nữ, chuyện tình nam nữ, này lúc ở Mĩ thì cô ta bắt đầu chơi rồi, cho nên lần này coi bỏ quần áo của cô ta cũng dễ dàng.

Rất nhanh, cô ta bày xong nhiều tư thế, sau đó dùng máy ảnh chụp lại cảnh ái muội nhất, sau khi chụp xong, hôn gương mặt Tô Cẩm Niên một cái, nhìn sắc môi anh, miệng Hoàng Nghê Thường nhẹ đi trên gương mặt anh, từ từ muốn hôn lên.

Vậy mà Tô Cẩm Niên khẽ nhú mày, đầu khẽ giật giật, Hoàng Nghê Thường bị sợ đến không hôn tiếp.

Biết anh nhanh tỉnh, Hoàng Nghê Thường nhanh chóng mặc quần áo của cô ta, sau đó, mặc từng cái quần áo thay Tô Cẩm Niên, sau đó nữa chính là đánh thức Tô Cẩm Niên.

Hoàng Nghê Thường vỗ vỗ gương mặt Tô Cẩm Niên, đúng lúc đó, ngoài cửa vang lên tiếng thùng thùng.

Tới rất nhanh.

*

Trịnh Duyệt nói chuyện điện thoại xong, sau khi dọn dẹp tốt tất cả công việc thì định tiếp tục chuyện vừa rồi cô ta chưa hoàn thành, nhưng kết quả cửa lại không mở được.

Trong lòng cô ta sinh ra dự cảm chẳng lành.

Đúng lúc này thì Hoàng Nghê Thường đi ra, mở cửa.

Trịnh Duyệt nhướng mày, "Cô ở đây làm gì?"

"Tôi theo chồng chưa cưới của tôi, cô tới đây làm gì?"

Nhìn bộ dạng đang giả bộ của Hoàng Nghê Thường như vậy, Trịnh Duyệt nổi giận, "Hai ta cũng đừng làm bộ."

Hoàng Nghê Thường nhún nhún vai, "THEN?"

"Tô Cẩm Niên là của tôi."

"Ha ha, ý nghĩ của cô thật là kỳ lạ." Hoàng Nghê Thường nhún nhún vai, "Nhưng anh ấy là chồng chưa cưới của tôi, ngày mai chính là lễ đính hôn của tôi và anh ấy, hoan nghênh cô tới tham gia."

"Ha ha, lễ đính hôn của cô và anh ấy, tôi nghĩ là không có cơ hội cử hành."

Hoàng Nghê Thường nhún nhún vai, "Chỉ những chứng cứ đó mà cô có thể uy hiếp được Tần Phi sao? Cô cho rằng có ích không?"

Trịnh Duyệt kinh ngạc, "Tôi không hiểu cô ở đây nói gì nữa."

"Đều là người thông minh, nói trắng ra, rốt cuộc Tô Cẩm Niên về người nào thì dựa vào bản lĩnh của mình." Hoàng Nghê Thường kiêu ngạo ngẩng đầu,

"Quên nói một câu, cô có, tôi cũng có. Người không có, tôi vẫn có."

"Lời này của cô có ý gì!"

"Nói sao ý vậy. Ý chính là cô mới vừa muốn làm mà không thành." Hoàng Nghê Thường cười nhạt một cái, sai bước rồi đi. Đi chưa được mấy bước thì nói với Trịnh Duyệt: "Đứng rồi, Tô Cẩm Niên tỉnh nhanh thôi."

Lần này nói xong thì Hoàng Nghê Thường thật sự nửa bước cũng không có dừng lại, rời khỏi văn phòng này.

Trịnh Duyệt nhìn bóng lưng Hoàng Nghê Thường, trong lòng cũng biết đây không phải là một nhân vật đơn giản, không khỏi nheo mắt lại.

...

Tô Cẩm Niên giùng giăng tỉnh lại, nhìn thấy chính là trần nhà. Nghiêng đầu, đập vào mắt chính là người phụ nữ ghê tởm Trịnh Duyệt.

Trịnh Duyệt xoay người, dĩ nhiên là nhìn thấy Tô Cẩm Niên tỉnh lại. Lập tức lộ ra nụ cười vui mừng, chạy tới Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên nhìn thấy Trịnh Duyệt, lại nhớ lại tại sao anh ngất đi, sau đó nhìn thấy Trịnh Duyệt, trong nháy mắt hiểu đây tất cả đều là âm mưu của mẹ anh và Trịnh Duyệt, không khỏi cười lạnh liên tục: "Thật dễ tiện."

Trịnh Duyệt nghe Tô Cẩm Niên nói như vậy thì mới nhớ tới câu nói sau khi Hoàng Nghê Thường rời đi là có ý gì.

"Tô Cẩm Niên tỉnh nhanh thôi." Ý tứ chính là, nếu như tỉnh lại mà nhìn thấy cô ta, như vậy dùng đầu ngón chân để suy nghĩ nghĩ cũng biết đây là tiết mục do cô ta và mẹ anh thông đồng, như vậy đến lúc đó thì muốn làm vợ của anh cũng khó khăn.

Cô được đây Hoàng Nghê Thường!

Trịnh Duyệt ăn ám khuy này, trong lòng càng ghét Hoàng Nghê Thường, nhất định cô ta sẽ tìm một cơ hội, sau đó giết chết Hoàng Nghê Thường! (ăn ám khuy: bị thiệt thòi)

Tuyệt đối!

*

"Cẩm Niên, anh nói em sao?"

"Trịnh Duyệt đừng giả bộ." Tô Cẩm Niên chẳng muốn giả bộ với Trịnh Duyệt, trước kia ngại vì là hàng xóm, hơn nữa Trịnh Duyệt cũng không làm chuyện gì khiến anh khó chịu. Bây giờ, không cần thiết nữa.

"Cẩm Niên, chúng ta là bạn bè hai mươi mấy năm! Anh nói như vậy thì trái tim em rất băng giá."

Tô Cẩm Niên đứng dậy, phát hiện thân thể anh vẫn có chút tê dại, chỉ có thể duy trì ngồi trên giường chờ đợi thuốc hết tác dụng.

Trịnh Duyệt ở bên kia suy nghĩ kỹ nhiều câu nhưng mỗi lần gần mở miệng, nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Tô Cẩm Niên thì đều nói không ra, chỉ có thể lặp lại, "Cẩm Niên, có phải anh hiểu lầm em cái gì rồi không?"

Tô Cẩm Niên nhắm mắt dưỡng thần. (dưỡng thần: cân bằng trạng thái của cơ thể)

Trịnh Duyệt nói: "Lúc em mới vừa tới thì thấy Hoàng Nghê Thường từ đây đi ra ngoài, em cảm thấy kỳ lạ, vì vậy tới xem một chút, em muốn chờ anh tỉnh lại mà, nhưng tại sao anh dùng thái độ này đối với em?" Đột nhiên Trịnh Duyệt vì cách diễn tả của cô ta mà hưng phấn.

Hoàng Nghê Thường, tôi chết cũng phải kéo cô theo đệt lưng.

Tô Cẩm Niên khẽ nhú mày, nhìn Trịnh Duyệt.

Trong lòng Trịnh Duyệt sợ hãi, hoàn toàn không biết trong lòng Tô Cẩm Niên nghĩ cái gì. Nhưng dù sao lời cô ta mới vừa nói có một nửa là thật, cô ta cũng không sợ nhìn anh.

Tô Cẩm Niên không nhìn Trịnh Duyệt nữa, dù sao mặc kệ Trịnh Duyệt nói thế nào thì trong lòng anh cũng biết, hai người phụ nữ này đều không phải loại tốt gì.

Trịnh Duyệt thấy Tô Cẩm Niên không truy cứu nữa thì cũng yên tâm thoải mái.

*

“Mẹ, con ở Cục cảnh sát.” Giọng nói của Tô Khả hơi khàn khàn.

Chỗ cảnh sát này không hỏi phải trái, vừa nói cô là trộm, hơn nữa bởi vì cô ‘trộm’ gì đó có giá trị cao, cho nên nhất định hình phạt sẽ vô cùng nghiêm khắc.

Tô Khả thật không biết làm sao, cô liên tục nhấn mạnh cô không phải, cô bị hãm hại, bọn họ liền lặp đi lặp lại nói nhân chứng vật chứng đều ở đây, hơn nữa để cho cô có bản lĩnh thì tự tìm ra chứng cứ.

Cô thật muốn vung một cái tát lên mặt bọn họ, nếu cô có thể tự tìm ra chứng cứ thì còn cảnh sát làm gì. Quả nhiên đều là một đám bắt tài.

“Bảo bối, sao con ở cục cảnh sát?”

Tô Khả rất bất đắc dĩ, “Mẹ...” Sau đó, Tô Khả kể đầu đuôi gốc ngọn cho mẹ cô.

Mẹ Tô Khả vô cùng tức giận, một hồi lâu, “Mẹ lập tức tới đó, đó là cảnh sát gì, phá án không bền chắc vững vàng như vậy! Nếu con gái của mẹ là trộm thì cả thế giới đều là trộm! Nhà ta cũng không phải không có tiền, lại coi trọng những thứ lộn xộn đó à.”

Tô Khả lập tức an ủi mẹ cô, “Mẹ, đừng kích động.”

“Con chờ mẹ, mẹ tới đón con, nếu bọn họ dám không thả con ra ngoài thì mẹ sẽ đưa ánh sáng truyền thông.”

Tô Khả nói: “Mẹ, đừng hành động theo cảm tính.”

Chuyện này rõ ràng là có người nghĩ làm hại cô, cho nên cảnh sát ở đây mới có thể không phân tốt xấu như vậy, lại muốn xử lý cô.

Sau khi Tô Khả cúp điện thoại mẹ Tô Khả thì lại đi vào giữa phòng thẩm vấn.

Một người cảnh sát bên kia liền nói với Tô Khả: “Trước mặt cô chính là biên bản phạm tội của cô, cô ký tên đi.”

“Không ký.”

“Cô đừng rượu mồi không uống chỉ thích uống rượu phạt.”

“Thế nào, còn muốn bắt chước ngày xưa tới bức cung.”

“Không hẳn là không thể, đừng thách thức sự nhẫn nại của chúng tôi. Nếu cô nói thật sớm thì chúng tôi sẽ xử lý rộng rãi.”

Tô Khả không nhìn bọn họ nữa, nhắm mắt dưỡng thần.

Tất cả mấy người bọn họ thở phì phò, một người trong đó vỗ mạnh lên bàn, “Rốt cuộc cô có ký hay không?”

“Giết chết tôi thì cũng không ký.” Ánh mắt Tô Khả cũng lạnh lùng nhìn người kia, “Tô Khả tôi không làm chuyện đó thì tôi sẽ không thừa nhận, nói cho người phía sau các người có bản lĩnh đặc biệt gì thì cùng chị đây giành chồng, đừng làm nhiều chuyện trộm cắp lên lút, Cẩm Niên nhà tôi ghét cô ta lắm.”

Đám người kia đưa mắt nhìn nhau.

Tô Khả liên tục cười lạnh, “Giả bộ, các người tiếp tục giả vờ đi! Đối với cảnh sát các người, tôi cũn không có kiên nhẫn nhiều đâu.”

“Mẹ nó! Lời này của cô là có ý gì! Đây là trần trụi phi báng, chú ý chúng tôi kiện cô!” Một người khó chịu nhìn chằm chằm Tô Khả.

“Vậy thì kiện đi, thật sự cho rằng tôi sợ các người à. Nói cho các người biết, tiền đi kiện của nhà tôi vẫn lo được.”

Đám người kia không nói gì, Tô Khả này đúng là cố chấp, mềm không được cứng không xong.

*

Sau khi Tô Khả và mẹ cô từ bộ phận cảnh sát đi ra thì một cảnh sát nói: “Chúng tôi chỉ cho cô trở về hôm nay, hi vọng ngày mai cô phối hợp một chút, tự chủ động tới đây, không thì...”

Lời nói uy hiếp khiến mẹ Tô Khả hết sức khó chịu, “Tôi nói các người là có ý gì! Con gái của tôi không có làm thì chính là không có làm, các người còn muốn áp đặt tội danh, cảnh sát là làm như vậy sao? Hà?”

Cảnh sát kia không vui liếc nhìn mẹ Tô Khả.

“Nhìn cái gì!” Mẹ Tô Khả nổi giận, “Tòa án cũng không còn thẩm phán sao? Hà? Muốn làm cho con gái tôi vào phòng giam, các người đang đùa gì thế! Khả Khả, chúng ta đi!”

Cảnh sát kia nhìn chằm chằm bóng lưng hai mẹ con, chỉ có thể cảm thán, thật là hai người đàn bà chanh chua.

Mẹ Tô Khả vỗ vỗ tay Tô Khả, “Yên tâm, mẹ ở đây, sẽ không để cho con vào đâu.”

Tô Khả cười gật đầu, “Mẹ, con biết ngay mẹ là tốt nhất.”

Ngã tư đường, đèn xanh sáng lên.

Tô Khả và mẹ Tô Khả đi qua, đột nhiên, một chiếc xe hơi, giống như là mất không chế, tốc độ cực nhanh đâm tới Tô Khả, mẹ Tô Khả mất tinh, đột nhiên trái tim ngừng đập, con người co lại, trong nháy mắt thấy con gái bà trở lại...

“Mẹ ---”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Ngày mùa thu chết chóc

Mảng lớn mảng lớn màu đỏ dần dần chảy lan ra, màu đỏ diêm đũa lắng lơ tuyền tuyền chảy ra, trong nháy mắt trên đất chảy đầy đau thương. Đường nhựa đen giống như là một bản vẽ, lúc này bị người dùng son màu đỏ gọi lên, phủ lên một bút dày đặc.

"Khả Khả."

Trời đất quay cuồng, Tô Khả lạnh cả người, vô lực ngã trên mặt đất, bụng căng lên đau nhức, cô không có cảm giác. Tất cả xe cộ và người đi đường đều ngừng lại.

Chu vi người tụ lại càng lúc càng nhiều, tiếng động lớn làm rầm rĩ vang vọng trong không gian.

Ánh mắt của cô gắt gao nhìn chăm chú mặt đất, đầu óc trống không.

"Khả Khả."

Âm thanh yếu ớt mà rõ ràng từ đằng xa nhẹ nhàng tới, vọng trên đầu Tô Khả, một tiếng lại một tiếng rõ ràng, một tiếng lại một tiếng vang dội.

"Mẹ." Miệng Tô Khả lắp bắp, từ từ bò tới bên cạnh mẹ Tô Khả.

"Khả Khả."

Khóc môi mẹ Tô Khả nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, tay đầy máu tươi, đáng vẻ vô cùng vụn vụn nằm trên mặt đất, nhưng ngón tay càng không ngừng động lên, làm như muốn sờ sờ gò má của Tô Khả.

Tô Khả "Oa ——" khóc thành tiếng, "Mẹ!"

Nước mắt một giọt lại một giọt rơi xuống, dần dần hòa thành một vũng màu đỏ tươi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Tô Khả từ khóc lóc như bệnh tâm thần đến khóc nức nở không tiếng động.

Cảnh sát cũng rất nhanh chạy tới, dù sao nơi này cách tổng cục cảnh sát cũng không xa, trong nháy mắt tên tài xế gây chuyện bị bắt giữ, dẫn vào đồn cảnh sát để ghi chép.

"Mau tránh ra, mau tránh ra, xe cứu thương tới."

Trong đám người, không biết là người nào phát ra một tiếng, quần chúng vây quanh nhường ra một lối đi.

"Khả Khả."

Mẹ Tô Khả cố hết sức mở mắt, nhìn Tô Khả, "Chăm sóc. cháu ngoại. mẹ tốt."

"Mẹ!"

Tô Khả vẫn khóc, bác sĩ y tá đã tới bên cạnh, một số người kéo Tô Khả, một số người đặt mẹ Tô Khả lên băng ca.

Tô Khả khóc nhìn mình mẹ, nắm tay nhuộm đầy máu tươi của bà, từng tiếng kêu, "Mẹ." "Khả Khả. bố con nói với."

Đôi mắt Tô Khả đã đầm lẹ nước mắt, "Mẹ, mẹ không cần nói. Chúng ta đi bệnh viện."

"Nói cho anh ấy biết. Thật xin lỗi. Còn có. Mẹ."

.

"Mẹ ——"

Tâm Tô Khả thảm thiết, ngẩng đầu lên nhìn trời, nước mắt ra sức chảy xuống.

*

Tô Cẩm Niên vốn định trở lại bên cạnh Tô Khả, nhưng bệnh tim của ông nội anh lại một lần nữa tái phát, bố của anh gọi anh lại, cho nên tối hôm nay anh chỉ có thể chờ ở bệnh viện.

Chỉ là chuyện này nhất định anh phải nói một tiếng với Tô Khả. Vì vậy khi lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại thì mới phát hiện, điện thoại di động của anh đã vì không có pin mà tắt máy.

Anh thở dài, dùng điện thoại bố anh gọi, tiếc rằng, Tô Khả vẫn không nhận điện thoại.

Trong lòng anh dâng lên dự cảm chẳng lành, nhưng ông nội anh vẫn còn ở phòng cấp cứu, cho nên anh chỉ có thể gấp đến độ đi vòng quanh. Nghĩ thật lâu, anh gọi điện thoại cho Đàm Thụ, nhưng điện thoại Đàm Thụ không gọi được, sau đó anh gọi cho Trịnh Diệu Đông, nhờ anh ấy giúp đến trường đón Tô Khả một lần.

Trịnh Diệu Đông gật đầu đồng ý, nhưng lúc định đi thì em gái Trịnh Duyệt của anh lại ‘âm hôn bất tán’ theo sát bên cạnh anh. Bất đắc dĩ, anh chỉ có thể gửi tin nhắn cho Thẩm Đường.

Thẩm Đường trả lời tin rất nhanh, nói là bây giờ anh ấy cũng không ở thành phố B, để cho anh gọi Doãn Lạc Phong.

Trịnh Diệu Đông nhớ Doãn Lạc Phong đi công việc ở thành phố S, hình như vẫn chưa về, nhưng mà Thẩm Đường nói như vậy thì chắc chắn Lạc Phong đã trở lại.

Vì vậy, Trịnh Diệu Đông liền gửi tin nhắn nói cho Doãn Lạc Phong.

*

Lúc này Doãn Lạc Phong đang lái xe, hai bên cửa sổ thủy tinh đều hạ xuống, gió mát thổi vào làm rối tóc anh.

Anh nhìn di động, cùng với một búp bê gái vô cùng to, rõ ràng búp bê này chính là được tạo ra theo hình dáng của Tô Khả.

Mặc dù Tô Khả đã gả cho Tô Cẩm Niên nhưng lòng anh vẫn muốn bảo vệ cho cô.

Ừ, vài ngày rồi bọn họ có gọi điện thoại, sau đó Doãn Lạc Phong đeo tai nghe, đẩy số điện thoại của Tô Khả, tiếc rằng, bên kia vẫn là âm thanh tút tút.

Doãn Lạc Phong nhíu nhíu mày, cũng vào lúc đó, âm báo tin nhắn của điện thoại di động của anh vang lên, anh tùy ý liếc một cái, hai chữ "Tô Khả" phía trên làm mắt anh đột nhiên sáng lên.

Người gửi tin nhắn là Trịnh Diệu Đông, phía trên là tin tức ông nội Cẩm Niên bị bệnh tim phát bệnh cấp bách, Tô Khả ở trường, Cẩm Niên không có cách đón cô ấy, Tô Khả mang thai nên về một mình có chút không an toàn, Lạc Phong cậu đi đón cô ấy đi.

Doãn Lạc Phong nhíu nhíu mày, xe chạy đến chỗ giao lộ thì đánh tay lái, chạy đến đại học X.

Sau khi Doãn Lạc Phong tới trường Tô Khả thì nhìn thấy một nhóm người vây bằng thông báo, anh cũng không để ý, chỉ là vừa lúc đi ngang qua thì đối thoại của hai người bay vào tai của anh.

"A, ban đầu cảm thấy thành tích của cô ta rất tốt, không ngờ lại làm chuyện trộm cắp này. Bây giờ suy nghĩ một chút, may mà lúc đầu mình không theo đuổi cô ta, nếu không mặt cũng mất hết rồi."

"Đúng vậy, bề ngoài thật đúng là không nhìn ra Tô Khả là người như vậy, thật là bi kịch nhân tính mà."

Doãn Lạc Phong nhíu mày, sau đó liền đi tới xem bảng thông báo.

Chỉ thấy tờ thông báo xử phạt dán trên đó.

Doãn Lạc Phong chỉ vội vàng nhìn lướt qua thì nhìn thấy trên đó viết: Tô Khả lớp y học lâm sàng XX01, bởi vì trộm chuỗi vòng ngọc, không tuân theo điều 17 nội quy kỷ luật trường học, xử phạt khai trừ học tịch.

Đột nhiên đôi mắt Doãn Lạc Phong rất sâu, trực tiếp xé tấm giấy. Sinh viên đang xem náo nhiệt liếc mắt xem thường nhìn Doãn Lạc Phong.

Ánh mắt liếc qua, không chỉ phát hiện thông báo xử phạt chính thống của trường mà còn có nội dung về Tô Khả những người khác dán lên.

Doãn Lạc Phong giãn dữ, trực tiếp xé, sau đó xoay người hỏi, "Người nào làm?"

Học sinh kia bị Doãn Lạc Phong "hung thần ác sát" dọa, "Sao chúng tôi biết!"

Doãn Lạc Phong vo giấy thành một cục trong nắm trong lòng bàn tay, trong khi đó trên mặt là một mảnh sát khí. Những người xem náo nhiệt, liếc mắt từng cái một nhìn Doãn Lạc Phong, lặng lẽ rời đi.

Một vài nữ sinh kinh ngạc vì tướng mạo của anh cũng không nhận được bĩu môi thảo luận: "Thật là đáng tiếc, đáng đẹp như thế mà lại là cái kẻ ngốc."

Doãn Lạc Phong ném đồng giấy vào thùng rác, trực tiếp gọi điện thoại cho bạn cùng phòng của Tô Khả - Kiều Nhạc.

Rất nhanh thì anh biết được rõ ràng. Đồ ngốc Tô Khả lại có thể bị người ném đá đầu tay như vậy!

Anh hỏi Kiều Nhạc là Tô Khả đang ở đâu, Kiều Nhạc cũng không có tin chính xác, bởi vì hình như Tô Khả cũng không trở về túc xá.

Doãn Lạc Phong trực tiếp đi tìm viện trưởng viện y học, tất nhiên viện trưởng biết Doãn Lạc Phong, cho nên thái độ không tồi chào hỏi Doãn Lạc Phong.

Doãn Lạc Phong đi thẳng vào vấn đề, "Chuyện này Tô Khả bị oan uổng, tôi hi vọng ông có thể xóa bỏ xử phạt."

Viện trưởng tự nhận là một người bề trên, coi như quen biết với anh, nhưng anh là người vai dưới, kết quả vừa ra khỏi miệng chính là khẩu khí ra lệnh, viện trưởng khó chịu, "Tôi cũng là theo phép tắc, nếu như bên đồn cảnh sát nói cô ấy là bị oan thì chắc chắn chúng tôi sẽ rút về, cũng nói xin lỗi."

Doãn Lạc Phong nhíu mày, thấy thái độ viện trưởng cũng rất kiên quyết, về mặt là thái độ 'tôi chính là làm việc công', anh cũng không còn biện pháp, trực tiếp đứng dậy, "Được."

Sau khi Doãn Lạc Phong đi ra ngoài từ phòng làm việc viện trưởng thì nghĩ xem rốt cuộc Tô Khả sẽ đi chỗ nào.

Hết cách rồi, chỉ có thể gọi cho chị Doãn Lạc Hàm của anh, kết quả Doãn Lạc Hàm nói chị ấy không biết, bởi vì Tô Khả không tới bệnh viện.

Doãn Lạc Phong không biết làm sao, lái xe không mục đích, nhìn xung quang trái phải, hy vọng có thể nhìn thấy Tô Khả.

Khi xe Doãn Lạc Phong lái đến một ngã tư đường thì nhìn thấy bên kia vây quanh không ít người, bảy miệng tám lời đang thảo luận, mà cảnh sát nhân dân cũng đang cầm cờ ghi chép.

Bên cạnh là một chiếc Santana bề tan tành, anh chỉ liếc mắt nhìn, cũng biết nhất định chỗ kia mới vừa xảy ra tai nạn xe cộ.

Phía trước đèn đỏ sáng, xe của anh dừng lại, vừa đứng có thể nhìn thấy mặt đất phía bên phải có rất nhiều máu tươi, chảy ngồn ngộn.

Doãn Lạc Phong nhíu mày, cuối cùng thì tốc độ phải nhanh cỡ nào thì có thể đụng người bị thương nhiều máu tươi như vậy. Xem ra, người bị thương bị đưa đi bệnh viện.

"Tôi cảm thấy được người bị thương kia không sống được.Haizz. Thật đáng tiếc. Con gái bà ấy khóc đến thật đáng thương."

Những lời này nhẹ nhàng bay vào tai Doãn Lạc Phong.

Đèn xanh sáng lên, Doãn Lạc Phong lái xe, tiếp tục tìm kiếm Tô Khả.

*

Tô Khả nằm trên giường ngủ thiếp đi, khóe mắt đầy nước. Lúc này, tay của cô đang gắn ống truyền nước biển, một giọt một giọt.

Hồi lâu sau, cô mới tỉnh lại.

Nhìn màu trắng xa lạ, đứng dậy, lúc này mới phát hiện ra trên tay của cô còn đang truyền nước biển, cô nghĩ tới mẹ của cô. Nghĩ như vậy, Tô Khả lập

tức đứng dậy, muốn rút kim châm nước biển trên tay mình, muốn đi tìm mẹ cô.

"Cô đừng cử động." Một y tá tiến vào, lập tức ngăn cản Tô Khả, "Cô có biết hay không, cô mang thai đây, thiếu chút nữa cũng mất rồi."

Tô Khả chớp mắt, không nhận được khóc thành tiếng.

Bụng vẫn còn căng lên đau, cô cúi đầu nhìn những vết máu đỏ tươi trên váy.

Có của mẹ cô, cũng có của bảo bảo cô.

Y tá thấy Tô Khả không vùng vẫy nữa thì thở nhẹ, dùng ánh mắt vô cùng thương xót nhìn Tô Khả, "Chồng của cô đâu?"

Tô Khả nhìn y tá, "Mẹ tôi đâu? Mẹ tôi như thế nào?"

Ánh mắt y tá có chút tránh né, "Cô có biết không? Lúc cô tới, phía dưới đã chảy không ít máu, lần này động thai rất nặng. Bác sĩ nói cô phải nằm trên giường ít nhất hai tháng. Nếu như cô còn muốn đứa bé, ngàn vạn lần không được đi lung tung."

Tô Khả há hốc mồm, "Mẹ tôi như thế nào?"

Y tá giả vờ không hiểu trả lời, "Mẹ cô? Tôi không rõ lắm."

Tô Khả khóc thút thít, "Có phải treo nước biển cho tôi hay không, cũng có thể đi nhìn mẹ tôi?"

Một bác sĩ đi vào, nhìn thấy Tô Khả khóc đến như 'hoa lê đẫm mưa', "Bây giờ cô không nên đi lại."

Tô Khả khóc.

Y tá và bác sĩ đành chịu nhìn Tô Khả, bác sĩ tỉ mỉ kiểm tra cho Tô Khả một lần nữa, thở dài, "Cơ thể của cô vẫn rất yếu ớt, đứa bé này. Haizz Tôi cảm thấy."

"Tôi nhất định sẽ giữ lại đứa bé này!" Tô Khả kiên định nói.

Bác sĩ gạt đầu, "Cô đã muốn giữ lại đứa bé, như vậy chuyện kế tiếp cô phải nghe theo tôi đây. Cô đã động thai khí mấy lần rồi, lần này lại chảy máu, nếu như cô còn không chịu nằm trên giường nghỉ ngơi thì khẳng định không giữ được đứa bé này."

Tô Khả rơi nước mắt, gạt đầu, "Nhưng tôi muốn gặp mẹ tôi."

Bác sĩ không để ý Tô Khả, cất xong đồ kiểm tra thì rời khỏi phòng bệnh, còn y tá ở lại an ủi, "Aiya, đừng lo lắng, người hiền có trời phù hộ."

"Ừ, nhất định mẹ cô sẽ không có chuyện gì. Chỉ là cô nên gọi người nhà cô qua đi." Y tá cười nói với Tô Khả, Tô Khả gạt đầu.

Y tá đi ra ngoài, trong lòng lại là lú lờ không nói nên lời, mặc dù lừa gạt cô như vậy là không được, nhưng nếu không ổn định cô thì đứa bé trong bụng của cô cũng sẽ có vấn đề.

Haizz, đã không có mẹ, nếu không có con thì cô nên làm cái gì bây giờ.

Sau đó y tá nghĩ tới lúc bọn họ được xe cứu thương đưa tới, khi đó, hơi thở của mẹ cô cũng đã mong manh, còn cô ra khỏi xe cứu thương thì hôn mê bất tỉnh, giữa hai chân rất nhiều máu tươi.

Mẹ của cô trải qua một phen cấp cứu, vẫn không có hiệu quả, bác sĩ tuyên bố chết não. Sau đó thì thả lại đưa vào nhà xác rồi, hiện tại quan trọng nhất là mau để cho người nhà của cô tới đây nhận lãnh.

Aiya, thật là tổn thọ. Thường thấy sinh ly tử biệt, y tá chỉ có thể thở dài trở lại vị trí của cô ấy.

*

Sau khi y tá ra ngoài, Tô Khả vươn tay lấy điện thoại, nhìn thấy trên điện thoại di động của mình chẳng chịt cuộc gọi nhờ, có mấy số điện thoại lạ, còn có một là điện thoại của Doãn Lạc Phong.

Tô Khả gọi điện thoại cho Tô Cẩm Niên trước, vẫn làm người ta cảm hận "Thật xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi đã đóng."

Tô Khả hận không thể nện cái điện thoại di động này trên tường, không ngừng khóc: Cẩm Niên, anh đang ở đâu!

"Tút tut ——" điện thoại di động lại một reo lên, Tô Khả cúi đầu nhìn, là Doãn Lạc Phong.

Tô Khả nhận điện thoại, "Hu hu ——"

Lòng Doãn Lạc Phong hoảng sợ, "Khả Khả, em làm sao vậy?"

"Lạc Phong." "Trước tiên em đừng khóc, đừng khóc, nói cho anh biết, anh lập tức đến tìm em."

"Lạc Phong. Hu hu."

"Ngoan, Khả Khả, nói rõ ràng nào. Em đang ở đâu, anh tới tìm em."

"Em ở bệnh viện. Mẹ em. Mẹ em."

Tô Khả khóc đến thở không ra hơi, "Em ở bệnh viện."

Phía bên kia, Doãn Lạc Phong gấp như 'kiến bò trên chảo nóng', "Em ở bệnh viện, em ở bệnh viện nào? Đừng khóc, Khả Khả, đừng khóc, anh sẽ qua với em."

"Em không biết. Em không biết." Tô Khả khóc, "Mẹ ấy ra tai nạn. Em."

Đúng lúc này, Doãn Lạc Phong nhớ lại lúc nãy chứng kiến một màn ở ngã tư đường, cùng với tiếng thảo luận vô cùng rõ ràng: "Tôi cảm thấy được người bị thương kia không sống được. Hiaz. Thật đáng tiếc. Con gái bà ấy khóc đến thật đáng thương."

Hồi lâu, Doãn Lạc Phong hỏi Tô Khả, vô cùng không xác định mà hỏi, "Có phải ngã tư đường XX hay không?" "Ừm."

Tô Khả khóc trả lời, "Mẹ em."

"Em chờ anh!"

Doãn Lạc Phong cúp điện thoại, đập chân ga, quay mạnh tay lái trở về làn xe chạy, sau đó cấp tốc đi về phía trước.

Bên kia cảnh sát vẫn còn đang viết, chụp hình, mặt của Doãn Lạc Phong từ từ trở nên vô cùng tái nhợt.

Tim của anh đập rất nhanh, không tới vài phút thì anh thắng gấp, anh dừng ở một bên chỗ đậu xe, sau đó chạy đến bên cảnh sát nhân dân, "Chào anh, tôi muốn hỏi, người bị thương gặp chuyện không may cùng với con gái của bà đi bệnh viện nào?"

"Bệnh viện nhân dân." Cảnh sát trả lời.

Doãn Lạc Phong có được câu trả lời thì nhanh chóng chạy tới xe, lại khởi động xe, bay thẳng đến bệnh viện nhân dân.

Trong lòng anh cầu nguyện, mẹ Tô Khả ngàn vạn lần không thể có chuyện.

Nhưng là, càng cầu nguyện thì câu kia: "Tôi cảm thấy được người bị thương kia không sống được. Hiaz. Thật đáng tiếc. Con gái bà ấy khóc đến thật đáng thương." không ngừng vang vọng trong đầu anh.

"Tiểu Phong Phong, đây là bánh trứng bác trai con làm đấy, nếm nhiều một chút."

"Tiểu Phong Phong, nếu sau này Khả Khả chúng ta có thể gả cho con, bác yên tâm một trăm."

"Tiểu Phong Phong, ai ui, con thật hợp mắt bác đấy, nhìn một cái cũng biết là làm con rể của bác."

"."

Bất tri bất giác, Doãn Lạc Phong chảy nước mắt.

Thật ra thì thời gian ở cùng mẹ Tô Khả cũng không dài, nhưng anh vô cùng thích mẹ Tô Khả. Nhưng nếu quả thật mất đi, anh sẽ thật khó chịu thật khó chịu.

Cái loại đau đớn hít thở không thông đó giống như là người thân nhất rời đi.

Anh không muốn!

Tốc độ xe chạy cực hạn, hai bên đều là đường vẽ cảnh vật trống không.

Âm thanh động cơ vang tận mây xanh.

Bệnh viện nhân dân, vẫn như cũ, thật nhiều người, bước chân vội vã.

Doãn Lạc Phong đậu xe xong liền nhanh chóng đi đến quầy phục vụ hỏi, có lẽ là bởi vì hôm nay chỉ có một người là mẹ Tô Khả xảy ra tai nạn xe cộ vào cho nên rất nhanh Doãn Lạc Phong hỏi được rồi.

Khi người kia nói với Doãn Lạc Phong, "Bây giờ thi thể ở nhà xác, xin bớt đau buồn." Lúc đó, lòng của Doãn Lạc Phong đau biết bao.

Thật sự mất rồi.

Một người tốt, cứ đi như vậy.

Trong nháy mắt ánh mắt của Doãn Lạc Phong trở nên đỏ bừng.

Anh theo bác sĩ đi nhà xác.

Không khí lạnh lẽo làm người ta rợn tóc gáy.

Doãn Lạc Phong đi theo sau bác sĩ, bác sĩ kéo một học tử, mẹ Tô Khả cứ bình thản nằm ở đó. Mặc dù mặt đã sưng vù, biến thành màu xanh đen nhưng anh vẫn thấy được nụ cười nhàn nhạt của bà.

"Bác."

Nước mắt Doãn Lạc Phong lại xông ra một lần nữa.

"Bác."

Bác sĩ vỗ vỗ bả vai Doãn Lạc Phong, "Bớt đau buồn."

"Bác."

Doãn Lạc Phong ngồi xổm người xuống, nhìn mẹ Tô Khả, "Bác, con sẽ chăm sóc Khả Khả, con sẽ không để cho Khả Khả bị thương, bác yên tâm. . .
.. Bác."

.

Khi Doãn Lạc Phong lau khô nước mắt, theo bác sĩ đi tới phòng bệnh Tô Khả thì anh đứng ngoài cửa rất lâu. Cho đến khi điều chỉnh tốt tâm trạng của mình thì anh mới đẩy cửa phòng bệnh ra.

Tô Khả ngồi trên giường, ngẩn người nhìn bình truyền nước biển phía trên, bên khóe mắt vẫn còn nước mắt.

"Khả Khả."

Tô Khả mới quay đầu lại thì nhìn thấy Doãn Lạc Phong đến, nước mắt Tô Khả chảy ra, "Lạc Phong. Mẹ."

Doãn Lạc Phong ngồi ở bên cạnh Tô Khả, vỗ vỗ vai Tô Khả, "Khả Khả, không có việc gì, bác gái không có sao."

"Thật không?" Đôi mắt Tô Khả dầm nước mắt nhìn Doãn Lạc Phong.

Doãn Lạc Phong nặng nề gật đầu một cái, "Chỉ là trước tiên em phải bồi dưỡng thật tốt. Vì bảo bảo trong bụng em mà suy nghĩ một chút, có được hay không?"

Tô Khả nín khóc mỉm cười, thở nhẹ một hơi, "Mẹ không có việc gì là tốt."

Doãn Lạc Phong gật đầu, "Anh đi xem bác, bác còn đang ngủ, cho nên em cũng phải ngoan ngoãn, đừng hơi một tí là sẽ khóc, đây cũng không phải là Tô Khả mà anh biết."

Tô Khả gật đầu, "Vậy lúc mẹ em tỉnh lại, anh nói với mẹ em một tiếng, em sẽ nghe bà, đemchăm sóc cháu ngoại bà thật tốt, bà an tâm nghỉ ngơi chữa vết thương."

Doãn Lạc Phong gật đầu.

"Đúng rồi, điện thoại của Cẩm Niên em không gọi được." Chân mày Tô Khả nhíu lại, "Anh ấy đang ở bệnh viện quân khu, anh giúp em nói với anh ấy nói một tiếng."

Doãn Lạc Phong gật đầu, "Những chuyện em đừng động vào, anh sẽ chuẩn bị tốt, em phụ trách sinh con nuôi bảo bối là được rồi."

Tô Khả cười hi hi gật đầu, "Được."

Doãn Lạc Phong nhìn nước mắt trong nụ cười của Tô Khả, lòng chua xót chua, đứng dậy, không đành lòng nhìn lại, nếu lời nói dối bị vạch trần sự thật, anh không biết cô có thể hận anh hay không.

"Khả Khả, anh ra ngoài hút thuốc." Anh đứng dậy, chặt vật rời đi.

"Không phải là anh không thể nào hút thuốc lá sao?" Tô khả nghi hoặc liếc nhìn Doãn Lạc Phong.

"Học được khi làm ăn." Thật ra thì đây chẳng qua là anh lấy cớ muốn tạm thời rời phòng bệnh này thôi, anh sợ anh nán lại một phút thì lời nói dối của anh cũng sẽ bị ánh mắt sáng rỡ của cô nhìn thấu.

.....

Trên hành lang...

Doãn Lạc Phong gọi điện thoại cho Tô Cẩm Niên, làm người ta nghiêng răng nghiêng lợi "Thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tắt" làm cho anh chửi mả nó, sau đó, anh gọi điện thoại cho Trịnh Diệu Đông.

Trịnh Diệu Đông bắt máy, "Sao vậy, đón được Tô Khả chưa?"

"Đã xảy ra chuyện." Giọng nói của Doãn lạc Phong rầu rĩ.

Trong lòng Trịnh Diệu Đông cũng thoáng qua một cảm giác không lành, "Sao vậy?"

"Xảy ra chuyện lớn."

"Cậu lại nói đi."

"Khả Khả cô ấy." Doãn Lạc Phong muốn nói, trái tim lại đau đến không thở nổi.

"Khả Khả thế nào?"

"Khả Khả, mẹ cô ấy xảy ra tai nạn xe cộ." Dề nén đau thương, Doãn Lạc Phong nói.

"Mẹ Khả Khả xảy ra tai nạn xe cộ sao?" Giọng nói Trịnh Diệu Đông không thể tin được.

"Ừ. Hơn nữa. Cấp cứu không có hiệu quả." Doãn Lạc Phong ngẩng đầu nhìn lên trời, đã hoàng hôn rồi, sắc trời vẫn xanh thẫm.

"Qua đời rồi." Trịnh Diệu Đông nói tiếp lời Doãn Lạc Phong.

"Ừ."

Sau khi trầm mặc hồi lâu, Trịnh Diệu Đông lại nói, "Khả Khả có sao không?"

"Cô ấy động thai khí rất nghiêm trọng. Bác sĩ nói, lúc xuống xe cứu thương xuống thì cô ấy liền hôn mê bất tỉnh, thấy máu đỏ."

Trịnh Diệu Đông thờ dài, "Đứa bé này đúng là gặp nhiều tai nạn."

"Haizz, cho nên bây giờ mình đang lừa gạt Tô Khả, nói mẹ cô ấy còn sống. Làm thế nào. Mình sợ mình không gạt được. bác gái, bà ấy là người rất tốt."

Hồi lâu, Trịnh Diệu Đông nói, "Cẩm Niên bên này. Mình nghĩ cũng không đi được."

"Sao vậy?"

"Ông nội Cẩm Niên lúc này vừa. Qua đời."

"Ông nội Tô? Qua đời sao?"

"Ừ." Trịnh Diệu Đông thờ dài, "Cậu biết ông nội Tô có ý nghĩa với Cẩm Niên như thế nào mà."

Doãn Lạc Phong im lặng không lên tiếng, đúng vậy, Cẩm Niên là một tay ông cụ Tô nuôi lớn, bây giờ ông nội Cẩm Niên cũng qua đời rồi.

Trong lòng Doãn Lạc Phong có chút khó chịu, thoáng cái hai bậc trên anh vô cùng có cảm tình đều đã mất, đây là sắp trở trời sao?

"Vẫn nói với Cẩm Niên đi." Suy nghĩ hồi lâu, Trịnh Diệu Đông cảm thấy mẹ Tô Khả là mẹ vợ của Cẩm Niên, mẹ vợ qua đời, nhất định là không thể gạt.

Doãn Lạc Phong gật đầu, "Cậu nói với anh ấy đi."

"Được." Trịnh Diệu Đông thờ dài, "Khả Khả bên kia giao cho cậu."

*

Lúc Trịnh Diệu Đông tìm được Tô Cẩm Niên thì hốc mắt anh vẫn đỏ.

Lúc ban ngày, thân thể ông nội vẫn là tốt, thậm chí còn trò chuyện bên cạnh ông nội Trịnh Duyệt, nhưng cũng không lâu lắm thì bệnh tim tái phát, thậm chí thể tới ảo ảo, lúc đẩy tới phòng phẫu thuật, ra sức cấp cứu, không ngờ vì tuổi tác quá lớn, cấp cứu không hiệu quả nên tử vong.

"Khả Khả như thế nào rồi?" Thấy Trịnh Diệu Đông đến, Tô Cẩm Niên liền hỏi.

Trịnh Diệu Đông nhìn đôi mắt đỏ của Tô Cẩm Niên, "Đã xảy ra chuyện."

Trong nháy mắt lòng của Tô Cẩm Niên xoắn lại.

"Mẹ Khả Khả xảy ra tai nạn xe cộ, qua đời rồi."

Tô Cẩm Niên lập tức ngây ngốc, thần thờ. *

Bệnh viện nhân dân...

Tô Cẩm Niên gần như là bay như tên bắn mà đến, đến bệnh viện, chuyện đầu tiên chính là đi xem di thể của mẹ Tô Khả.

"Mẹ ——"

Hốc mắt Tô Cẩm Niên đỏ lên, nhìn mắt mẹ Tô Khả khép chặt, nhìn thân thể đã cứng ngắc của bà, Tô Cẩm Niên khó chịu một trận.

"Xin bớt đau buồn." Bên cạnh bác sĩ vẫn chỉ có thể an ủi như vậy, loại chuyện như vậy thì ông thấy quá nhiều.

Tô Cẩm Niên quỳ xuống, thật lâu thật lâu.

"Mẹ, mẹ yên tâm, Khả Khả, con sẽ chăm sóc thật tốt. Nhất định!"

*

Khi Tô Cẩm Niên từ nhà xác đi ra ngoài, trên mặt vẫn một mảnh đau xót.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt phóng xa tới trước cửa phòng bệnh của Tô Khả, Doãn Lạc Phong đứng trên hành lang, lưng dựa vào tường ngây ngốc.

Ánh mắt hai người nhìn thẳng vào nhau.

"Anh đã muộn." Doãn Lạc Phong cứ ba chữ như vậy.

Tô Cẩm Niên không cãi lại.

"Khả Khả ở bên trong." Doãn Lạc Phong nói lần nữa, "Tôi nói với cô ấy bác gái còn ở phòng khám bệnh."

Hai tay Tô Cẩm Niên nắm chặt thành quyền, gật đầu.

Doãn Lạc Phong thờ dài, tiếp tục nhìn đi xa.

*

Tô Cẩm Niên đẩy cửa vào.

Tô Khả đang nằm trên giường, nghe thấy âm thanh, quay đầu, nhìn thấy hốc mắt Tô Cẩm Niên đỏ.

"Thật xin lỗi, Khả Khả. Anh đã tới muộn.

Tô Khả lắc đầu một cái, "Ông nội như thế nào rồi?"

"Ông nội mất rồi." Giọng nói Tô Cẩm Niên đau đớn.

Tô Khả nhú mày, nhìn Tô Cẩm Niên nhú chặt lông mày, lấy tay xoa nhẹ, "Anh đừng khó chịu."

Tô Cẩm Niên nghe thấy lời này thì ôm chặt Tô Khả, cảm đặt trên đầu Tô Khả, "Khả Khả, anh chỉ còn lại em thôi."

Tô Khả nghe được đau đớn trong lòng Tô Cẩm Niên thì trong lòng cũng rất đau xót.

"Chúng ta còn có bảo bảo ..."

"Đúng, chúng ta còn có bảo bảo." Tô Cẩm Niên nhìn trần nhà, ông nội mất, mẹ vợ qua đời, đứa bé cũng mất ... Tại sao nhiều chuyện đau khổ như vậy lại xảy ra ở trên người của anh?

Trong lòng thật khó chịu, giống như là bị một tảng đá nặng đè lên, không thở nổi.

Tô Khả dựa vào ngực Tô Cẩm Niên, “Đừng buồn. ”

.....

*

“Đã chết? ” Trịnh Duyệt cau mày.

“Đúng vậy, kẻ ngốc này, cũng không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên gia tăng chân ga, rõ ràng tôi nói với hấn chỉ cần hơi va chạm một chút là tốt rồi, thế nhưng ngu ngốc lại đụng chết người!”

“Lúc cảnh sát hỏi, hấn nói thế nào? ”

“Tôi đã thông qua với hấn, chỉ cần hấn kiên trì nói thẳng xe không ăn, không phải có ý thì chúng ta sẽ cố gắng bảo vệ hấn ra ngoài. ”

“Được, chuyện này nhất định cậu phải làm sạch sẽ một chút cho tôi. ” Trịnh Duyệt nói xong liền cúp điện thoại.

Chết người? Thật xui xẻo!

Nhưng mà cũng tốt, bây giờ nhất định là lúc phòng tuyến tâm lý của Tô Khả yếu đuối nhất, tùy tiện làm cô tức giận, nhất định đứa bé cũng sẽ mất.

Hoàng Nghê Thường, lần này thì nhìn cô ta rồi.

Nghĩ như vậy, Trịnh Duyệt cười híp mắt gọi điện thoại cho Hoàng Nghê Thường.

*

Hôm sau.

Đồn cảnh sát gọi tới điện thoại của Doãn Lạc Phong, “Theo điều tra thì trước mắt việc xảy ra là tai nạn, hoàn toàn là sự cố tự nhiên. ”

Doãn Lạc Phong trầm mặc thật lâu, im lặng không nói gì.

“Nếu như các anh bằng lòng ý quyết riêng bằng lời nói thì giải quyết riêng một chút đi, không đồng ý nói chuyện thì có thể nâng lên tố tụng. ”

“Kiện lên trên đi. ” Doãn Lạc Phong nói.

Thở dài, Doãn Lạc Phong nhìn hai chữ “Tô Bình” trên điện thoại di động anh.

Vợ chồng bọn họ ân ái, anh nhìn thấy trong mắt, bây giờ mẹ Tô Khả qua đời, anh thật sự không biết làm sao nói với bác trai về người vợ yêu như mạng sống ấy/

Doãn Lạc Phong rất đau khổ, đấu tranh một ngày, nên tới thì vẫn phải tới. Cho nên anh vẫn nhấn phím gọi.

Bên kia Tô Bình nhận điện thoại. “A lô? ”

“Bác trai, con là Lạc Phong. ”

“A, Tiểu Phong Phong à, nhớ sao mà gọi điện thoại đến cho bác thế. ” Giọng nói Tô Bình vẫn tùy tiện như cũ.

Trong lòng Doãn Lạc Phong rất khó chịu, trong lúc nhất thời không biết làm sao mở miệng.

“Tại sao không nói chuyện? ” Tô Bình nghi hoặc không thôi.

Bầu không khí ngột ngạt dần dần lan ra.

“Bác trai ... ”

“Tiểu Phong Phong, con nói đi. ”

“Bác gái, bác ... ”

“Con nói Nho sao? ”

“Dạ ” Anh biết tên thân mật giữa bố mẹ Tô Khả.

“Không phải cô ấy ở thành phố B sao, ha ha, khoảng thời gian này không gặp cô ấy, ôi dào, rất nhớ.” Tô Bình tự lẩm bẩm.

Doãn Lạc Phong nghe nhưng mà trong lòng lại là vô cùng khó chịu.

“Bác trai, bác hãy nghe con nói...”

*

Cúp điện thoại, sắc mặt của Doãn Lạc Phong có chút tái nhợt.

Lúc này Tô Cẩm Niên theo bác sĩ qua bên kia nhận tới không ít thuốc, chạy hai bên nên Tô Cẩm Niên đã gầy đi không ít. Anh nhìn thấy vẻ mặt Doãn Lạc Phong như vậy thì không chịu được nói, “Cảm ơn cậu, Lạc Phong.”

“Không cần cảm ơn tôi... tôi là vì Khả Khả.”

“Mặc kệ như thế nào, tôi đều muốn cảm ơn cậu. Ngày mai, tôi cũng sẽ không ở bên cạnh Khả Khả được, hi vọng cậu có thể ở cùng với cô ấy...”

Doãn Lạc Phong gật đầu, “Là muốn đưa tang ông nội Tô sao?”

Bởi vì mẹ Tô Khả là tai nạn giao thông nên đội cảnh sát giao thông kết thúc xử lý tai nạn thì đưa đến nhà tang lễ.

Tô Cẩm Niên gật đầu.

“Tôi mới vừa gọi điện thoại báo cho bác trai.”

Sắc mặt Tô Cẩm Niên tái nhợt, mẹ vợ tới chăm sóc đứa nhỏ trong bụng Tô Khả, nhưng mà không chỉ đứa nhỏ mất mà mẹ vợ cũng qua đời, anh thật sự là không còn mặt mũi nhìn bố vợ anh.

Tô Cẩm Niên gật đầu.

Doãn Lạc Phong nhìn Tô Cẩm Niên, “Ừ...”

*

Bố của Tô Khả tới rất nhanh, hầu như là khóc liên tục trên đường, lao đảo mà đến, nhìn thấy người của ông còn tưởng rằng ông là người điên.

Khi bố Tô Khả nhìn thấy vợ trong nhà xác thì khóc đến càng thêm không ra hình dạng nữa, nước mắt nước mũi chảy ra, bác sĩ yên lặng đứng bên cạnh ông, hốc mắt cũng có nước mắt.

“Nho... Nho...” Tô Bình ôm thi thể đã cứng ngắc của mẹ Tô Khả, khóc...

Doãn Lạc Phong trầm mặc đứng thẳng bên ngoài.

Chẳng biết từ lúc nào mà bầu trời đã u tối, làm như lại sắp đổ mưa.

Thẩm Đường đã đứng bên cạnh Doãn Lạc Phong, nói với Doãn Lạc Phong, “Tai nạn này xảy ra, mình đã xem màn hình giám sát rồi, xem ra không có gì không may.” Ý chính là, xem ra không phải là do người tạo nên.

“Còn gì nữa không?”

“Một người nhà của tài xế gây chuyện đến đó, nói chuyện với hắn hơn một giờ.” Thẩm Đường tiếp tục nói.

“Ngoài ra?”

“Ông ta cùng Vương Phẩm gặp mặt. Vương Phẩm cho hắn một số tiền lớn.”

“Vương Phẩm?”

“Cái người thích Trịnh Duyệt rất lâu.”

Hai tay của Doãn Lạc Phong nắm rất chặt, “Mình biết rồi.”

Trịnh Duyệt, Vương Phẩm! Tôi nhất định sẽ làm các người trả giá thật lớn vì hành vi này.

*

Ban đêm.

Bên ngoài mưa đã tí ta tí tách rơi xuống, giống như là người ta đang nói thì thầm.

Tô Khả gần ống truyền nước biển, một tay đặt trên bụng của cô: “Bảo bảo, không biết bà ngoại con có tốt hay không.”

“Cola” Bố của Tô Khả - Tô Bình một đường nước mắt một đường nước mũi đi tới phòng bệnh của Tô Khả.

Tô Khả ngẩng đầu lên thấy bố như vậy thì trong lòng khó chịu lan ra, nước mắt cũng chợt rớt ra ngoài, “Bố ... Ô ô ... Mẹ”

Trong lòng Tô Bình khó chịu muốn chết, nhưng khi nhìn thấy con gái ông như vậy thì có đau khổ cũng chỉ có thể nuốt vào bụng. Bởi vì trong bụng Khả Khả còn có hy vọng nhiều năm của ông và Nho, anh không muốn vừa mất vợ thì sẽ lập tức mất luôn cháu ngoại.

“Cola” Tô Bình rất khổ sở, “Cola ...”

“Bố”

Hai bố con ôm nhau mà khóc.

Doãn Lạc Phong đứng ở ngoài cửa, về mặt Tô Cẩm Niên cũng bị thương.

“Tút TUT _____” Điện thoại di động Tô Cẩm Niên kêu lên.

Là bên kia gọi điện thoại qua.

Doãn Lạc Phong vỗ vỗ vai Tô Cẩm Niên, “Anh qua đó đi.”

Tô Cẩm Niên nhìn tình hình bên trong phòng.

“Tôi sẽ nói, Tô Khả cũng biết ông nội Tô ...”

Tô Cẩm Niên vẫn không nói lời nào, xương gò má trên mặt cũng đã lộ ra, có thể biết anh gầy đi rồi.

Mấy ngày nay, ông nội Tô qua đời, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều là anh lo.

Bố của anh bận khóc lóc, mẹ của anh tỏa ra tiếp đón quyền quý. Chuyện phiền phức vụn vặt, tất cả rơi xuống đầu anh, hơn nữa bên này Tô Khả còn xảy ra chuyện này, đi đồn cảnh sát, an ủi Tô Khả ...

Doãn Lạc Phong tiếp tục nói, “Giúp tôi dập đầu cho ông nội Tô mấy cái.”

Tô Cẩm Niên gật đầu.

Doãn Lạc Phong phải đi nhìn di thể của ông cụ Tô, nhưng bên này, anh còn quá nhiều việc bận, thật sự là không thể phân thân. Cảm giác bao nhiêu chuyện thoáng cái chen chúc cùng một lúc làm người ta vội đến ‘sức đầu mẻ trán’.

Tô Cẩm Niên thở dài, rời đi.

Doãn Lạc Phong lấy một liều thuốc ra, đốt, hít một hơi, nhìn ánh sáng màu đỏ của nó sáng rõ rồi tắt dần, vẫn cháy.

.....

“Cola, phải sinh đứa bé ra thật tốt.” Tô Bình lau khô nước mắt, lại đưa tay lau nước mắt của Tô Khả.

“Bố, con biết rồi.” Tô Khả gật đầu, sau đó lại hỏi, “Mẹ như thế nào rồi?”

Tô Bình vừa nghe Tô Khả nhắc tới vợ của ông lần nữa thì nước mắt lại muốn chảy ra, “Mẹ con không có sao, bố mới đi xem cô ấy. Cô ấy đang ngủ thật ngon.”

Tô Khả gật đầu, “Nói cho mẹ, con rất nhớ mẹ.”

“Ừ.”

*

Hôm sau.

Đưa tang ông cụ Tô, đài truyền hình và phương tiện truyền thông không ngừng phát hình ra, toàn bộ tầng lớp cao cấp đều tham gia lễ truy điệu này.

Tô Khả xem đưa tang trực tiếp trên TV, cô nhìn thấy Tô Cẩm Niên gầy đi, mặc bộ trang phục màu trắng, giữa trán là vết cô đơn đau thương.

Lòng của Tô Khả có chút đau, trong lòng lặng lẽ nói: ông nội, lên đường bình an.

Tô Bình đứng dậy, “Bố đi chuẩn bị nước nóng cho con.”

Tô Khả gạt đầu.

Doãn Lạc Phong đi theo, “Khả Khả, nhìn kỹ bình nước muối của em, đừng giống như lần trước vậy, máu cũng chảy ngược mà em còn không có cảm giác.”

Tô Khả gạt đầu, “Em biết rồi.”

Hai người còn chưa đi ra ngoài bao lâu thì phòng bệnh Tô Khả có người đến gõ cửa.

“Mời vào.”

Chỉ thấy Hoàng Nghê Thường mặc một bộ váy dài màu trắng nhạt, đeo mắt kính, mười phần giống như kiểu nữ hoàng mà xuất hiện trước mặt của Tô Khả.

Tô Khả nhú mày, hình như cô và Hoàng Nghê Thường còn chưa có giao thủ chính diện, nhìn bộ dáng của cô ta thì cô cũng biết là người đến không có ý tốt.

“Chào cô.” Hoàng Nghê Thường mở miệng trước tiên.

Tô Khả gạt đầu.

“Tin rằng chúng ta cũng không cần tự giới thiệu chứ.”

“Cho nên?”

“Tôi tới chính là nói cho cô biết, cách xa chồng chưa cưới của tôi một chút.”

Tô Khả cười lạnh, “Tôi không thì sao?”

“Lần trước đứa bé trong bụng cô” Hoàng Nghê Thường cười.

Tô Khả nhú mày, chớp mắt, đôi mắt sắc bén: “Là cô?”

Hoàng Nghê Thường đưa một đầu ngón tay, “No!”

“.....”

“Chẳng qua tôi có thể nói cho cô biết là ai nhé.” Bỗng chốc Hoàng Nghê Thường cười nhạt, “Thậm chí tôi có thể nói cho cô biết, kẻ chủ mưu tai nạn xe lần này. Nhưng cô phải đồng ý với tôi, cô rời Cẩm Niên đi!”

“Là ai?” Nghe hai chữ tai nạn, đột nhiên lòng của Tô Khả căng thẳng.

Thật ra thì sau đó Tô Khả cũng nghĩ tới, bởi vì rõ ràng chiếc xe kia lái đến hướng của cô, là mẹ của cô vì cứu cô nên mới bị đụng xe.

“Là Trình Duyệt?” Đột nhiên lúc đó Tô Khả thốt lên. Hoàng Nghê Thường đến như vậy thì có thể biết người sau lưng không phải là cô ta, như vậy, chỉ còn lại Trình Duyệt.

Hoàng Nghê Thường kinh ngạc liếc mắt nhìn Tô Khả, “Sao biết được?”

Trong giây lát, Tô Khả cười ra tiếng, nước mắt cũng chảy ra, “Quả nhiên là cô ta, quả nhiên là cô ta!”

Hoàng Nghê Thường sờ sờ tóc dài của cô ta, “Cô chỉ đoán đúng phân nửa.”

“.....”

“Đứa bé trong bụng cô, ngay cả người ‘ném đá đầu tay’ cũng đều không phải cô ta.”

“Vậy là ai?”

“Tần Phi.” Hoàng Nghê Thường cũng không giấu giếm.

Con người Tô Khả chợt co lại, “Bà ấy?” Mẹ Cẩm Niên.

Hoàng Nghệ Thường cười, “Tần Phi bà ấy cũng không hy vọng cháu của bà ấy chảy trên người máu của cô, tôi tin cô hiểu mà.”

Hai tay của Tô Khả nắm thật chặt thành quyền, móng tay đâm vào trong thịt, “Lại có thể là bà ta Lại là bà ta ...” Trong lòng cô lại nghĩ tới, nếu Tần Phi biết cô có đứa cháu rồi thì có thể vui vẻ tiếp nhận bọn họ hay không, quả nhiên đều là cô mơ mộng hão huyền.

“Cô cũng không cần đau lòng khổ sở, bởi vì không phải cô không ưu tú, mà là Cẩm Niên quá ưu tú.” Hoàng Nghệ Thường hát cảm lên, “Cho nên người xứng với anh ấy, chỉ có tôi.”

“Cút!”

“Thế nào, cô muốn quyết nợ?”

“Quyết nợ? Tôi xỏ lá cái gì?” Tô Khả thờ ơ nhìn Hoàng Nghệ Thường.

“Mới vừa nói rồi đó, tôi nói sự thật cho cô biết, cô rời khỏi Cẩm Niên.” Sắc mặt của Hoàng Nghệ Thường cũng lạnh như băng.

Tô Khả cười lạnh, “Tôi có đồng ý không?”

Hoàng Nghệ Thường giận quá hóa cười: “Ha ha, không sao, cô không đồng ý cũng phải đồng ý.” Nói xong, cô lấy điện thoại di động ra, trực tiếp cho Tô Khả xem hình.

Một tấm lại một tấm, tất cả đều là giường chiếu của hai người.

Sau đó Hoàng Nghệ Thường sờ sờ bụng cô ta: “Nói cho cô biết, trong bụng của tôi cũng có đứa con của anh. Chỉ có đứa con của tôi mới có thể được Tần Phi thừa nhận. Cho nên thức thời thì mau tự đi đi! Dù sao cô cũng phải lùi, không lùi cũng phải lùi. Bằng không. Đến lúc đó thì không phải chỉ có mẹ cô chết đơn giản như vậy!”

Con người Tô Khả phóng đại, sắc mặt tái nhợt không thể tin: “Cô lặp lại lời nói lần nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lửa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Anh đã trở lại

"Biết rõ còn hỏi!" Bộ dáng Hoàng Nghệ Thường ‘cao cao tại thượng’, thờ ơ nhìn Tô Khả cực kỳ tiêu tụy, thể nhưng tâm tình của cô ta cực kỳ tốt.

Cô ta tìm đến Tô Khả, bởi vì ngoài việc bây giờ trạng thái Tô Khả rất dễ dàng mất con, thì càng bởi vì tâm tình cô ta rất không tốt, mà cô ta muốn làm tâm tình Tô Khả càng không tốt, cho nên đến đây.

Vốn là lễ đính hôn của cô ta vào ngày thứ bảy nhưng ông cụ Tô lại chết, làm hại lễ đính hôn của cô ta không thể không lùi lại, cả ngày tháng cụ thể cũng không có. Theo ý của bố cô ta thì mỗi hôn sự này rất có khả năng thất bại, bởi vì ông cụ Tô chết rồi, thế lực nhà họ Tô đúng là tổn hại hơn phân nửa. Quan hệ thông gia mà nói thì khẳng định nhà bọn họ lấy được ích lợi không lớn hơn lúc trước.

Cho nên, cô ta cực kỳ khó chịu, sau đó ông cụ Tô lễ nhập liệm cũng không đến, bởi vì theo ý cô ta thì chính là cuối cùng do ông cụ Tô hại hy vọng cô ta tan biến. Cho nên, cô cũng chạy tới bên Tô Khả lấp kín lòng cô ta lại.

"Bốp ——" Trong lúc đó Tô Khả đứng dậy, một cái tát vô cùng nhanh, "Hoàng Nghệ Thường, hôm nay tôi cũng nói cho cô biết, cút! Cách xa thật xa chồng của tôi, nếu không tôi không ngại kiện cô lên tòa án quân sự, kiện cô phá hoại quân hôn!"

Hoàng Nghệ Thường không thể tin nhìn Tô Khả, gương mặt đau rát nói cho cô ta biết, Tô Khả thật sự tát cô ta một cái.

Cô ta sờ má của cô ta, liên tục cười lạnh, "Thế nào? Sợ à? Nói cho cô biết, mẹ cô thực sự chết rồi. Còn Cẩm Niên sẽ rất nhanh kết hôn với tôi. Nói cho cô biết, mặc dù ông nội anh ấy chết rồi nhưng trước khi chết ông nội anh lập di ngôn. Nội dung di chúc chính là muốn anh ấy lấy tôi, sau đó mới được tài sản nhà họ Tô." (di ngôn: di chúc miệng)

Tô Khả giận đến toàn thân run rẩy, một ngón tay chỉ ra cửa, "Cô cút nhanh lên cho tôi! Cút!"

Rõ ràng mẹ của cô còn sống rất tốt! Tiện nhân này! Tiện nhân! (tiện nhân : kẻ bi ổi)

"Cút mau cho tôi! Cút đi!"

Hoàng Nghệ Thường hừ lạnh một tiếng, "Cô gọi vờ cổ họng cũng vô dụng! Tôi cho cô biết, Tô Cẩm Niên, chỉ có thể là của tôi! Anh ấy, sẽ chỉ lấy tôi!"

"Bình ——" Tô Khả trực tiếp ném giỏ trái cây bên cạnh tủ giường tới Hoàng Nghê Thường. "Mẹ nó!" Ném một giỏ trái cây Tô Khả không hết giận, tiếp theo tất cả tạp vật đều hướng tới trên người của Hoàng Nghê Thường mà chào hỏi, "Tôi để để cho bắt nạt à! Tiện nhân! Tôi và Tô Cẩm Niên đã kết hôn, cô còn vô liêm sỉ lưu rú! Tôi để cho cô nguyên rửa mẹ tôi à! Tôi để cho người nói hưu nói vượn sao!"

Hoàng Nghê Thường tránh né không kịp nên trên người bị mười mấy loại trái cây đập trúng, đồ đạc lộn xộn cũng theo nhau mà đến. Trên người cô đau đớn từng trận làm cho lòng cô ta sinh ra tức giận, hướng Tô Khả mà đánh qua, khí thế hung dữ mạnh mẽ.

"Dám đánh tôi!"

Lúc này Hoàng Nghê Thường hoàn toàn mất hết hình tượng công chúa cao cao tại thượng, cô ta chỉ biết mới vừa bị Tô Khả tát một cái, hiện tại lại bị cô dùng trái cây đập trúng, tượng đất cũng có ba phần nóng nẩy, huống chi là cô ta.

"Bình ——" Một cái chân tới từ một bên ——

Hoàng Nghê Thường bị đá bay ra ngoài, quay đầu lại thì cô ta mới phát hiện, mặt Doãn Lạc Phong đang tới sầm nhìn cô ta.

"Tiện nhân, cút!"

Ba chữ lạnh lẽo làm cho mặt của Hoàng Nghê Thường một hồi xanh đen một hồi đỏ, "Doãn Lạc Phong! Anh chờ đó cho tôi!"

"Haizz, chỉ bộ dạng tiện nhân này của cô lại muốn hy vọng có được Tô Cẩm Niên? Cũng không soi mặt vào trong nước tiểu xem đức hạnh của cô." Doãn Lạc Phong lạnh lùng chế giễu.

Bởi vì Hoàng Nghê Thường mới vừa bị giỏ trái cây trúng nên bộ dáng lúc này thực sự có chút nhếch nhác khó coi, vừa bị Doãn Lạc Phong nói như thế thì ánh mắt của cô ta nhìn Tô Khả càng thêm tức giận: "Hèn nhất!"

Tô Khả nắm chặt quyền, "Hoàng Nghê Thường, còn Trịnh Duyệt, Tần Phi! Ba người các người chờ đi, tôi sẽ không để yên đâu!"

Doãn Lạc Phong vỗ vỗ sống lưng Tô Khả, lại lạnh lùng nhìn Hoàng Nghê Thường, "Còn không mau cút ra khỏi phòng này một chút!"

Hoàng Nghê Thường bị đau đứng dậy, sửa sang dung mạo của cô ta thật tốt, mắt lạnh nhìn Doãn Lạc Phong, "Có điều là anh không nên tranh thủ người đáng thương, tôi so với anh, mạnh hơn!"

"Cút! Tôi không phải là không đánh phụ nữa." Doãn Lạc Phong cười lạnh, mắt phượng khép hờ giống như là một con sói hung ác.

Hoàng Nghê Thường giận đến xoay người bước đi, kết quả điện thoại lúc này rơi trên mặt đất, "bình...", phát ra một tiếng lạch lạch.

"Lạc Phong, trên đó có ảnh nude của Cẩm Niên!" Tô Khả lập tức nói/

Hoàng Nghê Thường vừa ngồi xổm người xuống nhặt thì Doãn Lạc Phong ném một cái cốc tới tay cô ta.

Một nửa nước bắn vào tay của cô ta và trên điện thoại đi động.

"A..." Hoàng Nghê Thường thét chói tai rút tay về.

Nhân cơ hội này, Doãn Lạc Phong lướt lấy điện thoại di động của cô ta, vẫn là iPhone, vào nước vẫn hoạt động bình thường.

"Trả điện thoại cho tôi!" Cũng bởi vì tức giận mà khuôn mặt Hoàng Nghê Thường vặn vẹo.

Doãn Lạc Phong một cước đá văng Hoàng Nghê Thường, "Thức thời thì đừng lưu rú cho ông! Om sòm!"

Sau đó, Doãn Lạc Phong rất nhanh tìm được hình, xóa đi toàn bộ từng tấm một.

"Ha ha, tiện nhân vẫn là tiện nha, vì chụp chút ảnh nude giường chiếu lại không tiếc mọi giá làm cho Cẩm Niên hôn mê, khâm phục".

"Hừ!" Hoàng Nghê Thường không có một chút dáng vẻ "Ít vu oan đi! Anh cố ý nói như vậy còn không phải là vì để cho tiện nhân Tô này yên lòng sao! Nói cho anh biết, tôi và Cẩm Niên là không kìm lòng được, hơn nữa trong bụng của tôi cũng có đứa con của anh ấy!"

Tô Khả lạnh lùng nhìn Hoàng Nghê Thường, "Lời nói dối kém chất lượng như vậy thì cũng chỉ có loại người da mặt dày không sợ bị vạch trần của người đàn bà như cô mới nói ra miệng".

Doãn Lạc Phong cười lạnh, "Quá nhiên đủ để tiện, thì ra là nước Mĩ trở về nên trí thức hiện đại càng hít càng dễ tiện, cả lòng hổ thẹn cơ bản nhất của dân tộc Trung Hoa chúng ta cũng đã ném ra ngoài chín tầng mây".

Sắc mặt của Hoàng Nghê Thường đã như sắt đen.

Bố của Tô Khả cũng đã trở lại, sau khi ông nhìn thấy một mảnh hỗn độn trên đất, lại thấy một phụ nữ xa lạ, hơn nữa dáng vẻ xốc xếch thì không nhận

được cau mày.

Doãn Lạc Phong xóa hết hình, ném điện thoại đi động về cho Hoàng Nghênh Thường. Hoàng Nghênh Thường đưa tay đón lấy, không đón được, điện thoại lại đập lên đất một lần nữa, lần này thì màn hình xuất hiện vết nứt.

“Trượt tay, ngại quá”. Doãn Lạc Phong nhún nhún vai “Tìm thư kí của tôi đi, tôi sẽ nói bồi thường nửa giá cho cô. Đi thông thả, không tiền”.

Hoàng Nghênh Thường nắm chặt quyền, nhìn ba người trong phòng bệnh, mở miệng : “Ba kẻ tiện nhân!” Mắng xong, cô ta liền chạy đi, rất sợ Doãn Lạc Phong đuổi tới đánh cô ta.

Đợi đến khi Hoàng Nghênh Thường rời đi, Tô Khả cũng trầm mặt, nước mắt cũng chảy xuống từng giọt.

“Cola?” Bố của Tô Khả nghi ngờ nhìn con gái ông.

“Bố, con muốn xem mẹ”.

“.....”

“.....”

“Bố...” Nước mắt Tô Khả càng lúc càng nhiều, đôi mắt tràn đầy mong mỏi, “Con muốn nhìn mẹ một chút...” Khóc khóc, bụng Tô Khả lại đau từng hồi một, sau đó sắc mặt cũng vô cùng tái nhợt.

Bố Tô Khả hét lớn một tiếng, “Bây giờ mẹ con còn đang nghỉ ngơi! Chuyện lớn nhất của cô ấy là gì con còn không biết sao, nếu là cháu ngoại chúng ta mất thì sao! Con xem bố không đánh con một trận à! Lạc Phong, mau đi gọi bác sĩ”.

Doãn Lạc Phong gật đầu, ấn xuống nút đỏ trước giường một cái.

Tô Khả đau đến cong người đứng dậy, một giọt lại một giọt mồ hôi trên trán chảy xuống ga giường.

“Mẹ.... Bảo bảo.... Cẩm Niên...”

Bác sĩ đến rất nhanh, bố Tô Khả không đành lòng nhìn lại, “Khả khả.....”

Ông xoay người rời khỏi phòng bệnh đi tới hành lang, ngồi chồm hổm, im lặng nức nở: “Nho..... Anh nhớ em.... Nho..... Làm thế nào đây, anh muốn tới tìm em..... Em chờ anh một chút..... Anh thay em nhìn cháu ngoại của chúng ta, anh sẽ tới tìm em..... Nho.....”

Doãn Lạc Phong nhìn bố Tô Khả hơi cúi người thì trong lòng ê ẩm.

Trịnh Duyệt, Hoàng Nghênh Thường! Còn có một Vương Phẩm! Thậm chí mẹ Cẩm Niên - Tàn Phi.

Những người này từng người một, miễn là làm hại tới cô, anh, tuyệt đối tuyệt đối, khiến họ trả giá thật lớn vì hành vi của họ!

Tô Cẩm Niên bùng hủ tro cốt, dưới sự hướng dẫn của người đạo sĩ, chậm rãi đặt vào phần mộ huyết, sau đó trồng cây bách xanh mơn mơn lên. (Đạo sĩ ở đây là người hướng dẫn giống đạo ti trưởng vậy, vì nhà anh là quân nhân nên không theo đạo).

Ông nội của anh, cứ như vậy mà hóa thành một đống đất vàng, chỉ có cây bách xanh tươi này, nói cho anh biết ông nội anh vẫn cứng cỏi như ngày trước.

Xin an tâm Ông nội!

Trên đường trở về, Tô Cẩm Niên không nói một lời.

Tàn Phi và Tô Sĩ Minh cũng như thế.

Từ trước đến giờ tính tình Tô Cẩm Niên lạnh nhạt, đối mặt với bố mẹ cũng sẽ không dư một lời nào, mà từ trước đến giờ Tô Sĩ Minh bất hòa với vợ ông, mà nói Tô Cẩm Niên cũng không nhiều.

Thường ngày Tàn Phi là người om sòm nhất, lúc này bởi vì sự kiện thuốc mê hiệu quả nhanh nên trong lòng vẫn có chút hổ thẹn với Tô Cẩm Niên nên cũng không nói một lời nào.

Một nhà ba người ngồi ở cùng trên chiếc xe, so với người xa lạ còn xa lạ hơn.

Tài xế trầm mặt lái xe, cảm thấy không khí ép tới ông thở không được, nhưng mà ông vẫn không dám nói nhiều một câu.

Trở lại nhà họ Tô, chuyện đầu tiên Tô Cẩm Niên làm là thu dọn toàn bộ quần áo của anh xếp vào va li, đi xuống lầu.

Tần Phi đang ngồi ngẩn người trên ghế sa lon, thấy Tô Cẩm Niên xuống lầu thì lập tức nhủ mảy ngăn lại, “Con đây là muốn làm gì?”.

Tô Cẩm Niên lạnh lùng nhìn Tần Phi, tiếp đó lấy ra giấy hôn thú màu đỏ, “Tôi, sớm đã kết hôn. Tính toán của bà cũng đừng tiến hành, mất mặt”.

“Tô Cẩm Niên, có con nói chuyện với mẹ như vậy sao?”

Tô Cẩm Niên cười giễu một tiếng, “Lời này Bà nói lời này không dưới trăm lần rồi”.

Mặt của Tần Phi vô cùng tái nhợt.

“Từ khoảnh khắc bà xuống tay với đứa con của tôi, từ khoảnh khắc bà xuống tay với Tô Khả, từ khoảnh khắc bà gây mê với tôi thì tôi tự nói với mình, bà, không phải mẹ tôi!” TTô Cẩm Niên nói rất nghiêm túc.

Mặt của Tần Phi trắng giống như màu sắc của bức tường, vẻ mặt bi thương lùi lại hai bước, “Con..... Con.....”.

“Tô Cẩm Niên, con nói hươu nói vượn cái gì ở đây hả!”. Mặt mày Tô Sĩ Minh lạnh lùng nhìn Tô Cẩm Niên.

“Bố, bố cũng không khá hơn chút nào đâu”. Tô Cẩm Niên cười lạnh, “Ý của tôi cũng rất rõ ràng, tôi và Tần Phi, ân đoạn nghĩa tuyệt”. (ân đoạn nghĩa tuyệt :cắt đứt quan hệ)

“Bốp...”

“Bốp...”

Hai cái tát, hai người, hai má của một người.

Lực tay của Tô Sĩ Minh nặng, khóe miệng Tô Cẩm Niên hơi lan ra một tia máu tươi.

Anh cười, “Thế này thật tốt, thế này thật tốt.....”

Như vậy anh cũng không có một chút gánh nặng, có thể nhẹ nhàng thoải mái mà rời đi, cuối cùng anh có thể đường đường chính chính bảo vệ Tô Khả, không còn phải mang gông xiềng đạo đức nữa.

“Cẩm Niên.....”

“Cút!” Tô Sĩ Minh nhìn chăm chăm Tô Cẩm Niên, “Tôi không có con trai như vậy, cút cho tôi”.

“Tạm biệt!”

Tô Cẩm Niên xách va li, nhìn căn nhà anh ở hơn hai mươi năm, vẫy tay từ biệt.

Bầu trời nơi xa, sương mù màu xám dần dần tiêu tan, lộ ra quang cảnh xanh biếc. Từng đám mây màu trắng sữa bồng bềnh theo gió.....

Tô Khả, anh, đã trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Thật xin lỗi, em yêu anh

Tô Khả núp ở góc tường, hai tay che miệng, không phát ra được một chút âm thanh, hốc mắt khô khốc đỏ đỏ, cũng chảy không được nửa giọt nước mắt.

Ánh mắt của cô trống rỗng, nhìn thế giới trắng xóa.

Có một ảo ảnh, từng chút từng chút tụ chung một chỗ, cười với cô.

"Khả Khả, ngoan. Tới đây, bên này mẹ có kẹo ăn."

"Tô Khả, con là con bé ngọc, sao mẹ sinh người ngọc ngém này chứ!"

"Khả Khả, rốt cuộc con phải mẹ sinh hay không, sao đến bây giờ cả người đàn ông cũng không có?"

"Ôi ôi, tức chết mẹ rồi, không phải mẹ đã dạy con à, trúng ý thì phải nhào vô, xảy ra án mạng thì mẹ chịu trách nhiệm."

"Khả Khả, con tồn thọ quá, thật cho mẹ cháu ngoại à! Xong rồi, chờ mẹ qua đó, nếu cháu ngoại của mẹ xảy ra vấn đề gì, mẹ sẽ hỏi con!"

"Khả Khả. Chăm sóc. cháu ngoại. mẹ tốt."

"Khả Khả."

.

"Mẹ!" Lòng của Tô Khả giống như là rơi vào vực sâu, bị một lực không tên hút vào.

Đau!

Đau đến không muốn sống nữa!

Nếu như không phải là đứa nhỏ này.

Lần đầu tiên, Tô Khả hận đứa nhỏ này!

Bụng vừa căng lên bắt đầu đau, giống như là đứa bé biết cô không cần nó cho nên nó muốn tự rời đi.

Lòng của Tô Khả lại khác khoai đau đớn.

Cô nghĩ tới mấy ngày này, bố của cô, Doãn Lạc Phong vì khối thịt trong bụng của cô mà giấu diếm tin mẹ của cô đã chết, thậm chí gượng cười vui vẻ với cô.

Nếu như không phải là lúc này cô lặng lẽ đi ra ngoài, nghe được bố cô cùng Doãn Lạc Phong đang bàn bạc thì có lẽ đến ngày đứa nhỏ ra đời cũng sẽ không biết được tin dữ này.

Cô nghĩ đến mẹ của cô là vì bảo bảo trong bụng của cô mà đi.

Trên mặt của cô đầy mồ hôi.

Cô khóc.

Mồ hôi và nước mắt hòa vào nhau, chỉ còn lại: thật xin lỗi, mẹ, thật xin lỗi, bố, thật xin lỗi bảo bảo!

Tối tăm lại sắp tới một lần nữa, Tô Khả chóng mặt một hồi. Trong khoảnh khắc cô đau đến thở không nổi thì cũng nhìn thấy bóng dáng cao lớn của một người.

"Khả Khả!"

"Cầm Niên." Nhưng chớp mắt, cô nghĩ tất cả nguyên do đều là bởi vì anh, bởi vì anh! Cô giờ tay lên không cần anh chạm vào.

"Khả Khả!" Trước khi Tô Khả bị tối tăm chiếm đoạt, chỉ còn lại giọng nói khàn khàn mà khô khốc, "Anh, rốt cuộc em yêu không dậy nổi rồi."

*

Lòng Tô Cầm Niên đang run rẩy, anh ôm đôi tay đang run rẩy của Tô Khả, đôi mắt của anh chảy ra một giọt lại một giọt nước mắt, "Không được. Không được."

Khả Khả, anh chỉ còn lại em thôi.

Doãn Lạc Phong đi theo sau Tô Cầm Niên, nhìn anh ôm lấy Tô Khả, nhìn cảnh nước mắt anh chảy xuống, lòng của Doãn Lạc Phong cũng đau.

Bác sĩ đã tới, kiểm tra cho Tô Khả, hồi lâu mới thở dài, "Cũng may, thiếu chút xíu nữa thì không giữ được."

Doãn Lạc Phong gật đầu.

Tô Cầm Niên ngồi bên kia, nhưng vẫn luôn ngây ngốc, mắt không động đậy nhìn Tô Khả ngủ, giống như là sợ cô biến mất.

"Có phải tôi rất vô dụng hay không." Trong lòng anh tự hỏi hết lần này đến lần khác, mỗi một lần hỏi thì trong lòng khó chịu một phần.

Bố của Tô Khả đứng bên cạnh, nét mặt già nua đầy nước mắt, lúc này tự tay đưa vợ về thành phố H, trở lại đã nhìn thấy con gái của ông không còn sức sống mà nằm trên giường.

Doãn Lạc Phong đi ra ngoài.

Tô Cẩm Niên ngẩng đầu lên, chỉ còn lại vệt mắt cứng ngắt như vừa mới chết đi sống lại.

"Bố, bố đừng đau lòng nữa, Khả Khả, còn cần bố." Tô Cẩm Niên đứng dậy.

Bố Tô Khả gật đầu, "Haizz, Cẩm Niên. Bố hiểu rồi." Nhất định ông sẽ thay Nho hoàn thành tâm nguyện, trước khi không nhìn thấy cháu ngoại thì ông sẽ không dễ dàng chết đâu.

Khi Tô Khả chậm rãi tỉnh lại, chính là thấy Tô Cẩm Niên cùng bố cô ngồi ở bên đó, hai người im lặng không lên tiếng.

Tô Khả nhìn bọn họ, đều là gầy gò tiêu tụy như vậy, trong lòng Tô Khả rất đau. Là suy nghĩ của cô cố chấp nên hại mẹ của cô, cô không còn mặt mũi nhìn bố của cô rồi.

"Khả Khả!"

"Cola!"

Hai người bọn họ cũng phát hiện Tô Khả tỉnh lại, Tô Khả quay đầu nhìn bố của cô, khóe miệng căng lên, "Bố."

Bố của Tô Khả rung rung gật đầu.

"Bố. Con đã biết."

Đầu tiên là bố Tô Khả sưng sốt, sau đó nước mắt mạnh mẽ rơi xuống, khóc hu hu, hoàn toàn không có hình tượng.

Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên, rất lâu sau đó cô mới nói, "Cẩm Niên, chúng ta ly hôn thôi."

Tô Cẩm Niên có chút ngu ngơ, theo bản năng bật thốt lên: "Anh không muốn!"

Anh nhìn Tô Khả, vệt mắt thật sự nghiêm túc, cũng không có một chút nói đùa với anh, anh rất sợ, anh đứng dậy, "Khả Khả, anh đi ra ngoài hóng mát. Em và bố nói chuyện thật tốt đi."

Nói xong, anh chạy trời chết, chặt vật không thôi.

Ly hôn, đời này anh cũng không nghĩ tới chuyện này.

Anh đang nghĩ tới sau này sẽ mất đi cô thì tim của anh liền co rút, đau đến khó mà hít thở.

*

"Khả Khả, con mới vừa nói vậy bực gì đấy? Thật tốt, ly hôn cái gì chứ." Bây giờ cái nhà này đã bị thiệt hại nghiêm trọng gì, tại sao có thể tiếp tục tan rã chứ?

Huống chi ông và Nho công nhận Tô Cẩm Niên từ trong lòng. Dù sao trừ gia thế bối cảnh anh quá mạnh nên bọn họ không thích, những thứ khác thì thật là không thể bắt bẻ.

Ngay cả lần này xảy ra chuyện thì cũng do hai người là anh và Doãn Lạc Phong vội trên vội dưới, ông đều xem tất cả ở trong mắt. Kết quả một câu nói của con gái muốn ly hôn với anh, đứa bé trong bụng của cô thì làm thế nào?

Tô Khả nhìn bố cô, khóc lóc nói, "Bố, bố, con biết từ nhỏ con đã vâng lời, lần này, bố nên đồng ý với con đi."

Tô Bình lắc đầu, "Con bé này, con nói với bố đi, sao đột nhiên con muốn ly hôn với Cẩm Niên?"

"Bố.....ô ô.....tại nạn xe cộ của mẹ, là người gây ra, do người gây ra....."

Trong nháy mắt mặt của Tô Bình giận đến đỏ bừng, dùng giọng nói vô cùng không thể tin hỏi, "Con nói gì?"

"Tai nạn xe cộ này là có người xúi giục, cô ta muốn hại con và đứa bé, mẹ vì cứu con, mới....ô ô....." Tô Khả khóc không thành tiếng, "Người kia, cô ta tên là Trịnh Duyệt, cô ta thích Cẩm Niên, cô ta thích Cẩm Niên....Nếu như không phải là cô ta.....Mẹ sẽ không.....ô ô.....Đều là lỗi của Cẩm Niên!"

Tô Bình dồn dập thở gấp, ông hoàn toàn không nghĩ tới vợ của ông không phải chết bởi sự cố tự nhiên mà là do người gây ra!

Đau quá!

Mà tất cả nguyên nhân là bởi vì một người đàn bà tranh giành người tình với con gái ông!

Tô Bình sờ sờ trán của mình, "Để bố suy nghĩ thật kỹ."

Tô Khả ngồi trên giường bệnh, tiếp tục khóc thút thít.

Tô Bình đứng dậy, bước chân loạng choạng, lúc đi ra thì Doãn Lạc Phong đang đi vào, thấy bộ dáng Tô Bình thì không nhận được hỏi: “Bác trai, sao vậy?”

Tô Bình nhìn về mặt quan tâm của Doãn Lạc Phong, sau đó liền nói, “Lạc Phong, tai nạn xe cộ không phải là sự cố tự nhiên.”

Doãn Lạc Phong nhú mày, “Bác trai, làm sao bác biết?”

Đột nhiên ánh mắt của Tô Bình sắc bén, “Con biết?”

Doãn Lạc Phong gật đầu, cũng không có gì giấu diếm được nên liền nói, “Chuyện này con và Cẩm Niên cũng biết, hai chúng con đang sắp xếp. Yên tâm, nhất định chúng con sẽ làm cho người hại chết bác gái chịu báo ứng!”

Doãn Lạc Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tô Bình nắm chặt quả đấm, gật đầu, “Đúng, nhất định phải giết chết bọn họ!”

Doãn Lạc Phong gật đầu, “Bác trai, bác gái đã mất, hy vọng lớn nhất của bác ấy chính là nhìn thấy bác và Tô Khả bình an, nhất định bác phải tự chăm sóc tốt cho bản thân.”

Tô Bình gật đầu, nước mắt ông hỗn loạn, “Bác cháu!”

Lúc này Doãn Lạc Phong mới an tâm đi vào phòng bệnh của Tô Khả.

*

Tô Cẩm Niên gọi điện thoại trong vườn hoa của bệnh viện, vẻ mặt lạnh lùng.

“Đúng, ngày mai ban bố toàn bộ ảnh chụp ra ngoài. Tôi mong muốn là tất cả các tạp chí lớn đều biết.”

“Camera chuẩn bị xong chưa? Đến lúc đó cần phải ghi hình và chụp thật rõ ràng.”

Cúp điện thoại, Tô Cẩm Niên ngồi một bên nhìn những đứa nhỏ chơi bóng đá bên cạnh của bọn chúng là mấy người lớn đang nói chuyện trời mây.

Nhìn nhìn, ánh mắt của anh từ từ mờ dần.

Anh cũng muốn có một ngày như vậy, anh đứng một bên nhìn con của anh chơi đùa ầm ĩ.

Nhưng mà cô không muốn cho anh cơ hội rồi.

*

Tô Bình thấy Tô Cẩm Niên ngồi bên kia, sinh ngốc thờ dài, ngồi bên cạnh anh.

Tô Cẩm Niên nghiêng người thì phát hiện.

“Bố.”

“Cẩm Niên.” Tô Bình thờ dài.

“Bố, bố nói đi.”

“Tô Khả quyết định.”

“Bố, con không sẽ ly hôn với cô ấy!” Tô Cẩm Niên nói vô cùng kiên quyết.

Tô Bình thờ dài, “Con là chàng trai tốt.”

Tô Cẩm Niên không lên tiếng.

“Con qua ưu tú, những cô gái coi trọng con quá nhiều.”

Tô Cẩm Niên rất nhanh liền phản ứng kịp, rút cuộc bố vợ của anh muốn nói gì với anh, anh nói, “Bố, con bảo đảm, con sẽ cho mọi người một lời giải thích!”

“Cẩm Niên.”

“Bố, con chết cũng sẽ không ly hôn với Khả Khả.” Trên mặt Tô Cẩm Niên đầy chân thành, “Con biết rõ lần này đều là vì con. . . con. . .”

Tô Bình nhìn Cẩm Niên như vậy thì mềm lòng. Dù sao lần trước Tô Cẩm Niên mang theo va li của anh xuất hiện thì ông đã nhìn ra. Xem ra là đứa nhỏ này đã trở mặt với người trong nhà.

Mới đầu ông cũng không biết tại sao, nhưng kể từ hôm nay khi biết vợ ông bị người ta hại chết thì trong lòng ông mơ hồ đã rõ ràng, nói không chừng cũng có quan hệ với nhà của anh.

Một người như thế, haizz.

Trừ thờ dài thì ông vẫn thờ dài.

*

Phòng bệnh của Tô Khả.

Doãn Lạc Phong nhìn Tô Khả, “Anh không đồng ý em làm như vậy.” Lặng lẽ rời khỏi Cẩm Niên sao? Đây là muốn trốn tránh sao?

Tô Khả nhú mày.

“Mặc dù thật ra anh rất vui khi thấy hai người ly hôn, nhưng em từng nghĩ tới đứa bé trong bụng em không?”

Tô Khả không nói lời nào.

“Khả Khả, đứa bé cần bố, cần một hoàn cảnh để khỏe mạnh lớn lên.”

“.....”

“Khả Khả, em suy nghĩ một chút đi, mấy năm qua em cố gắng như vậy là vì cái gì? Rốt cuộc bây giờ đạt được lý tưởng của mình rồi, nhưng lại vứt đi như vậy, em cam tâm sao?”

“.....”

“Khả Khả, em vẫn yêu anh ấy, không phải sao?”

Ngón tay Tô Khả khẽ động, “Em. yêu không dậy nổi nữa. . . .”

“Khả Khả, không thể ‘giận chó đánh mèo’, thật ra thì trong lòng em cũng biết lần này cũng không phải lỗi của anh ấy, không phải sao.”

“Như vậy. Bây giờ em không nói chuyện đó.”

“Tin tưởng Cẩm Niên, tin tưởng anh.” Doãn Lạc Phong chăm chú nhìn Tô Khả, “Chúng ta sẽ làm người hại đến em và bác gái bị báo ứng!”

Trịnh Duyệt, Tần Phi, Hoàng Nghi Thường, ba người họ, ai cũng không trốn thoát!

Tô Khả ngẩng đầu nhìn Doãn Lạc Phong, nhìn chân thành trong mắt anh, tâm tư cô hoảng hốt.

Doãn Lạc Phong nhìn thật sâu vào mắt Tô Khả: “Khả Khả, em suy nghĩ cẩn thận lại đi.”

Trong không khí vọng lại âm thanh của anh, Tô Khả rơi vào trầm tư, Doãn Lạc Phong lặng lẽ rời đi.

Sau khi anh rời đi, Tô Khả nhìn trần nhà, ai có thể nói cho cô biết bước kế tiếp cô nên làm như thế nào?

Tô Khả lấy điện thoại di động đã tắt máy rất lâu ra, nhấn nút mở máy, rất nhanh, điện thoại di động sáng lên, trên màn hình bảo vệ, Tô Cẩm Niên mặc áo sơ mi trắng ngà, dựa vào trên cây đại thụ, tóc trước trán bay bay. . . .

Tô Khả sờ Tô Cẩm Niên phía trên, lặng lẽ nói thầm: Thật xin lỗi, em yêu anh!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Gặp lại

"Tô, Khả!" Âm thanh nghiêng rặng nghiêng lợi giống như là muốn hung hăng xé nát người khác, làm cho anh lính đặc chủng bên cạnh cực kỳ kinh sợ.

Tô Khả nhìn người tới, miệng mở to, không thể tin nhìn người đàn ông mặc quân phục nguy trang màu xanh lá trước mắt, nhìn gương mặt tuấn tú trắng nõn dù phơi nắng quanh năm mà không đen đã trở nên xanh mét, nhìn gương mặt bình tĩnh không sóng gió của anh biến thành sát khí ngút trời.

Ngay cả gắng tay Tô Khả cũng quên tháo xuống, hoảng sợ đứng tại chỗ, bộ dáng không biết phải làm sao, hoàn toàn mất đi tình trạng bị ỏi vừa rồi.

Anh lính đặc chủng bị vẻ mặt như sấm đánh trúng của bác sĩ này thì rất hoảng sợ, nhìn cô và cấp trên của anh, chớp mắt mấy cái, hoàn toàn quên mất lúc này quần lót màu đỏ của anh còn chưa mặc trên người của anh.

Tô Cẩm Niên thấy tình hình này thì cả khuôn mặt cũng hóa thành Bao công đen như than, "Tô, Khả!"

Tay Tô Khả có chút run rẩy, năm năm rồi, năm năm rồi.

Năm năm không gặp anh, anh vẫn như thần tiên vậy, vẻ đẹp đầy ý nghĩa.

Người đàn ông làm cô yêu làm cô đau làm cô hận, ngay lúc này lại xuất hiện trong tầm mắt, trong cuộc sống của cô lần nữa!

Tim của cô loạn nhịp, tần số đập không khống chế được, trong đầu óc trống rỗng.

Trong đầu của cô chỉ còn lại: Trốn! Trốn! Trốn!

Tô Khả lùi lại hai bước, đột nhiên xoay người, dồn sức mở cửa sổ phía sau ra, nhấc chân xông lên trước. Bởi vì buổi sáng giày của cô mắc kẹt trong nắp cống cứng rắn nên gót giày cao bị cô bẻ ngang, lúc này bước đi như bay nên rất nhanh thì đã nhảy lên bệ cửa sổ, quay đầu nhìn sắc mặt đen kịt của Tô Cẩm Niên một chút rồi quay đầu lại nhảy xuống, sau khi an toàn rơi xuống đất thì co cẳng mà chạy.

Anh lính đặc chủng nhìn Thượng tá của anh tỏa ra khí lạnh, nhìn bác sĩ nữ đã chạy không thấy bóng dáng đâu thì chậm chạp mở miệng, "Lão đại"

Tô Cẩm Niên hít thở sâu nhiều lần mới khôi phục tâm tình kích động không thôi của anh.

Nghe cấp dưới của anh gọi anh, Tô Cẩm Niên quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một tay cấp dưới đang kéo quần lót, vẻ mặt xấu hổ.

Mặt Tô Cẩm Niên rất đen: "Tô Khả, tốt, em rất tốt!"

Sau đó, anh tiến lên nhìn xuống hồ sơ bệnh lý mà Tô Khả đã chỉnh lý tốt, khoe miệng khẽ nâng lên: "Khả Khả, chạy hòa thượng cũng chạy không khỏi miếu." (ý gần giống với câu chạy trời không khỏi nắng, là chị có tránh anh cũng vô ích thôi)

Anh gặp lại em thì sẽ không buông nữa.

Khả Khả, anh nhớ em, trở lại bên cạnh anh, được chứ?

*

Tô Khả chạy ra bệnh viện thì chuyện đầu tiên chính là vỗ vỗ lồng ngực của cô, thoát hiểm miệng hồ có phải hay không! Quá nguy hiểm.

Lúc này, trái tim của cô đập bịch bịch, nhiều năm trôi qua như thế, cô cho rằng cô đã sớm buông xuống mọi thứ, nhưng lúc gặp lại anh thì cảm xúc vẫn lên xuống như cũ.

Có lẽ là do sau cơn mưa nên trời quang, bầu trời xanh thẳm, mấy cái hồ trên đường tích không ít nước, phản chiếu những đám mây trắng tinh mềm mại trên cao như kẹo bông chậm chậm lay động bên phải của cô.

Tô Khả cúi đầu xuống, vẻ mặt đau thương. Rất nhanh, cô lại tiếp tục trầm mặc.

Cẩm Niên, thật xin lỗi.

Cẩm Niên, em yêu anh.

Cẩm Niên, chúng ta, nhất định không thể ở chung một chỗ.

Tô Khả nhìn trời, nước mắt chậm rãi rơi xuống, gió thổi hơi lạnh lướt qua gương mặt cô.

Thời gian như trở lại năm năm trước, cô đau khổ, lúc cô hận anh. Cô tùy ý cầm ít đồ, đứng đây, rời khỏi bệnh viện...

Trên đường quốc lộ người đến người đi, cảnh tượng vội vã, cô đứng ở giữa nhưng lạc mất phương hướng.

Đi tới đi lui, ngày đó, mặt trời nóng rực trên không bị ánh trắng cô đơn lạnh giá thay thế; đi tới đi lui, ánh sáng vàng óng bị đèn nê ông xanh xanh đỏ đỏ thay thế, cô vẫn đi chẳng có mục đích.

Bụng của cô có hơi khó chịu, cô ngây ngốc đứng tại chỗ, nước mắt rơi đầy mặt. Người đi đường lui tới nhìn cô khóc nên có tiến lên hỏi dò giúp đỡ, cũng có loại nhìn kẻ ngốc mà nhìn cô.

Cô nghiêng đầu, nhìn chiếc xe này gào rít qua rồi chiếc xe kia ồn ào tới. Nhìn lái xe trung niên biến thành ông già từ từ bước đến, cô chỉ có thể ngây ngốc đứng đó, mặc cho bọn họ qua lại không ngớt bên cạnh của cô.

Đến lúc trời dần dần yên tĩnh lại thì cô vẫn không có chỗ để về, sao đầy trời cũng chiếu vào gương mặt đầy nước mắt của cô, vô cùng lạnh giá.

Khi một chiếc BMW màu trắng dừng ở bên cạnh của cô, Thẩm Đường xuống xe.

Anh nhìn cô, anh nói, “Tô Khả, Cẩm Niên đang tìm em.”

Cô khóc nói, “Thẩm Đường, cầu xin anh giúp em đi.”

“.....”

“Cầu xin anh dẫn em đến một nơi mà anh ấy không tìm được.”

“.....”

Cô biết cô ‘giận chó đánh mèo’ với anh nhưng càng hận hơn chính là bản thân cô, cho nên, cô hận nhiều nhất chính là cô!

Nếu như không phải cô quán lấy anh, nếu như không phải cô kiên quyết muốn mang thai con của anh và sinh ra đứa nhỏ này thì mẹ của cô cũng sẽ không qua đời, mẹ của cô và bố cô có thể hạnh phúc mỹ mãn ở cùng nhau.

Đây tất cả đều là lỗi của cô!

Nếu như nghe lời mẹ sớm một chút.

Chỉ là thời gian sẽ không quay lại.

Mặc dù cô từng nói muốn Trịnh Duyệt và Hoàng Nghi Thường, Tần Phi trả giá thật lớn, nhưng mà cô là người không quyền không thế thì sao có thể đánh bại đám người họ. Cô chỉ còn bố, ngộ nhớ một lần nữa. Cô không đánh cược nổi.

Huống chi Tần Phi còn là mẹ Cẩm Niên, on sinh thành lớn như trời, nếu quả thật để Cẩm Niên xuống tay với mẹ anh thì cô và Cẩm Niên nên đi đâu đây?

Cho nên, cô chỉ có thể rời khỏi anh, mang theo con rời khỏi anh!

Thời gian một năm lại một năm trôi qua, cuộc sống cũng trôi qua như vậy, bình bình đạm đạm, cugx không có gì không tốt. Mặc dù có lúc đáy lòng sẽ hoài niệm một chút, nhưng cũng chỉ là hoài niệm mà thôi. (bình bình đạm đạm: bình thường đơn giản)

Bởi vì từ đáy lòng cô có người quan trọng hơn cần bảo vệ.

Cẩm Niên, em đã từng nhìn thấy một câu nói: giúp nhau lúc hoạn nạn không bằng ‘cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ’. Khi đó, em từng nghĩ là giữa những người có tình thì còn có chuyện hiểm hóc gì không thể vượt qua, cần gì chia ly rồi hai người ở hai nơi tương tư nhau. Nhưng mà chỉ khi bán thân lâm vào hoàn cảnh đó thì mới biết được như vậy là tốt nhất cho chúng ta. (cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ: ai quay về hoàn cảnh của người ấy, không cần nhưng nhớ những thứ vốn không thuộc về mình)

Tô Khả nhìn trời xanh thẳm, nhìn từng đám mây bay qua, nước mắt trượt xuống.

Điện thoại di động vẫn còn ở trên người của cô, lúc này âm thanh ‘tút tút.’ lại truyền đến.

“Nữ nhân, đã trễ thế này, sao còn chưa về nhà!” Một giọng nói nhỏ nhỏ non nớt truyền tới tai Tô Khả.

Lòng của Tô Khả mềm mại, “Ha ha, gấp soái ca, lại ‘thất lễ’ rồi, con chờ mẹ nhé, mẹ lập tức về nấu cơm cho con ăn.” (thất lễ ở đây ý chỉ chị lại về trễ)

“Cô gái, con không phải thùng com!” Tiểu Bao Tử vô cùng buồn bực nói, rõ ràng là bé quan tâm cô có được không, tại sao mỗi lần đều có thể kéo tới phương diện ăn cơm vậy?

“Ồ, Nhị Tô nhà mẹ không phải thùng com. Nào, hôn một cái, mẹ lập tức về nhà.”

“Xia xia _____”

Tô Khả nhìn di động, buồn bực. Lại bị thằng nhóc này cúp điện thoại, tính tình kiêu ngạo này từ đâu tới? Hừ! Không cần phải nói, nhất định là từ bố của bé rồi!

Tô Khả lộc cộc chạy đến trạm xe buýt, sờ sờ túi quần của cô thì nước mắt đầy mặt: thẻ xe buýt và ví tiền của cô đều không ở đây. Làm sao đây, ngay cả hai đồng các trên người cũng không có, sao đi về đây?

Vô cùng phiền muộn, Tô Khả hận không thể đạp đổ thùng rác bên cạnh trạm xe, nhưng lại không còn cách nào khác. Mắt thấy xe buýt gần tới, Tô Khả chỉ có thể ưỡn ngực nghiêm mặt đi hỏi xin người khác.

Đúng lúc, cặp tình nhân sinh viên đại học đang ngồi trên ghế gài đợi xe, Tô Khả đi lên phía trước, “Hi, bạn học _____”

Hai người kia dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Tô Khả, cảm thấy phải cảnh giác.

Về mặt Tô Khả đầy nước mắt: bộ dạng tôi giống kẻ lừa đảo sao? Có cần phải cảnh giác như vậy không? Huống chi các người lại có hai người!

“Có chuyện gì?” Nói cho cùng thì là gan nam sinh lớn hơn một chút nên hỏi Tô Khả.

Tô Khả cười gượng một cái, vô cùng xấu hổ, “Tôi không mang ví tiền _____”

Nữ sinh kia lập tức nghe ra một chút cách thức, nói với Tô Khả: “Thật ngại, chúng tôi cũng không còn tiền.”

Tô Khả tức giận, nghĩ lại thì người ta và cô không quen không biết, hiện tại kẻ lừa đảo lại nhiều như vậy nên không cần phải giúp cô. Vì vậy, da mặt lại dày lên, nhìn cụ ông mặc đồ vô cùng giản dị bên cạnh, “Ông à, ông có thể cho tôi hai đồng tiền không? Tôi quên cầm ví tiền nên khoong có phí về nhà.”

“Hả? Cô nói cái gì?” Cụ ông gào to với Tô Khả.

Tô Khả rơi nước mắt đầy mặt, nâng cao giọng nói tiếp tục lặp lại một lần nữa: “Ông à, ông có thể cho tôi hai đồng tiền không? Tôi quên cầm ví tiền nên không có phí về nhà.”

“Hả? Cô nói cái gì?”

Tô Khả rơi nước mắt, hiongj nói càng cao hơn, gào to: “Ông à, ông có thể cho tôi hai đồng tiền không? Tôi quên cầm ví tiền nên không có phí về nhà. Ông có thể cho tôi hai đồng tiền không?”

“Hả? Cô nói cái gì?”

Trong nháy mắt, tất cả mọi người xung quanh đều đang nhìn Tô Khả và ông cụ, cũng không ít người đang chỉ trỏ, Tô Khả hận không thể đào lỗ tự vùi xuống.

Chẳng lẽ không có hai đồng tiền thì không anh hùng được sao! (chắc ý muốn nói là chị không có hai đồng thì không mượn được ấy)

Cuối cùng ông cụ cũng nghe rõ lời của Tô Khả, dùng ánh mắt vô cùng xem thường nhìn Tô Khả, “Cô là cô gái trẻ tuổi, sao không cố gắng tự kiếm tiền thật tốt mà ngược lại đến xin tiền đây? Thật sự là quá mất mặt! Còn hỏi xin tiền ông cụ như tôi đây, tổn thọ quá!”

Tô Khả: “.....”

Lời của ông cụ vừa gào lên thì ánh mắt những người đó nhìn Tô Khả càng thêm khinh bỉ, nhất là cặp tình nhân sinh viên đại học không nhịn được nói, “Chắc chắn, bây giờ thật là người ta càng ngày càng không biết xấu hổ, vì hai đồng tiền mà không cần tự ái... Xem cô ta đi giày kìa, chắc chắn..... ba lạp ba lạp.”

Tô Khả nhìn trời, quả nhiên hôm nay vận số đủ tệ đấy!

Buổi sáng thì đạp hư giày, còn gặp cha Lão viện trưởng lừa bịp kia, sắp tới thì gặp Tô Cẩm Niên năm năm cũng tránh không kịp, bây giờ lại xuất hiện tình trạng như vậy....

Thật sự là quá mất thể diện.

Đúng lúc này thì một chiếc BMW màu trắng chậm rãi dừng ở phía trước, hạ cửa sổ xe xuống, lộ ra khuôn mặt tinh tế của Thẩm Đường, “Khả Khả, sao em còn chưa về nhà?”

Tô Khả ỉu xiu, “Anh tới vừa đúng lúc, mau đưa em về nhà, Nhị Tô chờ em ở nhà.”

“Vây em mau lên xe.”

Tô Khả chạy tới, mở cửa, ngồi vào xe BMW.

Đám người chờ xe buýt bên cạnh không nhịn được đưa mắt nhìn nhau.

“Đó là xe BMW sao?”

“Đúng vậy, BMW đó.”

“Đầu năm nay còn có kẻ lừa gạt đi BMW nữa à.”

“.....”

Trên xe BMW....

“Thứ bảy này muốn đi đâu chơi?” Thẩm Đường nhìn Tô Khả.

Tô Khả nhúm mày, “Cầm Niên tìm được em rồi.”

Thẩm Đường sờ sờ cằm, “Có muốn tránh hay không?”

Tô Khả gật đầu, “Nhị Tô cũng đến tuổi rồi, bé cũng sớm làm phẫu thuật được rồi, em định dẫn nó đi khám bệnh trước.”

Thẩm Đường gật đầu, “Cũng tốt, ra nước ngoài tránh gió trước đi.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Hai mẹ con đáng yêu

Tô Khả ngồi xe Thẩm đường về đến nhà, không thấy bóng dáng Tiểu Bao Tử ở phòng khách thì đoán biết lúc này nhất định Tiểu Bao Tử ở nhà bếp. Đây cửa nhà bếp ra, quả nhiên nhìn thấy Tiểu Bao Tử đang đeo khăn quàng cổ nhỏ, hai cái chân kê lên ghế nhìn cái nồi gì đó.

Hốc mắt Tô Khả có chút ướt, trong lòng lại rất đau, "Nhị Tô, sao con lại chạy đến nhà bếp, không phải mẹ đã nói rất nhiều lần là không cho con vào bếp sao!"

Tiểu Bao Tử xoay đầu qua, giọng nói vô cùng non nớt, "Con cũng chỉ bật lửa thôi, mẹ hoảng sợ gì, rất không giống mẹ rồi."

Món ăn trên đó là sườn heo nấu với củ cải, buổi sáng lúc ra ngoài thì Tô Khả đã chuẩn bị xong, chỉ đợi buổi tối vừa về tới nhà thì để lên bếp gas nấu một chút.

Cô làm như vậy hoàn toàn là vì phòng ngừa buổi tối cô về trễ, luống cuống tay chân làm lỡ thời gian ăn cơm của con trai cô. Mà Tiểu Bao Tử của cô, có lẽ nhìn các động tác nấu ăn của cô nên thường sẽ giúp cô bật lửa, tắt lửa.

Đây là một chuyện vô cùng nguy hiểm, cô từng dạy rất nhiều lần là như vậy rất nguy hiểm, nhưng mỗi lần đều bị bé dùng ánh mắt xem thường lãnh lạnh trừng lại: "Cô gái, mẹ không cần cho rằng con ngốc có được hay không." (rồi giống bố y hệt từ cái ánh mắt luôn rồi nè)

Cô thật muốn đánh bé một trận toi bời, nhưng mà nhìn thân thể nhỏ bé của con, nhìn bộ dáng nhỏ quá giống Cầm Niên thì cô hoàn toàn không có thể xuống tay, cũng xuống tay không được. Trong lúc bị vây giữa mâu thuẫn thì cô chỉ có thể nhanh chóng chạy về nhà. Bất đắc dĩ, hôm nay cô lại trễ nữa.

Tô Khả ôm Tiểu Bao Tử qua, cơ thể nhỏ nhắn mềm mại có mùi sữa nhàn nhạt làm cho Tô Khả mềm lòng, buồn bực dựa đầu vào người bé, "Được rồi Nhị Tô, canh xương củ cải thì đơn giản, nhưng lửa thì nguy hiểm. Nếu như con không nghe lời thì mẹ sẽ không để ý con."

Tiểu Bao Tử rụt rè giắt trên người của Tô Khả, tựa vào cổ của Tô Khả, "Cô gái à, con biết rồi."

Tô Khả thở dài, ôm bảo bối quay lại phòng khách, "Con xem hoạt hình trước nhé, mẹ đi nấu cơm."

Tiểu Bao Tử bĩu môi, "Thật lòng là hoạt hình của nước mình có trí tuệ kém quá, đó là cho đứa trẻ ba tuổi xem, con không muốn xem đâu."

Tô Khả không biết phải nói gì, được rồi, đi nấu cơm trước.

Rất nhanh, ba món ăn một món canh đã xuất hiện, một bát cá trích chưng, hành lá cắt nhỏ xanh mơn mơn ở mặt trên, một bát đậu hũ khô xào cần tây, một đĩa trứng chiên cà chua, canh là canh sườn heo củ cải, toàn bộ đều vô cùng dinh dưỡng.

Tiểu Bao Tử không kén ăn, cũng không giống mấy đứa trẻ bốn năm tuổi, ăn cơm thì người lớn còn phải cho ăn, có đôi khi nhảy vòng vòng lên xuống, rất không yên.

Rất nhanh, Tiểu Bao Tử đã ăn hết cơm, "Cô gái à, con ăn xong rồi." Giọng nói vẫn giòn giã, con người đen như mực lại nhìn chăm chăm Tô Khả suốt.

Tô Khả để chén xuống, lấy khăn tay xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, "Vậy đi đến ghế sa lon ngồi đi, mẹ thu dọn xong thì dẫn con đi vòng vòng."

Tiểu Bao Tử gật đầu, khéo léo trèo lên ghế sa lon, sau đó lật xem bộ sách Tô Khả mang về từ hiệu sách cho bé. Không sai, là bộ sách, cái loại truyện viết bằng chữ cái. Đứng nhìn Tiểu Bao Tử nhỏ tuổi, biết không ít chữ Hán rồi.

Tô Khả ăn cơm xong rất nhanh, dọn dẹp ổn thỏa, từ phòng bếp đi ra thì nhìn thấy bộ dáng ngồi cúi đầu chăm chú nhìn cuốn truyện ở đó của Tiểu Bao Tử.

Bé yên tĩnh nghiêng mặt qua, cực kỳ giống Tô Cẩm Niên.

Không nhận được, Tô Khả lại nhớ tình hình gặp Tô Cẩm Niên ở trong bệnh viện ban ngày.

Năm năm trước, lúc cô vừa rời khỏi Tô Cẩm Niên, đầu óc hỗn loạn, cả ngày vô tri vô giác. Rất lâu, đợi đến khi lòng của cô dần dần ổn định, không giống như lúc bình thường thì cô mới nhớ tới việc cô cũng không lấy được bằng tốt nghiệp đại học X nữa. (vô tri vô giác: không có phản ứng với bên ngoài)

Lại nói, năm đó lúc Tô Khả rời đi nên cũng không biết sau khi lãnh đạo trường học biết sự thật thì đã rút xử phạt đối với cô, hơn nữa cũng xin lỗi, nhưng bởi vì mẹ cô qua đời nên trốn đi rất xa, suy nghĩ xuấ phát từ trạng thái vô tri vô giác, cho tới rất lâu sau đó thì mới thấy giạt mình, hình như cô chưa tốt nghiệp đại học, nhưng lúc đó cũng đã muộn.

Hơn nữa cô cũng cảm thấy cô không thích hợp chạy về đại học X nữa, dù sao cô trở về như vậy thì khẳng định là tự chui đầu vào lưới.

Sau khi Tiểu Bao Tử ra đời thì cô gọi điện thoại cho bố cô một lần, nhưng nội dung cuộc điện thoại là cháu ngoại của ông ra đời, cô rất tốt, để cho ông đừng suy nghĩ, an tâm.

Dĩ nhiên là bố của cô kích động tới nước mắt rơi đầy mặt, luôn miệng nói: “Được được được.” Sau đó lại cùng cô ‘thao thao bất tuyệt’, mọi thứ đều nâng Tô Cẩm Niên lên. Còn nói cái gì mà cô có thể trở về rồi, không nên phụ lòng Cẩm Niên., thật ra thì đó cũng không phải lỗi của Cẩm Niên, những người hại chết mẹ cô cũng nhận được trừng phạt.

Nhưng thật ra thì cô cũng không phải vì những người đó, không phải sao?

Cô rời khỏi anh ta bởi vì phải trừng phạt mình.

Cô thừa nhận, lần này, cô yếu đuối rồi.

Cho nên rất nhanh thì cô gởi giấy thỏa thuận ly hôn. Mặc cho anh tự do cưới vợ, mặc dù lòng của cô vô cùng đau đớn. Cũng may khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà của Tiểu Bao Tử có thể an ủi cô.

“Cô gái, mẹ đừng nhìn con nữa.” Tiểu Bao Tử buông cuốn truyện trong tay, “Mỗi lần đều có bộ dáng như muốn nuốt con vào bụng vậy, đáng đáp của con giống người phụ tình kia vậy sao?”

Tô Khả cảm giác sấm sét đầy trời bổ tới cô vậy, sấm làm cô ‘ngoại tô lý nộn’, ngon miệng không thôi. (ngoại tô lý nộn: Bên ngoài vàng giòn, bên trong mềm mại.)

“Con. rốt cuộc con học được cái từ ‘người phụ tình’ này ở đâu thế hả?”

Tiểu Bao Tử bĩu môi, “Cái từ này còn phải học sao? Ngoài đường đầy ra đó á.”

Tô Khả không biết nói gì, đi lên trước bụng lấy đầu Tiểu Bao Tử, hôn xoạch mấy cái, “Bố con không phải người phụ tình.”

Tiểu Bao Tử xụ mặt không nói lời nào.

Tô Khả đứng lên, “Đi nào, hai mẹ con chúng ta đi vòng vòng.”

Tiểu Bao Tử dặt tay Tô Khả, Tô Khả cảm thấy ấm áp.

“Cô gái, còn ngây ra đó làm gì.”

Tô Khả “ờ, ờ” hai cái, cầm chút tiền lẻ thì liền đi ra ngoài.

Nhà Tô Khả ở đứng tên Thẩm Đường cho nên không cần tiền thuê.

Trong này có chuyện thú vị nho nhỏ:

Vốn là cô và Thẩm Đường cũng là không quen biết, chỉ là thông qua bạn bè nên biết thôi. Cho nên Tô Khả cảm thấy nếu cô ở nhà của Thẩm Đường thì đương nhiên là cô muốn gửi một chút tiền thuê, nhưng Thẩm Đường cứ không lấy. Cô cũng cố chấp, nhét vào trong xe Thẩm Đường mấy lần, nhưng khẳng định ngày hôm sau có thể nhìn thấy số gạo cùng giá trị. _____

Sau cùng có một lần Tô Khả cầm tiền đưa cho Thẩm Đường, Thẩm Đường bốc lửa lớn, trực tiếp lái xe đến ngân hàng khiêng một bao tải đến nhà cô, vừa mở ra, tất cả đều là tiền mệnh giá lớn một trăm đồng buộc ngay ngắn chỉnh tề.

Tô Khả thấy sấm trên trời cuộn cuộn, trong nháy mắt, nói cũng không nói được, từ đó cũng không nói chuyện tiền bạc với Thẩm Đường nữa.

Kết quả là, nhà này trở thành chỗ ở miễn phí của cô và Tiểu Bao Tử. Thảm Đường cũng sẽ mang đến một ít tin tức của bố cô, dĩ nhiên, có lúc cũng sẽ nhân nhát nói một câu về Cẩm Niên hoặc là tin tức của Lạc Phong. Tô Khả chỉ nghe mà không nói lời nào. Thảm Đường cũng cứ tiếp tục nói những tin tức ‘không quan trọng’ cho cô biết.

Qua qua lại lại thì cũng đã trôi qua mấy năm rồi.

Bởi vì vừa mới mưa nên trên đất vẫn ướt sũng, trên bãi cỏ cũng dính đầy nước mưa, nhưng mà lúc này mấy cọng cỏ nhỏ làm người ta có cảm giác đó là màu xanh biếc tươi mới, vô cùng ‘vui lòng đẹp mắt’

Trong không khí có mùi tanh bùn đất nhưng không gây trở ngại lòng của Tô Khả và Tiểu Bao Tử đi dạo.

Khi Tô Khả và Tiểu Bao Tử đi tới khu công viên nhỏ thì Tô Khả và Tiểu Bao Tử đứng bên sân trò chơi trẻ em bên này nhìn rất nhiều đứa trẻ chạy tới chạy lui phía trước, chơi đùa cười to.

Tô Khả cúi đầu thì lại nhìn thấy Tiểu Bao Tử mím môi không nói lời nào. Ánh mắt đen láy của bé toả sáng, miệng cũng mím chặt lại, Tô Khả nhìn mà đau lòng không thôi.

Tô Khả biết, ngày thường con trai bé bỏng kiêu ngạo nên không thích nói nhiều, lúc này chắc chắn tâm mô không thoải.

Lòng của Tô Khả khê đau, đây đều là lỗi của cô, nếu như lúc cô mang thai có thể thanh thần ổn định mà chăm sóc con thật tốt thì bảo bảo của cô cũng không cần giống như bây giờ, mỗi lần đều chỉ có thể yên tĩnh mà đứng ở một bên nhìn các bạn nhỏ chơi đùa.

Vốn là, bé cũng có thể thoãn thoắt.....

Đều là lỗi của cô.....

Cô thật khó chịu.

Đột nhiên, cô cảm giác tay cô lung lay một trận, lấy lại tinh thần, thì ra là Bảo Bảo của cô lắc lắc cô.

Tô Khả nghi hoặc.

Tiểu Bao Tử nói: “Cô gái, đứng góc ở chỗ này làm gì, chẳng lẽ mẹ vẫn là đứa trẻ sao, còn định cùng bọn chúng chơi trốn tìm à.....”

Tô Khả: “.....”

Thật ra thì cô biết Tiểu Bao Tử của cô thay đổi cách an ủi cô, nhưng mà cô vẫn đau lòng.

Tô Khả ngồi xổm người xuống, nói với Tiểu Bao Tử “Tô Tô à, để mẹ ôm có được không?”

Tiểu Bao Tử nhủ mày liếc nhìn Tô Khả, sau đó thấy vẻ mặt của Tô Khả thì khoé miệng hơi nhếch lên, cực kỳ giống Tô Cẩm Niên. Dạng hai cánh tay, “Cô gái à, mẹ đã thành tâm thành ý muốn ôm con một cái thì con cố gắng làm tròn mộng của mẹ. Nhưng mà mẹ đừng lộ ra vẻ mặt như thế.”

Tô Khả cười híp mắt ôm lấy Tiểu Bao Tử, “Ai ui, hơi nặng một chút rồi, không tệ không tệ nhe.” Nói xong vỗ vỗ cái mông Tiểu Bao Tử, trong lòng ấm áp.

Tô Khả bỗng Tiểu Bao Tử đang đưa trên đường đến siêu thị ngoài tiểu khu. Trong siêu thị không có nhiều người, dù sao cũng không phải là cửa hàng lớn, khách hàng và nhân viên bán hàng đều là người ở tiểu khu, mọi người đều biết nhau.

Sau khi nhân viên thu ngân thấy Tô Khả và Tiểu Bao Tử đi vào thì khoé miệng cũng toét ra rồi, “O, Khả Khả đi dạo với Tiểu Soái ca tới đó à?”

Tô Khả gật đầu: “Đúng vậy.”

“Ai nha, Tô Tô lại xinh ra không ít đấy.” Nhân viên thu ngân này thật muốn chạy khỏi vị trí của cô ấy rồi sau đó véo vào gò má của Tiểu Bao Tử.

Tô Khả gật đầu, trong lòng tự hào: đó là đương nhiên, cũng không thể nghĩ xem là ai sanh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bao Tử khê mỉm cười với nhân viên thu ngân, coi như là chào hỏi, sau đó nói với Tô Khả: “Mẹ, thả con xuống.”

Cũng chỉ trước mặt người khác thì Tiểu Bao Tử mới có thể gọi cô một tiếng mẹ.

Tô Khả bày tỏ không biết nói gì.

“Chúng tôi đi vào trước đây.” Tô Khả cũng gật đầu với nhân viên thu ngân một cái, sau đó vào siêu thị đi dạo.

Siêu thị chưa nhập hàng mới, mọi thứ cũng giống giống như trước, Tô Khả cân một vài quả táo, mua sữa tươi và một ít quả vặt, Tiểu Bao Tử không có yêu thích thứ gì nên chỉ ngoan ngoãn đi theo bên cạnh Tô Khả.

Bên cạnh có một đôi mẹ con, con trai cũng không khác Tiểu Bao Tử nhiều lắm, vẫn đứng ở quây thạch trái cây, cố chấp muốn ăn thạch trái cây, nằm trên mặt đất không đi. Còn người mẹ lại không muốn cho bé ăn thạch trái cây, vì vậy, cậu bé đang oà khóc và người mẹ đang mắng, hồi lâu, người mẹ hoà hiệp, đưa bé cầm thạch trái cây cười rộ lên, đi tới...

Tô Khả xem xong màn này thì ỉu xiu, lại nhìn con trai của cô, hỏi: “Nhị Tô, con không muốn ăn gì hay sao?”

Tiểu Bao Tử liếc mắt, “Mẹ cho rằng con kiêng ăn giống như mẹ sao?”

Tô Khả: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Lại đuổi đến

Sau đó Tô Khả dắt Tiểu Bao Tử đi tới khu chuyên bán kẹo, nhìn kẹo cầu vòng không tẻ thì liền hỏi, "Có muốn ăn kẹo hay không?"

"Cô gái, người không biết cho rằng bây giờ mẹ đang đóng vai bà di hủ hóng đó." Miệng nhỏ của Tiểu Bao Tử bĩu ra, từng chữ từng câu vô cùng rõ ràng nói với Tô Khả: "Hơn nữa, ăn kẹo không tốt đối với răng, ngay cả quy luật này mà mẹ cũng không biết sao? Thiết thời mẹ còn là bác sĩ."

Tô Khả có loại kích động muốn lật bàn! QAQ Nói xem cô làm mẹ dễ dàng sao! Lấy lòng con trai cũng khó khăn như vậy. (QAQ là một biểu tượng cảm xúc ở TQ, giống như xụ mặt xuống chảy nước mắt ra, đại loại vậy)

Lúc tỉnh tiền, nhân viên thu ngân cười híp mắt nhìn Tiểu Bao Tử, sau đó lấy một cái nhỏ túi ra, bên trong nhét không ít sản phẩm dùng thử đưa cho Tô Khả, "Đây là tặng cho Tô Tô đấy."

Tô Khả cười nhận lấy, lại đưa cho Tiểu Bao Tử, "Cám ơn đi đi."

Tiểu Bao Tử lên tiếng đáp lại, "Cám ơn đi."

"Ai nha, tiểu thiếu niên quá đẹp, thật quá đẹp." Hai mắt nhân viên thu ngân sáng ngời.

Trên đường đi về nhà, một tay Tô Khả dắt Tiểu Bao Tử, một mình cười hi hi nói, "Dẫn con đi siêu thị đúng là tốt."

Tiểu Bao Tử phụng phịu, "Mẹ luôn bán đứng nhan sắc của con, cô gái à, như vậy là không tốt."

Tô Khả: "."

Hai mẹ con cười cười nói nói, rất nhanh thì tới nhà. Tiểu Bao Tử vô cùng tự giác tự đi rửa mặt, Tô Khả xả nước tắm cho bé bên cạnh.

Rất nhanh, Tiểu Bao Tử biến thành chim bìm bịp lột sạch, bị Tô Khả ôm vào bồn tắm, lúc này Tiểu Bao Tử mới ngẩng đầu lên chậm rãi hỏi Tô Khả, "Cô gái à, lúc mẹ về đó, sao mặc áo khoác bác sĩ về luôn vậy?"

Tô Khả không biết nói gì, "Ông con à, sao hỏi nhiều làm gì."

"Hơn nữa ngay cả túi xách của mẹ mà mẹ cũng không có cầm về nhà. Cái này không giống tác phong của mẹ." Lúc này ánh mắt đen láy của Tiểu Bao Tử giống như năm mươi ngàn bóng đèn trần, nhìn chăm vào Tô Khả.

Sau đó Tô Khả véo hai cái trên mặt Tiểu Bao Tử, "Nhị Tô, khuôn mặt nhỏ nhắn của con lại mềm không ít đấy, xem ra loại phấn kia không tẻ, mẹ hối hận vì chỉ mua cho con một ít."

Mặt Tiểu Bao Tử đen, "— — Cô gái à, mẹ lấy cớ quá áp chế rồi đấy."

"Ai nha, thật sao?"

"."

*

Lúc tối, điện thoại của Tô Khả lại reo lên, gọi điện thoại tới là đồng nghiệp của Tô Khả, "Tô Khả, hôm nay sao cô không giao hồ sơ bệnh lý cho chủ nhiệm Lý."

"Tôi quên rồi."

"Cô có biết hay không, hành vi của cô rất không tốt. Người của cả khoa chúng ta cũng bới vì sai lầm lần này của cô mà sẽ bị mất tiền thưởng."

Tô Khả đối mặt với sự làm nhảm của người phụ nữ thời mẫn kinh này thì trong nháy mắt im lặng, lên tiếng an ủi mấy câu rồi cúp điện thoại. Chỉ thấy ánh mắt của Tiểu Bao Tử giống như ngọn lửa sáng người có hồn nhìn cô.

Tô Khả xụ mặt, "Sao thế?"

Ngón tay trắng nõn nà của Tiểu Bao Tử kéo chặt chặn bông, miệng nhỏ mềm mại màu đỏ tươi phun ra một câu khiến Tô Khả nôn ra máu: "Chắc chắn có chuyện bất thường."

Tô Khả: "."

Hồi lâu, Tô Khả nói: "Nhị Tô, mấy ngày nữa chúng ta đi Mỹ, con thấy sao?"

"Tại sao đi?"

Tô Khả cẩn thận sờ sờ lên tim của con, "Muốn xem kỹ bệnh cho bảo bối Nhị Tô của mẹ. Như vậy mẹ mà có thể dẫn con ngồi tàu lượn trên không, ngồi đu quay, đi nhà ma, chúng ta cũng có thể chạy bộ."

Tiểu Bao Tử ôm eo Tô Khả, "Nhưng cô gái à, không phải là mẹ nói muốn chờ con bảy tuổi sao?"

"Con chỉ cần nghe lời mẹ là được rồi."

"."

*

Tô Khả đưa Tiểu Bao Tử lên xe của vườn trẻ, sau đó liền vội vàng đến bệnh viện, lần này cô không có trễ. Tô Khả không đến phòng làm việc của cô, dù sao cô không biết là Tô Cẩm Niên có thể ở bên kia ‘ôm cây đợi thỏ’ hay không.

Suy nghĩ một chút, khả năng này vẫn rất lớn, dù sao cô hiểu rất rõ tính tình Tô Cẩm Niên rồi. Ngày hôm qua nhìn bộ dáng của anh thì nhất định sẽ tới đây ‘ôm cây đợi thỏ’, mà cô, trước mắt còn không dứt được cái hổ trong lòng nên chỉ có thể trốn tránh anh.

Trước mắt nhất định là cô không tới bệnh viện này được rồi, cho nên cô muốn tranh thủ thời gian xin phép nghỉ ở chỗ này.

Trước hết chính là Tô Khả đi tới phòng làm việc của Lão Viện Trường.

Quả nhiên Lão Viện Trường giống như thường ngày (ngày hôm qua thì ngoại lệ), còn chưa tới phòng làm việc, theo như Tô Khả dự đoán thì cần khoảng mười giờ trưa mới đến, may mà Tô Khả ở bên này chờ ông ta.

Cũng không biết này Lão Viện Trường có phải đã uống nhầm thuốc hay không mà tám giờ mười phút lại đi tới cửa phòng làm việc của ông ta.

Cầm Tô Khả cũng muốn rớt xuống đất, nói xem, ngày hôm qua thì Lão Viện Trường đến lúc tám giờ hơn một chút, hôm nay lại hơn tám giờ một chút, thật sự quá bất thường.

Quan trọng nhất là, hôm nay Lão Viện Trường mặc một cái áo sơ mi màu hồng chấm bi, dưới chân là một cái quần đùi màu xanh da trời có hoa nhỏ dày đặc.

Nhìn trang phục của ông, ánh mắt của Tô Khả cũng rớt xuống đất.

Hiển nhiên tâm tình Lão Viện Trường vô cùng tốt cho nên tuyệt nhiên vừa vào đã không phát hiện Tô Khả ngồi trên chỗ của ông ta.

Chỉ thấy trong miệng Lão Viện Trường ngâm nga “anh an hem em nhìn xem. . .” thoải mái nhàn nhã cầm lấy áo khoác trắng treo áo trên tường sau đó chậm rãi mặc trên người ông ta, thuận tiện xoay xoay cái móng của ông ta mấy cái, vuốt vuốt tóc hoa râm của ông ta, còn kém không có soi gương thôi, nhìn hai bên một chút, có phải lại đẹp trai hay không.

Tô Khả hóa đá tại chỗ, tay run sợ một chút nên đụng một cái ly của ông ta, một tiếng “loảng xoảng keng”, cái ly rơi xuống đất, phát ra tiếng kêu lớn.

Cuối cùng Lão Viện Trường cũng nhìn thấy Tô Khả, ngón tay đầy nếp nhăn chỉ Tô Khả, dùng giọng nói vô cùng không thể tin nói với Tô Khả: “Tô Khả, cô! Cô! Cô!”

Cũng may cái ly kia không có vỡ. Tô Khả khom người xuống nhặt cái ly lên để lại chỗ, cười híp mắt nhìn Lão Viện Trường “Viện trưởng, hôm nay ông lại đẹp trai không ít nha.”

Lão Viện Trường sững sờ gạt đầu một cái, sau đó sờ sờ tóc trắng nói với Tô Khả. “Ha ha, cô cũng cảm thấy như vậy à? Con tôi cũng nói tôi như vậy đó.”

Trong lòng Tô Khả: “ _____ ”

Đĩ nhiên, trên mặt, Tô Khả cười vô cùng rực rỡ, nói thế nào thì cô cũng đang cầu Lão Viện Trưởng cực phẩm keo kiệt muốn chết này.

“Đúng vậy, viện trưởng, gần đây nhìn mặt ông hồng hào, đáng vẻ như hoa đào muốn mở đấy.”

Lão Viện Trưởng vừa nghe, “ha ha ha _____” mà cười ra tiếng, miệng lộ ra hàm răng thiếu ba cái, sau đó ông lập tức lấy tay che miệng, cười nửa ngày mới dừng lại, ra vẻ nghiêm túc nhưng giọng nói lại đầy vui sướng nói với Tô Khả: “Tô Khả, sao cô có thể cười viện trưởng của cô đây? Ha ha~” nói xong thì cười nhỏ mấy cái, có lẽ ông ta không nín nổi, sau đó tiếp tục nói. “Thật sự là không ra gì mà. A ha ha”

Tô Khả nghe Lao nhần nheo rống lên như bò mà chợt cảm thấy cúc hoa căng thẳng, thăm mắng mình là người đàn độn, lại chụp mông ngựa của ông ta.

Cuối cùng Lão Viện Trưởng dừng cười lại, vẻ mặt vui sướng, sau đó muốn chất vấn xem tại sao Tô Khả ở phòng làm việc của ông ta, vấn đề này quên đến sau đầu rồi.

Lão Viện Trưởng đi tới chỗ ngồi của ông ta, Tô Khả cũng đứng lên trả lại vị trí cô chiếm cho Lão Viện Trưởng.

Lão Viện Trưởng đặt mông ngồi xuống, miệng còn ngân nga anh anh em em nhìn xem. . .”, sửa sang lại ống đưng bút một chút, xử lý giấy tờ trên bàn một chút.

Đầu Tô Khả đầy vạch đen, chợt cảm thấy từng đợt sấm sét đánh thẳng vào đầu cô _____

“Aiya, Tô Khả , sao cô còn không đi ra ngoài?”

Tô Khả “ _____ ”

“ Cô tìm tôi có chuyện gì không ? ”

Ông ta nhìn ra à, Tô Khả muốn gào lên một tiếng với ông ta.

“ Viện Trưởng, lần này tôi tới là xin ông giúp tôi một việc lớn. ”

Vừa nghe, muốn giúp đỡ, mặt của Lão Viện Trưởng liền cứng ngắt, sắc mặt vô cùng khó coi, giọng điệu cũng không tốt. “ Tôi là một ông già, có thể có hơi sức đâu mà giúp cô. ”

Trong lòng Tô Khả mắng một cái : lão già quyền lực cực phẩm mà !

“ Ai ui, viện trưởng đẹp trai, tôi tới đây là vì muốn xin nghỉ. ” Tô Khả cười hi hi nói.

Lão Viện Trưởng khẽ nhúu mày. “ Lại xin nghỉ ? ”

Tô Khả nói : “ Aiya, viện trưởng à, tôi xin nghỉ lúc nào chứ. ”

Viện Trưởng có một bản lĩnh chính là lựa chọn “ mắt nghe ”, cái gì gọi là lựa chọn mắt nghe ? Đó chính là đối với lời ông muốn nghe thì ông sẽ nghe rõ ràng, một chữ một từ cũng không roi xuống đất mà ghi tạc trong đầu, đối với lời ông không muốn nghe thì có thao thao bất tuyệt nói hai trăm lần, ông cũng sẽ nói với người đó. “ Hà ? Hà ? Cô lặp lại lần nữa ? »

Cho nên giờ phút này, ông ta lựa chọn mắt nghe, nói với Tô Khả : “Nhân viên của bệnh viện chúng ta không đủ, tại sao có thể tùy tiện xin nghỉ vậy ? Ba lap ba lap... »

Tô Khả thật sự muốn nói. “Con mẹ ông ! », nhưng vì sau này cô và thân thể bảo bối bình an nên nói lần nữa. “Viện trưởng, con tôi bị bệnh tim bẩm sinh, tôi dẫn bé đi khám bệnh. »

“Khám bệnh ? Tôi bệnh viện chúng ta không phải tốt sao, cô cũng không cần xin nghỉ. Thế nào, chẳng lẽ cô không định để cho con trai cô tới bệnh viện chúng ta khám bệnh ? Ôi trời ơi, cô là bác sĩ của bệnh viện chúng ta, tại sao có thể không tin tưởng kỹ thuật của bác sĩ bệnh viện chúng ta chứ ba lap ba lap.. »

Tô Khả rơi nước mắt đầy mắt, vội nói, “Viện trưởng, tôi đi ra ngoài trước, chuyện xin nghỉ chờ hôm nay tôi làm việc xong sẽ thảo luận với ông. ”Nói xong, cũng không nghe viện trưởng lủi rủi, lập tức chạy ra khỏi phòng làm việc của ông ta.

Lau mồ hôi, Tô Khả vỗ vỗ trái tim nhỏ, không nhịn được nên nói là thằng cha viện trưởng này thật sự là quá lừa bịp rồi.

Trở về phòng làm việc của mình, Tô Khả mở cửa phòng làm việc ra thì chỉ thấy hai đồng nghiệp đã ngồi tại chỗ, một người chính là người phụ nữ thời kỳ mãn kinh ngày hôm qua gọi điện cho cô – Phương Ngọc Hoa, còn một người chính là đàn ông độc thân ba mươi mấy tuổi – Lưu La.

Phương Ngọc Hoa thấy cuối cùng Tô Khả cũng đến thì không nhịn được lảm bảm hai tiếng rồi lại nhìn gì đó trước mặt bà ấy. Mà con Lưu La thì gật đầu với Tô Khả một cái, lại cúi đầu xử lý tài liệu của anh ấy.

Tô Khả đi trở về bàn làm việc của cô, ngày hôm qua đồ đạc cô bỏ quên ở phòng làm việc còn chính tề ở đây, sau đó Tô Khả thu xếp lại, ví tiền và chìa khóa vẫn còn.

Phương Ngọc Hoa đứng lên, giao một xấp giấy tờ cho Tô Khả. “Đưa đồ qua cho chủ nhiệm Lý nhanh một chút. ”

Tô Khả cũng không nói nhiều, dù sao đây là công việc của cô, vì vậy, Tô Khả cầm đồ thì đi tới phòng làm việc của chủ nhiệm Lý.

Chủ nhiệm Lý là người đàn ông trung niên hơi đầu, có vẻ nịnh hót mọi người, nhưng ông ấy đối với Tô Khả lại không tệ, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì Thẩm Đường, bởi vì di họ của Thẩm Đường là vợ của ông ấy.

Tô Khả để đồ xuống, chủ nhiệm Lý cũng chỉ nói lần sau chú ý, về phương diện hủy bỏ tiền thưởng là bởi vì liên quan đến Lão Viện Trưởng cho nên không có cách nào thay đổi, sau đó mới để Tô Khả rời đi.

Tô Khả ra khỏi phòng làm việc của chủ nhiệm Lý đi tới phòng làm việc của cô, đột nhiên mí mắt giật lên.

Ngẩng đầu lên thì mới phát hiện, bên ngoài phòng làm việc của cô có một người đàn ông mặc quân trang đang dựa vào tường, thân thể hơi nghiêng, dưới sự chiếu rọi của ánh mặt trời nên có một vầng sáng ấm áp.

Giống như là có cảm ứng, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt thẳng tắp dồn ép cô.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Không có người nào không thể rời bỏ người nào

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của anh lóe lên một tia sáng. Thẳng tắp nhìn Tô Khả, giống như muốn bước vào linh hồn của cô.

Còn Tô Khả sợ muốn tè ra, không chút suy nghĩ, xoay người co cẳng muốn chạy. Mới chạy vài bước thì nhìn thấy bức tường xanh biếc chắn trước mặt. Đường cùng có phải hay không!

Tô Khả có loại kích động ngã xuống đất già chết, trời muốn tiêu diệt cô mà. Cô thật cẩn thận, thật cẩn thận trốn anh, hơn nữa, khoảng thời gian này, anh là bộ đội đặc chủng thì không phải nên ở doanh trại sao! Vì sao vẫn chạy tới đây! Lật bàn!

Dĩ nhiên, không đợi đến khi Tô Khả chạy đến "đường cùng" thì cổ áo của cô đã bị người phía sau xách lấy.

"Còn muốn chạy?" Ba chữ đơn giản, giọng lên cao, bộ dáng có một chút đùa giỡn lại làm trong lòng Tô Khả run sợ.

Tô Khả quay đầu, nhìn về mặt có chút lạnh nhạt của Tô Cẩm Niên, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nên nói với anh, "Hắc, Cẩm Niên, đã lâu không gặp."

"Đã lâu là bao lâu?" Giọng nói Tô Cẩm Niên vẫn thú vị đùa giỡn, "Hừm?"

Mặt của anh từ từ tới gần mặt của Tô Khả, chớp mũi chạm chớp mũi, hơi thở giao nhau, các kiểu mập mờ. Còn ngón trỏ của anh lại vuốt ve môi của Tô Khả hết lần này đến lần khác, cho đến khi môi Tô Khả có màu đỏ tươi, hấp dẫn giống như thạch trái cây.

Tô Khả không biết làm gì nữa, cô và anh, sao bây giờ lại biến thành cái bộ dáng này?

Tô Cẩm Niên tiếp tục hỏi Tô Khả, âm thanh rất trầm, giống như hút toàn bộ cái vắng vẻ bốn phía qua đây. Anh nói, "Khả Khả, em nói với anh đi, đã lâu, là bao lâu?"

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hành lang yên tĩnh đến mức có thể nghe âm thầm cây kim thêu rơi xuống. Tô Khả nhìn đôi mắt sâu tối của Tô Cẩm Niên, rất lâu không nói, bầu không khí bốn phía giống như ngưng trệ.

"Năm năm."

Giọng nói của Tô Khả mang theo một tia buồn bã, vốn là về mặt còn cười thì lần này đã trở nên cô đơn, trong nháy mắt giữa hai đầu mày ngưng lại về đau thương, nhìn đôi mắt Tô Cẩm Niên cũng có một chút đau lòng.

"Em cũng biết là năm năm!" Tô Cẩm Niên hỏi, nét mặt đau đớn, "Âm thầm biến mất năm năm! Tô Khả, Tô Khả! Em có biết năm năm dài bao nhiêu không? Năm năm, có hơn một ngàn tám trăm ngày, mỗi một phút, mỗi một giây, anh đều nhớ em, nhưng em trốn tránh anh, em trốn tránh anh. . . ."

Giọng nói của Tô Cẩm Niên từ từ hạ xuống, trong mắt không tan được đau buồn, "Em tránh anh còn chưa tính, thậm chí còn gửi giấy thỏa thuận li hôn cho anh, Tô Khả, em có biết anh rất khó chịu."

Anh chỉ chỉ trái tim của anh, "Khả Khả, em nói cho anh biết, rốt cuộc chỗ nào anh không tốt, nói cho anh biết, có được không."

Tô Khả bị Tô Cẩm Niên làm nghẹn đến nửa chữ cũng nói không ra, mắt to long lanh chỉ thấy Tô Cẩm Niên, đặt tay anh lên ngực của cô, "Cẩm Niên, em không qua được. Em không qua được, thật sự. Đừng ép em."

Tô Cẩm Niên trầm mặc, nhiệt độ lòng bàn tay của cô còn truyền đến trái tim đang đập.

"Cẩm Niên, mỗi lần nghĩ đến anh thì tôi không tự chủ mà nghĩ đến mẹ." Nước mắt Tô Khả lại chảy xuống, giọng nói run rẩy, lời nói có chút không mạch lạc, "Cẩm Niên, thật sự là tôi không đi qua cái hồ trong lòng. Em nghĩ tất cả đều là vì tôi, bởi vì em là một người cố chấp mà hại mẹ của em mất đi sinh mạng."

"Khả Khả, rốt cuộc em đang suy nghĩ gì!" Tô Cẩm Niên lau nước mắt Tô Khả.

"Anh không hiểu, Cẩm Niên! Mỗi lần em vừa nghĩ tới mẹ là vì em mà chết thì trong lòng em liền đau. Nếu như không phải là vì cứu em, nếu như không phải là lúc em ở cục cảnh sát lại gọi điện thoại kêu mẹ đến. Mẹ sẽ không chết."

"Khả Khả."

"Anh nhất định không biết, câu nói sau cùng mẹ nói với em, đến bây giờ em cũng không dám nói với bố, mẹ nói với bố, ‘ thật xin lỗi, mẹ. ’ cứ bốn chữ như vậy, mà em biết, nhất định mẹ muốn nói với bố là ‘ em yêu anh’. Cũng bởi vì em."

Tô Cẩm Niên ôm chặt cơ thể Tô Khả. Tô Khả nói tiếp, "Nếu như không phải bởi vì em quá liều mạng đuổi theo anh, nếu như không phải bởi vì em cố chấp không buông. Nếu như anh không yêu em, nếu như em không là người gây sự với Trịnh Duyệt. Hay hoặc là, ban đầu em nghe anh khuyên, phá con đi, hay hoặc là ban đầu em không cố không hiểu ý mẹ anh. Hay hoặc là."

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi!" Tô Cẩm Niên chưa bao giờ biết thì ra là trong lòng của cô có nhiều lo âu như vậy. Thì ra đây mới là nguyên nhân mà ngày đó cô nói với anh là "Cẩm Niên, em yêu không dậy nổi nữa".

Anh lặp đi lặp lại nhấn mạnh ba chữ này, nhưng mà những từ này yếu ớt bất lực biết bao.

Tô Khả cười cười, sắc mặt tái nhợt, đôi tay cũng kiên định đẩy Tô Cẩm Niên ra, "Cho nên, chúng ta như vậy, rất tốt, thật sự."

Tô Cẩm Niên không lên tiếng, cứ tham lam nhìn Tô Khả như vậy.

Tô Khả dùng tay nắm mạch tuệ trên vai anh, "Anh xem, chúng ta tách ra rồi, sự nghiệp của anh cũng thành công, em cũng được an tâm." (mạch tuệ chắc chỉ một cọng lúa trên quần hãm của anh)

Tô Cẩm Niên cúi người hôn cái miệng nhỏ nhắn đang nói liên tục của Tô Khả, trấn trở, sức lực vượt vẻ rất lớn, dường như muốn đem nhớ nhung năm năm và tất cả đau khổ trút xuống nụ hôn này.

Ánh nắng ngoài cửa sổ càng lúc càng sáng chiếu ngưỡng tia nắng vàng rực lên hành lang.

Rất lâu, rồi môi.

Bờ môi là vài tia ái muội màu bạc, dưới ánh mặt trời màu vàng lóe sáng rồi tắt đi.

Ánh mắt anh thâm tình.

Nước mắt trên mặt của cô không ngừng rơi.

Anh đưa tay, nhiều lần muốn lau khô nước mắt của cô.

Cô không nói, nước mắt cũng không ngừng trượt xuống. . .

Anh lau đi, cô chảy xuống.

Hồi lâu, cô nói, "Tô Cẩm Niên, đủ rồi! Thật đấy!"

Anh không nói, vẫn cố chấp lau nước mắt thay cô.

Cô gạt tay anh ra, "Anh xem, anh không ở đây năm năm, mặc dù em sẽ đau khổ, em sẽ khó chịu, em sẽ bị thương, em sẽ nhớ nhung, nhưng mà em sẽ không khóc. Nhưng anh vừa tới thì em liền đau, em đau đến chỉ có thể chảy nước mắt để phát tiết, giống người nhu nhược. Mà em không muốn làm người nhu nhược, cho nên Cẩm Niên, anh giúp em hoàn thành có được hay không?"

Anh mỉm môi, không trả lời, ánh mắt cũng si ngốc nhìn cô.

Cô bị ánh mắt sáng quắc của anh ép lui ba bước, "Tô Cẩm Niên, em đã nói rất rõ ràng. Em và anh, nhất định không thể ở cùng nhau. Nói chưa xót một

chút thì cũng chỉ có thể trách giữa chúng ta là có duyên không phận, cả hai có tình nhưng cả quay về nước, quên đi chuyện trên bờ thì không hẳn là không thể.”

“Khả Khả...” Rốt cuộc anh cũng lên tiếng, ánh mắt quá chăm chú nhìn cô, “Khả Khả, anh sẽ không đồng ý.”

“Anh!” Tô Khả lau khô nước mắt, nhìn chằm chằm Tô Cẩm Niên, “Anh muốn như thế nào đây! Có phải muốn mạng sống của bố em cũng phải đền luôn thì anh mới can tâm hay không!”

Về mặt Tô Cẩm Niên xám xịt, ánh mắt kiên định “Khả Khả, tin tưởng anh, anh sẽ không. Nhất định sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa!”

“Thật xin lỗi, em không đánh cuộc nổi.”

Tô Cẩm Niên tiến lên một bước, vươn tay ra muốn ôm chặt cô trong ngực thì lại bị cô khó khăn tránh ra, đôi mắt anh ảm đạm, đau đớn trong lòng căng ra từng mảng lớn, “Trịnh Duyệt, đã đền tội rồi.”

Tô Khả mím môi không nói.

Tô Cẩm Niên tiếp tục nói, “Ngày em rời đi thì Trịnh Duyệt đền tội rồi. Khả Khả.”

Trong lòng Tô Khả rõ ràng chuyện này, bởi vì một lần gọi điện cho bố của cô thì bố cô đã nói với cô rồi, Cẩm Niên làm sao để bắt Trịnh Duyệt phải đền tội.

Bố cô nói, khi đó hai người Cẩm Niên và Lạc Phong, vì lấy được bằng chứng phạm tội của Trịnh Duyệt nên đã làm rất nhiều chuyện, vì thế, thậm chí Cẩm Niên còn sử dụng quân pháp.

Ngày Tô Khả rời đi thì Tô Cẩm Niên liền đưa bằng chứng phạm tội mà anh tìm được tới tòa án quân sự.

Chứng cứ phạm tội chính là một đoạn ghi âm, bên trong là Trịnh Duyệt và Vương Phẩm nói một câu: “Anh nói xem cái tên XXX (tài xế gây chuyện) sao lại ngu ngốc đập mạnh cần ga đập chết người vậy hả?”

Chỉ câu này thì đủ để định Trịnh Duyệt tội tử hình.

Nhưng mà lấy được những lời này cũng là trăm cay nghìn đắng rồi.

Ban đầu, Thẩm Đường điều tra được chuyện này Vương Phẩm thoát không khỏi liên quan, mà mọi người đều biết Vương Phẩm ái mộ Trịnh Duyệt. Cho nên mọi người tìm hiểu nguồn gốc, chia làm hai ngã hành động, bên này Tô Cẩm Niên “ôm cây đợi thỏ” để lấy được chứng cứ phạm tội, vì thế sử dụng vũ khí bí mật tối cao của quân đội – có chức năng ghi âm kiểm máy nghe lén.

Còn Doãn Lạc Phong cử người thăm vấn người nhà của XXX, từng bước uy hiếp.

Có lẽ Trịnh Duyệt vẫn bị cái chết của mẹ Tô Khả làm cho phiền lòng, lại hết sức cảm thấy chuyện này cùng Vương Phẩm: “Anh nói xem cái tên XXX (tài xế gây chuyện) sao lại ngu ngốc đập mạnh cần ga đập chết người vậy hả?”

Cứ một câu nói như vậy mà Tô Cẩm Niên cảm thấy trên đó cũng đáng giá cho dù sắp đối mặt với xử phạt nghiêm khắc của quân đội nhưng anh cũng không hối hận. Mà công tác tư tưởng của Doãn Lạc Phong bên kia cũng không kém, dù sao nhân dân, chỗ nào có kinh doanh mà bị “gian thương” Doãn Lạc Phong một dọa một hù thì rất nhanh nhận tội.

Trịnh Duyệt bị mang đến tòa án quân sự, khi chứng cứ đưa ra thì cô có là bông hoa của quân đội thì cũng không thể không nhận tội, còn đối mặt với trừng phạt còn nghiêm trọng hơn. Không chỉ bí đá ra khỏi quân tịch, trước đảng viên, còn bị đưa vào phòng giam thực tuyên án tù có thời hạn tám năm. Cho dù như thế thì tuổi thanh xuân của cô ta cũng chon theo ở bên trong, nhà họ Trịnh cũng vì vậy mà hổ thẹn. Ông cụ Trịnh giận đến nhồi máu cơ tim, cũng may là cấp cứu kịp thời, nhưng vì vậy bị bán thân bất toại.

Mà Vương Phẩm là đồng bọn nên cũng bị phán quyết ba năm tù giam có thời hạn, đây là hậu quả cho hành động của nhà họ Vương.

Trùng trị Trịnh Duyệt, hiển nhiên còn có một người khác là Hoàng Nghê Thường.

Cũng may cô ta không có nguy hại đến tính mạng gì, dĩ nhiên, đây là trên mặt nổi, Hoàng Nghê Thường ngầm tính quá mức kín đáo nên đúng là Cẩm Niên bọn anh không có tra được gì.

Nhưng chính là cô ta làm những chuyện ngu xuẩn trên mặt nổi kia cũng làm cho Cẩm Niên và Doãn Lạc Phong tức không thôi, bởi vì nếu không phải cô ta thì Tô Khả không thể nào biết tin mẹ của cô sớm như vậy, tự không có khả năng đau lòng muốn chết như thế.

Cho nên bản lĩnh “trả miếng” của bọn anh vừa xuất ra thì cô ta đã “mai danh ẩn tích.” (không xuất hiện nữa).

Một người phụ nữ, nhất là một người phụ nữ đang làm mình mình thì sợ nhất chính là xuất hiện tin tình cảm, hơn nữa tin tức này còn là tiêu cực.

Cho nên Doãn Lạc Phong liền vận dụng giao thiệp trong tay anh, dùng số tiền lớn mua lại số hình chụp bí mật của cô ta ở nước Mỹ, dĩ nhiên trong này còn có một số video XO của cô ta và bạn trai cô ta. Tại ngày Tô Khả rời đi thì Doãn Lạc Phong phát các loại hình video ở các trang mạng lớn và trên

diễn đàn, trong nháy mắt, lượng xem vào đã quá một trăm triệu, từ đó danh tiếng Hoàng Nghê Thường rơi xuống như đậu phụ phơi khô.

Fan của cô ta tức giận không thôi, bởi vì thật sự không có nghĩ đến nữ minh tinh họ thích lại là người như vậy, quá ghê tởm, dĩ nhiên cũng có nói đây là cuộc sống riêng tư của người ta, họ chỉ cần chú ý thực lực của cô ta.. đủ loại bình luận. Nhưng rất nhanh liền bị Doãn Lạc Phong mời thủy quân làm chìm.

Mà vì vậy nên sự nghiệp của Hoàng Nghê Thường chưa gượng dậy nổi.

Mà Tô Cẩm Niên còn tìm kiếm rõ ràng những hoạt động ngầm của bố ta những năm gần đây, với phương thức bí mật đã giao cho trung tâm kiểm tra kỉ luật, vốn còn có thể thăng chức thành chủ tịch Hoàng thì nháy mắt bị quy tắc kếp, trước khi chết cũng không hiểu rõ cuối cùng là xảy ra chuyện gì.

Mà cũng thân cận nhà họ Hoàng là nhà họ Tô Khả, cũng chính là nhà của Tô Cẩm Niên thì cũng không trốn thoát vận mệnh bị kiểm tra. Cũng may bố mẹ Tô Cẩm Niên không có làm chuyện gì quá giới hạn mà vi phạm pháp luật nên rất nhanh đã thả trở lại. (Tiêu Tam và “mặt trắng nhỏ” không có bị tra được, coi như tra được, cũng không tính là vi phạm quá nặng, dù sao công và tư vẫn phải là phân rõ ràng.)

Nhanh như vậy được thả ra thì nguyên nhân lớn nhất vẫn là vì quan hệ chính trị rắc rối khó gỡ bên trong.

Tô Sĩ Minh gọi điện cho Tô Cẩm Niên, chỉ nói ba chữ: “Được, được, được!”

Tất nhiên, Tô Cẩm Niên hiểu ý bố anh, bởi vì tất cả đều là anh làm con mà tố cáo.

Anh cũng khó chịu, cũng đành chịu, nhưng là đổi lại là không thẹn với lương tâm!

Còn Tần Phi lại không nói một lời, lần này cũng không tranh cãi với Tô Cẩm Niên, chủ là phải tận tay lên trên nộp đơn xin giải ngũ, thông thường nhân viên làm đến nước muốn giải ngũ thì căn bản là không mấy người nhưng Tần Phi lui, cuối cùng gửi một tin nhắn: “Cẩm Niên, mẹ không dón ép con nữa.”

Ý hòa thuận rất rõ ràng nhưng Tô Cẩm Niên lại từ chối.

Bởi vì từ lúc bà bắt đầu xuống tay với Tô Khả, bắt đầu xuống tay với đứa bé trong bụng Tô Khả, từ lúc bà bắt đầu xuống tay tính toán với chính anh thì trong lòng của anh không có ý định tha thứ cho bà. Hơn nữa từ giây phút anh ra khỏi nhà họ Tô Khả, anh cũng không còn định trở lại cái nhà kia nữa, cho nên anh từ chối.

Dù sao vẫn là những việc nhỏ không đáng kể, bố của Tô Khả nói với cô cực rõ ràng, Tô Khả cũng rõ ràng, hơn nữa là trong lòng chưa xót. Bởi vì một người là cô mà làm liên lụy tới nhiều người như vậy.

Nếu như cô không dây dưa với Cẩm Niên, Trịnh Duyệt cũng sẽ không hối hận cô, cũng sẽ không cố ý đạo diễn một vụ tai nạn xe cộ, hại chết mẹ của cô.

Nếu như cô không dây dưa Cẩm Niên, Hoàng Nghê Thường cũng sẽ không “điều võ gương oai” đối với cô, rơi vào mất hết danh dự, bởi vì cô ta vốn là thần tượng của cô, có lẽ cô còn có thể tiếp tục nghe cô ta hát lên nhạc...

Nếu như cô không dây dưa Cẩm Niên, quan hệ của Tần Phi và Cẩm Niên cũng sẽ không cứng đờ lại cứng ngắt, rơi vào “mẹ con trở mặt thành thù”, thậm chí địa vị xuống dốc không phanh.

Bây giờ ba người phụ nữ rơi vào nông nỗi đó, công không thông cảm một chút nào. Bởi vì cô hận bọn họ. Nhưng cô hận ba người phụ nữ kia thì đồng thời cũng hận mình.

Bởi vì tham muốn của cô mới khiến cho chuyện rơi vào tình cảnh như thế đây là suy nghĩ vô cùng mâu thuẫn, suy cho cùng vẫn là bởi vì nỗi đau đớn nhất là trong lòng cô ____ mẹ của cô mất, cô đã không thể nghe được một tiếng. “Khả Khả, đồ ngốc...”

Đây là ma thuật sợ hãi, cô nhảy không ra chỉ có thể “chùn chân bó gối”, không rời khỏi phạm vi của mình.

Lúc này, Tô Cẩm Niên đang nói với cô, cô giờ tay đóng chặt những mong chờ của anh.

“Cẩm Niên, mặc kệ như thế nào giữa chúng ta đã qua, chỉ có thể đã qua.”

Theo gió, theo nước chảy, theo mây, theo sương mù.

Thế giới rộng lớn, bầu trời thay đổi trong cái chớp mắt nhưng thủy chung không trở về như ngày trước được, cho nên Cẩm Niên, chúng ta, cứ như vậy thôi...

Tô Cẩm Niên nhìn Tô Khả, lấy tay của cô xuống, nắm trong lòng bàn tay.

“Khả Khả, em cũng nói, đã qua, chỉ có thể đã qua.”

Tô Cẩm Niên nói khiến Tô Khả sững sờ, chớp mắt. Tô Khả hiểu được, cười khổ một tiếng, “Cẩm Niên, em nói rồi, đừng ép em”

Tô Cẩm Niên nói: “Khả Khả, anh không ép em. Thật đấy, anh chỉ cầu xin em để anh canh giữ ở bên cạnh em, anh chỉ cầu xin em đừng lại chơi trò biến

mắt với anh...”

“Em làm không được.” Tô Khả chớp mắt, hốc mắt có chút dấu vết ẩm ướt, vốn là nước mắt đã dừng thì lại có khuynh hướng chảy xuống, cô chỉ có thể ngẩng đầu nhìn trần nhà phía trên và ánh đèn mờ nhạt _____”

“Khả Khả...”

Tô Khả kéo khóe miệng lên, “Thật đấy.”

Bây giờ cô thật giống như “thần đang bị vây trong thành”, cô không được ra mà người khác cũng vào không được. Cô không muốn đi ra ngoài mà người khác cũng đừng hòng đi vào trong...

Cô đang khó chịu vì mẹ của qua đời, vì bố cô mất đi mẹ mà đau lòng, mà áy náy. Cô dùng hạnh phúc mất đi của cô để trừng phạt cô, có lẽ, đây là đã cho mọi việc lời giải thích tốt nhất.

Cho nên cô không muốn Tô Cẩm Niên tới phá hỏng nội tâm an bình của cô, cho dù cái an bình này là cô trốn tránh mà có được thì cô cũng không cho phép Tô Cẩm Niên phá hỏng.

Ngày lẳng lẳng trôi đi trước mặt ha người, chia anh và cô thành hai khu vực, anh sáng, cô tối, phân biệt rõ ràng.

Tô Khả hít hít mũi, nghiêng đầu, “Em còn muốn làm việc, không tiếp được rồi.”

Nói xong thì xoay người, ép buộc mình không nhìn lại Tô Cẩm Niên một cái nào, lướt qua anh _____

Anh kéo tay của cô, không để cho cô bước thêm một bước nào.

Anh nói, “Khả Khả, em vẫn là người phụ nữ dung cảm.”

Cô trầm mặc. “Dùng sĩ có dung cảm thì cũng sẽ bởi vì vết thương chồng chất mà nhát gan không bước về trước nữa.”

Anh nói, “Khả Khả, anh không thể không có em.”

Cô xoay người, đột nhiên cười tươi như hoa.

Cô nói, “Cẩm Niên, em cũng đã từng cho rằng em không thể không có anh, nhưng sự thật đã chứng minh là mười tám năm trước đây không có anh thì cuộc sống vẫn thật tốt, năm năm sau này không có anh, cuộc sống vẫn thật tốt đấy.”

“.....”

“Cho nên, cho tới bây giờ trên thế giới này cũng không có người nào không thể rời bỏ người nào.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Đi khách sạn

Tô Khả nói hết lời thì cười nhạt, xoay người, cũng không quay đầu lại, bởi vì cô sợ nhìn thấy anh bày ra vẻ mặt cô đơn thì kiên trì năm năm qua của cô sẽ uổng phí.

Chỉ là vẫn chưa đi vào phòng của cô thì cơ thể của cô đã bị ôm lên giữa không trung.

"A ——" Cô sợ đến thét ra tiếng chói tai, định thần nhìn lại thì mới phát hiện cô bị hai tay của Tô Cẩm Niên ôm ngang thắt lưng, vừa chuyển một cái thì cả người cô cũng bị Tô Cẩm Niên vác trên vai.

"Mau buông em xuống!" Đầu Tô Khả có chút choáng váng, đầu óc không tỉnh táo rồi.

Chuyện này chủ yếu là bởi vì cô thiếu máu. Bệnh thiếu máu này là vì hồi đó lúc sinh Tiểu Bao Tử mà bị, khi đó, Tiểu Bao Tử là ra đời thiếu tháng, sau khi Tô Khả sinh xong một tháng thì lại chảy rất nhiều máu tươi so với những thai phụ bình thường, khi đó cô vội mà lại không người nào có thể đến giúp cô nên khiến cô bị bệnh thiếu máu này.

Lần này, Tô Cẩm Niên lại ôm cô lên giữa không trung nên làm cho đầu cô bị dùng sức dao động một cái, có thể biết mức độ chóng mặt rồi đấy.

"Mau buông em xuống!" Hai tay Tô Khả đánh đắm bả vai rắn chắc của Tô Cẩm Niên.

Lòng cô dâng lên cảm giác buồn nôn, mau thả cô xuống! (buồn nôn vì chóng mặt ấy)

Mặt Tô Cẩm Niên trầm xuống, không nói một tiếng, vác Tô Khả đi ra ngoài như vậy, mấy bác sĩ bên ngoài thấy thì bị tình thế của Tô Cẩm Niên trận thế dọa đến nửa câu cũng không dám nói ra.

Thân thể Tô Khả không ngừng giãy dụa, hai tay cũng không để không mà ngừng dúi đánh đấm Tô Cẩm Niên. Lực tay của cô không lớn, giống như là con kiến vậy, "cần" từng cái từng cái.

"Thành thật một chút!" Tô Cẩm Niên hung hăng đánh lên mông cô một cái.

Cơ thể Tô Khả giật mình một cái, thẹn quá hóa giận: "Tô Cẩm Niên, từ khi nào thì anh trở thành lưu manh vậy!"

A, nhìn hành vi của anh một chút, còn là Hoa Sen Trắng của cô sao? Ừm>3< Bây giờ đã không phải là Hoa Sen Trắng của cô nữa rồi.

Tô Cẩm Niên nói: "Khả Khả, vì em, cái gì thì anh cũng có thể trở thành."

Mẹ nó! Lời thoại ngứa ngáy như vậy!

Toàn thân Tô Khả ớn lạnh một trận, mặt nổi lên màu đỏ: "Anh mau thả em xuống một chút đi!"

Chẳng lẽ anh không nhìn thấy rất nhiều người lui tới đang dùng ánh mắt vô cùng kỳ quái nhìn bọn họ sao? Mặc dù da mặt của cô vẫn rất dày nhưng cũng không chịu được tia sáng laser cắt tới chỗ anh.

Tô Cẩm Niên lại vỗ vỗ cái mông của cô, "Yên phận chút."

Tô Khả tức giận thì ngược lại càng không an tĩnh rồi.

Tô Cẩm Niên nói: "Khả Khả, nếu như em bằng lòng để cho người ta nhìn cái mông uốn éo của em thì anh không ngại đâu."

Tô Khả: "."

Đợi đến khi Tô Cẩm Niên nhét cô vào một chiếc Land Rover thì đột nhiên Tô Khả lấy lại tinh thần, không phải cô đã nói rõ ràng với anh rồi sao, tại sao bây giờ lại xuất hiện tình hình này.

Nghĩ vậy nên cô muốn đẩy cửa ra, tiếc rằng, anh đã khóa rồi.

Anh nghiêng đầu, nói với cô, "Khả Khả, đừng lãng phí hơi sức."

Tô Khả nhìn về mặt của anh, chợt giật mình, có một chút nhìn không thấu.

Cô ấp úng nói, "Cẩm Niên, có gì chúng ta nói thật tốt nhé."

Tô Cẩm Niên nói: "Có gì nói thật tốt sao? Khả Khả, nên nói thì anh đã nói xong tất cả. Còn lại, anh chỉ có thể tự nỗ lực thân thể thực hiện rồi." Anh nói câu cuối cùng vô cùng mập mờ.

Nhìn ánh mắt anh không giống như đùa giỡn, cúc hoa Tô Khả căng thẳng, mặt đỏ ửng lên như tôm luộc chín: "."

Chiếc xe như một mảnh hổ, gào thét chạy trên đường nhựa. Cảnh vật hai bên như những nét trắng đen, vụt vụt vượt qua.

Trong lòng của Tô Khả vô cùng thấp thòm, hai tay trắng bệch, có thể thấy rõ mạch máu màu xanh.

Tim của cô đập mạnh thùng thùng như đánh trống, "Cẩm Niên. Em nói nhiều như vậy."

"Khả Khả, anh cũng nói rất nhiều." Anh ngắt lời cô, ánh mắt đầy tình cảm nồng nàn, "Khả Khả, năm năm trường phạt, đủ rồi, thật đấy."

"."

"Anh nhớ em, anh nhớ em."

Bên trong xe, rất nhanh lại trầm mặc.

Khách sạn Hán Đình.

Xe ngừng lại, Tô Khả không muốn ra khỏi cửa xe, Tô Cẩm Niên nhếch miệng lên, "Sợ?"

Tô Khả ngậm miệng không

nói, “Anh dẫn em tới đây làm gì?” Hồi xong thì Tô Khả muốn vả mạnh vào miệng của cô, đây là chuỗi khách sạn nổi tiếng nhanh lẹ khắp cả nước, không phải là nơi cung cấp JQ cho nam nữ sao! Dùng đầu ngón chân suy nghĩ một chút thì cũng biết Tô Cẩm Niên muốn làm gì cùng cô, cô lại còn hỏi ra! Thật sự quá mất mặt, cũng không phải là thiếu nữ thanh thuần gì.

“Em nói đi?” Nói xong, Tô Cẩm Niên lại bế ngang Tô Khả, vác trên vai.

“A _____ anh thả em xuống!” Mặt của Tô Khả lại tị máu mà đỏ bừng.

“Thả em xuống sao? Em lại chạy thì làm thế nào?”

“Em không chạy!” Tô Khả nổi giận.

Tô Cẩm Niên cười, “Anh không tin em.”

“.....”

Cô gái đăng ký số (tiếp tân đây) ở đại sảnh nhìn thấy tình hình hai người đến như vậy thì giật mình. Dù sao một người mặc quân trang, một người mặc áo bác sĩ trắng, mà người mặc quân trang lại vác người mặc áo khoác trắng đi vào. Đương nhiên tổ hợp như vậy là vô cùng kỳ dị, các cô ấy không khỏi nhìn nhiều lần.

Dù sao nếu như người đàn ông này là cưỡng ép xâm hại thì cô ta muốn hơi lưu ý một chút. Chỉ là một người lính mà làm chuyện cưỡng ép xâm hại à, dường như khả năng không lớn.

Ừm, người thì không thể nhìn bề ngoài.

Cô gái đã bước lại nhìn Tô Cẩm Niên mấy lần, sau khi phát hiện dáng dấp anh quá đẹp thì trái tim nhỏ đập bịch bịch nên lại ước ao ghen tị với ‘áo khoác trắng’ đang bị anh vác trên vai.

Cùng lúc đó, Tô Khả lại không ngừng mắng Tô Cẩm Niên, xem ra hai người đều nhận thức được nên cô ta cũng không xen vào việc của người khác nữa mà vô cùng nhanh chóng cầm giấy chứng minh thư của họ để đăng ký, sau đó giao thẻ mở cửa phòng cho bọn họ.

“Tô Cẩm Niên, anh khôn kiếp!” Cái miệng nhỏ nhắn của Tô Khả vẫn còn hùng hổ trách mắng, dù sao tình nhân đi qua đi lại nhiều như vậy nên hai người bọn họ đã trở thành tiêu điểm của mọi tầm mắt. Không ít người nhỏ giọng bàn luận, mạch máu của Tô Khả đều muốn nổ tung.

Tô Cẩm Niên không lưu tâm, chỉ vác Tô Khả đi về phòng kia.

Mấy cặp tình nhân trẻ tuổi trong thang máy huyết sáo, ý tứ rõ ràng là: anh em à, anh quá xuất sắc.

Mở cửa phòng, chuyện đầu tiên Tô Cẩm Niên làm chính là ném Tô Khả lên giường.

Tô Khả bò về sau mấy bước, “Anh đừng làm vậy!”

“Làm vậy?” Tô Cẩm Niên vô cùng gọi cảm tự coi áo khoác, “Ồ khách sạn bên ngoài với vợ mình vào một buổi chiều thì gọi là làm vậy à?”

“Ai là vợ của anh? Chúng ta đã ly hôn!”

“Khả Khả, có phải em quên mất hôn nhân của hai chúng ta là gì rồi hay không?” Tô Cẩm Niên cảm quần áo ném đại xuống đất, động tác vô cùng đẹp và tự nhiên.

Tô Khả nhìn vào mắt anh, không nhìn được nuốt nuốt nước miếng, con ngươi vẫn không nhúc nhích. Nhưng đảo một vòng, con ngươi rồi tự vỗ vỗ đầu, “Quân hôn thì thế nào? Chúng ta đã chia tay năm năm rồi! Không có tình cảm! Về mặt pháp luật, nên...”

“Em hiểu pháp luật sao?”

“Em” Một câu Tô Khả cũng nói không nên lời.

Thân trên của Tô Cẩm Niên đã không che đậy gì nữa, lần người tiến lên, Tô Khả lui về sau, cả thân thể rụt lại ở góc tường. Khoé miệng Tô Cẩm Niên khê nâng lên, hai tay nắm chắc chân của Tô Khả, xách cả người cô qua bên này, anh thuận thế đè lên, cả người phủ trên người của cô, nhìn cô từ trên cao xuống.

Trong đồng tử của cô là tình cảm nồng nàn của anh. (đồng tử là nơi phản chiếu hình ảnh)

Cô đầy hoang mang, sau đó giọng nói cũng run rẩy, “Cẩm Niên...”

Một tay Tô Cẩm Niên nâng cằm của cô lên, “Khả Khả, em không phải hiểu pháp luật. Quân hôn, chỉ cần quân nhân hiện thời không muốn, như vậy thì không ly hôn được!”

Tô Khả ngây ngốc nhìn Tô Cẩm Niên.

“Cho nên, vợ à, em còn có lời gì muốn nói?”

Tô Khả chớp mắt mấy cái, “Em..... Em..... Chúng ta ly hôn?”

Cả gương mặt Tô Cẩm Niên đều đen, tức giận nhìn Tô Khả, sau đó một tay kéo áo khoác trắng trên người Tô Khả xuống.

“Xoẹt xoẹt” một tiếng, áo khoác trắng rách mang theo âm thanh Tô Khả nghe âm thanh đó thì trong lòng kinh sợ, không nhìn được hết lớn: “Tô Cẩm Niên, khi nào thì anh đã man như vậy rồi hả?”

Hai tay Tô Cẩm Niên vẫn không ngừng cởi quần áo Tô Khả.

“Đau!” Tô Khả bị anh dùng sức xé đến cổ, quần áo thít chặt vào thịt nên hiển nhiên là cảm thấy đau, cho nên hốc mắt cô cũng nổi lên nước mắt.

Tay Tô Cẩm Niên chậm rãi dừng lại, Tô Khả mượn cơ hội này, giống như là con chuột, ‘xoạt _____’ chui về phía sau, cố gắng trốn thoát từ dưới vai Tô Cẩm Niên, chạy ra cửa _____

Tô Cẩm Niên cười, nhào qua nút chặt quần jean của Tô Khả từ phía sau, sau đó xách cô về vị trí cũ. Tô Khả chỉ có thể giương mắt nhìn Tô Cẩm Niên.

Hai tay Tô Cẩm Niên cởi quần áo của cô.

Tô Khả trầm mặc.

Rất nhanh, quần áo trên người Tô Khả đã bị Tô Cẩm Niên cởi hết, nước da trắng nõn sáng ngời như ngọc lộ dưới ánh sáng, giống như một tượng sứ đẹp nhất, tốt nhất.

Trong nháy mắt, ánh mắt Tô Cẩm Niên trở nên rất tối tăm, một tay áp muội xoa nhẹ trên đó, ngay cả giọng cũng khàn đi vì đau lòng, “Khả Khả.....”

Tô Khả ngẩng đầu nhìn Tô Cẩm Niên, mím môi, hồi lâu, hỏi anh từng chữ từng chữ, “Thật sự muốn như vậy sao?”

Tô Cẩm Niên quay mặt đi, có một chút chật vật, nhưng nghĩ đến Tô Khả mới vừa làm cho lòng anh đau đến không cách nào nói ra hết, anh hạ quyết tâm nhìn Tô Khả, một tay khác nâng cằm Tô Khả lên, “Không như vậy thì có thể làm sao đây?”

Giọng nói mang theo một chút thờ dãi, “Khả Khả, em nói cho anh biết đi.....”

Tô Khả quay đầu đi, không nhìn ánh mắt của anh nữa.

Tô Cẩm Niên lấy tay xoay đầu cô lại để đối mặt với anh, bốn mắt nhìn nhau, thậm chí thâm tình trong đó đủ để người bơi giỏi phải chết đuối.

Không khí giống như ngưng trệ bất động, anh chăm chú nhìn cô, dần dần cúi đầu, chớp mũi chạm chớp mũi, môi hôn lên môi.

Nụ hôn của anh chậm rãi rơi xuống, mang theo một ít không khí mát lạnh của Tuyết Sơn, có hương vị ngọt ngào mê hoặc lòng người.

Khi mặt của anh phóng đại ở trước mắt của cô, đáy mắt không che giấu được đau thương trên mặt anh. Đau thương nồng đậm để tận xương cốt, chậm rãi thấm đầy không khí khiến cả người cô cũng ngây ngốc.....

Trong đầu Tô Khả đã từng tràn đầy khí chất trong sạch sáng sủa, vẻ mặt kiêu ngạo, nội tâm đều nhàn nhạt, dường như không để ý tới ai. Đau giống bây giờ, đau thương từ trong lòng thấm ra ngoài, làm cho lòng của cô cũng vô cùng khó chịu.

Là lỗi của cô sao?

Nhưng mà cô không làm như vậy thì có thể thế nào đây? Bởi vì cô không có biện pháp tự tha thứ cho cô để từ đó về sau cùng anh ‘song túc song phi’, cô chỉ có thể cách xa anh. (song túc song phi: cùng ở cùng bay)

Nhưng bây giờ anh trở nên đau thương như thế....

Cô bị anh lấy, cùng nhau mê mẩn, cả người đều đã ngây ngốc, liên lụy cả sức đẩy ra cũng dần dần tiêu tan.

Miệng của anh liếm hàm răng đóng của cô hết lần này đến lần khác, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô thì mới có thể tiết ra hết đau lòng lần này.

Dần dần, Tô Khả nhắm mắt hôn trả lại.

Lòng của cô đang run rẩy, đã bao lâu không có đụng tới hơi thở quen thuộc này?

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 96: Tình yêu cũng tốt

Ánh đèn trong phòng đầy kiêu diễm, đại khái là cửa sổ không đóng chặt nên gió thổi vào, rèm cửa sổ không ngừng lay động.

Tô Cẩm Niên cúi đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp như hoa của cô. Từng mảng lớn đau thương và dịu dàng cùng tồn tại trong lòng, loại mâu thuẫn đến mức tận cùng tình cảm cùng đan vào nhau, nồng đậm làm anh run sợ.

Đột nhiên trong đầu của anh xuất hiện một quang sáng trắng và đen, tất cả ký ức ngày trước giống như là đoạn phim, hiện lên trên đó vô cùng rõ ràng.

Là cô đuổi theo anh, quần chật lầy, ba mươi sáu kế, dùng bất cứ cách nào.

Là cô đuổi theo anh, mặt dày mày dạn, theo đuổi không buông, biến thành kẹo mè xừng cũng không tiếc.

Nhưng tại sao cô muốn vứt bỏ anh, thậm chí có thể đưa giấy thỏa thuận li hôn, có thể treo hai chữ "ly hôn" trên bờ môi như vậy?

Trái tim của anh đau, sức lực hôn cô lại tăng thêm một phần, rằng anh gặm cắn môi của cô, tiết ra một chút oán hận rồi lại lại nhẹ nhàng liếm láp, mang theo vô số tình cảm nhẹ nhàng. Giữ răng và môi, hết sức triển miên.

Năm năm rồi, ròng rã năm năm rồi.

Anh căm ghét anh yếu kém vượt qua mỗi ngày trong nỗi nhớ nhưng cô.

Tạm thời tê dại vì nỗi đau mất đi cô, anh gửi gắm tình cảm trong công việc, nhiệm vụ đe dọa, một cái lại một cái đều chín phần sống một phần chết. Cuối cùng thì bây giờ tìm được cô, anh cũng đã không thể buông tay.

Nội tâm rối rắm của anh theo nụ hôn sâu mà dần dần tiêu tán.

Anh thở ra hơi thở nóng rực, cô thở ra hơi thở ngứa ngáy trong lòng, phải nói là trong lúc đó hơi thở là chất xúc tác dịu dàng. Cô thuận theo anh, từ từ buông lỏng mình, chờ đợi anh mang sự nhịp nhàng đến cho cô, cùng hợp lại.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng ni non nhàn nhạt và mập mờ.

Khi gió lạnh thổi vào ngực của cô, cô khẽ hồi hồn, nghĩ tới người đàn ông mà cô yêu nhất trên đời phù trên người cô nhưng cũng là người đàn ông không có cách nào gần được.

Tim của cô giống như là bị một cây kim châm chích từ ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, đã trăm ngàn vết thương, chảy máu sinh mủ, nhưng vẫn không có lúc nào dừng lại.

Hàng lông mi thật dài của cô không ngừng rung động, một giọt hai giọt nước mắt trong suốt mắc trên mi của cô.

Anh nhìn cô từ trên xuống, tất nhiên mắt cũng nhìn thấy vài giọt trong suốt này.

Cô đang khổ sở sao?

Anh nhìn như vậy cô, từng mảng đau đớn trong lòng bao phủ lên, giống như là có một hang động tối đen muốn cắn nuốt anh vậy.

Anh đang mò mẫm giữa giàn lầy và thả ra; cô đang chần chừ bên ranh giới yêu và đau, rồi cuối cùng anh và cô đi con đường nào đây?

Đột nhiên, cô mở mắt ra, đôi mắt không kịp cất giấu tình yêu.

Anh và cô bốn mắt nhìn nhau, tim của anh không nhịn được run lên.

Anh nói, "Khả Khả, anh muốn em."

Cô không trả lời, dường như im lặng đồng ý, lại dường như cam chịu số phận?

Anh càng thêm dịu dàng tình tế hôn má khuôn mặt của cô, tóc đen, trán, đôi mắt, chóp mũi, bờ môi, cằm, vành tai. Vừa hôn vừa mổ vô cùng chân thành.

Chẳng biết từ lúc nào thì dưới thân thể của cô đã biến thành cảnh xuân rồi.

Anh cúi đầu, đập vào mắt chính là thân thể mềm mại tỏa ra ánh sáng trắng trong như ngọc, ngay lập tức, con người anh đen như mực không nhịn được

càng trở nên sâu tối hơn, đáy mắt di chuyển hết sức căng thẳng.

Vô số luồng nhiệt như sóng trào, bắt đầu khởi động xuống phía dưới, tập hợp tại một điểm, đôi mắt anh đã nổi lên màu đỏ. Anh đã vận sức chờ phát động, lúc gần sát cô thì tất nhiên cảm nhận được mềm mại của cô.

Mùi thơm nhẹ nhàng tràn đầy không khí trong phòng, lưu động, đó là một tình yêu mỹ lệ.

Rõ ràng là cô cũng biết, thân thể không nhịn được khẽ run lên, khe khẽ phát ra một tiếng than nhẹ, giống như chim hoàng oanh trong ngày xuân, êm tai dễ nghe, lại càng làm cho mạch máu của anh căng lên, khó nhịn được kích động, không thể tự kiềm chế.

Tay của anh vuốt ve thân thể mềm mại của cô, cảm giác tiếp xúc ấm áp, thân thể trắng nõn mềm mại toát lên hơi thở của thanh xuân làm cho hơi thở của anh bất ổn.

Cắn chặt hàm răng để giữ lại một chút tỉnh táo, lại nói với cô, "Khả Khả, anh muốn em."

Cuối cùng cô mở mắt ra, dùng mắt to long lanh nhìn anh, say đắm và mang theo vô số thâm tình.

Lòng anh xúc động không thôi, ngay lập tức, anh và cô hợp thành một thể. Trải qua nhiều năm xa cách, anh và cô, cuối cùng cũng lại hợp thành một thể.

Lại nói, giữa anh và cô, tình hình là tổng cộng cũng chỉ có một lần, cho nên anh là người mới vào nghề, cô cũng là người mới vào nghề, mặc dù sớm đã trưởng thành. Mà sau đủ mọi chuyện thì càng khiến hai người không có cơ hội thân thiết.

Tình hình chuyện này vốn là “thực tùy tri vị”, nhớ ngày đó sau một đêm cùng cô thì tất nhiên trong lòng anh vô cùng thú vị, nhớ thêm vài bộ sách, cho rằng học thuần thực cả loại kỹ thuật riêng tư như lửa, nhưng mà dùng trong hiện thực thì anh vẫn trúc trắc không thôi, nếu nói ra thì nhất định là làm cho người ta cười rớt hàm răng (thực tùy tri vị: một lần là thành quen, thành nghiện)

Dù là như thế thì anh cũng rong ruổi trên cơ thể của cô một lần lại một lần, liệu mình triển miên, hơn nữa anh không mang mũ, một lần lại một lần đều muốn rót hạt giống tràn đầy sức sống vào ruộng tốt.

Thứ nhất, anh muốn tạo ra bảo bối với cô, dù sao đứa con lần trước cứ đi như vậy nên nhất định trong lòng anh có tiếc nuối. Thứ hai, anh có tư tâm muốn dùng cái này trói chặt cô đang muốn rời khỏi bước chân của anh.

Cho đến khi cô thét chói tai rồi hôn mê bất tỉnh thì anh mới biết được là tại sao nhiều người vui cẻ không phân biệt mà “điên loạn đảo phượng”, hàng đêm sanh tiêu.(điên loạn đảo phượng: thay đổi đủ kiểu đủ chuyện)

Dưới ánh đèn mờ mờ, cô đã ngủ say, gương mặt có dấu vết của nước mắt, hai đường cong màu trắng nhàn nhạt từ khóe mắt đến cổ. Anh vươn tay ra, đầu ngón tay vuốt lên đường cong, mặt trên còn dính cảm giác chán ghét. Anh liếm xuống, một mảnh khổ sở.

Trong lòng anh nói với cô: Khả Khả, anh yêu em, cho nên anh không hối hận.

Đến lúc này, anh mới ngủ mê man. Trong lúc ngủ, một tay anh nắm lấy eo của cô, một tay ôm ngực cô, để cho cô dính thật chặt vào trong ngực anh, để phòng sau khi cô tỉnh lại thì chạy trốn.

Mùi hương nhàn nhạt tỏa ra ở chóp mũi anh, cuối cùng trên mặt của anh treo lên một nụ cười thỏa mãn nhàn nhạt.

*

Ngoài dự đoán của Tô Cẩm Niên, khi Tô Khả tỉnh lại thì cũng không vừa đánh vừa nắng anh, chỉ yên lặng đứng dậy mặc vào những quần áo hoặc nếp uốn hoặc bị xé rách.

Khi đó, Tô Cẩm Niên cũng tỉnh, anh nhìn về mặt Tô Khả không chút thay đổi thì khó nhịn được mà đau lòng, “Khả Khả”. Anh vừa dứt lời thì một tay kéo Tô Khả, không để cho cô rời đi.

Tô Khả quay đầu nhìn Tô Cẩm Niên, “Thế nào? Hôn cũng hôn, làm cũng làm, còn không thả em đi sao?”

Tô Cẩm Niên mím môi, nhìn Tô Khả, “Nhất định phải làm cho anh khó chịu, làm cho bản thân mình khó chịu thì em mới có thể an lòng, phải hay không?”

Tô Khả buông tay xuống, không như vậy thì cô và anh có thể đi con đường nào? Chẳng lẽ bởi vì một lần thế này thì cô và anh lại vui vẻ với nhau sao, từ đây về sau ân ái ái ái, hòa thuận mỹ mãn trải qua cuộc sống hạnh phúc? Như vậy thì kiên trì 5 năm qua của cô để chỗ nào?

Tô Cẩm Niên tiến lên, ôm lấy Tô Khả từ sau lưng, vui cả người trên lưng của cô, “Khả Khả, em không cần trừng phạt mình cũng không cần trừng phạt anh nữa, có được không?”

Lòng Tô Khả đau xót, cũng bởi vì giọng nói cầu khẩn của Tô Cẩm Niên cùng về mặt cô đơn này mới làm khiến trước đây cô có một sai lầm để hận mãi mãi.

Tô Khả tách hai tay anh ra, xoay người lại, mắt nhìn chằm chằm Tô Cẩm Niên.

“Cầm Niên, xin đấy, để cho lòng em yên ổn có được hay không?”

Hai tay Tô Cầm Niên nâng mặt Tô Khả lên, nhìn cô, “Khả Khả, đừng trừng phạt mình nữa, bởi vì em trừng phạt mình thì chính là trừng phạt anh và bố. Nếu em không thêm để ý anh nữa thì không có vấn đề gì, nhưng mà em không thể không để ý đến bố. Em có biết bố nhớ em bao nhiêu không, Khả Khả, sao em có thể nhẫn tâm....”

Cuối cùng Tô Khả bật lên: “Đủ rồi! Tô Cầm Niên! Đừng ép em nữa. Một cuộc sung sướng đem qua, anh coi như là lần cuối cùng vợ chồng chúng ta dây dưa, những thứ khác thì như gió thoảng mây bay đi.”

Tô Cầm Niên bị Tô Khả ép đến nóng nảy, sắc mặt vô cùng khó coi, “Cái gì là lần cuối cùng vợ chồng chúng ta dây dưa?”

“Chữ sao ý vậy.”

Tô Cầm Niên nắm chặt quyền, trực tiếp ném Tô Khả lên giường lần nữa, “Khả Khả, em thật là ngày càng không ngoan!”

Anh lấn người tiến lên, giống như ngày hôm qua, cường thế khiến Tô Khả cảm thấy anh có chút xa lạ.

Tô Cầm Niên nói: “Em không đồng ý thì anh làm em đồng ý! Không sao cả, thời gian của anh rất nhiều, cùng em làm 10 ngày nửa tháng thì cũng không sao!”

Tô Khả sợ đến mặt cũng trắng bạch, trong giây lát hiện lên bảo bảo của cô đang ở nhà, Tô Khả vừa hối hận vừa đẩy Tô Cầm Niên, chạy tới cửa ra vào.

Đi nhiên Tô Cầm Niên là sẽ không thuận theo ý của Tô Khả, ôm chặt cô từ phía sau, không để cho cô nhúc nhích chút nào.

Tô Khả đạp ra sau cô, tóc cũng loạn, quần áo cũng loạn, có thể nói là không hình tượng.

“Buông em ra! Tô Cầm Niên! Cút! Em sẽ hận anh đấy!” Tiểu Bao Từ mới 5 tuổi, cô cứ lại cả ngày không trở về. Tô Khả nhìn không được rơi đầy nước mắt, hơn nữa trong lòng nghĩ là có phải Tiểu Bao Từ đói bụng rồi hay không. Nghĩ như vậy, cô giãy dụa dữ hơn, tay nắm chân đạp Tô Cầm Niên, “Buông em ra, cái người khốn kiếp này! Tô Cầm Niên, đừng ép em hận anh!”

Tô Cầm Niên ôm chặt Tô Khả, “Không buông, không buông! Buông thì em lại chạy trốn! Tô Khả, anh không muốn lại chịu đựng khổ sở như 5 năm vừa rồi nữa. Tô Khả, em đừng trừng phạt mình nữa, em ngoan một chút, trở lại bên cạnh anh có được hay không!”

“Cút!”

“Tại sao người khác sai lầm thì phải trừng phạt trên đầu của chúng ta! Coi như trừng phạt đi, thời gian 5 năm cũng đủ rồi, tại sao em vẫn không hiểu đạo lý này!”

Rõ ràng là cô theo đuổi anh, tại sao có thể nơi vứt bỏ là vứt bỏ? Rõ ràng là bọn họ yêu nhau, nhưng tại sao bây giờ lại đi đến tình trạng này. Anh không hiểu một chút nào, thật không hiểu....

Anh thật không hiểu tại sao tâm tư của phụ nữ luôn thay đổi không ngừng, khó đoán như thế.

Tô Khả lạnh lùng nhìn Tô Cầm Niên, gào lên với Tô Cầm Niên: “Người sai là mẹ anh, đương nhiên anh không hiểu!”

Đột nhiên hai tay Tô Cầm Niên thả Tô Khả ra, bởi vì bỗng nhiên Tô Khả không có lực ràng buộc nên bất thành linh ngã xuống đất.

Sắc mặt của anh đen kịt, giọng nói lạnh lẽo, “Em vẫn nhìn anh như vậy sao?”

Rét lạnh từ trong lòng tản ra, thất vọng, đau khổ.... làm cho cô khó chịu không thôi, nhưng cô không thể dây dưa cùng anh, chỉ bò dậy đi ra cửa. Lão đạo, bước đi loạng choạng.

Anh không có ngăn cản, chỉ nhìn bóng lưng Tô Khả rồi từ từ ngã ngồi trên ghế bên cạnh, thật lâu không nói gì.

Ra cửa, cô khóc lớn, rất nhanh, hai tay cô che miệng để âm thanh không phát ra lần nữa, chỉ một mình khóc ròng.

Thật ra thì cô rất muốn nói, Cầm Niên, thật xin lỗi, thật ra thì lời kia không phải ý của em.

Bây giờ Tô Khả hận thấu bản thân cô, hận chết mẹ của cô, làm tổn thương bố của cô, làm Cầm Niên của cô đau khổ, khiến Nhị Tô của cô bị bệnh.....

Người như cô thì có tư cách gì được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Nhị Tô ngã bệnh

Gần như là Tô Khả ngã lên ngã xuống trên đường về nhà, trái tim hiền lành của Tô Khả mệt rồi, nếu có thể nhắm mắt lại ngủ một giấc thì tình hình là cô ngủ ba ngày ba đêm cũng không vấn đề.

Mở cửa, trong nhà hoàn toàn yên tĩnh.

"Nhị Tô?"

"."

"Tô Tô?" Tô Khả thò đầu tiếp tục kêu, nhưng mà trong lòng lại dâng lên nghi ngờ, dù sao hôm nay là thứ Bảy nên Tô Tô không cần đi vườn trê, lẽ ra thẳng nhóc vừa nghe cô gọi bé thì sẽ lập tức trả lời chứ, nhưng tại sao bây giờ bé cũng không đáp lại cô?

"Tô Tô?" Tiếp theo Tô Khả đi vào phòng, lại thấy lúc này Tiểu Bao Tử đang nằm trên giường, nhìn bộ dáng hình như ngủ rất ngon.

Tô Khả vỗ vỗ ngực của cô, hơi hơi an tâm, sau đó đi lên trước.

Lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Tiểu Bao Tử đỏ rực, đáy lòng Tô Khả nổi lên một dự cảm chẳng lành, lập tức đặt tay lên trán Tô Tô.

Nóng quá !

Trong nháy mắt Tô Khả sợ đến mặt trắng bệch, không suy nghĩ nhiều liền trực tiếp ôm con chạy ra ngoài, "Tô Tô, Tô Tô."

Giống như là Tiểu Bao Tử ngửi thấy mùi của mẹ nên dịch cả người vào ngực Tô Khả.

Tô Khả vô cùng cảm giận Tô Cẩm Niên, bởi vì cô không biết Tiểu Bao Tử phát bệnh lúc nào, nếu như, nếu như.

Cô không dám tiếp tục nghĩ, lúc này, lòng của cô như bị kim chích từng cái, thật khó chịu, cả người giống như là không có sức lực nữa.

Tô Tô của cô tuyệt đối không thể có chuyện! Tuyệt đối tuyệt đối không thể có chuyện!

A a a a ——

Tiểu Bao Tử sốt đến mơ hồ, cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm: "Cô gái à, sao mẹ vẫn chưa trở lại. Nhị Tô muốn mẹ."

Tô Khả nghe nói lời ấy thì đau lòng không thôi, nhất định vì tối qua Tiểu Bao Tử của cô chờ cô trở lại nên gió thổi, lạnh.

Tô Khả hôn nhẹ lên gương mặt mồm mím nóng bừng của con, nước mắt nén trong hốc mắt, "Nhị Tô, đều là lỗi của mẹ, thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Lúc chạy đến dưới lầu thì xe của Thẩm Đường xuất hiện rõ trước mắt Tô Khả.

"Thẩm Đường, Thẩm Đường, mau đưa em đi bệnh viện. Nhị Tô bị bệnh."

Xe của Thẩm Đường cũng còn chưa tắt máy thì nhìn thấy Tô Khả lo lắng nói với anh là Nhị Tô ngã bệnh. Tim của anh cũng khê nủn lại, bởi vì anh cũng biết thực ra thân thể Tiểu Bao Tử vô cùng yếu ớt, bé không thể chạy không thể nhảy, vận động hơi mạnh, toàn bộ hành động kích thích đều không thể làm, huống chi bây giờ ngã bệnh.

Vì vậy, Thẩm Đường nhanh chóng quay đầu xe, nói với Tô Khả bên kia: "Lên mau."

Tốc độ Tô Khả lên xe rất nhanh, Thẩm Đường nghe tiếng đóng cửa của Tô Khả thì lập tức đạp chân ga, chọt phía trước như bão tố đi qua.

Tô Khả nhìn Tiểu Bao Tử trong ngực vẫn còn nói mê, nước mắt tí tách rơi, trán chống lên trán Tiểu Bao Tử, "Nhị Tô, là mẹ không tốt, là mẹ không tốt."

"Tô Tô phát bệnh lúc nào?" Thẩm Đường nhíu mày, hỏi Tô Khả.

"Em không biết."

Cô làm mẹ như vậy, có thể trên đời hiếm có rồi.

Thẩm Đường nhượng mắt lên, theo kính chiếu hậu thì thấy trên cổ của Tô Khả đầy dấu vết màu đỏ nên không nhận được hỏi, "Tối hôm qua em không trở về à?"

Tô Khả gật đầu, tay không ngừng sờ đầu Tiểu Bao Tử, nóng quá, nóng tận tâm hồn của cô. Cô giương mắt nhìn thấy một chai nước suối trên xe, lập tức lấy khăn tay ra, rót nước lên trên khăn tay, không ngừng lau cho Tiểu Bao Tử .

"Là Cẩm Niên à?"

Tô Khả tập trung toàn bộ tinh thần vào trên người của con trai mình, hoàn toàn không nghe

thấy câu hỏi sau của Thẩm Đường nên cũng không có trả lời.

Thẩm Đường trầm mặc, thật ra thì đoán cũng đoán được. Dù sao có thể lưu lại dấu vết mập mờ như vậy ở trên người của Tô Khả, trừ Tô Cẩm Niên, hình như những người khác làm không được.

Buổi sáng** giờ, vốn là giờ xe đông, cũng may nhân phẩm Thẩm Đường không tệ, trên đường không dính đèn đỏ, mất mười lăm phút thì đã đưa Tiểu Bao Tử đến bệnh viện nhi đồng.

Bệnh nhân trong bệnh viện không phải rất nhiều, đợi khoảng ba phút thì có một bác sĩ tới khám bệnh cho Tiểu Bao Tử. Đầu tiên là đo nhiệt độ, ba mươi chín độ bốn, đã là nhiệt độ tương đối cao rồi.

Bác sĩ lập tức pha nước biển và thuốc hạ sốt cho Tiểu Bao Tử, hơn nữa còn nói một vài lời để Tô Khả yên tâm.

Khi bình nước biển hòa nước thuốc chậm rãi chảy vào lòng bàn chân của Tiểu Bao Tử, lòng của Tô Khả mới hoàn toàn hạ xuống.

Nhìn Tiểu Bao Tử ngủ say, trong lòng rồi tỉnh rồi mù của Tô Khả âm áp, đây là sinh mệnh kéo dài của anh và cô.

"Nhị Tô, Nhị Tô..." Cô lẩm bầm, bây giờ, cả lòng của cô trút xuống trên người bé.

Con sốt trên người Tiểu Bao Tử dần hạ xuống, mắt to long lanh nước mờ ra, lộ ra con ngươi đen như mực, cái miệng nhỏ nhắn ửng đỏ lẩm bầm một câu, giọng nói non nớt mềm mại: "Mẹ, sao mẹ mới đến."

Cũng chỉ có lúc Tiểu Bao Tử vô cùng hư vinh thì mới có thể gọi Tô Khả là "mẹ".

Tô Khả ôm Tiểu Bao Tử, hôn lên mặt con mấy cái, cũng là sao cũng không đủ, "Tô Tô, thật xin lỗi, mẹ đã tới chậm, khiến Tô Tô lo lắng."

Tiểu Bao Tử chu cái miệng nhỏ nhắn. "Mẹ, con đói."

"Được, Nhị Tô của mẹ muốn ăn cái gì, nói cho mẹ nào? Mẹ nhờ chú Thẩm đi mua." Nhìn thấy đầu Tiểu Bao Tử không bị nóng nữa thì tảng đá to trong lòng Tô Khả cũng rơi xuống.

"Chú Thẩm cũng ở đây à." Lúc này Tiểu Bao Tử mới hất mặt qua thì nhìn thấy Thẩm Đường chờ đợi bên cạnh, cười híp mắt lên tiếng chào hỏi.

Thẩm Đường "Ừ, chú Thẩm cũng ở đây, nói cho chú Thẩm biết nào, muốn ăn gì?"

Tiểu Bao Tử chớp chớp mắt to, suy nghĩ một lát, "Muốn ăn bánh trứng, có thể không ạ?"

Thật ra thì Tiểu Bao Tử cũng không đặc biệt thích bánh trứng, nhưng mà Tô Khả thích bánh trứng nhất, cho nên mỗi lần có người ngoài muốn mời hai mẹ con ăn cơm thì bé đều sẽ nói với người đó là muốn ăn bánh trứng.

Lòng của Tô Khả lại một lần nữa bị đứa con trai hiểu chuyện làm cảm động tột đỉnh, chỉ có thể không ngừng dùng bàn tay lạnh lạnh để trên trán Tiểu Bao Tử, vuốt từng cái từng cái.

Tiểu Bao Tử khẽ nhắm mắt, trông có vẻ rất thỏa mãn.

Thẩm Đường, "Trừ bánh trứng, Tô Tô còn muốn ăn cái gì nữa?"

"Chú Thẩm xem rồi mua đi ạ, con không kén ăn."

"Ừ, Nhị Tô chúng ta ngoan lắm." Thẩm Đường cười, không nhịn được lại có chút ghen tỵ với Tô Cẩm Niên, có một con trai thông minh nghe lời vậy. Nhưng là lại nghĩ, đến bây giờ Tô Cẩm Niên cũng không biết mình có con trai thì cũng tiêu tan.

Sau đó, Thẩm Đường xoay người đi ra cửa. Đến đại sảnh, tiếng cười và tiếng khóc trộn vào nhau, ồn áy, có lẽ vì nơi này là bệnh viện nhi đồng nên những đứa trẻ nói cười liên tục, nói khóc liên tục.

Anh không khỏi mỉm cười, nhanh chân đi khỏi đại sảnh, ra khỏi bệnh viện thì tìm nơi mua một ít thức ăn.

Còn chưa đi bao nhiêu bước thì nghe một giọng nói khá quen thuộc ở bên kia vang lên: "Doãn Lạc Hàm, em muốn đi kiểm tra thì tự đi đi, luôn gọi điện thoại cho anh làm gì!"

Thẩm Đường ngẩng đầu nhìn lên, rõ ràng là Trịnh Diệu Đông.

Thẩm Đường không khỏi sờ sờ cằm, ở đây cũng có thể gặp Trịnh Diệu Đông, thật sự là kỳ lạ.

Trịnh Diệu Đông cúp điện thoại, sau đó xoay người thì nhìn thấy Thẩm Đường đang nhìn chăm chăm anh, không nhận được vũ vai Thẩm Đường, “Hắc, lâu rồi nhì, làm sao cậu cũng ở đây?”

Thẩm Đường sờ sờ mũi, “Làm ăn.”

Trịnh Diệu Đông nói, “Làm ăn hả?” Nói xong thì ngẩng đầu nhìn mấy chữ bệnh viện nhi đồng một chút. Không nhận được ha ha cười mấy cái, “Cùng phụ nữ tới hay sao?”

“Ừ.”

“Ha ha...”

Trong nháy mắt đầu Thẩm Đường đầy vạch đen.

Trịnh Diệu Đông dùng ánh mắt vô cùng mờ ám nhìn Thẩm Đường, “Thì ra là cậu cũng muốn làm bố, nói đi, mình không nói cho người khác đâu, cậu làm bụng của người nào lớn rồi hả? Chẳng lẽ là Thẩm Phi Phi? Khả năng không lớn, cô ấy đi nước ngoài rồi.”

“Cái gọi là mình ‘cũng’ làm bố?” Đầu tiên Thẩm Đường liếc Trịnh Diệu Đông một cái, tỉ mỉ nhìn Trịnh Diệu Đông từ trên xuống dưới.

Trong nháy mắt đầu Trịnh Diệu Đông đầy vạch đen, “Ha ha, lơ lơ, lơ lơ.”

Thẩm Đường sờ sờ cằm, “Doãn Lạc Hàm?”

Trịnh Diệu Đông giật mình một cái, “Cậu đang nói gì đấy, mình không hiểu.”

Thẩm Đường “-_-”, giấu đầu lòi đuôi, thiết thời anh tốt nghiệp trường y của Havard mà nói ra miệng mấy lời ngốc nghếch đó được.

“Chúc mừng, làm anh rể Lạc Phong.”

Trịnh Diệu Đông ảo não trừng Thẩm Đường một cái, sau đó hỏi: “Mình không tào lao với cậu, sao cậu cứ tìm cách xúc phạm mình vậy chứ.”

Thẩm Đường cười, “Cậu mới phát hiện à.”

Trịnh Diệu Đông ghen lời.

Thẩm Đường vũ vai Trịnh Diệu Đông, “Cũng sắp làm bố người ta rồi, cũng không cần ấu trĩ như vậy, được rồi, mình phải đi mua vài món đồ, quay lại thì liên lạc điện thoại.”

Trịnh Diệu Đông nổi giận, “Cậu còn chưa nói cho mình biết.”

Thẩm Đường đã phát tay tạm biệt rồi. Không phải anh không muốn nói với anh ấy mà là anh không thể nói.

Người bên trong là Tô Khả, anh, Trịnh Diệu Đông, Tô Cẩm Niên và Doãn Lạc Phong đều là anh em tốt, nếu là anh ấy biết chỗ của Tô Khả thì chắc chắn nói tung tích của Tô Khả cho bọn anh biết ngay tức khắc.

Trịnh Diệu Đông nhìn bóng dáng Thẩm Đường rồi đi thì không nhận được đưa ngón giữa ra khinh bỉ một chút, sau đó nghĩ đến mình tới đây còn có chuyện quan trọng nên vội vã đi vào bệnh viện.

Lại nói, Trịnh Diệu Đông tới đây là việc công. Bên này có một bạn nhỏ bị bệnh tim, mà mẹ người bạn nhỏ chính là mối tình đầu của anh, người yêu đầu tiên của anh lại không yên lòng để bác sĩ khác động dao, mà năng lực phẫu thuật của anh lại số một cả nước, vì vậy nên tới.

Trịnh Diệu Đông đi vào đại sảnh, khắp nơi đều có người lớn ôm con đi qua đi lại thì không khỏi bĩu môi, nghĩ đến Doãn Lạc Hàm đã mang thai thì không khỏi có chút nhức đầu.

Anh sắp làm bố vốn là chuyện vui mừng, nhưng mà mẹ đứa nhỏ này là Doãn Lạc Hàm, đứa nhỏ này lại đến trong một lần ngoài ý muốn, anh cũng không có một chút mừng rỡ, thậm chí cảm thấy phải nhức đầu.

Ngửa mặt lên trời, đột nhiên thoáng thấy một bóng người, anh lâm lâm: “Cái người vừa ôm đứa bé cầm bình nước treo ngược đó, nhìn quen quen. A – Tô Khả!”

Ánh mắt Trịnh Diệu Đông trở nên to ra, đây không phải là Tô Khả đã biến mất thật lâu đó sao? Đứa bé trong tay cô là con của Cẩm Niên sao!

Sau đó anh nghĩ tới Thẩm Đường mới vừa rời đi, thờ phỉ phò quay đầu một cái, như là nghĩ đến cái gì, hoặc là như thông suốt chuyện gì đó, bỗng nhiên cảm thấy xuống, phát ra một tiếng:

“Không thể nào -”

Còn đang suy nghĩ thì Tô Khả đã biến mất không thấy, Trịnh Diệu Đông không nhận được rướn cổ lên, nhưng tầm mắt bị cột đá cẩm thạch to trong đại

sánh che khuất, chưa kịp nghĩ sâu hơn thì anh nhấc chân phóng tới cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Sóng gió dần dần nổi lên

Thẩm Đường đi ra không bao lâu thì đột nhiên Tiểu Bao Tử liền ngượng ngừng, vịn vẹo trong ngực Tô Khả, Tô Khả nói: "Nhị Tô, sao vậy? Là chỗ nào không thoải mái sao?"

Cả khuôn mặt Tiểu Bao Tử cũng vui vào ngực Tô Khả, "Mẹ, con mắc tiểu."

Tô Khả bừng tỉnh hiểu ra, truyền nước biển thì, nhất định là sẽ đi tiểu nhiều, nhìn lại khuôn mặt nhỏ bé ửng hồng của Tiểu Bao Tử một chút, Tô Khả cười đỏ mặt, đứng dậy, một tay cầm bình nước biển, một tay ôm Tiểu Bao Tử chạy tới nhà vệ sinh.

Tiểu Bao Tử nằm trên lưng Tô Khả, "Mẹ, thả con xuống." Giọng nói non nớt vô cùng nức nở.

Trong lòng Tô Khả cười thầm, miệng liền nói, "Ài ui, người có ba cái gáy, đừng mắc cỡ, Nhị Tô chúng ta là đàn ông mà, co được dân được." Nói thì nói như vậy, Tô Khả cũng không để Tiểu Bao Tử xuống, dù sao kim tiêm nước biển ở trên chân của Tiểu Bao Tử.

Đầu Tiểu Bao Tử đầy vạch đen: "— _ Cô gái, rốt cuộc mẹ có biết nói chuyện hay không."

Trong lòng Tô Khả cười gian không thôi, được rồi, Nhị Tô đáng yêu của cô lại bắt đầu kiêu ngạo rồi.

Đến nhà vệ sinh thì Tiểu Bao Tử lại không được tự nhiên, không khỏi nhìn xem Tô Khả, nhìn về mặt cô có ý định đi vào nhà vệ sinh nữ thì kéo kéo Tô Khả, "Tự con đi vào trong."

Nói xong, Tiểu Bao Tử nhìn nhà vệ sinh nam bên cạnh, Tô Khả sắp khóc rồi, "Con là một cậu bé nhỏ, còn xấu hổ gì."

Tiểu Bao Tử khinh bỉ nhìn Tô Khả một cái, "Nam nữ khác biệt. Mẹ không thể vì con còn nhỏ mà kỳ thị giới tính của con."

Tô Khả: "."

Đúng lúc ở bên cạnh một người đàn ông ẵm một cô bé nhỏ đi đến nhà vệ sinh, anh cũng giống Tô Khả, một tay ôm con gái, một tay cầm bình nước biển, sau đó khi đi tới hai cửa nhà vệ sinh thì về mặt người đàn ông kia xấu hổ rồi, không khỏi chần chừ giữa nhà vệ sinh nam và nhà vệ sinh nữ bên cạnh, cô gái nhỏ quá gấp đến sắp khóc lên, về mặt uất ức.

Người đàn ông muốn mang cô gái nhỏ đi nhà vệ sinh nam, cô gái nhỏ lập tức xù lông muốn khóc, nhưng.

Tiểu Bao Tử thấy vậy thì không khỏi nói với người đàn ông kia, "Chú ơi, chú dẫn con đi nhà vệ sinh bên kia đi, để mẹ con đưa em gái nhỏ đi nhà vệ sinh bên nàu, có thể không ạ?"

Người đàn ông kia nhìn thấy Tô Khả và con trai của cô thì ngay lập tức cặp mắt sáng lên, như là thấy cứu tinh nên gật đầu mạnh, "Được được, cảm ơn em nhé."

Tô Khả khẽ mỉm cười, sau đó chỉ lên đầu Tiểu Bao Tử một cái, "Con á nha."

Tiểu Bao Tử mỉm môi cười một tiếng, Tô Khả gọi một người lớn không mang theo đứa nhỏ bên cạnh giúp ôm Tiểu Bao Tử xuống, sau đó Tô Khả lại giao bình nước biển vào tay cho người đàn ông rồi nhận bình nước trong tay người đàn ông, ẵm nữ nhi của anh ta rồi nói với anh ta, "Cảm ơn nhiều."

Người đàn ông cười ha hả nói, "Đừng khách sáo." Ngay sau đó thì ẵm con trai của Tô Khả đi vào nhà vệ sinh nam.

Chuyện nhà vệ sinh chỉ là chuyện nhỏ, cuối cùng là qua như vậy. Tô Khả ôm Tiểu Bao Tử trở về, trán đọng trán của Tiểu Bao Tử, hình như nhiệt độ đã thấp hơn một chút so với trước thì hôn một cái trên cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Bao Tử, bị Tiểu Bao Tử trần trụi xem thường.

Tô Khả không quan tâm, dù sao đầu hũ non của Nhị Tô nhà cô cũng không thể dễ dàng ăn được, chỉ có khi cơ thể bé đặc biệt yếu đuối thì mới có thể khôn khéo hơn bé mấy cái.

>.< Thân thiết với Tiểu Bao Tử mới đầy năm tuổi của cô mà còn phải lén lút như thế, làm mẹ như thế này thì cũng chỉ có Tô Khả cô mà thôi.

Tô Khả không biết, lúc cô ôm Tiểu Bao Tử đi vào nhà vệ sinh thì một người đàn ông đang chạy vội từ cầu thang lên, cũng không phát hiện bóng dáng của cô, vì vậy, người đàn ông tìm một phòng bệnh lại một gian phòng bệnh, đúng lúc dừng lại ở phòng bệnh mà Tô Khả và Tiểu Bao Tử thì không phát hiện bọn họ, người đàn ông kia liền tiếp tục đi xuống một phòng bệnh khác tìm. Mà khi Tô Khả mang Tiểu Bao Tử trở lại phòng bệnh lần nữa thì

người nọ cũng đã bỏ lỡ cô.

Sau khi trở lại phòng bệnh thì Tiểu Bao Tử yên tĩnh tựa vào ngực Tô Khả, lúc này mới nhớ tới là bé còn có chuyện rất quan trọng hỏi Tô Khả.

"Cô gái, tại sao cả đêm không về?"

Tô Khả không biết nói sao, sau đó nghĩ đến Tiểu Bao Tử là vì chờ đợi mình mới có thể bị gió thổi mà cảm lạnh nên sốt lên thì cũng liền nghiêm mặt, "Nói cho mẹ biết, có phải ngày hôm qua con chờ ở ngoài suốt một đêm không?"

Tiểu Bao Tử nín thở, ý thức được hình như bé phạm sai, hơn nữa hình như thấy bộ dáng Tô Khả rất tức giận nên lập tức đưa tay nhỏ bé trắng nõn mềm mại lên sờ sờ mặt của Tô Khả, "Lần sau con sẽ không để cho mẹ lo lắng như vậy nữa. Nhưng mà mẹ còn chưa nói cho con biết, tại sao mẹ không về?"

Tô Khả nhú mày, nhìn Tiểu Bao Tử, "Mặc kệ lúc nào thì mẹ về, sau này bây giờ rười tối, Tô Tô nhất định phải ngoan ngoãn tự đi ngủ có được hay không?"

Tiểu Bao Tử gật đầu, "Con biết rồi."

Tô Khả cười thỏa mãn, Nhị Tô tốt nhất chính ta điểm này, ý thức được bé làm sai nên sẽ chủ động thừa nhận sai lầm. Nghĩ như vậy, Tô Khả lại mềm lòng, "Lần này mẹ cũng không tốt, thật sự không gọi điện thoại thông báo cho con, hay là Nhị Tô cũng tha thứ cho mẹ nha."

Lần này Tiểu Bao Tử hít đủ lượng không khí rồi mũi phát ra tiếng hừ hừ, sau đó đầu ra đẩy mà nói với Tô Khả: "Cô gái, lần này thì tha thứ cho mẹ, về sau cả đêm không về nữa thì con không cho mẹ hôn."

Tô Khả: "."

Ngược lại, Tô Khả thoải mái cười ra tiếng, mặt của Tiểu Bao Tử cũng đỏ hồng, nhìn Tô Khả cười không e dè thì lập tức nói: "Cô gái, không cho cười!"

Hai tay Tô Khả che miệng để bí cười lại, nghĩ tới đây là bệnh viện nên cô phải dè dặt, phải bình tĩnh, nhưng mà.

Thật sự là quá buồn cười!

Cho nên tình cảnh trước mắt chính là Tô Khả luôn run run bả vai, còn Tiểu Bao Tử ở trong lòng cô lại đen mặt. May mà nhắm mắt lại, thân thể lật một cái, không hề để ý tới Tô Khả nữa.

Tô Khả nhìn Tiểu Bao Tử khỏi hài trong ngực thì biết không thể tiếp tục cười, nếu không sẽ bị Tiểu Bao Tử xem thường nghiêm trọng hơn nên liền gật đầu nói, "Được, nếu như mẹ như vậy thì không thể hôn Nhị Tô nhỏ của mẹ nữa."

Tiểu Bao Tử nghe nói câu ấy mặt càng đen hơn.

*

Thẩm Đường xách theo một hộp bánh trứng, ba bình sữa tươi, ba hộp cơm cuộn Đài Loan, còn có một túi đồ ăn vặt lớn, nào là khoai tây chiên, kẹo, bánh bích quy, bánh ngọt, còn có trái cây xanh xanh đỏ đỏ nhiều màu sắc khác nhau đi vào phòng bệnh. Lúc anh đi tiến vào thì liền phát hiện một màn Tô Khả liên tục dụ dỗ Tiểu Bao Tử, khoe miệng không khỏi khẽ mỉm cười.

Có lẽ là phát hiện trước mắt có một bóng người nên Tô Khả ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thẩm Đường đang đứng trước mặt của cô và Tiểu Bao Tử thì gật đầu với Thẩm Đường một cái.

Thẩm Đường đặt toàn bộ đồ ăn ở một bên, trước tiên đặt bữa ăn sáng vào trong tay Tô Khả, nhìn lại khuôn mặt nhỏ nhắn đang tội tộ của Tiểu Bao Tử, "Sao vậy Tô Tô?"

Tô Khả cười hi hi nói, "Ha ha, chuyện là."

"Cô gái, không cho nói!" Mắt Tiểu Bao Tử mở ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận xụ hai má nhìn Tô Khả.

Tô Khả biết là con xấu hổ nên gật đầu, "Ừ, không nói, không nói với chú Thẩm, đây là bí mật của hai mẹ con chúng ta."

Lúc này Tiểu Bao Tử mới gạt đầu, hơi lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Thẩm Đường véo chặt khuôn mặt nhỏ bé non mềm của Tiểu Bao Tử, "Tốt, lại gạt chú Thẩm ra ngoài, chú Thẩm không tốt với con nữa."

Tiểu Bao Tử lập tức nói: "Ai nha, chú Thẩm, con không phải ý đó đâu."

"Vậy con có ý gì?"

Tiểu Bao Tử cùng lời, miệng nấp má, sau đó đáng thương tội nghiệp nhìn Thẩm Đường.

Nhìn về mặt "chú ăn hiệp con" thì Thảm Đường không khỏi sờ sờ trán của anh, "Được rồi, chú Thảm không hỏi không hỏi, Tô Tô chúng ta và chú Thảm mãi mãi đều tốt nhất."

Lúc này Tiểu Bao Từ mới chuyển thành nụ cười tươi đẹp, giống như là các loại hoa cùng nhau nở rộ vào mùa xuân, "Chú Thảm, con biết ngay là chú tốt nhất, yên tâm, chúng ta mãi mãi đều là tốt nhất."

Thảm Đường đẩy một cái đầu nhỏ của Tiểu Bao Từ, "Thật ra thì con chính là phúc hắc đây."

Tiểu Bao Từ cười hì hì nói, "Chú à, phúc hắc là ý gì vậy?"

Thảm Đường: "."

Tô Khả cười, sờ sờ cằm, "Ừm, chính là tiểu quý con có rất nhiều biện pháp đây."

Tiểu Bao Từ kiêu ngạo khề nâng cằm lên, lỗ mũi phát ra tiếng "hừ hừ", miệng nhỏ đỏ tươi nói thảm một câu: "Cái này là chắc chắn."

Tô Khả nhìn bộ dáng của Tiểu Bao Từ thì vô số dòng nước ấm chảy khắp mọi góc ngách của cơ thể, ấm áp, đặc ý nghĩ tới: đây là con do cô sinh ra đây.

Mùi vị com cuốn rất tốt, nguyên liệu bên trong cũng không phải rất phong phú, có chà bông, trứng muối màu vàng, thịt sườn, xúc xích, còn có không ít món rau xào, ví dụ như bắp cải muối cắt nhỏ, đậu đũa cắt nhỏ, củ cải cay cắt nhỏ rồi bọc táo biển bên ngoài. Tô Khả và Tiểu Bao Từ ăn say sưa ngon lành.

Thảm Đường còn chưa mở ra ăn, chỉ cười híp mắt nhìn bọn họ ăn, nhìn về mặt thỏa mãn của họ thì anh không khỏi nhìn com cuốn chưa tới 10 đồng, "Ăn ngon như vậy sao?"

Tô Khả gật đầu, "Đương nhiên ăn ngon rồi, trước kia lúc em học cấp ba thì bữa ăn sáng thích nhất chính là com cuốn." Nói xong, Tô Khả khề uống một hớp sữa tươi, nhìn Thảm Đường còn chưa chuyển động, "Anh nếm thử một chút đi."

Thảm Đường gật đầu, "Xem ra anh mua rất đúng rồi."

Lại nói, anh mới vừa đi ra ngoài mua bữa ăn sáng, trừ bánh trứng là mục tiêu của anh, những thứ khác thì anh hoàn toàn không biết nên chọn mua cái gì. Anh chỉ tùy ý đi dạo một đường thì thấy một gian hàng có người tương đối nhiều, lại cảm thấy món kia tương đối ăn ngon nên sau đó hơi đi tới xếp hàng mà thôi.

Nếu là bị Tô Khả biết Thảm Đường mua đồ ăn như vậy thì, đoán chừng bụng cũng sẽ bị cô cười vỡ ra.

Thảm Đường nếm vài cuốn com, mùi vị cũng như vậy, không thể nói đặc biệt ăn ngon, nhưng không biết sao nhìn họ ăn thì anh đã cảm thấy đúng là món này ăn ngon.

Rất nhanh, Thảm Đường nhớ lại chuyện chính, dù sao buổi sáng anh đến tiểu khu hoàn toàn là có chuyện tìm Tô Khả .

"Tô Khả, không phải ngày hôm qua em nói muốn dẫn Tô Tô đi Mỹ xem bệnh sao?"

Tô Khả gật đầu, "Dạ."

"Hôm nay anh tới chính là hỏi em để lấy giấy tờ làm thị thực."

Tô Khả nhìn Thảm Đường, sau đó gật đầu một cái, "Ồ, em biết rồi."

Cô sẽ không kiểu cách từ chối sự giúp đỡ của Thảm Đường, dù sao năm năm qua thì Thảm Đường đã giúp cô nhiều lắm, thêm việc này thì cũng không khác biệt gì, cô chỉ chờ sau khi Tiểu Bao Từ khỏi bệnh, trong khi cô có thể chăm sóc Tiểu Bao Từ thật tốt thì sẽ trả lại ân tình của Thảm Đường.

"Trở về thì em đưa đồ cho anh."

Thảm Đường gật đầu, "Các em định đi mấy tháng?"

"Chắc là hai tháng thôi."

Lúc này Tiểu Bao Từ ngồi trên đùi Tô Khả, nghe được Tô Khả nói muốn rời nhà hai tháng thì không khỏi có chút lo lắng hỏi Tô Khả, "Me, chúng ta muốn đi đâu rất lâu sao?"

Tô Khả gật đầu, "Đúng vậy, thế nào?"

"Dạ, con sợ con sẽ nhớ mấy bạn nhỏ ở vườn trẻ." Tiểu Bao Từ ngượng ngùng nói ra khỏi miệng.

Tô Khả cười híp mắt nói, "Có phải sợ cô bé quà khăn đỏ bị sói xám lớn tha đi hay không đi."

Tiểu Bao Tử không được tự nhiên.

Tô Khả "khanh khách" cười ra tiếng, "Yên tâm, trong vườn trẻ chỉ có con là sói xám lớn thôi, không có sói xám lớn khác đâu, khẳng định là cô bé quàng khăn đỏ còn ở đó."

Mặt Tiểu Bao Tử lại đen, "Mẹ, mẹ luôn nói vớ vẩn ấy!"

Thẩm Đường cười hì hì nhìn hai mẹ con cười đùa, "Trở lại anh giúp em giải quyết tốt."

"Đúng rồi, Thẩm Đường, anh có thể giúp em một chuyện sao?"

Thẩm Đường, "Anh đã giúp đỡ và chăm sóc em nhiều như vậy rồi, lại đề ý là sẽ nhiều hơn à."

Tô Khả đỏ mặt, lập tức gật đầu. "Cũng đúng."

Đầu Tiểu Bao Tử đầy vạch đen, không có cách nào nói với mẹ da mặt dày này nữa.

Thẩm Đường, "Nói đi, gấp cái gì?"

"Ồ, giúp em đi bệnh viện xin phép nghỉ đi, một mình em xin không được. Hình như Lão Viện Trưởng không chịu đồng ý."

Thẩm Đường gật đầu, "Cái này đơn giản."

Sau khi Tô Khả nghe xong cũng an lòng. Thật ra thì cô muốn Thẩm Đường giúp đỡ, điểm quan trọng nhất là bởi vì cô không muốn lại gặp Tô Cẩm Niên.

Thật không muốn.

Nghĩ đến sáng sớm hôm nay cô tỉnh lại đã xảy ra không vui với anh thì lòng của cô lại bắt đầu lan ra nỗi đau đớn vô hạn.

Đối mặt với Tô Khả lại rơi vào trầm mặc, Thẩm Đường cũng không nói thêm nữa, Tiểu Bao Tử cũng là tiểu quý linh tinh, nhìn thấy mẹ của bé đột nhiên rơi vào trầm mặc, hơn nữa giữa trán đầy xót xa nồng đậm và đau lòng thì tay nhỏ bé không khỏi sờ lên mặt của Tô Khả, đầu nhỏ tựa vào trong ngực Tô Khả, nghe nhịp tim của Tô Khả.

Thân thể con nhỏ trong ngực ấm áp làm trong lòng Tô Khả ấm áp, thuận tay vỗ vỗ vai của con.

Dù sao thì cơ thể Tiểu Bao Tử ngã bệnh nên lúc này vẫn còn truyền nước, mặc dù sôi nổi một hồi nhưng rất nhanh thì mệt, trước mắt thì Tô Khả nhẹ nhàng vỗ lưng bé, giống như là lúc bé còn rất nhỏ, con buồn ngủ thối quết tới, mắt Tiểu Bao Tử từ từ nhắm lại, rất nhanh thì đi ngủ.

Tô Khả ôm ngang Tiểu Bao Tử, mắt luôn luôn nhìn bình nước biển, bình nước treo ngược sắp hết rồi, vì vậy liền đứng dậy kêu y tá, y tá lấy thêm một cái bình nước biển nhỏ thay vào.

Lúc này Thẩm Đường mới hỏi, "Thật ra thì quyết định đi nước Mỹ sớm như vậy chủ yếu là bởi vì tránh né Cẩm Niên sao?"

Tô Khả gật đầu, cũng không còn giấu giếm gì, dù sao cô trốn tránh Tô Cẩm Niên thì không phải Thẩm Đường người đầu tiên biết, vì vậy nhẹ giọng "ờ" một tiếng.

Đối với chuyện Tô Cẩm Niên trong thời gian mấy năm nay, dĩ nhiên là Thẩm Đường biết rõ ràng, có lúc, anh cũng sẽ cố ý truyền tin tức cho Tô Khả. Đáng chịu, Tô Khả vẫn một mực trốn tránh.

Lúc này Thẩm Đường nhìn Tô Khả thì không nhịn được hỏi ra lời, "Vẫn không thể dễ xuống sao?"

Tô Khả cười khổ một tiếng, "Haizz, không có biện pháp nào, ha ha." Tô Khả cười ha ha, định không thảo luận về vấn đề của Tô Cẩm Niên.

Thẩm Đường cũng không nói nhiều, dù sao có mấy lời, nói nhiều thì thừa, trái lại sẽ hoàn toàn tạo phản ứng ngược. Hơn nữa, Tô Cẩm Niên cũng đã từng xem như là nhân vật số một bị anh ghét nhất, anh ấy trải qua bất hạnh thì anh cũng vui vẻ. Có thể vui vẻ thì anh làm gì không vui chứ.

>.< Chút áy này và đau lòng cho Tô Cẩm Niên ở trong lòng Thẩm Đường cũng đã qua như vậy.

Tiểu Bao Tử khỏe mạnh sau khi truyền nước biển quá nhiều vào mười hai giờ trưa, y tá thu bình, rút cái gối, trên bàn chân nhỏ của Tiểu Bao Tử có thể thấy được mấy lỗ nhỏ bằng mắt thường, còn rịn ra không ít máu thì trong lòng Tô Khả khê đau.

Cho nên Tô Khả quyết định hôm nay muốn bồi bổ dinh dưỡng thật tốt cho Tiểu Bao Tử nhà cô, mà dinh dưỡng tốt nhất không có gì vượt qua canh gà ác cả.

Tuy nói truyền nước biển thì nhiệt độ trên trán Tiểu Bao Tử giảm xuống rõ rệt, nhưng mà lúc này tinh thần Tiểu Bao Tử vẫn còn chút yếu ớt, Tô Khả ấm Tiểu Bao Tử vào trong phòng, sau đó đắp chăn cho Tiểu Bao Tử, để cho con ngủ tiếp một hồi. Cô thì ra ngoài làm ít món ăn ngon.

Tiểu Bao Tử rất không kén ăn, nhưng Tô Khả cũng biết Tiểu Bao Tử ăn tùy theo món, mặc dù vẫn lớn lên ở thành phố H nhưng mà dường như không

thích thức ăn thiên về ngọt cho lắm. Chỉ là Tiểu Bao Tử vẫn cực kỳ thích món cánh gà chiên nước mắm và sườn xào chua ngọt.

Cho nên Tô Khả làm hai món này, sau đó hầm canh gà ác, nguyên liệt bên trong là các vị thuốc như các loại cầu kỷ, sau đó là một đĩa trứng chiên cà chua, đậu khô xào rau cần rồi xào chung với rau xà lách, ốc sốt tương, tôm nõn Long Tỉnh. Nhìn qua một bàn thức ăn xanh xanh đỏ đỏ là vô cùng muốn ăn.

Thẩm Đường theo Tô Khả tới, sau khi Tô Khả đặt Tiểu Bao Tử xuống thì lấy túi giấy tờ thị thực từ trong phòng cô và Tiểu Bao Tử giao cho Thẩm Đường.

Sau đó thì giữ Thẩm Đường lại chỗ này ăn cơm, Thẩm Đường thấy bây giờ cũng đã hơn một giờ chiều, đi ra ngoài ăn cơm thì cũng hơi muộn nên gật đầu đồng ý.

Đợi đến khi thức ăn lên bàn thì Tô Khả mới ẩm Tiểu Bao Tử ra ngoài ăn cơm.

Tiểu Bao Tử ngủ hơn ba mươi phút nên hiển nhiên còn buồn ngủ, nhưng nhìn đến nhiều món ăn màu sắc rực rỡ lại còn có mấy món bé thích nhất thức ăn, môi dầu ra, cũng cười lên.

Khó thấy nét mặt con trai cô cười vui vẻ nên dĩ nhiên là tâm tình Tô Khả thật tốt. Ngày thường thì cô bận rộn công việc, về chuyện ăn, mặc dù cũng rất chú trọng đến dinh dưỡng của Tiểu Bao Tử nhưng chắc chắn là không tinh tế như bây giờ.

Tiểu Bao Tử vui mừng một hồi thì lập tức nhìn Tô Khả, nói: "Mẹ, mẹ vất vả rồi."

Tất nhiên Tô Khả kiêu ngạo gật đầu, sau đó gấp cánh gà chiên nước mắm đến chén của Tiểu Bao Tử, "Nè, ăn thử xem."

Thẩm Đường nhìn Tiểu Bao Tử, trong lòng cũng vui vẻ, dù sao bé lanh lợi thì ai cũng sẽ thích. "Tô Tô, lập tức đi khám bệnh, có sợ hay không?"

Tiểu Bao Tử nói: "Không sợ ạ."

Ánh mắt Thẩm Đường khen ngợi nhìn Tiểu Bao Tử.

Một bữa cơm ăn vui vẻ ấm áp như vậy. Lúc Tô Khả dọn dẹp bát đĩa thì không khỏi nghi ngờ, tinh thần buổi sáng không tốt, đau lòng muốn chết người, chính là cô sao.

Cô nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ, thấy một bầy chim sẽ lúu rú âm ỉ bay qua, cô không nhìn được nên nói, Cẩm Niên, anh xem, em thế này vô cùng tốt. Thật đấy, hi vọng anh cũng buông ra, anh cũng có thể rất tốt.

*

Ban đêm, trời quang mây tạnh, sao sáng rực bầu trời, rạng rỡ phát sáng. Tô Cẩm Niên đứng dưới trời sao, mím môi thật chặt. Đầu óc của anh chỉ đầy câu nói của Tô Khả lúc ban ngày: "Người sai là mẹ anh, đương nhiên anh không hiểu!"

Lòng của anh đau như là bị ai đó khoét một lỗ, vô cùng trống rỗng.

Cô, tại sao có thể nghĩ anh như vậy chứ?

Anh không hiểu, mặc dù thời gian tiếp xúc với mẹ vợ cũng không phải rất dài, nhưng tình cảm anh đối với mẹ vợ giống như đối xử mẹ ruột của anh, tại sao cô sẽ nghĩ anh như vậy?

"Chào Thượng tá!"

Đúng lúc có một người lính ra ngoài thì thấy Tô Cẩm Niên đứng ngẩn người bên đó thì không khỏi chào hỏi anh, không được đáp lại thì trong lòng anh ấy có chút hoảng sợ, có phải quấy rầy đến Thượng tá đang trầm tư hay không?

Tô Cẩm Niên lấy lại tinh thần, sau đó nhìn người lính bên cạnh, khoe miệng khẽ nâng lên, gật đầu một cái, "Chào cậu."

Anh lính đặc chủng ngẩng đầu nhìn trời sao một chút, không khỏi nghi ngờ, thầm nghĩ: Thượng tá thật là có tâm trạng tốt, lại chạy đến đây ngắm sao.

"Thượng tá, tôi đi trước."

Tô Cẩm Niên gật đầu, nhìn bóng lưng người lính kia thì Tô Cẩm Niên thông suốt mà nhớ tới người lính vừa chào hỏi anh chính là binh sĩ bị Tô Khả kiểm tra hạ thân ngày đó.

Tô Cẩm Niên không khỏi thở dài, thật không nghĩ tới Tô Khả đúng là làm bác sĩ nam khoa.

Nghĩ như vậy thì anh lại nhớ tới năm đó, cái lần Tô Khả sử dụng thuốc mê hiệu quả nhanh đối với anh, sau đó cô lột sạch quần áo của anh, thậm chí còn dùng bàn vẽ để vẽ lại chỗ đó của anh.

Khi đó, anh vô cùng căm giận, hận không thể giết Tô Khả, yên tĩnh tính toán, nhưng bây giờ? Cô thật sự rời khỏi anh nhưng anh lại yêu cô. (ý anh là tính

làm sao để giết chị đó mà)

Anh cười, thời gian, quả nhiên là có thể thay đổi con người.

Ban đầu Tô Khả yêu anh như vậy, có thể nói không yêu thì không yêu; ban đầu anh chán ghét Tô Khả như vậy, có thể nói yêu thì mãi mãi yêu.

Chỉ có thể nói vận mệnh trên người.

Nhưng anh thật không muốn buông tha, mặc dù anh không biết lúc nào thì Tô Khả có thể trở lại bên cạnh anh, nhưng anh cứ không muốn buông tha.

Đúng, anh không muốn buông tha, anh càng không thể buông tha!

Anh biết bây giờ nhất định trong lòng Tô Khả rất loạn, anh cho cô một chút thời gian là được, lại cho cô một chút thời gian như vậy thì sẽ được.

"Tự tụt ——" Điện thoại di động của anh lại reo lên, không chịu được nên anh lấy điện thoại di động ra, là Trịnh Diệu Đông gọi điện thoại tới. Tô Cẩm Niên rất nhanh thì nhận.

"Cẩm Niên, Cẩm Niên, việc lớn không tốt rồi !" Trịnh Diệu Đông vô cùng kích động nói.

Tô Cẩm Niên nhíu mày, "Sao vậy?"

Lúc này Trịnh Diệu Đông mới nói, "Không xong, không xong, cậu đoán hôm nay mình thấy ai?"

Trịnh Diệu Đông vô cùng kích động, mặc dù anh không thấy người nhưng khá gần nên nhất định người phụ nữ ôm đứa bé là Tô Khả! Hơn nữa, không phải anh cũng thấy Thẩm Đường sao, nghĩ xuôi nghĩ ngược, anh cảm thấy một trăm phần trăm là Thẩm Đường giấu Tô Khả đi, dù sao từ nhỏ Thẩm Đường đầu với Cẩm Niên đến lớn, tuy nhiên kết quả vẫn luôn là cậu ấy đơn phương.

Tô Cẩm Niên nghe Trịnh Diệu Đông nói như vậy thì không nhận được đầu đầy vạch đen: thấy một người đã bảo là việc lớn không tốt rồi sao? Trịnh Diệu Đông, cậu có cần khôi hài như vậy không.

"Cậu nói đi, tôi không có tâm tư đoán." Tô Cẩm Niên thật sự không có tâm tư chơi đoán chữ cùng Trịnh Diệu Đông, bởi vì tâm tình của anh đều đã như ở địa ngục cả ngày hôm nay, vô cùng khó chịu.

Trịnh Diệu Đông "Cắt" một tiếng, làm như bất mãn Tô Cẩm Niên đuổi anh như thế nên liền nói, "Ai ui, cậu đấy, nói chuyện với cậu chắc chắn sẽ ngạc nhiên lớn đấy."

"Ừ, vậy cậu nói đi."

"Ai ui, cậu đoán một chút đi, chút thôi." Trịnh Diệu Đông tiếp tục nói bên kia.

Đầu Tô Cẩm Niên đã đầy vạch đen, nếu Trịnh Diệu Đông ở bên cạnh Tô Cẩm Niên thì khẳng định anh sẽ đâm vào mũi của Trịnh Diệu Đông.

Trịnh Diệu Đông thấy Tô Cẩm Niên vẫn không trả lời thì không nhận được mà đầu đầy vạch đen, trong lòng lặng lẽ nói: vấn đề của mình có nhầm chán vậy sao? Thậm chí đáp án cũng khinh thường không cho mình chứ?

Ở đầu nghe bên kia, sau khi Trịnh Diệu Đông âm thầm hỏi mình thì nói đáp án cho Tô Cẩm Niên, "Ai ui, mình nói cho cậu biết, bởi vì hôm nay mình có chuyện muốn đến bệnh viện nhi đồng á, cậu biết, mình được. ba lạp ba lạp."

Tô Cẩm Niên đã mất kiên nhẫn: "Trịnh Diệu Đông, trọng điểm!"

Có cần thiết gọi luôn tên ra không, trở lại như lúc đầu rồi sao? ——

Trịnh Diệu Đông, "Ha ha, hôm nay mình thấy Tô Khả."

"Ừ."

Không có kích động lòng người theo dự đoán Trịnh Diệu Đông không khỏi có chút nhục chí, sau đó rống to với Tô Cẩm Niên bên này: "Aiya, mình nói mình thấy Tô Khả!"

Tô Cẩm Niên nói: "Tôi biết rồi. Tôi hôm qua cô ấy luôn ở cùng một chỗ với tôi."

"Hả?"

Trịnh Diệu Đông há hốc miệng, mẹ nó! Cảm thấy tin tức này sẽ làm anh cực kỳ kích động, mà ở trong mắt người khác căn bản là. Gió nhẹ nhàng, mây nhàn nhạt sao?

"Ồi oa oa ——" Tinh tích cực của Trịnh Diệu Đông đã bị đá kích không có gì sánh kịp.

Tô Cẩm Niên nói: "Đồng à."

"Hà?"

"Cám ơn!"

"(OoO)." (biểu tượng tròn mắt)

"."

"Emma, bỗng chốc cậu nói chuyện tình cảm như vậy làm gì, đều là đàn ông, làm như đàn bà á, ha ha ~"

Tô Cẩm Niên: "— —!"

Cúp điện thoại, Tô Cẩm Niên trở về lều của mình, dù sao lần này tới thành phố H là để lùng bắt một phần tử buôn lậu thuốc phiện thường xuyên lẩn trốn trong các hộp đêm lớn, là nhiệm vụ khá nguy hiểm. (hộp đêm: câu lạc bộ đêm, quán bar)

Khu W của thành phố H và khu J bên này có quán bar, hộp đêm tương đối sầm uất, náo nhiệt, người trong đó đều ‘tam giáo cửu lưu’, ‘nhân ngư hỗn tạp’, cung cấp cho phần tử phạm tội bình phong để che giấu vô cùng tốt, lần này tới đây chính là lùng bắt một người đàn ông tên là Mao Tường, người này từng có lịch sử mười năm lao tù và bởi vì thường xuyên đánh nhau gây ra rắc rối để vào đồn cảnh sát ghi chép hồ sơ. (tam giáo cửu lưu, nhân ngư hỗn loạn: ở đây hiểu nôm na là nhiều thành phần người, nhiều loại người)

Từ đầu năm AA, người đàn ông này đã bắt đầu buôn bán ma túy, cảnh sát cũng từng để ý tới, nhưng khổ nỗi không có chứng cứ, đành chịu thôi, nghĩ đến kiểm tra đột xuất, nhưng khổ nỗi trong cảnh sát địa phương đã có một số người bị người ta dùng tiền mua chuộc, cho nên nhiều lần không thành công, vì làm ra một phen thành tích, vì mình sau này sẽ đi lót đường, vì vậy Cục trưởng Cục Cảnh sát vì để làm ra thành tích, vì lót đường cho con đường thăng tiến cho ông ta cho nên một mặt báo việc này lên trên, một mặt cử đội của họ, được đặt tên là tiểu đội lính đặc chủng "Ung" đến đây trợ giúp, hy vọng có thể bắt được Mao Tường, cả nhân chứng, vật chứng luôn!

Bây giờ các anh đội người gọi điện thoại báo cho bọn anh biết rốt cuộc lúc nào thì Mao Tường đi hộp đêm, là đi hộp đêm nào.

*

"Hàng lần này rất tốt." Trong một căn phòng mờ tối, một khuôn mặt ngăm đen, hai má còn có vô số lỗ (người mặt rỗ), một đoạn lông mày bị đứt, đôi mắt hiện hình tam giác ngược và rất nhỏ, lúc này người đàn ông mũi tẹt môi dày đang cầm điện thoại di động nói với người bên kia.

Hắn đứng trước một cái bàn, phía trên là một bao trắng đục giống bột mì, khóe miệng cười vô cùng bí ối.

"Ừ, tin tôi đi, tôi làm cái này được ít nhất cũng năm sáu năm rồi, cũng lần thứ nhất chuyện cũng không ra khỏi."

"Ha ha, thật lòng, như vậy lần này chúng ta gặp ở hộp đêm BB, như thế nào? Chính giờ rưỡi tối, đến lúc đó tôi sẽ gửi ám hiệu phòng bao cho anh nhé."

"Vậy bái bai, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ."

Sau người đàn ông cúp điện thoại thì khóe miệng lộ ra nụ cười thỏa mãn, sau đó xoay người nhìn thân thể những người đẹp ngang dọc trên giường thì ta tính không khỏi bộc phát, "Người đẹp, nữ thần của ta, ta tới đây ——"

Hắn xoa xoa tay, không kịp chờ đợi mà nhào tới thân thể trần truồng của người đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Mọi người tụ họp

Sáng sớm hôm sau, Tô Khả nhận điện thoại Thẩm Đường gọi tới, ý là chuyện xin nghỉ đã hoàn thành rồi.

Tiểu Bao Tử còn đang ngủ, trải qua việc truyền nước biển ngày hôm qua thì bé đã hạ sốt bảy tám phần, Tô Khả cũng an tâm không ít. Sau đó, Tô Khả đứng dậy xuống phòng bếp làm điểm tâm cho Tiểu Bao Tử.

Bữa sáng là nấu cháo trắng, phía trên có một quả trứng gà chín giữa, tiếp theo là một ít rau diếp và dưa muối, làm xong thì xuống dưới lầu mua hai cái bánh bao. Sau khi trở về, thò rót thêm cho Tiểu Bao Tử một ly sữa tươi, rửa một cái quả táo. Sau khi xong những việc này thì Tiểu Bao Tử đã tự mặc quần áo rời giường.

Tô Khả mỉm cười nhìn Tiểu Bao Tử, lúc này gương mặt nhỏ bé trắng mềm của Tiểu Bao Tử đỏ bừng, có lẽ là do mới vừa tỉnh ngủ. Tô Khả lập tức dẫn

bé đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Sau khi rửa mặt, Tô Khả và Tiểu Bao Tử đi tới bên cạnh bàn, Tiểu Bao Tử thấy trên bàn có nhiều món ăn như vậy thì nói, "Cô gái à, mẹ làm nhiều như vậy sao."

Tô Khả véo chặt má trên mặt nhỏ của bé, "Đây là vì để cho con ăn nhiều một chút đấy."

Lúc này miệng nhỏ Tiểu Bao Tử hơi toét ra, âm thanh "hừ hừ".

Tô Khả cười híp mí, "Ăn xong mẹ dẫn con ra ngoài đi dạo một chút nhé, như thế nào?"

Tiểu Bao Tử gật đầu.

Cùng nhau ăn sáng, ăn say sưa ngon lành.

Ra khỏi nhà, Tô Khả ẵm Tiểu Bao Tử ra ngoài, Tiểu Bao Tử có chút buồn bực, "Cô gái à, con đã lớn."

"Thằng nhóc này, tính cả tuổi ta cũng chỉ mới năm tuổi, con lớn chỗ nào?"

Trong lúc Tiểu Bao Tử muốn phản bác thì một hàng xóm đi ngang qua thấy Tô Khả ẵm Tiểu Bao Tử thì không khỏi cười nói, "Tô Khả ẵm Tô Tô ra ngoài đi dạo à?"

Tô Khả "dạ" một tiếng, coi như là trả lời.

Lại có một hàng xóm mua bữa ăn sáng trở về nhìn thấy Tô Khả ẵm Tiểu Bao Tử thì lại giống như nói đùa, "O, hôm nay Tô Tô lại muốn mẹ ẵm nhé."

Bên kia người hàng xóm chưa đi cũng cười nói, "Đúng vậy nha, Tô Tô."

Đầu Tiểu Bao Tử đầy vạch đen, may mà vui mặt ở trong ngực Tô Khả, khó chịu áp úng nói khẽ, "Cô gái à, đi nhanh một chút đi."

Tô Khả đối với hành động đa điều của Tiểu Bao Tử thì không khỏi cười "ha ha", sau đó vỗ vỗ cái mông Tiểu Bao Tử, béo múp múp, vô cùng đàn hồi, "Bởi vì hôm qua Tô Tô nhà ta ngã bệnh mà, đương nhiên mẹ muốn ẵm con rồi."

Mấy hàng xóm cười hi hi, nói mấy câu về bệnh của bé với Tô Khả, cứ lúi thôi, muốn như thế nào, muốn như thế nào, tam biệt rồi rồi đi thôi.

Tô Khả cũng tiếp tục ẵm Tiểu Bao Tử đi ra ngoài tiểu khu.

Cây cối hoa cỏ ven đường đều vô cùng sạch sẽ, mặc dù Tô Khả ẵm Tiểu Bao Tử nhưng không cảm thấy mệt mỏi chút nào.

Tiểu Bao Tử đau lòng cho Tô Khả nên nhất định phải tự mình xuống đi mở chút, Tô Khả không lay chuyển được Tiểu Bao Tử nên chỉ có thể để bé tự đi một đoạn đường. Sau khi đi khoảng hơn mười phút thì hai má của Tiểu Bao Tử đã chảy mồ hôi ròng ròng.

Tô Khả lấy khăn tay lau lau cho Tiểu Bao Tử.

Tiểu Bao Tử nói với Tô Khả: "Cô gái à, con sẽ tự lau."

Tô Khả cười, "Ừ, Nhị Tô, mẹ muốn lau thay con không được à...."

"Cô gái à, mẹ không cần quá yêu thương con, sau này con sẽ tìm vợ."

Tô Khả: "."

Đầu tiên hai người đi trung tâm thương mại để mua ít quần áo, dù sao lập tức muốn đi nước ngoài thì vẫn nên chuẩn bị quần áo ổn thỏa một chút, ra nước ngoài mua không rẻ bằng bên này, vậy thì cứ mua xong ở đây rồi đi, dù sao phải giữ lại tiền để khám bệnh cho Tiểu Bao Tử không phải sao.

Tô Khả dẫn Tiểu Bao Tử đi một vòng ở quầy hàng bán quần áo thiếu nhi độc quyền, đột nhiên nhìn thấy Doãn Lạc Hàm với cái bụng đang nổi lên.

Tô Khả không biết nói gì, không khỏi nghĩ Doãn Lạc Hàm kết hôn sao?

Suy nghĩ một chút thì thời gian cũng hơn năm năm rồi, Doãn Lạc Hàm kết hôn sinh con cũng bình thường.

Tiểu Bao Tử đang nhíu mày nhìn quần áo phía trên, còn Tô Khả đang suy nghĩ là có muốn chào hỏi với Doãn Lạc Hàm hay không. Lúc còn đang do dự thì Tiểu Bao Tử nói: "Cô gái à, đổi cửa hàng khác đi."

Tô Khả "ừ" một tiếng, xoay lại nhìn quần áo bên trong thì không khỏi ịu xịu, bởi vì trên quần áo, không phải màu đỏ thì màu vàng, nếu không thì trêm đó cũng vẽ mấy con cừu yếu đuối và sói

Mà lúc này, khi Tô Khả quay đầu nhìn cửa hàng bên ngoài thì chỉ thấy Doãn Lạc Hàm đã rời đi rồi, Tô Khả hơi buồn bã, dù sao thì quan hệ của cô và

Doãn Lạc Hàm vẫn rất tốt.

Còn có ba bạn cùng phòng của cô, đã rất lâu không có liên hệ với các cô ấy.

Tình thân Tô Khả âm thầm bị tổn thương, Tiểu Bao Tử kéo kéo tay áo Tô Khả, con người đen như mực cứ nhìn cô, trong mắt đầy quan tâm.

Tô Khả cảm thấy ấm áp, khoe miệng khẽ nâng lên, véo chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của con, vẫn là con của cô, thật hận không thể nhào nặn thân thể của con à.

Lông mày Tiểu Bao Tử khẽ nhíu lại, Tô Khả lại dẫn Tiểu Bao Tử đi ra ngoài, Tô Khả không khỏi nghiêng đầu nhìn Tiểu Bao Tử, ánh mắt quét qua một đôi giày da màu đen trước mặt, Tô Khả ngẩng đầu nhìn lên, tròn tròn mắt.

Bởi vì người trước mặt cô không phải là người khác mà chính là Doãn Lạc Phong.

Doãn Lạc Phong không thể tin nhìn Tô Khả.

Tô Khả mở to miệng nhưng không phát ra được tiếng nào.

Quan hệ giữa cô và Doãn Lạc Phong thực sự là vô cùng tốt. Nhưng lúc trước cô vẫn ‘không từ mà biệt’, cho nên khi Tô Khả đối mặt với Doãn Lạc Phong thì nửa câu cũng nói không ra. (không chào mà biệt: đi không nói tiếng nào)

Ít nhất đối với Tô Cẩm Niên thì cô còn có thể nói ra một câu: "đã lâu không gặp", nhưng đối với Doãn Lạc Phong thì cô lại không nói ra được.

Lúc này, Tiểu Bao Tử kéo tay áo Tô Khả lần nữa, "Mẹ."

Lúc này tầm mắt Doãn Lạc Phong mới chuyển dời đến cánh tay Tô Khả đang bị Tiểu Bao Tử kéo suốt, khi nhìn thấy Tiểu Tô Tô thì Doãn Lạc Phong không khỏi lăm bầm, "Đây là. Đây là."

Tô Khả thờ dài, "Đây là con trai em."

Doãn Lạc Phong gật đầu, ngồi xổm người xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào Tiểu Bao Tử, nhìn diện mạo của bé, trên trán cực giống Tô Cẩm Niên thì không khỏi sinh lòng hâm mộ, "Xin chào, người bạn nhỏ."

Tiểu Bao Tử mới vừa nhìn thấy mẹ của bé lộ ra nét mặt như vậy với anh nên trong lòng suy đoán, chắc chắn người đàn ông này và mẹ có quen biết, liền nói, "Xin chào, chú."

"Con tên là gì thế."

Tiểu Bao Tử bị kích thích đến ngã xuống đất không dậy nổi, mặc dù thực sự là tuổi bé rất nhỏ, nhưng mà không nên dùng giọng điệu như vậy, vấn đề như vậy để hỏi bé có được hay không.

Vì vậy, trong lòng Tiểu Bao Tử quan sát Doãn Lạc Phong từ trên xuống dưới, vốn là ấn tượng chín mươi phần thì trừ đi năm phần, "Con họ Tô tên Tô"

Doãn Lạc Phong nghe xong cái tên này thịch trong nháy mắt sấm chớp không ngừng, nghiêng đầu nhìn về mặt lưng túng của Tô Khả, "Năng lực đặt tên của em vẫn không tệ nhỉ".

Tô Khả cười haha rồi nói với Doãn Lạc Phong, "Em cảm thấy tên Tô Tô không tệ mà".

"Ha ha". Doãn Lạc Phong chỉ có thể cho Tô Khả hai tiếng này.

Tô Khả không khỏi nhìn trời, quả nhiên là trả lời câu nói kia: Chỉ hai tiếng haha, nói đến cùng thì vô cùng có ý nghĩa.

Doãn Lạc Phong lại nhìn Tiểu Bao Tử, đưa tay ra, ý tứ chính là muốn bắt tay với bé, Tiểu Bao Tử cũng hiểu nên đưa tay ra nắm tay anh, lúc muốn buông ra thì Doãn Lạc Phong cũng là ôm Tiểu Bao Tử vào người, "Ai da, Tô Tô thật là nhẹ, có ăn cơm thật tốt hay không đấy.

Đầu Tiểu Bao Tử đầy vạch đen lần nữa, thầm nghĩ chú này thật là tự tiện. Vì vậy, tám mươi lăm phần trăm còn lại của Doãn Lạc Phong bị Tiểu Bao Tử trừ năm phần nữa.

Tiểu Bao Tử không khỏi xoay đầu nhìn nét mặt của Tô Khả, nhìn bộ dáng của mẹ bé, đột nhiên Tiểu Bao Tử nghĩ chẳng nhẽ người này chính là bố của bé?

Kết quả là, Tiểu Bao Tử ti mi nhìn Doãn Lạc Phong.

Ừm, bé biết dáng dấp bé và mẹ không giống nhau chút nào, cô giáo vườn trẻ cũng nói là nhất định bé có diện mạo giống bố, mà chắc chắn bố của bé là người đàn ông rất đẹp trai.

Ừm, chú đang ôm trước mặt bé, ngoại hình cũng không tệ, tuyệt đối là một soái ca đẹp nhất. Ừm, hình như mắt của chú là mắt phượng, mà không phải là chú, hơn nữa nhìn thế nào thì hình như dáng dấp hai người bọn họ không giống nhau, chắc người này không phải là bố.

Mặc dù trong lòng Tiểu Bao Tử hơi thất vọng, thế nhưng càng trở nên tức giận. Bởi vì đến nay tên khốn bố của bé cũng không tới gặp bé và mẹ, thật là quá đáng ghét.

“Tô Tô, con đang nhìn cái gì?” Doãn Lạc Phong cười hi hi nhìn Tiểu Bao Tử.

Bé nói: “Nhìn chú”.

“?”

“Đáng đáp chú và con không giống nhau, cho nên chú không phải là bố con”. Tiểu Bao Tử vẫn cực kỳ ngoan ngoãn mà nói ra lời trong lòng. Dù sao trong lòng của bé vẫn hi vọng bố ở cùng với mẹ, dù kỳ thật thì bố là người phụ tình, bé cũng rất muốn ngày nào đó, bố và mẹ cùng nhau dắt tay bé đi cáp treo, đi chơi Ma Thiên Luân. ...

Doãn Lạc Phong cười hi hi hôn lên mặt của Tiểu Bao Tử một cái, “Ừ, Tiểu Tô Tô thật thông minh”.

Tiểu Bao Tử hơi xoay đầu ra xa, không khỏi nói, “Đàn ông hôn đàn ông là không đúng”. Trong lòng đã trù thêm năm phần nữa.

Doãn Lạc Phong: “.....”

Tô Khả: “.....”

Tiểu Bao Tử quả quyết xoay người nhìn Tô Khả, sau đó đưa hai cánh tay ra.

Tô Khả lập tức bồng Tiểu Bao Tử, nói với Doãn Lạc Phong, “Sao anh lại ở đây?”. Sau đó nghĩ đến cô mới vừa thấy Doãn Lạc Hàm, trong lòng suy đoán anh là tìm đến Doãn Lạc Hàm.

Đúng như dự đoán, Doãn Lạc Phong nói, “Chị anh gọi anh tới đây xách đồ cho chị ấy”.

Tô Khả gật đầu.

Doãn Lạc Phong nói, “Em thì sao?”

“Em mua quần áo cho Nhị Tô”.

Nhị Tô? Xoay lại, Doãn Lạc Phong gật đầu bày tỏ đã hiểu rõ, lập tức mỉm cười vô cùng tự nhiên ôm chầm lấy vai Tô Khả nói với cậu bé trong ngực Tô Khả: “Đi nào, hôm nay chú mua quần áo cho con”.

Tô Khả cười nói với Tiểu Bao Tử: “Tô Tô, không cần đau lòng cho tiền của chú đâu. Phải biết rằng, chú ấy nghèo tới mức chỉ còn lại tiền thôi”.

Tiểu Bao Tử nghi ngờ liếc nhìn Doãn Lạc Phong, gật đầu một cái.

Tô Khả và Doãn Lạc Phong vừa đi vừa nói, hoàn toàn không xa lạ sau năm năm xa cách. Dĩ nhiên hai người họ cũng không ai nhắc tới mấy chuyện năm năm trước.

Tiểu Bao Tử nằm trong ngực Tô Khả không được mấy phút liền muốn xuống, Tô Khả cũng thuận theo bé, chỉ dắt tay bé thôi. Dù sao người trong cửa hàng vẫn rất nhiều, lỡ như tách ra rồi, vậy thì xong đời.

Doãn Lạc Phong dẫn Tô Khả tùy ý đi dạo mấy cửa hàng thời trang trẻ em, quần áo bên trong đều không ra sao, cho đến khi đi tới một cửa hàng thời trang trẻ em khác, y phục vô cùng đẹp, Doãn Lạc Phong và Tô Khả dẫn theo Tiểu Bao Tử đi vào.

Tô Khả hãy nhìn thấy một cái áo cao bồi ngắn màu xanh dương, tùy ý lật xem đánh dấu biểu giá ở phía trên, hơn ba ngàn thì không khỏi lú lười.

Còn Doãn Lạc Phong trực tiếp cầm lấy cái áo xuống, sau đó trực tiếp đặt ở quầy tính tiền, Tô Khả sắp khóc rồi đây, “Tiểu Phong Phong, càng ngày anh càng như nhà giàu mới nổi, đắt lra thuê quá”.

Doãn Lạc Phong im lặng nhìn trời, “Em mới là nhà giàu mới nổi á, cả nhà em đều là nhà giàu mới nổi”. Nói xong thì cả hai người đều phá lên cười, bởi vì đây từng là lời thoại mà Tô Khả thích nhất.

Tô Khả và Doãn Lạc Phong cắt ngang năm năm xa cách, giữa nơi này cười đùa, chậm rãi phá vỡ khoảng cách.

Còn Tiểu Bao Tử lại không hiểu mẹ của bé và người chú đột nhiên xuất hiện này.

Sau đó, hai người chọn vài bộ nữa, cũng không nhiều lắm nhưng có vẻ như Doãn Lạc Phong rất có tinh thần đến đây mua sắm, nhìn thấy bộ quần áo nào mặc trên người bé đẹp thì muốn mua toàn bộ.

Tô Khả nói: “Anh dứt khoát mua hết cửa hàng này đi”.

“Ý kiến hay”.

“.....”

Ra khỏi cửa hàng thì trên tay Doãn Lạc Phong có rất nhiều túi quần áo xuất hiện, nhìn Tô Khả cười đến ngọt ngào bên cạnh thì khóe miệng Doãn Lạc Phong cũng đầy nụ cười.

Lúc này, điện thoại Doãn Lạc Phong vang lên/

“Này, rốt cuộc em ở đâu vậy”. Giọng nói của Doãn Lạc Hàm truyền đến từ điện thoại, Tô Khả bên cạnh có thể nghe rõ ràng.

Doãn Lạc Phong nói: “Em đã ở trung tâm thương mại XX rồi”.

“Vậy em ở đâu mà chị ở cửa sao không thấy em”.

“Em đang lầu bảy”. Doãn Lạc Phong nói.

“Mẹ nó, em chạy lên đấy làm gì”.

“Mua quần áo”.

“Xì, lầu bảy đều là quần áo trẻ em và trẻ sơ sinh, em mua cọng lông gì”. Nói gì thì cô mới vừa đi dạo lầu bảy nên rất rõ ràng là mua được quần áo gì ở đấy.

“Em thì không thể mua quần áo cho trẻ con được à”.

“Ai nha, em mua cho đứa nhỏ trong bụng chị sao, ít nhất phải hỏi chị một chút chứ, nhìn có được hay không, lỡ như quá xấu mà chị nhìn chường mắt thì làm thế nào!”

Doãn Lạc Phong: “.....”

“Em mau xuống đây, cháu của em đói bụng rồi”.

“.....”

Doãn Lạc Phong đang đứng nghỉ bên cạnh cột đá cẩm thạch, mặt hướng nhìn bên trong.

“Mẹ nó, sao em chạy đến thành phố H rồi!” Âm thanh cực kỳ tức giận của Trịnh Diệu Đông từ không xa truyền đến.

Doãn Lạc Hàm quay đầu lại, nhìn thấy Trịnh Diệu Đông chạy tới chỗ cô thì không khỏi chu miệng lên nói, “Không phải là anh không thích đến đón em sao, tại sao lại tới?”

Trịnh Diệu Đông bị kích động tới sắp quỵ xuống đất nhìn trời mà khóc: “Cô nhỏ của tôi ơi, mặc dù em đã năm tháng rồi, con trong bụng coi như là chu kỳ an toàn, nhưng mà không cần thường xuyên hồi hải ngược xuôi có được hay không”.

“Không được”. Doãn Lạc Hàm buông tay, nói đến vô cùng ung dung bình tĩnh, “Ai biết có phải là anh gấp riêng người tình hay không, em phải xem một chút”.

Trịnh Diệu Đông lao đảo một cái, nghiêng đầu, bất ngờ phát hiện Doãn Lạc Phong và Tô Khả ãm một đứa bé đi ra từ trung tâm thương mại. Miệng không khỏi lẩm bẩm: “Má ơi, lần này thấy thật rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Lạc Phong và Nhị Tô

Doãn Lạc Hàm không nghe rõ rốt cuộc trong miệng Trịnh Diệu Đông nói nhỏ cái gì, liếc anh một cái, hành vi tương đối tự làm mất đi sự "Thực nữ" của cô, sau đó thấy ánh mắt Trịnh Diệu Đông vẫn nhìn cửa chính thì biết chuyện anh thích làm nhất chính là nhìn gái đẹp, vì vậy trong lòng có khó chịu nói, "Rốt cuộc là anh đang nhìn gì."

Trịnh Diệu Đông không có phản ứng gì, vì vậy Doãn Lạc Hàm nhìn theo ánh mắt của Trịnh Diệu Đông, không nhìn thì không sao cả, vừa nhìn thì cảm thấy

xuống đất, "Ai da, Tiểu Đông à, anh nói xem, em sinh ra ào giác sao?"

Trịnh Diệu Đông: "."

"Má ơi, Tiểu Phong Phong và Khả Khả hoạt động bí mật từ lúc nào, con cũng lớn như vậy."

Sau khi Trịnh Diệu Đông nghe Doãn Lạc Hàm mở miệng thì không nói gì.

Doãn Lạc Hàm sờ sờ cằm, "Không đúng, em còn nhớ là Khả Khả khá thích Tô Cẩm Niên."

Trịnh Diệu Đông xem thường nhìn Doãn Lạc Hàm: em có thể ‘hậu tri hậu giác’ hơn một chút nào nữa không? (hậu tri hậu giác: chậm chạp, cái gì người ta biết hết rồi mình mới biết)

Ban đầu chuyện Tô Khả kết hôn với Tô Cẩm Niên cũng có thai luôn, thật ra thì đúng là Doãn Lạc Hàm không rõ ràng lắm, dù sao không có ai nói với cô nên mới có tình cảnh hiện tại.

Doãn Lạc Hàm tiếp tục chớp mắt mấy cái, "Mẹ nó, em cho là em sinh con trước Tô Khả, không ngờ."

Trịnh Diệu Đông: "."

Trong nháy mắt Doãn Lạc Hàm nhìn chăm chăm Trịnh Diệu Đông, "A, đều tại anh!"

Trịnh Diệu Đông khóc không ra nước mắt, "Trách anh cái gì chứ. Anh còn không trách em bỏ thuốc anh thì thôi!

"Anh không XXOO với em sớm một chút thì em sẽ thua Tô Khả sao? A, bây giờ thì tốt rồi, con em ấy đã có thể ‘đả tương du’ mọi nơi rồi, em còn giầu trong bụng nè!" (đả tương du: mua nước tương, ý ở đây là biết đi và còn đi đủ chỗ)

Trịnh Diệu Đông nhìn trời: mình có thể nói tục không?

Phía bên kia, Doãn Lạc Phong và Tô Khả đã đi ra ngoài, dĩ nhiên là nhìn thấy Doãn Lạc Hàm và Trịnh Diệu Đông ở cửa, Tô Khả nhìn thấy Trịnh Diệu Đông thì không nhận được khổ cau mày, nhưng vẫn ẳm Tiểu Bao Tử đi về phía trước.

"Hi, chị Hàm." Đợi đến khi cô và Doãn Lạc Phong đi tới bên cạnh hai người họ thì hiển nhiên là Tô Khả chào hỏi trước rồi sau đó đưa mắt nhìn Trịnh Diệu Đông, "Chào anh, bác sĩ Trịnh."

Doãn Lạc Hàm và Trịnh Diệu Đông giống như người ngốc vậy, hai người hoàn toàn xem nhẹ hỏi thăm của Tô Khả mà chỉ chăm chú nhìn chăm chăm Tiểu Bao Tử trên tay Tô Khả.

Tô Khả nhìn ánh mắt của Doãn Lạc Hàm và Trịnh Diệu Đông, không biết nói gì.

Rất lâu sau đó, khi Tô Khả cho rằng thời gian của mọi người đã dừng lại thì Doãn Lạc Hàm mới lảm bảm nói một câu, "Mẹ nó, thật sự rất giống đấy!"

Trịnh Diệu Đông gật đầu, "Quả thật như khắc ra từ một khuôn vậy."

Còn Tiểu Bao Tử ở trong ngực Tô Khả nhìn cái đi kỳ lạ và cái chú cao ốm kỳ lạ trước mặt, trong lòng khẽ khinh bỉ một phen, nhưng là ngoài mặt vẫn phải có lễ phép, "Xin chào, dì, chú."

Doãn Lạc Hàm vừa nghe giọng nói non nớt thì chỉ có cảm giác lòng của cô mềm nhũn ra, cũng không quản cái từ "dì" trong miệng bé, hai tay lập tức đưa ra nắm gò má béo múp trên mặt nhỏ của Tiểu Bao Tử, "Oa oa, sáng khoải nhĩ, dất lừ thuê à!"

Còn mặt của Tiểu Bao Tử nhú lại, vô cùng khó coi, muốn lắc lắc đầu để tìm cách làm cái tai của đi kỳ lạ bỏ xuống, nhưng mà đi bóp quá chặt, hơn nữa không ngừng xoa nắn. Có buồn bực hay không chứ.

Tô Khả nhìn bộ dạng của Tiểu Bao Tử thì hơi đau lòng.

Doãn Lạc Phong: "—_—"

Trịnh Diệu Đông, ngược bốn mươi lăm độ nhìn trời tươi đẹp mà ưu thương: hi vọng đứa con trong bụng bình thường một chút thôi.

"Lúc chị còn nhỏ thì đã muốn véo mặt Tô Cẩm Niên, nhưng vẫn không thực hiện được, bây giờ có thể véo con trai anh, oa oa, rất có cảm giác."

Trong nháy mắt mặt của Tô Khả trắng bệch, ánh mắt lướt qua Tiểu Bao Tử. Còn bộ dáng Tiểu Bao Tử là hình như không nghe thấy lời của Doãn Lạc Hàm.

Trịnh Diệu Đông gật đầu, sau đó nói với Doãn Lạc Hàm: "Em đừng véo quá lâu."

Tiểu Bao Tử liếc nhìn Trịnh Diệu Đông, cảm thấy chú cao ốm kỳ lạ đáng tin hơn đi kỳ lạ, lại nghe thấy Trịnh Diệu Đông nói, "Để cho anh nựng một hồi đi, lúc còn nhỏ thì anh cũng không thường nghĩ được ngất mặt Tô Cẩm Niên á."

Lúc này Doãn Lạc Phong ngăn cản, "Được rồi, đang ở cửa lớn, cản trở người ta làm ăn đấy."

Mọi người: "."

Bởi vì Doãn Lạc Hàm còn có rất nhiều đồ chưa mua xong nên vội vã nói với Doãn Lạc Phong và Trịnh Diệu Đông là sẽ mua chút đồ nữa, nhưng thật ra thì tâm tư cô đã không còn lòng dạ để tiếp tục chọn mua nữa, đôi mắt to hoàn toàn nhìn chăm chăm vào người Tiểu Bao Tử.

Mỗi lần nhìn thấy Tô Khả ôm Tiểu Bao Tử, Doãn Lạc Hàm muốn nói lại thôi, muốn hỏi rõ ràng hơn, vì vậy quyết định nhanh chóng mua xong đồ để tìm một chỗ trò chuyện thật tốt.

Cô liệt kê đồ muốn mua lên giấy rồi trực tiếp ném cho Trịnh Diệu Đông, để anh thấy thì mua.

Trịnh Diệu Đông khóc không ra nước mắt, dù sao đứa nhỏ trong bụng Doãn Lạc Hàm là của anh, anh chỉ có thể buồn bực tìm kiếm mấy thứ này xung quanh các cửa hàng.

Ánh mắt Doãn Lạc Hàm vẫn đang ở trên người của Tiểu Bao Tử, tiếc rằng thỉnh thoảng Doãn Lạc Phong lại ngăn cản tầm mắt của cô, hơn nữa quãng một ánh mắt cảnh cáo cho cô, Doãn Lạc Hàm hận không thể đưa anh bay vào trong bụng mẹ của cô.

Trong khi không có ý thức thì Trịnh Diệu Đông đã mua hết tất cả đồ đạc rồi, lúc này đã gần tới buổi trưa. Mọi người quyết định đi ăn một bữa hải sản.

Lúc xuất phát, Trịnh Diệu Đông buồn bực, một thân một mình ngồi trong xe anh và nhìn mình lái chiếc Santana thì hận không thể đập banh chiếc xe này, như vậy thì anh có thể ngồi xe Doãn Lạc Phong, trêu chọc con trai của Tô Cẩm Niên.

Chỉ tiếc, là chiếc xe này không phải của anh, hơn nữa bây giờ anh mà đập banh thì cũng không có cách nào ngồi xe của Doãn Lạc Phong.

Trịnh Diệu Đông khóc không ra nước mắt mà chỉ có thể tăng tốc độ để đuổi theo xe Doãn Lạc Phong.

Trong xe Doãn Lạc Phong.

Doãn Lạc Hàm đã nói hai câu với Tô Khả, một câu là "Khả Khả, em rất lợi hại!" Còn một câu là "Khả Khả, em không phải phúc hậu gì hết, sinh con cũng không nói với chị."

Thời gian sau đó, Doãn Lạc Hàm một lòng nhào vào người Tiểu Bao Tử.

Có lẽ là do cô đang mang thai, giống như trước kia đúng là cô không thích có con, bây giờ thì rất thích, nhất là nhìn thấy bộ dáng Tiểu Bao Tử vô cùng đẹp mắt như vậy thì cô hận không thể lura gát họ đến bên cạnh cô.

"Cậu bé đáng yêu, nói cho dì biết con tên là gì? Nói xong thì dì cho con ăn kẹo nha."

Đầu Tiểu Bao Tử đầy vạch đen: "Dì cho con là đứa trẻ ba tuổi à."

Doãn Lạc Hàm tròn mắt thật lâu rồi mới ôm bụng cười lăn lộn, "Khả Khả, khẳng định đứa nhỏ thông minh là không phải di truyền em."

Tô Khả"__"

Doãn Lạc Hàm tiếp tục nói, "Emma, thật là sống động như Tô Cẩm Niên biến thành bộ dáng bốn năm tuổi vậy."

Doãn Lạc Phong nói, "Thôi đi, lúc Tô Cẩm Niên bốn năm tuổi thì chị mới hai ba tuổi, có thể nhớ gì sao."

Doãn Lạc Hàm: ">3< Em không nên đập bẻ sân khấu của chị. Hơn nữa, chị không biết anh ấy lúc bốn năm tuổi thì bây giờ nhìn đến cậu bé đáng yêu này đã thỏa mãn ý nguyện đấy."

Miệng nhỏ của Tiểu Bao Tử nhếch lên, không trả lời.

Miệng Doãn Lạc Hàm há to, nhìn biểu cảm của Tiểu Bao Tử thì không khỏi chọc chọc khủy tay vào Tô Khả, "Khả Khả, úi da, nhìn bộ dạng của con trai em đi, di truyền mười phần mười tính tình của Tô Cẩm Niên đấy."

Tô Khả hơi nhú mày, dù sao trước mặt Tiểu Bao Tử thì cô cũng không có nói bố của bé tên là Tô Cẩm Niên. Bây giờ, mọi người mở miệng ra là một tiếng Tô Cẩm Niên, haizz, khi về nhà thì nhất định Tiểu Bao Tử sẽ vặn hỏi đây.

Tiểu Bao Tử nhìn Doãn Lạc Hàm một chút rồi nói với Doãn Lạc Phong đang lái xe, "Chú ơi, cho con bình nước."

Doãn Lạc Phong lập tức đưa một bình nước cho Tiểu Bao Tử, tới tay thì Tiểu Bao Tử đưa cho Doãn Lạc Hàm.

Doãn Lạc Hàm chớp mắt mấy cái, còn chưa có lấy lại tinh thần thì Tiểu Bao Tử đã nói, "Dì à, dì đã làm nhảm một thời gian rất lâu rồi, uống nhiều nước một chút đi, như vậy thì em trai hay em gái trong bụng mới không thiếu nước."

Doãn Lạc Hàm "."

Tô Khả vỗ vỗ trán Tiểu Bao Tử, "Nhị Tô, sao nói chuyện với dì như vậy."

Tiểu Bao Tử đầu ra đầy mà nói, "Tôi quan tâm tiểu bảo bảo trong bụng dì mà."

Doãn Lạc Hàm che mặt rơi nước mắt, cô là một cô gái cực kỳ xinh đẹp như vậy mà lại bị một đứa bé ghét bỏ! ~(>_<)~ Quá đáng ghét, quả nhiên là con trai Tô Cẩm Niên mà, không đáng yêu, không đáng yêu chút nào!

Đến chỗ hải sản thì Doãn Lạc Phong trực tiếp ra lệnh để bọn họ đến phòng riêng xa hoa trên lầu cao nhất.

Tiểu Bao Tử rất yên tĩnh đi bên cạnh Tô Khả, Doãn Lạc Hàm vẫn chưa lấy lại tinh thần giữa trận đả kích vừa rồi.

Khi mọi người đã ngồi xuống rồi thì Trịnh Diệu Đông mới vội vàng chạy tới vị trí, trong miệng lầm bầm một câu: "Mấy cái người này thật sự là quá không phúc hậu à, cũng không biết chờ tôi một chút."

Có trời mới biết, anh vì đuổi theo xe của họ mà lái hết công suất, thiếu chút nữa thì Santana cũng vỡ tung bễ ngoài, ~o(>_<)o~ kết quả vẫn không đuổi kịp họ.

Doãn Lạc Hàm "hừ" một tiếng, "Chờ anh làm gì!"

Cản không được nên Tô Khả mới hỏi Doãn Lạc Hàm, "Chị Hàm, chị kết hôn lúc nào?"

Về mặt Doãn Lạc Hàm xấu hổ, "Chị còn chưa kết hôn."

"(OoO)" Miệng Tô Khả há tròn, "Còn chưa kết hôn à?" Tô Khả không khỏi cảm thấy kỳ lạ, rốt cuộc là người nào có bản lĩnh tốt như vậy, không kết hôn mà có thể lừa bụng cô ấy lớn vậy?

Tô Khả nhớ trước đây Doãn Lạc Hàm từng nói với cô, trước hôn nhân mà XXOO với người ta thì không sao nhưng nhất định phải dùng tốt các biện pháp, lỡ như tạo ra tai nạn thì đó không phải là chuyện đùa, còn về mặt kiêu ngạo tự đắc nói với Tô Khả, đàn ông muốn cô quản nhiều vô kể, giữa trăm bụi cây cỏ, mảnh vụn không được dính vào người, nhất định không được bị người ta lừa đến lớn bụng, Tô Khả, thật là em phải học một chút.

Ban đầu Tô Khả có cảm giác sấm chớp không dứt, nhưng bây giờ.

"Đứa nhỏ của người đàn ông nào?" Tô Khả không khỏi hỏi cho ra đáp án.

Trong nháy mắt mọi người đều im lặng, còn Doãn Lạc Hàm lại muốn đào hang chui vào, bởi vì thật sự là quá mất mặt mà!

Trịnh Diệu Đông "khụ khụ" hai tiếng rồi nói với Tô Khả: "Anh đấy."

Tô Khả như bị sấm làm nói không được nửa câu, chính là cảm thấy bị vô số sấm sét trên trời không chút lưu tình bỏ vào người cô, nổ cô đến ‘ngoài khét trong sống’.

Trịnh Diệu Đông, Trịnh Diệu Đông, Trịnh Diệu Đông.....

Doãn Lạc Hàm nhìn nét mặt của Tô Khả, “Khả Khả, về mặt của em là gì đó!”.

Tô Khả còn đang kinh ngạc thì không khỏi lắc đầu một cái, “Ha ha”.

Mọi người chỉ cảm thấy được một bầy quạ đen bay qua đầu của mọi người, phát ra rất nhiều tiếng “aho~~”

Hồi lâu sau, Tô Khả lấy lại tinh thần, chợt cảm thấy lúc này cô “hoi ho” mất duyên, lúc này, người ta bung món ăn vào tới, Tô Khả mới cười hi hi nói, “Ăn đi, ăn đi”.

Ăn một bữa cơm, cuối cùng Tô Khả cũng an tâm chút, chỉ là thế nào thì cô cũng nghĩ không thông, sao Doãn Lạc Hàm có thể nảy sinh quan hệ với playboy Trịnh Diệu Đông chứ?

Vì vậy sau khi ăn xong thì Tô Khả cộc cộc chạy đến bên cạnh Doãn Lạc Hàm, nhỏ giọng hỏi: “Chị Hàm, sao chị có thể mang thai con của playboy này vậy?”.

Hỏi xong câu này thì mặt của Trịnh Diệu Đông đi bên cạnh tới đi. “Anh trở thành playboy lúc nào vậy. Đó là anh phong lưu có được hay không.”

Tô Khả: “.....”

Doãn Lạc Hàm đặc biệt trừng Trịnh Diệu Đông một cái, “Anh còn không biết xấu hổ!”

Vì vậy ba người nói chuyện ở bên kia, khí thế ngất trời, ở bên này, Doãn Lạc Phong ôm Tiểu Bao Tử nói: “Mẹ con quên mất hai ta rồi”.

Tiểu Bao Tử nói: “Hừ hừ, nhìn đáng vẻ của chú hình như rất thích mẹ con nhỉ?”.

Doãn Lạc Phong”QoQ”Đứa bé cũng có thể nhìn ra sao?

Tiểu Bao Tử hơi bĩu môi, “Nhìn biểu hiện của chú đi. Khi nào điểm của chú cao nhất đi rồi nói không chừng con sẽ không ngăn cản”.

Doãn Lạc Phong nghe lời của bé, trong nháy mắt cảm cũng rút xuống đất, hai tay buông lỏng, Tiểu Bao Tử hơi trượt xuống một chút. Nhưng rất nhanh Doãn Lạc Phong lấy lại tinh thần, lại ôm bé.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bao Tử là vẻ nhàn nhạt, trong lòng đã hạ cái mác cho Doãn Lạc Phong: làm nguy liên loạn, trừ năm phần. Vốn chả còn nhiều Doãn Lạc Phong lại bị trừ thêm

Vì vậy Tiểu Bao Tử lại nói với Doãn Lạc Phong, “Trước mắt chú còn sur lại không nhiều đâu, nếu như điểm của chú cứ rút xuống dưới sáu mươi, như vậy thì ngay cả cơ hội cũng không có”.

Những lời này vừa nói ra thì Doãn Lạc Phong đã lao đảo.

Mẹ nó!

“Sao chú chỉ còn lại từng ấy vậy?” Theo lý thì anh là thanh niên ưu tú như vậy, nói thể nào thì cũng tám mươi lăm phần trở lên chứ.

Mũi Tiểu Bao Tử “hừ” nhẹ một cái, “Con cảm thấy con còn cho chú cao đấy, nếu không thì lại hạ điểm xuống chút nữa nhé?”

Doãn Lạc Phong lập tức lắc đầu, “Đủ rồi đủ rồi!” Vừa gấp là biết thằng nhóc này không phải dễ gạ gẫm.

Tiểu Bao Tử đối với Doãn Lạc Phong thức thời như vậy thì hơi hơi hài lòng, chỉ là sau hài lòng chính là xem thường anh. Nói xem một người đàn ông sao không có khí phách như vậy?

Nếu như Doãn Lạc Phong biết trong lòng Tiểu Bao Tử nghĩ vậy thì đoán chừng sẽ tự đập một cục gạch lên trán mất. Sau đó, rống to với Tiểu Bao Tử một câu: Vậy con nói đi, con muốn chú như thế nào.

Lại đi dạo một hồi, nhìn sắc trời cũng không còn sớm thì tách ra, dù sao mọi người đều không phải là người rảnh rang.

Doãn Lạc Phong đi cùng mẹ con Tô Khả, Trịnh Diệu Đông đi cùng Doãn Lạc Hàm.

Trở về xe, Tiểu Bao Tử ngồi bên cạnh Tô Khả, mắt to đen nhánh vẫn nhìn bóng lưng Doãn Lạc Phong, Tô Khả nghiêng đầu thì chính là thấy bé nhìn Doãn Lạc Phong không chớp mắt, không khỏi tò mò hỏi: “Nhị Tô, nhìn chú Doãn cái gì vậy?”

Tiểu Bao Tử bĩu môi, không nói gì.

Tô Khả cười hi hi xoa xoa tóc đen mềm mại của con.

Doãn Lạc Phong nhìn hai người qua kính chiếu hậu, xe trực tiếp lái theo hướng Tô Khả đi.

Đến tiểu khu của Tô Khả, Doãn Lạc Phong nhíu mày, “Khả Khả, mấy năm nay em vẫn ở đây à?”

Tô Khả gật đầu, “Ờ”.

Doãn Lạc Phong vỗ vỗ trán của anh, “Thì ra là em trốn ở chỗ này, anh lại không biết”.

“Hả?”

“Bên này anh cũng có một căn nhà!” Doãn Lạc Phong vô cùng buồn bực nói.

Ban đầu lúc anh và Tô Cẩm Niên tìm Tô Khả đúng là mất sức của chín trâu hai hổ, gần như lật tung cả nước lên một lần. Bởi vì thân Tô Cẩm Niên là một người lính nên hẳn thường tìm ở những khu vực xa xôi, cho nên mấy năm nay, Tô Cẩm Niên liều mạng những nhiệm vụ có độ nguy hiểm rất lớn, sau đó vẫn luôn hỏi thăm tin tức của Tô Khả.

Lại bởi vì một số nhiệm vụ Tô Cẩm Niên làm đều có độ nguy hiểm tương đối lớn nên nhận được ngày nghỉ cũng vô cùng khả quan, anh liền lợi dụng ngày nghỉ mà tiếp tục tìm kiếm Tô Khả ở những nơi khác, nhưng đều không có thu hoạch gì.

Còn anh thì sao, thân là một thương gia nên giao thiệp trải rộng khắp cả nước, cho dù như thế thì đối mặt với diện tích đất rộng lớn, người ở trong nước lại nhiều đếm không hết, tìm một Tô Khả, hoàn toàn là mò kim đáy biển.

Nhưng, hai người họ chưa từng buông tha.

Nhớ ngày đó, bọn họ nghĩ trên người của Tô Khả không có nhiều tiền nên chạy không được xa mới dừng. Cho nên trạm đầu tiên bọn họ tìm chính là thành phố H, dù sao nơi này là quê hương của Tô Khả, nhưng trước sau tốn thời gian nửa năm tại đây mà ngay cả một chút thông tin về cô cũng không

có.

Hiện tại Tô Khả nói cho anh biết là năm năm nay cô sống ở thành phố H, tin tức như vậy thật giống như là một tảng đá đạo tới anh vậy.

Rất đáng giận, Tô Khả ở tiểu khu, là tiểu khu mà anh tham gia mở rộng! Bên này còn có một căn nhà của anh!

Nói thử xem Doãn Lạc Phong anh có thể không buồn bực sao được!

Lúc Tô Khả nghe anh nói ở đây cũng có nhà của mình thì cảm hơi có khuynh hướng rơi xuống đất. “Không thể nào.....”

Doãn Lạc Phong tiếp tục buồn bực gật đầu.

“Bọn anh tìm em đã lâu, gần như lật tung cả nước lên, nhưng lại không có tin tức của em, kết quả.....”

Tô Khả gật đầu một cái, “Ờ” một tiếng thì không nói thêm gì.

Doãn Lạc Phong thấy Tô Khả không muốn nói chuyện nên cũng không nói thêm chỉ vô cùng tự nhiên nhận lấy Tiểu Bao Từ.

Dù sao Tiểu Bao Từ đã bị Doãn Lạc Phong ẵm lâu rồi nên cũng không có giấy giụa, dù sao mẹ bé cũng giảm bớt gánh nặng thì dĩ nhiên tốt.

Hai người im lặng đi trên đường của tiểu khu, vừa đúng lúc có một hàng xóm đi ra thì nhìn một người đàn ông lạ ẵm Tiểu Bao Từ đi cùng Tô Khả, lại nhìn người đàn ông có phong thái hiền ngang, khí chất hơn người thì trong lòng đã kết luận, người đó là chồng Tô Khả. Sau đó thì vui vẻ lớn tiếng chào hỏi Tô Khả “Khả Khả, cuối cùng chồng con đi công tác nước ngoài cũng về rồi”.

Tô Khả lập tức muốn bác bỏ thì cạnh Doãn Lạc Phong lại trước một bước nói với bà đi kia: “Chào dì, cháu là Doãn Lạc Phong”.

“A ha ha, thì ra tướng mạo chồng Khả Khả tuần tú như vậy, khó trách sinh ra Tiểu Tô có tướng mạo giống người bạn trẻ này như vậy”. Người hàng xóm vô cùng nhiệt tình bắt chuyện với Doãn Lạc Phong.

Lúc này Doãn Lạc Phong bày ra gương mặt tuần tú yêu nghiệt như hoa đào nở rộ, “Ha ha”.

Tô Khả không nói gì hết, Tiểu Bao Từ nhú mày, “Chú ấy không phải là bố cháu đâu”.

Người hàng xóm “ha ha” cười mấy cái, “Tô Tô à, mặc dù năm năm bỏ con không gặp, nhưng mà con không thể không thừa nhận nha ba lạp ba lạp.....”

Nói liên tục, không khác gì nước sông Hoàng Hà từ trên trời rơi xuống.

Một lúc sau, người nhà của người hàng xóm đã gọi bà ấy qua cách đó không xa, bà cười hi hi vẫy tay chào người Tô Khả một cái, cuối cùng còn nói thêm, “Chồng Khả Khả à, không nên vì công việc mà bỏ bê vợ yêu và con ngoan được”.

Đợi đến khi người đó rời đi thì Tô Khả nhìn bóng lưng của bà, không khỏi buồn bực, “Tiểu Phong Phong, lần này em thiệt thòi lớn đấy”.

“Anh chỉ nói sơ qua tên của anh với ha ha một tiếng thôi mà”.

“.....”

Vào nhà Tô Khả, Doãn Lạc Phong thấy đó chỉ là một căn nhà nhỏ thì không khỏi kinh ngạc, “Cái nhà của em là từ đâu ra?”

Nhưng anh biết, sau khi Tô Khả không nói không rằng rời đi thì trên người không có tiền.

Tô Khả cúi đầu, không biết có nên nói hay không, nếu cô bán đứng Thẩm Đường thì nhất định Phong sẽ tìm Thẩm Đường tính sổ, nói thế nào thì Thẩm Đường cũng là ân nhân của cô trong năm năm qua, mà sau khi Doãn Lạc Phong biết thì chắc chắn Tô Cẩm Niên cũng sẽ tiếp tục tới đây, không được, chân mày Tô Khả càng nhíu thật chặt.

“Nhà này là của chú Thẩm Đường”. Lúc này Tiểu Bao Từ nói ra.

Trong lòng Tô Khả kêu rên một tiếng: Tiểu Bao Từ, chú Thẩm Đường dẫn dắt con không tệ mà, con lại bán đứng chú ấy nhanh vậy

Quả nhiên, mặt của Doãn Lạc Phong tối đi, “Lại là cậu ấy!”

Một trận gió cuốn theo một chút bùn cát kéo qua, đồng thời còn xen lẫn mấy cái chiếc lá rụng

Chân trời phương xa, mặt trời đỏ chói cũng nhanh chóng xuống núi, tia sáng óng ả ảm áp chiếu trên mặt đất, có vẻ không chút để ý một số chuyện.

Hai tay của Doãn Lạc Phong nắm chặt thành quyền, phát ra âm thanh “rắc rắc”.

Tô Khả rung mình một cái, “Hắc hắc, Thẩm Đường là người rất tốt”.

Mặt Doãn Lạc Phong đen thui, không nhìn được tuôn ra một tiếng: “Mẹ nó!”

Tay nhỏ bé trắng nõn nà của Tiểu Bao Tử múa may trước mặt Doãn Lạc Phong, nói với anh, “Bảy mươi phần”.

Lúc này Doãn Lạc Phong mới lấy lại tinh thần, tình hình anh đột ngột nói tục trước mặt Tô Khả và Tiểu Bao Tử, sau đó cười nói, “Ha ha, Tô Tô có thể thu hồi hay không, chu không bao giờ nói tục nữa, như thế nào?”

Tiểu Bao Tử khẽ nâng cằm nhỏ, “Xem biểu hiện của chú đã”.

Doãn Lạc Phong và Tô Khả: “.....”

Tô Khả đi nấu cơm, Tiểu Bao Tử tự chơi với D, đợi sau khi cơm tối làm xong thì Tiểu Bao Tử và D vẫn rất tốt.

Tô Khả khẽ kinh ngạc, thì ra là D và Tiểu Bao Tử đang nói chuyện phim hoạt hình anime.

Tiểu Bao Tử không có đặc biệt yêu thích gì, xem phim hoạt hình là một thứ. Cho nên, lúc này khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng có vẻ rất vui vẻ.

Sau khi ăn cơm, hai người vẫn chưa thỏa mãn mà tiếp tục thảo luận Anime. D còn nói với Tiểu Bao Tử về một vài Anime, manga hay mà anh từng xem, trước kia anh như thế nào như thế nào. Về mặt Tiểu Bao Tử vô cùng chuyên chú nghe, kèm theo gương mặt nhỏ nhắn, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, trong đôi mắt đen như mực đầy ánh sáng.

Tô Khả nhìn hai người tập trung tinh thần trò chuyện như vậy thì miệng khẽ mỉm cười, đi vào phòng bếp lấy ít trái cây từ trong tủ lạnh ra, ngồi ở trên ghế sofa bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện về Anime, rất nhanh thì cô cũng gia nhập.

Lúc hơn tám giờ tối, mắt của Tiểu Bao Tử đã nhắm lại. Dù sao bình thường ở nhà, Tiểu Bao Tử đều đi ngủ lúc bảy giờ rưỡi, hơn nửa ngày hôm qua bé ngủ bệnh, hôm nay lại hăng hái một ngày nên dĩ nhiên mệt mỏi.

Tô Khả ôm Tiểu Bao Tử trở về phòng ngủ.

Doãn Lạc Phong cũng đứng dậy tạm biệt, ra khỏi cửa chính, Tô Khả nhìn anh, anh nói “Khả Khả, thật ra thì có mấy câu không phải là anh nên nói”.

Tô Khả nghe xong thì sắc mặt buồn bã.

“Nhưng mà anh muốn nói một lần”.

Tô Khả “Ừ” một tiếng

“Nếu như em vẫn yêu Cẩm Niên, như vậy thì không cần lãng phí thời gian nữa. Bởi vì hai người ở chung một chỗ cuộc sống hạnh phúc vui vẻ là quan trọng hơn bất kỳ điều gì”.

Tô Khả khẽ sờ cười một tiếng, “Không phải đơn giản như vậy”.

Doãn Lạc Phong nói, “Đồ ngốc, là em nghĩ quá phức tạp

“.....”

“So với bất kỳ người nào thì anh thật sự hi vọng em sống tốt”. Doãn Lạc Phong cười xoa xoa tóc Tô Khả, giống nhau lúc học đại học.

“.....”

“Đương nhiên nếu như em thật sự không muốn đi cùng anh ấy nữa thì mau đem giấy ly hôn tới đây rồi kết hôn với anh. Nhanh lên một chút, tuổi anh với em vừa đúng nè, tương đối dễ bán”.

“Phốc---“

Bởi một tiếng nụ cười nhàn nhạt mà tất cả cô đơn vừa rồi ở đây đã tan trong những ánh sao đầy trời.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Cẩm Niên tìm tới cửa

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Anh biết

Tô Khả nhìn chăm chăm Tô Cẩm Niên.

Còn Tô Cẩm Niên lại cười nhìn Tô Khả.

Tô Khả bại trận, hơi ỉu xiu nói, "Cẩm Niên, hôm đó lời của em nói là thật lòng."

Tô Cẩm Niên gật đầu, "Lời của anh nói cũng là thật lòng."

"Haizz, anh định biến thành kẹo mè xừng có phải hay không!"

Tô Cẩm Niên hơi sững sờ rồi lập tức nở nụ cười.

Nhìn bộ dạng của Tô Cẩm Niên thì Tô Khả ngờ ngác nhìn, có gì mà cười như vậy chứ.

Tô Cẩm Niên gật đầu, "Ừ, anh biến thành kẹo mè xừng rồi."

Tô Khả: "."

Tiếp đó, Tô Cẩm Niên hôn nhẹ lên miệng Tô Khả, "Khả Khả, không cần miễn cưỡng mình, thật đấy."

Tô Khả nhìn chăm chăm Tô Cẩm Niên, "Nhất định anh cứ muốn em khóc có đúng hay không!"

Tô Cẩm Niên lập tức đứng tại chỗ, vốn là gương mặt tuấn tú trắng nõn, lúc này hoàn toàn trắng bệch, ngày hôm qua, anh luôn khuyên nhủ bản thân, lời nói của Tô Khả cũng không phải thật lòng. Nhưng bây giờ. (trắng nõn ~~~> trắng bệch: chắc chết mất)

Lúc tới thì anh cũng đã chuẩn bị bị Tô Khả cự tuyệt, nhưng thật sự bị cự tuyệt rồi thì tim của anh giống như là bị xé rách ra, đau.

Như thế anh mới biết, trước đây anh lần lượt từ chối cô, cô vẫn gượng cười với anh, đó là chuyện khổ sở dường nào.

Ngược lại anh ôm Tô Khả thật chặt, hận không thể nhập Tô Khả vào trong xương cốt của anh, nói với Tô Khả: "Khả Khả, thật xin lỗi."

Thân thể Tô Khả khẽ cứng ngắc, chớp mũi là mùi nhàn nhạt trên người anh, mùi thơm làm cô nhớ thương.

Giọng nói Tô Cẩm Niên vẫn có chút khàn khàn, "Khả Khả, anh thật sự, yêu em."

Trong khoảng thời gian ngắn Tô Khả không biết làm sao trả lời.

"Khả Khả?" Đúng vào lúc này, âm thanh của một hàng xóm xuất hiện xung quanh Tô Khả và Tô Cẩm Niên.

Tô Khả và Tô Cẩm Niên lập tức tách ra, cô đơn trên mặt Tô Khả đã biến mất, mà Tô Cẩm Niên cũng quay đầu nhìn hàng xóm bên kia chậm rãi đi tới mà cười cười.

Hàng xóm kia rất nhanh thì đi tới gần hai người họ, khi nhìn thấy Tô Cẩm Niên thì khẽ nhượng mày, nhưng bị Tô Khả bắt được, nhưng hàng xóm kia còn cười cười ha ha, "Lúc này còn tưởng rằng nhận lầm người, ha ha."

Tô Khả nhìn ánh mắt của bà di này thì trong lòng rầu rĩ, dù sao hôm qua bà di này gặp được Doãn Lạc Phong thì còn tưởng rằng Doãn Lạc Phong là của chồng cô. Mà hôm nay lại thấy cô và Tô Cẩm Niên ôm nhau.

Bà di nhìn lại Tô Khả mấy lần, lại nhìn Tô Cẩm Niên mấy lần, ha ha cười hai cái, ý vị sâu xa nói với Tô Khả, "Khả Khả à, đáng đáp chàng trai này quá thật không tệ."

Ý ở ngoài lời rất phong phú, xác định Tô Khả có thể hiểu, nhưng là Tô Khả nghe giọng của bà di rõ ràng là có ý khuyên giải, ý tứ chính là đáng đáp chàng trai này quá thật đẹp đẽ, nhưng mà con không thể bởi vì đáng đáp chàng trai này đẹp mắt mà từ bỏ chồng của con đây.

Tô Khả lập tức nói, "Đi đi ra ngoài là."

"A, mua vài món đồ." Nói xong thì vỗ trán, "VẬY ĐI ĐI MUA ĐỒ TRƯỚC, KHẢ KHẢ GẶP LẠI SAU."

Tô Khả gật đầu.

Bà đi kia nghiêng đầu, trong miệng nói nhỏ, cảm giác người thanh niên này hơi quen mắt, đúng lúc đó chồng của bà cầm ví tiền đuổi ra tới, thở hồng hộc nói, "Emma, mua đồ mà không mang theo tiền cơ à, trí nhớ bà sao thế!"

Chú kia rất nhanh liền đuổi tới chỗ đi kia, giao ví tiền vào tay đi kia, còn đi kia lại liên tục quay đầu lại nhìn Tô Cẩm Niên, thậm chí trong miệng một câu, "Thật sự nhìn quen mắt mà." Nhưng bà lại nghĩ không ra là rốt cuộc nhìn thấy qua chàng trai tuần tú như vậy ở đâu.

"Nhìn gì nữa, còn không mau đi mua đồ đi." Dưới sự thúc giục của ông chủ thì bà đi gật đầu rồi đi, nhưng bước một bước còn quay đầu lại.

Có lẽ ông chủ nhìn thấy số lần vợ ông quay đầu lại nên quá bình thường rồi, phát tay để cho bà nhanh đi mua đồ, ông thì quay đầu theo hướng vợ ông luôn nhìn lại, mắt liền thấy được Tô Khả và Tô Cẩm Niên đứng ở một bên.

Ông chủ vừa nhìn thấy Tô Cẩm Niên thì ánh mắt sáng lên, dù sao gương mặt quá giống Tiểu Tô Tô mà. Phải biết rằng, Tô Tô ở tiểu khu này chính là bảo bối nổi danh xinh đẹp, vì vậy liền cười cười, "Chồng Khả Khả trở lại rồi à."

Tô Cẩm Niên gật đầu, "Cảm ơn chú và thêm đã chăm sóc Khả Khả."

Ông chủ khoát khoát tay, "Ha ha, chăm sóc thì chưa nói tới, Khả Khả chính là một cô gái giỏi giang."

Tô Cẩm Niên cũng khẽ mỉm cười, ánh mắt nhìn Tô Khả tràn đầy Nhu Tình.

Tô Khả nhìn bầu trời xanh thẳm, không dám nhìn đôi mắt từng làm cô chết đuối vô số lần.

Sau đó, mặt của ông chủ lại cứng nhắc, "Mặc dù tôi chỉ là hàng xóm của Khả Khả, có mấy lời không phải là của tôi nên nói, nhưng mà tôi á, chính là tính tình thẳng thắn, cậu nhóc này không phúc hậu gì cả."

Tô Cẩm Niên khẽ nhún mày, nhưng sắc mặt vẫn có vẻ cung kính.

Ông chủ tiếp tục nói, "Thiệt tình, cậu nói đi, nào có người chồng nào cư xử vậy chứ, dù là đi công tác thì cũng không nên năm năm không trở về nhà chứ, chúng tôi là hàng xóm mà đều thấy ở trong mắt."

Tô Cẩm Niên gật đầu, bộ dạng nhận sai chịu dạy dỗ.

Ông chủ tiếp tục nói, "Cũng may, cậu trả lại cho Khả Khả một Tiểu Tô tô, nếu không——"

"Tiểu Tô Tô?" Tô Cẩm Niên không khỏi nhìn về phía Tô Khả.

Tô Khả nói: "Nhìn em làm gì!"

Tô Khả cũng không thêm để ý ông chủ này nói ra sự tồn tại của Tiểu Bao Tử, dù sao ở trong lòng của Tô Khả thì bây giờ Tô Cẩm Niên nên biết giữa cô và anh có tồn tại một đứa con, mặc dù lúc trước anh vẫn cho là anh không còn con, cô vì hơi trừng phạt anh nên cũng không nói sự thật với anh, nhưng bây giờ, Trịnh Diệu Đông và Doãn Lạc Phong đều gặp được Nhị Tô. Theo tính tình Trịnh Diệu Đông, lại như việc Doãn Lạc Phong đã lộ ra chỗ ở Tô Cẩm Niên, cho nên khẳng định tin tức con vẫn còn thì bọn họ đã nói cho anh biết, cho nên nói Tô Cẩm Niên cũng có thể biết sự tồn tại của Nhị Tô.

Tô Cẩm Niên cứ chớp mắt mấy cái.

Ông chủ lập tức khoát khoát tay, "Ai da, tôi cũng không nói nhiều, nói thế nào thì tôi chỉ là người ngoài. Chỉ là cậu thật sự nên tự kiểm điểm thật tốt đi, sau này đối với hai mẹ con Khả Khả tốt hơn một chút."

Nói xong, ông chủ ném xuống một quả bom, vẫy vẫy ống tay áo, áo phấp phới, không mang theo chút mây rồi đi. (mình tưởng đang edit truyện tiên đây)

Mà Tô Cẩm Niên, ngốc nghếch dính chặt——

Hai mẹ con —— hai mẹ con —— Tiểu Tô Tô —— Tiểu Tô tô ——

Một ánh sáng trắng chợt hiện lên trong đầu Tô Cẩm Niên, được nửa ngày thì mắt chăm chú nhìn Tô Khả đang rút lại, dùng giọng điệu vô cùng xác định nói với Tô Khả: "Lúc đó con của chúng ta không có mất!"

Tô Khả liếc mắt, "Là anh tự cho là mất đấy!"

Con, con, con của anh vẫn còn! Anh thật là vui mừng, thật sự rất vui mừng, cảm giác này tựa như người sắp chết đói mà đột nhiên trên trời nện cái bánh bao lớn, nghèo rớt mồng tơi mà đột nhiên có năm trăm ngàn!

Nhưng vui mừng không bao lâu, rất nhanh thì Tô Cẩm Niên gần từng chữ một, nghiêng răng nghiêng lợi gọi Tô Khả: "Tô, Khả!" Ánh mắt của anh cũng sắp đỏ lên.

Tô Khả bị Tô Cẩm Niên nhìn đến hoảng sợ trong lòng, "Anh nói lớn như vậy làm gì, em cũng không phải là người điếc."

"Em!" Tô Cẩm Niên bị Tô Khả làm tức giận, khi đó, thân thể của cô yếu ớt như vậy, tại sao cô có thể mang theo con rồi đi! Cô có biết như vậy rất nguy hiểm hay không!

"Em" Tô Khả nhìn thấy ánh mắt đỏ lên của Tô Cẩm Niên thì lùi lại một bước.

Rất lâu, Tô Cẩm Niên vô cùng bị thương nói với Tô Khả: "Khả Khả, anh làm em chán ghét như vậy sao?" Ghét đến, biết rõ thân thể của mình không thể xuống giường đi lại một bước, biết rõ còn mang đứa bé, nhưng vẫn kiên định muốn rời khỏi anh?

Sâu trong lòng của anh đau, trong khoảng thời gian ngắn, cả người mông muội, nhìn gì cũng đều trống rỗng.

"Em" Nhìn nét mặt anh như vậy, giọng điệu như vậy, Tô Khả lại không nói được nửa câu ra ngoài.

Tô Cẩm Niên hít thở sâu, luôn hít thở sâu để làm cho lòng anh từ từ trở lại bình thường, anh hỏi, "Con đâu?"

"Con là của em!" Tô Khả tuyên thệ quyền sở hữu Tiểu Bao Tử. (editor : ờ của chị, chắc không được góp vốn đó)

"Của chúng ta!"

"Của em!"

"Con đâu rồi?" Trở lại vấn đề lúc đầu, bởi vì anh thật sự không muốn tiếp tục xoắn xuýt vấn đề đó cùng Tô Khả.

"Vườn trẻ." Tô Khả chu miệng lên, "Tóm lại, con là của em, anh đừng giành với em!"

Nhất định phải nói kỹ càng chuyện này với anh, dù sao tiết mục tranh giành con này, mặc kệ là tiểu thuyết hay là thực tế thì cũng xảy ra nhiều lần lắm rồi.

Tô Cẩm Niên hít vào, có chút mùi vị cầu xin mà hỏi Tô Khả, "Anh muốn gặp mặt con, được không?"

"Anh chờ Tô Tô tan học đi." Tô Khả buông lỏng.

"Tô Tô? Đây là tên của con sao? Tô Tô. Tô Tô. Tô Tô." Trong miệng Tô Cẩm Niên lặp đi lặp lại tên của Tiểu Bao Tử, mỗi một lần đọc thì tim của anh liền mềm đi một phần, lúc này anh hận không thể lập tức ôm Tiểu Bao Tử mãnh liệt hôn, mãnh liệt hôn.

Trong lòng của anh mềm nhũn, dù sao năm năm qua thì anh vẫn cho là đứa con này đã rời anh đi rồi, nhưng bây giờ biết, anh nên vui vẻ, thậm chí có thể lên vườn trẻ, lòng của anh thật thỏa mãn, thật thỏa mãn.

Tô Khả gật đầu, "Em lười lắm, ghép họ của hai chúng ta lại."

Tô Cẩm Niên: "— _ —"

Tô Khả nói: "Anh là về mặt gì vậy! Tô Tô không dễ nghe sao?" Hai tay Tô Khả chống nạnh, nhìn chăm chăm Tô Cẩm Niên.

"Ồ, dễ nghe, bởi vì Khả Khả em yêu anh, cho nên con của chúng ta tên là Tô Tô."

"Xì! Ít dán vàng lên mặt mình đi há! Em cho anh biết, Tô Tô là theo họ em đấy! Là đứa trẻ của nhà họ Tô em."

"Ồ, đứa trẻ của nhà họ Tô anh nữa." Tô Cẩm Niên gật đầu, "Nhưng mà Khả Khả à, chính là bởi vì em yêu anh, cho nên con của chúng ta tên là Tô Tô."

Tô Khả: "."

Một câu qua hai hai câu lại, hai người lăm lăm, tức giận trong lòng lúc này của Tô Cẩm Niên đã biến mất không thấy nữa, mà đau khổ trong lòng Tô Khả cũng chậm rãi lui đi, hai người như là tìm được một điểm cân bằng.

Rất lâu, lâu đến mức mặt trời phía xa càng lúc càng lộ rõ, ánh sáng càng lúc càng chói mắt, lâu đến mức cuối cùng Tô Khả cảm giác được mắt của cô đã từng môi muốn chết luôn rồi thì mới nói với Tô Cẩm Niên: "Không lăm lăm cùng anh nữa!"

Tô Cẩm Niên gật đầu, "Chúng ta đi vào nhà đi, đứng đây nói chuyện thì không tốt đâu."

Tô Khả lắc đầu như lắc trống, "Không được! Không thể để anh vào nhà em được!"

Tô Cẩm Niên chỉ nhìn Tô Khả, không nói lời nào, Tô Khả chìm vào đôi mắt đen như mực, nhìn thâm tình bên trong thì cô lại có xu hướng chết đuối, trong lòng cũng dâng lên đau đớn.

Tô Khả cảm thấy rằng điểm tốt của bản thân cô thật sự xong rồi!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Là bố con

Tô Khả hận không thể đập bẻ đầu mình để suy nghĩ lại, rất lâu sau, cô ổn định tâm tư lại, dùng giọng nói vô cùng bình ổn nói với Tô Cẩm Niên: "Cẩm Niên, em đã nói khô miệng, nhưng mà thái độ của em, chính ở chỗ này, mặc kệ anh khuyên bảo như thế nào thì thủy chung không thay đổi."

Tô Cẩm Niên cười, "Khả Khả, anh cũng nói đến cổ họng bốc lửa, nhưng mà thái độ của tôi, cũng ở chỗ này, mặc kệ em cự tuyệt như thế nào thì thủy chung không thay đổi."

Trong lòng Tô Khả vô số thần thú gầm thét đi qua: có cần học đi đôi với hành vậy hay không! Nhìn Tô Cẩm Niên càng lúc càng có xu hướng 'kẹo mè xừng' thì Tô Khả thật lòng thật dạ muốn đập Tô Cẩm Niên một đập rớt xuống sông.

"Tút TUT ——" Điện thoại Tô Cẩm Niên vang lên.

Tô Cẩm Niên nhú nhú mày, lấy điện thoại di động ra vừa nhìn thì lập tức nhận điện thoại.

Tô Khả đứng một bên nhìn anh, nhìn về mặt trời đùa cô từ trước của anh từ từ trở nên u ám, lòng của cô cũng xoắn lại.

Được rồi, quả nhiên là cô thông suốt rồi.

Rõ ràng muốn đẩy anh ra xa xa, nhưng lại lo lắng vì anh! Tô Khả, cô không thể tiếp tục như vậy!

Cúp điện thoại, sắc mặt Tô Cẩm Niên rất khó coi, anh nói với Tô Khả: "Khả Khả, bây giờ anh có có một số việc, buổi tối anh sẽ quay trở về."

Tô Khả nhìn về mặt của anh, theo bản năng gật đầu một cái, "Ồ."

Vốn là mặt Tô Cẩm Niên đã u ám thì trong nháy mắt biến thành nụ cười, "Ồ, nhớ làm nhiều cơm một chút. Anh đi đây, bái bai ~"

Tô Khả gật đầu, chợt phục hồi tinh thần lại, "Em gái! Trở lại em gái anh!"

Nhưng Tô Cẩm Niên đã rời đi rồi, lưu lại một bóng lưng vô cùng thanh tú, anh đón lấy ánh mặt trời mà đi, làm hình bóng có một quãng sáng vàng óng ánh.

Tô Khả không nhịn được nắm chặt tay thành quyền, thầm mắng cô là kẻ ngốc, mơ mơ hồ hồ rồi lại trúng 'mỹ nam kế'!

Gió lạnh ào ào qua, tóc Tô Khả bị gió thổi lên, rốt cuộc Tô Khả không biết cô đứng tại chỗ đó bao lâu.

"Ai ui, Khả Khả." Hai tay bà đi bên kia giờ túi đầy ắp trở lại.

"Đi đã trở lại à."

"Đúng vậy, mua vài món đồ thật không dễ dàng, chạy không ít chỗ mới mua đủ, vô cùng mệt mỏi cho thất lưng già của di." Bà đi cười hì hì nói, sau đó nhìn xung quanh Tô Khả một chút, "Khả Khả à, chàng trai xinh đẹp mới vừa nãy đi rồi hả?"

Đầu Tô Khả đầy vạch đen, cứng đờ gật đầu một cái.

"Ừ." Bà đi gật đầu một cái, "Đúng rồi, chồng con đâu?"

Tô Khả sắp khóc rồi đây, bà đi này vòng vèo là muốn khuyên cô, ngoại tình bên ngoài chính là không tốt.

Tô Khả lập tức nói, "Di à, ngày hôm qua đi thấy anh ấy, không phải là của chồng con đâu."

"Hả? Nhưng ngày hôm qua con." Bà đi nói phân nửa thì không nói nữa, bởi vì bà ấy nhớ tới, ngày hôm qua dường như đều là một mình bà ấy đang hát một vai kịch, sau khi hát xong thì bà vung tay lên, về nhà.

"Ha ha." Nhớ lại rồi thì không khỏi "ha ha", lại nói, "Vậy chồng của con là."

Chẳng lẽ là chàng trai xinh đẹp mới vừa nãy chứ?

Nghĩ như vậy thì bà đi chọt võ bắp đùi làm Tô Khả bên cạnh giật mình.

Đúng thôi, bà nói sao chàng trai xinh đẹp đó nhìn quen mắt như vậy, hoàn toàn cùng một tướng mạo với Tô Tô! Sao bỗng chốc bà ngu xuẩn như vậy chứ?

"A ha ha, thì ra người lúc nãy mới là chồng của con, ha ha ha ha."

Tô Khả: "— —"

Bà đi tiếp tục cười ha hả với Tô Khả, lúc này mới giờ đồ lên đi về nhà.

Tô Khả quay vào nhà cô, ngồi lên ghế sa lon của cô, đôi mắt lúc sáng lúc tối, không thấy rõ ràng.

"Tự tự —"

Đột nhiên điện thoại Tô Khả sáng lên, trong nháy mắt căn phòng yên tĩnh lấp đầy tiếng rung động của điện thoại di động.

Tô Khả nhìn số điện thoại lạ phía trên, tưởng rằng là người ta gọi lộn số, nhưng mà số kia cứ cố chấp gọi.

Tô Khả nhấn phím nghe, "A lô?"

"Khả Khả!" Một giọng nói tang thương từ bên kia truyền đến tai Tô Khả.

Đầu Tô Khả như bị một đợt sét đánh trúng, rất lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

"Khả Khả, con ở đâu?"

"Bố, con đang" Lần nữa nghe giọng nói của bố cô, rốt cuộc Tô Khả phục hồi tinh thần lại, nước mắt cũng không tự chủ rơi xuống, một giọt lại một giọt, rơi vào trên sàn gỗ lim

Đã nhiều năm như vậy, Tô Khả chỉ cùng bố của cô gọi điện thoại một lần, đó chính là vào năm năm trước, cô rời khỏi Tô Cẩm Niên, tìm được chỗ ở ổn thỏa cho cô, sau đó gọi điện thoại tự nói với bố của cô: cô rất tốt, không phải lo lắng cho cô.

Sau đó, cô cũng không có gọi điện thoại cho bố.

Không phải cô không muốn mà là cô không dám. Cô thật sự không dám gọi điện thoại cho bố của cô một chút nào.

Nhìn lại, Tô Khả cô chính là một đứa con gái bất hiếu và ích kỷ.

Bởi vì cô sợ đối mặt với sự quan tâm tha thiết của bố cô, bởi vì cô sợ nhìn thấy mắt của bố cô vô ý để lộ đau thương, bởi vì cô sợ nhìn thấy một mình bố cô núp ở góc len lén khóc thút thít, bởi vì cô sợ nhìn thấy cả người bố đều lộ cô đơn ra ngoài.

"Khả Khả, " Bố của Tô Khả thờ dài một cái, "Con có biết bố có bao nhiêu khổ sở không?"

"Bố, thật xin lỗi."

"Coi như con không muốn gặp lại Cẩm Niên thì cũng không nên không gọi điện thoại cho bố chứ! Con có biết bố lo lắng cho con nhiều lắm không?" Bố của Tô Khả giả thật rồi, giọng nói tang thương làm cho lòng của Tô Khả không ngừng co rút đau đớn .

"Bố. Con."

"Haizz, Khả Khả."

"Bố."

"Những lời tổn thương thì bố và con cũng không cần nói thêm nữa. Ngày hôm qua, Cẩm Niên gọi điện thoại cho bố và nói không ít. Cậu ấy nói nguyên nhân con muốn rời khỏi cậu ấy, sau đó bố nghĩ lại, đúng là tình hình này. Cho nên Khả Khả à, bố nói với con này, người chết không thể sống lại, con cũng không cần tự trừng phạt mình nữa, bố tin tưởng mẹ con tuyệt đối sẽ không hi vọng con đề tâm vào chuyện vụn vặt này."

Tô Khả im lặng.

Bố Tô Khả tiếp tục nói, "Khả Khả à, ở thế giới này, kỳ diệu nhất chính là tình yêu, nó có thể gắn liền hai người hoàn toàn là xa lạ lại với nhau, từ từ thăng hoa thành tình thân. Nó tạo thành một gia đình hạnh phúc cho các con, có bố, có mẹ, có đứa bé."

"Bố."

Bố của Tô Khả đắm chìm trong suy nghĩ của ông, "Một nhà ba người đều sống cùng nhau, thật là vô cùng tốt đẹp."

Trong lúc khuyến bảo, suy

ngôi của bố Tô Khả đã hồi tưởng lại lúc Khả Khả còn nhỏ, một nhà ba người bọn họ sống hạnh phúc vui vẻ.

Tô Khả ở đầu điện thoại bên này, tinh thần chán nản, trong lòng cô nói thầm hết lần này đến lần khác: Bố, thật xin lỗi.

Thời gian chậm rãi trôi đi, bố Tô Khả thoát ra từ trong hồi ức của ông, cười "ha ha" với Tô Khả, "Khả Khả, bố nói những điều này cũng không phải để con áy náy, hiểu không?"

"."

"Khả Khả, con biết không, con và Cẩm Niên chính là một gia đình nhỏ hạnh phúc, giữa các con, ai cũng không thể rời đi ai cả. Huống chi, giữa các con còn có một đứa con."

"."

"Khả Khả, con nói với bố, có phải khi còn bé con rất hạnh phúc hay không?"

"Bố, là" Giọng của Tô Khả nghẹn ngào.

"Đó là bởi vì bố mẹ con đều ở bên cạnh của con, cùng con lớn lên, con nở lòng để con của con chỉ có mẹ, không có bố sao?"

"Con."

"Khả Khả, bố biết con luôn áy náy. Nhưng, mẹ con qua đời không phải lỗi của con, dĩ nhiên càng không phải là lỗi của Cẩm Niên, sao con có thể gánh vác tất cả trừng phạt lên lưng của hai con chứ?"

"Bố. Ô ——"

"Con gái ngoan, không khóc không khóc nào! Nghe lời bố, cùng Cẩm Niên vượt qua thật tốt. Phải biết rằng, duyên phận thật sự không phải nói buông tha là có thể buông tha, cho nên con cũng không cần bởi vì chuyện mẹ con qua đời mà buộc tất cả tội lỗi và trách nhiệm trên người của Cẩm Niên và con được, chuyện này đối với con và Cẩm Niên, đối với con của các con đều không công bằng, biết không."

"Mà con."

"Nghe lời bố." Ở bên kia, bố Tô Khả sắc mặt một cái, "Ồ chung một chỗ thật tốt đi. Phải biết rằng thời gian không đợi người."

*

Tô Cẩm Niên nhận được điện thoại của lính đặc chủng trong đội gọi tới, ý là, người theo dõi nói, tối nay Mao Tường sẽ xuất hiện tại một hộp đêm ở khu C để tiến hành giao dịch ma túy.

Anh làm đội trưởng đội bộ đội đặc chủng nên nhất định phải vội vàng chạy tới, đi chuẩn bị trước một chút.

Lúc anh chạy tới "đại bản doanh" thì bên trong đã có mười mấy công an cảnh sát mang theo thành viên trong đội trình diện, anh nói xin lỗi với mọi người.

Mọi người gạt đầu, tiến vào giai đoạn thảo luận.

Lần này, bọn họ chính là muốn bảo đảm ‘vạn vô nhất thất’, dù sao nếu như lần này không thể thành công bắt được tên trùm buôn thuốc phiện này thì bút dây động rừng, sau này muốn bắt được kẻ xảo quyệt kia thì chắc chắn phải tốn rất nhiều hơi sức. (vạn vô nhất thất: tuyệt đối không được sai lầm)

"An Tín, cậu từ đầu đường A dẫn một đội người tiến vào, ổn định quần chúng."

"Bào Anh, cậu từ đầu đường B dẫn một đội người lên vào, đến gần phòng mục tiêu."

"La Dương, cậu từ đầu đường B dẫn một đội người tiến vào hỗ trợ Bào Anh, hơn nữa chia ra một nhóm người ngăn chặn ở đầu đường C."

"Lý Tiềm, cậu cử người âm thầm phong kín tất cả ở hộp đêm, xe chỉ được phép vào, không cho phép ra!"

Cục trưởng công an truyền đạt từng cái mệnh lệnh. Đợi khi tất cả mệnh lệnh đều truyền xong thì Cục trưởng cục công an liền nói với Tô Cẩm Niên: "Thượng tá Tô, trận đấu nhờ mọi người rồi."

Tô Cẩm Niên gạt đầu, sau đó nhìn một nhóm tinh anh phía sau anh, diễn đạt từng mệnh lệnh bí mật, đợi đến lúc truyền đạt xong toàn bộ mệnh lệnh, Tô Cẩm Niên nhìn ra ngoài cửa sổ, không nhìn được nghĩ, lại trẻ một ngày gặp con trai của anh rồi.

Tô Tô, chờ bố về.

Khả Khả, em cũng phải chờ chồng em về ăn cơm!

Mặt trời ngoài cửa sổ dần dần xuống núi, ánh chiều tà le lói, ngọn lửa tội ác đã rực rạch.

*

Gần tối, Tiểu Bao Tử về, vừa vào cửa nhà thì nghe một loạt mùi thơm thức ăn.

"Cô gái, hôm nay sao mẹ nấu cơm sớm như vậy."

"À đó là bởi vì mẹ sợ bảo bối Nhị Tô nhà ta đói bụng."

Tiểu Bao Tử khinh bỉ liếc nhìn Tô Khả, "Cô gái, đáng đáp con cứ giống như thùng cơm như vậy sao?"

Tô Khả nhìn mặt tròn phúng phính của Tiểu Bao Tử thì không khỏi cười "hắc hắc", lại nhận được hai quả bóng màu trắng từ Tiểu Bao Tử. (bóng này chắc bị xì nước bọt mà mấy đứa con nít hay làm đó)

"Mẹ con nè, ăn cơm rồi ngủ sớm một chút không tốt sao."

Tiểu Bao Tử: "."

Nhìn món ăn phía trên một chút, Tiểu Bao Tử lại nói: "Ai muốn tới nhà chúng ta ăn cơm đó?"

Tô Khả: "OoO" (tròn mắt)

Con trai nhà cô, rốt cuộc là thông minh gì vậy, vừa nhìn món ăn thì biết trong nhà sẽ có khách đến ăn cơm?

Nhìn bộ dáng Tô Khả thì trong lòng Tiểu Bao Tử rõ ràng là trong nhà nhất định phải có khách tới rồi nên liền hỏi Tô Khả, "Ai vậy?"

Tô Khả "khụ khụ" hai tiếng, "Là bố con."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Bố con gặp lần đầu

Kim chỉ giờ của đồng hồ báo thức trên tường đã chỉ tám giờ tối, Tô Khả nhìn thức ăn hâm nóng lại trên bàn, không nói gì rất lâu. Ngoài cửa sổ, tiếng côn trùng vẫn kêu lều xều không ngừng, hoàn toàn không có cảm giác của mùa thu.

Tô Khả cúi đầu nhìn những món ăn lại ngượng một lần nữa, cười khổ: Tô Cẩm Niên, anh cho em leo cây còn chưa tính, ngay cả con trai mà anh cũng thả chim bồ câu. (ý nói chờ đợi đó, chim bồ câu đưa tin, người nhận tin chờ đợi chim bồ câu)

Tô Khả còn nhớ rõ, lúc này cô nói với Tiểu Bao Tử, bố con cũng về ăn cơm, mặc dù khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bao Tử nhú lại, nhưng mà ánh mắt của Tiểu Bao Tử cũng có mừng rỡ.

Bình thường thì Tiểu Bao Tử sẽ nói anh là người phụ tình, nhưng trong lòng Tô Khả biết, đối với "bố" thì trong lòng của Tiểu Bao Tử cực kỳ mong muốn. Mà vài năm nay, cô làm mẹ nên đều thấy ở trong mắt, nhưng trong lòng cũng già vờ không biết. Dù sao miễn là cô làm tốt vai trò làm mẹ của cô là được rồi.

Hơn nữa, nếu như Tiểu Bao Tử hỏi Tô Cẩm Niên thì cô nói với con một chút về Tô Cẩm Niên, không hỏi thì cô không nói. Cũng may Tiểu Bao Tử vẫn không hỏi chuyện về Tô Cẩm Niên, trong lòng của cô cũng có chút may mắn.

Hôm nay, sau khi cô nghe được mấy câu nói của bố cô thì cô mới biết, cho tới nay cô vốn cho rằng cô đã làm hoàn hảo hết rồi, nhưng thật ra là một chuyện vô cùng buồn cười.

Cho nên cô nghe bố cô khuyên, cố gắng buông khúc mắc trong lòng cô ra, muốn bắt đầu lần nữa với Tô Cẩm Niên, dù sao, thứ nhất, cô không thể phủ nhận cô vẫn yêu anh, thứ hai, Tiểu Nhị Tô của cô cũng cần bố.

Tô Cẩm Niên nói rằng buổi chiều trở lại ăn cơm, cô nghe ở trong lòng, hơn nữa làm rất nhiều món ăn anh thích ăn. Mà mẹ con họ cũng bắt đầu chờ Tô Cẩm Niên trở lại ăn cơm từ bốn giờ

Kim giây của đồng hồ trên tường kêu "tách tách", không ngừng quét một vòng tròn, ngay cả kim giờ chậm rì rì cũng đi qua mấy vạch. Đã là gần sáu giờ tối rồi, anh vẫn chưa về, mà thức ăn trên bàn đã lạnh như trái tim Tô Khả.

Mặt của Tiểu Bao Tử lờ đờ, bụng nhỏ cũng phát ra một tiếng "ục ục".

Tô Cẩm Niên vẫn không trở lại.

Tô Khả đứng dậy, hâm nóng thức ăn lần nữa để Tiểu Bao Tử ăn cơm trước, sau đó giống như mọi khi, đi dạo cùng Tiểu Bao Tử. Bây giờ đi dạo trên con đường ngược lại, mẹ con họ từ từ đi ra cổng tiểu khu, chính là vì muốn đợi Tô Cẩm Niên.

Cỏ dại hai bên vỉa hè lay động trong gió, hơi có vẻ vắng lặng. Đèn đường bên đường cũng đã sáng, là lướt, ánh sáng mờ mờ không rõ.

Tô Khả cùng Tiểu Bao Tử cứ không thấy bóng dáng Tô Cẩm Niên. Tô Khả mím môi không nói lời nào, Tiểu Bao Tử cũng như thế.

Một vầng trăng cong cong treo trên bầu trời, cũng có thể nhìn thấy mấy vì sao lúc sáng lúc tối, không rõ ràng.

Bây giờ, tiểu khu vẫn có không ít người ra vào.

Mỗi khi một nam thanh niên lạ đi vào tiểu khu thì ánh mắt Tiểu Bao Tử cũng sáng lên, len lén liếc nhìn cô một cái. Ánh mắt cô quét qua toàn bộ hành động của Tiểu Bao Tử, nhưng Tiểu Bao Tử cứ không nói lời nào, trong lòng cô cũng hiểu rõ như gương sáng.

Vì để sớm gặp được Tô Cẩm Niên, Tô Khả và Tiểu Bao Tử còn dừng lại ở bên kia rất lâu, bình thường hai mẹ con đi dạo đều là nửa giờ, nhưng mà bây giờ cũng đã dừng một giờ rồi.

Sắc trời càng lúc càng tối, sao cũng sáng lên nhiều, thỉnh thoảng thổi qua một mảng mây đen.

Rất cuộc trong thời gian dừng lại, Tô Khả và Tiểu Bao Tử cũng tìm không được, Tô Khả chỉ có thể mang theo không khí tiếc nuối dẫn Tiểu Bao Tử trở về nhà của mình.

Tô Khả để Tiểu Bao Tử đi ngủ trước, đôi mắt đen như mực của Tiểu Bao Tử nhìn Tô Khả, không nói lời nào, vẫn ngoan ngoãn đi ngủ.

Tô Khả nhìn về mặt ngủ an tĩnh của Tiểu Bao Tử, vuốt vuốt những sợi tóc nhuyển của con, hôn lên gương mặt con một cái. Đứng dậy ra khỏi phòng, nhìn thức ăn nguội trên bàn, Tô Khả lại hâm nóng một lần rồi ngăn người suốt đến bây giờ.

*

Cả tiểu khu cũng dần dần yên tĩnh, Tô Khả lại nhìn sang đồng hồ báo thức, đã chín giờ tối rồi, Tô Khả thở dài, cả trái tim cũng thật lạnh thật lạnh .

Sau đó suy nghĩ, Tô Cẩm Niên không phải người sẽ lỡ hẹn người, nếu như hẹn thời gian với người khác, như vậy thì anh tuyệt sẽ không trễ một giây. Sau đó cô lại nghĩ tới, buổi trưa, lúc anh nhận được điện thoại, sắc mặt hơi hơi khó coi.

Như vậy có phải là có chuyện gì xảy ra rồi hay không? Hơn nữa, Đoàn Lạc Phong cũng từng nói với cô, mấy năm nay Tô Cẩm Niên đã liều mạng nhận nhiệm vụ, toàn bộ là nhiệm vụ siêu nguy hiểm. Lòng Tô Khả có chút hoảng sợ.

Trong lòng cô tự an ủi mình, chắc là sẽ không đâu, nhiều lần như vậy cũng chống đỡ qua được, huống chi là bây giờ, hơn nữa, cô còn không rõ bản lĩnh của anh sao chứ.

"Tút TUT ——"

Tô Khả thấy điện thoại đột nhiên sáng lên, nhìn cũng không nhìn liền nhận, mở miệng nói: "Này, Tô Cẩm Niên, anh có ý gì?"

"Là anh." Giọng nói của Đoàn Lạc Phong truyền tới tai Tô Khả.

"Khụ khụ, là Tiểu Phong Phong à." Trong nháy mắt Tô Khả cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Đoàn Lạc Phong trợn mắt trong lòng. "Khả Khả, em không có lưu số của anh sao?"

"Lưu chứ, chắc chắn lưu mà." Lúc Tô Khả quyết định vứt bỏ quá khứ thì mua lại điện thoại di động và sim điện thoại nên cô vốn không lưu lại một số của người cũ nào trên đó cả. Nhưng kể từ sau khi gặp nhau thì cô đã lưu lại số của bọn anh một lần nữa.

Mà bây giờ khi nhận được điện thoại cô, nhìn cũng chưa từng nhìn mà theo bản năng liền cho rằng là Tô Cẩm Niên gọi tới, chỉ là suy nghĩ lại thì hình như Tô Cẩm Niên còn không biết số mới của cô.

Chỉ là không biết số mới của cô cũng không sao, dù sao thì anh có nhiều "đường dây" và "tai mắt" ở bên cạnh cô như vậy mà.

Nghĩ tới thì Tô Khả "hừ" một tiếng. "Tiểu Phong Phong, là anh nói chỗ ở của em cho Tô Cẩm Niên sao."

Đoàn Lạc Phong "khụ khụ" một chút, "Đã bị em đoán được, Khả Khả thật là càng ngày càng thông minh."

Tô Khả: "."

"Anh gọi điện thoại tới đây làm gì vậy."

"Nhất định phải có chuyện mới có thể gọi điện thoại cho em sao?"

"."

"Nghe Thẩm Đường nói em phải ra nước ngoài?" Lúc này Doãn Lạc Phong mới nói mục đích với Tô Khả.

Kể từ sau khi biết là Thẩm Đường giấu Tô Khả thì chuyện đầu tiên Doãn Lạc Phong làm khi trở về chính là tìm phiên toái Thẩm Đường.

A, đã sớm nói rồi, chuyện lộn xộn giữa anh ấy và Tô Cẩm Niên không được ấn lên đầu Tô Khả, anh không nghe mà vẫn ấn lên. Hơn nữa ấn một cái là năm năm!

Em gái ơi, anh coi anh ấy là anh em, phòng ai cũng không có phòng anh ấy, kết quả anh ấy chinh anh như vậy.

Năm năm, anh ấy nhìn anh đau khổ đắng cay tìm Tô Khả năm năm, anh ấy thì ôm ngực nhìn náo nhiệt ở một bên. Hèn chi mỗi lần anh ấy chăm chọc anh không tìm được Tô Khả thời điểm thì anh ấy đều vỗ vỗ vai của anh và nói, ai da, vợ người ta mà anh tìm anh cứ giữ làm gì chứ, hơn nữa, Tô Khả cô là một người lớn lại vẫn có thể để cho mình có chuyện sao ba la ba la. (gì mà xả núi ở đây, anh là anh Phong, anh ấy là anh Đường)

Em gái, chuyện gì anh ấy cũng đều biết, chính là đứng một bên xem chuyện cười của anh.

Anh gọi điện thoại cho Thẩm đường, bắt đầu hỏi tội, đầu tiên là Thẩm Đường sưng sốt, sau đó thái độ lập tức xoay chuyển tốt, giống như tự thú mà khai báo tình tiết từ đầu tới cuối, nói anh ấy không thể không giúp một cô gái đáng thương ba la ba la, thậm chí còn nói một bí mật, ý là để giảm bớt "tội danh" .

Điều bí mật này chính là Tô Khả định ra nước ngoài, lúc này đang nhờ anh làm thị thực xuất ngoại, nguyên nhân là khám bệnh cho con trai cô.

Tất nhiên là anh hỏi rốt cuộc Tiểu Bao Tử đã bị bệnh gì, Thẩm Đường cũng tí mỉ nói với anh, nói chung là lúc Tiểu Bao Tử ở trong bụng mẹ thì phát triển không tốt nên bị bệnh.

Anh cũng nhớ ra rồi, Tô Khả mang thai đã làm cho hả giận, thật sự là quá mức giày vò, dù sao mấy chuyện rác rưởi vụn vặt thật sự nhiều lắm, cộng thêm khi đó mẹ của cô lại qua đời. Đứa bé nhiều lần suýt nữa khó giữ được. Đứa bé bị bệnh tim bẩm sinh, suy nghĩ một chút thì khả năng vẫn phải có.

Anh lại hỏi tính nghiêm trọng bệnh tình của Tiểu Bao Tử, Thẩm Đường cũng nói cặn kẽ với anh luôn.

Anh nói, cũng may chỉ là ngăn bên trái của trái tim Tiểu Bao Tử có một lỗ nhỏ, chỉ cần chữa bệnh thì sau này cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Lúc này anh mới thở phào một cái.

Tô Khả gật đầu, "Haizz, anh cũng biết rồi sao."

"Ừm hừm." Doãn Lạc Phong khẽ cao giọng với Tô Khả, sau đó lại nói, "Nói đi, tại sao muốn ra nước ngoài." Mặc dù đã biết nguyên nhân, anh vẫn hi vọng nghe chính miệng Tô Khả nói.

"Khám bệnh cho Tiểu Bao Tử."

"Chỉ như vậy thôi sao?" Nhưng anh nhớ Thẩm Đường đã nói với anh, vốn là Tô Khả tính năm Tiểu Bao Tử bảy tuổi mới phẫu thuật cho bé, bởi vì Tô Khả cảm thấy được bây giờ Tiểu Bao Tử còn hơi nhỏ, phẫu thuật cho bé sớm như vậy thì cô đau lòng. Nhưng đột nhiên bây giờ muốn đi Mỹ rồi.

"Ừ, không còn những thứ khác." Đánh chết Tô Khả cũng sẽ không nói với người khác là cô nhất gan mà muốn trốn đến Mỹ.

Doãn Lạc Phong cũng không làm khó dễ Tô Khả, bởi vì đoán một chút thì anh có thể đủ đoán được Tô Khả muốn đi Mỹ khám bệnh cho Tiểu Bao Tử sớm như vậy không khỏi liên quan tới Tô Cẩm Niên.

Nhưng mà nếu Tô Khả không muốn nói, như vậy thì cứ như vậy đi.

"Trịnh Diệu Đông là chuyên gia bệnh tim." Doãn Lạc Phong nhàn nhạt nói một câu.

"Há? Anh ấy là bác sĩ khoa tim mạch sao?" Nói thật, mặc dù Tô Khả đã sớm biết Trịnh Diệu Đông là một bác sĩ, nhưng cô thật sự không biết rốt cuộc chuyên khoa của Trịnh Diệu Đông là gì, tuy rằng cô từng thực tập ở bệnh viện của Trịnh Diệu Đông.

Trịnh Diệu Đông làm Tô Khả mở rộng một chút, Tô Khả càng biết anh là một người 'phi phú tức quý', mà trước kia lúc cô còn là một thực tập sinh thì Trịnh Diệu Đông đã có tiếng tăm tốt đẹp bên ngoài, cho nên sau khi Tô Khả biết được gia thế của anh thì dán lên cho Trịnh Diệu Đông mấy cái nhãn: "play boy" "Quyền lực đời thứ ba" "Tay ăn chơi" "Con nhà giàu". (phi phú tức quý: không giàu cũng sang)

Cho nên khi biết Doãn Lạc Hàm cùng Trịnh Diệu Đông muốn ở chung một chỗ sau thì cô không hiểu, Doãn Lạc Hàm là một cô gái tốt lại xinh đẹp như vậy sao lại ở chung một chỗ với play boy chứ, thậm chí còn —— mang thai?

Bây giờ nghe Doãn Lạc Phong nói Trịnh Diệu Đông là một bác sĩ khoa tim mạch, hơn nữa còn là "chuyên gia", Tô Khả lại không thể tin. Cầm cũng rơi xuống đất rồi.

"Có độ tin cậy cao sao?" Rất lâu sau, Tô Khả làm bầm hỏi.

Doãn Lạc Phong vừa bực vừa buồn cười, "Cái gì gọi là có độ tin cậy cao. Nếu như bị cậu ấy nghe được câu này thì đoán chừng cậu ấy lại được nói làm nhảm một trận."

"Khụ khụ, vốn chính là chứ sao." Trong ấn tượng của Tô Khả, hình tượng play boy của Trịnh Diệu Đông đã xâm nhập tâm hồn của cô, muốn thay đổi cũng khó. Ban đầu lúc Tô Khả đang ở bệnh viện, thật là đi đâu cũng có thể nghe trong miệng bác sĩ nữ hoặc là y tá thảo luận về Trịnh Diệu Đông, mà anh cũng thường xuất hiện tại các khoa, cho nên cô cho rằng Trịnh Diệu Đông ở bệnh viện đó hoàn toàn là dựa vào gia thế lo lót cửa sau để đi vào Nhị Thế Tổ. Đầu nghĩ tới, anh thật có y thuật đầy mình.

"Ha ha, mặc dù thằng Trịnh Diệu Đông không phải người đáng tin, có vẻ tâm tư nhiều màu sắc nhưng y thuật vẫn đứng hàng đầu, trên thế giới cũng có thể có tên tuổi, lần này cậu ấy tới thành phố H hoàn toàn là bởi vì con trai của một người bạn cậu ấy bị bệnh tim, cậu ấy tới đây giúp đỡ chữa trị, vừa đúng lúc em có thể mang Tiểu Bao Tử đến cho cậu ấy xem giúp một chút."

Nếu là Trịnh Diệu Đông hoặc là những người khác nói như vậy thì Tô Khả sẽ không tin một chút, nhưng lời này là từ miệng Doãn Lạc Phong nói ra nên Tô Khả tin, liền gật đầu, "Được, cảm ơn Tiểu Phong Phong, thật sự là anh quá đáng yêu."

Lúc trước cô muốn cho Tiểu Bao Tử ra nước ngoài chữa bệnh chính là vì điều kiện chữa trị ở nước ngoài tốt hơn, nhưng bây giờ suy nghĩ lại, nước ngoài cũng không biết bác sĩ có đáng tin không, mà bây giờ có người nói cho cô biết, một người quen biết là một cao thủ nổi tiếng toàn thế giới, đây quả thực là bánh bao từ trời rơi xuống, là chuyện rất tốt.

"Ha ha, em cảm ơn anh làm gì, Tiểu Tô Tô cũng là của con trai của anh mà."

Hai người nói chuyện khác một chút, thời gian trôi qua khi nào không biết, đã mười giờ tối rồi.

Tô Khả và Doãn Lạc Phong cúp điện thoại, nhìn thức ăn đã lạnh không thể lạnh hơn nữa thì xoay người, tắt đèn, vào phòng, ngủ.

*

"Bùm bùm bùm——" Một hồi tiếng đập cửa dồn dập.

Tô Khả khẽ nhú mày.

"Bùm bùm bùm——" Lại một hồi tiếng đập cửa dồn dập, cách tiếng đập cửa thứ nhất ước chừng mười giây.

Tô Khả tiếp tục nhú mày rồi ôm chặt Tiểu Bao Tử tiếp tục ngủ.

Về mặt an tĩnh ngủ của Tiểu Bao Tử cũng khẽ nhú mày, miệng nhỏ nhắn khẽ mím chặt, giống như là đáng vẻ muốn khóc của trẻ con.

"Tự tự——" Điện thoại đặt bên cạnh Tô Khả không ngừng rung.

*

Sáng sớm hôm sau, Tô Khả ngủ thẳng đến khi tự nhiên thức dậy, cúi đầu thì vừa thấy Tiểu Bao Tử bên cạnh cũng đã mở mắt, chỉ là chớp mắt to nhìn cô.

Tô Khả nhếch miệng cười cười, trực tiếp ấn một nụ hôn trên má Tiểu Bao Tử.

Chân mày Tiểu Bao Tử cũng nhíu thật chặt, "Cô gái, chưa đánh răng."

Tô Khả "ha ha" cười to, siết chặt gò má mập mạp trẻ con của Tiểu Bao Tử, mặt tiến lại gần định hôn một cái nữa.

Tiểu Bao Tử "xi" ra tiếng rồi chạy khỏi ôm ấp của Tô Khả, sau đó tự mặc từng món quần áo vào. "Không cần mẹ giúp một tay sao?"

"Con lớn rồi."

Tô Khả cười hi hi, vừa mặc quần áo vừa đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, trong miệng nói, "Hừ hừ, con là một đứa trẻ nhỏ."

Tô Khả rửa mặt xong thì liền đi ra ngoài làm điểm tâm cho Tiểu Bao Tử. Khi Tô Khả bụng điểm tâm đi ra thì Tiểu Bao Tử đã mặc quần áo từ tể, rửa mặt đi ra.

Tô Khả để bữa ăn sáng lên bàn, chính là món chía trắng dưa cải rất đơn giản, một trứng luộc, một ly sữa tươi, một quả đào mật. Tiểu Bao Tử ăn say sưa ngon lành, hoàn toàn như chưa ăn món này nhiều năm rồi, chán ngấy đất lửa thuê.

Tô Khả nhìn thấy Tiểu Bao Tử ăn ngon lành thì tự nhiên trong lòng cũng vui vẻ. Sau đó nghĩ đến muốn đi ra ngoài mua chút trái cây tươi về nên nói với Tiểu Bao Tử: "Mẹ đi ra ngoài mua vài món đồ trước, con ngoan ngoãn ở nhà ăn sáng, ăn xong ngồi ở trên ghế sa lon, mẹ mua đồ ngon, mẹ rất nhanh sẽ trở lại nhà."

Tiểu Bao Tử gật đầu, "Cô gái à, mẹ nói những lời này không dưới trăm lần rồi."

Lúc Tô Khả còn làm việc thì không có thời gian đi ra ngoài mua thức ăn, dù sao những thức ăn kia đều là buổi sáng cô chuẩn bị xong rồi buổi tối chỉ cần bật lửa nấu hoặc hâm là được rồi. Cô đề thừa dịp thời gian rảnh vào buổi sáng lúc Tiểu Bao Tử ăn mà đi mua đồ ăn, cho nên cô thường xuyên nói với Tiểu Bao Tử câu như vậy, "Mẹ đi ra ngoài mua đồ ăn trước, con ăn sáng trước đi, ăn xong thì ngồi trên ghế sa lon, cô sẽ mua đồ, chờ cô trở lại."

Cho nên hôm nay khi cô lại nói thì Tiểu Bao Tử đã dùng giọng non nớt nói với cô là cô nói những lời này không dưới trăm lần.

Sai khi Tô Khả nghe câu của Tiểu Bao Tử thì có chút rầu rĩ, "Ừ, biết."

Trí nhớ con trai quá tốt thì cũng là chuyện rồi rắm.

Tiểu Bao Tử gật đầu, "Dạ."

Tô Khả mang giày vào, cầm ví tiền lên rồi đi ra ngoài, nhưng mở cửa thì Tô Khả lại bị hù sợ.

*

Tô Khả thật sự bị Tô Cẩm Niên hù sợ.

Lúc này Tô Cẩm Niên đang nhiễm máu cả người, ngồi ở cửa của Tô Khả ngủ thiếp đi, dưới mí mắt thật dài là một màu xanh đen.

Lúc này này môi của anh có vẻ hơi khô, một ít da cũng hơi tróc ra rồi, sắc mặt của anh tái nhợt, hai má lộ ra màu đỏ không bình thường.

"Tô Cẩm Niên." Tô Khả ngồi xổm người xuống, lắc lắc Tô Cẩm Niên.

Có lẽ do lúc này mặc dù máu đã đông lại biến thành màu nâu, nhưng mùi tanh gỉ sắt vẫn còn quanh quẩn ở chóp mũi Tô Khả, Tô Khả muốn ói một trận.

Có lẽ Tô Cẩm Niên ngủ quá ngon nên Tô Khả lắc Tô Cẩm Niên như thế nào thì cũng không đánh thức Tô Cẩm Niên.

"Tô Cẩm Niên." Tô Khả hoảng sợ tiếp tục lắc Tô Cẩm Niên, sợ hãi trong lòng.

Bộ quần trang màu xanh lục của anh có thể nhìn thấy vết máu lớn, lòng của Tô Khả càng lúc càng sợ.

Tô Khả muốn kéo Tô Cẩm Niên dậy, muốn công anh vào nhà, lúc này, Tô Cẩm Niên mới từ từ tỉnh lại.

Mới vừa mở mắt ra nên có chút mê mang, nhưng rất nhanh thì anh phục hồi lại tinh thần. Anh nhìn thấy vẻ mặt Tô Khả đang sốt ruột nhìn anh, trong mắt đầy ánh sáng quan tâm.

Anh nghĩ, đây là anh sinh ra ảo giác sao?

Nhưng mà khi hai giọt nước mắt nóng hổi Tô Khả rơi vào mặt của anh thì anh mới hoàn toàn tỉnh táo lại. Anh không có sinh ra ảo giác, tất cả đều là thật.

Sau đó, anh khẽ mỉm cười với Tô Khả, giọng nói có chút khàn khàn, "Khả Khả, anh đã về."

Rạng sáng hôm nay anh về đến nơi này, khi đó, thân thể của anh bị một đao của kẻ địch, tất cả mọi người rất lo lắng, muốn anh nhập viện xem một chút, anh không đồng ý, dù sao thì anh muốn chạy về nhà gặp Tô Khả và Tiểu Bao Tử. Cho nên anh để cho bác sĩ tùy ý băng bó một chút, sau đó liền vội vội vã vã đi.

Cũng may buổi sáng người ngoài cửa đã từng nhìn thấy anh nên anh lấy giấy tờ ra đăng ký thì lại được đi vào.

Anh đến nhà Tô Khả và không ngừng gõ cửa, có lẽ bởi vì sức lực quá lớn nên tác động đến vết thương của anh, máu tươi cũng thấm thấu ra ngoài.

Anh gọi điện thoại cho Doãn Lạc Phong, muốn số của Tô Khả, gọi lại cho Tô Khả, nhưng mà Tô Khả vẫn không có nhận.

Nhìn ánh sao sáng treo trên bầu trời, anh mới cười khổ.

Anh quá mệt mỏi, trận chiến lòng bất trùm buồn thuốc phiện buổi tối thật sự là chấn động lòng người. 'Không thành công thì thành nhân', nhiệm vụ của bọn họ chính là một lần hành động là tiêu diệt, chỉ cho phép thành công không cho phép thất bại, cho nên tinh thần khẩn trương cao độ, sau đó, anh lại trúng một đao, mất không ít máu, cả người vô cùng mệt mỏi.

Cho nên không hay không biết, thần ngũ cuốn tới, anh không thể không dựa vào cửa chính nhà Tô Khả ngủ mê man, cho tới bây giờ Tô Khả không ngừng lắc lắc thân thể của anh.

Anh nói chuyện nhưng Tô Khả không đáp lại, tiếp theo anh gọi Tô Khả lần nữa, "Khả Khả, anh đã về."

Anh vất vả đứng dậy, tiếp đó nhìn nước mắt Tô Khả từ từ chảy ra, anh cười, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Có phải hay không. Khả Khả của anh, từ đây về sau cứ trở lại như vậy?

Tô Khả mím môi, nước mắt không tự chủ xẹt qua giữa môi, một mảnh khổ sở.

Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên đứng trên mặt đất, nhìn sắc mặt ửng hồng của anh, nhìn áotrên người anh còn nhuộm máu tươi, cô nghiêng người, "Mau đi vào."

Tô Cẩm Niên gật đầu như gà con mổ thóc, bộ dạng ngoan ngoãn làm cho Tô Khả lại mềm lòng.

"Anh đừng đắc ý, em cho anh biết, em sợ hù dọa hàng xóm đi qua đi lại thôi." Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên từ trên xuống dưới.

Lúc này Tô Cẩm Niên mới ý thức quần áo anh đang mặc trên người đầy máu me. Mồ hôi.

"Quả thật quần áo này."

Khi Tô Cẩm Niên mới bước vào nhà một bước thì nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn tinh tế xuất hiện phía trước người của anh, lúc này đang chuyên tâm nhìn anh. Gương mặt tinh tế này, cái trán quen thuộc, đôi mắt quen thuộc, cái mũi quen thuộc, cái miệng quen thuộc, lỗ tai quen thuộc

Đôi mắt bé đen như mực đang nhìn anh từ trên xuống dưới, hoàn toàn không có sợ hãi khi gặp người lạ, chỉ là bình thản quan sát như vậy.

Cái này là.

Cái này là.

Tìm Tô Cẩm Niên khẽ run lên, tay có một ít máu tươi không ngừng run rẩy. Anh muốn sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con, vươn tay ra thì lại nhìn thấy tay của anh đầy vết máu nên anh rút lại, chỉ nhìn con như vậy.

Con anh.

Trong nháy mắt hốc mắt Tô Cẩm Niên đỏ lên, anh không gặp con trai anh năm năm, anh vẫn cho là không có duyên gặp con trai của anh nữa.

Trên người của con chảy máu của anh và của cô.

Anh hơi mở miệng ra, trong đầu trừ "bé là con trai anh" thì bên ngoài chính là trống rỗng, nửa câu đều nói không ra được. Cổ họng của anh nghẹn nghẹn, tất cả điều muốn nói đều ở trong cổ họng, lúc này giống như bị nút lọ chặn lại rồi, không lấy ra được, nhưng cũng không nuốt vào được.

"Ông là Tô Cẩm Niên?" Giọng nói Tiểu Bao Tử giòn giã giống như là sương mai sáng sớm.

Mặc dù Tô Cẩm Niên vẫn còn nhìn chăm chăm Tiểu Bao Tử, trong lòng dâng trào kích động, nhưng vẫn nghe được Tiểu Bao Tử nói, vì vậy gật đầu mạnh.

Tiểu Bao Tử gật đầu một cái, không bày tỏ gì, chỉ tiếp tục quan sát Tô Cẩm Niên từ trên xuống dưới.

Tô Khả nhìn Tiểu Bao Tử, ừ ừ, "Nhị Tô, để cho. khụ khụ. Để cho." Tô Khả muốn nói, "Nhị Tô, để cho bố con vào trong nhà đi", nhưng mà chữ "bố" này, Tô Khả lại không nói ra miệng được.

Trong nháy mắt Tô Khả cảm giác đột nhiên cô quá yếu kém.

Tiểu Bao Tử nhìn Tô Cẩm Niên, nhìn lại dáng vẻ quần bách đột nhiên ra tiếng của Tô Khả một chút trong lòng không khỏi nói thầm một tiếng: cô gái thật vô dụng, lập tức liền bị sắc đẹp mê hoặc rồi. Chỉ là nhìn bộ dạng sa sút mà cô gái này cũng có thể bị mê hoặc, thật sự là quá vô dụng, thiết thời cho cô gái mỗi ngày nhìn chăm chăm gương mặt tuần tú của bé.

Nếu bị Tô Khả biết nội tâm Tiểu Bao Tử đang châm chọc thì nhất định sẽ cầm cục gạch tự vỗ vào đầu của cô, em gái, con nói anh ấy như vậy, cũng không thể nghĩ lại, đáng đáp con cùng anh ấy y hệt đấy.

Tiểu Bao Tử nghiêng người sang, nói với Tô Cẩm Niên vẫn không ngừng nhìn chăm chăm vào bé: "Vào đi."

Tô Cẩm Niên chậm chạp gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Tiểu Bao Tử không rời.

Trong lòng Tiểu Bao Tử xụ xuống, không nhìn được châm chọc, người ở chỗ này, cũng sẽ không chạy trốn, có cần phải không ngừng nhìn chăm chăm bé vậy không?

Tô Khả đẩy Tô Cẩm Niên một cái, "Mau vào đi, đừng sờ ở đây làm gì."

Thật tốt là bây giờ không có nhiều người, nếu người ta nhìn thấy cửa lớn nhà cô xuất hiện một người nhuộm đầy máu tươi trên người, nói không chừng sẽ bị dọa đến phải báo cảnh sát.

Tô Cẩm Niên di chuyển từng bước một, đầu của anh đã choáng váng rồi.

Tô Khả rất tự giác tiến lên, cởi áo khoác trên người Tô Cẩm Niên, Tô Cẩm Niên cũng ngoan ngoãn phối hợp với Tô Khả.

Tiểu Bao Tử đứng ở một bên nhìn thấy Tô Khả nhận phục vụ Tô Cẩm Niên, miệng nhỏ trề ra, có thể treo một bình nước tương lên, "Thôi đi, người lớn như vậy còn muốn mẹ cởi quần áo sao."

Tô Khả: "— —"

Vốn là mặt của Tô Cẩm Niên ủng hồng thì lúc này chính là ủng đỏ.

Tô Cẩm Niên nhìn Tiểu Bao Tử, nói với Tiểu Bao Tử từng chữ từng chữ vô cùng rõ ràng, "Bố là bố."

Mũi Tiểu Bao Tử "hừ" một tiếng, "Muốn làm bố tôi rất nhiều người."

Thân thể Tô Cẩm Niên khẽ cứng lại, sau đó nói, "Không sao, bọn họ là muốn làm còn bố vốn chính là bố con."

Tiểu Bao Tử liếc nhìn Tô Cẩm Niên, điểm vốn là sáu mươi phần khẽ tăng thêm năm phần, "Hừ hừ, nhìn ông thật thông minh, điểm này giống tôi."

Tô Khả: "."

Tô Cẩm Niên chớp mắt mấy cái, không nhận được cười to lên, "Ừ, giống con."

Tô Khả cởi áo khoác Tô Cẩm Niên, thấy lớp vải băng đỏ đỏ trên bả vai của anh, phía trên còn nhiễm đầy máu tươi thì Tô Khả không khỏi giật mình, "Anh bị thương?"

"Cô gái à, trí lực của mẹ giảm xuống rồi." Đây không phải là chuyện rõ ràng sao.

Buổi sáng lúc Tô Khả nhìn thấy cả người Tô Cẩm Niên đều là máu thì trong lòng dâng lên sợ hãi, nhưng nghĩ lại, hiện tại anh còn rất tốt xuất hiện ở cửa nhà của cô thì chắc chắn máu trên người không phải của anh mà là kẻ địch. Nhưng bây giờ tại phát hiện trên người của anh cũng bị thương, lòng của Tô Khả lập tức liền bắt đầu nhủ lên.

Cô biết khả năng của Tô Cẩm Niên, có thể làm cho anh bị thương như vậy thì rốt cuộc đây là nhiệm vụ nguy hiểm cỡ nào! Nếu như từ nay về sau cô đã muốn ở cùng với anh thì cô tuyệt đối sẽ không cho phép anh nhận nhiệm vụ nguy hiểm như vậy nữa.

Cũng lúc này thì Tô Khả mới hiểu được, lúc trước mẹ của cô nói với cô là không muốn để cô làm quân tâu là có ý gì.

Thứ nhất, cô không thể quyết định chuyện ly hôn, thứ hai, cả ngày chồng phải đối mặt với chuyện tính mạng bị uy hiếp.

Tô Cẩm Niên nghe Tiểu Bao Tử dùng giọng vô cùng non nớt nói ra câu nói như ông cụ non thì khóe miệng khẽ nâng lên, không nhận được muốn vuốt tóc của con, chỉ là tay vẫn còn vết máu.

Tiểu Bao Tử ghét bỏ liếc nhìn tay Tô Cẩm Niên, sau đó tàn bạo móc khăn tay ra, đưa cho Tô Cẩm Niên. (tàn bạo với cái khăn)

Tô Cẩm Niên nhìn khăn tay gọn gàng sạch sẽ cũng đã được giặt trắng thì khóe miệng khẽ nâng lên.

Tô Khả nhìn ánh mắt của bố con bọn họ, xoay người đi lấy hộp thuốc. Mặc dù ở nhà Tiểu Bao Tử yên tĩnh nên sẽ không đụng vào đâu để bị thương, nhưng cô vẫn chuẩn bị không ít thuốc đỏ, băng keo băng vải và si rô hạ sốt.

Tô Cẩm Niên cố hết sức cầm lấy ly nước trên khay trà, Tiểu Bao Tử nhìn không được nên trực tiếp đưa cho Tô Cẩm Niên, sau đó rót nước trên tay vào khăn.

Tô Cẩm Niên mỉm cười, nhìn con trai bảo bối lanh lợi thì trong lòng mềm nhũn. Hèn chi Trịnh Diệu Đông nói hăm mộ anh có một con trai bảo bối khôn khéo như vậy.

Tô Cẩm Niên lau tay sạch sẽ thì chuyện đầu tiên là ôm lấy Tiểu Bao Tử, vết thương trên cánh tay lại toét ra một lần nữa bởi vì động tót, máu tươi lại rỉ ra một ít.

Tô Cẩm Niên bị đau đến mặt không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, Tiểu Bao Tử chỉ cảm thấy rất không tự nhiên nên liền giẫy dụa, Tô Cẩm Niên đau đến hít vào một ngụm khí lạnh.

Đôi mắt đen như mực của Tiểu Bao Tử nhìn Tô Cẩm Niên, Tô Cẩm Niên ra vẻ không có sao mà nhìn Tiểu Bao Tử.

Tô Khả cầm hòm thuốc đi ra thì thấy trên vai Tô Cẩm Niên lại xuất hiện máu tươi thì không nhận được quát lớn: "Tô Cẩm Niên, anh không cần tay có phải hay không!"

Tô Cẩm Niên ngượng ngập cười, "Anh chỉ muốn ôm con trai thôi."

Tô Khả: "."

Tiểu Bao Tử xem thường nhìn Tô Cẩm Niên, lại ngẩng đầu lên nhìn Tô Khả, "Cô gái, quả nhiên mắt chọn đàn ông của mẹ có vấn đề."

Nói xem Doãn Lạc Phong, sao không tốt chút, ít nhất điểm ấn tượng lúc đầu còn có tám mười lăm phần ưu tú, nhưng người đàn ông này, tính cả phần huyết thống của anh thì tính đầu ra đây cũng chỉ có năm mười lăm! Ngay cả đạt tiêu chuẩn cũng không có, thật không biết sao cô gái này lại chọn anh.

Tô Khả: "— ——" Nói mẹ con như vậy sao?

Tô Cẩm Niên: "— —|||" Nói bố con như vậy sao? Hơn nữa, không có bố thì làm sao có thể có con!

"Cô gái, cũng may năng lực con trai của mẹ còn được."

Tô Khả lão đảo một cái, thiếu chút nữa tay cầm hộp thuốc cũng run lên, làm cái hộp rơi xuống đất.

Tô Khả đỡ lấy Tiểu Bao Tử từ trong tay Tô Cẩm Niên, Tô Cẩm Niên mím môi, đôi mắt nhìn chăm chăm Tô Khả, lộ ra đáng vẻ đáng thương tội nghiệp.

Tiểu Bao Tử ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế sa lon, cách Tô Cẩm Niên rất xa.

Tô Khả sờ trán Tô Cẩm Niên, phải nói là phỏng rồi, em gái nó, nhất định là bởi vì vết thương trên cánh tay nhiễm trùng cho nên sốt. Một người lớn như vậy còn không tự chăm sóc mình, cũng không biết có ích lợi gì!

"Anh đến cửa nhà em lúc nào." Tô Khả vừa băng bó thay Tô Cẩm Niên vừa nói.

Tô Cẩm Niên nói: "Sáng sớm."

Tô Khả nhú mày, "Gió lạnh thổi cả đêm sao?" Khó trách trán nóng đến như vậy, anh thật sự coi thân thể của anh làm bằng sắt sao!

"Ừ."

"Vậy sao anh không gõ cửa gọi em!"

"Có gõ." Tô Cẩm Niên thành thật trả lời.

"Hả." Tô Khả không biết nói gì, tối qua có người gõ cửa sao? Ừm, hoàn toàn không có ấn tượng.

Tô Khả lại nói: "Vậy sao anh không gọi điện thoại!"

"Có gọi."

"."

Tô Cẩm Niên nhìn Tô Khả băng bó cánh tay anh một vòng một vòng thì khóe miệng khẽ nâng lên.

"Anh là đàn ông, một ít gió thổi như vậy là rất bình thường." Nói thế nào thì anh cũng là một bộ đội đặc chủng, thường lên rừng núi để huấn luyện, gió thổi nắng chiếu là kỹ năng cơ bản.

"Em gái anh á! Anh cũng không nghĩ lại, bây giờ thân thể anh là gì!" Tô Khả thật sự nổi giận.

"Ha ha."

"Cát." Tiểu Bao Tử ngồi bên cạnh bấu môi, trong lòng liền nói: người này quá tự đại.

Tô Cẩm Niên lại chuyển ánh mắt đến Tiểu Bao Tử, "Tô Tô, bố gặp con nên rất vui." Nói xong thì dùng một tay tự do móc túi, lấy ra một cây súng bỏ túi nhỏ, "Cái này là mô hình đồ chơi mới nhất, bố không biết con thích gì nên trước tiên làm chủ mua cho con cái này, không biết con có thích hay không."

Tay anh cầm súng nhỏ, mắt nhìn Tiểu Bao Tử, đáng vẻ khấn trương.

Tiểu Bao Tử đứng lên, nhận lấy đồ Tô Cẩm Niên đưa, nhìn mấy lần sau đó đặt lên bàn, "Có dư tiền mua mấy thứ đồ chơi nhất thời cho tôi thì không bằng cho cô gái này đi."

Tô Khả nhìn Tiểu Bao Tử nhà cô luôn tặng cho Tô Cẩm Niên mấy cái gai thì rầu rĩ, "Nhị Tô."

"Biết rồi, không khi dễ người đàn ông của mẹ." Tiểu Bao Tử bấu môi, ông cha thường xuyên nói "hữ sinh hướng ngoại", xem ra chính là ý này.

Tô Khả bó tay.

Tô Cẩm Niên cũng bó tay.

Xem ra ấn tượng đầu tiên của con trai anh đối với anh thật là kém đến tận cùng rồi.

Tiểu Bao Tử ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, nhìn thời gian cũng đã đến tám giờ thì nói, "Cô gái à, tự con đi ra ngoài chờ xe đây."

"Chờ xe?" Tô Cẩm Niên khó hiểu nhìn Tô Khả.

Tô Khả nói: "A, Tiểu Bao Tử còn phải đến vườn trẻ."

"Hôm nay, có thể để cho con không đi không?" Tô Cẩm Niên chớp mắt mấy cái, đáng thương nhìn Tô Khả.

"Không cần, tôi muốn đi." Tiểu Bao Tử xem thường nhìn Tô Cẩm Niên, nhìn lại Tô Khả, vẻ mặt giống như là "nếu mẹ nghe người đàn ông này thì con không tốt với mẹ nữa".

Tô Khả ỉu xiu, "Chuyện đó."

Tô Cẩm Niên thở dài, "Được rồi, Tô Tô, vậy con đi trước đi, bố chờ con về."

Tiểu Bao Tử gật đầu, vẻ mặt như là "ông rất thức thời", lấy đồ của bé xong thì mở ra cửa chính đi ra ngoài.

Tô Khả không yên tâm, để Tô Cẩm Niên cầm vài băng trước, sau đó đi ra ngoài với Tiểu Bao Tử.

Khi Tô Khả và Tiểu Bao Tử đi ra thì xe của vườn trẻ đã đậu ở đó rồi, Tô Khả dẫn Tiểu Bao Tử ngồi lên xe, nói mấy câu với cô giáo thì về nhà.

Sau khi về nhà, hai mắt Tô Cẩm Niên đã nhắm lại rồi, Tô Khả vội vàng băng bó kỹ cho Tô Cẩm Niên, sờ sờ trán nóng hực của Tô Cẩm Niên rồi lấy thuốc hạ sốt ra, lấy nước ấm, "Uống nó đi."

Tô Cẩm Niên nghe lời uống thuốc, Tô Khả liền nói, "Trước tiên anh tắm rửa cái đã." Nhìn đáng vẻ không còn hơi sức của anh, "Thôi, em giúp anh."

Tô Cẩm Niên đỏ mặt.

Tô Khả "xi" một tiếng, sớm đã thành lưu manh, còn đặc biệt giả bộ với cô, thật sự rất không biết xấu hổ mà.

Tô Khả đỡ Tô Cẩm Niên đi vào phòng tắm, Tô Khả ngẩng đầu liếc nhìn kim đồng hồ trên máy nước nóng, vẫn còn ở chính giữa, cũng chính là nước vẫn là trạng thái âm áp thì gật đầu một cái.

Cô để cho Tô Cẩm Niên ngồi trên ghế bên cạnh, thường ngày lúc cô tắm cho Tiểu Bao Tử cũng ngồi trên cái ghế đó.

Tô Khả lấy thau rửa mặt của cô, hứng đầy một thau nước, lại đi ra phòng ngoài lấy một cái khăn lông mới, Tô Cẩm Niên lau người.

Trên người thì vẫn lau rất tốt, nhưng mà hạ thân, Tô Cẩm Niên ngượng ngùng, một tay túm chặt quần, "Khả Khả, anh. Khụ khụ. để tự làm đi."

"Xi! Còn giả bộ! Con trai đã mua nước tương được rồi mà vẫn còn giả bộ thuần khiết với bà đây hả ! Hôn nữa, những thứ này của anh, mấy năm em nhìn quá nhiều rồi, đâu có thiếu mà nhìn đồ chơi của anh. Yên tâm, em sẽ dựa vào phẩm chất của bác sĩ."

Mặt Tô Cẩm Niên đen rồi xanh lá rồi lại đen.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Thẩm Đường VS Tô Cẩm Niên

Tắm rửa sạch sẽ, bởi vì thân thể Tô Cẩm Niên phát sốt nên trầm lặng ngủ trên giường.

Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên ngủ say, nhìn trán gầy gò của anh thì thở dài, đi ra ngoài.

Đi ra nhìn đồng hồ treo tường, đã là chín giờ rưỡi sáng, Tô Khả nhớ lại là trong tủ lạnh không còn nhiều đồ ăn nên liền mang theo túi đi chợ bên ngoài tiểu khu mua thức ăn.

Đúng lúc này thì bà di thường ngày nhìn thấy cũng cầm giỏ đi mua thức ăn.

Bà thấy Tô Khả thì tất nhiên vô cùng nhiệt tình chào hỏi, "Khả Khả, ra ngoài mua thức ăn đấy à."

Tô Khả gật đầu.

Trước đây sáng sớm là Tô Khả đều mua xong thức ăn, cơ hội gặp bà đi này không nhiều lắm, dĩ nhiên bà đi nhiệt tình gấp đôi.

"Khả Khả, con mua gì đấy." Nói xong thì nhìn vào giỏ túi mua hàng của Tô Khả gì.

Khi bà nhìn thấy trong túi Tô Khả đầy nguyên liệu nấu ăn thì không khỏi nói, "Hai mẹ con nhà con không ăn hết nhiều như vậy trong thoáng chốc được, mua nhiều để tủ lạnh thì không phải là không tươi sao."

Tô Khả cười "ha ha" một tiếng, "Bố Tô Tô trở về, anh ấy ăn khá nhiều."

Bà đi vỗ trán, "Di quên chuyện này mất, đúng vậy nha, bố Tô Tô trở về, những thứ này chắc chắc cậu ấy có thể ăn hết. Đúng rồi, con trai đi mang không ít đặc sản từ quê đi lên, lát nữa đi lấy qua cho con một ít."

"Sao không biết xấu hổ như vậy được."

"Hắc hắc, không sao, một chút vật nhỏ mà. Nhà đi quá nhiều cũng ăn không hết."

Tô Khả gật đầu, đợi đến khi bà đi cầm một bao tải gì đó tới thì Tô Khả mới biết, rốt cuộc "vật nhỏ" trong miệng bà đi là gì.

Phải biết rằng đây chính là một bao tải!

Bên trong chứa đầy khoai tây, khoai lang, cà chua, còn có một ít đậu đũa, đậu cô-ve. Tô Khả nhìn đầy rau củ thì sắp khóc tới nơi, bà đi thật đúng là khách sáo.

Nhìn thời gian không chênh lệch lắm thì Tô Khả bắt đầu làm thức ăn.

Bản thân Tô Khả rất thích ăn khoai tây, cho nên cô làm canh xương hầm khoai tây, khoai tây xào, sơi khoai tây chua cay, khoai tây chiên, gà xào tỏi và khoai tây.

Sau khi àm xong thì Tô Khả nghĩ tới Tô Cẩm Niên rất không thích ăn khoai tây, theo như lời anh nói là khoai tây hơi ngọt, ăn không ngon thì không khỏi ỉu xiu, lại làm một bát canh cà chua trứng và một đĩa đậu đũa xào.

Bởi vì Tô Cẩm Niên vẫn còn đang sốt, dĩ nhiên lúc này còn đang ngủ, may mà Tô Khả đi vào, trước tiên đánh thức anh dậy. Tô Cẩm Niên ngủ, hô hấp đều đặn, Tô Khả không nhìn được nói: Thượng Đế cũng không công bằng.

Tô Cẩm Niên bị Tô Khả đánh thức, hô hấp hơi nặng nề, cả người còn mờ mịt.

Tô Khả nhìn cánh tay bị thương của anh thì thở dài, xoa người, định bung com vào phòng.

Tất nhiên Tô Cẩm Niên không muốn Tô Khả bận rộn nên đứng dậy đi theo Tô Khả ra ngoài, khi anh nhìn thấy bàn ăn đầy khoai tây thì mặc dù sắc mặt vẫn không thay đổi, nhưng chân mày cũng hơi nhíu lại.

Xoa người thì đã nhìn thấy bao tải đặt ở góc, anh nhớ lúc buổi sáng, hình như bao tải này không có ở đây, anh đi ngủ một chút thời gian thì bao tải xuất hiện rồi, bên trong là cái gì?

Tô Khả nhìn ra nghi hoặc của anh, đặc chí nói, "Nhân phẩm em tốt nên hàng xóm tặng rau cải cho em."

"(OoO)!" Tô Cẩm Niên nhìn Tô Khả, cảm cũng muốn rút xuống đất, "Rau cải?" Rau cải mà dùng bao tải đựng sao?

Tô Khả gật đầu, "Ừ, phần lớn là khoai tây và khoai lang."

"— —" Lúc Tô Cẩm Niên nghe thấy khoai tây thì vẻ mặt hơi tối đi, nhìn đầy bàn khoai tây, Tô Cẩm Niên thở dài, lục lọi túi quần của anh, cuối cùng tìm được thẻ ngân hàng, "Ừ, đây là thẻ tiền lương của anh."

Tô Khả cầm thẻ, khoe miệng toét ra, "Tô Cẩm Niên, anh càng ngày càng thức thời rồi."

Tô Cẩm Niên: "."

"Nhưng mà đặt mặt khẩu là gì?"

"123456." Tô Cẩm Niên thành thật trả lời, tấm thẻ này phát lúc anh trở thành bộ đội đặc chủng, mặt khẩu bên trong vẫn là mặt khẩu lúc đầu, anh chưa bao giờ đi rút hay gửi tiền, dĩ nhiên là không sửa đổi mã số thân thiết.

Tô Khả nổi giận: "Mẹ nó! Anh không thiết lập mặt khẩu là ngày sinh của em nữa!" Không phải trên sách hay nói chuyện nhỏ này sai, nam chính lấy thẻ ngân hàng để chi tiêu nuôi gia đình, mặt khẩu đều là sinh nhật của nữ chính, chứng minh tình yêu của anh ta đối với nữ chính kiên trì không đổi sao?

Tô Cẩm Niên: "."

Nhìn sắc mặt càng lúc càng biến thành đen của Tô Khả, Tô Cẩm Niên lập tức nói: "Khả Khả, em có thể đổi mặt khẩu thành ngày sinh của em."

Mặt của Tô Khả tái đi, Tô Cẩm Niên run một cái, lại đổi lời nói, "Đưa thẻ cho anh, anh đi đổi mặt khẩu thành sinh nhật em rồi sẽ đưa cho em"

Tô Khả: "."

Tô Khả nói với Tô Cẩm Niên dè dặt định leo lên bàn ăn cơm: "Anh ăn hết khoai tây cho em!"

Tô Cẩm Niên: "Bà xã, anh yêu em."

Tô Khả nói: "Gọi một ngàn lần cũng vô dụng."

"Vậy anh gọi một ngàn lẻ một lần?"

"Em gái anh!"

Tô Cẩm Niên chớp mắt nhìn Tô Khả.

Tô Khả nói: "Anh sẽ không gọi một ngàn lần đâu."

Tô Cẩm Niên: "."

Ăn trọn vẹn bàn khoai tây, Tô Cẩm Niên khỏ sở ngồi xổm trong nhà vệ sinh mpoojt tiếng đồng hồ rồi mới chậm rãi quay trở lại ngủ. Tô Cẩm Niên ngủ say, Tô Khả lại không thể hỏi mọi chuyện rồi.

Lúc này, chuông cửa lại vang lên.

Tô Khả kỳ lạ không thôi, liền đi ra mở cửa, thì ra là Thẩm Đường cầm một túi hồ sơ tới.

Tô Khả nhìn Thẩm đường, dĩ nhiên là cười rồi để Thẩm Đường đi vào, dù sao nhà này là của Thẩm Đường, anh mới là chủ nhân chân chính của nơi này.

"Anh đã đến rồi."

Thẩm Đường gạt đầu, "Tới đưa thị thực cho em."

"Nhanh như vậy sao?"

Thẩm Đường gạt đầu, sau đó nhìn lên, bên ngoài còn có một đôi giày Martin nam, cảm thấy nghi hoặc mà nhìn Tô Khả, dĩ nhiên là Tô Khả thấy được ánh mắt của Thẩm Đường nên lung túng nói, "Là Cẩm Niên."

Thẩm Đường gạt đầu, "Em có thể nghĩ thông suốt, thật ra thì cũng tốt."

Tô Khả trầm mặc hồi lâu.

Thật ra thì trong chuyện ở chung một chỗ với Tô Cẩm Niên một lần nữa này thì cô thật sự tổn rất nhiều hơi sức mới quyết định.

Thật ra thì đến nay cô cũng không cách nào tha thứ bởi vì ích kỷ của cô hại chết mẹ cô, vẫn không khoan dung cho việc cô và Tô Cẩm Niên ở cùng một chỗ vui vẻ hạnh phúc, nhưng nghĩ đến Tô Cẩm Niên, nghĩ đến Tiểu Bao Tử, lại nghĩ đến lời bố cô nói "Khả Khả, nếu như con tiếp tục trốn tránh thì vẫn là hành vi ích kỷ, hành vi của con không khỏi tổn thương Cẩm Niên, hơn nữa còn tổn thương con trai của con, cháu ngoại của bố. Mặc kệ là đứa nhỏ nghịch ngợm phá phách hay là chín chắn hiểu chuyện thì đều cần lớn lên ở cạnh bố mẹ, không phải sao? Hướng chỉ mẹ con qua đời hoàn toàn là bởi vì hai người phụ nữ kia, con cần gì bởi vì các cô ta mà trừng phạt mình, đây là quyết định sai lầm nhất, con làm như vậy còn giống bố mẹ của con sao?"

Cho nên, cô cố lấy dũng khí để đón nhận Tô Cẩm Niên một lần nữa.

Mặc dù lúc đang tấm cho anh, sắc tâm của cô không thay đổi, nhưng mà không còn là lúc thanh niên muốn làm liều làm.

Thẩm Đường nhìn Tô Khả trầm mặc thì vỗ vỗ vai của cô, "Thật đấy, Khả Khả, mặc dù mấy năm nay anh luôn giúp em giấu điểm chỗ ở, nhưng mà thật ra trong lòng anh vô cùng hi vọng em tự nghĩ thông suốt."

"Cám ơn anh, Thẩm Đường."

Thẩm Đường cười, "Cám ơn thì không cần, đến lúc anh có khó khăn thì để người đàn ông của em giúp đỡ anh là được."

Anh cười, khoe miệng có một chút chua sót, nghĩ đến người phụ nữ bay xa tận bên kia Thái Bình Dương thì trong lòng anh thở dài.

"Vì sao?"

"Ừm, em không hiểu đâu."

"A, Thẩm Phi Phi." Tô Khả gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

Thẩm Đường kinh ngạc, "Sao em biết cái tên này?"

Tô Khả cười, "Tiểu Phong Phong nói với em, anh cố ý không nói chỗ ở của em cho mấy anh ấy biết cũng bởi vì Thẩm Phi Phi anh thích đã thích Cẩm Niên chứ gì."

Mặt Thẩm Đường đỏ lên, "Nói bậy nói bạ."

"Khụ khụ, cũng đừng nguy biện." Tô Khả đập xuống bả vai Thẩm Đường.

"Khụ khụ!" Một tiếng ho khan vang lên truyền đến tai Tô Khả và Thẩm Đường, hai người đều là quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra Tô Cẩm Niên đã ra đây, lúc này, sắc mặt đang đen thui nhìn bọn họ, giống như là bắt được vợ và đàn ông bên ngoài tại chỗ, một mùi dấm chua.

"Không phải cơ thể anh còn không thoải mái à, sao lại ra làm gì?"

Tô Cẩm Niên nhẹ nhàng nói một câu, "Nếu như anh không ra nhìn thì vợ anh cùng người khác bay mất rồi."

Thẩm Đường vòng quanh vai Tô Khả, một tay cột nhả nâng cằm Tô Khả lên, vô cùng khiêu khích nói với Tô Cẩm Niên, "Tô Cẩm Niên, một bình dấm đây mùi chua, cậu cũng không biết đi nhà vệ sinh tắm một cái đi."

Tô Cẩm Niên nhìn tay Thẩm Đường tùy tiện đặt trên vai Tô Khả, một tay khác chống cằm Tô Khả thì cả khuôn mặt cũng tản ra luồng khí đen tối của Diêm Vương, "Thẩm Đường, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, buông móng vuốt của cậu ra."

Thẩm Đường "chặc chặc" hai tiếng, "Đừng nha, anh là bộ đội đặc chủng, là 'võ quan' đấy, tôi là một thường dân, anh đừng làm tôi sợ đấy."

Tô Khả: "."

Mặt sắt của Tô Cẩm Niên vô cùng đen, giọng nói cũng đông lạnh không gì sánh bằng, "Ba, "

"Đừng mà, nói thế nào thì tôi và Khả Khả cũng ở chung năm năm, nhà này còn là của tôi nữa!" Thẩm Đường tiếp tục khiêu chiến giới hạn cuối cùng của Tô Cẩm Niên.

"Hai, "

Thẩm Đường vẫn cười hì hì, hoàn toàn không có sợ chút nào, "Ai da, nói thế nào thì tôi cũng là ân nhân cứu mạng của Khả Khả và Tiểu Tô Tô, cậu cứ đối xử với ân nhân cứu mạng như vậy sao?" Nói xong, Thẩm Đường nhìn Tô Khả, "Khả Khả, em xem chồng của em đi."

Tô Khả bị giọng nói nũng nịu của Thẩm Đường thị tựa như sét đánh thương tích đầy mình, chợt run mạnh một cái, "Thẩm Đường, anh đừng làm em sợ." Quý ám cũng không mang ra chơi như vậy.

Thẩm Đường khẽ mỉm cười, giống hệt như yêu nghiệt, "Khả Khả."

"Một!"

"Bịch!" Một chân Tô Cẩm Niên đã đá qua chỗ Thẩm Đường rồi.

Thẩm Đường khẽ tránh, né được một đá của Tô Cẩm Niên, nhưng Tô Khả bị Thẩm Đường kéo theo nên lao đảo một cái, còn Thẩm Đường lại vòng chặc eo của Tô Khả.

Con người Tô Cẩm Niên co rụt lại, đôi mắt phát ra các loại nguy hiểm. Dựa vào ngọn lửa giận thì trực tiếp như ánh chớp, một tay Tô Cẩm Niên đã lên trước, trực tiếp bắt được cánh tay Thẩm Đường đàn vòng quanh eo Tô Khả.

"Ui ui ——" Thẩm Đường đau đến trực tiếp kêu "ui ui", bởi vì đau mà bụng Tô Khả ra, Tô Khả ngã về vòng ôm của Tô Cẩm Niên phía trước.

Tô Cẩm Niên cũng thả Thẩm Đường, lạnh lùng nhìn Thẩm Đường, "Dù là ân nhân cứu mạng thì người phụ nữ cũng không phải là cậu có thể đụng!"

Thẩm Đường không thèm để ý Tô Cẩm Niên, chỉ nhìn Tô Khả, đáng thương nói, "Khả Khả, chồng thô bạo như vậy em còn muốn à, rời khỏi đi, rời đi rồi anh dẫn em ra nước ngoài phóng khoáng."

"Không muốn chết thì câm miệng." Sắc mặt Tô Cẩm Niên tái mét.

"Anh mới câm miệng đấy!" Tô Khả trực tiếp mắng Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên sừng sốt.

Tô Khả chỉ vào cánh tay lại bắt đầu chảy máu của anh, "Máu anh nhiều có phải hay không, máu nhiều sao không đi hiến máu đi."

Tô Cẩm Niên nói: "Máu của anh."

Tô Khả: "."

Thẩm Đường: "."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lửa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Vụ án trùm buôn thuốc phiện

Đối với Tô Cẩm Niên bất ngờ xuất hiện mùi dấm chua, tâm tình Thẩm đường rất sung sướng, nhìn đôi mắt của anh thì càng lên mặt, miệng cũng nhẹ nhàng nói câu tức chết người: "Hừ, vũ phu, người chồng thô bạo."

Tô Khả nhìn Thẩm Đường như vậy thì trợn mắt há mồm nói cho tôi biết, người này không phải ba mươi tuổi mà là ba tuổi.

Còn Tô Cẩm Niên lại tiếp lạnh lùng nhìn chằm chằm Thẩm Đường.

Thẩm Đường hất cằm lên, giống như một con công kiêu ngạo: "Hừ hừ, như vậy đã không chịu nổi rồi sao? Tôi cho cậu biết, tã giấy của Tiểu Tô Tô Tiểu khi còn bé, tôi mua, sữa bột, tôi mua, bình sữa của Tiểu Tô Tô, tôi mua, quần áo của Tiểu Tô Tô, tôi mua"

Lải nhải lảm nhảm nói một tràng, mặt Tô Cẩm Niên đã càng lúc càng đen, đầu Tô Khả đầy vạch đen: "Thẩm Đường, anh nhớ thật rõ ràng."

Lúc này miệng Thẩm Đường cũng dừng lại, "Hắc, đúng vậy, cho nên nói, Tô Cẩm Niên, cậu nợ tôi, rất nhiều."

Tô Cẩm Niên nghiêm mặt, thật lâu, môi anh khạc ra hai chữ cứng nhắc: "Cám ơn!"

"Nói gì, tôi không nghe thấy." Hiếm khi Thẩm Đường có cơ hội có thể trêu đùa Tô Cẩm Niên, tính tình như hồ ly thì có thể bỏ qua sao?

Mặt Tô Cẩm Niên biến từ đen thành xanh lá, hai tay nắm chặt thành quyền, giống như muốn điên cuồng đánh Thẩm Đường vậy.

"Khụ khụ, Thẩm Đường, bên này em có không ít rau củ, một lát anh lấy một ít về đi nhe, đều là đặc sản ở quê của di hàng xóm mang tới, yên tâm ăn nha." Tô Khả cảm nhận được cô cần phải làm một người hoà giải.

Thẩm Đường gạt đầu, mũi hừ hừ nói, "Ừ, nể mặt Khả Khả, tôi không so đo nữa."

Tô Cẩm Niên lạnh lùng nhìn Thẩm Đường, hồi lâu sau, tiếng rung "tut tut" vang lên trong không khí, ánh mắt nhìn qua hướng âm thanh, điện thoại di động của Tô Cẩm Niên đặt trên ghế sa lon đang kêu.

Tô Cẩm Niên lấy điện thoại, bắt máy.

Tô Khả nhìn sắc mặt Tô Cẩm Niên, vốn là không tốt chút nào, bây giờ càng như mưa to gió lớn.

"Ừ, tôi biết rồi." Tô Cẩm Niên nói xong thì cúp điện thoại.

Tô Khả nghi hoặc nhìn Tô Cẩm Niên, "Thế nào?"

"Không có gì." Tô Cẩm Niên đặt điện thoại vào trong người, "Khả Khả, bộ quần áo ngày hôm qua của anh đâu?"

"Em gái à, đều là máu, anh còn muốn mặc sao." Tô Khả liếc mắt, "Năm trong máy giặt, anh muốn làm gì?"

"Đi đến cục."

"Hả? Rốt cuộc là chuyện gì vậy."

"Ngày hôm qua bắt được trùm buôn thuốc phiện, đang trên đường đưa đến trại giam đặc biệt thì xảy ra tai nạn, bốn cảnh sát trên xe, một cảnh vệ lái xe cùng với tên trùm buôn thuốc phiện, tất cả chết hết." Về mặt Tô Cẩm Niên vô cùng nghiêm túc.

"Nghiêm trọng như thế sao?"

Tô Cẩm Niên gạt đầu, "Khả Khả, có lẽ tin tức ngày mai chính là những nội dung này, nhưng mà sẽ có chút chênh lệch, nhưng mọi tin tức đều được làm

chủ, biết không?"

Tô Khả gật đầu, trong nháy mắt hiểu ý của Tô Cẩm Niên, dù sao anh nói cho cô là nội dung thuộc về cơ mật quốc gia, mà dưới tình huống bình thường thì sự thật và nội dung tin tức nhất định là có chút chênh lệch. Cô biết rõ tình hình, nhưng không được phép nói với người ngoài, cho nên Tô Cẩm Niên nhắc nhở cô.

Thẩm Đường đứng ở một bên nhìn Tô Cẩm Niên, lưng dựa vào bức tường bên cạnh, cười hi hi nói với Tô Cẩm Niên, "Mau đi đi. Tôi có thể chăm sóc Khả Khả."

Mặt Tô Cẩm Niên tối sầm, không nói lời nào.

Còn Tô Khả thì nhũn mày nhìn Tô Cẩm Niên, "Nhưng bây giờ anh vẫn còn bị sốt mà, sao có thể qua đó chứ?"

Lúc này Tô Cẩm Niên mới mỉm cười, "Bọn anh qua đó để thảo luận công việc xử lý như thế nào thôi."

Mặc dù trùm buôn thuốc phiện Mao Tường cũng là con chim lớn, nhưng mà khẳng định sau lưng người này còn có phần tử buôn lậu thuốc phiện mạnh hơn đang chống đỡ cho hắn, nếu không từ một du côn lưu manh thì làm sao hắn có thể "từng bước thăng cấp", nói trắng ra là người này chính là nhân vật thay mặt người phía sau hành động, nếu như bắt được hắn thì chắc chắn có thể một lưới bắt hết nhân vật phía sau cùng với một đám phần tử phạm tội.

Nhưng mà lại xảy ra tai nạn.

Vận chuyển phần tử phạm tội vào ba giờ sáng nhưng vẫn xảy ra tai nạn giao thông đặc biệt nghiêm trọng sao? Chuyện này quá khéo rồi? Hơn nữa trước đây, Cục Công an cũng định tóm Mao Tường sớm một chút, nhưng nhiều lần đều tay không mà về, bọn họ đã sớm nghi ngờ trong cục cảnh sát có nội gián.

Lông mày Tô Cẩm Niên nhíu lại, dù sao tai nạn vẫn còn trong quá trình điều tra thêm, chuyện gì cũng không được nói.

Thời gian cấp bách, không có áo khoác cũng không có cách nào, Tô Cẩm Niên định cứ đi ra cổng như vậy.

Tô Khả nhìn thấy trên người Tô Cẩm Niên còn mặc một cái áo mỏng, vừa đúng lúc nhìn thấy trên người Thẩm Đường mặc một cái áo khoác, Tô Khả rất không khách sáo đi lên trước, cởi áo khoác Thẩm Đường ra.

Miệng Thẩm Đường há thành hình chữ "O", không chớp mắt một cái nhìn Tô Khả: 'thấy sắc quên bạn', câu này ở trên người của cô gái này thật đúng là diễn dịch ở cấp độ cao nhất.

Còn Tô Cẩm Niên lại nhũn mày, "Áo này bẩn."

"Tôi không chê cậu thì thôi, cậu còn chê áo của tôi bẩn, mẹ nó!" Thẩm Đường không nhịn được tuôn ra câu nói tục.

Tô Khả nói: "Cẩm Niên, anh nhìn một chút đi, quay về thì em mua cho anh ít quần áo."

Tô Cẩm Niên ngoan ngoãn gật đầu, vừa ra đến trước cửa thì hôn trán Tô Khả một cái, "Chờ anh trở lại."

"Dạ."

Thẩm Đường đứng ở một bên run một cái, em gái ơi, hai người này thật quá buồn nôn. Chẳng lẽ thật sự ứng câu nói kia, sau khi cãi nhau thì tình cảm càng như keo như sơn?

*

Ánh hoàng hôn, lúc này dưới tia sáng, rượu đỏ trong hai cái ly để cao trong suốt lộ rõ sự khát máu.

"Đã chết rồi sao?" Trong phòng tối, giọng rần rori của một người đàn ông già truyền tới.

Giương mặt người đàn ông già hiện đầy nếp nhăn sau 'dãi gió dầm mưa', đôi mắt ti hí mở cũng như híp, giống như một con cóc ăn no. (gọi lão già luôn cho tiện nhé)

"Đúng vậy, chết hẳn rồi." Một giọng nói mềm mại của phụ nữ truyền tới, còn đôi tay ngọc xoa bóp vai một cái lại một cái cho lão già đó, "Anh Ngân, từ nay về sau em phải nhờ vào anh rồi."

"Chuyện này chắc chắn là không thành vấn đề." Lão già đó cười ha hả nói xong, cặp mắt ti hí vốn là một đường may, bây giờ nheo lại thì giống như là một mặt nạ người mỏng mà thiếu hai con mắt ở trên. Nhưng dù là "thiếu" mắt thì trên mặt gò gề đầy nếp nhăn của hắn vẫn lộ ra sự đăm đục, dưới ngọn đèn mờ tối thì lộ ra u ám gấp bội thường ngày.

Người đàn bà cười duyên, "Cám ơn anh Ngân."

Lão già đó vươn tay nhăn nheo ra, năm ngón tay đầy vết chai, rất là thô, mò nắn sờ mó lên làn da mềm mại trên bàn tay nhỏ bé của người đàn bà, cười trừ nói, "Người đàn bà này, người theo cùng mới chết thì bây giờ lập tức đến cạy nhờ anh rồi."

"Ai da, không phải em vì báo thù cho bố mẹ em sao. Hơn nữa, lần này anh Tường xảy ra chuyện cũng hoàn toàn là kẻ thù của em gây ra họa đấy. Cho nên, nếu như anh Ngân có thể cho tên kia." Nói xong, cô ta làm một động tác chém đầu, cười ngọt đến chán ngán, tiếp tục nói, "Cho như thế thì đây coi như là báo thù cho anh Tường vậy. Nói thế nào thì anh Tường cũng là trợ thủ đắc lực của anh Ngân, mối thù chặn đường này không thể không báo."

Người đàn bà đó vừa nói vừa trở tay cầm lấy tay già đang không ngừng sờ tới sờ lui trên người cô ta, còn một tay khác vấy tóc dài quần của cô ta quơ qua quơ lại trên mặt lão già đó, lộ rõ ý trêu đùa .

Tiếc rằng lão già đó ‘da dày thịt béo’ nên cũng không cảm thấy nhột chút nào, ngược lại trên mặt bị cô ta mị hoặc nên dục vọng bắt đầu oai phong.

"Cũng đúng, vậy em biết hắn tên gì không?" Lão già nói xong thì ôm chặt thân thể mềm mại của người đàn bà.

"Ô, Cẩm , Niên ~" Người đàn bà vừa nói vừa muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào. Giả bộ chối từ, lưng của cô ta liền dựa vào tường, lão già đó thối một hơi về phía người đàn bà, cố gắng ườn bụng dưới, hắn muốn thể hiện ‘bảo đao không già’, "Nói với anh Ngân một chút nào, rốt cuộc kẻ thù của em có đáng đáp như thế nào."

Nhiệt độ lạnh buốt xuyên qua quần áo truyền vào trong thịt, người đàn bà cố ý yêu kiều rên một tiếng, "Ai ui, anh Ngân, lúc chúng ta làm việc thì nói đến tên khiến người ta ghét bỏ đó làm gì, rất không hứng thú. Ô ~" Nói xong thì rên rỉ một tiếng nữa.

Tiếng rên rỉ làm cho làm cho lão già run một cái, sau đó, ừ ừ!

Mặt lão già trắng bệch, người đàn bà cũng không cười nhạo hắn, ngược lại hắn tự khó chịu, lẩm bẩm một tiếng rồi lập tức ôm lấy người đàn bà, định đi tới giường bên cạnh, tiếc rằng lão già này có chút tuổi rồi nên đi vài bước thì xuất một ít mồ hôi.

Người đàn bà cười hi hi là lưỡi liếm mồ hôi của hắn.

Lão già đó bóp thật chặt nơi đầy đà của cô ta, làm cho người đàn bà duyên dáng gọi to một tiếng, "Anh Ngân, anh thật đáng ghét."

"Anh tới đây."

*

Tô Cẩm Niên đi vào trong cũi thì liền nhìn thấy mấy công an, cảnh sát đang ngồi bên kia, mặt xanh mét cầm tư liệu trong tay thì trầm mặc.

Tô Cẩm Niên ngồi vào vị trí của mình.

Cục trưởng Cục Công an gật đầu với Tô Cẩm Niên một cái, "Thượng tá Tô, làm phiền anh ngã bệnh mà còn phải tới đây một chuyến."

Tô Cẩm Niên lắc đầu, "Nhiệm vụ của tôi lần này chính là ‘một lưới bắt hết’ trùm buôn thuốc phiện, không có phiến không phiến."

Cục trưởng Cục Công an gật đầu, hốc mắt ông còn chút đỏ, trầm giọng nói với mọi người, "Tai nạn lần này, mặc dù kết quả xét nghiệm còn chưa có ra đây, nhưng mà tôi đã được nghe chủ nhiệm đội xét nghiệm nói với tôi, thắng xe của chiếc xe cảnh sát này từng bị người giở trò. Nói cách khác, tai nạn này thực sự do con người tạo nên. Bây giờ, chúng tôi sẽ trao đổi một chút, rốt cuộc nên đi phương hướng nào để tiếp tục triển khai điều tra phá vụ án này."

Nói xong thì nước mắt Cục trưởng Cục Công an liền rơi xuống, lần nữa nói, "Lần này, chúng ta có bốn anh hùng, mất mát này tính vào người tên trùm buôn thuốc phiện đáng ghét, nếu như không nhanh chóng bắt bọn chúng, như vậy thì chúng ta sẽ đánh mất nhiều người thân của chúng ta hơn! Mọi người hiểu rõ chưa!"

"Hiểu!" Mọi người cùng nhau nói, hốc mắt mỗi người, tất cả đều đỏ đỏ.

Tô Cẩm Niên ngồi bên cạnh, trầm mặc nhìn từng sĩ quan cảnh sát.

Cục trưởng Cục Công an nói: "Lần này, chúng ta bắt tay vào điều tra từ bên người của ta"

Lời Cục trưởng Cục Công an vừa nói xong thì tất cả mọi người rơi vào trầm mặc. Mọi người đều là những tinh anh phá án, rất nhanh đã hiểu ý cấp trên, dù sao lúc trước mọi người suy đoán trong lòng, có phải trong cục của mình xuất hiện nội gián hay không.

Cho nên hành động vây bắt Mao Tường lần này không khỏi xin cấp trên phê duyệt, cử một đội quân sĩ tinh anh tới đây trợ giúp, ngay cả bên trong cục công an cũng là bí mật chấp hành.

Quan trọng nhất là, lần này nhiệm vụ áp tải Mao Tường hoàn toàn là bí mật thi hành, nhưng kết quả là gì? Cũng đồng thời xảy ra tai nạn, bốn cảnh sát áp tải cùng với một cảnh vệ lái xe kèm theo Mao Tường, sáu người cùng nhau bỏ mạng.

Tên trùm thuốc phiện này, quả nhiên là lòng dạ độc ác!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Bóng dáng người cũ

Tiểu Bao Tử về nhà, chuyện đầu tiên là nói với Tô Khả là "Cô gái, con đã về", sau đó thì để túi sách nhỏ xuống, "bịch bịch" chạy đến nhà vệ sinh rửa tay. Sau khi rửa tay xong thì đi ra, nhìn khắp nhà một lượt cũng không phát hiện bóng dáng Tô Cẩm Niên nên liền chạy đến phòng bếp, nói với Tô Khả đang nấu ăn: "Cô gái, người kia đâu?"

Tô Khả xoay người lại cười hi hi nói, "Bố con có công việc phải đi làm, ngoan ngoãn ngồi trên sa lon xem ti vi đi."

Tiểu Bao Tử gật đầu.

Đợi đến khi Tô Khả làm cơm xong, hai mẹ con ngồi trên ghế sa lon chờ Tô Cẩm Niên về ăn cơm tối, thời gian từng giây từng phút trôi qua, thức ăn nóng hổi cũng dần dần nguội đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bao Tử cứng ngắc.

Tô Khả buồn bực không thôi, Tô Cẩm Niên thật là quá đáng, về nhà ăn cơm tối còn trễ như vậy.

Nhưng mà nghĩ đến hôm nay anh còn đang bị bệnh, thậm chí trên tay còn bị thương, trong lòng của cô vẫn có chút lo lắng.

Tiếng rung "tút tut ——" truyền đến.

Tô Khả mở màn hình điện thoại di động ra, nhìn phía trên: "Khả Khả, anh còn ở Cục Công An, đoán chừng phải trễ một chút mới về, hai người ăn cơm đi."

Tô Khả đứng dậy, buồn bực ném điện thoại trên ghế sa lon bên cạnh, sau đó kéo tay nhỏ bé của Tiểu Bao Tử, "Nhị Tô, chúng ta ăn cơm trước."

Tiểu Bao Tử ngẩng đầu lên, "Người phụ tình kia muốn cả đêm không về hả?"

Tô Khả điểm nhẹ chóp mũi của Tiểu Bao Tử, "Bố con còn phải làm việc, chúng ta ăn cơm trước."

Tiểu Bao Tử gật đầu. Hai người vội vã ăn xong cơm rồi đi dạo như thường lệ.

Tô Khả nghĩ đến đồ ăn vặt trong nhà đã ăn gần hết rồi nên liền dẫn Tiểu Bao Tử đi tới siêu thị của tiểu khu.

Nhân viên thu ngân của siêu thị vẫn là cô gái lần trước, lúc nhìn thấy Tô Khả và Tiểu Bao Tử tới đây thì vô cùng vui vẻ, "Ai ui, Tô Tô, đã lâu không gặp, thực sự nhớ chết đi rồi."

Tiểu Bao Tử khẽ mỉm cười với nhân viên thu ngân.

Nhân viên thu ngân thân bí nói với Tô Khả, "Tôi nghe người ta nói, Khả Khả, chồng của chị đã trở về rồi à."

Tiểu khu chỉ lớn như thế này thì chuyện riêng còn mạnh hơn một chút so với chuyện xã hội, cho nên một chút biến động nhỏ thì cơ bản là mọi người đều biết.

Trong lòng Tô Khả cũng hiểu, rốt cuộc là "nghe người ta nói" trong miệng nhân viên thu ngân là nghe ai nói rồi, bởi vì trừ bà di nhiệt tình sát vách thì thật đúng là chưa người nào gặp qua Tô Cẩm Niên.

Chỉ là Tô Khả cũng không có phủ nhận, dù sao Tô Cẩm Niên cũng là chồng của cô.

Nhân viên thu ngân thấy Tô Khả gật đầu, rất mềm mại cười, "Ha ha ha, tôi đã nói rồi mà, sao Tô Tô xinh đẹp của chúng ta có thể là con riêng."

Mặt của Tô Khả hơi tối đi, "Chị hai à." Đã từng, khi cô mới vừa dời đến tiểu khu, có vài người thấy cô là một phụ nữ độc thân có thai, bên cạnh không có một người đàn ông nào đi cùng, hơn nữa cô lại là cô gái trẻ xinh đẹp nên nói bóng nói gió rất nhiều. Nhất là một số người nhiều chuyện, đến bây giờ vẫn còn ở sau lưng của cô nói đầu đầu, cô là cô gái bị người bao dưỡng, Tiểu Bao Tử là một đứa con riêng, ba la ba la.

Bản thân nhân viên thu ngân cũng là nhiều chuyện nên lại cười nói, "Ha ha, Khả Khả, hôm nay siêu thị nhập không ít hàng, cũng mới lắm."

Tô Khả gật đầu, "Vậy chúng tôi vào chọn đồ trước nhé."

Vào quầy hàng bên trong thì Tiểu Bao Tử không nhận được mà bấu môi nhìn Tô Khả, nhỏ giọng nói, "Cô gái à, mỗi lần mẹ đều có thể để bà di kia nói một đồng chuyện có được không?"

Tô Khả: "Người ta nhiệt tình thì không thể chối từ."

Tiểu Bao Tử xem thường nhìn Tô Khả, "Lý do thật là nhiều."

Tô Khả tùy ý chọn vài món hàng hóa, trả tiền xong xuôi, lúc đi ra thì nhìn thấy một cô gái tóc xoăn mặc váy dài màu vàng vội vã đi qua cửa siêu thị.

Tô Khả cắn răng, cô cho rằng cô nhìn nhầm nên không khỏi bước nhanh hơn, đi ra cửa siêu thị nhìn theo hướng người nọ đi qua.

Chỉ là bóng lưng màu vàng đã biến mất không thấy. Tô Khả trầm nghĩ lòng nghi ngờ quá nặng, dù sao bóng lưng người đi đường giống nhau cũng có rất nhiều.

Lúc Tô Khả đang ngậy người, nhân viên thu ngân gọi Tô Khả ngoài cửa: "Khả Khả?"

Tô Khả lấy lại tinh thần, lại đi vào siêu thị, chỉ thấy nhân viên thu ngân lấy ra một cái túi nhỏ, bên trong chứa đầy mỹ phẩm dùng thử, nói với cô, "Những cái này tặng cho hai người."

Tô Khả gật đầu nhận lấy, "Cám ơn nhiều."

Nhân viên thu ngân cười cười.

Tô Khả kéo tay Tiểu Bao Tử về nhà.

Tiểu Bao Tử khó hiểu nhìn Tô Khả, Tô Khả bị ánh mắt của Tiểu Bao Tử nhìn chăm chú thì vô cùng kỳ lạ, không nhận được nói, "Nhị Tô, con luôn nhìn mẹ như vậy làm gì."

Tiểu Bao Tử nói: "Có quý."

Tô Khả: "."

Trở về nhà, Tô Cẩm Niên vẫn chưa về, Tô Khả cất xong tất cả đồ đạc rồi sau đó đi vào phòng tắm mở nước ra, định tắm cho Tiểu Bao Tử.

Tiểu Bao Tử nhìn Tô Khả, "Cô gái à, người phụ tình kia, rốt cuộc hôm nay có trở về không vậy."

"Về chứ, thế nào?"

Tiểu Bao Tử chu miệng lên, khó chịu nói, "Cô giáo ở vườn trẻ nói con sắp đi nên muốn làm một buổi liên hoan đưa tiễn cho con, sau đó mời bố mẹ con đều phải có mặt, mẹ hiểu chưa?"

"Ai da, cô của con chưa có nói với mẹ." Tô Khả gãi gãi đầu.

Tiểu Bao Tử: "— —"

Sau khi Tô Khả tắm cho Tiểu Bao Tử xong thì ôm con vào phòng, cùng con xem một quyển truyện tranh anime, sau đó cô giáo ở vườn trẻ của Tiểu Bao Tử gọi điện thoại đến cho Tô Khả.

Tô Khả bắt máy, trong lòng đã là hiểu chuyện gì xảy ra. Ý của cô giáo chính là giống như Tiểu Bao Tử, hi vọng bố mẹ đều có thể tham dự đủ.

Tô Khả không khỏi nhú mày, theo như tính tình của Tô Cẩm Niên thì mấy hoạt động "giải trí" tập thể phổ biến thì hình như không quá thích tham gia. Nói xem anh có thể ném sắc mặt ra không?

Ừm, nếu như anh dám ném sắc mặt ra, như vậy thì cô sẽ để cho anh chịu không nổi.

*

Khi Tô Cẩm Niên về đến nhà thì đã mười một giờ khuya rồi, bởi vì Tô Khả vẫn luôn chờ Tô Cẩm Niên nên khi Tô Cẩm Niên nhấn chuông cửa một cái thì, cô cộc cộc chạy tới mở cửa.

Lúc này sắc mặt Tô Cẩm Niên vẫn vô cùng tái nhợt như cũ, vẻ mặt cũng vô cùng mệt mỏi. Mà trên tay áo của áo khoác Thâm Đường trên người anh đã dính máu tươi.

Tô Khả không khỏi nhú mày, "Tay của anh sao lại chảy máu?"

Tô Cẩm Niên nhìn cánh tay của anh, cười "ha ha", bộ dạng giống như "thật xin lỗi". Tô Khả vừa bức mình vừa buồn cười, nhưng mà trong lòng càng yêu thương hơn.

"Anh không thể vì em cùng Tô Tô mà đối với bản thân khá hơn một chút không."

Tô Cẩm Niên gật đầu, "Ừ."

Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên, "Hôm nay đi trong cục, chuyện như thế nào?"

Tô Cẩm Niên kéo Tô Khả vào phòng, đóng kín cửa rồi nói: "Có nội gián, có chút phiền phức."

Tô Khả cau mày, "Chắc chắn, trong cảnh sát cũng có sâu mọt à."

Tô Cẩm Niên thở dài, "Mọi ngành mọi nghề đều có." Giống như bên trong bộ đội đặc chủng cũng có một hai người không có tiền đồ. Ví dụ như Ngưu Tam - bạn cùng phòng của anh trước đây.

Nhiều lần tính toán công khai hoặc bí mật với anh, cuối cùng thông minh quá sẽ bị thông minh hại, khi bị người ta phát hiện, chứng cứ vô cùng xác thực, khai trừ quân tịch cũng phải xử hai năm tù có thời hạn.

Vinh dự tích góp nhiều năm bị hủy hoại trong chốc lát, tất cả cố gắng nhiều năm như nước chảy về biển đông. Cho dù có năng lực nhưng không thể yên định, từng bước từng bước đi tới, cuối cùng hung hăng té ngã nhào, khiến cho 'đầu rơi máu chảy'.

Tô Khả gật đầu tỏ vẻ đồng ý, "Vậy cũng đúng, quốc gia chúng ta không có gì nhiều, chính là người yêu tiền mà không muốn dùng cách bình thường để lấy được đặc biệt nhiều."

Tô Cẩm Niên điểm nhẹ chóp mũi của Tô Khả, "Em cũng không thể nói lời này ra ngoài đâu, nếu không bị nước bọt người ta làm chết đuối."

Tô Khả "oa" một tiếng, "Em biết rõ mà. Vậy các anh có biện pháp gì đối phó nội gián không?"

"Thả mồi, dụ rấn ra khỏi hang và chiến thuật đánh lạc hướng đối phương."

Tô Khả chớp mắt mấy cái, Tô Cẩm Niên cười, sau đó sờ sờ bụng của mình, "Anh đói rồi."

"Chưa ăn cơm à?"

"Ăn không nhiều, bây giờ lại đói bụng, bà xã."

Tô Khả kiêu ngạo ưỡn thẳng ngực, vỗ vỗ vai Tô Cẩm Niên, "Chồng à, tiếng gọi của anh thật sự là quá ** rồi."

Đôi mắt Tô Cẩm Niên từ từ sâu hơn.

Tô Khả cúi người, hung hăng hôn lên môi anh, găm cắn mím vào, dây dưa liếm nhẹ nhàng, hết sức khiêu khích, rất nhanh, Tô Cẩm Niên thở dốc hơi dồn dập.

Tô Khả hã hê lui về phía sau, bộ dạng "Em là gió mát, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi" đáng đánh đòn, buông tay rồi nói với Tô Cẩm Niên: "Chuyện XO này phải thiên thời địa lợi nhân hòa."

Tô Cẩm Niên "ừm ừm" một tiếng, ánh mắt sáng quắc nhìn Tô Khả, bộ dạng như muốn thiêu đốt cô hóa thành tro bụi.

Tô Khả tự mãn cười ra tiếng, "Nhưng bây giờ, thiên thời của chúng ta đâu? A ha ha, coi như có đi, đã là đêm tối rồi. Địa lợi đâu? A ha ha, thật xin lỗi, con trai ngủ trên cái giường duy nhất trong nhà. Nhân hòa đâu? A ha ha, cánh tay của anh bị thương, bụng còn đang đói, cho nên."

"Thật sao?" Khóe miệng Tô Cẩm Niên khẽ nâng lên, hiếm có khi lộ ra một chút mùi vị lưu manh, "Khả Khả, em sai rồi, thiên thời à, bây giờ chính là đêm tối rồi, nhưng chuyện XO này đâu không phản ngày đêm, lần trước ở khách sạn không phải chúng ta từ ban ngày đến tối đến sáng sớm sao? Địa lợi, người nào quy định nhất định phải ở trên giường? Ngược lại anh thật vô cùng muốn cùng em thử chấn động một chút ở ghế sa lon, phòng bếp, phòng tắm. Về phần nhân hòa à? Cánh tay bị thương thì có làm sao, cho em tính phúc chính là anh em của anh chứ không phải tay của anh, dĩ nhiên, tay cũng được, bởi vì tay kia của anh vẫn vô cùng khỏe mạnh linh hoạt. Còn đói bụng sao? Sắc đẹp của giai nhân thay cơm, em nói xem hũ tro cốt người đẹp vào bụng, chẳng phải là rất nhanh sẽ lấp đầy bụng sao? Hả? Khả Khả?" (ôi anh Niên của ta đây sao, dễ thương quá)

Mặt của Tô Khả đỏ rồi đen rồi xanh lá, màu sắc biến đổi nhiều lần, tốc độ cực nhanh, thật sự làm người ta nhìn mà thờ dài.

Một hồi lâu, Tô Khả phun ra một câu: "Mẹ nó!"

Em gái nó, Tô Cẩm Niên, anh thật là càng ngày càng ngu bức, càng ngày càng không biết xấu hổ!

Tô Cẩm Niên tiếp tục cười nhẹ nhàng, tay không bị thương trực tiếp kéo thất lưng của Tô Khả, nghiêng người cúi xuống, đôi môi lại in lên môi Tô Khả, dùng kỹ xảo vô cùng mập mờ trên đầu làm Tô Khả khẽ thở gấp.

Tô Khả vốn vẫn còn sững sờ, nhưng thân thể càng lúc càng biến thành mềm nhũn, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy tia trên tức trong mắt Tô Cẩm Niên, không nhịn được nóng nảy đẩy Tô Cẩm Niên ra, "A, dùng 'mỹ nam kế' với em đó hả."

Tô Cẩm Niên bị Tô Khả đẩy ngã ngồi ở trên ghế sa lon, vết thương trên tay bị đụng khê, nhưng vẻ mặt anh vẫn không thay đổi, ngược lại một tay tự cời áo ngoài ra để lộ xương quai xanh cùng lồng ngực trắng nõn, vẻ mặt cười vô cùng yêu nghiệt, dùng giọng mỉa mai hỏi Tô Khả, "Vậy Khả Khả, em, trúng

kể không?"

Trong nháy mắt Tô Khả hóa thân thành sói, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Trúng!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lửa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Không xa không rời

Tô Cẩm Niên vẫn dựa vào ghế sa lon, khóe miệng nhếch lên, nhìn Tô Khả hơi xù lông: "Humm?"

Tô Khả nhìn màu đỏ trên tay áo của anh vô cùng chói mắt thì nắm chặt quả đấm, hai mắt đỏ ngầu, chỉ vào tay Tô Cẩm Niên, "Em gái, trước tiên thì bằng bó lại cho anh rồi nói!"

Tô Cẩm Niên nhú mày nhìn Tô Khả, lại nói, "Sau đó thì sao?"

Tô Khả lại nói: "Bằng bó kỹ rồi ăn bữa khuya của anh."

"Hi hi ——" Tô Cẩm Niên cười ra tiếng, cả khuôn mặt đều là ôn nhu, giống như ‘thanh phong minh nguyệt’, "Được, ăn xong đại chiến 300 hiệp, hả?" (thanh phong minh nguyệt chắc có nghĩa là trăng thanh gió mát)

Trong lòng Tô Khả lạnh lẽo châm chọc: tại sao gương mặt như tiên giáng trần của anh có thể da mặt dày nói ra câu không biết xấu hổ như vậy?

*

Sáng sớm hôm sau, Tô Khả dẫn Tiểu Bao Tử ra ngoài chờ xe vườn trẻ đến.

Bởi vì Tô Cẩm Niên là bị thương, không cẩn thận thấy một túi giống như hồ sơ gì đó nên liền mở ra nhìn thoáng qua, phía trên là hai bản hộ chiếu, cùng với thị thực và các tài liệu liên quan.

Đột nhiên tim Tô Cẩm Niên nhảy lên, sắc mặt trắng bệch, sau đó hai chân cũng mềm nhũn yếu ớt.

Anh nghĩ cũng không nghĩ đến, liền sai bước chạy về phía cửa, mạnh mẽ kéo cửa ra rồi mạnh mẽ đóng cửa, nhấc chân chạy đi, làm liền một mạch. Gió ù ù thổi vào tai của anh làm có chút đau, rất nhanh thì vành tai trắng nõn trở nên hồng hồng.

Thật nhanh thì anh tìm được chỗ mẹ con Tô Khả đang cười nói, anh nghĩ cũng không nghĩ liền nhào tới ôm lấy Tô Khả. Tô Khả cùng Tiểu Bao Tử bên cạnh sợ đến nhảy dựng lên.

Mặt Tô Khả thẹn đến đỏ lên, vùng khóe ôm ấp của Tô Cẩm Niên, "Này, đột nhiên anh chạy ra đây làm gì."

Tô Cẩm Niên cứ sững sờ nhìn Tô Khả, hồi lâu sau môi của anh mới động đậy, "Khả Khả, em lại muốn mạng Tô Tô rồi anh đi sao."

Trong ánh mắt của anh tràn trề đầy tố cáo, trong giọng nói lộ ra đau buồn nhàn nhạt, "Em lại muốn vứt bỏ anh, phải hay không?"

Tô Khả bị đau thương bất ngờ của Tô Cẩm Niên làm cho giật mình, không nhận được đưa tay sờ trán Tô Cẩm Niên, lẩm bẩm: "Không phát sốt mà."

Tô Cẩm Niên bắt được tay Tô Khả, "Khả Khả, anh không có phát sốt, anh nói cho anh biết, em sẽ không rời anh đi, phải hay không?"

Ánh mắt của anh tràn đầy mong ngóng, hi vọng chính miệng Tô Khả nói cho anh biết là cô không đi, cô sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh.

Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên lo được lo mất, nhìn vẻ mặt sốt ruột của anh, nhìn khát vọng trong mắt anh, nhìn anh thường thường lộ ra sợ hãi. Nghĩ đến anh đã từng kiêu ngạo ra sao, nhưng bây giờ dùng giọng cầu khẩn nói chuyện với cô, tất cả mọi thứ đã thay đổi, không phải là bởi vì cô sao?

Thì ra là cô mang đến cho anh tổn thương sâu như thế. Sâu đến mức mặc dù cô đã dùng thái độ này để đối xử với anh mà trong lòng anh vẫn thấp thỏm không yên, lo được lo mất.

Cô biết, năm năm qua, anh từng chịu khổ sở. Cô cũng biết, đây tất cả đều là bởi vì cô ích kỷ, cô trốn tránh. Năm tháng từ từ trôi qua, năm năm vội vàng trôi qua, cô trốn tránh qua nhiều, nghĩa vụ cùng trách nhiệm nên gánh vác thì cũng có thể gánh vác hết từng cái từng cái rồi. Hơn nữa có nhiều người thân bạn bè khuyên cô, còn có Tiểu Bao Tử của cô muốn bố.

Cho nên, cô đã nghĩ thông suốt, cô muốn cùng anh tiếp tục ở cùng nhau.

Cô tin tưởng, mẹ của cô sẽ chúc phúc cho cô.

Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên. Cô không muốn trái tim của anh sẽ rét lạnh nên nghiêm mặt nói, "Cẩm Niên, nếu em đã cùng với anh một lần nữa thì bất kể sau này xảy ra chuyện gì, tôi sẽ cùng anh không xa không rời!"

Trong nháy mắt thần thái Tô Cẩm Niên phấn khởi, trong mắt hiện lên vẻ mừng rỡ, hai tay ôm chặt eo của Tô Khả hơn. Trước đến giờ anh không hiện ra hi nộ mà lại lộ ra thái độ như vậy nên làm cho tim Tô Khả đau không thôi. (hì: vui, nộ: giận)

"Cô gái, người phụ tình, cần con quay phim truyền hình của hai người lại không." Giọng nói Tiểu Bao Tử lạnh lạnh truyền tới.

Trong nháy mắt Tô Khả và Tô Cẩm Niên tách ra, mặt đầy vạch đen nhìn Tiểu Bao Tử.

Về mặt Tiểu Bao Tử lạnh nhạt, "Giữa ban ngày ôm ôm ấp ấp, thật sự là không có đáng về người lớn gì cả."

Tô Khả: "."

Tô Cẩm Niên: "."

Ai dạy con như vậy?

Tiểu Bao Tử nhìn hai người hóa đá thì bĩu miệng nhỏ, "Không cần kinh ngạc như vậy! Cô gái, trước đây mẹ thấy nam nữ ôm nhau thì không phải sẽ nói thối đời bạc bẽo, lòng người đổi thay đó sao. Con còn chưa nói hai câu này đây."

Tô Khả: "." Đây là cô tự bê đá đập vào chân của mình sao?

Lúc này, Tiểu Bao Tử vẫn dùng ánh mắt xem thường nhìn hai vợ chồng, mà hai vợ chồng thì yên lặng nhìn nhau, từ xa truyền đến hai tiếng "tín tín", thì ra là xe vườn trẻ của tiểu khu đến.

Tô Khả giống như là thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng ôm lấy Tiểu Bao Tử, "phi phò" chạy tới chỗ chiếc xe.

Mặc dù khuôn mặt nhỏ nhắn Tiểu Bao Tử vẫn cứng ngắt nhưng mà thần thái cũng phấn khởi.

Cô giáo nhận lấy Tiểu Bao Tử trong ngực Tô Khả, nhắc nhở Tô Khả một câu, "Mẹ Tô Tô, thứ sáu tuần này đừng quên đến vườn trẻ với bố Tô Tô nhé."

Lúc này Tô Khả mới nhớ tới, tối hôm qua cô giáo ở vườn trẻ còn gọi điện thoại cho cô, bảo là muốn cô và Tô Cẩm Niên cùng đi vườn trẻ xem học sinh vườn trẻ biểu diễn tiết mục.

Tô Khả gật đầu, đợi đến mấy người khác trong tiểu khu đưa con lên xe thì xe vườn trẻ bắt đầu chạy đến trường.

Tô Cẩm Niên đi theo Tô Khả trở về.

Tô Khả nghiêng đầu thấy trên tay Tô Cẩm Niên vẫn thấm ra màu đỏ chói mắt, Tô Khả khẽ nhíu mày, "Nếu không thì chúng ta đi bệnh viện xem một chút?"

Tô Cẩm Niên nhìn ánh mắt lo lắng của Tô Khả, khoe miệng khẽ mỉm cười, "Không phải em chính là bác sĩ sao."

Tô Khả bĩu môi, "Em khám nam khoa, chẳng lẽ anh muốn em xem cái này cho anh."

Tô Cẩm Niên mập mờ cười cười, "Chỗ của anh có bệnh hay không, không phải em rõ ràng nhất sao."

Tô Khả "hừ hừ" một tiếng, hận không thể lắc mạnh vai của anh: "A, anh không phải là Hoa Sen Trắng, anh không phải là Hoa Sen Trắng, trả Hoa Sen Trắng cho em"

Trở về nhà, Tô Cẩm Niên nhớ lại nguyên nhân vì sao lúc nãy anh xông ra ôm lấy Tô Khả, chỉ tiếc bị Nhị Tô ngắt lời, chẳng qua cũng không trở ngại anh muốn biết tại sao trong nhà xuất hiện hai bản hộ chiếu cùng với thị thực.

Cho nên vừa về tới nhà, Tô Cẩm Niên liền kéo Tô Khả ngồi vào chỗ của anh, sau đó nói với Tô Khả: "Khả Khả, em nói cho anh biết, tại sao nhà của em lại có thị thực đi nước ngoài?"

Đầu tiên là Tô Khả kinh ngạc, sau đó mới hiểu được tại sao lúc nãy sắc mặt Tô Cẩm Niên trắng bệch chạy tới nói với cô là không để cho cô rời khỏi anh.

Thì ra là bởi vì mấy món đồ này.

Theo vấn đề của Tô Cẩm Niên, gương mặt Tô Khả cũng chìm xuống, bởi vì cô làm hộ chiếu cùng thị thực đi nước ngoài hoàn toàn là bởi vì khám bệnh cho Nhị Tô.

Mà đến nay Tô Cẩm Niên còn không biết thân thể Nhị Tô không khỏe mạnh.

Nghĩ tới thì lòng của Tô Khả như bị kim đâm đau nhói, "Cẩm Niên, thật xin lỗi."

Tô Cẩm Niên nghe lời này của Tô Khả, sắc mặt vốn đã bình thường thì lúc này lại đột nhiên trở nên trắng bệch, "Khả Khả, em đã nói cùng anh không xa không rời mà!"

Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên lại trở nên nóng nảy thì trực tiếp tiến lên ôm lấy hông của anh, đầu tựa vào lồng ngực của anh, "Cẩm Niên, không phải em muốn rời khỏi anh."

"Hả?"

"Cẩm Niên, Nhị Tô của chúng ta, thân thể của con không khỏe mạnh."

Tô Cẩm Niên cau mày, không khỏi nghĩ đến Nhị Tô khôn ngoan lại độc miệng, bộ dáng thông minh lại lạnh lợi, thật sự là không giống thân thể người có bệnh.

"Cơ thể Nhị Tô không khỏe mạnh?"

Tô Khả gật đầu, trầm giọng, "Nhị Tô bị bệnh tim bẩm sinh."

Đây vĩnh viễn là nỗi đau của cô, nếu như lúc cô mang thai Nhị Tô có thể không tự gãy vỡ như vậy thì nhất định Nhị Tô của cô sinh ra sẽ khỏe mạnh, sẽ không giống như bây giờ.

Tô Khả tự trách một hồi.

Tô Cẩm Niên ôm chặt Tô Khả, "Khả Khả, thật xin lỗi, anh không biết."

Đều do lúc trước anh quá vô dụng, nếu như anh có thể đủ mạnh một chút thì mẹ vợ của anh cũng sẽ không bị kẻ hèn hạ hại chết; nếu như anh có thể đủ lớn mạnh một chút thì Tô Khả sẽ không rời anh đi; nếu như anh có thể đủ mạnh một chút thì nhất định Nhị Tô của anh sinh ra sẽ khỏe mạnh, hơn nữa vui vẻ lớn lên trong hoàn cảnh hoàn thiện có bố và mẹ

Hai người lâm vào trầm mặc, cũng đắm chìm trong sự tự trách trong.

Thời gian đi qua từng chút, trong nhà yên tĩnh. Gió thổi rèm cửa sổ, đóng đưa không thôi, vì vậy ánh nắng lúc sáng lúc tối, sau đó bóng dáng cũng lúc sáng lúc tối, lúc có lúc không. Rất lâu giống như là đã qua một thế kỷ, cuối cùng hai người cũng tách khỏi lồng ngực của nhau.

Tô Khả ngẩng đầu lên nhìn Tô Cẩm Niên, nhìn về vô cùng tự trách trên mặt anh, Tô Khả đau lòng, "Cẩm Niên, trách em."

"Trách anh." Tất cả đều trách anh không có năng lực!"Nhưng bây giờ, Khả Khả, anh bảo đảm, em và Nhị Tô sẽ không bao giờ bị bất cứ thương tổn gì nữa!"

Tô Khả gật đầu, lại nói, "Thứ sau tuần này đi vườn trẻ của Nhị Tô nhé."

"Tại sao lại đi vườn trẻ?"

"Dạ, cũng bởi vì Nhị Tô muốn đi khám bệnh, em xin cho con nghỉ, bạn học của con nói muốn mở tiệc chia tay, mời chúng ta qua đó."

Tô Cẩm Niên khẽ nhủ mảy, để người lớn như anh đi vườn trẻ, thế nào thì anh cũng cảm thấy không ổn.

"Đi đi mà, trường học của con trai anh hiếm khi mời bố mẹ lắm đấy."

Nghe Tô Khả nói như vậy thì Tô Cẩm Niên không khỏi nghiêm mặt gật đầu một cái, "Được."

Tô Khả nghe Tô Cẩm Niên nhả ra tiếng đồng ý thì thở phào nhẹ nhõm, "Hi hi, vậy em đi ra ngoài mua ít đồ ăn."

"Anh đi cùng em"

Tô Khả cười hi hi gật đầu, "Tiền mua đồ ăn, giúp anh băng bó, tiền thuốc." (chắc chị đang đòi tiền đây)

Sau khi hai người ra cửa, Tô Khả kéo tay Tô Cẩm Niên, về mặt sôi nổi.

Đúng lúc này thì bà di ở sát cũng xách giỏ thức ăn lên định đi ra ngoài chợ nông dân mua thức ăn. Khi bà nhìn thấy Tô Khả và Tô Cẩm Niên thì miệng không khỏi nhếch lên, "Khả Khả, con và chồng con cùng đi mua đồ ăn à."

Âm thanh lớn vừa hô lên thì cả người đi trên đường cũng có thể nghe.

Gương mặt Tô Khả hơi đỏ lên, gật đầu với bà di nhiệt tình một cái.

Bà đi bước nhanh về phía trước, rất nhanh liền tới bên cạnh Tô Khả và Tô Cẩm Niên. Sau đó nhìn Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên từ trên xuống dưới, chặc chặc khen ngợi, "Vợ chồng son chính là nên ân ái như vậy."

Tô Khả điên cuồng đỏ mặt, nói "ha ha."

Còn Tô Cẩm Niên lại mỉm cười, "Trước đây lúc con không có mặt, Khả Khả làm phiền đi chăm sóc."

Bà đi hàng xóm gặt đầu, "Đi, chúng ta cùng đi chợ mua thức ăn đi."

Tô Khả gặt đầu.

Kết quả là, Tô Khả kéo cánh tay Tô Cẩm Niên, vốn là vẫn còn không biết xấu hổ nói chuyện riêng tư, đột nhiên chen vào một bóng đèn siêu cấp lớn, hai người cũng không thể lớn tiếng nói vài lời.

Giọng nói của bà đi kia vốn lớn, cộng thêm trên đường nói chuyện không ngừng, nhìn thấy người này đi làm thì chào một tiếng, thấy người đó mua bữa ăn sáng trở về cũng chào một tiếng, thấy người này cần đi mua đồ ăn cũng chào một tiếng.

Quan trọng hơn là bà kêu những người này còn chưa tính, còn tự quyết định làm người giới thiệu, người đàn ông bên cạnh Tô Khả chính là chồng của Tô Khả, bố của Tiểu Tô Tô, nhìn một chút đi, chồng Khả Khả tuần tú lịch sự biết bao! Quả thật Tiểu Tô Tô và cậu ấy chính là một khuôn mẫu khác ra! Ba la ba la.

Dần dần, người gia nhập "đội ngũ mua thức ăn" càng tới càng nhiều, mà biết chồng Tô Khả là ai, tên gì, đáng đáp thế nào cũng càng ngày càng nhiều.

Tô Khả đối với bà đi hàng xóm "nhiệt tình" thì thật sự là lòng vẫn còn sợ hãi, mà Tô Cẩm Nienvẫn ôn tồn chào hỏi các ông chú bà đi gia nhập vào.

Lúc mọi người thấy chồng Tô Khả rất cuộc là ai thì không khỏi nhao nhao tán thưởng, ánh mắt Tô Khả cực tốt. Không chỉ có đáng đáp đẹp mà con trai sinh ra cũng thông minh lanh lợi, khéo léo xinh đẹp, ngay cả ông xã cũng là một nhân tài, Ba la ba la.

Tiếng khen ngợi bên tai không dứt.

Cũng may trong lúc này cũng không có những người soi mói chua chát, dù sao đoạn thời gian Tô Khả vừa tới, thật là vô số người đang suy đoán, Tô Khả bị người giàu có vừa già vừa xấu bao quanh.

Mà sau khi đám người thấy chồng Tô Khả thì trong lòng cũng không ngừng gặt đầu khen ngợi ánh mắt nhìn người vô cùng chuẩn. Ban đầu lúc Tô Khả tới, mặc dù bụng to, nhưng bọn họ cảm thấy Tô Khả là con gái nhà đứng đắn, xem đi quả nhiên là như thế.

Đề tài của mọi người đều ở trên người Tô Khả và Tô Cẩm Niên, nụ cười trên mặt muốn ngừng cũng ngừng không được.

Đột nhiên bà đi hàng xóm thần bí nói, "Đúng rồi, Luru Hiểu Hiểu thường xuyên sắp đặt nói xấu Tô Khả, chuyển đi rồi."

Tô Khả hoàn toàn không biết "Luru Hiểu Hiểu" là người ở đâu, cũng hoàn toàn không biết cô cũng không biết ai là người sắp xếp. Chẳng lẽ danh tiếng của cô quá lớn?

Ngược lại ánh mắt mọi người không khỏi sáng lên, "Chuyện gì? Chuyện khi nào?"

"Hôm kia, là len lén dôi đi." Đột nhiên bà đi hàng xóm che miệng cười trộm không dứt, "Tôi nói với các người này, hơn nửa đêm hôm đó, tôi ra ngoài đi vệ sinh rồi ngủ không được, sau đó liền nghe tiếng kèn xe hơi tin tin, còn tưởng rằng có chuyện gì xảy ra nên ra ngoài nhìn một cái. Kết quả là thấy Luru Hiểu Hiểu mang theo con gái của cô ta ngồi lên chiếc xe của công ty chuyển nhà. Những nhân viên đó xách đồ gì đó của cô ta, bao lớn bao nhỏ. Đồ còn rất nhiều. Tôi đứng xa, không có nhìn rõ, ha ha, người đã già, thị lực kém."

"Hả? Sao cô ta lại len lén dôi đi vậy?" Một người không hiểu hỏi ra tiếng.

Mọi người cũng gặt đầu.

Chuyện này đúng là một chút dấu hiệu cũng không có.

Tô Khả và Tô Cẩm Niên đi giữa nhóm người này, nhất là Tô Cẩm Niên, mặc dù trên mặt còn mỉm cười thần nhiên, nhưng Tô Khả nhìn về mặt Tô Cẩm Niên, đó là rất bất đắc dĩ.

Bà đi hàng xóm hăng hái còn toàn bộ bọn họ bị kích thích hiếu kỳ không thôi, vội nói, "Không biết. Chuyện này có bí ẩn gì đó."

"Nói đi, đừng làm người khác khó chịu vì tò mò."

"Ha ha, còn nhớ rõ ngày 12 đó không, một người đàn bà mập không nhúc nhích được mang theo một đám đàn ông mặc đồ đen đàng đàng sát khí xông tới."

"Chuyện này biết, lúc trước phòng an ninh thấy thế nên đã cản bọn họ lại. Nhưng về mặt của những người đó đều xuất hiện vẻ hung ác, còn nói mình tới

thăm viếng thân thích, đưa một đồng chứng minh thư giả để ghi danh, người của phòng an ninh cũng không làm gì được." Có người lập tức gật đầu nói cùng.

Bà đi hàng xóm cười hi hi nói, "Ha ha, đám người kia chính là đến nhà Lưu Hiểu Hiểu. Khi đó tôi đi bộ trở lại, thấy đám người kia sát khí đằng đằng đến nhà Lưu Hiểu Hiểu nên bị sợ đến muốn báo cảnh sát. Chẳng qua tôi nhìn mấy người đó cũng không phải là vật gì tốt, liền lười phải chõ mồm vào."

"Sau đó thì sao?"

"Tôi đi về nhà, chỉ nghe thấy tiếng khóc như giết lợn của Lưu Hiểu Hiểu. Hắc hắc, tôi còn nghe được người phụ nữ béo nói với Lưu Hiểu Hiểu, ‘người phụ nữ dê tiện này quyền rũ đàn ông, đừng tưởng rằng sinh đứa con có thể bay lên làm Phượng Hoàng, phải biết rằng cô sinh nhưng chỉ là gà mái’ rồi cái gì ‘đừng để chúng tao gặp mày ở thành phố này, nếu không gặp cô một lần thì chém cô một lần, xem cô còn dám quyền rũ đàn ông hay không’"

Mọi người "a" một tiếng, bày tỏ hiểu rõ rồi ríu rít nói đáng đời cô ta.

Tô Khả yên lặng.

Tô Cẩm Niên không biết nói gì.

Bà đi lại nói, "Bay giờ nhà cô ta đã trở thành nhà người khác ở."

"A, đổi người nào vậy? Không cần lại xuất hiện một con hồ ly tinh." Người khác lơ đãng nói ra.

"Hắc, nhìn bộ dáng kia rất giống." Đại thẩm cười hi hi nói, "Tôi chỉ nói một chút, các người đừng loan truyền vớ vẩn, không được đầu đuôi."

Mọi người gật đầu như bằm tỏi.

Bà đi nói: "Người mới tới là vào ở ngày hôm qua, đẹp lắm nhé. Một cái váy dài màu vàng, một mái tóc xoắn thật dài, bước đi thì cái mông lắc qua một cái lắc lại một cái, giống giống như ngôi sao lớn ấy."

"Thật đẹp như thế à?" Mọi người kêu lên.

Bà đi gật đầu.

Còn trong nháy mắt, Tô Khả lại xụ mặt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Gặp trực tiếp

Ngày hôm qua còn tưởng rằng cô nhìn lầm, nhưng hôm nay, ở đây nghe bà đi nói thì Tô Khả biết người đó là Hoàng Nghê Thường thật sự dời đến tiểu khu này. Cô muốn ngắt xiú đất lừa thuê.

Tô Cẩm Niên nhìn sắc mặt đột nhiên khó coi của Tô Khả thì trong khoảng thời gian ngắn không biết chuyện gì xảy ra nên dùng mắt lo lắng nhìn Tô Khả.

Tô Khả khẽ mỉm cười thì thầm bên tai Tô Cẩm Niên: "Người họ nói là Hoàng Nghê Thường."

Tô Cẩm Niên khẽ nhú mày, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ tới Hoàng Nghê Thường là người nào, sắc mặt cũng hơi khó coi, "Là cô ta."

Tô Khả gật đầu, "Lúc em và Tiểu Bao Tử đi dạo ở siêu thị tiểu khu thì thấy cô ta." Khi đó còn tưởng rằng mình sinh ra ảo giác. Không ngờ thật sự là cô ta.

Tô Cẩm Niên vuốt tóc Tô Khả, "Khả Khả, không cần để ý, anh vẫn luôn ở bên cạnh em"

Tô Khả cười hi hi gật đầu, sau đó, cười vô cùng bi ối, "Cẩm Niên, anh có biết hay không, ban đầu em gặp anh hoàn toàn khác một trời một vực với bộ dạng như bây giờ."

Tô Cẩm Niên cũng nhớ tới anh đã từng hờ một tí là cho Tô Khả về mặt này nọ, trong nháy mắt gương mặt xinh đẹp trắng nõn đỏ bừng, "Không cho em nhớ nữa."

Đối với người anh không thích thì anh đều cho sắc mặt không tốt.

Tô Khả cười hi hi gật đầu, dĩ nhiên là các bà đi đang vui vẻ thảo luận bên kia thấy được vẻ mặt của Tô Khả và Tô Cẩm Niên, không ngừng cười lớn mà trêu chọc, "Khả Khả à, hai vợ chồng son lặng lẽ nói cái gì đấy, nhìn mặt của chồng con đã ứng đồ lên rồi, muốn đẹp mắt như trái cà chua rồi đấy."

Đầu Tô Khả đầy vạch đen: Di à, đây là đi muốn khen ngợi con mà đi dùng câu ví dụ này sao? Còn nữa, trái cà chua. Trái cà chua đẹp mắt không?

Tô Khả "hi hi" cười mấy cái, nói với mấy bà đi đó: "Mấy đi tiếp tục nói chuyện đi ạ. Con và Cẩm Niên nghe."

Mấy bà đi kia che miệng cười "khanh khách" không ngừng, ánh mắt thỉnh thoảng chần chừ nhìn Tô Cẩm Niên, trong miệng "chắc chắn" khen ngợi, "Ai da, chồng của Khả Khả thật là đẹp trai đấy."

Mặt Tô Cẩm Niên tiếp tục ứng đồ, không nhận lấy đề tài của những bà đi đó.

Khi ánh mắt anh nhìn thấy mấy chữ ‘chợ nông dân’ thì trong nháy mắt cảm thấy giải thoát.

Một đám người liền chậm rãi đi vào chỗ mua thức ăn. Bây giờ chợ thật sự rất nhiều người, người đến người đi, hết sức huyên náo.

Trên nền đất chợ đều ướt nhẹp, mặt trên còn có không ít rau cải thối cùng với một chút túi giấy dầu.

Cả gương mặt đẹp trai của Tô Cẩm Niên cũng tối đi, không nhìn được hỏi Tô Khả, "Đồ ăn ở đây có thể ăn sao?"

"Mẹ nó! Chỗ này không ăn được, chẳng lẽ siêu thị ăn được." Logic gì vậy, "Hơn nữa, thức ăn mà mỗi ngày ăn không phải là mua về từ đây sao."

Quả nhiên là ‘đại thiếu gia’ mà, chưa từng đi chợ mua thức ăn, rất bị kích.

Trong quá trình mua thức ăn, mặt Tô Cẩm Niên vẫn tối đen, nhìn Tô Khả chọn chọn lựa lựa, môi anh mím thật chặt, làm cho không ít ông chú bà đi bán đồ ăn trêu chọc.

Ra khỏi chợ, mặt của anh vẫn còn tối, Tô Khả ôm bụng cười không ngừng.

Hai người chậm rãi đi về, trở về tiểu khu thì liền nhìn thấy một chiếc xe mini màu cà phê từ trong tiểu khu đi ra.

Khoảnh khắc Tô Khả ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Hoàng Nghê Thường đeo mắt kính chuyên tâm lái xe.

Tô Khả không biết Hoàng Nghê Thường có nhìn thấy cô hay không, dù sao cô ta đeo kính mát, chỉ là nếu như đoán không lầm thì cô ta lái đối diện nên khẳng định là nhìn thấy cô và Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên cũng nhú mày lại.

Đợi đến khi chic xe mini biến mất khỏi tầm mắt của Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên thì Tô Khả nhìn không được cười ra tiếng, "Thật sự là ban ngày không thể nói người, ban đêm không thể nói quỷ mà. Anh xem đi, lúc chúng ta đi vẫn còn nói về Hoàng Nghê Thường, lúc trở về đã nhìn thấy cô ta."

Sau sự kiện "hình khiêu dâm" cộng thêm cha cô bị người ta kéo xuống nước từ năm năm trước, cô ta hoàn toàn phai nhạt ra khỏi tầm mắt đại chúng, bây giờ nếu có người nhìn thấy hoàng Nghê Thường thì sợ là không nhận ra người này chính là nữ siêu sao đỉnh cao quốc tế năm đó.

Tô Cẩm Niên điểm nhẹ mũi Tô Khả, không nói gì.

Bởi vì Tô Khả xin nghỉ việc và bởi vì tay Tô Cẩm Niên bị thương nên lúc này hai người cũng đều ở nhà.

Tô Khả nằm trên đùi của anh xem đĩa phim điện ảnh.

Tô Cẩm Niên cúi đầu nhìn Tô Khả, tay thỉnh thoảng vuốt tóc Tô Khả, còn Tô Khả lại ngáp liên tục, không nhận được oán trách, "Quả nhiên thuê đĩa phim là lãng phí tiền mà."

Tô Cẩm Niên ngẩng đầu lướt nhanh một lượt, nhìn thấy chính là một người đàn ông cùng một phụ nữ râm rì ‘thương xuân bi thu’ ở bên kia. Sắc mặt người đàn ông nặng nề, còn nước mắt của người phụ nữ lại tràn ào ào một con mắt, một con mắt còn lại khô muốn chết. (thương xuân bi thu: đau khổ, tiếc nuối vì phải chia tay)

Thấy một màn như vậy thì Tô Cẩm Niên cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tô Khả lại nói: "Thật ra thì em thích xem phim A hơn. Mặc dù từ đầu làm được mọi chuyện nhưng không đủ kích tình mênh mông." (phim A: phim con heo)

Mặt Tô Cẩm Niên đen thui, "Nhìn cái kia không bằng đào thật sủng thật."

Tô Khả: "." Trả Hoa Sen Trắng cho em!

Được rồi, Tô Cẩm Niên ở đây, phim A cũng chỉ là mây trôi.

"Bing boong, bing boong." Chuông cửa vang lên.

Tô Khả lười biếng dựa vào ghế sa lon, chỉ huy người bị thương.

"Anh, đi mở cửa."

Tô Cẩm Niên đứng dậy, mở cửa, vừa thấy Thẩm Đường thì mặt đen lại, nghiêng răng nghiêng lợi: "Sao cậu lại tới!"

Trong lòng Thẩm Đường không nhịn được nên thăm mắng một câu: Người này sao lại ở đây?

"Nhà của tôi, sao tôi lại không thể tới?"

"Nhà bao nhiêu tiền, bán cho tôi!"

Ngón tay Thẩm Đường lắc lắc, nhẹ nhàng nói, "Không có cửa đâu!" Sau đó, lại cọt nhả nói, "Nếu như là Khả Khả thì tôi cũng có thể tặng không, còn anh? Cho tôi một tỷ bằng Anh, tôi cũng không bán!"

Mặt Tô Cẩm Niên cứng nhắc, cả người nhất định ngăn Thẩm Đường lại, không cho anh vào.

"Áy da da, người này, con cũng mua nước tương được rồi, sao cứ như một đứa trẻ không hiểu chuyện vậy." Thẩm Đường hất cằm lên, vô cùng coi thường nhìn Tô Cẩm Niên.

"Tôi nhất định không cho cậu vào, cậu muốn sao?"

Ý chính là đánh nhau sao? Cậu đánh không lại tôi, mắng chửi người thì cậu mắng tốt lắm, không đau không ngứa.

Thẩm Đường là người thông minh nên dĩ nhiên hiểu ý ở ngoài lời của Tô Cẩm Niên, không nhịn được tối mặt, "Tôi tới lấy lại áo ngày hôm qua bị anh mặc đi không được à...."

Đột nhiên khoe miệng Tô Cẩm Niên nâng lên, "Ném rồi."

Đôi mắt Thẩm Đường tròn tròn: "Sao cậu lại ném áo của tôi!"

Tô Cẩm Niên nhẹ nhàng trả lời một câu, "Tôi cho là tôi chạm qua gì đó thì nhất định cậu sẽ vứt bỏ."

Trong lòng Thẩm Đường yên lặng châm chọc: đây là lời nói thật à.

"Cậu tránh ra!"

"Không nhường!"

"Cẩm Niên, ai tới vậy?" Trong cửa truyền đến tiếng của Tô Khả.

Tô Cẩm Niên quay đầu lại trả lời: "Là nhân viên tiếp thị."

Mặt Thẩm Đường đen thui, "Tiếp thị em gái cậu!" Nói xong liền động thủ muốn chen vào.

Mặc dù một tay Tô Cẩm Niên đã bị thương, nhưng mà là một bộ đội đặc chủng nên vẫn có thể ứng phó, cho nên, Thẩm Đường tức giận, ở ngoài cửa giậm chân hô to: "Khả Khả, người đàn ông của em không cho anh vào."

Mặt Tô Cẩm Niên tối sầm, "Cuối cùng cậu muốn làm gì!"

Rất nhanh thì Tô Khả đi ra, thấy hai người giằng co thì không nhịn được đầu đầy vạch đen, "Cũng là hai người lớn rồi mà còn ngốc nghếch lôi kéo như đứa trẻ, thật là mất mặt." Nói xong, kéo Tô Cẩm Niên qua một cái, nghiêng người để Thẩm Đường đi vào.

Mặc dù Tô Khả để cho Thẩm Đường vào cửa nhưng mà trước đó Tô Khả nói bốn chữ "ngốc nghếch lôi kéo" nên vẫn làm tổn thương trái tim nhỏ bé của Thẩm Đường thật sâu.

"Khả Khả."

Tô Cẩm Niên liếc Thẩm Đường một cái.

Dẫu sao Thẩm Đường giấu Tô Khả năm năm, món nợ này cũng không thể tính rõ ràng dễ dàng như vậy.

"Đúng rồi, Thẩm Đường, anh tới có chuyện gì thể."

Thường thường mà nói thì Thẩm Đường là người bận rộn ‘mỗi ngày lời đầu vàng’, cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi cho nên Tô Khả trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. (đầu là đơn vị đo lường)

Thẩm đường: — — "Khả Khả, nhất định phải có chuyện mới có thể đến đây sao." Nơi này chính là nhà của anh mà, hai vợ chồng các người có tự giác hay hay không.

"Cũng không phải vậy." Tô Khả ngượng ngùng, nói thế nào thì anh mới là chủ nhân căn nhà này.

Thẩm Đường cười hì hì ngồi trên ghế sa lon, hai tay mở ra, tùy ý khoác trên lưng ghế sa lon, còn cơ thể thì lười biếng tựa vào trên đó, ánh mắt tùy ý nhìn lướt qua, thấy trong TV trước mặt đang phim điện ảnh thì nghĩ đến hình như Tô Khả không thích xem phim điện ảnh nên liền nói, "Cuốn phim này rất ‘bỏ đi’, khẳng định không phải Khả Khả em chọn rồi. Ai da, anh biết ngay là ánh mắt của người khác, chắc chắn. Rốt cuộc vũ phu chính là vũ phu mà. Chắc chắn, không có một chút thương thức."

Đầu Tô Khả và Tô Khả vạch đen.

Tô Khả nói: "Là em chọn."

Thẩm Đường không nói.

Hồi lâu, Thẩm Đường mới nói ra chủ đề chính, "Anh tới đưa cái này cho em."

"Đây là cái gì?"

"Dạ tiệc từ thiện ở công ty anh, ngày mai đấy, dù sao em cũng không chuyện gì làm, đi dạo một chút đi, dù sao cũng hơn suốt ngày ở cùng với người nửa tàn tật." Thẩm Đường có ngụ ý liếc nhìn cánh tay Tô Cẩm Niên.

May mà tai Tô Cẩm Niên không nghe thấy, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tô Khả nhìn tám thiệp, "Em đi làm gì." Cũng không phải người trong vòng luẩn quẩn kia, điên sao mà đi.

"Ngày đó sẽ có một bác sĩ tim mạch đến từ nước Mỹ là Jayson Hough, ông ấy chính là nhân vật số một được quốc tế công nhận." Đây mới là mấu chốt của vấn đề.

Lúc này Tô Cẩm Niên cũng mở to mắt, "Jayson Hough?"

Thẩm Đường cũng không tranh cãi đôi đầu với Tô Cẩm Niên nữa, gật đầu nói, "Ừ, đứng đầu khoa tim mạch, hình như là thân tượng của Trịnh Diệu Đông, chỉ là mấy năm nay, ông ta chỉ nhận học trò chứ không làm bác sĩ mổ chính. Nhân duyên trùng hợp, anh được biết Jayson Hough tới thành phố H để du lịch. Mà lần này sẽ làm từ thiện, nói trắng ra là ông ta lập ra, bởi vì anh nghe nói ông ta là một tín đồ nên rất thích làm chuyện từ thiện. Nếu như ông ta có thể mổ cho Tiểu Tô Tô ở thành phố H thì Tiểu Tô cũng đỡ đi tàu xe mệt nhọc rồi."

"Thẩm Đường, anh quả thật chính là người anh ruột của em đấy!" Tô Khả kích động không thôi, kéo tay Thẩm Đường, "Anh ruột thân mến."

Mắt Tô Cẩm Niên nhìn Tô Khả, mặt đen thui, "Khả Khả!" Trong khi nói chuyện thì đã kéo Tô Khả ra.

Còn Thẩm Đường lại há hê nhìn Tô Cẩm Niên.

"Nếu như Tiểu Tô Tô có thể không đi nước ngoài thì tốt nhất rồi, chỉ là không biết vị bác sĩ này có chịu hay không." Hưng phấn một hồi thì Tô Khả lại bắt đầu lo lắng.

Tô Cẩm Niên vỗ vỗ vai Tô Khả, "Có chí ắt làm nên."

Tô Khả khẽ mỉm cười, "Ừ, Nhị Tô của chúng ta đáng yêu như thế, nhất định có thể làm Jayson Hough cảm động."

Chương 109: Gặp trực tiếp

Ngày hôm qua còn tưởng rằng cô nhìn lầm, nhưng hôm nay, ở đây nghe bà di nói thì Tô Khả biết người đó là Hoàng Nghê Thường thật sự dời đến tiểu khu này. Cô muốn ngắt xù đất lửa thuê.

Tô Cẩm Niên nhìn sắc mặt đột nhiên khó coi của Tô Khả thì trong khoảng thời gian ngắn không biết chuyện gì xảy ra nên dùng mắt lo lắng nhìn Tô Khả.

Tô Khả khẽ mỉm cười thì thầm bên tai Tô Cẩm Niên: "Người họ nói là Hoàng Nghê Thường."

Tô Cẩm Niên khẽ nhủ mày, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ tới Hoàng Nghê Thường là người nào, sắc mặt cũng hơi khó coi, "Là cô ta."

Tô Khả gật đầu, "Lúc em và Tiểu Bao Tử đi dạo ở siêu thị tiểu khu thì thấy cô ta." Khi đó còn tưởng rằng mình sinh ra ảo giác. Không ngờ thật sự là cô ta.

Tô Cẩm Niên vuốt tóc Tô Khả, "Khả Khả, không cần để ý, anh vẫn luôn ở bên cạnh em."

Tô Khả cười hi hi gật đầu, sau đó, cười vô cùng bi ối, "Cầm Niên, anh có biết hay không, ban đầu em gặp anh hoàn toàn khác một trời một vực với bộ dạng như bây giờ."

Tô Cầm Niên cũng nhớ tới anh đã từng hờ một tí là cho Tô Khả về mặt này nọ, trong nháy mắt gương mặt xinh đẹp trắng nõn đỏ bừng, "Không cho em nhớ nữa."

Đối với người anh không thích thì anh đều cho sắc mặt không tốt .

Tô Khả cười hi hi gật đầu, dĩ nhiên là các bà đi đang vui về thảo luận bên kia thấy được vẻ mặt của Tô Khả và Tô Cầm Niên, không ngừng cười lớn mà trêu chọc, "Khả Khả à, hai vợ chồng son lặng lẽ nói cái gì đấy, nhìn mặt của chồng con đã ửng đỏ lên rồi, muốn đẹp mắt như trái cà chua rồi đấy."

Đầu Tô Khả đầy vạch đen: Di à, đây là đi muốn khen ngợi con mà đi dùng câu ví dụ này sao? Còn nữa, trái cà chua. Trái cà chua đẹp mắt không?

Tô Khả "hi hi" cười mấy cái, nói với mấy bà đi đó: "Mấy đi tiếp tục nói chuyện đi ạ. Con và Cầm Niên nghe."

Mấy bà đi kia che miệng cười "khanh khách" không ngừng, ánh mắt thỉnh thoảng chần chừ nhìn Tô Cầm Niên, trong miệng "chặc chặc" khen ngợi, "Ai da, chồng của Khả Khả thật là đẹp trai đấy."

Mặt Tô Cầm Niên tiếp tục ửng đỏ, không nhận lấy đề tài của những bà đi đó.

Khi ánh mắt anh nhìn thấy mấy chữ ‘chợ nông dân’ thì trong nháy mắt cảm thấy giải thoát.

Một đám người liền chậm rãi đi vào chỗ mua thức ăn. Bây giờ chợ thật sự rất nhiều người, người đến người đi, hết sức huyên náo.

Trên nền đất chợ đều ướt nhẹp, mặt trên còn có không ít rau cải thối cùng với một chút túi giấy dầu.

Cả gương mặt đẹp trai của Tô Cầm Niên cũng tối đi, không nhận được hỏi Tô Khả, "Đồ ăn ở đây có thể ăn sao?"

"Mẹ nó! Chỗ này không ăn được, chẳng lẽ siêu thị ăn được." Logic gì vậy, "Hơn nữa, thức ăn mà mỗi ngày ăn không phải là mua về từ đây sao ."

Quả nhiên là ‘đại thiếu gia’ mà, chưa từng đi chợ mua thức ăn, rất bị kích.

Trong quá trình mua thức ăn, mặt Tô Cầm Niên vẫn tối đen, nhìn Tô Khả chọn chọn lựa lựa, môi anh mím thật chặt, làm cho không ít ông chú bà đi bán đồ ăn trêu chọc.

Ra khỏi chợ, mặt của anh vẫn còn tối, Tô Khả ôm bụng cười không ngừng.

Hai người chậm rãi đi về, trở về tiểu khu thì liền nhìn thấy một chiếc xe mini màu cà phê từ trong tiểu khu đi ra.

Khoảnh khắc Tô Khả ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Hoàng Nghê Thường đeo mắt kính chuyên tâm lái xe.

Tô Khả không biết Hoàng Nghê Thường có nhìn thấy cô hay không, dù sao cô ta đeo kính mát, chỉ là nếu như đoán không lầm thì cô ta lái đối diện nên khẳng định là nhìn thấy cô và Tô Cầm Niên.

Tô Cầm Niên cũng nhú mày lại.

Đợi đến khi chiếc xe mini biến mất khỏi tầm mắt của Tô Khả cùng Tô Cầm Niên thì Tô Khả nhận không được cười ra tiếng, "Thật sự là ban ngày không thể nói người, ban đêm không thể nói quỷ mà. Anh xem đi, lúc chúng ta đi vẫn còn nói về Hoàng Nghê Thường, lúc trở về đã nhìn thấy cô ta."

Sau sự kiện "hình khiêu dâm" cộng thêm cha cô bị người ta kéo xuống nước từ năm năm trước, cô ta hoàn toàn phai nhạt ra khỏi tầm mắt đại chúng, bây giờ nếu có người nhìn thấy hoàng Nghê Thường thì sợ là không nhận ra người này chính là nữ siêu sao đỉnh cao quốc tế năm đó.

Tô Cầm Niên điểm nhẹ mũi Tô Khả, không nói gì.

Bởi vì Tô Khả xin nghỉ việc và bởi vì tay Tô Cầm Niên bị thương nên lúc này hai người cũng đều ở nhà.

Tô Khả nằm trên đùi của anh xem đĩa phim điện ảnh.

Tô Cầm Niên cúi đầu nhìn Tô Khả, tay thỉnh thoảng vuốt tóc Tô Khả, còn Tô Khả lại ngáp liên tục, không nhận được oán trách, "Quả nhiên thuê đĩa phim là lãng phí tiền mà."

Tô Cầm Niên ngẩng đầu lướt nhanh một lượt, nhìn thấy chính là một người đàn ông cùng một phụ nữ râm rì ‘thương xuân bi thu’ ở bên kia. Sắc mặt người đàn ông nặng nề, còn nước mắt của người phụ nữ lại tràn ào ào một con mắt, một con mắt còn lại khô muốn chết. (thương xuân bi thu: đau khổ, tiếc nuối vì phải chia tay)

Thấy một màn như vậy thì Tô Cầm Niên cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tô Khả lại nói: "Thật ra thì em thích xem phim A hơn. Mặc dù từ đầu làm được mọi chuyện nhưng không đủ kích tình mênh mông." (phim A: phim con heo)

Mặt Tô Cẩm Niên đen thui, "Nhìn cái kia không bằng đao thật súng thật."

Tô Khả: "." Trả Hoa Sen Trắng cho em!

Được rồi, Tô Cẩm Niên ở đây, phim A cũng chỉ là mây trôi.

"Bing boong, bing boong." Chuông cửa vang lên.

Tô Khả lười biếng dựa vào ghế sa lon, chỉ huy người bị thương.

"Anh, đi mở cửa."

Tô Cẩm Niên đứng dậy, mở cửa, vừa thấy Thẩm Đường thì mặt đen lại, nghiêng răng nghiêng lợi: "Sao cậu lại tới!"

Trong lòng Thẩm Đường không nhận được nên thầm mắng một câu: Người này sao lại ở đây?

"Nhà của tôi, sao tôi lại không thể tới?"

"Nhà bao nhiêu tiền, bán cho tôi!"

Ngón tay Thẩm Đường lắc lắc, nhẹ nhàng nói, "Không có cửa đâu!" Sau đó, lại cợt nhả nói, "Nếu như là Khả Khả thì tôi cũng có thể tặng không, còn anh? Cho tôi một tỷ bằng Anh, tôi cũng không bán!"

Mặt Tô Cẩm Niên cứng nhắc, cả người nhất định ngăn Thẩm Đường lại, không cho anh vào.

"Áy da da, người này, con cũng mua nước tương được rồi, sao cứ như một đứa trẻ không hiểu chuyện vậy." Thẩm Đường hất cằm lên, vô cùng coi thường nhìn Tô Cẩm Niên.

"Tôi nhất định không cho cậu vào, cậu muốn sao?"

Ý chính là đánh nhau sao? Cậu đánh không lại tôi, mắng chửi người thì cậu mắng tốt lắm, không đau không nhức.

Thẩm Đường là người thông minh nên dĩ nhiên hiểu ý ở ngoài lời của Tô Cẩm Niên, không nhận được tối mắt, "Tôi tới lấy lại áo ngày hôm qua bị anh mặc đi không được à...."

Đột nhiên khóe miệng Tô Cẩm Niên nâng lên, "Ném rồi."

Đôi mắt Thẩm Đường tròn tròn: "Sao cậu lại ném áo của tôi!"

Tô Cẩm Niên nhẹ nhàng trả lời một câu, "Tôi cho là tôi chạm qua gì đó thì nhất định cậu sẽ vứt bỏ."

Trong lòng Thẩm Đường yên lặng châm chọc: đây là lời nói thật à.

"Cậu tránh ra!"

"Không nhường!"

"Cẩm Niên, ai tới vậy?" Trong cửa truyền đến tiếng của Tô Khả.

Tô Cẩm Niên quay đầu lại trả lời: "Là nhân viên tiếp thị."

Mặt Thẩm Đường đen thui, "Tiếp thị em gái cậu!" Nói xong liền động thủ muốn chen vào.

Mặc dù một tay Tô Cẩm Niên đã bị thương, nhưng mà là một bộ đội đặc chủng nên vẫn có thể ứng phó, cho nên, Thẩm Đường tức giận, ở ngoài cửa giậm chân hô to: "Khả Khả, người đàn ông của em không cho anh vào."

Mặt Tô Cẩm Niên tối sầm, "Cuối cùng cậu muốn làm gì!"

Rất nhanh thì Tô Khả đi ra, thấy hai người giằng co thì không nhận được đầu đầy vạch đen, "Cũng là hai người lớn rồi mà còn ngốc nghếch lôi kéo như đứa trẻ, thật là mất mặt." Nói xong, kéo Tô Cẩm Niên qua một cái, nghiêng người để Thẩm Đường đi vào.

Mặc dù Tô Khả để cho Thẩm Đường vào cửa nhưng mà trước đó Tô Khả nói bốn chữ "ngốc nghếch lôi kéo" nên vẫn làm tổn thương trái tim nhỏ bé của Thẩm Đường thật sâu.

"Khả Khả."

Tô Cẩm Niên liếc Thẩm Đường một cái.

Dầu sao Thẩm Đường giấu Tô Khả năm năm, món nợ này cũng không thể tính rõ ràng dễ dàng như vậy.

"Đúng rồi, Thẩm Đường, anh tới có chuyện gì thế."

Thường thường mà nói thì Thẩm Đường là người bận rộn ‘mỗi ngày lời đầu vàng’, cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi cho nên Tô Khả trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. (đầu là đơn vị đo lường)

Thẩm đường: — — "Khả Khả, nhất định phải có chuyện mới có thể đến đây sao." Nơi này chính là nhà của anh mà, hai vợ chồng các người có tự giác hay hay không.

"Cũng không phải vậy." Tô Khả ngượng ngùng, nói thế nào thì anh mới là chủ nhân căn nhà này.

Thẩm Đường cười hi hi ngồi trên ghế sa lon, hai tay mở ra, tùy ý khoác trên lưng ghế sa lon, còn cơ thể thì lười biếng tựa vào trên đó, ánh mắt tùy ý nhìn lướt qua, thấy trong TV trước mặt đang phim điện ảnh thì nghĩ đến hình như Tô Khả không thích xem phim điện ảnh nên liền nói, "Cuốn phim này rất ‘bỏ đi’, khẳng định không phải Khả Khả em chọn rồi. Ài da, anh biết ngay là ánh mắt của người khác, chắc chắn. Rốt cuộc vũ phu chính là vũ phu mà. Chắc chắn, không có một chút thương thức."

Đầu Tô Khả và Tô Khả vạch đen.

Tô Khả nói: "Là em chọn."

Thẩm Đường không nói.

Hồi lâu, Thẩm Đường mới nói ra chủ đề chính, "Anh tới đưa cái này cho em."

"Đây là cái gì?"

"Dạ tiệc từ thiện ở công ty anh, ngày mai đấy, dù sao em cũng không chuyện gì làm, đi dạo một chút đi, dù sao cũng hơn suốt ngày ở cùng với người nửa tàn tật." Thẩm Đường có ngụ ý liếc nhìn cánh tay Tô Cẩm Niên.

May mà tai Tô Cẩm Niên không nghe thấy, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tô Khả nhìn tám thiệp, "Em đi làm gì." Cũng không phải người trong vòng luẩn quẩn kia, điên sao mà đi.

"Ngày đó sẽ có một bác sĩ tim mạch đến từ nước Mỹ là Jayson Hough, ông ấy chính là nhân vật số một được quốc tế công nhận." Đây mới là mấu chốt của vấn đề.

Lúc này Tô Cẩm Niên cũng mở to mắt, "Jayson Hough?"

Thẩm Đường cũng không tranh cãi đối đầu với Tô Cẩm Niên nữa, gật đầu nói, "Ừ, đứng đầu khoa tim mạch, hình như là thần tượng của Trịnh Diệu Đông, chỉ là mấy năm nay, ông ta chỉ nhận học trò chứ không làm bác sĩ mổ chính. Nhân duyên trùng hợp, anh được biết Jayson Hough tới thành phố H để du lịch. Mà lần này sẽ làm từ thiện, nói trắng ra là ông ta lập ra, bởi vì anh nghe nói ông ta là một tín đồ nên rất thích làm chuyện từ thiện. Nếu như ông ta có thể mổ cho Tiểu Tô Tô ở thành phố H thì Tiểu Tô cũng đỡ đi tàu xe một nhọc rồi."

"Thẩm Đường, anh quả thật chính là người anh ruột của em đấy!" Tô Khả kích động không thôi, kéo tay Thẩm Đường, "Anh ruột thân mến."

Mắt Tô Cẩm Niên nhìn Tô Khả, mặt đen thui, "Khả Khả!" Trong khi nói chuyện thì đã kéo Tô Khả ra.

Còn Thẩm Đường lại hả hê nhìn Tô Cẩm Niên.

"Nếu như Tiểu Tô Tô có thể không đi nước ngoài thì tốt nhất rồi, chỉ là không biết vị bác sĩ này có chịu hay không." Hưng phấn một hồi thì Tô Khả lại bắt đầu lo lắng.

Tô Cẩm Niên vỗ vỗ vai Tô Khả, "Có chí ắt làm nên."

Tô Khả khẽ mỉm cười, "Ừ, Nhị Tô của chúng ta đáng yêu như thế, nhất định có thể làm Jayson Hough cảm động."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Gặp trực tiếp

Ngày hôm qua còn tưởng rằng cô nhìn lầm, nhưng hôm nay, ở đây nghe bà di nói thì Tô Khả biết người đó là Hoàng Nghê Thường thật sự dời đến tiểu khu này. Cô muốn ngắt xù đất lửa thuê.

Tô Cẩm Niên nhìn sắc mặt đột nhiên khó coi của Tô Khả thì trong khoảng thời gian ngắn không biết chuyện gì xảy ra nên dùng mắt lo lắng nhìn Tô Khả.

Tô Khả khẽ mỉm cười thì thầm bên tai Tô Cẩm Niên: "Người họ nói là Hoàng Nghê Thường."

Tô Cẩm Niên khẽ nhủ mày, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ tới Hoàng Nghê Thường là người nào, sắc mặt cũng hơi khó coi, "Là cô ta."

Tô Khả gật đầu, "Lúc em và Tiểu Bao Tử đi dạo ở siêu thị tiểu khu thì thấy cô ta." Khi đó còn tưởng rằng mình sinh ra ảo giác. Không ngờ thật sự là cô ta.

Tô Cẩm Niên vuốt tóc Tô Khả, "Khả Khả, không cần để ý, anh vẫn luôn ở bên cạnh em."

Tô Khả cười hi hi gật đầu, sau đó, cười vô cùng bí ối, "Cẩm Niên, anh có biết hay không, ban đầu em gặp anh hoàn toàn khác một trời một vực với bộ dạng như bây giờ."

Tô Cẩm Niên cũng nhớ tới anh đã từng hờ một tí là cho Tô Khả về mặt này nọ, trong nháy mắt gương mặt xinh đẹp trắng nõn đỏ bừng, "Không cho em nhớ nữa."

Đối với người anh không thích thì anh đều cho sắc mặt không tốt.

Tô Khả cười hi hi gật đầu, dĩ nhiên là các bà di đang vui vẻ thảo luận bên kia thấy được vẻ mặt của Tô Khả và Tô Cẩm Niên, không ngừng cười lớn mà trêu chọc, "Khả Khả à, hai vợ chồng son lặng lẽ nói cái gì đấy, nhìn mặt của chồng con đã ứng đồ lên rồi, muốn đẹp mắt như trái cà chua rồi đấy."

Đầu Tô Khả đầy vạch đen: Di à, đây là di muốn khen ngợi con mà di dùng câu ví dụ này sao? Còn nữa, trái cà chua. Trái cà chua đẹp mắt không?

Tô Khả "hi hi" cười mấy cái, nói với mấy bà di đó: "Mấy di tiếp tục nói chuyện đi ạ. Con và Cẩm Niên nghe."

Mấy bà di kia che miệng cười "khanh khách" không ngừng, ánh mắt thỉnh thoảng chần chừ nhìn Tô Cẩm Niên, trong miệng "chặc chặt" khen ngợi, "Ai da, chồng của Khả Khả thật là đẹp trai đấy."

Mặt Tô Cẩm Niên tiếp tục ứng đồ, không nhận lấy đề tài của những bà di đó.

Khi ánh mắt anh nhìn thấy mấy chữ 'chợ nông dân' thì trong nháy mắt cảm thấy giải thoát.

Một đám người liền chậm rãi đi vào chỗ mua thức ăn. Bây giờ chợ thật sự rất nhiều người, người đến người đi, hết sức huyền ảo.

Trên nền đất chợ đều ướt nhẹp, mặt trên còn có không ít rau cải thối cùng với một chút túi giấy dầu.

Cả gương mặt đẹp trai của Tô Cẩm Niên cũng tối đi, không nhịn được hỏi Tô Khả, "Đồ ăn ở đây có thể ăn sao?"

"Mẹ nó! Chỗ này không ăn được, chẳng lẽ siêu thị ăn được." Logic gì vậy, "Hơn nữa, thức ăn mà mỗi ngày ăn không phải là mua về từ đây sao."

Quả nhiên là 'đại thiếu gia' mà, chưa từng đi chợ mua thức ăn, rất bị kích.

Trong quá trình mua thức ăn, mặt Tô Cẩm Niên vẫn tối đen, nhìn Tô Khả chọn chọn lựa lựa, môi anh mím thật chặt, làm cho không ít ông chú bà di bán đồ ăn trêu chọc.

Ra khỏi chợ, mặt của anh vẫn còn tối, Tô Khả ôm bụng cười không ngừng.

Hai người chậm rãi đi về, trở về tiểu khu thì liền nhìn thấy một chiếc xe mini màu cà phê từ trong tiểu khu đi ra.

Khoảnh khắc Tô Khả ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Hoàng Nghê Thường đeo mắt kính chuyên tâm lái xe.

Tô Khả không biết Hoàng Nghê Thường có nhìn thấy cô hay không, dù sao cô ta đeo kính mát, chỉ là nếu như đoán không lầm thì cô ta lái đối diện nên khẳng định là nhìn thấy cô và Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên cũng nhủ mày lại.

Đợi đến khi chic xe mini biến mất khỏi tầm mắt của Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên thì Tô Khả nhin không được cười ra tiếng, "Thật sự là ban ngày không thể nói người, ban đêm không thể nói quỷ mà. Anh xem đi, lúc chúng ta đi vẫn còn nói về Hoàng Nghê Thường, lúc trở về đã nhìn thấy cô ta."

Sau sự kiện "hình khiêu dâm" cộng thêm cha cô bị người ta kéo xuống nước từ năm năm trước, cô ta hoàn toàn phai nhạt ra khỏi tầm mắt đại chúng, bây giờ nếu có người nhìn thấy hoàng Nghê Thường thì sợ là không nhận ra người này chính là nữ siêu sao đình cao quốc tế năm đó.

Tô Cẩm Niên điểm nhẹ mũi Tô Khả, không nói gì.

Bởi vì Tô Khả xin nghỉ việc và bởi vì tay Tô Cẩm Niên bị thương nên lúc này hai người cũng đều ở nhà.

Tô Khả nằm trên đùi của anh xem đĩa phim điện ảnh.

Tô Cẩm Niên cúi đầu nhìn Tô Khả, tay thỉnh thoảng vuốt tóc Tô Khả, còn Tô Khả lại ngáp liên tục, không nhận được oán trách, "Quả nhiên thuê đĩa phim là lãng phí tiền mà."

Tô Cẩm Niên ngẩng đầu lướt nhanh một lượt, nhìn thấy chính là một người đàn ông cùng một phụ nữ rầm rì 'thương xuân bi thu' ở bên kia. Sắc mặt người đàn ông nặng nề, còn nước mắt của người phụ nữ lại tràn ào ào một con mắt, một con mắt còn lại khô muốn chết. (thương xuân bi thu: đau khổ, tiếc nuối vì phải chia tay)

Thấy một màn như vậy thì Tô Cẩm Niên cũng gạt đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tô Khả lại nói: "Thật ra thì em thích xem phim A hơn. Mặc dù từ đầu làm được mọi chuyện nhưng không đủ kích tình mênh mông." (phim A: phim con heo)

Mặt Tô Cẩm Niên đen thui, "Nhìn cái kia không bằng đao thật sùng thật."

Tô Khả: "." Trả Hoa Sen Trắng cho em!

Được rồi, Tô Cẩm Niên ở đây, phim A cũng chỉ là mây trôi.

"Bing boong, bing boong." Chuông cửa vang lên.

Tô Khả lười biếng dựa vào ghế sa lon, chỉ huy người bị thương.

"Anh, đi mở cửa."

Tô Cẩm Niên đứng dậy, mở cửa, vừa thấy Thẩm Đường thì mặt đen lại, nghiêng răng nghiêng lợi: "Sao cậu lại tới!"

Trong lòng Thẩm Đường không nhận được nên thầm mắng một câu: Người này sao lại ở đây?

"Nhà của tôi, sao tôi lại không thể tới?"

"Nhà bao nhiêu tiền, bán cho tôi!"

Ngón tay Thẩm Đường lắc lắc, nhẹ nhàng nói, "Không có cửa đâu!" Sau đó, lại cọt nhả nói, "Nếu như là Khả Khả thì tôi cũng có thể tặng không, còn anh? Cho tôi một tỷ bằng Anh, tôi cũng không bán!"

Mặt Tô Cẩm Niên cứng nhắc, cả người nhất định ngăn Thẩm Đường lại, không cho anh vào.

"Áy da da, người này, con cũng mua nước tương được rồi, sao cứ như một đứa trẻ không hiểu chuyện vậy." Thẩm Đường hất cằm lên, vô cùng coi thường nhìn Tô Cẩm Niên.

"Tôi nhất định không cho cậu vào, cậu muốn sao?"

Ý chính là đánh nhau sao? Cậu đánh không lại tôi, mắng chửi người thì cậu mắng tốt lắm, không đau không ngứa.

Thẩm Đường là người thông minh nên dĩ nhiên hiểu ý ở ngoài lời của Tô Cẩm Niên, không nhận được tối mặt, "Tôi tới lấy lại áo ngày hôm qua bị anh mặc đi không được à...."

Đột nhiên khoe miệng Tô Cẩm Niên nâng lên, "Ném rồi."

Đôi mắt Thẩm Đường tròn tròn: "Sao cậu lại ném áo của tôi!"

Tô Cẩm Niên nhẹ nhàng trả lời một câu, "Tôi cho là tôi chạm qua gì đó thì nhất định cậu sẽ vứt bỏ."

Trong lòng Thẩm Đường yên lặng châm chọc: đây là lời nói thật à.

"Cậu tránh ra!"

"Không nhường!"

"Cầm Niên, ai tới vậy?" Trong cửa truyền đến tiếng của Tô Khả.

Tô Cầm Niên quay đầu lại trả lời: "Là nhân viên tiếp thị."

Mặt Thẩm Đường đen thui, "Tiếp thị em gái cậu!" Nói xong liền động thủ muốn chen vào.

Mặc dù một tay Tô Cầm Niên đã bị thương, nhưng mà là một bộ đội đặc chủng nên vẫn có thể ứng phó, cho nên, Thẩm Đường tức giận, ở ngoài cửa giậm chân hô to: "Khả Khả, người đàn ông của em không cho anh vào."

Mặt Tô Cầm Niên tối sầm, "Cuối cùng cậu muốn làm gì!"

Rất nhanh thì Tô Khả đi ra, thấy hai người giằng co thì không nhịn được đầu đầy vạch đen, "Cũng là hai người lớn rồi mà còn ngốc nghếch lôi kéo như đứa trẻ, thật là mất mặt." Nói xong, kéo Tô Cầm Niên qua một cái, nghiêng người để Thẩm Đường đi vào.

Mặc dù Tô Khả để cho Thẩm Đường vào cửa nhưng mà trước đó Tô Khả nói bốn chữ "ngốc nghếch lôi kéo" nên vẫn làm tổn thương trái tim nhỏ bé của Thẩm Đường thật sâu.

"Khả Khả."

Tô Cầm Niên liếc Thẩm Đường một cái.

Dẫu sao Thẩm Đường giấu Tô Khả năm năm, món nợ này cũng không thể tính rõ ràng dễ dàng như vậy.

"Đúng rồi, Thẩm Đường, anh tới có chuyện gì thế."

Thường thường mà nói thì Thẩm Đường là người bận rộn 'mỗi ngày lời đầu vàng', cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi cho nên Tô Khả trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. (đầu là đơn vị đo lường)

Thẩm đường: — — "Khả Khả, nhất định phải có chuyện mới có thể đến đây sao." Nơi này chính là nhà của anh mà, hai vợ chồng các người có tự giác hay hay không.

"Cũng không phải vậy." Tô Khả ngượng ngùng, nói thế nào thì anh mới là chủ nhân căn nhà này.

Thẩm Đường cười hi hi ngồi trên ghế sa lon, hai tay mở ra, tùy ý khoác trên lưng ghế sa lon, còn cơ thể thì lười biếng tựa vào trên đó, ánh mắt tùy ý nhìn lướt qua, thấy trong TV trước mặt đang phim điện ảnh thì nghĩ đến hình như Tô Khả không thích xem phim điện ảnh nên liền nói, "Cuốn phim này rất 'bỏ đi', khẳng định không phải Khả Khả em chọn rồi. Ai da, anh biết ngay là ánh mắt của người khác, chắc chắn. Rốt cuộc vũ phu chính là vũ phu mà. Chắc chắn, không có một chút thương thức."

Đầu Tô Khả và Tô Khả vạch đen.

Tô Khả nói: "Là em chọn."

Thẩm Đường không nói.

Hồi lâu, Thẩm Đường mới nói ra chủ đề chính, "Anh tới đưa cái này cho em."

"Đây là cái gì?"

"Dạ tiệc từ thiện ở công ty anh, ngày mai đấy, dù sao em cũng không chuyện gì làm, đi dạo một chút đi, dù sao cũng hơn suốt ngày ở cùng với người nửa tàn tật." Thẩm Đường có ngụ ý liếc nhìn cánh tay Tô Cầm Niên.

May mà tai Tô Cầm Niên không nghe thấy, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tô Khả nhìn tám thiệp, "Em đi làm gì." Cũng không phải người trong vòng luẩn quẩn kia, điên sao mà đi.

"Ngày đó sẽ có một bác sĩ tim mạch đến từ nước Mỹ là Jayson Hough, ông ấy chính là nhân vật số một được quốc tế công nhận." Đây mới là mấu chốt của vấn đề.

Lúc này Tô Cầm Niên cũng mở to mắt, "Jayson Hough?"

Thẩm Đường cũng không tranh cãi đối đầu với Tô Cầm Niên nữa, gật đầu nói, "Ừ, đứng đầu khoa tim mạch, hình như là thần tượng của Trịnh Diệu Đồng, chỉ là mấy năm nay, ông ta chỉ nhận học trò chứ không làm bác sĩ mổ chính. Nhân duyên trùng hợp, anh được biết Jayson Hough tới thành phố H để du lịch. Mà lần này sẽ làm từ thiện, nói trắng ra là ông ta lập ra, bởi vì anh nghe nói ông ta là một tín đồ nên rất thích làm chuyện từ thiện. Nếu như ông ta có thể mổ cho Tiểu Tô Tô ở thành phố H thì Tiểu Tô cũng đỡ đi tàu xe mệt nhọc rồi."

"Thẩm Đường, anh quả thật chính là người anh ruột của em đấy!" Tô Khả kích động không thôi, kéo tay Thẩm Đường, "Anh ruột thân mến."

Mắt Tô Cẩm Niên nhìn Tô Khả, mặt đen thui, "Khả Khả!" Trong khi nói chuyện thì đã kéo Tô Khả ra.

Còn Thảm Đường lại hả hê nhìn Tô Cẩm Niên.

"Nếu như Tiểu Tô Tô có thể không đi nước ngoài thì tốt nhất rồi, chỉ là không biết vị bác sĩ này có chịu hay không." Hưng phấn một hồi thì Tô Khả lại bắt đầu lo lắng.

Tô Cẩm Niên vỗ vỗ vai Tô Khả, "Có chí ắt làm nên."

Tô Khả khẽ mỉm cười, "Ừ, Nhị Tô của chúng ta đáng yêu như thế, nhất định có thể làm Jayson Hough cảm động."

Chương 109: Gặp trực tiếp

Ngày hôm qua còn tưởng rằng cô nhìn lầm, nhưng hôm nay, ở đây nghe bà đi nói thì Tô Khả biết người đó là Hoàng Nghê Thường thật sự dời đến tiểu khu này. Cô muốn ngắt xiu đất lửa thuê.

Tô Cẩm Niên nhìn sắc mặt đột nhiên khó coi của Tô Khả thì trong khoảng thời gian ngắn không biết chuyện gì xảy ra nên dùng mắt lo lắng nhìn Tô Khả.

Tô Khả khẽ mỉm cười thì thầm bên tai Tô Cẩm Niên: "Người họ nói là Hoàng Nghê Thường."

Tô Cẩm Niên khẽ nhú mày, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ tới Hoàng Nghê Thường là người nào, sắc mặt cũng hơi khó coi, "Là cô ta."

Tô Khả gạt đầu, "Lúc em và Tiểu Bao Từ đi dạo ở siêu thị tiểu khu thì thấy cô ta." Khi đó còn tưởng rằng mình sinh ra ảo giác. Không ngờ thật sự là cô ta.

Tô Cẩm Niên vuốt tóc Tô Khả, "Khả Khả, không cần để ý, anh vẫn luôn ở bên cạnh em."

Tô Khả cười hi hi gạt đầu, sau đó, cười vô cùng bi ối, "Cẩm Niên, anh có biết hay không, ban đầu em gặp anh hoàn toàn khác một trời một vực với bộ dạng như bây giờ."

Tô Cẩm Niên cũng nhớ tới anh đã từng hờ một tí là cho Tô Khả về mặt này nọ, trong nháy mắt gương mặt xinh đẹp trắng nõn đỏ bừng, "Không cho em nhớ nữa."

Đối với người anh không thích thì anh đều cho sắc mặt không tốt.

Tô Khả cười hi hi gạt đầu, dĩ nhiên là các bà đi đang vui vẻ thảo luận bên kia thấy được về mặt của Tô Khả và Tô Cẩm Niên, không ngừng cười lớn mà trêu chọc, "Khả Khả à, hai vợ chồng son lặng lẽ nói cái gì đấy, nhìn mặt của chồng con đã ứng đồ lên rồi, muốn đẹp mắt như trái cà chua rồi đấy."

Đầu Tô Khả đầy vạch đen: Di à, đây là đi muốn khen ngợi con mà đi dùng câu ví dụ này sao? Còn nữa, trái cà chua. Trái cà chua đẹp mắt không?

Tô Khả "hi hi" cười mấy cái, nói với mấy bà đi đó: "Mấy đi tiếp tục nói chuyện đi ạ. Con và Cẩm Niên nghe."

Mấy bà đi kia che miệng cười "khanh khách" không ngừng, ánh mắt thỉnh thoảng chần chừ nhìn Tô Cẩm Niên, trong miệng "chặc chặt" khen ngợi, "Ai da, chồng của Khả Khả thật là đẹp trai đấy."

Mặt Tô Cẩm Niên tiếp tục ứng đồ, không nhận lấy đề tài của những bà đi đó.

Khi ánh mắt anh nhìn thấy mấy chữ 'chợ nông dân' thì trong nháy mắt cảm thấy giải thoát.

Một đám người liền chậm rãi đi vào chỗ mua thức ăn. Bây giờ chợ thật sự rất nhiều người, người đến người đi, hết sức huyên náo.

Trên nền đất chợ đều ướt nhẹp, mặt trên còn có không ít rau cải thối cùng với một chút túi giấy dầu.

Cả gương mặt đẹp trai của Tô Cẩm Niên cũng tối đi, không nhịn được hỏi Tô Khả, "Đồ ăn ở đây có thể ăn sao?"

"Mẹ nó! Chỗ này không ăn được, chẳng lẽ siêu thị ăn được." Logic gì vậy, "Hơn nữa, thức ăn mà mỗi ngày ăn không phải là mua về từ đây sao."

Quả nhiên là 'đại thiếu gia' mà, chưa từng đi chợ mua thức ăn, rất bi kịch.

Trong quá trình mua thức ăn, mặt Tô Cẩm Niên vẫn tối đen, nhìn Tô Khả chọn chọn lựa lựa, môi anh mím thật chặt, làm cho không ít ông chú bà đi bán đồ ăn trêu chọc.

Ra khỏi chợ, mặt của anh vẫn còn tối, Tô Khả ôm bụng cười không ngừng.

Hai người chậm rãi đi về, trở về tiểu khu thì liền nhìn thấy một chiếc xe mini màu cà phê từ trong tiểu khu đi ra.

Khoảnh khắc Tô Khả ngừng đầu lên thì nhìn thấy Hoàng Nghê Thường đeo mắt kính chuyên tâm lái xe.

Tô Khả không biết Hoàng Nghệ Thường có nhìn thấy cô hay không, dù sao cô ta đeo kính mát, chỉ là nếu như đoán không lầm thì cô ta lái đối diện nên khẳng định là nhìn thấy cô và Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên cũng nhú mày lại.

Đợi đến khi chic xe mini biến mất khỏi tầm mắt của Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên thì Tô Khả nhin không được cười ra tiếng, "Thật sự là ban ngày không thể nói người, ban đêm không thể nói quỷ mà. Anh xem đi, lúc chúng ta đi vẫn còn nói về Hoàng Nghệ Thường, lúc trở về đã nhìn thấy cô ta."

Sau sự kiện "hình khiêu dâm" cộng thêm cha cô bị người ta kéo xuống nước từ năm năm trước, cô ta hoàn toàn phai nhạt ra khỏi tầm mắt đại chúng, bây giờ nếu có người nhìn thấy hoàng Nghệ Thường thì sợ là không nhận ra người này chính là nữ siêu sao đỉnh cao quốc tế năm đó.

Tô Cẩm Niên điểm nhẹ mũi Tô Khả, không nói gì.

Bởi vì Tô Khả xin nghỉ việc và bởi vì tay Tô Cẩm Niên bị thương nên lúc này hai người cũng đều ở nhà.

Tô Khả nằm trên đùi của anh xem đĩa phim điện ảnh.

Tô Cẩm Niên cúi đầu nhìn Tô Khả, tay thỉnh thoảng vuốt tóc Tô Khả, còn Tô Khả lại ngáp liên tục, không nhin được oán trách, "Quả nhiên thuê đĩa phim là lãng phí tiền mà."

Tô Cẩm Niên ngẩng đầu lướt nhanh một lượt, nhìn thấy chính là một người đàn ông cùng một phụ nữ rầm rì ‘thương xuân bi thu’ ở bên kia. Sắc mặt người đàn ông nặng nề, còn nước mắt của người phụ nữ lại tràn ào ào một con mắt, một con mắt còn lại khô muốn chết. (thương xuân bi thu: đau khổ, tiếc nuối vì phải chia tay)

Thấy một màn như vậy thì Tô Cẩm Niên cũng gạt đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tô Khả lại nói: "Thật ra thì em thích xem phim A hơn. Mặc dù từ đầu làm được mọi chuyện nhưng không đủ kích tình mênh mông." (phim A: phim con heo)

Mặt Tô Cẩm Niên đen thui, "Nhìn cái kia không bằng đao thật súng thật."

Tô Khả: "." Trả Hoa Sen Trắng cho em!

Được rồi, Tô Cẩm Niên ở đây, phim A cũng chỉ là mây trôi.

"Bing boong, bing boong." Chuông cửa vang lên.

Tô Khả lười biếng dựa vào ghế sa lon, chỉ huy người bị thương.

"Anh, đi mở cửa."

Tô Cẩm Niên đứng dậy, mở cửa, vừa thấy Thẩm Đường thì mặt đen lại, nghiêng răng nghiêng lợi: "Sao cậu lại tới!"

Trong lòng Thẩm Đường không nhin được nên thầm mắng một câu: Người này sao lại ở đây?

"Nhà của tôi, sao tôi lại không thể tới?"

"Nhà bao nhiêu tiền, bán cho tôi!"

Ngón tay Thẩm Đường lắc lắc, nhẹ nhàng nói, "Không có cửa đâu!" Sau đó, lại cọt nhả nói, "Nếu như là Khả Khả thì tôi cũng có thể tặng không, còn anh? Cho tôi một tỷ bằng Anh, tôi cũng không bán!"

Mặt Tô Cẩm Niên cứng nhắc, cả người nhất định ngăn Thẩm Đường lại, không cho anh vào.

"Áy da da, người này, con cũng mua nước tương được rồi, sao cứ như một đứa trẻ không hiểu chuyện vậy." Thẩm Đường hất cằm lên, vô cùng coi thường nhìn Tô Cẩm Niên.

"Tôi nhất định không cho cậu vào, cậu muốn sao?"

Ý chính là đánh nhau sao? Cậu đánh không lại tôi, mắng chửi người thì cậu mắng tốt lắm, không đau không ngứa.

Thẩm Đường là người thông minh nên dĩ nhiên hiểu ý ở ngoài lời của Tô Cẩm Niên, không nhin được tối mặt, "Tôi tới lấy lại áo ngày hôm qua bị anh mặc đi không được à...."

Đột nhiên khoe miệng Tô Cẩm Niên nâng lên, "Ném rồi."

Đôi mắt Thẩm Đường tròn tròn: "Sao cậu lại ném áo của tôi!"

Tô Cẩm Niên nhẹ nhàng trả lời một câu, "Tôi cho là tôi chạm qua gì đó thì nhất định cậu sẽ vứt bỏ."

Trong lòng Thẩm Đường yên lặng châm chọc: đây là lời nói thật à.

"Cậu tránh ra!"

"Không nhường!"

"Cẩm Niên, ai tới vậy?" Trong cửa truyền đến tiếng của Tô Khả.

Tô Cẩm Niên quay đầu lại trả lời: "Là nhân viên tiếp thị."

Mặt Thẩm Đường đen thui, "Tiếp thị em gái cậu!" Nói xong liền động thủ muốn chen vào.

Mặc dù một tay Tô Cẩm Niên đã bị thương, nhưng mà là một bộ đội đặc chủng nên vẫn có thể ứng phó, cho nên, Thẩm Đường tức giận, ở ngoài cửa giật chân hô to: "Khả Khả, người đàn ông của em không cho anh vào."

Mặt Tô Cẩm Niên tối sầm, "Cuối cùng cậu muốn làm gì!"

Rất nhanh thì Tô Khả đi ra, thấy hai người giằng co thì không nhìn được đầu đầy vạch đen, "Cũng là hai người lớn rồi mà còn ngốc nghếch lôi kéo như đứa trẻ, thật là mất mặt." Nói xong, kéo Tô Cẩm Niên qua một cái, nghiêng người để Thẩm Đường đi vào.

Mặc dù Tô Khả để cho Thẩm Đường vào cửa nhưng mà trước đó Tô Khả nói bốn chữ "ngốc nghếch lôi kéo" nên vẫn làm tổn thương trái tim nhỏ bé của Thẩm Đường thật sâu.

"Khả Khả."

Tô Cẩm Niên liếc Thẩm Đường một cái.

Dẫu sao Thẩm Đường giấu Tô Khả năm năm, món nợ này cũng không thể tính rõ ràng dễ dàng như vậy.

"Đúng rồi, Thẩm Đường, anh tới có chuyện gì thế."

Thường thường mà nói thì Thẩm Đường là người bận rộn 'mỗi ngày lời đầu vàng', cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi cho nên Tô Khả trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. (đầu là đơn vị đo lường)

Thẩm đường: — — "Khả Khả, nhất định phải có chuyện mới có thể đến đây sao." Nơi này chính là nhà của anh mà, hai vợ chồng các người có tự giác hay hay không.

"Cũng không phải vậy." Tô Khả ngượng ngùng, nói thế nào thì anh mới là chủ nhân căn nhà này.

Thẩm Đường cười hi hi ngồi trên ghế sa lon, hai tay mở ra, tùy ý khoác trên lưng ghế sa lon, còn cơ thể thì lười biếng tựa vào trên đó, ánh mắt tùy ý nhìn lướt qua, thấy trong TV trước mặt đang phim điện ảnh thì nghĩ đến hình như Tô Khả không thích xem phim điện ảnh nên liền nói, "Cuốn phim này rất 'bỏ đi', khẳng định không phải Khả Khả em chọn rồi. Ai da, anh biết ngay là ánh mắt của người khác, chắc chắn. Rốt cuộc vũ phu chính là vũ phu mà. Chắc chắn, không có một chút thương thức."

Đầu Tô Khả và Tô Khả vạch đen.

Tô Khả nói: "Là em chọn."

Thẩm Đường không nói.

Hồi lâu, Thẩm Đường mới nói ra chủ đề chính, "Anh tới đưa cái này cho em."

"Đây là cái gì?"

"Dạ tiệc từ thiện ở công ty anh, ngày mai đấy, dù sao em cũng không chuyện gì làm, đi dạo một chút đi, dù sao cũng hơn suốt ngày ở cùng với người nửa tàn tật." Thẩm Đường có ngụ ý liếc nhìn cánh tay Tô Cẩm Niên.

May mà tai Tô Cẩm Niên không nghe thấy, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tô Khả nhìn tấm thiệp, "Em đi làm gì." Cũng không phải người trong vòng luẩn quẩn kia, điên sao mà đi.

"Ngày đó sẽ có một bác sĩ tìm mạch đến từ nước Mỹ là Jayson Hough, ông ấy chính là nhân vật số một được quốc tế công nhận." Đây mới là mấu chốt của vấn đề.

Lúc này Tô Cẩm Niên cũng mở to mắt, "Jayson Hough?"

Thẩm Đường cũng không tranh cãi đối đầu với Tô Cẩm Niên nữa, gật đầu nói, "Ừ, đứng đầu khoa tim mạch, hình như là thần tượng của Trịnh Diệu Đông, chỉ là mấy năm nay, ông ta chỉ nhận học trò chứ không làm bác sĩ mổ chính. Nhân duyên trùng hợp, anh được biết Jayson Hough tới thành phố H để du lịch. Mà lần này sẽ làm từ thiện, nói trắng ra là ông ta lập ra, bởi vì anh nghe nói ông ta là một tín đồ nên rất thích làm chuyện từ thiện. Nếu như ông ta có thể mổ cho Tiểu Tô Tô ở thành phố H thì Tiểu Tô Tô cũng đỡ đi tàu xe mệt nhọc rồi."

"Thẩm Đường, anh quả thật chính là người anh ruột của em đấy!" Tô Khả kích động không thôi, kéo tay Thẩm Đường, "Anh ruột thân mến."

Mắt Tô Cẩm Niên nhìn Tô Khả, mặt đen thui, "Khả Khả!" Trong khi nói chuyện thì đã kéo Tô Khả ra.

Còn Thẩm Đường lại há hê nhìn Tô Cẩm Niên.

"Nếu như Tiểu Tô Tô có thể không đi nước ngoài thì tốt nhất rồi, chỉ là không biết vị bác sĩ này có chịu hay không." Hưng phấn một hồi thì Tô Khả lại bắt đầu lo lắng.

Tô Cẩm Niên vỗ vỗ vai Tô Khả, "Có chí ắt làm nên."

Tô Khả khẽ mỉm cười, "Ừ, Nhị Tô của chúng ta đáng yêu như thế, nhất định có thể làm Jayson Hough cảm động."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Đã lâu không gặp

Thẩm Đường nói dạ tiệc từ thiện bắt đầu lúc gần sáu giờ tối, mà ban ngày Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên đi vườn trẻ tham gia buổi chia tay Tiểu Bao Tử.

Ở trong lớp, bạn học Tiểu Bao Tử cũng không có đặc biệt buồn binh gây sự, cộng với Tiểu Bao Tử lại có một phong thái trầm ổn (tác giả: nhưng thật ra là thường nghiêm mặt giả bộ người lớn), cho nên mặc kệ là cậu bé hay cô bé đều thích chơi cùng Tiểu Bao Tử, dù cho bé không thể vận động mạnh.

Cho nên khi bọn trẻ biết Tiểu Bao Tử muốn đi khám bệnh thì, đặc biệt không nỡ, cô của bọn trẻ cũng nói rồi, chúng ta sẽ mở một buổi chia tay cho Tô Tô.

Khi những người bạn nhỏ ở vườn trẻ thấy Tô Cẩm Niên thì không nhịn được lên tiếng kinh hô, "Chú à, diện mạo chú giống hệt Tô Tô."

Mặc dù Tô Cẩm Niên đỏ mặt hơi hột nhưng cũng không có nghiêm mặt với giọng nói nềm mại của bọn trẻ. Anh cười cười, "Ừ, diện mạo của chú và Tô Tô rất giống nhau."

Buổi đưa tiễn này chủ yếu do lớp Tiểu Bao Tử tổ chức. Đầu tiên là một người bạn nhỏ lên sân khấu, chính là để ca hát, nhảy múa rồi chia một ít đồ ăn vặt.

Sau cùng chính là Tiểu Bao Tử lên sân khấu nói chuyện.

Tiểu Bao Tử nói, "Mọi người yên tâm, mình sẽ khỏe mạnh trở lại chơi trò chơi cùng mọi người."

Lúc Tô Khả nghe được câu này thì hốc mắt đều đỏ cả lên.

Cô giáo lại nói để cho bố Tiểu Bao Tử hát cho mọi người nghe một bài, mặt Tô Cẩm Niên đỏ rần, nói mình không biết ca hát để từ chối.

Các bạn nhỏ nhất quyết không tha, lớn tiếng nói, chú ơi, chú hát một bài thôi. Chú ơi, hát đi, hát đi.

Tô Khả bên cạnh len lén cười.

Cô giáo nói là hát nhạc thiếu nhi cũng được. Hát một bài thôi.

Tô Cẩm Niên nói, thật không biết mà cô giáo.

Cô giáo lại nói, tùy ý chọn một bài để các bạn nhỏ được vui, các con nói có được hay không?

Vì vậy, tất cả các bạn nhỏ đều nói được.

Còn về mặt Tiểu Bao Tử đang pha trò, làm như đang chờ bên xấu Tô Cẩm Niên.

Đầu Tô Cẩm Niên đầy vạch đen, cuối cùng không thể không hát một bài quân ca, trong tiếng hát của anh mang theo một tình cảm đặc biệt dành cho quân nhân.

"Lúc mái tóc của anh phất qua đại bác của tôi, đừng trách tôi vẫn duy trì gương mặt lạnh lùng, thật ra thì tôi sẵn có xương cứng, cũng có mềm lòng, chỉ là thanh xuân hùng hực cần tạm thời ướp lạnh, ngày làm lính vừa ngắn ngủi lại khá dài; đừng nói tôi không hiểu tình cảm trong đời người, tuy thế giới này có chiến tranh nhưng cũng có hương hoa, ngày mai tôi cũng sẽ lãng mạn như anh."

Lúc Tô Cẩm Niên hát bài hát này thì ánh mắt thâm tình nhìn Tô Khả.

Mà còn Tô Khả bên này đang suy nghĩ vẫn vơ.

Em gái nó, ai nói chú Giải Phóng Quân đều thuần khiết, Tô Khả cô là người đầu tiên sút bay người đó! Nhìn câu hát đầu tiên đi, H cỡ nào, bạo lực cỡ nào, mạnh mẽ cỡ nào!

Khi Tô Cẩm Niên hát xong bài hát thì nòng nân nhìn Tô Khả, còn Tô Khả cười đến nghẹn, không ngừng cười.

Còn hốc mắt cô giáo vườn trẻ lại đỏ lên, nhìn Tô Cẩm Niên tràn đầy kính nể, "Bố Tô Tô là Giải Phóng Quân sao?"

Tô Cẩm Niên "khụ khụ" một tiếng, "Cứ coi là vậy đi." Anh là bộ đội đặc chủng, nhưng mà không thể dễ dàng phơi bày thân phận này trước mặt người khác.

Cô giáo gật đầu, "Hèn chi hát dễ nghe như vậy."

Tô Cẩm Niên không nói gì, ánh mắt nhìn về Tiểu Bao Tử định xem anh đang xấu mặt. Còn Tiểu Bao Tử lại quay đầu đi chỗ khác, tương đối kiêu ngạo.

Tô Khả nói bên tai Tô Cẩm Niên, "Điểm này của con trai thật là giống anh đấy, tương đối kiêu ngạo."

Tô Cẩm Niên không biết nói gì nữa.

Tô Khả lại nói bên tai Tô Cẩm Niên, "Cẩm Niên à, nhạc cách mạng của các anh tương đối không hàm súc."

Tô Cẩm Niên không hiểu nhìn Tô Khả.

Tô Khả trực tiếp thì thầm bên tai Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên đỏ mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Trong đầu của em đoán cái gì đấy!"

Tô Khả há hê mà cười rộ lên, "A ha ha ~"

Cô giáo đảo mắt nhìn Tô Khả, "Mẹ Tô Tô cũng tới hát một bài đi."

Tô Khả cười hi hi nói, "Được."

Cô giáo Tiểu Bao Tử nói với các bạn nhỏ, "Chúng ta hoan nghênh mẹ Tô Tô hát cho chúng ta nghe, các bạn nhỏ cùng nhau vỗ tay nha." Nói xong thì dẫn đầu "bóp bóp", kết quả là vài tiếng vỗ vang lên.

Tô Khả nhìn Tiểu Bao Tử, hai mắt Tiểu Bao Tử lật lên trên.

Tô Khả lỗ mũi nhẹ nhàng "hừ" một tiếng, trực tiếp hát lên, "Chân trời mịt mờ là của tôi."

Tiểu Bao Tử che hai tai lại, Tô Cẩm Niên trực tiếp đen mặt.

*

Từ trong vườn trẻ đi ra ngoài, cả khuôn mặt Tiểu Bao Tử đều cứng ngắt.

Tô Khả trêu chọc bé, "Nhị Tô, khả năng ca hát của mẹ lại tiến bộ không ít rồi."

Tô Cẩm Niên đứng bên cạnh hai người, không nói được lời nào.

Tiểu Bao Tử tròn mắt nhìn Tô Khả, "Bài hát này, rốt cuộc mẹ đã hát mấy năm rồi?"

Tô Khả nâng ngón tay, ngẩng đầu lên, "Biết vậy nên để bố con hát trước đấy."

Mặt Tô Cẩm Niên đen lại, anh chết cũng sẽ không quên, lời bài hát của Tô Khả như có như không bay vào lỗ tai anh lúc đó.

"Ít nhất cũng tám năm rồi. Âm điệu của mẹ vẫn còn y như vậy, cô gái, mẹ có biết xấu hổ không?" Quốc ca mà cũng có thể hát với giọng điệu đó, còn hả hê, cô gái à, rất vinh quang sao?

"Ai nha, lần sau sẽ tốt hơn mà."

Tiểu Bao Tử: "."

Tô Cẩm Niên: "."

Một nhà ba người tay trong tay trở về nhà của mình, Thẩm Đường đã sai người dừng xe ở trước cửa nhà Tô Khả rồi.

Tô Khả mặc quần áo tử tế, băng bó kỹ cánh tay cho Tô Cẩm Niên, một nhà ba người ăn mặc vô cùng chuẩn mực rồi ngồi lên xe đi.

Khi đi tới đại sảnh lầu hai của khách sạn K thì bên này đã ‘y hương tấn ảnh’, ăn uống linh đình. (Y hương tấn ảnh là một thành ngữ miêu tả sự long lầy đẹp đẽ của quần áo, trang sức trên người, cũng có ý ám chỉ phụ nữ hoặc chỉ những thứ hay thấy ở những bữa tiệc xa hoa)

Đại sảnh là một khu hình chữ nhật cực kỳ rộng lớn, cũng không có dùng tường ngăn cách. Ở giữa có mấy cột đá cẩm thạch dán đầy quảng cáo của hoạt động từ thiện lần này cùng với áp phích của mấy đại sứ hoạt động từ thiện.

Ở đầu khu đặt một cái bàn màu đỏ. Cái bàn cao khoảng một mét, dùng tấm trải bàn lông màu đỏ phủ lên, ở trên đó là những chậu hoa, đang giữa mùa thu nên đầy các loại hoa cúc.

Trên sân khấu đặt một bục phát biểu, trên bục phát biểu có một bụi hoa tươi, vô cùng long lầy. Micro đặt trên đó, làm như chờ đợi người chủ trì đến.

Phía dưới sân khấu sắp xếp hai mươi chỗ ngồi, tất cả đều được lót đệm cotton mềm mại đỏ chót. Một vài người có địa vị tinh anh mặc tây trang đã ngồi vào vị trí, ba hoa khoác lác.

Mà phía sau chỗ ngồi còn có một tấm rèm dùng trần châu làm nền, khu hình chữ nhật phía sau rộng khoảng hai trăm mét, bốn phía bày những cái bàn hình chữ nhật, tất cả phía trên đều là thức ăn và rượu, nhìn một cái cũng biết là hình thức tiệc đứng. Ở trung tâm còn có một cái bàn tròn và ghế ngồi, đã không ít người ngồi ở chỗ đó ăn chút gì đó và nói chuyện với nhau.

Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên đi vào, trong nháy mắt trở thành tiêu điểm của tầm mắt, dù sao dung mạo Tô Cẩm Niên và Tiểu Bao Tử thật sự là quá làm người khác chú ý.

Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên đi ra phía sau, tùy ý tìm một vị trí ngồi xuống, Tô Khả hỏi Tiểu Bao Tử, muốn ăn những gì thì Tiểu Bao Tử nói tùy ý. Tô Khả liền đứng dậy đi lấy ít đồ ăn.

Trong lúc Tô Khả lấy đồ ăn thì nhìn thấy Doãn Lạc Phong và Doãn Lạc Hàm cùng Trịnh Diệu Đông cùng đi đến nơi này. Mà Doãn Lạc Phong vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Tô Khả, khẽ mỉm cười Tô Khả.

Vì thế Doãn Lạc Phong và Doãn Lạc Hàm cùng Trịnh Diệu Đông liền đi về hướng của Tô Khả. Tô Khả cảm chắc đĩa đồ ăn trong tay rồi dẫn bọn họ đến chỗ ngồi của Tô Cẩm Niên cùng Tiểu Bao Tử.

Vừa ngồi vào thì Trịnh Diệu Đông nhìn chằm chằm Tiểu Bao Tử không rời mắt, anh nói, "Cẩm Niên, xem đi, mình đã nói mà, quả thật là phiên bản thu nhỏ của cậu đấy."

Tô Cẩm Niên "Ừm" một tiếng.

Còn Doãn Lạc Hàm lại là cười híp mắt nói với Tiểu Bao Tử: "Tiểu Quai Quai, gọi đi một tiếng đi đi rồi sẽ kẹo ăn nha."

Đầu Tiểu Bao Tử đầy vạch đen, lại câu này?

Nhìn ánh mắt khinh bỉ Tiểu Bao Tử, Doãn Lạc Hàm lấy đồ chơi trẻ em từ trong túi mang theo người ra đưa cho Tiểu Bao Tử.

Đầu Tiểu Bao Tử đầy vạch đen, không đành lòng cự tuyệt đi kỳ lại này nên liền lấy qua.

Doãn Lạc Hàm cười híp mắt nói, "Tiểu Quai Quai, mau chơi một chút đi để đi chụp tấm hình đi." Trong lòng lại nghĩ: a, thấy không, khi còn bé Tô Cẩm Niên cũng ngây thơ chơi mấy đồ chơi này!

Tiểu Bao Tử nhìn Doãn Lạc Hàm cười đến không có ý tốt, hơn nữa trong ánh mắt Trịnh Diệu Đông nhìn Tiểu Bao Tử cũng lóe lên một cái, Tiểu Bao Tử trực tiếp đưa món đồ chơi cho Trịnh Diệu Đông bên cạnh, "Đường như món đồ chơi thích hợp cho chú chơi."

"Phốc ——" Doãn Lạc Phong và Tô Khả bật cười ra tiếng, ngay cả Tô Cẩm Niên cũng cong khóe môi, cười yếu ớt.

Mặt của Trịnh Diệu Đông đen kịt.

Còn về mặt Doãn Lạc Hàm thì tiếc nuối, thầm thì trong miệng: "Thật là ‘rồng sinh rồng’ mà." Sau đó nhìn lại Trịnh Diệu Đông, nhìn đứa nhỏ trong bụng mình thì lẩm nhẩm: "Hi vọng con của em giống em, nhất định phải giống em."

Mặc dù lời này rất nhẹ nhàng nhưng người trên bàn vẫn là nghe rõ ràng.

Về mặt Trịnh Diệu Đông đen thui, không nhìn được tuôn ra nói tục.

Doãn Lạc Hàm đã chịu khó nói những lời này rồi.

Tô Khả cúi đầu nhìn thời gian một chút, cũng không xê xích gì nhiều. Đoàn người cũng từ phía sau lục tục ngồi vị trí vào đầu.

Quả nhiên, không quá ba phút, trên sân khấu xuất hiện một người chủ trì, người chủ trì là người dẫn chương trình bản địa có tiếng, tên là Hường Thiều, cũng coi như là có chút danh tiếng trong cả nước.

Tô Khả nhìn không được đầu đầy vạch đen, sao Thẩm Đường mời người này?

Từ trước đến giờ Tô Khả không thích ông bởi vì ông ta mang mắt kính gọng đen, nhìn lịch sự nhưng thật ra thì vô cùng giả tạo. Chuyện là từ năm ngoái, lúc Tô Khả dẫn Tiểu Bao Tử đi dạo đường dành riêng cho người đi bộ nổi tiếng ở thành phố H.

Khi đó chính là gần tối, mặc dù hôm đó người đi trên phố đi bộ không nhiều lắm nhưng cũng là chen vai sát nhau.

Hường Thiều đeo cặp kính mát cân xứng, trong tay dắt con chó Collie, sải bước đi trên phố đi bộ, cầm hất cao, bộ dạng rất sợ người khác nhận ra anh ta chính là người dẫn chương trình thành công của đài Z, chỉ tiếc, không ai để ý anh ta. Tô Khả chỉ là một trong số những người đó. (chó Collie là một giống chó cảnh)

Tô Khả nhìn anh ta đi qua bên cạnh cô, mà con chó Collie đột nhiên bắt đầu nổi điên, dọa người đi đường sợ đến sắc mặt tái nhợt, nghỉ lại Tiểu Bao Tử vẫn còn sợ hãi.

Cũng may khoảng cách hơi xa, nếu mà Tiểu Bao Tử phát bệnh thì cô chém chết anh ta trước tiên.

Cho nên khi Tô Khả nhìn thấy Hường Thiều đi ra, Tô Khả nhìn không được liền oán niệm Thẩm Đường không mắt.

Hường Thiều lú lú nói một tràng, gì mà cảm ơn người đứng ra tổ chức, cảm ơn thương nhân quảng cáo, cảm ơn khách, cảm ơn XX ..., Tô Khả đang ở phía dưới đã không nhìn được.

Tiểu Bao Tử chu cái miệng nhỏ nhắn, "Sao chú Thẩm Lộ mời một ông già lải nhải như vậy."

Tô Khả gật đầu.

Tô Cẩm Niên nói: "Nhị Tô không thể nói người khác như vậy." Mặc dù anh cũng đồng ý, nhưng trong lòng len lén cảm nhận là được rồi, nói ra, quá không có lễ phép.

Tiểu Bao Tử bĩu môi không để ý tới Tô Cẩm Niên.

Trịnh Diệu Đông bên cạnh cười trộm.

Sau đó Hường Thiều lại giới thiệu khách quan trọng của buổi tiệc từ thiện, có một vài ông lớn trong giới chính trị, ví dụ chủ tịch thành phố H, chủ tịch tỉnh Z, cục trưởng Cục Công an thành phố H, còn có một vài nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh, ví dụ như một chủ tịch thương hội, một chủ tịch ngân hàng nào đó, còn có một vài minh tinh lớn trong giới nghệ sĩ, ví dụ như XX, WW, còn có một vài người là 'đại sứ hình tượng' của tập đoàn Thẩm Thị.

Sau khi nói nhảm xong thì mới đến phiên người tổ chức là Thẩm Đường lên sân khấu phát biểu đôi lời, nội dung không phải là chủ đề lần này quyên một ít đồ, sau đó người trả giá cao thì được mà là quyên toàn bộ tiền đạt được từ bữa tiệc từ thiện lần này cho Cô Nhi Viện.

Sau khi nói một tràng thì anh tuyên bố hoạt động lần này bắt đầu, anh xuống sân khấu, Hường Thiều tiếp tục chủ trì.

Tô Khả không có hứng thú với những thứ này, ánh mắt chỉ nhìn trong đám người nước ngoài, nghĩ xem rốt cuộc là ai là Jayson Hough.

Thẩm Đường nhìn xuống đoàn người liền nhìn thấy Tô Khả, anh đi tới, xung quanh đều là người quen biết với anh nên rồi rít chào hỏi anh.

Thẩm Đường đáp lời từng cái, sau đó đi tới bên đám người Tô Khả.

Anh ôm lấy Tiểu Bao Tử ngồi bên cạnh, trực tiếp ngồi chỗ của Tiểu Bao Tử, quả nhiên là mặt Tô Cẩm Niên đen tuyệt đối.

Doãn Lạc Phong cũng giống vậy, trùng mắt với Thẩm Đường.

Thẩm Đường nói, "Aida, Jayson Hough đã tới, người kia kia." Nói xong, ánh mắt nhìn một người nước ngoài ngồi dãy ghế trước.

Trịnh Diệu Đông còn kích động hơn Tô Khả, "Ồ đâu, ở đâu?" Sau khi thấy Jayson Hough, Trịnh Diệu Đông kích động kêu gào nên bị Doãn Lạc Hàm trợn mắt nhìn mấy lần.

Thẩm Đường lại nói, "Ngốc qua đó gặp đi, anh cùng em qua đó tìm ông ấy."

Đúng vào lúc này, phía trên bày ra một chuỗi vòng tay ngọc trai màu lam, mỗi một viên ngọc trai rất to bằng ngón cái vậy , mỗi một viên đều tròn trịa trong bóng, dưới ánh đèn toa ra ánh sáng bảy màu.

Trong nháy mắt, vô số cô gái xinh đẹp sang trọng bên dưới kích động. Bộ dáng từng người kêu giá hoàn toàn coi tiền là cặn bã.

"Một trăm ngàn!" Một phụ nữ nào đó kêu giá, mọi người kinh ngạc một chút, rồi rít nhìn cô ta.

Chẳng qua là Tô Khả cảm thấy âm thanh này rất quen thuộc nên liếc nhìn, không nhìn được chăm chọc: En gái nói, thật sự là cô ta!

Người này chính là người ngày hôm qua gặp một lần - Hoàng Nghê Thường.

Tô Khả nhìn không được chăm chọc: thật là không phải oan gia không đụng đầu, đến chỗ nào cũng gặp cô ta, âm hồn bất tán!

Tô Cẩm Niên cũng khẽ cau mày.

Thẩm Đường biết ân oán giữa Tô Khả và Hoàng Nghê Thường nên vội nói, "Người đó không phải anh mời tới."

"Hả?"

"Người đó đi theo người kia đấy, thấy không?" Thẩm Đường chuyển ánh mắt mọi người về người bên cạnh Hoàng Nghê Thường, chỉ thấy một lão già mặc áo khoác ngồi bên cạnh nghiêng đầu thì thầm với Hoàng Nghê Thường.

Còn Hoàng Nghê Thường lại nhếch miệng, thỉnh thoảng lại gật đầu một cái.

Tô Khả nhìn không được phun ra, "A, khẩu vị nặng thế!"

Không ngờ trước kia là người phụ nữ thanh cao không ai bì nổi mà lúc này này ngay cả ông lão già yếu cũng có thể ăn, quả thật chính là ‘bụng đói ăn quàng’ mà, chẳng lẽ cô ta không sợ bị người này độc chết sao.

Tô Khả nhìn không được lắc đầu một cái, vừa nghĩ tới Hoàng Nghê Thường bị lão già này đè ở phía dưới thì Tô Khả đã nghĩ là không có năng lực rồi.

Tô Cẩm Niên bất đắc dĩ cười cười.

Thẩm Đường nhỏ giọng nói, "Đừng xem thường ông già kia."

Doãn Lạc Phong cũng gật đầu, "Tên người này là Phạm Kim Ngân, người ta gọi là anh Ngân. Là lão tổng địa ốc Phạm Thị, đầu rỗng địa ốc của cả thành phố H."

Thẩm Đường gật đầu, "Mặc dù anh cũng làm địa ốc, nhưng dù sao thành phố B khác nhiều, đây là thành phố H, vẫn là thế giới của ông già này."

Tô Khả gật đầu, lại nói, "Quả nhiên là đàn ông có tiền không gì tốt, nhìn tuổi ông già kia cũng rất lớn, già mà không đáng kính trọng, làm cho người rất buồn nôn."

Doãn Lạc Hàm nói: "Khả Khả, ngộ nhờ người ta là yêu thật thì sao?"

Tô Khả đưa ra bốn đầu ngón tay.

Mọi người không hiểu nhìn Tô Khả.

Tô Khả trực tiếp chăm chọc: "Thật sự yêu thương em gái chị á!"

Thẩm Đường cười, "Nói nhỏ một chút, bị nghe thì không hay đâu."

Tô Khả gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn Hoàng Nghê Thường và ông già kia.

Đột nhiên ông già tên Phạm Kim Ngân quay đầu lại, thấy Tô Khả đang nhìn hắn thì nhếch miệng cười với Tô Khả một tiếng, lộ ra hai cái răng màu vàng rồi lại gật đầu với Thẩm Đường bên cạnh một cái, sau đó lại quay đầu lại nói chuyện với Hoàng Nghê Thường.

Tô Khả hóa đá tại chỗ, "Xong rồi, tối nay em ăn không ngon thì làm thế nào?"

Tô Cẩm Niên nói một câu, "Tào lao."

Tô Khả le lưỡi cười một tiếng, "Hết cách rồi, thật sự là em ghét mấy lão già mục nát như vậy, nhất là lão già đó ở cùng với Hoàng ti tiện đó."

Mọi người: "."

Tô Khả, em không cần thẳng thắn như vậy, con trai của em vẫn còn bên cạnh mà.

Nghĩ như vậy nên mọi người yên lặng dùng ánh mắt đồng tình nhìn Tiểu Bao Tử.

Tiểu Bao Tử nói: "Đừng nhìn con, con là bảo bảo tốt."

Trong lúc mọi người nói chuyện trời đất thì vòng tay ngọc trai màu lam đã biến thành giá cao nhất là một trăm năm mươi ngàn. Sau đó, Hoàng Nghê Thường lại hô một tiếng, "Hai trăm ngàn."

Mọi người giật mình liếc mắt nhìn họ, còn khoe miệng Hoàng Nghê Thường nhất định phải có một nụ cười.

Tô Khả nói: "Thật là người so với người, tức chết người mà. Không ngờ, ngay cả mua đôi giày cao gót số ba mươi tám cũng phải mặc cả nửa ngày, bọn họ nâng giá, mấy chục ngàn mấy chục ngàn, mắt cũng không chớp một cái, tiền của chúng ta sao giống như cạn bã thế?"

Mọi người im lặng.

Tiểu Bao Tử chu cái miệng nhỏ nhắn, "Đó là bởi vì người đàn ông của mẹ vô dụng, nếu không nhất định mẹ cũng có một trăm ngàn rồi một trăm ngàn để kêu giá."

Mọi người vô cùng quần bách nhìn Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên nhất thời đỏ mặt.

Tô Khả vỗ đầu Tiểu Bao Tử, "Anh ấy có vô dụng thì cũng là bố con mà."

Tô Cẩm Niên đáng thương nhìn Tô Khả, "Khả Khả, anh thật sự rất vô dụng sao?" Anh đã cố gắng để cho mình trở nên mạnh mẽ rồi.

Doãn Lạc Hàm che miệng cười trộm, "Khả Khả, Cẩm Niên không có tiền, nhưng mà Phong Phong nhà ta có tiền. Tiền của nó để mấy xe tải cũng không đủ, em có muốn cân nhắc việc tái giá không."

Lời Doãn Lạc Hàm càng nói càng nhỏ, bởi vì ánh mắt bên cạnh muốn giết người, thật sự là làm cho người ta rất sợ.

"Ha ha, nói đùa, nói đùa." Doãn Lạc Hàm nói xong câu đó thì mắng mình: Doãn Lạc Hàm à Doãn Lạc Hàm, nói sao thì cô cũng là một nữ vương, tại sao mỗi lần ở trước mặt Tô Cẩm Niên đều không có khí phách như vậy. Tiếc rằng một giọng khác lại nói: khí phách quan trọng hay sinh mệnh quan trọng? Cân nhắc một hai rồi cô quả quyết lựa chọn số hai.

Còn Doãn Lạc Phong lại nhìn Tiểu Bao Tử, "Nhị Tô có muốn chú làm bố con không?"

Ai cũng biết Doãn Lạc Phong thích Tô Khả, thế nhưng khi ở trước mặt một nhà ba người Tô Cẩm Niên, Tô Khả, Tiểu Bao Tử còn trắng trợn nói ra thì cũng chỉ có Doãn Lạc Phong.

Tiểu Bao Tử đưa ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn nà ra, "Nhìn bộ dạng cô gái của con thì coi như chú đạt tới một trăm phần trăm cũng có chút khó khăn."

Mọi người không biết nói gì nhìn tiểu quỷ Tiểu Bao Tử.

Phía bên kia, người chủ trì đã gọi hai trăm ngàn lần một, hai trăm ngàn lần hai. Cuối cùng, vòng tay thuộc về Hoàng Nghê Thường, Hoàng Nghê Thường đứng lên, bộ dạng công chúa kiêu ngạo cúi mình chào mọi người.

Mấy người phụ nữ ngồi phía sau Tô Khả mấy dãy "bàn luận xôn xao", "Đây không phải là nhân vật chính của sự kiện hình khiêu dâm - Hoàng Nghê Thường đó sao? Không ngờ gặp cô ta ở chỗ này."

"Đúng vậy, nhìn cô ta chanh hời chanh , còn tưởng rằng cô ta là Hoàng tiểu thư chỉ tay năm ngón sao?"

"Ha ha, bây giờ cô ta là Hoàng tiểu thư đấy." Người khác ngụ ý nói.

"Ha ha, chị nói đúng. Chính là tiểu thư nên vẫn kiêu ngạo như thế, hiếm thấy."

Toàn bộ đám người Tô Khả không biết nói gì. Bởi vì các cô "bàn luận xôn xao", thật ra thì không kém cái loa phóng thanh là bao.

Sống lưng Hoàng Nghê Thường cứng đờ, nhưng vẫn cố gắng thẳng tắp, giống như là không nghe thấy mấy lời của các cô.

Tô Khả sẽ không đồng tình với Hoàng Nghê Thường.

Cuối cùng buổi đấu giá kéo dài rất lâu cũng kết thúc. Jayson Hough cũng mua một bộ tranh chữ, là thư pháp của chuyên gia nổi tiếng - Hoàng Lễ Tường.

Khi Thẩm Đường và đám người Tô Khả tìm được ông ấy thì ông ấy đang say mê trong bộ tranh chữ.

Khi Thẩm Đường dùng tiếng Anh lưu loát giới thiệu mục đích mọi người tới trước thì ông ấy gật đầu cười một cái, nói là 'No problem'. Tiểu Bao Tử nói "Thank you" với ông ấy. (No problem: không có vấn đề)

Bản thân người nước ngoài là vô cùng thích trẻ con, nhất là đứa bé xinh đẹp. Cho nên ông ấy ngồi xổm người xuống nói chuyện với Tiểu Bao Tử.

Tiểu Bao Tử học song ngữ ở vườn trẻ, khả năng nói tiếng Anh ở trong lớp cũng không tệ lắm, cũng thường đến các con đường để nói chuyện với người nước ngoài sống trong nước. Nhưng trước mắt tốc độ của Jayson Hough thật sự là hơi nhanh, có mấy câu Tiểu Bao Tử không thể nào nghe hiểu được, kết quả là khuôn mặt nhỏ nhắn liền trở nên đỏ ửng.

Mọi người cười nhìn Tiểu Bao Tử.

Còn Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả lại tràn đầy kiêu ngạo.

Người nước ngoài sờ mũi củ tỏi của ông ấy rồi chậm rãi nói lại, một chữ lại một chữ, Tiểu Bao Tử nghe hiểu được chút, nhưng có vài từ Tiểu Bao Tử chưa học qua nên Tiểu Bao Tử liền dùng ánh mắt nhờ giúp đỡ nhìn Tô Khả.

Hai tay Tô Khả mở ra, bày tỏ là tiếng Anh đã trả hết cho thầy, vì vậy Tô Cẩm Niên đứng bên cạnh liền phiên dịch cho Tiểu Bao Tử.

Tô Khả lẩm bẩm: "A, quân nhân cũng có thể nói tiếng Anh, chà."

Mọi người hết nói nổi.

Jayson Hough và Tiểu Bao Tử nói chuyện rất lâu, mà Trịnh Diệu Đông ở bên cạnh nôn nóng muốn trao đổi với thần tượng, cả khuôn mặt cũng kìm nén đến đỏ bừng, anh thật sự muốn tiến lên nói chuyện cùng Jayson Hough, nhưng Tiểu Bao Tử có bệnh tim, nên cùng bác sĩ chủ trị trao đổi nhiều hơn cũng là một chuyện vô cùng quan trọng, cho nên anh luôn luôn ở bên cạnh nhẫn nại và nhẫn nại.

Cuối cùng hai người cũng nói xong, Trịnh Diệu Đông lập tức thân thiết nói chuyện cùng Jayson Hough. Sau khi nói chuyện xong, trong lòng Trịnh Diệu Đông kêu lên rất thỏa mãn.

Lúc đi ra, Tô Khả tránh cũng không thể tránh gặp Hoàng Nghê Thường.

Hoàng Nghê Thường nhìn Tô Khả, khoe miệng khê nâng lên, "Đã lâu không gặp."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Trục tiếp tỏ thái độ

Mọi người đã dừng lại, ánh mắt đều nhìn Hoàng Nghê Thường chủ động chào hỏi.

Tô Cẩm Niên không khê nhú mày, còn Phạm Kim Ngân nghiêng đầu cười nhìn Hoàng Nghê Thường, "Nghê Nghê, đây là bạn của em sao?"

Hoàng Nghê Thường gật đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn Tô Khả và Tô Cẩm Niên, hồi lâu sau đó thì thu hồi ánh mắt, nói với Phạm Kim Ngân bên cạnh: "Mấy vị này là bạn cũ của em"

Phạm Kim Ngân nhếch môi nở nụ cười, hàm răng nạm màu vàng dưới ánh đèn, "vụt" tỏa ra ánh sáng. "Ha ha, thì ra là bạn bè, bạn bè tốt." Nói xong, hấn cúi người, ánh mắt nhìn Tiểu Bao Tử bên cạnh, "Đây là con trai hai người sao, thật là một người bạn nhỏ xinh đẹp." Hấn nói một hơi tiếng phổ thông cực kỳ không chuẩn.

Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên gật đầu.

"Con trai lớn lên giống bố nhỉ, nhìn là biết bạn nhỏ thông minh." Phạm Kim Ngân thao thao bất tuyệt khen ngợi nâng Tiểu Bao Tử lên, hơn nữa vươn tay ra, muốn ôm Tiểu Bao Tử.

Tiểu Bao Tử nhìn môi hấn không ngừng thay đổi lên xuống, cùng với hàm răng màu vàng kim thỉnh thoảng lộ dưới ánh đèn thì đầu đầy vạch đen, may mà người bạn nhỏ bốn năm tuổi già bộ có biểu hiện, đó chính là —— nhìn thấy người xa lạ thì biết sợ.

Tiểu Bao Tử xem bấp đuôi Tô Cẩm Niên là cây cột, hai tay ôm thật chặt lấy bấp đuôi Tô Cẩm Niên, ngẩng đầu lên, sợ sệt yếu ớt gọi một tiếng, "Bố."

Cả người Tô Cẩm Niên cũng sửng sốt.

Tất nhiên mắt Tô Khả nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ không thể tin của Tô Cẩm Niên nên không khỏi dựa vào vai của anh, để tránh luống cuống.

Tô Cẩm Niên hồi hồn, trong lòng kích động không thôi, một tay ôm lấy Tiểu Bao Tử.

Ở trong lòng Tiểu Bao Tử tròn mắt lên nhưng ngoài mặt cũng ôm cổ Tô Cẩm Niên thật chặt, cả người cũng khéo léo dựa vào lồng ngực Tô Cẩm Niên.

"Ha ha ha, người bạn nhỏ gặp chú nên sợ à." Phạm Kim Ngân cười sang sảng.

Trong lòng mọi người yên lặng châm chọc: ông à, ông cũng hơn sáu mươi rồi mà còn chú, thật đúng là không phải tự kỷ bình thường.

Tiểu Bao Tử nghiêng đầu nhìn Phạm Kim Ngân, dùng giọng non nớt của mình trịnh trọng nói, "Ông à, cô giáo của cháu nói, người nhỏ tuổi hơn bố mới có thể kêu chú."

Mặt Phạm Kim Ngân cứng đờ rồi lại cười to, "Ha ha ha ha, đứa nhỏ thật đáng yêu."

Ánh mắt Hoàng Nghê Thường chuyển sang Tiểu Bao Tử, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, "À, đây chính là con của Cẩm Niên và Tô Khả à, mấy năm không gặp, cũng lớn như vậy rồi."

Tô Khả trực tiếp lạnh lùng nhìn chằm chằm Hoàng Nghê Thường, "Giả bộ cũng phải tìm đúng người, giả tạo!"

Đối với người đã từng ngấp nghé Tô Cẩm Niên, thậm chí còn là tình địch muốn hại cô mất con thì cô cũng sẽ không cho sắc mặt tốt, cho dù là mặt ngoài!

Hoàng Nghê Thường bị Tô Khả trực tiếp tỏ thái độ, trong nháy mắt sắc mặt biến thành tái mét, cô ta dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn Tô Khả, thấy Tô Khả vẫn hung hăng nhìn cô ta chằm chằm thì cô ta lại nhìn Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên hoàn toàn không đếm xỉa cô ta, vẫn giống như hồi nãy, chỉ lo cười hi hi ôm Tiểu Bao Tử vào trong ngực, trán chống lên trán Tiểu Bao Tử, tình cảnh bố con ấm áp.

Tay Hoàng Nghê Thường bất giác nắm chặt, móng tay hăm vào trong thịt, "Tô Khả, đã qua lâu như vậy, cô còn thù dai đấy sao."

Tô Khả cười lạnh, "Đừng giả bộ với tôi, không ăn thua với tôi đâu." Cùng người đáng ghét 'hư dĩ uy xà' thì phải xem tình huống, nếu là đồng nghiệp của cô thì có thể nhịn được thì nhịn, nếu là người hoàn toàn không liên quan tới cô thì nhịn cái cọng lông! (hư dĩ uy xà : giả vờ tốt bụng nhưng thật ra là giả dối)

Phạm Kim Ngân khẽ cau mày, nhìn Tô Khả bên cạnh, cười ỉ hi nói đùa, "Vị tiểu thư này, có phải trước kia Nghê Nghê làm chuyện gì cho cô tức giận hay không. Như vậy đi, anh đây làm chủ, ân oán trước kia cứ cho qua như vậy đi, hai người các em lại quay về hòa thuận với nhau? Con người mà, dù sao nhiều bạn bè cũng tốt hơn thêm một kẻ địch. Lại nói, trước kia là bạn bè, bây giờ làm căng như vậy thì rất đáng tiếc. Phải biết rằng duyên phận có thể gặp gỡ chứ không thể cưỡng cầu đâu, dứt là rất đáng tiếc."

Tô Khả vô cùng khinh bỉ loại đàn ông có tiền thì ở bên ngoài ăn chơi đàn đúm, hướng chi tuổi già rồi mà không biết tôn trọng người khác. Thêm với lời của ông ta nói thì lại vô cùng tức giận trong lòng, lời nói của Tô Khả cũng khó nghe.

"Vị đại gia này, đầu tiên tôi phải nói một tiếng, lời của ông nói cũng có chút lý lẽ, duyên phận đúng là có thể gặp gỡ chứ không thể cưỡng cầu, dứt đúng là rất đáng tiếc, có điều lỡ như là nghiệt duyên thì sao? A, thuận tiện nói một tiếng khó nghe, tuổi của bố tôi cũng nhỏ hơn ông rất nhiều, ông cũng đừng tự xưng là anh tôi, tôi nghe là cả người khó chịu."

Mặt của Phạm Kim Ngân thoát đỏ thoát trắng, "Ha ha."

Tô Khả cũng cười lạnh hai tiếng, "Ha ha."

Tình hình lập tức lâm vào cục diện bế tắc.

Thẩm Đường kéo Tô Khả qua một bên rồi nói với Phạm Kim Ngân: "Phạm tiên sinh, em gái tôi nóng tính, anh cũng không cần cùng cô ấy so đo làm gì."

"Đâu có đâu có, sao tôi lại không chấp nhận với vị tiểu thư này chứ." Về bên ngoài Phạm Kim Ngân thì cười nhưng trong lòng không cười mà nói với Thẩm Đường.

Ông mới tiểu thư, cả nhà ông đều là tiểu thư!

Thẩm Đường cười "ha ha", lần nữa nói với Phạm Kim Ngân: "Phạm tiên sinh, nhưng mà chuyện giữa Hoàng tiểu thư và em gái tôi thật sự là có chút rối rắm, không phải một hai câu của anh là có thể làm cho hai người bọn họ quên được, cho nên anh cũng không cần để ý."

"Không có." Phạm Kim Ngân vội khoát tay, "Tôi thích phụ nữ tính tình nóng nảy, ha ha ha, ở chung một chỗ với người như vậy thật thoải mái."

Tô Khả gợn tím mặt, nói với Tô Cẩm Niên bên cạnh: "Chúng ta đi về trước đi."

Tô Cẩm Niên gật đầu, gật đầu với mọi người một cái, ý bảo anh ra ngoài trước.

Hoàng Nghê Thường thấy Tô Khả và Tô Cẩm Niên bước ra cửa chính mà không quay đầu lại thì đáy mắt tỏa ra ánh sáng nguy hiểm, nói với mấy người còn lại: "Chúng tôi cũng đi trước nha."

Thẩm Đường gật đầu một cái.

Hai người họ cùng nhau rời khỏi đại sảnh.

Doãn Lạc Phong nhìn bóng lưng bọn họ, nhủ mảy nhìn Thẩm Đường bên cạnh, "Cậu nói có phải Hoàng Nghê Thường lại muốn làm chuyện lộn xộn gì hay không."

Thẩm Đường cười, "Sợ cái gì, 'bình đến tướng chặn' chứ sao."

Doãn Lạc Phong lắc đầu, "Mình cảm thấy 'bình' cũng không thể để cho bọn họ tới, trực tiếp để chuyện lộn xộn của chết từ trong trứng nước." Lần trước cũng bởi vì để cho cô làm một ít chuyện lộn xộn nên mới làm cho Tô Khả trốn năm năm, thiếu chút nữa làm Tiểu Bao Tử mất mạng, anh sẽ không để chuyện như vậy xảy ra.

"Vô sự mà ân cần, không phải cướp tức là trộm, cho nên để phòng một chút vẫn tốt." Trịnh Diệu Đông cũng gật đầu đồng ý.

"Ừ, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện rất quan trọng." Doãn Lạc Hàm cũng gật đầu một cái, "Loại phụ nữ có khẩu vị nặng, nhìn cũng biết không phải là thứ gì tốt, hôm nay tới đây còn Tiểu Lý Tăng Dao, khẳng định không phải tới làm hòa rồi. Cho nên phải bóp chết bóp chết!"

Đầu mọi người đầy vạch đen.

"Chị à, dưỡng thai."

"Không sao, chị phải bồi dưỡng tính tình con gái vô cùng mạnh mẽ mới được." Doãn Lạc Hàm vuốt vuốt bụng của mình.

Đầu Trịnh Diệu Đông đầy vạch đen, "Không phải khoảng thời gian trước em nói muốn sinh con trai sao?"

"Không phát hiện nhà Tô Cẩm Niên có một cậu bé xinh đẹp như vậy, không để bécsang đây làm con rể thì em không cam lòng. Chưa nghe nói qua câu 'nước phù sa không chảy ruộng người ngoài' à. Hơn nữa, trong bụng em không thể là thai long phượng sao, em đúng là có tồn tại loại ghen này nha." Doãn Lạc Hàm nói vô cùng hả hê.

*

Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên đi ra khỏi cửa chính rồi trực tiếp gọi tắc xi về tiểu khu của mình.

Trên tắc xi, Tiểu Bao Tử vô cùng tự giác bò xuống khỏi đùi Tô Cẩm Niên, trực tiếp ngồi ở một bên, hơn nữa cách Tô Cẩm Niên rất xa, nét mặt là "Tôi muốn vạch rõ ranh giới với ông".

Tô Cẩm Niên không biết nói gì, nhiệt độ của con trai vẫn còn lưu lại trên tay của anh, nhanh như vậy đã không để cho anh ôm nữa rồi? Trong lòng Tô Cẩm Niên không khỏi có chút mất mát.

Tất nhiên Tô Khả thấy nét mặt mất mát của Tô Cẩm Niên nên ôm Tiểu Bao Tử qua, đặt lên đùi Tô Cẩm Niên, hơn nữa còn căn dặn Tiểu Bao Tử, "Tay bố con còn bị thương đây." Ý tứ chính là, ngồi trên đùi bố con, không cần lộn xộn.

Tiểu Bao Tử trừng mắt với Tô Khả, "Cô gái à, thấy sắc là quên con trai, rất không đúng đây."

Tài xế lái xe cười "hì hì" ra tiếng, "Con trai hai người thật đáng yêu."

Tô Khả cười gật đầu, "Ha ha, cháu cũng cảm thấy con cháu thật tốt."

Tiểu Bao Tử tối mặt, trực tiếp nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ lui về phía sau thật nhanh.

Tô Cẩm Niên ở bên cạnh, trong lòng mềm nhũn, một tay vuốt tóc mềm của Tiểu Bao Tử.

*

Hoàng Nghê Thường và Phạm Kim Ngân vào xe, Phạm Kim Ngân vô cùng bức tức quăng cặp công văn trên người lên ghế, "Mẹ nó, từ đâu tới con đàn bà đề tiện đó, không thức thời như vậy!"

Hoàng Nghê Thường cười vỗ vỗ ngực Phạm Kim Ngân, "Anh Ngân, đừng chấp nhặt với con đàn bà chết tiệt kia."

Phạm Kim Ngân chụp ngực Hoàng Nghê Thường, sờ tới nơi mềm mại, lại bóp mạnh hai cái, cười vô cùng dâm đãng, "Quả nhiên vẫn là em dịu dàng như vậy, người phụ nữ gần gũi khiến người ta phải yêu mến."

Nói xong thì hai tay cũng dò trong váy Hoàng Nghê Thường, nhẹ nhàng bóp vài cái, chẳng những Hoàng Nghê Thường không có ngăn cản mà ngược lại khẽ nhắm mắt lại hưởng thụ, bộ dáng mặc cho 'vua lấy mà giày vò'.

Rất nhanh, Phạm Kim Ngân bắt đầu "hừ hừ" thờ ơ và thô tục, bộ dáng không kiên nhẫn gấp gấp như khi. Hoàng Nghê Thường khẽ mở mắt ra nở nụ cười, cười vô cùng yêu kiều ngọt ngào, nói với Phạm Kim Ngân: "Anh Ngân, ừm, còn nhớ. Em. Lúc trước. nói kẻ thù." Những câu

nói đứt quãng, xen lẫn rất nhiều âm thanh yếu ớt.

Cả đầu Phạm Kim Ngân cũng vùi vào trước ngực Hoàng Nghệ Thường, buồn bực nói, "Nhớ."

Hoàng Nghệ Thường nở nụ cười, "Người đàn ông ôm đứa bé đó chính là Tô Cẩm Niên mà em nói!"

Đột nhiên Phạm Kim Ngân ngẩng đầu, dục vọng trong đôi mắt hoàn toàn biến mất, còn dư lại một vùng sóng triều tăm tối, "Hắn chính là Tô Cẩm Niên?" Chính là người đàn ông không nói một lời đã loại bỏ mấy trợ thủ đắc lực mà hắn nuôi dưỡng mấy năm sao?

Hoàng Nghệ Thường gạt đầu, "Anh ta chính là Tô Cẩm Niên." Làm hại bố cô ta té ngựa, làm hại danh tiếng cô ta rơi xuống, năm năm qua như chuột chạy qua đường, sống đâu đường xó chợ. Nếu như không phải gặp Phạm Kim Ngân thì sợ là bây giờ cô ta cũng vẫn còn ở hộp đêm cùng với đủ hạng người.

Thù này không báo thì Hoàng Nghệ Thường cô uống công làm người!

Phạm Kim Ngân ngồi thẳng người, một ngón tay gõ vào tay lái, "Ừ" một tiếng, đạp mạnh cần ga lái về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Yêu trong nhà tắm

Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên về đến nhà thì nhận được điện thoại của Thẩm Đường gọi tới, ý của anh chính là trưa mai, ở nhà hàng hải sản sẽ trao đổi cụ thể cùng Jayson Hough về chuyện làm phẫu thuật cho Tiểu Bao Tử một chút.

Đĩ nhiên là Tô Khả gạt đầu, nói thế nào thời gian nói rõ với Jayson Hough cũng không phải rất dài.

Khi về đến nhà, tay Tô Cẩm Niên khẽ rịn ra một ít máu, nhìn một cái cũng biết là bởi vì ôm Tiểu Bao Tử quá lâu, không cẩn thận làm động tới vết thương nên khiến cho vết thương hơi toét ra, chảy máu.

Tô Khả hơi đau lòng, khẽ oán trách Tô Cẩm Niên, "Ôm con không nhúc nhích chi, tạm thời để xuống đi."

Còn Tô Cẩm Niên lại cười không nói lời nào, chỉ là ánh mắt liếc nhìn bên kia ghế sa lon, thấy Tiểu Bao Tử nhắm mắt lại.

Tô Khả thờ dãi rồi lấy hòm thuốc dự bị, thay Tô Cẩm Niên băng bó, sau khi băng bó xong thì ôm lấy Tiểu Bao Tử, đi vào phòng tắm, định tắm cho Tiểu Bao Tử.

Tô Cẩm Niên lại cùng đi lên, ý chính là anh tắm cho Tiểu Bao Tử, nói thế nào thì con trai cũng lớn như vậy, anh làm bố mà lần đầu tiên cũng không được tắm cho con trai nên trong lòng rất tiếc nuối, bây giờ có cơ hội thì sao anh có thể buông tha.

Chỉ là, "nguyên vọng tốt đẹp" của Tô Cẩm Niên bị Tô Khả không chút nể tình gạt bỏ, nhân tiện kèm theo một trận mắng lợi hại, "Vết thương của anh mới băng bó kỹ liền muốn đụng nước, Tô Cẩm Niên, có phải anh không muốn cánh tay bị thương này nữa hay không."

Tiểu Bao Tử bên cạnh cũng xem thường nhìn Tô Cẩm Niên, "Người lớn như vậy vẫn không hiểu chuyện, hừ hừ."

Tô Cẩm Niên không biết nói gì, Tô Khả vỗ vỗ đầu Tiểu Bao Tử, "Sao nói chuyện với bố con như vậy."

Cho Tiểu Bao Tử tắm xong, Tô Khả đặt Tiểu Bao Tử trên giường lớn, sau đó nói chuyện với Tiểu Bao Tử một vài câu thì Tiểu Bao Tử đã mơ màng ngủ.

Đợi đến khi Tiểu Bao Tử ngủ thiếp đi thì Tô Khả mới đứng dậy, định đi tắm.

Tô Cẩm Niên đứng ở bên cạnh Tô Khả nhìn Tiểu Bao Tử trên giường, nhìn lại Tô Khả một chút, về mặt muốn nói lại thôi, Tô Khả không khỏi nghi ngờ nhìn Tô Cẩm Niên, "Sao vậy?"

Mặt Tô Cẩm Niên hơi đỏ lên, lấy tay gõ gõ môi của anh, một hồi lâu sau mới nói, "Khả Khả, chúng ta nên mua giường nhỏ rồi."

Đầu tiên Tô Khả sửng sốt, trong nháy mắt phản ứng kịp lời nói chết cười nhạo của Tô Cẩm Niên, ôm bụng cười không ngừng, "Tô Cẩm Niên à Tô Cẩm Niên, bây giờ anh còn gấp hơn em đấy."

Đôi mắt đen như mực của Tô Cẩm Niên trừng Tô Khả một cái.

Tô Khả cười lớn tiếng hơn, sau đó thấy Tiểu Bao Tử nằm trên giường khẽ cau mày thì Tô Khả lập tức che miệng của mình, nhưng mà, trên nụ cười mặt cô cũng không dừng được.

Một hồi lâu, đợi đến khi Tiểu Bao Tử khôi phục lại trạng thái ngủ say thì Tô Khả mới lấy tay che miệng mình, trong mắt đầy hài hước làm cho Tô Cẩm Niên bên cạnh phì cười và xấu hổ không dứt.

Tô Khả cười đi lên phía trước, một tay nâng cằm Tô Cẩm Niên lên, thổi một hơi, "Cẩm Niên, anh đừng trừng mắt với em, lời em nói là sự thật mà. Yên tâm, em sẽ không giẫm cọt anh đâu, nói thế nào thì anh cũng là người đàn ông bình thường, lại ăn mặn, còn cấm dục năm năm, ừm, bây giờ lại có người đẹp tuyệt trần là em đây, xuân tâm của muốn động là phải, em hiểu."

"Tô, Khả! Da mặt em còn có thể dày hơn một chút nữa không."

Tô Khả buông tay nói: "Hai ta cũng đã thăng thấn khi gặp lại nhau, con trai thì em cũng sinh rồi, còn cần da mặt làm gì, lại không thể ăn được." Nói xong, Tô Khả đi một vòng quanh Tô Cẩm Niên, một tay ôm chặt cổ Tô Cẩm Niên, thổi mấy hơi ở bên tai anh, "Da mặt dày giống em thì muốn ăn đậu hũ của anh liền ăn đậu hũ của anh, thật là hải lòng đây."

". . . ." Mặt Tô Cẩm Niên tối đen, anh biết là không thể nói lời như vậy với cô, nếu không người xấu hổ vẫn là chính anh. Nghĩ như vậy, Tô Cẩm Niên không nhịn được nhớ lại Trịnh Diệu Đông đã từng nói với anh, đối phó với phụ nữ thì da mặt phải dày, lúc nên ra tay thì nên ra tay, bảo đảm dex như trở bàn tay.

Tô Cẩm Niên nghĩ thông suốt, xoay người thoát khỏi tay Tô Khả rồi liền ôm lấy Tô Khả, thuận thế ngã vào giường lớn, đôi mắt đen kịt tỏa sáng nhìn Tô Khả.

Tô Khả bị nhìn nên xuân tâm nhộn nhạo một chút, hôn Tô Cẩm Niên một cái. Hôn vừa tới là không thể ngăn cản, hai vợ chồng **, tất nhiên là không thể ngăn cản.

Hai người thở dốc đan vào nhau thành một khúc ca con thuyền nhỏ nhộn nhạo, trong phòng nhẹ nhàng hát, Tô Khả bị sức lực Tô Cẩm Niên làm lật nghiêng một cái, Tô Cẩm Niên hôn vành tai của cô.

Mà Tô Khả bởi vì hơi nghiêng đầu nên thấy được bộ dáng ngủ của Tiểu Bao Tử bên cạnh.

Về mặt Tiểu Bao Tử say sưa ngủ, quả thật giống như là một chậu nước đá trong trời đông giá rét làm cho Tô Khả lập tức tỉnh táo. Tô Khả khẽ thở dốc mấy cái, cầm tay Tô Cẩm Niên vẫn còn tùy tiện dạo chơi trên người cô, không cho cử động chút nào.

Rất nhanh thì Tô Khả liền khôi phục bình tĩnh, "Con trai chúng ta còn đang ngủ đây."

Nói đùa, dù là con trai của mình đã ngủ rồi thì cô làm mẹ, muốn cùng chồng thân thiết cũng sẽ không chọn trên một cái giường cùng con trai.

Tô Cẩm Niên bất mãn bị Tô Khả ngăn cản nên lên tiếng nói, "Cho nên anh nói muốn mua một giường đó."

Tô Khả cũng bị Tô Cẩm Niên đốt lửa, "Nếu không chúng ta ra ngoài nhé?"

Mặt Tô Cẩm Niên hơi đỏ lên, suy nghĩ một chút thì gật đầu.

Về chuyện làm bên ngoài này, anh lớn như vậy thật đúng là chưa từng làm, từng nghe Trịnh Diệu Đông và Đàm Thụ nói những thứ này không vận động trên giường thì cực kỳ kích thích.

Nghĩ như vậy thì dục vọng như sói trong lòng Tô Cẩm Niên hoàn toàn bị đôi mắt nhỏ mị hoặc của Tô Khả làm cho nổ tung. Anh ôm cổ Tô Khả, đi ra cửa.

Tô Khả khẽ giật mình, hai tay vòng quanh cổ của anh, cười vô cùng dâm, thổi một hơi vào gương mặt tuần tú của anh, "Phòng khách hay phòng tắm?"

"Phòng tắm!" Tô Cẩm Niên không chút do dự trả lời, dù sao hai người cũng còn chưa tắm, phòng tắm là nơi vừa vận nhất.

"Bình ——" một tiếng, cửa phòng tắm bị Tô Cẩm Niên mạnh mẽ đóng chặt lại. Sau đó, Tô Cẩm Niên để Tô Khả xuống, Tô Khả đứng vững rồi cười dịu dàng, tiện tay mở vòi sen, trong nháy mắt, hơi nước nóng xối xuống.

Hơi nước như khói sóng trên sông lớn, một lúc sau liền khiến cả phòng tắm mờ ảo, mờ mịt không thôi, ngay cả nhiệt độ của phòng tắm nhiệt độ cũng đột nhiên tăng lên không ít.

Quần áo của Tô Khả và Tô Cẩm Niên cũng bị nước thấm ướt, ngay tức khắc, vóc người lồi lõm của Tô Khả lộ rõ trong mắt Tô Cẩm Niên. Đôi mắt Tô Cẩm Niên đỏ lên, lập tức chổng vào thân thể Tô Khả, cúi người ngấm môi Tô Khả.

Tô Khả "um um" trầm thấp khiến cho tính chất soi của Tô Cẩm Niên bộc phát, hai tay tự do lướt từ trên xuống dưới thân thể duyên dáng.

Tất nhiên Tô Khả vô cùng phối hợp, thậm chí còn trêu chọc lửa dữ hơn Tô Cẩm Niên, một đôi tay ngọc qua lại lồng ngực Tô Cẩm Niên, nơi đi qua đều chọc lửa trong người.

Hai người đều là 'nắng hạn lâu ngày gặp mưa rào', lại lần đầu tiên không phải gặp 'Chu Công làm lễ' ở trên giường nên tâm lý cùng sinh lý đồng thời bị kích thích, có thể biết là kịch liệt cỡ nào.

Hồi lâu sau, tiếng thờ dốc giữa nam nữ đã biến mất, phòng tắm dần dần khôi phục lại trạng thái bình thường, chỉ còn lại tiếng nước chảy tí tách, rơi xuống gạch. Hơi nước trắng xóa còn quanh quẩn xung quanh hai người, mang theo một tia xuân tình kiều diễm.

Có thể thấy một chút dấu vết màu trắng trên nền.

Cả người Tô Khả xụi lơ trên ngực trần trụi của Tô Cẩm Niên, khuôn mặt nhỏ nhắn ý hệt như ăn uống no đủ thỏa mãn tình yêu, còn thiếu bất chèo hai chân cắm tằm cạo răng.

Tai của cô tựa vào lồng ngực Tô Cẩm Niên, nghe tiếng tim đập của anh dần dần khôi phục lại như thường, tay ngọc trắng nõn của cô điểm lồng ngực Tô Cẩm Niên một cái, ngẩng đầu nhìn về mặt sau khi thỏa mãn của Tô Cẩm Niên thì cười nói, "Không ngờ chỗ này đủ vị vậy. Sau này chúng ta có thể làm nhiều mấy lần."

Vốn là Tô Cẩm Niên còn đắm chìm trong âm, trong nháy mắt đầu đầy vạch đen, "Khả Khả, nói chuyện kín đáo một chút." Nói xong, nhìn thấy đầy Tô Khả đầu vạch đen, Tô Cẩm Niên lại bồi thêm một câu, "Thường thì lời như thế nên do đàn ông nói."

"Cái rắm, lời kịch là em sáng tạo mà!" Tô Khả liếc Tô Cẩm Niên một cái.

Tô Cẩm Niên quả quyết không nói thêm lời nào, bắt đầu tự thể nghiệm. Rất nhanh, lại một bài tình ca ê a từ trong phòng tắm truyền ra cùng tiếng nước chảy, kèm theo hơi nước lượn lờ bay lên, có một phen tình thú đặc biệt.

*

Hôm sau, Tiểu Bao Tử thức dậy, thấy mẹ của mình đầy ảm đạm, thấy bố của mình xuân tâm nhộn nhạo, hai người thỉnh thoảng liếc mắt đưa tình, bộ dạng mờ ám. Thậm chí không nhìn thấy chén nhỏ của bé vẫn rỗng tuếch.

Tiểu Bao Tử khó chịu, buông chén trong tay "xoạch", khuôn mặt nhỏ cứng ngắc, "Cô gái, có phải mẹ có đàn ông rồi nên không cần con trai hay không?"

Tô Khả nhìn thấy con trai bảo bối của mình tức giận, lúc này mới thấy trong chén Tiểu Bao Tử vẫn rỗng tuếch, Tô Khả ngượng ngùng, "Nhi Tô, mẹ lập tức múc cháo cho con." Nói xong, Tô Khả cầm lấy chén đi vào phòng bếp.

Tô Cẩm Niên bên cạnh thấy con trai bảo bối tức giận, tất nhiên lập tức trấn an con, "Tô Tô, sao bố và mẹ không cần con chứ."

Miệng nhỏ của Tiểu Bao Tử mím thật chặt, nhìn chằm chằm Tô Cẩm Niên, "Cô gái là của tôi đấy, không cho ông giành với tôi!"

Con trai mở miệng một tiếng là "cô gái", còn không chịu gọi anh là "bố", ngày hôm qua chính là dưới tình huống đó nên con mới miễn cưỡng gọi anh một tiếng "bố", trong lòng Tô Cẩm Niên không khỏi cảm thấy buồn cười. Chỉ là suy nghĩ một chút, mấy năm nay anh đều không có ở bên cạnh con, dĩ nhiên là trong lòng cũng có một chút áy náy. Cho nên anh cười đi lên phía trước, nói với Tiểu Bao Tử: "Tô Tô, mẹ con là của chúng ta, có được hay không?"

Tiểu Bao Tử không để ý tới vẻ mặt lấy lòng của Tô Cẩm Niên, ngoảnh đầu tự ăn một cái bánh bao. Rất nhanh, hai má nhỏ liền phồng lên, hết sức đáng yêu.

Tô Khả bưng chén ra ngoài lẩn nữa, sau đó ngồi bên cạnh Tiểu Bao Tử, dùng một cái muỗng nhỏ múc cháo, thổi hai cái rồi cho Tiểu Bao Tử ăn.

Tiểu Bao Tử quay mặt qua chỗ khác, "Cô gái, con lớn rồi, có thể tự ăn. Mẹ ăn điểm tâm của mẹ đi."

"Ai ui, Nhi Tô của mẹ giỏi thế, rốt cuộc không kiêu ngạo nữa à." Tô Khả cười hi hi để cái muỗng xuống, vui vẻ trở lại chỗ ngồi của cô.

Mũi Tiểu Bao Tử phát ra một tiếng "hừ" nhỏ, bắt đầu húp cháo, còn đôi mắt nhỏ lại chuyển quanh giữa bố và mẹ, nhìn thấy dường như bọn họ cũng đang nhìn bé, Tiểu Bao Tử lại cúi đầu ngoan ngoãn húp cháo, chỉ là lúc này Tiểu Bao Tử mím miệng nhỏ, thế nhưng lúc này len lén nâng lên.

Tô Cẩm Niên ở một bên nhìn thấy bộ dáng này của Tiểu Bao Tử thì cười khẽ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Lại gặp vị thần xui xẻo

Tiểu Bao Tử ở nhà chơi rubik, hợp lại, chia rẽ, lại hợp lại rồi chia rẽ. Mà Tô Khả thu dọn đồ đạc làm việc nhà, còn Tô Cẩm Niên lại cầm tờ báo xem tin tức.

Đột nhiên, anh nhận được một cuộc điện thoại, là đồn cảnh sát gọi tới, đợi đến sau khi nhận điện thoại xong thì Tô Cẩm Niên đứng dậy, nói một tiếng với Tô Khả là anh muốn đến đồn cảnh sát một chuyến.

Lúc đó, Tô Khả còn đang phơi ga giường thì Tô Cẩm Niên nói với cô như vậy, mặc dù cô hơi nhú mảy, lòng có chút không thoải mái.

Nói thế nào thì anh cũng còn bị thương trong người, đồn cảnh sát động một chút thì gọi anh qua, đối với vết phục hồi vết thương của anh thật là một chướng ngại lớn. Nhưng dù sao cũng là công việc của anh, cô làm vợ anh, mặc dù khó chịu thì cũng chỉ có thể ủng hộ.

Tô Khả thu xếp việc nhà xong thì dẫn Tiểu Bao Tử đi nhà hàng hải sản.

Thẩm Đường đã chờ cô và Tiểu Bao Tử ở cửa, lúc thấy chỉ có Tô Khả và Tiểu Bao Tử tới thì Thẩm Đường cười cười, "Tô Cẩm Niên cũng rất thức thời đấy."

Tô Khả hết nói nổi.

Ánh mắt Thẩm Đường không cẩn thận liếc thấy màu đỏ bầm trên cổ Tô Khả thì tất nhiên hiểu chuyện gì đã xảy ra, nói thế nào anh đều không phải ăn chay. Nhưng cũng không khỏi dâng lên khả nghi, dùng sức ho khan hai cái, trong lòng nói thầm: tình cảm này làm quá mức kịch liệt, hôm nay không bỏ dậy nổi cho nên chỉ để cho vợ và con trai anh tới sao? Ha ha, thật thối cho anh còn là bộ đội đặc chủng, thì ra năng lực kém như vậy. Cũng đúng, nhìn thời gian anh đã từng làm gà tơ vạn năm thì có thể thấy được một ít.

Nghĩ như vậy, Thẩm Đường nhún nhún vai nói với Tô Khả: "Jayson tiên sinh đang đợi trong phòng chờ." Anh vừa nói vừa ôm lấy Tiểu Bao Tử trên đất đi vào.

Tiểu Bao Tử đối với chuyện người lớn luôn yêu thương ôm bé đi là vô cùng bất đắc dĩ.

Sau Tô Khả nghe Thẩm Đường nói thì gật đầu một cái.

Thẩm Đường liền bước dài dẫn Tô Khả vào nhà hàng hải sản, mấy phút sau thì tới phòng riêng. Trong phòng, Jayson Hough đang ngồi ở bên kia, nhìn mấy tấm tranh thêu chữ thập trên vách phòng khách, chặc chặc khen ngợi.

"Jayson tiên sinh, chúng tôi tới rồi." Thẩm Đường dùng tiếng Anh trao đổi với Jayson tiên sinh, mà Tô Khả, liền nghe mấy từ đơn xuất ra thì không khỏi xấu hổ.

Jayson tiên sinh quay đầu, thấy Tô Khả và Tiểu Bao Tử thì cười hi hi, vô cùng nhiệt tình chào hỏi, "Hi, lại gặp mặt, các người khỏe chứ?"

Tức thì, mắt Tô Khả sáng rực lên, bởi vì câu tiếng anh này quá dễ, cô nghe hiểu nên liền chào hỏi lại.

Tiểu Bao Tử ở dưới xem thường nhìn Tô Khả một cái, "Cô gái, mẹ thật sự là quá mất mặt rồi."

Tô Khả khó chịu vỗ trán Tiểu Bao Tử, nhỏ giọng nói, "Con còn nhỏ, biết cái gì chứ."

Mắt Jayson Hough mở to, không hiểu hai mẹ con đang nói những chuyện gì, liền chuyển ánh mắt sang Thẩm Đường đang cười bên cạnh.

Thẩm Đường sớm đã quen đối thoại kỳ lạ của hai mẹ con, lại thấy vẻ mặt không hiểu của Jayson tiên sinh thì liền giải thích với ông ấy, trong nháy mắt Jayson cao giọng cười lớn.

Tô Khả then thùng nói với Jayson, "Thật ngại quá, ha ha."

Jayson khoát khoát tay, không mạch lạc nói một hơi với Tô Khả, ý là, mẹ con hai người thật là quá đáng yêu, tôi vô cùng sẵn lòng mô phỏng cho con trai của cô....

Mồ hôi trên mặt Tô Khả "ti ta" chảy xuống, nhìn miệng nhỏ của Tiểu Bao Tử bên cạnh từ từ mở ra, trong cái miệng nhỏ nhắn cũng nói ra tiếng Anh không mạch lạc.

Sau đó Jayson tiên sinh cũng bắt đầu nói chuyện cùng Tiểu Bao Tử, mặc dù thỉnh thoảng sẽ dừng lại, từ từ lặp lại lời nói, cho đến khi Tiểu Bao Tử hiểu ý Jayson mới thôi.

Tô Khả ở một bên nghe ngôn ngữ như chim thì hoàn toàn không hiểu, hận không thể bán con chim ưng già từ trên trời xuống để nấu ăn, để cho ông ta nói tiếp ngôn ngữ của chim!

Gương mặt Thẩm Đường cười đến nhe răng, chuyển qua người Tô Khả, "Chắc chắn, Khả Khả, năng lực tiếng Anh của em thật là phải học lại thật tốt, em xem em là mẹ mà ngay cả con trai của mình cũng không bằng, thật sự là không thể nói nổi."

Tô Khả tròn mắt nhìn Thẩm Đường một cái, "Em là một bác sĩ, biết ABC để lựa chọn đề tài là được. Hơn nữa, tuổi con em nhỏ hơn em nhiều như vậy, nếu là kém hơn em thì hồng bét, chưa từng nghe nói 'Trường Giang sóng sau đề sóng trước' sao." Nói xong, Tô Khả tự miễn nhìn Thẩm Đường.

"Ừm, sóng trước chết trên bờ cát." Thẩm Đường cười tiếp lời.

Trong nháy mắt mặt của Tô Khả tối thui. Hồi lâu, một già một trẻ bên kia vẫn còn ở vui vẻ trò chuyện, đối với nội dung nói chuyện của bọn họ thì trong lòng Tô Khả ngứa một chút nên liền nói với Thẩm Đường bên cạnh, "Rất cuộc bọn họ nói gì vậy."

"Hừ hừ, " Thẩm Đường kiêu ngạo quấy đuôi, "Anh không nói cho em đâu."

"Bốp ——" vô cùng quả quyết, một tay Tô Khả vỗ vào sống lưng Thẩm Đường, "Anh đó."

Thẩm Đường giả bộ nhe răng trợn mắt, nhỏ giọng ai oán nói: "Khả Khả, anh là ân nhân của em mà, xuống tay với ân nhân cũng nặng như vậy à!"

Tô Khả "ha ha" cười một tiếng, "May nhờ anh là ân nhân của em, nếu không thì em đã trực tiếp bóc anh thành gay luôn."

Trán Thẩm Đường hiện đầy vạch đen, đối với người hàng năm tiếp xúc cùng gốc rễ đàn ông thì trong lòng đã coi người phụ nữ này còn mạnh mẽ hơn đàn ông, không thể đắc tội.

Bên kia thỉnh thoảng truyền đến giọng cười to của Jayson cùng tiếng cười non nớt của Tiểu Bao Tử thì lòng của Tô Khả ngứa hơn rồi, đung đung tay của Thẩm Đường.

Thẩm Đường liền nói ý tứ đại khái với Tô Khả, Tô Khả gật đầu một cái, "Không ngờ con em biết nhiều câu vậy, vườn trẻ đó không tệ mà, tiêu nhiều tiền như vậy, hiệu quả tương đối tốt."

Thẩm Đường: "."

Tiểu Bao Tử cùng Jayson nói chuyện xong, Jayson vuốt tóc Tiểu Bao Tử, nói với Tô Khả và Thẩm Đường, "Tôi rất vui khi quen biết cậu bạn nhỏ này, bé vô cùng đáng yêu, tôi rất thích. Bây giờ chúng ta có thể trao đổi một chút về thời gian, địa điểm làm phẫu thuật, tôi quyết định nán lại thành phố H."

Thẩm Đường nói với Tô Khả bên cạnh, Tô Khả gật đầu, tất nhiên trên mặt không giấu được nụ cười. Tầng đá nặng nhiều năm sắp rơi xuống đất, cuối cùng tim của Tiểu Bao Tử cũng có thể khôi phục khỏe mạnh lại, đây đối với Tô Khả mà nói thật sự là vui mừng. Vì vậy, Tô Khả cố gắng nhớ lại lúc tiếng Anh lúc học đại học, phối hợp câu chữ thật lâu mới nói với Jayson: "Vô cùng cảm ơn Jayson tiên sinh, thời gian nào chúng tôi cũng có thể, ông xem rồi chọn thời gian là được."

Tiểu Bao Tử giơ ngón tay cái lên, "Cô gái à, mặc dù mẹ nói không thuận thực nhưng mà vẫn có thể nói."

Tô Khả đánh một "bum" lên đầu Tiểu Bao Tử, "Nhị Tô, con thật sự là quá đáng đánh đòn mà, lại cười mẹ con."

Tiểu Bao Tử cười "hi hi".

Nói chung thức ăn vốn ngon, nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn vào phòng riêng này, món ăn vô cùng phong phú làm cho Jayson Hough vui mừng không thôi, thỉnh thoảng giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

Một bữa cơm cũng vui vẻ hòa thuận.

Ăn cơm xong, ra khỏi nhà hàng hải sản, Jayson Hough nói buổi chiều ông ấy còn muốn đi một vài địa điểm du lịch dạo chơi nên rời đi trước, gọi chiếc taxi rồi vẫy tay với mọi người liền đi mất. Mà Thẩm Đường xuống bãi đậu xe đuổi hăm lái xe tới, định đưa Tô Khả và Tiểu Bao Tử về.

Tô Khả cùng Tiểu Bao Tử ở chỗ nhiều người, nghiêng người thì chỉ thấy Hoàng Nghê Thường khoác tay Phạm Kim Ngân từ bên trong đi ra.

Hôm nay Joàng Nghê Thường mặc cái áo voan ngắn khoát chữ V sâu màu vàng, lộ ra đường cong thật sâu cùng với cánh tay thon dài trắng nõn. Người cô ta vốn cao gầy, ặc một cái váy dài màu trắng nhạt, một đôi giày gót nhọn thủy tinh khảm kim cương càng lộ ra vẻ lồi lõm bức người.

Giày thủy tinh trong suốt còn lộ ra những ngón chân trắng ngà. Móng chân sơn màu hồng nhạt, vẽ hoa nhỏ xanh biếc, nhìn qua vô cùng xinh đẹp động lòng người. Nhẹ nhàng chậm chậm đến, vô cùng hấp dẫn tầm mắt người khác.

Mặc dù trang bị thân thể tốt, quần áo tốt, nhưng làm sao cũng không che đậy được "về ti tiện" khắp người!

Phạm Kim Ngân ở bên cạnh, mặc dù tây trang màu đen trắng thớm, giày da màu đen lau đến phát sáng, đi trên đá cẩm thạch trơn bóng cũng là "xịt xịt" có tiếng, nhưng làm sao cũng không che đậy được tuổi già sức yếu của hần, đáng về 'sức cùng lực kiệt'.

Hoàng Nghê Thường nhìn thấy Tô Khả, hình như thật sự là cô ta cũng bất ngờ, lạnh lùng nâng lên khóe môi về phía Tô Khả.

Tô Khả cũng thấy Hoàng Nghê Thường, mắt không nhìn thẳng, quay đầu nói cười cùng Tiểu Bao Tử. Mà trong đầu mẫn Ngọc Hoàng đại đế vài lần. Em gái nó, cũng năm năm không gặp người phụ nữ cận bà này rồi, mấy ngày nay thật không biết là xúi quẩy tới hay không, tới chỗ nào cũng có thể gặp được ôn thân này, thật tệ!

Mặc dù Phạm Kim Ngân có chút lớn tuổi nhưng thị lực vẫn tốt, hơn nữa hôm qua mới gặp Tô Khả cùng Tiểu Bao Tử, ấn tượng mà Tô Khả cho hần thực sự quá sâu, hần tự nhiên là không quên nên liền chủ động tiến lên chào hỏi, "Hắc, tiểu thư, lại gặp mặt. A, còn có người bạn nhỏ." Hần chào hỏi Tô Khả trước rồi ánh mắt nhìn đến Tiểu Bao Tử bên cạnh Tô Khả

Tô Khả không để ý tới hai người này, mặc dù trong lòng Tiểu Bao Tử không thích, nhưng ở trước mặt người ngoài vẫn cực kỳ lễ phép, "Ông à, chào ông."

Lông mày Phạm Kim Ngân giật giật, "Ha ha."

Trong lòng Tô Khả cười đến nghẹn, lặng lẽ giờ ngón tay cái vói Tiểu Bao Tử.

Phạm Kim Ngân nhìn bên cạnh Tô Khả không có bóng dáng Tô Cẩm Niên thì cúi người nói với Tiểu Bao Tử: "Người bạn nhỏ, vừa ăn com từ bên trong đi ra sao? Bố con đâu?"

"Ông ơi, ông và chị này cũng ăn trong đó à." Tiểu Bao Tử không có trả lời câu hỏi của ông ta, hơn nữa giọng nói non nớt khác một trời một vực với bộ dạng giả bộ người lớn thường ngày, chính là đứa trẻ bốn năm tuổi, làm cho mặc dù Phạm Kim Ngân bên cạnh bất mãn với cách gọi của Tiểu Bao Tử đối với hân và Hoàng Nghê Thường nhưng mà không nghĩ tới Tiểu Bao Tử trêu cợt hân.

Phạm Kim Ngân vươn tay muốn sờ đầu Tiểu Bao Tử, miệng toét ra, lộ ra hàm răng màu vàng, dưới ánh mặt trời, "vụt" như vô số đèn flash làm mù mắt.

Trong nháy mắt sắc mặt Tiểu Bao Tử tái đi, lộ ra vẻ hoảng sợ, hơn nữa động tác quay đầu thật nhanh, tránh móng vuốt Phạm Kim Ngân vươn ra, xoay người trốn vào ngực Tô Khả, làm ra bộ dạng run bần bật.

Tô Khả khom người ẵm Tiểu Bao Tử, khuôn mặt nhỏ nhắn Tiểu Bao Tử vùi vào ngực Tô Khả. Tô Khả lập tức vỗ vỗ sống lưng Tiểu Bao Tử, "Tiên sinh, ông dọa con trai tôi đấy."

Phạm Kim Ngân lập tức sững sốt, tay còn bắt động giữa không trung thu lại, chỉ nghe thấy Tô Khả giễu cợt như vậy, gương mặt già nua luân phiên xanh đỏ.

Hoàng Nghê Thường như đi catwalk, uốn thẳng sống lưng đi tới Tô Khả đi tới, "Tô Khả, nói thế nào thì cô cũng là một sinh viên đại học danh tiếng, sao nói chuyện không lễ phép như vậy."

Tô Khả "ha ha" hai cái, "Lễ phép cũng đối với người nào đấy." Không phải là đối với thứ người toan tính, muốn Tô Khả cô lễ phép, đây là đang nói đùa sao.

Hoàng Nghê Thường bị Tô Khả làm giận đến khuôn mặt đỏ bừng, hận không thể đưa tay ra tát một cái, nhưng chỗ này là nơi công cộng, người ta lui tới rất nhiều, đã có không ít người đưa ánh mắt lặng lẽ nhìn qua bên này.

Năm năm qua, vụ bê bối của cô ta rất vất vả chìm vào đáy biển, nếu cô ta không thể nhẫn nhịn tức giận nhất thời, tát vào mặt Tô Khả một cái, bị người ta cố tình chụp ảnh rồi đăng báo thì mấy năm nay cô ta khổ tâm làm lại nhất định sẽ trở thành phế thải, cô ta không thể thất bại trong gang tấc.

Nói thế nào thì cô ta còn phải trở lại làng giải trí, tiếp tục làm bà hoàng hô mưa gọi gió. Cho nên bây giờ chỉ có thể tiếp tục nhẫn.

Tô Khả tròn mắt nhìn trừng Hoàng Nghê Thường không ngừng, không nhìn được liếc mắt rồi vỗ sống lưng Tiểu Bao Tử, "Nhị Tô, đừng sợ, rất nhanh Tôn Ngộ Không sẽ tới đây ‘hàng yêu trừ ma’."

Tiểu Bao Tử gật đầu một cái, "Dạ, mẹ, nhưng mẹ ơi, Tôn Ngộ Không đã từng đánh yêu quái răng vàng sao?"

Tô Khả cười hi hi gật đầu, "Dĩ nhiên, Tôn Ngộ Không đập cây gậy xuống một cái, đừng nói là yêu quái răng vàng, ngay cả Hoàng cốt tinh thì cũng có thể đập dập thành bột phấn."

"Mẹ, mẹ sai rồi, Tôn Ngộ Không đánh Bạch cốt tinh." Giọng nói non nớt của Tiểu Bao Tử lần nữa truyền đến.

Tô Khả cười hi hi nói, "Mặc kệ cô ta là Bạch cốt tinh hay là Hoàng cốt tinh, chỉ cần là nữ yêu quái thì cũng đập chết."

Sắc mặt Phạm Kim Ngân và Hoàng Nghê Thường đứng bên cạnh rất là khó coi. Nhất là Hoàng Nghê Thường, hận không thể lớn tiếng chửi bới Tô Khả, nhưng mà chỗ này mà bắt đầu xung đột thì nói thế nào cũng ‘trảm hại không một lợi’ đối với cô ta, chỉ có thể cắn răng ‘mang súng kẹp gậy’ Tô Khả nuốt vào bụng. (đại khái là giết chết á)

Về mặt Phạm Kim Ngân ngượng ngùng, trong đầu tức giận Tô Khả đến muốn chết, nhưng nói thế nào thì hân cũng chủ động tiếp cận khuôn mặt đáng bị đánh này, ngoại trừ cắn răng thì cũng tự mình nuốt máu thôi, có thể làm sao?

"Ha ha, chúng tôi còn có việc, đi trước." Phạm Kim Ngân nói với Tô Khả.

Tô Khả liếc mắt nhìn lên trời, thời đại thật sự là "người muốn bị coi thường, ngăn cũng ngăn không nổi." Bọn họ rất quen thuộc sao, làm bộ như bạn bè cũ vậy, thật giống như con ruồi, đáng ghét!

Đúng lúc đó, chiếc BMW màu trắng của Thẩm Đường cũng dừng trước cửa lớn, dĩ nhiên bước chân của Phạm Kim Ngân gặp Thẩm Đường nên ngừng lại, lớn tiếng chào hỏi với Thẩm Đường trong xe, "Ông chủ Thẩm, hôm nay lại gặp mặt."

"Ha ha, đúng vậy, ông Phạm." Thẩm Đường cũng gật đầu với hân một cái.

Phạm Kim Ngân gật đầu với bọn họ một cái, "Chúng tôi còn có chuyện, đi trước nhe, quay lại mời ông chủ Thẩm ăn com, có thể nể mặt của tôi không."

Thẩm Đường cười gật đầu, "Nhất định."

Hai người này nói xong thì cùng nhau rời đi, Tô Khả ảm Tiểu Bao Từ ngồi vào ghế, bĩu môi, "Thật xui xẻo, lại gặp phải hắn."

Thẩm Đường cười khế một tiếng, "Quả thật rất xui xẻo, sau thời gian dài như vậy lại gặp Hoàng Nghê Thường, như thế nào, muốn đi chùa xin xăm không?"

Tô Khả liếc Thẩm Đường một cái, "Anh đấy, bản lĩnh hà hề càng ngày càng mạnh."

Thẩm Đường cười, sau đó chậm rãi khởi động xe, rời khỏi khách sạn hải sản.

Tiểu Bao Từ liền nói, "Cô gái, có phải trước đây Hoàng cốt tinh là tình địch của mẹ hay không? Cho nên hai người gặp nhau lại ghét nhau như vậy."

Tô Khả điểm trán Tiểu Bao Từ một cái, "Không chỉ là tình địch, ban đầu người này còn muốn mạng của con đây, nếu không phải là sức sống của con ngoan cường giống như con gián——"

Tiểu Bao Từ tiếp lời, "Cô gái, cái gì gọi là giống con gián, mẹ không thể nói ví dụ dễ nghe sao?"

"Khụ khụ, con hiểu là được rồi. Nói xong khéo léo dễ nghe làm chi, cũng không phải là tham gia viết văn tranh tài."

Thẩm Đường cười ra tiếng, đôi mắt không đứng đắn như hồ ly nhếch lên nói với Tiểu Bao Từ: "Nhị Tô, ban đầu người đó thiếu chút nữa là đính hôn với bố con đây. Cô ta chính là con dâu do bà nội con chọn lựa đấy."

Mặt của Tiểu Bao Từ đen kịt, "Ánh mắt của bà nội thật kém."

Nghĩ đến Tần Phi, trong lòng Tô Khả cười lạnh, trên mặt cũng không đổi màu nói với Tiểu Bao Từ: "Nhưng mắt của bố con rất tốt."

Đối với Tần Phi, hành động việc làm của bà ta hoàn toàn làm rét lạnh trái tim Tô Khả. Cô khó có thể quên người muốn sinh mạng con trai của cô, chính là Tần Phi. Thậm chí người phụ nữ này không tiếc mua một đám lưu manh muốn đưa cô đến khoa phụ sản phá đứa con trong bụng của cô, không chỉ có như thế, bà còn hãm hại cô oan uổng, khiến cô không lấy được bằng tốt nghiệp đại học.

Nếu như không phải là bởi vì Tần Phi thì cô cũng sẽ không đến đồn cảnh sát, mẹ của cô cũng sẽ không tới đón cô, cũng sẽ không bị Trịnh Duyệt bố trí tai nạn xe cộ hại chết!

Cuối cùng, Tần Phi là một trong những người cô hận nhất trong lòng. Cô cũng sẽ không bởi vì bà là mẹ chồng cô mà buông bỏ tất cả thù hận với bà. Dù sao cô cũng không phải Thánh mẫu, trước giờ ân oán rõ ràng.

Dĩ nhiên, Tô Khả cũng sẽ không nói với Tiểu Bao Từ là bà nội của con xấu thế nào, trước đây muốn hại con thế nào, trước đây hại mẹ của con như thế nào. Những chuyện như vậy có thể để con không biết thì vẫn là không biết đi, Bởi vì cô không muốn để con trai của mình cô biết bà nội ruột thịt của con là người phụ nữ không bằng cảm thú, là một người phụ nữ không cần cả tình thân ruột thịt.

Tiểu Bao Từ liếc mắt nhìn Tô Khả, "Cô gái dán vàng lên mặt mình, thật không biết xấu hổ mà."

Tô Khả véo không cái người này tên đàn gò má mập mạp của Tiểu Bao Từ Bé của, "Nếu biết xấu hổ thì con là một đứa ngốc rồi."

Thẩm Đường cười ra tiếng, "Vậy cũng được."

Chuyện tình trước đây của Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên, Thẩm Đường anh vẫn biết một ít. Toàn bộ công lao ở đám anh em bát quái kia. (bát quái là nhiều chuyện không giới hạn ở phụ nữ và nhiều chuyện chọn lọc đối tượng ở phái nam)

Thẩm Đường còn nhớ rõ lúc liên hoan trước đây, sau khi một đám anh em ăn chầu toi rồi thì bắt đầu nói chuyện bát quái trên bàn tiệc.

Cứ hút mấy điều thuốc lá thì đầy phòng đều lượn lờ khói, diễn đàn bát quái chính thức mở ra, đề tài theo nhau mà đến. Mà trong nội dung bàn tán, trừ một vài chuyện chính trị thì chính là chỗ nào có thể vui đùa, hoặc là nữ minh tinh xinh đẹp nào của làng giải trí nữ có thể đùa bỡn trên tay, dĩ nhiên, hơn nữa chính là so sánh bộ dáng của phụ nữ, công phu trên giường như thế nào.

Thảo luận rồi thảo luận, tự nhiên sẽ nhắc tới Tô Cẩm Niên, nguyên nhân chủ yếu nhất là đến nay Tô Cẩm Niên còn là gà tơ. Phải biết rằng, ở trong vòng thượng lưu này, mười sáu tuổi còn chưa có cùng trải qua chuyện tình cùng với phụ nữ thì quả thật chính là bông hoa hiếm thấy, cộng thêm bình thường đáng vẻ của anh cao cao tại thượng, bộ dáng ai cũng không dễ thân và tiếp cận thì càng làm cho mọi người hiếu kỳ về người phụ nữ tương lai của là ai không thôi.

Cho nên khi có người truyền ra tin Tô Cẩm Niên có bạn gái, mà bạn gái của anh tên là Tô Khả thì mọi người kinh ngạc, hơn nữa còn hỏi rõ ràng quá trình hai người tìm hiểu nhau, thậm chí lại lịch mười tám đời tổ tông của đàn gái cũng điều tra rất rõ ràng.

Tong đó, dĩ nhiên là có thể biết mức độ da mặt dày của Tô Khả. Dù là người có da mặt dày như bọn anh cũng lú lẫm, khi đó, mọi người rồi rít thảo luận, nếu là họ đụng phải một người phụ nữ như vậy thì nên khóc hay nên cười.

Khi Tiểu Bao Từ nghe thấy Thẩm Đường nói như vậy thì khế nhíu mày, cúi đầu suy nghĩ, miêng nhỏ liền nói, "Cũng đúng, người kiêu ngạo khó tính giống như người phụ tình kia thì phải có một người phụ nữ không biết xấu hổ tiến công tới chứ."

Tô Khả trực tiếp nắm má Tiểu Bao Tử, "Còn nhỏ tuổi, học được mầu câu lung tung đó ở đâu. Con mau trả mẹ Nhị Tô thuần khiết!"

Mặt Tiểu Bao Tử đen thui,, "Cô gái à, mặt của con lớn hơn thì sau này mẹ cũng không có đồ trang điểm dùng thử miễn phí đâu."

Tô Khả tròn mắt, lập tức thả tay xuống, xoa xoa gò má của Tiểu Bao Tử, rất nhanh nhìn gò má trên mặt Tiểu Bao Tử khôi phục bình thường thì không khỏi hôn nhẹ gương mặt của con, "Còn rất đẹp trai, ha ha, đồ sẽ không thiếu."

Đầu Thẩm Đường đầy vạch đen, "Khả Khả, đồ trang điểm dùng thử."

"Anh muốn sao? Anh có tiền mà còn muốn đồ trang điểm dùng thử của em sao?"

Thẩm Đường quả quyết không nói.

Đến tiểu khu, chỉ thấy Doãn Lạc Phong dừng xe ở bãi đậu xe, Tô Khả khẽ kinh ngạc, không khỏi móc điện thoại trong túi xách của cô ra xem, quả nhiên là nhiều cuộc gọi nhờ, là Doãn Lạc Phong gọi tới.

Mồ hôi Tô Khả tí tách chảy xuống, vội vàng gọi lại, Doãn Lạc Phong bắt máy, anh nói anh đang ở cửa nhà cô, Tô Khả ẵm Tiểu Bao Tử vội vã trở về nhà, dĩ nhiên Thẩm Đường cũng đi theo sau Tô Khả.

Đến cửa nhà, quả nhiên Doãn Lạc Phong đi qua đi lại ở cửa nhà cô.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Ra tay quá nặng

Tô Khả thấy Doãn Lạc Phong đợi ở một bên, tiến lên vỗ vỗ vai của anh, "Tiểu Phong Phong, sao anh ở đây?"

Doãn Lạc Phong ngẩng đầu lên thấy Tô Khả, ánh mắt không khỏi sáng lên, chạy tới Tô Khả, "Khả Khả, các người đi đâu vậy? Gọi điện thoại cho em cũng không gọi được."

Tô Khả nghiêng đầu nhìn Thẩm Đường, lại nhìn Tiểu Bao Tử, "Đi gặp Jayson Hough tiên sinh, nhờ có Thẩm Đường bắc cầu đây."

Lúc này Doãn Lạc Phong mới buông tảng đá treo trong lòng xuống, gạt đầu một cái, sau đó ôm lấy Tiểu Bao Tử, "Anh còn tưởng có chuyện gì xảy ra." Dù sao Hoàng Nghi Thường xuất hiện trong tầm mắt Tô Khả lần nữa, hơn nữa nhìn người đàn bà kia làm bộ làm tịch, anh phải đề phòng một chút.

Thẩm Đường khoanh tay lại, nghiêng đầu nhử mày nhìn Doãn Lạc Phong, "Mình nói này Lạc Phong, chồng người ta chính là bộ đội đặc chủng, cậu gấp cái gì chứ."

Doãn Lạc Phong trừng mắt nhìn Thẩm Đường, không vui nói, "Thẩm Phi Phi xảy ra chuyện, sao cậu còn lải nhải ở góc xó xỉnh này."

Mắt Thẩm Đường cũng tròn tròn.

Còn Tiểu Bao Tử lại chớp chớp mắt, nhìn Thẩm Đường, "Chú Thẩm Đường, Thẩm Phi Phi là người vợ chạy trốn của chú sao?"

Cầm Thẩm Đường có khuynh hướng rơi xuống đất, nhìn Tiểu Bao Tử nói: "Cô ấy họ Thẩm, cùng họ với chú, sao có thể là vợ chú!"

"Cô gái của con cùng người phụ tình kia không phải cùng họ sao." Tiểu Bao Tử xem thường nhìn Thẩm Đường.

Đầu Thẩm Đường và Tô Khả bên cạnh cùng Doãn Lạc Phong đều đầy vạch đen, Tô Khả điểm trán Tiểu Bao Tử một cái, "Con nít biết nhiều việc như vậy làm gì."

Tiểu Bao Tử chu mỏ, nói với Tô Khả: "Không phải con muốn một em gái nhỏ đâu nha. Nếu như Thẩm Phi Phi cũng giống như mẹ, mang theo đứa bé chạy trốn, sau đó chú Thẩm Đường sẽ tìm đi ấy trở về, giống như mẹ và người phụ tình lại đang ở cùng nhau, như vậy không phải là con có thể có nhiều em gái sao." (không biết em gái gì nữa đây)

"Phốc ——" Tô Khả phun ra tiếng cười.

Còn Doãn Lạc Phong bên cạnh lại cười đến không ngừng lại được, lại nhớ lời nói hùng hồn của Doãn lạc Hàm ngày trước nên liền hỏi Tiểu Bao Tử, "Di Lạc Hàm của con nói sinh em gái nhỏ cho con lấy làm vợ, con có muốn không?"

Tiểu Bao Tử nghĩ tới dáng vẻ của Doãn Lạc Hàm, trong nháy mắt sử dụng gương mặt của cô ấy thay vào cho con gái của cô ấy, sắc mặt trắng nhợt, đầu nhỏ lay động giống như trống lắc, "Không cần, cảm ơn ý tốt của dì Lạc Hàm."

Lần đầu tiên Tô Khả nhìn thấy sắc mặt chợt thay đổi của Tiểu Bao Tử thì cười lạc cả giọng, "Nhị Tô, ngộ nhờ dì Lạc Hàm của con nhất định phải sinh em gái nhỏ cho con lấy làm vợ thì làm thế nào?"

"Mẹ, con là con trai của mẹ mà!" Đôi mắt đen láy của Tiểu Bao Tử cứ nhìn Tô Khả, ý tứ chính là: mẹ không thể mặc kệ hạnh phúc sau này của con trai mẹ.

Doãn Lạc Phong cũng cười đến bể bụng, một tay điểm nhẹ đầu của Nhị Tô, "Dì Lạc Hàm của con thấy con nói như vậy thì còn không phải là tức chết sao."

Tiểu Bao Tử mỉm môi không nói.

Mấy người cười đi vào nhà, Doãn Lạc Phong vẫn ôm Tiểu Bao Tử ngồi trên đùi của anh, lúc này mới thấy Tô Cẩm Niên không có ở nhà nên liền hỏi, "Cẩm Niên đâu?"

Tô Khả lắc đầu, "Đi đồn cảnh sát."

Doãn Lạc Phong gật đầu tỏ vẻ hiểu, cúi đầu nói với Tiểu Bao Tử mấy câu nhưng trong lòng đầy lo lắng. Mặc dù anh không biết nội dung công việc của Tô Cẩm Niên khi đến thành phố H lần này, nhưng anh đoán cũng biết là đây nhất định không phải là việc an toàn gì, dù sao những năm nay, Tô Cẩm Niên nhận nhiệm vụ chủ yếu đều là những vụ án bên ngoài có nguy hiểm cao.

Thẩm Đường ngồi ở một bên ghế sa lon, thấy ánh mắt Doãn Lạc Phong nhìn Tiểu Bao Tử tràn đầy thương yêu cùng với ánh mắt lúc này nhìn Tô Khả tràn đầy tình yêu, trong lòng Thẩm Đường không khỏi thờ dãi.

Đối với sự việc Doãn Lạc Phong thích vợ Tô Cẩm Niên là Tô Khả, người nào trong cái vòng luẩn quẩn của bọn họ không biết chứ? Nhưng mà chính là không có có thể khuyên can thẳng thắn này.

Ngược lại Thẩm Đường nghĩ đến anh cùng Thẩm Phi Phi thì không khỏi cười khổ tự giễu, cứ thế lấy mấy lon bia Tô Khả mới đem từ trong nhà ra, mở một lon, uống một hớp, giương mắt liếc nhìn Doãn Lạc Phong, ý là hỏi anh có muốn tới uống một lon hay không.

Doãn Lạc Phong lắc đầu một cái, rồi nói với Tô Khả: "Đừng rồi, bác trai muốn qua đây."

Tô Khả chớp mắt mấy cái, "Cái gì?"

"Bác trai nói muốn đi qua, chuyển bay tới nay, anh tới đón em qua đó."

Tô Khả sững sốt rất lâu, chỉ chỉ mình, "Ý của anh là nói bố em sao?"

Doãn Lạc Phong cười lớn, gật đầu, "Đúng, chính là bố em, ông ấy nói buổi tối muốn qua đây."

Tô Khả vẫn không thể tin, "Bố muốn qua đây, sao không gọi điện thoại cho em?" Lần trước nói điện thoại với bố cô là ông khuyên bảo cô, không để cô trút giận lên người khác. Nói cách khác, ông đã có số điện thoại của cô, sao không gọi điện thoại thông báo cho cô, ngược lại muốn Doãn Lạc Phong tới thông báo cho cô? Nghĩ như vậy thì trong lòng Tô Khả hơi ghen tị.

Nhưng mà nghĩ đến mấy năm nay đều là Doãn Lạc Phong và Tô Cẩm Niên chăm sóc bố của cô thì cô lại tự trách một trận, oán giận mình ích kỷ bất hiếu.

Hốc mắt Tô Khả không khỏi ướt, cô nghĩ đến bố cô, nhiều năm như vậy cô vẫn e dè, không dám nhìn bố, bây giờ đã sắp tới rồi.

Trong lòng cô giống như bị vô số ngọn lửa thiêu đốt, vừa nóng vừa buồn bực, lại không biết sau khi cô gặp bố thì nên nói như thế nào, suy nghĩ trăm cách nói ngàn kết quả, chỉ là vẫn đứng tại chỗ, sắc mặt thay đổi cả trăm lần.

Doãn Lạc Phong nói, "Khả Khả, bác trai nói muốn cho em một điều ngạc nhiên."

Tiểu Bao Tử trên người Doãn Lạc Phong nhảy xuống khỏi đùi Doãn Lạc Phong, chạy đến bên cạnh Tô Khả, "Cô gái, mẹ có thể đi diễn Xuyên kịch rồi." (Xuyên kịch là một kịch hát ở Tứ Xuyên của Trung Quốc)

"Hả?" Tô Khả lấy lại tinh thần, nhìn đôi tay bé nhỏ mềm mại của Tiểu Bao Tử đang ôm đùi của cô, ngẩng đầu lên nhìn cô, ân cần trong mắt không lời nào có thể miêu tả được.

Tiểu Bao Tử bĩu môi, "Mặt của mẹ đỏ tới đỏ lui, có thể diễn Xuyên kịch đấy." Nói xong, Tiểu Bao Tử không được tự nhiên mà nghiêng đầu, nhìn hai chú bên kia đang mỉm môi lên lên cười.

Nhìn bộ dạng không tự nhiên của Tiểu Bao Tử, trong lòng Tô Khả ấm áp, cả người cũng đắm chìm trong nắng vàng ấm áp, sờ Tiểu Bao Tử, véo chặt gò má mập mạp của Tiểu Bao Tử, "Ha ha, đến lúc đó mang theo Tiểu Bao Tử con cùng nhau đi diễn nhé, có thể kiếm không ít tiền đâu."

*

Tô Cẩm Niên cau mày, kéo bước chân có vẻ hơi mệt mỏi về đến nhà. Lúc mở cửa thì đập vào mắt chính là dáng vẻ Tiểu Bao Tử quay đầu chu cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu, mà Tô Khả cùng đám người Doãn Lạc Phong đang cười không ngừng ở một bên.

Đại khái là Tô Khả cảm thấy Tô Cẩm Niên trở về nên quay đầu lại rồi liền cười hi hi tiến lên đón, "Nhanh như vậy đã về sao?"

Tô Cẩm Niên gật đầu, hôm nay qua đó chủ yếu chính là trao đổi thêm sau sự cố bố trí cảnh sát lần này, dĩ nhiên, quan trọng nhất chính là bắt cho được nội gián. Cho nên không có cần bao nhiêu thời gian.

Mắt của anh thấy Thẩm Đường và Doãn Lạc Phong thì không khỏi hơi nhú mày, "Tất cả mọi người đều tới à."

Cầm Thẩm Đường hất lên, "Đúng vậy, lại tới." Về mặt như là "Tôi lại tới, bây giờ cậu có thể làm gì tôi" cần ăn đòn.

Tô Khả không nói gì, có phải hai người này có bất tự không hợp nhau hay không, gặp mặt liền giương súng căng cung tên lên.

"Cầm Niên, bố sắp qua đây rồi." Sau khi cảm khái xong thì dĩ nhiên Tô Khả vô cùng vui mừng vì bố của cô sắp đến rồi, cho nên vô cùng kích động nói tin này cho Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên cười sờ sờ đầu Tô Khả, "Ồ, bố sắp tới rồi."

Đối với tin bố vợ sắp đến đây thì Tô Cẩm Niên đã biết rồi. Bởi vì lúc anh ra khỏi đồn cảnh sát, anh mở ra điện thoại di động thì chính là thấy mấy cuộc điện thoại nhờ, đều là bố vợ anh gọi tới. Anh liền gọi lại, bố vợ bên kia tự nói với anh là ông muốn đến thành phố H để gặp Tô Khả, chuyên bay tám giờ rưỡi đêm nay, bây giờ ông còn đang đi dạo siêu thị ở sân bay.

Anh nghe tin này tất nhiên cực kỳ vui mừng, cho nên định về nhà thì anh liền nói tin này cho Tô Khả, không ngờ Tô Khả đã biết.

"Nhanh đi, chúng ta đến sân bay đón bố."

"Đâu có nhanh như vậy." Tô Cẩm Niên cười nói.

Tô Khả nhìn đồng hồ treo tường, cũng mới một giờ rưỡi chiều, cách buổi tối còn rất xa. Tô Khả lại đứng tại chỗ suy nghĩ rất lâu, sau đó "cộc cộc" chạy vào phòng bếp định đi lấy giỏ thức ăn, "Em đi mua một ít món bố thích."

Tô Cẩm Niên nhìn bóng lưng Tô Khả đi vào thì lắc đầu một cái, khăn giọng bật cười.

Mặc dù trên mặt Tiểu Bao Tử không biểu hiện gì, nhưng mà biết được ông ngoại của bé sắp đến thì bé vẫn vô cùng vui mừng, ánh mắt lấp lánh chờ mong.

Tâm tình mẹ con Tô Khả tốt nên tất nhiên lây sang mọi người, vốn là Doãn Lạc Phong định cùng Tô Khả đi đón bố Tô Khả nên tất nhiên ở lại đây ăn cơm.

Vốn là Thẩm Đường còn định ở lại chỗ này lâu một chút, ăn một bữa cơm chộc tức Tô Cẩm Niên, nhưng trong lúc đó lại có điện thoại làm ăn nên không thể không đi trước, lúc đi còn khiêu khích liếc nhìn Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên hận không thể đập một lon bia tới, chưa từng thấy người nào đáng ghét hơn Thẩm Đường.

Tô Khả ra ngoài, trong tay cầm cái giỏ, định đi mua đồ ăn, tất nhiên Tô Cẩm Niên muốn đi theo nhưng bị Tô Khả ngăn cản, "Tiểu Phong Phong còn ở đây."

"Ồ, vừa lúc trông con trai luôn." Tô Cẩm Niên cũng không quay đầu lại nói.

Tô Khả ——: Người ta tới làm khách, không phải làm bảo mẫu cho anh.

Tô Cẩm Niên nói: "Đi thôi, bố ở thành phố B nên khẩu vị cũng có chút thay đổi, chỉ là anh biết ông muốn ăn món gì."

Tô Khả nhìn bộ mặt tỉnh bơ của Tô Cẩm Niên thì im lặng, "Dù thay đổi thế nào thì em cũng là con gái, vẫn biết khẩu vị của ông, anh tiếp Tiểu Phong Phong cho em!"

Tô Cẩm Niên phồng má giống hệt đứa trẻ, một hồi lâu gật đầu một cái, "Đi nhanh về nhanh."

Đợi đến khi Tô Khả rời đi, Doãn Lạc Phong hất mặt lướt nhìn Tô Cẩm Niên, "Tôi nói này anh Cẩm Niên, sao anh càng lớn càng không đáng yêu vậy."

Tô Cẩm Niên liếc nhìn bộ dáng yêu thương của Doãn Lạc Phong và Tiểu Bao Tử thì trong lòng ghen tị, phát tay một cái, "đi đi đi" vừa nói vừa ôm lấy Tiểu Bao Tử vào trong lòng anh, "Yêu con trai tôi như vậy sao, tự sinh đi nhé."

Doãn Lạc Phong bị đâm trúng nỗi đau, "Mẹ nó" một tiếng, "Qua cầu rút ván cũng không như anh vậy."

Tiểu Bao Tử ở giữa khói thuốc súng không thể nói rõ của hai người đàn ông thì hết nói nổi, "Người phụ tình à, thả tôi xuống, tự tôi ngồi."

Tô Cẩm Niên có loại nước mắt dất lửa thuê, con trai bảo bối của anh trừ lúc diễn trò lần đầu gọi anh một tiếng "bố" thì cũng không có lên tiếng gọi anh là "bố" nữa, mặc anh uy hiếp lợi dụng thì thẳng nhóc này vẫn không nhả ra, mở miệng là gọi một tiếng "người phụ tình" tương đối trôi chảy.

Doãn Lạc Phong đặc ý liếc nhìn Tô Cẩm Niên, "Nhị Tô, đến đây chú ôm nào."

Tiểu Bao Tử vô cùng quả quyết giang hai tay nhào tới ngực Doãn Lạc Phong, làm cho Doãn Lạc Phong càng thêm kiêu ngạo, "Nhìn một chút đi"

Tô Cẩm Niên âm thầm buồn phiền, sau đó móc ra một cây súng lục nhỏ, "Tô Tô, đến bên bố này, cây súng này có thể cho con chơi."

Đầu Tiểu Bao Tử đầy vạch đen, không nhận được châm chọc: "Thật coi tôi là đứa trẻ ba tuổi sao!"

Tô Cẩm Niên: "."

Doãn Lạc Phong "phốc ——" cười như điên.

*

Tô Khả cảm gió thức ăn đi ra đến chợ, vừa đứng lúc nhìn thấy Hoàng Nghi Thường lái chiếc BMW mini của cô ta trở lại. Cô ta dừng lại trước mặt cô.

Tô Khả nhú mày, giữa trưa đã gặp người đàn bà này, bây giờ lại gặp cô ta, Tô Khả mắng xối xả Ngọc Hoàng đại đế.

Cửa xe mini chậm rãi hạ xuống, Tô Khả không để ý, chỉ lo tiếp tục đi đến chợ.

Hoàng Nghi Thường bên trong xuống xe, thở phì phò chạy tới, mở rộng hai tay ngăn cản Tô Khả không để cô đi về phía trước nữa.

Tô Khả vuốt tay của cô, "Chó ngoan không cản đường!"

Hoàng Nghi Thường lạnh lùng nhìn Tô Khả, một tay giơ lên muốn tát Tô Khả một cái. Dù sao buổi trưa cô ta còn kìm nén tức giận, hơn nữa ở chỗ này cô ta cũng không cần lo lắng bị người chụp ảnh truyền đi.

Khi tay hoàng Nghi Thường sắp rơi xuống, Tô Khả khẽ hất mặt, tránh thoát cái tát kia. Hoàng Nghi Thường đánh hụt, Tô Khả thuận thế tiến lên, một tay chụp cái tay vung lên của Hoàng Nghi Thường, hung hăng ép sang một bên sườn, Hoàng Nghi Thường liền bị Tô Khả giữ chặt. Cùng lúc đó, một tay khác của Tô Khả đã vung tới mặt Hoàng Nghi Thường.

"Bốp ——", tiếng vang thanh thúy.

Hoàng Nghi Thường bị Tô Khả tát một bên mặt, rất nhanh trên mặt liền xuất hiện mấy dấu tay rõ ràng.

Tô Khả vung cái tay đánh lên mặt cô, cười lạnh, "Thật cho rằng chị đây là cây hồng à." Nói xong còn vẩy vẩy tay, dùng giọng điệu vô cùng chán ghét nói: "Thoa mấy ký phấn, ghê tởm chết được."

Mặt của Hoàng Nghi Thường thoát xanh thoát trắng, giùng giàng, chỉ muốn thoát khỏi 'gông cùm xiềng xích' của Tô Khả. Nhưng mấy năm nay một mình Tô Khả vừa làm cha vừa làm mẹ nên thỉnh thoảng ẵm Tiểu Bao Tử đi đoạn đường rất dài, nhất định là luyện được một chút sức lực. Hoàng Nghi Thường là đại tiểu thư mềm mại thì sao có thể là đối thủ của cô, cho nên coi như cô ta gãy giữa nửa thì cũng không thể thoát khỏi.

Hoàng Nghi Thường bắt đầu độc ác, một tay tiếp tục vung tới, một tay khác kéo ra, thừa dịp lần tới, Tô Khả buông tay ra, bởi vì Hoàng Nghi Thường đột nhiên không có sức lực của Tô Khả nên ngã về phía sau hai bước, lại bởi vì giày cao gót của cô ta quá cao và nhỏ nên lúc cô ta lui về phía sau thì gót giày quẹo qua một bên, trọng tâm cô ra không ổn định, "bụp ——" té lăn quay trên đất.

Giày thủy tinh gót nhỏ cũng vì vậy mà "rắc rắc" gãy ngang. Cô ta ngồi dưới đất, váy voan màu trắng rách ra, lộ ra hai chân trắng nõn, quần chữ T xanh biếc lộ ra ngoài.

Lúc cô ta vẫn còn thờ hồn hên cảm tức nhìn Tô Khả, Tô Khả vô cùng nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, chụp liên tục quần chữ T của cô ta.

"Cô đang làm gì! A ——" Hoàng Nghi Thường thét chói tai, hai tay luống cuống kéo váy xuống che bộ phận của cô ta, điên cuồng kêu gào với Tô Khả.

Tô Khả lắc đầu "chặc chặt" hai cái, nhú mày, sau đó dùng ngón tay xoay xoay lỗ tai, tương đối không có hình tượng, nói với Hoàng Nghi Thường: "Tôi nói này, sao cô lại đề tiện như vậy? Hơn nữa, không phải chỉ là chụp vài tấm hình quần lót của cô thôi sao, ngạc nhiên làm gì? Tôi tùy tiện tìm trên mạng cũng có thể tìm được vô số video ** của cô, giả bộ làm phụ nữ mạnh mẽ trong sạch, có xấu hổ hay không? Chị đây nhằm chán làm kỹ nữ một con còn phải lập đền thờ phụ nữ trinh tiết."

"Tô Khả!" Hoàng Nghi Thường hung tợn nhìn chằm chằm Tô Khả, sau đó vô cùng nhếch nhác đứng lên.

Tô Khả buông tay, "Đánh sao, cô đánh không lại tôi, mắng sao, cô mắng chẳng qua tôi, cô nói cô luôn lấy gương mặt chán ngắt cho người ta chụp, thật không phải hạ tiện bình thường."

"Tô Khả, thật không nghĩ đến mấy năm không gặp cô thì miệng lưỡi sắc bén không ít." Lòng ngực Hoàng Nghê Thường phập phồng kịch liệt, rất lâu mới dần dần hồi phục tâm trạng của cô ta, chân mày lạnh lùng nường lên.

"Ha ha, quá khen. Tôi không có thời gian tiếp tục nói chuyện với cô, cô cô đơn trống rỗng thì tiếp tục tìm lão già kia đi." Nói xong, Tô Khả đi về phía trước.

"Tô Khả, cô chờ đó cho tôi, nhất định tôi phải để cô trả giá thật lớn vì hành động hôm nay của cô!" Hoàng Nghê Thường nghiêng răng nghiêng lợi lên tiếng kêu gào ở phía sau.

Vốn là cô ta duy trì tính nhẫn nhịn, bằng không thì năm năm nay sẽ không ở nơi bản thúu mà sống lay lắt. Nhưng không biết vì sao mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét của Tô Khả thì tất cả tức giận trong lòng cô ta cũng bùng nổ nên cũng không quan tâm gì mà hung hăng nói với Tô Khả.

Trong lòng cô ta, tất cả khuất nhục hôm nay của cô ta đều đến từ người phụ nữ Tô Khả này!

Đã từng đoán rằng, cô ta ‘xuôi gió xuôi nước’ sống trong vòng thượng lưu, lúc đó, quả thật cô ta là thiên kim kiều ngạo, mặc dù không thể ‘hô mưa gọi gió’ nhưng mà cũng giống giống vậy. Nhưng kể từ khi trong cuộc đời của cô ta xuất hiện một người phụ nữ tên là Tô Khả thì tất cả mọi thứ của cô ta cũng bị phá hủy.

Đàn ông bị cô đoạt mất; vốn là bố cô ta muốn lên chức lại bị định tội; những video bất nhả ở nước ngoài của cô ta cũng bị người ta lục lại. Trong khoảng thời gian ngắn, cô ta từ bà hoàng ngồi tít trên cao biến thành chuột chạy qua đường bị mọi người khinh bỉ

Suy cho cùng mọi thứ đều bởi vì người phụ nữ Tô Khả này!

Cho nên mỗi lần nhìn thấy cô ta, mặc dù trên mặt cô ta đang cười nhưng trong lòng cô ta tức giận cũng nhìn không được phun ra, muốn hung hăng giẫm cô dưới chân! Mà ba phen mấy bận bị cô chế giễu, cô không thể nhìn được nữa, bây giờ có tình huống rồi.

Tô Khả nghe Hoàng Nghê Thường cảnh cáo thì cả sắc mặt cũng thay đổi, xoay người lại, khóe miệng lạnh lùng nâng lên, ánh mắt cũng lạnh lùng, trực tiếp ném giỏ thức ăn ở bãi cỏ ven đường, sải bước đi tới Hoàng Nghê Thường.

Hoàng Nghê Thường bị Tô Khả đột nhiên quay lại đi tới cô ta thì hơi sửng sốt, còn đang ngăn người thì "bốp ——" một tiếng, tiếng tát tay liên vang lên bên tai hai người.

"A ——" Hoàng Nghê Thường thét chói tai lần nữa, mới hiểu được cô ta bị Tô Khả tát, hơn nữa còn là tát vào đầu tay trước đó.

Cô ta tức giận gấp, hai tay lập tức ‘giương nanh múa vuốt’ nhào qua Tô Khả.

Tô Khả nghiêng người tránh, một tay vượt qua đập vào tay Hoàng Nghê Thường, Hoàng Nghê Thường bị đau, hung dữ bỏ nhào qua Tô Khả, thậm chí trực tiếp lấy điện thoại treo trên cổ cô ta đập Tô Khả, cả người có vẻ vô cùng điên cuồng.

Tô Khả bị điện thoại Hoàng Nghê Thường nện vào cánh tay nên lửa cũng lớn, hai tay hướng tới Hoàng Nghê Thường, một tay hung hăng bắt được cái tay đang vung loạn của Hoàng Nghê Thường, còn một tay khác liên tục tát vài cái.

Hoàng Nghê Thường la "á ——", liều mạng dùng hết sức lực của cô ta, cả người cũng đánh tới người Tô Khả, trong khoảng thời gian ngắn, Tô Khả và Hoàng Nghê Thường đánh nhau ở một chỗ.

Hoàng Nghê Thường liên tục không ngừng thét chói tai, cuối cùng làm vô số người vây xem.

Đúng lúc, bà di hàng xóm đang nói chuyện với bảo vệ bên kia, nghe tiếng Hoàng Nghê Thường thét chói tai, cho là xảy ra chuyện lớn gì nên cộc cộc chạy tới, nhìn thấy Tô Khả cùng Hoàng Nghê Thường đánh nhau bên kia thì nói với bảo vệ, "Nhanh lên, Khả Khả bị người ta đánh! Nhanh!"

Vừa nói vừa chạy qua, còi giấy của bà xuống, chọi vào cái móng cong lên của Hoàng Nghê Thường bên kia.

Mông Hoàng Nghê Thường bị đau nên xoay người, hung tợn nhìn chằm chằm người hàng xóm.

Cô ta đánh không lại Tô Khả, còn đánh không lại một bà lão sao, cho nên cô ta vừa vận chuyển toàn bộ tức giận Tô Khả sang bà di hàng xóm, "Bà già đáng chết, tôi để cho bà chõ mồm vào sao."

Mất tròn của cô ta tức giận mở to, phẫn trên mặt cùng nước mắt lẫn lộn một chỗ, bản thúu không chịu nổi, lại bởi vì bị Tô Khả đánh nhiều bạt tay nên lúc này sung vũ, bởi vì tức giận nên lúc này tóc của cô ta vô cùng lộn xộn, cộng thêm lúc này hơi thở của cô ta thô bạo, cả người có vẻ rất hung dữ.

Bà di bị bộ dáng hung dữ của Hoàng Nghê Thường làm giật mình, cuối cùng nhận ra người đàn bà ngày là hàng xóm mới chuyển vào tới tiểu khu thì trong khoảng thời gian ngắn không lấy lại tinh thần nên bị Hoàng Nghê Thường tát một cái.

Tô Khả bắt đầu hung dữ, đập Hoàng Nghê Thường xuống đất.

Cuối cùng người bảo vệ bên kia lấy lại tinh thần, lúc Hoàng Nghê Thường đứng dậy thì ôm lấy Hoàng Nghê Thường, không để cho cô ta làm loạn.

Hoàng Nghệ Thường trong ngực bảo vệ gương nanh múa vuốt, "Tô Khả, đồ hèn hạ, tiện nhân!"

Tô Khả sửa đầu tóc rối loạn của cô một chút, ổn định hơi thở rồi cười lạnh nhìn Hoàng Nghệ Thường, "Lời nói tương đối thích hợp với cô."

Bảo vệ thấy hai người này đều là chủ nhà ở tiểu khu, trong tích tắc không biết làm như thế nào cho phải, chỉ có thể khuyên giải, "Hai phu nhân, đừng như vậy, có gì thì nói thật tốt là được."

"Phu nhân em gái anh, mau buông tôi ra!" Hoàng Nghệ Thường kêu gào với bảo vệ.

Bảo vệ theo lời buông Hoàng Nghệ Thường ra, lại ngăn ở trước mặt cô ta, "Đều là hàng xóm ở một khu, có gì noid thật tốt là được, hiểu lắm gì cũng có thể xoa bỏ, mọi người làm bạn bè không phải rất tốt sao."

Ngực Hoàng Nghệ Thường phập phồng không ngừng, lạnh lùng nhìn Tô Khả, bảo vệ và bà dì hàng xóm, nhếch miệng lên cười lạnh, "Các người đồng, tôi đánh không lại, nhưng nói cho các người biết, tôi không phải là dễ khi dễ, các người chờ đó cho tôi."

Tô Khả cười, "Được, tôi chờ! Hoàng Nghệ Thường, tôi cũng cảnh cáo cô, tôi không có kiên nhẫn tốt như vậy mà để cô nhiều lần bắt nạt tới cửa, tốt nhất cô đừng xuất hiện trước mặt của tôi, nếu không lần sau tôi gặp cô thì trực tiếp ra tay!"

Lời nói mạnh mẽ, ai không biết chứ? Bối cảnh, Tô Khả cô không có sao?

Hoàng Nghệ Thường nhếch nhác rời đi, bảo vệ cùng bà dì hàng xóm quay sang nhìn nhau.

Đợi đến khi không nhìn thấy bóng dáng của hoàng Nghệ Thường thì bà dì hàng xóm mới hỏi Tô Khả, "Khả Khả, sao con đánh nhau với hàng xóm mới này vậy?"

Tô Khả cười, "Ha ha, không biết nữa, đại khái nhân phẩm con chưa đủ tốt nên khiến hàng xóm mới khó chịu, cho nên đánh nhau."

Đối với tính tình của Tô Khả thì bà dì hàng xóm biết. Hàng xóm mới đến, Tô Khả chính là hàng xóm cũ, người nào gần gũi người nào hời hợt tất nhiên khá rõ ràng, hơn nữa trong lòng bà đã sớm xem căn nhà kia như chỗ ở của nhân tình, của kẻ thứ ba, thường ngày Hoàng Nghệ Thường lại ăn mặc giống như lăng ló, không giống cô gái đài hoàng, bà dì rất tự giác quy chuyện gây sự lần này lên người Hoàng Nghệ Thường.

Mặt mày bà dì xoay qua, nghĩ đến chồng Tô Khả y như tiên giáng trần thì lặng lẽ nói với Tô Khả: "Có phải người phụ nữ này mơ ước chồng con không?"

Tô Khả "ha ha" cười lớn, năng lực nhiều chuyện của bà dì cũng quá mạnh rồi, cũng có thể đoán được.

"Dì à, bố con sắp tới đây, con đi mua đồ ăn trước."

"A, bố con muốn tới sao, rất tốt, ha ha ha." Bà dì cười hì hì nói, cũng không nhiều chuyện nữa.

*

Hoàng Nghệ Thường trở về nhà liền cởi tất cả quần áo trên người cô ta, quần áo trên sàn dính đầy bùn đất, đôi giày cao gót, một chiếc bị gãy, nhếch nhác nằm trên sàn.

Điều này làm cho cô ta nhớ lại cảnh chật vật của cô ta lúc nãy, không khỏi thét "A ——" chói tai, làm như muốn phát tiết cái gì đó, sau đó "choang choang choang ——", ném toàn bộ chai lọ trong nhà xuống đất.

Rất nhanh thì trên đất là một mảnh hỗn độn.

Cô ta đứng dậy vào phòng tắm, nhìn gương mặt sưng đỏ của cô ta trong gương, khắp cơ thể trắng nõn là máu bầm, tóc tai lộn xộn giống hệt ổ chim non, cả người như quỷ thì không khỏi la "A ——" lần nữa, dùng cây lau nhà hung hăng đập tới cái gương.

Hơi sức quá lớn khiến cây lau nhà tuột khỏi tay của cô ta, nện vào răng cửa của cô ta, một trận đau đớn xuất hiện làm nước mắt cô ta không ngừng chảy.

"Tô Khả! Tô Khả!" Trong miệng cô ta lẩm bầm, đáy mắt là đầy nham hiểm, "Tôi sẽ khiến cô chết, để cho cô chết."

Mở vòi nước nóng ra, nước nóng "ào ào" xối vào người của cô ta, cô ta đau đến nhe răng trợn mắt.

Một hồi lâu, cô ta choàng khăn tắm đi ra ngoài, "A ——"

Lòng bàn chân truyền đến một cơn đau nhói, thì ra là những mảnh sứ vụn mà cô ta vừa mới đập vỡ dẫm vào bàn chân, "A ——", cô ta vừa hét lên một tiếng, đẩy ngã cái tủ bên cạnh.

Cái tủ phát ra âm thanh "ầm ——" "ầm ——", một góc đập lên chân còn lại của Hoàng Nghệ Thường.

"A ——" thét chói tai, cả người Hoàng Nghệ Thường cũng ngã xuống đất, nhiều mảnh sứ vỡ dẫm vào cơ thể của cô ta, mà chân của cô ta cũng vô cùng đau.

"Tô Khả ——" Cô ta hung tợn hét lạnh lùng.

*

Hôm sau, ở bệnh viện. . .

Cả người Hoàng Nghê Thường cũng băng bó như bánh chưng, sắc mặt Phạm Kim Ngân bên cạnh xanh mét nhìn Hoàng Nghê Thường, "Sao biến mình thành cái bộ dạng này?"

Hắn sẵn lòng vì cô ta, nhìn trúng chính là gương mặt của cô ta, em gái nó, nếu không có gương mặt này, hắn còn có thể nổi lên hứng thú với cô ta sao.

Hoàng Nghê Thường cúi đầu, nước mắt "tạch tạch" rơi xuống, "Anh Ngân, anh phải trả thù cho em."

"Rốt cuộc là thế nào." Phạm Kim Ngân tức giận nhìn Hoàng Nghê Thường. Đàn bà động một chút là khóc lóc sụt sùi, phiền lòng nhất.

Hoàng Nghê Thường tiếp tục khóc nói: "Anh Ngân, đều là Tô Khả."

"Hả?" Phạm Kim Ngân nhíu mày, nghĩ tới Tô Khả hạ nhục hắn ngày hôm qua, "Em và cô ta thế nào?"

Hoàng Nghê Thường lại bắt đầu khóc, "Đều là cô ta."

"Em nói rõ một chút, em và cô ta là xảy ra chuyện gì."

Ân oán giữa Hoàng Nghê Thường và Tô Khả, cho tới bây giờ Hoàng Nghê Thường cũng chưa từng nói với Phạm Kim Ngân. Cô ta cũng không thể nói với Phạm Kim Ngân là Tô Cẩm Niên đã từng là người trong lòng cô ta, mà Tô Khả là tình địch của cô ta.

Cho nên lúc này Hoàng Nghê Thường suy nghĩ rất lâu cũng không biết mở miệng như thế nào.

"Em nói thật đi." Sắc mặt của Phạm Kim Ngân cũng khó coi.

"Em nói thì anh Ngân có thể tha thứ cho em không?" Cô ngẩng đầu lên, làm bộ dùng ánh mắt đáng thương nhìn Phạm Kim Ngân.

Phạm Kim Ngân vẫn rất sắc, lúc này thấy ánh mắt Hoàng Nghê Thường làm người thương yêu như vậy thì tất nhiên một mảnh "mềm mại", sau đó nói chuyện cũng nhẹ giọng, "Bảo bối, vậy em nói với anh đi."

Hoàng Nghê Thường gật đầu một cái.

Cô ta đã từng nói với Phạm Kim Ngân rằng Tô Cẩm Niên là kẻ thù của cô ta, nguyên do là anh giao chứng cứ tham ô hối lộ của bố cô ta cho bộ kiểm tra kỷ luật nên làm hại bố cô ta bị định tội. Lúc này, cô ta không thể không nói đầu đuôi sự việc lại một lần nữa.

Đợi đến khi Hoàng Nghê Thường tự thuật toàn bộ sự việc một lần nữa thì Phạm Kim Ngân vỗ vỗ vai Hoàng Nghê Thường, "Anh còn tưởng là chuyện lớn gì đấy. Em đấy, người nào không có quá khứ, anh Ngân của em còn có vợ đấy. Chỉ là Tô Khả và Tô Cẩm Niên thật không phải là một món đồ, anh Ngân của em làm chủ cho em, làm cho những người tổn thương em, toàn bộ, chết!"

Hoàng Nghê Thường nghe câu ấy thì ánh mắt sáng lên, "Vây cảm ơn anh Ngân!"

Phạm Kim Ngân cười "ha ha", hung hăng bóp bộ ngực của Hoàng Nghê Thường hai cái, Hoàng Nghê Thường bị đau, lên tiếng kêu lên, Phạm Kim Ngân nhíu mày một cái, phun ra, "Mất hứng!"

"Anh Ngân ~" Tất nhiên câu đó lọt vào tai Hoàng Nghê Thường, Hoàng Nghê Thường lại làm nũng.

Ánh mắt Phạm Kim Ngân dừng lại thật lâu trên ngực của cô ta, "Em phải mau chóng dưỡng thân thể thật tốt, anh vẫn chờ em phục vụ đấy."

Hoàng Nghê Thường then thùng, "Em biết rõ. Anh Ngân, dù thế nào anh cũng phải trả thù cho em. Tô Cẩm Niên chính là bộ đội đặc chủng, hơn nữa bối cảnh nhà anh ta rất lớn."

Phạm Kim Ngân cười lạnh, "Nhà họ Tô ở thành phố B, một nhà ba tướng, nhưng mà người có công gây dựng là ông nội hắn đã chết, bố hắn vẫn còn làm sĩ quan cao cấp, mẹ của hắn xin về hưu trước rồi. Anh nhớ mẹ của hắn tên gì, hình như là Tần Phi, đúng không?"

Đối với tin tức của Tô Cẩm Niên, trước kia đúng là hắn có phải người đi tra xét, trong ấn tượng còn nhớ rõ nhiều như vậy.

Hoàng Nghê Thường gật đầu một cái, "Ừ, người đàn bà cũng không phải là cái gì tốt, ban đầu tự tay muốn giết chết cháu của bà ta."

Phạm Kim Ngân gật đầu, "Như vậy à." Bối cảnh phía sau của hắn cũng không chỉ có như thế, nếu không sao hắn làm nghề địa ốc 'thuận buồm xuôi gió' như vậy, mua bán trong hắc đạo sinh động được?

"Anh Ngân không sợ sao?"

"Tất nhiên không sợ." Trừ phi anh có thể kéo lão bạn bên kia của hần xuống nước, "Hần có người, chúng ta cũng có người. Huống chi ‘địch sáng ta tối’."

Hoàng Nghê Thường cười thoải mái, "Em biết ngay mà, anh Ngân là người đàn ông có bản lĩnh thật sự."

"Ha ha, lời này anh thích nghe." Phạm Kim Ngân cười nói.

"Anh Ngân, rốt cuộc chúng ta bắt đầu từ đâu? Nếu như có thể thì em muốn giết Tô Khả chết trước!" Lúc Hoàng Nghê Thường nói câu này thì cả người ở trong trạng thái nham hiểm.

Phạm Kim Ngân nói: "Ha ha ha, người đàn bà kia phải chết." Đắc tội hần đều phải chết, "Chỉ là, trước tiên bắt đầu từ huyết mạch của bọn chúng!"

Hoàng Nghê Thường suy nghĩ một hồi, rất nhanh thì ánh mắt sáng lên, "Anh nói là con hoang của con tiện nhân kia sao?"

"Ha ha ha, không tệ!" Phạm Kim Ngân nói rồi ngồi bên cạnh Hoàng Nghê Thường, lấy tay vỗ vỗ mặt của Hoàng Nghê Thường, "Anh từng nghe con trai của Tô Khả bị bệnh tim bẩm sinh."

Hoàng Nghê Thường nghe câu ấy thì cao giọng cười to, "Ha ha ha ha, quả nhiên là ông trời cũng nhìn không ưa cô ta, muốn phạt con trai của cô ta. Bệnh tim thì tốt!"

Mặt già nua của Phạm Kim Ngân lên thành một đóa hoa cúc, "Bệnh tim mà, nghiêm trọng đến đâu thì thành công ghép tim là xong, huống chi con của bọn họ chỉ bị chút bệnh nhỏ, làm một cuộc phẫu thuật là có thể khôi phục khỏe mạnh."

Hoàng Nghê Thường nắm chặt quyền.

"Chỉ là, chúng ta có thể để cho bọn họ không phẫu thuật được thôi." Phạm Kim Ngân nhếch miệng, "khà khà" cười lên.

"Chúng ta lại không biết lúc nào thì bọn họ chữa bệnh cho thằng nhóc kia, hơn nữa, cho dù có biết rõ thì chúng tôi cũng không biết địa điểm bọn họ chữa bệnh cho thằng nhóc kia ở đâu thì làm sao có thể làm phẫu thuật biến thành thất bại được."

"Ha ha ha, anh biết rõ." Phạm Kim Ngân vỗ tay Hoàng Nghê Thường, "Anh Ngân của em là người như thế nào. Người của anh truyền tin tức đến, tháng này con của bọn họ sẽ làm phẫu thuật ở bệnh viện này, hơn nữa người mổ chính là Jayson Hough."

"Jayson Hough?" Suy nghĩ một chút, Hoàng Nghê Thường lắc đầu một cái, "Em không biết."

"Em không biết cũng không sao, anh biết là được rồi. Ha ha ha ha, chỉ cần anh làm cho người mổ chính của bọn họ xảy ra một ít chuyện, đến lúc đó. . . ."

Hoàng Nghê Thường vẫn nghe không hiểu.

Phạm Kim Ngân tức giận liếc Hoàng Nghê Thường một cái, "Đồ một ít ‘bột mì’."

"(OoO)!" Hoàng Nghê Thường giật mình không thôi, sau đó cố làm nước mắt rùng rùng, dầm đuối đưa tình nhìn Phạm Kim Ngân, "Anh Ngân, vật kia quý giá, anh đối với em thật sự là quá tốt rồi."

"Cho nên em cần phải càng dụng tâm hầu hạ anh hơn." Phạm Kim Ngân nói xong thì bắt đầu cười khà khà.

Đúng vào lúc này, di động của hần nhận được một cú điện thoại, hần tùy ý bắt máy, "Như thế nào, thành công không?"

"Thành công."

"Ha ha ha ha, thật sao? Lần này các anh em cực khổ rồi, căn dặn xuống dưới, đi Bất Dạ Thành chơi một trận thật tốt, ghi sổ tên của tao."

Cúp điện thoại, trên mặt Phạm Kim Ngân nở vô cùng nhiều hoa cúc, sau đó Hoàng Nghê Thường bên cạnh cũng cười nói, "Anh Ngân, có chuyện gì tốt sao."

"Ha ha, em không phải biết, cũng không cần hỏi."

Hoàng Nghê Thường thức thời không mở miệng hỏi nữa.

*

Lại nói, sau khi Tô Khả đánh nhau với Hoàng Nghê Thường thì đi mua đồ ăn, khi về đến nhà, Tô Cẩm Niên thấy bộ dạng Tô Khả có chút xốc xếch thì không khỏi cau mày nhìn Tô Khả, "Sao vậy?"

Tô Khả bĩu môi, "Em mới vừa đánh nhau một trận."

Tô Cẩm Niên bên cạnh cùng Doãn Lạc Phong và Tiểu Bao Từ đều giật mình.

"Cô gái, mẹ đánh nhau với người ta sao?" Tiểu Bao Từ chớp mắt mấy cái, đôi mắt đen láy không nhúc nhích nhìn chăm chăm Tô Khả, khi Doãn Lạc Phong cho là Tiểu Bao Từ sẽ nói "Cô giáo từng nói, đánh nhau không phải hành động tốt" thì Tiểu Bao Từ hỏi Tô Khả, "Vậy mẹ có đánh thắng hay không? Đánh thua thì vô cùng mất mặt. Không sao, chuyện này không mất mặt, cùng lắm thì để người phụ tình làm chỗ dựa cho mẹ."

Đầu Tô Cẩm Niên đầy vạch đen, điểm trán Tiểu Bao Từ một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn Tô Khả, "Chuyện gì xảy ra?" Theo như tính tình của Tô Khả, mặc dù cô nóng nảy một chút, nhưng mà đánh nhau thì khả năng không lớn.

"Đừng nói nữa, thật buồn bực, lại đụng phải con cóc Hoàng Nghê Thường."

Tô Cẩm Niên nhú mày.

"Sau đó thì sao?" Mắt Doãn Lạc Phong nhìn từ trên xuống dưới, sáng quắc nhìn Tô Khả, "Em bị cô ta đánh sao?"

Tô Khả thà lòng, vô cùng bất đắc dĩ nói: "Cô ta bị em đánh. Thật không thể nói nổi người này, hùng hổ xuống xe muốn tát em, kết quả bị em đánh lại một trận, a, quá hả giận."

Năm năm qua, bực tức trong lòng của cô phát tiết trên người Hoàng Nghê Thường một lần, thật là không nói hết được sung sướng.

Doãn Lạc Phong và Tô Cẩm Niên khẽ nhú mày, Tô Khả kể đầu đuôi gốc ngọn chuyện mới vừa xảy ra cho hai người bọn anh biết.

Doãn Lạc Phong ngửa mặt lên trời, "Tô Khả, em càng ngày càng dũng cảm rồi. Chỉ là như vậy cũng tốt, em cũng sẽ không bị người ta bắt nạt."

"Chuyện đó đúng." Tô Khả vô cùng lên mặt, lại nói, đây là lần đầu tiên cô đánh nhau với người ta, không ngờ lần đầu tiên ra trận liền thắng lớn.

Còn Tô Cẩm Niên đi lên trước, gõ gõ trán Tô Khả, "Khả Khả, sau này không cho em tùy tiện đánh nhau với người khác."

"Vì sao!" Chẳng lẽ muốn mặc cho người ta khi dễ sao, cô làm không được.

Tô Cẩm Niên trừng mắt nhìn, "Ngộ nhớ người đó biết đánh nhau hơn người đàn bà kia thì sao?"

"Chẳng lẽ em để cho người ta bắt nạt sao? Anh cũng không phải là không thấy, hôm nay là Hoàng Nghê Thường muốn ra tay trước!"

"Vậy em cũng không gọi điện thoại cho anh được à!"

"Ngộ nhớ anh cách em rất xa thì sao."

"Vậy em liền chạy đi! Tóm lại, sau này không cho em đánh nhau nữa. Đánh nhau cũng không phải hành động gì tốt, chẳng lẽ em muốn con trai chúng ta học hành động xấu này sao?"

Tô Khả lập tức quay đầu nhìn Tiểu Bao Từ, "Nhị Tô, coi như lúc này con không nghe thấy nhé."

Đầu Tiểu Bao Từ đầy vạch đen: "Cô gái, mẹ 'bịt tay trộm chuông'." (bịt tay trộm chuông: lừa mình dối người)

*

Tô Khả, Tô Cẩm Niên và Doãn Lạc Phong mang theo Tiểu Bao Từ đến sân bay đón bố Tô Khả, trong lòng Tô Khả vô cùng thấp thòm, cô không biết sau khi lại gặp bố của cô thì cô nên nói gì.

Sau khi thấy bố Tô Khả từ trong lối đi đi ra thì trong nháy mắt hốc mắt Tô Khả ướt nhẹp. Liều mạng chạy lên trước, nhào trong ngực bố cô khóc đặc biệt lớn, làm cho mấy người bên cạnh cũng đầm nước mắt.

"Bố, con nhớ bố."

Bố Tô Khả vỗ vỗ sống lưng Tô Khả, giọng nói cũng có chút nghẹn ngào, "Ai ui, cũng lớn như vậy rồi còn những nhẽo sao."

"Bố, con nhớ bố." Tô Khả lặp lại lần nữa.

Về mặt bố Tô Khả cũng rung rung, "Bố cũng nhớ Khả Khả."

Tô Khả ngẩng đầu lên, hai mắt đầm nước, bố Tô Khả lau nước mắt cho Tô Khả.

Tô Khả nhìn bố cô thật lâu, 'ngàn câu vạn lời' cũng không nói ra được nửa chữ, chỉ còn lại bố và con gái nhìn nhau sau nhiều năm.

"Bố, bố béo rồi."

Bố Tô Khả sững sờ, sau đó cười to lên, "Ha ha ha ha."

Ánh mắt của ông nhìn thấy Tiểu Bao Tử, nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Bao Tử cũng nhìn mình không chớp, ông giật mình không thôi, đôi mắt rung rung, trong lòng kích động không thôi.

Ông chậm rãi ngồi xổm người xuống, ánh mắt nhìn thẳng Tiểu Bao Tử, "Ông là ông ngoại."

"Ông ngoại, cháu là Tô Tô."

Bố Tô Khả ẵm Tiểu Bao Tử, "Vật nhỏ, lớn như vậy rồi."

Tiểu Bao Tử xấu hổ cười cười, "Ông ngoại, con rất nặng."

"Ai ui, không nặng không nặng, lúc mẹ con ở tuổi này còn nặng hơn con năm kí đấy, con bé ú nu, ông ngoại ẵm mẹ con đi rất nhiều con đường đấy." Bố Tô Khả cười nói, hốc mắt lại đầy nước.

Ông không nhìn được ngẩng đầu nhìn sao đầy trời ngoài cửa sổ, trong lòng lặng lẽ nói: Nho à, thấy không, cháu ngoại của chúng ta cũng lớn như vậy. Anh ẵm cháu, giống như trước đây ẵm Khả Khả vậy. Nho à, em thấy không?

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Gió thổi mây phun

Về đến nhà, tất nhiên mọi người đều vui vẻ, nâng chén chúc mừng.

Sau khi bữa ăn khuya vui vẻ kết thúc, Tô Khả muốn kể lên đầu gối bố cô để trò chuyện thâu đêm, bố Tô Khả vỗ vỗ vai Tô Khả, nói sau này ông cũng ở lại thành phố H, bố con bọn họ có nhiều thời gian nói chuyện thật tốt, không cần nói chuyện trắng đêm.

Tô Khả biết bố cô là vì tốt cho cô nên cũng nghe lời đi ngủ.

Còn Doãn Lạc Phong lái xe về nhà của anh.

Ban đêm sao dày đặc như đốt đèn, trên đường cái, ánh đèn vàng sáng xâu thành một con sông dài, xe của anh lái nhanh trên đường, như ánh sáng nổi lên, bóng dáng xẹt qua.

Hồi tưởng giống như là cuộn phim trắng đen trong máy ảnh, mở ra từng cảnh một, khắc rõ ràng vào trên đó, trốn không thoát, tránh không khỏi.

Trước mắt, giống như là màn hình sân khấu hoàn toàn trắng xóa rồi từ từ bên kia hiện rõ từng cảnh.

Đó là lúc này, lúc ăn khuya, cả nhà bốn người bọn họ ngồi chung một chỗ, hoà thuận vui vẻ nói chuyện trên trời dưới đất, mặc dù anh cũng tham gia trong đó, mặc dù anh và bọn họ cũng trò chuyện thân thiết, nhưng cảm giác trong lòng anh dường như bị ngăn cách một màng mỏng nhàn nhạt ở giữa. . .

Không nhìn được, anh cười khổ.

Hôm sau, trời trong nắng ấm, gió mát thổi nhẹ.

Tô Khả thức dậy rất sớm, nấu cháo và luộc trứng rồi ra khỏi nhà mua mấy bữa ăn sáng. Cô nhớ bố cô vô cùng thích ăn bánh tiêu mè và dầu cháo quẩy.

Sáng sớm ở cửa hàng đồ ăn sáng có khá nhiều khách, cho nên Tô Khả xếp hàng rất lâu thì mới mua được bữa ăn sáng cô muốn.

Chưa đi được mấy bước thì phía bên kia truyền đến giọng nói của bà dì hàng xóm không thể nào quen thuộc hơn, "Ồ, Khả Khả, đến đây."

Tô Khả xoay người, chớp mắt mấy cái nhìn bà dì hàng xóm "Dì Chung, có chuyện gì sao?"

Dì Chung cười ha hả đi tới, giơ mấy túi sữa đậu nành cùng bánh bao trong tay lên, lúc này còn nóng hổi, nụ cười trên mặt bà có vẻ nhiều chuyện, "Khả Khả."

Tô Khả tiếp tục "ạ" một tiếng, ánh mắt có một tia không hiểu.

Bà dì tự mình cười "khà khà" mờ ám, làm cho đầu Tô Khả đầy vạch đen, "Dì Chung, dì muốn nói gì vậy?"

"Đi nghe Bông Cải nói, hôm qua con đánh nhau với con hồ ly tinh mới dọn tới sao." Bông cải chính là ‘tên riêng’ của bà di hàng xóm nhiệt tình.

Tô Khả: "— —"

Bà di như tên trộm nhìn xung quanh, thấy không có người nào chú ý tới hai người bọn họ thì dùng giọng nói thấp đến không thể thấp hơn nói với Tô Khả: "Nói với đi một chút đi chứ, sao các người lại đánh nhau."

Tô Khả choáng váng, cô thật muốn nói, đi à, tôi nói cô muốn nhiều chuyện về chuyện của tôi thì cũng phải tìm những người khác nhiều chuyện chứ, trực tiếp tìm tới chính chủ đề nhiều chuyện, có muốn làm người ta rối rắm như vậy hay không.

"Thật ra thì cũng không có chuyện gì đặc biệt." Tô Khả quần bách nói.

Di Chung vẫn không chịu buông tha việc nhiều chuyện đó nên tiếp tục như tên trộm nói, "Đi nghe nói chồng Khả Khả là người đẹp trai lịch sự" Lúc Tô Khả chưa trả lời thì bà di đã cầm đầu cầm cổ nói nữa, "Cũng đúng, nhìn Tiểu Tô Tô một cái cũng biết lớn lên giống bố bé rồi, nhất định là đẹp trai tài giỏi. Con nói có phải hồ ly tinh kia mơ ước chồng con hay không, cho nên đánh nhau với con."

Tô Khả nhìn thiên, không thể không bội phục những năng lực nhiều chuyện của người này cực kỳ mạnh. Mặc dù đoán tào lao nhưng ít nhất trong chuyện đó vẫn đoán vô cùng chính xác.

Tô Khả cười nói với di Chung: "Đi à, bữa ăn sáng trên tay di sắp nguội rồi."

Đi nhiên tầm quan trọng của bữa ăn sáng trong tay không bù được khát vọng nhiều chuyện trong lòng bà, chỉ thấy di Chung nói với Tô Khả: "Khả Khả, chuyện là như vậy đúng không, đúng không?"

Tô Khả: "."

"Đi nói mà, nhất định là người đó coi trọng chồng con, ba la ba la." Vì vậy, bà di vỗ đùi, lúc đầu trong đầu còn chưa xác định, bây giờ đã lên tới "nguyên nhân thực sự", vì vậy kéo Tô Khả bắt đầu mắng Hoàng Nghê Thường xối xả, ba la ba la. Làm Tô Khả đang gấp về dở khóc dở cười.

"Ôi, đó không phải là Tô Khả sao?" Giọng của một người phụ nữ trung niên truyền đến tai Tô Khả.

Đầu Tô Khả đầy vạch đen, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hai phụ nữ trung niên dắt tay đi tới, trên mặt của các cô tràn đầy nụ cười, nhìn cũng biết là ánh sáng nhiều chuyện.

Trong nháy mắt Tô Khả cảm giác choáng váng, vội vàng nói, "Người nhà của cháu sắp dậy rồi, cháu phải mang điểm tâm đến." Nói xong, bước chân liền chạy về hướng nhà của cô.

"Ai da, đừng đi." Đừng thấy mấy bà di đã trung niên, nhưng mà chạy không phải chậm, rất nhanh đã đuổi theo Tô Khả, kéo áo Tô Khả, "Đừng đi mà."

Tô Khả muốn khóc, trên mặt rối rắm mà cười, "Các dì, chào buổi sáng."

"Ha ha, được được." Mấy bà di trung niên cười hi hi nói với Tô Khả, một người trong đó thiếu kiên nhẫn, trực tiếp hỏi Tô Khả, "Khả Khả, ngày hôm qua Bông Cải nói con cùng con hồ ly tinh kia đánh nhau à, như thế nào, thắng không?"

"Đúng vậy, nhất định con phải thắng rồi, bây giờ hồ ly tinh quá nhiều, dạy dỗ chúng một chút thì mới có thể làm cho xã hội này dần dần trở lại bình thường."

Kết quả là một đám bà di vây quanh một chỗ bắt đầu mắng hồ ly tinh, vì thế càng ngày càng nhiều bà di tụ tập cùng nhau, bánh tiêu với dầu cháo quẩy trên tay Tô Khả ngúi đến không thể ngúi hơn.

Đúng vào lúc này, ở bên kia, giọng của Tô Cẩm Niên truyền tới, "Khả Khả ——"

Tô Khả giống như nhìn thấy ân nhân cứu mạng, trong lòng không nhịn được gầm thét: Tô Cẩm Niên, Hoa Sen Trắng của em, quả nhiên anh là người đáng yêu nhất.

"Em đang ở đây." Tô Khả cao giọng kêu lên rồi "bịch bịch" chạy đến bên cạnh Tô Cẩm Niên.

Bên kia có một bà di nói, "Khả Khả, đáng đáp chồng con đúng là đẹp trai đấy, khó trách bị con hồ ly tinh kia nhìn trúng, con phải cẩn thận xem chồng con đấy."

Tô Khả lão đảo một cái, quay đầu lại nói với bà di đó: "Con hiểu rõ."

Ở bên kia, đầu Tô Cẩm Niên cũng đầy vạch đen, đợi đến khi Tô Khả đến bên cạnh anh thì nhỏ giọng nói với Tô Khả: "Sau này ít lui tới với mấy bà di đó đi."

Tô Khả liếc mắt Tô Cẩm Niên, "Hèn chi bạn bè anh ít như vậy." Nói xong, trực tiếp đi về nhà.

Tô Cẩm Niên nhìn bóng lưng Tô Khả, miệng há to, trong lòng nói thầm: Cái gì gọi là bạn anh ít chứ.

Lúc Tô Khả về nhà, Tiểu Bao Tử đã rời giường, chỉ thấy Tiểu Bao Tử đang ngồi trên ghế, bố của cô đang đút cháo cho Tiểu Bao Tử, Tiểu Bao Tử ngoan ngoãn ăn.

Tô Khả nhìn một cái cũng biết là nhất định là bố của cô muốn cho Tiểu Bao Tử ăn sáng, "Bố, tự Nhị Tô có thể ăn. Bố ăn trước đi."

"Con bé này, Tô Tô nhỏ như vậy thì sao có thể tự ăn chứ. Con cũng đừng quên, lúc con tám tuổi, bố còn đút con ăn sáng đấy."

Tô Khả: "."

Tiểu Bao Tử gương mặt liếc nhìn Tô Khả, nhìn cũng biết là xem thường.

Tô Khả nói: "Bố, làm gì có!"

Tô Khả để bánh tiêu và đầu cháo quẩy lên bàn, bung lên một tô cháo, gấp chút thức ăn để ăn.

"Tự tự ——" Tiếng rung của điện thoại di động Tô Cẩm Niên vang lên, anh bắt máy, sau khi nói mấy câu thì sắc mặt vô cùng nặng nề.

Đợi anh cúp điện thoại thì Tô Khả hỏi anh, "Sao vậy?"

"Lại để cho hấn chạy thoát."

"Có ý gì?"

Tô Cẩm Niên nói: "Lần trước anh từng nói với em, nhất định sau lưng trùm buôn thuốc phiện Mao Tường có người."

Tô Khả gật đầu.

Tô Cẩm Niên lại nói: "Chỉ tiếc là chúng ta cũng không biết người sau lưng hấn là ai, thậm chí ngay cả đối tượng hoài nghi cũng không có, vả lại, trong cảnh sát còn có nội gián, nếu đoán không sai thì nội gián này còn có chức cao."

Tô Khả nhíu mày, lần nữa gật đầu.

Bố Tô Khả cũng cau mày, thờ dãi, lắc đầu nói, "Bây giờ mức sống của người dân ở thành phố H ngày càng nâng cao, còn tưởng rằng tất cả mọi người đều ‘an cư lạc nghiệp’, cuộc sống hòa thuận vui vẻ, không ngờ chuyện bán thiu phía sau vẫn nhiều như vậy."

Tô Khả nói: "Bố, ở đâu cũng có một hai người bại hoại, bình thường mà." Nếu không có mối kỳ quái.

Bố Tô Khả gật đầu cười nói, "Bố cũng từng kinh doanh nhà máy, dĩ nhiên là biết những chuyện này. Chỉ là bố hơi cảm thán thôi." Nhớ ngày đó, chủ tịch tỉnh của ông và chủ tịch tỉnh G Hoàng đều muốn hại ông, sao ông có thể không biết xã hội này rốt cuộc là như thế nào. Ai da, chỉ là trong cảnh sát, nói thế nào cũng nhiều lực lượng chính nghĩa chứ?

Tô Cẩm Niên mặc áo khoác, Tô Khả nhìn anh, ở một bên tiếp tục hỏi, "Vậy lần này rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

Tô Cẩm Niên nói: "Tháng trước bọn anh biết tháng này Mao Tường có một lượng lớn bạch phiến từ nước M tiến vào thành phố H cho nên vẫn cử người nhìn chăm chăm bến tàu, nhưng không ngờ, ngày hôm qua, đồng hàng này vẫn bị người phía sau lén chở đi rồi."

Tô Cẩm Niên nhíu mày, nắm chặt quyền, "Vậy lần này anh qua đó"

"Đánh nhanh thắng nhanh, mau chóng bắt được nội gián!" Tô Cẩm Niên nghiêng răng nói ra, lần này nguyên nhân lớn nhất để trùm buôn thuốc phiện thành công là bởi vì nội gián trong cảnh sát lộ tin tức ra ngoài. Rõ ràng bọn họ đã đề phòng nội gián rồi nhưng lại không nghĩ rằng vẫn bị thất bại.

Có thể thấy được nội gián này có chức vị tương đối cao vị, hơn nữa, còn không chỉ có một người!

Tô Khả gật đầu, "Vậy anh mau đi đi, tự cẩn thận đấy."

Tô Cẩm Niên gật đầu, hôn trán Tô Khả một cái, "Anh biết."

Đúng lúc này thì điện thoại Tô Khả vang lên, Tô Khả nhận điện thoại, "A lô?"

"Khả Khả, đã xảy ra chuyện rồi."

"Thảm Đường?"

"Ừ, Jayson Hough biến mất rồi." Giọng Thảm Đường nôn nóng khác thường, dù sao Jayson Hough so anh mới tới.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, anh từ từ nói?"

"Cả đêm Jayson Hough chưa trở lại khách sạn năm sao ông ấy ở, hôm nay quản lý gọi điện thoại cho anh thì anh mới biết."

Bên này Tô Khả nhủ mày, nghĩ đến người nước ngoài sống về đêm đều tương đối phong phú nên liền nói, "Có thể đến quán bar rồi hay không, sau đó 419 rồi?" (419: for one night là tình một đêm)

"Làm sao có thể!" Thẩm Đường im lặng, "Jayson Hough là một tín đồ, đối với không có hứng thú sắc đẹp, huống chi tuổi tác ông ấy cũng lớn, không thể nào đi ** được."

Tô Khả then thùng, gật đầu, "Cũng đúng." Nhưng không giải thích như vậy thì nên giải thích như thế nào?

"Hơn nữa anh cũng vậy gọi điện thoại cho ông ấy, vẫn không có kết nối được, Jayson tiên sinh là người có cuộc sống vô cùng quy luật. Chuyện cả đêm không về này, ông ấy sẽ không làm"

Cho nên đây mới là chuyện anh lo lắng.

"Đừng lo lắng, chắc chắn Jayson tiên sinh sẽ không có chuyện gì." Tiểu Bao Tử vẫn chờ ông phẫu thuật!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Jayson khác thường

Cúp điện thoại, Tô Cẩm Niên đến cục cảnh sát, Tô Khả yên lặng ngồi tại chỗ.

Không thể trách cô lo lắng, dù sao Jayson Hough là người sắp xếp chuyện riêng đầu ra đây, bây giờ xuất hiện hiện tượng cả đêm không về, còn chưa tính, gọi điện thoại cũng không kết nối được, sao điều này kỳ lạ vậy.

Bố của Tô Khả nhìn Tô Khả, "Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?"

Tô Khả thờ dài, kể đầu đuôi gốc ngọn cho bố cô nghe. Bố của Tô Khả nhủ mày, sờ sờ cằm, "Không có sao đâu, yên tâm đi."

Tô Khả gật đầu, Jayson Hough là một người nước ngoài, bên ngoài thì thành phố H vẫn cực kỳ hòa bình, sẽ không xuất hiện vụ án mất tích. Trước mắt bọn họ có thể làm chính là chờ đợi. Nếu như cả đêm nay vẫn không về, vậy.

Tiểu Bao Tử nhìn Tô Khả, "Mẹ, ông Jayson xảy ra chuyện rồi sao?"

Tô Khả lắc đầu, "Ăn xong rồi sao? Ăn xong thì chúng tôi ra ngoài đi mấy vòng cho tiêu hóa một chút nhé?"

Tiểu Bao Tử bĩu môi, "Nói sang chuyện khác, cô gái, mẹ thật không đáng yêu."

Tô Khả sờ sờ đầu Tiểu Bao Tử, "Yên tâm đi, nhất định ông Jayson của con sẽ không có chuyện gì."

Sau khi ba thế hệ thu dọn trong nhà rồi ra ngoài đi bộ một vòng.

Bố Tô Khả nhìn tiểu khu này thì không khỏi chặc chặc khen ngợi, "Thì ra môi trường ở đây tốt đấy."

Tô Khả cười nói: "Nếu không chúng ta mua nhà ở chỗ này nhé?"

"Cũng không cần. Con gả cho Cẩm Niên rồi, nhà của Cẩm Niên nhà ở thành phố B."

"Nhưng bố à, con là người thành phố H." Tô Khả chu miệng lên, "Ở đây mua căn nhà nhỏ thì không tệ. Sau này con gây gổ với anh ấy, bức bối thì muốn trở lại bên này."

"Đồ ngốc." Bố Tô Khả cười, nếp nhăn ở khóe mắt cũng xếp chồng lên nhau, "Không phải biệt thự ở quê vẫn còn sao. Nhiều nhà như vậy lại không thể coi như cơm ăn, hơn nữa không phải con có biệt thự nhỏ ở thành phố B sao."

"Đề tăng giá trị tài sản thì không tệ." Tô Khả chu miệng lên.

Bố Tô Khả cười, sau đó nghĩ đến cái gì đó nên sắc mặt có một chút sầu não nhớ lại, "Khả Khả, bố cho con vài thứ. Nếu con muốn mua nhà thì cũng do chính con làm chủ."

Lại nói, năm năm trước, kể từ sau khi biết được mẹ Tô Khả qua đời, cả đêm ông lao tới thành phố B, sau khi sắp xếp hậu sự cho mẹ Tô Khả, mang tro cốt của vợ yêu về thành phố H, an táng vào nghĩa trang. Sau đó, ông bán nhà máy đang như mặt trời giữa trưa, tâm đã chết nên cũng không có lòng dạ kinh doanh nhà máy nữa.

Nhà máy này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, muốn bán cũng không phải chuyện đơn giản, cũng may có Doãn Lạc Phong giúp một tay, bán được hai mươi triệu. Mặc dù khẳng định tổng giá trị nhà máy trên hai mươi triệu, nhưng thật ra thì cũng không coi là bán tháo, lúc trước ông đã nghĩ thật tốt, toàn bộ số tiền kia định cho Tô Khả, cho nên ông vẫn để trong ngân hàng.

Lần này vừa lúc có thể nói chuyện này với cô.

"Dạ?" Tô Khả chớp mắt mấy cái nhìn bố cô.

"Khả Khả, " Bố Tô Khả lại vỗ vai Tô Khả, sau đó móc ba tấm thẻ trên người ra, có hai tấm còn có màu vàng đen, "Những thứ này đều cho con." (chắc là thẻ VIP)

"Dạ?" Tô Khả tiếp tục chớp mắt, cười nói, "Đây coi như là tiền lì xì trước của con sao?"

"Cái này là sinh lễ của Cẩm Niên lúc trước." Bố Tô Khả cầm một tấm thẻ màu đen, "Bố đã sửa lại mặt khẩu, tất cả đều là sinh nhật của con."

Tô Khả toát mồ hôi, bố Tô Khả tiếp tục cầm một tấm thẻ, "Tấm này là lúc mẹ con còn sống đưa cho con làm của hồi môn. Mặt khẩu vẫn là sinh nhật của con."

Bố Tô Khả lấy ra tấm thẻ cuối cùng, "Cái này là bố cho con làm hồi môn."

"Bố. Bố cho tôi nhiều như vậy làm gì!"

Bố Tô Khả trợn mắt nhìn Tô Khả, "Bố không dùng tới, không cho con thì còn có thể cho ai."

"Bố cho con hết, vậy bố thì sao?"

"Bố con còn có tiền riêng." Nói xong thì cười hi hi, lần nữa lấy từ trong ngực ra một tấm thẻ màu xanh lá cây, "Trong này cũng không thiếu tiền, con không cần bận tâm."

"Được rồi, bố muốn mua nhà hay làm nhà máy thì cũng tùy bố mà." Bố Tô Khả tiếp tục cười ha hả nói.

Tô Khả cầm tấm thẻ trên tay, "Oa, cũng chính là con lập tức biến thành người phụ nữ giàu nhất rồi."

Bố Tô Khả cười, "Đúng vậy, con là người phụ nữ giàu có rồi."

Tiểu Bao Tử xem thường nhìn Tô Khả, "Tham tiền."

"Hừ hừ, bố mẹ có nhiều tiền cho mẹ, bố con có sao?" Tô Khả véo chặt mặt Tiểu Bao Tử rồi nói với bé.

Tiểu Bao Tử: "."

Ba người mới đi dạo đến công viên của tiểu khu thì nhìn thấy một đám bà di lớn tuổi ở bên kia đang cười ha hả đi tới, đầu Tô Khả đầy vạch đen, lại tới sao?

Quả nhiên.

"Khả Khả, di nghe nói."

Tô Khả không nói hai lời, ẵm Tiểu Bao Tử, nhỏ giọng nói với bố của cô: "Bố, chúng ta mau về nhà đi."

Đĩ nhiên, Tô Khả không thể thành công, bởi vì đám người đã vây quanh Tô Khả, sau đó bắt đầu bắt đầu bát quái về chuyện đánh nhau của Tô Khả và Hoàng Nghệ Thường.

Tô Khả giống như bánh quy kẹp nhân, bị người ta kẹp lại, dù sao cũng khó chịu. Tiểu Bao Tử bị Tô Khả ẵm nên mặt nhỏ cũng nhú lại. Đúng lúc đó, hai chị em Doãn Lạc Phong và Doãn Lạc Hàm bên kia đi tới.

Nhìn bộ dạng của bọn họ giống như đang tìm Tô Khả, đám bà di kia thấy Tô Khả có khách đến tìm thì cũng biết ý rồi đi.

Tô Khả thờ dài rồi chạy đến trước mặt bọn họ, hai tay Tiểu Bao Tử vòng chặt cổ Tô Khả, rất sợ mẹ của bé không cẩn thận thì bé té xuống luôn.

Tô Khả nhìn thấy bọn họ thì dĩ nhiên về mặt vô cùng mừng rỡ, "Thật tốt, hai người tới thật kịp thời."

"Sao vậy?"

Tô Khả lắc lắc một tay, "Đừng nói nữa."

Doãn Lạc Phong thấy thế thì ảm bẻ.

Doãn Lạc Hàm chớp chớp mắt xéch, sự quyến rũ hoàn toàn tự nhiên, "Khả Khả, chúng ta là chị em tốt như vậy, em nói với chị một chút đi."

Tô Khả nhìn gương mặt xinh đẹp của cô ấy treo nụ cười nhiều chuyện, ánh mắt dò xuống nhìn bụng cô ấy đã nhô ra, có cảm giác không khỏe.

Doãn Lạc Hàm đẩy bụng lên phía trước, "Nhìn chị là phụ nữ có thai này, em nói với chị một chút đi nào."

Tô Khả muốn rơi nước mắt, chỉ có thể nhanh chóng kéo tay Doãn Lạc Hàm đi về nhà của cô.

"Em nói với chị, chiều hôm qua, em đánh nhau với Hoàng Nghệ Thường."

"Đáng đánh! Từ tám trăm năm trước là chị xác định không quen người này rồi, đáng đánh! Đùng rồi, cô ta ở đâu, có muốn chị giúp em đánh cho cô ta một trận hay không?" Mặt Doãn Lạc Hàm hưng phấn, hai tay chà sát kêu xoạt xoạt.

"Vậy cũng không cần, chị an tâm mà dưỡng thai đi."

Doãn Lạc Hàm vỗ vỗ bụng của cô ấy, "Sợ sợt lông gị, con gái của chị nghe lời lắm."

"Cũng còn chưa có sinh mệnh, làm sao chị biết trong bụng chị là con gái."

"Phải là con gái. Nói với em là nhóc nhà em định sẵn là của con gái chị rồi."

Đầu Tô Khả đầy vạch đen, nhớ đến bộ dạng hôm trước của Tiểu Bao Tử, sau đó sờ sờ cằm nói với Doãn Lạc Hàm "Không phải là chị rất ghét Cẩm Niên nhà em sao?"

"Ồ, tương đối không thích thôi."

"Vậy chị xem, Nhị Tô nhà em và Tô Cẩm Niên là một khuôn mẫu khắc ra đấy."

Doãn Lạc Hàm quay đầu nhìn Tiểu Bao Tử trong ngực Doãn Lạc Phong, Tiểu Bao Tử nhìn thấy ánh mắt đánh giá của Doãn Lạc Hàm, trong nháy mắt nhào vào ngực Doãn Lạc Phong, vùi đầu không để cô ấy nhìn.

"Đúng vậy, quá giống."

"Vậy chị thích một đứa trẻ lớn lên giống hệt Tô Cẩm Niên làm con rể chị à."

Doãn Lạc Hàm suy nghĩ một lát, mãnh liệt lắc đầu, "Không muốn! Chị là."

Tô Khả lại nói: "Lỡ như chị sinh con gái lớn lên giống chị, chị nhìn con trai em ở cùng một chỗ với con gái chị thì cũng tương đương như chị và Cẩm Niên."

"A, đừng!" Doãn Lạc Hàm lắc đầu càng mạnh hơn.

Tô Khả gạt đầu, "Vậy là sao."

"Vậy lỡ như con gái của chị lớn lên giống Trịnh Diệu Đông thì sao?"

"Vậy chị tưởng tượng dáng vẻ Trịnh Diệu Đông và Tô Cẩm Niên đi chung với nhau chứ sao."

"Tô Cẩm Niên là người tán công." Doãn Lạc Hàm bước miệng thốt lên.

Tô Khả nhìn trời, nói đến đây rồi vậy?

Tô Khả khẽ liếc mắt nhìn Tiểu Bao Tử, chỉ thấy Tiểu Bao Tử ngẩng đầu lên, vẻ mặt cầu khẩn nhìn cô, ý chính là, "Mẹ, chị cần mẹ ;àm cho đi bỏ suy nghĩ này đi thì sau này nhất định con trai của mẹ sẽ khôn khéo gấp đôi, hiểu thảo gấp đôi."

Tô Khả sờ sờ cằm, sau đó tiếp tục nói, "Em nói này, tướng mạo của Trịnh Diệu Đông ấy, nếu là đàn ông thì đúng là rất tốt, nếu là phụ nữ."

Suy nghĩ của Doãn Lạc Hàm đã bắt gặp bị Tô Khả thay thế, cô nghĩ đến đầu Trịnh Diệu Đông đầy tóc dài xoăn, trên người mặc váy dài màu trắng thì không khỏi sấm set không dứt, "Con gái của chị chắc chắn lớn lên giống chị, xinh đẹp như hoa, tuổi trẻ bức người."

"Cho nên. Chị và Cẩm Niên."

"Tuyệt đối không thể nào!"

"Ồ." Tô Khả cười gật đầu, "Này, chúng ta vào trong ăn chút gì đi, em nói cho chị biết, em nghe nói ăn thịt dê nhiều thì da em bé sẽ trắng một chút, lát nữa em làm lẩu thịt dê cho chị ăn nhé?"

Doãn Lạc Phong ẵm Tiểu Bao Từ nhìn bóng lưng Doãn Lạc Hàm thì không khỏi yên lặng chiêm chọc: quả nhiên chỉ số thông minh của phụ nữ mang thai rất xuống rất nhiều.

Còn Tiểu Bao Từ lại thở nhẹ một hơi, "Cuối cùng con cũng an toàn."

Doãn Lạc Phong vỗ vỗ trán Tiểu Bao Từ, "Thằng nhóc con, thế nào, cháu gái chú không tốt sao."

Tiểu Bao Từ nhếch miệng cười, "Hi hi, chú ơi, con giữ lại để sau này cưới con gái chú tốt hơn. Đến lúc đó con cũng có thể gọi chú là bố."

"Tiểu quý lớn đầu!" Doãn Lạc Phong điểm trán Tiểu Bao Từ một cái, suy nghĩ lại bất giác nghĩ đến tương lai.

Tương lai, anh thật sự muốn kết hôn với những người phụ nữ khác sao?

Anh không biết, chỉ có thể đi một bước thì nhìn một bước.

Còn Tiểu Bao Từ ôm cổ Doãn Lạc Phong, đầu nhỏ dựa vào người của Doãn Lạc Phong, làm như an ủi Doãn Lạc Phong.

Khóe miệng Doãn Lạc Phong nhẹ nhàng nâng lên, bước chân thoải mái bước vào nhà.

*

Tô Khả và Doãn Lạc Hàm vào nhà liền ngồi xuống, hai người bắt đầu trò chuyện về trẻ con, vô cùng nhiệt tình. Từ Nam nói tới Bắc, ở phía bên kia, bố Tô Khả cùng Doãn Lạc Phong đánh cờ tướng, Tiểu Bao Từ ở một bên nhìn, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm bàn cờ, thỉnh thoảng hỏi thăm 'tại sao đi chỗ này', bọn họ giải thích tỉ mỉ cho bé, không khí tương đối hài hòa.

Buổi trưa, Tô Cẩm Niên về, sau khi nhìn thấy Doãn Lạc Phong và Doãn Lạc Hàm thì khóe miệng khẽ nâng lên.

"Cẩm Niên, anh về rồi." Tô Khả nhìn thời gian thì mới phát hiện đã trưa, phải làm cơm, dĩ nhiên là không kịp nên liền nói là đi bên ngoài ăn một bữa, dù sao bây giờ cô là tiểu phụ nữ giàu có rồi.

Cũng may ở tiểu khu này vẫn tiệm ăn nhỏ, cho nên vả vô cùng thuận lợi giải quyết cơm trưa.

Lúc nghỉ ngơi, Thẩm Đường gọi điện thoại cho Tô Khả lần nữa, anh nói là Jayson Hough đã trở lại khách sạn, để cô không lo lắng.

Tô Khả cũng thở nhẹ ra, người nước ngoài không có việc gì là tốt.

Cúp điện thoại, Tô Khả cũng nói với Tô Cẩm Niên một tiếng, Tô Cẩm Niên gật đầu, trong lòng cảm thấy chuyện này là lạ nhưng cũng không nói ra.

Bố Tô Khả nói với Tô Khả: "Khả Khả, bố muốn về với ông bà một chuyến."

"Hôm nay sao?"

Bố Tô Khả gật đầu, "Con đây, bố biết rõ nhà này không phải của con, chúng ta cũng không thể ở đây luôn, cho nên lúc nào thì chúng ta trả lại đây?"

Tô Khả suy nghĩ một chút, cũng đúng, chỉ là.

Tô Cẩm Niên đã sớm không muốn ở nhà của Thẩm Đường nên lúc này, khi bố vợ anh nói ra thì anh còn kém giờ hai tay hai chân tán thành, làm sao có thể phản đối nên liền nói, "Khả Khả, bố nói đúng, mặc dù Thẩm Đường để chúng ta ở nhà này miễn phí, nhưng mà chúng ta cũng có nhà mà, cho nên. . ."

Tô Khả gật đầu, "Được rồi."

Bố Tô Khả thấy Tô Khả gật đầu thì lại cười nói, "Cho nên trước tiên bố qua biệt thự bên kia dọn dẹp sạch sẽ, đến lúc đó con và Cẩm Niên, cùng Tiểu Tô Tô chuyển qua nhé."

"Dạ."

*

Khách sạn năm sao, lúc này Jayson Hough đang ngồi trên giường, mặt tái nhợt nhìn một giá chữ thập nằm trên giường, ánh mắt khó hiểu.

"Bing bong bong——"

"Tiên sinh, có vị tiên sinh họ Thẩm đến đây tìm ngài."

Jayson Hough thu hồi giả chữ thập, "Mời cậu ấy vào."

Thẩm Đường đi vào, "Jayson tiên sinh, rất xin lỗi vì tôi quấy rầy ông."

"Không có gì bất tiện hết." Jayson tiên sinh khẽ mỉm cười, "Là tôi nên nói xin lỗi, để các người lo lắng."

Sau khi ông trở về thì biết là Thẩm Đường rất lo lắng ông, luôn tìm kiếm ông. Trong lòng của ông thật ra rất cảm động, nhưng mà.

Suy nghĩ của ông chìm vào tối hôm qua, ông bị một đám người đàn ông vạm vỡ che mặt bắt đến một căn phòng nhỏ đen như mực, ông bị đám người kia ‘tay đâm chân đạp’, còn trong bóng tối truyền đến tiếng cười khặc khặc của đám người kia, cuối cùng, đám người kia bơm dung dịch trong suốt vào người ông.

Cả người ông run lên, bởi vì hình như bên tai ông truyền tới giọng tiếng anh rất nặng của một người nói với ông, "Nhất định trong quá trình phẫu thuật, ông phải giết chết thẳng nhóc kia, vậy ông. Khả khả."

Nghe Jayson Hough nói xin lỗi thì Thẩm Đường cười "ha ha." Khẽ cười một tiếng, sau đó nói chuyện về phẫu thuật của Tiểu Bao Tử cùng Jayson. Chỉ là, Jayson Hough luôn không tập trung.

Thẩm Đường nghỉ ngơi, không khỏi nhìn một chút máu ứ đọng trên cổ của ông, Thẩm Đường nhủ thầm, "Jayson tiên sinh, trên người ông bị thương."

Jayson làm như không nghe thấy câu hỏi của Thẩm đường, chỉ là giả vờ cúi đầu ông xuống, vẻ mặt tất ánh sáng: "Rất xin lỗi, tôi, có thể từ chỗ cuộc phẫu thuật này không?"

Ngược lại vừa nghĩ tới âm thanh của đám người kia thì ông lại hoảng sợ mà nói với Thẩm Đường, "Ha ha, xin hỏi cậu mới vừa nói gì?"

Thẩm Đường nhủ thầm, "Jayson tiên sinh, ông có sao không? Còn vết thương trên người ông nữa?"

Jayson lắc đầu, "Tôi không sao, vết thương là do ngày hôm qua lúc tôi đến quán bar đã xung đột với người ta, ha ha. Đúng rồi, phẫu thuật của Nhị Tô, chúng ta định vào thứ Bảy đi, bởi vì tôi phải về nhà gấp."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Khách không mời mà đến

Tô Cẩm Niên về đến nhà liền nằm trên giường ngẩn ngơ.

Tô Khả ảm Tiểu Bao Tử tắm xong ra ngoài thì thấy đáng về Tô Cẩm Niên nhìn trần nhà ngẩn ngơ, không nhận được hỏi, "Sao vậy?"

"Không có gì." Tô Cẩm Niên ngồi dậy, ôm Tiểu Bao Tử vừa tắm xong thơm phức, mắt nhìn Tô Khả, "Đúng rồi, lúc ăn cơm, em nói trước kia vợ của cục phó Mông ở tiểu khu của chúng ta hả?"

"Vợ? Vợ em gái anh á!" Tô Khả trừng mắt liếc Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên sờ sờ đầu, tức thời còn chưa phục hồi lại tinh thần.

Tô Khả cũng không trách anh, dù sao anh là từ thành phố B tới, không biết rốt cuộc vợ cục phó Mông là ai thì cũng bình thường. Hơn nữa, nếu như không phải bà di Bông Cái nhiều chuyện thì cô cũng sẽ không biết thật ra Lưu Hiểu Hiểu chính là tiểu tam. Nếu không hôm nay gặp mặt thì cô cũng cho rằng Lưu Hiểu Hiểu là vợ của hần chứ không phải là người tình rồi.

Vì vậy, Tô Khả liền kể mọi chuyện cô biết ra, cuối cùng còn nói với Tô Cẩm Niên: "Em nói với anh này, anh đừng qua lại với cục phó Mông này cho em, nhìn áo quần gọn gàng nhưng thật ra thì bên trong chính là cảm thụ, làm cục phó Cục Cảnh sát mà vẫn còn bao dưỡng người tình bên ngoài, đến cuối cùng vẫn thật là cận bã, em không cho phép anh và hần qua lại."

Tô Cẩm Niên "xi" cười ra tiếng, "Em thật là. Yên tâm đi, coi như đàn ông trên đời đều lạc lối thì anh cũng sẽ không đâu."

Tô Khả trả lời lại Tô Cẩm Niên, "Có muốn thì anh cũng không dám. Bằng không thì." Tô Khả cười vô cùng dâm dăng.

Tiểu Bao Tử rất vô tội trở thành nhân bánh, tay nhỏ bé mềm mại đẩy hai người lớn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, "Cô gái, người phụ tình, các người có thể có chút tự giác không vậy."

Tô Khả sững sờ, sau đó thoáng đỏ mặt, véo gò má của Tiểu Bao Tử, "Hừ hừ, thằng nhóc con, ở đây lúc nào."

Tô Cẩm Niên cười, lấy tay Tô Khả xuống, vỗ vỗ sống lưng Tiểu Bao Tử, "Anh mới vừa ẵm con đấy."

Tiểu Bao Tử đẩy tay Tô Cẩm Niên, "Ngày mai mua giường cho con đi, con muốn ngủ một mình."

Tô Khả mỉm môi nở nụ cười, một hồi lâu, "Nhóc con, có mắt nhìn nhì."

Tiểu Bao Tử tròn mắt, vô cùng trẻ con làm cho Tô Khả lại "oa oa" như sói tru.

Giấy vò Tiểu Bao Tử đủ rồi thì Tô Khả mới nhớ tới chuyện chính, "Cẩm Niên, lúc này anh hỏi em cái đó làm gì?"

Tô Cẩm Niên nói: "Ồ, anh chỉ cảm thấy thái độ của em đối với cục phó Mông có chút kỳ lạ."

"Ha ha, đây là đương nhiên, cuộc đời em ghét nhất chính là kẻ thứ ba! Hơn nữa đạo này, quả thật chính là tiểu tam đã lộng quyền trong xã hội a, một người hai mươi mấy tuổi coi trọng người hơn bốn mươi tuổi, ở bên kia đáng thương kêu gào, ‘tôi là yêu thật lòng’, còn các phiên bản ‘yêu thật lòng’ càng nhiều vô kể, còn những người vợ ác độc thì luân luân sạch gia đình, ngay cả trong những phim truyền hình, em gái nó, đều là một đám tiểu tam phần đầu làm giàu lịch sử mà, những bản lĩnh những người viết kịch còn rất lớn, lại có thể khiến người xem rơi nước mắt, nước mũi đồng tình tiểu tam, thậm chí nể nang xỏ xa vợ chính, nghĩ lại em liền tức mà!"

"."

"Cô gái à, mẹ trông nom quá nhiều rồi." Tiểu Bao Tử chu miệng lên.

Tô Khả véo gò má Tiểu Bao Tử, "Em gái nó, mẹ lười phải trông nom, chỉ là oán trách với hai người vậy thôi. Em nói cho các người biết, hai người các người, sau này ai dám tìm kẻ thứ ba cho em thì em liền để cho từng người các người đi làm bạn cùng Ngụy Trung Hiền! Phải biết rằng vợ anh là em chính là người giỏi nhất khoa nam khoa, yên tâm, một dao xuống thì sẽ không làm các người thấy đau đâu!"

Mặc dù Tiểu Bao Tử không biết "Ngụy Trung Hiền" là người nào nhưng nghe đến Tô Khả nói đến nam khoa thì vẫn rất bản năng dùng tay nhỏ bé che ‘anh em’ của bé lại, sau đó vẻ mặt hoang mang nhìn Tô Khả. (Ngụy Trung Hiền là đại hoạn quan nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc)

Đầu Tô Cẩm Niên lại đẩy vạt đen, "Anh khuyên em đừng xem những phim truyền hình nữa."

"Hừ, nhắc trước cho các người để đảm bảo không cho phép có ngày rồi rấm đó. Em luôn luôn thích nhảy lên cây đậu muốn nảy sinh kích động để bóp chết sự quang hợp trước." (đại khái câu này giống như bóp chết từ trong trứng nước)

Tô Cẩm Niên: "."

Tiểu Bao Tử: "."

Tô Khả tiếp tục nói, "Đúng rồi, em thấy cục phó Mông của anh không phải là người tốt, nói không chừng hẳn chính là nội gián, để ý cho em."

Tiểu Bao Tử nói: "Cô gái, mặc dù nhân phẩm ông ta không tốt, nhưng mẹ cũng không thể không có chứng cứ liên tụy ý nói lung tung chứ."

"Đi đi, vật nhỏ, con thì biết cái gì. Nói cho con biết, người này có thể từ nhân phẩm bình thường nhìn ra tính tình, con nhìn người này có thể tìm tiểu tam sau lưng vợ thì nhất định không phải là đồ gì tốt, sắc đẹp cũng không đỡ được, huống chi là tiền bạc. Nói không chừng những trùm buôn thuốc phiện đều tùy ý cho một ít tiền thì hẳn liền mất nhắm mắt mở, nói tắt cả những chuyện hẳn biết cho trùm buôn thuốc phiện, trong ngoài phổ hợp cùng bọn họ, làm nội gián thì đó là khả năng tương đối có thể. Ồ, bây giờ thật sự là mẹ càng nghĩ càng thấy hẳn là nội gián đấy. Cẩm Niên, anh nhìn kỹ chút, dù là em nói oan hẳn thì anh cũng phải nhìn kỹ một chút, dù sao không phải có câu nói ‘thà giết lầm một ngàn tên cũng không thể bỏ qua cho một tên’ đó sao, người này lại là cục phó của các anh, hiển nhiên là địa vị cũng cao, không phải có lần anh nói với em sao, nội gián của các anh có thể xuất hiện ở cấp cao đấy."

Tô Cẩm Niên càng nghe Tô Khả phân tích thì càng khiếp sợ, chân mày cũng nhíu chặt hơn.

Tô Khả thấy vẻ mặt Tô Cẩm Niên như vậy thì khóe miệng liền nâng lên, càng phân tích rõ ràng hơn, "Em nói với anh này, trong phim truyền hình đều là diễn như vậy. Người càng thành thật nghiêm túc giống người tốt thì thực chất bên trong là kẻ cặn bã xấu xa, em nhìn thấy vẻ mặt chính trực khiến người khác sợ hãi ấy vừa lúc phù hợp với hình tượng hư hỏng bại hoại muốn chết ở trong phim truyền hình, hơn nữa người này còn có thể tìm tiểu tam, từ một điểm này thôi thì có thể nhìn ra cặn bã bên trong người này rồi. Thật lòng thì những người đàn ông tìm tiểu tam đều là đồ bỏ đi, mặc kệ trăm ngàn lý do của hắn, mặc kệ lời ‘yêu thật lòng’ bỏ đi của hắn, em gái hắn, hẳn chính là tìm kẻ thứ ba rồi, chính là xấu xa. Thứ người như thế thì cơ hội làm nội gián lớn nhất!"

"."

"Cẩm Niên, tin tưởng vợ của anh, ngoại trừ bản lĩnh chữa trị ‘người anh em’ của đàn ông cao ra thì giác quan thứ sáu của vợ anh cũng rất kỳ diệu."

Tô Cẩm Niên vừa nghe Tô Khả nói đến "người anh em" thì đầu đẩy vạt đen, "Anh biết rồi, yên tâm, anh sẽ chú ý."

Tô Khả phân tích, mặc dù nói rõ ràng đầu ra đấy, nhưng mà chuyện này cũng không phải dựa vào trực giác mà có thể xác định, cảnh sát làm vụ án như

họ mà nói thì mọi việc cũng cần có chứng cứ. Dù sao cũng không thể bởi vì một người đang ông tìm tiểu tam ở bên ngoài thì trực tiếp coi anh ta như người hiềm nghi mà xử lý.

Cục phó Mông, lúc anh đang ở Cục Cảnh sát thì cũng là vài lần qua lại giao tiếp cùng hắn.

Nói đến cục phó Mông đi, bộ dạng nghiêm túc, tính tình cũng thật ôn hòa, lúc cười lên làm người ta như tắm gió xuân, nhưng lúc vẻ mặt nghiêm túc thì cũng trong nháy mắt làm người ta sợ hãi, cung kính. Thêm nữa là lúc hắn xử lý chuyện gì đó đều theo quy tắc, chưa bao giờ vượt quyền, lúc mọi việc được xử lý hoàn hảo thì không khỏi không làm người xem thường hắn thêm tán thưởng năng lực của hắn.

Ở trong cục, người như vậy chắc chắn không làm cho người ghét, ngược lại, danh vọng và tiếng nói của hắn trong cục đều rất cao, cũng vì vậy mà cục trưởng mới mạo hiểm tính mạng, không kịp chờ đợi muốn thanh lọc bọn trùm buôn thuốc phiện, lập cho ông một công lớn, làm uy tín của ông tiến thêm một bước.

Cho nên Tô Cẩm Niên không chỉ có nhìn trần nhà mà còn tiếp tục ngẩn người.

Tô Khả dùng cùi chỏ thọc cánh tay Tô Cẩm Niên, "Aiya, đừng ngẩn người như vậy, em thấy gương mặt cục phó Mông chính thuộc dạng trung trình thì có nội lực gian trá người ta. Ừ, chắc chắn hắn chính là nội gián, tuyệt đối là nội gián!" Nói xong lời cuối cùng, Tô Khả dùng giọng điệu rất chắc chắn, "Loại người tìm tiểu tam, cấu kết với kẻ xấu, làm ra chuyện có lỗi với Tổ quốc, khả năng vô cùng lớn."

Tô Cẩm Niên cười, giọng nói mang theo chút lạnh lẽo nhàn nhạt, "Bố của anh, mẹ của tôi, thật ra thì cũng nuôi kẻ thứ ba."

Tô Khả sùng sốt một chút, "Hả?"

Nói thật, cô không thích Tần Phi, nhưng mà đối với chuyện Tần Phi nuôi 'mặt trắng nhỏ', còn có bố chồng cô cũng nuôi 'tiểu mặt' thì thật đúng là cô không biết. Thứ nhất Tô Cẩm Niên chưa từng nói, thứ hai, bố chồng mẹ chồng cô ân ái trước mặt người khác phải nói là mọi người đều ngưỡng mộ, em gái nó, tình cảm này đều là mặt mũi, thật ra thì lót bên trong sớm đã là những mảnh vụn nát bét.

"Anh biết khi nào?"

Tô Cẩm Niên cười, "Rất sớm." Đã biết rất sớm, khi đó anh bao nhiêu tuổi? Anh cũng quên mất, giống như nhỏ hơn Tiểu Bao Tử bây giờ cũng lại giống như lớn hơn Tiểu Bao Tử bây giờ, rất lâu rồi, anh đã hoàn toàn quên mất rốt cuộc anh phát hiện giữa bố mẹ của anh thực ra thì vẫn luôn là 'hư tình giả ý' lúc nào nữa. (hư tình giả ý: giả bộ yêu thương)

Tô Khả vuốt mặt Tô Cẩm Niên, nhiệt độ truyền đến tay của cô.

Cô đau lòng vì anh bỗng trở nên đau thương, "Anh, có em mà."

Tô Cẩm Niên nhìn Tô Khả, đôi mắt đen như mực, ánh lên tia lấp lánh chớp động.

Tô Khả bị anh nhìn thì hơi xấu hổ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lấp lánh của Tiểu Bao Tử thì Tô Khả mỉm cười, "Hơn nữa chúng ta vẫn còn có Nhị Tô." Nói xong, ôm hôn Nhị Tô một cái.

Tuy là Tiểu Bao Tử bất mãn động một tí là Tô Khả liền bôi nước miếng lên mặt bé, nhưng lúc này cũng chỉ chu miệng lên, bộ dáng rất mềm mại.

Tô Khả vì cô sinh một Tiểu Bao Tử thân thiết như vậy thì tự đắc không thôi. Nhìn dung mạo bố con bọn họ giống nhau thì trong lòng cô càng ấm áp, sau đó, cô nhìn vào mắt Tô Cẩm Niên, tình cảm càng thêm chân thành, dịu dàng như nước.

Nghĩ đến Tô Cẩm Niên đã từng từ chối phụ nữ ở khắp nơi bên ngoài, nghĩ đến tính tình anh đã từng nhẹ nhàng như Hoa Sen Trắng trên núi Tuyết, bây giờ nghĩ lại, chẳng lẽ là do hôn nhân của bố mẹ anh đã khiến anh vô cùng hồ hững với chuyện tình yêu nam nữ?

Nghĩ như vậy thì Tô Khả gạt đầu, cảm thấy vẫn rất có khả năng.

Cô khó có thể quên ba năm cô đuổi theo anh, sức lực chịu đựng như những con ruồi, bây giờ nghĩ lại thì vẫn tương đối ỏi ra máu. Cũng may 'có công mài sắt, có ngày nên kim', cuối cùng Tô Cẩm Niên vẫn rơi vào tay của cô.

Cho dù như thế, Tô Cẩm Niên cũng gạt bỏ mẹ anh, lên lĩnh giấy kết hôn với cô. Hơn nữa khi đó, anh và cô nói kết hôn, thật ra thì hai người họ cũng không tính ở cùng một chỗ. Mặc dù cô không rõ lắm nhưng sẽ không tha cơ hội như vậy. Sau đó trong mơ hồ, cô cũng biết một ít nguyên nhân, đó chính là Tô Cẩm Niên không muốn kết hôn chính trị.

Nghĩ xong rồi, Tô Khả càng xác định tính tình Tô Cẩm Niên cùng nguyên nhân ghét phụ nữ có quan hệ rất lớn với hôn nhân bất hòa của bố mẹ anh.

Haizz, đứa trẻ đáng thương, nhìn cô hồi bé được bố thương mẹ yêu, nâng trong lòng bàn tay vì sợ té, bộ dạng hững như hững hoa, thế mà anh lại chỉ có thể lặng lẽ chịu đựng bố không thương mẹ không thương, còn giấu ở trong lòng không nói với ai. Tô Khả cảm thấy tuổi thơ Tô Cẩm Niên đáng thương, giống như gì cái thìa trong đất của vua chúa. Tô Khả âm thầm quyết định, sau này sẽ đối tốt hơn với chồng cô, để bù đắp tuổi thơ anh đã thiếu thốn tình thương của mẹ.

Tô Cẩm Niên nhìn nét mặt của Tô Khả thì khóe miệng khẽ nâng lên, "Bà xã, nét mặt em bây giờ gì đó."

Tô Khả cười, lặng lẽ nhìn gương mặt Tô Cẩm Niên, "Ông xã, làm anh khổ hơn nửa đời người rồi."

Tô Cẩm Niên: "." Cái gì gọi là "hơn nửa đời người"? Cái gì gọi là "khổ hơn nửa đời người"! Tại sao anh có loại kích động "té ngã" vậy!

Tô Khả tiếp tục vỗ vỗ ngực Tô Cẩm Niên, "Em và con trai sẽ làm anh cảm nhận được tình yêu."

Khóe miệng Tô Cẩm Niên giật giật: "."

Tiểu Bao Tử nhìn trời: mẹ có muốn ngủ hay không!

Sau đó, Tô Cẩm Niên nói với Tô Khả: "Anh nói với em này, thật ra bên ngoài bố mẹ anh đều có người khác chính là muốn nói cho em biết, nam hay nữ cũng không phải tất cả tìm tiêu tam thì trong công việc đều nhất định không tốt."

Tô Khả nhú mày, bày tỏ không hiểu.

Tô Cẩm Niên nói: "Mặc dù bên ngoài bố mẹ của anh đều đã có người khác, nhưng mà trong công việc bọn họ tuyệt đối một là một, hai là hai, cần thật, sẽ không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với quốc gia."

Tô Khả "a" một tiếng, coi như là hiểu chuyện Tô Cẩm Niên đang nói với cô, không thể lấy một hành động không tốt của người đó mà phủ định toàn bộ mọi thứ người đó đang có là không tốt. Chuyện mà anh và cô vẫn còn thảo luận là cục phó Mông.

Tô Cẩm Niên nhếch miệng lên, "Chuyện công và chuyện tư chưa bao giờ có thể nói nhập làm một. Mặc dù cục phó Mông là người tìm tiêu tam, nhưng mà em không thể một mực chắc chắn bởi vì anh ấy tìm tiêu tam thì chính là người xấu bán cơ mật quốc gia, phủ nhận năng lực của anh ấy, đẩy đối với người ta thật ra thì không công bằng."

Tô Khả bĩu môi, "Nhưng mà."

Tô Cẩm Niên cười cười, "Anh hiểu ý em. Bất quá anh sẽ chú ý anh ấy một chút. Khả Khả, em phải nhớ, em có thể nghi ngờ anh ấy nhưng tuyệt đối không thể nói ra, vừa rồi em chính là chắc chắn nói người ta là nội gián, chuyện này không tốt. Hơn nữa nhìn người khác làm việc cũng là một đạo lý, mọi việc không nên quá tuyệt đối, hiểu không?"

"A, nghe lời dạy."

Tô Cẩm Niên cười, vuốt má Tô Khả, "Hiểu rõ là được rồi. Tính tình của em quá ngay thẳng, anh sợ em làm mất lòng mọi người mà không biết."

"Không phải em có anh đó sao." Gương mặt Tô Khả tựa vào ngực Tô Cẩm Niên, cười vô cùng phóng túng.

Tô Cẩm Niên "ờ" một tiếng, "Có anh đây."

Tô Khả nâng đầu lên, cười híp mắt, "Tô Cẩm Niên, anh thật tốt, em yêu anh nhất."

Tiểu Bao Tử không chịu nổi, "Cô gái, người phụ tình, mặc dù con mới hơn bốn tuổi một chút thôi nhưng đừng xem con như cái gì cũng không hiểu chứ!" Cho nên, có thể không nên ở trước mặt đứa trẻ như bé mà liên tục nói mấy lời tình tứ hay không! Cả người bé có phát rét hay không chứ!

Tô Khả và Tô Cẩm Niên quay mặt nhìn nhau: ngược lại quên mất con kỳ đà siêu cấp lớn này.

Tiểu Bao Tử bĩu môi, "Cho nên, hai người mau mua cho con một cái giường đi. Tránh để con trở ngại."

Miệng Tô Khả há tròn như trứng gà, mắt cũng trừng to như trứng cút: "Ngại. Trở ngại?"

Tiểu Bao Tử chép chép miệng nhỏ, "Làm phiền hai người làm việc đấy! Con biết mà, hai người không làm việc thì sao có thể sinh ra con."

Trong nháy mắt Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả cảm thấy sấm sét ở đâu đến mở cửa, sấm sét đến nhà.

Tiểu Bao Tử bĩu môi: "Đừng nói con nhặt được bên hầm phân đấy, con cũng không phải là Trương Lực Nam."

Tô Khả hoàn toàn bị sấm của đứa con trai này làm cho 'trong khét ngoài sống', mà chuyện cũ Trương Lực Nam trong miệng Tiểu Bao Tử, cô cũng nhớ tới.

Lại nói, có lần lúc cô tự đi đón Tiểu Bao Tử về thì thấy một bạn nhỏ bần thiêu đang ngồi trên nền xi măng, ở bên đó khóc đến trời đất mù mịt.

Cô giáo bên cạnh vẫn khuyên nhủ, ôm lấy đứa bé, đứa bé này liền lập tức đặt móng ngồi dưới đất, khóc càng thêm lớn tiếng.

Cô không hiểu nên hỏi con trai của mình thì mới biết, tên cậu nhóc này là Trương Lực Nam, nguyên nhân bé khóc như vậy là tối hôm qua bố mẹ bé nói với bé là bé được nhặt về bên cạnh hầm phân. Buổi sáng đã khóc, chỉ vì sau đó chơi đùa cùng các bạn nên quên mất, bây giờ phải về nhà nên bé lại nhớ tới chuyện này, vì vậy cũng không muốn về, ngồi trên đất khóc bù lu bù loa.

Đầu Tô Khả đầy vạch đen, khi đó, Tiểu Bao Tử cũng đã hỏi Tô Khả, bé tới như thế nào.

Tô Khả lẩm bẩm nói, con là do mẹ và bố con sinh ra. Cô sợ Tiểu Bao Tử lại hỏi cô vấn đề hạn chế làm sao bé được sinh ra nữa nên ôm lấy Tiểu Bao Tử, nói qua những chuyện khác, tạm thời cho qua.

Khi đó mặc dù Tiểu Bao Tử không có hỏi cô nhưng không ngờ hiện giờ Tiểu Bao Tử tự biết rõ, trên đời này còn có tình huống nào quẩn bách hơn chuyện xảy ra với cô bây giờ không?

Tô Cẩm Niên nhìn Tiểu Bao Tử, bật cười lắc đầu, sự tiếp cận trí tuệ của con trai yêu không khỏi làm cho người lớn dờ khóc dờ cười.

*

Theo lời Tiểu Bao Tử, Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên cho Tiểu Bao Tử mua một cái giường gỗ, có thể để bé ngủ thẳng đến mười hai tuổi.

Tiểu Bao Tử có giường mới của bé, đầu tiên hơi hưng phấn, sau đó là nhàn nhạt mắt mác, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Niên cũng có một chút oán giận, ý là "đều do ông chiếm đoạt chỗ của tôi."

Tô Cẩm Niên hết nói nôi.

Tiểu Bao Tử nhìn giường mới hồi lâu, tay nhỏ bé mềm mại vỗ vỗ đùi Tô Khả, "Cô gái, từ đây về sau con với mẹ chia giường ngủ, mẹ phải nhớ tới con đây."

Tô Khả: "."

Tô Khả sắp xếp phong của Tiểu Bao Tử là một phòng trống khác, ở đây để một chút đồ lộn xộn, Tô Cẩm Niên dọn dẹp mọi thứ.

Tô Khả nhìn dáng vẻ bận rộn của Tô Cẩm Niên thì trong lòng cũng ngọt ngào, nhưng không quên tay anh bị thương nên dặn anh không được làm cho mình mệt mỏi, không làm vết thương trên cánh tay toét ra nữa.

Tô Cẩm Niên cũng nghe lời. Tô Khả bắt đầu dán giấy dán tường mới mua lên toàn bộ, màu xanh trắng, vô cùng đẹp.

"Bing bong ——"

Có người nhấn chuông cửa.

Tô Khả bận rộn ở trong, Tô Cẩm Niên cũng bận rộn ở trong, Tô Khả liền để Tiểu Bao Tử đi mở cửa.

Phía bên kia truyền đến một giọng nói, "Người bạn nhỏ, bố mẹ của cháu có ở nhà không?"

Tô Khả vừa lấy một tấm chăn mới từ bên trong nhà ra thì nghe giọng nói lạ, còn giống như giọng điệu của kẻ lừa đảo, trong bụng nghi ngờ gấp bội nên để chăn xuống tay vịn bên cạnh, vội vã đi ra ngoài.

Lúc mới ra ngoài thì nhìn thấy khách không mời mà đến đứng trước mặt Tiểu Bao Tử, cầm trong tay không ít hộp quà !

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Cái gọi là nhận lễ

Nhìn khách không mời mà đến trước mặt, trong nháy mắt mặt của Tô Khả cứng đờ. Em gái nó, lại là ông già Phạm Kim Ngân. Hắn tới đây làm gì? Còn cầm nhiều quà như vậy.

Người kia thấy Tô Khả đi ra, bỏ qua cho Tiểu Bao Tử, khẽ mỉm cười với Tô Khả, lộ ra mấy cái răng màu vàng kim, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Hắn nói với Tô Khả: "Tô phu nhân, chào cô."

"Ông tới nhà chúng tôi làm gì." Trong nháy mắt Tô Khả hà khắc hơn.

Đừng trách cô tỏ thái độ với khách đến cửa, thật sự là bọn họ và người kia vốn không quen biết, thêm với quan hệ của hắn và Hoàng Nghê Thường không tệ, lại già mà không tự trọng, cuộc đời Tô Khả cô ghét nhất loại người như thế thì sao có thể cho sắc mặt tốt được.

Trong tay Phạm Kim Ngân xách theo đồ, mặc dù trong lòng bức dọc nhưng người làm ăn buôn bán quanh năm nên hiển nhiên khả năng chịu đựng trong lòng là cực cao, lần này bị Tô Khả bày sắc mặt lạnh lẽo thì trên mặt anh vẫn có nụ cười như cũ, ngược lại Tô Khả có vẻ thiếu lễ độ rồi.

Phạm Kim Ngân nhìn Tô Khả, "Tôi đến đây để nhận lỗi."

Lúc hắn nói lời này thì vẻ mặt tương đối chân thành.

Tô Khả cau mày nhìn Phạm Kim Ngân, hết sức không hiểu rốt cuộc câu nói của người này có ý gì.

Nhận lỗi? Anh mang quà đến xin lỗi cái gì?

Phạm Kim Ngân làm như nhìn thấu vẻ mặt không hiểu của Tô Khả nên cười giải thích rõ, "Là như vậy, lần trước Nghê Thường và cô xảy ra chuyện không vui."

Tô Khả gật đầu, trong nháy mắt hiểu ý Phạm Kim Ngân đến nhà. Vốn là hắn vì chuyện lần trước cô và hoàng Nghê Thường đánh nhau mà đến đây, nhưng mà chuyện này có quan hệ gì với hắn?

Chẳng qua Hoàng Nghê Thường là một người tình của hắn thôi, một kim chủ như hắn lại thay người tình nói xin lỗi, chuyện như vậy thật đúng là trăm năm khó gặp. Hơn nữa, nói là muốn nhận lỗi thì chính Hoàng Nghê Thường lại không đến, nghĩ lại thì kỳ lạ hết sức. Rốt cuộc ý Phạm Kim Ngân muốn là gì?

Vì vậy, Tô Khả không nói gì, cứ nhìn Phạm Kim Ngân, trong khi mắt lạnh lùng nhìn nhau thì khóe miệng đã nâng lên.

Những tia sáng vòng óng chiếu thẳng lên nền xi măng phân chia làm hai khu, Tô Khả đứng bên sáng, Phạm Kim Ngân bên tối, có thể thấy rõ sáng tối.

Tô Khả khẽ nâng cằm, khẽ mở môi anh đào, khinh thường khắc ra hai chữ: "Cho nên?"

Giọng nói không che giấu sự khinh bỉ làm cho trong lòng ông già năm sáu chục tuổi Phạm Kim Ngân vô cùng khó chịu, nhưng nghĩ đến chuyện quan trọng của bản thân nên hắn không lộ ra một chút không vui nào, trầm nghĩ một ngày nào đó hắn sẽ giết chết con đàn bà ti tiện này nên cũng tiếp tục cười nói với Tô Khả: "Cho nên anh tới đây để thay Nghê Thường nói xin lỗi." (ta đập mi dám kêu ti ta là đàn bà ti tiện hnm)

Nói xong thì tiến lên một bước, muốn bước vào cửa nhà Tô Khả, tất nhiên Tô Khả nhảy ra một bước, chặn Phạm Kim Ngân lại, không để cho hắn bước vào cửa nhà cô nửa bước. Sau đó nâng lên khóe môi nhìn lão già không biết tự trọng rồi chỉ "ha ha" hai tiếng, "Nói xin lỗi thì nhận còn lễ thì không cần. Hôm nay nhà tôi rất bận rộn, không có cách nào tiếp đãi khách quý."

Phạm Kim Ngân sống hơn nửa đời người, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Tô Khả không hề lễ phép với người lớn rõ rệt như vậy, trong nháy mắt, lửa giận cũng lớn, lồng ngực phập phồng kịch liệt.

Tô Khả nhú mày, cười ha hả phun ra câu nói tức chết người không đền mạng: "Tôi nói này, ông cụ à, chính là ông mau chóng rời khỏi nhà chúng tôi đi, ngộ nhờ ông đột nhiên phát bệnh tim rồi chết ở cửa nhà tôi thì đối với nhà chúng tôi là chuyện rất không may mắn."

"Cô!" Phạm Kim Ngân sắp tức chết rồi, đôi mắt cũng trừng to.

"Hắc, ông cụ à, tôi nói cũng là lời thật lòng mà, bây giờ nhà tôi thật sự rất bận, không có cách nào tiếp đãi ông. Ông mau nâng chân quý, đừng chặn ánh mặt trời cực tốt của nhà tôi."

"Khả Khả!" Lúc này Tô Cẩm Niên cũng đi ra, nghe câu nói có gai của Tô Khả thì một hồi ỉu xù. Cũng xem như Tô Khả đã lẫn lộn vài năm trong xã hội, vậy mà một chút nhân tình thế thái trong xã hội vẫn không học được, theo cảm tính, đối với người cô không thích thì chưa bao giờ cho sắc mặt tốt, thật không biết nên làm sao cho phải.

Phạm Kim Ngân giống như là nhìn thấy cứu tinh, vốn là sắc mặt vẫn còn lạnh ngắt thì sau khi nhìn thấy Tô Cẩm Niên đã lập tức khôi phục nghiêm mặt, nở nụ cười, "Anh em Tô."

Trong lòng Tô Khả thầm mắng: ai là anh em với ông già như ông chứ!

"Không phải em để anh trải giường chiếu sao, chạy ra làm gì." Tô Khả bĩu môi, nói.

Tô Cẩm Niên điểm trán Tô Khả một cái, sau đó nhìn về Phạm Kim Ngân, "Không biết hôm nay Phạm tiên sinh đến nhà tôi là có chuyện gấp gì sao?"

Phạm Kim Ngân cười ha hả nói, "Sao có thể có chuyện gấp gì. Hôm nay tôi tới đây hoàn toàn là vì Nghe Nghê không tốt đấy mà."

Tô Cẩm Niên nhú mày, ý vị nói "à" một tiếng. Sau đó ánh mắt bình tĩnh nhìn Phạm Kim Ngân.

Nhưng Phạm Kim Ngân trà trộn "giang hồ" nhiều năm nên càng già càng lão luyện, trù ma túy cũng sống đến tuổi này thì trên căn bản đã gặp nhiều trận chiến, nhưng lần này đối với Tô Cẩm Niên công tử quyền lực ba đời nhà cao cửa rộng từ thủ đô tới thì trong lòng thật ra có chút đắn đo khó xác định.

Nhưng mà nghĩ đến phía sau hắn cũng có bối cảnh lớn, quyền lực lớn, mà người Tô Cẩm Niên này dù là 'quân chánh thế gia', bối cảnh lớn hơn nữa thì cũng bù không được vì chỗ này là thành phố H, là địa bàn của Phạm Kim Ngân hắn, cũng bù không được tuổi anh còn trẻ, kinh nghiệm đối nhân xử thế chưa đủ. (quân chánh thế gia từng nhắc đến ở chương 79 đó)

Huống chi người xưa cũng đã nói, rồng mạnh không ép rắn hổ địa. Nghĩ như vậy thì trong nháy mắt Phạm Kim Ngân lại đủ sức mạnh. (rồng mạnh không ép rắn hổ địa = phép vua thua lệ làng)

Phạm Kim Ngân nói xong thì liền muốn đi vào bên trong. Tô Khả trực tiếp đưa một tay ra, ngăn Phạm Kim Ngân, không khách khí chút nào nói, "Phạm tiên sinh, có mấy lời có lẽ ông không thích nghe, nhưng con người tôi lại không nói lời thật là không thoải mái."

Phạm Kim Ngân cau mày nhìn Tô Khả.

"Khả Khả!" Tô Cẩm Niên kéo tay Tô Khả, rồi sau đó nói với Phạm Kim Ngân: "Vợ tôi chính là người thẳng tính, xin lỗi. Chỉ là hôm nay nhà tôi đang quét trần trong đó, Phạm tiên sinh đi vào thì tôi sợ là dơ quần áo của ông."

Phạm Kim Ngân "ha ha" cười một tiếng, nếp nhăn trên mặt cũng dừng lại rồi vội nói, "Ha ha, xem ra là tôi tới không đúng lúc. Chỉ là trong nhà quả thật phải quét trần, quét trần, ha ha." Có người cho hắn bậc thang đi xuống thì dĩ nhiên anh không phải là đứa ngốc.

Nhưng mà trong lòng của hắn vẫn rất giận, Tô Khả, quả thật là người này còn sống thì chỉ làm hắn tức giận. Hắn bảo đảm, cuối cùng cũng sẽ có một ngày, nhất định khiến người đề tiện này dờ sống dờ chết.

Tô Khả không lẽ độ liếc mắt, sau đó ẳm Tiểu Bao Tử, xoay người đi vào nhà, "Tô Tô, sau này thấy người lạ trong mắt mèo thì không mở cửa, có nghe hay không. Mẹ mới vừa bị hù sợ đấy, còn tưởng rằng con bị kẻ lừa gạt bắt cóc đấy."

"Biết rồi ạ." Tiểu Bao Tử chu miệng.

Tô Cẩm Niên cười hơi hột, hơi chút cảm giác xin lỗi nói với Phạm Kim Ngân: "Thật ra vợ tôi không có ác ý gì. Nhưng mà chúng tôi cùng Hoàng Nghê Thường đó, nói thẳng ra thì quả thật trước kia quan hệ không tốt chút nào, cho nên Phạm tiên sinh tha lỗi cho."

Phạm Kim Ngân nhìn đáng vẻ Tô Cẩm Niên vẫn vô cùng khách khí thì liền khoát khoát tay, "Ha ha, là tôi không báo mà đã đến nhà, cũng không ỏn ẻn."

Tô Cẩm Niên gật đầu.

Phạm Kim Ngân chuyển đồ trong tay cho Tô Cẩm Niên, "Những thứ này là để nhận lỗi, hãy nhận đi."

Tô Cẩm Niên khoát tay, "Khách sáo rồi, vợ tôi và Hoàng Nghê Thường xảy ra xung đột thì cô ấy cũng có lỗi, cho nên chúng tôi là không thể nhận tất cả những thứ này. Chỉ là vẫn muốn ghi nhận lời xin lỗi của Phạm tiên sinh rồi."

"Haizz, Phạm Kim Ngân tôi tặng cái gì đi rồi thì sao có thể thu lại chứ. Nếu người anh em Tô vẫn không nhận đồ của tôi thì chẳng phải là xem thường tôi sao."

Tô Cẩm Niên nhìn vẻ mặt chân thành của Phạm Kim Ngân, nói đầy đủ lý do thì trong lòng biết trong đó hắn có 'càn khôn', chỉ là nếu bây giờ anh từ chối thì đảm bảo hắn không tìm được cái trò gì khác nên liền đưa tay nhận lấy, "Như vậy thì ở đây tôi cảm ơn Phạm tiên sinh." (càn khôn: trời đất, ở đây có nghĩa là thứ gì đó huyền bí, không nắm bắt được)

Phạm Kim Ngân thấy Tô Cẩm Niên nhận đồ của hắn thì cúc hoa trên mặt nở càng thêm rực rỡ, vỗ vỗ vai Tô Cẩm Niên, "Bây giờ anh đi đây, ha ha."

Phạm Kim Ngân để đồ vật dưới đất rồi rời đi.

Tô Cẩm Niên nhìn bóng lưng của hắn, nhìn lại đồ hắn để lại, xoay người đi vào nhà.

Tô Khả đang cười nói cùng Tiểu Bao Tử bên kia.

Tô Cẩm Niên để vật cầm trong tay lên bàn, phát ra âm thanh khe khẽ.

Tô Khả ngẩng đầu lên, thấy Tô Cẩm Niên cầm đồ của Phạm Kim Ngân đi vào thì không khỏi nhú mày, "Nhìn một cái cũng biết là bụng ông già kia đầy dao găm rồi, sao anh nhận đồ hắn đem tới chứ?"

Tô Cẩm Niên cười, "Em đó, trong đầu rõ ràng y hệt như gương sáng thì không thể ứng phó tùy tiện với ông già đó đâu."

"Em gái nó, đáng đáp vừa già lại vừa lùn, vừa đen vừa xấu, lại còn già mà không tự trọng, em mới không cần!" Tô Khả không chút nề mặt nói, "Hơn nữa cho tới bây giờ loại người như thế đều 'không có chuyện không lên Tam Bảo Điện', chúng ta và hắn 'không thân không thích', hắn tới tặng quà làm gì. Còn nói cho oai là tới nói xin lỗi thay Hoàng Nghê Thường, ừ, Hoàng Nghê Thường cũng chỉ là một trong số những người tình đồng đúc của hắn, cần kim chủ như hắn tới nói xin lỗi sao, anh tin không? Dù sao em cũng không tin! Hơn nữa, em chế giễu hắn nhiều lần vậy, đến tượng đất cũng có ba phần bốc lửa, thế nhưng hắn lại vẫn nở ra vô số nụ cười vậy, nhìn thấy chính là nụ cười giấu dao đấy, còn muốn em cho hắn sắc mặt tốt sao? Trừ phi Tô Khả em sinh ra lần nữa!"

Tiểu Bao Tử nghe lời Tô Khả thì hết nói nổi.

Tô Cẩm Niên cũng nhìn lên trần nhà, tiếp theo ẳm ý nói, "Khả Khả, người này có thể làm trùm địa ốc ở thành phố H thì hiển nhiên không phải hạng người bình thường. Em cũng biết mà, ngành địa ốc này là khó hiểu nhất, giống như hắn, hình như ngoài sáng là người không có bối cảnh gì mà làm đến mức độ như thế, không qua hắc đạo thì khả năng không lớn lắm."

"Anh sợ hấn giở thủ đoạn sau lưng sao?" Tô Khả nhú mày, là cô thiếu suy nghĩ. Ông già này nhìn thì không phải là đồ tốt, khả năng không dính hắc đạo rất nhỏ, hết lần này tới lần khác cô đắc tội hấn, đoán chừng khả năng hấn lên muốn chém chết cô đều có thể rồi.

Nghĩ như vậy, tay Tô Khả không khỏi siết chặt, "Vậy anh không có cách trị hấn sao?"

Tô Cẩm Niên lắc đầu, "Mọi việc cần có chứng cứ."

Tô Khả gật đầu "a" một tiếng, sau đó lầm bầm, "Đúng vậy, chứng cứ. Có vài người biết rõ là người mang tội giết người nhưng cũng bởi vì không có chứng cứ nên chỉ có thể nhìn hấn ung dung ngoài vòng pháp luật. Em thật không tin sản nghiệp của Phạm Kim Ngân làm đến mức độ này mà trên tay không có nhiễm qua sinh mệnh nào."

Tô Cẩm Niên cười, "Đồ ngốc, sao chuyện gì cũng có thể suy đoán vô căn cứ vậy. Nói không chừng quả thật trên tay ông ta chưa từng dính máu đấy?"

Tô Khả bĩu môi, "Khả năng thật nhỏ mà."

Tô Cẩm Niên điểm trán Tô Khả một cái, "Được rồi, không nói chuyện này nữa. Tóm lại sau này nhìn thấy Phạm Kim Ngân thì cũng không cần như hôm nay vậy, không cho hấn một chút thể diện nào, có thể đi đường vòng mà, tốt nhất là đi vòng, biết không?"

Tô Khả bĩu môi, "Biết rồi. Em gái nó, khi nào em làm bà hoàng là tốt rồi, hô mưa gọi gió không gì làm không được, muốn tên khốn nào chết thì tên khốn đó chết. Khiến cái thế giới này không còn tồn tại bóng tối, như vậy cũng không có cảnh sát, thật tốt."

Tiểu Bao Tử chu miệng lên, "Cô gái à, mẹ cho rằng mẹ là Dạ Thần Nguyệt sao." (Dạ Thần Nguyệt có tên là Yagami, một nhân vật trong truyện manga Yagami Raito của Nhật)

Tô Khả: "."

"Dù là Dạ Thần Nguyệt thì cuối cùng vẫn chết trắng cẳng đấy."

Tô Khả xoay người véo chặt mũi Tiểu Bao Tử, "Hừ."

Tô Cẩm Niên hoàn toàn không hiểu rốt cuộc hai mẹ con đang nói gì, vì thế Tiểu Bao Tử ưỡn ngực nhỏ lên, vô cùng đắc chí.

Ánh mắt Tô Khả lại nhìn đồ vật mà ông già kia đưa tới, đứng dậy đi tới, miệng chu ra lầm bầm, "Cuối cùng em vẫn cảm thấy không biết sao ông già kia lại tốt bụng tặng đồ tới đây nữa."

Tô Cẩm Niên cười, "Nhận đi, lần sau tìm một cơ hội trả lại là được."

Tô Khả gật đầu, "Nhưng mà em nghĩ là gan hấn không lớn như vậy đâu, muốn trắng trợn làm hại chúng tôi."

"Cô gái, gần đây mẹ đọc tiểu thuyết nhiều lắm sao, cứ hay suy nghĩ lung tung." Miệng nhỏ của Tiểu Bao Tử thầm nói.

"Thôi đi, cảm giác thứ sáu của mẹ con được xưng là thần cảm giác, con không hiểu thôi."

Tô Cẩm Niên cười, "Là ấn tượng đầu tiên của em đối với hấn quá kém."

Tô Khả suy nghĩ một chút rồi gật đầu, "Đúng vậy, em ghét đàn ông đã lớn tuổi vậy mà còn bao nuôi vợ hai, coi như sự nghiệp hấn thành công thì nhân phẩm thật là cận bã tận cùng, nhưng trong cái xã hội kì lạ này, đàn ông như vậy quá nhiều." Sau đó, Tô Khả lại nói: "Em rất may mắn, bố của em không phải người như vậy, em cũng may mắn, Cẩm Niên của em không phải người như vậy, cho nên. . . ." Ánh mắt Tô Khả nhìn về Tiểu Bao Tử, "Em phải toàn tâm toàn ý bồi dưỡng con trai em thành người đàn ông có ý thức trách nhiệm với xã hội."

Tiểu Bao Tử lấy tay vỗ trán, "Cô gái ơi, con mới hơn bốn tuổi thôi."

Tô Khả "hừ" một tiếng, "Giáo dục chính nên vững chắc từ con nít đấy."

Tiểu Bao Tử hết nói nổi.

Tô Khả mở quà ra thì thấy hai chai rượu vang đỏ Lafite, còn có hai thẻ VIP ở cao ốc H trị giá một triệu đồng. Tô Khả là người tầm thường, hơn nữa cũng không thích uống rượu vang, nhưng đối với rượu vang Lafite thì vẫn biết sơ sơ một vài thứ, chai bình thường thì cũng trên cả triệu đồng, như tám thẻ VIP ở cao ốc H mà ông già kia đưa tới là hai triệu đồng, Tô Khả đoán số quà lần này ông già kia đưa tới ít nhất cũng phải năm triệu.

Em gái nó, mặc dù cô không phải là người nghèo, nhưng người không quen biết đưa quà xin lỗi cũng không cần cao giá như vậy chứ. Hay hoặc là, ông già kia thật sự có tiền, không coi trọng bốn năm triệu.

Nhưng mặc kệ là tình huống đó, ngược lại trong lòng Tô Khả càng xác định hôm nay ông già kia tới đây là không có ý tốt, cũng may cô không để cho ông già kia vào nhà của cô.

Tô Cẩm Niên liếc mắt thấy chai rượu vang, không nhận được hơi cau mày, "Một trăm sáu mươi."

"Hả?"

"Một chai rượu này là một trăm sáu chục triệu."

Tô Khả: "(OoO)!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lửa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Gặp người cũ

Xe tiếp tục lái, rất nhanh đã đến cổng chính bệnh viện.

Vì hôm nay ánh mặt trời hơi gắt nên những cây bách xanh biếc hai bên nên lúc này đang rũ xuống. Người qua lại trên đường cũng tấp nập không ngừng.

Chiếc Mercedes màu đen lái vào bệnh viện, dừng tốt ở chỗ đậu xe, Phạm Kim Ngân mới bước xuống bậc thềm đi ra.

Đầu tiên là sửa sang lại cổ áo của hần trong xe, một đôi giày da được chùi bóng loáng "xoạt" ra. Trong nháy mắt ánh mặt trời vàng óng phản xạ trên đầu đôi giày, Phạm Kim Ngân liền lấy tay lướt qua cằm của hần.

Sau khi bước xuống bậc thềm, hần chỉnh sửa lại tay áo của mình, lộ rõ khí chất "ngọc thụ lâm phong" "công tử thanh nhã". (ngọc phụ lâm phong, công tử thanh nhã chỉ trai đẹp)

Đại khái là thấy có người chuyển ánh mắt về phía hần thì môi dày của hần khẽ mỉm cười, tự cho là "tao nhả lịch sự", nhưng không ngờ dưới ánh mặt trời mấy cái răng khảm đầy vàng lấp lánh chột 'làm mù mắt chó titan', rất giống khi đeo hoa. ('làm mù mắt chó titan' là một câu nói của người chơi game World Of Warcraft ở Trung Quốc, mang ý châm biếm khi nhìn thấy những thứ không trong sáng, không vừa ý hay lộ)

Ánh mắt khinh bỉ của những người đi ngang qua làm cho tâm tình của hần hơi khó chịu, hần mìn môi dày lại, thân thể cứng nhắc bước nhanh chân về phía trước, "mạnh mẽ bước đi", lại cảm thấy khí thế của hần trở nên mạnh mẽ hơn, rất giống vua Tần Thủy Hoàng uy nghi. Hoàn toàn không cảm thấy hần chỉ là gốc dưa chuột vàng già nua được quét một lớp son.

Người qua lại quanh bãi đậu xe người chính là thấy Phạm Kim Ngân làm điệu bộ đó, trong lòng một số người châm chọc hần cũng chỉ là một teen rảnh rỗi mới nổi, một số người khác còn đang suy nghĩ trong lòng, xe này thực sự không tệ, đáng tiếc theo sai ông chủ.

Phạm Kim Ngân không để bụng, tiếp tục mạnh mẽ đi tới, sau đó đi đến phòng bệnh Hoàng Nghê Thường nằm.

Trên đường đi, người qua lại càng nhiều hơn, Phạm Kim Ngân càng làm đủ các tư thế của hần, đúng là có một ít em gái trong sáng hám giàu bị vòng tay vàng và nhẫn đá quý xanh lục không cần thận thò kệch lộ ra ngoài của Phạm Kim hấp dẫn, đá lông nheo với hần, càng làm Phạm Kim Ngân đắc ý.

Phòng bệnh của Hoàng Nghê Thường là phòng bệnh đặc biệt, dĩ nhiên ở đây phải an tĩnh hơn lầu dưới, từ từ thì trên đường Phạm Kim Ngân cũng gặp ít người hơn.

Bị ánh mắt chú ý của người khác ít đi nên tư thế của Phạm Kim Ngân cũng không tiêu chuẩn như lúc nãy nữa.

Lại nói lúc này tâm tình Phạm Kim Ngân thật vô cùng tốt, tất cả là bởi vì mới vừa nói chuyện điện thoại cùng anh em của hần.

Bây giờ hần vừa nghĩ tới con trai của Tô Cẩm Niên và Tô Khả chẳng mấy chốc sẽ chết thì đã cảm thấy là đang bay trên mây, mùi vị này còn sáng khoái cả người hơn là hút chất nghiện và ma túy, cho nên sau đó hần bước đi cũng vô cùng nhẹ nhàng, tự cho là hần cực kỳ giống thi nhân vung ống tay áo lụa không vướng bận một đám mây nào.

Mở cửa.

Hoàng Nghê Thường đang ngồi trên giường bệnh, nhắm chán chơi điện thoại di động.

Phạm Kim Ngân đi lên phía trước, "Bảo bối, anh tới rồi, có nhớ anh không."

Đầu tiên Hoàng Nghê Thường dịu dàng làm ra vẻ khó chịu, ném di động trên giường đơn một cái, liếc mắt tròn to nhìn Phạm Kim Ngân, miệng bắt mồm, "Anh Ngân, sao bây giờ anh mới đến ~"

Phạm Kim Ngân "hắc hắc" cười một tiếng, "Nhớ anh Ngân như vậy sao?"

"Hừ, anh Ngân này, ghét anh ghê ~ anh nói như vậy nữa là em không để ý tới anh nữa ~" Nói xong thì ném lại về "kiểu ngạo" quyến rũ.

Hoàng Nghệ Thường vốn là mình tinh cũng là ca sĩ, dĩ nhiên từ bé đã diễn điệu bộ phụ nữ vô cùng thuần thực, lại thêm bản tính của cô ta là uốn éo giả bộ yêu thương, lần này dùng sử dụng giọng này nói chuyện thì coi như là diễn xuất vốn có rồi. Và lại chỉ cần là người đàn ông, được nghe giọng nói mềm mại ngọt ngào của cô ta thì cũng rất dễ dàng bị kích thích, Phạm Kim Ngân là 'Lão Sắc Quỷ', chắc chắn là không ngoại lệ.

"Vật nhỏ ~" về mặt Phạm Kim Ngân lộ vẻ dâm đãng, cười gian tà tiến lên trước, không tự chủ đưa hai tay sờ khối mềm mại của Hoàng Nghệ Thường, không ngừng vuốt ve, nhẹ nhẹ một cái mạnh một cái, miệng nói lời tục tĩu dâm đãng: "Có phải nhớ 'em nhỏ' của anh rồi hay không."

Hoàng Nghệ Thường kêu to một tiếng "dạ" duyên dáng, ánh mắt cũng hết sức quyến rũ chọc ghẹo người.

Bỗng nhiên Phạm Kim Ngân cảm thấy 'người anh em' của hắn cứng hơn rồi, còn tác dụng hơn là uống Viagra, không kịp chờ đợi liền bắt đầu tùy tiện hoạt động. Sau đó cả người cũng phủ lên trên người Hoàng Nghệ Thường. (Viagra là thuốc cường dương, điều trị rối loạn cương dương, yếu sinh lý và xuất tinh sớm)

Hắn giờ trò với Hoàng Nghệ Thường, vừa cời quần áo vừa hôn hít, trình tự không loạn chút nào, chỉ tiếc lão già rớt cuộc cũng là lão già thôi, dù được quét sơn xanh thì cũng không thay đổi được bản chất dơ bẩn của anh.

Rất nhanh thì hô hấp cũng nặng hơn, ước chừng ba phút sau thì ngừng công kích, giống trống thu bình rồi.

Cũng may Hoàng Nghệ Thường vốn nương thân Phạm Kim Ngân nhiều năm nên đối với từ lâu đã tập mãi thành quen việc ba phút của hắn, cho nên dưới tình huống cô ta không thể khơi lên ham muốn của cô ta mà còn có thể phối hợp sự vui vẻ của hắn — Lão Sắc Quỷ thích nghe rên rỉ thì cô ta không ngừng yêu kiều rên rỉ để hắn hưng phấn hơn, đồng thời sớm thu bình hơn.

Không ngoài dự đoán của Hoàng Nghệ Thường, năm phút sau đó, lão già liền thờ phỉ phò, nằm nghiêng bên người Hoàng Nghệ Thường. Miệng nói to: "Có phải anh Ngân càng ngày càng lợi hại hay không. Bảo bối, em đã thoải mái chưa?"

Trong lòng Hoàng Nghệ Thường mắng hắn gần chết, miệng lại nói lời ngon tiếng ngọt, "Anh Ngân vẫn người đàn ông chân chính, qua nhiều năm như vậy tất nhiên Nghệ Thường hiểu rõ. Anh Ngân cũng không cần nói ra làm Nghệ Thường cảm thấy xấu hổ lắm."

Phạm Kim Ngân vỗ vỗ mặt Hoàng Nghệ Thường, "Vật nhỏ, nói cho em biết tin tốt."

Ánh mắt Hoàng Nghệ Thường lập tức sáng lên, "Anh Ngân, anh nói đi."

"Không phải em ghét nhất Tô Cẩm Niên sao."

"Không phải anh Ngân đã sớm biết rồi sao."

"Thứ Bảy này con hắn làm giải phẫu ở đây, đến lúc đó. Ha ha ha ha." Phạm Kim Ngân cười vui vẻ lạ thường.

Đầu tiên là Hoàng Nghệ Thường sửng sốt, rất nhanh liền phản ứng kịp ý tứ của Phạm Kim Ngân, khóe miệng cũng nâng lên thành nụ cười ngọt ngào, hai tay đào qua thân thể đã nhiều nếp nhăn của Phạm Kim Ngân, "Anh Ngân, em biết ngay là anh đối tốt với em nhất. Mua~~"

Phạm Kim Ngân cười "khà khà" ra tiếng, "Dĩ nhiên, em chính là 'tiểu bảo bối' của anh mà."

Hoàng Nghệ Thường dính gò má dính vào ngực Phạm Kim Ngân, miệng khạc ra tiếng nỉ non, "Dạ, em luôn cho là vậy cho nên yêu anh Ngân nhất." Nhưng đôi mắt đen như mực của cô ta thì lạnh lẽo.

Nếu như có một ngày như vậy, sau khi cô ta giết chết Tô Cẩm Niên, Tô Khả còn có con của bọn họ hết thì cô ta cũng sẽ giết chết ông già! Róc xương róc thịt! Gỡ mối hận trong lòng!

Oán hận trong lòng cô ta đối với Phạm Kim Ngân không ít hơn Tô Khả chút nào, cô ta nghĩ đến tuổi xuân tốt đẹp của cô ta bị một lão già xấu xí quá xá đùa giỡn thì tim của cô ta sẽ có vô số ngọn lửa bốc lên. Nhưng tất cả cũng vì cô ta báo thù, cô ta phải 'nhịn'! Phải nhịn!

Tô Khả, Tô Cẩm Niên, những ngày an nhàn của các người cũng chấm dứt rồi!

*

Sau khi Tiểu Bao Tử tắm xong thì vô cùng khôn ngoan một mình đi vào phòng ngủ mới, Tô Khả không yên tâm để con ngủ một mình nên ở cạnh con rất lâu, chờ con ngủ say mới rời khỏi.

Đợi đến khi Tô Khả trở lại căn phòng của cô thì Tô Khả liền nhìn thấy anh khoác áo choàng tắm đi ra. Đầu tóc ướt nhẹp còn nhỏ nước, một giọt hai giọt, từ trên trán chảy xuống cổ, chảy qua trái cổ, vào áo choàng tắm 'ẩn nhi bất hiện'. (ẩn nhi bất hiện : ả ả còn tốt hơn cả rõ ràng, ở đây nói anh mặc như vậy hấp dẫn hơn cả cời hết đấy)

Tô Khả nhìn cảnh gợi cảm này thì không khỏi nghĩ đến cảnh tượng hùng tráng dưới lớp áo choàng tắm kia, không khỏi nuốt nước miếng "ực ực" một cái, đã lông nheo với Tô Cẩm Niên rồi cời áo ngoài của cô ra, ngoắc ngoắc ngón tay với anh, "Bữa ăn lớn, mau tới đây để em ăn đi."

Từ cuộc hành trình trong phòng tắm lần trước, Tô Khả đã mấy ngày chưa ăn thịt. Đối với ‘món ăn ngon’ Tô Cẩm Niên thì một ngày cô không ăn đã muốn hoảng rồi, nhưng mà ngại vì trong nhà còn có Tiểu Bao Tử nên cô và Tô Cẩm Niên liền dè dặt. Sau đó, bố của cô cũng tới đây nên cô chỉ có thể lặng lẽ tiếp tục dè dặt, tiếp tục "đói" bụng.

Hiện tại, bố của cô đến biệt thự của ông, Tiểu Bao Tử cũng có phòng của bé, cuối cùng thì cô cũng được ăn bữa ăn lớn miễn phí này rồi, nghỉ lại thì con sói trong tâm Tô Khả cũng không ngừng gào thét trong lòng!

Hoa Sen Trắng à, rốt cuộc lại có thể ở trong nhà tắm một lần bình thường rồi. Lần này, nhất định cô nuốt hết cả mảnh xương cổ vào trong bụng! Năm quyền!

Tô Cẩm Niên: "— —"

Tô Khả không khách khí chạy tới, giống như con lười, cả hai tay hai chân nhào tới người Tô Cẩm Niên, lao tới ôm lấy Tô Cẩm Niên, sau đó một tay không khách khí lột áo Tô Cẩm Niên xuống.

Áo choàng tắm màu trắng chậm rãi rơi xuống, trong nháy mắt, lồng ngực trắng nõn rắn chắc của Tô Cẩm Niên lộ ra trước mặt của Tô Khả. Tô Khả nuốt nước bọt, phát ra tiếng 'ực ực', một tay cũng không nhịn được sờ soạng lên đó, xúc cảm da thịt mịn màng từ lòng bàn tay truyền vào đáy lòng, làm cả tâm tư cô nhộn nhạo.

Tô Cẩm Niên rên nhẹ một tiếng, Tô Khả trực tiếp đẩy ngã Tô Cẩm Niên, tư thế nữ hoàng ‘nữ trên nam dưới’. Tô Cẩm Niên làm bộ điệu đặc chủng nên dĩ nhiên sẽ dễ dàng hóa giải, dùng sức một cái, Tô Cẩm Niên thuận tiện lật lên trên, giữa hai người tạo thành tư thế nam trên nữ dưới kinh điển IMEI. (cái này là gì vậy ạ)

Lúc này Tô Khả hơi ngẩng đầu, lại hôn Tô Cẩm Niên, ngậm lưỡi anh cùng nhau triển miên nhảy múa. Hai tay đi tới sống lưng Tô Cẩm Niên, không ngừng vuốt ve, dần dần xuống.

Thân thể Tô Cẩm Niên hơi giật bắn lên, hơi thở ra càng thêm nóng ẩm, môi anh nhẹ nhàng phun ra: "Khả Khả."

Giọng nói Tô Cẩm Niên mang theo một ít mùi vị đầu độc, ngón tay càng giống như có sức hấp dẫn kì lạ, một chút quyền rũ lặp đi lặp lại, khơi lên rất nhiều ngọn lửa của Tô Khả, Tô Khả khó nhịn rên rỉ.

Trong phòng, tiếng thở dốc nỉ non không ngừng, đan vào thành một khúc nhạc tình động lòng người.

Ngoài phòng, gió thổi qua cây ngô đồng rì rào một trận, miêu tả một cảnh tượng kiều diễm.

Chuyện tình giữa nam và nữ, "chém giết" lẫn nhau, niềm vui tràn trề say sưa, rất cảm động.

Đêm bên ngoài, sao treo trên mâm ngọc, xoay quanh giống như là vừa bị ‘thiên cầu’ cắn một miếng bánh Trung thu, trong nháy mắt giống như là nhìn chăm chú vào trong phòng, cảnh tượng kiều diễm này.

*

Hôm sau, xương sống thất lưng và chân Tô Khả đau nhức, cả người đều là vết hôn màu tím, nghiêng người nhìn Tô Cẩm Niên bên cạnh cũng có vết hôn khắp nơi nhưng lại ngủ ngon giống như một đứa trẻ thì Tô Khả cười "hì hì" ra tiếng.

Tô Khả nhìn lông mi dài của Tô Cẩm Niên thì không khỏi nổi lên tâm chơi đùa, lấy tay trêu ghẹo, Tô Cẩm Niên chu miệng lên, rất giống Tiểu Bao Tử. Quả nhiên là hai bố con.

Tô Khả tới gần phía trước, tiếp tục dùng ngón tay nắm một sợi lông mi, muốn rút ra. Đột nhiên, hai tay của cô bị Tô Cẩm Niên nắm lấy, lại thấy đôi mắt đen như mực của Tô Cẩm Niên nhìn Tô Khả.

Tô Khả hoàn toàn không ý thức được mình đã bị bắt, chỉ ngồi dậy lần người tiến lên, hôn một cái, "Bữa tiệc lớn, món ăn ngon nhé."

Tô Cẩm Niên ngồi dậy, xoa xoa tóc Tô Khả, chần roi xuống. Tô Cẩm Niên chưa khoác áo choàng tắm bị Tô Khả ném xuống đất tới qua nên trần truồng đứng dậy, không có chút cảm giác ngượng ngùng nào.

Còn Tô Khả mở to mắt nhìn chỗ kia của Tô Cẩm Niên, "chặc chặt" khen ngợi không ngừng, "Chồng ời chồng, nhìn anh mặc quần áo lên giống như người trí thức vậy, coi hết rồi thì những kẻ cơ bắp mạnh mẽ cũng không sánh nổi anh đấy. Em làm bác sĩ nam khoa nhiều năm như vậy, anh chính là người đàn ông hùng tráng nhất mà em gặp qua đó." Nói xong, Tô Khả sờ sờ cằm.

Vốn là Tô Cẩm Niên không có xấu hổ, nghe câu nói trắng trợn của Tô Khả thì mặt ửng đỏ làm như muốn nhò ra máu.

Tô Khả lại nói: "Ông xã, anh nói có phải bộ đội đặc chủng các anh đều vô cùng mạnh mẽ hay không? Lần trước cấp dưới của anh đó, còn nhớ rõ không? Chính là tiểu soái ca đó, em xem bệnh cho cậu ấy, chắc chắn, cậu ấy cũng rất lớn đấy."

Chân mày Tô Cẩm Niên giật giật: "."

Tô Khả cười "ha ha", dáng vẻ phong đăng dung tục, "Nếu không thì anh mang tất cả cấp dưới của anh đến cho em kiểm tra một chút đi? Nói với anh

này, thật ra thì bệnh nam khoa rất nhiều, nhưng nếu là ‘giấu bệnh sợ thầy’ thì chính là khổ đôi bên đó, ba lạp ba Lạp.”

Tô Cẩm Niên buồn bực, lấy lại tinh thần ôm lấy Tô Khả đè xuống giường, "Chồng em vẫn còn ở trước mặt em đây mà em đã muốn ‘hồng hạnh vượt tường’ với anh hả, thật quá đáng mà."

Nói xong, đẩy Tô Khả nằm bẹp trên giường, vừa định "luyện tập buổi sáng", dù sao hai người đều không quần áo, rất tiện.

Nói chung là đêm qua không biết tiết chế nên hôm nay, trong nháy mắt Tô Khả vẫn cảm giác nơi kia của cô có cảm giác đau âm ỉ. Có cảm giác Tô Cẩm Niên hóa thân thành sói đói, mặc dù cô cũng có tâm nhưng vô lực nhiều hơn.

"Cộc cộc ——"

Đang suy nghĩ miên man thì bên ngoài có tiếng gõ cửa.

"Cô gái, cô gái —— thức dậy đi ——" Giọng nói non nớt của Tiểu Bao Tử truyền đến tai Tô Khả và Tô Cẩm Niên. Trong nháy mắt Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên dừng lại, ngơ ngác nhìn nhau.

"Thức dậy." Tô Khả đẩy Tô Cẩm Niên ra, cuối cùng còn cok một ít dầu, tự mass đá lỏng nheo với Tô Cẩm Niên, mặc quần áo vào và nói với Tiểu Bao Tử ngoài cửa: "Tô Tô, đợi mẹ chút mẹ, mẹ lập tức xong ngay."

Vui vẻ của Tô Cẩm Niên bị con trai tạt một chậu nước lạnh trúng phốc, không khỏi nhìn trời: đôi phòng ngủ lại còn tới quấy rối, quả nhiên con trai không đáng yêu như con gái mà.

Nghĩ như vậy thì Tô Cẩm Niên không nhận được muốn có con gái, chỉ là nghĩ đến thân phận của anh thì anh không khỏi thất vọng.

Bỗng nhiên, Tô Cẩm Niên nhớ tới, "Khả Khả, ngựa thai ——"

Tô Khả chớp mắt mấy cái, "Hả?"

Tô Cẩm Niên "khụ khụ" hai cái, nói với Tô Khả: "Anh không dùng mũ." Nói xong thì mặt Tô Cẩm Niên đã đỏ như trái cà chua dưới ruộng vào sáng sớm, tươi mới ướt át.

Tô Khả thấy được cảnh đó thì tiếp tục trêu chọc, "Không có sao đâu, xảy ra mạng người thì em chịu trách nhiệm ——" Chỉ nói là xong câu này thì Tô Khả cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, đột nhiên, mặt Tô Khả tròn to, "Em gái nó!"

Tô Cẩm Niên: "."

Tô Khả nói: "Em đến ngày, mau chóng mua thuốc ngựa thai mới được."

Mấy ngày nay chính là giai đoạn nguy hiểm của cô, mặc dù cô cũng muốn sinh thêm bảo bảo, nhưng theo như chế độ kế hoạch hóa gia đình ở đây thì muốn sinh hai sẽ phạt tiền. Huống chi cô còn là một phụ nữ giàu có, nếu tiền phạt.

Roi nước mắt, cô cũng không muốn tặng tiền cho những người nỗ lực làm kế hoạch hóa gia đình! Hơn nữa những người làm kế hoạch hóa gia đình kia, nói trắng ra là không sâu bọ chất đồng, sẽ chờ người đưa tiền qua đó.

Cô nghe không ít tin như thế, cho nên cô cũng không thể ngốc mà chạy lên trước làm kẻ ngốc. Hơn nữa, người đàn ông nhà cô còn là một bộ đội đặc chủng, cô là quân tầu, làm sao cũng không thể kéo anh lui về sau, ảnh hưởng làm anh không tiến lên được.

Cho nên sau khi Tô Khả rửa mặt thì vô cùng tự giác, không để ý đôi mắt khó hiểu của con trai, chạy đến tiệm thuốc bên cạnh tiểu khu.

Tô Khả đến tiệm thuốc thì mới phát hiện cửa tiệm thuốc đóng chặt, phía trên còn viết: bởi vì con trai của ông cưới vợ nên phải đóng cửa ba ngày, chủ nhật mới có thể trở về.

Tô Khả rầu rĩ, vì vậy liền đi bên ngoài.

Đi ra khỏi tiểu khu, Tô Khả tạm thời không nhớ nổi trên đường nào có tiệm thuốc, mà tiệm thuốc ở đâu nên bắt đầu tìm kiếm.

Tô Khả gọi xe chạy đến chợ trung tâm rồi bắt đầu nghĩ tới, chỗ này mua bán sầm uất thì sẽ phải có tiệm thuốc nhỏ, sau khi đến Tô Khả mới chửi cô đủ ngốc, chỗ này ‘tắc đất tắc vàng’, người tôi không mở cửa hàng quần áo, tiệm giày, tiệm vàng mà lại mở tiệm thuốc, nói đùa.

Cho nên Tô Khả chỉ có thể vừa đi vừa tìm, trong lòng lại rất bất đắc dĩ a, sớm biết bây giờ phiền phức như vậy thì đêm qua ăn chay rồi.

Đột nhiên, một chiếc xe chậm rãi dừng trước mặt Tô Khả.

Tô Khả quay đầu lại nhìn, là chiếc xe BYD màu đỏ.

Cửa sổ xe BYD chậm rãi hạ xuống, chỉ thấy một cô gái có dáng dấp tương đối đẹp nhìn Tô Khả: "Tô Khả."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Tiểu Bao Tử chữa bệnh

Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, đột nhiên xuất hiện trước mặt Tô Khả là gương mặt không quen thuộc nhưng không thể nói xa lạ Luru Hiểu Hiểu, Tô Khả không nhịn được buồn bực nhìn Luru Hiểu Hiểu.

Luru Hiểu Hiểu nói với Tô Khả: "Tô phu nhân, đi đâu vậy, tôi chờ cô một đoạn?"

Tô Khả khoát tay từ chối, "Không cần khách sáo."

Luru Hiểu Hiểu nhìn nói: "Thật ra thì Tô phu nhân à, thật ra thì tôi còn có vài lời muốn nói với cô."

Tô Khả nở nụ cười, "Mông phu nhân, hình như chúng ta không quen thì phải"

Sắc mặt Luru Hiểu Hiểu lập tức cứng đờ, "Tô phu nhân, quả thật là tôi có rất nhiều chuyện quan trọng."

Về mặt cô ta thành khẩn, ánh mắt càng lấp lánh nhìn chăm chăm vào Tô Khả, Tô Khả nhìn Luru Hiểu Hiểu hồi lâu, nhìn lại quán cà phê bên cạnh đường, "Có có chuyện muốn cùng với tôi, như vậy, chúng ta đi tới quán cà phê bên cạnh nói chuyện đi."

Ngồi lên xe sao? Cô không cần. Cũng không thể trách cô 'khéo lo trời sập', dù sao thì xã hội bây giờ thì thật sự là cái gì cũng bảo vệ không được. Có vài người đi trên đường còn có thể bị người khác không biết tại sao chém chết.

Luru Hiểu Hiểu nhìn Tô Khả vẫn rất phòng bị cô ta thì gật đầu một cái, "Vậy trước tiên tôi lái xe đến bãi đậu xe bên kia, cô đến quán cà phê chờ tôi đi."

Tô Khả gật đầu rồi đi đến lối đi bộ phía trước.

Đến quán cà phê, Tô Khả tìm chỗ dễ thấy ngồi xuống. Nhân viên phục vụ bên kia đi tới cho Tô Khả chọn món, Tô Khả muốn hai ly nước trước rồi ngồi xuống.

Qua năm phút sau thì Luru Hiểu Hiểu đến, vừa vào cửa đã nhìn thấy Tô Khả ngồi ở chỗ dễ thấy. Vì vậy, giày cao gót của cô ta lộc cộc đi tới chỗ Tô Khả đang ngồi.

Lại nói, dung mạo Luru Hiểu Hiểu rất xinh đẹp, cũng coi là một người đẹp quyến rũ, cũng đã ba mươi tuổi, hôm nay mặc một bộ váy gấm màu đỏ quý giá, rất bức ánh mắt người nhìn. Chỉ là bởi vì cô ta lẫn lộn nhiều năm nên hơi thờ trên người cô ta phong trần mười phần.

Tô Khả thấy Luru Hiểu Hiểu tới thì gật đầu với cô ta một cái.

Sau khi Luru Hiểu Hiểu ngồi xuống, Tô Khả liền gọi phục vụ tới bên này, gọi xong ít món thì Tô Khả cũng đi thẳng vào vấn đề, "Cô có lời gì muốn nói với tôi?"

Mặc dù hai người ở cùng một tiểu khu, nhưng không cùng xuất hiện. Ngược lại Luru Hiểu Hiểu vẫn còn chủ bới cô trước mặt những người khác, thậm chí còn nói Nhị Tô nhà cô là con riêng! Lại thêm bản thân Luru Hiểu Hiểu là thân phận người tình không thể lộ ra ngoài ánh sáng, Tô Khả càng không muốn gặp Luru Hiểu Hiểu.

Nói chung Luru Hiểu Hiểu cũng hiểu rõ Tô Khả không có thiện cảm với cô ta, vì vậy, cô cũng nghiêm túc, "Tôi muốn nói với cô một chuyện."

Tô Khả gật đầu.

"Thật ra thì tôi không phải là Mông phu nhân." Luru Hiểu Hiểu cũng không giấu giếm.

Mặt Tô Khả không nhịn được ngược lên, có chút bất ngờ nhìn Luru Hiểu Hiểu trước mặt.

Luru Hiểu Hiểu nhìn ánh mắt Tô Khả thì đại khái là có chút xấu hổ, "Tôi biết rõ hình như cô không sao thích được tôi."

Tô Khả không nói câu nào, tiếp tục nhìn Luru Hiểu Hiểu.

Luru Hiểu Hiểu càng lúng túng hơn, nhưng mà vẫn nói tiếp, "Có chút quan hệ với chuyện thường ngày tôi hay nghe chuyện."

Tô Khả gạt đầu một cái, bày tỏ là cô có nghe.

Lưu Hiểu Hiểu liền tiếp tục nói nữa, "Thật ra thì có thể vào ở tiểu khu này thì nhà ai không có nội tình. Thân phận của tôi cũng không phải là cái gì vẻ vang, cũng chỉ là người tình mà thôi."

Tô Khả gạt đầu, "Cho nên cô gặp người khác thì nói con trai tôi mới là con riêng."

Mặt Lưu Hiểu Hiểu đỏ lên, "Tôi."

Tô Khả nâng khóe môi lên, "Cô sao?"

Lưu Hiểu Hiểu lập tức ỉu xiu, vì thế nói, "Thật ra thì tôi cũng không có gì ghê tởm, tôi nghĩ cô là một người phụ nữ, lại có con nên cho rằng tình huống của cô giống tôi."

Mặt Tô Khả lạnh lùng, không tiếp tục nói, nhìn cô ta bên kia vẫn cứ dây dưa cả buổi, Tô Khả nói: "Có gì thì nói thẳng đi, tôi còn có chuyện rất quan trọng đây."

Lưu Hiểu Hiểu tự biết mất thể diện nên gạt đầu, tiếp tục nói, "Tôi biết. Thật ra thì lần này tôi gọi cô ra nói chuyện thực sự có chút lỗ mãng, chẳng qua là tôi thật sự có chuyện rất quan trọng."

Tô Khả gạt đầu, "Nói đi, tôi đang nghe đây." Lòng vòng cả buổi nói nhiều câu thừa như vậy, Tô Khả Khả cô không phải người có tính nhẫn nại.

Lưu Hiểu Hiểu gạt đầu, "Cô cũng biết người đàn ông bây giờ của tôi là Phó Cục trưởng Mông - Mông La Anh."

Tô Khả "Ừ" một tiếng.

"Chẳng qua là gần đây tôi mới có quan hệ cùng anh ấy." Lưu Hiểu Hiểu nói tới chỗ này thì đầu đã cúi rất thấp, "Con của tôi cũng không phải là của anh ấy."

Tô Khả nhú mày nhìn Lưu Hiểu Hiểu, không rõ tại sao người phụ nữ này lại nói mấy lời "bí mật" này với cô. Hai người bọn họ cũng không phải là chị em tốt.

Lưu Hiểu Hiểu đại khái cũng nhìn ra sự nghi hoặc của Tô Khả nên liền tiếp tục nói, "Thật ra thì chuyện là như thế này, ngày đó ở nhà hàng tôi thấy một nhà ba người của cô đang dùng cơm, tới sau này thì được biết chồng của cô là một bộ đội đặc chủng, hơn nữa bối cảnh ở thành phố B rất lớn."

Trong lòng Tô Khả vô số ngựa chạy gầm thét: em gái nó, cảm giác là tâm địa gian xảo quán vô số vòng, là nhìn trúng chồng cô đó sao!

Đang lúc Tô Khả sắp nổi giận thì Lưu Hiểu Hiểu vội nói, "Tôi xem cô thành em gái nên tôi sẽ không mơ ước người đàn ông của cô." Lúc Lưu Hiểu Hiểu nói lời này thì phải nói là rất chân thành.

Tô Khả không chút nể tình nói, "Cho dù cô muốn thì chồng tôi cũng chừng mất cô."

Lưu Hiểu Hiểu nhìn Tô Khả một chút, trong lòng biết cô nói lời thật nhưng vẫn có chút không thoải mái, thế nhưng bây giờ cô ta còn có việc cầu cạnh Tô Khả nên cũng chỉ có thể làm bộ như không nghe thấy Tô Khả vừa chế nhạo, "Nói đến việc tôi nương thân chỗ Cục phó Mông thì cũng có mục đích."

Tô Khả gạt đầu: đương nhiên tôi biết cô có mục đích, nếu một người đàn ông nghèo vừa không tiền, cô nương thân vào mới kỳ lạ!

Tình nhân tiểu tam, nói trắng ra chính là đây tư hồng, ký sinh trùng, mình không có bản lĩnh dựa vào hai tay để nuôi sống mình (đĩ nhiên, nếu nói cung cấp phục vụ X cũng coi như là một loại bản lĩnh thì Tô Khả cô không thể nói câu gì nữa), chỉ có thể giao phó sự sống còn cho đàn ông. Đối với loại phụ nữ này, trong lòng Tô Khả trừ ghét vẫn chỉ là ghét. Mặc dù người ta sống thế nào là chuyện nhà người ta, cũng không làm phiền đến cô, nhưng cô ghét. ((O_O) Tô Khả quá mức ngay thẳng rồi.)

Lưu Hiểu Hiểu tiếp tục nói, "Thật ra thì kim chủ trước đây của tôi là Phạm Kim Ngân, có thể cô chưa nghe nói qua ông ta, nhưng mà người đàn ông tên Phạm Kim Ngân, vốn là trùm địa ốc của thành phố."

Trong lòng Tô Khả giật mình không thôi, đối với ông già Phạm Kim Ngân này, gần đây sao cô đặc biệt nhìn thấy hai ba lần, sao có thể không biết. Ông già mà không tự trọng đó, mặt dăm đặng mà cười, Tô Khả thật hận không thể tiến lên đá vào hai chân của hắn, hoặc là trực tiếp sử dụng dao phẫu thuật chém sinh mạng hắn xuống cho chó ăn. Chỉ là thật đúng là không ngờ kim chủ trước kia của Lưu Hiểu Hiểu lại là Phạm Kim Ngân.

"Nhưng cô là người tình của Phạm Kim Ngân thì sao lại có thể với lấy Cục phó Mông cơ chứ?" Lưu Hiểu Hiểu cũng không biết là chuyện gì xảy ra, kể chuyện "tùm năm tùm ba", không có mạch lạc gì hết nên từ đầu tới cuối đều làm cho cô như rơi vào trong sương mù.

Lưu Hiểu Hiểu thấy bộ dạng vẫn không hiểu của Tô Khả thì liền nói, "Tôi tin rằng cô cũng có thể nghe bà bảy bà tám trong tiểu khu nói rồi, bởi vì tôi bị vợ của Phạm Kim Ngân buộc rời khỏi căn nhà đó."

Tô Khả gạt đầu, "Ừ, đúng vậy." Vợ chính đánh đến tận cửa, chuyện xấu của Lưu Hiểu Hiểu đúng là cả tiểu khu đều biết.

"Chuyện này nói ra rất dài dòng, tôi từ từ nói với cô."

Tô Khả: "."

Lòng của cô kích động muốn lật bàn, em gái nó, nói hơn nửa ngày mà còn chưa đến chủ đề chính, ngược lại làm cho nghi ngờ trong lòng cô lớn hơn, em gái nó, lúc học tiểu học, khẳng định cô ta không học giỏi văn!

Kết quả là Lưu Hiểu Hiểu liền bắt đầu kể chuyện truyền kỳ về cuộc đời "cô bé bán diêm" của cô ta. Trong lúc đó bị người ta cắt ngang hai lần, một lần là nhân viên phục vụ bung it đồ ăn lên cho hai người các cô, một lần là Tô Khả đứng dậy đi vệ sinh.

Đợi đến khi Lưu Hiểu Hiểu nói hết chuyện với Tô Khả thì Tô Khả mới rõ ràng cuối cùng là có chuyện gì xảy ra.

Theo như Lưu Hiểu Hiểu tự nói thì bộ ruột của con cô ta đã chạy theo một người đàn bà giàu có ngay từ năm cô sinh con ra, từ đó về sau, cô ta cũng rơi vào hồng trần, dựa vào tiền kim chủ cho để nuôi sống chính cô ta cùng đứa bé.

Bản lĩnh của Lưu Hiểu Hiểu cũng rất lớn, mang theo một đứa bé mà vẫn có thể hấp dẫn sự ưu ái của không đến ít người có tiền. Đương nhiên cô ta diễn rất chuyên nghiệp nên trước sau có tới bảy tám kim chủ, và lại từng người đều vô cùng có tiền có quyền. Theo lời của cô ta nói thì những kim chủ của cô ta có thể tùy ý tìm ngôi sao lớn, bao nuôi nữ sinh đại học trình trắng.

Mà Phạm Kim Ngân chính là kim chủ trước của cô ta, đồng thời cũng bao nuôi cô ta thời gian lâu nhất và cũng là kim chủ phóng khoáng nhất.

Lúc cô ta còn là người tình của Phạm Kim Ngân, cô ta là một trong những người tình đông đúc và tương đối được Phạm Kim Ngân cưng chiều, hơn nữa đối với tin tức bí mật của Phạm Kim Ngân thì cô ta cũng biết rất nhiều. Vốn cô ta là người chỉ muốn cầm tiền của Phạm Kim Ngân sống qua ngày thật tốt nên đối với bí mật mà cô ta biết đều làm như không biết mọi chuyện, Phạm Kim Ngân đối với việc cô biết điều thì cũng mắt nhắm mắt mở.

Mới đầu Tô Khả còn buồn bực, theo lý cô ta làm người tình của Phạm Kim Ngân lâu như vậy mà sao trong nháy mắt liền bị vợ chính đuổi đi. Sau đó mới biết là Lưu Hiểu Hiểu tự nói nhiều mà ra.

Cô ta nói, có lần cô ta đến phòng làm việc của Phạm Kim Ngân, hai người đang sắp ân ái thì đột nhiên vợ của Phạm Kim Ngân xông vào. Mặc dù cô ta làm người tình của Phạm Kim Ngân mấy năm rồi nhưng mà hình dáng vợ Phạm Kim Ngân thế nào thì chắc chắn là cô không biết.

Cô ta nhìn vẻ mặt hung hăng của bà vợ thì liền mở miệng nói một câu "Ồ đầu tôi bà bác làm vệ sinh vậy." Kết quả là những lời này kích nổ lửa giận của vợ Phạm Kim Ngân, vì vậy bà ta bắt đầu dùng đũa đánh cô ta một trận.

Tô Khả chỉ cảm thấy là đáng đời cô ta, trong lòng không đồng tình chút nào.

Lưu Hiểu Hiểu lại nói cho cô biết, mặc dù sau đó Phạm Kim Ngân có ngăn cản, nhưng không biết tại sao chỗ ở của cô ta vẫn bị vợ của Phạm Kim Ngân tìm được. Mà sau khi vợ của hắn nhìn thấy con trai của cô ta thì còn tưởng rằng đứa bé này là của phạm Kim Ngân nên đánh cô ta càng dữ hơn, thỉnh thoảng gọi điện thoại đe dọa cô ta, thỉnh thoảng thì tìm được cô ta rồi tát cô ta mấy bạt tay, cô ta bị sợ chết rồi.

Trong ngày bị vợ hắn đánh xong thì cô ta cũng nhận được điện thoại của Phạm Kim Ngân gọi tới. Trong điện thoại, Phạm Kim Ngân nói sau này cô ta không phải là người tình của hắn nữa, bây giờ muốn lấy lại nhà cô ta đang ở, cô ta có thể nhanh chóng rút khỏi tiểu khu đó.

Vốn là Phạm Kim Ngân cũng không phải là người hẹp hòi, nếu chia tay thì nhà đó nhất định là của cô ta, nhưng lần này, chỉ vì hắn vui vẻ nên nói muốn đổi chỗ ở, vậy nên hắn quả quyết để cho cô ta rút đi.

Trong lòng cô ta tức giận, chỉ là nghĩ lại từ đầu đến cuối thì Phạm Kim Ngân cũng là trùm ma túy, giết người hoàn toàn không chớp mắt. Huống chi cô ta còn biết nhiều bí mật của hắn. Bây giờ hắn chỉ để cho cô ta biến đi chứ không giết chết cô ta nên cô ta vội vàng thức thời nhanh chóng đi.

Dáng dấp của cô ta xinh đẹp, tuổi cũng không lớn, nhưng trước sau cô ta cũng không dám chủ động rời khỏi người đàn ông già Phạm Kim Ngân đó, ngược lại phục vụ hắn càng thêm chu đáo, rất sợ anh có một chút mất hứng, nguyên nhân sâu xa không chỉ là bởi vì Phạm Kim Ngân hào phóng mà cũng bởi vì cô ta biết nhiều bí mật của Phạm Kim Ngân. Cô ta sợ sau khi hắn không có hứng thú đối với cô ta nữa thì trực tiếp giết cô ta.

Bởi vì dưới tình huống bình thường, phụ nữ biết nhiều bí mật của Phạm Kim Ngân giống như cô ta nữ nhân, nếu như Phạm Kim Ngân không cần cô nữa thì nhất định cô sẽ bị Phạm Kim Ngân bí mật xử tử. Cô sợ chết, rất sợ, cho nên mới phải tiếp tục nung thân vào Phạm Kim Ngân, an phận .

Cũng mặc kệ như thế nào, hiện tại Phạm Kim Ngân tốt bụng không giết chết cô ta, cô ta tin một phần nguyên nhân rất lớn là Phạm Kim Ngân đã lớn tuổi, bệnh hay quên nặng nên mới có thể để cho cô ta tự do nhiều thêm mấy ngày.

Cô ta không thể ngồi đó mà đợi bị đánh chết. Vì vậy, một mặt là cô ta thu gom chứng cứ phạm tội của Phạm Kim Ngân, còn mặt khác là tìm kiếm để nhờ cậy người đàn ông có quyền có thể bảo vệ tính mạng mẹ con họ.

Lại nói, ban đầu lúc cô ta làm người tình của Phạm Kim Ngân thì là qua lại với không ít người quen biết của Phạm Kim Ngân. Trong số những người đó có đủ mọi ngành nghề, không thiếu kẻ dốt nát, con nhà giàu, cũng có người có quyền cao chức trọng, tất cả đều là người tài giỏi. Ở đó có không ít đàn ông mơ ước vẻ đẹp của cô ta. Nếu như có giá trị lợi dụng, cô ta chỉ cần ném ánh mắt qua thì những người đó liền ngoan ngoan mắc câu, cho nên do cô ta dùng lưới "mối tình ngắn ngủi" của cô ta mà giành được.

Qua lại nhiều lần thì cô ta nhập dây vào Mông La Anh.

Vốn là cô ta vẫn đang vui mừng, nói thế nào thì Mông La Anh cũng là Cục phó Cục Cảnh sát, một người như thế bảo vệ mạng sống của cô ta, nghĩ đến là biết dư dả. Lúc cần thiết thì vẫn có thể thuận lợi xích bỏ tù Phạm Kim Ngân. Nhưng mấy ngày trước cô ta mới phát hiện, thật ra thì Mông La Anh có quan hệ không nhỏ với Phạm Kim Ngân.

Trước kia cô cũng biết, ở cục cảnh sát Phạm Kim Ngân có tai mắt, nhưng cô lại vẫn không biết người nào, thật không nghĩ tới sẽ là người quyền cao chức trọng Mông La Anh! Sau đó nghĩ lại, cô thông qua người quen biết của Phạm Kim Ngân giới thiệu kim chủ mới cho cô, có thể không biết Phạm Kim Ngân sao!

Nói xem cô tới xin bảo vệ tính mạng, kết quả là phát hiện ‘bùa hộ mạng’ này thật ra chính là bùa đòi mạng, cô ta có thể không sợ sao.

Vốn là cô ta còn định giao toàn bộ chứng cứ phạm tội của Phạm Kim Ngân cho Mông La Anh, kết quả không cẩn thận phát hiện Mông La Anh là người của Phạm Kim Ngân, hẳn là một Cục phó Cục Cảnh sát cũng không đáng tin cậy, ai biết Cục trưởng có phải cũng không nhờ cậy được hay không. Cho nên cô ta kiềm nén sợ hãi trong lòng, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chỉ có thể tạm thời xem như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục núp dưới cánh chim của Mông La Anh. Đồng thời cô ta suy nghĩ nhiều lần, rốt cuộc người nào có thể giữ được tính mạng của cô.

Cho đến khi gặp Tô Cẩm Niên.

Nhắc tới cũng khéo, ngày đó sau khi cô ta và Mông La Anh ăn cơm về, sắc mặt của Mông La Anh rất khó coi. Hẳn hỏi cô ta có quen biết vợ Tô Cẩm Niên sao, cô ta gật đầu, nói là trước kia từng ở chung một tiểu khu, nhưng không quen lắm, quan hệ cũng không phải tốt như vậy.

Ngược lại Mông La Anh tự nói không ngừng với cô, ở thủ đô Tô Cẩm Niên là công tử nhà quyền quý, ở trên cử anh tới bắt trùm buôn thuốc phiện. Sắc mặt hẳn đây không vui đối với Tô Cẩm Niên, mà cô ta lại trùng hợp là tai mắt của Phạm Kim Ngân, cho nên chỉ nghe, nhưng cô ta không nói.

Hắn cũng hài lòng với thái độ của cô ta. Nhưng trong lòng của cô đang tính toán làm sao báo những này tin tức cho Tô Khả và Tô Cẩm Niên. Sớm ngày đưa chứng cứ phạm tội trong tay cho Tô Cẩm Niên, Phạm Kim Ngân sớm ngày sa lưới, cô sẽ sớm ngày an tâm. Đành chịu, cô ta cảm thấy như bị Mông La Anh bỏ tù, cũng không phải bởi vì Mông La Anh có khả năng dự đoán mà là Mông La Anh không hy vọng cô ta thường đi ra ngoài, nói là đụng phải người quen thì ảnh hưởng không tốt. Cho nên hẳn là cô ta cách xa nhà hơn một tiếng thì buổi tối chờ cô ta sẽ là roi da cây nên.

Hôm nay cô ta gặp Tô Khả thì cô ta thật vui mừng, cảm thấy là ông trời cũng đang giúp cô ta, vì vậy, cô ta liền nói tất cả những chuyện này cô biết, toàn bộ nói hết cho Tô Khả, thậm chí ngay cả chỗ cô ta giấu chứng cứ phạm tội cũng nói cho cô.

Sau khi Tô Khả nghe xong những chuyện này thì có chút kinh ngạc.

Nói xem chồng cô cực khổ vất vả tra xét lâu như vậy mà mặt mày cũng không có, chớ nói chi là tiến triển, kết quả đột nhiên một người phụ nữ chạy tới nói, hoá ra là như vậy, là như thế này, chứng cứ ở chỗ này, ở chỗ này.

Tô Khả có cảm giác bị sấm sét bổ tới.

Tạm biệt Lưu Hiểu Hiểu, cô đi ra khỏi quán cà phê, cả người vẫn là còn ngốc nghếch, cảm thấy rất không chân thật. Thế nên cô hoàn toàn quên mất nguyên nhân ra ngoài lúc đầu của cô, chỉ lo trở về để mau chóng nói tin tốt này cho Tô Cẩm Niên.

Chỉ là dọc theo đường đi, Tô Khả cũng khâm phục cảm giác thứ sáu của cô, cô thật sự là đoán chuyện như thần, nói gì chính là cái đó, sau này cảnh sát xử lý vụ án cũng không cần tìm chứng cứ, chỉ cần một mình cô tùy ý há miệng nói ai bại hoại là được rồi. Thật là không biết nói gì mà, dù sao chính cô cũng không nghĩ tới cô ‘liệu sự như thần’, cô hoàn toàn dựa vào cảm tính của cô để suy đoán vấn đề thôi.

Đợi đến lúc về tới cửa nhà thì Tiểu Bao Tử đã ăn xong và ngồi ở trên ghế sa lon xem truyện tranh.

Tô Khả đi đến bên cạnh Tiểu Bao Tử, vuốt những sợi tóc nhí mềm mại, Tiểu Bao Tử ngẩng đầu lên, đôi mắt đen lay lay nhìn Tô Khả.

Tô Khả nói: "Còn hai ngày nữa là bảo bảo sẽ phải phẫu thuật, sợ không?"

Tiểu Bao Tử lắc đầu một cái, "Bệnh của con sẽ khỏi, tại sao sợ chứ."

Tô Khả cười, ôm chặt Tiểu Bao Tử, "Chú Thảm Đường của con nói, tối hôm nay muốn mẹ đến bệnh viện, đi làm chút kiểm tra sức khoẻ trước."

Từ trước đến giờ một tháng thân thể Tiểu Bao Tử đều kiểm tra một lần, cho nên đương hồ sơ đều tương đối đủ hết.

Tiểu Bao Tử nghe Tô Khả nói như vậy thì dĩ nhiên cũng mỉm cười gật đầu.

Tô Cẩm Niên đi tới bên cạnh mẹ con họ, nhìn bọn họ mà tự nhiên ấm áp, trong lòng cũng ấm áp.

Lúc hai giờ chiều, Tô Khả cùng Tiểu Bao Tử đang xem CD hoạt hình Anime, Thảm Đường gọi điện thoại tới cho Tô Khả lần nữa, ý là bên anh cũng đã chuẩn bị xong, Tiểu Bao Tử nên nhập viện rồi kiểm tra ti mi đi.

Dĩ nhiên là Tô Khả gật đầu .

Tô Khả thu dọn đồ xong thì đi bệnh viện, còn Tô Cẩm Niên bị một cuộc điện thoại của Cục cảnh sát gọi tới. Trước khi Tô Cẩm Niên ra khỏi cửa, Tô

Khả mới nhớ tới rất nhiều câu nói mà Lưu Hiểu Hiểu nói với cô lúc ra ngoài buổi sáng.

Kết quả là cô vừa về tới nhà thì ‘vội đông vội tây’ cho nên quên đến sau đầu rồi, thiết thời cho cô lúc trở lại còn vô cùng hưng phấn đấy. Quả nhiên, trong lòng cô, con trai mới là quan trọng nhất.

Tô Khả kêu Tô Cẩm Niên đợi chút, Tô Cẩm Niên dừng bước, nghi ngờ nhìn Tô Khả, Tô Khả nói: "Em và con trai ở bệnh viện thành phố, làm xong công việc thì anh nhớ tới đây."

Tô Cẩm Niên gật đầu, "Chắc chắn là em biết rồi."

Tô Khả lại cười nói, "Hơn nữa em biết rõ một bí mật sẽ làm người vô cùng kích động, trở lại đi rồi em sẽ nói kỹ càng cho anh nghe."

Tô Cẩm Niên chớp mắt mấy cái, làm như không hiểu ý Tô Khả.

Tô Khả chỉnh sửa quần áo lại giúp Tô Cẩm Niên, "Cẩm Niên à, nhớ nè, tai mắt trong Cục Cảnh sát các anh có ba người, nhưng mà em lại chỉ biết một thôi, thông qua hắn thì nhất định anh có thể tìm được hai người khác."

Tô Cẩm Niên há hốc miệng, "Em còn biết cái gì không?"

Tô Khả cười gật đầu, "Tất nhiên là biết một chút." Hơn nữa cô còn biết chứng cứ, chỉ là trước mắt cô chưa lấy được chứng cứ vào tay thôi.

"Đó là."

"Cục phó Mông – Mông La Anh!" Tô Khả nói cho anh biết, "Người này chính là tai mắt lớn nhất của trùm ma túy ở Cục Cảnh sát."

Tô Cẩm Niên giật mình, nhưng mà khôi phục lại bình thường rất nhanh, dù sao lần trước lúc Tô Khả nói với anh suy đoán của cô thì trong lòng anh cũng mơ hồ đã đoán được là người đàn ông này. Bởi vì suy đi nghĩ lại, khả năng cùng lợi ích của hắn là lớn nhất.

"Làm sao em biết?"

Đang nói thì điện thoại Tô Cẩm Niên ở bên kia vang lên lần nữa, Tô Cẩm Niên vừa nhìn thấy điện thoại trong cục thì không khỏi cau mày, Tô Khả biết lần này Cục Cảnh sát đúng là xảy ra chút vấn đề lớn nên liền gật đầu để anh đi, "Nhớ đó, quan sát Cục phó Mông thật tốt đó, toàn bộ những thứ hắn đưa cho anh thì anh đều không nên đụng vào, còn nữa, trùm ma túy chính là ông già Phạm Kim Ngân đấy!"

Lúc này miệng Tô Cẩm Niên càng há to, nhìn điện thoại di động trong tay không ngừng rung động thì liền bấm cắt đứt, "Khả Khả, làm sao em biết?"

"Người tình trước đây của Phạm Kim Ngân chính là người tình hiện tại của Mông La Anh nói cho em biết! Chứng cứ đều trong tay cô ta, chỉ là cô ta muốn bảo vệ tính mạng, cho nên trước tiên thì bây giờ chúng ta không nên hành động thiếu suy nghĩ!"

Tô Cẩm Niên chậm chạp gật đầu, anh hoàn toàn không nghĩ tới, phương thức vạch lớp sương mù ra buồn cười như vậy, đơn giản như vậy.

Không tệ, như vậy không cần tốn nhiều sức lực cũng có thể vén bức màn lụa vắt ngang đám người cảnh sát kia, đúng là đơn giản, nhưng mà cần thận nghĩ lại, thật ra thì vẫn không phải đơn giản. Dù sao những thứ đồ này đều là người phụ nữ Lưu Hiểu Hiểu âm thầm tốn thời gian năm, sáu năm ở thu thập được.

Lúc Lưu Hiểu Hiểu làm người tình của Phạm Kim Ngân thì đúng là không muốn khai Phạm Kim Ngân ra cho nên Phạm Kim Ngân mới có thể tin tưởng, từ đó thu thập nhiều chứng cứ hơn một chút, nếu đổi thành cảnh sát nắm vững thì hoàn toàn không làm được.

Thứ nhất, bọn họ không biết rốt cuộc trùm ma túy sau lưng là ai, thứ hai, dù biết thì muốn ở năm sáu năm mà còn không lộ sơ hở, khả năng này có hơi thấp một chút, thứ ba, coi như năm sáu năm không lộ ra sơ hở thì cũng không bỏ tới vị trí mà Phạm Kim Ngân tin tưởng.

Nếu không phải Lưu Hiểu Hiểu sợ cô ta bị giết thì cô ta cũng sẽ không nói chuyện cô ta biết cho Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên.

Cho nên nói đi nói lại thì đơn giản là vận số hai người bọn hắn nghịch trời rồi.

Sau khi Tô Cẩm Niên hiểu rõ thì gật đầu rời khỏi cửa nhà. Nhưng mà tâm tình của anh tốt hơn lúc trước, một chút mặt mũi cũng không có, phải tốt lên rất nhiều.

Chỉ là theo như Tô Khả nói thì Phạm Kim Ngân có tổng cộng ba tai mắt ở Cục Cảnh sát, hai tai mắt là người ‘quyền cao chức trọng’, một là lính bình thường, như vậy ngoài một người là Mông La Anh thì hai người còn lại là ai đây?

Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên rời đi thì khóe miệng mới hơi nâng lên, xoay người ẵm con của cô đi ra ngoài tiểu khu.

Đang lúc Tô Khả ẵm Tiểu Bao Tử đi ngoài thì một chiếc BMW mini liền xuất hiện trước mặt của Tô Khả, Tô Khả không nhìn được nói: Oan Gia Ngộ Hạp.

Đột nhiên, ý tưởng trong đầu Tô Khả lóe lên, nghĩ đến lúc trước Hoàng Nghê Thường kêu gào bên tai cô: nhất định cô phải hối hận.

Trong nháy mắt những thứ lộn xộn trong đầu nối thành một đường, trong nháy mắt Tô Khả hiểu rõ, tại sao Hoàng Nghê Thường phải cam chịu làm người tình cho ông già Phạm Kim Ngân kia, chuyện là vì cô ta muốn trả thù cô tốt hơn thôi. Cuối cùng thì cô cũng biết tại sao Hoàng Nghê Thường nói những lời đó, tại sao lại có đủ sức mạnh như vậy, bởi vì cô ta nương thân làm em gái ông già trùm ma túy, nhân vật lớn trong xã hội đen!

Nhớ trước đây Tô Khả còn cho rằng Phạm Kim Ngân giỏi lắm cũng là một nhà giàu mới nổi mà thôi, mà Cẩm Niên của cô, không phải cô kiêu ngạo nói đâu, bối cảnh này tuyệt đối là phần có một không hai. Thật không nghĩ đến tên nhà giàu mới nổi này thật ra là trùm ma túy!

Trùm ma túy là gì? Coi như cô 'chưa ăn thịt heo thì cũng đã gặp heo chạy', những tên kia hoàn toàn coi mạng người như cỏ rác! Giết người không chớp mắt, hoàn toàn rời khỏi đạo đức và ở ngoài vòng pháp luật!

Nghĩ lại thì Tô Khả không nhìn được một trận buồn nôn, cô lại đắc tội lão già đáng chết kia nhiều lần như vậy thì hán bỏ qua cho cô sao? Chắc chắn sẽ không, nhìn một cái cũng biết lão già đáng chết là kẻ 'có thù tất báo'. Đoán chừng trong lòng đang tính toán làm sao làm cô chết!

Nghĩ như vậy thì Tô Khả không nhìn được vồ vồ miệng của cô, trong lòng nội lưu đầy mặt: em gái nó, quả nhiên bởi vì lắm mồm mà xảy ra chuyện! Sau này nhất định phải nghe lời của Cẩm Niên thật tốt, kẻ đáng ghét đến đâu thì cũng không thể biểu lộ ra mặt, ngược lại phải giả vờ tốt bụng bên ngoài.

Nước mắt rơi, nếu không phải sáng nay Lưu Hiểu Hiểu nói với cô để bây giờ cô sớm biết Phạm Kim Ngân là dạng người gì thì tương lai cô chết như thế nào cũng không biết!

Trước mắt, xe mini của Hoàng Nghê Thường đang chậm rãi lái vào tiểu khu, Tô Khả ẵm con tiếp tục đi về phía trước.

Hoàng Nghê Thường dừng lại ở trước mặt của Tô Khả, hạ cửa sổ xuống nhìn Tô Khả, không nói một câu, nhưng ánh mắt cô ta hoàn toàn lạnh lẽo. Sau đó, chậm rãi đưa mắt nhìn đứa bé trong tay Tô Khả.

Tô Khả cũng không nhìn được nhướng mày lên, lạnh lùng nhìn thẳng vào Hoàng Nghê Thường.

Hoàng Nghê Thường giơ một tay bằng bó gối như xác ướp lên trước mặt của Tô Khả, sau đó làm một động tác bắn chết rồi mới chậm rãi mở miệng, "Tô Khả, cô chờ xem, không giết chết cô thì Hoàng Nghê Thường tôi sẽ không bỏ qua."

Trong lòng Tô Khả biết Hoàng Nghê Thường dựa vào ai nên liền cười lạnh, "Vậy sao? Nếu cô thật sự có bản lĩnh tốt như vậy thì cũng sẽ không rơi vào tình trạng mất hết tất cả như vậy!"

Dù sao da mặt đã xé ra, đoán chừng Hoàng Nghê Thường dựa vào không được bao lâu, chính là Nê Bò Tát sang sông, khó giữ nổi bản thân.

Hoàng Nghê Thường nhìn bộ dạng của Tô Khả thì nâng lên khóe môi, chợt đạp cần ga, xe liền chạy về trước, để lại rất nhiều khói xe.

Tiểu Bao Tử tựa vào vai Tô Khả, "Cô gái, chúng ta đi nhanh đi."

Tô Khả gạt đầu, sờ sờ Tiểu Bao Tử, đi ra khỏi tiểu khu rồi chặn một chiếc xe con, đi tới bệnh viện.

Thẩm Đường đã đợi bên ngoài, nhìn thấy Tô Khả tới thì ngược cổ nhìn sau lưng Tô Khả, phát hiện không có bóng dáng Tô Cẩm Niên thì Thẩm Đường không khỏi khó hiểu liếc nhìn Tô Khả, "Tô Cẩm Niên đâu?" Con của mình sắp nằm viện làm phẫu thuật, anh làm bố thì sao không xuất hiện. Hình như không tốt lắm.

Tô Khả nói: "Đến Cục Cảnh sát."

Mặc kệ như thế nào, vụ án ở Cục Cảnh sát vẫn còn đang điều tra, chuyện trong đó cũng tương đối khó giải quyết, cũng may Lưu Hiểu Hiểu báo cho Tô Khả biết trước không ít mặt mũi, tin là sau đó thì Tô Cẩm Niên có thể một lưới bắt hết bọn trùm buôn thuốc phiện.

Thẩm Đường cau mày: "Đi thôi, Jayson Hough và Diệu Đồng đều ở đây rồi."

Tô Khả gạt đầu đi vào bệnh viện.

Thẩm Đường sắp xếp phong tốt nhất cho Tiểu Bao Tử, ở đây chỉ có bé là bệnh nhân nhỏ thôi, mấy bác sĩ và y tá cũng tương đối có kinh nghiệm, người nào cũng vô cùng hòa nhã dễ gần.

Lúc này Jayson Hough mặc một áo khoác bác sĩ đứng nhìn để kiểm tra số liệu trước kia của Tiểu Bao Tử, không ngừng gạt đầu, bên cạnh ông ấy còn có rất nhiều bác sĩ cao cấp của bệnh viện thành phố, tất cả những người này đều dùng ánh mắt hưng phấn mà sùng bái nhìn bác sĩ khoa tim mạch đẳng cấp và có địa vị nhất thế giới.

Mà Trịnh Diệu Đồng bên cạnh ông ấy cũng giống như vô cùng chuyên chú lắng nghe tình hình theo lời của Jayson Hough, thỉnh thoảng gạt đầu.

Thật ra thì bệnh của Tiểu Bao Tử không tính là rất nghiêm trọng, bình thường thì bác sĩ khoa tim mạch cũng có thể mổ chỉnh cho Tiểu Bao Tử, nhưng mà đây là sinh mạng của con trai Tô Khả, dĩ nhiên là muốn Tiểu Bao Tử có thiết bị cùng điều kiện chữa bệnh tốt nhất.

Cứ như vậy, Trịnh Diệu Đồng không khỏi ngẩng đầu nhìn Tiểu Bao Tử ngoan ngoãn ngồi ở trên giường bên kia, khóe miệng vẽ ra nụ cười nhàn nhạt. Nói thế nào thì bây giờ anh cũng sắp làm bố, rất nhanh sẽ nghênh đón bảo bối của anh nên dĩ nhiên là trong lòng đối với con nít cũng vui mừng không ít.

Có lẽ là Tiểu Bao Tử cảm thấy có một ánh mắt nên ngẩng đầu lên thì liền thấy Trịnh Diệu Đồng đang nhìn chăm chăm bé không thôi, miệng nhỏ bĩu ra gào lên một câu: "Chú cao lương kì lạ."

Tô Khả ngồi bên cạnh Tiểu Bao Tử, nhìn vào một đám bác sĩ ở bên kia, trong lòng có chút xấu hổ. Thật ra thì phẫu thuật cho Tiểu Bao Tử nhà cô chỉ cần hai bác sĩ mổ chính tốt chút là đủ rồi, trước mắt là tới một đồng người, không chỉ có Jayson Hough quyền uy mà còn có bác sĩ tim mạch Trịnh Diệu Đồng nổi danh xuất sắc trên thế giới.

Đại khái là Thẩm Đường nhìn thấu tâm tư của Tô Khả nên liền nói, "Người ta tới là để học hỏi kinh nghiệm của Jayson Hough."

Tô Khả gật đầu, trầm nghĩ, cũng đúng. Jayson Hough là bác sĩ có địa vị như vậy đến bệnh viện, cơ hội tốt như vậy mà viện trưởng bệnh viện không cử một đồng bác sĩ đến học hỏi kinh nghiệm thì mới kỳ lạ.

Đợi đến khi Jayson Hough cùng trao đổi với mọi người xong thì đám bác sĩ kia cùng tản đi, cả phòng bệnh lập tức trống không.

Jayson Hough liền cười với Tô Khả, đi tới bên cạnh Tiểu Bao Tử. Lúc cúi đầu nhìn Tiểu Bao Tử thì trong mắt có một dòng buồn rầu nhàn nhạt.

Tay của ông véo má của Tiểu Bao Tử rồi nhếch miệng lên thành nụ cười nhàn nhạt.

Tiểu Bao Tử cũng ngẩng đầu cười nói với Jayson Hough: "Ông à, chào ông."

Jayson Hough liền nói chuyện cùng Tiểu Bao Tử, ya tá từ ngoài đi vào ngẩng đầu liền nhìn thấy Jayson Hough đang ngồi bên kia trò chuyện tình cảm cùng Tiểu Bao Tử thì không khỏi cười một tiếng rồi nói Tô Khả: "Cô dạy con trai của cô thật tốt."

Tô Khả quay đầu nhìn bọn họ, cười thầm, tiếp theo lại nhìn Jayson Hough, phát hiện rõ ràng Jayson Hough gầy đi không ít.

Lúc đó Jayson Hough cũng ngẩng đầu lên, Tô Khả nhìn thấy mắt Jayson đầy quầng thâm thì không khỏi khó hiểu, Jayson Hough gật đầu với Tô Khả một cái rồi rời đi.

Trong lòng Tô Khả không thể nói là kỳ lạ chỗ nào nên chỉ có thể âm thầm lắc đầu một cái.

Còn Thẩm Đường đi theo Jayson Hough ra ngoài, đi cùng còn có Trịnh Diệu Đồng. Bên trong phòng bệnh, chỉ còn lại Tô Khả, Tiểu Bao Tử và còn có y tá vừa tới.

Y tá đo nhiệt độ mới nhất cho Tiểu Bao Tử, sau đó gạt gò má trắng trẻo mềm mại của Tiểu Bao Tử, "Tiểu Tô Tô có sợ hay không?"

Tiểu Bao Tử lắc đầu.

Y tá cười càng ngọt hơn, "Tiểu Tô Tô thật sự là đứa bé ngoan. Dáng vẻ đẹp trai như vậy thì nhất định là giống bố rồi."

Tô Khả "ừ" một tiếng.

Y tá kia cười nói, "Cô cũng có phúc lớn."

Tô Khả gật đầu không nói nhiều, y tá kia xong chuyện của cô ấy thì liền đi ra ngoài, lúc cô ấy mở cửa thì Doãn Lạc Phong cũng đi vào.

Trong tay Doãn Lạc Phong cầm hai túi lớn, trong một túi đựng trước đều là đồ chơi, bộ sách, còn túi còn lại là đồ ăn vặt.

Tiểu Bao Tử không tha thiết với đồ ăn vặt cho lắm, ngược lại Tô Khả đi lên trước vỗ vỗ vai Doãn Lạc Phong, "Tiểu Phong Phong, anh thật sự là hiểu rất rõ em đấy."

Tiểu Bao Tử: "— —"

Con Doãn Lạc Phong cười, đặt đồ bên cạnh bàn trà, Tô Khả trực tiếp lấy trái cây đi vào phòng vệ sinh để rửa sạch.

Doãn Lạc Phong ngồi bên cạnh Tiểu Bao Tử, "Tô Tô, lần này hết bệnh rồi thì chú dẫn con đi công viên Disneyland nhé, như thế nào?"

Tiểu Bao Tử lắc đầu, "Đó là chỗ con nít chơi."

Doãn Lạc Phong: "." Con không phải là con nít sao?

Hai người trò chuyện một hai câu, Tô Khả cũng rửa trái cây đi ra, sau đó nhét một trái táo vào tay của người khác, "Các người đang nói gì đó?"

Nhắc tới cũng kỳ lạ, ở nhà Tiểu Bao Tử thâm trầm kiêu ngạo ghê gớm, chưa bao giờ nói nhiều, nhất là cùng Tô Cẩm Niên, quả thật chính là điển hình của ba câu cũng không vừa ý. Nhưng mỗi lần Tiểu Bao Tử nói chuyện cùng Doãn Lạc Phong thì lại có thể líu ríu nói hơn nửa ngày còn không thấy mệt mỏi.

Tiểu Bao Tử ngẩng đầu lên, lắc đầu một cái, "Bí mật đàn ông, cô gái, mẹ không cần biết."

Tô Khả nắm gò má của Tiểu Bao Tử, "Vật nhỏ, lá gan càng ngày càng mập rồi, cẩn thận mẹ con kéo con ra ngoài bán luôn."

"Bán cho chị làm con rể là tốt nhất, chị sẽ nuôi dưỡng thật tốt, bảo đảm trắng trẻo mập mạp." Một giọng nữ hơi cao cách vách tường truyền đến, quả thật là ứng với câu trong hồng lâu: chưa thấy người đã nghe tiếng trước.

Sau khi Tiểu Bao Tử nghe xong thì đầu đầy vạch đen.

Sau đó, cửa mở ra, Doãn Lạc Hàm ưỡn bụng hơi nhô ra khoan thai đi tới. Cô vừa vào cửa liền đi tới chỗ Tiểu Bao Tử, sau đó véo chặt gò má của Tiểu Bao Tử.

Tiểu Bao Tử khó khăn né tránh, chân mày nhíu chặt, giống như là muốn nặn ra vài giọt nước.

Điểm tốt nhất và duy nhất khi Tô Khả làm mẹ chính là con trai thì chỉ tự cô có thể ức hiếp, những người khác thì ai cũng không thể ức hiếp. Vì vậy, ảm con trai bảo bối của cô qua, giúp bé thoát khỏi ‘nhanh vuốt ma quỷ’ của Doãn Lạc Hàm, "Chị Hàm, chị quên lần trước em nói sao với chị đó hả?"

Sao chưa qua mấy ngày mà cô ấy quên mất rồi.

Tô Khả hết nổi nổi, còn bần tay Doãn Lạc Hàm vỗ bụng của cô ấy, dọa sắc mặt Doãn Lạc Phong và Tô Khả sợ đến trắng nhợt, nghĩ thầm ‘nếu xảy ra chuyện gì thì cô phải đập đầu vào tường để tạ tội hay không.

Doãn Lạc Hàm tiếp tục vỗ vỗ bụng của cô ấy, "Chị nghĩ thông suốt rồi, thật ra thì nếu như ban đầu Tô Cẩm Niên có thể đáng yêu giống như Tiểu Bao Tử thì khi đó chị cũng sẽ giống Trịnh Duyệt, nhất định sẽ theo đuổi."

Tô Khả: "."

Doãn Lạc Hàm tiếp tục nói, "Hết cách rồi, thật sự là Tô Cẩm Niên kém xa Tô Tô tí tắp ấy!"

Tô Khả: "."

"Lúc còn nhỏ chị nhìn thấy Tô Cẩm Niên, phản ứng đầu tiên chính là mau trốn đi, bị ánh mắt lạnh lẽo của anh ấy bắn quét đến thì chính là sẽ không toàn mạng đâu. Nhưng bây giờ chị thấy Tiểu Bao Tử thì chị chỉ muốn ngất mặt của bé thôi, ôi chao, sự chà đạp dẫm lừa thuê này sao đặc biệt tốt vậy!"

Đầu Tô Khả đầy vạch đen: Chị Hàm, chị xác định không phải là chị đang trả thù năm đó tâm hồn chị chịu tổn thương này.đó chứ.

Doãn Lạc Phong nhìn mặt Tiểu Bao Tử cũng đen lại giống vậy thì lắc đầu một cái.

Tiểu Bao Tử kéo tay áo Doãn Lạc Phong, "Chú ơi, chú mau cưới vợ rồi sinh con đi, con cưới cô ấy."

Doãn Lạc Phong: "."

Lời này vừa bay vào tai của Doãn Lạc Hàm đang cười đến vẻ mặt rực rỡ như hoa hạnh, Doãn Lạc Hàm không nhịn được từ từ quay đầu lại, mắt nhìn Tiểu Bao Tử, "Con gái của dì không tốt sao? Chính là lớn lên sẽ là người đẹp ‘nghiêng nước nghiêng thành’ giống dì vậy."

Tiểu Bao Tử mím môi không nói lời nào.

Doãn Lạc Hàm lại muốn tiến lên véo mặt Tiểu Bao Tử một trận nữa, Tô Khả tỉnh mắt, trong nháy mắt đưa Tiểu Bao Tử cho Doãn Lạc Phong.

Doãn Lạc Phong cười ôm lấy Tiểu Bao Tử, "Được rồi, chị à, trước tiên chị sinh con gái ra đi rồi hãy nói chuyện sau này."

Doãn Lạc Phong không khỏi nghĩ tới tấm ảnh siêu âm B ngày hôm trước khi anh và Trịnh Diệu Đông cùng với Doãn Lạc Hàm đi khám thai chụp.

Đại khái là do tư thế của đứa bé, trong ảnh siêu âm B, một vật nhỏ đen thui lù của Tiểu Đông Đông được người ta thấy rất rõ ràng, bác sĩ kia chỉ ngón tay về Đông Đông, cười hi hi với Doãn Lạc Hàm, "Vận may mọi người tốt nhé."

Doãn Lạc Hàm chính là bác sĩ, nhìn vị trí mà bác sĩ chỉ, trong nháy mắt hiểu ý trong lời nói của bác sĩ. Thì ra là tấm ảnh siêu âm B đã chụp được vị trí đó vô cùng rõ ràng.

Đứa bé này là một thằng cu con!

Doãn Lạc Hàm vui mừng cảm tấm hình, tự nhìn hồi lâu rồi về mặt khó chịu nói, "Ai da, đen thui lù thật sự là quá khó nhìn. Oa ui, làm thế nào đây, Trịnh Diệu Đông, sau này con gái của em mà không đẹp thì anh chờ quý bàn phím cho em."

Trịnh Diệu Đông ngửa mặt lên trời cao hít sâu: thiết thời cho anh là bác sĩ, hình cũng đã soi rõ đứa bé trong bụng cô ấy là nam hay nữ mà mở miệng một tiếng là con gái. Nhưng anh không dám nói, chỉ có thể len lén nói với Doãn Lạc Phong để cho anh ấy nghĩ biện pháp giúp đỡ.

Doãn Lạc Phong nhún nhún vai, bày tỏ bất lực.

Đúng lúc này Trịnh Diệu Đông trở lại, thấy Doãn Lạc Hàm đang mở miệng một tiếng "con gái" ở bên kia thì không khỏi đầu đầy vạch đen, vội đổi chủ đề, "Tô Tô, chú trở lại rồi đây."

Miệng nhỏ của Tiểu Bao Tử khắc ra: "Chú kỳ lạ." Làm cho Trịnh Diệu Đông xấu hổ không thôi.

Mấy người nói chuyện thì điện thoại của Tô Khả vang lên, là bố Tô Khả gọi tới, ý là ông nghe cháu ngoại bảo bố nhập viện rồi, bây giờ đã ở trước cổng bệnh viện thành phố, nhưng chính là không biết cháu ngoại bảo bố ở đâu.

Tô Khả liền định đi xuống đón bố cô.

Bên ngoài thang máy có một đồng người đang đợi, Tô Khả cũng đứng chính giữa. Cửa thang máy mở, mấy người đi ra, một người trong đó rõ ràng là Phạm Kim Ngân.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Vào phòng phẫu thuật

Tô Khả không nhận được nhủ mảy lại.

Phạm Kim Ngân đang cùng người bên cạnh thảo luận gì đó, Tô Khả không nghe rõ, dù sao chỗ này sẽ khó giữ bí mật nếu nhiều người biết, tạp âm rất nhiều.

May mà Tô Khả cúi đầu, hạ thấp thấp cảm giác về sự tồn tại của cô xuống, Phạm Kim Ngân cũng không phát hiện Tô Khả. Tô Khả theo đám người đi vào thang máy. Chỉ là cô nghĩ mãi không hiểu tại sao Phạm Kim Ngân lại chạy đến đây.

Sau đó Tô Khả lắc đầu một cái, cũng đứng, hẳn lớn tuổi rồi nên đến xem bệnh tim cũng là bình thường.

Cửa thang máy đóng lại, Tô Khả liền theo mọi người xuống lầu dưới, chưa được vài phút đã nhìn thấy bố của cô đang chờ cô bên kia.

Ông mặc bộ quần áo màu xám xanh, trong tay cầm rất nhiều thứ đứng ở cổng.

Tô Khả nhìn cơ thể ông hơi cong xuống còn gầy gò không ít thì trong lòng ề ảm.

Lúc mẹ cô còn sống, bố của cô có thể nói là tương đối mượt mà, cả thân thể cũng rất thẳng tắp, nhưng bây giờ, năm năm không gặp, bố của cô cũng đã tang thương như thế, điều này làm cho lòng của Tô Khả đau đớn.

Tô Khả nhìn đau trong lòng, nâng khuôn mặt tươi cười lên: "Bố."

Bố của Tô Khả nghe được giọng của Tô Khả thì xoay đầu lại liền thấy được con gái của ông cười đứng bên đó vẫy tay với ông, cười đi lên trước.

Tô Khả nhận lấy đồ trong tay bố cô, "Bố, sao bố mua nhiều đồ tới đây quá vậy."

"Mua cho cháu ngoại của bố ăn, không được sao." Bố Tô Khả vui vẻ nói, đột nhiên liền phát hiện hốc mắt Tô Khả hồng hồng, trong lòng hoảng sợ, "Khả Khả, làm sao con khóc vậy? Là Cẩm Niên ăn hiếp con sao? Không thể nào, tôi lại quá rõ tính tình của Cẩm Niên rồi. Chẳng lẽ là Tiểu Tô tó? Không phải nói chỉ trái tim nhỏ của Tiểu Tô Tô xảy ra vấn đề sao?"

Tô Khả lắc đầu, mắt mũi không khỏi một hồi chua xót, "Không phải, bố, là hạt cát vào mắt con thôi." Trong lúc cuống quýt, Tô Khả mang lời thoại thông dụng khắp 'năm châu bốn biển' ra nói.

Trước kia còn trách, ấy lời thoại này quá vô nghĩa, trong mắt cô có hạt cát hay không còn không phải liếc mắt là nhìn ra sao. Nhưng bây giờ mới phát hiện, lời thoại này không hồ là lãng động qua năm tháng, chống lại sự nghiên cứu.

Bố Tô Khả chỉ nghe rồi gật đầu một cái, "à" một tiếng rồi nói với Tô Khả: "Khả Khả, cát vào mắt không thể dụi, dễ bệnh mắt hột đấy."

Tô Khả cảm giác đầu đầy vạch đen: bố, bệnh mắt hột không phải tới như vậy.

Hai bố con vừa đi vừa nói đến khi về tới phòng bệnh của bé.

Jayson Hough đang ở phòng làm việc bác sĩ tạm thời nhìn từng tấm phim chụp trái tim khác nhau của bệnh nhân. Lúc này, nữ y tá gõ gõ cửa, "Jayson, bên ngoài có bạn của ngài tìm ngài."

Jayson sững sờ, chớp mắt mấy cái. Nữ y tá liền ỉu xiu, dùng tiếng Anh lặp lại một lần nữa, Jayson nghi ngờ, nữ y tá nói lại một lần nữa, phát âm đều vô cùng đúng chuẩn.

Jayson nói, "Tôi đã biết" rồi đi ra khỏi phòng làm việc tạm thời.

Chỉ là đến văn phòng, ông không thấy bóng dáng người quen, ngược lại nhìn thấy hai người xa lạ ngồi bên đó, ông không khỏi nghi ngờ quay đầu lại nhìn nữ y tá đi theo sau ông.

Nữ y tá nói, "Chính là hai vị tiên sinh phía trước tìm ngài." Nói xong, nữ y tá liền đi khỏi văn phòng.

Jayson Hough nhún nhún vai, vẫn không hiểu tình cảnh trước mắt.

Phía bên kia, một người đàn ông trẻ tuổi hơn một chút đứng lên, chậm rãi đi tới chỗ ông, cũng sử dụng tiếng Anh nói với ông, "Jayson tiên sinh, chào ông."

Jayson nhìn về mặt hần cười có chút kỳ dị thì trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ, nhưng lúc suy nghĩ của ông còn đắm chìm trong việc rút cuộc gặp qua người đàn ông này ở đâu thì đột nhiên cảm thấy cánh tay truyền tới cơn đau như kiến cắn.

Con người Jayson tiên sinh trở nên phóng đại, sau đó mắt cũng trừng to.

"Khà khà ——"

Jayson Hough chậm rãi cúi đầu, giống như cuộn phim cũ bị mắc kẹt trong màn hình, Jayson chậm rãi cúi đầu, nhìn chỗ mới vừa truyền đến cơn đau.

Chỉ thấy một ống tiêm nhỏ, chất lỏng bên trong đang từng giọt từng giọt rót vào da thịt của ông.

Cảm giác lạnh lạnh xuyên vào tim, từ bàn chân chậm rãi lan ra, cho đến khi truyền tới da đầu.

"Ông ——" Cái từ này là tiếng Trung! Hoàn toàn là tiếng Trung!

"Khà khà ——" Sau khi người kia thấy chất lỏng trong ống tiêm nhỏ đã hoàn toàn chảy vào cơ thể Jayson Hough thì hạ xuống, hung hăng rút ra, khẽ nâng mặt lên, một hơi thở lạnh lẽo, đôi môi không dây không móng mở ra, "Jayson tiên sinh, đã lâu không gặp, khà khà ——" Giọng nói này vẫn rét lạnh và bén nhọn!

Cả người Jayson cũng run rẩy, "YOU! ..." Cuối cùng một tràng tiếng Anh thô tục liên tục mạnh mẽ bay ra. Hiển nhiên, Jayson Hough bị tức giận.

Người nọ tiếp tục cười "Khà khà ——", không chút hoang mang để ống tiêm trong tay vào túi của hắn, một tay vỗ vỗ Jayson tiên sinh, ý bảo ông bình tĩnh.

"Jayson tiên sinh." Rốt cuộc Phạm Kim Ngân ngồi bên kia hồi lâu đã mở miệng, răng vàng rực rỡ dưới ánh đèn màu trắng bạc, làm mù mắt chó titan.

Jayson Hough nhắm hai mắt lại, trong lòng lặng lẽ cầu nguyện, một hồi lâu mới khiến bản thân hồi phục lại, mở mắt ra nhìn hai khách không mời mà đến, "Các người muốn nói gì với tôi!"

Phạm Kim Ngân nhìn người đàn ông bên cạnh, "Lão Lữ, nó nói gì vậy? Mày ở nước ngoài nhiều năm như vậy, những thứ lưu rú này nhất định mày nghe hiểu được."

"Đại ca, không có nói gì, chỉ hỏi chúng ta muốn nói gì với ông ta thôi."

Phạm Kim Ngân gật đầu một cái, hai tay thư giãn, một tay đặt dọc trên tường, một tay còn lại đặt trên lưng một cái ghế ngồi trên ghế dựa, khí thế bức người của một đại ca Xã hội đen cũng lòi ra.

"Cũng không có gì. Tôi chỉ muốn đề ông làm cho tôi chút chuyện thôi."

Jayson Hough nhìn người tên Lão Lữ, Lão Lữ cười "Khà khà" mấy tiếng rồi nói với Jayson Hough. Hơn nữa trong lời nói tăng thêm không ít sự đe dọa.

Sắc mặt Jayson Hough tái nhợt, sau đó trong giọng nói có chút run rẩy, "Ông muốn tôi giúp gì."

Lần này Lão Lữ không nói với Phạm Kim Ngân nữa mà trực tiếp nói với Jayson Hough nói: "Chính là lần trước vội vàng nên chúng tôi sợ ông lớn tuổi, bệnh hay quên nặng."

Phạm Kim Ngân nghe hai người kia nói lưu rú không ngừng thì trong lòng có chút không thoải mái, "Lão Lữ?"

"Đại ca, ông ta hỏi em phải giúp anh cái gì, em trực tiếp nói với ông ta, để cho ông ta giết chết thằng quỷ nhỏ kia."

Phạm Kim Ngân gật đầu một cái, tiếp tục nói với Jayson Hough, "Chính là giết chết, ông ta cũng không nên quên mất cho tôi, nếu không, trong lòng ông đây khó chịu thì cũng làm luôn cả nhà ông ta!"

Sau khi Lão Lữ đắc chí phiên dịch xong thì, Jayson Hough xanh mặt, "Tôi hiểu."

Sau khi Phạm Kim Ngân thông qua lão Lữ phiên dịch biết Jayson Hough thỏa hiệp thì vui mừng trong bụng, đứng dậy vỗ vỗ vai Jayson Hough, "Tốt lắm, sau này ông không thiếu thuốc phiện!"

Thật ra lần này tới ngoại trừ cảnh cáo Jayson Hough nghe lời tốt một chút thì còn có một việc đó chính là cho thêm Jayson Hough chịu chút đồ tốt, như vậy mới có thể khống chế ông tốt hơn.

Hai người lách mình qua người, Jayson Hough trực tiếp đặt mình ngồi trên đất, hai tay che mặt, khi y tá đi vào gọi ông mấy tiếng mà ông không có phản ứng.

*

Sau khi Phạm Kim Ngân ra khỏi phòng làm việc tạm thời thì cùng người đàn ông tên Lão Lữ đi qua sắp xếp bác sĩ y tá bên ngoài. Phía trên màn hình LED hiện rõ người nào chăm sóc bệnh nhân nào ở phòng bệnh nào, này Phạm Kim Ngân hơi ngừng đầu lên liền nhìn thấy phòng bệnh VIP068 của Tô Tô do Trịnh Diệu Đông, Jayson Hough chữa trị chính.

Phạm Kim Ngân nhếch miệng lên, đắc ý cười một tiếng, hai tay vát ở sau lưng, bước hình chữ bát đi tới thang máy, bộ dáng mườì phần của địa chủ xã hội cũ. (ed: đi chữ bát giống giống đi hai hàng đó)

Lão Lữ tro mặt ra đi bên cạnh Phạm Kim Ngân, "Thật ra thì đại ca, chúng ta hoàn toàn không cần thiết quanh co như vậy." Muốn giết chết đứa bé thì hoàn toàn có trăm ngàn cách thức, đơn giản nhất chính là tìm mấy người, sai khí đứa bé bắt cóc thì giết không phải tốt sao. Nhưng cũng không biết là chuyện gì xảy ra với đại ca, lại lựa chọn ngu xuẩn như vậy. Nói xem lại tiềm ma túy cho người nước ngoài, lại uy hiếp người nước ngoài, ngộ nhờ người nước ngoài 'dầu muối không ăn' (ed: ý bảo không nghe lời) mà báo cảnh sát, bọn họ bị cảnh sát phát hiện rồi sao? Không nghĩ ra, không nghĩ ra mà!

"Sao?" Phạm Kim Ngân khó chịu nhìn Lão Lữ, "Mày đang nói quyết sách của tao là sai lầm sao?"

"Sao có thể chứ, từ trước đến giờ đại ca anh là sáng suốt nhất, nếu không anh em chúng em dưới quyền của anh sao có thể phát triển lớn mạnh như vậy."

Phạm Kim Ngân vừa nghe Lão Lữ nói như vậy thì nguyên cái hoa cúc trên mặt cũng cười lên, răng vàng rực rỡ dưới ánh mặt trời, có vẻ đắm vào mắt người khác.

*

Phòng bệnhTiểu Bao Tử, Tô Cẩm Niên cũng đã trở về.

Sau khi Tiểu Bao Tử nhìn thấy Tô Cẩm Niên, mũi nhẹ nhàng hừ một tiếng, "Người phụ tình, ông ngoại và chú Lạc Phong cũng mua đồ cho tôi, tại sao ông không mua?"

Dĩ nhiên Tiểu Bao Tử không phải đứa trẻ muốn nhiều vật chất, bây giờ bé nói như vậy hoàn toàn là vì kích động Tô Cẩm Niên một chút, nhìn thấy sắc mặt Tô Cẩm Niên hơi thay đổi, Tiểu Bao Tử bày tỏ tâm tình rất tốt.

Tô Cẩm Niên nghe được Tiểu Bao Tử nói như vậy thì không biết nói gì, "Cái này."

Tô Cẩm Niên vốn không giỏi nói chuyện nên sau khi chu chu mỏ thì đã nói không ra nguyên nhân, chỉ là mặt hơi đỏ lên, sau đó, anh đi tới bên giường Tiểu Bao Tử, ôm Tiểu Bao Tử lên, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mềm, "Bố hôn con một cái là được rồi."

Bỗng chốc Tiểu Bao Tử kiêu ngạo đỏ mặt, đẩy Tô Cẩm Niên ra, "Ông thật quá đáng ghét."

Tô Khả véo chặt má Tiểu Bao Tử rồi nói: "Hừ, trước tiên là đã kích động bố con rồi, con vẫn không nể mặt."

"Nếu mẹ muốn câu này đổi thành lời của mẹ thì ào vào đi chứ?" Tiểu Bao Tử nghiêm mặt, nói đâu ra đấy.

Về mặt Tô Khả sung huyết đỏ bừng: "."

Tô Cẩm Niên gương mặt biến thành bảng màu để vẽ tranh: "."

Mọi người đều không lên tiếng.

Tại sao lời này lại ở trên người một đứa trẻ bốn năm tuổi, có vẻ. kỳ lạ, còn nữa, xóc xếch?

Doãn Lạc Hàm đùa giỡn, cười lớn một tiếng, "Con rể, con thật sự là đáng yêu!"

Trịnh Diệu Đông vốn là đứng ở cửa vừa định bước vào phòng bệnh, lúc lại nghe Doãn Lạc Hàm nói câu này thì chợt im lặng. Doãn Lạc Hàm ới Doãn

Lạc Hàm, trong bụng của em chính là con anh. là con trai.

*

Một ngày lại một ngày trôi qua, chớp mắt là đã đến ngày Tiểu Bao Tử phẫu thuật, thời gian Tiểu Bao Tử làm phẫu thuật là ba giờ chiều, bây giờ vẫn còn tám giờ rưỡi sáng cho nên Tô Khả đang ở cạnh Tiểu Bao Tử.

Tô Khả nhìn Tiểu Bao Tử thông minh hiểu chuyện thì trong lòng thầm hận chính cô lúc trước không bảo vệ Tiểu Bao Tử thật tốt, làm hại con rơi vào bệnh tim bẩm sinh, làm hại con còn nhỏ tuổi đã phải mổ một dao trên ngực.

Lúc này Tiểu Bao Tử đang đọc truyện anime mà Doãn Lạc Phong mua cho bé, nhìn Tô Khả có vẻ suy nghĩ nhìn bé thì không khỏi bĩu môi, "Cô gái, mẹ đừng nhìn chăm chăm con như vậy."

Tô Khả cười vuốt vuốt tóc mềm mại của Tiểu Bao Tử, "Làm thế nào đây, mẹ thích nhìn Tiểu Nhị Tô như vậy."

Tiểu Bao Tử nhìn Tô Khả, khoe môi nhếch lên nụ cười ngọt ngào, hôn má Tô Khả "chụt" một cái.

Tô Khả cười, "Vật nhỏ."

Tô Cẩm Niên cầm bữa ăn sáng từ cửa đi vào, nhìn mẹ con họ cười vui vẻ như vậy thì khoe miệng cũng nâng lên, "Khả Khả, tối đây ăn một chút gì đi." Trước khi phẫu thuật thì Tiểu Bao Tử còn phải thử máu, cho nên lúc này không thể ăn.

Tiểu Bao Tử nhìn bữa ăn sáng, chu chu miệng.

Tô Cẩm Niên cười, "Chờ xét nghiệm máu xong thì bố sẽ mua đồ ăn ngon cho con nhé, có được hay không?"

Tiểu Bao Tử gật đầu.

Tô Khả nhìn bộ dáng của Tiểu Bao Tử, nhìn lại đồ Tô Cẩm Niên, phần lớn đều món cô thích ăn, cho nên quyết tâm cắt ngang, "Em sẽ chờ Nhị Tô ăn cùng em luôn."

Tô Cẩm Niên cười, "Vậy anh là người bố xấu rồi."

"Ông vốn là rất xấu." Giọng nói non nớt của Tiểu Bao Tử lần nữa truyền đến.

Tô Cẩm Niên ôm lấy Tiểu Bao Tử, nhẹ nhàng gãi gãi làm anh ngựa ngựa, "Bố xấu ở chỗ nào?"

Tiểu Bao Tử "khanh khách" cười ra tiếng, "Bây giờ ông cũng rất xấu."

"Thật sao?"

Tô Khả nhìn Tiểu Bao Tử hiếm khi cười sang sảng như vậy thì trong lòng vui vẻ, nhưng cô vẫn lo lắng, sợ Tiểu Bao Tử cười quá mức thì thở không nổi nên liền đẩy đẩy Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên phản ứng kịp, vẻ mặt áy náy, ngưng gãi ngựa với Tiểu Bao Tử, Tiểu Bao Tử nằm trên giường thở nghỉ ngơi một chút, hai má trắng nõn đỏ bừng lên, hết sức đáng yêu.

Tiểu Bao Tử hơi mím môi nhỏ nhìn chăm chăm Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên hôn một cái, "A, khi hết bệnh rồi, bố sẽ gãi ngựa con thật nhiều nữa cho xem."

Tiểu Bao Tử "hừ" một tiếng, "Tôi mới không cần đùa với ông đấy."

*

Jayson Hough đang ở phòng làm việc tạm thời nhìn dao phẫu thuật trên tay ông, dưới ánh sáng mờ nhạt, không ngừng nhìn. Ánh sáng phản xạ từ dao phẫu thuật chiếu và mặt ông, hơi thở biến hóa kỳ lạ. Lúc này ánh mắt của ông rét lạnh, không ai biết ông đang nghĩ gì.

"Tự tự ——" Điện thoại di động tạm thời để bên cạnh cũng ở vang lên.

Jayson nhìn số điện thoại lạ phía trên, bắt máy.

"Khả khả —— đoán được tôi là ai chứ?"

"Nói đi."

"Ha ha, nghe nói xế chiều hôm nay chính là thời gian ông chữa bệnh cho thằng nhóc kia, cũng không nên quên mất giao hẹn của chúng ta đấy, không thì. . . . Khả khả ——"

Jayson nói: "Tôi hiểu, xin ông không nên lại gọi điện thoại tới làm phiền tôi."

"Khà khà—— Chính là tôi sợ ông không hiểu, nếu không thì ai muốn làm phiền ông đâu —— Khà khà —— Ông là lão già hợm hợm cũng không thu hút những cô gái trẻ đẹp tới như tôi —— khà khà——"

Vừa nói xong thì cúp điện thoại.

Jayson Hough nhìn điện thoại di động, sau đó, hung hăng ném điện thoại di động trên mặt đất, sau đó, ngồi ở một bên nhắm mắt nghỉ ngơi.

*

Ba giờ chiều, cuối cùng cũng đến, sau khi Tiểu Bao Tử được gây mê toàn thân thì đưa vào phòng phẫu thuật.

Tô Khả ở ngoài phòng phẫu thuật, nước mắt rơi như mưa.

Cô đau lòng, nói thế nào thì cũng là trên người cô rớt xuống một miếng thịt.

Tô Cẩm Niên ở bên cạnh an ủi Tô Khả, "Không có sao mà, chờ sau khi phẫu thuật xong thì Tô Tô của chúng ta cũng khỏe mạnh hơn. Huống chi mổ chính còn là Jayson Hough và Đông nữa ——"

Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên, hai mắt đầm nước.

Bố của Tô Khả đứng ngoài cửa phòng phẫu thuật cũng không ngừng đi đi lại lại, sau đó đi tới cửa sổ trên hành lang, nhìn bầu trời xanh thẳm, trong lòng lặng lẽ nhớ tới: Nho, em ở trên trời phù hộ cháu ngoại của chúng ta thật tốt, từ đây về sau không bệnh không đau.

Bởi vì một giờ trước khi phẫu thuật, vid người mẹ Doãn Lạc Hàm quá căng thẳng, không cẩn thận nhìn thấy đỏ nên bị đưa đến khoa phụ sản để kiểm tra, lúc này, cô ấy được Doãn Lạc Phong dìu trở lại. Vừa thấy Tô Khả thì cô ấy lớn tiếng nói, "Con rể của tôi vào rồi sao? Vào rồi sao?"

Đầu Doãn Lạc Phong đầy vạch đen: "Chị ơi, không phải là chị nói nhầm đó sao."

Tô Khả nói: "Dạ, Tiểu Bao Tử vào bên trong rồi."

Doãn Lạc Hàm gạt đầu một cái, vẻ mặt lo lắng, sau đó nhìn thấy nét mặt của Tô Khả thì liền an ủi: "Aiya, thật ra thì kỹ thuật của Đông chúng ta rất tốt, nhất định Tiểu Bao Tử sẽ rất nhanh được ra ngoài. Hôn nữa, không phải có Jayson Hough ở đó sao, ta sợ gì chứ."

*

"Bảo bối, tin tức tốt đây." Lúc này Phạm Kim Ngân mặc áo choàng tím màu cà phê trên người, chậm rãi đi tới Hoàng Nghê Thường đang nằm trên giường chơi điện thoại di động.

Hoàng Nghê Thường ném điện thoại di động trong suốt qua một bên, đôi mắt đẹp hơi híp lại, "Tô Cẩm Niên chết rồi, còn có Tô Khả chết sao hả anh Ngân?"

"Ha ha ha, đều như nhau, gốc rễ của bọn chúng sắp chết."

"Ừ hử?" Hoàng Nghê Thường phát ra một tiếng nghi ngờ rất nhỏ.

Phạm Kim Ngân bỏ nhào về Hoàng Nghê Thường, vuốt da thịt của cô ta, trong miệng "chặc chặt" khen ngợi, "Nghê Nghê, anh thật sự không dứt da thịt của em ra được mà."

Hoàng Nghê Thường nắm tay làm loạn của hấn, "Anh Ngân, anh còn chưa nói cho người ta đâu đó~"

Phạm Kim Ngân cười "khặc khặc" một tiếng, "Lần trước không phải nói với em rồi sao, chính là con trai của bọn chúng."

Hoàng Nghê Thường sùng sốt một chút, phản ứng kịp, sau đó cười to lên, "Ha ha ha ha, đúng vậy, hôm nay là thứ Bảy, ha ha ha ha!"

Miệng hôi của Phạm Kim Ngân hôn vào Hoàng Nghê Thường, trong miệng khạc ra mấy chữ "Đúng vậy, chính là hôm nay, em nói có vui hay không vui."

Hoàng Nghê Thường cười to, hai tay cũng không rảnh rồi, bắt đầu cởi quần áo thay Phạm Kim Ngân, "Anh Ngân, em biết ngay anh là tốt nhất, nhưng mà coi như con của bọn họ chết rồi thì bọn họ còn có thể sinh lại mà."

"Ha ha ha ha, vậy anh khiến cho bọn chúng không sinh được." Nói xong, hai tay Phạm Kim Ngân đã bao trùm vật mềm mại của Hoàng Nghê Thường, "khặc khặc" cười to, "Nhất định anh Ngân của em sẽ tìm một trận tai nạn xe, hại chết nó!"

Hoàng Nghê Thường rên rỉ "um" đốt lên dục vọng của Phạm Kim Ngân, chỉ là không tới hai phút, hấn liền bỏ vũ khí đầu hàng, ngừng công kích.

Sau đó, Phạm Kim Ngân thở hổn hển nói, "Anh hỏi thăm người trong Cục Cảnh sát thì biết hai ngày nữa, Tô Cẩm Niên sẽ phải đến cảng biển H để chặn

lại đám hàng thứ hai của anh, ha ha, đến lúc đó, chính anh sẽ động chút tay chân vào xe kia, ha ha!"

"Anh Ngân, anh quả thật là người đàn ông giỏi nhất trên đời." Nói xong, Hoàng Nghệ Thường bắt đầu phục vụ Phạm Kim Ngân, lần nữa xuất hiện tiếng thỏa mãn "ừm ừm ơ ơ" âm thanh của nam nữ, rất lâu không tiêu tan được.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Mông đầu bọ chó

Khi cửa phòng phẫu thuật từ từ mở ra, Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên đứng dậy, nhìn Jayson Hough đầu đầy mồ hôi bên kia, Tô Khả vội hỏi, "Nhu thế nào?"

Jayson Hough trầm mặc khoát khoát tay rồi liền rời đi.

Trịnh Diệu Đông bên cạnh nhìn Jayson Hough một cái, nhìn lại vẻ mặt lo lắng của mọi người, khẽ mỉm cười, "Phẫu thuật rất thành công."

Lúc này mọi người mới thở nhẹ ra, nhìn Tiểu Bao Tử còn nhắm hai mắt đang ngủ thì trong lòng đầy an tâm.

Y tá đẩy giường Tiểu Bao Tử tới phòng bệnh của Tiểu Bao Tử, mọi người nhường một con đường, Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên ở bên cạnh giường phẫu thuật đi theo các y tá.

Trịnh Diệu Đông đứng tại chỗ, sắc mặt tái nhợt, trán mồ hôi đầy bất mãn, anh nghiêng đầu nhìn Jayson Hough một mình rời đi ở bên kia, ánh mắt tràn đầy mây đen ngưng đọng.

Doãn Lạc Hàm bên cạnh nhìn bộ dạng của Trịnh Diệu Đông, nhìn theo ánh mắt Trịnh Diệu Đông về phía Jayson Hough bên kia, không khỏi nhú mày, kéo kéo tay áo của anh, "Sao vậy?"

Trịnh Diệu Đông cúi đầu liền thấy ánh mắt nghi hoặc của Doãn Lạc Hàm, Trịnh Diệu Đông vỗ vỗ đầu Doãn Lạc Hàm.

Trong nháy mắt Doãn Lạc Hàm xù lông lên, "Chà, sao anh có thể vỗ đầu bà chứ."

Trịnh Diệu Đông khẽ cười, rất nhanh, cả khuôn mặt khôi phục lại bình tĩnh lúc nãy, Doãn Lạc Hàm vốn vẫn còn đang xù lông không khỏi nhú mày.

Trịnh Diệu Đông nặng nề bước về phòng làm việc của anh, phía bên kia, các bác sĩ mới vừa tham dự ca phẫu thuật của Tiểu Bao Tử ở một bên trò chuyện tình hình lúc nãy, trên mặt đều mang theo nụ cười cùng hưng phấn.

"Lại nói, lúc nãy Jayson tiên sinh thật là rất giỏi mà, lại nghĩ phương pháp chữa lỗ hồng kỳ hiếm kia, đổi thành tôi mà nói, để an toàn thì nhất định là phải nói phía bên phải rồi." (kỳ hiếm : kỳ là hiếm thấy, hiếm là nguy hiểm)

"Đúng vậy, mặc dù chúng ta tương đối ổn thỏa, nhưng hiển nhiên phương pháp Jayson tiên sinh tốt hơn, sau này đứa trẻ hoàn toàn không khác người bình thường đấy, thật sự là rất lợi hại."

"Các người đừng nói, bác sĩ Trịnh cũng lợi hại mà, nếu như không phải là anh ở bên cạnh giúp đỡ các thao tác, phẫu thuật này cũng không hoàn thành nhanh như vậy đâu. Nói cho cùng thì bác sĩ Trịnh là người giỏi nhất trong nước chúng ta."

"Đúng vậy, đến lượt tôi, tôi thật đúng là không dám làm vậy, sợ ý một chút thì trái tim nhỏ sẽ bệnh nặng hơn, cuối cùng thì hai người này là ‘Đại Nguru Nhân’."

Mấy người ở một bên lú rú thảo luận, khi một người thấy Trịnh Diệu Đông tới thì khẽ cười với Trịnh Diệu Đông một tiếng, "Bác sĩ Trịnh, anh đến rồi."

Trịnh Diệu Đông gật đầu với bọn họ một cái, sau đó ngồi trở lại chỗ của anh, nhìn tạp chí y học thể giới trên bàn, mặt Jayson Hough mỉm cười đứng ở đó cho phóng viên tùy ý chụp hình.

Trịnh Diệu Đông không khỏi nghĩ đến tình hình ‘kinh tâm động phách’ vừa rồi.

Mặc dù Jayson Hough dùng vô cùng phương pháp kỳ hiếm để làm phẫu thuật cho Tiểu Bao Tử, nhưng, nếu như. Nếu như.

Trịnh Diệu Đông lắc đầu, sẽ không như vậy. Jayson Hough là một người đàn ông chính nghĩa mười phần, hơn nữa, ông ấy vô cùng tốt bụng, hướng chi,

không phải ông ấy chữa cho Tiểu Bao Tử sao?

Bất tri bất giác, trong đầu Trịnh Diệu Đông đều là tình hình trong phòng phẫu thuật lúc này ——

Phòng phẫu thuật...

Khi Tiểu Bao Tử được đẩy vào, Jayson Hough là một trong những người mặc xong quần áo phẫu thuật trẻ nhất. Sau đó, ông ấy đi tới trước giường phẫu thuật của Tiểu Bao Tử, ánh mắt khó hiểu.

Anh đứng ở bên cạnh rất hồi hộp, bởi vì cuối cùng anh và thần tượng cũng có thể cùng cầm dao ở trước bàn phẫu thuật, đây là ước mơ tha thiết của anh, cho nên mặc dù bệnh nhân này là Tiểu Tô Tô thì trong lòng của anh vẫn có chút căng thẳng.

Đợi đến sau khi Jayson Hough nói rõ, anh thở sâu mấy hơi thì mới khôi phục lòng đang căng thẳng của anh, lúc trên tay của anh nắm cầm dao phẫu thuật thì cả người anh cũng bình tĩnh.

Jayson Hough khẽ mỉm cười với anh, anh cũng khẽ mỉm cười với Jayson Hough.

Sau khi đồ thuốc đồ thật tốt, là do Jayson Hough vạch dao vào ngực Tiểu Bao Tử trước, rất nhanh, một trái tim nhỏ màu tím đang đập xuất hiện trước mắt mọi người, căn cứ vào cuộn phim chụp thì rất nhanh tìm được nơi trái tim Tiểu Bao Tử xảy ra vấn đề. (ed: chắc nói đến thuốc sát trùng, ai học bác sĩ phòng vấn xù)

Đột nhiên Jayson Hough mở một lỗ hồng bên cạnh, dùng sợi chỉ nhỏ kéo qua hướng bên cạnh, hoàn toàn khác phương pháp ban đầu đã cùng thảo luận xong, anh bị dọa đến toàn bộ sắc mặt cũng trắng bệch, nhịp tim cũng không lý do mà đập nhanh hơn.

Sao đột nhiên lại thay đổi phương án chữa trị ban đầu?

Hai bác sĩ phụ tá bên cạnh cũng kỳ lạ nhìn Jayson Hough một cái, nhưng Jayson Hough không để ý đến, chỉ cố làm tiếp, mắt khóa chặt trái tim nhỏ màu tím đang đập.

Ngay sau đó, anh nhìn thấy tay Jayson Hough run rẩy, di chuyển tới lỗ nhỏ. Anh không khỏi ngẩng đầu nhìn Jayson Hough, chỉ thấy ánh mắt của Jayson Hough cũng không chớp mắt nhìn chăm chăm trái tim Tô Tô, nhưng động tác tay lại rất nhanh chóng.

Sau đó anh cúi đầu nhìn động tác của Jayson Hough rồi lại ngẩng lên đầu liếc nhìn Jayson Hough, lúc này có lẽ Jayson Hough chú ý tới ánh mắt của anh nhìn ông ấy thì Jayson Hough khẽ cố tránh ánh mắt của anh, sau đó tiếp tục động tác tay.

Chỉ thấy tay của ông ấy kéo theo hướng ngược lại, bên kia gắn liền với động mạch chủ, khẽ vạch, sau này đối với Tiểu Tô Tô cũng không có lợi.

Mất thấy Jayson Hough vẫn còn ở di chuyển lên chỗ bất lợi với Tiểu Tô Tô thì anh không hiểu tại sao, nhưng anh biết anh phải luôn quyết định thật nhanh, nếu không thì... Nhưng Jayson Hough là thần tượng của anh, ông ấy sẽ không hại Tiểu Tô Tô, nếu như bây giờ anh ngăn cản ông ấy làm như vậy thì mặt mũi của Jayson Hough ở nơi nào?

Anh không biết! Trong đầu hỗn loạn, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm sao. Nhìn dao phẫu thuật của Jayson Hough đã hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo trước đây, nếu như dao nhỏ tiếp tục cắt 0.5 cm nữa, thậm chí không cần thận trọng từng mạch, dù là y thuật Jayson Hough có lợi hại thì Tiểu Tô Tô cũng có thể gặp nguy hiểm!

Mặc kệ Jayson Hough muốn dùng 'kỹ thuật' nào chữa trị Tiểu Bao Tử thì anh cũng không muốn, bởi vì bệnh của Tiểu Bao Tử dùng cách phẫu thuật đơn giản nhất thì cũng hoàn toàn có thể chữa khỏi, coi như hiệu quả không bằng 'kỹ thuật', nhưng cũng không làm phiền Tiểu Bao Tử trở thành một người khỏe mạnh bình thường.

Cho nên 'kỹ thuật' của Jayson Hough, nói trắng ra là hoàn toàn không cần thiết. Nghĩ như vậy, trong nháy mắt tim của anh yên tĩnh lại, bất thành linh, một ý nghĩ lóe lên.

Vì vậy, tay anh cầm dao phẫu thuật, tiếp theo trực tiếp nhẹ nhàng đẩy dao phẫu thuật của Jayson Hough, tự anh dùng dây chỉ nhỏ bỏ qua chỗ Jayson Hough vừa dùng dao mở ra, sau đó đến vị trí vốn được xác định, bắt đầu thao tác cẩn thận từng li từng tí.

Anh không có dư thừa lòng dạ nhìn sắc mặt của Jayson Hough là gì, phản ứng gì, anh chỉ biết, dù Jayson Hough là một bác sĩ tim mạch đẳng cấp quốc tế thì ông ấy mới vừa làm hành động như vậy, Trịnh Diệu Đông anh không tán thành, dù là sau phẫu thuật bị người khác chỉ trích thì anh cũng không sao cả!

Bởi vì, tính mạng con người không phải lấy ra thí nghiệm!

Nhưng Jayson Hough chỉ ở bên cạnh, một lát sau lại bắt tay vào làm phẫu thuật, khi ông ấy nghĩ tới nơi bắt đầu làm thì ông ấy dùng tiếng Anh nói cụ thể các bước thao tác.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cứ như vậy, một ca phẫu thuật thành công "hoàn mỹ", hơn nữa, càng thêm hoàn mỹ hơn phương án dự định lúc trước. Nếu trình độ bác sĩ cầm dao không phải quá kém thì không nên làm phẫu thuật như vậy, dù sao các mạch trên trái tim cũng không phải là người ta có thể đùa giỡn.

Jayson Hough ngồi trong phòng làm việc tạm thời của ông, cả người cũng ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai tay che mặt khóc.

Trong lòng của ông lặng lẽ cầu nguyện: Chúa ơi, con thật sự là không cố ý, con thật sự là không cố ý. Chúa ơi, con sai lầm rồi, con sai lầm rồi, xin tha thứ cho hành động sai lầm của con lần này.

Nước mắt trên mặt ông lần lượt xen kẽ, nếu như lúc này không phải bác sĩ Trung Quốc kịp thời ngăn cản ông thì có lẽ, sinh mệnh nhỏ hoạt bát kia cứ biến mất như vậy.

Ông ngồi chồm hổm ở đó, rất lâu mà tâm tình không thể hồi phục.

Cho đến khi cửa phòng làm việc của ông bị một người y tá mặc quần áo màu hồng đẩy ra, "Jayson tiên sinh?"

Jayson Hough mới phản ứng được là có người tới. Sau đó, ông dùng khăn tay mang theo bên người lau lau mắt rồi đứng dậy, nhìn y tá, "Chào cô, có chuyện gì không?"

Y tá cười đem tới một cái mâm, phía trên là một ít trái cây cùng với bánh ngọt, "Vắt vả rồi."

Những đồ ăn này là sau khi mỗi bác sĩ làm xong phẫu thuật ra ngoài thì đều được phát.

Jayson Hough nhìn điểm tâm đẹp đẽ phía trên thì lắc đầu một cái, "Cám ơn, tôi không muốn ăn."

Y tá đặt cái mâm trên bàn Jayson Hough, "Vậy bây giờ tôi đi ra ngoài."

Jayson Hough nhìn cô vẫn để lại đồ ăn, nhìn mấy quả nho màu tím trên đó thì suy nghĩ của ông không khỏi trôi dạt đến trái tim nhỏ đang đập.

Lúc này, đầu óc của ông đầy hình ảnh trong phòng phẫu thuật lúc này, run rẩy vạch tới vị trí tội ác.

"A ——" Jayson Hough gầm nhẹ ra tiếng, hai tay ôm đầu, cả người đập vào cây cột bên tường

*

Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên trông nom ở bên cạnh, nhìn Tiểu Bao Tử ngủ say, chớp mắt cũng không chớp một cái.

Tô Khả nhìn Tiểu Bao Tử rồi nói với Tô Cẩm Niên: "Lúc trước sinh con ra cũng chỉ có hơn hai kí rưỡi một chút, lớn bằng con mèo vậy, tiếng khóc cũng nhỏ."

Tô Cẩm Niên sờ sờ trán nhỏ tròn bóng của Tiểu Bao Tử, không nói lời nào, nghe Tô Khả tiếp tục lải nhải.

"Rõ ràng là con đủ tháng mà cứ giống như đứa trẻ sinh non vậy. Hơn nữa, mỗi lần em cho con bú sữa mẹ thì con luôn là uống một ngụm nhỏ rồi sẽ không uống nữa, luôn bị nghẹn, sặc sữa. Em rất cố gắng rất chăm chút nuôi dưỡng con, qua hai tháng thì con mới trắng mịn, mắt nhỏ đen láy nhìn em, tim của em liên tục đặc biệt mềm mại, hận không thể đem đồ tốt nhất trên toàn thế giới để trong tay con."

Tô Cẩm Niên nắm tay Tô Khả, nghiêng đầu nhìn Tô Khả nén nước mắt, "Khả Khả."

Tô Khả lau một giọt nước mắt, tiếp tục nói, "Sau đó em lại kiểm tra ra con bị bệnh tim bẩm sinh, anh không biết em đã khóc bao lâu đâu, rõ ràng thân thể của chúng ta đều khỏe mạnh, dòng họ cũng không có lịch sử di truyền, sao con sinh ra lại có thể bị bệnh tim bẩm sinh."

"."

"bác sĩ nói đây đều là do ở trong bụng mẹ không được chăm sóc tốt." Tô Khả ngẩng đầu lên, nước mắt như sông vòng quanh vành mắt, "Anh không biết, lúc em nghe xong những lời này thì đặc biệt hận bản thân em."

"Khả Khả."

"Em hận bản thân em, tại sao trong lúc mang thai trong không chăm sóc con thật tốt, để con nhỏ mà phải chịu đau đớn như thế." Tô Khả nói xong thì đã nghẹn tiếng, một tay còn lại lơ lửng trên không chỗ vết thương của Tiểu Bao Tử, muốn chạm vào, nhưng cũng không dám chạm vào.

Tô Cẩm Niên quay lại ôm lấy Tô Khả, "Khả Khả, đều là anh không tốt, đều là anh không tốt, thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên, "Cẩm Niên, anh không cần nói ‘thật xin lỗi’ với em."

"Khả Khả."

"Thật đấy, trong mấy ngày qua em suy nghĩ rất nhiều. Nếu như lúc trước không phải là em tùy hứng, lúc trước không phải em trốn tránh thì Tô Tô của chúng ta chắc chắn sẽ khỏe mạnh lớn lên. Cho nên đều là lỗi của em. Là em làm hại Tô Tô."

"Khả Khả, chúng ta đừng nhớ chuyện đã qua nữa. Không phải Tô Tô của chúng ta khỏe mạnh rồi sao, chúng ta phải lấy tương lai làm chuẩn, không cần

cổ chấp quá khứ nữa."

Tô Khả gật đầu, dựa vào trước ngực Tô Cẩm Niên, "Em biết."

"Ừ, thân thể Tô Tô của chúng ta khỏe mạnh rồi thì cả nhà chúng ta đi du lịch Bắc Âu nhé, có được hay không?" (ed: Anh Niên cho mấy cô gái nhà tui em đi với)

"Được."

"Khả Khả, anh nhớ hình như chúng ta không tổ chức hôn lễ."

Trong nháy mắt Tô Khả khôi phục lại bình thường rồi nói với Tô Cẩm Niên: "Cái gì gọi là hình như, căn bản là chưa đó có được hay không!" Ban đầu giữa anh và cô chỉ là xé một giấy chứng nhận thôi.

Tô Cẩm Niên hôn nhẹ lên trán Tô Khả, "À, lần này chúng ta đi Bắc Âu tổ chức hôn lễ luôn có được hay không?"

Tô Khả ngẩng đầu, mở to hai mắt nhìn Tô Cẩm Niên.

"Chúng ta để Tiểu Tô Tô làm hoa đồng cho chúng ta, ừ, chúng ta chọn bãi biển để tổ chức hôn lễ, bầu trời xanh thẳm, em mặc áo lụa trắng, nhất định là rất đẹp." Hai mắt Tô Cẩm Niên sáng lên, không chớp mắt nhìn Tô Khả.

Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên, "Được."

Lúc này bố của Tô Khả cầm bình nước sôi từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy con gái của ông ôm con rể phía trước cửa sổ của Tô Tô thì cười thầm, "Nói gì đó?"

Mặt Tô Khả ửng đỏ, "Bố."

"Bố, chúng con nói đến hôn lễ đấy." Tô Cẩm Niên cười nói, "Lúc đầu Khả Khả gả cho con cũng chỉ nhận giấy kết hôn thôi, chúng con chưa tổ chức hôn lễ, cho nên, con nghĩ, chờ sau khi thân thể Tô Tô khỏe lên thì con cùng Khả Khả tổ chức hôn lễ, đến lúc đó bố cũng không nên keo kiệt giúp đỡ nhé."

"Ha ha ha ha, " Bố của Tô Khả sang sảng cười to lên, sau đó lập tức che miệng, nhìn trái nhìn phải, cũng may ở đây là phòng một người. Lúc này bố Tô Khả mới mím môi cười hồi lâu, "Con nói câu này làm gì, bố không giúp các con thì giúp ai chứ." Mặc dù ông đã tham gia rất nhiều hôn lễ, bản thân ông cũng đã trải qua, nhưng công việc cụ thể thì ông thật đúng là không biết. Nhưng nếu là đám cưới của con gái và con rể thì ông làm bố vợ mà, nhất định một mình ôm lấy mọi việc, làm hôn lễ vô cùng tưng bừng, hạnh phúc mỹ mãn.

"Dạ, cảm ơn bố." Tô Cẩm Niên cười, mắt cong cong.

Tâm tình bố của Tô Khả tốt vô cùng, để bình nước sôi xuống, sau đó nghiêng người nhìn màn đêm đen như mực ngoài cửa sổ, trên bầu trời treo đầy sao sáng, chớp lóe lên.

Ông cười, Nho à, em thấy được không, bảo bối của chúng ta thật sự rất tốt. Em lại chờ anh một chút, chờ anh nhìn thấy con gái chúng ta mặc áo cưới, anh tự tay giao con vào tay con rể của chúng ta thì tôi liền đến với em, có được hay không.

*

Jayson Hough thu dọn đồ trong tay xong, sau đó dùng điện thoại văn phòng gọi điện thoại cho Thẩm Đường, ý là tạm biệt, nói hôm nay ông sẽ phải rời khỏi thành phố H, trở lại quê hương của ông.

Phía bên kia, Thẩm Đường mới vừa từ bệnh viện trở về chỗ ở chính, thấy số điện thoại lạ, anh vẫn nhận, sau đó nghe Jayson Hough nói tạm biệt như vậy thì có chút không rõ nguyên nhân, nhưng vẫn nói anh sẽ tới tiễn ông đi.

Nhưng Jayson Hough chỉ nói tiếng "cảm ơn" rồi cúp điện thoại, làm cho Thẩm Đường bên kia cau mày suy nghĩ hồi lâu vẫn suy nghĩ không ra là tại sao.

Sau đó, cửa phòng làm việc tạm thời mở ra, chỉ thấy Trịnh Diệu Đông đang đứng ở bên kia nhìn ông, ánh mắt nồng nặc đề ra ý nghi vấn.

Jayson Hough không dám nhìn cặp mắt màu đen kia, ánh mắt sáng ngời giống như ánh sao, làm ông tự biết xấu hổ.

"Jayson Hough, trước đó." Mặc dù Jayson Hough tránh được ánh mắt tra hỏi của anh nhưng Trịnh Diệu Đông vẫn nói thẳng, đi thẳng vào vấn đề.

Jayson Hough không nói gì thêm, chỉ trầm mặc đứng ở bên kia.

"Lúc ban đầu ông muốn Tô Tô chết đi."

Trên mặt Jayson Hough xuất hiện rất nhiều mồ hôi, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Trịnh Diệu Đông cười khò một tiếng, lại một câu nói trúng. Thần tượng của anh, đây là thần tượng của anh, lại. Trịnh Diệu Đông không khỏi lùi lại một bước, tựa vào khung cửa, ánh mắt lạnh lẽo.

"Cậu rất tốt." Jayson Hough cố hết sức khắc ra ba chữ như vậy.

Trịnh Diệu Đông không khỏi ngửa đầu nhìn trần nhà, đèn huỳnh quang trắng bạc tản ra tia sáng chói mắt. Mắt Trịnh Diệu Đông đau bên trong, anh nhắm mắt lại, nghĩ tới phẫu thuật lúc trước, nếu như không phải là anh dứt khoát thì sợ là Tiểu Tô Tô.

Nghĩ như vậy nên Trịnh Diệu Đông đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt sắc bén nhìn Jayson Hough: "Tại sao?"

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Jayson Hough lắc đầu một cái, ông thật không thể nói lý do. Ông có thể tự đi tìm cái chết, nhưng lại không thể để cho người nhà của ông chết cùng ông.

Nhìn sắc mặt Jayson Hough đột nhiên thay đổi màu sắc, Trịnh Diệu Đông nheo mắt lại, "Có ai chỉ thị ông?"

Jayson Hough là khá thích Tô Tô, nhưng rốt cuộc là vì cái gì khiến ông ấy quyết định không cứu đứa bé này, ngược lại muốn giết bé?

"Không có người nào. Không có người nào."

Nhìn dáng vẻ nóng lòng phủ nhận của ông ấy, Trịnh Diệu Đông cười lạnh, anh càng thêm khẳng định, nhất định sau lưng của ông ấy có một người muốn Tiểu Tô Tô chết.

Nhưng rốt cuộc người đó là ai, sao muốn Tiểu Tô Tô chết?

Trịnh Diệu Đông nghĩ một lát, rất nhanh liền hiểu, muốn tiểu Tô Tô chết thì nhất định là kẻ thù của Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả. Mà ở thành phố H này, có quan hệ đối địch cùng Tô Cẩm Niên, ngoại trừ Hoàng Nghê Thường thì hình như không còn người khác. Nhưng mà Hoàng Nghê Thường chỉ là người tình trùm địa ốc thôi, theo lý thì không có năng lực mua được Jayson Hough.

Cũng không đúng, anh rất hiểu rõ Jayson Hough, Jayson Hough tuyệt đối không phải là tham tiền ham muốn, dù sao ở nước Mỹ, tài sản của Jayson Hough nhiều đến đếm không hết, ngay cả bây giờ làm phẫu thuật, Jayson Hough cũng miễn phí đến khám bệnh tại nhà, hoàn toàn là bởi vì ông ấy thích Tô Tô.

Bởi vậy có thể khẳng định, khẳng định là Jayson Hough không phải dùng tiền mà có thể mua chuộc, cho nên Hoàng Nghê Thường dùng tiền thì không cách nào mua được Jayson Hough, cho nên có thể đột nhiên làm cho Jayson Hough muốn giết chết Tiểu Tô Tô trong phòng phẫu thuật, cuối cùng thì người sau lưng sử dụng cách thức gì?

Hay hoặc là, bởi vì cái khác?

Đúng, có thể người sau lưng không phải Hoàng Nghê Thường hay không? Mà là "kẻ địch" của Tô Cẩm Niên ở thành phố H?

Ừm. Thật sự là Trịnh Diệu Đông tạm thời không cách nào làm rõ suy nghĩ của anh.

Sau đó, Trịnh Diệu Đông nghiêng người, để mặc cho Jayson Hough rời đi.

Lúc Jayson Hough đi qua bên cạnh Trịnh Diệu Đông thì cúi người chín mươi độ thật sâu để chào, ông nói với Trịnh Diệu Đông, "Cậu là bác sĩ tim mạch rất giỏi, hơn nữa vô cùng có tư chất trời cho, đợi một thời gian nữa, cậu có thành tựu trong giới y học thì nhất định vượt xa tôi. Hơn nữa, cảm ơn cậu cứu lương tâm của tôi, thật cảm ơn."

Nói xong, ông còn cúi người thật sâu lần nữa.

Trịnh Diệu Đông nhìn Jayson Hough như vậy thì trong lòng có một chút đau xót.

Jayson Hough thẳng người lên, ánh mắt thẳng tắp nhìn Trịnh Diệu Đông, khẽ mỉm cười, cũng không quay đầu lại mà đi theo đường của ông.

Trịnh Diệu Đông trầm mặc nhìn gạch men sứ trên sàn nhà, trong lòng có trăm ngàn suy nghĩ.

Xoay người, anh đi tới phòng bệnh của Tiểu Tô Tô, anh cảm thấy chuyện này anh cần phải nói một tiếng với Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên, để cho bọn họ đề phòng thật tốt.

*

Lúc Jayson Hough đi khỏi bệnh viện, từng trận gió lạnh sau lưng thổi vào thân thể của ông, làm tây trang của ông rì rào lay động.

Bây giờ tâm tình của ông vô cùng nhẹ nhõm, loại nhẹ nhõm mà trước nay chưa từng có, trôi qua nhiều ngày mây mù, rốt cuộc hôm nay, tay đã mở mây ra để thấy được sao sáng trắng tròn.

Hai tay ông tạo thành hình chữ thập rồi điểm ba cái trên người của ông, sau đó vô cùng thành kính bái một cái về hướng bầu trời phương xa, làm cho người đi đường xung quanh liếc mắt nhìn.

Jayson Hough mỉm cười, bởi vì ông có thể thẳng tắp sống lưng về với Chúa, nói với Chúa, ông vẫn là tín đồ trung thành, trong tay của ông vẫn không

dính máu.

Đội đến khi Jayson Hough tự trở lại trước khách sạn, đột nhiên, một chiếc xe từ bên người Jayson Hough mở ra, hai người mặc đồ đen nhân tiện "xoạt" nhấc Jayson Hough lên, lại "xoạt" mà ném Jayson Hough vào trong xe.

Jayson Hough còn không kịp thét chói tai thì toàn bộ hai người mặc đồ đen ngồi lên xe, hơn nữa lấy tay bịt miệng Jayson Hough.

"Ừm——" Jayson Hough muốn phát ra âm thanh, đành chịu vì bị người ta bịt miệng. Chỉ có thể "um um" mà kêu, thân thể không ngừng giãy dụa, cố gắng thoát khỏi 'gông cùm xiềng xích' của hai người kia.

Hiển nhiên hai người kia đều có kỹ thuật trên đường, mà Jayson Hough cũng chỉ là ông già năm mươi mấy tuổi, rất nhanh liền bị hai người đàn ông 'lưng hùm vai gấu' dùng sợi dây trói lại.

Tiếng cười chói tai "khà khà——" quen thuộc lại lần nữa truyền đến tai Jayson Hough, hai mắt Jayson Hough tròn tròn xoe, "Ừm——"

"Không cần bịt miệng nó." Người đàn ông phát ra tiếng cười nói với hai tên đàn em của hắn.

Tay hai người bịt miệng Jayson Hough lấy ra, Jayson Hough liền dùng tiếng Anh chửi một trận.

"Khà khà—— ông có biết Lão Lữ tôi ghét nhất nghe người khác mắng không." Hắn nhếch miệng, cười đến 'người không ra người, quỷ không ra quỷ'.

Jayson Hough nhìn chăm chăm Lão Lữ, "Nếu ông không tắt máy điện thoại thì chúng tôi cũng sẽ không tới đây mời như vậy, khà khà——"

Lão Lữ móc một ống tiêm nhỏ từ trong túi, dưới ánh đèn chiếu trong xe, "Chắc chắn, đây chính là đồ tốt có độ tinh khiết rất cao đấy, ngay cả tôi và bọn họ cũng không nở bỏ, lời cho ông rồi."

Hắn mới vừa nói xong câu đó thì ánh mắt của hai người đàn ông to lớn bên kia giống như sói đói 'gào khóc đòi ăn', mắt phát ra ánh sáng xanh, nhìn chăm chăm vật trong tay Lão Lữ, hận không thể lập tức vội đoạt lấy tiêm vào một phen đấy.

Jayson Hough nhìn ống tiêm kia, sắc mặt trắng bệch, "Cậu, cuối cùng muốn làm cái gì?"

"Ha ha, tôi muốn làm gì? Tôi chỉ muốn cho ông sáng khoái nghiên ngã thôi." Hắn cười vô cùng trầm thấp, "Đúng rồi, ông còn chưa có nói với chúng tôi, thằng nhóc kia chết hay chưa?"

Lúc Jayson Hough vẫn chưa trả lời thì Lão Lữ liền cầm đầu cầm cổ nói, "Ha ha, phải chết, tôi tin rằng ông cũng không có lá gan không phục tùng mệnh lệnh của chúng tôi. khà khà ——"

Jayson Hough mắt lạnh nhìn Lão Lữ, "Không tệ, thằng nhóc kia chết rồi, cho nên tôi đập bẻ di động."

"Khà khà—— ông cũng không phải có tình yêu như trong truyền thuyết nói. Khà khà ——" Lão Lữ vui vẻ cầm ống tiêm trong tay đến trước Jayson Hough, thân thể Jayson Hough lui về phía sau, cố gắng tránh né ống tiêm.

Lão Lữ kéo cổ áo Jayson Hough, "Ông đừng từ chối, đây chính là đồ tốt, tôi đưa ông ném thử một chút, ông nên hạnh phúc."

Jayson Hough nắm chặt hai quả đấm, "Cút! Tôi không muốn! Tôi không muốn! Tôi không muốn!" Ông còn muốn đến Thiên Đường gặp Chúa, nếu như nhiệm phải chửi nguyền này, như vậy thì ông sẽ xuống địa ngục! Ông không muốn! Đừng!

"Cũng không theo ông!" Lão Lữ hung hãn nói xong thì ghim ống tiêm vào cánh tay lộ ra của Jayson Hough, rất nhanh, những chất lỏng kia liền rót vào trong thân thể Jayson Hough.

Phía bên kia một người đàn ông béo lớn thấy cuối cùng Lão Lữ tiêm đồ vào cho người nước ngoài thì liền hỏi Lão Lữ, "Đại ca, thật không nhìn ra là trình độ ngoại ngữ của anh cao như vậy, bỏ lô bỏ la nói hoài lâu, một chút em cũng nghe không hiểu, đại ca anh thật lợi hại, em trai đây quá bội phục anh, kusc trước khi em học, đọc tới ABC là em liền cảm thấy ông cụ là nhất trên đời, không ngờ đại ca cũng mạnh như vậy, ngưu bức."

"Mày không biết thôi, đại ca chúng ta là người duy nhất đã ra nước ngoài du học, mày nói xem ngoại ngữ anh có thể không được sao chứ."

"Câm miệng!" Lão Lữ nham hiểm nhìn hai tên này một cái.

Hai người lập tức im bặt, ngay cả đánh rắm cũng không dám.

Cả khuôn mặt Jayson Hough đều trắng bệch, miệng vẫn còn gào to "NO NO", Lão Lữ vỗ vỗ vai Jayson Hough, nói với ông, "Vào thuyền của chúng tôi là không có dễ dàng lên bờ như vậy đâu."

Jayson Hough nhìn chăm chăm Lão Lữ.

Lão Lữ bỏ ống tiêm vào một túi ny lon trong suốt, sau đó bỏ vào túi quần của hắn, đang cười hi hi nói với Jayson Hough: "Đừng có không tin, trừ phi ông không muốn tính mạng của vợ và con nữa." Nói xong, hắn mở ra điện thoại di động, phía trên có vài tấm hình rõ ràng chính là vợ, con và cháu trai ở khu vui chơi.

Ánh mắt của ông trở nên tròn to, không thể tin.

Lão Lữ vô cùng há hê thu hồi điện thoại di động của hắn, "Ngoan ngoan nghe lời thì đứa bé kia mới có kẹo ăn. Những đứa khóc lóc ồn ào, tôi thích một chân đạp chết. Khả khả—— không hiểu thì thôi."

Jayson Hough nắm chặt quả đấm, "Tôi đã giết đứa bé kia, các người còn muốn tôi làm gì!"

"Khả khả—— đừng nóng vội chứ——" Lão Lữ cười hi hi nói, sau đó lấy một ống tiêm từ túi khác của hắn ra, bên trong chưa đầy chất lỏng, Lão Lữ lắc lắc, cười nói, "Quà tặng cho Tô Cẩm Niên, ông cũng không nên trộm đấy."

Nói xong, hắn nhét ống tiêm vào túi Jayson Hough, "Nếu không——"

Jayson Hough trầm mặc, "OK!"

"Ha ha ha ha, sáng khoái!" Câu này Lão Lữ là dùng tiếng Trùng nói, hai tên 'lưng hùm vai gấu' mặc đồ đen thấy Lão Lữ hưng phấn, một người trong đó không nhịn được hỏi, "Đại ca, anh nói cái gì vậy? Vật này không phải đã cho người nước ngoài một ống rồi sao? Tại sao lại cho ông ta một ống nữa?"

"Đi đi, ý nghĩ của đại ca thật ra thì này có thể hiểu được sao." Một tên 'lưng hùm vai gấu' đẩy tên mới vừa nói, sau đó nhìn hót nhìn Lão Lữ, "Đại ca, vậy chúng ta vẫn phải thưởng sao?"

"Mày đi đi ấy." Tên kia bắt mẫn vì đồng bọn đẩy hắn ra, sau đó lại nói, "Hai là đại ca anh muốn tiêm vào cho người khác?"

Lão Lữ trừng mắt nhìn hắn, "Mày biết nhiều như vậy làm gì?" Chỉ là mặc dù Lão Lữ nhìn chăm chăm hắn, nhưng vẫn cười nói ra, "Tao chỉ là để cho ông ta tiêm đồ này vào người Tô Cẩm Niên mà thôi."

"Tô Cẩm Niên? Không phải là tên lính đặc chủng hại anh tuồng của em chết kia sao, không phải anh Ngân nói, làm chút thủ đoạn trên xe nó làm nó bị tai nạn xe chết sao?" Chuyện này hắn biết, bởi vì phía trên căn dặn bạn tốt của hắn đi làm.

Lão Lữ bắt mẫn nhìn người này một cái, "Bảo hiểm đôi có hiểu hay không." Huống chi, nếu như có thể dùng ma túy khống chế được Tô Cẩm Niên thì đó là tốt nhất, sau này đối với sự nghiệp phát triển ma túy cũng có trợ giúp.

"À, lão đại, quả nhiên anh thông minh nhất, khó trách mọi người đều nói nanh là cổ vấn bạc nhất của chúng ta."

Sau đó, bọn họ tìm cái chỗ ném Jayson Hough ra ngoài, Jayson Hough ngã trên mặt đất, nhìn sao đầy trời, rồi cuộc quyết định một chuyện.

*

Trịnh Diệu Đông đi tới phòng bệnh của Tô Tô thì nhìn thấy Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên đều canh chừng bên giường bệnh của Tiểu Tô Tô, bố của mà Tô Khả đã đi về.

"Đông, sao tới đây thế?" Tô Cẩm Niên thấy Trịnh Diệu Đông trước nên liền đứng dậy hỏi.

Trịnh Diệu Đông "ờ" một tiếng, "Cẩm Niên, mình tìm cậu nói mấy câu."

Tô Khả nghe Trịnh Diệu Đông nói như vậy thì trong lòng hoảng sợ, "Là chuyện của Tiểu Tô Tô sao? Không phải phẫu thuật rất bình thường sao? Nếu như Tiểu Tô Tô thực sự xảy ra chuyện gì đó thì anh không cần gạt em có được không?"

Trịnh Diệu Đông cười ra tiếng, "Tô Khả, không phải bệnh của Tiểu Tô Tô đâu. Anh tìm Cẩm Niên để nói những chuyện khác. Nói với em rồi, phẫu thuật Tiểu Tô Tô vô cùng thành công, sau này thằng bé sẽ khỏe lắm, cho dù đi bộ đội cũng không có vấn đề gì!"

Tô Khả nghi ngờ nhìn Trịnh Diệu Đông, Trịnh Diệu Đông đã kéo Tô Cẩm Niên ra ngoài.

Trịnh Diệu Đông tìm nơi khá yên tĩnh, sau đó nói với Tô Cẩm Niên: "Cẩm Niên, hôm nay mình mấy câu này, cậu phải để tâm nghe cho mình đấy."

"Cuối cùng là sao vậy, nét mặt của cậu nghiêm túc quá?"

Trịnh Diệu Đông nói, "Cẩm Niên, lúc phẫu thuật vào xế chiều hôm nay, Jayson Hough ông ấy."

"Thế nào?" Nhìn thấy Trịnh Diệu Đông bỗng nhiên ngừng lại, Tô Cẩm Niên cau mày.

Sau đó, Trịnh Diệu Đông liền nói toàn bộ 'đầu đuôi gốc ngọn' chuyện xảy ra trong phòng phẫu thuật cho Tô Cẩm Niên, đợi đến khi anh nói hết câu thì cũng phát hiện mặt Tô Cẩm Niên trắng bệch, đôi môi mím chặt, huyết Thái Dương bên trán gồ lên, hai tay nắm chặt thành quyền, gân xanh trên mặt cũng có thể thấy rõ.

Lần đầu tiên anh nhìn thấy nét mặt "hung thần ác sát" của Tô Cẩm Niên, trong lòng không khỏi có chút hối hận, "Chỉ là sau đó Jayson Hough cũng tìm thấy lương tâm, cùng với mình làm xong phẫu thuật cho Tiểu Tô Tô, hơn nữa phẫu thuật của Tiểu Tô Tô, nói sau nhĩ, xem như là sai sót ngẫu nhiên vậy, chúng mình dùng kỹ thuật tốt nhất cũng khó khăn nhất, khi bình phục, Tiểu Tô Tô thật sự không khác người bình thường."

Tô Cẩm Niên khàn giọng, nghiêm túc vỗ vai Trịnh Diệu Đông, giọng nói của anh có một chút khàn khàn, "Đông, lần này toàn dựa vào cậu."

Trịnh Diệu Đông nói với Tô Cẩm Niên: "Nói thế nào thì Tô Tô cũng là cháu trai của mình, những điều này đều là mình cần phải làm mà."

Sau đó, Trịnh Diệu Đông lại nói, "Có người nào khả nghi không? Mình nghi ngờ là Hoàng Nghê Thường, nhưng lại cảm thấy cô ta không thể nào, mình muốn hỏi một chút, cậu thi hành nhiệm vụ rồi có đặc tội nhân vật lớn nào hay không?"

Tô Cẩm Niên nhìn Trịnh Diệu Đông, "Đông, người đó là ai thì trong lòng tôi có tính toán, cậu yên tâm, tôi nhất định phải khiến bọn chúng muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong."

Trịnh Diệu Đông nhìn Tô Cẩm Niên nghiêm túc như vậy thì cũng gật đầu một cái, "Ừ. Cố gắng lên!"

Tô Cẩm Niên sống vai cùng Trịnh Diệu Đông trở lại phòng bệnh của Tiểu Tô Tô lần nữa, Tô Khả nhìn hai anh em họ đi vào phòng thì hỏi lần nữa, "Thật không phải là Tô Tô có chuyện đúng không?"

Tô Cẩm Niên hôn vào môi Tô Khả một cái, "Tô Tô của chúng ta rất tốt." Nói xong, anh đi tới giường bệnh của Tiểu Tô Tô, nhìn Tô Tô vẫn đang ngủ, nhìn vô số thiết bị y tế trên người con, Tô Cẩm Niên chậm rãi đưa ánh mắt nhìn ngực Tiểu Bao Tử, bên kia dùng băng gạc màu trắng quấn quanh.

Nơi đó, thiếu chút nữa khiến con trai của anh mất mạng!

Hoàng Nghê Thường, Phạm Kim Ngân, các người, chờ đi!

Tô Cẩm Niên cúi người hôn lên trán Tiểu Bao Tử một cái.

Tô Khả không hiểu cảm tính của Tô Cẩm Niên bỗng dưng đến từ nơi nào, chỉ là sau đó hơi duy nghĩ một chút thì khóe miệng cũng khẽ nâng lên.

"Tự tự ——"

Điện thoại di động Tô Cẩm Niên rung vang lên, Tô Cẩm Niên lấy điện thoại di động ra, vừa nhìn thấy là Thẩm Đường gọi tới, anh không khỏi nhú mày, nói thật, mặc dù anh và Thẩm Đường cũng tùy ý lưu số điện thoại của nhau, nhưng cũng chưa từng gọi cho nhau. (tg: hai người kiêu ngạo, khó chịu ><)

Tô Cẩm Niên bắt máy, "A lô ——"

"Tô Cẩm Niên, cậu vẫn còn ở bệnh viện sao."

"Ừ." Tô Cẩm Niên gật đầu, vốn là người thân của bệnh nhân chỉ có thể ngủ đêm ở bệnh viện có một người, nhưng bởi vì quan hệ của Trịnh Diệu Đông nên bệnh viện vẫn hơi châm chể.

"Vậy thì tốt, bây giờ mình tới đó, các cậu chờ mình." Nói xong, Thẩm Đường cúp điện thoại. Anh muốn nói chuyện rất nghiêm trọng, trong điện thoại cũng không nói rõ ràng được, vẫn cứ đi đến bệnh viện thôi.

Cũng may thời gian thăm bệnh cuối vẫn chưa tới, Thẩm Đường tới vẫn chưa bị chặn bên ngoài cửa bệnh viện.

Tô Cẩm Niên nhìn điện thoại di động, không hiểu chuyện gì.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Tô khả nghi hoặc nhìn Tô Cẩm Niên, Trịnh Diệu Đông cũng bày tỏ vẻ không hiểu giống vậy.

Tô Cẩm Niên nói: "Không biết nữa. Thẩm Đường gọi tới."

Tô Khả khẽ nhếch miệng, "Thẩm Đường?" Thẩm Đường gọi điện thoại cho Tô Cẩm Niên mà không gọi cho cô, thật sự là mặt trời mọc hướng tây rồi.

Trịnh Diệu Đông cũng kinh ngạc nhìn Tô Cẩm Niên, Tô Cẩm Niên không biết nói gì.

Không tới mười lăm phút sau, Thẩm Đường liền thở hổn hển chạy tới, liếc nhìn, "Tô Khả, ôi, Đông, sao cậu vẫn còn ở đây."

Trịnh Diệu Đông ỉu xiu, "Tôi là bác sĩ đặc biệt phụ trách Tiểu Tô Tô." Ý chính là 'mình không ở đây thì còn có thể ở đâu'.

Thẩm Đường ngẩng đầu nhìn Tô Cẩm Niên, "Được rồi, các cậu đều đang ở đây, vậy mình cũng nói ở đây luôn."

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Thẩm Đường, Tô Khả cảm thấy kỳ lạ, "Rốt cuộc là chuyện gì, sao nghiêm túc như vậy."

"Lúc này Jayson Hough điện thoại tới cho anh, ông ấy nói với anh để cho mọi người cẩn thận một chút."

Tô Cẩm Niên cau mày, "Lời này là có ý gì?"

"Không biết nữa, ông ấy chỉ dặn mình chuyển đạt những lời này thôi." Trong lòng của Thẩm Đường cũng buồn bực, rốt cuộc Jayson Hough có ý gì. Lúc gọi điện thoại tới là dùng một cột điện thoại công cộng để gọi, (sau đó Thẩm Đường gọi lại thì không người nào nghe), lúc nói xong câu đó còn nhấn

mạnh lại, Thẩm Đường, cậu nhất định phải giúp tôi truyền những lời này lại đây. Anh hỏi Jayson Hough tại sao, ông ấy lại không nói, trầm mặc rất lâu rồi cúp điện thoại, từ đó tất cả tin tức đều không có.

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với Jayson Hough?

Trịnh Diệu Đông ở bên cạnh cũng nhủu mày, ánh mắt không khỏi nhìn Tô Cẩm Niên ở bên kia.

Tô Cẩm Niên gật đầu, "Tôi biết rồi."

Lúc này, sau khi anh nghe Đông thuật lại thì trong lòng hận Jayson Hough đến tận xương tủy, dĩ nhiên, càng hận hơn chính là hai người sau lưng ông ta. Bây giờ nghe Jayson Hough đề người khác chuyển lời nhắc nhở cho anh, muốn anh cẩn thận, như vậy thì khoảng thời gian kế tiếp, Hoàng Nghê Thường cùng Phạm Kim Ngân muốn viết văn chương gì trên người anh đây?

Ngược lại anh muốn xem một chút, văn chương được viết ra là ‘hoa cỏ gấm vóc’ hay là đề tiếng xấu muôn đời!

Về mặt Tô Khả lo lắng nhìn Tô Cẩm Niên, lại hỏi Thẩm Đường, "Sao đột nhiên Jayson tiên sinh nói câu này, thật kỳ lạ."

Thẩm Đường lắc đầu, thờ dãi, "Đến bây giờ anh cũng chưa liên lạc được với người của ông ấy."

"Leng keng ——" Điện thoại di động của Thẩm đường vang lên, là trợ lý của anh gọi đánh tới, sau khi nói một vài chuyện trong điện thoại thì Thẩm Đường cúp điện thoại, chân mày nhủu chặt rồi nói với mọi người, "Trợ lý của mình nói, Jayson Hough cũng không trở về khách sạn ông ấy ở."

"Haizz, có thể xảy ra chuyện gì rồi hay không." Tô Khả cảm giác chóc nào trong những câu nói này đều xuất hiện kỳ lạ, trong khoảng thời gian ngắn thì không biết mấu chốt ở đâu.

Thẩm Đường nhún vai, "Ông ấy là người lớn như vậy, hơn nữa còn tự chủ động tránh mặt, anh thật sự không hiểu."

Đột nhiên, trong đầu Tô Khả thoáng qua một suy nghĩ, xấu những chuyện này lại thành một chuỗi, trong lòng không ngừng tính toán các khả năng có logic, sau đó lại lắc đầu, gương mặt nhỏ nhắn vô cùng rối rắm.

"Khả Khả, chồng em là ai chứ, đừng lo lắng." Tô Cẩm Niên cười an ủi Tô Khả.

Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên tràn đầy lòng tin, một hồi lâu thì gật đầu, hoặc như là tự tăng thêm lòng tin cho bản thân, "Đúng vậy, chồng em là ai chứ."

Trịnh Diệu Đông thấy vợ chồng bọn họ nhìn nhau thì mỉm cười, lặng lẽ ra khỏi phòng, sau đó nhỏ giọng nói với Thẩm Đường vẫn còn đang cau mày bên kia: "Xuyết xuyết ——"

Thẩm Đường nghiêng đầu khó hiểu nhìn Trịnh Diệu Đông, nhìn anh đang ở ngoài cửa không ngừng làm dấu tay, Thẩm Đường hết nói nổi, bước ra khỏi phòng bệnh, rồi khỏi cùng Trịnh Diệu Đông.

Đột nhiên trong phòng ít đi hai bóng đèn siêu cấp lớn, chỉ còn lại đôi vợ chồng đăm đăm đưa tình đối mặt nhau.

Rất lâu, Tô Khả mở miệng, "Cẩm Niên, mặc dù vợ anh là em rất tin tưởng năng lực của anh, nhưng mà vì em cùng Nhị Tô, anh phải thật tốt nhé."

Tô Cẩm Niên cười gật đầu một cái, "Biết rồi, Khả Khả."

Sau đó, Tô Khả ngồi bên giường Tiểu Bao Tử, nhìn Tiểu Bao Tử ngủ say, đột nhiên quay đầu lại, "Cẩm Niên, anh nói xem, có phải phía sau câu nói kia của Jayson Hough là chỉ Hoàng Nghê Thường hay không?"

Tô Cẩm Niên nhìn Tô Khả, "Chắc vậy." Nói trắng ra ở thành phố H, bọn họ không có những kẻ thù khác, trừ Hoàng Nghê Thường cùng Phạm Kim Ngân thì không nghĩ được người khác. Chuyện này không phải do Hoàng Nghê Thường cùng Phạm Kim Ngân làm thì thật đúng là bọn họ không tin được!

Có lẽ Hoàng Nghê Thường cùng Phạm Kim Ngân còn chưa biết là bọn họ đã biết rõ thân phận thật sự của bọn chúng nên cố tình lén lút làm mấy chuyện xấu, đắc ý lắm sao? Quả thật cực kỳ giống ‘mông đầu bọ chó’, cứ cho là người khác không phát hiện được cái mông của nó. (mông đầu bọ chó muốn nói con bọ chó khó phân biệt đầu mông)

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 124: Chắc chắn là không có

"Đã chết rồi." Thật đúng là một tin tốt.

Trong phòng, dưới đèn thủy tinh trang trí xa hoa, Hoàng Nghê Thường ngồi trên ghế sa lon, mặc bộ quần áo khó khăn lắm mới che kín ba điểm, nằm trên ghế sa lon da lót lông xa hoa, ánh mắt của cô ta cũng vẻ to như mèo Ba Tư, một tay cầm treo ngược chân ly rượu, tay như bạch ngọc, son móng tay màu đỏ tươi như máu, ngón út hơi nhếch lên. Bên trong cái ly trong tay chứa đầy rượu màu đỏ sẫm, cô ta dùng đưa ly rượu, trên mặt rượu đỏ trong ly gọn sóng, sau đó, cô ta nghiêng ly rượu xuống, uống một hớp rượu đỏ, bên bờ môi rơi xuống vài giọt, cô ta không khỏi là lưỡi liếm, mắt to hơi chếch qua nhìn Phạm Kim Ngân ngồi bên cạnh, hai chân gác dọc theo ghế sa lon.

"Anh Ngân ~ cảm ơn anh ~ em yêu anh nhất ~" Hoàng Nghê Thường ngồi dậy, đặt ly rượu lên bàn trà bên cạnh, sau đó nhìn Phạm Kim Ngân bên kia đã thờ hồn hể sau khi nói xong cây đổ nên liền dâng tặng đôi môi đầy rượu đỏ của cô ta.

Hắn trần truồng, da toàn thân từ trên tới dưới cực kỳ nhăn nheo giống hoa cúc héo rũ vào ngày mùa thu, vô cùng nhăn nhúm.

Sau khi Phạm Kim Ngân nghe giọng nói mỉa mai của Hoàng Nghê Thường thì cảm thấy bị gãi ngứa, đành chịu vì không có hơi sức, bây giờ người đẹp lại chủ động dâng đôi môi, cả khuôn mặt cũng bởi vì hưng phấn mà trở nên vô cùng méo mó.

Sau khi đâm dăng quá phóng túng, Phạm Kim Ngân nằm ngay đơ trên giường, không nhúc nhích.

Trong lòng Hoàng Nghê Thường hoàn toàn lạnh lẽo, sau đó đứng dậy, "Anh Ngân ~ con trai anh ta chết rồi, lúc nào thì là anh ta vậy?"

"Còn mấy ngày nữa, đợi chút đi nhé." Giọng của Phạm Kim Ngân mang theo sự già nua, nhưng trong lời nói cũng có chút hưng phấn, "Anh đã để Lão Lữ, chính là tên đàn em động tay động chân lên xe cảnh sát mà Tô Cẩm Niên sẽ ngồi. Ha ha ha, chỉ cần tốc độ vượt qua sáu mươi km thì nó cũng chỉ có số chết mà thôi."

Hoàng Nghê Thường liền nhặt quần áo trên đất lên, chậm rãi mặc vào từng cái từng cái, phía bên kia, ánh mắt Phạm Kim Ngân của trừng to, càng không ngừng nuốt nước bọt.

Đợi đến khi Hoàng Nghê Thường mặc quần áo xong thì lại nhẹ nhàng tiến lên, "Anh Ngân, em đi nấu cơm cho anh nhé."

Phạm Kim Ngân cười gật đầu một cái, sau đó một tay vỗ vỗ tay Hoàng Nghê Thường, "Nghê Nghê, đi theo ông già đây khiến em chịu uất ức rồi, nhưng mà em yên tâm, mặc dù em không thể có vị trí là phu nhân anh, nhưng, tất cả cung chiêu của anh đều đưa cho em hết."

Trong nháy mắt hốc mắt Hoàng Nghê Thường hiện đầy nước mắt, âm thanh nghẹn ngào, "Anh Ngân, em biết rõ anh vì em, phụ nữ bên cạnh anh, ngoại trừ vợ anh ra thì chỉ còn lại em, em rất vui, anh Ngân, hơn nữa, thật ra thì như vậy cũng rất tốt, em cũng không tính toán danh lợi, chỉ cầu được trả thù."

Phạm Kim Ngân gật đầu một cái, "Khó cho em." Nói xong thì lấy ra một tấm thẻ vàng VIP, "Bên trong này có chút tiền, lát nữa mua ít đồ ăn ngon cho mình, em xem em đi kia, cũng gây nhiều như vậy. Mối thù của em, nhất định anh Ngân của em vì em mà trả."

Hoàng Nghê Thường lấy tấm thẻ, gật đầu một cái, "Anh Ngân, cảm ơn anh, anh không chỉ thu xếp một việc cho bố em, cũng chăm sóc em lâu như vậy, em thật sự tốt yêu anh~"

"Bảo bối, anh Ngân cũng yêu em nhất." Nói xong, hôn miệng Hoàng Nghê Thường, phát ra một tiếng "chụt".

Trên má Hoàng Nghê Thường còn rung rung nước mắt, xoay người đi tới phòng bếp. Sau khi xoay người, vốn là gương mặt u sầu, sau khi xoay người đã nhếch miệng lên biến thành một nụ cười lạnh lùng.

Phạm Kim Ngân, ông ta nhất định không biết, ngoại trừ Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả, ông ta là là người mà cô ta buồn nôn nhất sỉ nhục nhất đang tồn tại, không giết ông ta, đòi cô ta cũng sẽ không quên sự sỉ nhục.

Sau khi Phạm Kim Ngân ăn xong "bữa ăn tình yêu" mà Hoàng Nghê Thường chuẩn bị thì hài lòng rời đi.

Cũng không lâu lắm, chuông cửa của cô ta liền vang lên lần nữa, Hoàng Nghê Thường mở cửa, chỉ thấy vẻ mặt một người đàn ông háo sắc thô lỗ ôm cô, bắt đầu hôn trái hôn phải.

Vốn là Hoàng Nghê Thường còn định giãy giụa, nhưng sau khi nhìn thấy người tới thì ồm ồm, rất nhanh, quần áo cô ta mặc lên đã lần nữa bị cởi xuống. . . .

Từng món quần áo ngổn ngang từ cửa rơi đến phòng.

Trong phòng đầy tiếng ‘ưm ư’ hoang lạc.

Hồi lâu.

"Lão Lữ, chuyện đã xong rồi hả?" Bộ dạng Hoàng Nghê Thường như ăn uống no, nghiêng người sang, mắt nhìn người đàn ông đoán chừng bốn mươi tuổi.

Lão Lữ sờ soạng làm da non mềm trơn bóng của Hoàng Nghê Thường. "Chắc chắn, chuyện anh đã xuất ngựa mà em vẫn chưa yên tâm sao. Bây giờ anh lấy được lợi ích từ Hội Quang Minh cũng khá nhiều, chờ lão già này ‘thần không biết quỷ không hay’ biến mất."

Hoàng Nghê Thường "khanh khách ——" cười ra tiếng. "VẬY CŨNG ĐƯỢC. ĐỢI ĐẾN KHI TÔ CẨM NIÊN CHẾT RỒI, LÃO GIÀ KIA CÓ THỂ HOÀN TOÀN BIẾN MẤT RỒI!"

"Đó là chắc chắn, hừ, mấy năm nay uất ức cho em đi theo lão già này."

"Ha ha, uất ức cái gì chứ, ông ta chỉ có chút bản lĩnh, ngay cả cơ thể em mà cũng không vào được, nhiều lần là bị ông ta nhìn mấy lần, nhưng anh đừng có ghen." Hoàng Nghê Thường cười nắm được đồ chơi phía dưới của Lão Lữ, sau đó trêu chọc ba cái, hàng này lại hưng phấn rồi rít muốn thử.

Rất nhanh lại có âm thanh đen tối nguyên thủy của một nam một nữ.

"Anh làm em thỏa mãn chứ." Lão Lữ hưng phấn kêu gào.

"Biết rõ còn hỏi." Bốn chữ này, Hoàng Nghê Thường phải nói đứt quãng, rất nhanh liền hét lên một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh. Lúc tỉnh lại lần nữa thì Lão Lữ đã mặc quần áo hần vào.

Hoàng Nghê Thường cảm thấy không vừa lòng, chỉ ngồi dậy tựa lưng vào giường, nhìn lão Lữ, "Lữ Lương, muốn ‘thần không biết quỷ không hay’ giết lão già này thì có chút khó khăn, anh còn chưa có nói cho em biết anh định làm gì đây?"

"Người nước ngoài đó chứ sao." Lữ Lương nói nhẹ bằng, "Phạm Kim Ngân đã lớn tuổi, thân thể cũng ngày càng kém, để người nước ngoài động một chút khi phẫu thuật cơ thể cho hắn, dĩ nhiên là có thể ‘thần không biết quỷ không hay’ giết chết hắn." Vừa nghĩ tới kế hoạch hoàn mỹ mình thì Lữ Lương hận không thể cười "khắc khặc". Nếu như người nước ngoài kia không có chỗ nào để dùng thì anh Lữ Lương hẳn đã sớm giết người nước ngoài kia rồi.

"Ha ha ha, suy cho cùng cũng là Lữ Lương." Hoàng Nghê Thường cười to lên, "Được, em chờ tin tốt của anh."

Lữ Lương vuốt ngực Hoàng Nghê Thường đang lộ ra bên ngoài tấm chăn, "Dĩ nhiên, hai ta biết nhau hơn mười năm rồi, ngoài trừ em tin anh thì còn có thể tin ai."

Hoàng Nghê Thường cười, "Đúng vậy, tôi cũng chỉ có anh."

*

Lại nói năm nay Lữ Lương đã bốn mươi một tuổi rồi, Hoàng Nghê Thường cũng ba mươi tuổi, năm đó lúc cô học ở đại học Yale thì chỉ có hai mươi tuổi, Lữ Lương là một công nhân vệ sinh trong trường của Hoàng Nghê Thường.

Lúc đó, mặc dù trong lòng Hoàng Nghê Thường tự cho cô ta là một công chúa, nhưng mà đi con đường gần gũi với dân chúng, vì vậy năm đó có rất nhiều nam thanh niên cũng bị cô làm say mê đến ‘chết mê chết mệt’, còn phái nữ không cách nào ghen tị với cô ta.

Có lần Hoàng Nghê Thường đi trên đường, nhìn thấy Lữ Lương quét dọn vệ sinh, cô ta nhìn thấy hắn là một người đàn ông cao lớn mà lại làm công việc của mấy bà bác, còn là một người da vàng, trong nháy mắt cảm thấy thật rất mắt mặt, sau đó tùy ý phát lòng tốt ra, thông qua quan hệ mà giúp hắn tìm công việc có thể diện hơn.

Lữ Lương, thật ra là sau khi tốt nghiệp đại học tốt nhất trong nước thì cử đến nước ngoài du học, cũng coi là người thông minh, nhưng đành chịu, hắn làm mịch lòng một người quyền quý ở bên này, cho nên bị trường học đuổi, lúc tìm việc làm cũng vấp phải trắc trở khắp nơi, sau đó cùng đường, thông qua bạn học mới vào làm công nhân vệ sinh ở Yale.

Tình tiết câu huyết xảy ra. Bởi vì bỗng nhiên Hoàng Nghê Thường làm việc tốt, cộng thêm tướng mạo hơn người, tuổi trẻ bức người, trong nháy mắt Lữ Lương liền yêu đại tiểu thư này, nhưng lúc đó Hoàng Nghê Thường chính là thiên kim bảo bối của chủ tịch tỉnh G, hắn tự biết là một thanh niên nghèo túng, hơn nữa còn lớn hơn Hoàng Nghê Thường mười tuổi, không xứng với Hoàng Nghê Thường, vì vậy đơn giản chỉ là ‘hộ hoa sử giả’ (sử giả bảo vệ hoa) thôi. Nhưng trong lòng thâm hạ quyết tâm, mưu tính để cho hắn sớm ngày trèo lên đỉnh quyền quý, có thể thuận lợi vui vẻ theo đuổi Hoàng Nghê Thường.

Vì vậy, hắn chọn đường tắt —— nhúng vào hắc đạo.

Lúc trước Lữ Lương chỉ là một thằng nhõ nông thôn, cũng chưa từng nói qua chuyện yêu đương, ba mươi mấy tuổi mà tình sử trống rỗng, Hoàng Nghê Thường là nữ thần trong lòng của hắn nên tất nhiên hắn nhìn thấy cô ta là hơi đỏ mặt rồi.

Mặc dù tuổi Hoàng Nghê Thường không lớn lắm nhưng đã sớm ‘thần kinh bách chiến’, tất nhiên rất nhanh đã nhìn thấu cách thức nên biết Lữ Lương thích cô ta, cô ta rảnh rồi nhàm chán nên vui đùa cùng hắn một chút. (thần kinh bách chiến: đích thân trải nghiệm)

Lữ Lương tự cho là Đại tiểu thư này yêu hắn, trong lòng thì phải cố gắng kiếm nhiều tiền hơn để cưới được Hoàng Nghê Thường.

Một năm sau, Hoàng Nghê Thường rời khỏi nước Mỹ, Lữ Lương trải qua mấy "cuộc chiến sống chết" thì cũng trở thành lão đại xã hội đen bên này.

Hai năm sau, Hoàng Nghê Thường trở lại, mặc dù hắn chìm nổi giữa ‘biển đen’ rất lâu, nhưng trong lòng hắn, những công danh quyền thế hoàn toàn thua kém Hoàng Nghê Thường, cho nên hắn không chút suy nghĩ, định vứt bỏ quyền thế đi theo Hoàng Nghê Thường trở về. (biển đen này là chỉ giới hắc đạo)

Nhưng mà một người chìm nổi ở ‘biển đen’ nhiều năm thì sao có thể muốn đi là có thể đi, tất nhiên hẳn muốn thoát ra không dễ, vì vậy, lại một lần nữa trải qua "cuộc chiến sống chết", cuối cùng hẳn thoát thân, từ nước Mỹ quý quái trở lại quê hương.

Nhưng đợi đến lúc hẳn trở về, hẳn đi tìm Hoàng Nghê Thường thì cô ta lại nói cho hẳn biết là cô ta muốn đính hôn, đối phương là con trai của ‘quan lớn’ quyền quý, cô ta còn cho hẳn xem hình của người đàn ông kia.

Hắn nhìn người đàn ông trong hình, rất dễ coi, không có biểu cảm, gương mặt có thể thấy là hoàn toàn lạnh lẽo, là người ngồi tít trên cao quanh năm mới có thể có hơi thở cùng về mặt này, hẳn từ nông thôn ra ngoài, là người đàn ông bò lên té xuống đánh đấm mấy năm trong xã hội nên vĩnh viễn không thể có. Quan trọng nhất là, dáng dấp người đàn ông kia không chỉ có đẹp mắt, mà tuổi còn rất trẻ, thậm chí còn trẻ hơn cô ta.

Hắn ghen tị với những người đàn ông vừa sinh ra đã nằm trên cái thìa vàng. Hắn ghen tị những người nhỏ tuổi hơn hẳn, ngưỡng người đàn ông chưa từng trải qua bao nhiêu cực khổ!

Cô ta nói với hẳn, nếu như hẳn yêu cô ta thì cũng không nên tìm cô ta nữa.

Cô ta còn nói là cô ta yêu anh, nhưng mà thân phận của cô ta như vậy, thân phận của hẳn như vậy, cha mẹ cô ta tuyệt đối không đồng ý. Xem chuyện tồn tại giữa bọn họ ở nước Mỹ mấy năm đó, hẳn cứ quên cô ta đi.

Hoàng Nghê Thường chính là người hẳn yêu nhiều năm, hơn nữa còn là nữ thần của hẳn, cô ta muốn sao trên trời thì hẳn cũng phải tìm hái xuống cho cô ta, huống chi cô ta nói là sự thật. Bây giờ hẳn ‘một nghèo hai trắng’, sự nghiệp trước kia ở nước Mỹ dùng máu tươi liều mạng đổi lấy đã vì phải trở về nước theo đuổi cô ta mà cũng đã bị hẳn vứt bỏ hết, bây giờ, hẳn lấy cái gì cưới cô ta chứ?

Cho nên hẳn gật đầu rồi rời khỏi cô ta, đến thành phố H, nơi đã từng là quê hương hẳn, định bắt đầu lại từ đầu. Thế nhưng ở đây không phải nước Mỹ, không có cách nào ‘quang minh chính đại’ thu thập sủng ồng, hơn nữa thành phố H lại khác với những địa phương khác, quả thật yên ổn không ít, cho nên hẳn muốn làm liều xây dựng lại là tương đối khó khăn. Dĩ nhiên, bởi vì không yêu phụ nữ nào nhất nên hẳn cũng không từ chối người phụ nữ nào, nhất là những người giới giải trí, hễ là ngọc nữ trong sáng thì đều là mục tiêu hẳn xem qua, bởi vì ban đầu, cô ta đi vào giới giải trí bằng con đường trong sáng.

Một năm sau, hẳn nhận được tin bố cô ta bị quy tắc kếp mà mất hết tất cả. Khi hẳn thấy những tấm hình kia dâm dục của cô ta thì trong lòng hẳn vô cùng tức giận, không phải là cô ta phản bội hẳn mà là có người lại dám hủy hoại cô ta.

Vì vậy, hẳn đến tìm cô ta. Chỉ là khi đó, cô ta ở hộp đêm làm ‘hoa hậu sô-pha’. Hẳn muốn kéo cô ta lên bờ, cô ta lại khăng khăng không chịu, sau đó, hẳn không để ý, cô ta liền đi theo ông trùm đối địch với hội Sở Xử hiện tại của hẳn —— Phạm Kim Ngân. (hoa hậu sô-pha: gái bán dâm)

Vì vậy, hẳn vì để giành lấy sự tin tưởng của Phạm Kim Ngân nên giết người ở vị trí đứng đầu, sau đó nhập vào Hội Quang Minh của Phạm Kim Ngân.

Từng bước từng bước cho đến nay!

Lữ Lương rời đi, Hoàng Nghê Thường mặc quần áo vào người, sau đó đứng dậy mở ngăn kéo, móc hình Tô Cẩm Niên ra, phía trên đó đã có vô số lỗ nhỏ.

Hoàng Nghê Thường dán hình trên tường, lấy phi tiêu, ánh mắt sắc bén, tay hung ác, phi tiêu phóng ra, sau đó vững vàng dừng ở mi tâm của Tô Cẩm Niên trong hình. (mi tâm ở giữa hai mắt)

Rõ ràng là cô ta đã làm vô số lần động tác như thế.

Ánh mắt của cô ta nham hiểm, trong lòng lăm lăm: cô ta không có được thì phá hủy, ai cũng đừng nghĩ sẽ lấy được!

*

Tám giờ sáng Tiểu Bao Tử tỉnh lại, khi tỉnh lại, bé nhìn thấy đầu bé được Tô Khả nâng lên, miệng nhỏ hơi giật giật, giọng nói non nớt truyền đến ánh mắt dịu dàng đang nhìn bé rồi vào tai của Tô Khả.

"Cô gái à, lần sau con có thể cùng mẹ đi nhảy Bungee rồi."

Tô Khả hung hăng hôn hai má trên gương mặt nhỏ của Tiểu Bao Tử.

Tiểu Bao Tử nhếch miệng lên, sau đó mắt cũng híp lại, rõ ràng là vô cùng vui vẻ.

"Cô gái, người phụ tình đâu?" Bé nghiêng đầu, phát hiện cả phòng cũng chỉ có bé và Tô Khả nên không khỏi hơi mất mát.

Tô Khả cười, lấy tay điểm chóp mũi Tiểu Bao Tử một cái, "Bố con đi mua bữa ăn sáng rồi."

Mới vừa nói xong câu đó thì cửa phòng bệnh liền mở ra, một tay Tô Cẩm Niên cầm không ít món đi vào.

Khi anh nhìn thấy Tiểu Bao Tử đã mở ra đôi mắt đen thì khóe miệng lộ ra nụ cười, "Nhị Tô, có chỗ nào không thoải mái hay không?"

Tiểu Bao Tử "hừ" một tiếng, bụng nhỏ cũng là rất không nề tình "ục ục" kêu, trong nháy mắt gò má trắng mịn của Tiểu Bao Tử ửng đỏ, giống như ánh bình minh rực rỡ.

Tô Cẩm Niên

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Ngàn dặm không có bóng mây

(một dặm = nửa ki lô mét)

Tô Cẩm Niên đến Cục Cảnh sát rồi trực tiếp tìm đến Cục trưởng Cục cảnh sát.

Cục trưởng Cục cảnh sát thấy Tô Cẩm Niên thì liền hỏi anh, "Có phát hiện được gì mới không?"

Lại nói, kết luận Phạm Kim Ngân chính trùm ma túy sau lưng, Tô Cẩm Niên chỉ nói cho Cục trưởng Cục cảnh sát. Sau khi Cục trưởng Cục cảnh sát biết được tin tức này thì gương mặt không thể tin.

Phạm Kim Ngân là trùm địa ốc của thành phố H, đồng thời cũng là Đại thiện nhân' ham thích công việc từ thiện, không ngờ.

Tô Cẩm Niên cũng nói với ông về nội gián trong đồn cảnh sát là Mông La Anh, lúc ấy Cục trưởng Cục cảnh sát vỗ bàn một cái, "Tôi biết ngay nhất định là cậu ta mà." Nói xong liền tức giận đùng đùng muốn bắt Mông La Anh lại, còn Tô Cẩm Niên ngăn cản ông lại, chính vì tổng cộng có ba nội gián.

Cục trưởng Cục cảnh sát tức đến xanh mặt cả mặt mày, nói với Tô Cẩm Niên là khó trách ông cảm giác Mông La Anh là lạ, thì ra người này là nội gián. Đồng thời, ông cũng rất tức giận, Cục cảnh sát lại có ba tên nội gián!

Lúc đầu bọn họ có một huấn điều: tất cả đều lấy an nguy của quần chúng nhân dân là quan trọng nhất, tất cả lấy ích lợi quốc gia là quan trọng nhất. Thế nhưng đám người kia ném điều lệ này ra chỗ nào? (huấn điều là điều lệ khi tập huấn, học tập)

Sau khi biết được Mông La Anh là nội gián thì ông không nói một chút tin tức quan trọng nào cho Mông La Anh, hoặc là báo tin tức sai lầm cho Mông La Anh, nhưng vẫn không ngờ là kế hoạch hành động của họ bị người khác tiết lộ, thời gian Phạm Kim Ngân nhận hàng đổi thành mười hai giờ tối nay.

Suy nghĩ một chút thì ông lại tức giận.

Bây giờ Tô Cẩm Niên qua rồi, tất nhiên là ông sốt ruột hỏi, dù sao chuyện này liên quan đến vấn đề thăng chức của ông sau này.

Tô Cẩm Niên nói: "Nếu Phạm Kim Ngân là trùm ma túy, như vậy thì công ty địa ốc ngoài sáng rất có thể chính là để cho hắn dùng rửa tiền, chúng tôi không có gì phát hiện gì ở trợ lý của hắn, nhưng mà chúng ta có thể bắt đầu từ Bộ trưởng Bộ tài vụ."

Cục trưởng Cục cảnh sát vỗ tớiiy một cái, "Cách hay đấy!"

Thật ra thì đây cũng không tính là cách hay, lúc bình thường, bọn họ cũng có thể nghĩ tới, nhưng bởi vì lần này có liên quan đến nội gián, dẫu dễ nên khiến cho bọn anh suy nghĩ đến những người khác, tự nhiên sẽ không ai nghĩ đến là Phạm Kim Ngân. Nếu như lần này không phải là Tô Cẩm Niên lấy được tin tức xác thực thì sợ là cả đời bọn họ đều che trong bóng tối đấy.

Cục trưởng Cục cảnh sát lại nói, "Tôi lập tức cử người đi điều tra."

Tô Cẩm Niên gật đầu.

"Bầu giờ chúng ta phải bắt Phạm Kim Ngân sao?"

Tô Cẩm Niên lắc đầu, "Lúc bắt phải có chứng cứ xác thật thì mới có thể làm cho hắn ngậm miệng không nói được gì."

Lúc Tô Cẩm Niên nói câu này thì chân mày vẫn nhíu chặt ư. Phạm Kim Ngân có thể sắp xếp tai mắt có quyền có địa vị lớn mạnh ở Cục thuế vụ cùng Cục Cảnh sát để làm lợi thì đủ chứng minh năng lực của hắn. Lại có thể suy đoán sau lưng của hắn còn có nhân vật quyền ngất trời.

Đây là khẳng định.

Cục trưởng Cục cảnh sát thấy Tô Cẩm Niên lộ ra nét mặt cũng không phải vô cùng lạc quan thì cũng lập tức trầm mặc, "Thật ra thì tôi cũng không phải rất ngu." Nhớ ngày đó ông là một cảnh sát nhân dân vô cùng bình thường bỏ đến vị trí như bây giờ, ngoại trừ vận may bên ngoài thì còn có đầu óc của

ông

Tô Cẩm Niên ngược mắt nhìn Cục trưởng Cục cảnh sát.

Ông nói, "Phạm Kim Ngân có thể xếp vào bên ta còn cò nằm vùng có quyền lớn như vậy, hơn nữa còn hai con cò chưa biết thì có thể biết rằng, sau lưng của hắn có người khác. Tin rằng tên đó có quyền lớn hơn tôi nhiều. Tôi bây giờ, nếu thành công thì nhất định là tương lai tươi sáng, nếu không thành công thì sợ là tương lai chết như thế nào cũng không biết."

Ông cũng tin rằng, cho dù chứng cứ xác thật thì với quyền thế của Phạm Kim Ngân, sợ là giam giữ cỡ vài ngày là được người ta bảo lãnh ra rồi.

Tô Cẩm Niên không nói, trầm mặc nghĩ tới người phía sau Phạm Kim Ngân, rốt cuộc sẽ là ai?

"Lần này truy bắt trùm thuốc phiện, thật ra thì nói trắng ra là tôi cũng có lòng riêng. Mặc dù có thể vì dân trừ đi một mối hại lớn, nhưng nhiều hơn là tôi muốn bò lên trên, dựa vào chuyện bắt trùm ma túy vào lưới pháp luật, chắc chắn là sự nghiệp của tôi có thể nâng cao lên một bước. Ha ha, thật ra thì năm nay tôi bốn mươi hai tuổi rồi, tuổi đã không nhỏ nữa, nhưng tôi ngày người ở vị trí này cũng mười năm. Cậu nói đi, một người ngày người ở tại một cái vị trí mười năm thì có chút khó coi, ha ha."

"Sẽ không đâu."

"Người anh em Tô à, cảm ơn cậu an ủi. Tuổi cậu còn trẻ, năng lực tài giỏi, tôi tin rằng sau này chắc chắn cậu ưu tú hơn so với vị tướng Tô và vị tướng Tần đấy." Cục trưởng Cục cảnh sát vỗ vỗ vai Tô Cẩm Niên, dùng giọng trưởng bối để nói.

Tô Cẩm Niên chỉ gật đầu một cái.

Cục trưởng Cục cảnh sát lại nói: "Lần này, tôi bất cứ giả nào, dù dính dáng đến một đám quan chức quyền thế ngất trời thế nào thì tôi cũng coi như là vì dân chờ lệnh. Nói không chừng một ngày nào đó, trong sách giáo khoa lịch sử liền xuất hiện tên của tôi bên trên, ha ha ha." Lần này truy bắt trùm thuốc phiện, vốn là lần đầu tiên.

"."

"Haizz, đi thôi, chúng ta đi ra ngoài tiếp tục thảo luận bàn bạc." Hai người họ trò chuyện quá lâu ở bên trong thì nhất định nội gián bên ngoài sẽ hoài nghi.

Tô Cẩm Niên gật đầu.

Sau khi đi ra, Mông La Anh cùng một nữ cảnh sát đi về phía bên này. Mông La Anh nhìn thấy Tô Cẩm Niên, về mặt lơ đãng quét qua Tô Cẩm Niên cùng Cục trưởng Cục cảnh sát, sau đó gật đầu với hai người một cái, "Cục trưởng, nhân viên đã đến đông đủ."

Cục trưởng Cục cảnh sát cười gật đầu, sau đó vỗ vỗ vai Mông La Anh, "Tiểu Mông à, mấy ngày nay tôi đều vội vàng chuyện của trùm ma túy, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ khác trong cục đã vất vả cho cậu rồi."

Sắc mặt Mông La Anh 'sóng nước chẳng xao', "Đây là chuyện thuộc trách nhiệm của tôi mà, cục trưởng." (sóng nước chẳng xao: không xao động, không biểu cảm)

Cục trưởng Cục Cảnh sát gật đầu, "Đi, tất cả mọi người đến phòng họp."

*

Tô Khả đang gọt táo cho Tiểu Bao Tử trong bệnh viện. Nghiêng đầu nhìn Doãn Lạc Phong và Tiểu Bao Tử đang ngồi bên kia trò chuyện.

Tô Khả không khỏi sờ sờ cằm, trong đầu suy nghĩ, sao Tiểu Bao Tử lại thích nói chuyện với Doãn Lạc Phong mà không để ý tới bố của bé chứ? Trước kia, lúc Tô Cẩm Niên không có bên cạnh cô, hình như cô không có ở trước mặt của Tiểu Bao Tử nói xấu Tô Cẩm Niên mà?

Nếu như Tiểu Bao Tử biết suy nghĩ của Tô Khả thì nhất định sẽ nói với Tô Khả, mẹ không cần nói, chú Thẩm Đường sẽ nói.

Phụ nữ có thai Doãn Lạc Hàm đi tới bên cạnh Tô Khả, nhìn Tô Khả ngẩn người, "Như thế nào, có phải nhìn em trai của chị cùng Tiểu Nhị Tô đặc biệt giống bố con hay không? Nếu không, em tái hôn đi?"

Tô Khả bị Doãn Lạc Hàm làm giật mình, "Đi đi, chị mau lập gia đình đi."

Doãn Lạc Hàm trừng Tô Khả một cái, "Bà đây thích độc thân."

"Xia xia, lời này của chị nói cho chính chị nghe đi, dù sao em cũng sẽ không tin."

Doãn Lạc Hàm nhìn Doãn Lạc Phong và Tiểu Bao Tử ầm ập với nhau ở bên kia, "Chỉ là lại nói, Tiểu Tô Tô thật sự có quan hệ tốt với Tiểu Phong Phong nhà chị đấy. Em xem đi, bình thường thì giữ yên lặng, kiêu ngạo chết người, y hệt đức hạnh của Tô Cẩm Niên, nhưng cùng Tiểu Phong Phong nhà chị trò chuyện giết thời gian, cũng thao thao bất tuyệt đấy. Ôi, em nói xem, tương lai hai người họ có thể hay không." Thân là hủ nữ thâm niên nên bỗng nhiên mắt Doãn Lạc Hàm sáng rực lên.

Trong nháy mắt, Tô Khả vỗ vai Doãn Lạc Hàm, "Em nói này, chị Hàm à, gần đây không phải chị bắt đầu gặm ‘dưa chuột’ đó à, sao còn suy nghĩ đến ‘cúc hoa’ của chị vậy!"

Tất nhiên Doãn Lạc Hàm nghe rõ ý của Tô Khả, mặt đỏ ửng, "Chị gặm ‘dưa chuột’ là chuyện của chị, về phần ‘cúc hoa’, chị vẫn yêu thích nghiên cứu nghiệp dư thôi."

Lại nói về Doãn Lạc Hàm, bởi vì do bố mẹ của cô, rất bị kịch, từ khoa hậu môn bị đưa đến khoa tim mạch. Từ đó, cô chỉ có thể phát tay với các loại ‘cúc hoa’, vào khoa tim mạch làm bác sĩ thực tập, do Trịnh Diệu Đông dẫn dắt.

Sau khi chính thức tuyên bố không muốn phát triển thì cả ngày đi theo sau mông Trịnh Diệu Đông, theo dõi ‘cúc hoa’ của anh, suốt ngày muốn tìm hiểu ngọn ngành. Một ngày nọ, cô cố ý say rượu, kết quả ‘trời xui quỷ khiến’ nên gặm ‘dưa chuột’ của anh. Thậm chí sợ một chút đã trộm luôn mầm đậu của anh.

Tô Khả nghe Doãn Lạc Hàm lớn tiếng nói như vậy thì cười thật to ra tiếng, "Ngưu bức quá."

Doãn Lạc Hàm trừng Tô Khả một cái, "Hai ta ‘tám lạng nửa cân’ thôi." Sau khi nói xong thì kéo Tô Khả đến một góc khuất, "Khả Khả, chị biết rõ những năm gần đây, em phải vô cùng ảm ướt."

Tô Khả suy nghĩ một hồi, "Cũng không coi là vậy. Lúc em làm bác sĩ nam khoa thì nhìn thấy đều là ‘dưa méo táo nứt’ thôi."

"Xía xía, em không cần nói nhảm, nếu không phải dạng ‘dưa méo táo nứt’ thì khám bệnh nam khoa làm gì." Doãn Lạc Hàm liếc mắt, sau đó lại mắt nhảy dựng lên, cười xấu xa nhìn Tô Khả, "Chị là trong những ‘dưa méo táo nứt’ thì nhất định có siêu cấp ‘đại bác’, em nói với chị một chút đi. Em biết chị rồi đấy, ngoại trừ ‘cúc hoa’ thì chị cũng yêu ‘dưa chuột’."

Tô Khả nhin không được chữ ‘mẹ nó’ một tiếng, "Lấy ở đâu ra đại bác hạng nặng chứ, chị nghĩ quá đẹp rồi. Em làm bốn năm cũng không gặp qua mấy cây tốt. Căn bản không có phúc lợi gì, sắp làm em học máu rồi."

"Thật không có gì tốt sao?" Cô không tin, đất nước rộng lớn, một nửa là đàn ông mà lại không xuất hiện một cây tốt, chẳng phải là chuyện cười sao?

"Đúng rồi, cấp dưới của chồng em, bởi vì ngày đó huấn luyện sai sót nên bị ma sát, mài xướt da tới chỗ em chữa bệnh, cậu ấy không tệ."

Doãn Lạc Hàm cũng cười vô cùng phóng đãng, "Cậu ấy ở đâu, dẫn chị đi gặp cậu ấy đi."

Tô Khả xem thường nhìn Doãn Lạc Hàm, "Quả nhiên phụ nữ có thai đói khát mà, chẳng lẽ chồng chị không thỏa mãn chị sao?" Vừa nói như thế thì nét mặt Tô Khả phóng đãng lắm, "Chẳng lẽ chồng của chị thật sự là ‘que diêm nhỏ’ sao? Hắc hắc, không ngờ Trịnh Diệu Đông tự xưng là ‘công tử phong lưu’, trai tốt nhanh nhẹn, không ngờ. Hắc hắc."

"Không phải đâu, thật ra thì chồng chị rất mạnh mẽ rất tốt được chưa, không cho phép em nói xấu anh ấy!" Mặt Doãn Lạc Hàm đỏ lên, nói.

"Hắc hắc hắc." Tô Khả đã sớm nghe không lọt tai nữa, chỉ lo YY, coi hết Trịnh Diệu Đông, nhìn cơ bụng và vóc người cực bùng nổ, nhìn xuống là một cây diêm nhỏ đón gió run lay bầy.

Aiya, ông trời ơi, tha thứ cho sự tưởng tượng không có năng lực của cô.

"Mẹ kiếp!" Trịnh Diệu Đông đã sớm nghe không vô nên sắc mặt đen thui, tuôn ra một câu chửi bậy, hai người Doãn Lạc Hàm cùng Tô Khả bị sợ đến cả người run lên.

Mặt Trịnh Diệu Đông tối sầm, từng bước từng bước đi tới.

Doãn Lạc Hàm bị ối cười gượng, giọng nói vô cùng lấy lòng, "Hắc, thật là đúng dịp, anh cũng ở đây sao."

Đầu Tô Khả đầy vạch đen, Doãn Lạc Hàm, khi nào thì chị trở nên ngốc nghếch như vậy, anh ấy đang chữa bệnh cho con trai cô ở đây, cũng không phải chị không biết, lại nói câu đáng đánh đòn như vậy.

Trịnh Diệu Đông đi tới trước mặt của Doãn Lạc Hàm, "Ừ, anh ‘que diêm nhỏ’ sao?"

Doãn Lạc Hàm lập tức chỉ một ngón tay vào Tô Khả, ‘có lý có tình’ nói, "Là em ấy nói, không liên quan tới em! Em bảo vệ anh mà! Anh tuyệt đối rất to rất mạnh mẽ! Xe tăng hạng nặng cũng không sánh nổi anh!"

Trịnh Diệu Đông nhìn cũng chưa nhìn Tô Khả, kéo tay Doãn Lạc Hàm, dò xuống phía dưới của anh, híp mắt, dùng giọng nói vô cùng hấp dẫn hỏi cô, "Anh không thỏa mãn được em, huh? Cho nên em định YY đàn ông khác? Hả?"

Nhìn gương mặt Doãn Lạc Hàm xanh đỏ luân phiên thì Tô Khả không phúc hậu ‘cười trên nổi đau của người khác’, "Chị Hàm, chị lừa em, mới này không phải chị nói như vậy. Chị nói anh ấy là ‘que diêm nhỏ’, vẫn là em phúc hậu hơn chút, nói anh là ‘nắm kim châm’."

Về mặt Trịnh Diệu Đông đen thui lùi: "." Nghiêng đầu nhìn chằm chằm Tô Khả.

Trái tim nhỏ Tô Khả run rẩy, hắc, chẳng lẽ bị cô đoán đúng, giẫm lên chỗ đau của anh? Oa ui, chuyện này thật à, thì ra người anh em của anh chính là

bảy tấc sao.

Kết quả là, Tô Khả dùng ánh mắt đồng tình nhìn Trịnh Diệu Đông, bị anh trùng mắt lần nữa, cô liền dùng ánh mắt đồng tình nhìn Doãn Lạc Hàm.

Trịnh Diệu Đông cảm thấy khó chịu, nhất là nghe lời của Tô Khả cùng với nét mặt cô nhìn bây giờ.

Que diêm nhỏ? Nắm kim châm? Phúc hậu em gái các cô! Anh cứ để người ta xem thường như vậy sao?

Doãn Lạc Hàm sắp khóc rồi, ánh mắt sâu xa thối tới Tô Khả, về mặt khá ai oán.

Nếu như ánh mắt của cô có dao găm thì Tô Khả đã sớm bị cô lóc từng miếng thịt.

"Khả Khả, chị dẫn dắt em không tệ mà, có cuộn phim đẹp, có bản vẽ đẹp, toàn bộ đưa tới cho em hết rồi, gần đến giờ cuối cùng thì em lại hăm hại chị."

"Chị Hàm, chị biết em là người không thích nói dối mà." Về mặt Tô Khả vô cùng vô tội, mắt to chớp chớp chớp, sau đó nhìn Trịnh Diệu Đông, "Anh Đông, anh biết đó, em không nói dối."

Chân mày Trịnh Diệu Đông giật giật: em gái em! Cô gái này nói láo không biết xấu hổ như ăn cơm vậy, nhưng mà nhìn Doãn Lạc Hàm thì anh cũng không có ý định vạch trần chút kỹ xảo của Tô Khả, chỉ nói với Doãn Lạc Hàm: "'Que diêm nhỏ' sao, trở về để cho em ném thử một chút, được không?"

Giọng nói nhẹ nhàng nâng cao lên, làm cho tất cả da gà của Tô Khả nổi lên, vội nói, "Anh Đông, chị Hàm đói bụng, anh nên cho chị ấy ăn thật no đi nhé, nếu không chị ấy lại muốn đến làm hư em. Nếu như bị Cẩm Niên của em biết thì em sẽ rất thâm. Bây giờ em chính là người phụ nữ đáng hoàng."

Chị Hàm đáng thương, đột nhiên hứng thú thứ hai bị 'nắm kim châm' làm hỏng, haizz, quá đáng thương. Haizz, mặc dù cô nói như vậy nhưng trời mới biết 'nắm kim châm' làm thế nào cho cô ấy ăn no bụng.

Nghĩ xong, Tô Khả đồng tình nhìn bọn họ một cái, xám xịt trở về phòng bệnh của Tiểu Bao Tử.

Doãn Lạc Hàm nhìn Tô Khả không có nghĩa khí gấu chó gì thì trong lòng là tức lắm, nhìn lại sắc mặt sẫm đen của Trịnh Diệu Đông, lấy lòng nói, "Thân ái, cười một cái cho em xem nào."

Nói xong, cô cũng muốn tự quỳ xuống, nói thế nào thì cô cũng là một nữ vương, trước mắt cũng sắp trở thành cô nô tì nhỏ rồi.

Trịnh Diệu Đông nhếch môi, cười như không cười, "Em nói đi, 'que diêm nhỏ' của anh muốn cho em ăn no thì phải cần bao nhiêu thời gian, hửm?"

"Hắc hắc. ba phút là có thể được rồi."

Sắc mặt Trịnh Diệu Đông đen thui, thận trọng mím môi, chân mày không ngừng giật, từ trong kẽ răng bật ra mấy chữ, từng chữ cũng làm trong lòng Doãn Lạc Hàm run sợ: "Doãn, Lạc, Hàm!"

Lúc này, Doãn Lạc Hàm đã rơi nước mắt đầy mặt rồi. Lúc này khi cô nói xong thì cô lại muốn cho tự quỳ có được hay không. Thật ra thì cô muốn nói là, anh rất tốt to lớn và mạnh mẽ, chỉ cần một chút xíu thời gian là có thể cho cô ăn no. Nhưng.

Cô muốn chém chết mình có được không!

"Phốc xì xì ——" Rót cuộc một tiếng cười nén rất lâu truyền ra.

Doãn Lạc Hàm không khỏi ngẩng đầu lên nhìn người phát ra tiếng cười, thì ra là Thẩm Đường. Trong nháy mắt mặt của Doãn Lạc Hàm căng lên đỏ ửng.

Thẩm Đường, "'Que củi nhỏ', ba phút. ha —— mình thật sự không phải cố ý muốn nghe đâu, là các người nói quá vang dội thôi."

Tâm Doãn Lạc Hàm muốn chém chết Thẩm Đường cũng có, đây không phải là anh thêm dầu vào lửa sao!

Mặt của Trịnh Diệu Đông càng đen hơn, cả khuôn mặt so sánh với Bao Công cũng hoàn toàn không có vấn đề, khác biệt duy nhất chính là Bao Công có một vàng trắng sáng, mi tâm của Trịnh Diệu Đông thì sạch bóng.

Thẩm Đường nhìn vợ chồng trẻ đã hoàn toàn thay đổi sắc mặt thì không khỏi cười ngượng, "Mình đi gặp Tô Tô, các người cứ tiếp tục." Trong lòng cười ha ha không thôi.

"Doãn Lạc Hàm!" Nếu không phải bây giờ cô vẫn là phụ nữ có thai thì anh sớm chém Doãn Lạc Hàm rồi.

"Thân ái."

Trịnh Diệu Đông trực tiếp bế ngang Doãn Lạc Hàm, "'Que diêm nhỏ' sẽ cho em ném thử ba phút!"

Trong lòng Doãn Lạc Hàm yên lặng rơi nước mắt, sau đó lớn tiếng la lên với cửa bên kia: "Tô Khả, em chờ đó cho chị!"

Tô Khả ở bên trong phòng nên tất nhiên nghe được âm thanh vùng vẫy giãy chết của Doãn Lạc Hàm, không nhìn được cả người run một cái, "cộc cộc" chạy đến cửa rồi lại thấy vật áo dài rộng màu trắng của Trịnh Diệu Đông biến mất ở chỗ rẽ.

Tô Khả trở lại phòng, sau đó cắt vỡ quả táo ra, bung đến bên cạnh Tiểu Bao Tử.

Doãn Lạc Phong nhìn Tô Khả, "Chị của anh đang làm gì thế?"

Tô Khả cười, "Làm chuyện nam nữ thích làm nhất."

Doãn Lạc Phong: ". — _ —"

Thẩm Đường: "Ồ, hưởng thụ khoái cảm ‘gây diêm’ ba phút diêm gây khoái."

Doãn Lạc Phong: ". — _ —"

Tiểu Bao Tử chớp mắt mấy cái, bộ dạng cục cưng tò mò: "Mẹ, cái gì gọi là khoái cảm ‘gây diêm’ ba phút vậy?"

Tô Khả hoàn toàn đắm chìm trong tiếng "Mẹ" của Tiểu Bao Tử, hôn nhẹ lên trán Tiểu Bao Tử, "Oa ui, Tiểu Nhị Tô của mẹ, lúc gọi ‘mẹ’ rất đáng yêu."

Tiểu Bao Tử: ". — _ —"

Xoay đầu, Tiểu Bao Tử nhìn Doãn Lạc Phong.

Mặt Doãn Lạc Phong hơi đỏ lên, lúng túng nói, "Chính là đi bán diêm kiếm tiền."

Thẩm Đường dựa vào tường, cười xấu xa: "Hắc, Tiểu Phong Phong, không ngờ cậu cũng đọc truyện cổ tích ‘Cô bé bán diêm’ đấy."

Doãn Lạc Phong không nói gì, "Chẳng lẽ cậu không có đọc qua, cậu không có đọc qua sao cậu nói với mình."

Thẩm Đường sững sờ, chà, anh bị quán vào luôn.

Tiểu Bao Tử vẫn không hiểu cái gì gọi là ‘cô bé bán diêm’. Tha thứ cho bé, mặc dù bé là một cậu bé lớn thông minh, nhưng bé chỉ biết một truyện cổ tích —— Cô bé lọ lem.

Nguyên do là lúc bé hai tuổi, vì Tô Khả muốn bồi dưỡng hơi thở văn nghệ cho con trai của cô nên bắt đầu kể chuyện cổ tích, nhưng sau lúc Tô Khả kể xong truyện cổ tích thì Tiểu Bao Tử nghiêm mặt nói, "Con không muốn nghe những truyện cổ tích, không hay một chút nào."

Từ đó về sau, Tô Khả chỉ có thể rơi nước mắt mua loại sách quân sự hoặc là loại truyện trinh thám hoặc là loại sách khoa học viễn tưởng hoặc truyện cổ tích cùng truyện tranh.

Kết quả là, Doãn Lạc Phong kể truyện cổ tích ‘Cô bé bán diêm’ với Tiểu Bao Tử, lúc này mới nói đến trung gian, tình tiết bên ngoài nói đến công chúa Bạch Tuyết, vân vân rồi lại tới nàng tiên cá. (ed: anh Phong biết kể truyện nhì)

Chân mày Tô Khả ở bên cạnh giật giật.

Ngược lại Tiểu Bao Tử nghiêm trang nghe.

Thẩm Đường ở bên kia nén cười, một hồi lâu, từ nén cười đến cười thật to, ôm bụng cười lăn lộn, cười ra nước mắt.

"Tiểu Phong Phong, cậu quá tuyệt!"

Mặt Doãn Lạc Phong đỏ lên, "Có bản lĩnh thì cậu đến kể đi."

Thẩm Đường khoát tay, "Mình không phải người kể truyện cổ tích, nghe một chút là được rồi." Nhưng mà sau khi anh nghe xong thì ít nhất vẫn có thể nhớ tình tiết ra làm sao.

Doãn Lạc Phong ở giữa Tô Khả không biết nói gì cùng Thẩm Đường đang cười thật to, cuối cùng kể xong phiên bản ‘cô bé bán diêm’ mà đốt rất ăn khớp.

Tiểu Bao Tử chớp mắt mấy cái, "Xong rồi sao?"

Doãn Lạc Phong gật đầu một cái.

Tiểu Bao Tử nghiêm chỉnh nói, "Thế nhưng chú kỳ quái làm chuyện gì cùng với dì kỳ quái vậy?"

Mọi người: "."

Điện thoại của Tô Khả "tục tục" vang lên, là Lưu Hiểu Hiểu gọi tới. Lần trước chia tay, Tô Khả đã cho Lưu Hiểu Hiểu số di động của cô.

Tô Khả nhận điện thoại, Luru Hiểu Hiểu hơi hốt hoảng nói với Tô Khả: " Tô Khả, khi nào thì cô rảnh, có thể ra ngoài một chuyến không "

Tô Khả nghĩ là nói không chừng Luru Hiểu Hiểu lấy chứng cứ cô ta giữ tới cho cô, mà chuyện lại rất nghiêm trọng, hơn nữa việc này không nên chậm trễ nên liền nói, "Lúc nào tôi cũng rảnh."

Luru Hiểu Hiểu nói: "Vậy tám giờ rưỡi sáng ngày mai, chúng ta vẫn gặp mặt ở quán cà phê ở trung tâm thành phố được không?"

"Ừ, được." Tất nhiên là Tô Khả đồng ý với Luru Hiểu Hiểu.

*

Gần tối, Tô Cẩm Niên gọi điện thoại cho Tô Khả, Tô Khả nói với anh là Luru Hiểu Hiểu muốn lấy chứng cứ tới cho cô.

Tô Cẩm Niên bên kia hiếm khi lộ ra nét mặt tươi cười.

Tô Khả dặn dò một câu, "Buổi tối mọi thứ cẩn thận."

Tô Cẩm Niên gạt đầu, trò chuyện một vài chuyện khác, Tô Khả đưa điện thoại di động tới bên tai Tiểu Bao Tử, để cho Tiểu Bao Tử cùng Tô Cẩm Niên nói một chút.

Tiểu Bao Tử nói: "Bố, tôi chờ ông trở lại mua bánh trứng cho tôi ăn."

Tô Cẩm Niên còn thiếu nước mắt vui mừng quanh tròn thôi, "Ừ, được, Nhị Tô của bố."

Tiểu Bao Tử không được tự nhiên đỏ mặt, mắt to tròn ướt nước có chút thẹn thùng nhìn Tô Khả.

Tô Khả cười, điểm mũi nhỏ của con, cô nói tạm biệt cùng Tô Cẩm Niên rồi tắt máy.

Sập tối, ánh trăng nơi chân trời mọc lên, mí mắt Tô Khả không ngừng giật, trong lòng cảm giác rất kỳ lạ chỗ nào đó nhưng lại nghĩ không ra nguyên nhân.

*

Cục cảnh sát

Tám giờ tối, toàn cả chuẩn bị xuất phát.

Tô Cẩm Niên dẫn một nhóm cấp dưới, cũng có cảnh sát trong đó.

Một người trong đó dẫn Tô Cẩm Niên đến trước một chiếc xe được trang bị, nói với Tô Cẩm Niên: "Thượng tá Tô, đây là xe của các anh." Nói xong, cậu ta gạt đầu rồi trở lại đội ngũ.

Tô Cẩm Niên nhìn người cảnh sát rời đi, ra lệnh cho thành viên trong đội của anh kiểm tra xem thiết bị của họ có được xử lý ổn thỏa hay không, anh thì lên xe kiểm tra một chút.

Ngay cả con của anh mà Phạm Kim Ngân cũng không bỏ qua, có lẽ muốn dốc hết sức lực muốn giết chết anh, hơn nữa ở Cục Cảnh sát có nội gián, ngày nhận hàng lại kiên quyết rút ngắn lại hai ngày, nhìn thế nào cũng lộ ra kỳ lạ.

Cho nên mọi việc cẩn thận đều trên hết, đây là do Tô Khả nói với anh.

Tô Cẩm Niên kiểm tra xe một lần, tuy nói anh không thích chơi xe, nhưng mà chính là từ mười sáu tuổi thì anh đã bắt đầu tiếp xúc với xe, chiếc lớn chiếc nhỏ, mọi loại mọi kiểu, cho nên cẩn thận kiểm tra thì phát hiện thắng xe này đã từng bị người khác mài qua!

Trong nháy mắt mặt của anh trở nên đen như cục sắt, hai tay nắm chặt thành quyền.

Sau đó, anh tỉnh bơ đi tới bên cạnh Cục trưởng Cục Cảnh sát, nhỏ giọng nói với ông mấy câu.

Cục trưởng Cục Cảnh sát gạt đầu, lồng ngực phập phồng, sau Tô Cẩm Niên khẽ vỗ thì ông khôi phục lại bình thường.

Cục trưởng Cục Công sát xoay người một cái, trong lòng có tính toán, bởi vì công việc bố trí xe cộ này ông chỉ sắp xếp một cấp dưới làm, như vậy cấp dưới này rất có thể là nội gián, hoặc là người giúp đỡ là nội gián.

Mông La Anh ở bên kia như có điều suy nghĩ nhìn ông cùng Tô Cẩm Niên thật lâu, sau đó đi lên trước, "Sao vậy?"

Cục trưởng Cục Cảnh sát nói: "Cũng không phải là chuyện lớn gì. Đúng rồi, Tiểu Mông, sau khi tôi cùng các anh em ra ngoài, việc nội bộ trong Cục cảnh sát nhờ vào cậu đấy."

Mông La Anh sững sờ, sau đó gạt đầu, "Được."

Vốn là Mông La Anh cũng cần phải qua cửa khẩu cảng biển để làm nội ứng, nhưng bây giờ. Hấn không khỏi cau mày nhìn Cục trưởng cùng Tô Cẩm Niên, là bọn anh phát hiện cái gì sao? Nhưng nhìn đáng vẻ lại không giống. Nghĩ như vậy, hấn không khỏi gõ ngón tay trên xe.

"Vậy chúng ta cứ như đã nói mà làm."

Sau đó Tô Cẩm Niên trở về chiếc xe kia, sau đó để binh lính lấy một cây kéo, người binh lính kia gạt đầu, liền đi vào phòng làm việc trong Cục Cảnh sát lấy kéo.

Sau khi cây kéo lấy ra thì Tô Cẩm Niên trực tiếp cắt đứt thắng xe, chân đạp thắng cũng bị anh bẻ gãy.

"Đi nói với Cục trưởng, nói chân đạp thắng của chiếc xe này không cẩn thận bị cậu đá gãy rồi."

Miệng người lính kia há tròn.

Tô Cẩm Niên khẽ nhủ mày, ý là sao còn không mau đi?

Người binh lính kia ừ ừ, lập tức chấp hành nhiệm vụ.

Cục trưởng vẫn còn đang nói cái gì đó với Mông La Anh, người binh sĩ này đi lên trước, về mặt ngượng ngùng, "Cục trưởng, thật là rất xin lỗi, con người của tôi trời sinh có lực lớn, hắc hắc. Chân đạp không cẩn thận đã bị tôi đạp gãy. Hắc hắc."

Trong lòng Cục trưởng đã rõ ràng, trên mặt cũng lộ ra vẻ khó xử, "Chuyện này. Haizz."

"Thật xin lỗi, tôi thật sự là không cố ý. Làm sao tôi biết được." Cậu ấy vuốt đầu, nét mặt kia chính là vẻ mặt của đứa bé ngoan nói xin lỗi, làm cho người ta không đành lòng tiếp tục trách móc.

Sau đó, Cục trưởng nhìn Mông La Anh, "Còn xe không?"

"Còn một chiếc dự bị." Ngoài miệng Mông La Anh trả lời nhưng trong lòng lại khá là khó chịu. Ánh mắt không khỏi chần chờ giữa người binh sĩ cùng Cục trưởng Cục Cảnh sát, nhưng về mặt hai người cũng chỉ bình thường.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ hấn suy nghĩ nhiều?

"Cục trưởng, vậy tôi trở về phòng làm việc trước."

Cục trưởng Cục Cảnh sát gạt đầu, sau đó nói với người binh sĩ: "Cậu đi theo tôi. Ài ya, tuy nói cậu là cấp dưới của Thượng tá Tô, nhưng bà sau này làm việc không thể ẩu tả không kỷ cang như vậy nữa đây."

"Hi hi."

"Người trẻ tuổi, haizz, tình cảm mãnh liệt thật là tốt mà."

Hai người vừa nói vừa đi xa.

Mông La Anh không nhìn thấy có gì không bình thường nên liền xoay người trở về phòng làm việc của hấn, sau đó gọi điện thoại cho một người, "Tiểu Mã, Tô Cẩm Niên đổi chiếc xe kia."

"Chuyện gì xảy ra?"

"Một người lính của nó một cước đạp gãy chân đạp rồi."

Sau khi bên kia trầm mặc hồi lâu thì hỏi, "Anh tin không?"

Lúc đồng hồ treo tường chỉ tám giờ ba mươi phút, toàn bộ xe bên ngoài xuất phát, lập tức, cả cục cảnh sát trống rỗng, trong phòng làm việc, chỉ còn lại hấn và mấy nhân viên trực khác.

Mông La Anh nhủ mày, nhìn thời gian phía trên, sau đó cầm áo lên, nói với cấp dưới của hấn: "Bây giờ tôi có một số việc, cậu giúp tôi xem bên này, có tình huống bất ngờ xảy ra thì CALL cho tôi."

"Được, Phó Cục Trưởng."

*

Mông La Anh mở cửa xe của hấn thì liền ra khỏi Cục Cảnh sát.

Trên đường đầy đèn nê ông giống như dải lụa màu, uốn lượn về phía trước.

Hắn mở cửa sổ, gió hai bên gào rít ào tới, hắn nhìn thấy Lữ Lương. Hắn không khỏi dừng xe lại, "Lên xe."

"Phó Cục Trưởng Mông." Lữ Lương lập tức nhảy lên xe, đóng cửa xe, nhủu mày nhìn Mông La Anh, "Như thế nào, không phải nói tốt nhất là không nên gặp sao."

"Thôi đi, đại ca." Hai người này lớn lên cùng một thôn, cho tới bây giờ Mông La Anh cũng lấy Lữ Lương để bắt chước theo mà làm.

Lúc trước, Lữ Lương là học giỏi nhất trong thôn bọn hắn, hắn liền thề là hắn muốn đuổi theo bước tiến của hắn ta (Lữ Lương), vì vậy hắn liều mạng học hành, cuối cùng đến địa vị hiện nay.

"Sao vậy, Cục Cảnh sát có tin tức gì mới sao?"

"Tin tức mới thì không có gì, chỉ là đám người kia đều đã đến bến cảng chặn hàng rồi. Đây không phải dự đoán lúc trước của chúng ta, dù thế nào đi nữa thì bọn chúng cũng đi một chuyến tay không."

Lữ Lương gật đầu, "Nếu như có thể giết chết bọn chúng là tốt rồi."

"Được, giết chết bọn chúng, đoán chừng đại pháo ở phía trên mảnh liệt hơn rồi. Vẫn cứ khiêm tốn một chút. Đúng rồi, Tô Cẩm Niên không ngồi lên chiếc xe mà chúng ta chuẩn bị cho nó."

"Hả?" Lữ Lương cau mày, "Chuyện gì đã xảy ra?"

"Nghe nói là cấp dưới của hắn đá gãy chân đập thủng, em gọi điện thoại cho Mã Sinh, hắn nói là giả." Sau khi nói xong thì nói với Lữ Lương chuyện hắn chứng kiến.

Lữ Lương cau mày, "Coi như vận số của nó tốt."

"Ý của đại ca là thực sự ngoài ý muốn?"

Lữ Lương gật đầu, "Nếu nó thật sự hoài nghi chúng ta thì khẳng định hôm nay sẽ không chạy đi vô ích rồi." Mười hai giờ tối nay chặn hàng, tất cả đều là bọn hắn thả đạn mù mà thôi, nhưng bọn họ tin thật.

Lúc này Mông La Anh mới gật đầu.

"Đúng rồi, bây giờ người tình của cậu có phải tên Lưu Hiểu Hiểu hay không?"

Mông La Anh gật đầu, "Là cô ta."

"Giết cô ta."

"Sao thế?"

"Lúc trước cô ta là đàn bà của lão già không chết kia, coi như là khá được cung chiều, hơn nữa đi theo lão già không chết rất nhiều năm. Sợ là biết không ít tin tức từ lão già không chết kia. Anh tin là tin tức liên quan đến chúng ta thì cô ta cũng biết rõ."

Mông La Anh cau mày, đối với người phụ nữ này thì hắn khá ưa thích, trình độ trên giường tốt.

"Nhưng đại ca, nếu như cô ta thật sự biết không ít chuyện bên trong của lão già không chết kia thì chẳng phải là sớm bị lão già đó giết chết sao, còn có thể giữ lại cho em à?"

Lữ Lương cau mày, hồi lâu, "Mặc kệ như thế nào cũng giết đi. Đại trượng phu làm chuyện lớn, thà giết lầm một ngàn cũng không thể bỏ qua cho một, ngộ nhờ cô ta biết nhiều tin của chúng ta thì chẳng phải là tất cả chúng ta xong rồi sao."

Mông La Anh suy nghĩ hồi lâu, "Được rồi. Còn con trai cô ta."

"Thằng ngốc này, lúc nào thì tốt bụng như vậy. Dĩ nhiên, bây giờ cậu không có con, nếu không thì lấy làm con thừa tự sao?" Lữ Lương dùng giọng điệu giễu cợt nói. (con thừa tự : con nối dõi, thừa hưởng tài sản và thờ cúng)

"Em. . . ." Mông La Anh nghẹn lời, sau đó nghĩ đến vợ hắn, đến bây giờ mà một đứa con còn chưa có sinh cho hắn thì trong lòng hắn liền bức tức, "Đại ca nói đùa."

"Cậu biết là tốt rồi." Nói xong, cười "khà khà ——" ra tiếng, "Nói với cậu này, nữ phụ nữ, nhất là phụ nữ xinh đẹp, trên đời còn nhiều, không cần thiết rơi xuống rồi chết trên một thân cây."

"Hoàng Nghê Thường đang ở cạnh anh thì tính là cái gì?" Hắn cũng không phải không biết, đại ca hắn vừa về tới thành phố H liền bắt đầu làm những kế hoạch điên khùng, hoàn toàn là vì Hoàng Nghê Thường.

Lữ Lương trừng mắt liếc hắn một cái, "Thằng ranh cậu thì biết cái gì! Người phụ nữ kia là ân nhân cứu mạng của ông đây, đám người chúng ta nói đó

chính là nghĩa khí!"

Mông La Anh liếc mắt, hần sẽ tin mới lạ! Nói về giảng nghĩa khí, Lữ Lương giết chết nhiều anh em của hần như vậy?

Xe chậm rãi lái đến một góc đường, một đạo bóng đen nhảy lên qua, ánh mắt Lữ Lương sáng lên, "Dừng xe!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lửa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Kết thúc mọi chuyện

Xe cảnh sát chạy đến bến cảng, lái gần nửa giờ mới tới bến cảng đó. Tìm chỗ vắng vẻ ngừng xe, mọi người chuẩn bị núp vào lỗ châu mai bên cạnh bến cảng.

Tô Cẩm Niên nói với Cục trưởng Cục Cảnh sát: "Chờ qua lúc trời vừa rạng sáng thì chúng ta có thể trở về."

"Ừ, diễn trò phải làm toàn bộ chứ." Cục trưởng gật đầu, "Sợ là Mông La Anh lại có sắp xếp mới nên tôi đã để cho người của tôi ở trong theo dõi hần."

Tô Cẩm Niên gật đầu.

"Tít tít ——" một tiếng rung nhẹ, Cục trưởng Cục Cảnh sát lấy ra nhìn, là cấp dưới của ông trong Cục Cảnh sát theo dõi Mông La Anh gọi tới.

"Đã rời khỏi Cục Cảnh sát."

Cục trưởng Cục Cảnh sát nói: "Hần sợ là nhìn ra chút cách thức, bây giờ đã rời khỏi phòng làm việc của Cục Cảnh sát."

Tô Cẩm Niên gật đầu, "Vậy cấp dưới của anh theo sau chưa?"

Cục trưởng Cục Cảnh sát nhanh chóng đánh chữ, rất nhanh thì bên kia lại gửi tới một tin nhắn.

Cục trưởng Cục Cảnh sát nói với Tô Cẩm Niên: "Đi theo rồi."

Tô Cẩm Niên gật đầu, "Bây giờ chờ bọn họ tự lòi đuôi cùng phần chứng cứ kia."

Cục trưởng Cục Cảnh sát gật đầu, trước tiên một lưới bắt hết mấy phần tử phạm tội ngoài sáng lại đã.

"Tít tít ——" Lại một cái tin nhắn gửi tới.

Cục trưởng Cục Cảnh sát mở ra vừa nhìn thì con người đột nhiên trợn to.

Tô Cẩm Niên nghi ngờ, "Sao vậy?"

Cục trưởng Cục Cảnh sát cho Tô Cẩm Niên nhìn chữ trên màn hình điện thoại di động, "Trời người nước ngoài lại rồi!"

Trong đầu Tô Cẩm Niên như là hiện lên cái gì đó nên lập tức nói với Cục trưởng Cục Cảnh sát: "Mau lên, bảo cậu ấy dừng di động chụp lại, sau khi chụp xong thì lạng lẽ rời đi, đừng ‘bứt dây động rừng’."

Cục trưởng Cục Cảnh sát gật đầu, truyền đạt mệnh lệnh theo Tô Cẩm Niên.

*

Sau hai giờ đêm khuya khoắt, gió biển vù vù thổi rít, vô cùng rét lạnh, Tô Cẩm Niên gật đầu với Cục trưởng Cục Cảnh sát một cái, Cục trưởng vung tay lên với các binh sĩ, "Trở về."

Trong hoàn cảnh vừa mệt vừa lạnh, những cấp dưới vốn là không có kiên nhẫn đợi được được nữa, nghe cấp trên truyền mệnh lệnh trở về, dĩ nhiên là nhanh chóng rút lui.

Lúc Tô Cẩm Niên về đến nhà, Cục trưởng Cục Cảnh sát gửi một tin nhắn cho Tô Cẩm Niên, bên trong là một đoạn video, Sau khi nhận thì Tô Cẩm Niên xem, phía bên kia, Mông La Anh cùng một người đàn ông bốn mươi tuổi bên cạnh, không biết là người nào, đánh ngất xỉu một người nước ngoài, hơn nữa còn lòi vào trong xe.

Người nước ngoài đó, như anh đang nghĩ, đúng là Jayson Hough!

Tô Cẩm Niên kinh hãi, mặc dù trong lòng đã sớm đoán được nhưng lúc này chính là bằng chứng rõ ràng, trong lòng thờ dài. Sau đó Tô Cẩm Niên gọi điện thoại cho Cục trưởng Cục Cảnh sát, "Ngày mai chúng ta đi cứu người."

Cục trưởng Cục Cảnh sát nói: "Cẩm Niên, tại sao bây giờ không đi cứu?"

"Quá muộn." Chính xác mà nói thì bây giờ Jayson Hough tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng. Hơn nữa ngày mai, Tô Khả cũng cầm chứng cứ của Lưu Hiểu Hiểu đưa cho anh, tất cả sắp yên bình lại rồi.

Trong lòng Cục trưởng Cục Cảnh sát biết lời "quá muộn" của Tô Cẩm Niên tuyệt đối là viện cớ nên cũng gạt đầu.

Tô Cẩm Niên nói: "Sáng sớm ngày mai, không chế Phạm Kim Ngân. Nội gián, nếu tôi đoán không lầm thì chính là người dẫn tôi đi tìm xe."

"Cậu nói Mã Sinh?"

Tô Cẩm Niên gạt đầu, "Là hấn dẫn tôi đến chiếc xe kia, hơn nữa, lúc cấp dưới của tôi đến tìm anh thì sắc mặt của hấn hơi thay đổi."

"Ừ."

"Trước tiên không chế hai người kia, về nội gián còn lại thì chúng ta có thể từ từ bắt."

"Được, nghe lời cậu."

Tô Cẩm Niên cúp điện thoại, đến nằm trên giường, lúc này, Tô Khả của anh cùng Tô Tô vẫn còn đang ngủ.

*

Hôm sau, Tô Khả đi tới quán cà phê ở trung tâm rất sớm, cũng không lâu lắm thì thấy Lưu Hiểu Hiểu đeo mắt kính màu đen xuất hiện trước mặt của Tô Khả, đi bộ dáng vội vã, trong tay của cô ta có một túi hồ sơ.

Lưu Hiểu Hiểu vào quán cà phê, liếc liếc nhìn xung quanh, rất nhanh liền phát hiện chỗ của Tô Khả, sau đó bước nhanh đến Tô Khả.

Tô Khả gạt đầu với cô ta một cái, "Tới rồi."

Lưu Hiểu Hiểu gạt đầu, căng thẳng hết nhìn đông tới nhìn tây.

Tô Khả trấn an, "Sẽ không có người nào chú ý chúng ta đâu, cô không cần căng thẳng như vậy."

Lưu Hiểu Hiểu thờ dài, cũng không biết có phải là cô ta ảo giác hay không, ngày hôm qua nửa đêm Mông La Anh trở về thì ánh mắt nhìn cô ta có thêm mấy phần suy nghĩ.

Lưu Hiểu Hiểu giao túi hồ sơ cho Tô Khả, "Đây là tất cả chứng cứ, cô nhất định phải cất kỹ."

Tô Khả gạt đầu, "Tôi hiểu rõ, cô yên tâm."

Lưu Hiểu Hiểu thấy Tô Khả nhận phần chứng cứ này thì cả người cũng nhẹ nhõm không ít, nhưng mà mí mắt cô ta vẫn không ngừng giật, cho nên cô ta nói với Tô Khả: "Tô phu nhân."

Tô Khả ngược mắt nhìn Lưu Hiểu Hiểu, ánh mắt khó hiểu.

"Tô phu nhân, tôi biết rõ yêu cầu sau đây của tôi có thể có chút quá đáng."

Tô Khả không nói gì, vẫn nhìn Lưu Hiểu Hiểu.

Lưu Hiểu Hiểu nói: "Cô cũng biết đấy, thân phận của tôi như vậy, cả ngày sống trong hoảng sợ, nếu như mà tôi có gì bất trắc, tôi lo lắng nhất vẫn là con của tôi."

Tô Khả nhú mày, "Cô yên tâm, Phạm Kim Ngân rất nhanh sẽ sa lưới, Mông La Anh cũng không ngoại lệ, cô khỏi phải buồn lo vô cớ."

Lưu Hiểu Hiểu tự giễu cười một tiếng, "Hy vọng vậy, nhưng mọi việc cũng phải tính tốt tới việc xấu nhất. Tôi chỉ muốn nói, ngộ nhờ tôi thật sự có một gì bất trắc, hi vọng cô và chồng của cô có thể thay tôi chăm sóc con của tôi một chút."

Tô Khả nhìn Lưu Hiểu Hiểu, nét mặt của cô ta vô cùng tha thiết, điều này không khỏi làm Tô Khả lại có một cái nhìn với cách cư xử của người phụ nữ này.

Mặc dù đối với hành động của cô ta, Tô Khả tương đối không ưa, nhưng mà cô không thể không nói, đây là một người mẹ tốt, mặc dù thân mình ở trong bùn lầy thì nghĩ nhiều nhất cũng là con của mình.

Bản thân Tô Khả cũng là một người mẹ, cho nên rất hiểu trong lòng của Luru Hiểu Hiểu. Thà chính mình tự ăn không no mặc không đủ ấm thì cũng phải cho con của mình điều tốt nhất.

Luru Hiểu Hiểu nói: "Có lẽ là tôi quá 'buồn lo vô cớ' rồi." Nói xong, cô ta nhàn nhạt cười một tiếng, ngược lại tương đối chói mắt.

Tô Khả gật đầu, "Cô hãy yên tâm đi, cô tuyệt đối sẽ không có chuyện gì. Hơn nữa, theo như chồng tôi nói thì một hai ngày nữa sẽ truy bắt trùm ma túy ở đây, thật ra thì cô có thể thu dọn đồ đạc rồi đi rồi."

Luru Hiểu Hiểu gật đầu, "Tôi biết, nhưng mà chuyển tài sản của tôi cho con trai tôi nên còn cần chút thời gian, trong hai ngày này, đoán chừng tôi vẫn có thể ở bên cạnh Mông La Anh."

"Haizz, cô là đang ở trong hang hổ đấy."

Luru Hiểu Hiểu cười lắc đầu, "Hết cách rồi, tôi đoán hẳn còn chưa phát hiện tôi đã đem chứng cứ của bọn họ dòi qua cho các người."

Tô Khả gật đầu một cái, "Được rồi, cô tự cẩn thận mọi thứ."

Hai người lại nói chuyện một chút, Luru Hiểu Hiểu nhìn thời gian cô ta ra ngoài cũng hơn nửa giờ rồi nên liền nói với Tô Khả: "Tô Khả, tôi đi về trước đây. Còn nữa, cảm ơn cô."

Tô Khả cười, "Đầu có, là tôi nên cảm ơn cô."

Nếu như không phải cô ta cho cô tình báo quan trọng như vậy thì cô tin rằng Cẩm Niên của cô cũng không có tốc độ nhanh như vậy liền có thể biết rốt cuộc người sau lưng trùm buôn thuốc phiện là ai; nếu như không có cô ta cung cấp tin tức thì cô tin rằng Cẩm Niên của cô cũng không thể nhanh như vậy mà biết này nội gián trong Cục Cảnh sát là Mông La Anh, từ đó bố trí kế hoạch.

Luru Hiểu Hiểu rời đi, Tô Khả uống từng giọt từng giọt cà phê trong quán cà phê rồi cầm túi của cô lên, rời khỏi quán cà phê, chậm rãi đi tới bệnh viện thành phố.

Vốn là bệnh viện thành phố rất gần quán cà phê nên Tô Khả đi mười lăm phút liền đến bệnh viện thành phố.

Ở cổng bệnh viện thành phố, Tô Khả nhìn thấy xe mini của Hoàng Nghê Thường đang lấy thẻ thông hành bên kia. Đúng lúc đó, Hoàng Nghê Thường liếc mắt nhìn thấy Tô Khả.

Cô ta lạnh lùng cười một tiếng với Tô Khả.

Ánh mắt Tô Khả lạnh lùng, trực tiếp đi thẳng đến khu nội trú.

Hoàng Nghê Thường nổi nóng tại chỗ, nhìn về mặt Tô Khả có vẻ không đau buồn cũng không vui vẻ thì cô ta không khỏi sinh lòng nghi ngờ, theo lý thuyết, con trai của cô qua đời thì cô là người làm mẹ thì không thể nào có bộ dáng này được. Nhớ ngày đó lúc mẹ của cô mất đi, cô còn có một dáng vẻ đau thương đến muốn chết đi đây.

Hoàng Nghê Thường càng nghĩ càng kỳ lạ, trực tiếp lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Lữ Lương.

"Này, lần trước không phải là anh nói con trai của Tô Cẩm Niên đã chết sao?"

Lữ Lương nói: "Đúng vậy, Nghê Thường."

Hoàng Nghê Thường "ừ" một tiếng rồi cúp điện thoại, cô ta biết trên thế giới này ai cũng lừa gạt cô ta, duy chỉ có Lữ Lương sẽ không. Nhưng mà bên trong này chắc chắn có chuyện kỳ hoặc, cô ta cần tự tìm kiếm.

Hoàng Nghê Thường ghi tên ở khoa phụ khoa, thông qua quan hệ nên rất nhanh cô ta đã chen ngang kiểm tra trước. Còn chưa đi mấy bước đã nhìn thấy Doãn Lạc Hàm nâng cao bụng đi ra, bên cạnh cô còn có Trịnh Diệu Đông cẩn thận từng tí cười.

Khi Doãn Lạc Hàm thấy cô ta thì liếc cô ta một cái.

Hoàng Nghê Thường không khỏi nắm chặt hai tay thành quyền.

Doãn Lạc Hàm nhìn chằm chằm Hoàng Nghê Thường, "Nhìn em gái cô đó."

Trịnh Diệu Đông đi theo sau lưng Doãn Lạc Hàm hết nói nỉ, "Thân ái, dưỡng thai."

Doãn Lạc Hàm "hừ hừ" một tiếng, "Còn không phải là anh sao, nếu như không phải là vô số ba phút của anh thì hôm nay em cần tới khoa phụ khoa nhìn con gái của em có gặp chuyện không may hay không sao, sáng sớm em cần nhìn thấy xui xẻo sao."

Doãn Lạc Hàm vừa nói với Trịnh Diệu Đông vừa rời khỏi phòng khám, Hoàng Nghê Thường giận đến hận không thể chặt cô làm trăm mảnh.

*

Sau khi Tô Khả cầm đồ thì đi đến phòng bệnh của Tiểu Bao Tử, nhìn thấy Tô Cẩm Niên ngồi bên cạnh Tiểu Bao Tử để nói chuyện cùng con.

Nhìn Tô Cẩm Niên bình thường không nói chuyện, thế nhưng lúc này thao thao bất tuyệt rất có xu hướng của Đường Tăng, còn Tiểu Bao Tử kế thừa tính tình buồn bình của anh lúc trước, giữ yên lặng.

Tô Khả nhìn tình cảnh này thì không khỏi cảm thấy buồn cười, "Em đã trở về."

"Cô gái" Tiểu Bao Tử dùng mắt to ướt nước nhìn Tô Khả, "Kéo người phụ tình ra đi, lúu rúu, thật ồn ào, con cũng không ngủ yên giấc."

Trán Tô Cẩm Niên vô số chữ "tĩnh" xông ra.

Tô Khả: "."

Tô Khả giao vật trong tay cho Tô Cẩm Niên, "Này, dạ những thứ này đều là chứng cứ."

Tô Cẩm Niên gạt đầu, chứng cứ bên trong có đủ loại, còn có một USB. Tô Cẩm Niên còn chưa xem thứ trong USB, ngược lại những trang giấy kia thì anh lật xem từng tờ một, một ít là sổ sách báo cáo công việc của hắn, một ít là tên những đồng đảng của hắn, còn có một ít là chứng cứ làm giả.

Tô Cẩm Niên xem, không khỏi nói: "Đoán chừng Phạm Kim Ngân chết cũng không biết tại sao bị phát hiện nữa."

Tô Khả đứng bên cạnh Tô Cẩm Niên không khỏi gạt đầu một cái, quả thật những thứ này đều là tài liệu vô cùng bí mật, không phải nhân viên thân tín thì căn bản không lấy được. Hơn nữa, thực ra những tài liệu này là vô cùng lộn xộn và rời rạc, không mất thời gian năm sáu năm thì căn bản không lấy được chứng cứ chi tiết như vậy.

Ngược lại Lưu Hiểu Hiểu có lòng nên hiển nhiên lúc cô ta theo Phạm Kim Ngân, biết thân phận của hắn thì liền bắt đầu lót đường cho bản thân, ngộ nhờ có một ngày cô ta chết không rõ ràng thì cảnh sát còn có thể thông qua những chứng cứ mà trả thù cho cô ta, vụ án giết người có oan khuất quá nặng.

"Khả Khả, vậy anh đến Cục Cảnh sát đây." Sáng sớm hôm nay có hoạt động giải cứu, ngoại trừ việc này thì còn có hành động vây bắt Phạm Kim Ngân sa lưới.

Tô Khả gạt đầu, "Anh đi đi, Nhị Tô ở bên em, anh không cần phải lo lắng."

Tô Cẩm Niên mỉm cười, xoay người rời đi.

Tiểu Bao Tử nhìn Tô Cẩm Niên rời đi, miệng nhỏ không khỏi mím chặt.

Tô Khả thấy tình cảnh đó thì mỉm cười nói: "Con đó, Lúc này khi anh ấy đang ở đây sao không cho sắc mặt tốt vậy."

Tiểu Bao Tử hừ hừ, "Cô gái, làm sao mẹ lại coi trọng ông ấy vậy." Không thú vị, còn không vui vẻ bằng chú Phong nữa.

"Không có anh ấy sẽ không có con đâu, con phải cảm ơn mẹ nhìn trúng anh ấy thì mới có sự tồn tại của con."

Tiểu Bao Tử đỏ mặt xấu hổ, tay nhỏ bé kéo cái mền đắp lên người bé.

Phía bên kia, âm thanh âm âm ỉ ỉ của Doãn Lạc Hàm lại truyền đến.

"Ồi xì hừ, sáng sớm hôm nay đã xui xẻo rồi."

Tô Khả nghiêng đầu, chỉ thấy Trịnh Diệu Đông cẩn thận từng li từng tí đỡ Doãn Lạc Hàm đi vào.

Tô Khả ỉu xiu nhìn Doãn Lạc Hàm, chỉ thấy trước ngực của cô ấy còn có vài vết hôn mập mờ, trong nháy mắt Tô Khả sáng tỏ, "Sao nói thế?"

"Chị đi kiểm tra con gái bảo bối của chị có hình dáng thế nào, kết quả gặp phải con đàn bà bỉ ổi Hoàng Nghê Thường, oa ui, quá đau khổ."

Tô Khả hét nói nổi, "Em còn nhìn thấy cô ta trước chị đó có được chưa. Haizz, kệ đi, chị nói chị gặp cô ta ở đâu?"

"Còn nơi nào nữa, phụ khoa đó." Doãn Lạc Hàm bĩu môi.

Tô Khả miệng chữ "O", "Phụ khoa?"

Con người Doãn Lạc Hàm chuyển một cái, hiểu ý Tô Khả, "Chị nói với em mà, đàn bà thất đức giống như cô ta ấy, Ngọc Hoàng đại đế cũng không chịu cho cô ta đứa con."

Tô Khả: "— —"

Trịnh Diệu Đông nói, "Hàm Hàm này, em còn đang mang thai, miệng có thể thoáng chút hay không."

"Anh cứ đi nhé." Hai tay Doãn Lạc Hàm chống nạnh, nét mặt là "Anh có thể làm khó dễ được em sao".

Trịnh Diệu Đông quả quyết cúi đầu không nói thêm gì nữa.

Doãn Lạc Hàm lại nói, "Chị đoán là nhất định do cô ta cùng lão già kia XO nhiều lần quá, thế cho nên cổ tử cung thối nát cùng các bệnh phụ khoa khó chữa."

Tô Khả sờ sờ cằm: "Khả năng thật lớn."

Trịnh Diệu Đông nhìn trời, đối mặt với hai người phụ nữ có suy nghĩ "ác độc" thì lập tức ỉu xiu im lặng. Được rồi, phụ nữ đều như vậy, đối với người phụ nữ họ ghét thì sẽ không chút nể tình trách mắng. >.

*

Tô Cẩm Niên trở về cục, Cục trưởng Cục Cảnh sát nhìn thấy anh đến thì lập tức ra cửa đón tiếp.

"Mông La Anh đã đến đây chưa?" Tô Cẩm Niên hỏi trước.

"Nghe nói hôm nay xin nghỉ bệnh, như vậy vừa đúng lúc." Cục trưởng Cục Cảnh sát gật đầu nói, "Như thế nào, chúng ta có thể hành động chưa?"

Tô Cẩm Niên gật đầu, "Chia làm hai hướng, tôi cử người truy bắt Phạm Kim Ngân quy án, anh đi bắt Mông La Anh cùng Mã Sinh. Bắt được hai người này thì tôi tin tưởng nội gián thứ ba cũng có thể 'nước rút lộ đá'." (nước rút lộ đá = cháy nhà lò mẹt chuột)

Cục trưởng Cục Cảnh sát gật đầu, "Đây là bởi vì chứng cứ đã đầy đủ sao?"

Tô Cẩm Niên gật đầu.

Trong nháy mắt về mặt Cục trưởng Cục Cảnh sát mừng rỡ, vung tay lên, "Đi, bắt những con quỷ buôn lậu đi, mấy năm qua ông đây đều bắt lực, rốt cuộc có thể hãnh diện rồi."

Tô Cẩm Niên cười, lập tức gọi điện thoại báo cho cấp dưới của anh.

*

Tô Cẩm Niên cùng cấp dưới của anh ngồi xe quân sự chuyên dụng, phía trước có một xe cảnh sát mở đường, khí thế vô cùng bức người. Người đi đường đi ngang qua thấy tình hình như thế thì không khỏi sờ sờ cằm, trong lòng nghĩ ngờ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Khi Tô Cẩm Niên đi tới Cao ốc của Phạm thị, những nhân viên lui tới tòa nhà đồ sộ Phạm thị không khỏi cau mày, chẳng lẽ là phải đối trời?

Hành động của bộ đội đặc chủng cùng hành động của cảnh sát vô cùng nhanh chóng, một đội cảnh sát phong tỏa đường qua lại. Còn một binh sĩ khác và sĩ quan cảnh sát lại đi theo Tô Cẩm Niên trực tiếp chạy đến tầng làm việc của Phạm Kim Ngân.

Rất nhanh thì mấy người Tô Cẩm Niên đã tới phòng làm việc của Phạm Kim Ngân.

Phạm Kim Ngân hoàn toàn đắm chìm trong tin vui mà Hoàng Nghê Thường báo cho, đến lúc mấy người Tô Cẩm Niên đá văng cửa phòng thì hấn cũng chưa lấy lại tinh thần.

Khi Phạm Kim Ngân thấy Tô Cẩm Niên đến thì đầu tiên là sững sờ rồi rất nhanh khôi phục bản tính thương nhân, "Ồ, đây không phải là Đại Thượng tá Tô đó à, sao rành rồi đi tới địa phương nhỏ của tôi vậy."

Tô Cẩm Niên không để ý đến hấn.

Ngược lại sĩ quan cảnh sát bên cạnh lấy giấy chứng nhận cảnh sát hình sự cùng với giấy truy bắt, "Phạm tiên sinh, cảnh sát chúng tôi hoài nghi ông buôn ma túy, xin theo chúng tôi đi một chuyến."

Sắc mặt Phạm Kim Ngân vẫn không thay đổi, cười hô hô, "Ha ha ha ha, làm sao có thể chứ, tôi chính là công dân tốt tuân theo pháp luật, sao có thể làm loại chuyện như vậy. Các người có thể hiểu lầm gì hay không, hoặc là tin vào lời gièm pha?"

Sĩ quan cảnh sát nghiêm mặt, vô cùng nghiêm túc nói với Phạm Kim Ngân: "Ông nghĩ rằng cảnh sát chúng tôi không coi trọng chứng cứ mà bắt người lung tung sao? Phải biết rằng khi ông nói những lời này thì chúng tôi cũng có thể kiện ông tội phi báng!"

Phạm Kim Ngân thu lại nụ cười, trong lòng suy nghĩ, rốt cuộc là cảnh sát lấy được chứng cứ gì mà dám khí thế hung hăng đến đây bắt hấn, thậm chí một chút thể diện cũng không cho hấn.

Chẳng lẽ bọn họ lại không biết, nếu như hấn không bị mang đi thì sự nghiệp của bọn họ cũng kết thúc sao?

"Phạm tiên sinh, tôi hi vọng ông phối hợp với chúng tôi." Anh cảnh sát trẻ thấy nụ cười trên mặt Phạm Kim Ngân cũng không còn thì liền nghiêm túc nói

với hắn.

Phạm Kim Ngân giờ hai tay lên, nhún nhún vai, "Đĩ nhiên, cảnh sát làm việc, tôi là công dân tốt nên dĩ nhiên phối hợp. Chỉ là, nếu như cuối cùng biết được tôi vô tội thì cậu cảnh sát trẻ à, tôi chính là hi vọng cậu tốt nhất nên nói xin lỗi tôi nhé."

Hắn nói nhẹ nhàng, nhưng cuối cùng thì trong giọng nói không khỏi đầy uy hiếp.

Tô Cẩm Niên thờ ơ nhìn Phạm Kim Ngân, "Phạm lão tiên sinh, xin mời."

Phạm Kim Ngân nhìn lướt qua Tô Cẩm Niên, theo cảnh sát đi xuống. Đi tới giữa chừng, Phạm Kim Ngân lại nói, "Tôi cũng cần gọi mấy cuộc điện thoại nói cho tôi người nhà biết, tôi muốn yêu cầu này thì không quá đáng chứ?"

Tô Cẩm Niên cười lạnh, "Không quá đáng, nhưng mà phải đến Cục Cảnh sát để gọi."

Mũi Phạm Kim Ngân phát ra tiếng "hừ" nhỏ rồi theo người đến Cục Cảnh sát. Đến Cục Cảnh sát, Cục trưởng Cục Cảnh sát thi hành nhiệm vụ bên kia cũng về tới, Mông La Anh cùng Mã Sinh bị áp giải đi theo sau ông.

Cục trưởng Cục Cảnh sát thấy Tô Cẩm Niên bắt Phạm Kim Ngân về thì khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Phạm Kim Ngân nheo mắt nhìn Mông La Anh cùng Mã Sinh bên kia, trong lòng thầm kêu không được rồi, lúc nào thì hắn bị lộ bí mật chứ? Nhưng là nghĩ cả buổi mà hắn cũng không hiểu, rốt cuộc hắn là xuất hiện sai lầm ở chỗ nào mà bị cảnh sát tập trung vào, thậm chí con cò thật vất vả nằm vùng của hắn cũng bị người ta kéo ra.

Nhưng cho dù như thế thì hắn cũng không sợ, dù sao cũng không có chứng cứ. Nhưng mà thật không có sao? Vốn là hắn không lo lắng, lúc nhìn thấy Mông La Anh cùng Mã Sinh thì trong lòng nổi lên một chút nghi ngờ.

Đến Cục Cảnh sát, bộ dạng Phạm Kim Ngân vô cùng phối hợp, trong miệng không ngừng nói "oan uổng", "hiểu lầm", "tôi là công dân tốt tuân theo pháp luật" các loại, chỉ tiếc là không có một người nào để ý hắn.

Cuối cùng, hắn đề nghị gọi điện thoại báo cho người nhà.

Cục Cảnh sát trực tiếp cho hắn gọi điện thoại về nhà, để cho hắn hands-free. (loa ngoài)

Hắn tức giận nãy: "Các người làm như vậy là không có nhân quyền."

Cục trưởng Cục Cảnh sát trực tiếp vung một tài liệu ra trước mặt của Phạm Kim Ngân, sắc mặt Phạm Kim Ngân tái nhợt.

Những thứ này đã sớm bị hắn tiêu hủy, tại sao trước mắt lại xuất hiện một phần như vậy?

Nội gián!

Trong nháy mắt trong lòng của hắn nghĩ tới từ này, nhưng mà cuối cùng nội gián là ai?

Hắn thật sự không biết.

Tay của hắn căng thẳng đến xuất mồ hôi, sau đó gọi điện thoại cho vợ của anh, báo cho bà ta là hắn muốn đi công tác, để cho bà ta trông nom tốt việc trong nhà. Sau đó, lái nhai nói một tràng.

Ở bên kia, vợ của hắn cũng chỉ "ừ" "ừ". Không có câu đặc biệt nào, mọi người cũng nhốt hắn lại.

Mông La Anh ở bên kia là do một nữ cảnh sát thẩm vấn, khi Tô Cẩm Niên cùng Cục trưởng Cục Cảnh sát tới, Mông La Anh nhất định duy trì trầm mặc.

Nữ cảnh sát kia nhìn thấy Tô Cẩm Niên cùng Cục trưởng Cục Cảnh sát tới thì đứng dậy gật đầu xuống.

Cục trưởng Cục Cảnh sát cùng Tô Cẩm Niên ngồi xuống, nhìn Mông La Anh, "Khai đi, còn có một nội gián nữa là người nào."

Cục trưởng Cục Cảnh sát lên tiếng, Mông La Anh nhìn Cục trưởng Cục Cảnh sát, "Tôi không hiểu rốt cuộc anh đang nói gì."

Cục trưởng Cục Cảnh sát lấy điện thoại di động ra, "Ha ha, cậu là 'chưa thấy quan tài chưa đổ lệ'."

Chỉ thấy phía trên một video xuất hiện trước mặt của Mông La Anh.

Sắc mặt Mông La Anh hơi thay đổi, "Ông cử người theo dõi tôi!"

"Ha ha, thừa nhận."

Mông La Anh ảo não nhìn chằm chằm Cục trưởng Cục Cảnh sát, "Ông muốn biết gì?"

"Người nước ngoài bị cậu giấu ở đâu ? Còn nữa, người cùng bắt cóc người nước ngoài với cậu có tên là gì? Quan trọng nhất là, ba nội gián nằm vùng ở Cục Cảnh sát chúng tôi, một là cậu, một là Mã Sinh, còn một người nữa, là ai ? Chính cậu cũng là cảnh sát, tôi tin cậu biết đạo lý thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị. Cậu đã một bước sai chân rồi, tôi hi vọng cậu đừng tiếp tục sai lầm nữa!"

Mông La Anh cười ra tiếng, "Cái gì gọi là tôi bắt cóc người nước ngoài? Không phát hiện thật ra thì hấn say như chết, chúng tôi cứu hấn đó sao? Tại sao ông vu oan cho tôi. Còn nữa, mặc dù tôi biết rõ trong cục chúng ta thật sự có nội gián, nhưng mà tại sao ông nói là tôi chứ. Cục trưởng, tôi có thể kiện ông tội vu oan đấy."

"Quả nhiên là cậu ‘chưa thấy quan tài chưa rơi lệ’ mà!" Cục trưởng Cục Cảnh sát sắc lạnh, "Tôi tin người tình của cậu là Luru Hiểu Hiểu rất vui lòng nói cho chúng tôi biết sự thật bên trong."

Mông La Anh sững sờ, trong lòng thầm mắng: quả nhiên là con đàn bà bị ỉn kia, đại ca nói đúng, phải giết chết con đàn bà bị ỉn kia!

"Ha ha, vậy ông gọi cô ta tới đi." Dù sao, buổi sáng lúc tiện nhân kia trở lại thì cũng đã bị hấn giết rồi, sau đó hấn trực tiếp để đại ca vứt xác cho hấn, kết quả không tới hai mươi phút thì người của Cục Cảnh sát liền tới nhà.

Suy nghĩ một chút thì thật đúng là ‘kính tâm động phách’.

Chỉ tiếc bọn họ vẫn biết. Chỉ là, trong lòng Mông La Anh vẫn sinh nghi ngờ, bởi vì hấn không biết rốt cuộc Luru Hiểu Hiểu nói với cảnh sát bao nhiêu bí mật của bọn chúng.

"Hừ, cậu chờ đó!" Cục trưởng Cục Cảnh sát lạnh lùng nhìn Mông La Anh, sau đó nói với Tô Cẩm Niên: "Đi đến chỗ Mã Sinh đi."

*

Thăm vắn là một việc cực vô cùng vất vả, hơn nữa bọn tội phạm còn càng già càng lão luyện, bằng chứng trước mặt vẫn cần rằng nói bị vu oan, nghĩ đến thì thật là tức mà.

Luru Hiểu Hiểu giao chứng cứ đủ nhiều, nhưng phạm Kim Ngân lại nói những thứ này cũng chỉ là bản phô tô, rất dễ dàng làm giả, còn về hình ảnh thì có thể là ghép.

Mà Luru Hiểu Hiểu đưa USB, đơn giản là ghi âm, Phạm Kim Ngân nói, mặc dù giọng nói của người bên trong giống như hấn, nhưng mà hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển như vậy, ai biết có phải đối thủ của hấn vu khống hãm hại hay không.

Cho nên những chứng cứ này phải cầm đến khoa xét nghiệm phân rõ thật giả, hơn nữa, bọn họ phải tìm được nhân chứng. Chỉ là, đột nhiên Luru Hiểu Hiểu biến mất.

Lúc Tô Cẩm Niên trở về nói với Tô Khả, Tô Khả choáng váng.

Tô Khả nói: "Cẩm Niên, xong rồi, Luru Hiểu Hiểu bị giết diệt khẩu rồi."

Tô Cẩm Niên cau mày, "Sao nói vậy?"

"Buổi sáng cô ấy còn nói cho em biết, nói trước mắt cô ấy sẽ không rời khỏi Mông La Anh. Làm sao có thể lập tức không tìm được cô ấy." Trong lòng Tô Khả có chút thấp thòm, dù sao buổi sáng còn gặp mặt, nếu cô ta gặp bất trắc, trong lòng Tô Khả dù sao vẫn sẽ luôn khó chịu.

Tô Cẩm Niên nhíu mày, "Được, anh để người khác điều tra."

Tô Khả gật đầu, "Đúng rồi, con trai của cô ấy."

Tô Cẩm Niên nhíu mày, Tô Khả kể chuyện buổi sáng Luru Hiểu Hiểu cầu xin cô cho Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên nói: "Anh hiểu rồi."

Tô Cẩm Niên gọi điện thoại thông báo cho Cục trưởng Cục Cảnh sát, Cục trưởng Cục Cảnh sát cau mày, "Nhất định là tên khốn kiếp Mông La Anh rồi!"

Tô Cẩm Niên không nói lời nào, mặc dù anh cũng đoán là hấn, nhưng mà trước đó vài ngày, không phải Mông La Anh không muốn giết Luru Hiểu Hiểu sao? Sao đột nhiên muốn giết Luru Hiểu Hiểu đây?

Biết được Luru Hiểu Hiểu có khả năng bị giết, tâm tình Tô Khả vẫn có chút nặng nề.

Cô ngẩng đầu nhìn Tô Cẩm Niên, "Cẩm Niên, rốt cuộc thì lúc nào vụ án lần này mới có thể giải quyết xong đây?"

Tô Cẩm Niên vuốt tóc Tô Khả, "Nhanh thôi."

Mặc dù Tô Cẩm Niên an ủi Tô Khả, nhưng anh cũng biết, vụ án lần này không dễ dàng giải quyết như anh nghĩ tới. Bởi vì Phạm Kim Ngân luôn chắc chắn hấn bị oan uổng, mà những thứ gọi là chứng cứ kia có khả năng làm giả rất lớn.

Quan trọng nhất là, vợ của hắn bắt đầu bảo lãnh cho hắn. Mọi người cũng không biết hắn làm thế nào truyền tin tức hắn ở Cục Cảnh sát cho vợ hắn.

Kết quả là vợ hắn tiến hành bảo lãnh cho hắn. Chỉ là trong lúc bảo lãnh thì không cho phép hắn rời thành phố H.

Phạm Kim Ngân rời khỏi Cục Cảnh sát, mọi người nắm chặt hai quả đấm, tức giận không thôi, hiện nay biện pháp duy nhất chính là có được nhân chứng. Chỉ tiếc là Phạm Kim Ngân cùng đám hàng mồi nhất kia, đoán chừng trong khoảng thời gian này hắn sẽ không nhận, dù sao thì hiện tại là thời kỳ đặc biệt.

Mà một hướng khác, cảnh sát vẫn khẩn cấp đề ra nghi vấn với Bộ trưởng Bộ tài vụ về Phạm Kim Ngân.

Thời gian kiên trì mấy ngày, rốt cuộc Bộ trưởng Bộ tài vụ mở miệng, mọi người mừng rỡ, lần nữa cử người bắt Phạm Kim Ngân trở lại, kết quả là Phạm Kim Ngân không có ở công ty.

Kiểm tra một lượt thì kết quả phát hiện thi thể nặng nề của Phạm Kim Ngân tại nhà người tình của hắn, hiện trường lúc đó là, con mắt Phạm Kim Ngân lòi ra mà chết, trên người cũng không có vết thương rõ ràng. Về phần rốt cuộc hắn chết thế nào thì pháp y vẫn còn đang nghiên cứu, cũng chưa có tin tức xác thực.

Cùng lúc đó, tại hiện trường Phạm Kim Ngân tử vong, người tình của hắn là Hoàng Nghê Thường cũng khắp người đầy máu nằm bên cạnh Phạm Kim Ngân, trải qua cấp cứu thì bác sĩ chỉ nói là đứa bé không giữ được, sau này cô ta cũng không cách nào có con nữa, đồng thời vẫn hôn mê ở bệnh viện.

Trùm ma túy cứ chết đi như thế, đây là chuyện mà mọi người không có cách nào đoán trước.

Hôm sau, Bộ trưởng Bộ tài vụ mở miệng về Phạm Kim Ngân, nói ra ông ta thay Phạm Kim Ngân làm giả sổ sách bí mật. Hơn nữa, nói thẳng ra Phó Cục Trưởng Cục Tài chính cùng Cục trưởng Cục Thuế vụ đều có lui tới với Phạm Kim Ngân.

Cùng lúc đó, nhiều chứng cứ phạm tội của Phạm Kim Ngân bị người ta tiết lộ. Đồng thời truyền thông làm sáng tỏ, tất cả dân chúng xôn xao.

Ở trong mắt bọn họ, có thể nói Phạm Kim Ngân là một nho sĩ (người có học) buôn bán thành công, quan trọng nhất là tấm lòng lương thiện, một trong mười công ty gia đình thành công nhất thành phố H, hơn nữa cũng có thể nhìn thấy bóng dáng của hắn trong các hoạt động từ thiện. Nhưng lại không nghĩ rằng, Phạm Kim Ngân hẳn lại là trùm ma túy, thật sự là quá không thể tin.

Vì vậy, có lẽ là một ngày sau, cổ phiếu của công ty Phạm Kim Ngân liền rớt xuống đến điểm thấp nhất, tiện nghi cho Thẩm Đường cùng Doãn Lạc Phong là hai thương nhân cùng làm bất động sản. (bất động sản còn gọi là địa ốc)

Còn Cục trưởng Cục Cảnh sát thì vô cùng phẫn nộ, mặc dù Phạm Kim Ngân là một tên trùm ma túy, nhưng hắn còn chưa có bị phán hình chịu tội, cứ chết đi như vậy, hơn nữa bao phủ tất cả những bản thù sau lưng, ông thật sự không cam lòng.

Vì vậy ông hạ lệnh truy xét thật nặng, không tra thì cũng may, kia điều tra, thật lòng là bắt được một đồng lớn ‘quan lớn quyền quý’, bây giờ là cả nước rộ lên. Ban kiểm tra kỷ luật quốc gia hạ lệnh giao phó, mọi cán bộ viên chức liên quan trực tiếp đến vụ án này, nếu như chứng cứ xác thật thì quy tắc kép hết.

Nhưng bởi vì người dính dáng càng lúc càng nhiều, phía trên cũng gọi điện thoại tới, ý là, chuyện của trùm thuốc phiện đến đây chấm dứt, đã một đồng cán bộ viên chức rồi, nếu như tiếp tục tra nữa thì các người biết đó, ‘nước quá trong ắt không có cá’, thể chế quốc gia sẽ hỏng mất.

Đồng thời, giấy giám định nghiệm thi đối với cái chết của Phạm Kim Ngân cũng đã ra, trước mắt mà nói thì hắn do đột phát bệnh tim dẫn tới hít thở không thông mà tử vong, loại bệnh tim là mạch chính về tim bị tắc nghẽn vì vậy nên sau đó dẫn tới sung huyết não, vỡ ra mà chết.

Mọi người thờ dài rất nhiều, đương nhiên còn phải hỏi Hoàng Nghê Thường xuất hiện tại hiện trường mà Phạm Kim Ngân tử vong.

Một ngày sau, Hoàng Nghê Thường tỉnh lại, nhìn thấy vô số cảnh sát, về mặt có vẻ có chút chết lặng. Nhưng mà đối với vấn đề của cảnh sát thì vẫn cực kỳ phối hợp.

Ý của cô ta chính là, ngày đó, Phạm Kim Ngân đến nhà của cô ta, lúc cô ta nói với Phạm Kim Ngân là cô ta mang thai thì Phạm Kim Ngân vô cùng vui mừng, kết quả đột nhiên ngã xuống đất mà chết, cô ta bị hù sợ muốn chết nên lúc vội chạy tới bên cạnh hắn đã không cẩn thận bị nhào xuống, kết quả, chính cô ta cũng hôn mê bất tỉnh, hơn nữa còn làm hại con của cô ta mất đi.

Cô ta nói cô ta thật xin lỗi Phạm lão tiên sinh đối với cô ta tốt như vậy, cô ta vì muốn lưu lại cho hắn một huyết mạch, kết quả là hại không ít người chết, ngay cả đứa bé trong bụng của cô ta cũng không giữ được. Cô ta vừa nói vừa khóc thút thít, nói thẳng là mình hại chết Phạm Kim Ngân.

Một vài cảnh sát tương đối giàu lòng thương cũng đồng tình khi nghe cảnh ngộ của cô ta thì cũng lắc đầu thờ dài. Nhưng nghĩ đến thân phận của cô ta thì cũng thôi.

Một cảnh sát trong đó hỏi Hoàng Nghê Thường, cô biết Phạm Kim Ngân là trùm buôn thuốc phiện không?

Về mặt Hoàng Nghê Thường lộ vẻ hoảng sợ, vội nói cô ta hoàn toàn không biết thân phận của Phạm Kim Ngân là một trùm buôn thuốc phiện, cô vẫn cho rằng hắn là thương nhân bất động sản thành đạt.

Nói rất thành thật, đương nhiên người cảnh sát sẽ không tin hoàn toàn, chỉ ghi lại lời cô ta nói viết xuống rồi để cho cô ta ký tên, cũng cho cô biết là sau khi thân thể tốt hơn thì bọn họ còn có thể mời cô ta vào Cục Cảnh sát một chuyến rồi rồi đi.

*

Thời gian qua lại, đầu mùa đông lạnh lẽo tới, chỉ là nhiệt độ thời tiết ở thành phố H vẫn tương đối cao, cho nên mọi người vẫn không có cảm giác được mùa đông đến chút nào.

Mấy ngày nay đúng là Tô Cẩm Niên không ngủ không nghỉ làm phân tích vụ án cùng điều tra, Tô Khả lắc đầu một cái, "Anh cũng không phải bộ đội đặc chủng mà là cảnh sát hình sự."

Tô Cẩm Niên cười cười, "Dù sao thì vụ án này có chút liên hệ với anh."

Tô Khả gật đầu, "Tiến triển mới nhất như thế nào?"

Tô Cẩm Niên xoay người lại nói đầu đuôi gốc ngọn với cô.

Tô Khả nghe Lưu Hiểu Hiểu được xác nhận tử vong, thi thể bị phát hiện ở địa điểm du lịch hang động Ngọc Sơn nổi tiếng ở thành phố H, mà Jayson Hough trở thành người mất tích, trong lòng trăm mùi vị hỗn hợp.

Mà nội gián trong Cục Cảnh sát, từ trong miệng Mã Sinh mà biết được người thứ ba là một nữ cảnh sát, người đó là một bà con xa của Phạm Kim Ngân.

Mông La Anh còn là kẻ khả nghi sát hại Lưu Hiểu Hiểu, hai ngày trước bị phán xử tử hình, án treo nửa năm. Hai người khác, một tên bị phán xử tù có thời hạn mười năm, một tên bị phán xử tù chung thân, tước đoạt quyền lợi chính trị cả đời.

Sau khi Tô Khả nghe xong thì khóc thút thít không dứt, sau đó nghĩ tới con trai của Lưu Hiểu Hiểu, sau khi biết được mẹ mình bị người ta giết hại chết thì cả ngày về mặt trầm xuống không nói lời nào, giống như bị tự kỷ, bị cảnh sát đưa đến một bác sĩ chuyên chữa trị cho trẻ em có vấn đề tâm lý.

Về Hoàng Nghê Thường, trong tay cảnh sát không có chứng cứ phạm tội của cô ta cùng Phạm Kim Ngân, hơn nữa Hoàng Nghê Thường không có động cơ giết người, cảnh sát chỉ có thể liệt cô ta vào người vô tội. Về nhóm người buôn lậu thuốc phiện sau lưng Phạm Kim Ngân thì cùng lúc bị một lần hành động bắt hết, vẫn trốn ra một người tên là "anh Lữ".

Hình 'anh Lữ' bị cảnh sát đăng ở các truyền thông tạp chí lớn, truyền thông Internet, đến nay còn không có lấy được tin tức ngầm xác thật.

Hành động lần này, trước mắt thì thấy là tiến triển vẫn tính là thuận lợi, nói trắng ra, tất cả đều là công lao của Lưu Hiểu Hiểu, không có mấy chứng cứ của cô thì hoàn toàn không thể tiến hành thuận lợi như thế. Nhưng tiếc nuối duy nhất là đến nay, cảnh sát cũng không có tin tức của Jayson Hough.

Jayson Hough là một người nước ngoài, hơn nữa còn là người nước ngoài nổi danh trên thế giới, sau khi ông mất tích thì tự nhiên bị chú ý, cho nên cảnh sát thành phố H cảm nhận được áp lực chưa từng có, đồng thời, sứ giả của Đại sứ quán nước Mỹ đóng tại Thiên Triều cũng tới tìm hiểu tình hình, cùng lúc đó thì cử mấy cảnh sát nước Mỹ hợp tác với cảnh sát của thành phố H cùng nhau điều tra.

Đồng thời, Tô Cẩm Niên cũng phải dẫn cấp dưới trở về thành phố B phục lệnh, bởi vì bên trên đã gọi điện thoại tới thúc giục anh. Hơn nữa chuyện kế tiếp không cần anh nữa, anh chỉ được thủ trưởng cử đến bên này trợ giúp cảnh sát của thành phố H truy bắt trùm buôn thuốc phiện thôi, mà rõ ràng trùm buôn thuốc phiện đã bị bắt, mặc dù còn có một con cá lọt lưới, nhưng mà những chuyện này đều là của cảnh sát ở thành phố H.

Tô Khả biết Tô Cẩm Niên định trở về thành phố B thì trong lòng không muốn, Tô Cẩm Niên nói: "Em là vợ của anh, anh trở về thành phố B thì đương nhiên em cũng phải trở về thành phố B chứ."

Tô Khả nhú mày, mặc dù Tô Cẩm Niên nói là sự thật, nhưng mà cô thật sự không muốn nhìn thấy người mẹ cực phẩm kia. Vì vậy, Tô Khả nói đẩy qua Tiểu Bao Tử vẫn còn phải ở bệnh viện vài ngày.

Tô Cẩm Niên cũng không ép cô, chỉ nói sau khi anh phục lệnh thì xin mượn nửa tháng, theo cô tới thành phố H, đến lúc đó vợ chồng bọn họ cùng Tô Tô trở về thành phố B.

Tiểu Bao Tử biết được Tô Cẩm Niên phải về thành phố B, tuy ngoài miệng không nói nhưng nghiêm mặt thì cũng nói cho Tô Cẩm Niên là bé rất không vui.

Bố của Tô Khả biết được tin này thì dĩ nhiên là khuyên Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên trở về thành phố B.

Tô Khả buồn bực, yêu cầu bố cùng cô trở về, bố của Tô Khả cũng từ chối, dù sao thành phố H mới là gốc rễ của ông.

Tô Khả lại buồn bực mà tiễn Tô Cẩm Niên lên máy bay trở về thành phố B, cô thì cau mày, cầm tờ giấy nhỏ trong tay, xé rách từng mảnh từng mảnh: "Trở về. Không trở về. Trở về. Không trở về. Trở về."

Chương 127: Tô Khả có hỉ

Sau khi Tô Cẩm Niên trở về, hai người Tô Khả liên lạc bằng điện thoại.

Tô Khả cũng cảm giác cô cũng thật không ổn, Tô Cẩm Niên mới rời khỏi một ngày mà cô đã muốn nhớ anh gần chết rồi, Doãn Lạc Hàm nói, nhìn bộ dáng của cô cũng biết là chưa thỏa mãn nhu cầu ham muốn.

Tô Khả bức dọc, kéo cổ áo của cô ấy ra, nhìn vết hôn phía trên không ngừng mới lên, "Nhìn một cái cũng biết là người túng dục quá độ, không biết tiết chế mà con nói những người khác, cẩn thận con chị bung một dao cắt đứt ‘đưa chuột’ của chồng chị đấy. Aiya, đúng rồi, nếu con gái chị sẽ không cầm dao thì em rất vui lòng giúp con bé ra sức."

Tất nhiên là đoạn hội thoại này của Tô Khả bị Doãn Lạc Hàm nhìn khinh bỉ thật lâu.

Tô Cẩm Niên rời đi ngày thứ hai thì ngực Tiểu Bao Tử cũng cắt chỉ, bác sĩ cũng nói là Tiểu Bao Tử có thể trở về nhà để dưỡng bệnh.

Nói thật, Tô Khả nhìn thấy vết sẹo phía trên thì trong lòng là đau quá. Cứ đi theo sau móng Tiểu Bao Tử hỏi con "Có đau hay không".

Ra khỏi viện, Tô Khả bắt đầu dọn từ tiểu khu trở về biệt thự ở quê cô.

Lúc Thẩm Đường biết Tô Khả muốn chuyển nhà thì đưa giấy tờ nhà cho Tô Khả, ý là căn nhà kia là anh cho cô, Tô Khả từ chối. Ý là đã để mẹ con họ ở không năm năm rồi, sao mẹ con họ có thể nhận nhà của anh. Hơn nữa, coi như cô vui lòng nhận thì đoán chừng khi trở về sẽ bị Tô Cẩm Niên sút bay.

Tất nhiên là Thẩm Đường hiểu ý Tô Khả nên cũng không ép buộc cô phải nhận lấy, chỉ thay cô gọi cho công ty chuyển nhà, đương nhiên Tô Khả cực kỳ cảm ơn.

Biệt thự ở quê đã được bố Tô Khả quét dọn sáng sủa sạch sẽ, ngay cả sàn nhà cũng không lưu lại một hạt bụi.

Tiểu Bao Tử thấy căn nhà sáng rực lên thì không nhịn được nói, "Cô gái, ông ngoại quét dọn thật là sạch sẽ."

Tô Khả xấu hổ toát mồ hôi, tất nhiên cô hiểu ý bên ngoài câu nói của Tiểu Bao Tử, ý bé nói cô quét dọn không sạch sẽ chứ gì nữa. Hết cách rồi, trước đây cô chưa bao giờ làm công việc nhà, sau khi sinh bé thì cô mới bắt đầu từ từ học từng chút từng chút.

Mà hôm Tô Khả cùng Tiểu Bao Tử trở về nhà của bố thì mấy người Thẩm Đường, Doãn Lạc Phong, Doãn Lạc Hàm cùng Trịnh Diệu Đông cũng tụ họp ở biệt thự của bố Tô Khả, bố của Tô Khả nấu đầy một bàn, màu sắc món ăn xanh đỏ vàng tủa hơi nóng, mùi thơm làm người ta vui sướng, còn chưa dọn ra thì mọi người đã nước miếng chen họng.

Lúc hạ đĩa, tốc độ làm người ta nhìn thấy mà than thở, rất nhanh, coi như đầy một bàn bàn liền lấy tốc độ của mắt thường mà biến mất. (ed: ăn trong một cái chớp mắt, oh my god)

Cũng không lâu lắm, mọi người khẽ vỗ vỗ cái bụng phồng lên, vẫn chưa thỏa mãn. Điện thoại Tô Khả "tút TUT" rung vang lên, thì ra là điện thoại của Tô Cẩm Niên gọi tới cho Tô Khả.

Tô Khả chớp mắt mấy cái rồi nhận điện thoại, Tô Cẩm Niên nói cho cô biết là anh ngồi máy bay trở lại, lúc này anh đang trên xe tắc xi chạy đến chỗ nhà ở quê.

Miệng Tô Khả hình chữ "O", "Nhanh như vậy." Dù sao lúc này thì mới rời đi có hai ngày.

Bố Tô Khả đứng dậy, đi nấu cho Tô Cẩm Niên ăn, Tiểu Bao Tử kiêu ngạo nói, "Sao nhanh như vậy mà người phụ tình kia đã chạy trở lại rồi?"

Ăn uống no đủ rồi mọi người cảm bài poker, đánh bài.

Tô Khả ngây ngô nhìn bố ở phòng bếp thật lâu rồi liền đứng lên nói, "Tôi đi chuẩn bị cho mọi người ít trái cây."

Vào phòng bếp, mở tủ lạnh, đại khái do ngăn phía trên để hải sản tươi nên Tô Khả vừa mở ra đã đập mùi tanh vào mặt.

Một trận buồn nôn không khỏi từ đáy lòng dâng lên, "Oe ——"

Cô chạy đến chỗ bồn nước nôn mạnh một hồi, bố của Tô Khả hoảng sợ đi tới bên cạnh Tô Khả rồi vỗ vỗ sống lưng Tô Khả.

"Bố, có phải hải sản bên trong của bố bị hư hay không?"

"Có sao?" Bó Tô Khả chớp mắt mấy cái, sau đó đi tới bên tủ lạnh rồi lấy hải sản ra ngửi một cái, hình như không có hư. Nhưng khi nhìn sắc mặt con gái ông tái nhợt thì không khỏi lăm bầm, "Hình như. Phải."

Kết quả là mấy trăm đồng hải sản tươi mới mua cứ u mê vào thùng rác như vậy.

Còn Tô Khả lấy trái cây ra, tùy ý rửa sạch rồi đi ra bên ngoài. Cho đến khi cô tự ăn mấy quả nho chua ngọt khoái khẩu thì con buồn nôn trong bụng mới tiêu tan.

Lúc Tô Cẩm Niên tới, bố của Tô Khả đã nấu cho Tô Cẩm Niên một chén mì Dương Xuân, phía trên có một trứng ốp la, để thịt bò chân giò hun khói lên nữa.

Tô Khả thấy được tình hình đó thì bụng không khỏi lại đói bụng, rõ ràng là cô vừa mới com nước xong không bao lâu.

Nhìn bộ dạng xấu xí của Tô Khả, Tô Cẩm Niên cười, gấp mì lên, từng miếng từng miếng dứt Tô Khả ăn, Tiểu Bao Tử bên cạnh nhìn thấy, rõ ràng không đói bụng mà cũng phát ra một tiếng "ục".

Tô Cẩm Niên hiểu ý Tiểu Bao Tử, lập tức kéo Tiểu Bao Tử qua, dứt Tiểu Bao Tử ăn.

Lúc này Tiểu Bao Tử mở cái miệng nhỏ nhắn ăn một ít mì mà Tô Cẩm Niên gấp cho, miệng nhỏ như quả anh đào dính ít vết tương, có vẻ vô cùng non nớt.

Tô Khả thấy Tiểu Bao Tử ăn một miếng, thấy Tô Cẩm Niên gấp đĩa thứ hai thì lập tức tự giác há miệng. Một bát mì, dưới một nhà ba người đã lập tức thấy đầy. Mà Tô Cẩm Niên còn chưa ăn bao nhiêu thì Tô Khả cùng Tiểu Bao Tử đã ăn được nhiều. Đám người bên cạnh đánh bài poker bị bộ dáng của Tô Khả cùng Tiểu Bao Tử làm cho không biết nói gì.

Bố Tô Khả cũng hết nói nõi, nhìn bọn họ trật tự ăn mì xong, "Bố đi nấu thêm ít nữa."

"Không cần đâu bố." Tô Cẩm Niên cười nói, "Lúc tới đã ăn rồi, không đói lắm."

*

Bóng đêm mông lung, dĩ nhiên chuyện đầu tiên khi Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả đóng cửa phòng là một chuyện là kích tình mệnh mông XO rồi.

Từ cửa lăn đến giường đơn, từ giường đơn lăn đến bên cửa sổ, từ bên cửa sổ lăn vào phòng tắm, từ phòng tắm lăn đến giường đơn, cho đến thờ hồn hên, kiệt sức thì hai người ngủ thật say mới thôi.

Nửa đêm gió bắt đầu thổi, Tô Khả không nhịn được bắt đầu đau bụng, "ui ui da da" mà

đánh thức Tô Cẩm Niên ngủ say.

Tô Cẩm Niên mở đèn liền nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Tô Khả thì trong lòng hoảng hốt, "Khả Khả, sao vậy?"

"Bụng của em đau." Tô Khả nhú mày, trên mặt là mồ hôi lạnh đầm đìa.

Tô Cẩm Niên không nói nhiều thêm hai câu, trực tiếp thay Tô Khả mặc quần áo vào, sau đó anh tùy ý mặc áo khoác vào rồi ẵm lấy Tô Khả đi ra khỏi phòng.

Bởi vì đêm khuya, bố của Tô Khả cùng với mấy người khác ở đó cũng không bị Tô Cẩm Niên đánh thức. Lúc này phong khách lầu dưới vẫn là cảnh ‘tối lửa tắt đèn’.

Dựa vào trí nhớ chỉ có một lần thấy, Tô Cẩm Niên mới mở được đèn, nhìn hai chùm chìa khóa để trên bàn trà, đoán chừng là chìa khóa xe. Tô Cẩm Niên tiện tay cầm một chùm, ở giữa là dấu hiệu xe BMW đập vào mắt.

Nghĩ đến đây là chìa khóa xe BMW của Thẩm Đường, anh không suy nghĩ nhiều, trực tiếp bế ngang Tô Khả, ra cửa thật nhanh, tìm được xe Thẩm Đường ở sân thì mở cửa, đặt Tô Khả ở chỗ ngồi phía sau, đóng cửa, ngồi lên ghế tài xế, khởi động xe, đạp lên bộ ly hợp, xe chạy đến bệnh viện.

Tất cả động tác như nước chảy mây trôi, làm liền một mạch.

Tô Khả nằm ở ghế sau, mồ hôi trên mặt không ngừng rơi xuống, xuyên qua kính chiếu hậu, trong lòng Tô Cẩm Niên đầy lo lắng, không ngừng nói với Tô Khả một câu, "Khả Khả, cuối cùng thì em bị làm sao vậy?"

Tô Khả nằm ở ghế sau, cắn chặt hàm răng, vẫn tràn ra vô số tiếng rên rì ‘hừ hừ’ vỡ vụn, "Đau —— đau bụng." Câu nói của cô đã dứt quãng, bẽ vô cũng vỡ vụn.

Tô Cẩm Niên thấy cô khó chịu như thế thì trong lòng cũng đau đớn, chân phải đạp mạnh cần ga, trực tiếp tăng tốc độ tới một trăm hai mươi cây số, có thể nói là chạy nhanh như gió về phía trước ở trên đường.

Rất nhanh, bệnh viện thành phố liền xuất hiện trước mặt của Tô Cẩm Niên. Đỗ xe xong là Tô Cẩm Niên ẵm lấy Tô Khả, bước nhanh tới phòng cấp cứu.

Bây giờ là lúc đêm khuya, này phòng cấp cứu vẫn coi như rảnh, Tô Cẩm Niên ẵm Tô Khả, rất nhanh liền đến phòng làm việc của bác sĩ trực chính.

Bác sĩ kia thấy sắc mặt Tô Khả trắng bệch, khẽ mờ đôi mắt ươn ướt ra, bộ dáng đáng thương. Lại nhìn một tay cô che bụng, trong miệng lại không ngừng nói: "Đau bụng." Anh ta có chút ảo não.

Sau đó, anh ta hỏi Tô Khả mấy câu, tỷ như mới vừa rồi đang làm gì, Tô Khả ập ứng, sắc mặt tái nhợt nhiễm vài sợi tơ đỏ, ngược lại đẹp hết sức.

Anh ta liền bắt mạch của cô, mặc dù Đông y của anh ta có hơi gà mờ, nhưng mà hỉ mạch thì có thể chẩn đoán được. (hỉ mạch là mạch để chuẩn đoán có thai hay không)

Ánh mắt của anh ta không cẩn thận thoáng nhìn thấy chỗ cổ của cô có dấu tích màu đỏ ửng, nhìn lại thấy cô vẫn che bụng, trong lòng sáng tỏ vài phần.

Ừm, rốt cuộc nên nói uyển chuyển như thế nào hay là nói thật ra nguyên nhân là bởi vì hai người kịch liệt XXOO nên dẫn tới thân thể của cô không thoải mái như vậy?

Trong khoảng thời gian ngắn, sắc mặt bác sĩ kia nghiêm túc mà lại không nói lời nào. Cho dù tính tình Tô Cẩm Niên tốt thì cũng vì vậy mà phát hỏa.

"Cuối cùng anh có phải bác sĩ hay không, sao có một bệnh mà cứ ập ứng nói không ra nguyên do! Anh không nhìn thấy cô ấy đau đến sắp ngất đi sao?"

Bác sĩ kia không nhanh không chậm nói, "Tôi nói này đồng chí, vợ của anh phát bệnh hoàn toàn là bởi vì anh khỏe quá đấy."

Con người Tô Cẩm Niên cũng trợn sắp lòi ra.

Bác sĩ kia tiếp tục không nhanh không chậm nói, "Tôi nói là lời thật lòng, triệu chứng này của vợ anh."

Tô Cẩm Niên nổi giận, trực tiếp nín cổ áo bác sĩ lên, "Nói nghiêm chỉnh với tôi coi, bệnh của cô ấy chữa như thế nào! Không nhìn thấy cô ấy đau đến không thờ được hay sao!" Nhìn bộ dáng của Tô Khả thì trong lòng của anh liền đau xót, sau đó nhìn bác sĩ kia cứ chậm rì rì thì không vừa mắt rồi.

Sắc mặt của bác sĩ kia hơi đổi, còn muốn tiếp tục nói vài thứ nhưng nhìn vẻ mặt Tô Cẩm Niên nổi giận đùng đùng thì nửa điểm nói nhảm cũng không dám, chỉ hơi ngượng ngùng nói một câu, "Khụ khụ. Sinh hoạt vợ chồng của hai người quá mức kịch liệt. dẫn đến tử cung cô ấy co rúc dữ dội thôi. Cái này. Khụ khụ, hay là anh nên mang cô ấy đến khoa phụ sản khám một chút đi."

Nói xong, trong lòng bác sĩ kia khinh bỉ: thật là một người đàn ông xấu tính, hơn nữa không biết quan tâm phụ nữ chút nào. Thử nói vợ mình mang thai, thân là một người chồng lại không biết, còn. Chắc chắn. Khó trách sẽ làm cho bụng vợ mình đau.

Tô Cẩm Niên cau mày, trừng bác sĩ kia một cái.

Bác sĩ kia vẫn không nhanh không chậm không gọi ra cửa một tiếng, "Kế tiếp."

Tô Cẩm Niên không nói nhiều thêm hai câu thì đã ẵm Tô Khả đi đến khoa phụ sản, cũng may anh đã tới khoa phụ sản một lần, cũng tính là quen thuộc.

Khoa phụ sản có bác sĩ trực ban, lúc nhìn thấy Tô Cẩm Niên bế Tô Khả đến thì bác sĩ để Tô Cẩm Niên đặt Tô Khả lên giường đệm ở bên kia, ông ấy hỏi thăm

Tô Cẩm Niên kể tình huống lúc này ở phòng cấp cứu cùng bác sĩ đó, bác sĩ đó gật đầu một cái, nhìn nắm sắc mặt Tô Khả tái nhợt ở trên giường thì đi tới bên cạnh Tô Khả.

Tô Khả ôm bụng lăn qua lăn lại, miệng lẩm bẩm: "Đau."

Bác sĩ đó hỏi mấy câu, sờ sờ bụng Tô Khả "Bên này đau không?"

Tô Khả gật đầu một cái, mắt nhắm thật chặt, trên trán đổ đầy mồ hôi, sau đó nhìn thấy hai tay của Tô Cẩm Niên bên cạnh cũng mồ hôi chảy ròng ròng.

Tô Cẩm Niên nhìn bác sĩ trực ban, bác sĩ trực ban nói: "Bé cô ấy đi chụp hình siêu âm đi, sau đó làm kiểm tra nước tiểu, chẳng qua tôi nhìn bộ dạng của cô ấy thì trực tiếp làm kiểm tra máu luôn đi. Nếu như không sai, tôi đoán bây giờ vợ cậu đang mang thai, đau bụng là bởi vì lúc này làm vận động kịch liệt thôi."

Tô Cẩm Niên bị bác sĩ đó đột nhiên ném tới quả bom nổ 'hòn bay phách tán'. Mà anh còn chưa hoàn toàn lấy lại tinh thần thì người đã ẵm Tô Khả đi theo bác sĩ điều trị vào phòng trị liệu.

Trong lúc Tô Khả vô tri vô giác thì tự nhiên cũng nghe lời của bác sĩ trực ban nói, không khỏi nghĩ đến hình như một đoạn thời gian rất dài rồi cô chưa có có kinh. Cô không khỏi nghĩ đến lần trước lúc cô và anh XO thì không có dùng biện pháp nào. Hơn nữa lúc cô đi ra ngoài mua thuốc tránh thai thì cũng quên mua.

Cô không khỏi khóc không ra nước mắt: Ngọc Hoàng đại đế, không đùa cô như vậy chứ.

"Bác sĩ, con của chúng tôi không có sao chứ?"

Bác sĩ nhìn hình siêu âm rồi lắc đầu với Tô Cẩm Niên một cái, "Không có sau, chỉ là về sau phải chú ý."

Tô Cẩm Niên đỏ mặt gật đầu.

Bác sĩ lại nói, "Chỉ là ít nhất một tuần lễ kế tiếp thì tốt nhất là cô ấy nên nằm ở trên giường nghỉ ngơi."

Sắc mặt Tô Cẩm Niên nghiêm túc, gật đầu mạnh.

Bác sĩ trực ban lại khai một đơn thuốc, nghiêm túc nói với Tô Cẩm Niên: "Ba tháng đầu thì nhớ không thể sinh hoạt vợ chồng."

Tại Tô Cẩm Niên đều đỏ lên, vội vàng gật đầu, "Tôi biết rồi, bác sĩ."

Thì ra là bây giờ Tô Khả đau thành cái bộ dáng này, cũng như bác sĩ ở phòng cứu cấp nói thì đều là lỗi của anh. Sau đó, bác sĩ lại truyền nước cho Tô Khả, chia thuốc rồi rời đi.

Tô Cẩm Niên ngồi bên giường bệnh của Tô Khả, bộ mặt tự trách, "Khả Khả, thật xin lỗi, lần này đều là lỗi của anh."

Sắc mặt của Tô Khả đã không dọa người như lúc nãy nữa, nghe Tô Cẩm Niên tự trách thì Tô Khả sờ mặt của anh, "Ài ya, chuyện này em cũng có lỗi. Thứ nhất là em tự quên mất kỳ kinh nguyệt, quan trọng nhất là đường như, khụ khụ, chuyện kia không có em thì anh cũng không được đâu."

Tô Cẩm Niên ừ ừ.

Tô Khả ngồi dậy, nhìn trời ngoài cửa sổ sắp tờ mờ sáng thì không khỏi sờ sờ cằm, "Khụ khụ, Cẩm Niên, em chưa từng nghĩ tới hai thai đâu."

Tô Cẩm Niên im lặng.

Đứa nhỏ này vẫn phải tới, tất nhiên Tô Cẩm Niên mừng rỡ, chỉ là mừng rỡ nhiều thì Tô Cẩm Niên cũng không khỏi cau mày, "Khả Khả, hôm nay chúng ta. có thể hay không."

"Đồ ngốc, không phải bác sĩ nói không sao đó sao." Tô Khả biết rốt cuộc Tô Cẩm Niên đang lo lắng gì nên liền nói.

Tô Cẩm Niên 'à' một tiếng, sau đó về mặt ngược nhìn Tô Khả, "Anh không ngờ bảo bảo thứ hai của chúng ta đến sớm như vậy. Chỉ là anh rất vui mừng. Cảm ơn em, Khả Khả."

Anh cười, ở dưới ánh đèn lộ ra sự rạng rỡ phát sáng. Trước kia, không cách nào làm bạn cùng Tiểu Tô Tô lúc mới sinh, không thể nhìn con từ tập tễnh học đi cho đến bây giờ đã vững vàng chân bước; không cách nào nhìn đến con từ bị bỏ tập nói đến bây giờ nói chuyện trôi chảy diệu kỳ; không cách nào nhìn con từ một cậu bé không biết gì cho đến bây giờ đã đáng yêu như thế.

Trong lòng của anh luôn tiếc nuối.

*

Đợi đến khi Tô Khả truyền xong nước biển thì mặt trời đã lên ở phía chân trời. Người đi đường thức dậy sớm vội vàng đi làm, trong tay mang một ít bữa ăn sáng nóng hổi.

Đột nhiên Tô Khả nhớ lại là cô và Tô Cẩm Niên ra ngoài suốt đêm rồi, hình như đến bây giờ cũng không gọi điện thoại báo cho bố của cô. Tô Khả nhìn thời gian, đã sáu giờ mười phút sáng, chắc chắn là bố của cô đã rời giường bắt đầu làm việc rồi. —_— Cô đẩy vai Tô Cẩm Niên một cái, "Nhanh lên, gọi điện thoại cho bố đi."

Tô Cẩm Niên ừ ừ, lập tức gật đầu, "Phải rồi, thiếu chút nữa quên mất." Nếu là buổi sáng 'Đại Gia Hòa' cũng phát hiện anh và Tô Khả không ở đó, hơn nữa xe của Thẩm Đường cũng không thấy đâu thì không biết muốn gây ra chuyện cười gì nữa đấy.

Quả nhiên khi Tô Cẩm Niên gọi điện thoại cho bố vợ của anh thì liền nghe bố vợ anh nói: "Cẩm Niên, không được rồi, không thấy xe của Thẩm Đường nữa."

Tô Cẩm Niên không biết nói gì: Bố, chẳng lẽ bố không phát hiện con gái của bố cùng con rể cũng không có ở đó sao?

Ngược lại, Tô Cẩm Niên tự nói với bố vợ anh là đêm qua chuyện gì đã xảy ra, bố vợ anh kêu lên: "Cái gì, Khả Khả đã xảy ra chuyện? Hả, con nói là Khả Khả mang thai lần nữa sao? Ôi chao, đây là chuyện tốt, ông già như bố lại sắp ẵm cháu ngoại, úi chà, chuyện tốt."

Lúc Tô Khả và Tô Cẩm Niên về đến nhà thì tất cả mọi người nhìn chằm chằm bụng của Tô Khả.

Thân là phụ nữ có thai, Doãn Lạc Hàm không khỏi tiến lên vuốt vuốt bụng Tô Khả, "Chị nói này, được đấy, nhanh như vậy liền lỡ làm mang thai nữa rồi."

Tô Khả không nhịn được liền châm chọc: "Mẹ nó, em cùng Tô Cẩm Niên là vợ chồng quang minh chính đại!"

Doãn Lạc Hàm "a ha ha" cười cười, "Em hiểu ý chị là được rồi. A ha ha ~"

Tô Khả: "."

Sau đó Doãn Lạc Hàm nhìn Tiểu Bao Tử, "Tô Tô, trong bụng mẹ con lại có người em trai rồi, sau này cô ấy cũng không thương con nữa, như thế nào, nếu không đi theo dì đi, bảo đảm ‘ăn no ngủ kĩ’ luôn."

Tiểu Bao Tử xem thường nhìn Doãn Lạc Hàm, sau đó ánh mắt nhìn chằm chằm bụng Tô Khả, "Cô gái ơi, em gái con ở ‘an cư’ ở trong đó hả?"

Tô Khả: "."

Tô Cẩm Niên cười sờ sờ đầu Tiểu Bao Tử, "Ừ, rất nhanh con bé sẽ ra tới chào hỏi con."

Tiểu Bao Tử lấy được tin xác thực của Tô Cẩm Niên thì khóe miệng cong cong nhếch lên, tiếp theo khóe mắt cũng híp lại, hiển nhiên tâm tình vô cùng tốt.

Trịnh Diệu Đông tiến lên vỗ vỗ vai Tô Cẩm Niên, "Được đấy, động tác thật nhanh nhẹn."

Từ lúc này trong điện thoại, bố Tô Khả biết được Tô Khả không thể đứng lâu, nên nằm trên giường một tuần lễ thì cũng đau lòng cho con gái rất nhiều, lo lắng cho cô cháu ngoại tương lai hơn, lúc này vẻ mặt lo lắng, còn kém đáng biểu tình lên cho Tô Khả, "Khả Khả, bây giờ con mang thai nên cũng không thể đứng lâu, mau đi, trở về phòng nằm đi. Con cũng không thể phạm lại sai lầm lúc trước khi mang thai Tiểu Tô Tô đâu."

Tô Khả gạt đầu, "Con biết rồi bố."

"Cẩm Niên, mau mau đỡ vợ con lên giường nghỉ ngơi đi, bố đi nấu bữa ăn sáng cho các con."

"Dạ, bố."

"Còn Tô Tô nữa, con cũng nằm lên giường đi." Tốc độ của bố Tô Khả cực nhanh truyền đạt mệnh lệnh.

Vốn là Tiểu Bao Tử mừng rỡ vì có thể len lén xuống đất nhiều một chút thì khi nghe ông ngoại của bé ra lệnh cho bé lại nằm xuống giường thì bĩu cái miệng nhỏ nhắn, "Dạ, con biết rồi." Đồng thời, đi tới bên cạnh Tô Khả, "Cô gái à, con cũng đỡ mẹ."

Doãn Lạc Phong nhìn một nhà bọn họ cùng nhau thì trong lòng buồn bã.

Mặc dù Trịnh Diệu Đông thỉnh thoảng góp một hai câu vào với Tô Cẩm Niên nhưng cậu em vợ của anh thì anh vẫn quan tâm. Lúc này tiến lên vỗ vỗ vai của anh, "Trên đời có rất nhiều cô gái tốt, cần gì treo cổ trên một thân cây."

"Anh lặp lại lần nữa!" Giọng nói trầm thấp của Doãn Lạc Hàm vang lên bên tai Trịnh Diệu Đông.

Cả người Trịnh Diệu Đông run lên, "Ha ha, anh đã treo cổ rồi, không thể chết được mà còn sống lại, không phải anh khuyên cậu em vợ của anh sao, anh là vì tốt cho cậu ấy mà."

Trịnh Diệu Đông nói năng lộn xộn làm cho Doãn Lạc Phong cười ra tiếng, vỗ vỗ vai Trịnh Diệu Đông, "Anh Đông à, cảm ơn anh an ủi."

Doãn Lạc Hàm nhìn Doãn Lạc Phong, "Thật ra thì anh rể em nói rất đúng."

Doãn Lạc Phong nheo mắt, "Anh rể à ~ vậy lúc nào thì hai người lĩnh giấy chứng nhận đây."

Sắc mặt của Doãn Lạc Hàm cùng Trịnh Diệu Đông đỏ lên, Doãn Lạc Phong thêm chút lực nữa, "Mau mau đi lĩnh giấy đi, đừng làm cháu ngoại em thành không có hộ khẩu."

*

"Tôi cho cậu biết, cho dù tôi chết thì cũng sẽ không giúp đỡ cậu!" Một giọng tiếng Anh vô cùng tức giận lấp đầy cả căn phòng đen tối.

"Khà khà —— ông thật không sợ vợ của ông, con gái nữa hay sao?"

"Tôi tin tưởng bọn họ sẽ ủng hộ tôi!"

"Khà khà —— có thật không? Như vậy thì để cho bọn họ chết cùng ông đi nhé!" Lữ Lương cười lạnh lẽo, "Biết không, ở quốc gia của ông thì tôi chính là vua của các ông đấy! Khà khà ——"

Mặc dù lời này có duyên khí, nhưng mà, quả thật ở bên kia thì hắn đã từng lần lộn được ‘phong sinh thủy khởi’, muốn người đó chết là có thể lặn lẽ làm người ta chết, hơn nữa cảnh sát còn không dám động đến hắn. (phong sinh thủy khởi tức là gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc)

Jayson Hough lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, lúc này quần áo ông tả tơi, ngay cả hình dáng cũng tiều tụy.

Mặt mày xanh xao như ông thì đã sớm không còn để ý đến sống chết, chỉ là ——

"Cho tôi. Cho tôi." Đột nhiên Jayson Hough run rẩy, cả người cũng có vẻ vô cùng lạnh lẽo, "Mau cho tôi."

Lữ Lương lấy một ống tiêm nhỏ, dưới ánh sáng mờ mờ, chất lỏng bên trong theo sự lắc của hắn mà đung đưa, "Có thể cho ông, nhưng mà ông phải tiêm vật này vào cơ thể Tô Cẩm Niên!"

Bang hội của hắn khổ tâm tổ chức mấy năm đã bị hủy chỉ trong chốc lát, và lại hiện nay hắn thành chuột chạy qua đường, toàn bộ bởi vì tên đáng chết Tô Cẩm Niên! Vốn là, hắn chỉ vì hoàng Nghê Thường mà chán ghét anh thì lúc này đã sớm biến thành hận hận anh, muốn anh chết!

Thần trí Jayson Hough đã không còn tỉnh táo, đồng thời cả người run rẩy, chỉ biết là, "Cho tôi cho tôi." Sau đó, ông đi qua ôm lấy chân Lữ Lương, "Cho tôi, cho tôi."

Lữ Lương đá mạnh ông một cước, đá Jayson Hough ra xa.

Bởi vì đau đớn mà Jayson Hough rên rỉ, cả khuôn mặt cũng vì vậy mà vặn vẹo, vốn là gương mặt khô gầy đôi mắt vàng vọt lộ vẻ dữ tợn gấp nhiều lần.

"Cho tôi. Cho tôi. Tất cả tôi nghe theo cậu." Ông đã không chịu nổi, tiếp tục như vậy thì ông sẽ chết, nhưng.

"Sao ông không có khí tiết gì hết vậy, ông đi chết a." Lữ Lương cười dữ tợn.

"Không không không, tôi không muốn chết, tôi không muốn chết. Cho tôi, cho tôi. Cậu cho tôi. Tất cả tôi đều nghe theo cậu."

Lúc này Lữ Lương mới khẽ mỉm cười, ghim ống tiêm vào cánh tay của ông, toàn bộ chất lỏng rót vào thân thể Jayson Hough, một hồi lâu, Jayson Hough co quắp nằm dưới đất không nhúc nhích, nhưng khuôn mặt lộ vẻ thoải mái.

Lữ Lương nói: "Nhớ, nếu không thì."

Jayson Hough trầm mặc.

"Tôi đây rất dễ làm cho người ta chết, nhưng tôi dễ dàng làm người ta sống không bằng chết hơn! Báo cảnh sát cũng vô dụng, trên thế giới này người muốn bắt tôi còn nhiều lắm, cho nên không cần có ý nghĩ viển vông. Lời hữu ích tôi chỉ nói tới chỗ này, hy vọng tốt nhất ông suy nghĩ một chút đi."

Rất nhanh thì căn phòng khôi phục về tối tăm, u ám và yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Cẩm Niên về nhà

Nhân rồi không có chuyện gì, nhằm chán ngán người ra, mười mấy ngày nay nằm ngay đơ trên giường thì cuối cùng Tô Khả cũng đã chịu đựng được, khi Tô Khả lại duỗi hai cánh tay nhìn bầu trời xanh thẳm bên ngoài, mây trắng trắng, còn có mặt trời lớn như bánh Trung thu thì tâm tình của cô giống như là được người ta đập vỡ số tiền vàng vào mình, vui mừng cực độ.

Tô Khả kim lòng không được nên bắt đầu ngâm nga lên thần khúc phổ biến khắp ‘đại giang nam bắc’ là "Con gió XX bất thường nhất".

Tô Cẩm Niên ở bên cạnh đang cẩn thận chăm sóc Tô Khả cùng với ánh mắt Tiểu Bao Tử đang nhìn chăm chăm em bé trong bụng Tô Khả, khi nghe thấy tiếng ngâm nga thì không nhịn được đầu đầy vạch đen.

Khúc ca này được ngân lên thì đầu mày của Tô Cẩm Niên cùng Tiểu Bao Tử vẫn hiện lên trạng thái giật giật. Bởi vì Tô Khả không tự hiểu nên lại ngân lên tạp khúc như vậy, tất cả những nhịp điệu của một ca khúc mà cô lại có bản lĩnh một chút cũng không trúng điệu nào.

Tiểu Bao Tử gãi gãi đầu của mình, "Cô gái ơi, mẹ có chút tự biết đi có được hay không vậy."

Tô Khả dừng tiếng ngâm nga lại, nhìn gương mặt cứng ngắt của Tiểu Bao Tử cùng với miệng nhỏ bĩu ra có thể treo được bình xì dầu thì nhếch miệng cười một tiếng, "Mẹ đang dưỡng thai đó."

Đầu Tiểu Bao Tử đầy vạch đen: "." Sau đó quay đầu lại, dùng ánh mắt đáng thương nhìn Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên hết nói nổi nữa rồi.

Tính toán số ngày, Tô Cẩm Niên xin cấp trên nghỉ dài hạn một tháng, đã nửa ngày như nước chảy đi rồi. Nhìn nụ cười của vợ yêu, nhìn vẻ mặt non nớt của con trai nhỏ, anh nhìn bầu trời rực rỡ trên đỉnh đầu, nghĩ tới con gái tương lai thì trong lòng ấm áp. Hơn nữa, mỗi ngày còn được ở bên cạnh làm bạn với vợ con của anh thì tim của anh thật sự bình yên mà trước nay chưa từng có.

Nếu như cả đời cũng có thể như vậy thì thật là tốt biết bao.

*

Tô Cẩm Niên cùng với Tô Khả đi khám thai lần đầu tiên, bác sĩ kiểm tra là bác sĩ trực ban lần trước xem bệnh. Bác sĩ đó vừa thấy Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên thì lập tức nhận ra, cười híp mắt với hai người, còn hỏi không ít câu hỏi.

Sau đó, bác sĩ đó lại hỏi một ít vấn đề bình thường, lại để cho Tô Khả đi làm ít kiểm tra thông thường, sau khi thấy báo cáo thì nụ cười trên mặt càng lớn hơn, ông ấy nói cho bọn anh biết là đứa bé ở trong bụng mẹ phát triển vô cùng khỏe mạnh, hi vọng vợ chồng anh tiếp tục duy trì cuộc sống sinh hoạt khỏe mạnh.

Lúc lời này được nói ra, khuôn mặt Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên đỏ rần. Giống như là phía sau có sói đuổi theo vậy, nhanh chóng chào hỏi bác sĩ rồi vội vàng trở về nhà.

Lúc trở về nhà, Tiểu Bao Tử cùng bố Tô Khả đang đánh cờ tướng, một già một trẻ hoà thuận vui vẻ.

Tiểu Bao Tử tinh mắt nên nhìn thấy Tô Khả, lộc cộc chạy tới, khuôn mặt nhỏ bé hồng đỏ bừng, giống như là cây đào mật, hận không thể để cho người ta cắn một cái.

"Cô gái, em gái như thế nào rồi?"

Tô Khả điểm nhẹ chớp mũi Tiểu Bao Tử, "Ngày nào cũng hỏi, em gái con lớn lên rất tốt ở trong bụng mẹ đấy."

Tô Cẩm Niên đứng bên cạnh hai người, khoe miệng khẽ mỉm cười, cũng không lâu sau thì điện thoại di động Tô Cẩm Niên lại "tít tít" rung lên, là tin nhắn, Tô Cẩm Niên liếc mắt nhìn, khẽ cau mày rồi nói với Tô Khả: "Khả Khả, khi nào thì chúng ta trở về thành phố B?"

Nếu như Tô Cẩm Niên không đề cập tới thì Tô Khả cho rằng cả đời này đều có thể sống ở chỗ này. Khuôn mặt tràn đầy ý cười không khỏi dần dần sụp xuống, "Em không muốn trở về."

Ở nơi đó để lại cho cô ký ức thật sự là quá mức khổ sở, cô, thật sự không muốn 'tức cảnh sinh tình'.

Thấy gương mặt Tô Khả hoàn toàn không vui vẻ thì Tiểu Bao Tử nghiêng đầu, trừng mắt Tô Cẩm Niên, "Chúng tôi là người thành phố H."

Lại nói, mặc dù Tô Khả đã gả cho Tô Cẩm Niên nhưng mà hộ khẩu vẫn đang ở thành phố H, chưa dời vào hộ khẩu nhà Tô Cẩm Niên, mà lúc trước khi Tô Khả sinh Tiểu Tô Tô thì giấy khai sinh là ở trên tay của cô, cho nên cô trực tiếp nhập con vào hộ khẩu nhà cô.

Cho nên những lời này của Tiểu Bao Tử đều không giả chút nào.

Mặt Tô Cẩm Niên đen thui, hồi lâu mới nói một câu, "Giấy khai sinh của em gái con còn chưa có làm đấy."

Tô Khả muộn màng nhớ tới là dường như chuyện cô và Tô Cẩm Niên có con còn chưa báo lên cho cấp trên.

"Haizz, Cẩm Niên, em vẫn lo lắng." Ngộ nhớ cấp trên của ủy ban kế hoạch hóa gia đình vung tuyệt bút lên, nói cô sinh thêm mà muốn tiền phạt thì làm thế nào? Cô không cần coi tiền như rác đâu.

Nét mặt Tô Khả chọc cười Tô Cẩm Niên, "Yên tâm đi, chúng ta là hợp pháp."

Tô Khả gật đầu một cái, "Sẽ không ảnh hưởng bước tiến của anh đấy chứ?"

"Anh không tham chức vụ."

*

Ôm lòng vô cùng thấp thỏm, Tô Khả lại bước trên mảnh đất thành phố B lần nữa, càng phồn hoa hơn năm năm trước, con đường rộng hơn, Mercedes-Benz, BMW đã sớm thành phố xe.

Bố Tô Khả cũng không theo tới, giống nhau đã nói khi trước, ông già rồi nên muốn ở thành phố H để an dưỡng tuổi già. Mà cô đã là con gái gả ra ngoài mà cả ngày ở nhà mẹ thì cũng không ra bộ dạng gì.

Tiểu Bao Tử mắt to ướt nước nhìn nơi này thì không khỏi sờ sờ cảm, vẫn vô cùng kiêu ngạo nói một câu, "Không xinh đẹp như thành phố H của tôi, môi trường tốt."

Tô Cẩm Niên: ——

Tiểu Bao Tử từng mất với Tô Cẩm Niên một cái, "Cô giáo tôi đã nói trẻ con nên sống ở nơi môi trường có chất lượng xuất sắc."

Tô Cẩm Niên ôm lấy Tiểu Bao Tử, "Được, con trai nói đều đúng, trở lại làm xong hộ khẩu cho em gái con, chúng ta trở về thành phố B nhé."

Lúc này Tiểu Bao Tử mới hài lòng gật đầu một cái.

Một nhà ba người theo trí nhớ mà đi tới biệt thự nhỏ kia, đây là năm đó mẹ Tô Khả đã mua cho làm hồi môn cho Tô Khả, sau đó thì bố của Tô Khả vẫn sống ở nơi đó để chờ Tô Khả trở về.

Phòng vẫn mới tinh, đại khái là do bố của cô ở thời gian dài, hơn nữa là coi như bố cô trở về thành phố H thì cũng vẫn thuê người giúp việc theo giờ đến quét dọn. Cho nên ngược lại đã giảm bớt đi thời gian quét dọn nhà.

Đám người Doãn Lạc Phong, Doãn Lạc Hàm cùng Trịnh Diệu Đông nán lại nhà bố của Tô Khả đến hai ngày sau thì cùng nhau trở về thành phố B. Doãn Lạc Phong là vì công việc, Trịnh Diệu Đông cũng như thế, còn Doãn Lạc Hàm thì lại bị mẹ cô cùng mẹ chồng tương lai của cô ra lệnh sát. Trước mắt, Doãn Lạc Hàm biết được Tô Khả từ thành phố H trở lại thành phố B thì trong lòng vui mừng nên đã tới.

Hai người phụ nữ có thai, hơn nữa là hai người phụ nữ có thai "ngưu tầm ngưu, mã tầm mã" nên một ngày nói chuyện, ngoại trừ nói một ít về dưỡng thai thì còn lại tất cả đều là 'dưa chuột' đàn ông hay là tư thế XO.

Doãn Lạc Hàm nói: "Mấy ngày nay eo của chị đau lắm, người đó lại không biết săn sóc chị, lại còn muốn chơi đèn treo, mệt chết chị. Nếu con gái của chị sinh ra mà bị hói đầu thì chị chém chết anh ấy."

Đầu Tô Khả đầy vạch đen, đồng thời không quên hà hê, "Đúng vậy, eo đau, đau lắm. Em lại nói này, không thể nuông chiều chồng được, nếu không sẽ bỏ lên đầu chị, hơn nữa bây giờ còn chị còn mang thai đứa bé."

"Nhưng mà Khả Khả ơi, sao câu này lại chưa vậy hả? Đúng rồi, gần đây Cẩm Niên của em có cùng em XO không?"

"Em đang mang thai, anh ấy dám XO với em! Nếu dám thật thì em sẽ thiến anh ấy!"

"Sợ là cuối cùng không bỏ được thôi. . . ." Doãn Lạc Hàm nói vô cùng mập mờ, "Chính là chị nhớ em từng nói, một nửa của em là người đàn ông khá mạnh mẽ, nếu là anh ấy muốn cùng em làm cái kia, a ha ha ~ em có thể từ chối sao? Ha ha ~ Hình dáng thai của em mà em nói em có thể từ chối, đánh chết chị cũng không tin đấy! A ha ha ~ Huống chi là chị bảo đảm, thật ra thì em đói khát hơn chị."

.

Vốn là Tô Cẩm Niên bung hai ly nước trái cây VC tới cửa, bộ mặt đầy vạch đen, tiền cũng không được mà lui cũng không xong. (VC là vitamin C)

*

Khu đại viện nhà Tô Cẩm Niên, rất lâu rồi anh không có trở về, nhưng lần này là vì hộ khẩu của con gái anh nên vẫn phải trở về một chuyến, lấy hộ khẩu.

Khi xe Tô Cẩm Niên lái vào cổng chính của khu đại viện thì có lính công vụ đi tới, sau khi hành lễ thì Tô Cẩm Niên lái xe đến chỗ đậu xe chuyên dụng.

Tô Cẩm Niên đi nhanh tới căn nhà lầu ngày không đến.

Phía bên kia, bố Tô Cẩm Niên đang cầm tờ báo, không chút để ý nhìn. Sau khi ông nghe thấy tiếng bước chân thì cho là người giúp việc nên nói: "Rót cho tôi một ly nước tới đây."

Tô Cẩm Niên nhìn xung quanh, trong phòng khách không có một người giúp việc nào, cả nhà lạnh lẽo vắng ngắt, cả âm thanh của cây kim nhỏ rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ ràng, Tô Cẩm Niên không khỏi mím môi không nói.

Cái nhà này, kể từ sau khi ông nội chết thì coi như là hoàn toàn giải tán. Giống như chia rẽ, mặc dù dùng nước (ý nói mềm mỏng) để kết hợp lại thì cuối cùng vẫn rơi từng mảnh từng mảnh trên mặt đất, vung vẩy bay lên cao, bị gió thổi qua là tiêu tan giữa không gian.

Vốn là bố Tô Cẩm Niên đang cúi đầu đọc báo, lâu mà không nghe thấy động tĩnh thì cau mày, gương có vẻ vô cùng mất hứng, ngẩng đầu lên, khuôn mặt sắc bén: "Tôi nói tôi muốn uống nước!"

Lời vừa nói ra nhưng không ngờ đập vào mắt là con trai ông, mà là vẻ mặt cứng nhắc của con trai khó gặp của ông thì trong lòng khó chịu, giọng nói nguội lạnh, "Mày còn biết trở lại sao?"

Thật ra cảm giác của Tô Cẩm Niên đối với bố tốt hơn đối với mẹ Tần Phi không ít. Mặc dù anh từng sống cùng hai người này, nhưng mà bố anh thật sự không có cường thế như mẹ anh, đối với suy nghĩ của anh thì ông cũng có thể không can thiệp. Thật ra thì thay vì nói không can thiệp thì không bằng nói là không quan tâm, chỉ là điều này cũng không trở ngại cách nhìn của anh đối với bố mẹ anh.

"Đến lấy ít đồ."

Sắc mặt bố Tô Cẩm Niên xanh mét, hung hăng đập tờ báo trong tay lên bàn, tiếc rằng tờ báo nhẹ nhàng nên căn bản không có âm thanh dọa người.

Bố Tô Cẩm Niên thờ phỉ phò nói, "Muốn lấy đồ thì liền biết về nhà, trong nhà không có đồ hấp dẫn mày thì cũng không về nhà, có con trai làm thế sao!"

"Bố để ý sao?" Tô Cẩm Niên ngược mắt nhìn bố của anh. Cũng chỉ là muốn mượn chuyện để trút xuống hết lửa giận thôi, cần gì giả bộ lí do thoái thác chứ? Tô Cẩm Niên không muốn giải thích nhiều hơn nữa nên chỉ tự lên lầu.

"Mày!" Sắc mặt bố Tô Cẩm Niên đã chuyển từ xanh mét thành đen, "Được, được, được lắm! Con lớn không nghe lời bố, mày khá lắm!"

Tô Cẩm Niên liếc mắt thấy hai bên tóc mai của bố anh đã trắng, nhớ tới năm đó ông khí thế phẫn chấn, nhưng bây giờ cũng bù không được năm tháng xâm nhập, không khỏi thở dài, "Bố, con trở lại chỉ để lấy hộ khẩu."

Bố Tô Cẩm Niên thấy Tô Cẩm Niên cũng chịu mềm đi thì cuối cùng sắc mặt đẹp hơn một chút, nhưng giọng nói vẫn nghiêm nghị, "Mày lấy hộ khẩu làm gì? Chẳng lẽ còn muốn lại 'tiền trăm hậu tấu' sao, cùng những người phụ nữ không biết tên kết hôn sao?" (tiền trăm hậu tấu: làm trước báo sau)

Tô Cẩm Niên cười, "Bố, con là quân nhân, hơn nữa, con, đã kết hôn." Ý tứ của anh rất rõ ràng, anh là quân nhân, hôn nhân ở đây chính là quân hôn, không ai có thể thay đổi, cũng giống vậy, thân là quân nhân nên cũng sẽ không ngốc nghếch mà phạm tội trùng hôn.

Cũng thân là quân nhân nên dĩ nhiên bố Tô Cẩm Niên hiểu, nhưng trong bụng vẫn tức nên liền nói, "Rốt cuộc mày lấy hộ khẩu làm gì?"

"Lấy giấy khai sinh cho cháu gái tương lai của bố, cho cháu trai bố vào hộ khẩu."

Đồng thời, trên lầu một giọng nữ chói tai truyền tới, "Tô Sĩ Minh, ông lái nhái nói chuyện với ai, ồn chết người rồi có biết hay không?"

Mà câu này vừa lúc che mất câu nói vừa rồi của Tô Cẩm Niên nói.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Ông xã Cẩm Niên nấu ăn

Tần Phi ngủ ở trên lầu, nghe chồng bà ở lầu dưới lúi rúi không ngừng thì tâm tình phiền não, đứng dậy xuống lầu thì lại nhìn thấy con trai rất lâu không gặp trở lại.

Tần Phi sững sờ, vốn là vẻ mặt tức giận đùng đùng liền trở nên ôn hòa, tay chân có chút luống cuống nói, "Cẩm Niên, con đã trở lại."

Tô Cẩm Niên liếc mắt nhìn vẻ mặt đầy mệt mỏi của Tần Phi, nghĩ đến ngày trước bà vô tình vô nghĩa thì chỉ hơi gật đầu.

Trong nháy mắt Tần Phi lại không biết nên nói cái gì, quăng ánh mắt nhìn chồng bà vẫn còn nhìn chăm chăm Tô Cẩm Niên thì lửa giận liền bay về phía ông, "Tô Sĩ Minh, ông có ý gì, nếu như con tôi bị ông làm bức bối mà đi thì nhất định tôi sẽ không để cho ông dễ chịu đâu!"

Mí mắt bố Tô Cẩm Niên cũng không hạ xuống nên làm cho Tần Phi càng thêm tức giận, nổi giận chọi dế trên chân vào bố Tô Cẩm Niên. Tần Phi không hổ sinh ra là nữ tướng, bản lĩnh đánh đối với mục tiêu rất cao, cho nên dế đập trúng mặt bố Tô Cẩm Niên, không nghiêng không lệch.

Tô Cẩm Niên đã kinh ngạc ngây người, đã từng là một phụ nữ tự cho mình là phu nhân, lúc này thật không khác gì người đàn bà chanh chua.

Bố Tô Cẩm Niên bị dế đập trúng thì chợt cảm thấy thể diện không còn vẻ vang gì nên đứng dậy nổi giận đùng đùng chạy tới, đánh Tần Phi. Hai người đều là tướng trong quân đội, mặc dù đã hơn năm mươi nhưng kỹ thuật đọ sức vẫn cực kỳ mạnh mẽ. Một qua hai lại, ai cũng không chiếm được tiện nghi của ai.

Nhìn trò cười của bố mẹ, nếu như không cẩn thận thì ai cũng có thể té từ trên cầu thang xuống, trong lòng Tô Cẩm Niên không khỏi một hồi bi ai, không nhịn được hét lớn một tiếng: "Đủ rồi!"

Tiếng hét lớn của Tô Cẩm Niên khiến cho đôi vợ chồng này ngừng lại, nghiêng đầu nhìn Tô Cẩm Niên.

Tần Phi rất nhanh lấy lại tinh thần, sửa sang lại tóc bên tai bà rồi nhàn nhạt cười một tiếng với Tô Cẩm Niên, "Cẩm Niên, sao lần này con lại trở về vậy?"

Tô Cẩm Niên nhìn bố mẹ đối xử xa lạ thì buồn bức không nói. Anh nghĩ tới bọn họ đã từng, mặc kệ là người nhà hay là trước mặt mọi người thì đều là cặp vợ chồng mẫu mực, lúc gặp nhau đều cười nhẹ nhàng, nhưng bây giờ gặp nhau liền động thủ chân. Anh biết tất cả đã từng thật ra thì đều là ảo giác, đều là giả, nhưng mặc dù tất cả đều là giả, thì cũng tốt hơn hiện tại xé da mặt duy mỹ ra rồi nhìn thấy huyết nhục tanh hôi bên trong.

Bố Tô Cẩm Niên trừng mắt với Tần Phi, thông thả bước trở lại ghế sa lon, "Nói đi, mày lấy hộ khẩu muốn làm gì."

Tần Phi liếc mắt nhìn chồng của bà rồi nhìn lại Tô Cẩm Niên, "Muốn hộ khẩu sao, hỏi mẹ muốn là có."

Đổi mặt thái độ đột nhiên thay đổi lớn đến một trăm tám mươi độ của Tần Phi đối với anh thì Tô Cẩm Niên không khỏi dùng ánh mắt phòng bị nhìn Tần Phi.

Tần Phi thấy ánh mắt Tô Cẩm Niên nhìn bà giống như phòng bị người xa lạ thì trong lòng thoáng khó chịu. Mấy năm gần đây bà nghĩ rất lâu, đối với con trai, hình như bà làm rất nhiều chuyện tự cho là đúng nhưng lại hại anh đau khổ.

Nhất là sau khi biết Hoàng Nghệ Thường cùng Trịnh Duyệt thật ra là người như vậy thì bà chợt cảm thấy đỉnh đầu có vô số sấm sét bổ xuống bà. Trong lòng bà càng thêm áy náy đối với Tô Cẩm Niên. Cho nên đã sớm muốn chữa trị quan hệ mẹ con cùng anh. Chỉ tiếc rằng mỗi lần bà gọi điện thoại cho cấp trên của anh thì cấp trên của anh đều nói anh đi làm nhiệm vụ rồi, cho dù có ngày nghỉ thì anh cũng không ở thành phố B mà đi tìm Tô Khả rồi.

Tô Sĩ Minh nhìn chằm chằm Tần Phi, "Bà có ý gì!"

Tần Phi hoàn toàn không để ý tới Tô Sĩ Minh, chỉ nói với Tô Cẩm Niên: "Cùng mẹ đi lên lấy đi."

Tô Cẩm Niên mím môi đồng thời vẫn đi theo Tần Phi lên lầu.

Tần Phi đưa hộ khẩu cho Tô Cẩm Niên, sau đó thờ dài, "Cẩm Niên."

Tô Cẩm Niên nhìn Tần Phi, "Có lời gì bà cứ nói đi."

"Cẩm Niên à, mẹ biết mẹ có lỗi với con, con tha thứ cho mẹ có được hay không. Hơn nữa mấy năm qua, trong lòng mẹ cũng khó chịu, nhưng mẹ chỉ có một đứa con trai là con thôi, thật ra thì lúc ấy mẹ làm như vậy cũng chỉ là muốn tốt nhất cho con."

Tô Cẩm Niên cười nhạt nhìn Tần Phi, "Vậy sao?"

Tần Phi dừng lại, nhìn con trai như vậy thì trong lòng năm vị trộn lẫn, "Cẩm Niên à, mẹ biết lúc trước muốn cho con và Joàng Nghệ Thường kết hôn thì một phần là vì quyền lợi."

Tô Cẩm Niên không nói.

Tần Phi lại nói, "Nhưng khi đó thì từng nhà có người nào không biết Hoàng Nghệ Thường tốt chứ, mẹ chỉ không ngờ cô ta là một người đàn bà như vậy thôi. Haizz, không phải con thích Tô Khả sao, mẹ tiếp nhận cô ấy là được rồi, con tha thứ cho mẹ có được hay không? Mẹ thật là cũng chỉ có một mình con là con trai, nếu như ngay cả con cũng không cần mẹ thì mẹ không biết làm sao sống nữa."

Tô Cẩm Niên nhìn hộ khẩu, nghĩ đến những việc làm của bà đối với Tô Khả năm đó thì vốn còn mềm lòng thì lập tức cứng lại, anh nói, "Tôi còn có chuyện nên cũng không nói chuyện nhiều được."

Sắc mặt Tần Phi trắng bệch, kéo tay áo Tô Cẩm Niên, "Cẩm Niên, rốt cuộc con muốn như thế nào thì mới có thể tha thứ cho mẹ chứ."

Tô Cẩm Niên nghiêng đầu, ánh mắt hoàn toàn lạnh lẽo, "Nữ sĩ Tần, đời tôi cũng sẽ không quên, thân là một sĩ quan cao cấp mà lại sai người vu khống hãm hại một nữ sinh nhỏ bé, lạm dụng chức quyền làm cho nữ sinh kia bị trường đại học cho nghỉ, thậm chí còn cho người muốn hại chết cháu trai ruột của mình."

Sắc mặt của Tần Phi trắng bệch.

"Tôi đều nhớ tất cả, ghi tạc thật sâu trong đầu của tôi!" Tô Cẩm Niên nói xong liền dùng ngón tay chỉ đầu của anh rồi xoay người, không một chút lưu luyến rồi đi.

Tần Phi ngã ngồi xuống giường, nước mắt ào ào chảy xuống, "Cẩm Niên. Mẹ biết sai rồi."

Dĩ nhiên Tô Cẩm Niên nghe tiếng khóc của Tần Phi ở sau lưng, nhưng mà con người phải chịu trách nhiệm vì hành động của mình, không phải sao?

Tô Sĩ Minh nhìn Tô Cẩm Niên không để ý mà bước nhanh đi ra khỏi phòng thì giận đến sắc mặt đỏ bừng, "Cút cút cút! Coi như tao không sinh ra thằng bất hiếu như mày! Có bản lĩnh thì vĩnh viễn đừng bước vào cửa nhà này nữa!"

*

Tô Cẩm Niên ra khỏi nhà, trong lòng chát chát. Về tới nhà thì thấy trong đó, Tô Khả cùng Tô Tô ở một bên cười nháo ầm ĩ, toàn bộ cay đắng trong lòng anh bị cuốn đi hết.

Anh thề là nhất định sẽ không để gia đình của anh biến thành như bố mẹ anh vậy.

Tô Khả cùng Tiểu Bao Tử đang chơi ‘tăng giảm thăng dư hai mươi mốt điểm’, nhìn thấy Tô Cẩm Niên đứng ở cửa cười vô cùng ôn nhu thì khóe miệng không khỏi nâng lên, "Trở lại rồi à?"

Tô Cẩm Niên gạt đầu, ôm Tiểu Bao Tử, nhìn lên bàn trà thì nhìn thấy bốn lá bài poker mở ra, bên cạnh có một bản ghi chép, nét chữ trẻ con bên trên tầng tầng giám giám, Tô Cẩm Niên lập tức hiểu, "Tầng giám thẳng dư, Nhị Tô, con biết nữa."

Tiểu Bao Tử hừ mũi một tiếng, "Đương nhiên tôi biết! Không cho phép xem thường tôi!"

Tô Cẩm Niên cười, kết quả là một nhà ba người cùng nhau chơi đùa một hồi, đợi vừa đến thời gian thì Tô Cẩm Niên tương đối tự giác đi nấu cơm thay hai người quan trọng nhất trong cuộc đời anh.

Tô Khả thấy Tô Cẩm Niên đi vào nấu cơm thì không khỏi vỗ vỗ đầu Tiểu Bao Tử, "Nhìn thấy không, bố con là lên được phòng khách vào được phòng bếp, con học một chút đi."

Tiểu Bao Tử bĩu môi một cái, "Cô gái à, mẹ muốn để con rửa tay làm canh nóng cho những cô gái khác sao sao?"

Miệng Tô Khả há to đến độ tròn trịa, "Rửa tay làm canh nóng, từ ngữ cao cấp nào con cũng biết, nói với mẹ đi, con học được ở đâu?"

Đầu Tiểu Bao Tử đầy vạch đen: "Đây không phải là trọng điểm có được hay không. Trọng điểm là mẹ muốn để con nấu cơm nấu đồ ăn cho những cô gái khác sao?"

Tô Khả vỗ xuống đầu Tiểu Bao Tử, "Xi, con chỉ có thể nấu cơm nấu đồ ăn cho mẹ đây thôi."

*

Hôm sau, Tô Cẩm Niên đến đơn vị phục lệnh, Tô Khả cùng Tiểu Bao Tử ở trong nhà chơi trò chơi trí lực. Tô Khả thấy trên đầu và trán nhỏ của Tiểu Bao Tử chảy mồ hôi ròng ròng, khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng thì trong đầu đầy âm áp.

"Bing bong ——" Tiếng chuông cửa vang lên.

Tô Khả tưởng rằng Doãn Lạc Hàm tới nên liền đi mở cửa, kết quả mở ra thì lại nhìn thấy một người phụ nữ, Tô Khả không khỏi lạnh mặt, "Bà tới làm gì."

Tần Phi nhìn Tô Khả, hơi gạt đầu, "Tôi có thể vào không?"

Tô Khả kinh ngạc bà lại có thể có giọng điệu thương lượng, nhưng trên mặt cô vẫn lạnh lùng, "Bà có chuyện gì?"

Trong tay Tần Phi có rất nhiều đồ, "Tôi tới là có chuyện nói với con."

Tô Khả chỉ nhìn lướt qua vật trong tay Tần Phi nhưng vẫn không có ý để bà đi vào, "Có lời gì thì bà nói ở đây là được, nữ sĩ Tần, tôi tự nhận là không phải rất quen với bà."

Nghĩ đến chuyện lúc trước Tần Phi làm với con của cô thì lòng của Tô Khả muốn giết bà cũng có. Làm sao có thể có vẻ mặt ôn hòa mà cho bà vào nhà cô, sau đó uống một ngụm trà nước từ từ nói chuyện cùng cô chứ.

Tần Phi thấy thái độ lạnh nhạt của Tô Khả thì trong lòng tức giận, nhưng nghĩ đến cả trái tim của đứa con trai duy nhất của bà đều ở trên người cô gái này thì bà chỉ có thể bỏ mặt mo qua một bên để tiếp tục nói với Tô Khả, "Tôi không phủ nhận tôi đã từng một số chuyện với cô."

Bà vừa nói ra câu đó thì vẻ mặt Tô Khả đã tức giận, "Bà có ý gì, rất vẻ vang có phải hay không?"

Tần Phi đặt vật cầm trong tay ở cửa, tiếp tục nói, "Tô Khả, tôi nghĩ là cô hiểu lầm một chút."

Tô Khả cau mày nhìn Tần Phi. Cô thật sự là không hiểu rốt cuộc Tần Phi tìm tới cửa là vì chuyện gì.

Tần Phi nói: "Tôi, con trai Cẩm Niên của tôi."

Tô có thể nhìn Tần Phi, chờ cô nói tiếp.

"Nói thật ra, vốn là quan hệ mẹ con chúng tôi coi như không tệ, nhưng cũng bởi vì cô cho nên nó không thêm nhìn tới mặt tôi một chút, quan hệ với tôi rơi vào điểm đóng băng, cô biết tôi làm mẹ đau lòng nhiều lắm không."

Tô Khả cười lạnh, coi như là hiểu ý Tần Phi, "Chuyện này liên quan gì đến tôi? Đây là chuyện của mẹ con các người, nhưng cho tới bây giờ tôi không có ở trước mặt của anh ấy mà giựt giây anh ấy và bà không được lui tới với nhau, cho nên bà đã tìm lộn người!"

"Tô Khả, tôi không phải tới để tranh luận cùng cô, những điều này có hay không đều được." Tần Phi thờ dài, nói rõ của ý bà đến, "Tôi tới đây, chuyện đầu tiên chính là nói với cô một tiếng, chúng ta xóa bỏ chuyện đã qua, chuyện thứ hai chính là hi vọng cô khuyên nhủ Cẩm Niên có thể chuyển về nhà ở là tốt nhất."

Tô Khả cười "ha ha" lạnh lùng, "Sĩ quan Tần, bà nói câu này có phải hơi quá mức khỏi hài hay không?"

Sắc mặt Tần Phi sung huyết đỏ bừng, bị thái độ của Tô Khả kích động mà thẹn quá thành giận, "Tôi cũng ăn nói khép nép như vậy rồi, cô còn muốn tôi

thế nào nữa?"

Ăn nói khép nép? Ở đâu? Tô Khả cô thật đúng là không có thấy. Hơn nữa cái gì cũng không làm mà đã muốn hòa giải với cô, liền muốn giải với con trai bà, bà đã từng tuổi này rồi, có phải quá ngây thơ hay không?

Vì thế Tô Khả nói, "Có phải tôi giết người xong rồi nói tiếng xin lỗi là có thể vô tội thả ra hay không?"

Tần Phi mỉm môi không nói.

Tô Khả buông lỏng, "Bà cũng biết là không thể chứ?"

Tần Phi tiếp tục không nói.

Tô Khả cười, nhún nhún vai, "Cho nên nói, lúc trước bà làm mấy chuyện đó đối với tôi thì tôi phải nhớ rõ ràng mạch từng chuyện từng chuyện, bắt kể bà có phải là mẹ Tô Cẩm Niên hay không, muốn cùng tôi xóa bỏ, tôi nói này, bà nghĩ thật tốt đẹp đấy! Về phần muốn tôi khuyên nhủ Tô Cẩm Niên, xin lỗi, sĩ quan Tần, tôi không đủ sức! Nói thế nào thì Cẩm Niên anh ấy không phải con rồi, tôi có thể tùy ý thao túng sao."

Tần Phi nắm chặt hai quả đấm, "Rốt cuộc cô muốn như thế nào thì mới bằng lòng."

Tô Khả nhú mày, nhìn sắc mặt kìm nén đến đỏ bừng của Tần Phi, chờ đoạn sau của bà.

Tần Phi chậm rãi thờ dài, "Tô Khả, tôi làm một người mẹ, cầu xin cô khuyên nhủ con tôi, được không? Tôi lớn tuổi rồi. Haizz. Về chuyện giữa nó và cô thì sau này tôi không hỏi tới nữa, có thể không?"

Tô Khả nhìn Tần Phi luôn luôn có tác phong của một người phụ nữ mạnh mẽ, trong nháy mắt biến thành một bà già ủ rũ cúi đầu thì trong lòng thoáng xúc động, nhưng cô không phải Thánh mẫu, trước đây người phụ nữ này quá đáng ghét, cô không thể nào vì bà nói vài câu nhận lỗi thì đã tha thứ cho bà.

"Sĩ quan Tần, tôi vẫn câu nói kia, Tô Cẩm Niên không phải con rồi giết dây mà có thể tùy tâm tư của tôi. Về chuyện bà không hỏi tới chuyện của tôi cùng Cẩm Niên thì đều không có ích, thứ nhất, tin rằng bà cũng biết tôi cùng anh đã sớm kết hôn, là quân hôn, mặc dù tôi không phải là quân nhân nhưng mà đối với hôn nhân quân nhân thì vẫn hỏi Baidu. Thứ hai." (Baidu là web tìm kiếm ở Trung Quốc)

"Cô gái, sao mẹ làm nhảm ở cửa lâu như vậy?" Tô Khả còn chưa nói ra thứ hai, Tiểu Bao Tử chơi ở bên trong một mình thấy Tô Khả lâu không vào thì liền đi ra ngoài.

Tần Phi bị Tiểu Bao Tử đột nhiên đi ra thì kinh ngạc, "Nó. nó." (ed: chắc định là nó là cháu tôi ấy mà)

Tô Khả kéo Tiểu Bao Tử qua, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, ánh mắt lạnh lẽo, "Hai chính là con của tôi cùng Cẩm Niên cũng đã mua được nước tương rồi, có phải cảm thấy rất đáng tiếc hay không? Thật ra thì tôi cũng không ngờ con tôi lại có thể khỏe mạnh an khang lớn lên như vậy. Có phải rất thất vọng hay không, nó không có bị bác sĩ của bệnh viện dùng như rác mà thu hồi lại?" Tô Khả nói câu cuối cùng thì cả người đều là mang theo ý oán hờn, lúc trước, nếu như không phải là do cô tình lại sớm, lúc trước, nếu như không phải là cô dùng dao găm đâm y tá muốn làm phẫu thuật cô thì Tiểu Bao Tử thật sự mất rồi.

Sắc mặt Tần Phi trắng bệch, lùi ngược lại mấy bước, "Tôi."

Tô Khả tiếp tục nói, "Cho nên dù bà muốn hỏi tới chuyện của tôi cùng Cẩm Niên thì tôi cũng khuyên bà tiết kiệm một chút tâm tư để trở về an tâm dưỡng lão đi."

Tần Phi nghe Tô Khả tố cáo thì trong đầu vừa kéo vừa căng, lúc trước. Bà không khỏi di chuyển ánh mắt đến trên người của Tiểu Bao Tử, chớp mắt cũng không chớp mà nhìn Tiểu Bao Tử.

Tiểu Bao Tử không khỏi ngẩng đầu nhìn Tần Phi trước mặt, không khỏi nhú mày, "Thật giống người phụ tình đấy."

Tô Khả cười, "Đĩ nhiên giống rồi, đây chúng là mẹ của bố con. Nhưng mà, con không cần gọi bà ấy là bà nội, bởi vì lúc trước bà."

"Đừng nói nữa!" Tần Phi lập tức hô ngừng, bà biết Tô Khả muốn nói là lúc trước bà nội như bà đã làm chuyện muốn hại chết con, nhưng. Nhưng mà. Bà biết sai. Có thể không. Bà biết sai rồi.

Muốn Tần Phi bà tranh đoạt hơn nửa đời người, cường thế hơn nửa đời người, nhưng gần đến lúc về hưu thì cũng nhìn tất cả không quen mắt, ngay cả con trai ruột của bà cũng không nguyện ý thừa nhận bà, bà không biết đến cuối cùng bà nên đi nơi nào nữa.

Tô Khả cười, "Tô Tô, con cũng trở vào nha đi. Mẹ rất nhanh sẽ vào."

Tiểu Bao Tử gật đầu, "Được ạ, mẹ."

Tần Phi nhìn bóng lưng Tiểu Bao Tử đi xa thì có chút lưu luyến, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Tô Khả, "Tô Khả, tôi hiểu rõ trước đây tôi xác thực làm rất nhiều chuyện tổn thương tới cô, nhưng mà bây giờ tôi chân thành nhận lỗi với cô, cô có chấp nhận không?"

Tô Khả cười lắc đầu, "Tôi vẫn là câu nói kia, không chấp nhận. Trên thế giới không có chuyện dễ dàng như vậy, dùng da miệng mài mài là có thể coi

như tất cả đều chưa từng xảy ra sao."

"Nói thế nào thì tôi cũng là mẹ chồng của cô mà!"

Tô Khả cười, "Bây giờ muốn nói bà là mẹ chồng của tôi rồi sao? Sĩ quan Tần, tôi thật tình khâm phục bà."

Mặt già của Tần Phi đỏ lên, "Tô Khả!"

Tô Khả nói: "Sĩ quan Tần, lời đã nói hết rồi, mời bà trở về đi."

Tần Phi cứ đứng bất động tại chỗ, "Rốt cuộc muốn như thế nào thì cô mới có thể hoàn toàn tha thứ cho tôi? Dù là phạm nhân thì cũng có cơ hội hối cải, không phải sao?"

"Sao bà ở đây?" Đang lúc Tô Khả không biết làm sao đuổi Tần Phi đi thì đột nhiên giọng nói của Tô Cẩm từ phía sau truyền tới.

Tần Phi quay đầu lại, vẻ mặt mừng rỡ, "Cẩm Niên, mẹ."

Tô Cẩm Niên cau mày, bước nhanh về phía trước dang hai cánh tay ra che chở Tô Khả ở sau lưng, đề phòng nhìn Tần Phi, "Tại sao bà phải tới nơi này?"

"Mẹ."

Tô Khả xoay người, thản nhiên nói, "Em đi vào đây."

Tô Cẩm Niên gạt đầu một cái, "Em mau vào nhà nghỉ ngơi đi, anh lập tức vào nhà nấu cơm cho em"

Sau đó, Tô Cẩm Niên nhìn chăm chăm Tần Phi, "Cuối cùng bà muốn làm gì! Nên nói thì ngày hôm qua tôi đã nói tất cả!"

Tần Phi không biết làm sao, "Cẩm Niên, thật ra mẹ chỉ muốn." Dừng một chút, Tần Phi không biết tổ chức ngôn ngữ như thế nào, thời gian từng giây từng phút trôi qua rồi bà mới thốt lên: "Mẹ chỉ tới đây để nói xin lỗi Tô Khả thôi."

Tô Cẩm Niên sững sờ, ánh mắt phức tạp nhìn Tần Phi.

Tần Phi tiếp tục nói, "Thật ra thì mẹ chỉ muốn tự chữa mối quan hệ mẹ con chúng ta với con thôi."

Tô Cẩm Niên nói: "Nữ sĩ Tần, bà quên rồi sao? Ngay từ lúc đó thì chúng ta đã thoát khỏi quan hệ mẹ con rồi."

Tần Phi trầm mặc, "Đó là lỗi của mẹ, Cẩm Niên. Như thế nào đi nữa thì mẹ cũng là mẹ con. Cẩm Niên."

Tô Cẩm Niên buồn bực không nói, Tần Phi thấy Tô Cẩm Niên im lặng thì trong lòng biết bà không thể đòn ép quá nhanh nên liền nói, "Cẩm Niên, mẹ biết bây giờ con vẫn còn rất khó khăn để tiếp nhận mẹ, vậy mẹ rời đi trước đây."

Tô Cẩm Niên gạt đầu, nhìn túi lớn túi nhỏ trên đất thì ngẩng đầu nhìn Tần Phi.

Tần Phi lập tức nói: "Một chút đồ mà thôi, mẹ đi trước đây, haizz." Nói xong câu đó thì Tần Phi thật sự rời đi.

Tô Cẩm Niên cầm đồ, xoay người vào nhà.

Anh nhìn thấy Tô Khả ngồi bên đó thì không nhận được hỏi, "Khả Khả, bà ấy có nói gì không hay với em hay không?"

Nhìn vẻ mặt Tô Cẩm Niên lo lắng thì Tô Khả cười, "Không có, mẹ anh thật kỳ lạ, đột nhiên thay đổi thái độ một trăm tám mươi độ, em cũng không biết làm sao ứng phó nữa."

Tô Cẩm Niên cười, "Chỉ cần bà ấy đừng tiếp tục làm tổn thương em là được rồi."

"Cẩm Niên, em phải nói với anh, mặc kệ mẹ anh nhận lỗi với em thế nào thì thái độ của em vẫn vậy, không tha thứ."

Tô Cẩm Niên trầm mặc, liền gạt đầu, "Anh hiểu."

Tiểu Bao Tử nhìn hai người lớn nhà bé đối thoại, từ trong vài lời nói ít ỏi thì cũng có thể đủ rút ra là người phụ nữ lúc này không hợp với mẹ của bé. Chỉ là đây không liên quan tới bé, quan trọng nhất bây giờ là lúc nào thì em gái của bé ra đời.

*

Sau khi Tần Phi về đến nhà thì vẻ mặt chán nản, Tô Sĩ Minh mới vừa từ đơn vị trở về thì nhìn thấy bộ dạng đó của Tần Phi nên không nhận được nói, "Bộ mặt cứng nhắc này là cho ai nhìn đây?"

Tần Phi nhìn chăm chăm Tô Sĩ Minh, "Hôm nay tâm tình tôi thật không tốt, ông đừng chọc tôi!"

Tô Sĩ Minh "hừ" một tiếng rồi đi về phòng trên lầu thay quần áo, đợi đến khi mặc xong đồ thường, trừng mắt vẫn thấy Tần Phi ngăn người ở cửa thì đi ra ngoài, không thể nghĩ ngờ người phụ nữ trong nhà.

Tần Phi ngồi ở trên sa lon ở phòng khách, nghĩ đến chuyện ban ngày, thái độ của Tô Khả hòa với Tô Cẩm Niên, còn có cháu trai đáng yêu, trong lòng bà càng không thoải mái. bà đã ôn tồn xin lỗi rồi, cuối cùng họ muốn bà như thế nào? Lại nghĩ đến công văn gửi đi lúc trước của bà thì bà lại nản lòng.

Năm năm trước, với bà mà nói thì cũng coi là thời kỳ rối ren. Ban đầu, bố của Hoàng Nghệ Thường bị kéo xuống ngựa, thiếu chút nữa trở thành 'duyên Tần Tấn' cũng thiếu chút nữa là nhà họ Tô bị ủy ban kiểm tra kỷ luật kiểm tra. Mà khi đó người tình của bà lại ra sức lấy hình vụng trộm của hai người ra uy hiếp, làm cho bà bị hấn lừa gạt hết tất cả tài sản, sau đó thì lại không thể không xin nghỉ hưu sớm. (duyên Tần Tấn xuất phát từ 'Tả truyện', ý nói về mối quan hệ thông gia, quan hệ vợ chồng)

Người tình thấy bà cũng nữa không còn lợi mà toan tính nữa nên gởi toàn bộ những hình tư mật cho Tô Sĩ Minh cùng tòa soạn báo, nếu như không phải là ông chủ tòa soạn báo đó có quan hệ vững chắc như anh em với Tô Sĩ Minh thì bà sợ là đã sớm 'thân bại danh liệt'. Bọn họ đều xuất thân là người danh môn, nếm không nổi cái mặt ra ly hôn nên cứ cố chịu đựng cùng nhau, nhưng từ đó về sau thì quan hệ của bà và Tô Sĩ Minh cũng rơi tới điểm đóng băng, cả ngày vì chuyện vặt vãnh nhỏ nhoi mà đánh nhau.

Ngày càng dài thì bà lại càng nhớ con trai của bà, biết điều nghe lời con trai, nhưng ngay cả con trai thì trước sau bà vẫn không cách nào gặp mặt.

Nhưng mặc kệ là ai, thiếu niên hay người già, đàn ông hay phụ nữ, người nào làm gì thì nhất định phải vì hành động mình đã từng làm mà trả giá thật lớn!

*

Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả vẫn hạnh phúc trải qua mỗi ngày, trong lúc đó, đám người Doãn Lạc Hàm vẫn sẽ tới nói chuyện gia đình cùng cô, dĩ nhiên, người phụ nữ Tần Phi đáng ghét kia cũng thỉnh thoảng đứng ở cửa, hoặc lấy lòng nhìn cô, hoặc lấy lòng nhìn Tiểu Bao Tử, một trời một vực với người trước kia, cho dù như thế thì Tô Khả cũng không có ý định tha thứ cho bà.

Về Tô Cẩm Niên, nên như thế nào thì vẫn như thế ấy, sẽ không vì Tần Phi thay đổi thái độ đối với vợ chồng họ mà anh sẽ nói tha thứ cho bà ở bên tai Tô Khả....

Một ngày nọ, Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên khám thai trở về, Tô Khả nhận một cuộc điện thoại, là ở Thâm Đường ở thành phố H gọi tới. Ý của anh là có manh mối về tung tích của Jayson Hough rồi, có người lái xe từ thành phố H đến thành phố B đã nhìn thấy ông ấy trên xe lửa.

Đây là một tin tức tốt, nhưng Tô Khả có cảm giác rất kỳ lạ ở chỗ nào đó.

Nếu Jayson Hough không có chuyện gì thì sao ông không ra sức liên hệ với cảnh sát đang tìm kiếm ông, cũng không trở về nước Mỹ mà ngược lại chạy tới thành phố B, đây là vì cái gì?

Lúc Tô Khả còn đang ngăn người thì Tô Cẩm Niên mặc tạp dề bưng món ăn đi ra, "Bà xã, ăn cơm."

Tô Khả lắc lắc đầu, "Được."

Sau đó Tô Khả lại để tin tức mà Thâm Đường báo cho cô ở trong lòng, nhưng vì vậy mà chịu một nỗi đau khổ lớn, dĩ nhiên đây là nói sau.

Thức ăn là hai món mặn đơn giản và một món canh, màu sắc món ăn tươi đẹp làm cho nước miếng người ta tiết ra không ngừng.

Lúc Tô Khả ăn ngấu ăn nghiêng thì không khỏi lớn tiếng khen ngợi, "Cẩm Niên, tài nghệ nấu ăn của anh càng lúc càng cao đấy. Chu choa, em yêu anh nhất."

"Ồ, anh cũng yêu em."

Đối với việc bố mẹ bé thỉnh thoảng tỏ lộ thì Tiểu Bao Tử đã vô cùng bình tĩnh, vẫn tự yên lặng ăn cơm, cả mắt cũng không chớp.

Thời gian trôi qua, đã trôi qua một tháng hơn.

Bụng Tô Khả đã bốn tháng rồi, bây giờ đã lộ bụng bầu.

Lúc Tần Phi nhìn thấy thì đáy mắt mừng rỡ, hai thai, lại có hai thai rồi. Mặc dù bà vẫn rất không muốn gặp Tô Khả, nhưng Tô Khả lại sinh cho bà cháu trai thứ hai hoặc là cháu gái, trong lòng bà vẫn rất vui mừng, sau đó cảm thấy Tô Khả cũng thuận mắt không ít. Hay bởi vì đại khái là trong lòng bà ôm áy náy với Tô Khả, các loại thuốc bổ, giống như là không cần bỏ ra tiền mà như nước chảy đưa cho Tô Khả.

Trong chớp mắt, bên trong tủ chứa đồ của tiểu biệt thự đã chất đầy đồ Tần Phi đưa tới.

Tần Phi thay đổi, vợ chồng họ đều nhìn thấy trong mắt, nhưng là Tô Khả vẫn trầm mặc. Đối với một người phụ nữ muốn hại chết con cô thì mặc kệ là ai, vĩnh viễn là bậc thù địch của cô, sẽ không bao giờ thay đổi.

Ngược lại là Tiểu Bao Tử đối với Tần Phi, lúc mới bắt đầu thì ghét nhưng dần dần tiếp nhận, Tô Khả cũng không ngăn cản, dù sao trái tim của Tần Phi bây giờ giống như biến thành một người khác so với Tần Phi lúc trước.

Những ngày sau này thật yên bình, Tô Khả vẫn khá thích. Dĩ nhiên, không được hoàn mỹ chính là bây giờ cô mang thai, không có cách nào tiếp tục nghề bác sĩ nam khoa của cô.

Một ngày thời tiết đẹp trời, Tô Khả lại đang suy nghĩ cái vấn đề này thì không khỏi thở dài, cúi đầu nhìn bụng hơi nhô ra, không khỏi sờ sờ, "Con gái, con nhanh ra một chút đi."

"Bing bong——" Chuông cửa vang lên.

Tô Khả ngẩng đầu nhìn thời gian, là mười giờ rưỡi trưa, mà Tô Cẩm Niên đang nấu cơm ở trong phòng bếp, Tiểu Bao Tử trong nhà đã được Tô Cẩm Niên đưa đi vườn tre ở tiểu khu, lúc này không thể nào về nhà được. Về phần Doãn Lạc Hàm thì cô ấy và Trịnh Diệu Động cùng đi uống rượu mừng rồi, hôm nay không thể nào đến chỗ cô. Doãn Lạc Phong thì đang đi công tác ở thành phố S.

Cho nên rốt cuộc ngoài cửa là ai? Thời gian tiếp cận tốt như vậy, có thể tới đây ăn tiệc rồi?

Kết quả là Tô Khả chậm rãi từ từ đi mở cửa, vừa mở cửa thì lại một trận kinh hi.

Người vừa tới không phải là người khác mà chính là ba bạn cùng phòng thời kỳ cưỡi ảm ảm của Tô Khả, Vương Mộng Mộng, Trần Tinh Tinh cùng Kiều Nhạc! Tô Khả chớp mắt mấy cái, không thể tin nhìn họ. Cô và họ đã mất liên lạc, thứ nhất cô quên mất mã số chim cánh cụt QQ (một tài khoản mạng) của cô, thứ hai là các cô đôi số điện thoại di động, thứ ba là mấy người các cô không thích chơi khăn quàng cổ, dầm dẫm lưới.

Trần Tinh Tinh nói: "Ngày hôm qua đi dạo phố, không cẩn thận gặp Hoa Sen Trắng, anh ấy nói cho bọn mình biết."

Lúc Vương Mộng Mộng thấy bụng bự của Tô Khả thì không khỏi nói một câu, "Mẹ nó, lại mang bầu!"

Kiều Nhạc nói, "Ngưu bức!"

Bốn cô gái hoàn toàn không có cảm giác lạnh nhạt sau nhiều năm không gặp, lập tức ngồi trên ghế sa lon lú lú, từ đông kéo tới tây, từ tây nói đến bắc.

Đều nói hai phụ nữ tương đương với năm trăm con vịt, trước mắt thì chỉ biết có ngàn con con vịt xúm lại, phát ra tiếng ‘khắc khắc’, ngay cả Tô Cẩm Niên nấu cơm bên trong cũng đi ra xem rõ ngọn ngành.

Lúc này trên người Tô Cẩm Niên mặc tạp dề hoa nhỏ nhỏ đáng yêu, cầm trên tay một cái muôi xào.

Ba cô gái ngẩng đầu nhìn lên thì không khỏi hóa đá, Tô Khả vẫn vô cùng bình tĩnh.

Tô Cẩm Niên cũng bình tĩnh gạt đầu với mọi người một cái rồi lại xoay người vào phòng bếp, nồi thịt kho tàu to đang nấu trong bếp.

Kiều Nhạc kinh ngạc nói: "Đánh chết mình cũng không tin đó là đại huấn luyện viên Tô năm đó mất mọc trên đỉnh đầu đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Cánh chim không dính vào thân

Mấy người bạn đã rất lâu không gặp để tụ chung một chỗ, trò chuyện vô cùng tự nhiên như đã từng.

Trần Tinh Tinh không chỉ cảm khái một lần, nhớ ngày đó Hoa Sen Trắng sinh trưởng trên đỉnh Tuyết Sơn thật sự bị Tô Khả hái tới tay, thật là thần kỳ.

Còn Kiều Nhạc lại nói Tô Khả không có lương tâm, vừa đi là nhiều năm, ngay cả liên lạc cũng không chịu cho. Tất nhiên Tô Khả giải thích cho họ, sau đó họ vừa nghĩ tới tính tình của Tô Khả thì cũng tha thứ, chỉ cảnh cáo Tô Khả là không được lại vô duyên vô cớ mất tích nữa.

Tô Khả gạt đầu liên tục.

Ánh mắt nhìn xuống dưới thì mới phát hiện bụng phẳng của Kiều Nhạc cũng là hơi nhô ra. Tô Khả không khỏi chép miệng chắc lưỡi, về mặt kinh ngạc nhìn Kiều Nhạc.

Kiều Nhạc bị cô nhìn nên bắt đầu thẹn thùng, gương mặt đỏ ửng.

Ngược lại Trần Tinh Tinh thay Kiều Nhạc giải vây, "Tô Khả cậu được phép kết hôn sớm sinh con sớm, thậm chí có thai thứ hai rồi, còn Kiều Nhạc không được phép kết hôn với người ta sinh con sao hả."

Tô Khả tiếp tục chép miệng, "Chà, người đàn ông kia là ai?" Cô dùng bản lĩnh chớp mắt của mình, cô ấy đã kết hôn sinh con rồi, chỉ là tính toán tuổi thì họ cũng đã tốt nghiệp hơn ba năm, tuổi này kết hôn sinh con thì thật ra cũng không xê xích gì nhiều nữa.

"Cậu cũng biết đó, chính là huấn luyện viên đại ngục của chúng ta." Vương Mộng Mộng cười đến ‘ngiêng trước ngửa sau’, một tay nhỏ bé che miệng để không cười.

"Đại ngục?" Tô Khả lập tức trở lại trạng thái thần thờ.

Gương mặt Kiều Nhạc đỏ lên ngượng ngùng, "Chính là Triệu Lâm, là bạn của Hoa Sen Trắng nhà cậu!"

Miệng Tô Khả "O" tròn, trong nháy mắt, tên đại ngục cao lớn khỏe mạnh, tên đại ngục sôi nổi cười khờ khạo đột nhiên xuất hiện trong đầu Tô Khả, "Là anh ấy?"

Kiều Nhạc ngọt như mật gât đầu.

Tô Khả nói: "Không phải cậu chỉ cần trai đẹp sao?" Cô khó có thể quên, tiêu chuẩn ‘chọn bạn trăm năm’ của Kiều Nhạc: thứ nhất, chiều cao cân nặng phải bình thường; thứ hai, gương mặt phải xinh đẹp kinh thiên địa khiếp quỷ thần! Thứ ba, tốt nhất là giáo sư, diện mạo lịch sự.

Thế nhưng đại ngục. mô phật ba, tiêu chuẩn mà cũng chưa có một cái ăn khớp!

Cho nên Tô Khả vô tình nói lời trong lòng ra, "Anh ấy không phải trai đẹp."

Kiều Nhạc xem thường nhìn Tô Khả, "Mình kết hôn để sống, trai đẹp có thể làm cơm ăn sao."

Tô Khả: "(OoO) Ô!"

Kiều Nhạc tiếp tục chậm rãi nói, "Hơn nữa đàn ông có bộ dạng xinh đẹp ấy, mô phật, phụ nữ mơ ước có một đồng lớn, mình không muốn cuộc sống bình thường trở thành vợ chính đầu với tiểu tam, vậy thì quá mệt mỏi."

"Nói đúng đó." Trần Tĩnh Tĩnh tiếp đề tài, "Khả Khả, trên thế giới này không phải tất cả đàn ông đều giống như Tô Cẩm Niên nhà cậu, bình thường là một người đàn ông đẹp trai một chút đều thích dựa vào một chút vốn bề ngoài của mình, cả ngày ăn mặc thành chim công sắc sỡ, qua lại dập dòn trong đám đàn bà kia. Nói ra cho oai là ‘ phong lưu ’ đấy, hiểu không. Chúng mình cũng chỉ là phụ nữ bình thường nên không thể không chế loại đàn ông này, cho nên tìm người có thể sống qua ngày là được."

Tô Khả chắc lưỡi hít hà, không ngờ mấy năm trước mấy bạn cùng phòng còn sống ở thế giới mộng ảo mà bây giờ còn thực tế hơn cô nữa.

Kiều Nhạc nói, "Hơn nữa, mặc dù đáng ghét Triệu Lâm nhà mình không đẹp, nhưng năng lực cũng là đạt tiêu chuẩn đấy." Nói xong thì nháy mắt với Tô Khả.

Tô Khả hết nói nổi.

Vương Mộng Mộng cười không đứng đắn tí nào, "Chúng mình hiểu mà, cậu rất hạnh phúc, không cần khoe khoang đâu, làm cho mình còn là gái ế chưa gả đi thì làm sao mà chịu nổi."

Kiều Nhạc liếc mắt Vương Mộng Mộng một cái, "Cậu làm trò, quý công tử đuổi theo cậu nhiều vô kể, cậu đừng làm như mình không biết."

Trần Tĩnh Tĩnh gật đầu, "Đúng vậy."

"Xì, những người đó là quý công tử ở đâu chứ, mình xem là ‘quý’ công tử thì có!" (quý là con rùa)

Tô Khả lập tức bắt đầu nhiều chuyện tới đời sống tình cảm của hai người khác, sau đó mới biết được là Trần Tĩnh Tĩnh đã đính hôn cùng người ta, sang đầu năm sau thì kết hôn, mà Vương Mộng Mộng vẫn theo danh sách những người đàn ông độc thân, cả ngày chần chừ trong kiếp sống xem mắt khổ ép.

Chỉ là Tô Khả tò mò nhất chính là sao Kiều Nhạc lại hợp cùng Triệu Lâm. Bởi vì hai người bọn họ mới qua lại vào năm trước thì tháng năm năm nay đã kết hôn. Nếu hai người bọn họ nhìn vừa mắt thì nên sớm tốt hơn rồi?

Chuyện này nói đến còn rất mang tính hài kịch, ngày đó Kiều Nhạc đang mua sắm, kết quả đụng phải kẻ cướp giật túi, cô lập tức đuổi theo rồi, hoàn toàn không có khái niệm "nguy hiểm". Mà Triệu Lâm thì hành nhiệm vụ trở lại, vừa ăn xong đang đi ra từ một quán bán cơm ngon quanh chỗ Kiều Nhạc mua sắm, nhìn thấy một cô gái không có hình tượng đuổi theo tên cướp sắp biến mất phía trước, thân là bộ đội đặc chủng nên tinh thần chính nghĩa tăng lên cao, liền giúp đỡ bắt được tên cướp, trả lại túi cho Kiều Nhạc, lúc đưa cho Kiều Nhạc thì nhận ra Kiều Nhạc.

Kết quả là căn bản không cần điện giật mà là hai người qua lại với nhau nên mới tốt lên.

Sau khi Tô Khả nghe xong tiết mục ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ kinh điển thì uống một hớp nước, "Ngu bức quá." Không ngờ người đại ngục theo đuổi con gái mà không tốn nhiều sức lực như vậy, nhớ năm đó cô đuổi theo Tô Cẩm Niên thực sự tốn ròng rã ba năm mới ‘tu thành chánh quả’.

Nếu như tâm tư của cô bị Kiều Nhạc biết thì nhất định Kiều Nhạc sẽ trực tiếp đập vào trán Tô Khả một cái: aiya, không phải mỗi người đều là Tô Khả,

cũng không phải mỗi người đều là Tô Cẩm Niên!

Lúc ăn cơm trưa, ba cô gái càn quét sạch sẽ thức ăn ngon hợp khẩu vị trên mặt bàn, cuối cùng còn nói thêm một câu, “Huấn luyện viên Tô, tài nấu nướng của anh thật sự là có thể so với đầu bếp năm sao đấy, chúng em nhất định sẽ tới thăm nhiều hơn.”

Tô Khả thật muốn sút bay mấy người này, mấy người này vì cái ăn mà thật sự là không có lễ nghi phẩm giá nữa rồi.

Sau khi ăn uống no đủ thì Triệu Lâm lái xe jeep tới, anh tới đón Kiều Nhạc về, thuận tiện đưa mấy cô bạn ‘khuê mật’ của cô về nhà. (bạn khuê mật ý chỉ bạn rất thân)

Khi Triệu Lâm gặp Tô Cẩm Niên thì không khỏi giật mình, anh nghe Kiều Nhạc nói muốn đi ra ngoài họp mặt, nhưng Kiều Nhạc chưa nói muốn đi đâu, nhìn thấy Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả ở cùng nhau lần ra tìm của anh rất bình tĩnh, mặc dù Tô Khả là cô gái mà anh thầm mến nhiều năm, nhưng bây giờ đối với anh mà nói thì quan trọng nhất là vợ của anh cùng đứa nhỏ sắp ra đời.

Khi Kiều Nhạc ngồi lên xe của Triệu Lâm thì Tô Cẩm Niên không nhịn được nói một câu, “Hắc, thì ra em là bà xã của Triệu Lâm sao.”

Cùng lúc đó mặt của Kiều Nhạc đen thui, thật muốn sút cục gạch cho chết Tô Cẩm Niên. Trước đây lúc cô và Triệu Lâm kết hôn, không phải anh cũng tới sao? Em gái anh phải nhận ra cô chứ!

Có muốn kích thích người thế này hay không?

Mặc dù dung mạo của cô không đẹp như Tô Khả, trái áo ngực cũng không lớn hơn Tô Khả một chút, nhưng mà cô cần hoàn toàn không chú ý đến cô vậy hay không!

Kiều Nhạc buồn bực lặng lẽ nắm chặt quả đấm: “Huấn luyện viên Tô, em sẽ vô cùng cần mẫn hơn để anh nhớ em là bà xã của Triệu Lâm, đồng thời còn có thể để cho anh nhớ em là ‘khuê mật’ của bà xã anh!” Quan trọng nhất là anh làm thức ăn thật sự là ăn quá ngon, ăn ngon hơn mẽ chồng cô làm rất nhiều lần, nhất định cô phải ăn nhiều thật nhiều thì mới có thể đền bù tổn thương cô chịu hôm nay.

Anh em hai người nói chuyện một hồi rồi giải tán, dù sao gần đầu đều ở thành phố B nên ngày có thể tụ hội còn rất nhiều .

Lúc trở lại nhà, Tô Cẩm Niên xoa bóp chân cho Tô Khả. Tô khả hết sức hưởng thụ thì nhận được điện thoại từ Thẩm Đường.

Từ sau lần trước anh gọi điện thoại nói cho cô biết là Jayson Hough đi tới thành phố B thì đã cô cũng không có nhận được điện thoại của Thẩm Đường một khoảng thời gian rất lâu rồi.

Tô Khả không khỏi hơi nghi ngờ.

Tất nhiên Tô Cẩm Niên cũng thấy trên điện thoại di động của Tô Khả chớp động hai chữ “Thẩm Đường”, vốn gương mặt còn đang cười nhẹ nhàng đã lập tức cho cứng đờ.

Tô Khả cười với anh, đồng thời nhận điện thoại của Thẩm Đường.

Tô Cẩm Niên ăn giấm chua, đứng dậy, đi vào phòng bếp lấy trái cây ra ngoài.

Nội dung Thẩm Đường gọi điện thoại tới đơn giản là dựa và người của anh ở thành phố B mà lại còn không thể tìm được Jayson Hough, chuyện này có mờ ám.

Tô Khả cười anh đa nghi, nói với anh là không chừng có người tình báo sai tin tức Jayson Hough tới thành phố B cho anh, hoặc là Jayson Hough thật ra thì đã không ở thành phố B nữa.

Tô Khả biết Thẩm Đường quan tâm tin tức của Jayson Hough như vậy hoàn toàn là bởi vì Jayson Hough là do anh tìm đến, xảy ra chuyện thì trong lòng của anh áy náy, hơn nữa nói cho cùng thì Jayson Hough là vì chữa bệnh cho Tiểu Bảo Từ của cô nên mới bị Thẩm Đường mời đến.

Thẩm Đường ở bên kia điện thoại liên nói, chắc hẳn Jayson Hough còn ở thành phố B, bởi vì bất kể các trạm xe lớn hay nhà ga, trạm tàu điện hay là sân bay đều có cảnh sát đang tìm kiếm.

Thẩm Đường lại nói là từ trước đến giờ trực giác của cô đều rất chính xác nên nói với anh ấy một chút xem là cô có cảm giác gì.

Tô Khả cười, cô biết Thẩm Đường có ý gì. Bởi vì nội gián bên trong Cục Cảnh sát cùng với kẻ đầu sỏ tội ác trùm ma túy trong vụ án của trùm buôn thuốc phiện quả thật như Tô Khả nói với Tô Cẩm Niên. Vì vậy, có một ngày Tô Khả lên mặt nói với bọn người Doãn Lục Phong, Doãn Lục Hàm và Thẩm Đường. Nói trực giác của cô có thể so với những thần tiên bấm ngón tay biết coi bói. . .

Lúc này Thẩm Đường nói như vậy thì Tô Khả thấy buồn cười nên nói với Thẩm Đường, thật sự cho rằng cô là thám tử lừng danh sao. Lần trước nói đúng chỉ là do may mắn.

Cuối cùng, Tô Khả lại nói, chẳng qua cô thật sự cảm thấy có chỗ là lạ. anh nói trước khi Jayson Hough mất tích thì từng nói với Tô Cẩm Niên là chú ý an toàn. Mà cuối cùng cảnh sát bên kia thấy video là Jayson Hough bị Mông La NHAnh cùng người đàn ông Lữ gì đó trói đi.

Thẩm Đường lập tức nói, Tô Khả, quả nhiên em là siêu cấp vô địch thần thánh!

Nói xong, anh cúp điện thoại, để lại vẻ mặt Tô Khả không giải thích được ngồi ở trên ghế salon.

Lúc Tô Cẩm Niên bung trái cây đi ra thì chính là thấy bộ dạng Tô Khả ngây ngốc, “Ăn ít nho này.”

Tô Khả lấy lại tinh thần, tùy ý cầm trái nho, còn chưa nhét vào trong miệng, “Cẩm Niên, lúc này Thẩm Đường gọi điện thoại cho em”

Tô Cẩm Niên ăn giấm, giọng nói hơi chua, “Anh biết rồi.” Không nhìn thấy anh bởi vì khó chịu mà đi phòng bếp sao. Thẩm Đường thật là không phải con ruồi tốt mà, không có việc gì cũng thích gọi điện thoại cho vợ anh, có một chút tự giác cảm kị trai gái lớn hay không.

Nếu bị người ta biết anh như vậy thì chắc chắn đầu đầy vạch đen, ôm bụng cười lăn lộn: Tô Cẩm Niên, cả ngày anh cầm súng đấy, còn không biết anh không sống ở thời đại nam cây ruộng nữ dệt lụa thời đại vũ khí lạnh đấy.

Tô Khả tiếp tục suy nghĩ chuyện vừa rồi, “Cẩm Niên, anh nói rốt cuộc Jayson Hough xảy ra chuyện gì?”

Tô Cẩm Niên buồn bực cầm lên một trái nho nhét vào miệng Tô Khả, “Sao anh rõ chứ?” Anh làm lính chứ không phải nhà tâm lý học.

“Hơn nữa, Khả Khả, người này biến mất cũng có mấy tháng thôi, nếu như còn sống thì đương nhiên chúng ta không cần lo lắng, nếu như chết rồi thì bây giờ chúng ta cũng chỉ cùng lo lắng thôi.”

Tô Khả đâm vào lồng ngực của anh, “Chà, anh nói gì đấy. Nói thế nào.....” Tô Khả rất muốn nói Jayson Hough là ân nhân cứu mạng của con trai họ, nhưng là gần đến lúc cuối thì nửa chữ cũng nói không ra.

Bởi vì ngày phẫu thuật đó, nếu như không có Trịnh Diệu Đông thì có lẽ Tiểu Bảo Tử của cô đã bị Jayson Hough hại chết. Mặc dù cuối cùng, ông sám hối, mặc dù cuối cùng, ông nói Cẩm Niên phải cẩn thận.....

Tô Cẩm Niên thấy Tô Khả không nói nữa, “Tốt lắm, nhiều cảnh sát đều ở đây lo lắng, ít đi hai chúng ta cũng không ít. Em ngoan ngoãn dưỡng tốt con gái của chúng ta, vậy là tốt rồi. Hừ?”

Tô Khả gạt đầu, nhìn bụng đã nhô ra, “Con gái ơi, con đứng là nên ra nhanh một chút.”

Tô Cẩm Niên: ?

Tô Khả: “Con ra đi, mẹ con muốn làm gì cũng có thể làm rồi. Ai....”

“.....”

“Nhớ là trong cả trăm loại chim có ngày cánh chim không dính vào thân.....”

Chân mày Tô Cẩm Niên rút thành hình chữ “giếng”, dung mạo anh tuấn gần như vụn vụn: “Tô, Khả!”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Jayson kỳ lạ

Thời tiết vô cùng tốt, ngàn dặm không có bóng mây.

Lúc Tô Khả ra cửa, mí mắt phải giật mấy cái.

Đúng như vậy, ở một con đường mòn không xa tiểu khu của Tô Khả, Tô Khả nhìn thấy một người nằm trên đất. Tô Khả nhìn từ xa lại thì hình như tuổi người đó không nhỏ, ngược lại ăn mặc đơn giản, giống như là kẻ lang thang.

Vốn là Tô Khả không muốn trông nom người đó, dù sao kẻ lang thang ở thành phố B thật ra là rất nhiều. Nhưng Tô Khả đi chưa được mấy bước thì liền nghe một tiếng rên rỉ đau đớn.

Mặc dù Tô Khả không phải là người có tình thương gì, nhưng còn chưa đến mức có người đi đường nằm trên đất phát ra âm thanh đau đớn mà cô có thể làm như không thấy được.

Do đạo đức nên Tô Khả đi lên trước, định tìm hiểu ngọn ngành. Kết quả là không nhìn thì không biết, vừa nhìn là giật mình. Người nằm trên đất không

ngừng rên rĩ không phải là đại bác sĩ Jayson Hough biến mất mấy tháng, rất nhiều cảnh sát không ngừng tìm sao!

Tô Khả khiếp sợ không thôi, lại nhìn kỹ Jayson Hough, lúc này Jayson Hough mặc một bộ đồ dài màu xám xám tro, đúng như bộ đồ ông mặc trước khi mất tích. Quần áo đã tả tơi, vô số lỗ bị ma sát nên rách, hơn nữa còn dơ bẩn không chịu nổi, giày của ông cũng bị cọ sát đến hư da, mặc dù không đến nỗi lộ ra đầu ngón chân nhưng mà không hề dễ coi.

Tóc muối tiêu của ông đã hơi dài ra, trên mặt cũng hiện đầy râu. Người ngoại quốc vốn là có xương gò má cao, hốc mắt sâu, lúc này bởi vì gầy mà nhìn càng thêm đáng sợ.

Không biết Jayson Hough là xảy ra chuyện gì mà lúc này không ngừng ôm lấy bụng co lại, trên trán hiện đầy mồ hôi, một giọt lại một giọt không ngừng chảy xuống. Người vốn là xanh xao vàng vọt rồi mà lại còn như vậy, người nào không biết còn tưởng rằng đang diễn phim ma.

Tô Khả không kịp nghĩ nhiều, quyết định thật nhanh là gọi điện thoại cho Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên ở đơn vị nên lúc này tắt máy, tự nhiên là Tô Khả không thể gọi được, đang lúc muốn gọi điện thoại cho những người khác thì đột nhiên Jayson Hough mở mắt ra.

Jayson Hough nhìn chăm chăm Tô Khả hồi lâu thì mới nhận ra người đó là Tô Khả, thấy trên tay cô cầm điện thoại thì Jayson Hough lập tức đứng dậy, kêu lên với Tô Khả, "Đừng gọi điện thoại, đừng gọi điện thoại!"

Mặc dù tiếng Anh của Tô Khả không nhiều nhưng câu tiếng Anh ‘đừng gọi điện thoại’ thì vẫn có thể nghe rõ, lập tức không hiểu nên dùng tiếng anh không lưu loát trả lời ông, "Jayson tiên sinh, ông làm sao vậy?"

Jayson Hough dùng dùng nói một trận, Tô Khả như Lãng Đầu Thanh, nửa câu nghe cũng không hiểu, cứ hỏi "pardon?" Vì vậy, Jayson Hough lại líu riu một đồng câu. (Lãng Đầu Thanh chỉ người không có trí tuệ)

Tô Khả rơi nước mắt đầy mặt: cô thật là nghe không hiểu, nghe không hiểu mà, quả nhiên điều ngữ chính là điều ngữ, chỉ có anh tám mới có thể trao đổi cùng ông. (không biết câu này nói gì nữa)

Bởi vì Jayson Hough dùng sức nói chuyện với Tô Khả nên gần như không còn hơi sức, ngừng nói, thở hổn hển ở bên kia.

Tô Khả tiến lên đỡ ông.

Jayson Hough cảm thấy hơi sức mất đi tạm thời trở lại nên ổn định tinh thần rồi nói với Tô Khả: "Đừng gọi điện thoại, đừng gọi điện thoại."

Lần này Tô Khả nghe hiểu, trong lòng không hiểu tại sao ông dùng mọi cách nói với cô là đừng gọi điện thoại, nhưng vẫn làm theo, "Tại sao vậy chứ? Thân thể của ông hồng bết như thế mà tại sao không để tôi gọi điện thoại cho bác sĩ?"

Jayson Hough cau mày, liên tục khoát tay với Tô Khả, "Tôi không sao, không cần bác sĩ, đừng gọi điện thoại."

Mặc dù nghi ngờ hành động của Jayson Hough nhưng Tô Khả vẫn gật đầu, "Chỉ là sao Jayson tiên sinh nằm ở đây, hơn nữa nhìn sơ qua thì cơ thể rất không thoải mái vậy?"

Jayson Hough nói: "Tôi không sao, cũng bởi vì đói bụng nên mới có thể lên cơn như vậy."

Tô Khả gật đầu, hết sức không hiểu hành động của Jayson Hough.

Nhìn ông nói chuyện thoải mái, không giống như người bệnh tâm thần. Nhưng ông biết rõ nhiều cảnh sát đang tìm ông, thế nhưng ông cũng không báo cho người của cảnh sát biết ông không có mất tích, hề làm kẻ lang

thang, thà đói nằm trên đất mồ hôi lạnh đầm đìa, thậm chí còn không muốn để người ta phát hiện tung tích của ông. . .

Mọi hành động của Jayson Hough rốt cuộc là điều gì? Tô Khả thở dài, sau đó dẫn Jayson Hough về nhà cô.

Đại khái là Jayson Hough thật sự quá đói nên lúc đi ngang qua cửa hàng thức ăn sáng thì đầu mũi to đơ lựng không khỏi hừ hừ hai tiếng, hơn nữa, hai chân làm hư bị đóng đinh trên mặt đất, bất động. . .

Đồng thời Tô Khả như bị sấm sét ụp ụp tới, đi tới cửa hàng thức ăn sáng để mua mấy bánh bao lớn đưa cho Jayson Hough.

Bánh bao thịt nóng hổi, mùi thơm bốn phía, lúc Jayson Hough cầm tới thì hai tay cầm dơ, mở miệng ta cắn vào, ăn như hồ đói, hoàn toàn không có bộ dạng của lần đầu gặp gỡ. lịch sự ăn cơm.

Tô Khả ở bên cạnh lúng túng không thôi, đúng lúc đó, Thẩm Đường gọi điện thoại tới.

Trong nháy mắt Jayson Hough ngưng cắn bánh bao, đưa ánh mắt nhìn Tô Khả, về mặt đề phòng, “Cô đừng nghe điện thoại!”

Tô Khả dùng tiếng Anh gần từng chữ một nói: “Bạn của tôi, là một cô gái, không biết ông đâu. Chúng tôi hẹn cần đi ra ngoài gặp mặt, hiểu không?”

Jayson Hough sừng sốt.

Điện thoại trong tay Tô Khả vẫn còn đang rung, trên màn hình hiện lên tên là Thẩm Đường. Cũng không trách Tô Khả không nói thật với Jayson Hough, dù sao hành động của Jayson Hough đúng là kỳ quặc.

“Alô, Lộ Lộ” Tô Khả không muốn gọi “Thẩm Đường”, nguyên nhân là khẳng định người nước ngoài này biết tên Thẩm Đường (Đường = Lộ trong tiếng Trung)

Đầu Thẩm Đường ở bên kia dây vạch đen, “Tô Khả, em gọi anh là gì đấy.”

“Minh nói với cậu này, suốt ngày cậu lo lắng cho ông già mất tích...”

Jayson Hough đã đến gần Tô Khả, mắt Tô Khả liếc thấy rõ ràng ông cố tình muốn nghe. Cảm thấy ách cảm nên nói thật nhanh với Thẩm Đường, “Ở nhà em, anh mau tới đây, thật không giải thích được với ông ấy, không cho em gọi điện thoại, không cho em báo cảnh sát. Cúp máy, bái bai.”

Không để cho Thẩm Đường cho Tô Khả bất kỳ phản ứng nào thì Tô Khả đã cúp điện thoại, Jayson Hough cũng không nghe Tô Khả nói gì, ánh mắt càng trở nên nghi ngờ.

Tô Khả nói với Jayson Hough: “Jayson tiên sinh, bây giờ ông lên nhà tôi chờ một lát đi.”

Jayson Hough gật đầu, sau đó tiếp tục ăn bánh bao, cả khoé miệng dính đầy dầu bánh bao, dưới ánh mặt trời óch sáng bóng loáng nên càng lộ ra vẻ dơ bẩn

*

Phía bên kia, sau khi Thẩm Đường nhận được điện thoại của Tô Khả thì suy nghĩ hồi lâu mới phản ứng được ông già trong miệng Tô Khả là Jayson Hough, chậm chạp phản ứng kịp lúc này Jayson Hough ở trong nhà Tô Khả. Nghe Tô Khả nói hình như lại ó gì đó không đúng, bình thường gọi anh là Thẩm Đường, hôm nay gọi anh là “Lộ Lộ”, hơn nữa cô cũng không phải là người không lễ phép mà lại kêu Jayson Hough vì ông già...

Nghi ngờ trong lòng chồng chất, anh nghĩ Jayson Hough bị một người đàn ông tên là Lữ Lương bắt đi, cuối cùng tự mất tích, hơn nữa Jayson Hough đã từng nhờ anh nói với Tô Cẩm Niên phải cẩn thận...

Lòng Thẩm Đường lập tức xoắn lại, vì vậy lập tức gọi điện thoại cho người của Lục cảnh sát, sau đó định gọi điện thoại cho Tô Cẩm Niên, kết quả điện thoại di động của Tô Cẩm Niên tắt máy. Không còn cách nào nên gọi cho Trịnh Diệu Đông, để anh ấy đến nhà Tô Cẩm Niên xem mọi chuyện một chút.

Mà anh đề trợ lý đặt vé máy bay trở về thành phố B thật tốt, định đi suốt đêm trở về thành phố B.

*

Sau khi Tô Khả dẫn Jayson Hough về nhà mình thì cho Jayson Hough một ít nước trà và bánh ngọt, bởi vì toàn bộ ba bánh bao cô mới vừa mua cho Jayson Hough đã bị ăn sạch...

Jayson Hough thấy Tô Khả bụng ít điểm tâm lên nữa thì nói cảm ơn với Tô Khả rồi liền bắt đầu ăn. Từng miếng từng miếng...

Tô Khả nội lưu đầy mặt: đói như vậy sao?

Không phải là Tô Khả keo kiệt ông ăn mấy thứ này mà thật sự không nghĩ ra là sao mấy tháng không gặp Jayson Hough, bây giờ đã thay đổi thành bộ dạng này.

Nước trà, bánh ngọt đều ăn hơn phân nửa thì Jayson Hough mới ngừng hành động ăn lại, sau đó nói với Tô Khả nói: “Cảm ơn, cảm ơn, rất lâu rồi không có ăn no như vậy.”

Tô Khả gật đầu, liền hỏi Jayson Hough, “Jayson tiên sinh, tôi nhớ cũng rất nhiều người đang tìm ông... tại sao ông không xuất hiện, còn để bản thân thành bộ dạng này?”

Jayson Hough sừng sốt, sau đó cười ha hả với Tô Khả “Tôi lớn tuổi rồi, quên mất, quên mất.”

Về mặt ông giống như không muốn nói, ngược lại càng giấu đầu hở đuôi, Tô Khả không khỏi nheo mắt lại, “Jayson tiên sinh, ông ở đây suy nghĩ thật kỹ đi, tại sao ông lại biến thành bộ dạng bây giờ?”

Dù quên mất người khác thì thế nào cũng sẽ không không biết tại sao ông lại biến thành bộ dạng trước mắt.

Về mặt Jayson Hough trầm xuống, “Xin lỗi, tôi **, tôi không muốn nói.”

Tô Khả gật đầu, nói một câu “OK”, đúng lúc đó thì chuông cửa bên ngoài vang lên.

Jayson Hough cảnh giác liếc nhìn Tô Khả, cũng nghi ngờ.

Jayson Hough thấy vẻ mặt Tô Khả cũng không rõ thì vốn còn đề phòng rất dừ cũng thoáng để xuống, nói với Tô Khả: “Tôi đi vệ sinh một chút.”

Trong lúc đó thì Tô Khả cau mày chạy tới cửa để mở cửa, thì ra là Trịnh Diệu Đông đã tới.

Tô Khả vỗ ngực một cái, “Anh tới vừa đúng lúc.”

Trịnh Diệu Đông nhú mày, “Sao thế?”

“Em cảm thấy được Jayson Hough là lạ”. Về phần lạ chỗ nào thì Tô Khả thật sự không nói được.

Trịnh Diệu Đông nhú mày, “Anh xem trước đã.”

Hai người vào nhà.

“Ông ấy ở đâu?”

“Nhà vệ sinh”.

Trịnh Diệu Đông gật đầu, nhưng hai người cũng chờ nửa tiếng mà không thấy Jayson Hough ra ngoài, Tô Khả không khỏi nghi ngờ. Trịnh Diệu Đông cũng nghi ngờ.

“Anh đi xem một chút.” Trịnh Diệu Đông nói xong, liền đi tới nhà vệ sinh, sau đó gõ cửa, không ngừng gõ cửa mà cũng không nghe thấy tiếng động.

Trong lúc Trịnh Diệu Đông nghi ngờ thì lấy tay xoay chuôi cửa, lại có thể chuyển động. Nhú mày rồi nói một câu, “Jayson tiên sinh, tôi vào đây.”

Khi đang nói chuyện thì cửa đã mở, nhà vệ sinh cũng không có một bóng người.

Trịnh Diệu Đông không khỏi biến sắc, “Jayson tiên sinh?”

Tô Khả cũng lập tức tiến lên, khi thấy nhà vệ sinh không có một bóng người thì Tô Khả chớp mắt mấy cái, có cảm giác há hốc mồm. Lúc này cửa sổ thủy tinh trong nhà vệ sinh bị mở ra, gió đang vù vù thổi vào trong

Tô Khả không biết nên nói gì, “Em đã nói rồi, chưa làm xong phòng trộm, thực bực bội.”

Về mặt Trịnh Diệu Đông cũng không biết nói gì.

Tô Khả lại nói, “Anh nói xem trong đầu người nước ngoài chứa cái gì vậy?”

“Tương hồ.” Trịnh Diệu Đông trả lời.

Tô Khả gật đầu một cái, “Đối đến cả người cũng không dậy nổi, em cũng nói với ông ta là có rất nhiều người đang tìm ông ta, ông ta còn đi nữa, thiệt tình là Chẳng lẽ nghề lang thang rất tốt sao? ”

Trịnh Diệu Đông ngón ngang trong gió: “Em có thể đi thử một chút.”

Tô Khả gật đầu, “Em sẽ lừa luôn chị Hàm”

“Em dám!”

Hai người nói tới nói lui, nhưng vẫn lập tức ra khỏi nhà, định đi tìm Jayson Hough rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Bị bắt cóc

Đuổi theo ra ngoài cũng không có bóng dáng của Jayson Hough, xem ra nửa giờ ở đây thì ông đã chuồn nhanh như tên trộm. Đi ra ngoài cửa hỏi thì người bảo vệ bày tỏ không nhìn thấy kẻ lang thang ăn mặc giống như người nước ngoài từ trong này đi ra ngoài.

Tô Khả cau mày, Trịnh Diệu Đông yêu cầu được nhìn màn hình giám sát một chút, bảo vệ kia thấy vẻ mặt hai người nghiêm túc nên liền gật đầu, hai người nhìn một hồi thì quả thật như lời người bảo vệ.

Như vậy thì tình huống trước mắt chỉ có thể, một là Jayson vẫn chưa có rời khỏi tiểu khu này, hai là Jayson Hough tránh thoát máy theo dõi.

Sau khi hai người tìm Jayson Hough nửa ngày vẫn không có kết quả thì Trịnh Diệu Đông nói với Tô Khả: "Em nói rõ cuộc trong đầu Jayson Hough nghĩ cái gì vậy."

"Trời mới biết." Tô Khả nhún nhún vai, "Em cảm thấy ông ta giống như biến thành người khác, không giải thích được. Ngay cả em gọi điện thoại cùng ai thì về mặt ông ta đều cảnh giác, hình như là đã làm gì chuyện xấu vậy."

Trịnh Diệu Đông suy nghĩ chốc lát, "Theo lý thuyết thì ông ta mới là người bị bắt đi, là một người bị hại mới đúng chứ."

"Chẳng lẽ có người tiếp tục hãm hại ông ta?" Tô Khả suy đoán.

"Làm sao có thể, nếu thật sự có người tiếp tục hãm hại ông ấy thì ông ấy đã sớm đến Cục Cảnh sát rồi."

"Cho nên em chính là không nghĩ ra chỗ này đây." Tô Khả gật đầu, "Nếu như bị hãm hại thì chúng ta ở trước mắt đây, ông ta hoàn toàn có thể nói với chúng ta. Nếu như không có, ông ta lại quái lạ như vậy, không để cho em báo cảnh sát về sự tồn tại của ông ta, thậm chí còn lên chạy mất. Nhìn bộ dạng ông ta nói chuyện với em lúc này không giống như là nước vào trong đầu sao chứ."

Trịnh Diệu Đông suy nghĩ một chút, "Liệu có nỗi khổ tâm mà khó có thể nói hay không?"

Tô Khả sờ sờ cằm, suy nghĩ một lát, "Khả năng này có thể có. Nhưng có nỗi khổ tâm to bằng trời nào không thể nói chứ. Một đám người chúng ta cũng đang giúp ông ta mà!"

Trịnh Diệu Đông lắc đầu, "Nếu không chúng ta vào nhà của em đợi thêm một lát xem sao."

Tô Khả gật đầu.

Đợi đến lúc chàng vạng tối thì xe vườn trở tới.

Tiểu Bao Tử vừa về tới nhà liền nhìn thấy Trịnh Diệu Đông ngồi ở bên kia, miệng nhỏ chu lên, "Chào chú."

Trịnh Diệu Đông nhìn bộ dáng của Tiểu Bao Tử thì cười ra tiếng, đi lên phía trước nắm lấy gò má Tiểu Bao Tử, "Ai ui, chú tới đây có vui mừng không?"

Tiểu Bao Tử lấy tay đẩy tay của anh ra, cộc cộc chạy đến trước mặt của Tô Khả, "Cô gái ơi, hôm nay em gái có nghe lời hay không?" Nói xong còn nghiêm trang đặt tay vào trên bụng nhỏ ra của Tô Khả.

Một lúc sau, Tô Cẩm Niên cũng về tới, lúc này Trịnh Diệu Đông mới đứng dậy chào tạm biệt. Tô Cẩm Niên không hiểu chuyện gì cả, tiễn Trịnh Diệu Đông đến bãi đậu xe của tiểu khu, Trịnh Diệu Đông dừng bước nói chuyện đã xảy ra ban ngày với Tô Cẩm Niên.

Chân mày Tô Cẩm Niên khóa chặt chẽ, rất lâu vẫn không hiểu được.

Trịnh Diệu Đông nói, "Cuối cùng mình cảm thấy mục tiêu của ông ấy là nhà các cậu, lúc này mình chưa nói với Tô Khả, dù sao cô ấy đang mang thai, lo lắng những thứ này không tốt chút nào, mình chỉ nói cho cậu biết để cho cậu chú ý một chút. Cậu không được quên đó, lúc trước người nước ngoài đứng là muốn giết Tô Tô, tuy nói sau đó tình ngộ rồi nhưng ông ấy bị người ta bắt đi, vẫn có thể khỏe mạnh mà đi ra, hơn nữa không muốn nói chuyện ông ta bị bắt cóc cùng cảnh sát chút nào, thậm chí không muốn để Tô Khả nhận bất kỳ cuộc điện thoại nào."

Nói tóm lại, toàn thân Jayson Hough cao thấp đều lộ ra điều kỳ lạ, mọi người cũng không cách nào tính được rốt cuộc ông ấy có ý gì.

Tô Cẩm Niên nghe hiểu ý Trịnh Diệu Đông nên gật đầu, "Tôi biết rồi."

Đợi đến khi Trịnh Diệu Đông rời đi thì Tô Cẩm Niên trở về nhà, phía bên kia Tô Khả đang chờ anh ở cửa, về mặt có lời muốn nói.

Tô Cẩm Niên ôm chầm lấy vai Tô Khả, "Đông nói tất cả với anh rồi."

Tô Khả gật đầu, "Người nước ngoài này thật sự kỳ lạ."

Tô Cẩm Niên gật đầu, "Vậy khoảng thời gian này anh ở nhà cùng em."

"Sẽ không ảnh hưởng bước tiến của anh đó chứ." Tô Khả ngẩng đầu lên nhìn Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên cười, "Lấy ở đâu ra nhiều bước tiến như vậy chứ. Chờ nhé, anh đi nói với cấp trên của anh một câu, anh ấy cũng biết em mang thai."

Tô Khả đỏ mặt, "Chúng ta chính là hai thai, Emma, nghĩ lại em cũng ngưng."

Chân mày Tô Cẩm Niên liền giật giật.

Một lúc sau, Tô Khả bụm mặt lại nói, "Đây không phải là bị người khác biết chuyện chăn gối của hai ta quá mức kích tình mà quên mang ‘áo’ vào sao."

Giọng điệu này, giọng nói này, vẻ mặt xấu hổ, thậm chí bộ dạng cũng là "anh quá gấp rồi".

Cả khuôn mặt Tô Cẩm Niên lại đen thui, "Không ai nghĩ nhiều như vậy đâu."

Một mình Tô Khả tiếp tục đắm chìm trong "xấu hổ", Tô Cẩm Niên nhìn trời ngổn ngang trong gió rồi đi phòng bếp làm cơm cho Tô Khả.

Tô Cẩm Niên ở lật rau trong phòng bếp, chia món ăn, tự hỏi rốt cuộc thức ăn tối hôm nay nên phối hợp như thế nào.

Tiếng chuông cửa bên ngoài vang lên, Tiểu Bao Tử ở bên cạnh Tô Khả, "Con đi mở cửa."

Tô Khả gạt đầu, một lúc sau, một tiếng "Ai ui, cháu ngoan của bà" truyền vào tai Tô Khả. Tô Khả liếc mắt lên trần nhà, Tần Phi lại tới, mẹ nó!

Cũng không lâu lắm thì Tần Phi túi lớn túi nhỏ trên tay đi vào, thấy Tô Khả ngồi trên ghế sa lon thì Tần Phi cười dịu dàng với, sau đó để túi lớn túi nhỏ cầm trong tay xuống, đầu nhìn quanh bốn phía, phát hiện không có bóng dáng Tô Cẩm Niên, lại nhìn đồng hồ treo tường đã là bốn giờ rưỡi nên sáng tỏ, "Cẩm Niên nấu cơm ở bên trong sao?"

Tô Khả 'không giải không nhốt' 'ừm' một tiếng.

Tần Phi cũng không nói nhiều, đặt mông ngồi vào ghế sa lon cạnh Tô Khả.

Lại nói, đổi lại là trước kia Tần Phi biết Tô Cẩm Niên ở bên trong nấu cơm cho phụ nữ thì nhất định sẽ giận đến giậm chân, nhưng bây giờ bà thấy nhưng không thể trách nữa, tùy vợ chồng họ vậy.

Nhưng mà lần đầu tiên Tần Phi bước nhà này, hơn nữa sau khi thấy Tô Cẩm Niên nấu cơm ở phòng bếp thì thật ra bà vẫn có chút khó chịu.

Vì vậy, bà nhún mày nói với Tô Cẩm Niên: "Cẩm Niên, sao có thể do con đi làm cơm chứ? Người đàn ông làm việc lớn phải tránh xa nhà bếp, chẳng lẽ mẹ không dạy con sao?"

Mà lúc đó Tô Cẩm Niên 'không mặn không nhạt' trở lại một câu, "Không dạy, hơn nữa tôi thích."

Sắc mặt Tần Phi khó coi, sau đó suy nghĩ một chút, bây giờ đừng nói quan hệ của bà cùng con dâu đã hỏng bét mà ngay cả quan hệ giữa con ruột và bà cũng đủ hỏng bét, nếu nói thêm gì nữa thì không đảm bảo anh sẽ lật mặt, công sức mấy ngày qua của bà chẳng phải uổng phí tất cả sao.

Vì vậy, bà không nói thêm lời nào, chỉ ở phòng bếp giúp đỡ. Nhưng người như bà quanh năm mười ngón tay không dính chút nước xuân thì dĩ nhiên là càng giúp càng rồi, rất nhanh là phòng bếp đã bị tiếng thét chói tai của phu nhân bà làm cho "chướng khí mù mịt". Cuối cùng vẫn là bị Tiểu Bao Tử nghe đến hết nói nổi nên kêu bà đi ra ngoài.

Tô Khả nhìn Tần Phi vô cùng tự nhiên ngồi xuống, trong đầu tiếp tục liếc mắt xem thường. Đối với hành động da mặt dày của Tần Phi thường xuyên không mời mà đến thì cuối cùng cô chỉ trừng mắt lạnh lùng, bây giờ đã biến thành làm như không thấy.

Tần Phi cũng không nhiều lời, chỉ cười với Tô Khả. Nhưng bởi vì bà ở chức vị đó nhiều năm nên bình thường đều nghiêm mặt, cho nên lúc cười lên có một chút không tự nhiên. Con người mà, quả nhiên phải thường cười, nếu không đến lúc cười cũng sẽ không được, thật sự là đủ đau khổ mà.

Tiểu Bao Tử thấy thế thì vẫn cố gắng điều chỉnh mối quan hệ trực tiếp 'gương sủng sẵn sàng' của bà nội và mẹ bé.

"Chào bà nội."

Tần Phi cười càng thoải mái hơn, lại nghe "bảo bối tâm can" kêu, trong lòng Tô Khả lại càng tăng vô số sự khinh bỉ, mặt của Tần Phi đã da mà không ai bằng rồi.

Tô Cẩm Niên ra ngoài nhìn tình hình một chút, nhìn thấy bộ dạng của Tô Khả thì tất nhiên hiểu trong lòng Tô Khả không vui. Mặc dù đối với hành động của mẹ anh thì có lúc anh thật sự không ưa, thậm chí hạ quyết tâm cắt đứt quan hệ với bà, nhưng bây giờ thái độ của bà lại thay đổi một trăm tám mươi độ Thở dài, anh chỉ có thể đành chịu thôi.

Tần Phi nhìn hai người bên kia rồi ôm lấy Tiểu Bao Tử, "Còn chưa tới giờ, mẹ dẫn cháu trai ngoan của mẹ đi mua một ít quần áo." Nói xong còn không đợi Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên đáp lời thì Tần Phi đã ẵm đứa nhỏ đi xuống.

Tô Khả không nói gì, đợi đến khi Tần Phi rời đi thì nhìn Tô Cẩm Niên, "Mẹ anh sao vậy?"

"."

"Mỗi tuần tới ít nhất năm ngày, nhiều lần đều mua quần áo cho Nhị Tô. Hơn nữa. Gần đây cũng không bôi mốt đâm chọc em nữa, em sắp bị bà làm cho khó chịu mà chết rồi."

Tô Cẩm Niên cười hi hi ra tiếng, "Không phải anh đã nói là em không cần để ý đến bà ấy sao."

"Haizz, làm em giống như là không kính già yêu trẻ vậy, a. Bà ấy có thể không cần đến nữa hay không."

Tô Cẩm Niên không biết nói gì nữa, "Khả Khả, anh đi nấu cơm."

Khi cuối cùng Tô Cẩm Niên cũng nấu xong thức ăn, lúc đi ra thì Tô Khả đã tựa vào ghế sa lon nhắm mắt ngủ say. Tô Cẩm Niên vỗ nhẹ vai Tô Khả.

Tô Khả tỉnh ngủ, cảm giác nhìn bốn phía hơi tối, "Ồi, mấy giờ rồi?"

Tô Cẩm Niên nhìn đồng hồ trên tay một chút, "Đã sáu giờ tối rồi."

"Trễ như vậy sao." Bây giờ đã vào mùa đông nên hôm nay trời đã sớm tối đen.

Tô Cẩm Niên gật đầu một cái, "Anh nấu cơm xong rồi."

Tô Khả dụi mắt, "Mẹ anh còn chưa trở lại."

Tô Cẩm Niên khẽ cau mày, đứng dậy lấy điện thoại di động ra, gọi vào một dãy số, kết quả gọi cả buổi mà cũng không kết nối được.

Tô Khả nhìn sắc mặt nặng nề của Tô Cẩm Niên, "Sao vậy?"

"Số của mẹ anh không gọi được." Dưới tình huống bình thường thì anh gọi điện thoại đến là mẹ anh lập tức nhận. Đúng vào lúc này, Tô Cẩm Niên nhận được điện thoại bố anh gọi tới, Tô Cẩm Niên nhìn số điện thoại quen thuộc mà xa lạ thì trong khoảng thời gian ngắn đã ngớ ra ở đó.

"Mau nhận đi." Tô Khả tưởng là Tần Phi gọi tới thì không khỏi lại ghét Tần Phi, cũng đã là giờ ăn cơm mà còn không trả con trai lại cho cô.

Tô Cẩm Niên nhận điện thoại, "A lô ——"

"Cẩm Niên, bố mới vừa nhận được thông báo, là bệnh viện gọi tới, nói bây giờ mẹ con đã nhập viện rồi, bệnh viện quân y, hình như là bị người nào đâm một dao, bố cũng đang chạy tới, bên kia nói tình huống của mẹ con không tốt lắm."

"Cái gì?" Sắc mặt Tô Cẩm Niên hơi trắng bệch, tay cầm điện thoại di động cũng nổi lên gân xanh.

"Được rồi, không nhiều lời với con nữa, con cũng nhanh lên." Nói xong, bố Tô Cẩm Niên liền cúp điện thoại.

"Sao thế?" Nhìn sắc mặt của Tô Cẩm Niên thì Tô Khả không khỏi hơi lo lắng, "Cẩm Niên?"

"Mẹ anh bị người ta đâm một dao, đang ở bệnh viện, bố muốn anh chạy tới đó." Về mặt Tô Cẩm Niên trầm xuống, đột nhiên nghĩ tới điều gì, "Đúng rồi, còn có Nhị Tô."

Sau khi Tô Khả nghe Tô Cẩm Niên nói xong thì sắc mặt còn trắng hơn Tô Cẩm Niên, "Đúng rồi, Nhị Tô được mẹ anh dẫn đi !"

Hai người hoàn toàn không để ý tới chuyện ăn cơm, vội vã đi ra ngoài.

Bởi vì Tô Khả lớn bụng nên chạy mấy bước thì bụng vừa căng vừa đau, cũng may xe của mình đang ở cách đó không xa.

Lên xe, Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bệnh viện quân y. Tiếng gió ma sát qua cửa sổ, phát ra tiếng rít "vù vù——".

Hai mươi phút sau, Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên đã tới bệnh viện quân y.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lúa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Đối thoại cùng bố Cẩm Niên

Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên đến bệnh viện, lúc tìm được phòng bệnh thì chỉ thấy bố Tô Cẩm Niên đang ngồi ở ngoài cửa trao đổi với một bác sĩ.

Lại nói, Tô Khả kết hôn với Tô Cẩm Niên từng ấy năm mà đây là lần thứ hai thấy ông. Lần đầu tiên là ở tiệc sinh nhật của ông nội Tô Cẩm Niên, nhưng mà hình như bố của anh không thể nào thân thiện với cô. Mà bây giờ là lần thứ hai Tô Khả cùng bố Tô Cẩm Niên gặp còn lại.

Ấn tượng của Tô Khả đối với bố Tô Cẩm Niên, ở trong ký ức mơ hồ là nhãn hiệu "Cô không xứng với con tôi" bao một vòng quanh người cô, còn cái khác thì không còn cảm giác.

"Bố." Tô Cẩm Niên kêu ông một tiếng.

Lúc này bố Tô Cẩm Niên mới quay đầu lại nhìn đến Tô Cẩm Niên, ánh mắt xẹt qua Tô Khả, khẽ gật đầu, "Con đã đến rồi."

Ông nói là "con", ý là dù là ông biết Tô Khả đã nhanh chóng kết hôn rồi nhưng ông cũng sẽ không thừa nhận. (ed: ý là nếu thừa nhận ông phải nói là 'các con đã đến rồi')

Đối với âm thanh vượt mức ngây thơ này thì Tô Khả không thèm để ý, ánh mắt bắn khoắn nhìn bốn phía, "Con tôi đâu?"

Bố Tô Cẩm Niên khẽ cau mày, sau đó ánh mắt lạnh lùng nhìn Tô Cẩm Niên, ý là "Sao con tìm một người phụ nữ không có lễ phép như vậy".

Tô Cẩm Niên cũng nhớ tới nên liền nói với bố anh: "Bố, bố thấy con trai của con không?"

Bố Tô Cẩm Niên kinh ngạc không thôi, "Con trai của con? Cái gì là con trai của con?"

Nói đến thì bố Tô Cẩm Niên cũng không biết Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả đã sinh con, mà quan hệ của Tần Phi với ông lại vô cùng kém nên sau khi bà biết được bà có cháu trai thì bà cũng chưa từng nói với ông, cho nên đến nay Tô Sĩ Minh cũng không biết ông có một người cháu trai.

"Chính là đứa bé đi chung với mẹ đó, thằng bé ở đâu rồi?" Tô Cẩm Niên vô cùng sốt ruột, "Bố có nhìn thấy thằng bé ở đâu không?"

Ánh mắt của bố Tô Cẩm Niên quét tới quét lui giữa Tô Cẩm Niên và Tô Khả, một hồi lâu, "Giữa các người có đứa bé?"

Tô Cẩm Niên không biết nói gì, "Bố, không phải lúc nói chuyện này!" Sau đó lại nghĩ là thôi đi, hồi ông cũng vô ích, vì vậy chuyển ánh mắt sang bác sĩ vẫn đứng bên cạnh bố anh, "Xin hỏi bác sĩ, lúc mẹ tôi đưa vào cứu chữa thì có nhìn thấy một đứa bé hay không."

Bác sĩ kia nhìn thấy vẻ mặt Tô Cẩm Niên lo lắng thì cẩn thận suy nghĩ chốc lát, "Lắc đầu."

"Bác sĩ cấp cứu ở hiện trường là ai, có thể nói cho tôi biết không?"

"Tôi chính là người cấp cứu ở hiện trường, chỉ là thật sự không nhìn thấy một đứa bé trai nào." Bác sĩ kia trả lời chắc chắn.

Tô Khả lập tức xụi lơ trên đất, cả tâm trạng lập tức hoảng hốt, "Nhi Tô của em——"

Sắc mặt Tô Cẩm Niên trắng bệch, "Con."

Lúc đang nói chuyện thì mắt Tô Cẩm Niên liếc thấy Tô Khả đã ngồi dưới đất thì lập tức đi lên trước đỡ Tô Khả dậy. Anh không ngừng vỗ sống lưng Tô Khả, giống như là an ủi Tô Khả, hoặc như là an ủi mình, "Tô Khả, đừng sợ, Tô Tô của chúng ta thông minh như vậy nên chắc chắn sẽ không có chuyện gì. Đừng sợ, đừng sợ —— anh nhất định sẽ tìm được Tô Tô của chúng ta——"

Nói xong, Tô Cẩm Niên liền cất bước muốn chạy ra ngoài, nhưng mà anh lại không biết mẹ của anh cùng Tô Tô bắt đầu bị người ta tấn công ở chỗ nào.

Đang lúc này thì gặp hai người cảnh sát tới, tiếng bước chân lộp xộp lộp xộp, ở phòng bệnh lạnh lẽo có vẻ hơi đột ngột. Mà hiển nhiên một người trong bọn họ biết Tô Sĩ Minh và Tô Cẩm Niên, lúc này nhìn thấy bố con họ thì bước nhanh lên trước, hơn nữa gật đầu với họ.

"Xin chào, Tướng quân Tô, Thượng tá Tô. Chúng tôi là tới vì vụ án của bà Tần."

Tô Sĩ Minh gật đầu, "Các người có tình hình gì không?"

Tô Khả là lập tức tiến lên, "Lúc các anh đến hiện trường có thấy một đứa bé trai đứng bên cạnh bà Tần không?"

Tô Cẩm Niên cũng lập tức gật đầu.

Hai người kia nhìn nhau, gật đầu nói với Tô Cẩm Niên: "Chúng tôi tới chính là vì chuyện này."

Tô Khả ôm chặt lấy thân thể Tô Cẩm Niên, hai tay dùng lực càng lúc càng lớn, ánh mắt nhìn chăm chăm hai cảnh sát.

Một cảnh sát nói: "Lúc cảnh sát chúng tôi nhận được tin báo thì lập tức đến hiện trường, ở hiện trường ngoại trừ mẹ anh cùng vũng máu tươi thì chẳng có gì cả. Người báo án cũng chính là người chứng kiến, cô ấy nhìn thấy cả quá trình. Cô ấy nói là lúc ấy mẹ anh cùng đứa bé kia đang đi tới cửa hàng thì đột nhiên một người đàn ông mặc áo khoác ngoài màu đen, đầu đội mũ lưỡi trai màu đen vọt ra ôm cô đưa bé rồi tính đi. Mẹ anh lập tức ngăn cản nên kết quả bị đâm một dao vào ngực, sau đó này thủ phạm ôm lấy đứa bé chạy lên một chiếc xe tải màu trắng rồi đi."

Cả sắc mặt của Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả đen thui.

Cảnh sát kia tiếp tục nói, "Tôi đoán chừng đó là cướp, là hướng về đứa bé kia. Cho nên vợ chồng các anh suy nghĩ một chút xem có từng mịch lòng người nào hay không?"

Đĩ nhiên người đầu tiên trong đầu Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên là Hoàng Nghê Thường, nhưng cũng có khả năng là những người khác.

Tô Khả không biết, cả người cô đều rối loạn, hai tay ôm đầu, "Cảm Niên, Tô Tô của chúng ta. . . ."

Tô Cẩm Niên nghiêm mặt, một tay vuốt lưng Tô Khả, "Không có sao đâu, em yên tâm!"

Tô Khả gật đầu.

Tô Cẩm Niên gật đầu với hai cảnh sát một cái, "Cám ơn, tôi biết rồi." Tô Cẩm Niên cau mày suy nghĩ chốc lát, "Người của các anh đang theo dõi chiếc xe kia sao?"

"Ảnh chụp của chiếc xe này đi quanh hướng tây một vòng, sau đó vòng lại một vòng, ảnh chụp đã biến thành nhiều cái, nếu như không phải là cảnh sát tinh mắt thấy trên chiếc xe tải màu trắng bị người ta đùa dai lơ dang có một ly cola màu đỏ, chúng tôi nhất định sẽ truy đuổi. Nhưng rất không khéo chính là chiếc xe này ở trên cầu vượt XX, trước mắt thủy chung không phát hiện xuống cầu vượt. Tình hình đường đi mới nhất tôi còn chưa rõ ràng lắm, nhưng mà cũng không có động tĩnh gì, vì vụ án này do tôi phụ trách nên vừa có động tĩnh thì nhất định bọn họ sẽ báo cho tôi."

Tô Cẩm Niên gật đầu, sau đó lập tức gọi điện thoại cho Đàm Thụ, để cho anh ấy lái đến một chiếc xe.

Từ trước đến giờ hiệu suất làm việc của Đàm Thụ rất cao, không bao lâu thì vẻ mặt yêu nghiệt liền xuất hiện trước mặt của mọi người, anh vỗ vỗ vai Tô Cẩm Niên, "Sao vậy người anh em?"

Tô Cẩm Niên nói: "Có việc gấp." Nói xong thì cầm lấy chìa khóa trong tay Đàm Thụ rồi chạy ra ngoài.

Đàm Thụ nhìn bóng lưng Tô Cẩm Niên bước nhanh ra ngoài thì không khỏi nói, "Oi, xe đậu ở khu thứ ba."

Sau đó, ánh mắt của anh liếc nhìn bụng hơi nhô ra của Tô Khả rồi không khỏi chép miệng chặc lưỡi, "Ai đó, tốc độ này có thể so với hỏa tiễn đấy."

Về mặt Tô Khả đầy lo lắng cho nên cũng không có trả lời lại câu nói của Đàm Thụ.

Ánh mắt của Đàm Thụ chuyển sang Tô Sĩ Minh, "Oi, bác Tô cũng ở đây à."

Tô Sĩ Minh gật đầu, "Bác gái của con bị kẻ bắt cóc đâm một dao, vẫn còn cấp cứu ở bên trong đấy."

Vốn là về mặt của Đàm Thụ còn thoải mái thì lúc này cũng trầm xuống, đôi mắt quả đào xinh đẹp chuyển sang nhìn hai người cảnh sát, "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Hai cảnh sát liền nói nguyên nhân quá trình một lần nữa.

Đàm Thụ khẽ gật đầu, sau đó lập tức nói: "Tôi hiểu rồi." Sau đó lại nhìn Tô Khả, "Tô Khả, em không cần lo lắng, Tô Tô là con trai của Cẩm Niên thì đương nhiên cũng là cháu của anh, anh nhất định sẽ tìm trở về giúp em."

Tô Khả gật đầu, âm thanh hơi khàn khàn, "Cám ơn ạ."

Đối với Đàm Thụ thì Tô Khả chỉ biết anh cũng giống mấy người Doãn Lạc Phong, là bạn từ nhỏ của Tô Cẩm Niên, mà quan hệ của Tô Cẩm Niên với anh càng vững chắc hơn.

Đàm Thụ nói xong thì người cũng rời khỏi phòng bệnh.

Cả hành lang chỉ còn lại Tô Khả cùng Bố Tô Cẩm Niên cùng một bác sĩ và hai cảnh sát.

Bác sĩ gật đầu rồi nói với mọi người, "Tôi còn phải đến phòng làm việc của tôi, đi trước một bước nhé."

Hai người cảnh sát gật đầu, bác sĩ rời đi.

Tô Sĩ Minh chuyển ánh mắt sang Tô Khả, sau đó mắt thấy bụng Tô Khả nổi lên thì không khỏi hơi cau mày, "Đây là thai thứ hai?"

Tô Khả đối với bố mẹ Tô Cẩm Niên cũng không có cảm tình gì. Nhưng so sánh giữa hai người mà nói thì cô vẫn vui lòng nói chuyện cùng Tô Sĩ Minh hơn, dù sao người đàn ông này không hãm hại cô giống Tần Phi, ông chỉ đơn thuần là không thích cô là con dâu của ông thôi.

"Đúng vậy."

"Cô có biết Cẩm Niên chúng tôi muốn từng bước từng bước tiến lên hay không? Cô có biết hay không, hai thai rất ảnh hưởng đối với nó đấy?" Sắc mặt ông nghiêm túc, âm thanh cũng tương đối lạnh lẽo.

Tô Khả ngẩng đầu nhìn bố Tô Cẩm Niên, "Đây là chuyện giữa chúng tôi."

Bố Tô Cẩm Niên tức giận, "Cô nói đi, ngoại trừ cô cản trở Cẩm Niên của chúng tôi thì cô còn có thể làm gì?"

Tô Khả trầm mặc.

Bố Tô Cẩm Niên tiếp tục nói, "Năm năm trước, chúng tôi sắp xếp xong xuôi hôn sự cho nó, bởi vì cô mà hỏng, cô có biết ảnh hưởng bao nhiêu đối với Cẩm Niên hay không vậy!"

"Ha ha, thật sao?" Tô Khả cười, nhưng trong lòng thì vô cùng tức giận, "Tôi không biết bác trai quan tâm hạnh phúc của Cẩm Niên còn quan tâm tương lai của Cẩm Niên nữa."

"Có quan trọng không?"

"Bác nói đi?" Tô Khả hỏi ngược lại, "Tương lai, bác làm bố của anh ấy mà chẳng lẽ còn không biết năng lực của anh? Anh ấy là loại đàn ông cần dựa vào phụ nữ để nâng cao địa vị của mình sao?"

"Cô!"

"Chỉ có đàn ông vô dụng thì mới có thể muốn dựa vào phụ nữ, bác muốn Cẩm Niên bị người đời chỉ trích sao?"

"Con nhóc cô, cô biết cái gì gọi là mạnh mẽ kết hợp không?"

"Ồ, thật xin lỗi, tôi đã là mẹ hai đứa bé. Hơn nữa, thứ bác gọi là mạnh mẽ kết hợp là bị quy tắc kếp đó sao?"

Sắc mặt Tô Sĩ Minh tái xanh.

Tô Khả tiếp tục cười nói, "Tôi còn muốn hỏi bác trai một câu, bác làm bố của Cẩm Niên mà rốt cuộc bác hiểu anh ấy gì chứ? Bác biết anh ấy thích màu gì sao? Bác biết anh ấy thích ăn gì, không thích ăn gì không? Bác có biết đến cuối cùng anh ấy muốn làm cái gì không?"

Tô Khả liên tiếp đặt câu hỏi làm sắc mặt Tô Sĩ Minh vô cùng khó coi.

Tô Khả cười, "Cho nên mới nói, căn bản cái gì bác cũng đều không hiểu anh ấy, bác không hiểu rõ anh ấy thì cũng không cần áp đặt nguyện vọng của bác lên người anh ấy chứ!"

"." Tô Sĩ Minh giận đến lồng ngực phập phồng, "Cô. Cô."

Tô Khả nhún nhún vai, "Đừng ‘dựng râu trợn mắt’, bác không có râu có thể dựng đâu, vẫn nên tiết kiệm chút hơi sức đi."

"Cô. Người nhà cô không có dạy cô làm sao nói chuyện với người lớn sao?"

Tô Khả buồn lòng, "Người muốn được tôn trọng thì trước hết phải tự trọng. Bác Tô, bác cũng lớn rồi nên chắc chắn hiểu rõ đạo lý này. Tôi kết hôn với Cẩm Niên nhiều năm rồi, tốt xấu trong đó thì chúng tôi tự biết, không cần bác nhiều lời."

"Cô."

Tô Khả chặc lưỡi, "Lại cô rồi. Ôi. Không phải tôi nói."

Đúng lúc này, cửa phòng phẫu thuật bên kia mở ra.

Một đám bác sĩ như bầy cá đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Cẩm Niên nguy hiểm

Sau khi mấy bác sĩ đi ra thì dĩ nhiên sau đó là giường phẫu thuật, sắc mặt Tàn Phi tái nhợt nhắm hai mắt nằm trên giường, đại khái là do thuốc mê phẫu thuật.

Hiển nhiên Tô Sĩ Minh còn chưa phục hồi tinh thần từ lúc bị Tô Khả đã kích, đợi đến khi xe đi tới bên cạnh ông thì ánh mắt ông mới nhìn Tàn Phi.

Bác sĩ mổ chính là Phó Viện Trưởng của bệnh viện quân đội, dĩ nhiên là biết thân phận của Tô Sĩ Minh cho nên đồ xử lễ độ cung kính, hơn nữa còn nói với ông là Tàn Phi không có việc gì, chỉ cần dưỡng bệnh một tháng là có thể khôi phục tư thể hiện ngang như trước.

Tô Khả nghe từ miêu tả ở trong miệng của người viện trưởng kia thì không khỏi buồn nôn.

Đúng lúc này thì một bác sĩ trong đó lên tiếng, "Tô Khả."

Tô Khả ngẩng đầu lên nhìn thấy bác sĩ trẻ tuổi này có chút quen mắt, nhưng lập tức thì không nhớ nổi người đó là ai.

Bác sĩ kia chủ động tự giới thiệu, "Tô Khả, cô quên tôi rồi, lúc trước chúng ta là bạn học cùng lớp đấy, tôi là Uông Đào."

Tô Khả cố gắng suy nghĩ một chút, có vẻ như trong trí nhớ không có tên người nào như thế? Hoặc có tên người này?

Nhìn ánh mắt tha thiết nhiệt tình của bạn học cũ, Tô Khả không khỏi lúng túng, "Ha ha, Uông Đào à, chắc chắn có ấn tượng."

Đối với bạn học cùng lớp thì Tô Khả ngoại trừ biết ba cô bạn ở ký túc xá thì chỉ còn có lớp trưởng, dù sao năm đó vì cô nói tốt nghiệp sớm nên trên căn bản là tiết học của cô cùng tiến lên với 'học trưởng, học tỷ' khóa trên, mà hoạt động tập thể trong lớp thì cô lại không thể nào tham gia được, cho nên những người khác thì cô thật đúng là không biết. Bây giờ xuất hiện một bạn học cũ, cô trừ không biết nên nói gì thì cũng chính là không biết nói gì.

Giường phẫu thuật được bác sĩ khác đẩy tới phòng chăm sóc đặc biệt.

Uông Đào ở lại bên cạnh Tô Khả, "Ồi, đã lâu không gặp rồi." Sau đó ánh mắt Uông Đào nhìn Tô Khả, "Ồi, mang thai rồi, chỉ là suy nghĩ lại một chút thì đám người tốt nghiệp ở lớp chúng ta thì trên căn bản bây giờ cũng làm bố làm mẹ hết rồi."

Tô Khả gật đầu, trong bụng xấu hổ: bạn học cũ thật đúng là nhiệt tình.

Kết quả là Uông Đào tiếp tục huyền thuyên cùng Tô Khả, nói chung là Tô Khả không có tâm tình nghe người bạn tự quen thuộc này huyền thuyên, bây giờ cô sốt ruột muốn biết an nguy của Tô Tô và chồng cô, cho nên thỉnh thoảng nhìn điện thoại di động.

"Tít tít ——"

Chỉ thấy phía trên truyền đến tin nhắn của Tô Cẩm Niên, ý là trước mắt cầu vượt vẫn còn kẹt xe. Nhân viên bệnh viện đã căn dặn các trạm thu lệ phí chặn các xe tải cỡ nhỏ lại rồi, để cho cô không cần lo lắng.

Dù vậy thì lòng của Tô Khả cũng không buông xuống được.

Phía bên này thì Uông Đào vẫn còn huyền thuyên cùng Tô Khả, một chút cũng không phụ lòng tên của anh —— "sóng lớn (thao thao) không ngừng". (涛 : đào, sóng lớn)

Tô Khả không có trả lời lại một câu, nghĩ thầm, lúc trước hai người cũng không quen thuộc lắm, cho dù là gặp lại đi nữa thì cũng sẽ không có nhiều đề tài nhiệt tình như vậy chứ, chẳng lẽ năm đó anh ta thầm mến cô?

Ồ, quả thật cô xinh đẹp như hoa, tuổi xuân bức người, khả năng này có thể có.

"Đúng rồi, cô và Vương Mộng Mộng còn liên lạc không?" Một hồi lâu, mặt Uông Đào đỏ lên hỏi Tô Khả.

Đầu Tô Khả đầy mồ hôi, thiết thời lúc này cô còn đang nói người này có thể thầm mến cô hay không, tình cảm chính chủ ở trên người Vương Mộng Mộng. Tô Khả tùy ý "ừ" một tiếng.

Uông Đào kích động không thôi, nói với Tô Khả: "Ồi, có thể nói cách liên lạc cô ấy cho tôi biết không?" Nói xong thì anh lại cảm thấy anh nói quá rõ ràng quá đột ngột, nhưng lại không biết giải thích như thế nào nên khuôn mặt nén đến đỏ bừng.

Tô Khả nhìn anh vừa nhắc tới Vương Mộng Mộng liền đỏ mặt thì lại cảm thấy người đàn ông này cũng khá tốt, dù sao tình cảm của Vương Mộng Mộng đang là cửa sổ trống nên cho anh số điện thoại của cô ấy.

Uông Đào kích động nói, "Tô Khả, cảm ơn cô, cô thật sự là người tốt. Chờ sau này tôi kết hôn với cô ấy thì tôi nhất định sẽ bao một bao thư đỏ thăm lớn cho cô."

Tô Khả: "." Có được hay không còn là một vấn đề, đã muốn li xi cho người làm mai rồi, cô nên nói người này như thế nào.

Uông Đào hưng phấn muốn rời đi, cuối cùng nghĩ đến gì đó nên nói với Tô Khả: "À đúng rồi, bà Tần lúc này, cũng chính là mẹ Tô Cẩm Niên, ừm nghe nói cô là vợ của Tô Cẩm Niên, như vậy người đó là mẹ chồng của cô rồi."

Tô Khả nghe nói câu đó thì mồ hôi tách tách, nói thẳng bà ấy là mẹ chồng cô thì chẳng phải được rồi sao mà còn lượn một vòng lớn như vậy. Chỉ là Tô Khả vẫn gật đầu, "Để làm gì vậy?"

"Chuyện là mặc dù chúng tôi phẫu thuật thành công, chỉ là lúc này lúc vừa dùng thuốc phẫu thuật thì thầy tôi, cũng chính là bác sĩ mổ chính, chính là bác sĩ riêng của mẹ chồng cô, lúc chọn thuốc phẫu thuật để tiêm vào thì ông lấy ca bệnh của bà để cho chúng tôi nghiên cứu thật tốt, tôi thấy hình như trên bệnh án viết là ung thư vú thời kỳ giữa."

Tô Khả lập tức có chút ngậy ngấn cả người, há, sao bà Tần 'chỉ tay năm ngón' có thể ung thư vú chứ? Chỉ là nghĩ lại thì cũng không phải là giai đoạn cuối, không chết người được, chữa trị thì khả năng khôi phục khỏe mạnh vẫn rất lớn.

Uông Đào tiếp tục nói, "Chỉ là hình như thời gian trên bệnh án này là một năm trước. Nhưng tôi nhìn bà ấy, hiển nhiên là lựa chọn trị liệu bảo thủ, cô cũng biết đấy, trị liệu bảo thủ thì khẳng định không thể trị tận gốc, nhiều lắm chỉ có khả năng ức chế tế bào ung thư phân chia. Hơn nữa, tế bào ung thư không phải có thể ức chế phân chia là có thể trị hết, hiện tại tế bào ung thư phân chia với tốc độ chậm, nhưng tóm lại là tăng nhiều, biện pháp tốt nhất còn là bỏ đi. Triệu chứng của ung thư vú ít hơn ung thư gan một chút, cơ hội chữa khỏi tương đối lớn."

Tô Khả nhú mày.

Uông Đào tiếp tục nói, "Cô là con dâu của bà ấy, tôi cảm thấy khuyên bà ấy một chút thì vẫn rất cần thiết." Làm một bác sĩ thì vẫn hi vọng bệnh nhân hoàn toàn chữa khỏi bệnh.

Tô Khả trầm tư, "Ừ, trở về tôi sẽ nói lại với chồng tôi." Coi như là vô cùng nhân nghĩa rồi.

Uông Đào gật đầu, "Vậy tôi đi đây, cảm ơn cô cho tôi số điện thoại của Vương Mộng Mộng nhé."

Tô Khả gật đầu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tô Khả ngồi trên băng ghế ở hành lang bệnh viện. Ánh sáng ở hành lang mờ mờ, tiếng bước chân người lui tới cộc vang lên, có chút âm u kỳ quái.

Đột nhiên cửa phòng bệnh mở ra, bố Tô Cẩm Niên - Tô Sĩ Minh đi ra.

Ông nhìn thấy Tô Khả còn đang ở chỗ này thì không khỏi trừng mắt nhìn Tô Khả, "Ở đây nhờ cô." Nói xong thì ông đi ra bên ngoài.

Tô Khả tròn tròn mắt, ông già kia vừa mới dùng giọng ra lệnh để ra lệnh cho cô sao?

Em gái nó, ông cho rằng ông là sĩ quan cao cấp là giỏi sao, ông cho rằng ai cũng là của lính của ông sao, đều phải nghe lời ông ra lệnh mà làm việc sao!

"Tự tự ——"

Điện thoại Tô Khả rung lên, cúi đầu nhìn, là điện thoại của Tô Cẩm Niên.

Tô Khả kích động lập tức nhận điện thoại, "Cẩm Niên, thế nào rồi?"

"Khả Khả, xe tải đang ở cầu vượt XX, rất nhanh sẽ gặp bị chặn lại, anh đã đuổi tới rồi, anh bảo đảm Tô Tô của chúng ta sẽ không có chuyện gì đâu."

"Dạ." Tô Khả dùng sức gật mạnh đầu.

Chưa nói được hai câu thì Tô Cẩm Niên đã cúp điện thoại, còn chưa được hai phút thì cô lại nhìn điện thoại, trong lòng lo lắng cùng chờ đợi.

Thời gian giống như là mắc kẹt lại, dường như một giây lại một giây bị táo bón rồi, chen cũng chen không qua. Tô Khả nóng lòng, yên lặng cầu nguyện Tiểu Bao Tử có thể bình an trở về, Tô Cẩm Niên có thể bình an trở về.

Sau đó cô đứng dậy đi vào phòng bệnh của Tần Phi.

Tần Phi vẫn ngủ mê man, một chút dấu hiệu tỉnh lại cũng không có.

Phía trên cảm không ít ống dẫn, âm thanh máy móc "tít tít" càng san bằng sự lo lắng của cô.

Tô Khả ngồi trên ghế bên phải giường bệnh của Tần Phi, vẻ mặt đầy căng thẳng.

Tiếng bước chân từ ngoài cửa vang lên, cửa mở ra, Trịnh Diệu Đông đi vào. Lúc này anh thở không ra hơi, lúc nhìn thấy Tô Khả thì ánh mắt sáng lên, "Khả Khả, quả nhiên em ở đây."

"Sao vậy?"

Trịnh Diệu Đông lập tức lại do dự.

Tô Khả có cảm giác chẳng lành, nhìn Trịnh Diệu Đông, "Có phải lại có tin tức của Tô Tô hay không, anh nói thật với em đi. Tô Tô thế nào. Đứng rồi, không phải Cẩm Niên qua đó cứu nó rồi sao? Cẩm Niên đâu?"

Trịnh Diệu Đông khẽ cắn răng, vẫn là nói chuyện anh biết ra, "Lúc này Đàm Thụ gọi điện thoại tới cho anh."

Tô Khả gật đầu, nín thở yên lặng nghe, hai tay nắm thật chặt, móng tay cũng bấm thật sâu vào thịt.

"Đàm Thụ nói."

Tô Khả hít vào một hơi thật dài, "Anh nói hết một lần đi, bây giờ em chỉ muốn biết là con của em cùng chồng của em, rốt cuộc thế nào rồi."

Trịnh Diệu Đông gật đầu một cái, "Đàm Thụ nói là Tô Tô được cứu rồi, thủ phạm bắt cóc chính là Jayson Hough. Trước mắt thì ông ta đã bị bắt, cảnh sát đang đưa ông ta cùng hai đồng bọn đến Cục Cảnh sát hỏi cung rồi."

Tô Khả khiếp sợ không thôi, trong lòng tức giận như nước lạnh đổ vào dầu sôi, cuộn cuộn lên.

Ngay từ lúc đầu nhìn người nước ngoài đã không bình thường thì nên biết ông ta rắp tâm hại người! Sớm biết thì buổi sáng lúc nhìn thấy ông ta thì nên trực tiếp cầm cây gậy đập chết ông ta.

"Hơn nữa..." Trịnh Diệu Đông dừng một chút, thấy vẻ mặt Tô Khả đầy tức giận, "Lúc ấy Jayson Hough thấy mình không có cách nào sống sót thì trực tiếp đặt một cây dao lên động mạch chủ trên cổ Tô Tô, hơn nữa yêu cầu một mình Cẩm Niên không được mạng súng đến bên cạnh ông ta, nếu không mạng của Tô Tô cũng mất. Hơn nữa Jayson Hough còn nói, nếu như trong vòng một phút Cẩm Niên không tiến lên thì mạng của Tô Tô cũng lập tức mất luôn. Mà Cẩm Niên vì cứu Tô Tô nên dứt khoát tiến lên."

Tô Khả bị Trịnh Diệu Đông làm cho vô cùng tức giận, cả trái tim cũng vì vậy mà nín lên.

"Sau đó thì sao? Anh cứ nói đi!"

"Sau đó, Cẩm Niên bị tiêm ma túy. Đoán chừng giữ khoảng 15 gam ma túy tinh khiết, trước mắt ở trạng thái bị sốc, đã khẩn cấp đưa đến bệnh viện của chúng ta rồi."

"Bản lĩnh của Cẩm Niên tốt như vậy, làm sao sẽ." Tô Khả không thể tin được, từng giọt nước mắt lớn từ hốc mắt rơi xuống, "Anh lừa em có phải hay không?"

Trịnh Diệu Đông thở dài, "Tiêm vào người là Jayson Hough cùng hai đồng bọn khác."

"Những cảnh sát khác đang làm cái gì hả!" Tô Khả rống to, sau đó hơi thở bất ổn, giống như thở không ra nổi nữa.

Trịnh Diệu Đông lập tức vỗ vỗ sống lưng Tô Khả, "Khả Khả. Đó là cầu vượt mà, xe tới xe lui, căn bản là không thuận lợi hành động. Những cảnh sát kia không thể kịp thời cứu."

Tô Khả rơi nước mắt đầy mặt, "Đều là có, sao không dùng súng bắn chết một người đi, loại người đó chết cũng là chết rõ ràng!"

Trịnh Diệu Đông trầm mặc, chuyện này không có ở hiện trường nên anh cũng không thể nói gì. Dù sao chuyện như vậy thì ai cũng không rõ mong muốn nhìn thấy.

Tô Khả nghe nói xong thì đẩy Trịnh Diệu Đông ra, chạy ra cửa.

"Cẩm Niên, anh phải thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Tình hình hỗn loạn

Lúc Tô Khả chạy đến dưới lầu thì vừa đúng nghe tiếng "hú hú ——" của xe cứu thương, cả lòng Tô Khả đều treo lơ lửng.

Rất nhanh thì cô nhìn thấy hai bác sĩ từ trên xe cứu thương xuống, kéo một băng ca chạy đến phòng cấp cứu. Bên cạnh còn có một bác sĩ một tay cầm bình vô nước biển chạy chậm theo.

Gió thổi nhẹ qua, quần áo bị gió lạnh thổi tung lên, sắc mặt trắng bệnh cứng đờ như gỗ, nặng nề chìm trong sắc trời hoàng hôn, chói mắt như vậy làm cô không dám nhìn thẳng.

"Cẩm Niên ——"

Đau lòng, giống như là bị người ta dùng gai hung hăng đâm vào trái tim, không cách nào chịu đựng được, cuối cùng hét ra tiếng.

Cô bất chấp tất cả đuổi theo qua chỗ băng ca, đứa trẻ trong bụng giống như cảm ứng được gì đó nên ngoan ngoãn ở trong bụng Tô Khả mà không âm ỉ không ồn ào.

Vốn là nước mắt trên mặt chưa khô vì khóc, gió thổi qua, trong mùa đông lạnh lẽo mà đau thấu xương, cô lại là không thể nhận ra một chút nào. Cô đuổi

theo băng ca cùng đến bên ngoài phòng phẫu thuật, lão đảo, đường phía trước là trắng xóa mờ hồ.

Cô nhìn không rõ.

Răng của cô cắn chặt môi, đứng ngoài phòng phẫu thuật, nhìn đèn đỏ sáng lên mà như muốn ngất đi.

Cuối cùng một bác sĩ đi ra ngoài, cô tiến lên nắm lấy tay áo anh, mắt to long lanh cứ nhìn bác sĩ, "Tôi Anh ấy."

Giống như là bác sĩ kia hiểu Tô Khả muốn nói gì nên nói với Tô Khả: "Chúng tôi đang làm xử lý thay máu cho anh ấy."

Lòng của Tô Khả giống như bị cắt thành vô số mảnh vụn, cô cố nén nước mắt, "Anh ấy sẽ không có chuyện gì, có đúng hay không?"

"Chúng tôi sẽ cố gắng." Nói xong thì bác sĩ kia lại vội vã rời đi.

Phía bên kia Trịnh Diệu Đông và Đàm Thụ cũng vội vã chạy tới nơi đó, trong ngực Trịnh Diệu Đông ôm Tiểu Tô Tô. Lúc này Tiểu Tô Tô đang ngủ mê man.

Tô Khả ngẩng đầu lên thì thấy trong ngực Trịnh Diệu Đông là Tô Tô, nước mắt như suối chảy, tiến lên ôm lấy Tô Tô, Tô Khả không nhịn được vuốt tóc Tiểu Bao Tử, mềm mại, ấm áp trong lòng bàn tay.

Trên mặt Tiểu Bao Tử còn có vệt nước mắt bị gió hong khô, lúc này đang ngủ say, vẻ mặt an tĩnh.

Lòng của Tô Khả vừa căng vừa đau.

Đám người Trịnh Diệu Đông thấy vẻ mặt Tô Khả thì đều trầm mặc, sau đó đứng bên ngoài cửa phòng bệnh nhìn đèn đỏ chói mắt.

Không biết Doãn Lạc Hàm từ nơi nào có được đến tin tức mà vội vã chạy tới, nâng bụng to làm trong lòng người ta run sợ.

"Khả Khả, sao rồi? Sao rồi?"

Tô Khả nghiêng đầu thì thấy vẻ mặt lo lắng của Doãn Lạc Hàm rồi nói: "Cầm Niên không có sao."

Nhất định sẽ không có chuyện gì!

Cầm Niên, anh có em, có Tô Tô, còn có con sắp ra đời của chúng ta nữa, anh nhất định sẽ không có chuyện gì!

Doãn Lạc Hàm vỗ ngực một cái, "Chị đã nói rồi mà, năng lực của Núi Băng tốt lắm, làm sao có thể có việc gì."

Trịnh Diệu Đông tiến lên kéo Doãn Lạc Hàm qua, "Được rồi, em nên ít đi nói hai câu đi."

Ngoài phòng phẫu thuật lại một lần nữa khôi phục sự yên tĩnh chết chóc.

Đàm Thụ đi tới nơi cách đó không xa, móc một điều thuốc, đốt lên, mới hít một hơi thì nghĩ đến gì đó nên nhấn tàn thuốc màu đỏ lên đá cẩm thạch một cái rồi ném vào thùng rác bên cạnh.

Anh nghiêng đầu nhìn đèn chỉ thị màu đỏ thì không khỏi nghĩ đến tình cảnh nguy hiểm lúc ấy.

Lúc ấy, sau khi bọn họ nhận được tin tức thì lập tức đến hiện trường, không mất bao nhiêu thời gian thì đến trạm thu phí của cầu vượt.

Bởi vì là trạm thu phí của cầu vượt nên có thể nói là dòng xe chạy như nước, đông đúc làm người nhìn cứ hoảng hốt.

Mà trạm thu phí của cầu vượt dừng không ít xe cảnh sát, đèn báo hiệu màu đỏ không ngừng sáng lên, tiếng còi cảnh sát không ngừng kêu "hoét hoét" . . .

Một đoàn bọn cảnh sát đang giơ súng lên, từ 'bốn phương tám hướng' bao quanh chiếc xe tải nhỏ màu trắng bị chặn lại. Cho nên vốn là cầu vượt không rộng rãi thì lúc đó càng lấp kín có thể được lấy mạng người.

Người không biết chuyện được chiến sĩ không ngừng giữ loa thúc giục, hoặc là thảo luận rốt cuộc nơi này xảy ra chuyện gì, tại sao có thể có nhiều xe cảnh sát và cảnh sát như vậy; còn người biết chuyện lại lủi rủ thảo luận, lúc nào thì có thể một lưới bắt hết phần tử phạm tội này.

Nhưng mặc kệ như thế nào, trừ tiếng hú hú, tiếng loa không ngừng vang lên cùng tiếng nói chuyện ầm ầm như chợ bán thức ăn thì những chiếc xe sang trọng giả trên trời cũng dừng tốc độ con kiến chạy về phía trước.

Trường hợp này giống như là đang di động, bởi vì một chiếc xe tiếp một chiếc xe rửa bò; lại hình như là đang bất động, bởi vì một chiếc xe đi qua thì kế tiếp lại có một chiếc xe.

Nói tóm lại là tình hình hỗn loạn.

Cảnh sát giờ súng vây quanh chiếc xe kia, chiếc xe kia cũng mở cửa, bên trong tổng cộng có bốn người, hai người đàn ông cao lớn mặc áo đen, trên mặt dùng bùn đất ngụy trang về thành Quỷ Kiến Sầu, lúc này cũng là cầm súng hướng về phía vô số cảnh sát, thần thái lạnh lẽo.

Người nước ngoài cũng về đây Quỷ Kiến Sầu trên mặt giống vậy đang dùng tiếng Anh âm ỉ với mọi người.

Người nghe không hiểu thì hận không thể một bôn xăng dৌ vào mặt ông ta, điều ngữ em gái ông, l i nh i em gái ông! Một cây đu c đ t chết ông!

Người nghe hiểu đ c thì về mặt nghiêm túc, hận không thể một súng bắn chết mạng của h n.

Hi n nhiên hai người đàn ông  o đen to lớn v ng mệnh bảo vệ người nước ngoài, lúc này giờ súng,  nh mắt lạnh bu t bay về phía người đ ng đ .

Người nước ngoài vừa mở miệng thì bọn họ lập tức hiểu, đ y ch nh l  Jayson Hough mất tích rất l u. Th t ra thì thay v  n i ông ta mất tích c n không b ng n i l  ông ta tự mình trốn, không muốn bị người khác tìm đ c.

M  trước mất, h nh vi của ông ta đ  chứng minh v  c ng r  r i, ông ta v  t n tr m buồn thuốc phi n thành phố - L  L ương c  quan hệ ‘ng n v n s i t ’ bất t n không n i r  đ c.

Jayson Hough n i cực kỳ đơn giản,  i d m l n trước một bước thì bọn họ lập tức gi t đ ra nh  này.

M i người tức giận nhưng đ ng thời cũng không thể l m g .

Hoàn cảnh gây tiếng đ ng lớn như vậy, b n cạnh c  nhiều d n thành phố v  tội như vậy, nếu như bọn ch ng nổi điên.

Kh  c  thể tưởng tượng.

B i v  của xe t i của bọn h n tựa d c theo m p cầu vượt cho n n c n b n phía sau bọn h n không c  nỗi lo g , ch i c n cảnh sát tr m t nh phòng bị l  đ c.

Jayson Hough n i để cho bọn họ đi, tất nhiên cảnh sát không đ ng  y. Hai b n gi ng co hồi l u, đ i kh i l  Jayson Hough l  l t qua về mặt l ng l  mai phục của T  C m Niên thì không kh i hết lớn một tiếng "đ ng lại" đ ng thời trực tiếp c m dao phẫu thuật vào cổ trắng mềm của Tiêu Bao Tử, rất nhanh thì một đ ng màu đ  đ p vào  nh mắt của m i người.

Ti u T  T  c n r ng, không ph t ra bất kỳ tiếng r n đau đ n n o thì lại l m t t c  m i người chung quanh l  về x c đ ng, h c mắt không kh i biến đ i, c ng thể ph i cứu đ ra b  ra.

M  đ i mắt T  C m Niên c ng thêm đ , lại không d m h nh đ ng thiếu suy nghĩ, ánh mắt g t g o nhìn ch m ch m vào Jayson Hough.

B n c u vượt này không tìm đ c khoảng cách xa để bắn tia, đ ng thời cũng không m  đ c súng ngắn, b i v  bọn h n vẫn d ng Ti u T  T  chống đ r.

T nh h nh l  b i v  T  C m Niên c ng Jayson Hough lần đ u xung đột n n tr  c ng thẳng không th i. Hai người tức giận đ i mặt với nhau, hai người đàn ông to lớn b n cạnh Jayson Hough qu t lạnh, "T t c  đều c t xa cho ông đ y một ch t, nếu không ch ng t o sẽ làm loạn xạ đ y! B n ông chết c n c  thể kéo theo m y c i mạng, đ ng g !"

Không  t chủ xe đ ng chậm r i lui t i không kh i đ ra đ u ra liếc nhìn t nh h nh l n x n b n kia, bị dọa đến sợ h i k u liên tục. Dĩ nhiên cũng có người gan lớn m  lấy điện thoại di động ra, chụp lại t nh h nh này, lập tức th ng truyền l n weibo. (ed: weibo cũng giống giống twitter vậy, sử dụng rộng rãi ở Trung Quốc)

Tiêu đề: Tr m thu phải c u vượt XX, cảnh sát c ng gi c cướp giờ súng gi ng co.

M t c u giải thích: mau không k t xe n ra đi, mau không k t xe đi, mạng nh  của t i, mạng nh  của t i.

Sau khi hai t n đàn ông to lớn g o xong thì cảnh sát lại c ng không d m h nh đ ng thiếu suy nghĩ.

T nh thế lại một lần n ra kh i phục t nh h nh gi ng co, ch i còn lại xe hai b n lui t i, tiếp tục tốc độ như r a b .

Jayson Hough thấy trời đ  tối, ho ng h n bao phủ c  v ng đ t, tiếp tục như vậy n ra thì đ i v i phe ông ta v  c ng bất lợi. V  vậy m  miệng, "T  C m Niên, muốn mạng sống của con trai cậu thì cậu qua đ y!"

Hai t n đàn ông to lớn nghi ngờ liếc nhìn Jayson Hough, Jayson Hough g t đ u một c i, rất nhanh thì bọn họ cũng g t đầu một c i, b i v  bọn chúng cũng biết r t cuộc m c đ ch thực sự của ch ng là g .

T  C m Niên cau mày, nhưng vẫn nhìn ch  dao phẫu thuật đ t trên động mạch chủ trên cổ Tiểu T  T ,  nh m c k  l  n i dao hay ch o đ u, nhất định phải x ng vào một lần.

"C nh c o các người, mau đ u h ng đi, sẽ khoan hồng xử lý! Không đ c l m loạn! Không đ c l m loạn!" Gi ng n i của cảnh sát d ng loa khuếch đại âm thanh không ngừng v ng d i  m  m ở đ u tr m thu phải.

T  C m Niên nghiêm mặt, b nh t nh v ng v ng đi t i ch  của Jayson Hough.

Jayson Hough thấy Tô Cẩm Niên tới thì, khoe miệng khẽ mỉm cười, dùng một tay khác lấy ra một ông tiêm lớn, rất thô, bên trong đầy chất lỏng thuần màu.

Tô Cẩm Niên vừa nhìn thì đã biết rõ trong đó là ma túy thì không khỏi nhú mày. Trong lòng biết một trăm phần trăm là Jayson Hough cấu kết cùng trùm buôn thuốc phiện trốn trại của thành phố - Lữ Lương.

"Jayson tiên sinh, tôi không rõ ông là một tín giáo đồ mà tại sao phải biến thành một tay sai của phần tử phạm tội. Nếu như Chúa ở phía trên nhìn thấy thì ngài nhất định vô cùng thất vọng đối với hành động của ông." Tô Cẩm Niên dùng tiếng Anh lưu loát nói với Jayson Hough.

"Đù rồi!" Jayson Hough hét Tô Cẩm Niên dừng lại, "Chuyện của tôi cậu không cần phải lo!" Ông chỉ biết nếu như ông không làm theo lời tên ma quỷ kia thì cả đời này cuộc sống của ông vĩnh viễn ở địa ngục, không chỉ có mình ông như thế mà vợ con của ông cũng như thế.

"Jayson tiên sinh, rốt cuộc ông có khó khăn gì, chúng tôi có thể giúp ông giải quyết, dừng lại giúp kẻ xấu làm việc ác nữa."

Jayson Hough nắm chặt quả đấm, "Tô Cẩm Niên, cậu qua đây! Không cần nói với tôi những thứ khác, hôm nay, cậu phải ăn cái này rồi!" Nói xong ông tham lam liếc nhìn ông tiêm, lượng bên trong đủ cho ông rất lâu rất lâu.

Tô Cẩm Niên nhìn vẻ mặt của ông thì trong lòng đã hiểu tại sao Jayson Hough khác thường như thế.

Thì ra là.

Anh không khỏi áy náy, nói cho cùng cũng đều là anh hại ông, nếu như không phải ông xem bệnh cho con trai anh thì ông sẽ không bị Lữ Lương để mắt tới, từ đó cũng sẽ không bị Lữ Lương dụng ma túy không chế!

Lữ Lương, Lữ Lương!

Tô Cẩm Niên anh thề là nhất định bắt được hán, đem ra công lý!

Jayson Hough cười to, "Jayson tiên sinh, tôi nhất định sẽ bắt được Lữ Lương, về con nghiện của ông thì ông yên tâm, chúng tôi sẽ đưa ông đến trung tâm cai nghiện tốt nhất, nhất định là ông có thể khôi phục bộ dáng lúc trước."

Jayson Hough nghe thấy lời ấy thì mắt đỏ ngầu. Ông nghĩ tới ông của trước đây rồi nghĩ đến ông bây giờ.

"Đều là cậu đều là cậu đều là cậu." Trong miệng của ông liên tiếp "đều là cậu", ánh mắt nhìn Tô Cẩm Niên đầy căm thù.

Không tự kìm chế được, dao phẫu thuật trên tay ông càng đâm sâu vào cổ Tiểu Tô Tô.

Tô Cẩm Niên gấp đến độ hét lên kinh hãi, "Dừng tay, tôi đi!"

Jayson Hough khôi phục trấn tĩnh, khoe miệng cười quỷ dị, "khắc khắc", "Tới đây, tôi biến thành như vậy thì cậu cũng đừng nghĩ trốn được. Cậu cũng đừng nghĩ trốn được."

Tô Cẩm Niên bước nhanh về phía trước, định lúc nào đó sẽ tự áp chế ngược lại Jayson Hough.

Đến gần Jayson Hough thì Tô Cẩm Niên nhanh chóng một cước đá một tên đàn ông to lớn ngã lăn ra, một tay đánh vào cổ tay mà Jayson Hough cầm dao phẫu thuật để trên huyệt ở cổ của Tiểu Tô Tô.

Jayson Hough không có chú ý nên dao rơi xuống đất, cùng lúc đó Đàm Thụ vẫn luôn ở bên phải góc đây, lật người đến, ôm lấy Tiểu Tô Tô chạy tới nơi an toàn.

Đồng nghiệp của anh cũng lập tức nổ súng về phía đối diện để yểm trợ.

"Bằng ——"

"Bằng ——"

"Bằng ——"

Âm thanh của đạn lạnh lạnh vang lên.

Jayson Hough phản ứng kịp, con người cũng trợn lên.

Mà tất cả thời gian xảy ra ở đây cũng chỉ ngắn ngủn trong năm giây.

Trong lúc đó một tên đàn ông to lớn lập tức phản ứng kịp, giơ súng lên rồi nổ súng vào Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên nhanh chóng nghiêng đầu tránh đạn.

"Đừng ——"

Đạn bắn vào một chiếc xe.

"A ——" Tiếng thét chói tai liên tiếp, trong nháy mắt đường xá bên kia loạn thành một núi.

Tô Cẩm Niên tránh thoát một phát đạn .

Tên đàn ông to lớn nhanh chóng lấy cây súng văng trên đất, chỉ cách một giây thì lại một phát đạn nữa bắn tới Tô Cẩm Niên. Mà đồng thời tên đàn ông to lớn bị Tô Cẩm Niên đạp trên mặt cũng nổ súng vào Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên ngửa cổ lên tránh một phát trí mạng, cùng lúc đó tên đàn ông to lớn bị đạp trên mặt đất bắn một phát súng vào đùi.

Súng bắn trên xương đùi Tô Cẩm Niên nên làm cho Tô Cẩm Niên ngây người, mà chẳng biết lúc nào Jayson Hough đã đến gần người Tô Cẩm Niên, con người lòi ra, gắt gao nhìn chằm chằm Tô Cẩm Niên, trong miệng vẫn lầm bầm "Đều là cậu đều là cậu đều là cậu."

Ổng tiêm ông ta cầm trên tay thuận lợi đâm vào cánh tay Tô Cẩm Niên, hơn nữa ông ta bất chấp tất cả mà dùng lực đè ổng tiêm, chất lỏng kia lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được rót vào thân thể Tô Cẩm Niên.

"Hur ——" anh hít vào một hơi, không còn kịp chú ý cái khác, một cước đá văng Jayson Hough, một tay rút ổng tiêm ra, chất lỏng bên trong đều được rót vào thân thể của anh.

Anh rút ổng tiêm ra, ném qua một bên, nghiêng người lăn mình qua khu đất trống bên cạnh, một vài cảnh sát cũng lập tức nổ súng vào tên đàn ông to lớn cùng Jayson Hough.

"Bằng ——"

"Bằng ——"

Tiếng đầu súng liên tục.

"A ——" Hai tên đàn ông to lớn bị cảnh sát bắn trúng nên phát ra tiếng thét chói tai đau đớn, ngã xuống đất không ngừng lăn lộn, cảnh sát vô cùng nhanh chóng tiến lên giữ chặt ba người này.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Jayson tử vong

Đèn đỏ ngoài phòng phẫu thuật vẫn sáng như cũ.

Cửa phòng phẫu thuật, người thân của Tô Cẩm Niên, cấp trên, đồng đội, đại diện cảnh sát mới vừa thi hành nhiệm vụ cùng anh, còn có những người bạn cùng lớn lên của anh, từng người một, tất cả đều chạy tới, lúc này đang đi tới đi lui, hiển nhiên rất lo lắng cùng đội kết quả.

Mà ngoài cửa sổ là thể giới xa hoa truy lạc, đường xá đầy phồn hoa, ồn ào vô cùng.

Tô Khả ngồi trên ghế ở ngoài phòng phẫu thuật chờ đợi, trên tay ôm Tiểu Tô Tô vẫn ngủ say, cúi đầu thì phát hiện vết máu đã khô rõ ràng trên cổ con trai.

Tay của cô không nhìn được xoa nhẹ vết thương, trong lòng vô cùng khó chịu.

Vết dao rõ ràng như thế mà bây giờ cô mới phát hiện, đúng là cô không xứng với chức mẹ.

Tô Khả dùng giọng khàn khàn nói với Trịnh Diệu Đông, "Anh Đông, có thể giúp em một chuyện không?"

Trịnh Diệu Đông vẫn còn chờ đèn phẫu thuật tắt ở bên kia, sau khi nghe Tô Khả gọi anh thì không khỏi nghiêng đầu nhìn Tô Khả, "Sao vậy, Khả Khả? Là nơi nào không thoải mái sao?"

Tô Khả lắc đầu một cái, "Có thể giúp em lấy một chút thuốc đỏ cùng bông băng không?"

Trịnh Diệu Đông thấy ánh mắt đau lòng của Tô Khả nhìn con trai của cô thì trong lòng hiểu, âm thầm đau lòng, biết rất rõ Tiểu Tô Tô có vết thương còn chưa băng bó mà lại quên mất.

Ngay sau đó, anh gạt đầu một cái, "Được. Em chờ anh chút."

Doãn Lạc Hàm nhìn Tô Khả, lại nhìn Tiểu Bao Tử một chút, trong lòng cũng khó chịu, lặng lẽ thở dài, Đàm Thụ ở bên cạnh còn đang ngẩn người đã đi tới trước mặt Tô Khả, "Thật xin lỗi."

Đầu tiên là Tô Khả sững sờ, sau đó hiểu ý của Đàm Thụ, lắc đầu, "Đều không phải là lỗi của các anh, nói câu đó làm gì."

Không khí lại một lần nữa rơi vào trầm mặc, không khí giống như trộn với rất nhiều hơi nước, vô cùng nặng nề, ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Mà Tô Khả không biết một chút thân thích của Tô Cẩm Niên, cuối cùng Tô Khả thấy một người thì không khỏi hơi nghi ngờ, rốt cuộc người phụ nữ này là ai.

Rất nhanh là Trịnh Diệu Đông đã cầm đồ tới, Tô Khả thật cẩn thận bôi thuốc đỏ lên vết thương của Tiểu Bao Tử, nước mắt không tự chủ rơi xuống lần nữa.

Từ nhỏ Tiểu Bao Tử của cô được yêu thương trong lòng, không nỡ đánh một cái mắng một câu. Ngay cả đầu ngón tay vì phải thử máu mà châm kim xuống thì cô đều sẽ đau lòng muốn chết.

Nhưng bây giờ, trên cổ của con có một vết dao như vậy, tiến gần động mạch chủ, nếu không ngăn lại.

Cô lại không dám nghĩ tiếp, chỉ có thể càng cẩn thận từng li từng tí băng bó vết thương cho con trai bảo bối của cô.

Thời gian chờ đợi luôn dài đằng đẵng, thời gian thấm thoát đã là hai giờ khuya. Nhưng mọi người cũng không có buồn ngủ một chút nào, vẫn hết sức chăm chú nhìn chăm chăm phòng phẫu thuật.

"Đing ——" một tiếng, đèn đỏ nhảy chuyển thành đèn xanh.

Lòng của mọi người đột nhiên nhảy dựng, lập tức đưa ánh mắt nhìn cánh cửa phòng phẫu thuật khép chặt.

"Kẹt ——"

Cửa mở ra.

Hai bác sĩ mang khẩu trang trên miệng đi ra, lúc này hiển nhiên thì bọn họ cũng ‘sức cùng lực kiệt’ rồi, bước chân đi chậm chạp khác thường.

Dưới ánh đèn mờ mờ, chớp mũi bọn họ hiện đầy mồ hôi, cả khẩu trang cũng có thể nhìn thấy ướt nhẹp.

"Như thế nào rồi? Bác sĩ?" Lúc này, toàn bộ mọi người "ùa" đến, vây quanh hai bác sĩ.

Một người trong hai bác sĩ đó tháo khẩu trang xuống, lộ ra vẻ mặt mệt mỏi. Ông cười một tiếng với mọi người, "Yên tâm đi, phẫu thuật rất thành công, đạn đã lấy ra, nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì nghỉ ngơi cả tháng là có thể khôi phục như trước."

Giống như tảng đá lớn nặng nề đè ở trong lòng đột nhiên bị đại lực sĩ cầm, mọi người nhẹ nhõm không ít, lộ ra vẻ mặt vui mừng nhìn bác sĩ. Tô Khả lại càng cảm thấy cả thân thể cũng mềm nhũn ra.

"Đạn bắn bị thương? Tại sao có thể có vết thương do đạn bắn?" Tô Khả hoảng sợ nhìn bác sĩ, sau đó ánh mắt nhìn về Trịnh Diệu Đông, không phải nói chỉ bị tiêm ma túy sao, tại sao còn có vết thương do đạn bắn!

Mọi người đưa ánh mắt nhìn Tô Khả.

Trịnh Diệu Đông không dám nhìn vào mắt Tô Khả, dù sao thì nếu như lập tức nói với Tô Khả là Tô Cẩm Niên không chỉ bị đạn bắn trúng bị thương, còn bị tiêm ma túy.

"Chỉ là." Bác sĩ làm như không nghe thấy lời của Tô Khả, do dự nói.

Lòng của mọi người lại một lần nữa nín lên, ánh mắt lại tập thể nhìn chăm chăm vào bác sĩ.

"Chỉ là thật sự bệnh nhân bị tiêm vào loại ma túy có độ tinh khiết quá mạnh nên mặc dù chúng tôi xử lý thay máu rồi nhưng vẫn có chút ma túy nhập vào thân thể của cậu ấy."

Sắc mặt Tô Khả trắng bệch, "Cho nên anh ấy sẽ." Tô Khả đã không kịp nghĩ đến anh bị thương do súng bắn, chỉ có thể tiếp tục nhìn bác sĩ.

"Anh ấy sẽ lên cơn nghiện sao?" Doãn Lạc Hàm mở miệng.

Con nghiện? Trong nháy mắt lòng mọi người nói lên, cai bỏ thứ kia có bao nhiêu khó khăn chứ, lúc cai nghiện có nhiều khổ sở, những người bọn họ sao

có thể không biết.

Bác sĩ gật đầu, "Khả năng này sẽ có, nhưng mà trở ngại là vì lần đầu tiên tiêm vào nên có lẽ sẽ khá hơn chút." Nhưng ông cũng không rõ, dù sao độ tinh khiết quá lớn, lớn đến hại anh bị sốc. Nhưng nhìn thấy bộ dạng lo lắng của mọi người thì ông không khỏi muốn an ủi bọn họ.

Trong lòng của mọi người cũng không có vì sau khi bác sĩ an ủi một câu mà nhẹ lòng, ngược lại sắc mặt càng thêm nặng nề.

Mà trong lúc đang nói thì những người khác trong phòng phẫu thuật đẩy giường phẫu thuật đi ra. Chỉ thấy Tô Cẩm Niên ở trên giường, trên mũi Tô Cẩm Niên mang chụp dưỡng khí, sắc mặt tái nhợt bị đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật.

Tô Khả đuổi lên trước, đi theo giường phẫu thuật, nước mắt trong mắt không nhịn được tràn ra.

Cẩm Niên, anh phải thật tốt.

Khi Tô Cẩm Niên được đẩy vào phòng bệnh thì tất cả mọi người ào ào tập trung trong phòng bệnh, cuối cùng diện tích trong phòng bệnh cũng bị chen lấn đến nước chảy không lọt.

Tô Khả khó khăn đặt Tiểu Bao Tử ở trên giường bên cạnh. Sau đó, Tô Khả đi vào vòng trong rồi nói với những người khác: "Cám ơn mọi người đêm khuya đến thăm Cẩm Niên, bây giờ trời cũng không sớm nữa, tất cả mọi người đi về nghỉ ngơi đi. Cám ơn nói người."

Người biết Tô Khả thì gật đầu một cái, nhất là mấy bạn cùng phòng thời đại học của Tô Cẩm Niên, bọn họ khá hiểu rõ chuyện giữa Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên, chỉ không biết lúc nào thì hai người họ, lúc nào thì hoạt động bí mật mà có con thôi.

"Được, chị dâu, tự chăm sóc mình thật tốt đấy." Lý Quân mỉm cười gật đầu với Tô Khả một cái.

Mọi người lập tức hiểu thân phận của Tô Khả, không khỏi có chút giật mình.

Lại nói căn bản là bọn họ cũng không biết Tô Cẩm Niên đã kết hôn. Dù sao chuyện Tô Cẩm Niên thực sự kết hôn này, ngoại trừ cấp trên của Tô Cẩm Niên, cùng với bố mẹ của Tô Cẩm Niên không muốn công bố sự thật kết hôn này ra thì còn có bạn thân của Tô Cẩm Niên, những người khác cơ bản là không biết Tô Cẩm Niên kết hôn, một số người khác vẫn cho rằng Tô Cẩm Niên độc thân, thậm chí còn bắt đầu suy nghĩ làm bà mai.

Sau đó, bọn họ nhìn thấy bụng Tô Khả nổi lên thì mở hôi tạch tạch, không chỉ kết hôn mà còn có con. Ánh mắt sợ ý nhìn thấy đứa bé ngủ trên giường nhỏ bên kia, tí mĩ nhìn một cái thì phát hiện mặt mũi đứa nhỏ này giống Tô Cẩm Niên như đúc, ừ xừ, đây là muốn sinh hai đứa?

Nhất là Triệu Lâm đã từng thăm mướn Tô Khả, thêm từ lúc biết tính tình của Tô Cẩm Niên thì không khỏi hơi ghen tỵ. Nghĩ đến thai đầu của vợ anh vẫn còn mang trong bụng, nhưng rõ ràng không lỗi như bụng của Tô Khả thì yên lặng rơi nước mắt đầy mặt.

Haizz, Tô Cẩm Niên, theo như tính tình xa cách người khác của anh vào ngày thường thì đừng nói sinh con, phải là vợ cũng tìm không được, nhưng trước mắt anh đã hai thai nên có lẽ con sẽ ra đời trước con anh, đây là người quá lừa bịp mà.

Ngoại trừ Triệu Lâm thì ba người Tôn Cảnh Văn, Tôn Dương Dương và Tiền Vũ cũng ước ao ghen tị. Bởi vì mấy người bọn họ còn độc thân có được hay không!

Sau khi những người đó nghe Tô Khả nói thì đứng đi ra ngoài hết, rất nhanh thì cả phòng bệnh trống đi không ít. Để lại hai người Doãn Lạc Hàm và Trịnh Diệu Đồng cùng với Tô Khả.

Doãn Lạc Hàm vỗ vai Tô Khả, "Đừng lo lắng, bác sĩ cũng nói con nghien là có khả năng mà. Chúng ta đều học y."

Tô Khả ngẩng đầu nhìn Doãn Lạc Hàm, trong nháy mắt Doãn Lạc Hàm không nói nữa.

Làm bác sĩ bọn họ thì vô cùng hiểu rõ, nếu nói có khả năng thì cũng không phải chuyện có xác suất nhỏ.

Trong nháy mắt Doãn Lạc Hàm tự trách cô nhiều chuyện nên thờ dài, chỉ có thể vỗ vỗ vai Tô Khả, không nói thêm lời nào.

Tô Khả cười cười, trong lòng khổ sở. Làm sao cô không biết ý của bạn thân chứ. Nghiêng đầu, cô nhìn Tô Cẩm Niên ngủ mê man bên kia bởi vì thuốc mê, trong lòng yên lặng cầu nguyện: ông trời, ông để Cẩm Niên của tôi từ nhỏ đã không có một tuổi thơ hạnh phúc, nhưng anh vẫn khỏe mạnh trưởng thành, lại còn là con cháu xuất thân trong gia đình cách mạng, ông không thể để khi anh đã trưởng thành mà còn ức hiếp anh ấy nữa.

Tô Khả không để Doãn Lạc Hàm ở lại, bởi vì cô ấy còn mang thai, rõ ràng bụng lớn hơn Tô Khả nhiều, nghĩ là không quá hai tháng nữa thì đứa bé sẽ ra đời.

Lúc rạng sáng, phòng bệnh yên lặng chỉ có ba tiếng hít thở của cả nhà bọn họ.

Trời bên ngoài vẫn đen như mực, Tô Khả đứng bên cửa sổ, nhìn bóng cây ngoài cửa sổ không ngừng đung đưa. Ngoài cửa sổ, rất nhanh, Tô Khả nhìn thấy trời đen như mực đã bắt đầu có tuyết rơi nhẹ nhàng.

Bông lớn bông lớn rơi xuống đất.

Đã tháng mười hai, từ trước đến giờ thành phố B đều muốn lạnh nhanh hơn thành phố H, nhưng tuyết năm nay vẫn muộn rất lâu, hình như cô và anh cũng không cùng nhau ngắm tuyết thật tốt, chơi đùa tuyết.

Cô rất thích tuyết, nhưng tuyết ở thành phố H và tuyết ở thành phố B, một Nam một Bắc, hiển nhiên rất không giống nhau. Hơn nữa ngay từ mấy ngày trước thì cô đã xem hết tin tức khí tượng nên biết được trong một tuần tới, trận tuyết đầu tiên ở thành phố B sẽ rơi xuống, khi đó, cô liền nói với anh là năm nay sau khi tuyết rơi thì cả nhà họ cùng đi trượt tuyết. Mà Tiểu Bao Tử cũng vì vậy hưng phấn không thôi. Nhớ năm trước bé vẫn còn bệnh tim nên cũng không có chơi đùa vận động thật đã. Mà cô cũng muốn chụp vài tấm hình cùng anh.

Nhưng bây giờ.

Tô Khả nhìn tuyết ngoài cửa sổ không ngừng rơi xuống, kéo rèm cửa lạnh rồi đi tới bên giường Tô Cẩm Niên, nhìn anh vẫn ngủ mê man, chân phải còn bó thạch cao.

Lòng của cô đau.

"Mẹ." Tiểu Bao Tử ní non hù dọa Tô Khả, Tô Khả lập tức đứng dậy rồi đi tới trước giường bệnh của Tiểu Bao Tử, chỉ thấy Tiểu Bao Tử đang nhủ mồm, miệng nhỏ không ngừng ní non, trên trán còn đầy mồ hôi.

Tô Khả lau mồ hôi cho Tiểu Bao Tử, ôm Tiểu Bao Tử, "Mẹ ở đây, mẹ ở đây."

Tiểu Bao Tử từ từ tỉnh lại, mắt mở to nhìn lên trần nhà, có một phút mất hồn.

Hồi lâu thì bé mới thấy Tô Khả lo lắng nhìn bé, miệng nhỏ không khỏi mếu rồi "oa ——" uly khua khóc thành tiếng.

Lòng Tô Khả đau đớn không thôi, ôm Tiểu Bao Tử ngồi trên đùi của cô, vỗ lưng bé, "Tô Tô ngoan, không khóc, mẹ ở đây."

Mặc dù tuổi tác và tâm lý của Tô Tô lớn hơn những đứa bé cùng tuổi một chút, nhưng trước sau cũng là đứa trẻ nhỏ năm tuổi, gặp chuyện như ngày hôm qua thì mặc dù bé cố tự giữ bình tĩnh, nhưng vẫn cực kỳ sợ hãi, nhất là bố của bé, vì cứu bé.

Bây giờ nhìn thấy Tô Khả ở bên cạnh bé thì toàn bộ cũng trở về dạng ban đầu, bé càng khóc lợi hại hơn, "Mẹ." Thở không ra hơi, "Mẹ."

Tô Khả cũng khóc theo, "Không khóc không khóc."

Hai mẹ con ở một giường bệnh khác mà tùm lại khóc.

Cả người Tiểu Bao Tử cũng vui vào ngực Tô Khả, nghẹn ngào không ngừng, "Mẹ, con sợ. Ông đó. thật là xấu."

"Không có sao rồi không có sao rồi, tên khốn đó đã bị chú cảnh sát bắt lại, Tô Tô ngoan, đừng khóc."

Tiểu Bao Tử vẫn khóc như cũ, "Bà nội rất nhiều máu, bố rất nhiều máu. Con cũng chảy máu, đau."

Lòng của Tô Khả càng chua xót, ôm chặt Tiểu Bao Tử, "Không có sao nữa, chú cảnh sát bắt được tên khốn đó rồi. Chú bác sĩ cũng chữa hết cho bà nội con, bố con, còn con nữa. Không sợ nữa. Sau này không ai làm con bị thương nữa."

Tay nhỏ bé của Tiểu Bao Tử siết chặt tay áo của Tô Khả, nước nỏ.

Tô Cẩm Niên trên giường bệnh cau mày, sau đó từ từ mở mắt, nghiêng đầu thì chính là nhìn thấy vợ anh cùng con trai đang tùm lại khóc, trong lòng rất khó chịu. Nhưng khi nhìn họ cũng mạnh khỏe thì trong lòng của anh ấm áp.

Cổ họng của anh khàn khàn, chu chu mồm, anh cảm giác không có một chút hơi sức để nói chuyện.

"Khả. Khả."

Tô Khả bị hoảng sợ nên lấy lại tinh thần, nhìn thấy Tô Cẩm Niên đã mở mắt thì không khỏi chạy tới, "Cẩm Niên ——" nhưng nghĩ tới là cô đánh thức Tô Cẩm Niên thì trong lòng lại bắt đầu lan tràn áy náy.

Tô Cẩm Niên nói: "Khả Khả. Anh. Con chúng ta không có sao chứ."

Nước mắt Tô Khả chảy càng mạnh hơn, "Cẩm Niên."

Tiểu Bao Tử cũng xuống giường, chạy đến bên giường bệnh của Tô Cẩm Niên, "Bố ——"

Một tiếng này là thật lòng thật dạ, làm Tô Cẩm Niên đỏ ngầu cả mặt.

Khóe miệng Tô Cẩm Niên giật nhẹ, nở nụ cười, ánh mắt nhìn con dịu dàng, đầy cưng chiều, "Tô Tô, gọi một tiếng nữa."

Mặt Tiểu Bao Tử đỏ ửng, "Bố, bố phải mau đứng dậy cử động thật tốt." Nói xong cả người cũng ôm lấy bắp đùi Tô Khả, chôn mặt trên đùi Tô Khả.

Tô Cẩm Niên khẽ cười ra tiếng, càng cười càng vang, "Ừ."

Anh rất thỏa mãn, nỗ lực lâu như vậy, cuối cùng Tô Tô của anh cũng chân chính gọi anh là bố.

Nước mắt Tô Khả như lũ quét dữ dội rơi xuống, "Cẩm Niên. Cẩm Niên."

Tô Cẩm Niên cười, "Đừng khóc, Khả Khả, ngốc làm tiểu công chúa của chúng ta mít ướt thì làm thế nào đây."

Tiểu Bao Tử nghe mẹ của mình cũng khóc đến lợi hại như vậy thì nước mắt cũng tí tách rơi xuống.

Tô Cẩm Niên thờ dài, đứng vào lúc này thì phòng bệnh mở ra. Đi vào là một bác sĩ kiểm tra phòng, anh nhìn thấy tình cảnh này thì không khỏi giật mình.

Tô Khả lau nước mắt, về mặt ngưỡng ngưỡng nhìn bác sĩ kiểm tra phòng.

Bác sĩ đo nhiệt độ cho Tô Cẩm Niên, lại nhìn chân phải của Tô Cẩm Niên một chút, gật đầu một cái rồi lại hỏi Tô Cẩm Niên, "Ngoài ra còn có chỗ nào không thoải mái không?"

Tô Cẩm Niên lắc đầu.

Bác sĩ hỏi những vấn đề khác một chút nữa thì đi ra ngoài, trước khi đi, bác sĩ còn cười nói với Tô Khả nói: "Tô phu nhân, đừng khóc thê thảm như vậy, tôi sẽ cho là xảy ra chuyện lớn gì đây."

Mặt của Tô Khả đỏ rực, hận không đào cái hang chui vào.

Không khí phòng bệnh khá hơn nhiều.

Buổi sáng lúc tám giờ, Trịnh Diệu Đông đưa bữa ăn sáng tới, hỏi thăm một chút vấn đề phía sau thông thường rồi nói với Tô Cẩm Niên: "Không sao, ôi, Cẩm Niên, ngày hôm qua mình thật sự bị cậu hù chết rồi."

Tô Cẩm Niên cười cười, "Tôi phúc lớn mạng lớn." Sau đó nhìn đứa nhỏ trong bụng Tô Khả, "Tôi còn muốn nhìn tiểu công chúa của tôi ra đời, cùng con bé lớn lên, làm sao có thể sẽ có việc gì được."

Cửa lại một lần nữa bị đẩy ra, là một bà sĩ cùng một y tá đẩy bình nước biển đi vào.

Bọn họ treo bình nước biển cho Tô Cẩm Niên không bao lâu thì về mặt của bố Tô Cẩm Niên xanh mét đi vào phòng bệnh. Khi ông thấy Tô Cẩm Niên nằm ở trên giường thì không khỏi cau mày.

"Con cảm thấy bản lĩnh con lớn lắm sao, lấy sinh mệnh của mình để tùy ý đùa giỡn có phải hay không! Làm một bộ đội đặc chủng mà chẳng lẽ sẽ không lường được tình huống quyết định làm lúc đó sao? Con nhìn con xem, bản thân bị thương thành hình dáng gì! Trong hai phần tử phạm tội đó chính là cảm sung thật, không phải sung đồ chơi, cho con ngang ngược xông vào như vậy sao!"

Tô Sĩ Minh vừa tiến vào đã mắng, mắt nhìn Tô Khả, "Cô là sao chổi, vợ và con trai tôi cũng bởi vì cô mà bị thương, cô lại còn không biết xấu hổ ở lại chỗ này không đi!"

"Bố, không cho phép bố nói Tô Khả là người như vậy!" Tô Cẩm Niên cố hết sức nói, không khỏi sặc sụa cái. Tô Khả trừng mắt liếc Tô Sĩ Minh rồi chạy lên trước, vuốt vuốt con giận của Tô Cẩm Niên.

"Không cho ông nói mẹ tôi như vậy!" Tiểu Bao Tử nhìn chằm chằm Tô Sĩ Minh, đôi mắt đen láy đầy tức giận.

Lúc này ánh mắt của Tô Sĩ Minh mới nhìn Tô Cẩm Niên, nhớ lại hôm qua ở bệnh viện lúc Tô Cẩm Niên nhìn thấy ông thì hỏi ông là con anh ở đâu, ông mới biết anh và cô gái quê mùa đó sinh một đứa con. Bây giờ nhìn tướng mạo đứa bé giống Cẩm Niên như đúc thì ông biết rõ đây cũng là đứa bé trong miệng Tô Cẩm Niên, mục tiêu giải cứu ngày hôm qua.

Nhìn vẻ ngoài của bé quá giống Tô Cẩm Niên khi còn nhỏ thì trong lòng Tô Sĩ Minh trăm mối lẫn lộn, nghĩ đến khi Tô Cẩm Niên còn nhỏ, hình như cho tới bây giờ ông đều không quan tâm anh.

Lạ nhìn mặt mũi Tiểu Bao Tử giống hệt anh khi còn nhỏ thì dường như thời gian chuyển dời trở về quá khứ. Mỗi lần về đến nhà đều nhìn thấy ánh mắt con trai hơi mong đợi, nhưng ông luôn luôn không để ý tới.

Trong lòng ông dâng lên một chút đau lòng, không khỏi ngồi xổm người xuống nhìn Tiểu Bao Tử, "Cháu tên là gì."

"Tại sao tôi phải nói cho ông?" Tiểu Bao Tử trừng mắt liếc Tô Sĩ Minh, "Hơn nữa, chẳng lẽ ông không biết một đạo lý."

"Đạo lý gì thế?" Tô Sĩ Minh hoàn toàn không quan tâm thái độ của Tiểu Bao Tử mà hỏi.

Tiểu Bao Tử liếc mắt, "Khi muốn biết tên người khác thì tự giới thiệu trước! Ông không xem phim hoạt hình sao? Bên trong có bao nhiêu đoạn thoại về chuyện này chứ!"

Nước mắt già của Tô Sĩ Minh thật sự muốn chảy ra, ông cũng lớn tuổi như vậy rồi, đừng nói phim truyền hình, còn phim hoạt hình.

"Ông là ông nội cháu, hỏi tên cháu là phải rồi, đâu cần phải tự giới thiệu!"

Tiểu Bao Tử "hừ" một tiếng, "Ông nói phải là phải sao? Hơn nữa, coi như ông là ông nội tôi đi, tại sao ông muốn tôi nói thì tôi phải nói chứ."

Đối với ông cụ vừa vào cửa liền mắng mẹ của bé thì bé sẽ không cho thái độ tốt. Dù ông cụ này này là bố của bố bé.

"Ặc, ông nội mua cho cháu kẹo ăn nhé?"

"Ông cho rằng tôi là đứa trẻ ba tuổi còn phải ăn kẹo sao. Hơn nữa, chẳng lẽ ông không biết ăn kẹo không tốt cho răng của trẻ em sao?"

"Vậy cháu muốn ăn cái gì?"

"Tôi không muốn ăn gì hết."

"Vậy ông nội mua quần áo cho cháu nhé?"

"Bà nội đã mua rất nhiều quần áo cho tôi, không cần."

Trong lòng Tô Sĩ Minh thầm nghĩ lão bà Tần Phi đáng ghét muốn chết, che giấu cháu trai như vậy, vì vậy nên cười càng thêm rạn rờ, "Ông mua đều là quần trang, mặc lên giống như quân nhân vậy, rất khí thế và đẹp trai."

"Bà nội mua cũng thế, tất cả đều màu xanh lá cây, khó coi chết đi được."

"Vậy chúng ta mua màu đỏ được mà."

"Màu đỏ còn gọi là quân trang sao?"

"."

Phía bên kia, Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả đang hóa đá, nhìn hai người một già một trẻ nóng hổi đối thoại thì sấm sét không dứt.

Một lúc sau thì trời đã sáng hẳn, khách đến thăm hỏi Tô Cẩm Niên càng nhiều, trong tay từng người cũng cầm bó hoa hoặc giỏ trái cây. Một buổi sáng mà phòng bệnh đã chất đầy hoa tươi và trái cây.

Ngày hôm sau, Tô Khả tiếp đã người ta cũng thật mệt mỏi.

Ban đêm, Tô Cẩm Niên nói với Tô Khả: "Vắt và cho em rồi, bà xã."

Tô Khả cúi người hôn môi Tô Cẩm Niên một cái, "Ừ, biết em vắt và thì mau dưỡng bệnh cho tốt."

Tô Cẩm Niên đỏ mặt, trên khuôn mặt tái nhợt quét lên hai vầng đỏ ửng vô cùng rõ ràng, Tô Cẩm Niên ngượng ngùng nghiêng đầu, nhìn nhiều bông tuyết bay là tả ngoài cửa sổ.

"Khả Khả, thật xin lỗi." Tô Cẩm Niên giống như nghĩ đến gì đó.

"Hả?"

"Thật xin lỗi, anh nuốt lời rồi. Lần sau nhất định anh sẽ dẫn bọn em đến sân trượt tuyết để trượt tuyết."

Tô Khả "ạ" một tiếng, trong lòng ấm áp.

Ngoài cửa sổ tuyết vẫn rơi nhiều xuống, trên đất dường như được trải một tấm thảm trắng thật dày, người đi đường che dù, ôm mình, cúi đầu vội vã đi. . . .

"Tút TUT ——"

Tô Khả thấy điện thoại di động Tô Cẩm Niên đang kêu thì không khỏi lấy điện thoại qua nhận máy, mà Tô Cẩm Niên đã ngủ say.

"A lô?"

"Ách —— Chào cô, đây là điện thoại của Thượng tá Tô phải không."

"Vâng, tôi là vợ anh ấy, anh ấy không tiện nghe điện thoại, anh có chuyện gì không?"

"À, như vậy sao. Chào cô, bên này của chúng tôi là Cục Cảnh sát thành phố B, phạm nhân ngày hôm qua, chính là Jayson Hough."

"Vâng, ông ấy thế nào?" Hiện tại Tô Khả nghe tên Jayson Hough là Tô Khả hận không thể chém chết ông ta.

"Xế chiều hôm nay lúc ba giờ mười phút thì con nghiện phát tác, sau đó đâm đầu vào tường, khi chúng tôi phát hiện thì đưa tới bệnh viện cấp cứu mà không có hiệu quả, vào lúc năm giờ chiều hôm nay đã chết não."

Tô Khả ngậm ngẩn cả người, chết rồi?

Còn chưa để cho ông ta nói rõ tên chết tiết Lữ Lương ở nơi nào mà ông ta lại chết?

Còn chưa để ông ta nhận được sự trừng phạt thích đáng mà ông ta lại cứ thế mà chết đi?

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Năm mới cảnh mới

Đối với tin tức Jayson Hough đã chết, Tô Khả nghe rồi trong lòng cô nhiều cảm xúc phức tạp trào dâng vào nhau.

Lại nói, Jayson Hough là vì Tiểu Bao Tử của cô mà đi tới thành phố H nên bị người ta để mất tới, cũng bởi vì cả nhà họ. Chùng quy mà nói thì tất cả nguyên nhân bắt nguồn từ họ.

Chỉ là sau đó, Jayson Hough muốn thông qua phẫu thuật mà giết con của cô, dĩ nhiên là cô biết ông bị người khác điều khiển mà không còn cách nào nên gây ra, sau này cũng sám hối với cô, thậm chí còn gọi điện thoại tới báo cho Cẩm Niên phải chú ý an toàn, từ một điểm này mà nói thì bản tính của ông không phải xấu.

Chỉ là từ sau khi ông biến mất thì cả người ông cũng trở nên quái gở, thậm chí bắt cóc Tiểu Bao Tử, đâm Tần Phi bị thương, tiêm ma túy lỏng đậm đặc vào người của Cẩm Niên.

Tất cả hành động đó đều không thể tha thứ, cô muốn thông qua con đường luật pháp để đưa ông ra công lý. Nhưng Cục Cảnh sát lại truyền đến tin ông tự tử chết rồi.

Chết rồi, cát bụi trở về với cát bụi, cứ thế mà chết đi.

Những ân oán chất chứa trong lòng cô cũng không còn ý nghĩa nữa.

Tô Khả không khỏi cảm khái, nhân tính, vừa biến ảo vô thường, mà tính mạng con người lại luôn yếu ớt như vậy. Cô nghiêng đầu nhìn Tô Cẩm Niên nằm ở trên giường, đột nhiên nghĩ đến, nếu như lần này anh cứ đi như vậy, còn lại ba mẹ con cô.

Trong lòng cô hoảng sợ, không khỏi đi lên trước ngồi bên cạnh Tô Cẩm Niên, nhìn gương mặt Tô Cẩm Niên ngủ say, một tay cầm một tay của anh lên. Mười ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, trắng ngần sáng trong như ngọc, nếu như không phải vết chai vì súng trên tay thì ai cũng sẽ cho rằng đây là đôi tay dùng để đánh đàn dương cầm hay là đàn tranh chứ không phải tay cầm súng.

Tô Cẩm Niên vẫn yên tĩnh ngủ, gương mặt vẫn tinh xảo xinh đẹp, da thịt trắng ngần, hàng lông mi cong lên, sống mũi thẳng, môi anh mím thành một đường, mê hoặc lòng người. Giữa trán, tuổi trẻ ngây thơ trước kia đã sớm biến mất không thấy gì nữa, còn lại là khí phách của người đàn ông gánh được cả trời đất.

Tô Khả không khỏi nhớ lại, lúc mới gặp anh, vẻ mặt anh lạnh lùng, chính xác mà nói là lòng không chút để ý không thèm đếm xỉa. Giống như giữa trời đất này thì anh không để ai trong lòng cả. Người bình thường chỉ có thể ngẩng đầu nhìn anh ngồi tít trên cao. Nếu người nào tiến đến gần đều cảm thấy giống như là một kiểu khinh nhờn.

Mà bây giờ anh trở nên bình dị gần gũi, người đang công tác cùng anh và hơi quen biết với anh đều khen không dứt miệng, nhưng cô biết là anh chỉ bỏ thói kiêu ngạo của anh vào đáy lòng, không hề lộ ra ngoài thôi.

Cứ trôi qua như thế, rốt cuộc đã đi qua nhiều năm như vậy. Mà anh và cô đã quen biết bảy tám năm rồi. Vốn là cô vừa gặp anh đã yêu, từ rất lâu đã hóa thành âm thầm say đắm, thấm vào mọi nơi trên cơ thể, day dằng ở trái tim.

Anh bị thương, cô đau, đau triệt để trong lòng.

Thì ra là trong lúc vô tình thì người đàn ông này đã sớm hóa thành máu thịt của cô. Mà đời này cô cũng không rời khỏi anh được.

Cô xoa ấn đường của anh, ngón tay xoa từng chút từng chút, thời gian trôi theo đầu ngón tay, màn đêm lại buông xuống. Anh cuối cùng lần nữa tỉnh lại,

nhìn thấy đầu ngón tay của cô, còn đặt ở mi tâm của anh, không khỏi nhẹ nhàng cười một tiếng.

"Đói bụng không?" Giọng nói của cô đúng là trăm năm hiếm khi dịu dàng như nước, làm Tô Cẩm Niên mới vừa tỉnh ngủ chớp mắt một hồi.

"Khụ khụ, là 'bản cung' sao?"

Tô Cẩm Niên nghĩ đến trước đó vài ngày, bởi vì cô mang thai nên anh không để cho cô chơi điện thoại di động, cô lại nhờ mấy bạn tốt lúc đại học của cô thay mặt mua rất nhiều tiểu thuyết internet xuất bản, mà dĩ nhiên cô đã xem qua không ít, sau khi xem xong thì trong miệng lẩm bẩm lại nhai đều là "xuyên không", cái gì mà "xuyên người", cái gì mà "xuyên hồn", cái gì mà "linh hồn trọng sinh" rồi cái gì mà "linh hồn chuyển đổi"

Hôm nay đột nhiên cô dịu dàng như vậy, thật sự là không giống bản thân cô.

"Mẹ nói!" Dịu dàng một chút anh còn không thích, người đàn ông này quả thật là có tiềm chất M, "Ừ, có đói bụng hay không, muốn ăn chút gì không? Cháo trứng muối thịt nạc? Cháo gà xé sợi? Cháo rong biển? Hoặc là bỏ một chút, cháo tổ yến cầu kỳ?" (cầu kỳ là một vị thuốc)

Bởi vì vừa mới làm phẫu thuật nên anh vẫn không thể ăn thức ăn đặc, cho nên Tô Khả mở miệng thì chính là tên cháo mà cô thấy ở tiệm cháo.

Nghe liên tiếp là cháo thì trán Tô Cẩm Niên đầy vạch đen, "Còn có thể có lựa chọn khác không vậy."

"Có." Tô Khả gật đầu.

Tô Cẩm Niên nhìn Tô Khả.

"Anh có thể lựa chọn, ăn hoặc là không ăn."

"."

"Nói mau đi, muốn ăn cái gì, Cẩm Niên?" Tô Khả chớp mắt to nhìn Tô Cẩm Niên, "Anh xem, trời cũng hơi tối rồi, bên ngoài gió tuyết rất lớn, nhất định cửa hàng cháo muốn đóng cửa sớm một chút ."

Tô Cẩm Niên khẽ cau mày, "Em mang thai nên cũng không cần đi ra ngoài, bên ngoài lạnh như thế nên em cũng bất tiện. Nếu không."

"Ây da, là Trịnh Diệu Đông làm chân chạy á..., đừng lo lắng." Tô Khả cắt ngang lời nói của Tô Cẩm Niên, "Nhanh đi, muốn ăn cái gì, nếu không tiệm cháo đóng cửa thì không có cháo, vậy thì không tốt rồi."

"Ừ, để Đông đi mua là được rồi."

Phía bên kia, Trịnh Diệu Đông mới vừa đi tới, trong tay xách theo canh gà yên lặng rơi lệ, thì ra là anh trong suy nghĩ của vợ chồng họ là một chân chạy. Cúi đầu nhìn xuống. Trong tay anh xách theo bình thủy, không phải như vậy sao, anh chính là người chạy việc.

"Cốc cốc ——" Gõ cửa tượng trưng.

Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên nhìn ra thấy Trịnh Diệu Đông đang đứng ở cửa, trong tay xách theo bình thủy.

"Má Trần nấu canh gà."

Có thể nói là Trịnh Diệu Đông khắp người gió tuyết trở về, trên bờ vai chắc nịch còn khoác một tầng tuyết mỏng trong suốt.

Tô Khả cười nhận lấy bình thủy, sau đó nói, "Anh Đông, phiền anh ở lại đến tiệm cháo lâu dưới bệnh viện mua cho chúng em chút cháo nhé."

Tròng lòng Trịnh Diệu Đông yên lặng kiêu ngạo, gật đầu, "Khả Khả, em cũng không cần hỏi Cẩm Niên muốn ăn cháo gì, anh ấy mới vừa phẫu thuật xong nên chỉ có thể húp chút cháo trắng. Được rồi, anh đi xuống mua cháo cho các người ."

Không đợi Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên phản ứng kịp thì bàn chân Trịnh Diệu Đông giống như bôi dầu, chuồn nhanh như tên trộm.

Cháo trắng.

Giống như một tập thể quạ bay qua từ đỉnh đầu vợ chồng họ, "aho~aho~"

Hai người không khỏi nhớ lại lúc ấy bác sĩ mổ chính nói, bây giờ thức ăn chính của bệnh nhân chỉ có thể là chất lỏng dễ trôi, các người có thể cho anh ấy ăn chút cháo, chỉ cần là nhẹ một chút thì cũng không có vấn đề gì.

Cháo trắng, Trịnh Diệu Đông, anh xác định không phải là anh đang trả thù vợ chồng họ xem anh trở thành chân chạy chứ?

*

Đợi đến khi Tô Cẩm Niên dùng xong bữa tối thì Tô Khả mới báo cho Tô Cẩm Niên chuyện ban ngày Cục Cảnh sát gọi điện thoại tới. Sau khi biết Jayson Hough chết, Tô Cẩm Niên chỉ là "à" một tiếng rồi rơi vào trầm tư.

Hồi lâu ——

"Khả Khả, là chúng tôi có lỗi với Jayson Hough hay là Jayson Hough có lỗi với chúng ta?"

Anh hoang mang. Nếu như không phải là họ thì có lẽ Jayson Hough vẫn còn ở nước Mỹ, làm bác sĩ chính khoa tim mạch hàng đầu thế giới của ông, vẫn là ngôi sao sáng trong giới y học, được mọi người sùng bái.

Tô Khả vuốt tay Tô Cẩm Niên, "Cẩm Niên, không nói người nào có lỗi với người nào được, em chỉ có thể nói là số mạng như thế. Mặc dù chúng ta không tin nó nhưng nó đã xảy ra, đó chính là sự thật, chúng ta không cách nào đảo ngược thời gian, cho nên chúng ta không cách nào thay đổi nó."

Tô Cẩm Niên ngẩng đầu lên nhìn Tô Khả.

Tô Khả tiếp tục nói, "chuyện như vậy thì trách móc gì nữa cũng vô ích, người chết đã chết, chúng ta có thể làm chỉ là làm tốt chuyện trước mặt, không thẹn với lương tâm, vậy là đủ rồi."

Tô Cẩm Niên gật đầu.

*

Tần Phi tỉnh lại nên được Tô Sĩ Minh dùng xe lăn đẩy tới.

Tô Khả rõ ràng cảm thấy hình như bà già đi không ít, vẻ mặt nhìn Tô Cẩm Niên cũng không như lúc trước không xem Tô Cẩm Niên là con trai mà lập tức lên mặt bắt nạt Tô Cẩm Niên.

Môi của bà tái nhợt, khô nứt. Thấy Tô Cẩm Niên nằm ở trên giường bệnh thì nước mắt bà ào ào chảy.

"Cẩm Niên, đều là mẹ có lỗi với con, nếu như mẹ không dẫn Tô Tô đi ra ngoài thì cũng sẽ không có sự việc này." Nước mắt Tần Phi nói đến là đến, rất nhanh liền ướt cả vạt áo.

Tô Cẩm Niên nhìn mẹ anh khóc đến âm thanh và nước mắt đều hạ xuống, nghĩ đến bà bị những người đó đâm một dao, thiếu chút nữa bị mất mạng, lại nghĩ đến bà đến đây để tự trách thì lòng của anh rất khó chịu.

Dù nói thế nào thì người phụ nữ này cũng là mẹ của anh, người mẹ sinh anh ra ngoài. Dù bởi vì bà đã từng làm chuyện sai lầm, anh còn muốn cắt đứt tình nghĩa giữa mẹ con họ, nhưng dòng máu cũng vĩnh viễn cắt không đứt được.

Từ đầu đến cuối anh không cách nào thay đổi, trên người của anh chảy dòng máu của bà. Người lớn có lỗi, nếu thành tâm sửa lại thì làm con cháu nên chấp nhận, không phải sao.

"Mẹ, con không sao, mẹ đừng tự trách, tốt nhất mẹ dưỡng thương đi." Tô Cẩm Niên ngồi dậy, nói với Tần Phi ngồi trên xe lăn.

Tần Phi nghe câu ấy thì nước mắt càng như mở vòi nước, ào ào chảy.

Đã bao nhiêu năm rồi Tô Cẩm Niên không có gọi cô một tiếng "mẹ" thật tốt như thế?

Tần Phi cảm thấy chỉ còn vài năm trong đời sau này của bà, bà có thể có được sự tha thứ của con trai thì thật sự là đủ rồi.

Không có chồng, không có người tình, không có quyền lợi, nhưng ít ra thì con trai của bà vẫn còn, thậm chí còn nhiều hơn một đứa cháu, không phải sao? Dĩ nhiên, bà cũng không thể nào làm cho con dâu thích nhiều hơn.

Tô Sĩ Minh nhìn hai mẹ con, thở dài, lại nhìn Tô Khả bên kia im lặng không lên tiếng, mí mắt nâng lên, con dâu không thể vui vẻ một chút sao, thật sự là không muốn thừa nhận cô mà. Nhưng mà nhìn thấy cháu trai đáng yêu thông minh như vậy, lại nhìn một đứa cháu khác trong bụng của cô sắp ra đời thì ông không thể không thừa nhận được.

Chỉ là suy nghĩ một chút, bọn họ thừa nhận hay không thừa nhận thì còn có tác dụng gì đây? Đúng như Tô Khả từng nói, cô và Cẩm Niên đã kết hôn, sinh con, bọn họ can thiệp nhiều hơn nữa thì sẽ chỉ làm Cẩm Niên cách bọn họ càng ngày càng xa, không phải sao.

Dĩ nhiên, Tô Khả không biết suy nghĩ trong lòng hai người già này, dù sao năm năm trước, dù gặp lại nhau thì hai người này đều cho cô cảm giác không phải là rất tốt.

Mà hai người già này tựa như đã trải qua cuộc đời sống chết khó khăn, giống như là thấu gì đó rồi, cuối cùng chấp nhận thân phận của Tô Khả.

*

Bốn ngày sau thì di hài của Jayson Hough do người nhà trong họ của ông mang về quê hương. Đối với chuyện ông qua đời thì giới y học bày tỏ vô cùng đau thương sâu sắc, mà người nhà trong họ của ông cũng bày tỏ tương tự, rất đau buồn, rất đáng tiếc. Mà đối với một loạt hành động của Jayson Hough ở nước Z thì bọn họ cũng cảm thấy hết sức áy náy, đối với người bị Jayson Hough làm tổn hại thì cũng cảm giác áy náy sâu sắc. (di hài = xác)

Cùng lúc đó bọn họ còn nói, vợ và con trai của Jayson Hough cũng đã mất tích rất lâu rồi, bọn họ vô cùng hoài nghi có thể là bàn tay đen sử dụng ma túy khống chế phía sau Jayson Hough —— Lữ Lương làm hay không. Cho nên là bọn họ hi vọng cảnh sát hai nước có thể bắt được kẻ gây tội phía sau —— Lữ Lương.

Đối với tin tức này thì dĩ nhiên là khiếp sợ cả trong và ngoài nước. Các truyền thông lớn, tạp chí trang web đều rối rít đăng tin tức này. Giống như là một gáo nước lạnh đổ vào một chảo dầu sôi, răng rắc nổ vang.

Ảnh chân dung của tội phạm truy nã Lữ Lương cùng với những chuyện hấn trải qua trong cuộc đời, trình độ học vấn..., đều bị cảnh sát dán vào trên website chính thức, gần như là cả nước đều biết, có một kẻ bị cảnh sát hai nước truy nã. Mà tin tức truyền thông cũng mỗi ngày đều quan tâm tình hình tiến triển của chuyện này, cho nên cảnh sát hai nước đều là Alexander.

Sau đó Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên cũng biết đến, nhưng ngoại trừ bọn anh thờ dài thì chỉ là thờ dài.

Ngoại trừ thời sự việc trọng đại của quốc gia thì đầu đề của trang tin tức mỗi ngày vẫn chính là tình hình tiến triển của việc truy bắt Lữ Lương. Chỉ tiếc, từ lúc Jayson Hough qua đời đã một tháng, Lữ Lương vẫn còn chưa rơi vào lưới pháp luật của cảnh sát.

Trong khi nhân dân tức giận mắng cảnh sát vô dụng thì điểm chú ý cũng dần dần bị những tin tức ở phương diện khác dời đi. Mặc dù áp lực của cảnh sát nhỏ đi không ít nhưng vẫn không dám lười biếng, kỳ vọng sớm ngày bắt Lữ Lương quy án. (quy án – nhận tội, kết thúc vụ án)

Trong thời gian này, Tô Cẩm Niên phát con nghiện ba lần, ba lần đều ở bệnh viện. Lần đầu tiên tới khí thế ào ạt, Tô Cẩm Niên cắn răng cho ngắt đi, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu, dọa Tô Khả sợ đến gần chết.

Cũng may bác sĩ đều ở đây, mở mọi loại thuốc mới. Cho đến sáng sớm hôm sau thì anh mới tỉnh lại.

Tô Khả ôm Tô Cẩm Niên khóc gần chết, cả Tiểu Bao Tử cũng như thế. Đứng bên giường bệnh Tô Cẩm Niên gọi "bố", khiến bạn bè người thân thích của Tô Cẩm Niên cảm động không thôi.

Cũng may bác sĩ đã nói rồi, hiện tượng của Tô Cẩm Niên là hiện tượng bình thường, thường phát ra nhiều vài lần, đợi đến khi hiệu quả của thuốc từ từ qua đi thì tự nhiên sẽ phục hồi khỏe mạnh.

Tô Khả thật muốn liếc bác sĩ kia vài cái, cái này gọi là nói cái gì chứ, ai không biết người muốn cai nghiện những thứ này đều là được cảnh cáo như vậy, nói cùng chưa nói giống hệt nhua. Chỉ là cũng may ông ấy nói, tính mạng của Cẩm Niên không có bị uy hiếp, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau hai lần phát tác, mặc dù anh vẫn đau đớn hôn mê bất tỉnh, nhưng so với lần đầu tiên thì sự lo lắng của cô chỉ còn hơi nhỏ một chút. Chỉ là nhìn anh vẫn khổ sở như vậy thì trong lòng của cô rất đau, hận không thể chuyển dời khổ sở của anh lên trên người của mình. Cho dù không thể chuyển toàn bộ thì một phần cũng có thể.

Mặc dù lúc anh phát tác rất khổ sở, nhưng cũng may hơn lần thứ nhất, thời gian anh ngủ mê man cũng ngắn hơn lần thứ nhất, đây là một dấu hiệu vô cùng tốt, toàn bộ thuộc về tố chất thân thể của anh tốt.

Ngày cứ trôi qua, chớp mắt chính là chánh nguyệt, Tô Cẩm Niên đã ra viện, mặc dù chóng gậy, nhưng không ảnh hưởng khí thế hào hùng dồi dào của anh. (chánh nguyệt: tháng giêng âm lịch)

Vào đêm ba mươi, một nhà ba người của Tô Khả, còn có hai khách tự mời là bố mẹ Tô Cẩm Niên, cùng với Doãn Lạc Phong và kẻ đó là bố của Tô Khả, cũng coi là một nhà sáu ngum, nếu như cộng thêm đứa nhỏ trong bụng Tô Khả thì là một nhà bảy miệng lần đầu tiên trải qua năm đoàn viên. (đoàn viên = sum họp)

Nhìn tuyết ngoài cửa sổ vẫn bay rơi tán loạn giữa trời, khi tiếng chuông năm mới gõ vang, khi âm thanh mỗi nổ pháo không ngừng lọt vào tai, tất cả chuyện hỗn loạn dồn dập ở trên đời dường như dừng lại mọi tiếng âm ỉ trong chớp mắt để nghênh đón một năm mới đến.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lửa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Biết thân thích

Có người thật vui mừng trong năm mới, trên mặt lộ ra vui vẻ, nhưng có người cũng âm trầm hắc ám, hận không thể róc xương lóc thịt cả thế giới. Ví dụ như —— Lữ Lương.

Kể từ khi cảnh sát công bố tất cả tin tức của hấn ở trên mạng cũng treo giải thưởng sau khi truy bắt thì có thể nói cuộc sống của hấn ở vào ‘nước sôi lửa bỏng’. Đi tới đâu cũng lo lắng bị người khác nhận ra.

Một mạch sống đầu đường xó chợ, trốn tránh qua một tháng thì hần mới đến một làng nhỏ lạc hậu.

Làng nhỏ này ở tỉnh Y gần nước M, giao thông bất tiện, tin tức cũng không phát triển, quan trọng nhất là hần tới nơi này vì một nguyên nhân rất quan trọng là trên một đỉnh núi nhỏ trong làng này là căn cứ ma túy của bọn hần.

Lúc này hần đang trốn ở cửa của một căn nhà, nhìn cảnh tượng vô cùng náo nhiệt ở bên ngoài thì tức giận trong lòng càng lớn thêm, nườm nượp đến.

Hôm nay là giao thừa, nếu như không có một đồng chuyện lớn xảy ra thì hần phải ở trong khách sạn, rượu ngon món ngon, gái đẹp hoàn cảnh tốt bên cạnh chứ không phải như bây giờ, một mình ngồi ở bậc đá trên cửa không nói gì, trong miệng chỉ có thể gặm bánh mì khô mặn chất sần sùi.

Mà hần lại có ngày hôm nay là hoàn toàn do Tô Cẩm Niên ban tặng đáp lễ. Món nợ này hần sẽ ghi tạc ở trong lòng, một ngày nào đó hần sẽ tìm thời cơ để đòi lại.

Cũng may trước khi hần trốn thì Tô Cẩm Niên bị Jayson Hough tiêm ma túy vào, mấy tên bị bắt cũng chính là đàn em đã bắn một phát súng vào người của anh, coi như là trút cơn giận cho hần.

Vùng núi không có tín hiệu, điện thoại di động nhiều lần là chỉ có thể lấy ra xem đồng hồ. Nhìn thời gian đã mười hai giờ rưỡi sáng, coi như là năm mới đến rồi.

Hần đi vào nhà, tự nấu cho hần một chén bánh trôi để ăn, hần nghĩ tới hần sớm mất cha mẹ, còn nét mặt tươi cười của Hoàng Nghê Thường trong quãng thời gian ở nước Mỹ đó.

Hần thề nhất định cưới được Hoàng Nghê Thường, nhất định giết chết Tô Cẩm Niên.

*

Chúc tết là phong tục tập quán được lưu truyền quan trọng nhất, Tô Khả trở thành vợ của Tô Cẩm Niên, coi như là lần đầu tiên tiến vào vòng luẩn quẩn nhà họ Tô. Trước kia đã tham gia tiệc mừng thọ của ông cụ Tô, khi đó thấy khách đông thì cũng biết người thân và bạn bè của nhà họ Tô rất nhiều. Nhưng chính thức gặp mặt chào hỏi thì mới phát hiện là tới tiệc mừng thọ của ông cụ Tô đều là đại diện nhân sĩ cao cấp có chức vị.

Mồng một đầu năm, bởi vì ông cụ Tô là người có vai vế lớn nên thành viên bên nhánh của nhà họ Tô tới nhà cũ của họ Tô chúc tết. Cả nhà, nam nữ già trẻ, oai nghiêm cuộn cuộn.

Cả một ngày Tô Khả đều trôi qua trong việc ở đây đặt quan hệ với người khác, trong lòng yên lặng chăm chọc: nếu như mấy ngày kế tiếp đều giống như hôm nay thì không phải cô có 'khuôn mặt của chứng mất trí nhớ' mới kỳ lạ đấy. (脸盲症: Prosopagnosia, còn được gọi là "khuôn mặt của chứng mất trí nhớ.")

Lúc những thành viên bên nhánh nhà họ Tô gặp Tô Khả thì trong lòng có một chút không thích, mặc dù trên mặt không có biểu lộ ra nhưng trong ánh mắt là sự xem thường, dĩ nhiên Tô Khả có thể cảm nhận được. Tô Khả không nhin được chăm chọc: người nhà họ Tô thật ta cứ chỉ có một đức hạnh. >

Cô em gái họ bên nhà Tô Cẩm Niên không thể tin, tên gọi là Tô Di Nhiên, mỗi lần ở phía sau người khác cũng không nhin được dùng nửa con mắt tới hỏi thăm cô, Tô Khả hận không thể vung một tát qua đó.

Thật là không nghĩ tới, Tô Cẩm Niên ngoại trừ một cặp bố mẹ 'hào hạng' thì còn có một đồng thân thích 'hào hạng' đấy.

Nói đến nguyên nhân Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả ở nhà cũ nhà họ Tô mừng lễ năm mới vẫn vì bố Tô Cẩm Niên là Tô Sĩ Minh nói rằng Tô Cẩm Niên làm chủ, người thừa kế duy nhất của nhà họ Tô nên không thể không ở đây.

Vốn là Tô Khả không nghĩ tới sẽ đi, không ngờ trong điện thoại Tô Sĩ Minh vẫn còn nhắc tới cô. Ý là để Tô Cẩm Niên mang cô tới đặt quan hệ với mọi người, cũng đã kết hôn lâu như vậy, con cũng đã sinh, còn chưa có gặp thân thích, thật sự là kỳ cục.

Tô Khả đang ở bên cạnh nghe thấy thì hận không thể lắc lắc Tô Sĩ Minh, để cho đầu ông tỉnh táo một chút, cái gì gọi là cô còn không gặp qua thân thích của nhà họ Tô sẽ kỳ cục, mô phật, cô có cơ hội gặp bọn họ sao?

Á, ông cụ nói ra câu này cũng không sợ bản thân ông tự xấu hổ. Chỉ là Tô Sĩ Minh nói như vậy thì coi như là biến tướng tiếp nhận người con dâu là cô, cho nên với cô mà nói thì coi như là một chuyện tốt. Dù sao thì không có ai sẽ thích bố mẹ chồng nói là không muốn mình làm con dâu.

Tô Cẩm Niên nói với Tô Khả, tất nhiên Tô Khả đồng ý, dù tuy là cô có thể kiên trì ý kiến của cô là không thích bố mẹ Tô Cẩm Niên, nhưng một ít chuyện nhu vậy thì cần phải làm như thế nào thì phải như thế này.

Đây là lễ nghi.

Sau đó, Tô Khả lại nhớ đến ngày hôm qua chính là cô ăn cơm cùng bố mẹ chồng, hôm nay còn phải cùng bố mẹ chồng, thậm chí còn có những 'bảy cô tám dì' không quen biết ăn cơm thì không khỏi ỉu xiu.

Cô hỏi Tô Cẩm Niên, có phải sau này mỗi ngày đều như vậy hay không?

Tô Cẩm Niên cười cười rồi nói không cần thì Tô Khả mới an tâm.

Lúc này chính là lúc toàn bộ nhà họ Tô đến nhà hàng ăn cơm tối, bốn bàn đầy người đang ở một phòng riêng lớn được bao. Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả trở thành chủ nhân, dĩ nhiên là ngồi ở bàn chính.

Trên bàn chính, ngoại trừ một ít trưởng bối thì chính là ba hậu bối Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả và Tô Tô. Tô Khả ăn mà cả người không được tự nhiên.

Một ông bên họ của Tô Cẩm Niên hỏi Tô Khả, "Đứa nhỏ này là thai thứ hai sao?"

Tô Khả gật đầu, nhưng mà trong lòng lại rất khó chịu, bởi vì ban ngày hôm nay đã có không ít cô lớn đi lớn nói về việc hai thai này, từ trong miệng của họ thì Tô Khả nghe được sự khinh thường trần trụi. Ý chính là cô là heo, cô sinh khỏe. Bọn họ là nhà cách mạng lớn, sao cô không thấy được việc lớn như vậy, lại sinh đứa thứ hai, một chút ý thức tiên tiến cũng không có

Kết quả, đến buổi ăn cơm tối, vì giới tính là "con trai" mà người khác tới nhiều chuyện rồi. Xem ra ban ngày bọn họ nói chuyện quá mức tập trung tinh thần cho tới thể nên quên chuyện bụng cô nhỏ ra rồi.

Ông cụ bên cạnh cũng lập tức tiếp lời, "Ồ, hai thai sao." Rồi lại nhìn Tiểu Bao Từ ngồi ăn cơm, "Ồ, Cẩm Niên, con của cháu cùng lớn như vậy mới cho chúng ta biết còn chưa tính, sao lại sinh đứa thứ hai cũng không nói với chút ta một chút vậy."

"Chính là có thể ảnh hưởng đến đường thẳng tiến của cháu hay không?" Nói xong còn chán ghét liếc Tô Khả một cái.

Nhìn một đám ông cụ trên bàn này bắt đầu ba lạp ba lạp nói, Tô Khả mím môi.

Tô Cẩm Niên nhìn thân thích thì cũng mím môi giống vậy, không nói lời nào.

Tần Phi nói: "Ồi chào, bác sáu, nhiều con nhiều cháu thì có phúc lớn mà. Mặc dù quốc gia khích lệ một con, nhưng chưa nói không thể sinh hai con mà. Cẩm Niên chúng cháu là con một, Tô Khả cũng là con gái độc nhất, có thể sinh hai được mà."

Tô Sĩ Minh cười hi hi nói, "Ai da, lại sinh một đứa cháu nhỏ giống Tô Tô của chúng cháu thì cháu phải sướng đến phát điên đấy." Nói xong thì gấp một miếng tôm thịt cho Tiểu Bao Từ .

Thật vất vả có thể yên tĩnh ăn cơm tối, kết quả là ba bàn sát vách tới mời rượu.

Trong đó, Tô Di Nhiên bung một ly nước trái cây đưa cho Tô Khả, "O, chị dâu nhỏ, em mời chị một chén, chúc chị sinh một cô bé xinh đẹp nhé."

Tô Khả nhìn cô ta, trong lòng biết ban ngày cô ta thình thoảng ngẫm liếc cô một cái thì khẳng định người phụ nữ này không có lòng tốt gì rồi. Bất quá là trước mặt của mọi người thì cô ta không hai cô được.

"Cám ơn." Tô Khả uống cạn một ly.

Tô Di Nhiên lại nói một vài lời nói chúc mừng, làm cho trưởng bối ngồi ở trên bàn rồi rít khen ngợi. Cái gì mà Di Nhiên đã trưởng thành, hiểu chuyện hơn, vân vân.

Phụ nữ trên bàn bên kia cũng nhao nhao phụ họa. Một nhóm bảy tám người kéo nhau nói tới chuyện kết hôn của cô.

Tô Di Nhiên nói: "Cháu còn nhỏ nên còn phải ở trong nhà để ở cạnh bố mẹ nhiều hơn, con không muốn lấy chồng đâu."

Vì vậy mà một đám người lớn lại trêu chọc, nói gì cũng đã hai lăm tuổi rồi, còn nhỏ gì nữa.

Tô Khả không nói gì là tốt nhất.

Nói hết mấy lời vô nghĩa thì bữa ăn chính tới, bên kia có chị nói: "Tô Khả, nghe nói bây giờ em chỉ có hai mươi bảy tuổi, phải hay không vậy."

"Đúng vậy."

"Ồi chào, nhỏ như vậy mà con đã năm tuổi rồi sao."

Tô Khả tròn tròn mắt, quả nhiên.

Lại một giọng nữ tới, "Vậy chẳng phải lúc chị hai mươi hai tuổi đã sinh con sao."

"Ồi, có thật không?"

"À, đây chẳng phải là có đứa con thứ hai mà sẽ gần bằng tuổi với mẹ một con của nhà người ta sao."

Một viên đá làm gọn ngàn tảng sóng, nói gần nói xa thì nói Tô Khả chính là người phụ nữ không hiểu được tự tôn tự ái.

Tô Cẩm Niên đặt cái ly lên bàn một cái rầm, sắc mặt lạnh lẽo nhìn những người đang nói.

Trong nháy mắt mọi người cảm như hén. Bởi vì bọn họ chăm chọc Tô Khả thì chẳng phải là đồng thời chăm chọc Tô Cẩm Niên sao.

Tô Cẩm Niên lấy một viên kẹo xếp vào chén Tô Khả rồi nói: "Sinh con ra sớm thì phục hồi nhanh, đáng về không giống những phụ nữ ba mươi mấy tuổi mới sinh xong một con mà tốn thời gian gầy vò phun bom, eo thô như thùng nước, mua quần áo cũng không được vừa người." (ý anh nói phẫu thuật ấy)

Tô Khả "xi ——" mà cười ra tiếng, Cẩm Niên ơi, anh khoa trương thật là đáng yêu.

Tô Cẩm Niên điểm chóp mũi Tô Khả một cái, "Đúng không, mẹ?"

Tần Phi cười nói, "Ha ha, đúng vậy, lúc mẹ sinh con thì cũng hai mươi mấy tuổi thôi, nhìn chúng ta đi trên đường thì đều nói chúng ta giống như chị em đây."

Đám người kia ngơ ngác nhìn nhau, rất nhanh liền cười ha hả nói chuyện khác.

Sắc mặt Tô Di Nhiên khó coi, sau đó lại nói, "Đúng rồi, chị dâu, từ nhỏ anh của em đã không sao nói chuyện yêu đương được, hai người các người làm sao phát triển thế?"

Tô Khả nhìn cô ta một cái, "Em muốn biết gì?"

Tô Di Nhiên dùng giọng điệu vô cùng ngây thơ nói: "Em rất ngạc nhiên, các người là ai theo đuổi ai thấy? Ồ, em cũng vậy, em cũng rất tò mò, rốt cuộc anh họ nhìn trúng chị dâu chỗ nào vậy? Em nhớ lúc trước có một chị tên là Trịnh Duyệt, là ‘thanh mai trúc mã’ của anh họ, lúc trước em chính là cho rằng chị ấy sẽ là chị dâu của em đây, cho nên anh họ và chị dâu không ngại tiết lộ một chút nội tình cho em chứ. Em cũng thật tò mò là ‘Cô bé lọ lem’ làm thế nào quyến rũ ‘Bạch mã hoàng tử’, ờ, em có thể học một ít để đề phòng."

Trong lòng Tô Khả hiểu ý của cô ta, ý của cô ta nói cô là ‘Cô bé lọ lem’ dụ dỗ ‘Bạch mã hoàng tử’ Tô Cẩm Niên. Mà Tô Di Nhiên cô ta là công chúa, vì phòng ngừa Hoàng tử bị Cô bé lọ lem quyến rũ đi nên phải học chiêu dụ dỗ của Cô bé lọ lem để ngừa Bạch mã hoàng tử bị Cô bé lọ lem lấy mất. Quan trọng nhất là cô ta đạt được mục đích mĩa mai Tô Khả.

Ồ, người này không chỉ có kiêu căng mà còn tương đối tự kỷ.

Tô Khả không nhịn được nhìn Tô Di Nhiên rồi cười, miệng phát ra một câu, "Thật ngại quá, tôi đề ý."

Tô Di Nhiên sững sờ, lập tức không ngờ Tô Khả lại sẽ nói như vậy, dù sao cô ta nghĩ là mặc kệ cô như thế nào thì trước mắt mọi người cũng phải nói chuyện có ý tứ một chút. Ồi, cô lại trực tiếp cự tuyệt! Cảm giác này giống như là đánh một quyền vào bông vải, cô ta cực kỳ khó chịu!

Thời gian trôi qua, không khí ngưng trệ.

Tô Cẩm Niên thật sự không có tư vị gì nên nói với Tô Di Nhiên: "Tôi theo đuổi chị dâu của cô! Cô có ý kiến gì?"

Từ trước đến giờ nhà họ Tô bọn họ tương đối truyền thống, ngày lễ ngày tết, các thân thích đều thích tụ chung một chỗ ăn bữa cơm, nhưng theo thời gian trôi qua thì cả nhà ăn chung như vậy đã không phải còn mùi vị như lúc đầu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Lạc Hàm chờ sinh

Một cuộc tụ hội thân thích không vui vẻ, cả ngày mệt mỏi, Tô Khả trở lại nhà của cô là cả người liến vùi trên giường sinh buồn phiền.

Đợi đến khi Tô Cẩm Niên tắm rửa sạch sẽ ra ngoài thì một bước mệt rã rời về phòng của mình, Tô Khả ngồi dậy nhìn Tô Cẩm Niên, "Cẩm Niên, em quyết định dau này sẽ đối với anh thật tốt."

Tô Cẩm Niên không hiểu nhìn Tô Khả, "Sao đột nhiên lại nói như vậy?"

Tô Khả nhếch miệng cười một tiếng, "Phát hiện anh đang sống ở giữa một đồng thân thích ‘thượng hạng’, còn có thể là con cháu gia đình cách mạng như vậy thì thật sự là quá thần kỳ, chắc hẳn là anh nhất định chịu không ít uất ức, cho nên em quyết định đối với anh thật tốt."

Tô Cẩm Niên ngẩn ngơ trong gió, há hốc mồm, một hồi lâu mới nói ra một câu, "Khả Khả, câu này là em hi vọng anh nói đó thôi."

Tô Khả gật đầu một cái, nét mặt là "Anh rất thông minh, trẻ nhỏ dễ dạy".

Tô Cẩm Niên: "."

Hôm sau, Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả đến nhà cậu của Tô Cẩm Niên, cũng may chỉ là bỏ công đi lòng vòng, cũng không có cùng nhau ăn cơm, trong nháy mắt Tô Khả cảm thấy không ít nhẹ nhõm. Cho đến mùng sáu tháng giêng thì Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên mới tính là hoàn toàn giải phóng.

Tô Khả nói: "Khi còn bé, em thích nhất là lễ mừng năm mới, bởi vì có thể cầm tiền mừng tuổi, ờ, còn có thể ăn uống thật ngon. Nhưng trưởng thành rồi thì em ghét nhất bước sang năm mới. Già một tuổi không nói, cũng mất đi tư vị ban đầu."

Tô Cẩm Niên "ờ" một tiếng, quay đầu lại nhìn Tô Khả đang ngồi bên kia giường đếm bao tiền lì xì, khóe miệng lại không tự chủ nâng lên. Một ngày nay, tính tình trẻ con của Tiểu Bao Tử hoàn toàn lộ ra, mấy ngày nay, mỗi ngày bé đều ở bên kia đếm bao tiền lì xì rồi tính tiền lì xì.

Tô Khả nhìn theo ánh mắt của Tô Cẩm Niên, trong lúc đó Tiểu Bao Tử ở bên kia rất thích số tiền lì xì bên trong bao, Tô Khả sờ sờ cằm, "Em lại quên mất, đây coi như là lần đầu tiên Tiểu Bao Tử cầm bao tiền lì xì đấy."

Tô Cẩm Niên nghe xong thì đáy lòng lại áy náy một trận.

Tiểu Bao Tử đột nhiên ngẩng đầu lên, "Mẹ, hôm nay tiền mừng tuổi của con ít hơn mấy ngày trước nhiều, mới có mấy ngàn đồng, nhưng mà một lễ mừng năm mới thì tổng cộng con có 15 vạn 3 nghìn 6 trăm đồng tiền mừng tuổi đó."

"Con cũng không mới tay à." Tô Khả liếc mắt nhìn lên.

"Dĩ nhiên tay con mới rồi, chỉ là, mẹ ơi bây giờ con có nhiều tiền như vậy thì có phải thành 'phú ông' hay không?" (phú ông là người giàu có, dễ thương quá)

Tô Khả nói: "Chỉ chút tiền của con đã muốn trở thành người giàu rồi sao? Nghĩ quá đẹp rồi."

"Một tháng tiền chúng ta có thể có là năm ngàn mà cũng có thể trôi qua rất tốt rồi, tiền bây giờ có thể nhiều hơn năm ngàn rất nhiều mà."

Tô Khả nhìn trời, "Thằng nhóc con, ngay cả chuyện này cũng rõ nữa à."

"Tô Tô, con để ngày mai mẹ con gửi số tiền này vào ngân hàng cho con đi, đừng mỗi ngày lấy ra đếm nữa." Tiền đồ chói đầy giường, nếu bị người khác thấy được thì còn tưởng rằng khoe của đấy.

"Con không muốn, để cho con đếm mấy ngày đi. Đứng rồi, bố, ngày mai còn phải đi chúc tết không?"

"Không có."

"Người thân ít như vậy sao." Tiểu Bao Tử xem thường nhìn Tô Cẩm Niên.

"Người thân của bố con còn ít sao." Cẩm Tô Khả cũng muốn rớt xuống. Thằng nhóc này, trong lúc chào hỏi nhiều người lớn như vậy mà cũng không mệt sao?

"Được rồi, con mong đợi qua sang năm, hi vọng sang năm tiền lì xì nhiều hơn."

"Làm sao có thể nhiều hơn năm nay được, năm nay con có thể lấy được nhiều như vậy hoàn toàn là bởi vì lần đầu tiên của con có được hay không." Nhìn bộ mặt Tiểu Bao Tử hớn hở ôm những đồng tiền kia thì Tô Khả không nhịn được sờ sờ cằm, bây giờ mới phát hiện ra con trai cô cũng là một người tham tiền đấy.

"Tô Tô, đếm tiền thì tiền cũng sẽ không tăng lên đâu, để gửi vào ngân hàng còn có thể sinh thêm mấy đồng tiền đấy."

Tiểu Bao Tử sờ sờ cằm, "Cũng đúng, vốn là tiền lì xì cho vợ nên bắt đầu tích trữ thôi." Sau đó thì "cộc cộc" trở lại phòng của bé, cầm qua một thùng giấy nhỏ, lại chỉnh tề cất kỹ từng xấp từng xấp tiền trên giường.

"Mẹ, đây là 16 vạn của con, giao cho mẹ đấy."

"Không phải là hơn mười lăm vạn một chút thôi sao."

"Mẹ, năm nay mẹ còn chưa có cho con tiền mừng tuổi mà. Bố sung đi mà, cho con thu đủ số chẵn luôn."

Cầm Tô Khả sắp rơi xuống rồi, "Không phải bố con cho con rồi sao?"

"Bố là bố. Sao mẹ có thể xấu như vậy chứ."

"Đi đi đi, tiền của bố con chính là tiền của mẹ, tiền của con cũng là tiền của mẹ."

Tiểu Bao Tử mím miệng, "Cô gái!"

Lại xưng hô như lúc đầu, Tô Khả quả quyết đầu hàng. Thật vất vả để cho con ngoan ngoãn đổi cách xưng hô nên cũng không thể 'kiếm cùi ba năm

thiếu một giờ' được.

*

Ngày mùng tám tháng giêng, gió xuân từ từ thổi, thời tiết quang đăng tốt lành, nhưng mà những người trong họ hàng bắt đầu bận rộn đi làm.

Nhưng một nhà Tô Khả là một ngoại lệ.

Tô Cẩm Niên vẫn còn chống gậy do bị thương nên không cần đến đơn vị bộ đội, mà bởi vì Tô Khả dưỡng thai nên cũng không cần đi làm việc, ngày tựu trường vườn trẻ của Tiểu Bao Tử vẫn chưa tới.

Ba người lại không thể đi ra ngoài nên chỉ có thể đều ở nhà.

Tiểu Bao Tử có chút buồn chán, chỉ có thể chơi cờ năm quân (cờ ca rô) cùng Tô Cẩm Niên, mỗi lần thua thê thảm thì phụng phịu không muốn chơi nữa.

Tô Khả ngồi trên ghế sa lon, nhàm chán xem tiểu thuyết ngôn tình Vương Mộng Mộng đưa tới, nhìn 'nữ trư' trong đó thì thật muốn một tát một bạt tay qua, sao Thánh mẫu như vậy. (nữ trư chỉ nữ chính với nghĩa châm chọc)

"Tút TUT ———"

Cô cúi đầu nhìn, phát

Hiện rõ ràng là điện thoại di động của cô rung lên. Sau đó, nhìn cũng không nhìn mà nhận điện thoại.

"A lô. . . ."

"Khả Khả, chị đang ở bệnh viện, mau tới với chị đi." Giọng nói của Doãn Lạc Hàm truyền đến tai Tô Khả.

"Sao chị đi bệnh viện rồi?" Tô Khả kỳ lạ hỏi một câu.

"Ai da, không phải là sắp sinh sao, chuẩn bị sớm một chút mà, mau đến đây cùng chị đi, chị nhàm chán muốn chết rồi."

Tô Khả hét nói nổi, "Bệnh viện nào thế?"

"Nói nhảm, chỗ cũ đấy." Doãn Lạc Hàm nói: "Nhanh lên đi, haizz, bây giờ chị vô cùng hồi hộp, em đã sanh một đứa rồi, mau tới đây dạy kinh nghiệm cho chị đi."

Tô Khả: ". . . ."

Tô Khả đến bệnh viện quân đội, tìm được phòng bệnh của Doãn Lạc Hàm. Trong phòng bệnh có rất nhiều thím, bác gái, chú, bác trai ngồi. Tóm lại phòng bệnh đầy người.

Tô Khả không khỏi sấm sét không ngừng, nhiều người như vậy quanh cô như vậy mà lại còn nói là nhàm chán, thậm chí còn gọi cô tới đây. Tô Khả thực xúc động đến muốn phun ra một câu nói tục.

Vừa nhìn là sẽ thấy ở đây nhiều bà cô bà đi đã sinh con như vậy thì ai không cho cô kinh nghiệm chứ. Ôi, cô đi.

"Ai, Khả Khả, rốt cuộc em cũng tới rồi." Doãn Lạc Hàm vô cùng vui mừng gọi Tô Khả. Sau đó nói với những người thân thích của cô: "Ai da, mẹ, dì cả, dì hai, dì ba, các dì cũng đừng lo lắng nữa, nhìn đi, bạn con đến với con rồi. Mọi người nên xây Trường Thành thì Trường Thành đi, chen vào chỗ này thì con sẽ sinh không được đâu."

"Con bé này nói gì vậy." Mẹ Doãn Lạc Hàm than thở trách móc.

"Vốn chính là vậy mà, hơn nữa cách ngày sinh dự tính còn một tuần mà, mọi người gấp cái gì chứ."

Tô Khả nghe Doãn Lạc Hàm nói như vậy thì trong lòng lạng lẽ rơi nước mắt, còn một tuần mà đã vào bệnh viện, quả nhiên là 'công chúa điện hạ' mà.

Chỉ là hiển nhiên mẹ Doãn Lạc Hàm cùng các dì của cô ấy tôn trọng ý kiến của Doãn Lạc Hàm nên gật đầu với Tô Khả một cái, "Vậy cũng được, Hàm Hàm của chúng ta liền kính nhờ cô vậy."

Tô Khả gật đầu.

Đám người kia rời đi, cả phòng trống không, Tô Khả tiến lên, nhìn Doãn Lạc Hàm cười giống như kẻ trộm, một tay không ngừng đưa che ri vào trong miệng, mỉm cười nói: "Công chúa điện hạ, vì thần đến rồi."

"Ồ, ái khanh tới tương đối kịp thời." Doãn Lạc Hàm khẽ mỉm cười, tay nhét một quả che ri vào miệng Tô Khả, "Tới đây, thưởng cho nè."

Sau khi Tô Khả ngồi xuống thì Doãn Lạc Hàm cười hề hề vô cùng thần bí.

“Hàng mới đây.” Nói xong, chép chép miệng, lè lưỡi liếm môi một cái, “Mới từ nước ngoài gửi bưu điện về, chị cũng còn chưa xem, em xem đi, chị lập tức coi trọng gọi cho em rồi, chị đối với em thật tốt.”

Ánh mắt của Tô Khả lập tức sáng lên, tức khắc ngồi bên cạnh Doãn Lạc Hàm, “Chị Hàm, quả nhiên chị là người tốt.” Nói xong, cầm lấy quyển tạp chí trong tay Doãn Lạc Hàm, lật trang đầu tiên.

“Ai sa, chúng ta cùng xem đi.” Hai người phụ nữ như sói như hổ, trong nháy mắt ngồi chung một chỗ, lật xem một quyển tạp chí nam vừa mới xuất lò.

Nhìn thân thể trần truồng bên trong, vóc người cường tráng cùng nơi dục vọng muốn lộ mà còn che kia, hai ‘nữ lang’ ‘trời hạn gặp mưa’ lâu ngày nuốt nước miếng. (nữ lang chỉ mấy cô mê trai đẹp đây)

“Đúng rồi, chị Hàm, chị hưởng đàn ông ở Âu Mĩ chưa?” Tô Khả nhìn chăm chăm tấm hình đàn ông khỏa thân.

“Mẹ nó, hỏi vấn đề gì thế!” Cả mặt Doãn Lạc Hàm đỏ bừng, “Không nói cho em biết, em muốn biết mùi vị thì tự mình đi thử đi.”

“Em không muốn, em thích những người giống chồng của em, nhìn xinh đẹp.” Tô Khả sờ sờ cằm, “Người như thế nhìn cho đã con mắt là được.”

Doãn Lạc Hàm cười ‘khắc khặc’, “Khả Khả, em chính là phụ nữ thuộc về có lòng mê trai đẹp chứ không có gan với trai đẹp.”

“Xì, em là biết đủ có được hay không. Chị biết cái gì gọi là ‘trừ bỏ non Vu không có mây’ chứ. Trong lòng em thì Cẩm Niên là một người đàn ông hoàn toàn lần nỏ tung toàn thể giới có được hay không. Dĩ nhiên đây là sự thật.” (Trừ bỏ non Vu không có mây được trích trong bài Ly tư của Nguyên Chấn, đại khái ý chị là anh là tốt nhất.)

Đầu Doãn Lạc Hàm đầy vạch đen, “Em trai của chị không được quyền rũ sao, tướng mạo này, chị cảm thấy ngũ quan của em chị xinh đẹp mỹ lệ mà. Em nhìn một chút đi, dáng dấp của nó và chị giống nhiều đấy.”

“Câu tiếp theo mới đúng là trọng điểm của chị đó.”

“Khụ khụ, chị nói là lời thật thôi.” Doãn Lạc Hàm nói.

Lời Doãn Lạc Hàm mới nói xong thì giọng của Doãn Lạc Phong liền truyền đến tai hai người, “Chị, cái gì gọi là em xinh đẹp vậy.”

Hai người giật mình, quay đầu thì thỉnh thoảng phát hiện hai tay Doãn Lạc Phong đang vòng lại, dựa vào trên khung cửa, mắt phượng xéch lên, đầy mắt tràn đầy ý cười ‘uy hiếp’.

Sau đó, Doãn Lạc Phong ba bước liền đi tới trước mặt hai người, tay cầm lấy tạp chí mà hai người còn chưa kịp thu hồi.

“Chắc chắn, loại đàn ông trình độ này mà hai người lại có thể nhìn đến say sưa vậy à? Còn chảy nước miếng xuống nữa.” Doãn Lạc Phong nhẹ nhàng nói băng quơ, “Ưm hừm, em cảm thấy có phải muốn hay không. . .”

“Ồi, em trai, em là nam thần hạng nhất trên thế giới, oa oa đẹp trai đẹp trai.” Doãn Lạc Hàm lập tức đổi lời nói, hai tay giơ lên và vẽ mặt thành khăn.

Doãn Lạc Phong “ưm hừm” một tiếng, vòng quyển tạp chí cầm trong tay lại, “Vậy sao?”

“Ồ ờ, chắc chắn mà.” Vẻ mặt Doãn Lạc Hàm nịnh hót, “Vậy, có thể đem nó. . .”

“Trả lại cho chị sao?”

“Không không không, em chỉ cần đừng cho anh rẻ của em nhìn thấy, không trả lại cho chị cũng không quang trọng.” Doãn Lạc Hàm tiếp tục nịnh hót nói.

Tô Khả liếc Doãn Lạc Hàm một cái, nhỏ giọng xì một tiếng, “Thật không có triển vọng mà.”

Doãn Lạc Hàm tròn mắt nhìn Tô Khả, “Xì, hai chúng ta ‘tám lạng nửa cân’ thôi. Nói cho em biết, chị muốn tố cáo cho Cẩm Niên biết là em xem loại tạp chí H này, nhất định em sẽ bị anh ấy trừng phạt rất thảm.

Tô Khả lên mặt nói, “Hừ, anh ấy dám!”

“Người không ở chỗ này thì em thích nói sao liền nói như vậy.” Sau đó, Doãn Lạc Hàm lại ngẩng đầu nhìn Doãn Lạc Phong, “Tiểu Phong Phong, từ nhỏ chị dẫn dắt em không tệ mà.”

Doãn Lạc Phong cũng bởi vì đối thoại nhàm chán của hai cô gái này mà ngẩn ngang trong gió, trong nháy mắt, chị anh lại sấm sét tới anh.

“Cho nên. . .”

“Để cho chị em xem hết đi. Em trai đẹp trai nhất trên đời.”

Doãn Lạc Hàm nhếch miệng, “Em xem chị em mang thai cháu gái của em, một mình cô đơn ở trong phòng bệnh viện, rất đáng thương mà.”

“Tịch thu!” Nói xong liền cuốn tập chí thành hình cây gậy cầm trong tay.

Doãn Lạc Hàm nhìn chăm chăm Doãn Lạc Phong, cũng sắp trừng ra tia lửa. Nhưng bị mắt phượng của Doãn Lạc Phong khẽ liếc tới thì Doãn Lạc Hàm lại ỉu xiu.

Tô Khả đứng lên, “Tiểu Phong Phong, hai ta làm chị em tốt. . . .”

Doãn Lạc Phong nhìn Tô Khả, “Cho nên?”

“Gần đây nghe nói giấy vụn chỉ năm xu một cân thôi.”

Tô Khả Cười nói: “Đúng lúc ở nhà em có rất nhiều giấy vụn muốn bán, anh cho em tập chí này đi, trở về em bán nó. Nhìn nó là quyền dày thì nhất định có năm xu đấy. Đến lúc đó mua Coca cho anh uống.” (1 cân = nửa kg)

“Mẹ nó, bà đây tốn 250 mua về! Còn chưa tính gói gửi đấy!” Doãn Lạc Hàm lớn tiếng kêu lên.

Doãn Lạc Phong cười, “Khả Khả, một lon Coca tới hai mươi lăm xu, là gấp năm lần năm xu của em đấy, nhất định em phải làm mua bán lỗ vốn vậy sao?”

“Ồ, không có sao, vì anh, lỗ bốn năm xu không sao, ai bảo hai ta là chị em tốt chứ, anh cầm vật này sẽ mãi tay lắm, cho em là được rồi, a ha ha.”

“Ồ, như vậy. . .” Nói xong, Doãn Lạc Phong gõ gõ tập chí cầm trong tay, bộ dáng giống như là tự hỏi có muốn cho Tô Khả hay không.

Ánh mắt của Tô Khả cũng gắt gao nhìn chăm chăm trang bìa tập chí.

“Em vẫn là phụ nữ có thai mà!” Doãn Lạc Hàm vội vàng nói, “Xem này cũng không tốt đối với sự phát triển về thể xác và tinh thần của thai nhi đâu.”

Trong lòng Doãn Lạc Phong cười đến nghẹn, trịnh trọng gật đầu một cái, “Khả Khả, chúng ta làm anh em tốt mấy năm rồi, anh cũng không thể hại con em mà phải không.”

“ . . . ”

Sau đó, Doãn Lạc Phong nói, “Đúng rồi, em gái quyền quý của chị là Thẩm Phi Phi, gọi điện thoại tới nhà chúng ta, nói cô ấy muốn trở về rồi, ngay tuần sau, để chị đi đón máy bay đấy.”

Thẩm Phi Phi? Tên này nghe rất quen tai quá. A, không phải chị của Thẩm Đường sao?

“Mẹ nó! Cô ấy còn biết trở lại! Ôi chị cho rằng cô ấy tính gả cho ông già Mỹ rồi. Cũng ở nước Mỹ gần mười năm rồi.” Doãn Lạc Hàm có chút kích động nói, nghĩ lại, “Hả? Ngày đó chị sinh con gái chị rồi, sao đón cô ấy được. Mẹ nó, thật là một cô gái không chọn ngày mà.”

Đầu Tô Khả đầy vạch đen, trở về nước còn phải chọn ngày tốt nữa sao.

“Ừ, em nói với cô ấy rồi, cho nên cô ấy nói sẽ vì chị mà về sớm ba ngày.” Doãn Lạc Phong gật đầu nói, “Đến lúc đó em thông báo cho Thẩm Đường đi đón cô ấy.”

“Nên từ bỏ đi. Phi Phi cùng Thẩm Đường không hợp nhau, không phải anh ấy làm cho cô ấy ám ức đó sao.”

Tô Khả sờ sờ cằm, “Là chị gái thanh mai trúc mã của Thẩm Đường, người chị vô cùng muốn giành được kết hôn đấy hả?”

Doãn Lạc Hàm gật đầu một cái, “Ừ, chính là cô ấy, bình thường nhìn rất nhát gan, không biết chuyện gì xảy ra, nói ra nước ngoài liền ra nước ngoài, hơn nữa vẫn không chịu trở về nước, ở nước ngoài một lần là mười năm, bây giờ lại muốn trở về nước, thật thần kỳ.”

“Á, đúng rồi,” Doãn Lạc Hàm lại nói, “Ban đầu Phi Phi còn rất thích khô băng Tô Cẩm Niên đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 140: Bị người khác biết được

Tô Khả sững sờ, nhớ lại hình như nguyên nhân Thẩm Đường ghét Tô Cẩm Niên cũng là bởi vì Thẩm Phi Phi thích Cẩm Niên.

"Không có sao, bây giờ khỏi băng đã chuyển nhà rồi, cô ấy là đại cô nương hoa cúc vàng gai mắt. (ed: chắc nói chị Phi tính tình khó chịu đây mà) Huống chi còn có một người đàn ông Thẩm Đường tốt như vậy ở đây."

Ở trong lòng Tô Khả thì Thẩm Đường tuyệt đối là người đàn ông ba tốt, thâm tình chờ đợi Thẩm Phi Phi không kết hôn, quả thật chính là siêu cấp tình thánh, nếu Thẩm Phi Phi tiếp tục xem trọng Cẩm Niên nhà cô mà không thích Thẩm Đường thì quả thật cô ấy chính là mắt mù đấy.

Chỉ là cô tin tưởng người phụ nữ được Thẩm Đường coi trọng thì không đến nỗi kém cỏi như vậy, cho nên cô không có lo lắng chút nào.

Doãn Lạc Phong cười ra tiếng, "Khả Khả, Thẩm Đường là đàn ông tốt hả? Vậy anh với Thẩm Đường thì ai tốt hơn?"

"Tô Khả, chị muốn nói cho khỏi băng Tô Cẩm Niên biết là em nói Thẩm Đường là người rất tốt." Cùng lúc đó thì Doãn Lạc Hàm cũng bĩu môi, ánh mắt uy hiếp nhìn Tô Khả, sau khi nói xong thì tất nhiên nghe được câu nói của em trai cô, trong lòng lặng lẽ khi dễ.

Doãn Lạc Phong tiếp tục nói, "Khả Khả, không cần để ý chị ấy, em nói với anh đi nè, anh và Thẩm Đường, ai tốt hơn?"

Tô Khả nhìn hai anh em này thì ngẩn ngang trong gió, ánh mắt bắn khoăn giữa anh em, sờ sờ cằm, "Tiểu Phong Phong á. Dù sao chúng ta là chị em nhiều năm như vậy, bản hiệu tình thân vẫn phải thêm vài phần chứ."

Bản hiệu tình thân.

Doãn Lạc Phong thầm cười khổ ra tiếng, trên mặt vẫn là nụ cười sáng lạn, chân mày mắt phượng xếch lên, "Coi như không có bản hiệu tình thân thì anh cũng tốt hơn cậu ấy, đúng không?"

Đôi mắt đen láy chăm chăm nhìn Tô Khả, làm cho Tô Khả không dám nhìn thẳng, cười ha hả nói, "Đúng rồi đúng rồi đúng rồi, nói thế nào thì Tiểu Phong Phong của chúng ta cũng vẫn là tiểu xử nam mà, nhìn Thẩm Đường chính là thuộc về vô số phụ nữ ở bên cạnh. Dù là nam nhân tốt thâm tình thì cũng không so được với Tiểu Phong Phong anh."

"A ha ha ha, đúng đúng đúng, chị quên nữa, Tiểu Phong Phong nhà chị còn là một tiểu xử nam, chắc chắn, cũng đã chừng này tuổi mà em vẫn còn là tiểu xử nam, chắc chắn, quả thực là tấm gương tốt điển hình của đàn ông ở đại viện chúng ta." Doãn Lạc Hàm không chút khách khí chế nhạo Doãn Lạc Phong, một tay còn không ngừng đâm chần, "A ha ha ha, em nói ở thời đại này, con trai nhỏ tuổi mười hai mười ba tuổi liền muốn XXOO cùng người khác không phải số ít đâu, em trai chị đã từng tuổi này thì phải làm bố rồi. Á, lại còn chưa phá thân, a ha ha, a ha ha, Oh my God, ông trời ơi."

Mặt Doãn Lạc Phong đỏ ửng, thẹn quá thành giận: "Câm miệng, Doãn Lạc Hàm!"

"A ha ha ha ~" Doãn Lạc Hàm không ngừng được tiếng cười, một tay vuốt bụng, trong lúc bất chợt, "Ôi, ôi, bụng của chị đau, chẳng lẽ chị sắp sinh?"

Hai người bị biểu hiện Doãn Lạc Hàm làm giật mình, lập tức đi lên trước, "Sao vậy?"

Doãn Lạc Hàm chỉ chỉ bụng, "Đau, ui, chẳng lẽ là chị sắp sinh, ôi, ôi. Con gái của chị đá bụng của chị, tình huống này thật sự là giống như sắp sinh."

Doãn Lạc Phong bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, "Ai, không phải nói còn một tuần lễ nữa mới sinh sao? Sao mà mới vào ở là chị sắp sinh chứ, chị chờ chút, em tìm bác sĩ cho chị." Nói xong, Doãn Lạc Phong gấp gấp dùng dùi rồi đi.

"Oa, bây giờ tốt rồi, vừa căng vừa đau, Tô Khả, làm sao đây, mới bắt đầu đã đau như vậy, chị có thể rơi xuống hay không?"

"Xì! Thua thiệt chị học y."

Doãn Lạc Hàm thở nhẹ ra một hơi, sau đó chớp mắt mấy cái nhìn Tô Khả, "Haizz, chị lại không đau nhiều nữa."

Tô Khả sấm sét không ngừng, "Rốt cuộc là đau ở đâu?"

Doãn Lạc Hàm chỉ trên bụng, Tô Khả hỏi, "Em nói này, vị trí bộ phận con người, chị còn nhớ rõ không?"

"."

Tô Khả tiếp tục liếc mắt, "Ồ đây là tử cung của chị sao? Tử cung của chị đặc biệt ở phía trên hả."

"."

"Nói đơn giản, chị cười quá lợi hại nên bị chuột rút rồi. Chị chờ chút, bác sĩ lại tới đây nói tình hình, chờ bị Tiểu Phong Phong rút đi."

Về mặt Doãn Lạc Hàm quả quyết trắng bệch, xin giúp đỡ nhìn Tô Khả, "Áy da da, làm sao đây? Bị Tiểu Phong Phong biết bởi vì chị giấu cọt cậu ấy là xử nam mà đau bụng, có thể hay không."

Tô Khả thả lỏng, "Em không biết, em chỉ phụ trách xem cuộc vui thôi."

"Mẹ nó, em thật là không có nhân tính!"

"Có khí chất còn được ăn, còn nhân tính." Nét mặt Tô Khả là "Chị mới biết à" nhìn Doãn Lạc Hàm, "Nói đến nhân tính, lúc này chị cũng không khá hơn em chút nào."

Doãn Lạc Hàm tức giận.

Tô Khả tiếp tục nhẹ nhàng nói, "Chỉ là bịa đặt thì xác suất em lấy được tạp chí trai mạnh cao hơn, a ha ha."

Doãn Lạc Phong dẫn một nữ bác sĩ trung niên tới đây, đúng lúc người này là dì của Doãn Lạc Hàm cùng Doãn Lạc Phong. Bà vừa tiến đến liền lập tức đi tới bên cạnh Doãn Lạc Hàm, "Sao vậy? Lúc này đi vừa tới xem, chỉ tiêu của con cũng còn rất bình thường mà."

"Dì năm!" Mồ hôi Doãn Lạc Hàm tách tách nhìn dì của cô, "À, con không đau nữa, hắc hắc."

Doãn Lạc Phong đứng bên cạnh cau mày, "Dì ơi, đừng nghe chị ấy, lúc này chị ấy đau đến kêu trời gọi đất đấy."

"Em gái em!" Doãn Lạc Hàm im lặng, "Chị khoa trương như vậy hồi nào."

Doãn Lạc Phong trừng mắt nhìn Doãn Lạc Hàm, "Dì, dì xem cho chị ấy một chút đi."

Dì của Doãn Lạc Hàm ngồi xuống, "Đau ở đâu?"

Doãn Lạc Hàm lắc đầu một cái, cười vô cùng nịnh bợ, "Lúc này chính là con đau dưới dạ dày, không phải muốn sinh con, hắc hắc. Nhưng có thể là con quá lo lắng nên tưởng đau dạ dày là dấu hiệu đau muốn sinh con, hắc hắc."

Dì Doãn Lạc Phong gật đầu một cái, lại hỏi những chuyện khác, thời gian nói chuyện không ít thì sau đó mới bị một y tá kêu đi.

Phòng bệnh này còn lại ba người họ.

"Đau dạ dày?" Chân mày Doãn Lạc Phong héch lên, nhìn Doãn Lạc Hàm mỉm cười vô cùng rực rỡ.

"Ừ, nhất định là đồ ăn hư." Doãn Lạc Hàm vô cùng kiên định gật đầu.

Tô Khả ở bên cạnh liếc mắt lên trời, lấy cớ này, mô phạm, có cần phải áp chế như vậy hay không.

"Ha ha, ăn gì thế? Ăn đến đau bụng luôn hả?" Doãn Lạc Phong tiếp tục cười, cười đến vô cùng xinh đẹp.

"A ha ha, cũng không có gì, chỉ một ít cháo."

"Ừ, một ít cháo mà để chị ăn đến đau bụng, trở về em phải tìm cục quản lý an toàn thực phẩm đóng cửa nó lại."

"Em trai tốt, em không thể như vậy. Người dân người ta buôn bán, tại sao em nói đóng cửa mà có thể đóng cửa chứ?"

"Ha ha, là vậy phải không? Cũng làm bụng người ta ăn đồ mà đau, quán ăn hiểm độc như vậy thì sớm đóng cửa một chút sẽ tốt cho nhân dân đấy." Doãn Lạc Phong tiếp tục nhẹ nhàng nói.

Doãn Lạc Hàm nóng nảy, "Ai ai, làm sao em có thể không nói đạo lý vậy?"

"Hả?"

"Ha ha, chị không có nói gì." Nhìn nụ cười Doãn Lạc Phong rực rỡ chường mặt thì trong nháy mắt Doãn Lạc Hàm ỉu xiu.

"Ai, chị Hàm, gan của chị rất nhỏ đấy, nói thế nào thì chị cũng là chị của Tiểu Phong Phong mà, tại sao có thể bị anh ấy hù dọa."

"Đúng nhỉ!" Doãn Lạc Hàm gật đầu, sau đó, sức mạnh lại tới, "Tiểu Phong Phong, sao em có thể uy hiếp chị chứ, chị là chị của em mà."

"Doãn Lạc Hàm, chị nói một chút đi, từ đầu đến chân em uy hiếp chị chỗ nào? Chị nói chị sắp sinh con nên em đi tìm dì chúng ta cho chị rồi, chị nói bụng của chị đau là bởi vì ăn cháo hỏng, em vì chị đi đóng cửa tiệm đó, em đối với chị rất tốt mà, chị đi đâu tìm một em trai tốt như vậy chứ."

Doãn Lạc Hàm nội lưu đầy mặt, "Ồi chào, nhìn đi, thời tiết bên ngoài thật tốt, từng đám mây trắng, từng tia nắng mặt trời kia."

"Trời ạ!" Rốt cuộc Tô Khả cùng Doãn Lạc Phong không nhịn được tuôn ra câu nói tục.

Thân thể Doãn Lạc Hàm chấn động, "Em gái nó!" Sau đó ưỡn bụng một cái, "Chị là phụ nữ có thai, chị lớn nhất."

Bụng Tô Khả cũng là một cái thai, "Ồ, chẳng lẽ em không phải. Hơn nữa, em còn là thai thứ hai!"

Doãn Lạc Phong im lặng nhìn trời, đúng lúc đó, cửa mở ra, Trịnh Diệu Đông thở hổn hển đi vào, "Ồi, Lạc Hàm, nghe nói em sắp sinh? Sắp sinh sao? Có

thật không? Có thật không?"

Doãn Lạc Hàm rơi nước mắt đầy mặt, cuối cùng đổi chủ đề, vì sao lại xuất hiện một kẻ lỗ mãng như vậy chứ. Lúc trước cô nhìn thế nào mà vừa ý anh nhỉ? Người nào có thể nói cho cô biết đây.

"Anh nghe nhầm đấy." Mí mắt Doãn Lạc Hàm cũng không nâng lên.

Trịnh Diệu Đông trực tiếp ngồi bên giường Doãn Lạc Hàm, "Ai da, không phải nói còn phải bảy ngày nữa sao? Hơn nữa đã khám thai trước rồi, hình như."

"Ui da, em đã đói bụng, sáng sớm chưa ăn gì, nhanh, cho em." Lời còn chưa nói hết, bởi vì nét mặt của Doãn Lạc Phong mà Doãn Lạc Hàm nói không được nữa, "Ôi, chị mắc tiểu, nhanh lên, đỡ chị vào nhà vệ sinh."

Trốn đi tiểu sao, ngứa bức.

Doãn Lạc Phong ngốc nữa thì cũng biết tại sao lúc này Doãn Lạc Hàm phải cười đến đau bụng rồi, vẻ mặt không khỏi đen thui.

Trịnh Diệu Đông không rõ chân tướng, Doãn Lạc Hàm thấy cô còn ngây ngốc không có phản ứng gì thì ngón cái và ngón trỏ không khỏi nắm đầu của anh, nhéo một cái, tương đối thuận tay.

Trịnh Diệu Đông muốn hiểu tại sao, nhưng biết sẽ đau khổ vì dòn ép, anh không thể không chiều theo tâm ý nữ vương nhà anh, lập tức đứng dậy đỡ cô đi vào nhà vệ sinh.

*

Nói chuyện hòa hợp với Doãn Lạc Hàm hồi lâu thì Tô Khả mới trở về nhà của cô, vừa vào cửa đã nhìn thấy hai bố con Tô Cẩm Niên cùng Tiểu Bao Tử ở bên kia đánh cờ.

"Ồ, cò năm quân sao, em cũng đánh."

Tiểu Bao Tử xem thường nhìn Tô Khả, "Mẹ, con không chơi trò chơi cấp thấp đó."

"Xí, con cứ chơi trò chơi cấp thấp thì cũng do mẹ sinh ra."

"." Giương mặt Tiểu Bao Tử nhấn thành chữ "Tĩnh". (chữ 井 này nè)

Tô Khả nhìn mắt trống, những quân cờ lẻ loi lung tung phía trên, nhìn nửa ngày cũng thấy không hiểu, "Không phải là cờ vây sao." (mắt trống là thuật ngữ trong cờ vây, chỉ chỗ trống trong đám quân cờ, đối phương không được đi quân cờ sống trong chỗ trống này)

Tiểu Bao Tử kiêu ngạo uốn bộ ngực nhỏ lên, "Đúng đó mẹ, mẹ hiểu sao?"

Thốt ra lời này xong thì dĩ nhiên là bị Tô Khả sút bay, "Đi đi đi. Đến đây, Cẩm Niên, chúng ta đánh một bàn?"

Đầu Tô Cẩm Niên đầy vạch đen, thả cờ đen cờ trắng vào lại trong hộp cờ, Tiểu Bao Tử gấp đến độ giậm chân, "Bố, sao bố có thể ‘trọng sắc khinh con trai’ chứ! Rõ ràng chúng ta đã nói là bố chơi với con mà! Sao mẹ vừa nói muốn chơi thì bố lập tức không chơi cùng con nữa vậy!"

"Không phải là con đã thua rất nhiều lần sao. Thêm lần nữa thì cũng chỉ thật lãng phí con cờ thôi. Dẫn theo binh, cũng là đạo lý đã biết rõ tiếp tục kéo dài là tự chịu chết, còn không bằng sớm ngày thấy rõ tình hình mà rút lui đi."

"Hà?"

"Đi đi, nói với một đứa trẻ mấy chuyện này đều uổng công, hai chúng ta tới chơi một bàn đi." Tô Khả cười vô cùng rạng rỡ, ôm Tiểu Bao Tử qua ngồi trên đùi cô.

Tiểu Bao Tử biết Tô Khả mang thai, sau khi bị Tô Khả ôm lên thì lập tức đã xuống khỏi đùi Tô Khả. Tô Khả cầm con cờ, vô cùng tự nhiên bày cờ năm quân lên lưng Tô Cẩm Niên.

Ba phút sau, sắc mặt của Tô Khả xanh mét, "Không được, em muốn đi lại."

"Mẹ, mẹ xấu ghê, mẹ cũng hủy bỏ bảy tám lần rồi, trong đó lần thứ nhất quả thật chính là giống như bày lại bàn khác, còn không bằng mở một bàn mới để chơi với bố đi."

"Đi đi, người lớn làm việc, trẻ con không được nhúng tay nữa!"

"Mẹ, mẹ càng ngày càng không cho con nhân quyền rồi!" Tiểu Bao Tử tố cáo xong thì làm bộ dùng ánh mắt đáng thương nhìn Tô Cẩm Niên, ý là ‘sao bố cũng không trách móc vợ của bố’.

Tô Khả: "."

Tô Cẩm Niên cười ra tiếng, sờ sờ đầu Tiểu Bao Tử, "Chúng ta là đàn ông, đàn ông phải nhường cho phụ nữ. Nhưng mà, đánh cờ cũng giống như làm việc, thả cờ không hối hận, mẹ con như vậy, khụ khụ, con không thể học, biết không?"

Tiểu Bao Tử nghe Tô Cẩm Niên nói thì vừa gật đầu vừa xem thường nhìn Tô Khả, "Bố, con hiểu rõ, dẫn binh giống như mẹ thì nhất định là phải mang theo mấy móc để ăn gian."

"?"

"Chính là trở về thời kì cơ khí. Dĩ nhiên, coi như trở về thời kì cơ khí cho mẹ thì mẹ cũng chỉ có thể thua thua thua. Bởi vì trình độ của mẹ thật sự là quá gốc ròi, đúng không bố?"

Tô Cẩm Niên không nói thì mặt của Tô Khả cũng xanh mét.

Tô Khả trực tiếp ôm lấy Tiểu Bao Tử, nắm gương mặt non nớt mềm mại của bé, "Thằng nhóc con, mẹ yêu thương con nhiều năm vậy, gần đây cũng trở thành tay sai nhỏ của bố con rồi đấy."

Cả nhà cười đùa chung một chỗ, Tô Cẩm Niên nhìn đã gần tới giờ nên hôn lên mặt bà xã và con trai mỗi người một cái, nói một câu, "anh đi nấu cơm" rồi rời đi.

Dĩ nhiên Tô Khả là sẽ không để cho Tô Cẩm Niên đang bị thương trên mình đơn độc đi nấu cơm, rất nhanh liền đi theo phía sau anh, "Ai da, em nói rồi, chúng ta thật sự phải kêu bảo mẫu đi."

"Không cần." Tô Cẩm Niên lắc đầu, "Chúng ta một nhà ba người là vừa vặn rồi."

"Haizz, anh thật là một người cố chấp." Tô Khả nói: "Ồ, anh đi cắt rau, em nấu cơm." Lại là hình thức hai vợ chồng nấu cơm kinh điển trong tháng, anh làm một đĩa rau em làm một chén canh, rất nhanh, bốn bận một canh OK.

"Tự tự ——" Trong lúc ăn cơm thì điện thoại di động Tô Cẩm Niên reo vang.

Tô Cẩm Niên buông chén đĩa xuống, nhận điện thoại, "Đồng, có chuyện gì?"

"Ai da, mình nói với cậu này, mình mới vừa nghe bà xã mình nói, Thẩm Phi Phi muốn trở về đấy."

"Thẩm Phi Phi là ai?"

"Xi ——" Tô Khả nhin không được cười ra tiếng, ôi, người này, em cũng biết Thẩm Phi Phi là ai còn anh lại không biết? Thiệt hay giả? Thiệt hay giả?

"Á, mình gọi nhầm điện thoại." Trịnh Diệu Đồng quả quyết cúp điện thoại.

Tô Cẩm Niên nhìn điện thoại hồi lâu, "Đồng thế nào mà không giải thích được thế. Chẳng lẽ vợ sinh rồi liên lụy chỉ số thông minh của chồng cũng sẽ thấp xuống sao?" Nói xong thì sờ sờ đầu của mình, lại lắc đầu, "Chỉ một mình cậu ấy như vậy thôi."

Tô Khả đã sấm sét không ngừng.

Tô Cẩm Niên nhìn Tô Khả, "Khả Khả, tiếp tục ăn đi."

Tô Khả "ạ" một tiếng, lại nói, "Anh thật sự không nhớ Thẩm Phi Phi sao?"

"Cô ấy là ai vậy? Lại cứ có cảm giác là tên rất quen tai. Nhưng mà trong ấn tượng của anh lại không có người này."

Tô Khả quả quyết không nói.

*

Thời gian huyền ảo thần kì luôn luôn rất nhanh, chớp mắt là đã qua ba ngày.

Vào buổi sáng, con nghiện Tô Cẩm Niên phát tán lần nữa.

Bởi vì nếu ở nhà thì không có bác sĩ, Tô Khả rất lo lắng. Cũng may, cai bỏ con nghiện ma túy này đã trải qua thời gian dài như vậy nên đã dần dần tiêu bớt, chỉ qua hai giờ là anh liền không hề kêu đau nữa, chỉ là mồ hôi đầm đìa nằm trên giường.

Tô Khả nói lỏng trói buộc cho anh, trong lòng vẫn rất khó chịu, sau đó cầm khăn lông thấm ướt nước ấm để lau mồ hôi thay anh, "Cẩm Niên, cố gắng lên, chúng ta nhất định có thể thoát khỏi nó."

Lúc này Tô Cẩm Niên rất yếu đuối, nhìn Tô Khả, nụ cười trên mặt giống như lông vũ nhẹ nhàng rơi vào trong lòng của người khác, "Khả Khả, sẽ."

Khoảng cách thời gian con nghiện phát tác lần nữa càng ngày càng dài, đau đớn trong lúc đó càng ngày càng nhiều, đây là một hiện tượng vô cùng tốt.

Tô Khả khó chịu mà đồng thời càng thêm kiên định, tương lai nhất định sẽ thật tốt.

Ăn cơm trưa xong thì một nhà ba người cùng đến bệnh viện. Tô Khả cùng Tiểu Bao Tử là đi kiểm tra cùng với Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên kiểm tra ở dưới chân, bác sĩ nhìn tấm phim chụp X-quang, "Khôi phục rất tốt."

Tô Cẩm Niên thở phào một cái, nghiêng đầu, ánh mắt thâm tình chân thành nhìn Tô Khả.

Hai vợ chồng hai bên đối mặt, tràn ngập tình cảm nồng nàn, Tiểu Bao Tử ngẩng đầu lên nhìn cha mẹ của bé thì không khỏi nói, "Ai da, bố mẹ, bây giờ không phải là ở nhà."

Bác sĩ bên kia cười "hi hi" ra tiếng. Khuôn mặt Tô Khả đỏ lên, ngón tay chọc một cái vào gò má trắng nõn mềm mại của Tiểu Bao Tử, "Đi đi đi." Nói xong kéo cánh tay của Tô Cẩm Niên đi ra ngoài.

Khắp nơi trong bệnh viện quân khu đều là cây bách xanh lá, Tô Khả nhìn những cây bách thì không khỏi sờ sờ cảm của cô, "Lại nói, có phải quân nhân đặc biệt yêu loại cây này hay không nhỉ."

Tô Cẩm Niên nhìn thoáng qua, "Không rõ ràng lắm, loại cây này tương đối tốt thôi. Không cần tưới nước bón phân."

Tô Khả: "."

"Há? Đây không phải là Tô Khả sao?" Giọng của một phụ nữ truyền tới tai Tô Khả, Tô Khả nghiêng đầu theo âm thanh thì chỉ thấy một người phụ nữ mặc quần áo y tá đang đẩy một chiếc xe đẩy bình đang đi ở trên hành lang bên kia.

Tô Khả nhớ lại cả buổi rớt cuộc cũng không nhớ nổi tên của người này.

Y tá kia nói: "Ồ, thật là quý nhân hay quên mà."

Tô Khả không khỏi nhú mày lại, nhìn thấy trong lời nói có gai thì khẳng định không phải có thiện cảm đối với cô rồi. Nhưng mà cô lại không nhớ nổi rớt cuộc cô ta là người nào ở đâu.

Người kia thấy Tô Khả không trả lời thì không khỏi cười ra tiếng, "Ồi, cô ra tù rồi à?"

Chân mày Tô Khả nhíu lại càng sâu.

"Ồi, chẳng lẽ tôi nhớ lầm rồi sao? Ha ha, vị tiểu thư này, thật ngại quá, tôi nhận lầm cô, bởi vì dáng dấp của cô thật sự rất giống một tên trộm mà tôi biết. Ha ha, ừm tên trộm kia trộm chuỗi vòng ngọc của Viện Trưởng mà bị đưa vào Cục Cảnh sát, đoán chừng còn chưa có ra đâu, a ha ha."

Sắc mặt của Tô Khả trầm xuống, vừa định tiến lên tát

người phụ nữ kia một cái thì Tô Cẩm Niên liền nghiêm mặt lạnh lùng nhìn người phụ nữ kia, "Cô là y tá khoa nào?"

Y tá kia nhìn thấy rớt cuộc trai đẹp bên cạnh Tô Khả cũng để ý tới cô ta, nghĩ đến kẻ sách của cô ta vừa thành công thì không khỏi vui mừng nhường này, dịu dàng nói với Tô Cẩm Niên, "Em là y tá Lâm Bình làm việc ở phòng số 21 lầu một khoa nam khoa."

Nét mặt và giọng nói của Tô Cẩm Niên lạnh lẽo, "Lâm Bình, tôi nhớ kỹ rồi. Cô sẽ vì hôm nay cô phỉ báng mà trả giá thật lớn." Sau đó, sắc mặt điềm đạm nhìn Tô Khả, "Đi thôi, không phải anh đã nói là không nên tùy tiện nói chuyện cùng chó với mèo sao, cũng bị cắn qua nhiều lần như vậy rồi mà sao không nhớ lâu vậy."

"Ồi chào, sao em biết gần đây chó và mèo không có bị chủ nhân buộc lại nhiều như vậy. Thật là buồn bực. Tùy tiện đi trên đường cũng có thể gặp phải cho bị bệnh điên, quá đau lòng đến không dậy nổi rồi. Nhị Tô, sau này đi bộ phải nhìn một chút đấy."

Tiểu Bao Tử gật đầu một cái.

Cả khuôn mặt của y tá kia cũng vắn vẹo, lớn tiếng quát với bóng lưng của Tô Cẩm Niên, "Này, anh trai đẹp, cô ta là tên trộm."

Tô Cẩm Niên khẽ nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lẽo.

Y tá kia run một cái.

Tô Cẩm Niên tiếp tục cùng Tô Khả đi ra ngoài, y tá kia thấy Tô Cẩm Niên đi khắp khệnh, nghĩ đến trai đẹp tuổi quá trẻ mà là một người què thì lòng ganh tỵ lại hơi tốt lên một chút nên liền lớn tiếng nói, "Tô Khả, loại người ăn trộm như cô cũng chỉ có thể gả cho loại người què này!"

Tô Khả nghe nói lời ấy thì không khỏi nghiêng đầu, dùng ánh mắt vô cùng đáng thương nhìn y tá kia, "Ồi chào, y tá xinh đẹp, đồ đồng phục hấp dẫn như ngựa thần vậy, phải tìm đúng người. Dĩ nhiên, người như cô ấy, nếu như không khâu miệng lại thì đoán chừng đời này cũng không ai thèm lấy. Nói mấy câu nói thực tế thôi, không cần cảm ơn."

Y tá hận không thể ném toàn bộ bình qua Tô Khả.

Tiểu Bao Tử nói: “Mẹ, có phải phụ nữ không gả đi thì về mặt hung dữ như vậy hay không?”

Tô Cẩm Niên nói: “Ở đây nào có phụ nữ không gả đi chứ.”

“Xi ----- ” Tô Khả cười ra tiếng, quá độc, hai bố con này.

Chính là tâm tình vô cùng tốt đi ra khỏi bệnh viện, gặp Tần Phi tiến đến kiểm tra lại.

Trước mắt Tiểu Bao Tử vẫn rất thích Tần Phi, “Bà nội.”

Ánh mắt Tần Phi lập tức sáng lên, nhìn Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên, “Ui da, cháu trai ngoan của bà, nhớ bà nội không?” Nói xong thì tiến lên ẵm Tiểu Bao Tử, ánh mắt lại nhìn lướt qua Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên đứng bên cạnh, “À, Cẩm Niên cùng Khả Khả cũng ở đây sao. Là tới kiểm tra sao? Như thế nào rồi? Có khỏe không?”

Tô Khả đối với Tần Phi nhiệt tình khác thường thì có chút nhân nhật không tổn thương được. Nghĩ đến hai người đã từng gặp nhau là chán ghét nhau, bây giờ thành tình hình này thì trong lòng vẫn rất không tự nhiên, sau đó lại nghĩ đến vấn đề bệnh ung thư của bà thì gật đầu một cái.

Tần Phi thấy thái độ Tô Khả xoay chuyển tốt lên từng ngày từng ngày thì vui mừng trong bụng, mím môi cười một tiếng.

Lại nói, tướng mạo Tô Cẩm Niên là giống Tần Phi, đáng đáp Tô Cẩm Niên vô cùng xinh đẹp, người phụ nữ là mẹ Tô Cẩm Niên thì dĩ nhiên là càng đẹp hơn. Cho nên, Tần Phi mím môi cười một tiếng vẫn tao nhã tuyệt đẹp.

“Mẹ.” Tô Cẩm Niên hô một tiếng.

Tần Phi gật đầu một cái, ánh mắt nhìn Tô Khả, Tô Khả kêu bà không được cho nên giả vờ không nhìn thấy. Tần Phi cũng không nói thêm gì nữa, ánh mắt tiếp tục chuyển sang Tô Cẩm Niên, “Kết quả kiểm tra của hai người các con như thế nào, nói với mẹ một chút đi.”

“Khả Khả không có khám thai, chỉ có con kiểm tra chân một chút, khôi phục tạm được.”

Tần Phi gật đầu, “Ừ, trở về thì mẹ để má Trần nấu ít món ăn cho các con lót dạ. Đúng rồi, Khả Khả, lần trước tổ yến đưa tới đã ăn hết chưa?”

Tô Khả sầm sét âm âm, lắc đầu một cái.

“Ôi, một ngày ăn hai chén đó thì đối với thân thể mới tốt, sau này cháu gái của mẹ nhất định là trắng trẻo mũm mĩm cực kỳ xinh đẹp. Ai da, nếu không sau này mẹ để má Trần hầm cách thủy cho các con thật tốt rồi đưa tới, ừ, đúng rồi, cứ làm như thế đi.” Tần Phi bên kia cứ tự nói như thế, lập tức liên phác thảo bản kế hoạch, quả nhiên là sống lâu ở chức cao nên có thói quen ra lệnh đồng thời cũng có thói quen quyết định.

“Tô Khả: “.....”

Kể từ qua năm mới thì ba ngày hai bữa Tần Phi tặng đồ vào căn nhà nhỏ của các cô, nào là tổ yến, bong bóng cá, nhân sâm nhưng hươu, nói chung đều là ít thuốc bổ. Thế nhưng mấy thứ này, đừng nói cô không biết làm, ngay cả ăn cũng đều không thích có được hay không.

“Mẹ, không cần đâu, ăn những thứ đồ này nhiều cũng không tốt đối với phụ nữ có thai. Nếu là mờ nhiều thì huyết áp cũng sẽ tăng cao, cao đến mức nào đó thì sinh con sẽ nguy hiểm.”

Tần Phi chớp mắt mấy cái, “Hả? Sẽ không phải chứ. Mẹ nhìn con dâu nhà họ Triệu, lúc mang thai cũng chỉ ăn những thứ này, không có việc gì mà.”

“Ôi, mẹ, mẹ muốn đi kiểm tra sao? Có muốn con cùng mẹ qua đó hay không?” Tô Cẩm Niên lập tức đổi chủ đề.

Sắc mặt Tần Phi hơi trắng bệch, lập tức khôi phục bình tĩnh, “Ôi thôi, chân con bị thương cũng còn chưa tốt lắm, làm sao mẹ có thể muốn con đi kiểm tra cùng với mẹ được chứ. Hơn nữa lại không kiểm tra phần gì quan trọng, không có sao đâu.”

Tô Cẩm Niên gật đầu một cái.

Tần Phi nói: “Vậy mẹ đi kiểm tra, hẹn với bác sĩ Vương lúc ba giờ chiều. Cũng gần tới giờ rồi, mẹ đi trước đây, kiểm tra xong quay về thì mẹ lại đến nhà con.”

Tô Cẩm Niên gật đầu một cái, “Vậy chúng con đi đây.”

Tần Phi gật đầu.

“Tạm biệt bà nội.”

“Tạm biệt Tô Tô.”

Tô Khả chỉ gật đầu với Tần Phi một cái, sau đó liền theo Tô Cẩm Niên rời đi.

Đọc theo đường đi, Tô Khả đều đang trầm mặc, còn nhớ rõ lúc trước khi cô biết được Tần Phi bị ung thư tuyến vú, hình như là giữa năm trước, Tần Phi vẫn dùng trị liệu bảo thủ, cũng chính là trị liệu bằng thuốc, dưới tình huống bình thường thì bảo thủ trị liệu chỉ có thể kéo dài nhiều lắm là một hai năm tuổi thọ, toàn bộ tế bào ung thư vẫn đang gia tăng lan rộng khắp nơi.

Mặc kệ nói thế nào thì bỏ đi một bên vú là lựa chọn tốt nhất, nói xem, cô có nên nói chuyện Tần Phi dấu diếm mọi người lâu như vậy cho Tô Cẩm Niên hay không?

Trên đường im lặng mà trở về nhà, Tô Khả ngồi trên ghế sa lon, nhìn Tô Cẩm Niên, nhìn gương mặt của anh cùng Tần Phi chồng lên nhau, Tô Khả thở dài lần nữa.

“Sao vậy? Từ bệnh viện trở về mà lòng cứ không yên như vậy.” Rốt cuộc Tô Cẩm Niên phát hiện Tô Khả khác thường, vẫn không nói là chờ Tô Khả tự mở miệng.

Một hồi lâu thì Tô Khả mới chậm rãi nói, “Cẩm Niên, có chuyện này, em không biết có nên nói cho anh biết hay không nữa.”

Cuối cùng, Tô Khả vẫn quyết định.

Trải qua mấy ngày nay, hành động việc làm của Tần Phi, quả thật cô nhìn thấy trong mắt. Mà một mặt cô cũng nhìn thấy Tô Cẩm Niên thật là con của người ta. Cho nên Tô Khả vẫn định nói sự thật Tần Phi ung thư tuyến vú thời kỳ giữa cho Tô Cẩm Niên.

“Chuyện gì, khó mở miệng như vậy sao?” Tô Cẩm Niên nghi ngờ nhìn Tô Khả.

“Haizz, là về mẹ anh.”

Tô Cẩm Niên trầm mặc một chút, hồi lâu, anh nói với Tô Khả: “Khả Khả, chuyện giữa em và mẹ anh, ừ, anh sẽ không trách em. Thật ra thì dù sao anh cũng không có quyền yêu cầu em tha thứ cho mẹ anh.”

Tô Khả sững sờ, sau đó biết là Tô Cẩm Niên hiểu lầm cô, nhưng mà, anh nói ra câu này vẫn cực kỳ đau khổ, cho nên Tô Khả cười nhạt, “Đồ ngốc, em nói với anh không phải là chuyện này.”

“Hả?” Tô Cẩm Niên không ngờ, giữa Tô Khả cùng mẹ của anh thì trừ chuyện này còn có chuyện không vui gì khác.

Tô Khả nói: “Không phải chuyện này, là về bệnh của mẹ anh.”

“Bệnh của mẹ anh?” Tô Cẩm Niên không khỏi cau mày, thân thể Tần Phi luôn luôn rất tốt, sẽ có bệnh gì mà khiến Tô Khả khó có thể mở miệng như vậy?

“Ừ.” Tô Khả gật đầu, “Bạn học của em, lần trước lúc mổ cho mẹ anh thì không cẩn thận xem bệnh án của mẹ anh.”

Tô Cẩm Niên gật đầu, tiếp tục chờ Tô Khả nói.

Tô Khả nói: “Trên bệnh án viết ung thư tuyến vú thời kỳ giữa.”

Tô Cẩm Niên ngây ngẩn cả người, bệnh ung thư, bệnh ung thư.....

“Khả Khả?”

Tô Khả gật đầu, “Mẹ anh lựa chọn trị liệu bảo thủ.”

Lòng Tô Cẩm Niên đau xót, “Như vậy bây giờ?”

“Bây giờ thì em không biết. Chỉ là tốt nhất anh khuyên nhủ mẹ anh đi, thật lòng thì ung thư tuyến vú, nói nghiêm trọng cũng không nghiêm trọng, nhưng không phải là không thể trị liệu. Rất nhiều người ung thư tuyến vú đều chữa trị thành công.”

Tô Cẩm Niên trầm mặc không nói, trong lòng lập tức vẫn rất khó tiếp nhận sự thật mẹ của anh mắc bệnh ung thư này. Mặc dù có đoạn thời gian anh thật sự rất hận Tần Phi, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ qua một ngày nào đó bà sẽ rời anh đi.

Tô Cẩm Niên rất khó chịu, “Khả Khả.....”

“Cho nên anh đi khuyên nhủ mẹ anh đi. Một lần bỏ đi tế bào ung thư tốt hơn dùng thuốc kéo dài như bây giờ rất nhiều.”

Tô Cẩm Niên gật đầu một cái, “Anh biết rồi, anh nhất định sẽ khuyên bà ấy.”

Tô Khả gật đầu.

“Khả Khả.”

“Hả?”

“Cám ơn em.”

“Hà?”

Tô Cẩm Niên không tiếp tục nói nhiều, chỉ ôm lấy Tô Khả. Khả Khả, cảm ơn em, cảm ơn em luôn luôn ở bên cạnh anh. Cảm ơn em bởi vì anh mà không có hận bà ấy nữa.

Tô Khả ôm lấy Tô Cẩm Niên, cô hiểu ý mà anh không có nói tiếp.

Tiểu Bao Tử ở bên cạnh nhìn bố mẹ động một chút là sẽ ôm nhau thì sấm sét ầm ầm.

“Mặc dù lúc đang ở bên ngoài thì con nói không phải ở nhà, nhưng hai người không cần vừa đến nhà liền ở trước mặt của con trình diễn nam nữ ân ái chứ. Còn có con là đứa trẻ năm tuổi ở đây mà.”

Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên tách khỏi lồng ngực nhau, ngơ ngác nhìn nhau.

Quả nhiên Tần Phi như bà nói, sau khi kiểm tra xong thì liền tới nhà nhỏ của Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên. Trong tay còn xách theo một hộp đựng thức ăn. Không cần suy nghĩ thì cũng biết đồ vật bên trong, khẳng định chính là đồ lúc này ở cửa bệnh viện bà nói muốn đưa tới rồi.

Quả nhiên, bên trong là một chén canh gà đất hầm cách thủy với nấm vừng to, một chén tổ yến to, tổ yến hầm cách thủy cùng câu kỷ, màu trắng màu đỏ, màu nước trong suốt, xem ra vẫn không tệ.

Thì ra là Tô Khả thích ăn đồ ngọt nhất, bởi vì sau khi mang thai nên khẩu vị thay đổi nhiều, đối với cái này vẫn không có hứng thú, nhưng nhìn ánh mắt Tần Phi tha thiết như vậy nên Tô Khả chỉ có thể múc một chén nhỏ, nuốt xuống.

Nếu bị Vương Mộng Mộng biết được thì nhất định sẽ chỉ vào mũi cô nói: “Phí của trời, quá phí của trời.”

Tần Phi thấy Tô Khả uống xong thì khoe miệng khẽ mỉm cười, lại nhìn Tô Cẩm Niên.

Trong lòng Tô Cẩm Niên còn đang khó chịu vì Tô Khả vừa nói bà bị ung thư tuyến vú nên không muốn ăn một chút nào nhưng khi thấy ánh mắt Tần Phi nhìn anh thì không khỏi nhắm mắt lại, nuốt toàn bộ vào.

Rõ ràng là canh gà ngon lành, khi vào trong miệng anh thì vô cùng khổ sở.

Canh gà của Tiểu Bao Tử là Tần Phi tự mình cho ăn, Tiểu Bao Tử từ từ uống, uống một hóp một chút, sau khi không được vài hóp thì nói: “Bà nội, bà cũng uống một ít đi.”

Tần Phi sờ sờ đầu Tiểu Bao Tử, “Ngoan, bà nội ở nhà uống rồi mới tới đây.”

Trong lòng Tô Cẩm Niên càng khó chịu, anh đứng dậy, “Mẹ…….”

Tần Phi ngẩng đầu lên nhìn Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên muốn nói lại thôi, một hồi lâu, “Mẹ, mẹ có thể nói cho con biết, rốt cuộc hôm nay mẹ đi bệnh viện là đi kiểm tra gì không?”

Tần Phi sững sờ, cho là Tô Cẩm Niên phát hiện gì đó, nhưng nghĩ đến bác sĩ chữa chính cho bà thì lập tức an tâm, sắc mặt như thường nói, “Còn có thể kiểm tra gì chứ? Kiểm tra máu định kì thôi. Hơn nữa, lần trước không phải mẹ con bị đâm một dao ở chỗ này sao, mẹ cũng để cho bác sĩ băng bó lại cho mẹ lần nữa.”

Lý do vô cùng đầy đủ có sức thuyết phục.

Tô Cẩm Niên nhìn Tần Phi, từng chữ từng chữ nói, “Ung thư tuyến vú.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Hắc, Tô Cẩm Niên

Mấy ngày trôi qua, không khí gia đình nhỏ của Tô Khả tương đối hạ thấp. Thêm với vườn trẻ của Tiểu Bao Tử cũng đi học, cả nhà càng thêm vắng lặng.

Tô Khả đang ở bệnh viện, bởi vì Doãn Lạc Hàm muốn sinh con.

Lúc này, người ta ở phòng bệnh Doãn Lạc Hàm tấp nập, khắp nơi đều là bóng dáng thân thích của Doãn Lạc Hàm.

Hơn một giờ sau, rốt cuộc Doãn Lạc Hàm đã sinh, là một thằng nhóc mập mạp, nặng hơn bảy cân. (là ba kí rưỡi)

Lúc tâm niệm từ khuê nữ biến thành thằng nhóc thì Doãn Lạc Hàm không nhận được rơi một đồng nước mắt chua cay, cho nên trước khi cô ngất đi thì câu nói đầu tiên chính là nói với người đi là bác sĩ của cô, "Nhét vào đi, để con sinh lại lần nữa."

Tất nhiên đi Doãn Lạc Hàm trợn mắt nhìn lên trời, sau đó nói tiết mục ngắn này cho mọi người nghe, khiến mọi người cười thật to không ngớt.

Trịnh Diệu Đông rất vui mừng, ôm đứa bé cũng không chịu buông tay, nhưng thân anh là con của người khác, sao giành được với bốn người lớn kia. Rất nhanh thì đứa con nhỏ trong tay anh mới ôm mấy giây liền rơi vào tay của mẹ anh rồi. Bốn người lớn ở bên kia giành giật. Đợi đến khi y tá ôm đứa bé đi thì bốn người lớn vẫn đứng trong hành lang, mắt to trừng mắt nhỏ lẫn nhau.

Bốn người lớn bị Trịnh Diệu Đông đưa về nhà, nói là bên này đã thím Nguyệt chăm sóc, bọn họ ở chỗ này cũng không giúp được gì. Thật ra thì nguyên nhân lớn nhất vẫn là bởi vì này bốn người lớn mà ở lại đây thì sẽ giành con trai cùng anh.

Bốn người lớn làm sao không nhìn ra chút tâm tư của Trịnh Diệu Đông, nhưng nghĩ đến bốn người ở đây cũng chỉ có thể tranh giành, ai cũng không chiếm được tiện nghi, còn âm ỉ đến cháu ngoan ngủ nên vì thế mà không tình nguyện đi về, trước khi đi còn dặn dò Trịnh Diệu Đông chăm sóc Doãn Lạc Hàm thật tốt, ngày mai bọn họ trở lại. Nhưng trong lòng lại nghĩ tới, ngày mai nhất định phải đòi thời gian, sau đó một mình ôm bảo bảo.

Tô Khả đang ở phòng bệnh của Doãn Lạc Hàm, nhìn đứa trẻ mút sữa mẹ, bộ dáng vô cùng đáng yêu, làm cho lòng của Tô Khả cũng mềm mại êm ái.

Doãn Lạc Hàm vừa cho bú sữa vừa nước mắt lưng tròng nhìn Tô Khả, "Khả Khả, chị sinh con trai."

Đầu Tô Khả đầy vạch đen: "Em thấy rồi."

Doãn Lạc Hàm tiếp tục nước mắt ròng ròng nhìn Tô Khả, "Con trai của em không thể làm con rể chị rồi."

Chuyện cũng đã qua lâu như vậy mà còn muốn Tiểu Bao Tử làm con rể cô hả?

"Khả Khả." Doãn Lạc Hàm nhìn Tiểu Bao Tử trong ngực, hơi mím môi, làm như tương đối uất ức, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn Tô Khả, mắt phượng sáng lấp lánh, "Khả Khả, nếu không để hai con trai của chúng ta làm gay đi."

Tô Khả thiếu chút là không có phun ra ba ngum máu thôi, "Cút chị đi, đừng nói bây giờ con trai của chị còn nhỏ sẽ không đánh chị, trở lại em giúp nó đánh đấy."

Doãn Lạc Hàm kẹp chặt chần, "Khả Khả. Gay vô cùng yêu ——"

"Yêu em gái chị đấy!" Không đợi Doãn Lạc Hàm nói xong thì Tô Khả đã ngắt lời cô, không nhận được tròng mắt, "Chị nghiên cứu ‘cúc hoa’ ‘dưa chuột’ của chị đi, không cho gieo họa lên con em."

Doãn Lạc Hàm há hốc mồm, muốn nói cái gì đó. Tô Khả lại nói: "Cũng không cho gieo họa con nuôi em!" Sau khi nói xong thì lại nhìn Tiểu Bao Tử non nớt bú sữa mẹ vô cùng vui sướng, "Con trai nuôi, gặp phải mẹ như vậy thì thật sự là con quá đáng thương. Con yên tâm, mẹ nuôi của con là mẹ nhất định sẽ bảo vệ con không phải chịu sự độc hại của mẹ hủ nữ của con."

"Đó là chị."

"Nói nữa thì em đi gọi anh Đông đến, cường đảm chị một trăm lần một ngàn lần."

"Chị."

"Nói cái gì đó?" Trịnh Diệu Đông xách theo một bình thủy nhỏ đi vào, "Canh cá trích hầm nấm." Nói xong, cúi đầu nhìn con bú vô cùng vui vẻ, nụ cười trên mặt Trịnh Diệu Đông dịu dàng.

Doãn Lạc Hàm nhìn ánh mắt Trịnh Diệu Đông thì không khỏi đẩy anh ra, "Không nhìn thấy em cho bú sữa sao, nhìn chăm chăm nơi nào đấy."

"Cũng không phải là anh chưa thử qua, hơn nữa, con trai che rồi."

Tô Khả sấm sét âm ầm, hai người này được xác định là người địa cầu sao.

Doãn Lạc Hàm sờ sờ gò má trên khuôn mặt nhỏ của con, "Mặc dù xấu xí một chút nhưng dù thế nào cũng là em đau chết đau sống sinh ra, ai da, nếu sau này không hiếu thuận với mẹ thì mẹ sẽ vứt con xuống một đồng mỷ nam đấy."

Trịnh Diệu Đông ở bên cạnh ngón ngang trong gió, rất nhanh thì mấy chữ âm u phun ra, "Doãn, Lạc, Hàm, em dám!"

"Em." Vừa định nói sao em không dám, nhưng nhìn sắc mặt hung dữ của chồng cô "Nếu em dám nghĩ chuyện bày bọ đến trên đầu con trai anh thì"

anh liền ấn em ngã xuống giường một trăm ngày" thì Doãn Lạc Hàm dừng lại, cười gượng, "Đây không phải là nói đùa thôi sao."

"Em biết là tốt rồi."

"Cốc cốc ——" Một tràng tiếng gõ cửa, Tô Khả, Doãn Lạc Hàm và Trịnh Diệu Đông đều nghiêng đầu nhìn ra cửa.

Chỉ thấy một cô gái đứng ngoài cửa mặc áo len dệt đặt riêng lót trong, áo khoác ngắn tay lửng màu xanh nhạt, ở dưới mặc một cái quần cao bồi bút chì, chân mang đôi giày cao gót Michael không thấm nước

có đế cao năm phân.

Mặt của cô ấy là mặt trái xoan rất cổ điển, dưới lông mày nhàn nhạt là một đôi mắt hoa đào xinh đẹp, có thể thấy được là chài mascara, dưới mũi nhỏ cao thẳng là đôi môi không lớn không nhỏ, lúc này thoa son môi màu hồng thạch hoa qua, thoát nhìn vô cùng ngọt ngào.

Cô buộc tóc dài thành đuôi ngựa, tay cầm một bao nhỏ màu trắng, cười vô cùng vui vẻ, "Hi, Hàm Hàm, rốt cuộc mình cũng tìm được phòng bệnh, chúc mừng cậu thăng chức làm mẹ."

Tô Khả còn đang kinh ngạc là nào biết người đẹp này thì liền nghe giọng nói người đẹp như chim hoàng oanh vang lên bên tai.

"Phi Phi!" Doãn Lạc Hàm cũng rất giật mình.

Nghe được Doãn Lạc Hàm kêu như vậy thì trong nháy mắt Tô Khả hiểu rõ, người đẹp trước mắt này là ai rồi. Không phải người đẹp trong tâm khảm của Thẩm Đường, chị gái trên danh nghĩa của anh - Thẩm Phi Phi sao.

Nhìn bộ dáng này quả thật xinh đẹp, khó trách khiến người thanh niên Thẩm Đường đẹp trai tài giỏi nhớ mãi không quên.

"Ha ha, nhiều năm như vậy không gặp mà có nhớ mình không?" Thẩm Phi Phi đi vào, "Oa ôi, baby thật đáng yêu."

"Cậu nằm mơ đi, bóng dáng nhỏ của cậu không trở lại mười năm mà lại còn không biết xấu hổ nói câu này." Doãn Lạc Hàm rất nũng nịu nói.

"Ha ha, lần trước ở trong điện thoại mà biết được cậu phải sinh, mình nói với Tiểu Phong Phong là thời gian trở về trước mấy ngày, nhưng bên kia còn xảy ra chút việc, cho nên lại dời thành hôm nay về. Đúng rồi, hai người bên cạnh cậu này, không giới thiệu cho mình một chút sao? Á, người đàn ông này nhất định là chồng cậu rồi." Thẩm Phi Phi nhìn về phía Tô Khả cùng Trịnh Diệu Đông, đồng thời gật đầu một cái.

Sau đó, nhìn Trịnh Diệu Đông, không khỏi khẽ cau mày, "Nhìn quen quen, giống như Trịnh Diệu Đông là anh họ của Trịnh Duyệt vậy nhỉ." Thẩm Phi Phi sờ sờ trán, lại nghĩ hoặc băn khoăn giữa Trịnh Diệu Đông và Doãn Lạc Hàm một hồi, "Thật sự rất giống, đừng nói với mình thật sự là anh ấy..."

"Ặc... Sao lại không thể là anh..." Trịnh Diệu Đông sờ sờ cằm hỏi.

"Ôi... thật là anh sao..." Thẩm Phi Phi kêu lên, lại nhìn Doãn Lạc Hàm, "Hàm Hàm, cậu gả cho Trịnh Diệu Đông sao."

Doãn Lạc Hàm đỏ mặt gật đầu, "Đúng vậy, người này quá ngốc, mình không gả cho anh ấy thì anh ấy cô độc rồi, mình thấy anh ấy quá đáng thương nên coi như làm một việc thiện thôi."

"Anh đây nè, anh cưới em mới phải làm một việc thiện đây."

"Mẹ nó, anh lặp lại lần nữa!" Doãn Lạc Hàm nổi giận.

"Vốn chính là vậy mà. Em là hồ ly đạo hạnh cao thâm ngàn năm, anh cưới em là cứu vớt vô số đồng bào phái nam đông đảo. Đây không phải là được một việc thiện sao."

Mắc thấy hai vợ chồng sắp ầm ĩ nên Tiểu Bao Từ trong ngực Doãn Lạc Hàm "ê a" khóc lên. Thì ra là Doãn Lạc Hàm ầm tư thế không đúng nên Tiểu Bao Từ lập tức ăn không được rồi.

Doãn Lạc Hàm "hừ" một tiếng, lại bắt đầu chăm sóc bảo bảo của cô.

Trịnh Diệu Đông thấy bà xã đại nhân phát oai nên dĩ nhiên là cười hi hi đặt mông ngồi bên cạnh Doãn Lạc Hàm, "Ai ui, bà xã ơi, con của chúng ta thật xinh đẹp, giống như em vậy, em nói có đúng hay không."

"Cái đó đúng."

Tô Khả nhìn trời, lúc này ai nói con trai mình xấu xí đấy.

Thẩm Phi Phi mím môi cười, "Hàm Hàm, thật ra thì cậu và Trịnh Diệu Đông thật hạnh phúc, hâm mộ chết mình rồi."

Doãn Lạc Hàm không được tự nhiên đẩy Trịnh Diệu Đông, "Đi đi, trở về phòng làm việc của anh đi, không phát hiện bên này chỉ có một người đàn ông là anh hả."

“Con anh không phải sao.”

“Con trai anh vẫn là đứa nhỏ, coi là đàn ông được sao. Còn không mau quỳ xuống vấn an.”

“Phải, Tiểu Chủ Tử, nô tì anh tránh ngay đây.” Nói xong thì hôn gò má của Doãn Lạc Hàm một cái, cười híp mắt nói với đám người Thẩm Phi Phi cùng Tô Khả, “Vậy các em nói chuyện đi.”

Ánh mắt Thẩm Phi Phi nhìn Tô Khả, “Haizz, Hàm Hàm cứ lo thân mật cùng chồng của cô ấy, cũng không giới thiệu chúng ta một chút nên chúng ta chỉ có thể tự giới thiệu với nhau thôi. Chị là Thẩm Phi Phi, chào em.” Nói xong thì vờn tay ra.

Tô Khả cười đưa tay ra, hai người nắm chặt. “Em là Tô Khả.”

“Hi hi, tên thật đáng yêu. Á, em đang mang thai cục cưng sao, cảm giác thật hạnh phúc. Chị cũng muốn lập gia đình sinh bảo bảo rồi.” Nói xong, cô vô cùng như đã quen ngồi vào bên cạnh Tô Khả, nhìn bụng Tô Khả nhô ra.

Tô Khả cười gật đầu, “Ừ, đúng vậy, lập gia đình sinh bảo bảo rất hạnh phúc.” Hơn nữa người kia là người mình yêu.

“Thật là tự quen thuộc mà, xem ra mười năm ở nước Mỹ đã làm cậu trở nên phóng khoáng không ít. Nhớ ngày đó cậu đúng là người nhát gan, cả ngày lẫn đêm núp ở phía sau mình. Không ngờ bây giờ cũng có thể tùy tiện nói chuyện hòa nhã với người khác rồi.”

“Thôi đi, dù sao người vẫn phải lớn chứ, không thể cả ngày lẫn đêm cũng dừng tại chỗ mà không lớn nữa, mình như vậy không tốt sao? Thầy của mình cũng nói mình sống hăng hái hơn, xinh đẹp hơn.”

“Nhìn cậu trang điểm như vậy thì đương nhiên được rồi.”

Thẩm Phi Phi cười trêu ghẹo, “Coi như cậu biết điều.” Nói xong thì lại nhìn Tô Khả, “Ôi, bây giờ em mang thai có thể sợ hay không?”

“À, không sợ đâu.”

Thẩm Phi Phi chớp mắt cũng không chớp một cái mà nhìn chăm chăm vào bụng Tô Khả, ngẩng đầu lên nói, “Không phải nói sinh con đau bụng đẻ cấp mười sao, suy nghĩ một chút thì chị liền hoảng sợ, em thật sự không sợ sao?”

“Thôi đi, Phi Phi, đây đã là thai thứ hai rồi, sợ gì nữa.”

“Ồ!” Thẩm Phi Phi vô cùng giật mình nhìn Tô Khả, “Thai thứ hai sao?”

Doãn Lạc Hàm gật đầu một cái, “Ừ, em ấy đã sinh một đứa con trai rồi. Oa ui, đáng đáp con trai của em ấy cũng dễ thương, mình tâm niệm là con rể rồi, nhưng bị thằng nhóc nhà mình làm hỏng rồi.” Nói xong, Doãn Lạc Hàm lại lâm vào trạng thái lệ rơi oán niệm.

“Oa, có thể mang ra cho chị nhìn một chút không?” Một tay Thẩm Phi Phi lôi kéo tay Tô Khả. “Chị rất thích bảo bảo, nhà hàng xóm của chị ở nước Mỹ có một bé gái vô cùng đáng yêu, lúc chớp mắt nhìn người khác thì quả thật chính là phóng điện. Đáng vẻ lúc khóc cũng không phải đáng yêu bình thường. Đúng rồi, cục cưng lớn của em mấy tuổi rồi?”

“Năm tuổi rồi.” Tô Khả cười nói.

“Ừ, chỉ là cậu đừng nhìn con trai em ấy năm tuổi, số tuổi tâm lý cũng không chỉ có năm tuổi đâu đấy. Không phải có một từ gọi là ‘ông cụ non’ sao, chính là nói con trai em ấy đấy. Còn nhỏ tuổi mà phúc hắc, lời nói ác độc.”

“Ừ chà chà, bảo bảo như vậy thì đáng yêu nhất rồi, theo như trong tiểu thuyết nói, bảo bảo tuổi như vậy mà đã phúc hắc thì nhất định là thiên tài có IQ 200. Có hình không, có thể cho chị xem một chút không?”

Tô Khả: “...”

Doãn Lạc Hàm nói: “Bảo cậu không nên xem ngôn tình thì đừng ngôn tình thấy chưa, thấy ngu chưa. Quả nhiên vẫn yêu**.” (ed: cứ hiểu chữ ** là gay như chị Hàm vẫn thích.)

“Cậu đi chết đi!” Tô Khả cùng Thẩm Phi Phi cùng lúc nói ra, sau đó liếc nhìn nhau, cười ha hả, “Em cũng không thích tiểu thuyết **. Chị cũng không thích, không tưởng tượng được chuyện hai người đàn ông làm, giữa nam nữ mới có chuyện làm.”

“Giống vậy ạ.”

“Mẹ nó, hai người không có mắt nhìn, cúi sang một bên. Cẩn thận mình bồi dưỡng từng đứa con trai các người thành **.”

“Coi chừng em nói cho anh Đông đấy...” Lúc Doãn Lạc Hàm vẫn chưa nói hết câu thì Tô Khả lạnh lạnh nói một câu. Doãn Lạc Hàm lập tức im miệng không nói lời nào.

Thẩm Phi Phi đắp drap giường cười ha hả, “Ôi ôi, Hàm Hàm, nhớ khi còn bé cậu là ‘nữ bá vương’, không ngờ cậu bị thằng cha Trịnh Diệu Đông ăn sạch tron luôn, thật sự là rất buồn cười.”

“Mẹ nó, cậu đừng nói mình, không phải cậu cũng bị Thẩm Đường ăn sạch sao.”

Sắc mặt của Thẩm Phi Phi dừng lại, nụ cười cứng ở trên mặt, trong nháy mắt không nói gì.

Doãn Lạc Hàm tự biết lỡ lời, “Ặc, Phi Phi...”

“Ai ui, mình bị anh ấy ăn sạch ở đâu chứ. Hoàn toàn bởi vì Thẩm Đường là em trai mình có được hay không, thân mình làm chị thì để cho anh ấy làm việc nên làm.” Thẩm Phi Phi nói. “Đúng rồi, thằng nhóc này không có kết hôn sao, nhìn tuổi cũng không nhỏ rồi.”

“Không phải là cậu còn lớn hơn anh ấy một tuổi sao. Cậu còn chưa kết hôn, thân là em trai thì làm sao có thể kết hôn sớm hơn chị gái chứ.” Doãn Lạc Hàm mát lạnh nói một câu, “Hơn nữa, thân là chị của anh ấy, sao cậu có thể không biết em trai mình kết hôn chưa.”

“Đi đi đi.” Thẩm Phi Phi phát tay một cái, tựa như đuổi con ruồi, ánh mắt nhìn đứa bé trong ngực Doãn Lạc Hàm đã nhắm hai mắt lại, đặc biệt ngủ say.

“Đề cựa cựa cho mình.” Ánh mắt của Thẩm Phi Phi cũng lấp lánh, ánh mắt nhìn Doãn Lạc Hàm tràn đầy mong đợi.

Doãn Lạc Hàm ẵm đứa bé đưa cho Thẩm Phi Phi, Thẩm Phi Phi cẩn thận từng li từng tí nhận lấy, không dám làm một cử động nhỏ nào, ánh mắt dừng ở cựa cựa nhỏ, “Thân thể nhỏ bé thật mềm mại.”

“Chắc chắn rồi.” Doãn Lạc Hàm cười ha hả nói.

Thẩm Phi Phi ẵm đứa bé ngồi một hồi, nhìn một hồi lâu rồi trả lại cho Doãn Lạc Hàm. “Ui ôi, thật sự là không dám lộn xộn, đúng rồi, Khả Khả, em còn chưa cho chị xem hình con trai lớn của em đây.”

Tô Khả kinh ngạc là cô còn nhớ rõ, nghĩ tới người phụ nữ này đã từng thầm mến chồng của cô, một ngày nào đó sẽ biết chồng của cô là loài cỏ nổi tiếng đã thuộc về cô nên liền rộng rãi lấy điện thoại di động ra, tìm ra tấm hình chụp một mình Tiểu Bao Tử (hình bảo vệ là cả nhà ba người), “Ồ, đây là con trai em.”

Thẩm Phi Phi lập tức đưa đầu tới gần, mắt nhìn tấm hình mà Tô Khả chỉ vào phía trên, một hồi lâu, “Hắc, Tô Cẩm Niên.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Gặp lại cố nhân

Một hồi lâu, Thẩm Phi Phi như là phản ứng được chuyện gì đó, một tay chỉ vào Tô Khả, “Em Em”

“Đừng em nữa, đây chính là con trai của em ấy, Tô Tô. Cũng chính là con trai của Tô Cẩm Niê, mình quên giới thiệu cùng cậu, Tô Khả chính là vợ của Tô Cẩm Niên.”

Thẩm Phi Phi hóa đá, mắt nhìn chăm chăm Tô Khả, “Chuyện này.”

Tô Khả lập tức mở hôi tạch tạch, “Con em, Tô Tô.”

“Oh my God, ” Thẩm Phi Phi không thể tin nhìn Tô Khả, “Em là vợ của Tô Cẩm Niên sao.”

Tô Khả gật đầu, “Ừ.”

“Lợi hại.” Thẩm Phi Phi giơ ngón tay cái lên.

Tô Khả không khỏi nhú mày, không giống tưởng tượng.

Thẩm Phi Phi nói: “Chị nói với em nhé, lúc trước chị đúng là từng thích chồng em. Nhưng chị cũng không dám thổ lộ với anh ấy một chút nào.”

“Ồ?”

“Tại sao?” Doãn Lạc Hàm cũng ngồi dậy vênh tai lên nhìn Thẩm Phi Phi. Định nghe nội tình chuyện năm đó, dù sao lúc trước Thẩm Phi Phi nhát như chuột, yêu gì cũng cất giấu trong lòng, rất nhiều chuyện cũng không muốn nói ra với người khác. Cho nên cho dù là khuê mật của cô ấy thì cũng không làm sao biết tình hình của cô ấy. Hiện tại cô ấy nguyện ý chủ động nói nên tất nhiên cô muốn nghe kỹ càng.

Thẩm Phi Phi nói: "Người Tô Cẩm Niên này, nói thật, tất cả trong đại viện thì chỉ cảm thấy một mình anh ấy là người bình thường."

"Xi —— bình thường chỗ nào? Một khối băng, nơi nào bình thường chứ?" Doãn Lạc Hàm phản bác đầu tiên.

"Kiêm tốn, chừng chạc, tác phong không quần áo lụa." Thẩm Phi Phi nói: "Dĩ nhiên, một nguyên nhân khác mà anh ấy hấp dẫn chị chính là rất đẹp."

"Em trai mình cũng rất đẹp, ừ, Đàm Thu lớn lên không tệ, dĩ nhiên, còn có em trai cậu là Thẩm Đường nữa. Người nào không phải đáng về phi phàm, khí thế ung dung của quý công tử chứ."

"Đi đi đi, tiêu chuẩn thưởng thức của hai ta không cùng tuyến, cuối cùng nhìn cậu gả cho Trịnh Diệu Đông là biết."

"Minh."

Thẩm Phi Phi lại ngồi vào bên cạnh Tô Khả, kéo tay Tô Khả, "Thật lòng là khi đó chị siêu cấp thích anh ấy. Mỗi ngày đều núp ở phía sau anh ấy, len lén liếc nhìn. Khu khu. Có lúc còn có thể chạy đến trong lớp anh ấy để nhìn anh ấy một chút. Khi đó, chị vô cùng hâm mộ Trịnh Duyệt, bởi vì gan cô ta lớn, có thể thường 'quang minh chánh đại' theo bên cạnh anh ấy. Mà chị thì nhát gan, từ đầu đến cuối chỉ có thể ở sau lưng nhìn anh ấy, đoán chừng ngay cả chị là ai mà anh ấy cũng không biết. Haizz, chị thật không dễ dàng lấy hết dũng khí muốn thổ lộ, kết quả lại." Nói tới chỗ này thì Thẩm Phi Phi dừng lại một chút, "Haizz, vẫn là duyên phận không đủ, chị không có thổ lộ, cho nên đến Mỹ, sáng tỏ suy nghĩ đó. Lần này lúc chị trở lại thì còn đang suy nghĩ, Tô Cẩm Niên có kết hôn hay không, nếu như chưa kết hôn thì chị có thể nổi lên dũng khí nói chuyện năm đó không thổ lộ ra cùng anh ấy hay không. Nếu như đã kết hôn thì chị lại sẽ nói gì với vợ của anh ấy đây."

Tô Khả ngồi ở đó nghe Thẩm Phi Phi thao thao bất tuyệt.

Thẩm Phi Phi vén vén tóc mai, tiếp tục nói, "Chị lại muốn biết vợ của anh ấy là ai, anh ấy là người yên tĩnh thanh đạm như vậy, rốt cuộc sẽ có một người vợ như thế nào. Người này có phải là Trịnh Duyệt hay không? Nếu như nói là Trịnh Duyệt thì phải chúc phúc vẫn có khó chịu; nếu như nói không phải là Trịnh Duyệt thì chị lại biết là sẽ không ghen tỵ. Mà chị không ngờ mới vừa trở về nước, người bạn mới quen chính là vợ của Tô Cẩm Niên, thật sự là rất có duyên phận rồi. Mà trong lòng chị cảm nhận là cũng không có phức tạp như trong tưởng tượng."

Tô Khả cười, "Thật sao?"

"Ừ, chị rất thích em." Thẩm Phi Phi cười nói "Tô Cẩm Niên với em vô cùng xứng đôi."

Tô Khả cười, "Cảm ơn ạ."

Cô cũng biết người phụ nữ được Thẩm Đường vừa ý sẽ không giống Hoàng Nghi Thường làm người ta ghê tởm muốn chết.

Thẩm Phi Phi cười ha hả chỉ vào trong hình Tiểu Bao Tử, "Này, lúc nào thì mang con trai của em đến cho chị gặp một chút được không?"

Tô Khả gật đầu, "Cuối tuần này đi, như thế nào?"

Thẩm Phi Phi gật đầu, "Đáng đáp con trai của em thật sự là quá giống Tô Cẩm Niên, hâm mộ quá."

Doãn Lạc Hàm nói: "Hâm mộ con trai người khác thì có gì tốt, mau tự mình sinh một đứa mới là vương đạo."

"Đừng tưởng rằng cậu sinh một đứa con trai thì có thể kiêu ngạo, cậu bị khó tính rồi." Thẩm Phi Phi nói: "Bây giờ mình chính là nữ vương, tại sao có thể bị con kéo bước tiến sự nghiệp của mình chứ."

"Có ý gì?" Hai người không hiểu.

Thẩm Phi Phi móc danh thiếp ra, tờ giấy trắng như tuyết, xung quanh mép là viền vàng. Hoa hồng cháy rực như lửa, chữ dựa vào bên cạnh, trên đó viết Thẩm Phi Phi, Tổng giám đốc điều hành tập đoàn XX. Điện thoại: 134XXXXXX

"Thật là lớn danh tiếng." Doãn Lạc Hàm lật trái lật phải xem, "Tiền lương hàng năm là bao nhiêu?"

"Không nhiều lắm, cũng ba trăm vạn đúng."

"Mẹ nó chết mất, bà đây một sống một chết mới kiếm được năm ngàn đồng tiền lương một tháng, cậu là muốn mình tức chết sao." Doãn Lạc Hàm bắt đầu kêu gào.

Tô Khả há to mồm, "Ba trăm vạn, mô phật, thật nhiều tiền."

Thẩm Phi Phi mỉm cười nói, "Cũng tạm tạm, so với Doãn Lạc Phong và Thẩm Đường thì những thứ này của mình là hạt cát trong sa mạc thôi."

"Á, cút đi về Sao Hỏa cho mình đi." Doãn Lạc Hàm đấm chần, "Không được, nhất định mình phải lừa gạt tổng tiền cậu, đợi đến khi cậu cùng đường thì mình đá cậu về Sao Hỏa."

"Đàn bà độc ác!" Một hồi Thẩm Phi Phi khạc ra hai chữ, "À, cậu ngồi trong tháng cho tốt đi. Tô Khả, quay về thì chúng ta đi cao ốc XX nhé, muốn mua gì thì nói với chị, chị mời khách." (hai chữ là độc phụ)

"Làm hình tượng của một nhà giàu mới nổi sao, không biết Thẩm Đường biết cậu biến thành bộ dáng này thì có thể bị hù chết hay không."

"Đi đi đi."

*

Khi Tô Khả về đến nhà thì nói chuyện ban ngày nhìn thấy Thẩm Phi Phi cùng Tô Cẩm Niên, Tô Cẩm Niên chỉ "ừ" một tiếng, không có biểu đạt gì.

Tô Khả nói: "Có cô bé thích anh như vậy mà sao anh không bày tỏ một chút gì hết vậy?"

Tô Cẩm Niên nói: "Người thích anh nhiều như vậy, anh bày tỏ qua với từng người một thì anh còn không chết vì mệt sao."

Buổi trưa hôm sau, trong lúc Tô Khả rảnh rỗi thì xem ti vi, chỉ thấy phía trên vừa đúng lúc đang phát hình một ca khúc. Chủ nhân âm thanh này không phải là người khác mà chính là Hoàng Nghệ Thường đã vắng mặt N thời gian. Sau đó, gương mặt Hoàng Nghệ Thường liền xuất hiện trong tầm mắt dân chúng, Tô Khả không khỏi lắc đầu một cái, không ngờ cô ta lại tiến vào giới ca hát rồi.

Suy nghĩ lại, kể từ sau khi Phạm Kim Ngân đột tử thì Tô Khả đã không còn gặp qua Hoàng Nghệ Thường nữa.

Lại nói, cái chết của Phạm Kim Ngân quá kỳ lạ, cảnh sát đã nắm giữ phần lớn chứng cứ của hấn, hấn sắp bị xích bỏ tù lại lại đột tử, nghĩ như thế nào cũng khó hiểu.

Mà Hoàng Nghệ Thường làm một trong những nghi can tại hiện trường, nhất định sẽ làm cho cảnh sát hoài nghi. Nhưng cảnh sát thành phố H kiểm tra tới lui, cuối cùng xác định cô ta chỉ là một trong nhiều người tình của Phạm Kim Ngân, và lại cũng không hề biết chút nào về công việc vận chuyển buôn bán trong bóng tối của Phạm Kim Ngân. Dĩ nhiên, cảnh sát không có chứng cứ chứng minh Hoàng Nghệ Thường biết Phạm Kim Ngân buôn bán ma túy, một phần nguyên nhân rất lớn là Lữ Lương đã xóa hết toàn bộ chứng cứ.

Những chuyện này đều là nói sau.

Tô Khả đã hoàn toàn quên mất bóng dáng của Hoàng Nghệ Thường, nếu như không phải là trên ti vi lại mở cô ta thì Tô Khả thật sự không nhớ nổi người như thế còn sống trên trái đất.

Có phải khoảng thời gian này trôi qua quá an nhàn hay không? Sờ sờ cằm, Tô Khả hi vọng cô và cô ta đừng đụng chạm tới nhau nữa, sau này càng cách càng xa.

"Xem gì thế?" Tô Cẩm Niên khập khiễng đi ra.

Tô Khả chỉ vào ti vi, "Dạ ——"

Tô Cẩm Niên nhìn theo mắt Tô Khả thì không khỏi cau mày, vô cùng tự nhiên cầm lấy điều khiển ti vi, mở một đài, "Còn không bằng xem cái này."

Tô Khả vừa nhìn theo thì sấm sét ầm ầm. Bởi vì trên màn hình ti vi không phải gì khác mà là phim hoạt hình Trung Quốc ‘Con sói lớn hôi hám và ngốc nghếch tự đắc’. (ed: là phim Cừu vui vẻ và sói xám đấy)

"Tô, Cẩm, Niên!"

"Ngaoan, ông xã đi làm cơm." Nói xong, Tô Cẩm Niên hôn má của Tô Khả một cái rồi liền đi vào phòng bếp.

Mà Tô Khả nhìn bóng lưng Tô Cẩm Niên, nhìn lại con sói và con cừu phía trên thì lệ rơi đầy mặt.

"Tự tự ——" Điện thoại của Tô Khả ở bên cạnh reo lên. Tô Khả nghiêng đầu liếc nhìn điện thoại di động, phía trên báo hai chữ "Thẩm Đường". Lại nói, Thẩm Đường cũng đã lâu không có gọi điện thoại tới, sao hôm nay lại gọi điện thoại tới đây?

Sau đó, Tô Khả nhận máy, rất nhanh thì giọng nói của Thẩm Đường truyền tới từ đầu điện thoại bên kia.

Bên trong giọng nói của Thẩm Đường có chút mệt mỏi, nhưng nói chung ý chính là đang lôi kéo tin tức của Thẩm Phi Phi. Anh mới nói hai câu là Tô Khả đã hiểu mục đích mà anh gọi điện thoại tới, không khỏi "xi" cười ra tiếng.

Tô Khả nói, "Thẩm Đường ơi, một người như anh vậy mà không ngờ về mặt tình cảm lại loay hoay giống đứa trẻ vậy."

"Nói bậy! Anh mới không phải vậy được chưa."

Vừa nghe anh trả lời như vậy thì dĩ nhiên Tô Khả biết Thẩm Đường là thẹn quá thành giận, vì vậy tiếp tục cười nói, "Quả thật là em cùng chị Phi Phi trò chuyện rất vui vẻ, cuối tuần này còn định gặp mặt nhau ở quán cà phê trên đường D đấy."

Tiếng cười khẽ của Thẩm Đường rất nhanh truyền tới từ bên kia, "Khả Khả, xứng đáng anh đã thay em giấu Tô Cẩm Niên nhiều năm như vậy."

Lúc Thẩm Đường nói lời này thì tuyệt đối không nghĩ tới là Tô Cẩm Niên cầm một chai nước cam đứng sau lưng Tô Khả, mà một chữ câu đó cũng

không lọt mà toàn bộ vào tai Tô Cẩm Niên. Nếu như Thẩm Đường biết bởi vì câu này mà làm hại tình sử của anh gian nan như leo đỉnh Everest thì đánh chết anh cũng sẽ không nói một chữ.

Tô Cẩm Niên cầm lấy điện thoại của Tô Khả, vô cùng tự nhiên nhấn phím ngắt, sau đó nói với Tô Khả: "Em là phụ nữ có thai, không thể thường gọi điện thoại. Còn nữa, uống hết nước cam này đi, ngoan."

Nói xong rồi thì vô cùng bình tĩnh mà khập khiễng đi vào phòng bếp.

Tô Khả nhìn bóng lưng của anh, run một cái, trong lòng yên lặng nói thầm: Thẩm Đường, Cẩm Niên của chúng ta hẳn là người không thù dai đâu, chắc không sao.

Nói xong, lặng lẽ uống hết ly nước cam vào bụng.

*

Ngày chủ nhật, Tô Khả lôi kéo Tiểu Bao Tử ăn mặc vô cùng đẹp trai đi đến quán cà phê trên đường D. Phía bên kia, Thẩm Phi Phi mặc một bộ đồ màu be và trang điểm nhẹ nhàng, tóc tung bay đang ngồi.

Cô nhìn thấy Tô Khả cùng Tiểu Bao Tử đã tới thì lập tức đứng dậy vẫy tay, "HERE!"

"Gọi đi đi." Tô Khả nói với Tiểu Bao Tử.

Tiểu Bao Tử nhìn Thẩm Phi Phi, gật đầu với cô một cái, "Thưa dì."

"Oa ôi, thật ngoan quá." Một tay Thẩm Phi Phi nâng cằm lên, hai mắt tỏa sáng, sau đó, cuối cùng trong lòng không nhịn được **, tiến lên nheo đôi má mềm mại của Tiểu Bao Tử, "Thật quá mềm mà."

"Em cho rằng là kẹo QQ sao." Một giọng nói lạnh lạnh truyền tới.

Tay Thẩm Phi Phi cứng đờ lại, không nhúc nhích, Tiểu Bao Tử lập tức từ thoát khỏi ‘móng vuốt của quý’.

Phản ứng đầu tiên của Tô Khả là: thật là nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Bởi vì anh ở đây

"Chú Thẩm." Tiểu Bao Tử ngẩng đầu lên gọi một tiếng.

Lúc này Thẩm Phi Phi mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu lên vừa nhìn thì cả người cũng đứng thẳng bất động ở một bên.

Thẩm Đường vòng cánh tay lại, trên cao nhìn xiên xuống Thẩm Phi Phi, "Chị gái tốt, đã lâu không gặp."

Thẩm Phi Phi giật nhẹ khóe môi, một hồi lâu, "Ha ha."

Tô Khả sấm sét không ngừng. Thua thiệt Thẩm Phi Phi mở miệng một tiếng là chị đã không phải là người nhát gan mà là nữ vương, mô phật, nhìn thấy Thẩm Đường còn không giống như là chuột thấy mèo sao, sợ đến mức chỉ có thể nói hai chữ "ha ha".

"Ha ha?" Thẩm Đường nghiền ngẫm khêu khóe môi lên, đôi mắt đen như mực không thấy một chút cảm xúc dao động, "Túm lấy điều gì mười năm, ngay cả tiếng mẹ đẻ mà chỉ biết nói ‘ha ha’ thôi à."

Mặt Thẩm Phi Phi đỏ rồi xanh, Thẩm Đường trực tiếp kéo tay Thẩm Phi Phi rồi nói với Tô Khả: "Khả Khả, em hiểu rồi chứ."

Tô Khả sửng sốt.

Thẩm Đường tiếp tục nói, "Đây là chị của anh, chim uống nước ở ngoài mấy năm nên ngay cả đường về nhà cũng quên, anh chỉ có thể bắt chị ấy về gặp bố mẹ anh trước."

Lấy cớ quá áp chế rồi, gặp bố mẹ cũng không nóng lòng trong chốc lát vậy chứ. Trong lòng Tô Khả yên lặng oán thầm.

Mà sau khi Thẩm Phi Phi nghe thấy Thẩm Đường gọi Tô Khả thì mới hiểu được chuyện tình bây giờ Thẩm Đường ở quán cà phê không phải là trùng hợp mà là xuất hiện nội gian thì không khỏi gấp đến độ giậm chân, một tay liều mạng muốn tránh khỏi tay của Thẩm Đường, lại bị anh kéo đến gần gao, một

chút cơ hội để cô tránh thoát cũng không có. Kết quả là Thẩm Phi Phi chỉ có thể quay đầu nói với Tô Khả: "Khả Khả, sao có thể bán đứng chị chứ."

Tô Khả toát mồ hôi, chỉ có thể cười "ha ha" một tiếng. Trong lúc đó mới giật mình phát hiện, văn học tiếng Trung Quốc quả thật là phong phú và thâm thúy, hai chữ "ha ha" quả nhiên là ẩn sâu công lao cùng danh tiếng mà.

Còn Thẩm Đường đùa giỡn cười một tiếng, nói với Thẩm Phi Phi nói: "Em cùng Khả Khả biết nhiều năm như vậy, chị và Khả Khả mới biết mấy ngày, ai thân ai không thân đã rõ ràng rồi. Hơn nữa, chị nhìn thấy em không vui mừng sao?"

Thẩm Phi Phi không trả lời, chỉ ai oán nhìn Tô Khả.

Tô Khả bị nhìn thì một hồi chột dạ, lẩm nhẩm: cô đang làm bà mai tốt. Sau đó, nhìn chằm chằm Thẩm Đường bên kia xem kịch vui, "Mẹ nó! Thẩm Đường, qua cầu rút ván không như anh vậy!"

Một tay Thẩm Đường kéo cổ tay của Thẩm Phi Phi, "Như vậy bọn anh đi trước đây, lần sau cùng nhau họp gặp, anh mời khách."

Cuối cùng Thẩm Phi Phi nhớ ra lần đi ra ngoài này của cô là làm gì, không nhận được "mẹ nó" ra tiếng, "Thẩm Đường, tôi là chị của cậu, bây giờ tôi gặp bạn tôi, tại sao tôi phải đi theo cậu chứ! Mau buông tay cho tôi."

Thấy Thẩm Đường không chút động đậy thì Thẩm Phi Phi rầu rĩ nhìn Tô Khả, "Tôi là tới gặp Tiểu Cẩm Niên."

Lời này nói chưa dứt, vừa muốn nói thì từ lúc nãy khí thế cả người Thẩm Đường lười biếng đã biến thành vô cùng nghiêm túc, trong miệng nhả ra hai chữ, giống như là muốn đập chết Thẩm Phi Phi, "Vậy sao?"

Thẩm Phi Phi run một cái, mắt nhìn Tiểu Bao Tử, "Tô Tô."

"Thẩm Phi Phi, đừng làm đầu tranh vô nghĩa." Tô Khả nói, sau đó nháy mắt, ý nhanh chóng vỗ về mới là vương đạo, chị làm ngược lại anh ấy thì nhất định sẽ chết rất thảm.

Ánh mắt Thẩm Phi Phi vẫn dừng lại nhìn chằm chằm trên người của Tiểu Bao Tử, "Tiểu Tô Tô, đi mua quần áo cho con. Con có muốn hay không." Nhanh đồng ý một chút đi, tốt nhất vui vẻ lôi kéo đi đi mua quần áo, nhanh lên một chút đi, nhanh lên một chút thôi.

Tiểu Bao Tử cảm thấy rất không giải thích được, dù sao hôm nay mới gặp đi này lần đầu tiên mặt, thật là tự quen thuộc, không khỏi dùng ánh mắt đáng thương nhìn Thẩm Đường một cái, trong miệng nhỏ phun ra một câu tức chết Thẩm Phi Phi, "Chú Thẩm, mau đưa đi đi đi."

Thẩm Đường cười, "Tô Tô thật biết nghe lời, trở lại chú mang đồ tốt cho con."

Kết quả vốn là cuộc gặp mặt của Tô Khả cùng Thẩm Phi Phi để giới thiệu con trai, trước mắt đang bị Thẩm Đường phá rồi, súp bong bóng.

Dĩ nhiên là không ảnh hưởng tâm trạng của Tô Khả và con trai ở lại đây ăn một bữa.

Tô Khả cảm thực đơn, "Này, muốn ăn gì, hôm nay mẹ mời khách."

Mặc dù Tiểu Bao Tử biết chữ không nhiều lắm, nhưng tranh minh họa vẫn có thể xem hiểu, chỉ mấy loại bánh ngọt, còn Tô Khả gọi không ít món đầy bàn ăn, hai mẹ con ăn uống no đủ thì đi xuống dưới, định đi mua sắm.

Có lẽ là do chủ nhật nên trung tâm mua sắm rất nhiều người, đen ngòm một mảnh, tình hình là mồ hôi như mưa. Người vào trung tâm, khuôn mặt hưng phấn, người ra khỏi trung tâm, khuôn mặt mệt mỏi.

Tô Khả theo đám người đi tới cửa chính của trung tâm mua sắm, bởi vì Tô Khả là phụ nữ có thai, lại dắt một đứa bé nên không khỏi đi đứng phải cẩn thận, sẽ không tránh được bị người phía sau đẩy một hai lần.

Tiểu Bao Tử rất chăm sóc mẹ, tay nhỏ bé mở ra, bộ dáng "bảo vệ mẹ", sau khi thấy được bên cạnh có người đẩy mẹ bé thì không khỏi quay đầu nói một tiếng, "Mẹ tôi mang thai em gái, bà không cần đẩy cô ấy có được không?"

Nét mặt Tiểu Bao Tử vô cùng nghiêm túc, nhưng bởi vì nhiều lắm bé cũng chỉ có năm tuổi, âm thanh tức giận mềm mại non nớt, người lớn nhìn thấy rất là khôi hài, người phía sau không cần thận đây Tô Khả cười nói xin lỗi, vội nói "được", sau đó khen Tiểu Bao Tử với Tô Khả khen một phen.

Tô Khả cười, trong lòng tràn đầy kiêu ngạo.

Vào trung tâm thương mại, không gian lại lớn thêm không ít, không có chật chội như vào cửa.

Tô Khả dẫn Tiểu Bao Tử đi tới khu quần áo trẻ em trong trí nhớ. Lại nói, trung tâm thương mại này đã năm năm Tô Khả cũng chưa từng tới đi dạo, bây giờ nhìn lại, trong năm năm đó cả trung tâm hầu như là rục rờ hân hân rồi.

Dĩ nhiên một vài quầy hàng hiệu chuyên doanh vẫn ở chỗ cũ, chỉ là thay đổi cách trang hoàng mà thôi. (quầy chuyên doanh là chuyên bán một loại hàng hóa)

Rất nhanh thì Tô Khả đến một quầy hàng hiệu chuyên doanh quần áo trẻ em tương đối nổi tiếng trong khu. Người vào cửa hàng chuyên doanh cũng

không nhiều, cho nên lúc Tô Khả đi vào thì hai nhân viên hướng dẫn mua đang trò chuyện.

Một người trong đó nhìn thấy khách tới nên dĩ nhiên là vẻ mặt tươi cười tiến lên phục vụ, miệng nói với Tô Khả về các loại "kiểu dáng mới của quý bây giờ", Tô Khả chỉ khoát khoát tay, nói cô sẽ xem, nhân viên hướng dẫn mua liền lui về một chút.

Hiển nhiên một nhân viên hướng dẫn mua khác vẫn còn tiếp tục chủ đề hai người vừa mới nói, cô ấy nói, "Haizz, cậu nói xem đã từng là ca sĩ Hoàng Nghệ Thường đấy, sao cô ta không biết xấu hổ như vậy, chuyện tình cảm đã xảy ra tới như vậy mà sao còn có dũng tức đứng ở trước mặt công chúng chứ."

"Trời mới biết. Thứ người như thế thì tâm tính đều đã như kim cương chết thôi, đoán chừng những hình khiêu dâm đối cô ta mà nói chính là chuyện dao nhỏ xé rách da, hơi đau đau ngứa ngứa mà lại vô sự."

"Haizz, chỉ là nói thật, có đoạn thời gian mình thực sự rất mê cô ta, giọng của cô ta thật lòng không tẻ, chính là làm ra chuyện kia thì lòng dạ thật là ác độc. Mô phật, những tấm ảnh là thước đo chuẩn đấy, chắc chắn, thua thiệt cho lúc trước cô ta còn là con gái của một người chức cao đấy."

"Haizz, ai nói không phải đấy. Không phải chỉ có fan của cô ta nói đâu, ngay cả con hát, người đóng phim heo trên đảo nhỏ đầy đèn nê ông của chúng ta cũng có thể tiếp nhận, làm gì không chấp nhận cô ta, dù sao chỉ cần cô ta hát nghe hay thì coi như xong đi."

"Cũng đúng, dù sao cũng là chuyện riêng của cô ta." Nhân viên hướng dẫn mua hàng gật đầu nói, "Mình chỉ nên nghe cô ta hát là được."

Kể từ sau khi nghe được ba chữ "Hoàng Nghệ Thường" là Tô Khả vừa nhìn quần áo vừa không chút để ý nghe hai nhân viên hướng dẫn mua nói rồi, lại nghe những ý nghĩ của fan như vậy thì Tô Khả không khỏi lạnh lùng cười chế giễu.

Suy nghĩ một chút, nếu như cuộc đời của cô chưa bao giờ xuất hiện đụng chạm với Hoàng Nghệ Thường, thấy rõ ràng nhân phẩm của Hoàng Nghệ Thường thì suy nghĩ của cô có thể giống như đám người kia hay không?

Suy nghĩ ngược lại, sẽ không đâu, cô yêu cầu rất cao đối với thần tượng, nếu như thần tượng có một cuộc sống riêng thối nát, như vậy thì xin lỗi, loại người như thế, cho dù tác phẩm tốt thì cô cũng chỉ nôn mửa.

Dĩ nhiên, người với người không giống nhau, không thể nào yêu cầu suy nghĩ của cô ở trên người của người khác.

Sau đó, mắt Tô Khả nhìn quần áo phía trên, không tìm được bộ nào làm ánh mắt sáng lên nên dẫn Tiểu Bao Tử đi những cửa hàng quần áo khác.

Thật ra thì quần áo của Tiểu Bao Tử đã rất nhiều, nhưng những thứ này đều là mẹ chồng của cô là Tần Phi mua. Nhưng Tô Khả đối với ánh mắt thăm mý của Tần Phi thì thật lòng không dám gạt bừa. Bởi vì màu sắc của toàn bộ những quần áo đó đều là màu ô liu, mặc dù con trai của cô mặc gì cũng vô cùng đẹp trai, nhưng từng bộ từng bộ màu xanh biếc.

Nghĩ lại, chẳng lẽ bà muốn bồi dưỡng con trai của cô thành quân nhân? Cô không cần, chồng quân nhân là đủ rồi, con trai còn là quân nhân, còn không bằng để cho cô đắm vào rượu hũ.

Nghĩ như vậy thì Tô Khả cảm nhận được vô cùng cần thiết mua cho Tiểu Bao Tử nhiều thêm mấy bộ quần áo.

Sau khi chọn quần áo xong thì Tô Khả đã bao lớn bao nhỏ rồi, Tiểu Bao Tử đứng bên cạnh Tô Khả, "Mẹ, mẹ mua cho con nhiều quần áo thế làm gì? Trong nhà không phải có rất nhiều sao?"

"Những màu kia quá xấu." Tô Khả không suy nghĩ mà trả lời luôn.

"Con cảm thấy rất đẹp mà. Sau này con cũng muốn làm một sĩ quan cao cấp như ông nội và bố!" Trong lúc nói thì ánh mắt của Tiểu Bao Tử sáng lên, "Bố rất đẹp trai, con cũng muốn trở thành như bố vậy."

Lúc Tiểu Bao Tử nói như vậy thì trong đầu hoàn toàn là cảnh tượng ngày đó Tô Cẩm Niên cứu bé, mặc dù chấn động lòng người, nhưng không thể không nói, bố của bé thật sự là quá đẹp trai.

Nói đến trước kia Tiểu Bao Tử bé chưa bao giờ dám nghĩ đến cuối cùng tương lai bé muốn làm gì, thứ nhất là thân thể của bé thật rất yếu, chạy mấy bước sẽ hù mẹ sợ gần chết, nhưng bây giờ không giống nhau. Thân thể của bé đã khỏe mạnh rồi, hơn nữa bé biết rõ là trở thành một quân nhân, không chỉ có thể bảo vệ bố mẹ mà vẫn có thể khiến bố mẹ tự hào về bé. Cho nên bé càng thêm kiên định với lòng tin muốn trở thành một người quân nhân.

Phía bên này, lúc Tô Khả nhìn thấy nét mặt của con trai cô thì Tô Khả ngây người.

"Con muốn trở thành quân nhân giống bố con sao?"

"Dạ." Đôi mắt Tiểu Bao Tử lóe sáng lấp lánh, dùng sức gật đầu một cái.

"Không được không được!" Tô Khả trực tiếp bác bỏ, nói đến đây là lần đầu tiên con trai cô nói ý tưởng tương lai của bé trước mặt cô, nhưng Tô Khả lại không có cách nào đồng ý.

"Mẹ, tại sao!" Tiểu Bao Tử không hiểu, trong đôi mắt đầy thất vọng. Bé không nghĩ ra, rõ ràng ông nội, bà nội và bố của bé đều là quân nhân, tại sao mẹ không đồng ý cho bé trở thành quân nhân.

Tô Khả nói: "Không vì cái gì hết!"

"Mẹ mẹ **!" Tiểu Bao Từ tố cáo.

Tô Khả nói: "Mẹ chính là người **, tóm lại lý tưởng tương lai tốt đẹp khác của con thì mẹ đều có thể đồng ý, duy chỉ có quân nhân không được."

"Tại sao tại sao! Không phải bố cũng là quân nhân sao?"

Tô Khả nói: "Cũng bởi vì bố con là quân nhân, cho nên con không thể!"

Quân nhân quá nguy hiểm, nghĩ đến Tô Cẩm Niên ba phen mấy bận làm vào tình trạng nguy hiểm tính mạng, bây giờ trên người anh cũng đã có mấy vết sẹo không cõi xuống được, đây là do số mệnh anh tốt, cho nên có thể giữ lại một mạng. Nhưng có bao người đã mất mạng?

Cô không muốn mỗi ngày sống đều lo lắng an nguy của chồng cùng con trai. Cho nên cô chỉ có thể ích kỷ một lần, lúc con trai còn nhỏ thì bóp chết ước mơ làm quân nhân của con trao.

Nước mắt Tiểu Bao Từ muốn chảy ra, miệng nhỏ mím thật chặt, "Mẹ, sao mẹ có thể như vậy!"

Về mặt Tô Khả nghiêm túc nói: "Trừ quân nhân, con làm nghề gì mẹ cũng sẽ không phản đối."

Nước mắt Tiểu Bao Từ tạch rơi xuống, đây là lần đầu tiên ở tại nơi công cộng mà nước mắt Tiểu Bao Từ chảy xuống, Tô Khả nhìn thấy thì trong lòng vừa căng vừa đau.

Nhưng Tô Khả chỉ có thể nắm chặt quyền, tự nói với bản thân là lòng phải cứng rắn, cho nên cô không để ý tới nước mắt của Tiểu Bao Từ, chỉ kéo tay của về đi về phía trước.

Kết quả là bị kịch hiểu lầm tới, lúc Tô Khả đang đợi xe tắc xi ở bên ngoài Cao ốc thì một cô gái trẻ tuổi đi tới bên cạnh hai mẹ con Tô Khả, ánh mắt nghi ngờ nhìn Tô Khả.

Tiểu Bao Từ ở bên kia lau nước mắt .

Tô Khả bị ánh mắt của cô gái trẻ tuổi nhìn đến dựng lông lên, mà cô gái trẻ tuổi tin chắc ý nghĩ trong lòng mình tên kéo Tiểu Bao Từ từ trong tay Tô Khả qua, hai tay mở ra, ánh mắt cảnh giác nhìn Tô Khả.

Tô Khả tròn tròn mắt, vừa nghĩ tới gần đây thủ đoạn bọn buôn người lừa gạt con nít nhiều vô số, chẳng lẽ cô gái trẻ tuổi này sao?

Nghĩ như vậy thì Tô Khả lập lập kéo Tiểu Bao Từ qua trước, cô gái trẻ tuổi cũng kéo tay Tiểu Bao Từ, "Bọn buôn người!"

Tô Khả nhìn không được "mẹ nó" ra tiếng, "Người em gái cô đấy, cô là ai!"

Cô gái trẻ tuổi nói, "Người bạn nhỏ, đừng sợ, dì dẫn cháu đi tìm cảnh sát." Nói xong, móc ra một miếng khăn giấy cho Tiểu Bao Từ lau đi nước mắt trên mặt, sau đó lại ngẩng đầu lên, ánh mắt cảnh giác nhìn Tô Khả, "Đừng tưởng rằng làm bộ như phụ nữ có thai là có thể lừa gạt trẻ con."

Kết quả là mọi người bắt đầu vây xem, "Chuyện gì xảy ra thế?"

Ồn ào lộn xộn, "ù ù" lập tức người tụ đầy lại.

Tô Khả tròn tròn mắt, trước mắt là tình hình gì.

Tiểu Bao Từ tránh khỏi tay cô gái trẻ tuổi, giọng nói ghen ngào, "Chị ơi, đây là mẹ em."

Sau khi cô gái trẻ tuổi nghe thấy Tiểu Bao Từ nói thì tròn tròn mắt, gương mặt sung huyết đỏ bừng, người xung quanh cũng hiểu, không khỏi "ha ha" mà cười ra tiếng, thậm chí có chút nhân đạo, "Haizz, xen vào việc của người khác, xuất hiện sai lầm rồi."

Cô gái trẻ tuổi càng thêm ngượng ngùng, nhưng cô ấy vẫn trừng mắt liếc Tô Khả, "Làm mẹ sao có thể để cho con mình khóc đến đáng thương như vậy chứ? Đứa trẻ đáng yêu như vậy, sao chị có thể nhẫn tâm để bé khóc vậy!"

Nếu không phải nhìn thấy đứa bé này khóc đến đáng thương như vậy thì cô ấy mới không cần xen vào việc của người khác. Hơn nữa, bây giờ trên web không phải ùn ùn kéo đến tin tức tên lừa đảo sao, đáng đáp đứa bé này xinh đẹp như vậy thì khả năng bị kẻ lừa đảo coi trọng tính là rất lớn chứ sao.

Tô Khả không biết nói gì, cô gái nhỏ à, cuối cùng thì sao lại cảm giác là một dây với loại người kia chứ?

Cô gái trẻ tuổi thấy Tô Khả hoàn toàn không để cô ấy ở trong mắt thì gương mặt vốn là đỏ ửng bởi vì câu thẹn lại càng đỏ giống như là muốn nhỏ ra máu, lắp bắp nói, "Tôi nói là sự thật, chị là một người mẹ thì tại sao có thể làm tổn thương tới tâm hồn con trai chị được chứ? Ngộ nhớ sau này con trai của chị."

Tô Khả nhìn trời, chẳng lẽ cô gái trẻ tuổi này còn có xu hướng chiếm hữu từ thiện sao?

"Cô gái nhỏ, cô vẫn mau về nhà đi. Tôi cũng rất bận rộn." Tô Khả nói xong thì tiếp tục kéo tay con trai cô, chờ xe tắc xi.

Cô gái trẻ tuổi tròn tròn cặp mắt, sau đó móc ra một trang giấy, là tờ viết một chuỗi số rồi bỏ vào trong tay Tiểu Bao Tử, "Em trai nhỏ à, đừng sợ, nếu như sau này mẹ em ngược thì em thì em nói cho chị, chị chính là sinh viên giỏi của khoa pháp luật, đến lúc đó chị sẽ thay em kiện lên tòa."

Tiểu Bao Tử cũng im lặng nhìn trời, chỉ là thấy cô ấy nhiệt tâm như vậy thì Tiểu Bao Tử chỉ nói tiếng "Cám ơn, thật ra thì mẹ em đối với em rất tốt."

Mặt của cô gái trẻ tuổi đỏ hơn, lập tức xấu hổ chạy đi.

Tô Khả nhìn bóng lưng của cô gái trẻ thì không khỏi cười ra tiếng, mặc dù không biết sự thực mà xen vào việc của người khác, có lúc khiến người trong cuộc vô cùng bức bối, nhưng xã hội này, người có lòng nhiệt tình còn lại bao nhiêu?

Nghĩ như vậy thì Tô Khả liền kéo Tiểu Bao Tử vào một chiếc xe tắc xi trở về nhà.

Sau khi về nhà, Tiểu Bao Tử vẫn còn đang không vui, vừa vào nhà thì nhìn thấy Tô Cẩm Niên ngồi trên ghế sofa xem báo, hết sức ỳ ạch nhào tới, điều này làm cho Tô Cẩm Niên "thụ sủng nhược kinh". (thụ sủng nhược kinh: được yêu thương mà lo sợ)

Nhìn con trai chủ động nhào lên, hai tay Tô Cẩm Niên khăn trương cũng không biết nên thả ra như thế nào.

Tiểu Bao Tử nhào vào trước ngực Tô Cẩm Niên, cả khuôn mặt cũng vùi sâu vào lồng ngực của Tô Cẩm Niên, cơ thể nhỏ bé còn thỉnh thoảng thút thút mấy cái. Tô Cẩm Niên nhìn Tiểu Bao Tử như vậy thì nhất thời không rõ chân tướng, không khỏi ngẩng đầu nhìn Tô Khả để đồ xuống bên kia, Tô Khả nhún nhún vai. Tô Cẩm Niên không biết gì, nhìn Tiểu Bao Tử khóc đến đáng thương, hồi lâu thì Tô Cẩm Niên mới vỗ vỗ sống lưng Tiểu Bao Tử, "Tô Tô, thế nào?"

Tiểu Bao Tử ngẩng đầu lên, hai mắt lại tràn đầy nước mắt, "Bố."

Tô Khả nhìn Tiểu Bao Tử như vậy thì trong lòng cũng khó chịu, nhưng cô chỉ có thể ịch kỷ một lần. Cô không muốn mỗi ngày trong cuộc sống phải lo lắng an toàn cho bố con họ.

"Nói cho bố biết, sao thế? Bị ai ức hiếp, bố giúp con trả thù."

Tiểu Bao Tử nghe Tô Cẩm Niên an ủi, trong lòng uất ức càng nhiều, không khỏi nói, "Mẹ không để cho con làm quân nhân giống bố."

Sau khi Tô Cẩm Niên nghe xong thì không khỏi có chút sững sờ, sau đó đưa mắt nhìn Tô Khả, "Khả Khả?"

Tô Khả lạnh mặt nói: "Tô Tô, con thật giỏi đấy, lại tố cáo à? Nói cho con biết, đừng nói mang bố con ra, coi như mang ông nội, bà nội của con ra, còn ông ngoại con nữa thì cũng đừng nghĩ mẹ sẽ thay đổi tâm ý mà cho con đi làm quân nhân!"

Tô Cẩm Niên nhíu mày, "Khả Khả, Tô Tô còn nhỏ, em đừng."

"Nhỏ? Trong lòng anh vô cùng rõ ràng. Dù sao em không đồng ý cho con làm quân nhân!" Tô Khả thờ phỉ phò đứng dậy hờn dỗi về phòng của mình.

Tiểu Bao Tử càng tủi thân, nhìn Tô Cẩm Niên, "Bố, tại sao mẹ không để cho con làm quân nhân vậy?"

Tô Cẩm Niên trầm mặc chốc lát, "Bây giờ Tô Tô chỉ cần luyện tập cho thân thể của con thật tốt trước, học giỏi là tốt rồi, có được hay không?"

"Bố." Cả bố cũng không ủng hộ bé làm quân nhân sao? Trong lòng của Tiểu Bao Tử vô cùng thất vọng, nước mắt rớt xuống càng mạnh hơn.

"Không được khóc! Muốn làm người quân nhân, tại sao có thể động một chút là rơi nước mắt chứ?"

Tô Cẩm Niên vừa nói câu đó thì Tiểu Bao Tử lập tức dừng thân thể lại, không hề khóc nữa, sau đó cẩn thận từng li từng tí hỏi một câu, "Bố, nó nói vậy là đồng ý cho con sau này có thể làm quân nhân sao?"

Tô Cẩm Niên sờ sờ đầu Tiểu Bao Tử, "Vậy bây giờ con cũng phải ngoan ngoãn thì bố mới khuyên nhủ mẹ con được, hơn nữa, cách lúc con có thể trở thành quân nhân ít nhất còn mười ba năm nữa. Trong thời gian mười ba năm đó, chúng ta cùng mẹ của con mài. Phải biết rằng phụ nữ là mềm lòng nhất, mà chúng ta là một người đàn ông thì phải kiên nhẫn, có hiểu hay không?"

"?"

Nhìn khuôn mặt Tiểu Bao Tử không hiểu, Tô Cẩm Niên tiếp tục nói, "Ý chính là hôm nay mẹ con không đồng ý, như vậy ngày mai chúng ta tiếp tục nói, cô ấy còn không đồng ý thì vẫn nói vẫn nói cho đến khi cô ấy đồng ý chứ sao."

Trong nháy mắt về mặt Tiểu Bao Tử lộ ra vui vẻ, hưng hăng hôn một cái lên mặt của Tô Cẩm Niên, "Bố, quả nhiên bố tốt nhất."

Tô Cẩm Niên "khanh khách" cười ra tiếng, hôn lên gò má của Tiểu Bao Tử một cái.

Mặc dù Tô Khả tức giận lý tưởng của Tiểu Bao Tử muốn làm quân nhân, thậm chí mới vừa buông ra lời nói nặng, nhưng trong lòng của cô vẫn rất hối

hận, dù sao Tô Tô từ nhỏ đến lớn, cô đều không có tỏ thái độ với con. Hôm nay vẫn là lần đầu tiên cô tức giận với con, cô biết là lòng của con trai cô nhất định bị cô làm tổn thương.

Thở dài, sau khi Tô Khả trở về phòng thì liền lập tức ra ngoài, đứng ở ngã rẽ đầu cầu thang nghe hai bố con họ nói chuyện.

Ban đêm, lúc ngủ, Tô Cẩm Niên ôm chặt lấy Tô Khả, hỏi Tô Khả, "Khả Khả, tại sao không muốn cho Tô Tô làm quân nhân?"

Tô Khả trầm mặc không nói.

Tô Cẩm Niên tiếp tục nói, "Thật ra thì quân nhân không có nguy hiểm như trong tưởng tượng của em "

Tô Khả nhú mày.

"Em xem, ông nội anh tham gia nhiều cuộc chiến tranh như vậy mà không phải cũng sống đến già, chết tự nhiên hay sao. Còn có bố anh, mẹ anh."

Tô Khả không nói lời nào, chỉ ôm Tô Cẩm Niên, chôn đầu vào trong ngực anh, "Em không muốn mỗi ngày lo lắng sợ hãi. Một mình anh làm quân nhân là đủ rồi."

Một hồi lâu, Tô Khả nói lo lắng nói của cô ra khỏi miệng.

Tô Cẩm Niên vuốt vuốt tóc dài của Tô Khả, sau đó nói, "Không phải buồn lo vô cớ vậy. Hơn nữa, lòng của Tô Tô như vậy không phải rất tốt à, sao em có thể tổn thương tính tích cực của con chứ?"

Tô Khả mím môi, "Nhưng em chính là không cần con đi làm quân nhân."

Tô Cẩm Niên nói: "Khả Khả, con lớn lên thì tự nhiên có suy nghĩ của mình, chúng ta làm cha mẹ thì chỉ có thể làm hướng dẫn hiệu quả chứ không phải áp đặt tư tưởng của mình vào trên người của con cái."

Trong bóng tối, toàn bộ yên tĩnh vắng lặng, chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người, ảm áp, cảm nhận rõ ràng.

Tô Khả không nói lời nào, Tô Cẩm Niên tiếp tục nói, "Khả Khả, mỗi lần bố mẹ đặt nguyện vọng của họ lên người của anh thì anh rất khổ sở."

Tô Khả hoàn toàn hoảng sợ, nghĩ tới bố mẹ anh thì giống như là phản ứng được điều gì đó, miệng không khỏi há to, "Cẩm Niên."

Tô Cẩm Niên cười, một nụ hôn rơi xuống bờ môi Tô Khả, "Khả Khả, chúng ta chỉ là người giám hộ của Tô Tô, không phải bản thân của con, biết không?"

Một hồi lâu, Tô Khả mới nói, "Mà em sợ."

"Anh ở đây."

Cầm Tô Cẩm Niên tựa vào đỉnh đầu của Tô Khả, một mùi thơm nhẹ cũng khiến cho anh an lòng.

Khả Khả, em yên tâm, chỉ cần một ngày có anh ở đây thì anh tuyệt đối không để cho con của chúng ta rơi vào trong nguy hiểm đến tính mạng, anh sẽ vì em mà chống đỡ thật tốt một góc trời, em không cần sợ.

Bởi vì, anh ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Oan gia ngõ hẹp

Buổi sáng lúc Tô Khả rời giường, một mình Tiểu Bao Tử đã mặc rửa mặt xong, ngồi ở trên ghế sa lon dưới lầu, yên lặng chơi túi sách nhỏ, vẻ mặt này quả nhiên là muốn gây vò người ta một phen mà.

Lúc Tô Khả xuống lầu, Tiểu Bao Tử ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt đen láy có một ít nước mờ mờ, giống như là muốn bày tỏ tràn đầy uất ức, rồi lại không dám, chỉ có thể chăm chú nhìn Tô Khả một hồi lâu, miệng nhỏ của bé mới mở ra, nói một tiếng, "Mẹ."

Tô Khả đi đến bên cạnh Tiểu Bao Tử, nghĩ đến lời Tô Cẩm Niên nói ở bên tai cô đêm qua, trong lòng đã không còn không muốn để cho con tra của cô thực hiện lý tưởng của bé như hôm qua nữa.

Tô Khả nói: "thật sự muốn làm quân nhân sao?"

Tiểu Bao Tử thấy Tô Khả hỏi như vậy tựa như hi vọng đã tới, đầu nhỏ gật như bầm tòi, mắt cũng sáng lấp lánh, "Dạ, mẹ."

Tô Khả sờ sờ đầu Tiểu Bao Tử, thở dài, "Làm quân nhân rất cực khổ."

"Con không sợ cực khổ."

"Làm quân nhân rất nguy hiểm."

"Con không sợ nguy hiểm."

"Làm quân nhân, vẫn không thể thường gặp mẹ đấy."

"."

Tiểu Bao Tử cúi đầu, sau đó nhìn tay nhỏ bé của mình rất lâu. Trong lòng rất rối rắm, nếu như bé đi làm quân nhân thì sẽ không gặp được mẹ, không gặp được mẹ thì sẽ không được ăn những món ăn do mẹ làm. Nhưng quân nhân, làm một quân nhân giống như bố cũng vĩ đại như vậy.

Trong lòng cậu nhóc đấu tranh hồi lâu, khuôn mặt nhỏ của Tiểu Bao Tử nghiêm túc nói với Tô Khả: "Mẹ, sau này con là người lớn rồi, không thể mỗi ngày đều đi theo bên cạnh của mẹ, nhưng mẹ ơi, mẹ yên tâm, con sẽ nhớ mẹ."

Khóe miệng Tô Khả giật giật, một hồi lâu thì vỗ vỗ trán Tiểu Bao Tử, "Thằng nhóc xấu xa, nhanh như vậy đã nghĩ đến sau này rồi."

Trong nháy mắt cả người Tiểu Bao Tử cũng sáng lên, hôn lên má của Tô Khả một cái thật kêu, "Mẹ, con yêu mẹ nhất."

"Thôi đi, ngày hôm qua không phải con nói yêu bố nhất sao."

"Bố và mẹ con đều yêu nhất mà." Miệng nhỏ của Tiểu Bao Tử mở to.

Tô Khả nhìn chừa khỏi cho Tiểu Bao Tử cười thì giống như là cả người đắm trong ánh mặt trời, vô cùng thoải mái.

Hai mẹ con ở chỗ này nói mấy câu nói khe hở, phía bên kia, ở trong phòng bếp nấu cơm Tô Cẩm Niên liền khép khiêng đi ra, "Khả Khả, Tô Tô, tới đây ăn điểm tâm rồi."

Tô Khả mở rộng hai cánh tay, vui vẻ cười một tiếng với Tiểu Bao Tử, "Nhà có chồng nấu cơm, cảm giác thật tốt mà."

Tiểu Bao Tử xem thường nhìn Tô Khả, "Mẹ, nhưng bố đang bị thương."

"Mẹ con là phụ nữ có thai."

"không phải có thể ăn sáng ở ngoài sao."

Tô Cẩm Niên đi tới, nghe được Tiểu Bao Tử nói như vậy thì véo chặt gò má mập mập của con, "thật ra thì con muốn ăn bánh trứng bên ngoài rồi, đúng không?"

Mặt của Tiểu Bao Tử đỏ lên, "Bố, con là vì bố khỏe mạnh mà nghĩ chứ bộ."

Tô Cẩm Niên cúi đầu hôn Tiểu Bao Tử một cái, "Hừ hừ, thật là con trai tốt của bố."

Tô Khả đứng ở bên cạnh, nhìn bố con càng ngày càng hài hòa thì trong lòng ấm áp, không nhịn được cười ra tiếng, "Nhị Tô nhà ta càng ngày càng mở to mắt nói dối rồi nè ~"

"Hừ hừ, mẹ, hàng ngày mẹ đều cháo trắng, cũng không muốn ăn bánh trứng sao? Dù sao con cũng không tin."

"Xi ——"

*

Tiểu Bao Tử đi vườn trẻ, Tô Cẩm Niên được xe của đơn vị đón đi, giống như là trao đổi chuyện quan trọng gì đó. Tô Khả chỉ dặn dò Tô Cẩm Niên phải nhớ uống thuốc rồi một mình xem tiểu thuyết ngôn tình của mấy người Vương Mộng Mộng đưa tới.

Lúc đang vui vẻ xem thì Vương Mộng Mộng gọi một cú điện thoại tới Tô Khả.

Tô Khả kinh ngạc một phen, dù sao mấy bạn cùng phòng lúc đại học của cô rất bận rộn. Giống như Kiều Nhạc đang an tâm dưỡng thai, Trần Tĩnh Tĩnh đang chuẩn bị công việc kết hôn. Vương Mộng Mộng đang dọ sức với một đám người theo đuổi, dưới tình huống bình thường thì mấy người các cô chắc là sẽ không quấy rầy cô dưỡng thai.

"A lô?"

"Tô Khả!" Giọng nói của Vương Mộng Mộng có một chút gấp gáp thờ dốt.

Tô Khả không giải thích được, "Sao vậy?"

"Tô Khả, Tô Khả, mình hận chết cậu đây!"

"Mình nói này bà Vương, cậu vẫn nên nói tại sao đi." Tô Khả cầm trái dưa chuột mà Tô Cẩm Niên đã rửa sạch bên cạnh, cắn một cái, không tệ, rất sạch sẽ à.

"Cậu còn nói, cậu đưa tới cho mình một khối kẹo mè xừng đây, kẹo mè xừng!" Lúc này Vương Mộng Mộng phía bên kia rồi bù, đôi tay mạnh bạo nắm lấy tóc.

"Ai ui, mình còn tưởng rằng xảy ra chuyện lớn gì đấy. Kẹo mè xừng gặm ăn không phải tốt sao, chuyện bé xé to hà. Cậu khoan hãy nói, mùi vị kẹo mè xừng không tệ, đây chính là đặc sản của thành phố H chúng mình đây."

Sau khi Vương Mộng Mộng phía bên kia nghe Tô Khả nói như vậy thì có loại muốn ói ba lít máu dất lừ thuê, "Mẹ nó! Tô Khả! Rốt cuộc mình đã biết năm đó Tô Cẩm Niên đau khổ thế nào. Á, thiệt thòi cho mình còn ra sức khích lệ cậu tiếp tục theo đuổi anh."

Năm đó, ba người ở kí túc xá, trừ Vương Mộng Mộng thường an ủi Tô Khả không nên nản lòng bỏ qua, nhưng khuynh hướng hai người khác là nghiêng về bên Doãn Lạc Phong.

Tô Khả sờ sờ cằm, không rõ tại sao bạn tốt nhắc lại chuyện xưa, "Haizz, bây giờ không phải mình cùng Tô Cẩm Niên sống rất hạnh phúc sao, nhìn đi, bây giờ mình cũng hai đứa rồi, đến nay mà bóng dáng đứa bé cậu cũng không nhìn thấy đấy."

"Mẹ nó!" Vương Mộng Mộng phía bên kia bật lên, "Tô Khả, cậu thật là đừng nói chuyện không đau thắt lưng mà! Ôi, ói máu, tức chết tôi rồi!"

"Ui ui ui, bớt giận, Thái hậu bớt nóng, người vẫn nên nói với thần một chút xem, rốt cuộc chuyện gì xảy ra." Tô Khả vừa nói vừa tiếp tục cắn dưa chuột một cái, cắn rất giòn.

Dĩ nhiên là Vương Mộng Mộng nghe âm thanh Tô Khả vừa ăn gid đó thì không khỏi oán niệm: cô ở chỗ đó khổ sở muốn chết, ngay cả muốn ăn một chút gì cũng không có, mà Tô Khả không an ủi cô lại còn rồi rãnh tự đắc mà ăn đồ ăn như thế.

"Tô Khả!"

"Ồ, nghe đây, thân ái."

"Á, Ông Đào, Ông Đào, Ông Đào!" Hiển nhiên, Vương Mộng Mộng bị tên của người này hành đến điên rồi.

Tô Khả cảm điện thoại di động hơi xa ra một chút, "Lỗi tai của mình còn sử dụng tốt lắm, đừng lớn tiếng như vậy, dọa con gái nuôi của cậu sợ thì làm thế nào."

"Hừ, cậu đẻ con ra vẫn là con trai! Số của cậu chính là không có con gái!"

"Mẹ nó, cậu thật nham hiểm!" Tô Khả nắm quyền, "nói đi, rốt cuộc Ông Đào thế nào?"

Đối với Ông Đào thì nhất định là Tô Khả rất có ấn tượng, dù sao khi trước lúc Tần Phi đang làm phẫu thuật, thời gian anh dùng lời lẽ cũ rích gần như rất dài, còn khiến Tô Khả "tự mình đa tình", làm sao có thể quên đây.

Trở lại, cuối cùng sau khi Tô Khả biết được người anh thích là Vương Mộng Mộng thì cô nghĩ đến cho đến bây giờ trong bốn người ở phòng của các cô thì Vương Mộng Mộng là một người độc thân, mà Ông Đào, người làm việc ở bệnh viện quân đội, hơn nữa làm một bác sĩ ngoại khoa mổ chính, hiển nhiên là năng lực rất tốt, thanh niên đẹp trai tài giỏi, hơn nữa anh và Vương Mộng Mộng cũng coi là bạn học cũ, sánh đôi với Vương Mộng Mộng thì không tồi. cô mắc được dây tơ hồng thì mắc dây tơ hồng thôi, đây chính là tích công đức, là chuyện tốt, vì vậy liền cho Ông Đào số điện thoại của Vương Mộng Mộng.

Mà bây giờ Vương Mộng Mộng khổ sở gọi điện thoại cho cô thì hiển nhiên là tương đối bất mãn Ông Đào, Tô Khả không khỏi chột dạ một hồi.

"Haizz, người này, mỗi ngày quần lấy mình, quần lấy mình, quần lấy mình đấy." cô sắp sụp đổ rồi có được hay không!

"Ai ui, Ông Đào không tệ mà, đáng đáp không tệ, năng lực cũng có, hơn nữa các cậu là bạn học cũ, biết người biết ta, ghép thành đôi không phải rất tốt sao, cậu từ chối anh ấy làm gì."

"Tô, Khả!" Vương Mộng Mộng đã gặm thét ở bên kia, "Lần sau bà đây nhìn thấy cậu thì nhất định chụp cậu đến đảo Java đẩy cậu có tin không!"

"Hi hi, chồng mình là Tô Cẩm Niên."

"." Vương Mộng Mộng bên kia trầm mặc gần mười giây, sau đó bộc phát càn gào thét dữ hơn: "Mẹ kiếp!"

Tô Khả run một cái, dè dặt nói, "Hắc, Mộng Mộng?"

"Làm gì!" Vương Mộng Mộng tự cào tóc cô thành một tổ chim, nếu bị người khác thấy thì khẳng định bị dọa đến gần chết, đây là người đẹp Vương Mộng Mộng vô cùng ngọt ngào sao?

"Uông Đào rất kém sao? Mình từng nói chuyện với anh ấy, tính tình anh ấy rất tốt mà." Ủ, chính là phiền một chút, bác sĩ đang làm mà vẫn nói chuyện tình yêu như thế, hiếm thấy.

>.

Vương Mộng Mộng tiếp tục cào mái tóc, "Đừng nói nữa, cả ngày lẫn đêm tới bệnh viện của mình chặn mình lại, nói những chuyện hôm nay anh làm phẫu thuật cho người nào, hôm nay anh làm gì, còn em, Mộng Mộng, còn em, Mộng Mộng."

Tô Khả lập tức xin tha thứ, "Được rồi, đừng lặp lại, cậu cũng gần biến thành máy phát lại rồi."

Vương Mộng Mộng nói: "Còn có một lần, một trai đẹp ở bệnh viện mình mời mình ăn cơm, ôi người này vừa tới liền trùng mình với bác sĩ đẹp trai, nói với bác sĩ kia mình là bạn gái anh, đã qua lại năm năm rồi, mình."

Vương Mộng Mộng nói một tràng lời nói buồn nôn, Tô Khả nghe, dần dần, Tô Khả cũng ăn hết dưa chuột, lại dần dần, đầu Tô Khả gật từng cái từng cái, tựa như buồn ngủ rồi.

Vương Mộng Mộng tiếp tục châm chọc Uông Đào đắc "thập ác bắt xá" được. (thập ác bắt xá: mười tội nặng không tha tha

"Này, Khả Khả? Tô Khả? !"

"."

"Tô Khả!" Giống như là phản ứng được điều gì đó, Vương Mộng Mộng nổi bão lên.

Tô Khả bị dọa đến giật mình, sau đó nói, "Ai ui, thân mến của tôi ơi, cậu đừng nói lớn như vậy, mình nghe mà. nói xong rồi hả ?"

"." trên đầu Vương Mộng Mộng vậy lấy vô số chữ "Tĩnh", chân mày vừa nhíu vừa giật.

"Ha ha." Tô Khả lập tức hiểu rõ không khí không thích hợp, "Ha ha."

"Tô, Khả!"

"Ôi, bên này nghe mà." Tô Khả lập tức an ủi, "Lại nói nè, Mộng Mộng, thật không phải

Mình nói. nói như thế nào thì Uông Đào cũng thích cậu nhiều năm như vậy, mặc dù mình không phải quen thuộc với anh ấy, nhưng mình vẫn nhớ mang máng hình như ở đại học anh ấy không có kết giao bạn gái"

"..."

"nói không chừng bây giờ còn là xử nam ấy, ôi xử nam! Mộng Mộng, mong ước đích thực của cậu ngoại trừ nhìn đàn ông khắp thế giới bị phá "cúc hoa" thì không phải còn có tự mình phá lần đầu dưa chuột của vô số soái ca sao. Bây giờ, ột người có dáng dấp thật tốt thanh niên đẹp trai tài giỏi, tiểu nam đưa tới cửa, cậu còn không xuống tay? nói thế nào thì cậu cũng "thân khinh bách chiến" rồi, hiện tại một soái ca xử nam đưa tới mời cậu mở bao thì cậu phải kiểm bộn rồi, ngược lại cậu vẫn không nhào tới, còn ở chôn này chít chít lải nhải với mình, thật sự rất không giống cậu đấy."

"Bị cậu nói như thế..." Vương Mộng Mộng phía bên kia sờ sờ cằm, mắt to vừa âm đạm không ánh sáng lập tức nổi lên màu xanh.

"Hơn nữa, mình chỉ để cho cậu cùng anh ta lui tới thử xem sao, không thích hợp thì nói chia tay, cũng không nhất định là phải kết hôn, rốt cuộc cậu do dự gì chứ"

thật ra thì sau khi Tô Khả nói ra những lời này thì chợt dạ, dù sao Uông Đào không giống người sau khi bị ăn xong mà có thể ném qua một bên. Trong lúc học đại học nhiều năm như vậy, anh ta cũng khôn có theo đuổi Vương Mộng Mộng, ngược lại bây giờ mới phát động theo đuổi cũng có thể thấy được.

một người đàn ông có suy nghĩ chính chắn sẽ không lúc đang học đại học mà tìm bạn gái, bởi vì anh ấy biết mình không có điều kiện mà tự tin với cô gái kia là anh phụ trách được tương lai của cô.

Mà bạn học Vương Mộng Mộng, vừa là một trong bốn người ở phòng của họ, tính tình không ổn nhất. Bốn người bọn họ cũng bắt đầu từ từ đi vào cuộc sống hôn nhân, mà đến nay cô vẫn còn độc thân thì có thể thấy được

Bây giờ mặc dù Vương Mộng Mộng oán trách Uông Đào, nhưng Vương Khả mơ hồ có cảm giác thật ra Vương Mộng Mộng vẫn thích Uông Đào. Nếu không lấy tính tình của cô thì nhất định hai cái tát đi qua, đầu đến lượt Uông Đào hết lần này tới lần khác đi lại trước mặt cô ấy chứ.

Hơn nữa, cô thấy Uông Đào và Vương Mộng Mộng rất xứng đôi, dúi dúi giới thiệu Uông Đào cho Vương Mộng Mộng thì cô vẫn thông qua cùng Trần Tĩnh Tĩnh và Kiều Nhạc, hai chị em này cũng gật đầu cảm thấy Uông Đào rất xứng đôi với Vương Mộng Mộng

Tính tình Vương Mộng Mộng bất định, tính tình Uông Đào chững chạc, vừa lúc bù trừ nhau, hơn nữa Uông Đào thích Vương Mộng Mộng nhiều năm như vậy, thậm chí có lúc nói tới Vương Mộng Mộng thì mặt không tự chủ đỏ lên, bỏ lỡ một người đàn ông như vậy là chuyện đáng tiếc tới cỡ nào.

Cho nên Tô Khả cảm nhận được cô vô cùng cần thiết vì bọn họ mà thêm chút lửa, lửa này chính là tình hình của người đàn ông rồi. cô vẫn không tin lên cùng lướt thuyền với anh ấy mà cô ấy còn có thể trả về.

A ha ha ha ha ~

Đĩ nhiên nếu bị Vương Mộng Mộng biết ý nghĩ của Tô Khả khuyên cô ăn Uông Đào như vậy thì khẳng định cô ấy không nói hai lời mà cầm con dao phay đuổi giết tới đây

Sau một lát Vương Mộng Mộng phía bên kia do dự thì nói với Tô Khả: "Khả Khả, cậu nói cũng đúng, người Uông Đào quả thật đáng đáp không tệ, lúc trước thời còn sinh viên thật ra mình cũng rất thích, chỉ là khi đó tính tình anh ta quá buồn bực, ba câu mà nói không ra thì buồn bực cái rắm, sau đó mình ghét luôn, chỉ là gần đây anh ấy lại dính sát rồi, không đoạt được thân xử nam của anh ấy thì có lỗi với mình rồi"

Tô Khả: "..."

một hồi lâu

Tô Khả: "Mình cúp đây, con gái của mình gọi đi ngủ đây"

"Hả? Ồ, được..."

"Khò khò ____"

Hả? Tô Khả sinh con gái lúc nào! Mẹ kiếp!

*

Tô Khả sờ sờ huyết thái dương trong lòng yên lặng nói thầm: Vương Mộng Mộng, cậu may mắn đấy. Uông Đào cũng còn chưa găm cậu, để cậu còn giữ chứng gắt gồng, nếu thật sự găm cậu rồi cậu thật sự còn có thể đào Ngũ Chi Sơn của anh ấy sao? nói đùa (Ngũ Chi Sơn là một huyện cấp thị tỉnh Hải Nam, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Có hình năm ngón tay đấy. Ở đây ý muốn nói là thoát không khỏi lòng bàn tay)

Nghĩ như vậy thì Tô Khả nhún vai, đúng lúc một có điện thoại gọi đến, Tô Khả tưởng rằng Vương Mộng Mộng lại gọi tới cầu nhau nên run lên một cái, liếc nhìn thì phát hiện tên phía trên là "Thẩm Phi Phi", Tô Khả vô cùng may mắn vỗ ngực một cái.

Nhưng sau khi vỗ ngực xong thì Tô Khả cảm thấy có điểm không đúng, một hồi lâu, đầu Tô Khả đầy vạch đen, trong lòng lặng lẽ oán niệm: chẳng lẽ hôm nay là ngày mọi người bói móc sao? Cũng tìm đến cô tra hỏi rồi?

Nét mặt Tô Khả như táo bón, nhìn số điện thoại "thấy mà phát hoảng", nhìn điện thoại không ngừng run nóng tay, nội lưu đầy mặt.

Quả nhiên người không thể làm quá nhiều chuyện xấu, nhìn đi, người bị hại đều tìm tới cửa rồi.

May mà đã hạ quyết tâm, chết thì chết, dù sao còn có Thẩm Đường làm đệm lưng cho cô, cô sợ gì chứ, vì vậy liền nhận điện thoại, "Alô, chị Phi Phi?"

"Ừm ừm..." Giọng Thẩm Phi Phi nâng lên rất cao, âm thanh của chữ "ừm" còn kéo rất dài, giọng 'khởi binh hỏi tội' được cô thể hiện vô cùng ngẫu nhiên.

Thân thể Tô Khả chấn động, nếu như Thẩm Phi Phi ở trước mặt cô thì nhất định thấy bộ dạng Tô Khả nín thở lấy lòng. "Chị Phi Phi, haha, ràng rồi gọi điện thoại cho em"

Thẩm Phi Phi "haha" mà cười hai tiếng, sau đó trầm mặc không nói lời nào, làm cho Tô Khả mở miệng

Nước mắt rơi đầy, nói xem, một đối thủ hay kẻ địch, không ngờ hẳn là nhai làm nhảm nói một đồng chuyện vô nghĩa mà là sợ cô không nói lời nào.

Kẻ địch mà thao thao nói một đồng chuyện thì đều là con cọp giấy, một đầu ngón út cũng có thể nghiền chết. Nhìn Vương Mộng Mộng mới vừa điện thoại tới là có thể biết. Xem xem cô ấy làm nhảm một đồng chuyện mà bị hai câu nói của Khả Khả là có thể cản trở về, bị Tô Khả bán mà còn ở bên kia đếm tiền cho cô. Mà bây giờ Thẩm Phi Phi không nói nữa câu làm cô bồn chồn không ngừng. Rốt cuộc là phụ nữ kim cương trà trộn trên thương trường nhiều năm thì bản lĩnh giỏi nhất là chiến tranh tâm lý, là chiến tranh tâm lý.

Tô Khả rơi nước mắt đầy mặt đồng thời vẫn tự mình cô gắng lên, trong lòng lẩm nhảm: Thẩm Phi Phi là con cọp giấy một trăm lần

"Ừm ừm!" Thẩm Phi Phi lại hắng giọng, lần này nặng nề, đem tâm tư đã bay xa của Tô Khả chấn động lần nữa.

"Chị Phi Phi..." Tô Khả sắp khóc rồi có được hay không

"Khả Khả thật sự không ngờ, thật sự không ngờ mà"

“Haha...”

“Ôi chị đối với em là là đã quen đã thân, coi em là chị em tốt, đối với em là moi tìm mỗ phổi, em lại bán đứng chị thả con sói Thẩm Đường ra cho chị á, Tô Khả, em đối xử với chị Phi Phi của em như vậy sao”

“...”

Tô Khả im lặng chăm chọc chị Phi Phi, chị Phi Phi, chị đối với em là móc tìm mỗ phổi chứ gì, và lại, em là vì hạnh phúc của chị mà. Đánh chết em cũng không tin chị và Trần Đường không có JQ! Nếu như các người thành đôi thì nói khoong chừng chị sẽ cảm động đến rơi nước mắt đối với em đấy

Đĩ nhiên trước mặt thì Tô Khả sẽ không nói những lời này ra ngoài.

Thẩm Phi Phi lại hừ một tiếng, “Tô Khả, em thật sự làm lòng chị đau đớn rồi, chúng ta còn chưa có ngồi xuống ăn cơm thật ngon mà, chị còn chưa cùng Tiểu Cẩm Niên nói chuyện thật tốt nữa, ôi... Dù sao thì chị mặc kệ, vì đền bù tâm hồn tổn thương của chị, em phải đưa Tiểu Cẩm Niên qua chỗ chị một tháng”

Tô Khả: “Mẹ nó! Nếu chị có thể thuyết phục con em qua chỗ chị ở một tháng thì em không thành vấn đề”

“Đừng!” Thẩm Phi Phi xem thường ra tiếng

“Đúng rồi, chị Phi Phi, khặc khặc~” Tô Khả nghĩ đến gì đó mà không khỏi cười ra tiếng phóng đảng

“Em làm gì mà cười ghê tởm như vậy”

“Kể với em nghe chuyện của chị và Thẩm Đường đi”

“Cút sang một bên đi!” Thẩm Phi Phi thẹn quá hóa giận, nghĩ tới chuyện tối ngày hôm qua thì sắc mặt càng thêm đỏ muốn nở ra máu, âm thanh vô cùng lớn gào lên với Tô Khả: “Chị j còn chưa tìm em tính sổ đây, con nhóc em còn dám nhắc tới THẨM ĐƯỜNG”

Mồ hôi Tô Khả tạch tạch, thầm nghĩ, không hỏi chị chẳng lẽ em hỏi Thẩm Đường sao

“Nhà em ở đâu? Chị đi tới tìm em” Thẩm Phi Phi hỏi

“Hả?” Trong nhất thời Tô Khả không hiểu Thẩm Phi Phi muốn gì

“Ừ, Tô Khả ở cứ, nhất định không thể đi dạo phố với cậu ấy rồi, chị vừa trở về, rất nhiều thứ cũng chưa chuẩn bị xong, cho nên chị có thể tìm em, hắc hắc...” nói xong thì âm hiểm cười hai tiếng

Khóe mắt Tô Khả giật giật báo địa chỉ cho cô ấy

Không được ba mươi phút thì Thẩm Phi Phi không yên chạy đến biệt thự nhỏ của Tô Khả

Hôm nay cô mặc một bộ vest tây trng màu đỏ nhỏ, một quần bò màu đen ôm sát người, phối với đôi cao gót màu lửa đỏ thoát nhìn cả người như người mẫu từ trên báo đi xuống

“Ôi chào, phong cách nữ hoàng”

Cầm Thẩm Phi Phi khẽ nâng lên: “Chắc Chấn rồi!”

Bộ dáng xinh đẹp kiêu ngạo, trong đầu Tô /khả không khỏi hiện lên hình ảnh nữ hoàng kiêu ngạo bị con sói Thẩm Đường đụng ngã thành cô vợ nhỏ. Tô Khả không nhịn được muốn cười nhưng cô nhịn được

“Đi đi, đồ máu”

Thẩm Phi Phi lái chiếc xe Ferrari màu đỏ của cô tới, rất bóng bao, loại xe sang trọng này xếp đứng ở thành phố B, tỷ lệ duy trì cũng rất cao

cô đưa Tô Khả tới nơi không phải nơi buôn bán sầm uất nhất thành phố B mà hôm qua Tô Khả đi dạo, là khu vực trong nội thành, nơi có lưu lượng người trong đó ít

Hai bên kiến trúc con đường màu xám tro, thoát nhìn như có mùi vị phong cách cổ Châu Âu, vô cùng được giới thanh niên cùng mỹ thuật ưa thích

Lại nói tính tình Tô Khả tuy đối linh hoạt hiển nhiên, không phải thanh niên hay văn nghệ **, cho nên không sao cảm thấy hứng thú với con đường này, đi học ở thành phố B nhiều năm như vậy mà cô không thường cùng bạn bè tới đây

Cửa hàng hai bên đường như yên lặng, có vẻ khu náo nhiệt ở thành phố B có chút đột ngột. Thẩm Phi Phi quen đường dẫn Tô Khả vào cửa tiệm

Tô Khả ngừng một vòng thì phát hiện tiệm này vô cùng trang nhã, rất hương vị Châu Âu. Cửa tiệm này không nhiều, nhưng từng cái từng cái đan xen

hợp lý không làm thị giác mệt mỏi

Thẩm Phi Phi cầm lấy cái áo khoác màu trắng gạo, tự thử lên người cô một hồi không khỏi gật đầu đồng ý, trực tiếp đặt đồ lên nhân viên hướng dẫn mua bên cạnh, ánh mắt bắn khoản chiến lợi phẩm tiếp theo

không được mấy phút thì Tô Khả nhìn lên đồng chiến lợi phẩm của Thẩm Phi Phi ở quầy thu tiền bên kia. Đầu Tô Khả đầy vạch đen, hận không di chuyển toàn bộ đồ về nhà Thẩm Phi Phi thì không khỏi nói, "Chị Phi Phi, chị không đến cửa hàng kế tiếp xem một chút sao?"

Thẩm Phi Phi đang thử một chiếc váy dài trước kính, "đi xem chứ, trước tiên mua đồ thích hợp với chị ở tiệm này rồi nói"

Đầu Tô Khả đầy vạch đen, quả nhiên phụ nữ kiếm tiền không giống nhau, huống hồ còn có một người đàn ông kiếm nhiều tiền hơn đằng sau lưng

Tô Khả nói hết nỗi quay đầu lại, phát hiện cửa sổ chốc bị đẩy ra, một người phụ nữ mặc áo vàng sáng đi vào. Tô Khả không khỏi cau mày, trong đầu hiện ra bốn chữ: oan gia ngõ hẹp!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Trưởng thành tương đối sớm

Tuyệt đối là 'oan gia ngõ hẹp', mặc một bộ váy dài màu vàng sáng, cộng thêm tóc dài quấn màu đỏ rượu tới thắt lưng, mắt Tô Khả bị mù cũng nhận ra được người này là ai. Trong lòng Tô Khả không khỏi lẩm nhẩm: quả nhiên hôm nay không nên ra đường.

Hoàng Nghệ Thường đẩy cửa ra, từ từ đi đến. Cúm tóc như sóng dập dờn, bắp chân trắng nõn như ẩn như hiện, nhưng bởi vì trên mặt của cô treo một nụ cười nhàn nhạt, khóe môi cũng hơi nâng lên, rất giống đại gia tiểu thư nhà quan ở Giang Nam đi ra ngoài ngắm cảnh.

Còn nếu là người không biết cô ta nhìn vào thì tuyệt đối cho rằng cô là một tiểu thư khuê tú, hoàn toàn không có thể so sánh cô ta cùng nữ chính của sự kiện trên hình khiêu dâm.

Ở làng giải trí này, rốt cuộc là nơi để cho phụ nữ khoác thêm vô số tầng áo khoác, nhìn qua là một cô gái thanh thuần nhưng thật ra thì bên trong đều là dâm phụ. Cuối cùng Tô Khả cũng hiểu tại sao mỗi lần những tác giả viết tiểu thuyết về làng giải trí đều muốn đem biểu hiện của những nữ minh tinh thanh thuần ở nơi riêng tư là dâm phụ rồi. Lúc ấy cô còn bức tức, nói những tác giả nói chuyện vớ vẩn, nhưng bây giờ xem ra sự thật trong tiểu thuyết cũng chưa hẳn là hoàn toàn bịa đặt, có rất nhiều thứ không phải là từ trong hiện thực lấy đề tài sao.

Nhìn Hoàng Nghệ Thường đi, bây giờ tuyệt đối chính là nhìn ngoài mặt dịu dàng động lòng người, thật ra thì bí mật là một kỹ nữ cao cấp mà ai cũng có thể làm chồng.

Hoàng Nghệ Thường vốn đang nở nụ cười chân thành với mấy nhân viên hướng dẫn mua, thế nhưng khi ánh mắt của cô ta quét qua Tô Khả thì không khỏi cau mày, nụ cười trên mặt ngưng trệ, ngay sau đó nhìn vào mắt Tô Khả cũng xẹt qua một tia hận ý.

Tô Khả trực tiếp liếc mắt, Thẩm Phi Phi bên đây vẫn còn đang thử quần áo xoay người lại, vừa đứng nhìn thấy Hoàng Nghệ Thường bên kia thì không khỏi mở miệng, "Đáng đáp người này thật giống Nichou."

Nichou là tên tiếng Anh Hoàng Nghệ Thường, lúc rời khỏi nước Mỹ, cô ta chính là dùng tên làm nghệ sĩ này. Lại nói, lúc trước khi Hoàng Nghệ Thường ở Mỹ thì đúng là một minh tinh vô cùng lửa.

Dĩ nhiên lời này của Thẩm Phi Phi là bị Hoàng Nghệ Thường nghe thấy, hơn nữa rất lâu rồi chưa từng có người gọi tên tiếng Anh của cô ta, lúc này nghe lại lần nữa thì trong lòng Hoàng Nghệ Thường lập tức hiểu Thẩm Phi Phi trở về từ nước Mỹ không lâu, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn, cảm thấy nhìn Thẩm Phi Phi vô cùng quen mắt. Suy nghĩ hồi lâu rồi mới nói, "cô là Tổng giám đốc điều hành tập đoàn XX Thẩm Phi Phi."

Thẩm Phi Phi nhún mày, "cô biết tôi?"

"Dĩ nhiên, hai ngày trước chúng ta đã gặp đấy. Ở cửa thang máy tập đoàn XX, tôi thấy cô, tôi còn hỏi A Giang, đại mỹ nhân Tổng giám đốc điều hành của anh như thế nào."

Vốn là Hoàng Nghệ Thường không thiện cảm với Thẩm Phi Phi, bởi vì cô là bạn của Tô Khả, nhưng cô ta nhớ lại Thẩm Phi Phi còn là Tổng giám đốc điều hành tập đoàn XX, có thể nói ngoại trừ tổng giám đốc cùng giám đốc thì cô chính là nhân vật thực quyền nhất ở tập đoàn XX, nhân vật như thế thì tìm cách lôi kéo làm quen nhiều cũng tốt. Dù gần đây không dùng tới thì cũng muốn tốt hơn cô 'bỏ đá xuống giếng' với cô ta.

Thẩm Phi Phi cau mày suy nghĩ, cả buổi mà không có ấn tượng rốt cuộc thấy Hoàng Nghệ Thường ở đâu.

Tô Khả nói: "Chị Phi Phi, chúng ta còn muốn đi những cửa hàng khác nhìn một chút hay không."

Thẩm Phi Phi nhìn nét mặt Tô Khả hình như thật khó coi thì cho là thân thể cô không thoải mái nên liền gật đầu một cái, "Có muốn tìm một nơi nghỉ ngơi trước hay không?"

Tô Khả nói: "không cần, chỉ cần tìm nơi có không khí hơi sạch sẽ một chút là được."

Ý ở ngoài lời của Tô Khả chính là đồ bỏ đi Hoàng Nghê Thường là nguyên nhân ô nhiễm, dĩ nhiên Hoàng Nghê Thường cũng nghe được ý của Tô Khả thì không khỏi nâng khóe môi cười lạnh, nhưng lần này Hoàng Nghê Thường không có giống như ở thành phố H mà dám hô to gọi nhỏ với Tô Khả, dù sao cô ta mới vừa trở về thành phố B, mới vừa trở về Làng giải trí, chân còn chưa có đứng vững nên chịu không được Tô Khả trả thù, cho nên cô ta chỉ có thể nhịn.

Hai quả đấm nắm chặt giống như là muốn bấm ra máu tươi, Hoàng Nghê Thường nói nhân viên

hướng dẫn mua đứng bên cạnh rất lâu: "Quý này có kiểu dáng nào mới đưa ra thị trường không?"

Mấy người nhân viên hướng dẫn mua bên cạnh vẫn đứng nhìn Hoàng Nghê Thường cùng Thẩm Phi Phi nói chuyện, không dám bước đến lên quấy rầy, lúc này thấy Hoàng Nghê Thường chủ động nói chuyện với cô ta thì liền gật đầu nói, "Kiểu mới về không ít, mời tiểu thư Hoàng tới bên này."

Hoàng Nghê Thường đi theo nhân viên hướng dẫn đi mua quần áo, ánh mắt cũng hung dữ nhìn Tô Khả một cái, cùng với bụng của Tô Khả.

Dĩ nhiên là Tô Khả cũng lạnh lùng nhìn sang, khi ánh mắt Hoàng Nghê Thường nhìn bụng của cô thì tay của Tô Khả cũng nắm chặt thành quyền.

Hoàng Nghê Thường hất mặt, cười nhẹ nhàng mà nói chuyện với nhân viên hướng dẫn mua giới thiệu vô cùng nhiệt tình bên kia, Tô Khả cũng quay đầu lại, nói với Thẩm Phi Phi: "Chị Phi Phi, chúng ta đi thôi, không khí nơi này thật là khó ngửi."

Sắc mặt nhân viên hướng dẫn mua cùng Thẩm Phi Phi bên cạnh Tô Khả hơi biến thành khó coi, nhưng cô ấy suy xét phải trái thì liền hiểu người cô nói là Hoàng Nghê Thường, lại nghĩ đến sự kiện hình khiêu dâm đã từng của Hoàng Nghê Thường, lúc trước thì chính cô cũng thật là vô cùng khinh bỉ nên vô cùng hiểu.

Thẩm Phi Phi trả hóa đơn xong thì dĩ nhiên là bao lớn bao nhỏ đi ra, vừa ra khỏi cửa tiệm, Thẩm Phi Phi liền hỏi Tô Khả, "Khả Khả, có phải em và Nichou từng có chuyện không vui hay không?"

Tô Khả tròn trĩnh mắt nhìn trời nói: "Chị Phi Phi, xem ra chị cũng không nhìn rõ mọi chuyện rồi."

Thẩm Phi Phi sầm sét không ngừng, xe ra thật sự bị cô đoán đúng rồi, cô còn muốn cả ngày nay ở chung với Tô Khả thật tốt, sau khi nhìn thấy Hoàng Nghê Thường thì tất cả cũng trở nên "xơ xác tiêu điều", lời nói ra cũng là lời chứa đầy hàm ý, chuyện là hai người này nhất định có chuyện không vui.

"Sao vậy? cô ta đắc tội em ở đâu sao? Có muốn chị giúp em báo thù hay không?"

Tô Khả suy nghĩ một chút, nói: "Chuyện này nói ra thì rất dài dòng."

"Hả?"

Nhìn nét mặt của Thẩm Phi Phi như "hàm học hỏi như khát nước" thì Tô Khả cùng cô tìm quán cà phê ngồi xuống, gọi một ly sữa tươi, bắt đầu từ từ kể lại chuyện không vui của cô và Hoàng Nghê Thường.

Sau khi Thẩm Phi Phi nghe xong thì không khỏi nắm chặt tay Tô Khả, "thì ra người này ác tâm như vậy, làm khó cho em rồi."

Tô Khả nói: "Cũng không sao, Cẩm Niên của em vẫn rất có mắt, chỉ chọn em."

Thẩm Phi Phi cười nói, "Đương nhiên ánh mắt của Cẩm Niên tốt rồi, nếu không sao lại là đối tượng chị thầm mến được."

Đầu Tô Khả đầy mồ hôi, vậy mới nhớ tới chị Phi Phi ở đối diện cũng coi là một tình địch của cô đấy.

Chỉ là nhắc tới cũng lạ, Trịnh Duyệt và Hoàng Nghê Thường cũng làm tình địch của cô, cô chính là không muốn gặp họ, thậm chí là ghê tởm họ, nhưng trước khi cô gặp Thẩm Phi Phi thì cũng biết Thẩm Phi Phi thích Tô Cẩm Niên, nhưng cô vẫn quý mến Thẩm Phi Phi, có vẻ như hơi lạ.

Sau khi hai người ăn chút gì thì Thẩm Phi Phi lại nói, "Tô Khả, chị đột nhiên nhớ là em nói là em không gặp Tô Cẩm Niên năm năm, là Thẩm Đường giúp đỡ à."

Tô Khả sùng sốt rồi gật đầu một cái, "Dạ, thiết thời cho Thẩm Đường, nếu không thì em cùng Tô Tô cũng không biết đi đâu." đi đâu mới có thể trốn được cách tìm kiếm của Tô Cẩm Niên cùng Đoàn Lạc Phong y như 'đào ba thước đất'.

"Hừ hừ" Thẩm Phi Phi nâng khóe môi lên một chút, "Chị nói mà, làm sao mà Thẩm Đường có thể nói là biết các em mấy năm chứ, hơn nữa còn vô cùng hiểu rõ và có quan hệ tốt với em và Tô Tô, tình cảm là bởi vì các người ở chung một chỗ mà."

"Xì! Còn ở chung nữa, chị Phi Phi, trí tưởng tượng của chị thật là cường đại." Tô Khả không nhịn được tuôn ra một câu nói tục, "Chị Phi Phi, em nói với chị nhé, chị có thể để Thẩm Đường chịu oan, nhưng chị không thể xử oan em được. Em cùng Thẩm Đường chính là trong sạch, năm năm đó, hai người là em cùng Tô Tô Khả ngủ ở nhà đó thôi. Từ đầu Thẩm Đường đã như người bay trên trời á."

Thẩm Phi Phi “hừ hừ” một tiếng, quay đầu nhìn xe tới xe lui ngoài cửa sổ.

Tô Khả nháy mắt ra hiệu nhìn Thẩm Phi Phi, “Chị Phi Phi, chị Phi Phi.”

Thẩm Phi Phi nghiêng đầu nhìn Tô Khả, nhìn nét mặt cô nhiều chuyện tới thì lạnh đến buồn nôn một trận, không khỏi vuốt vuốt hai cánh tay của mình, “Em muốn nói gì?”

“Khắc khắc.” Tô Khả cười giống như vịt, vô cùng khó nghe, làm cho Thẩm Phi Phi càng sồn tóc gáy.

“Em muốn nói gì thì nói thật ra đi.”

Tô Khả nói: “Khắc khắc, chị Phi Phi, chị có muốn biết cuộc sống đặc sắc năm năm đó của Thẩm Đường hay không?”

Thẩm Phi Phi nhú mày về mặt rồi rầm.

Tô Khả nói: “Chị cũng đừng có nét mặt làm bộ như này, nhìn liền thấy giả, ở đây chỉ có hai người chúng ta, chị yên tâm, em sẽ tuyệt đối không nói với Thẩm Đường là chị hỏi thăm em về cuộc sống của Thẩm Đường đâu.”

“Hả?” Thẩm Phi Phi chớp mắt mấy cái, trong khoảng thời gian ngắn không biết là lạ ở chỗ nào, trong lúc tinh thần bưng bít thì Tô Khả lại bô bô la nói một tràng.

“Khắc khắc, chị Phi Phi tỷ, em nói cho chị này, Thẩm Đường ấy, mặc dù có đào hoa một chút.”

Thẩm Phi Phi tức giận gật đầu một cái, “Đúng vậy, người này tương đối ba hoa đấy, trời ạ, một ngày đòi một phụ nữ có hay không vậy!”

Tô Khả gật đầu như bầm tỏi, “Có có.”

Thẩm Phi Phi lại càng tức giận, ngay cả cầm cái ly cũng nặng nề buông xuống.

“Chi là...” Tô Khả lại khơi lên hứng thú của Thẩm Phi Phi.

“Chi là thế nào?”

“Chi là em bảo đảm Thẩm Đường tuyệt đối vẫn là một xử nam.”

“Xì! Anh ấy mới không phải xử nam đấy! Anh ấy phá thân ngay từ lúc mười bảy tuổi rồi!” Thẩm Phi Phi kích động đến mặt cũng đỏ bừng.

Tô Khả tròn tròn mắt, “Hả?”

Thẩm Phi Phi lập tức ngậm miệng lại, không nói thêm một chữ nào nữa.

Tô Khả là người nhiều chuyện cơ mà, dĩ nhiên là chọn trúng điểm bát quái, “Chị Phi Phi, chị cũng phá thân vào chính năm mười bảy tuổi ấy sao?”

Thẩm Phi Phi quay đầu lại nói một câu, “Hả, làm sao em biết?”

Tô Khả cười thật to ra tiếng, “Mẹ nó mẹ nó mẹ nó!”

Hai người này thật sự là khẩu vị nặng mà, trời ạ, vị thành niên thì phá thân rồi, vị thành niên đã phá thân rồi! Cười chết cô rồi, cười chết cô rồi. Bởi vậy nên ngược lại Tô Khả hiểu được trong miệng Doãn Lạc Hàm nói là em trai của cô ấy cùng Tô Cẩm Niên đều là bông hoa hiếm thấy, nguyên nhân đã sớm trưởng thành nhưng vẫn không chịu phá thân là gì. Chuyện **** cũng sớm thịnh hành việc con trai tự phá thân mình rồi.

Thẩm Phi Phi hậu tri hậu giác phản ứng kịp, nhất thời then quá hóa giận, “Tô Khả!”

Tô Khả đập bàn, một tay che bụng, “không được rồi, em thật sự là không muốn cười đâu. Em thật sự là không muốn cười đâu mà.”

Mặt Thẩm Phi Phi đỏ ửng, “không cho phép em nói ra đấy!”

Tô Khả vừa cười vừa nhìn Thẩm Phi Phi không ngừng đỏ mặt thì nói: “Dạ dạ dạ, em không nói ra, không nói ra đâu.”

Thẩm Phi Phi đỏ mặt, cắn môi, sau đó cầm sữa tươi trên bàn uống một hơi cạn sạch, “A, Thẩm Đường đáng ghét.”

“Ôi, chị gái thân mến của em, uống ly sữa tươi còn ghi nhớ tên của em đấy sao.” Chợt đột nhiên, giọng nói yêu nghiệt của Thẩm Đường xuất hiện ở bên tai của Tô Khả cùng Thẩm Phi Phi.

Thẩm Phi Phi chợt cảm thấy chấn động cả thân thể.

.....

anh XO là vào buổi trưa, khụ khụ, lại ngủ thẳng đến gần năm giờ tối, thật sự là quá không nên rồi.

Sau đó, cô đứng dậy, mặc quần áo tử tế rồi đi phòng tắm dội nước tắm rửa, lúc trở ra thì phát hiện rõ ràng Tiểu Bao Tử cùng Tần Phi đang ngồi trên ghế sa lon trò chuyện, hai người ở chung vô cùng vui vẻ.

Tần Phi ngẩng đầu nhìn Tô Khả thì không khỏi nhếch miệng cười một tiếng, “Ồ, Khả Khả, con xuống rồi à.” (ed: xuống giường á)

Tô Khả chỉ hơi cứng đờ gật đầu một cái, mặc dù bây giờ quan hệ của hai người đã hòa hoãn không ít, không có như lúc trước gặp mặt chính là kẻ thù một mắt một còng, nhưng trước mặt cô vẫn không có biện pháp nào cho Tần Phi sắc mặt tốt được.

Tần Phi làm như thói quen, cũng không để ý, tiếp tục nhiệt tình nói, “Này, Khả Khả, hôm nay mẹ hầm canh tổ yến cho con, dùng lúc còn ấm đi, con đã ngủ lâu như vậy, mau ăn đi.”

Tô Khả sắp khóc rồi, chuyện là bà đã tới nhà này rất sớm rồi sao? không khỏi gật đầu đi tới phòng bếp, vào phòng bếp, mặt bên Tô Cẩm Niên giống như là dùng được vàng sáng biến tập cát nổi nhuộm một vòng vàng rực, khoe miệng Tô Khả nâng lên, nghĩ đến mồ hôi của anh lúc này thì mặt đỏ ửng tiến lên, muốn ôm lấy Tô Cẩm Niên từ phía sau, tiếc rằng.....

Bụng quá lớn, ôm không được. đang đầy vạch đen.

“Haizz”

Nghe một tiếng thở dài buồn bực, Tô Cẩm Niên xoay người, đột nhiên nhìn thấy Tô Khả buồn phiền nhìn bụng của cô, Tô Cẩm Niên không khỏi cười rồi cúi người sờ sờ bụng nhô ra của Tô Khả, “Tiểu công chúa của bố, còn ba tháng nữa là có thể đi ra gặp bố rồi, thật tốt. Sống trong bụng mẹ thật tốt nhé, khỏe mạnh lớn lên, bố chờ con đây.”

Đối với việc ngày thường Tô Cẩm Niên lạnh lùng yên lặng không nói nhiều thêm một câu nói nhảm đã trở nên lải nhải. Tô Khả đã coi như không thấy gì rồi, dù sao kể từ lúc cô mang thai tới nay thì chuyện Tô Cẩm Niên thích nhất chính là nằm trên bụng của cô, nói chuyện với tiểu bảo bối còn chưa ra đời.

“Cẩm Niên, em thật lo lắng.”

“Lo lắng gì?” Tô Cẩm Niên ngẩng đầu lên nghi ngờ nhìn Tô Khả, cũng đã sinh một đứa con, chẳng lẽ còn sẽ bị chứng lo âu trước khi sinh sao?

Tô Khả nói: “Em sợ con gái của chúng ta, khụ khụ, là một người hay nói nhảm.”

Tô Cẩm Niên: “.....”

Lại qua không lâu.

Tô Khả nói: “Cẩm Niên, tôi thật lo lắng đấy.”

Tô Cẩm Niên nói: “Con gái sẽ không nói nhảm.”

Tô Khả lắc đầu một cái, “Lo lắng của em là món trứng chiên cà chua của anh muốn khét rồi.”

Tô Cẩm Niên: “.....”

Xoay người, lập tức cầm lấy nước bên cạnh đổ vào nôi, một làn khói nhẹ lượn lơ lên.

Tô Khả đứng sau lưng anh, che miệng cười như tên trộm.

Tô Khả nhắm mắt uống canh tổ yến Tần Phi lấy ra, nói thật, uống nhiều nên Tô Khả “nghe thấy tổ yến đã biến sắc” rồi, nếu bị người bình thường biết thì khẳng định một cục gạch bay tới, “Ồi để cho cô khoe của sao.”

Tô Cẩm Niên dọn món ăn lên bàn, nhìn Tô Khả nhú chặt mày mà cười ra tiếng.

Tô Khả thấy được bộ dạng anh cười giỡn của anh thì môi không nhịn được cong lên, bờ môi còn có một ít màu bạc của tổ yến.

Tô Cẩm Niên đi tới bên cạnh Tô Khả, cúi người dùng lưỡi liếm, “Ồ, thật ra thì mùi vị không tệ. Cho nên Khả Khả à, thật ra thì em không cần xem như chết tới nơi vậy.”

Tô Khả thẹn quá hóa giận: “Em còn không phải là vì công chúa điện hạ tương lai của chúng ta càng thêm trắng trẻo mềm mại sao.”

Tô Cẩm Niên véo mặt Tô Khả nhìn hồi lâu, một hồi lâu sao mới lên tiếng: “Khả khả, thật ra thì anh rất trắng mà.”

Cả buổi thì Tô Khả mới lấy lại tinh thần, trong nháy mắt hiểu ý của Tô Cẩm Niên, không nhịn được làm động tác khinh bỉ, “thật tự kỷ mà.”

Tô Cẩm Niên sờ sờ mặt của mình, “không phải lúc trước em nhìn trứng gương mặt của anh sao?”

Tô Khả: “.....”

Mẹ nó! Tô Cẩm Niên, anh xác định là bây giờ anh không phải tới tìm em trả thù chứ?

Hôm sau, Tô Khả nhận điện thoại oán trách của Thẩm Phi Phi, trong lòng Tô Khả yên lặng châm chọc: ôi, nếu không phải là bởi vì chuyện IQ hư hỏng bát quái của chị và Thẩm Đường thì bây giờ chân em đi nhiều thêm vài bước đường cũng nhũn ra này.

Sau khi nói tất cả lời oán trách thì lúc này Thẩm Phi Phi mới nhớ lại chuyện chính, liền hỏi Tô Khả, “Khả Khả, nếu không xé chiều hôm nay chúng ta tiếp tục đi dạo một chút đi? Chị còn rất nhiều đồ chưa chuẩn bị xong đấy.”

Tô Khả đã có kinh nghiệm, trực tiếp hai chữ “miễn đi.” Sau khi nói xong thì Tô Khả ngồi thẳng người, đôi mắt đen lấy đảo một vòng như tên trộm hỏi, “Ài da, chị Phi Phi, chị nói tình huống thật lúc sau cho em biết một chút đi.”

Nhìn đáng vẻ ngày hôm qua thì nhất định đại chiến vật lộn tương đối kịch liệt rồi.

Đại khái là bởi vì bị Tô Khả vạch trần chuyện giữa cô và Thẩm Đường thật ra thì có lén phép như vậy nên Thẩm Phi Phi cũng không lừa gạt Tô Khả, “Mẹ nó, đừng nói nữa, bà đây sắp tức học máu rồi. Khả Khả, chị thật sự chưa từng thấy người đàn ông nào bá đạo ác liệt như vậy, thật đấy! Siêu cấp vô địch chủ nghĩa đàn ông, ‘con lợn có lòng yêu nước’ mà!” (‘Con lợn có lòng yêu nước’ là học thuyết đề cập đến các chàng trai nam tính, ‘chủ nghĩa Sô vanh nam.’) Chủ nghĩa Sô vanh ban đầu được gọi là chủ nghĩa yêu nước cực đoan, không hợp lý và quá đáng. Nó đề cập đến chủ nghĩa dân tộc cực đoan và quân sự, với lợi ích quốc gia lên trên hết, để chinh phục và nô dịch ý tưởng của người khác. Sô vanh đã trở thành giáo phái của lực lượng quân sự để chinh phục các quốc gia khác đại diện. Sau đó, ông đề cập đến tất cả các chủ nghĩa Sô vanh siêu dân tộc. Lợn về lòng yêu nước, đề cập đến những người như vậy của đức tin. Ý tác giả muốn nói anh Đường theo chủ nghĩa này, cực đoan chiếm đoạt người yêu là chị Phi Phi)

Tô Khả lãnh lạnh trở lại một câu, “Chị có chừng mực đi nhé, ngộ nhờ anh lại giống như ma phía sau chị.....”

“A.....”

Tô Khả còn chưa nói hết hai chữ “xuất hiện” thì phía bên kia, Thẩm Phi Phi liền hét lên một tiếng, làm cho màng nhĩ của Tô Khả cũng sắp bị cô phá vỡ rồi.

Tô Khả vừa muốn hỏi tại sao thì đầu điện thoại kia liền truyền đến, Thẩm Phi Phi lớn tiếng gào thét: “Thẩm Đường, anh là ma à! Lại xuất hiện sau lưng tôi!”

Tô Khả: “.....”

Tô Khả còn tưởng rằng là hai người họ lập tức “thiên lôi địa hỏa”, Thẩm Phi Phi lập tức nói với cô, “Khả Khả, chị đang có việc vội ở bên này, trở về nói chuyện.”

“Ài da.... chị đừng tắt....”

Trả lời Tô Khả chính là tiếng “tút tut”, Tô Khả chỉ có thể phát hai chữ “mẹ nó” để châm chọc hành động Thẩm Phi Phi diễn trò không cho người ta xem.

đang lúc Tô Khả vô cùng buồn chán thì điện thoại di động “tút tut” rung vang lên, là một số điện thoại xa lạ ở thành phố H, Tô Khả nghi ngờ nhận điện thoại.

“A lô?”

“....”

“A lô?”

“....”

“A lô?” Tô Khả rất là nghi hoặc, kêu ba lượt, còn không ra tiếng, có phải là trò đùa dai của người nào hay không?

đang lúc Tô Khả muốn cúp điện thoại hết sức.

“Khả khả.....”

Giọng cười âm hiểm của một người đàn ông truyền vào tai Tô Khả. Trong nháy mắt làm cho Tô Khả cảm thấy sau lưng một hồi lạnh lẽo thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Nhận cuộc gọi lạ

Thẩm Phi Phi quay đầu nhìn Thẩm Đường, nụ cười ở khóe miệng cũng cứng đờ, xoay người lại, "Sao anh ở chỗ này."

Thẩm Đường rất vui vẻ ngồi xuống, tư thế tự nhiên giống như ngày hôm qua, nhìn Thẩm Phi Phi đã uống cái ly kia, trực tiếp bung lên uống một hơi cạn sạch cả phê còn dư lại.

Cuối cùng, cười vô cùng nguy hiểm, người ngoài cuộc Tô Khả cũng cảm giác giữa hai người bọn họ có dòng nước ngầm.

"Chị à, cửa chính tiệm này mở ra, ai cũng đều chào đón, sao em lại không thể tới đây? Chỉ có thể nói duyên phận giữa chúng ta quá sâu, sâu đến chị tùy tiện ở nơi nào thì em lập tức có thể cảm giác."

"Xi! Nghiệt duyên!" Thẩm Phi Phi tức giận nói.

"Ủm hửm?" Thẩm Đường nhú mày, yêu nghiệt cười một tiếng, "Chị nói cái gì?"

Thẩm Phi Phi nói: "Không khoa học! Nhất định là anh theo dõi tôi!" Sau đó lập tức nhìn Tô Khả.

Tô Khả lập tức khoát tay, rất thẳng thắn nói, "Lần này em tuyệt đối không có mặt báo."

"Ủm hửm, đông lạnh em cũng không dám lại bán chị." Thẩm Phi Phi đã lệch tiệm rồi. Hoàn toàn quên dự tính ban đầu rồi cuộc cô muốn nói gì.

Thẩm Đường không chút để ý nhìn cô xả đông xả tây, đợi đến khi Thẩm Phi Phi nói dứt lời thì Thẩm Đường vỗ vỗ tay kêu nhân viên phục vụ, sau đó gọi ly nước trắng đưa tới trước mặt của Thẩm Phi Phi.

Sắc mặt của Thẩm Phi Phi đỏ ửng, "Mẹ nó! Tôi không khát! Còn nữa, cuối cùng anh muốn làm gì? Tại sao vẫn còn ở đây."

Tô Khả roi lệ đầy mặt: Chị Phi Phi, cuối cùng chị cũng kéo tới chủ đề chính.

Thẩm Đường, "Anh muốn làm gì?" Nói xong, đứng dậy kéo tay Thẩm Phi Phi một cái, bắn ra hai chữ vô cùng H: "Làm em."

"Hả?" Rốt cuộc Thẩm Phi Phi uống quá nhiều nước ở ngoài nhiều năn nên lập tức không thể giải thích vì sao nói tiếng Trung Quốc tỉnh tủy, đợi đến khi cô lấy lại tinh thần thì cả khuôn mặt đỏ đến nhỏ máu ra, vì vậy, Thẩm Phi Phi cứ như vậy không có khí tiết bị Thẩm Đường vừa lới vừa kéo "tự thể nghiệm" rồi.

Tô Khả nhìn ly nước lọc trước mặt, phía trên vẫn còn hơi nước lượn lờ lên cao, Tô Khả không nhịn được nói: "Thật là lừa bịp."

Cô lại bị Thẩm Phi Phi cho thả bỏ câu một lần nữa. (thả bỏ câu = leo cây = thất hẹn)

Tô Khả ngồi ở quán cà phê khá lâu, lúc này mới một mình đứng dậy, đi về nhà.

Trong nhà, vẫn chỉ có một mình Tô Cẩm Niên.

Anh nhìn thấy Tô Khả trở về thì không khỏi ngẩn đầu, "Về rồi à?"

Tô Khả gật đầu một cái, "Dạ, bị cho thả bỏ câu lần nữa."

Tô Cẩm Niên nhú mày.

Tô Khả nói: "Gương mặt em là 'người bị leo cây' sao ấy nhỉ?"

Bởi vì lời nói có chút lủng lẳng nên Tô Cẩm Niên vừa bắt đầu nghe đã không hiểu, đợi đến lúc lấy lại tinh thần thì không khỏi cười ra tiếng, "Nói như thế nào?"

"Ôi, Thẩm Phi Phi bị Thẩm Đường kéo đi XO lần nữa rồi." Nói tới chỗ này, Tô Khả lại cười vô cùng bát quái và phóng đảng, cô bước nhỏ đi tới bên cạnh Tô Cẩm Niên, đặt mõng ngồi ở trong lòng anh, "Cẩm Niên, Cẩm Niên."

Tô Cẩm Niên thấy Tô Khả cười rất giống trộm thì nhú mày.

"Anh có biết Thẩm Đường phá thân lúc nào hay không?"

Tô Cẩm Niên quả quyết đầu đầy vạch đen: "Em là một người phụ nữ đã lập gia đình mà thảo luận mấy chuyện như vậy hả, Tô Khả, anh thấy cái mõng của em ngứa ngứa rồi."

Hai tay Tô Khả lập tức dè mõng của mình, "Mẹ nó, em nói nghiêm chỉnh với anh mà."

"Em cảm thấy em cần nói nghiêm chỉnh gì với anh vậy?"

"....."

"Cho nên nói....."

"Ui da, ông xã." Tô Khả ngọt ngào gọi một tiếng, làm cho tim Tô Cẩm Niên mềm nhũn, "Em nói anh biết nhé, Thẩm Đường không tốt đâu, lúc mười sáu tuổi đã phá thân rồi đấy." (ed: chị ăn gian một tuổi của anh chị Thẩm rồi, người ta 17 chị mình kêu 16, haha)

"....."

"Đúng không đúng không, không tốt biết bao nhiêu. Vị thành niên đấy, anh xem anh đi, lúc anh phá thân, à, đã sớm làm việc đấy."

Mắt Tô Cẩm Niên giật giật, một chữ "tinh" hai chữ "tinh" xuất hiện trên trán, "Khả Khả, vấn đề này, thật sự không phải phạm vi thảo luận của chúng ta."

"Hả, anh không muốn biết Thẩm Đường —— um —— Thẩm Đường —— um ——"

Câu nói sau đã không còn âm thanh nữa, là bởi vì Tô Cẩm Niên thật sự không nhận được Tô Khả làm nhảm nên lấy môi chặn lại, làm cho cô cũng nói không ra nữa câu.

Mà sau đó, dĩ nhiên là giữa vợ chồng "tự thử nghiệm" rồi, xem ra là Tô Cẩm Niên muốn Tô Khả hoàn toàn quên mất chuyện bát quái XO này nên chỉ có thể để cho cô vô cùng mệt mỏi thôi.

*

Lúc Tô Khả tỉnh lại lần nữa thì đã là lúc ánh nắng chiều hoàng hôn điểm lẹ.

Cả người mệt mỏi bủn rủn, ời Tô Cẩm Niên, cô là phụ nữ có thai mà anh còn không biết tiết chế. Cho anh khóc có được hay không.

Sau đó, thân thể nặng nề của cô ngồi dậy, nghiêng đầu, nhìn thấy ánh mặt trời màu vàng kim từ trong khe hở cửa sổ rơi vào, ngẩng đầu nhìn thời gian một chút thì không khỏi đầu đầy vạch đen.

Cô và anh XO là vào buổi trưa, khụ khụ, lại ngủ thẳng đến gần năm giờ tối, thật sự là quá không nên rồi.

Sau đó, cô đứng dậy, mặc quần áo tử tế rồi đi phòng tắm dội nước tắm rửa, lúc trở ra thì phát hiện rõ ràng Tiểu Bao Tử cùng Tàn Phi đang ngồi trên ghế sa lon trò chuyện, hai người ở chung vô cùng vui vẻ.

Tàn Phi ngẩng đầu nhìn Tô Khả thì không khỏi nhếch miệng cười một tiếng, "Ồ, Khả Khả, con xuống rồi à." (ed: xuống giường á)

Tô Khả chỉ hơi cứng đờ gật đầu một cái, mặc dù bây giờ quan hệ của hai người đã hòa hoãn không ít, không có như lúc trước gặp mặt chính là kẻ thù một mắt một còng, nhưng trước mắt cô vẫn không có biện pháp nào cho Tàn Phi sắc mặt tốt được.

Tàn Phi làm như thói quen, cũng không để ý, tiếp tục nhiệt tình nói, "Này, Khả Khả, hôm nay mẹ hầm canh tổ yến cho con, dùng lúc còn ấm đi, con đã ngủ lâu như vậy, mau ăn đi."

Tô Khả sắp khóc rồi, chuyện là bà đã tới nhà này rất sớm rồi sao? Không khỏi gật đầu đi tới phòng bếp, vào phòng bếp, mặt bên Tô Cẩm Niên giống như là dùng được văng sáng biến tập cắt nối nhuộm một vòng vàng rực, khoe miệng Tô Khả nâng lên, nghĩ đến mồ hôi của anh lúc này thì mặt ửng đỏ, tiến lên, muốn ôm lấy Tô Cẩm Niên từ phía sau, tiếc rằng ——

Bụng quá lớn, ôm không được. Đang đầy vạch đen.

"Haizz"

Nghe một tiếng thở dài buồn bực, Tô Cẩm Niên xoay người, đột nhiên nhìn thấy Tô Khả buồn phiền nhìn bụng của cô, Tô Cẩm Niên không khỏi cười rồi cúi người sờ sờ bụng nhô ra của Tô Khả, "Tiểu công chúa của bố, còn ba tháng nữa là có thể đi ra gặp bố rồi, thật tốt. Sống trong bụng mẹ thật tốt nhé, khỏe mạnh lớn lên, bố chờ con đấy."

Đối với việc ngày thường Tô Cẩm Niên lạnh lùng yên lặng không nói nhiều thêm một câu nói nhảm đã trở nên lải nhải, Tô Khả đã coi như không thấy gì rồi, dù sao kể từ lúc cô mang thai tới nay thì chuyện Tô Cẩm Niên thích nhất chính là nằm trên bụng của cô, nói chuyện với tiểu bảo bối còn chưa ra đời.

"Cẩm Niên, em thật lo lắng."

"Lo lắng gì?" Tô Cẩm Niên ngẩng đầu lên nghi ngờ nhìn Tô Khả, cũng đã sinh một đứa con, chẳng lẽ còn sẽ bị chứng lo âu trước khi sinh sao?

Tô Khả nói: "Em sợ con gái của chúng ta, khụ khụ, là một người hay nói nhảm."

Tô Cẩm Niên: "."

Lại qua không lâu.

Tô Khả nói: "Cầm Niên, tôi thật lo lắng đấy."

Tô Cầm Niên nói: "Con gái sẽ không nói nhảm."

Tô Khả lắc đầu một cái, "Lo lắng của em là món trứng chiên cà chua của anh muốn khét rồi."

Tô Cầm Niên: "."

Xoay người, lập tức cầm lấy nước bên cạnh đổ vào nồi, một làn khói nhẹ lượn lơ lên.

Tô Khả đứng sau lưng anh, che miệng cười như tên trộm.

Tô Khả nhắm mắt uống canh tổ yến Tần Phi lấy ra, nói thật, uống nhiều nên Tô Khả "nghe thấy tổ yến đã biến sắc" rồi, nếu bị người bình thường biết thì khẳng định một cục gạch bay tới, "Ồi để cho cô khoe của sao."

Tô Cầm Niên dọn món ăn lên bàn, nhìn Tô Khả nhú chặt mày mà cười ra tiếng.

Tô Khả thấy được bộ dạng anh cười giỡn của anh thì môi không nhin được cong lên, bờ môi còn có một ít màu bạc của tổ yến.

Tô Cầm Niên đi tới bên cạnh Tô Khả, cúi người dùng lưỡi liếm, "Ồ, thật ra thì mùi vị không tệ. Cho nên Khả Khả à, thật ra thì em không cần xem như chết tới nơi vậy."

Tô Khả thẹn quá hóa giận: "Em còn không phải là vì công chúa điện hạ tương lai của chúng ta càng thêm trắng trẻo mềm mại sao."

Tô Cầm Niên véo mặt Tô Khả nhìn hồi lâu, một hồi lâu sau mới lên tiếng: "Khả Khả, thật ra thì anh rất trắng mà."

Cả buổi thì Tô Khả mới lấy lại tinh thần, trong nháy mắt hiểu ý của Tô Cầm Niên, không nhin được làm động tác khinh bỉ, "Thật tự kỷ mà."

Tô Cầm Niên sờ sờ mặt của mình, "Không phải lúc trước em nhìn trúng gương mặt của anh sao?"

Tô Khả: "."

Mẹ nó! Tô Cầm Niên, anh xác định là bây giờ anh không phải tới tìm em trả thù chứ?

*

Hôm sau, Tô Khả nhận điện thoại oán trách của Thẩm Phi Phi, trong lòng Tô Khả yên lặng châm chọc: ôi, nếu không phải là bởi vì chuyện JQ hư hỏng bát quái của chị và Thẩm Đường thì bây giờ chân em đi nhiều thêm vài bước đường cũng nhữn ra này.

Sau khi nói tất cả lời oán trách thì lúc này Thẩm Phi Phi mới nhớ lại chuyện chính, liền hỏi Tô Khả, "Khả Khả, nếu không xé chiều hôm nay chúng ta tiếp tục đi dạo một chút đi? Chị còn rất nhiều đồ chưa chuẩn bị xong đấy."

Tô Khả đã có kinh nghiệm, trực tiếp hai chữ "miễn đi." Sau khi nói xong thì Tô Khả ngồi thẳng người, đôi mắt đen láy đảo một vòng như tên trộm hỏi, "Ai da, chị Phi Phi, chị nói tình huống thật lúc sau cho em biết một chút đi."

Nhìn đáng vẻ ngày hôm qua thì nhất định đại chiến vật lộn tương đối kịch liệt rồi.

Đại khái là bởi vì bị Tô Khả vạch trần chuyện giữa cô và Thẩm Đường thật ra thì cô có lén phép như vậy nên Thẩm Phi Phi cũng không lừa gạt Tô Khả, "Mẹ nó, đừng nói nữa, bà đây sắp tức học mấu rồi. Khả Khả, chị thật sự chưa từng thấy người đàn ông nào bá đạo ác liệt như vậy, thật đấy! Siêu cấp vô địch chủ nghĩa đàn ông, ‘con lợn có lòng yêu nước’ mà!" ("Con lợn có lòng yêu nước" là học thuyết đề cập đến các chàng trai nam tính, "chủ nghĩa Sô vanh nam"). Chủ nghĩa Sô vanh ban đầu được gọi là chủ nghĩa yêu nước cực đoan, không hợp lý và quá đáng. Nó đề cập đến chủ nghĩa dân tộc cực đoan và quân sự, với lợi ích quốc gia lên trên hết, để chinh phục và nô dịch ý tưởng của người khác. Sô vanh đã trở thành giáo phái của lực lượng quân sự để chinh phục các quốc gia khác đại diện. Sau đó, ông đề cập đến tất cả các chủ nghĩa Sô vanh siêu dân tộc. Lợn về lòng yêu nước, đề cập đến những người như vậy của đức tin. Ý tác giả muốn nói anh Đường theo chủ nghĩa này, cực đoan chiếm đoạt người yêu là chị Phi Phi)

Tô Khả lạnh lạnh trở lại một câu, "Chị có chừng mực đi nhé, ngộ nhờ anh lại giống như ma phía sau chị——"

"A ——"

Tô Khả còn chưa nói hết hai chữ "xuất hiện" thì phía bên kia, Thẩm Phi Phi liền hét lên một tiếng, làm cho màng nhĩ của Tô Khả cũng sắp bị cô phá vỡ rồi.

Tô Khả vừa muốn hỏi tại sao thì đầu điện thoại kia liền truyền đến, Thẩm Phi Phi lớn tiếng gào thét: "Thẩm Đường, anh là ma à! Lại xuất hiện sau lưng tôi!"

Tô Khả: "."

Tô Khả còn tưởng rằng là hai người họ lập tức "thiên lôi địa hỏa", Thẩm Phi Phi lập tức nói với cô, "Khả Khả, chị đang có việc vội ở bên này, trở về nói chuyện."

"Ai da —— chị đừng tắt ——"

Trả lời Tô Khả chính là tiếng "tút tut", Tô Khả chỉ có thể phát hai chữ "mẹ nó" để châm chọc hành động Thẩm Phi Phi diễn trò không cho người ta xem.

Đang lúc Tô Khả vô cùng buồn chán thì điện thoại di động "tút tut" rung vang lên, là một số điện thoại xa lạ ở thành phố H, Tô Khả nghi ngờ nhận điện thoại.

"A lô?"

"."

"A lô?"

"."

"A lô?" Tô Khả rất là nghi hoặc, kêu ba lượt, còn không ra tiếng, có phải trò đùa dai của người nào hay không?

Đang lúc Tô Khả muốn cúp điện thoại hết sức.

"Khà khà ——"

Giọng cười âm hiểm của một người đàn ông truyền vào tai Tô Khả. Trong nháy mắt làm cho Tô Khả cảm thấy sau lưng một hồi lạnh lẽo thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Lại nhận điện thoại

Lông mắng Tô Khả dựng hết từng cọng lên, hơi thở cả người cũng phát cáu, "Ông là ai?"

Phản ứng đầu tiên của Tô Khả, người này là kẻ thù Tô Cẩm Niên. Bởi vì, trong tiếng cười mang theo một chút nham hiểm, không phải người xa lạ bình thường sẽ phát ra.

"Khà khà ——" Tiếng cười tiếp tục truyền tới, "Khà khà ——"

Sau khi cười xong thì phía bên kia cúp điện thoại, còn dư âm thanh chết "tút tut ——". Tô Khả gọi lại lần nữa thì chỉ còn lại "Thật xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi không có tín hiệu."

"Bệnh thần kinh!"

Mặc dù trong miệng mắng như vậy, nhưng ở trong lòng của Tô Khả vẫn còn vấn đề hoảng sợ. Đại khái là bởi vì cô xem quá nhiều tiểu thuyết, hay là năng lực tưởng tượng của cô quá mạnh mẽ, hay là giác quan thứ sáu của cô cực kỳ chính xác.

Cô có cảm giác là có chuyện gì không hay sắp xảy ra, trong lòng hoảng sợ.

Buổi trưa, Tô Cẩm Niên trở về, cùng đi còn có một anh lính nhỏ, đại khái là trước kia cậu lính nhỏ này đã gặp qua Tô Khả cho nên vừa gặp mặt thì đầu tiên là bị kinh ngạc, nhưng là phản ứng được tình hình mà chính là mạnh mẽ nói với Tô Khả, "Chào chị dâu."

Sau khi chào hỏi xong thì ánh mắt nhìn Tô Cẩm Niên cũng mang một tia đồng tình?

Tô Khả không biết có hoa mắt hay không, không khỏi nhìn chằm chằm cậu lính nhỏ kia mấy lần, "Chào cậu."

Cậu lính nhỏ bị Tô Khả nhìn thì trong lòng hoảng sợ, lập tức xoay người nói với Tô Cẩm Niên: "Thượng tá, em đi nha." Đợi nghe được Tô Cẩm Niên nói "trở về đi" thì liền xoay người lái xe trở về đơn vị, cũng không quay đầu lại, giống như là có ai ở phía sau cậu ấy đuổi theo cậu ấy vậy.

Tô Khả nhìn bóng dáng của cậu lính nhỏ này, lẩm bẫm: "Cậu lính này nhìn hơi quen."

Đầu Tô Cẩm Niên đầy vạch đen, chỉ "ờ" một tiếng rồi liền lấy tay vòng qua hông của Tô Khả (tg: nếu như bụng nhô ra bên dưới cũng coi như là thắt lưng), đi tới ghế sa lon ở phòng khách.

Có lẽ Tô Khả không nhớ rõ cậu lính nhỏ ấy, nhưng cả đời cậu lính nhỏ ấy cũng sẽ không quên Tô Khả "dũng mãnh", bởi vì lúc trước, một trong những đồng đội của bọn họ bởi vì huấn luyện bị thương thì chính là cậu ấy cùng một người bạn khác khiêng đồng đội bị thương đến chỗ bệnh viện Tô Khả.

Lần đầu tiên lúc nhìn thấy Tô Khả, bọn họ đã cảm thấy vị này là nữ sắc lang, sau đó lại từ trong phòng khám truyền tới tiếng thét chói tai của đồng đội thì càng làm cho bọn họ cảm thấy, cô đầu phải là nữ sắc lang, rõ ràng là nữ sắc ma.

Sau đó lúc Thượng tá chạy tới, nhìn nét mặt của Thượng tá xanh mét thì bọn họ thực sự cho là vị này cùng Thượng tá Tô có JQ mờ ám gì đó, nhưng không có nghĩ tới đây là bà xã của Thượng tá Tô. Cho nên hôm nay gặp mặt thì mới có thể giết mình, mới có thể hận không thể lập tức trở về đơn vị.

Nếu như Tô Khả biết cậu lính ấy nhớ về cô như vậy thì nhất định sẽ vỗ vỗ vai của cậu, cười nói: ồ, thị lực tốt đấy, có tiền đồ, khẳng định tính phúc!

Tô Khả ngồi xuống thì lấy điện thoại di động ra nói với Tô Cẩm Niên: "Lúc này nhận được một cuộc gọi khủng bố."

Tô Cẩm Niên toát mồ hôi, "Cái gì gọi là cuộc gọi khủng bố?"

Tô Khả nói: "Cuộc gọi khủng bố chính là người ở đầu kia điện thoại giả quý kêu."

Tô Cẩm Niên: "."

Chính Tô Khả cũng tự quần bách, sờ sờ trán, suy nghĩ một chút, trong lòng hệ thống ngôn từ thất tốt rồi mới nói đầu đuôi gốc ngọn chuyện đã xảy ra vừa nãy cho Tô Cẩm Niên nghe.

Chân mày Tô Cẩm Niên càng nhíu càng sâu, nhìn số kia hồi lâu, "Anh biết rồi."

Trong lòng Tô Cẩm Niên hiểu rõ, mặc dù người bên trong điện thoại chỉ cười "khà khà" hai tiếng, cũng không nói ra lời có ý đe dọa cụ thể, nhưng chuyện này tuyệt sẽ không do có người nào nhằm chán đùa dai đơn giản như vậy.

Quan trọng nhất là số điện thoại cho thấy địa chỉ là thành phố H, thành phố H, gần đây không sao đi qua đó được, nhưng chuyện lúc trước xảy ra ở thành phố H do anh là người phụ trách hành động trong một vụ án truy bắt ma túy, một tên chủ mưu trong đó vẫn còn chưa sa lưới.

Như vậy nghĩ đoán tiếp thêm thì người giết đây là ai, hiển nhiên dễ thấy được.

Dĩ nhiên đây chỉ là suy đoán của anh thôi, dù sao không có phạm nhân nào chạy trốn bên ngoài lại sẽ chủ động gọi tới người bên cạnh sát, chẳng phải là thành ông Thọ thất cô, ngại mạng sống quá dài sao.

Hơn nữa số này là mã số của thành phố H, nhìn trình độ học vấn của Lữ Lương cùng với hành động của đời hần, sự thông minh của hần rất cao, không có lý do lại phạm sai lầm cấp thấp này. Vì vậy mà không gạt bỏ là thủ thuật che mắt, bàn tay đen chân chính phía sau bức màn là người khác.

Hiện tại thì địch trong tối ta ngoài sáng, lúc vẫn còn chưa có chứng cứ xác thực thì bọn họ chỉ có thể phòng bị, so với bọn hần xem ai đủ kiên nhẫn hơn, cho đến khi tính tình của bàn tay đen phía sau bức màn không chịu được mà tự chui đầu vào lưới.

Dĩ nhiên thì những suy đoán này, Tô Cẩm Niên chắc chắn sẽ không nói với Tô Khả, sau đó, Tô Cẩm Niên vỗ vỗ vai Tô Khả, "Khà Khà, em chỉ cần có trách nhiệm sinh con ra thật tốt là được rồi, được không?" Những chuyện khác thì đã có anh ở phía sau của em, chống đỡ cho em.

Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên, trong lòng vẫn còn có chút lo lắng, nhưng vẫn gật đầu một cái, "Cẩm Niên, anh phải cẩn thận."

Vốn tưởng rằng chuyện này cứ kết thúc như vậy, kết quả ngày thứ hai sau đó thì Tô Khả lại nhận được một số lạ lần nữa, khu vực biểu thị là ở thành phố S.

Sau khi Tô Khả nhìn đến thì chính là chân mày giật giật, trong lòng cảm giác là lạ, nhưng rốt cuộc kỳ lạ ở đâu thì vẫn nói không ra, chỉ có thể nhận điện thoại.

Đầu tiên phía bên kia im lặng một hồi.

Tô Khả cho rằng lần này là gọi nhầm rồi, vừa định cúp điện thoại thì âm thanh "khà khà ——" bên kia truyền tới trong tai Tô Khả lần nữa.

Toàn thân Tô Khả chấn động, âm thanh này quá quen tai rồi, không phải là buổi trưa ngày hôm qua nghe được âm thanh này sao? Chỉ là ngày hôm qua thì số kia là ở thành phố H, hôm nay số là ở thành phố S.

Trong nháy mắt Tô Khả tỉnh táo lại, hỏi đối phương: "Ông là ai, cuối cùng muốn làm cái gì!"

"Khà khà ——"

Lại là tiếng cười âm trầm đó, trong nháy mắt Tô Khả cảm giác giống như sau lưng của cô bị rất nhiều con rắn nhìn chăm chăm, thổi một loạt khí lạnh. Tô Khả không khỏi nổi giận, "Rốt cuộc ông là ai!"

"Khà khà ——"

Vẫn không trả lời Tô Khả, đây cũng trong dự định của Tô Khả, nhưng ít nhất hẳn cũng nói mấy câu đi, luôn cười "khà khà " âm hiểm như vậy, hẳn không cảm thấy hẳn rất ghê tởm sao?

"Bệnh thần kinh!" Tô Khả không chịu được bức tức nên lớn tiếng gào lên với bên kia điện thoại một câu.

"Con tức thật lớn đấy, Tô phu nhân. Khà khà ——" Cả buổi trời thì rốt cuộc bên kia cũng ra một tiếng, nhưng vừa mới nói xong những lời này thì đầu điện thoại bên kia chính là âm thanh "tút tút".

Tô Khả lại gọi điện thoại qua, bên kia lại nói giống như hôm qua, "Thật xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi không có tín hiệu." Tô Khả nắm chặt quyền, quả nhiên là kẻ địch, hơn nữa còn là kẻ địch núp ở phía sau.

Tô Cẩm Niên đang ở phòng sách, Tô Khả lập tức lên lầu nói cho Tô Cẩm Niên, Tô Cẩm Niên nhìn mã số phía trên thật lâu, sờ sờ cằm, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có chính sách gì, chỉ nói với Tô Khả: "Đĩ bất biến ứng vạn biến." (Đĩ bất biến ứng vạn biến: lấy cái tĩnh đối phó cái động)

Tô Khả gật gật đầu.

Nghĩ như vậy thì Tô Khả cũng an tâm, nếu như hàng ngày cô ở nhà thì hẳn còn có thể hại chết cô hay sao?

Buổi tối, Tiểu Bao Tử về sớm, nguyên nhân là do Doãn Lạc Phong đến vườn trẻ của Tiểu Bao Tử, sau đó đón con về.

Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bao Tử đỏ bừng, mắt cũng sáng lấp lánh, nhìn cũng biết tâm tình của bé vô cùng tốt.

Tô Khả vừa nhìn thì chỉ thấy trong tay Tiểu Bao Tử ôm một đồng truyện tranh lớn, cô mắt tinh nhanh chóng phát hiện đây đều là anime đáng nhiều kỳ mới nhất của nước , trong nước còn chưa lên thị trường, đoán chừng là Doãn Lạc Phong đi công tác ở nước Nhật, thuận tiện mang về cho bé.

Tô Khả nhìn gương mặt hưng phấn của Tiểu Bao Tử, trong lòng yên lặng châm chọc: con à, mẹ con nhìn không hiểu tiếng Nhật, con xem hiểu sao? Cũng không nên khóc ngức nghẹn đâu đấy.

Đĩ nhiên là Tô Khả thấy tâm tình anh ở phía sau vô cùng tốt nên liền tiến lên kéo cánh tay Doãn Lạc Phong, vô cùng nhiệt tình nói, "Tiểu Phong Phong, anh trở lại rồi, có thể nhớ chết em rồi."

Doãn Lạc Phong nâng khoe môi lên, cười vô cùng xinh đẹp, "Đúng vậy, đã trở lại." Nói xong còn sờ sờ bụng nhô ra của Tô Khả, "Con gái nuôi của anh ngoan quá."

"Đây là chắc chắn rồi, cũng không nghĩ lại là ghen di truyền của ai à." Tô Khả vô cùng tự hào.

Nhìn hai người bọn họ thân mật đối thoại, sắc mặt Tô Cẩm Niên đứng bên cạnh Tô Khả vẫn che chở cho cô đen lại, trong lòng có mùi chua, không khỏi lạnh lẽo nói, "Còn giả chày ngoài cửa nữa, có cơm ăn rồi."

Tô Khả rơi nước mắt: em là thùng cơm sao?

Thật ra thì Tô Khả hiểu lầm Tô Cẩm Niên, bởi vì Tô Cẩm Niên muốn nói là Doãn Lạc Phong không mời mà tới ăn chực.

Mà Doãn Lạc Phong lại sờ sờ cằm, trong lòng có cảm giác thỏa mãn vì đã thay đổi thành người làm chủ, dù sao anh ăn đám Tô Cẩm Niên quá nhiều năm rồi, bây giờ đổi ngược lại một chút, cảm giác này, thật là tuyệt vời.

Kể từ sau khi trở về thành phố B, Doãn Lạc Phong rất khó đi tới được nhà Tô Khả, dĩ nhiên Tô Khả để Tô Cẩm Niên làm mấy món ăn chiều đãi anh một chút.

Chỉ là ánh mắt Tô Cẩm Niên nhìn chân bị thương của mình, sau đó yên lặng xoay người vào phòng bếp. Mà làm cho anh đi nấu nhiều thêm vài món ăn thì Tô Khả hóa đá tại nguyên chỗ, emma, đây là Tô Cẩm Niên của cô sao?

Lúc ăn cơm, Tiểu Bao Tử mở miệng một tiếng là chú Doãn, thỉnh thoảng nói "Chú Doãn, con muốn ăn cái này", "Chú Doãn, con muốn ăn cái đó", "Chú Doãn, cái này ăn tốt nè, chú ăn nhiều một chút" "Chú Doãn."

Thân mật thăm thiết, làm cho Tô Cẩm Niên một bên lại ghen, khó chịu nghĩ: Con trai à, chẳng lẽ bố không có sinh một đôi tay cho con à. Con trai à, món ăn trong bát kia đang ở trước mặt của con, con không thể tự gấp được sao. Con trai à, con chưa bao giờ gấp thức ăn cho bố ăn. Con trai à, chú ấy có tay. Con trai à, món ăn ăn ngon cũng là bố làm mà, sao lại không thấy con khen ngợi bố bậy.

Tô Khả nhìn sắc mặt Tô Cẩm Niên bên kia đã đen không thể đen hơn nữa thì đầu không khỏi đầy mồ hôi, sau đó lập tức gấp một chân gà vào trong chén Tô Cẩm Niên, "Ông xã, anh ăn nhiều một chút."

Trong lòng Tô Cẩm Niên được an ủi một trận, bởi vì bà xã của anh vẫn nhớ anh. Hơn nữa một câu "ông xã" của Tô Khả càng làm trong lòng anh thoải mái, sau đó ánh mắt nhìn Doãn Lạc Phong đều mang vẻ hả hê.

Nhưng lúc cúi đầu nhìn thấy Tô Khả gấp chính là móng gà thì không khỏi rầu rĩ, bởi vì anh không thích ăn nhất chính là chân gà.

Tô Khả thấy Tô Cẩm Niên nhìn chằm chằm chân còn không ăn thì mới nhớ là Tô Cẩm Niên không thích ăn chân, nhưng gấp cũng đã gấp, thức ăn không

thể lằng phí đúng không, cho nên tăng thêm một câu: "Đều nói ăn gì bỏ đó mà, anh ăn nhiều chân một chút đi."

Nét mặt Tô Cẩm Niên vẫn vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng thì làm một quyết định vô cùng quan trọng: sau này khi mua gà thì tuyệt đối phải để ông chủ chặt hai cái chân đem về.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Hơi quen mắt

Thời kỳ mỗi ngày đều biến thành dài ra, nhiệt độ cũng dần dần lên cao. Thời tiết xuân về hoa nở, hoa anh đào trên lối đi bộ xác thực đã nở rộ toàn bộ, đi qua một con đường tràn đầy màu hồng, gió thổi qua, hoa rơi, vô cùng mơ mộng.

Thời gian thoáng một cái thì lại nửa tháng trôi qua, trong lúc đó, Tô Khả đúng là không còn nhận được điện thoại của người đàn ông có giọng cười âm hiểm "khà khà" phát ra nữa, giống như hai ngày này, thân cô như ở cảnh mộng.

Ngày này, vừa lúc là ngày đầy tháng của con trai Doãn Lạc Hàm.

Tiểu bảo bối sinh ra vô cùng tinh xảo và xinh đẹp, mắt phượng hẹp dài, miệng nhỏ nhắn hồng hào, làn da trắng nõn làm như muốn chảy nước, thân thể bé nhỏ mềm mại.

Trịnh Diệu Đông ẵm con đến giữa đoàn người, miệng nói nhỏ, "Nhìn đáng đáng con trai Tô Cẩm Niên giống hệt bộ dáng của Tô Cẩm Niên, sao đáng đáng con mình không giống mình chút nào hết."

Lúc đó, Doãn Lạc Phong đang uống một ngụm nước, không cẩn thận một chút mà bị sặc toàn bộ, nhận lấy cháu ngoại nhỏ bé trong ngực Trịnh Diệu Đông, liếc nhìn rồi nói một câu, "Nhân phẩm cậu không tốt."

Mọi người cười to.

Vừa đứng, mẹ Doãn Lạc Phong chào hỏi khách khứa bên kia đi tới thì nghe được những lời này, nhìn cháu ngoại bảo bối của mình một chút, không khỏi cười đến sắc mặt như hoa đào, "Tiểu Đậu Tử của chúng ta lớn lên giống mẹ của nó và cậu út."

Tiểu Đậu Tử là nhũ danh của con trai Trịnh Diệu Đông.

Doãn Lạc Phong cười hân hân má của tiểu bảo bối một cái, "Ừ, giống con khi còn bé như đút."

Lời này thốt ra, mùi dấm trong lòng Trịnh Diệu Đông càng thêm nồng đậm, "Rõ ràng là mình sinh mà." Đáng đáp lại giống cậu, phải nói là chuyện gì xảy ra chứ.

Bố của Trịnh Diệu Đông đi tới, đi theo phía sau ông còn có mấy người bạn, vô cùng khoe khoang nói, "Đến đây, cháu nội bảo bối quý giá của tôi ở bên này, phải nói là 'phần điều ngọc trác', quá xinh đẹp rồi, ai ui, lão già tôi mỗi đêm cũng phải nhìn nó ngủ thì tôi mới ngủ đây." (phần điều ngọc trác: gương mặt đẹp như tượng điêu khắc, da dẻ mịn như viên ngọc đã mài giữa)

Mẹ Trịnh Diệu Đông cũng đi lên phía trước, "Ông được tính là ông nội đây, " nói xong, thì ẵm cháu nội nhỏ trong tay Doãn Lạc Phong, "Chính là lúc cháu ngủ thiếp đi, nửa đêm tôi còn có thể tỉnh mấy lần, nhìn xem cháu nội tôi có tỉnh hay không đây."

Tô Khả ở bên cạnh nghe mấy người lớn này nói thì đầu không khỏi đầy vạch đen: có cần khoa trương như vậy hay không.

Kết quả là mấy ông bà lớn chen chúc một đám người trẻ tuổi ra bên ngoài, nhìn tiểu bảo bối 'phần điều ngọc trác', trong miệng không khỏi "chặc chặc" khen ngợi.

Tiểu Bao Tử từ bên ngoài trở vào, đầu đầy mồ hôi, khuôn mặt bé nhỏ trắng nõn nà đỏ bừng, mắt to long lanh, nhìn thấy phải làm cho lòng người ngứa ngáy một chút, lúc này, bé đang nhìn xung quanh trái phải, đại khái là đang tìm chỗ của cô và Tô Cẩm Niên.

Lúc này, phía sau Tiểu Bao Tử còn đi theo một cô gái nhỏ mở miệng một tiếng là "Tô Tô chờ em một chút" "Tô Tô chờ em một chút".

Thẩm Phi Phi đi tới bên cạnh Tô Khả, nghiêng đầu nên dĩ nhiên là nhìn thấy cảnh tượng của Tiểu Bao Tử bên kia, "O, con trai của em đi ra ngoài một chuyến thì mang cô vợ nhỏ trở lại cho em rồi."

Tô Khả cười, còn Tô Cẩm Niên lại đứng dậy đi tới bên cạnh Tiểu Bao Tử, định dẫn Tiểu Bao Tử qua.

Trịnh Diệu Đông vẫn đứng oán niệm ở bên cạnh thì nhìn thấy Tô Cẩm Niên đứng dậy, sau đó dẫn con trai anh tới đây, nhìn dung mạo hai bố con bọn họ giống nhau như đúc, Trịnh Diệu Đông đầm ngực giậm chân, hận không thể nhét con trai anh về bụng mẹ nó rồi sinh một lần nữa.

Biết Tô Cẩm Niên một chút nhưng Tô Cẩm Niên không biết bạn bè của Trịnh Diệu Đông, thấy trên tay Tô Cẩm Niên dấp một phiên bản Tô Cẩm Niên thu nhỏ, dĩ nhiên là miệng "O" ở bên kia .

"Thật là giống mà, sao mình đặc biệt tưởng là mình mới vừa xuyên không vậy."

"Đúng vậy, quá giống."

Kết quả là âm âm ỉ ỉ vang lên xung quanh Tô Khả, vừa thảo luận, tầm mắt vừa bắn khoả trên mặt của Tiểu Bao Tử và Tô Cẩm Niên.

Tiểu Bao Tử ngẩng đầu lên, thấy một đám các cô chú phát ra tia sáng xanh sâu xa thì đầu đầy vạch đen, "Bố, bọn họ uống thuốc lác sao?"

Tô Cẩm Niên sờ sờ đầu Tiểu Bao Tử, "Không kém bao nhiêu đâu."

"Hèn chi." Tiểu Bao Tử đồng tình nhìn bọn họ một cái, sau đó đi tới bên cạnh Tô Khả, sờ sờ bụng nhô ra của Tô Khả, "Em gái à, em không cần sợ đâu, anh trai cùng Siêu Nhân Điện Quang cùng nhau đánh quái thú bảo vệ em nhé."

Tô Khả: "."

Mọi người: "."

Còn Tô Cẩm Niên lại nhú mày cười một tiếng, rất có cảm giác thỏa mãn "con trai nhà tôi sắp trưởng thành rồi".

Thẩm Phi Phi "chặc chặc" hai cái, "Phúc hắc quá. Quả nhiên là trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy."

Thẩm Đường âm thầm nhẹ nhàng ở bên người Thẩm Phi Phi, cười nhẹ nhàng nói một câu, "Như vậy thích nhỉ, sao làm chị như chị đây không tự sinh một đứa?"

Những lời này dọa Thẩm Phi Phi sợ đến sắc mặt trắng bệch, một cánh tay chỉ vào cằm Thẩm Đường, "Mẹ nó, luôn sắm vai nhẹ nhàng như vậy, anh thật sự là quá đáng ghét."

Tô Khả nhìn hai oan gia đứng ở bên cạnh cô, lại cúi đầu nhìn đôi tay nhỏ bé trắng nõn không ngừng vuốt bụng Tô Khả. Lúc này cô gái nhỏ xinh đẹp lúc nãy lần nữa theo tới sau lưng Tiểu Bao Tử.

Khi cô bé nhìn thấy Tiểu Bao Tử không ngừng nói chuyện với bụng Tô Khả thì cũng chớp mắt to nhìn chăm chăm bụng Tô Khả, sau đó ngẩng đầu lên, dùng ngón tay chỉ vào bụng Tô Khả, non nớt hỏi: "Mẹ chồng ơi, ở đây có cô em chồng của con sao?"

Sau Tô Khả nghe cô bé kêu thì ngẩn ngang trong gió rồi, mà hai tiếng "mẹ chồng" cùng "cô em chồng" vô cùng yêu thích nắm tay hát vang ở trong đầu của cô: "Hallelujah" .

Tô Khả nhìn cô gái nhỏ trắng nõn nà, ngàn vạn con ngựa lội bùn gào thét ở trong lòng đi qua: cô đã "lớn tuổi" đến có người gọi là mẹ chồng rồi sao?

"Xi ha ha ha." Thẩm Đường bên kia vẫn còn đang tranh cãi với Thẩm Phi Phi, vô cùng không hiểu hậu mà cười ra tiếng, "Tô Khả, cô dâu của con trai em tìm tới cửa rồi."

Tô Khả nhìn đôi mắt to long lanh, vẻ mặt "ham học hỏi" của cô gái nhỏ thì không khỏi hỏi, "Người bạn nhỏ, con tên là gì?"

"Con tên là Thân Na Na." Cô gái nhỏ hết sức nghiêm túc trả lời.

Tiểu Bao Tử ghét bỏ nhìn cô bé một cái, "Mẹ, Na Na thật là phiền, luôn đi theo phía sau con."

"Na Na muốn Tô Tô làm chồng của Na Na mà." Cô gái nhỏ quay đầu, vô cùng nghiêm túc nói với Tiểu Bao Tử.

Tiểu Bao Tử vừa tức vừa giận, "Đáng ghét, mẹ, bố mẹ cô bé ở đâu vậy, mọi người mau tìm được bố mẹ cô ấy đi, tại sao có thể sinh ra một cô con gái không biết xấu hổ như vậy."

Tô Cẩm Niên vỗ vỗ vai Tiểu Bao Tử, "Tô Tô, tại sao có thể không có lễ phép thế."

Tiểu Bao Tử ủy khuất nhìn thoáng qua Tô Cẩm Niên, lúc này không phải là bé ở bên ngoài chơi mấy vòng cùng với mấy bé trai khác thì liền đụng phải một khối kẹo mè xừng như vậy sao, quá đáng ghét. Cho nên bé mới vào nhà tìm bố mẹ, để cho bọn họ giúp đỡ đuổi cô bé này đi.

Sau đó Tô Cẩm Niên ngồi xổm người xuống, nhìn cô bé này, "Na Na biết cái gì gọi là bà, cái gì gọi là em chồng không?"

"Na Na biết. Mẹ của chồng gọi mẹ chồng, em gái của chồng gọi cô em chồng." Cô gái nhỏ trả lời có bài có bản.

Mọi người ngạc nhiên một trận, nhìn bộ dạng cô bé này chỉ năm tuổi mà lại có thể phân biệt những chuyện này rõ ràng như thế, cô gái nhỏ thật thông minh.

Tô Cẩm Niên cười nói, "Na Na thật là lợi hại."

Cô gái nhỏ cười híp cả mắt, "Vậy có phải bác thích Na Na làm vợ của Tô Tô hay không."

Tô Khả sờ sờ cằm, nhìn cô gái nhỏ lớn sớm này cười vô cùng đáng yêu, trong lòng vô cùng cảm thấy thẳng thớm là 'giả heo xoi tái cộp già' thì không khỏi nổi lên hứng thú, "Na Na để ý Tô Tô của bác gì thế."

Cô gái nhỏ vẫn cười ngọt ngào, "Tô Tô thật là xinh đẹp. Là bé trai xinh đẹp nhất mà con gặp qua, mẹ từng nói là bé trai xinh đẹp nhất trên thế giới chính là chồng Na Na."

Tô Khả: "."

Mọi người: "."

Mẹ đứa bé này là ai vậy, lại dạy cô bé lớn sớm như vậy, thật là xấu hổ.

"Mẹ Na Na đâu? Đi đâu rồi vậy?" Thẩm Phi Phi tò mò hỏi.

Thân Na Na vừa nghe thì lập tức đôi mắt to toát ra vô số hơi nước, sau đó chưa tới một giây sau thì từng giọt từng giọt nước mắt liền rơi xuống.

Thẩm Phi Phi căng thẳng đi tới bên cạnh Thân Na Na, vỗ vỗ sống lưng nhỏ của Thân Na Na, "Na Na, tại sao khóc?"

Thân Na Na ngẩng đầu lên, nước mắt ròng ròng, "Dì ơi, mẹ Na Na đi lên thiên đường rồi. Na Na chỉ có bố, à, còn có cô nhỏ nữa."

Mọi người đau lòng một trận, thì ra là cô bé nhỏ như vậy đã không có mẹ, thật là đáng thương. Tiểu Bao Tử vốn là ghét Thân Na Na cũng liền lộ ra sắc thái đồng tình.

"Ai ui, Na Na đáng thương, sau này đi đối tốt với con nhé, có được hay không?" Thẩm Phi Phi nổi lên tình thương của mẹ, ôm lấy Thân Na Na.

Thân Na Na "ạ" một tiếng, "Dì ơi, dì thật tốt."

Thẩm Đường nhìn Thẩm Phi Phi ôm thật chặt Thân Na Na thì không khỏi ghen tỵ nói: "Chị Phi Phi thân mến, bây giờ chị càng ngày càng có giác ngộ làm mẹ nhỉ, nói thế nào đây, có phải muốn sinh một đứa hay không vậy."

"Đúng đó, chị Phi Phi." Một trong những người bạn của Thẩm Đường, lập tức đôi mắt Lôi Tử bốc lên sáng loáng, "Chị Phi Phi, khi nào thì chị sinh một cháu ngoại nhỏ cho chúng em ôm ấp đây. Trong chúng ta, thì tuổi của chị Phi Phi chị là lớn nhất đấy, sao đến bây giờ cũng còn chưa sinh con nữa?"

Bạn học Lôi Tử nhất định ương bướng tới cùng, hoàn toàn không biết tuổi của phụ nữ là đề tài bị cấm kỵ. Kết quả là, anh vô cùng đáng thương bị vô ảnh hưởng của Thẩm Phi Phi đập bay tới chân trời.

Thẩm Đường vòng quanh eo của Thẩm Phi Phi, "Đúng vậy đó, chị à, lúc nào thì sinh tiểu bảo bối cho em trai này vui đùa một chút. Chị xem, con của Cẩm Niên đúng là phải tìm vợ xinh đẹp rồi, mà conch của Đông cũng bắt đầu 'mua nước tương' ở trên đất rồi, chị nói đi, lúc nào thì người chị này mới sinh đây? Hửm?"

Mồ hôi trên mặt Thẩm Phi Phi chảy ròng ròng, "Em trai, em đang nói đùa gì đấy."

Người biết rõ chuyện giữa Thẩm Phi Phi và Thẩm Đường sôi nổi đùa giỡn: "Chị Phi Phi, chị còn trẻ tuổi, Thẩm Đường già rồi, cậu ấy không kịp chờ đợi muốn ẵm bồng con chị Phi Phi sinh rồi đây."

Tô Khả ở bên cạnh cười vô cùng không hiền hậu.

Thẩm Phi Phi hận không đá Thẩm Đường đến chân trời được, nhắm mắt làm ngơ luôn.

Cô gái nhỏ Thân Na Na vẫn đứng bên cạnh Tiểu Bao Tử, nhìn mấy người lớn nói qua nói lại. Sau đó, chưa được vài phút thì người thân của Thân Na Na tìm tới rồi.

Là một cô gái trẻ tuổi, ăn mặc vô cùng tươi trẻ.

Chỉ là cô gái này hơi quen mắt.

Nhưng Tô Khả lập tức không nghĩ ra.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Năm tháng yên bình tốt đẹp (1)

Tô Khả tức giận gân cổ, trực tiếp tuôn ra câu nói tục. Haizz, người này đúng là âm hồn bất tán, vừa mở miệng chính là tiếng cười "khà khà ——" âm hiểm, làm cho người ta lạnh đến buồn nôn không dứt. Thật coi cô làm từ đất dẻo cao su sao, mặc cho người ta chà xát bóp nặn tròn trịa chắc. Hơn nữa, dù là người làm từ đất dẻo cao su, em gái nó, cũng có ba phần nóng tính có được không được.

Phía bên kia một hồi im ỉm: "."

"Em gái, gọi tôi là chị gái đi, kêu đi, kêu đi! Trời ạ, coi như ông muốn gọi tôi là chị gái thì tôi còn không muốn người đàn ông lớn tuổi mà có thể làm bố tôi làm em trai! Xì!"

"Tôi khinh! Mày cẩn thận một chút, ông đây giết chết mày!" Cái người luôn cười "khà khà ——" không ngừng, giả thần giả quỷ - Lữ Lương rút cuộc tuôn ra nói tục.

Âm thanh của hắn giống như là bị hun khói qua, vô cùng khàn khàn khó nghe, Tô Khả không khỏi run người một cái.

Tất nhiên Tô Khả nghe được Lữ Lương bên kia cực kỳ tức giận, không khỏi cười to lên, trong âm thanh tràn đầy giễu cợt, : "Ồ, tiếp tục giả thần giả quỷ nữa đi, sao không giả thần giả quỷ nữa rồi hả?"

"Mày!" Lữ Lương hét lớn một tiếng, ngay sau đó giống như là phản ứng được điều gì, lại nói, "Ồ, bản lĩnh Tô phu nhân cao thật, khà khà —— không có việc gì, các người chờ chết đi!"

Nói xong thì hắn cúp điện thoại.

Tô Khả nhìn dòng chữ hiện Trò chuyện kết thúc" phía trên, nhìn lại số điện thoại kia, lại là một số lạ điện tới, và lại địa chỉ điện tới hiện là tỉnh X, đó là biên giới đen tối phía tây Trung Quốc, cũng là địa phương nghèo khó nhất.

Tô Khả cau mày, sau đó nghĩ đến lời Tô Cẩm Niên nói lần kia: bình đến tướng chặn, sợ gì, Lữ Lương hắn cũng không phải là ba đầu sáu tay, còn có thể hù chết bọn họ hay sao? Hơn nữa, Lữ Lương còn là một tội phạm truy nã quan trọng trên cả nước, hoàn toàn gặp phải ánh sáng là chết rồi, có thể nâng lên bao nhiêu sóng gió nữa.

Nghĩ như vậy thì Tô Khả lại trấn an không ít, sau đó xem bộ phim Hàn Quốc đang chiếu trên TV, nhìn oppa cùng unnie chia tay nhau, Tô Khả đắm chìm cười to. (oppa là anh trai, unnie là chị gái, xưng hô ở Hàn Quốc)

Cho nên đợi đến sau khi Tô Cẩm Niên cùng Tiểu Bao Từ tắm xong đi xuống, nhìn Tô Khả bên kia cười có chút thần kinh, hết nói nổi.

Tô Khả nói với Tiểu Bao Từ: "Đúng rồi, Tô Tô, trong bữa tiệc hôm nay nhìn thấy cô của Thân Na Na ấy, không phải cô ấy cho con một tờ giấy sao, ở đâu rồi?"

"À, chị Lưu Tuyết à, " Tiểu Bao Từ ngẩng đầu lên, "Tờ giấy đó con để con heo nhỏ của con đè lên rồi."

"Ồ, đi lấy đi." Vung tay lên, rất có tư thế của nữ vương.

Tiểu Bao Từ nhìn chân của Tô Cẩm Niên còn bị thương một chút, nhìn lại bụng thật to của Tô Khả một chút, cam chịu số phận, quả nhiên bé có số mạng của người hầu mà, vì vậy, chỉ có thể "lộc cộc" chạy lên lầu, đi lấy tờ giấy mà Thân Lưu Tuyết cho bé.

Lúc Tô Khả cầm tờ giấy thì thấy trên đó viết: sinh viên lớp 1501 khoa Luật X**, Thân Lưu Tuyết. Số điện thoại di động: 150XXXXXX

Tô Khả nhìn số điện thoại này, chợt đột nhiên có chút khó giải quyết, "Haizz, em chưa được sự đồng ý của hai đương sự mà đã làm người làm mai, có thể có chút rối rắm hay không?"

Tô Cẩm Niên trịnh trọng trả lời, "Ngần dậm nhân duyên đường quanh co, em làm chính là chuyện tốt. Nếu như thành thì mọi người khen em cũng không kịp đây."

Tô Khả nghĩ ngợi một hồi, "Cũng đúng. Mặc dù nữ sinh kia hiểu lầm em là bọn buôn người, nhưng lòng dạ cũng không tệ lắm. Khiến Tiểu Phong Phong và cô gặp nhau khắp nơi, nói không chừng liền thành đấy."

"Ừ, chính là như vậy, không sai." Tô Cẩm Niên gạt đầu một cái, một tay nắm tay Tô Khả, "Em xem bảo bối thứ hai của hai ta cũng sắp ra đời rồi, cũng không thể để Doãn Lạc Phong thân là khuê mật của em vẫn còn độc thân một mình, đúng không?"

"Đúng hé, vậy em gọi số điện thoại cho Tiểu Phong Phong."

Tiểu Bao Từ ở bên kia nhìn chỉ số thông minh của bố mẹ đột nhiên biến thành số âm thì sầm sét không ngừng: Chú Phong Phong, chú thật là đáng thương, lại bị bố con tính như vậy. Chỉ là con cũng rất thích chị gái kia, làm mẹ con cũng không tồi.

Phía bên kia, Doãn Lạc Phong trở về nhà, đang tắm, thỉnh thoảng nhảy mũi một cái.

*

Hôm sau, nắng đẹp, thời tiết quang đãng.

Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả đến bệnh viện quân đội. Tô Cẩm Niên là kiểm tra lại vết thương ở chân, Tô Khả là khám thai.

Bệnh viện vẫn người đến người đi. Mà Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên đã quen việc dễ làm nên đến trước phòng Tô Cẩm Niên cần kiểm tra.

Chỉ chốc lát sau, bác sĩ cầm tấm phim mới chụp, mỉm cười nói, "Khôi phục rất tốt, chưa tới mười ngày nữa là có thể tháo băng đeo rồi, đến lúc đó lại có thể làm một quân nhân mà quốc dân khâm phục."

"Cám ơn."

Rời khỏi phòng làm việc này thì Tô Cẩm Niên đỡ Tô Khả đi khám thai, tron ven cả quá trình thì đã qua hơn nửa ngày, đợi đến rời đi thì đã vào lúc giữa trưa rồi.

Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên vào một nhà hàng lớn đông người, gọi bốn, năm món ăn.

Khi đĩa thứ nhất là thịt bò thăn bùng lên, Tô Khả phát hiện rõ ràng em gái nhỏ bùng món ăn lên chính là cô gái hôm qua mình và Tô Cẩm Niên thảo luận cần làm mai cho Doãn Lạc Phong—— Thân Lưu Tuyết.

Mà Thân Lưu Tuyết cũng phát hiện Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên, không khỏi nói: "Ồi, chị là mẹ Tô Tô, chào chị."

"Chào em." Tô Khả gật đầu một cái, "Em đang làm ở đây à."

"Hi hi, em thay bạn cùng lớp của em ạ." Thân Lưu Tuyết cười trả lời, "Chị thì sao?"

"À, chị tới khám thai."

Thân Lưu Tuyết nhìn thoáng qua bụng nhô ra của Tô Khả, giống như là nhớ tới gì đó nên nói với Tô Khả: "Lần trước hiểu lầm chị, thật là rất xin lỗi, chị là lần đó Tô Tô khóc quá đáng thương, hết cách rồi, ha ha."

Tô Khả cười cười gật đầu, "Chị không có trách em."

"Ha ha, vậy thì tốt, em đi làm việc trước nhé, chờ em rảnh thì lần sau nói chuyện tiếp nhé." Lúc cô ấy nói lời này thì một nhân viên phục vụ khác bên kia đang gọi cô về.

Tô Khả gật đầu, "Được."

Tô Cẩm Niên nói: "Anh nhớ hình như hôm nay Doãn Lạc Phong rảnh rồi ở nhà."

"?" Nói cái này làm gì? Lập tức, Tô Khả không hiểu rõ.

Tô Cẩm Niên nói: "Gọi cậu ấy đến ăn cơm đi, chúng ta gọi nhiều món ăn như vậy thì ăn không hết." Nói xong, Tô Cẩm Niên lại vẫy nhân viên phục vụ tới đây, gọi rất nhiều món ăn.

Tô Khả: ". — —"

Tô Cẩm Niên nhìn Tô Khả đầu đầy vạch đen thì điểm trán cô một cái, nhìn Thân Lưu Tuyết bận rộn tại cái bàn khác bên kia một chút. Trong nháy mắt Tô Khả hiểu được, sau đó ngón ngang trong gió rồi.

Một cú điện thoại gọi cho Doãn Lạc Phong, trùng hợp, Doãn Lạc Phong có chuyện tìm Trịnh Diệu Đông nên cũng ở bệnh viện quân đội, cho nên sau khi Tô Khả gọi một cuộc điện thoại thì không tới năm phút đồng hồ, không chỉ có Doãn Lạc Phong tới mà Trịnh Diệu Đông cũng tới ăn chực luôn.

Lúc đó, món cá nấu đậu mà Tô Cẩm Niên gọi cuối cùng cũng đã bùng lên, mà mang thức ăn lên chính là hai nhân viên phục vụ, một người trong đó vẫn là em họ của Trịnh Diệu Đông, Thân Lưu Tuyết.

"Ồi, anh họ, anh cũng đã tới sao." Thân Lưu Tuyết hơi giật mình.

Trịnh Diệu Đông nói, "O, em gái, em đi làm ở đây à."

"Không phải, bạn học em ngã bệnh, em thay cô ấy làm một ngày." Thân Lưu Tuyết cười cười, "Vậy em đi xuống trước, khoảng thời gian hiện tại vẫn rất bận."

"Được được." Trịnh Diệu Đông cười hi hi phát tay một cái, "Anh ở bệnh viện kế bên, có chuyện tìm anh là được."

Thân Lưu Tuyết quay đầu: "Em thì không có chuyện gì đâu."

Lúc này Trịnh Diệu Đông mới nhớ tới nghề của anh là một bác sĩ, lập tức nội lưu đầy mặt.

Mà còn Tô Cẩm Niên bên cạnh lại mặt đen thui nhìn chăm chăm Trịnh Diệu Đông.

Trịnh Diệu Đông thấy ánh mắt Tô Cẩm Niên âm trầm thì run một cái, trong đầu không nhận được nói thầm sao lạnh như thế.

Mà Tô Khả thấy Tô Cẩm Niên luôn nhìn chăm chăm thì dĩ nhiên là rõ ràng rồi cuộc là tại sao ông xã cô lại nhìn chăm chăm Trịnh Diệu Đông vậy, cũng bởi vì là Trịnh Diệu Đông nên mới dẫn đến bây giờ Doãn Lạc Phong cũng không thể cùng nữ sinh kia nói chuyện.

Nếu như Trịnh Diệu Đông biết ý định Tô Cẩm Niên là như vậy thì nhất định sẽ nước mắt giàn giụa: Cẩm Niên, mình đây là làm anh, thế nhưng không bằng cậu là người không quen biết tới quan tâm hôn sự của em gái, thật sự là xấu hổ mà.

Doãn Lạc Phong vừa ngồi xuống, còn vô cùng thần nhiên ăn thức ăn sắc hương vị đều đủ trên bàn, sau khi ăn vài miếng thì hỏi, "Khả Khả, em vạn năm không chịu rút ra một chút, là 'vắt cổ chày ra nước', hôm nay sao đột nhiên muốn mời anh ăn cơm?"

Trịnh Diệu Đông nói, "Phải đó, Khả Khả, sao em đột nhiên muốn mời khách."

Sắc mặt Tô Khả đỏ ửng: "Em không thể mời khách một lần sao, các người quá coi thường em đây." Sau đó nhớ tới chuyện chính, lại hỏi Doãn Lạc Phong, "Tiểu Phong Phong, ngày hôm qua em gọi tin cho anh, anh xem chưa?"

"Xem rồi, một số điện thoại lạ. Em muốn làm gì?" Doãn Lạc Phong ném thử một miếng cá nấu đậu, sau đó mắt phượng nâng lên, nhìn Tô Khả.

Tô Khả nghĩ nghĩ, "Đó là số của một cô gái nhỏ xinh đẹp."

Doãn Lạc Phong cười, mắt phượng đen kịt, không thấy rõ một chút tâm tình phật phùng, chỉ từ tốn nói câu, "Ồ ~ mình chạy vào phần mộ rồi liền muốn kéo người độc thân bên cạnh vào mộ luôn sao?"

Tô Khả nhìn không được "mẹ nó" một tiếng, "Không phải là em không nỡ đến cho chị em tốt là anh phơi thây ở vùng hoang dã sao." Nói xong, lộ ra mặt "mau cảm ơn em đi".

"Xi —— khụ khụ ——" Trịnh Diệu Đông "xi" cười ra tiếng, kết quả tự bị sặc, "Khả Khả, em khó làm mai rồi, chỉ là anh tò mò, em muốn giới thiệu nữ sinh nào cho cậu em vợ của anh đây."

Tô Khả lập tức nghẹn lại, chẳng lẽ nói với Trịnh Diệu Đông là cô muốn giới thiệu em họ của anh cho em vợ của anh? Ách, như vậy quan hệ luân lý của bọn họ có thể mơ hồ hay không?

Ngược lại cuối cùng Tô Cẩm Niên ở bên cạnh cầm đũa lên ăn vài miếng rồi tự nhiên nói, "Người mà các cậu mới vừa gặp."

"Rầm ——" Trịnh Diệu Đông không bình tĩnh nên té từ chỗ ngồi xuống, làm cho người xa lạ trong đại sảnh sôi nổi ghé mắt nhìn.

Trịnh Diệu Đông đứng dậy, giả bộ bình tĩnh sắc mặt, sau đó ổn định ngồi trở lại của ghế của anh, cầm đôi đũa lên, nhìn Tô Cẩm Niên, "Cẩm Niên, cậu nói cái gì?"

Hôm nay vốn là Trịnh Diệu Đông không mời mà đến làm hư kế hoạch của anh nên Tô Cẩm Niên không có sắc mặt tốt quả nhiên lại làm cho Trịnh Diệu Đông có một sắc mặt đen thui hơn, giọng nói rõ ràng: "Không phải cậu chỉ không có khả năng nhìn mà cả khả năng nghe cũng có vấn đề."

Trịnh Diệu Đông: "Mình."

Trịnh Diệu Đông vô cùng muốn nói, lúc nào thì hình lực của mình có vấn đề, nhưng nhìn đến sắc mặt đen thui lù của Tô Cẩm Niên thì nửa chữ cũng không phun ra được. Chỉ có thể trong lòng tiểu nhân bi thống núp ở góc tường, vẽ nên các vòng tròn yên lặng chửi mắng: Tô Cẩm Niên, cậu là sao thế, ăn ** hở?

Doãn Lạc Phong chớp mắt mấy cái, đầu óc thông minh lanh lợi chỉ cần ba giây đồng hồ, là nghĩ rõ ràng chuyện nguyên nhân kết quả, trong lòng khó chịu rất nhiều, giữa hai lòng mày một vẻ cô đơn. Thế nhưng cũng thoáng qua rồi biến mất, rất nhanh mặt của anh liền khôi phục nụ cười yêu nghiệt trước sau như một: "Khả Khả, phơi thây nơi hoang dã không tồi, ít nhất ngẩng đầu lên còn có thể ngắm Phong Hoa Tuyết Nguyệt một chút."

Mà Trịnh Diệu Đông suy nghĩ một chút, cũng nói, "Chỉ là nói đi nói lại, em gái mình xứng với Tiểu Phong Phong đây, quả thật không tệ mà."

Doãn Lạc Phong phóng một viên màu trắng cho Trịnh Diệu Đông, "Ăn nhiều một chút đi, hy vọng có thể chặn miệng của cậu lại."

Trịnh Diệu Đông đang rơi nước mắt: sao ngay cả Tiểu Phong Phong cậu cũng ăn thuốc nổ vậy.

Doãn Lạc Phong lại nói, "Mau ăn đi, hiếm khi vắt cổ chày ra nước dài đây." Nói xong, ngẩng đầu cười cười với Tô Cẩm Niên, Tô Cẩm Niên đọc được rõ ràng ý tứ trong mắt kia: Tô Cẩm Niên, khi nào thì anh không có lòng tin đối với mình như vậy.

Dĩ nhiên là đôi mắt Tô Cẩm Niên càng sâu, gương mặt tuần tú cứng nhắc, rất rõ ràng nói: người lạ chớ vào.

Chuyện giới thiệu dĩ nhiên là để qua một bên.

Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên cũng yên lặng trải qua cuộc sống gia đình tạm ổn, trong thời gian "ồn ào" trôi thì lại một khoảng thời gian nữa qua đi, bụng Tô Khả cũng cách ngày sinh dự tính còn khoảng một tháng nữa.

Trong đoạn thời gian này, vết thương ở chân Tô Cẩm Niên hoàn toàn lành hẳn, kết quả, vốn là Tô Cẩm Niên ở nhà nhàn rỗi lại bị kêu vào đơn vị, mỗi một ngày đều bắt đầu huấn luyện ma quỷ, dù sao tổ chức thân thể phải mỗi ngày huấn luyện thì mới có thể giữ vững trạng thái tốt nhất.

Mà Tô Cẩm Niên trở về đơn vị là đại biểu cho việc hai vợ chồng họ lại bắt đầu nổi lên khổ ép mỗi tuần mới có thể gặp mặt một ngày 【 chú giải: ①】. Chuyện này đối với đôi uyên ương mà nói là khổ sở cỡ nào, Tô Khả cảm giác mình cũng sắp trở thành hôn vọng phu rồi. Mỗi ngày ra cửa chính của nhà mình nhìn, mong mỗi chồng sớm ngày trở về nhà.

Lại bởi vì Tô Cẩm Niên trở về đơn vị, không thể lúc nào cũng về nhà mà Tô Khả lại mang thai, bụng tròn xoe tròn xoe, dường như nhét vừa trái dưa hấu siêu cấp lớn, cho nên mẹ chồng Tần Phi chủ động xin đi giặt giũ, tới đây chăm sóc Tô Khả.

Tô Cẩm Niên không đồng ý, dù sao thân thể Tần Phi cũng không tốt, vẫn là mời bảo mẫu yên tâm hơn.

Tần Phi phát tởm một cái nói, ‘bảo mẫu nhất định là phải mời, nhưng đâu sao bảo mẫu cũng không yên tâm bằng người lớn trong nhà mình tới chăm sóc. Hơn nữa, vợ con còn một tháng nữa thì sanh con rồi, sức lực mẹ chăm sóc con bé cho đến khi con bé sinh cũng có, chờ con của các con đầy tháng thì mẹ nghe lời các con nói, đi phẫu thuật.

Tô Cẩm Niên nhìn Tần Phi kiên trì như vậy thì cũng chỉ có thể theo lòng của bà.

Kể từ đó, lại qua vài ngày nữa, Tô Cẩm Niên không ở nhà, Tô Khả cùng Tần Phi chung sống cũng tạm được, cũng không có xuất hiện tình huống "kẻ thù gặp nhau hết sức đỏ mắt".

Ngày hôm đó, Tần Phi hàm cách thủy một chén tổ yến thật tốt, đưa cho Tô Khả. Sau đó, ánh mắt rơi vào trên bụng tròn xoe của Tô Khả, ngây ngốc đến nửa ngày, Tô Khả bị bà nhìn đến không được tự nhiên, nhưng lại nói không ra giọng điệu " Mẹ, mẹ đang nhìn gì thế" được, chỉ có thể dốc sức ăn đồ Tần Phi đưa cho cô, không cẩn thận một chút nên bụng càng tròn. ——

Sau đó Tần Phi nghĩ đến một quyển tạp chí bên cạnh Tô Khả, phía trên đều là quần áo của bé gái, Tần Phi không khỏi nói, "Khả Khả, mẹ nhìn thế nào cũng cảm thấy thai này như con trai hết."

Tô Khả lập tức bác bỏ: "Không thể nào, nhất định là con gái."

Theo dự tính ngày sinh của Tô Khả càng ngày càng gần, lúc này một gian trong phòng trẻ ở biệt thự nhỏ đã chất đầy các loại quần áo mà cô con gái bảo bối có thể mặc. Mà nấy thứ này đều do vị bố là Tô Cẩm Niên đặt mua , bởi vì anh thật sự là quá kích động.

Một phần nguyên nhân rất lớn trong đó chính là bởi vì anh đã từng bỏ lỡ khi Tô Tô sinh ra.

Tần Phi do dự nửa ngày, "Mặc dù mẹ cũng rất muốn có một cháu gái , nhưng ngộ nhờ con sinh vẫn là cháu trai"

Tô Khả lần nữa nói: "Không thể nào."

Tuyệt đối là con gái! Nhân phẩm của Tô Khả cô tốt như vậy, Ngọc Hoàng đại đế thích cô như vậy, dĩ nhiên là cấp cho cô nhận một chữ "được".

Tần Phi không biết nói gì, sau đó nhìn thời gian phía trên, đã là ba giờ năm mươi phút chiều rồi, chưa tới hai mươi phút nữa thì chính là thời gian tan học của Tiểu Bao Tử, liền nói, "Mẹ đi đón Tô Tô về nhà."

Tô Khả nói: "Để tài xế đi đi."

Vốn là có xe trường học đưa đón, nhưng Tần Phi nói xe trường học quá chật, cháu của bà thì dĩ nhiên là phải thoải mái dễ chịu về nhà. Tô Khả cũng không muốn để con trai của cô đặc biệt quá, chỉ là Tần Phi vô cùng kiên trì, nói là muốn cùng cháu trai của bà bồi dưỡng tình cảm ba la ba la... Tóm lại nói một tràng đạo lý, một cái đầu Tô Khả biến thành hai cái lớn, cuối cùng chỉ có thể đồng ý.

Hôm nay Tần Phi có thể nói là một ngày bận rộn, nhìn bà cũng chưa từng nghỉ ngơi, Tô Khả biết thân thể của bà vẫn có bệnh, lại nói với cô như vậy nữa.

"Cháu của mẹ luôn để mẹ đi đón ." Tần Phi vô cùng kiên trì, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Cũng không biết có phải là bởi vì trước đây bà đã từng muốn phá bỏ con của Tô Khả hay không, Tần Phi đối với Tô Tô là cực kỳ cực kỳ cưng chiều, tình hình tưởng chừng như cháu trai này tất yếu là cháu của trời.

Tô Khả nói qua chuyện này cùng Tô Cẩm Niên, Tô Cẩm Niên chỉ cười nói là không có việc gì đâu, bà ấy thích thì để bà đi, hơn nữa, Tô Tô chúng ta là phải được cưng chiều nhưng sẽ không hư. Mà nghe Tô Cẩm Niên nói như vậy thì Tô Khả cũng an tâm, lại nghĩ đến con trai của cô, mặc dù còn nhỏ nhưng trái lại là chuyện đúng sai phân biệt rất rõ ràng, sẽ không bởi vì người lớn cưng chiều mà biến thành ‘con nhà giầu’.

Tần Phi đi tới cửa, "Đúng rồi, Khả Khả, sau khi uống xong chén tổ yến thì để thím Trương đi một vòng cùng con nhé."

Thím Trương là một bảo mẫu so Tô Cẩm Niên mời đến,

Tô Khả gật đầu, lúc này Tần Phi mới cười nhẹ mà thẳng bước đi ra ngoài.

Đĩ nhiên là thím Trương nghe Tần Phi nói như vậy, không khỏi nói, "Phu nhân thật là tốt số."

"Hi hi." Tô Khả cũng không có nói tiếp, nhìn tổ yến trong tay, múc một muỗng, ăn một miếng. Mùi vị ngọt ngào, ăn thật ngon.

Thím Trương cứ tự nói, "Có một người chồng có dung mạo rất tuấn tú còn thương yêu như thế, có một mẹ chồng có tri thức và hiểu lễ nghĩa, còn có cậu con trai đẹp trai thông minh, hiện tại trong bụng còn có một."

Tô Khả cũng không có tiếp lời.

Người ở bên ngoài nhìn thì thấy cô rất hạnh phúc. Quả thật, bây giờ cô rất hạnh phúc, thế nhưng trước hạnh phúc cũng là một đoạn đau triệt nội tâm.

Chỉ là Tô Khả biết là đã đi qua, chỉ có thể là quá khứ, nếu như cố chấp chuyện ngày trước không tiến lên, đợi chờ mình chỉ có thể là đầy khổ sở, như hình với bóng, không cách nào thoát ra được.

Đã từng, cô để cho mình đắm chìm trong đau khổ năm năm, trước đây người luôn cười đến rức rờ như hoa, sau này người lại khóc đến mưa hoa lê rơi, mỗi ngày mỗi đêm đều tự hành hạ mình, hành hạ người thân.

Bây giờ, cô đã nghĩ thông suốt, đời người sống ngắn ngủi hơn mười năm, hi vọng ắt ỏ chiếm một nửa thời gian. Vui vẻ nhiều một ngày, hạnh phúc nhiều một chút, sao không cười rạng rỡ đến cuối cùng.

Thím Trương thao thao bất tuyệt nói rất nhiều, Tô Khả đã như đi vào cõi thần tiên chu fu ngoài chín tầng mây, mà thím Trương cũng đã quen với bà chủ thỉnh thoảng đi vào cõi tiên nên liền đi vào phòng bếp nhặt rau.

Tô Khả uống xong tổ yến rồi đi dạo trở lại thì Tần Phi cùng Tiểu Bao Tử cũng về tới.

Hôm nay Tiểu Bao Tử mặc bộ quần áo màu xanh nước biển, mang một đôi giày cao cổ nhỏ màu đen, từ xa nhìn lại thì còn tưởng rằng là ngôi sao nhỏ từ trong bức tranh đi ra.

Tiểu Bao Tử ngẩng đầu nhìn thấy Tô Khả, vô cùng nhanh chóng chạy về phía Tô Khả, "Mẹ, con đã về, em gái có ngoan ngoãn hay không?"

Tô Khả cười sờ sờ đầu Tiểu Bao Tử, "Ừm, con gái của mẹ con thì dĩ nhiên là khôn ngoan rồi."

"Thôi đi, đó là bởi vì con bé là em gái của con có được hay không." (ed: mẹ nào con nấy)

"Con cũng là do mẹ sinh ra mà." Tô Khả điểm chóp mũi Tiểu Bao Tử cười nói.

Tần Phi ở bên cạnh cùng thím Trương nghe hai mẹ con đối thoại như thế thì cũng cười ra tiếng.

*

Phía bên này, Đài Truyền Hình.

"Tại sao không để cho tôi trước!" Hoàng Nghệ Thường hung tợn nhìn chăm chăm về mặt kiêu căng của nhà sản xuất bên cạnh đang dùng ánh mắt khinh miệt nhìn chương trình của cô ta, "Rõ ràng nói hay lắm mà, tôi có khả năng làm chương trình này mà, tại sao lật lọng."

Nhà sản xuất cười lạnh, "Chết đến nơi còn không biết dắc tội với ai, tôi khuyên cô đi nhanh lên đi, tránh bản ánh mắt của mọi người."

Sắc mặt Hoàng Nghệ Thường dùng mỹ phẩm hạng sang đắp trang điểm xinh đẹp trong nháy mắt trở nên dữ tợn méo mó, ngón tay chỉ vào nhà sản xuất: "Ông lặp lại lần nữa!"

Nhà sản xuất vươn tay nhẹ nhàng đẩy văng ngón tay của cô ta, "Hoàng tiểu thư, người bên chúng tôi đều có thân phận có địa vị, đều lái xe hơi sang trọng. Hơn nữa bên này không có trang web của cô~"

Ý ở ngoài lời chính là đang mắng Hoàng Nghệ Thường là xe công cộng. Hoàng Nghệ Thường dĩ nhiên là nghe được rất rõ ràng, trong nháy mắt, gương mặt méo mó làm người ta nôn mửa.

Hoàng Nghệ Thường nổi giận, trực tiếp cầm túi xách trong tay đập tới nhà sản xuất, làm như muốn hung hăng đập đầu của ông ra máu.

Nhà sản xuất không ngờ rằng Hoàng Nghệ Thường lại đột nhiên biến thành bộ dáng này, trong lúc nhất thời chưa có lấy lại tinh thần, bị đập trúng chính giữa, rất nhanh, máu màu đỏ tươi liền chảy xuống.

Ông chỉ là cảm thấy suy nghĩ tối đen, sau đó tay theo bản năng sờ, ấm nóng, định thần nhìn lại, tay đầy máu tươi, con người nhà sản xuất đột nhiên phóng đại, hét lên một tiếng, sau đó ngã xuống —— hôn mê.

Hoàng Nghệ Thường thấy nhà sản xuất ngã xuống thì sợ hết hồn, nghĩ đến ông mới vừa giẫm lên nỗi đau của cô ta, hơn nữa còn lật lọng, không để cho cô ta làm chương trình, lửa lại bốc lên, tiếp tục cầm túi trên tay đập nhà sản xuất.

Đại khái là do nhà sản xuất mới vừa kêu một tiếng chói tai nên người bên cạnh nghe động tĩnh, liền chạy tới bên này, đập vào mắt chính là ngôi sao lớn Hoàng Nghệ Thường ngày xưa lúc này chật vật cười trên người của nhà sản xuất, sau đó cầm túi xách đánh nhà sản xuất.

Bọn họ đều là nhân vật nhỏ, nếu nhà sản xuất có vấn đề thì bọn họ cũng không có quả ngon để ăn, vì vậy đám người kia ba chân bốn cẳng vội chạy đi.

Bảo cảnh sát bảo cảnh sát, kêu xe cứu thương kêu xe cứu thương, tìm bảo vệ tìm bảo vệ, kéo Hoàng Nghệ Thường ra kéo ra.

Hoàng Nghệ Thường bị hai người chống trụ hai cánh tay, kéo lui về phía sau, cô ta không cam lòng mà muốn đi về phía trước, nhưng hiển nhiên hơi sức hai người kia lớn hơn Hoàng Nghệ Thường, cho nên lúc này cô hai chân treo giữa không trung không ngừng đá vào phía trước.

Nhà sản xuất đã được hai người cổng đi ra ngoài rồi.

Hoàng Nghệ Thường lớn tiếng kêu gào với người bên cạnh: "Các người chờ đó cho tôi, tôi nhất định sẽ không cho các người ăn trái cây tốt đâu, các người chờ đi!"

Tổng Đạo Diễn kiêm trưởng đài nghe chuyện nên đến rồi tức giận nhìn chằm chằm Hoàng Nghệ Thường, "Hoàng Nghệ Thường, lại dám ở Đài Truyền Hình của tôi gây chuyện, cô chờ, tôi không giết chết danh của cô thì tôi liên không phải XXX!"

Đúng vào lúc này, bảo vệ tới, trưởng đài nói, "Kéo tới phòng an ninh đợi cảnh sát cho tôi."

Lúc này Hoàng Nghệ Thường mới bị hoảng sợ mà phục hồi tinh thần lại, rất nhanh liền tỉnh táo lại, con người đảo một vòng về phía trưởng đài, nói, "Đài trưởng Trần, ông cũng không hỏi tôi một chút xem là sao muốn đánh nhà sản xuất chết tiệt kia ư."

Mọi người cau mày.

Trưởng đài nói, "Cô đánh người ta ngất xỉu sau đó còn tiếp tục hành xử bạo lực, xuất phát từ điểm này là tôi cũng không muốn nghe bất kỳ nguyên nhân gì của cô rồi."

Thật ra thì trong miệng Hoàng Nghệ Thường nói nguyên nhân, trong lòng trưởng đài rất rõ ràng. Dù sao nói trắng ra là nhà sản xuất cũng chỉ là nghe theo phân phó của ông ta mà không để Hoàng Nghệ Thường làm chương trình bên trên đó thôi.

Trong lòng Hoàng Nghệ Thường giận đến phát run, thề sau khi ra ngoài thì nhất định phải làm cho trưởng đài cùng nhà sản xuất, còn có hai người mới vừa chống lại cô ta đẹp mắt, "Nhà sản xuất muốn cường gian tôi, còn không cho phép tôi phản kháng sao? Hả? !"

Sắc mặt trưởng đài xanh mét, "Cô có chứng cứ gì!" Ông ta không ngờ Hoàng Nghệ Thường lại có thể ăn nói lung tung vậy.

Ngược lại một nữ nhân viên bên cạnh cười lên "khanh khách", "Hoàng tiểu thư, cô nghĩ quá nhiều rồi, nhà sản xuất chúng tôi tự làm khổ có xe chạy băng băng không lái đi mà tới ngồi xe công cộng sao."

"Ha ha ha" Một người nữ nhân viên khác cũng cười ra tiếng, "Ha ha ha, đúng vậy, nhà sản xuất chúng tôi rất kiêng ăn."

Sắc mặt Hoàng Nghệ Thường tái xanh.

Trưởng đài nói, "Bảo vệ, còn đứng ngây đó làm gì, còn không mau kéo người đàn bà này tới phòng an ninh cho tôi đi!"

Sau khi bảo vệ lấy lại tinh thần thì vội vàng gạt đầu, kẹp Hoàng Nghệ Thường đi tới phòng an ninh.

Hoàng Nghệ Thường giãy dụa cơ thể muốn thoát khỏi gông cùm xiềng xích của bảo vệ, ngoài miệng hô to: "Đài Truyền Hình B, các người chờ đó cho tôi! Tôi nhất định phải khởi tố các người!"

Trên hành lang không ngừng vang lên âm thanh của Hoàng Nghệ Thường, người trong văn phòng cũng ào ào mở cửa thò đầu ra xem rõ ngọn ngành. Một vài ngôi sao có tiếng tăm lui tới thấy một màn như vậy thì nhún vai cười một tiếng.

Hoàng Nghệ Thường cảm thấy nhếch nhác bội phần, trong đầu lại nghĩ xem rốt cuộc là ai ở sau lưng thâm độc với cô. Rõ ràng chuyện tiết mục này đã thương lượng rất tốt, lại đột nhiên lật lọng, mà lúc này nhà sản xuất cũng nói, cô ta chết đến nơi cũng không biết rốt cuộc mình đắc tội với ai.

Rốt cuộc là ai? Trong khoảng thời gian đó tới nay, vì trở lại giới nghệ sĩ, coi như là cô ta an phận không ít, tất cả rõ ràng đều theo kế hoạch của cô ta mà đi, sao lại.

Chẳng lẽ là Tô Khả? Đúng, nhất định là người phụ nữ chết tiệt đó! Đáng chết, lần trước ở thành phố H không thể giết chết bọn họ, lần này, cô ta nhất định sẽ không bỏ qua người phụ nữ đề tiện này.

Người đại diện kiêm trợ lý của Hoàng Nghệ Thường đi ra bên ngoài mua đồ đang trở về, mới vừa đi tới cầu thang thì liền nhìn thấy Hoàng Nghệ Thường bị bảo vệ kéo đi, người đại diện tròn tròn mắt, không khỏi tiến lên: "Các người muốn làm gì, muốn làm gì, có phải muốn làm chuyện phạm pháp hay

không."

Bảo vệ xem thường nhìn qua người đại diện một cái, "Thôi đi, mờ to mắt nói lời bịa đặt."

"Đúng vậy, quả nhiên chủ là loại nào thì có tớ loại ấy."

"Các người!" Người đại diện giận đến đem toàn bộ vật cầm trong tay 'chào hỏi' trên người bảo vệ, sau đó lớn tiếng quát: "Đài Truyền Hình, các người được tính là cái gì! Đây tính là gì chứ! Gọi chúng tôi đi qua rồi sau đó chính là đối xử thế này sao!" Sau đó tay chỉ chỉ hai người bảo vệ này: "Tôi muốn tố cáo, tố cáo các người!"

Bảo vệ thứ nhất nói: "Ai ui, đi tố cáo đi, đi tố cáo đi, chúng ta sợ chết lắm."

Bảo vệ thứ hai cười ha ha một tiếng: "Ai ui, vậy là sao, chúng ta sợ chết."

Người đại diện giận đến sắc mặt xanh mét: "Các người! Các người! Các người khinh người quá đáng!"

Hoàng Nghê Thường nói: "Chức Kim, chúng ta nhin!"

Các nhân viên bảo vệ "ha ha" cười, trực tiếp kéo Hoàng Nghê Thường tới phòng an ninh, chờ cảnh sát tới đây. Vào phòng an ninh, vừa lúc bọn họ nghe tiếng xe cứu thương "hú a hua a" làm cho vui sướng.

*

Tô Khả nhàn rỗi mà nằm chán đạo trên mạng xã hội, thỉnh thoảng phát hiện đề tài nóng hổi nhất trên mạng xã hội chính là về hoàng Nghê Thường. Tô Khả nhìn thấy ba chữ kia thì liền bấm X, kết quả phát hiện trên chủ ý của trang mạng xã hội của cô có một người viết như vậy: Hoàng Nghê Thường âm ỉ ở Đài Truyền Hình B đập một cái túi làm nhà sản xuất hôn mê, Hoàng Nghê Thường, lực của cô lớn bao nhiêu đây.

Tô Khả không biết nói gì, nhìn tựa đề phía trên một chút, âm ỉ ở Đài Truyền Hình? Con thiêu thân Hoàng Nghê Thường lại xảy ra điều gì nữa, kết quả là Tô Khả mở đề tài nóng hổi này ra xem một chút, sau khi xem xong thì sấm sét không ngừng.

Hoàng Nghê Thường lại đánh người ở nơi công cộng, liền nhớ đến lần đó cô và Hoàng Nghê Thường đánh nhau ở thành phố B thì cũng bình thường trở lại, dù sao cô ta cũng không phải là đánh người ở nơi công cộng lần đầu tiên.

Chỉ là nhà sản xuất này cũng đủ vô dụng, một người đàn ông lại bị một người đàn bà đánh vào bệnh viện, thật sự là quá vô dụng. (Nhà sản xuất: tôi đang bị oan đấy, tôi bị máu trên đầu dọa ngất đi có được không. Tác giả: — — lời này ông cũng không biết xấu hổ mà nói khỏi miệng)

Mà phía dưới đề tài nóng hổi của trang mạng còn có một vài thông báo mới nhất, người phát tự xưng là một trong những nhân viên lúc ấy ở chỗ này, hơn nữa nói tình huống lúc đó, một lúc sau, cô ta còn nói đến mấy từ của một nữ đồng nghiệp vô cùng độc miệng, trực tiếp mắng Hoàng Nghê Thường là xe công cộng, không ai muốn lên, Hoàng Nghê Thường giận đến sắc mặt tái xanh.

P phía dưới phát một đồng lớn, không ít người bình luận nói: Hoàng Nghê Thường vốn chính là chiếc xe công cộng, còn muốn tẩy trắng cũng không thể trở thành Hoa sen trắng....

Tô Khả thấy bình luận như vậy thì không khỏi bật cười ra tiếng, nhìn vô số người nói Hoàng Nghê Thường ác độc, ừ, Tô Khả cũng không phúc hậu cười lớn ra tiếng.

Hoàng Nghê Thường, cô cũng có hôm nay!

Cho nên cả ngày đó, tâm tình Tô Khả đều vô cùng tốt, sau đó bước chân đều nhẹ nhàng hơn.

Chiều tối, Tô Cẩm Niên về. Vừa vào cửa liền nhìn thấy Tô Khả ngâm nga ca khúc đang xem tạp chí, bài hát này chính là ca khúc duy nhất mà Tô Khả biết hát, làm cho Tiểu Bao Tử xem truyện tranh bên cạnh thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Tô Khả, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng không nói ra miệng.

Tiểu Bao Tử ngẩng đầu nhìn thấy Tô Cẩm Niên đã trở về, "cộc cộc" bay nhào qua, đành chịu vì vóc dáng không cao nên chỉ có thể khó khăn lắm ôm lấy đùi Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên cúi đầu, trực tiếp ẵm Tiểu Bao Tử lên, hôn gò má trên khuôn mặt nhỏ của con, "Ôi, Tô Tô, có nhớ bố không."

Tô Khả nghe được giọng nói thì ngẩng đầu lên vừa nhìn thì phát hiện Tô Cẩm Niên đã trở về, hát cũng không hát nữa, trực tiếp ném tạp chí qua một bên, bay nhào tới Tô Cẩm Niên, dọa Tô Cẩm Niên sợ đến sắc mặt trắng bệch đứng tại chỗ: "Khả Khả, em chậm một chút! Chậm một chút!"

Tô Khả nhào vào trong ngực Tô Cẩm Niên, "Ai ui, người ta nhớ anh mà."

Miệng nhỏ của Tiểu Bao Tử cong lên: "Mẹ, mẹ thật là càng ngày càng da mặt dày rồi."

Tô Khả nhìn đứa con nhà mình được một tay ông xã ôm thì hơi ghen tị: "Mẹ là mẹ con mà, phải có lễ phép biết không. Cho dù da mặt mẹ con thật dày thì con cũng không thể nói ra ngoài."

Tiểu Bao Từ úy khuất liếc mắt nhìn Tô Cẩm Niên: "Bố."

Khóe miệng Tô Cẩm Niên hơi nhếch lên: "Tô Tô ngoan, mẹ là phụ nữ có thai, chúng ta là đàn ông tốt."

Trong nháy mắt Tô Tô hiểu ý Tô Cẩm Niên: "Dạ, đàn ông tốt không đầu cùng phụ nữ, huống chi còn là phụ nữ có thai."

Tô Khả: "."

Đây là năng lực hiểu gì thế nhỉ!

Tần Phi cùng thím Trương từ trong phòng bếp đi ra, ý cười nhẹ nhàng ở trên mặt, "Ôi, Cẩm Niên về rồi à."

"Mẹ." Tô Cẩm Niên cười gọi bà một tiếng.

Sau đó Tần Phi nghĩ đến điều gì đó nên nói với Tô Cẩm Niên: "Đừng rồi, bố con muốn ngày mai các con qua đó gặp ông ấy một ngày." Thật ra thì nói trắng ra là Tô Sĩ Minh muốn gặp Tiểu Bao Từ.

Tô Cẩm Niên gật đầu một cái, "Được ạ."

Thím Trương nói: "Cậu chủ, có thể ăn cơm rồi."

"Dạ, được rồi ạ, thím Trương." Tô Cẩm Niên gật đầu, xoay người nói với Tô Khả: "Mọi người bắt đầu ăn trước đi, anh đi lên lầu thay quần áo." Nói xong, anh để Tiểu Bao Từ xuống, để cho bé đi theo mẹ bé cùng đi ăn cơm, mình thì đi lên lầu.

Lúc này trên người Tô Cẩm Niên đang mặc chính là một bộ rằn ri ngụy trang màu ô liu, trên chân mang một đôi giày da quân nhân, từ xa nhìn lại, tinh thần mười phần.

Tiểu Bao Từ nhìn bộ quần áo này, đôi mắt toát ra rất nhiều ánh sáng xanh, miệng nhỏ lẩm bẩm: "Sau này con mặc nó, khẳng định còn oai phong hơn bố!"

Lời này không những không được Tô Khả lấu làm mẫu mà ngược lại nhận được một sự tỏ ý kiêu tất tay của Tô Khả: "Chuyện con muốn làm quân nhân là bởi vì cảm thấy quân nhân oai phong đấy à!"

Tiểu Bao Từ nghe Tô Khả nói như vậy thì cho là cô không nguyện cho bé làm một quân nhân, đầu nhỏ xoay chuyển một cái, lập tức nói: "Mẹ, đây chỉ là một phần thôi có được hay không, mẹ không thể cắt câu lấy nghĩa."

"Con còn hiểu cái gì gọi là cắt câu lấy nghĩa nữa đấy à."

Đối mặt với ánh mắt khinh bỉ trần trụi của Tô Khả, Tiểu Bao Từ có loại kích động đến mức phát điên, trong lòng lặng lẽ nói: Tô Tô, cậu phải bình tĩnh, cô ấy là mẹ cậu, trong bụng còn có em gái cậu nữa, cậu phải bình tĩnh, cô giáo từng nói qua, con trai không thể so đo cùng con gái. Bình tĩnh bình tĩnh. . .

Kết quả là Tiểu Bao Từ ngẩng đầu lên cười với Tô Khả một tiếng: "Mẹ, không nên xem thường con, con không phải đứa trẻ ba tuổi."

Tô Khả: "."

"Ha ha ha ha, Tô Tô chúng ta là đứa bé năm tuổi." Tần Phi thích nghe cháu mình đột nhiên "nói lời kinh người" nhất, cho nên lần này sau khi nghe được thì lại cảm thấy tự hào.

Sắc mặt Tiểu Bao Từ đen lại: Bà nội, bà xác định là bà đang khen cháu chứ không phải đang tháo dỡ pháo đài của cháu đấy sao?

Thím Trương đứng ở một bên nhìn người trong gia đình cư xử với nhau thì che miệng cười trộm không dứt.

*

Ban đêm, căn phòng nào đó truyền đến một hồi tiếng rên nhẹ mập mờ của nam nữ, nóng hừng hực, nếu có người ở góc nhà nghe thấy thì sợ là sắc mặt đỏ bừng rồi.

"O ơ —— không được —— không được ——" Tô Khả nằm ở trên giường, sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt mất đi tiêu cự, môi anh đào hồng hào luôn ni non mấy câu ngắn, "Dừng lại đi —— Cẩm Niên —— đủ rồi ——"

Phía bên này, Tô Cẩm Niên đỏ mặt, gân xanh trên trán thỉnh thoảng nháy lên nháy xuống, ‘em trai’ của mình căng đau, lại vẫn toàn tâm toàn ý lấy tay phục vụ cho bà xã mình.

"Hừm ~" Một tiếng rên nhẹ thật dài, Tô Khả thoải mái đến nơi, sau đó ngây ngất ngủ mê man rồi.

Tô Cẩm Niên trên cao nhìn xuống bà xã mình, làn da giống y hệt như sứ trắng, từ C biến thành cúp D như sóng lớn, còn hai chân thon dài còn mảnh khảnh cùng đôi bàn chân đẹp đề trắng muốt như ngọc.

Đĩ nhiên, nếu như bỏ cái bụng lớn tròn xoe thì đây cũng là hình ảnh một người đẹp gọi cảm, dù là Liễu Hạ Huệ thì dục vọng cũng phải bùng bùng.

Nhìn khoe miệng Tô Khả nâng lên, nhìn lại ** của mình còn chưa dịu bớt một chút, kêu gào bên dưới, đau lợi hại, kết quả là Tô Cẩm Niên cúi đầu hung hăng cắn một cái lên miệng của bà xã mình: "Em là vật nhỏ không có lương tâm." Sau đó, đau khổ đứng dậy, đi tới phòng tắm, tự cấp tự túc đi.

Haizz, rất nhiều anh em hâm mộ anh có vợ yêu con ngoan, mỹ nam hạnh phúc, nhưng ai biết —— oa oa —— anh chỉ có thể nhìn không ngán ăn còn chưa tính, lại còn phải vì "nhân dân phục vụ", quá đau khổ.

Nắm quyền lại, đợi con gái ra đời, anh nhất định phải trả lại toàn bộ mấy ngày cảm dục thành số lần làm luôn một thể!

*

Hôm sau, mưa rơi xuống, tí ta tí tách, cộng thêm gió nổi lên, nhiệt độ cả thành phố B chợt rơi xuống mười độ, phải gọi là lạnh buốt, Tô Khả mặc áo khoác ngoài, cả người lập tức lộ vẻ mập mạp, không nhìn được, trong nháy mắt đầu mùa hè đã ngã trở về trời đông giá rét Tô Khả có loại đất lừa thuê.

Không biết có phải do là quân nhân hay không, quần áo trên người Tô Cẩm Niên, bất luận là mùa hè hay là mùa đông, đều chỉ vài món như vậy. Lúc này, anh chỉ mặc một cái áo thun dài cổ tròn màu xám tro, một cái áo khoác màu trắng gạo, một cái quần dài mỏng màu đen, một đôi giày quân nhân màu đen, giống như là chàng trai đẹp từ trong bức tranh đi ra.

"Cẩm Niên, anh cũng không lạnh hả?" Tô Khả nhìn mình, bên ngoài một cái áo khoác ngoài, mặc dù mỏng nhưng bên trong còn mặc vài cái áo bông.

Tô Cẩm Niên chợt cảm thấy một hồi ngổn ngang, "Anh là đàn ông mà."

Tô Khả: "."

Vì vậy, bởi vì bất mãn Tô Khả bực trong ba tầng ngoài ba tầng cho bé giống hệt như heo con nên Tiểu Bao Tử mở miệng nói, "Mẹ, đàn ông con trai là không sợ lạnh."

"Con chính là con nít, cho nên ném suy nghĩ trong đầu con đi thôi."

Tiểu Bao Tử hơi mím môi, nhìn Tô Cẩm Niên.

Tất nhiên Tô Khả nhìn thấy nét mặt con trai của mình, không khỏi nói, "Nhị Tô, phát hiện con càng ngày càng ngây thơ, ưa thích làm nũng với ba con nhì."

Tiểu Bao Tử nói: "Con vốn chính là đứa trẻ mà." Cho nên ngây thơ làm nũng cái gì cũng là thỏa đáng.

Tô Khả bĩu môi: "Cắt ~"

Tài xế nhà cũ bên kia đã tới, một nhà Tô Khả ba người liền ngồi lên xe, đi qua nhà cũ nhà họ Tô.

Tài xế nhìn Tiểu Bao Tử qua kính chiếu hậu, cười nói, "Dáng dấp tiểu thiếu gia giống hệt thiếu gia, khó trách lão gia cứ luôn suy nghĩ không quên được tiểu thiếu gia."

Tiểu Bao Tử nhếch miệng cười một tiếng, nói với tài xế, "Hi hi, cảm ơn đã khen ạ."

Tài xế cười càng thêm vui vẻ rồi, "Ồ, miệng tiểu thiếu gia thật ngọt."

Xe chậm rãi lái đến trụ sở quân đội, binh sĩ cầm súng hai bên giống như hai bức điêu khắc, không nhúc nhích. Không phải lần đầu tiên Tiểu Bao Tử tới trụ sở quân đội, nhưng mỗi lần nhìn thấy hai binh sĩ cầm súng đứng nghiêm thì cũng sẽ lên tiếng kinh hô: "Bọn họ thật sự là quá thần kỳ, có thể đứng ở bên đó không nhúc nhích."

Tô Cẩm Niên cười sờ sờ đầu Tiểu Bao Tử: "Sau này Tô Tô cũng có thể giống như bọn họ, đứng hai giờ không nhúc nhích."

Tiểu Bao Tử tròn mắt to, nhìn Tô Cẩm Niên, "Bố, có thật không?"

Tô Cẩm Niên gật đầu một cái, "Ồ, thật, bố không lừa con."

Tiểu Bao Tử kéo tay áo Tô Cẩm Niên, "Bố, bố cũng có thể như vậy sao?"

Tô Cẩm Niên cười gật đầu một cái, "Có thể." Làm một bộ đội đặc chủng thì đứng nghiêm hai giờ căn bản là chuyện con con, bởi vì có lúc vì nhiệm vụ, bọn họ phải làm tổ bất động đứng nguyên tại chỗ mấy ngày cũng có thể làm được.

Đôi mắt Tiểu Bao Tử lấp lánh, việc sùng bái Tô Cẩm Niên càng thêm thăng tiến đến cực điểm, "Bố ơi, bố thật lợi hại."

Tô Khả liếc Tô Cẩm Niên một cái, trong lòng đầm ngực giậm chân: con trai thật sự muốn ở trên đường quân nhân một đi không trở lại.

Đến nhà cũ, Tô Sĩ Minh cùng Tần Phi đã sớm cầm dù chờ đợi ở ngoài cửa. Vừa thấy xe được lái vào, Tô Sĩ Minh lại lập tức tiến lên, thay Tô Cẩm Niên

mở cửa xe, sau đó đỡ Tiểu Bao Tử đi xuống trước, "Ôi, cháu nội ngoan, nhớ chết ông nội rồi, nói với ông nội xem nào, có nhớ nội hay không."

Tiểu Bao Tử ngẩng đầu lên, cười vô cùng rạng rỡ, "Có ạ."

Tần Phi ở phía sau nói: "Ở đây nói cái gì đó, không nhìn thấy mưa lớn như thế sao, nếu tạt ướt cháu trai tôi thì làm thế nào."

Tô Sĩ Minh trừng mắt liếc Tần Phi, sau đó thì ẵm lấy Tiểu Bao Tử đi vào trong nhà, trong miệng nói thầm một câu: "Sao tôi không biết được chứ."

Cái ô của Tần Phi rất lớn, đỡ Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên đi vào trong nhà. Cô giúp việc trong nhà đã bung một ly trà nóng cùng một ly sữa nóng lên, không thể nghỉ ngơi, sữa là của Tô Khả.

Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên mới vừa ngồi vào trên ghế sa lon, Tần Phi liền bung ra một bát trái cây to để ăn, sau đó cũng ngồi xuống theo, tự nhiên nói chưa được vài câu thì Tần Phi liền giống như nhớ tới cái gì nên nói với cô giúp việc trong phòng bếp: "Di Lý thăm, lấy tổ yến trên bếp ra giúp tôi."

"Dạ được, phu nhân."

Một lúc sau, di Lý cầm một chén tổ yến đi ra, trực tiếp bung cho Tô Khả, Tô Khả nói một tiếng, cúi đầu nhìn tổ yến trong tay, ừm, dường như kể từ khi Tần Phi biết cô mang thai tới nay thì mỗi ngày nấu tổ yến, để cho cô dùng tổ yến như ăn cơm rồi, cuộc sống này cuối cùng là dễ chịu hay là không dễ chịu.

Nhà cũ của nhà họ Tô là ở trụ sở quân đội nên hiển nhiên là lai lịch hàng xóm quanh cũng không nhỏ.

Bằng tuổi với Tô Cẩm Niên trong đại viện tương đối nhiều, trừ Đàm Thụy, Trịnh Diệu Đông, Doãn Lạc Phong phần đầu ở bên ngoài, ngoài ra cũng không ít người đã từng tốt với Tô Cẩm Niên, chỉ là bởi vì tuổi hai bên cũng từ từ lớn lên, áp lực xã hội trên người cũng từ từ tăng thêm, sự lui tới giữa hai bên không bằng ban đầu tới thường xuyên, lâu ngày quan hệ dần dần xa cách.

Lúc này có một bạn học thời tiểu học của Tô Cẩm Niên, chính xác mà nói là ngồi cùng bàn Tô Cẩm Niên, tới nhà cũ nhà họ Tô gặp Tô Cẩm Niên.

Lại nói, bạn học này mới từ nước ngoài trở về mấy ngày trước, hôm nay ở nhà nghe bố mẹ của anh ấy nói Tô Cẩm Niên dẫn vợ và con trai của anh về nhà họ Tô, kết quả là, anh ấy liền hấp ta hấp tấp chạy tới gặp bạn học cũ một chút.

Tên của bạn học cũ gọi là Mạc Dương, lớn lên vẫn có một gương mặt trẻ con, một đôi mắt thật to, lông mi thật dài cong lên, còn vừa đen vừa dày, lúc nháy mắt thì có thể nói giống như ánh sao sáng, vô cùng đẹp, miệng cũng trắng nõn nà, cười lên còn có hai má lúm đồng tiền, nếu như mang tóc giả thật dài, mọi người nhất định sẽ coi anh như một cô gái vô cùng đáng yêu.

Chỉ là Mạc Dương phải nói là một người tương đối tự quen thuộc, khi thấy Tô Cẩm Niên thì lập tức mở rộng hai cánh tay, đi qua ôm lấy, trong miệng ý vị nói, "Ai da, Cẩm Niên, thật là đã lâu không gặp, đã lâu không gặp rồi. Ai da, cậu thật là phong thái không giảm đây, còn đẹp trai bức người như vậy, ai da, mình gặp thì thật là phải ước ao ghen tị rồi." Sau đó ánh mắt của anh liếc Tô Khả đứng ở sau lưng Tô Cẩm Niên, vừa cười vừa dùng giọng điệu vô cùng thân thiện nói: "Vị này chính là em gái à, ui da, thật là bé gái xinh đẹp đây."

Lúc Tô Khả đang nghe được hai chữ "em gái" là đã sấm sét dùng dùng một hồi, lúc nghe tới "bé gái" là lúc một trận gió ngổn ngang. Trong lòng không nhịn được gào thét: anh đã từng gặp bé gái sắp sinh con sao!

Mạc Dương vừa nói vừa vươn tay qua bên cạnh, khi Tô Khả cho rằng vì anh muốn bắt tay, Tô Khả biết chắc mình là chủ anh là khách, đưa tay ra, kết quả người này là muốn ôm theo cách thức ở nước Mỹ, dọa Tô Khả sợ đến lui về phía sau.

Mạc Dương thấy Tô Khả gặp được anh như gặp quý thần mà lui về phía sau, tâm can nhỏ bé yếu đuối giống như là bị đá kích, đôi môi khẽ run lên, chớp mắt lại chớp mắt một cái, làm cho Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên đứng tại nguyên chỗ không biết nói gì.

Trùng hợp, Tiểu Bao Tử từ trên lầu đi xuống, "Bố, mẹ, ông nội luôn muốn đi cờ lại, ông xấu lắm, rất không biết xấu hổ đấy."

Mạc Dương nghe giọng nói non nớt, nhìn thấy Tiểu Bao Tử đứng trên cầu thang, gương mặt lập tức khôi phục lại nhiệt tình, "Ôi chao ôi chao, đứa trẻ hồng hào đáng yêu này chắc hẳn chính là con của Cẩm Niên cậu rồi, ồ, thật sự thật sự là xinh đẹp trẻ con vô địch đáng yêu đấy. Ai da, thật sự thật sự là rất đáng yêu, cực đáng yêu, ai da, rất có cảm giác lúc Cẩm Niên còn bé, mình cho rằng mình đã xuyên qua hai mươi năm trước đây, ai da."

Vừa nói vừa đi tới Tiểu Bao Tử trên lầu, sau đó dùng giọng nói sói xám lớn lừa bán cô bé quàng khăn đỏ nói với Tiểu Bao Tử: "Chao ôi, người bạn nhỏ, mau tới chỗ chú này, có kẹo ăn đấy."

Tô Cẩm Niên: "———"

Tô Khả nhìn thoáng qua Tô Cẩm Niên, ý là: tại sao bộ dáng bạn học cũ của anh là thế này?

Sắc mặt Tô Cẩm Niên không thay đổi liếc nhìn Mạc Dương: thói quen là tốt rồi.

Tiểu Bao Tử nhìn người đột nhiên xuất hiện từng bước từng bước tiến đến bé thì không khỏi lùi lại hai bước.

"Người bạn nhỏ, mau tới chỗ chú nè, có kẹo ăn đấy." Cho là Tiểu Bao Tử không tin anh có kẹo nên anh lập tức móc ra một cây kẹo que từ trong túi áo của mình, lung lay một vòng trước mặt của Tiểu Bao Tử.

Đôi mắt Tiểu Bao Tử phóng ra xa, nhìn Tô Cẩm Niên một chút, về mặt đồng tình nhìn bố mình, sau đó lại nhìn gương mặt Mạc Dương từng bước từng bước đã biến thành sỏi xám lớn, "Chú, chú không cần cho con ăn kẹo."

Mạc Dương chớp mắt mấy cái, "Ây da, vậy con muốn ăn gì?"

"Chú, con không thích ăn đồ ăn vặt, sẽ sâu răng. Chú nên đưa kẹo cho bác sĩ đi."

"Ui cha, tại sao vậy?"

"Bởi vì lấy tình trạng bây giờ của chú thì không hỏi lộ bác sĩ thì bọn họ sẽ không nguyện ý chữa bệnh cho chú thật tốt đâu." Tiểu Bao Tử đâu ra đấy trả lời câu hỏi của Mạc Dương.

Mạc Dương nói: "Ồi da, chú rất khỏe mạnh mà."

Tiểu Bao Tử chỉ vào đầu, "Thân thể của chú có lẽ rất khỏe mạnh, nhưng chú"

Một hồi lâu Mạc Dương mới phản ứng được lời nói của Tiểu Bao Tử là có ý gì, hơi giật mình, anh không ngờ đứa trẻ nhỏ như vậy lại nói chuyện sắc bén thế này, không khỏi hưng phấn nhìn Tô Cẩm Niên, "Ai da, Cẩm Niên, con của cậu thật sự là rất lợi hại đấy."

Tô Cẩm Niên: "."

Tiểu Bao Tử thà lẳng, "Chú, con chỉ nói lời nói thật lòng thôi, triệu chứng của chú đã rất gay go rồi, chú không thể trì hoãn từ đó dẫn đến trễ thời cơ trị bệnh cho chú đấy."

Tiểu Bao Tử nói rất chân thành, giọng điệu khuyên can giống như Mạc Dương là người thật sự có bệnh tâm thần, Mạc Dương cảm kẹo que không nói. Sau đó im lặng rất lâu, lâu đến độ Tô Khả cho là Mạc Dương sắp bùng nổ thì Mạc Dương xoay người, mắt to sáng ngời nhìn Tô Cẩm Niên, "Ai da, Cẩm Niên, con trai của cậu thật sự là rất đáng yêu, mình cũng quyết định phải sinh một cục cưng đáng yêu như vậy đây."

Tô Tô: "."

Tô Khả: "."

Tô Cẩm Niên: "."

Mạc Dương nói hết câu thì ôm Tiểu Bao Tử vào trong ngực, sau đó bịu môi, ra sức hôn gò má của Tiểu Bao Tử, trong nháy mắt Tiểu Bao Tử biến thành mặt khổ qua.

*

Lúc từ nhà cũ nhà họ Tô trở về, mặt của Tiểu Bao Tử còn cứng nhắc, rất có lý lẽ nói với Tô Cẩm Niên: "Bố, con cũng cần một cái điện thoại di động"

Tô Khả lập tức tiếp lời, "Con nhỏ tuổi mà muốn điện thoại di động làm gì?"

Tô Cẩm Niên gật đầu.

Tiểu Bao Tử vô cùng nghiêm túc nói: "Sau này chú kia xuất hiện trong nhà, mẹ liền cho con biết là không nên quay về."

Tô Cẩm Niên: "."

Tô Khả quay đầu nhìn phong cảnh xẹt qua nhanh chóng ngoài cửa sổ, xem ra đã kích lần này đối với Tiểu Bao Tử mà nói là cực kỳ lớn rồi.

Về đến nhà không bao lâu thì điện thoại của Doãn Lạc Hàm liền gọi tới.

Giọng nói của Doãn Lạc Hàm tương đối đặc chí: "Khả Khả, đi thôi, ngày mai em, chị, Thẩm Phi Phi, ba người chúng ta cùng đi mua quần áo. A ha ha ha, chị đã khôi phục dáng người ma quỷ trước sinh rồi, rất lâu không có điên cuồng mua quần áo rồi, nhất định chị phải ra sức đổ máu một lần thật tốt mới được, tốt nhất có thể chuyển toàn bộ quần áo đẹp trên thị trường vào tủ treo quần áo của chị luôn. Chị muốn mặc quần áo đẹp, chị muốn bày ra vòng eo thon nhỏ mê người của chị, chị muốn bày ra dáng người kiều ngạo và cúp E bởi vì sinh con mà tăng vọt, chị muốn."

Tô Khả gào to một câu: "Cút ngay, eo bà đây vẫn là thùng nước, chị kích thích em đấy."

"Khả Khả, đừng như vậy, mua quần áo đi, mua quần áo đi, mua quần áo đi."

"A như máy cát- sét ấy! Giống như con ruồi vậy, ừ ừ không ngừng mà." Tô Khả nổi giận, "Hơn nữa, con trai của chị đâu?"

"Không có sao, đẩy cho mẹ chồng chị là được."

Tô Khả liếc mắt lên trần nhà: "Em đặc biệt ghét X nên mới hỏi chị làm thế nào với con trai của chị. Có một ngày mà không phải chị đẩy cho bốn trường

bồi của chị kia chứ."

"Em xử oan cho chị!" Doãn Lạc Hàm gào khóc biện minh, "Mỗi buổi tối vật nhỏ kia đều ngủ cùng chị, được chứ được chứ được chứ."

Tô Khả: "."

Doãn Lạc Hàm tiếp tục nói, "Ây da, quyết định như vậy ha, chị gọi điện thoại cho Tiểu Phi Phi, oa oa wow wow ~ cô nhóc này cùng Thẩm Đường có quan hệ mật thiết lắm, í ỉ, nhất định phải mua quần áo thật đẹp tới xòe ra quyến rũ Thẩm Đường đây nè, a ha ha ha. Phải mặc quần áo thật đẹp, a ha ha ha ha ha."

Doãn Lạc Hàm vừa cười vừa cúp điện thoại, Tô Khả hận không thể đập cái điện thoại di động này.

Tô Cẩm Niên mới vừa tắm xong đi ra ngoài nên dĩ nhiên là nghe tiếng cười cuối cùng của Doãn Lạc Hàm, nhìn Tô Khả tức giận phình gò má, "Sao thế?"

"Chị Hàm kích thích em!" Tô Khả mím môi, giả vờ tủi thân, "Đều là tại anh, hại em biến thành người mập mập, ngay cả quần áo đẹp cũng không thể mặc có được hay không chứ!"

Cả ngày mặc quần áo bà bầu, trang phục phòng phóng xạ, mặc đến sắp khóc rồi.

Tô Cẩm Niên cười ra tiếng, "Dạ, đều là anh hết, nhưng suy nghĩ một chút về tiểu công chúa của chúng ta nào, dáng dấp xinh đẹp giống hệt em, mẹ con các em mặc quần áo đẹp đi ở trên đường."

Đôi mắt Tô Khả bay tới chỗ xa rồi, biểu cảm trên mặt cũng cười vô cùng phóng đãng, "Ồ, chính là như vậy, vô cùng tốt."

Tô Cẩm Niên: "."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Năm tháng yên bình tốt đẹp (2)

Hôm sau, ánh mặt trời trên cao rực rỡ, kèm theo nhiệt độ sáng sớm cũng là mười tám độ, Tô Khả lại càng cảm thấy hơi thở đầu mùa hạ càng ngày càng gần. — — Cô hoàn toàn quên mất hôm qua chính cô mặc một bộ đồ mùa đông ăn mặc, nếu bị người ta biết được, đoán chừng sẽ ôm bụng cười lăn lộn thôi.

Sau cơn mưa thì không khí luôn vô cùng mát mẻ, mang theo mùi bùn đất cùng mùi hoa cỏ thoang thoảng, quanh quần chớp mũi, hít vào vài hơi, mát lạnh thấm vào lá phổi, sáng khoái tinh thần.

Lúc tám giờ sáng Tô Khả liền vô cùng bị kích động vì Doãn Lạc Hàm dùng di động đánh thức, thở dài, chấp nhận rời giường, bị thúc giục đi.

Đợi đến khi Tô Khả rửa mặt xong đi ra khỏi cửa chính liền nhìn thấy Doãn Lạc Hàm bánh bao đeo mắt kính, đang ngồi trên một chiếc Porsche mới tinh ra đường phát tay với cô một cái, "Khả Khả, nhanh đi nhanh đi."

Xe màu lửa đỏ rực, lúc này mui xe mở ra, dưới sự chiếu rọi của ánh mặt trời cao xe tản ra ánh sáng vừa chói mắt lại mê người. (ca bỏ xe là cái mui phía trước)

Tô Khả dùng tay cản ánh sáng, sờ sờ cằm, "Xe này là mới mua sao?"

Doãn Lạc Hàm hưng phấn gật đầu, "Ồ, tới tay ngày hôm qua, hôm nay là lần đầu tiên chị lái ra cửa!"

Tô Khả biết Doãn Lạc Hàm có vài chiếc xe, hơn nữa trong đó cũng có một chiếc Ferrari màu lửa đỏ rực, mà chiếc xe Porsche cũng là màu lửa đỏ rực, Tô Khả không khỏi nói: "Chắc chắn, chị Hàm, sao chị lại mua xe bánh bao như vậy chứ."

"Hi hi, phần thưởng của bố chồng chị đấy." Doãn Lạc Hàm không khỏi há hê, sau đó, cô lại vô cùng buồn bực nói, "Bố chồng chị nói rồi, sinh một cháu gái cho một chiếc Lamborghini, sinh một cháu trai chỉ có thể cho một chiếc Porsche, trời ạ, chị lại cứ sinh một thằng nhóc, chị thiệt thòi lớn rồi. Hận không thể nhét con vào sinh một lần nữa."

Tô Khả: "."

Như vậy cũng có thể có xe, khóc có được hay không!

Doãn Lạc Hàm vẫy vẫy tay, "Thôi, dù sao ông xã chị nói rồi, quay lại sẽ mua cho chị xe Lamborghini."

"Anh Đông chỉ là bác sĩ thôi, chị không biết xấu hổ bóc lột anh ấy vậy sao?"

Doãn Lạc Hàm kiêu ngạo nâng cằm lên, "Anh ấy cũng không phải chỉ là bác sĩ đơn giản như vậy đâu, hơn nữa, từ nhỏ chuyện anh ấy thích nhất làm chính là trừ tiền, sau đó tiền sinh tiền, ôi, qua nhiều năm như thế cũng không biết có bao nhiêu vốn rồi. Chị không xài nó thì rất xin lỗi danh hiệu Trịnh phu nhân của chị rồi."

Tô Khả: "."

Lái chiếc xe vô cùng bánh bao, hai người đẹp lại ngồi trên xe, dù thành phố B là nơi tập trung các loại xe sang trọng thì cũng hấp dẫn vô số tầm mắt.

Tô Khả chép miệng, "Phát hiện chị và chị Phi Phi giống nhau, cũng thích xe màu đỏ."

"Đương nhiên rồi, màu đỏ, màu sắc nhiệt tình bao nhiêu chứ, người đẹp ngồi là nhất rồi, rõ ràng màu sắc này với chị mê người có được hay không." Nói xong, Doãn Lạc Hàm sờ sờ gò má của mình, vô cùng tự kỷ nói.

Tô Khả: "Chị còn có thể tự kỷ nữa đấy à?"

Doãn Lạc Hàm nói: "Khả Khả, chị nói lời thật mà." Nói xong còn chớp chớp mắt to, "Em biết không, trong lúc mang thai, nhìn khuôn mặt mập mập và đáng người phát tướng của chị, chị không dám đi trước mặt người khác bao nhiêu."

Tô Khả: "Mà em thấy đoạn thời gian đó chị đi trên đường đều vô cùng vui sướng mà." Bởi vì đoạn thời gian đó Doãn Lạc Hàm đều khoe khoang bảo bối của cô là "con gái" có được hay không!

Kết quả là sắc mặt người đẹp Doãn Lạc Hàm tối đen.

Đến Cao ốc thương mại thì chỉ thấy Thẩm Phi Phi đã đứng ở bên đó chờ hai người các cô rồi. Vừa thấy Tô Khả cùng Doãn Lạc Hàm xuất hiện, Thẩm Phi Phi liền giống như con bướm bay tới, "Hai người ấy, thật sự là quá chậm, quá chậm mà, quần áo đều sắp bị người ta mua sạch rồi có được chưa!"

Tô Khả nhin không ngừng chăm chọc: "Có cần khoa trương như vậy hay không, chị Phi Phi."

Thẩm Phi Phi vô cùng nghiêm túc nói: "Tại sao có thể là khoa trương, Khả Khả. Em phải biết là mỗi một giây, nơi to lớn này cũng bán ra một bộ quần áo, mà chị đợi mọi người ba mươi hai phút rồi, cũng chính là hơn một ngàn chín trăm giây đấy, cũng chính là hơn một ngàn chín trăm bộ quần áo bị người."

Tô Khả mở hội tạch tạch, nghĩ đến lúc Thẩm Phi Phi cùng cô mua quần áo, một cửa tiệm mà có thể mua hơn vài chục bộ quần áo liền vội vàng ngăn cản Thẩm Phi Phi phát tán tư duy lô-gích, "Chị Phi Phi, tiếp tục nói nữa thì chính là mấy phút, mấy phút là."

"Đúng vậy, nhanh đi, GO!"

Doãn Lạc Hàm bên cạnh đã mở đầu đi ở phía trước, "khí thế hùng hục" mà đi vào thang máy, đánh tới cửa hàng thời trang rồi.

Tô Khả là một phụ nữ có thai, bày tỏ áp lực khổng lồ, bởi vì cửa hàng thời trang có rất nhiều quần áo đẹp, tiếc rằng cô lại mặc không được. Lại nhìn hai người đẹp kia, vô cùng mạnh mẽ đồ máu, quần áo năm con số, chỉ cần vừa với người, đẹp thì mắt cũng không chớp một cái, ra hóa đơn, một cái thì cũng thôi đi, lại cứ quét hết cửa hàng một lần.

Đối mặt hai cô chị khá hoang phí này, Tô Khả tự cảm giác cô là hoàn hảo. Cô quả thật là vợ hiền mẹ tốt có được không, nhớ ngày đó, cô thực là mang giày ba mươi tám giấy a có hay không!

Một cửa hàng, Tô Khả vô cùng cẩn thận ngồi ở đó, mà hai người Thẩm Phi Phi cùng Doãn Lạc Hàm hoàn toàn không có cảm giác mệt mỏi, liếc mắt nhìn nhau, tương đối ăn ý nói một câu, "Đi, tiệm tiếp theo."

Bước chân đều đặn đi ra khỏi cửa hàng, mà Tô Khả là phụ nữ có bụng to đùng, đáng thương bị bỏ quên tại chỗ. Nhân viên hướng dẫn mua đứng bên kia, trên mặt hoàn toàn không có lộ ra vui mừng vì có vụ buôn bán lớn mà ngây ngốc mà nói với nhân viên hướng dẫn mua khác: "Haizz, quần áo đều sắp bị bán sạch rồi, làm sao đây? Hôm nay buôn bán thế nào đây?"

Tô Khả ngồi ở đó bên, nước mắt rơi đầy mặt.

Thẩm Phi Phi vừa đi chưa được mấy bước thì ngừng lại đứng bên ngoài, nhìn thoáng qua Doãn Lạc Hàm đi nhanh hơn cô hai bước, nói: "Không phải là chúng ta quên gì đấy chứ?"

Doãn Lạc Hàm gật đầu lắc đầu, mấy giây sau, hai người cùng lúc nói ra: "Tô Khả!" (ed: hai chị rất tình và xinh gái)

*

Vì vậy, ở cửa hàng xuất hiện một màn thế này:

"Ôi ôi, mấy chị sai rồi, người lớn Tô Khả, em ‘đại nhân đại lượng’ đi nhé."

"Đúng vậy, đúng vậy, người lớn Tô Khả, bọn chị sai rồi, sai rồi, đại nhân muốn làm sao mới có thể tha thứ chúng tiểu nhân đây."

"Đừng đi, đại đại." (ed: định kêu đại nhân đấy)

Tô Khả nhìn về mặt hai người lấy lòng người, kiêu ngạo hừ một tiếng, "Ánh mắt của hai vị đại tiểu thư rốt cuộc cũng nhỏ thật đấy, tôi đây là người bao lớn, lại cũng sẽ bị người ta quên ở trong góc, " Nói xong, bốn mươi lăm độ ưu thương, "Haizz, trời xanh ở phía xa là đại biểu cho tâm tình của tôi vào lúc này."

Doãn Lạc Hàm muốn khóc, "Khả Khả."

Tô Khả chậm rãi quay đầu nhìn Doãn Lạc Hàm, "Chị Hàm Haizz Em mới phát hiện, em thật sự không thu hút như vậy. Haizz Cho dù bây giờ em to bự như vậy."

Lại vì thế mà cửa nhà Tô Khả xuất hiện một màn như thế này:

Hai tay Tô Khả thì trống trơn, hai đại mỹ nhân bên cạnh "thở phì phò phì phò" xách theo bao lớn bao nhỏ đi tới phòng Tô Khả, hơn nữa đi tới đi lui mấy chuyến, đồ mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển.

Về mặt Tô Khả thoải mái, khoe môi nhếch lên, mắt cong cong, hướng về hai đại mỹ nhân một môi nặng nề thở bên cạnh, nhẹ nhàng nói, "Chị Hàm, chị Phi Phi, hôm nay để cho hai chị tồn kém rồi, cuối cùng còn phải để cho các chị giúp người phụ nữ có thai như em xách đồ, haizz, em thật sự là quá không biết xấu hổ rồi. Haizz, cả ngày nay thật sự là phiền các chị rồi."

Doãn Lạc Hàm khóc, Thẩm Phi Phi quý.

Đúng lúc, Tiểu Bao Tử được Tần Phi rước về, nhìn thấy hai dì, "vù ——" nhanh chóng xẹt qua bên cạnh các cô, dùng đôi mắt nhỏ cảnh giác nhìn Doãn Lạc Hàm và Thẩm Phi Phi.

"Mẹ, tại sao dì Doãn cùng dì Thẩm lại ở đây?"

Một tay Tô Khả che miệng, "ha ha" cười lên, sau đó vỗ vỗ đầu Tiểu Bao Tử, "Các dì tới đưa quần áo cho con đấy, ha ha! Dì Doãn cùng dì Thẩm của con mua không ít quần áo tặng cho Tô Tô con đấy ~"

Doãn Lạc Hàm nội lưu đầy mặt, dùng ánh mắt lên án: Khả Khả, em quá độc ác.

Cả ngày là cả ngày, Tô Khả ở ngay trước mặt họ đều coi tiền như rác, vậy tạm thời không nói, còn phải cam tâm tình nguyện làm khuôn vác có được hay không!

Trong lòng Thẩm Phi Phi lại lặng lẽ sám hối: Khả Khả, chị thế, sau này sẽ không bao giờ quên chuyện này của em.

"Ôi, dì à, cảm ơn các dì nhé." Tô Tô nâng nụ cười lên, đối với những dì và chú tặng những món quà thực tế thì bé tương đối lễ phép, về phần những người luôn nói muốn cho kẹo, hừ hừ, bé sẽ không cho sắc mặt tốt.

"Ha ha, không cần khách khí, không cần khách khí." Thẩm Phi Phi nhìn nụ cười rực rỡ Tiểu Bao Tử, tâm hồn bị Tô Khả tổn thương nặng trong nháy mắt chữa khỏi, nâng lên khuôn mặt tươi cười, khoát tay trả lời.

Doãn Lạc Hàm lại nhìn đồng hồ tay một chút, "Ôi, thời gian cũng không sớm nữa, chị phải trở về xem con trai của chị thôi, vậy cứ như thế nhé, chia tay nhé?"

Tô Khả cười gật gật đầu, "Dạ, sau này lại đi dạo phố thì nhớ tìm thêm em nhé. A ha ha ~"

Tiếng lòng của Thẩm Phi Phi cùng Doãn Lạc Hàm: Nào còn dám tìm em nữa.

Vẫy tay bái bai, tâm tình Tô Khả vô cùng tốt, sau đó cơ thể nặng nề mà bước đi của cô cũng nhẹ nhàng, giống như là giẫm trên bông .

*

Tô Cẩm Niên về đến nhà, thấy túi phòng khách đầy chất một góc, hơi đoán chừng, đại khái có một hơn năm mươi túi, không khỏi chớp mắt mấy cái nhìn Tô Khả, "Khả Khả, đây là?" Lúc nào thì bà xã anh đổi tính rồi, thoáng cái lại mua nhiều như vậy, hơn nữa giá của mỗi một món đồ trong túi cũng giá trị xa xỉ, muốn Tô Khả là nô lệ của tiền thoáng chốc tiêu tiền như nước, khả năng này.

"A ha ha, hôm nay tâm tình chị Phi Phi cùng chị Hàm rất tốt nên tặng cho em. Ừ, góc này tất cả đều là của anh" Sau đó, lại chỉ chỉ một góc nhỏ sau lưng Tô Cẩm Niên, "Quần áo góc kia là đều của Tiểu Bao Tử , trở anh dọn dẹp nhé, bỏ vào tủ treo quần áo các người đi nhé. A ha ha, chị Phi Phi và chị Hàm thật sự là quá khách khí, nhìn nhiều quần áo như vậy thì em cũng ngượng ngùng. A ha ha ~"

Tô Cẩm Niên: "."

Nhìn bộ dạng Tô Khả cười phải vô cùng vui mừng, Tô Cẩm Niên không khỏi buồn bực: bà xã, vì sao anh sâu sắc có cảm giác là cái này do em lừa đến vậy? Dĩ nhiên, lời này chỉ có thể ở trong lòng lặng lẽ chiêm chọc, tuyệt đối không thể nói với Tô Khả như vậy, dù sao anh còn muốn sống mà phải không.

"Nhanh đi thử một chút đi" Tô Khả đi đến chỗ hơn năm mươi túi trong góc mà Tô Cẩm Niên đang nhìn, tùy ý cầm một cái túi lên, "Mau mặc vào thử một chút, em vô cùng cảm thấy, khẳng định anh mặc hết những thứ này thì như người mẫu tuyên truyền trên mặt báo đấy."

Tô Cẩm Niên: "."

"Nếu không phải là chị Phi Phi cùng chị Hàm mua thật sự quá nhiều rồi thì em cũng ngại nhận nhiều hơn nữa, em thật đúng là muốn mang toàn bộ quần áo nam bên kia về đây đấy." Ánh mắt Tô Khả lấp lánh, dùng ánh mắt vô cùng tha thiết nhìn Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên bị ánh mắt của Tô Khả nhìn sợ hãi, chậm chạp nhận lấy túi đồ, gạt đầu một cái, trực tiếp cởi áo khoác trên người, thay ra. (ed: vợ nói là trời nổi mà)

Tô Khả trong tình trạng say mê, "Quả nhiên, ông xã của em mặc cái gì cũng dễ nhìn, mắt của em thật sự là quá tốt rồi. Ôi, mau thử thêm cái này nữa." Nói xong, Tô Khả giống như là nhớ ra cái gì đó, lập tức chạy đến trước những cái túi, lật xem từng cái từng cái. Một lúc sau, Tô Khả cầm ra một cái áo khoác màu vàng tươi sáng, "Cái này cái này nè, mau mặc một chút xem."

Đầu mày Tô Cẩm Niên giật giật: "Cái này màu sắc. Sáng quá rồi."

"Chính là muốn sáng đấy, ngày hôm qua em nhìn trong tủ treo quần áo của anh đấy, ôi, không phải màu trắng thì chính là màu đen, không phải màu xám tro chính là vàng nhạt, anh không thể nhiều hơn mấy màu sắc đó."

"."

"Mau mặc vào, em xem một chút." Tô Khả vô cùng kích động cầm lấy áo đưa cho Tô Cẩm Niên, Tô Cẩm Niên chỉ có thể theo ý của vợ, cởi bộ quần áo mới vừa nãy, mặc vào cái áo khoác màu vàng tươi sáng, không khỏi cảm thấy ngồn ngộn trong gió.

"Khả Khả, màu sắc không thích hợp với anh." Tô Cẩm Niên cau mày, không nói lời gì, muốn cởi áo ra.

"Oa, đẹp trai ngay người!" Tô Khả lập tức ngăn cản động tác của anh, hơn nữa lấy điện thoại di động ra, chính là một chụp mấy tấm hình.

Dáng người cao gầy, áo khoác màu vàng tươi sáng, nổi bật lên làn da trắng như tuyết của Tô Cẩm Niên, khẽ ngẩng đầu chớp mắt, tựa như tất cả hoa đều đã nở rộ trước mắt của cô.

Tô Cẩm Niên bất đắc dĩ cởi quần áo để ở một bên, "Khả Khả, anh đã không phải là chàng trai hai mươi tuổi nữa rồi." Anh cũng đã ba mươi rồi, không phải chàng trai mười mấy hai mươi tuổi, ăn mặc tươi như vậy, anh cũng ngại đi ra ngoài.

"Mẹ nó, những thằng nhóc mười tám cũng không có thanh xuân được như anh đâu đấy." Đây là lời nói thật, mấy cậu trai mười tám tuổi rồi rậm trên mạng, nếu là cậu ta không nói cậu ta mười tám tuổi, người ta cho cậu ta là ba mươi tám, mà Tô Cẩm Niên đứng đó nếu không nói tuổi thì nhiều lắm người ta cho anh là một chàng trai chừng hai mươi lăm tuổi thôi.

Tô Cẩm Niên: "Khả Khả, lừa mình dối người là không đúng."

Tô Khả: "."

*

Bởi vì Tô Khả gần tới ngày sinh dự tính, cho nên Tô Cẩm Niên viết đơn xin nghỉ một tháng, lãnh đạo bên kia duyệt rồi.

Cùng lúc đó, bởi vì gần tới ngày sinh dự tính, cho tới nay Tô Khả đều vô cùng bình tĩnh càng lúc càng nóng nảy, tính khí cũng âm tình bất định, bị Trịnh Diệu Đông len lén nói, đây là chứng lo âu trước khi sinh, sau đó Tô Cẩm Niên cũng căng thẳng theo, trở nên vô cùng lo lắng, mấy ngày gần gũi, cứ thế mà Tô Cẩm Niên gầy đi trông thấy.

Tô Khả nhìn thấy thì dĩ nhiên là đau lòng, kết quả là trong lòng càng thêm trở nên lo lắng hơn. Kết quả là Tô Cẩm Niên càng căng thẳng, bận trước bận sau nên càng ốm đi. (ed: hai vợ chồng này mặc cười quá)

Hai vợ chồng cứ lâm vào vòng tuần hoàn đau lòng ác tính.

Tiểu Bao Tử nhìn tình huống giữa bố mẹ mình thì không khỏi nhìn bụng lớn của Tô Khả: em gái à, sao em có thể gầy vò bố mẹ của mình vào lúc này chứ?

Tần Phi tới, nhìn thấy mặt phía dưới của con trai và con dâu của mình đen kịt một vòng, vung tay lên, đưa hai người vào bệnh viện.

Ngày nằm viện, trừ nhảm chán thì vẫn là nhảm chán.

Tô Khả không thích xem TV, lại càng không thích xem tiết mục giải trí, về phần truyện tranh, truyền hình phát phim hoạt hình Trung Quốc, cô lại cũng chẳng thêm nói một câu, cho nên TV trong phòng bệnh hoàn toàn là để bài trí.

Điện thoại di động thì bị Tô Cẩm Niên trông coi, chỉ cần vượt qua một giờ thì anh trực tiếp tịch thu rồi, trừ phi có người điện thoại gọi tới thì anh để cho cô nhận.

Về phần tiểu thuyết thoại thì hao tổn tinh thần tổn thương mắt, Tô Cẩm Niên quả quyết không mang cho cô xem, cô chỉ có thể mím môi, đau khổ nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, sau đó phát ra ngây ngô, đánh Tiểu Quái Thú trong lòng—— Tô Cẩm Niên.

Phòng bệnh của Tô Khả ở lầu tám, nhìn xuyên qua cửa sổ, mắt nhìn xuống phong cảnh phía dưới, trừ thấy mấy cây bách vô cùng xanh mơn mơn xanh niết thì chính là những chấm nhỏ màu đỏ.

Thật lâu về sau thì Tô Khả mới biết được, những chấm đỏ như sao hoa hải đường được trồng khắp nơi.

Vào ngày mười tám tháng năm, bầu trời quang đặng, vạn dặm không có bóng mây, Tô Khả trực tiếp bị đẩy vào phòng chờ sanh. Không có anh, vỡ nước ối. Tô Khả tiến hành cuộc sống trong đó, lần thứ hai đau đón sinh sản.

*

Lại nói sau khi Hoàng Nghê Thường bị cảnh sát mang đi, ở Cục cảnh sát hai ngày liền rồi được công ty bảo lãnh ra ngoài, sau đó, cô ta cũng vẫn ở trạng thái ẩn nấp trong tuyết, không có bất kỳ thông báo, không lên được bất kỳ Đài Truyền Hình nào. Theo như cô ta chìm nổi trong giới nghệ sĩ nhiều năm như vậy, mờ ám trong đó đã sớm mờ ra rất rõ ràng, tự nhiên hiểu mình bị người ta giết danh rồi.

Thật sự nếu không tiếp nhận hoạt động hoặc là thông báo gì, như vậy thì ở nơi Tắc Đất Tắc Vàng này, ở nơi tiêu tiền như nước, cô ta rất nhanh sẽ ăn không khí mất, vì vậy, cô ta lần nữa ‘ra biển’ kinh doanh. (ed: ra biển ở đây ý chỉ làm gái đấy)

Chỉ là tuy nói là ‘ra biển’ kinh doanh, trước mắt Hoàng Nghê Thường cũng không đến mức bụng đói ăn quàng. Cô ra đến một Câu Lạc Bộ tư nhân, một loại ** thật đúng là không vào được, đi vào, đều là một vài người thành công hoặc là con nhà giàu. Nói như vậy, cô ta vô cùng muốn chọn người thành công, tiếc rằng, những người kia khôn ngoan hung ác, một khi nhìn thấy cô ta tới gần, lập tức lộ vẻ mặt chán ghét, sau đó chuyển sang nơi khác tiếp tục trò chuyện, hoàn toàn không để cho cô ta đến gần người.

Bất đắc dĩ, cô ta chỉ có thể đưa ánh mắt đến con nhà giàu, dù sao đám người kia có tiền có quyền, suốt ngày sống phóng túng, nếu là cùng cô ta làm thì dĩ nhiên là tiền bạc có thể dự đoán được. Chỉ là không ngờ ngay cả con nhà giàu cũng lười phải cho cô ta một sắc mặt tốt.

Nửa tháng trôi qua, cô ta "buôn bán" có thể nói ‘văng như chùa bà đanh’, nhưng có một hai lần được như ý, chính là cô ta cho bọn họ một ít thuốc kích dục.

Vì vậy, trong mấy lần buôn bán đó, một lần nào đó cô ta sốt ruột khó nén, không có mang bảo hộ đã cùng một người đàn ông làm. Thế nhưng sau khi người đàn ông tỉnh lại, thất cổ của cô ta rồi đánh cô ta sưng mặt sưng mũi, lại còn một đồng cũng không cho, cô ta giận đến hận không thể róc xương lóc thịt đàn ông.

Đến nay đã hơn một tháng mà kinh nguyệt của cô ta lại một lần nữa đến trễ, thậm chí liên tục xuất hiện triệu chứng buồn nôn ói mửa, đây mà nói là vô cùng rõ ràng giống đứa bé lần thứ nhất cô ta từng mang thai. Nhưng bác sĩ cũng đã nói, đời này nếu cô ta muốn có cơ hội mang thai nữa thì quả thật cực kỳ bé nhỏ. Cho nên mấy ngày nay, cô ta vẫn khó tránh khỏi ăn không ngon ngủ không yên, hôm nay chạy đến bệnh viện kiểm tra.

Lúc này, Hoàng Nghê Thường đang chờ đợi trên ghế ngồi ở khoa phụ sản, trong lòng đầy lo âu.

Từ trước đến giờ Hoàng Nghê Thường tự cho mình là con gái nhà quyền quý giàu có, lại thêm chính cô ta là một người nổi tiếng, cho nên dù bây giờ cô ta nghèo túng thì cô ta cũng sẽ không để bản thân uất ức.

Không đi bộ —— Porsche màu trắng, đây là cô ta tốn hơn phân nửa tiền để dành mua.

Phòng ở —— một tiểu biệt thự, đây cũng là cô ta tốn hơn phân nửa tiền để dành mua. Một phòng một xe, trong nháy mắt để cho cô ta cùng đường, từng lư tiền bạc trên người Phạm Kim Ngân cùng với Lữ Lương cho cô ta tiền, toàn bộ bị cô ta tiêu xài hết sạch.

Khám bệnh —— bệnh viện quân khu, hoàn cảnh trị liệu nơi này là nổi tiếng xuất sắc toàn quốc, bác sĩ ở đây dù đến từ bất kỳ một bệnh viện nào thì đều thuộc về chuyên gia cao cấp.

Cho nên lúc này, cô ta ngồi trong phòng làm việc vừa nhìn thấy thì biết rõ là một nữ bác sĩ thực tập trẻ tuổi, theo bản năng cau mày: "Chủ nhiệm của các người đâu? Tôi muốn chủ nhiệm của các người xem bệnh cho tôi."

Người bác sĩ nữ là thực tập nên khẳng định suy nghĩ không có trải qua kinh nghiệm xã hội trầm ổn của một bác sĩ, nghe Hoàng Nghê Thường dùng giọng điệu nói lời như vậy, cô ấy sâu sắc cảm thấy bị sỉ nhục, vì vậy lập tức liền nghiêm sắc mặt, "Chủ nhiệm không có ở đây, tiểu thư xin cứ tự nhiên."

"Đôi bác sĩ khác có kinh nghiệm." Hoàng Nghê Thường thờ ơ nhìn nữ bác sĩ thực tập.

Nữ bác sĩ giương mắt nhìn trên dưới Hoàng Nghê Thường hồi lâu, giống như là nhớ tới gì đó thì càng thêm khinh thường, "Ồi, cô không phải là nữ chủ nhân của sự kiện hình khiêu dâm cùng với sự kiện đánh người tiểu thư Hoàng Nghê Thường Hoàng đó sao."

Giọng nói giễu cợt làm cho gân xanh Hoàng Nghê Thường thỉnh thoảng hiện.

Nữ bác sĩ thực tập cười ha hả nói, "Ai ui, nghe danh như sấm bên tai đã lâu, hôm nay gặp mặt, quả thật không giống bình thường, khó trách có thể làm vô số đàn ông mê say vì cô mà chết mê chết mệt, ôi, dạy tôi một chút đi, tôi sắp tốt nghiệp đại học rồi, đến nay còn không giao du bạn trai đấy, mà tiểu thư Hoàng ở tuổi của tôi cũng đã ‘thần kinh bách chiến’ rồi. Ai ui, tiểu thư Hoàng, thủ đoạn cô lợi hại như vậy, không ngại chỉ một hai điểm chứ?"

Đối với nữ bác sĩ trái một câu đăm bên phải một câu mỉa, trong nháy mắt Hoàng Nghê Thường lật bàn lên, "Cô lặp lại lần nữa!"

Trong nháy mắt nữ bác sĩ làm như mưa hoa lê rơi, vô cùng oan uất nói, "Tiểu thư Hoàng, thật xin lỗi, mặc dù tôi nói đều là lời nói thật, nhưng cô không muốn tôi cũng hết cách rồi, cô đừng tức giận nhé. Ai ui, đều là lỗi của tôi, nói thế nào cũng là tiểu thư Hoàng cô có bản lĩnh kiếm sống xuất chúng, tại sao tôi có thể vô liêm sỉ học tập cô đây."

Hoàng Nghê Thường giận đến sắc mặt đỏ bừng, "Cô! Tôi muốn tố cáo cô với bệnh viện!" Bởi vì lúc này đột nhiên bụng Hoàng Nghê Thường đau, cho nên cô ta chỉ có thể giận đến nói như vậy, nếu đổi lại bình thường, cô ta đã sớm lật bàn nắm tóc nữ bác sĩ kia rồi.

Người nữ bác sĩ nhìn Hoàng Nghê Thường giận đến uy hiếp cũng chỉ có thể nói như vậy thì không khỏi nhẹ nhàng tiếp tục nói, "Ai ui, tiểu thư Hoàng, đừng tức giận nha, cô sinh bực tức cùng tiểu nhân như tôi là không phải đâu, không đáng giá. Cô là nữ thần cao cao tại thượng, bọn tôi ** là cô gái nhỏ bé nên chỉ có thể nhìn lên xức, đến đây, vì đột nhiên nổi bật thành ý của tôi, tôi cấp cho cô khám miễn phí ở một khoa không thuộc khoa của tôi —— ung thư vú, như thế nào?"

Thấy Hoàng Nghê Thường giận đến tóc cũng muốn dựng lên, trong lòng nữ bác sĩ kinh hãi, lại nói, "Hay ung thư cổ tử cung? Tôi nói với cô nhé, tiểu thư Hoàng, thân cô trải qua trăm trận chiến, mặc dù khẳng định các biện pháp làm vô cùng tốt, nhưng cũng có khả năng xảy ra ngoài ý muốn phải không cho nên."

"A ——" Hoàng Nghê Thường hung hăng cầm ống đựng bút trên bàn lên, ném toàn bộ qua nữ bác sĩ nữ. Làm một động tác mạnh như vậy, Hoàng Nghê Thường chợt cảm thấy dòng nước ấm dưới đùi ào ào, cúi đầu mà xem xét là vết máu màu đỏ.

"A —— tôi muốn giết chết cô, con của tôi chết rồi, tôi nhất định bắt cô đền mạng!"

Nữ bác sĩ cũng bị hù sợ, nói thế nào thì cô ấy cũng là sinh viên đại học danh tiếng, hơn nữa bên này là bệnh viện quân khi, nếu như chuyện có động tĩnh quá lớn thì cô ấy nhất định sẽ xử phạt, khẳng định thành vấn đề cho việc tốt nghiệp.

Nghĩ đến thường ngày giáo sư nói, tư cách cơ bản nhất của một bác sĩ là y đức, cho dù ghét một người thì cũng có thể trước sau như một mà xem người đó thành bệnh nhân bình thường để chữa trị, vì vậy, sau khi nữ bác sĩ nói một câu "Thật xin lỗi" thì bỏ thành kiến lập tức đưa cô ta vào phòng phẫu thuật.

Lúc Hoàng Nghê Thường tỉnh lại lần nữa, câu nói đầu tiên chính là hỏi "Con của tôi như thế nào?"

Bác sĩ đã đổi thành bác sĩ bệnh viện, nhìn thấy Hoàng Nghê Thường hỏi như thế thì đầu ra đầy trả lời, "Không có việc gì, chỉ là cô không nên đi lại, cần nằm trên giường một tháng."

Hoàng Nghê Thường lập tức gạt đầu đồng ý, kể từ khi làm mất đứa con của Lữ Lương, sau khi bác sĩ cho cô ta biết là đời này cũng không thể sinh con thì trong lòng cô ta hối hận. Hiện tại lại mang thai, đây quả thực là ông trời nhen roi xuống, cô ta không chấp nhận là người ngu.

Kết quả là đối với người đàn ông đánh cô ta mặt mũi bầm dập, cô ta cảm kích hơn một chút, bởi vì mặc dù hắn không trả tiền nhưng lưu lại đứa con không phải sao.

"Đúng rồi, chủ nhiệm các người đâu?"

Mắt của bác sĩ đang ghi chép cũng không có nâng lên, "Y thuật của tôi ở bệnh viện chúng tôi cũng rất tốt. Tiểu thư tới đây Hoàng chỉ là mang thai thời kỳ đầu, bất kỳ một bác sĩ thực tập cũng có thể thay tiểu thư Hoàng kiểm tra sức khỏe."

Sắc mặt Hoàng Nghê Thường một hồi xanh một hồi đỏ.

Bác sĩ kia lại nói, "Lúc này tiểu thư Hoàng cần ổn định tâm trạng, nếu không đưa bé lại mất thì cả đời người này cũng đừng muốn có."

Hoàng Nghê Thường gạt đầu, sau đó móc điện thoại di động của mình ra gọi điện thoại cho người đại diện của cô ta, phía bên kia, người đại diện nói là không rảnh, cô ta tự xử lý đi.

Hoàng Nghê Thường không khỏi nắm chặt quyền, sao đặc biệt ngay cả người đại diện của cô ta cũng bỏ qua cô vậy?

Rất tốt, Hoàng Nghê Thường cô ta thế, nhất định phải làm cho người hạ lệnh làm chết danh của cô ta chết không có chỗ chôn, đúng, còn có những người ‘mất chỗ nhìn thấp’, người bỏ đá xuống giếng, cô ta cũng sẽ không để cho bọn họ tốt hơn.

Nghĩ như vậy, cô nắm chặt quyền.

Phía bên kia, bác sĩ nữ nhìn lướt qua Hoàng Nghê Thường, "Tiểu thư Hoàng, tâm bình khí hòa, bộ dạng này của cô thì đứa bé rất dễ dàng khó giữ được."

Hoàng Nghê Thường gạt đầu đồng ý.

Bác sĩ kia thấy Hoàng Nghệ Thường coi như nghe lời, liền gặt đầu một cái rồi đi.

Hoàng Nghệ Thường ngồi ở giường của cô ta, trong đầu đầy suy nghĩ lung tung, bây giờ cô ta đã cùng đường rồi, lại muốn sinh con nuôi con, những ngày kế tiếp nên làm cái gì?

Hơn nữa thời gian nằm viện, cũng cần một bảo mẫu tới chăm sóc cô ta, cô ta lại làm như thế nào mời đây? Đúng lúc này thì một số lạ gọi tới điện thoại Hoàng Nghệ Thường, Hoàng Nghệ Thường nghi ngờ liếc mắt nhìn, A lô?"

"Nghệ Thường, là anh."

Là giọng nói của Lữ Lương, Hoàng Nghệ Thường lập tức liền nghe ra, trên mặt cũng vui sướng rồi, bởi vì cô ta biết, cứu tinh cô ta tới.

Nếu như nói chuyện tốt lớn nhất đời này Hoàng Nghệ Thường làm thì đó chính là từng trong lúc du học tại nước Mỹ, cô ta vì giả bộ làm người tốt nên thuận tay cứu Lữ Lương. Mà chuyện hạnh phúc nhất đời này chính là được Lữ Lương yêu.

Nếu năng lực của Lữ Lương dùng ở chuyện tốt thì khẳng định cũng tương đối sáng sủa, dù sao lúc trước hắn cũng là sinh viên đại học đứng đầu trong nước, được cử đến nước Mỹ học đại học, mặc dù sau đó đặc tội nhân vật lớn ở đó, không đủ thuận lợi tốt nghiệp. Chỉ là Lữ Lương so với Hoàng Nghệ Thường, quan trọng nhất là hắn đối với Hoàng Nghệ Thường tương đối toàn tâm toàn ý. Thậm chí cuối cùng hắn trở nên xấu, đi vào hắc đạo, buôn bán ma túy, bóp nắn tánh mạng người bình thường thành tượng đất thì đây đều là vì Hoàng Nghệ Thường.

Nhưng nếu như một người vì một người khác, lướt qua ranh giới đạo đức cuối cùng, đi đến con đường phạm tội, nói như vậy thì cũng là không tốt.

"Lữ Lương!" Hoàng Nghệ Thường vô cùng hưng phấn.

"Nghệ Thường, em làm sao vậy?"

"Lữ Lương, anh đang ở đâu? Anh khỏe chứ lâu lắm không có liên lạc em!" Trong nháy mắt Hoàng Nghệ Thường khóc lên, dù sao tình trạng bây giờ của cô ta mà còn có một người nguyện ý quan tâm cô ta, dĩ nhiên là cô ta ủy khuất khóc lên.

"Em không có đổi số." Lữ Lương thật vui mừng nói.

Hoàng Nghệ Thường gặt đầu, "Em sợ anh không tìm được em, ô ô, làm thế nào đây, em chỉ có anh thôi." Lời này là thật, Hoàng Nghệ Thường đúng là vì Lữ Lương mà không đổi số, dù sao cùng Lữ Lương qua lại cũng có hơn mười năm, là súc sinh cũng có tình cảm, huống chi là người.

"Không phải là anh đang bị truy nã sao, hắc hắc, không dám liên lạc với em, sợ liên lụy em."

"Anh đang ở đâu?" Hoàng Nghệ Thường khóc lóc hỏi Lữ Lương.

Lữ Lương nói: "Anh sắp đến thành phố B rồi, anh thấy em bị cảnh sát ở thành phố B tạm giữ trên web, có phải người của những đài truyền hình kia khi dễ em hay không, nói cho anh biết, anh đi xử bọn họ!"

"Ừ." Hoàng Nghệ Thường gặt đầu, "Lữ Lương, bây giờ anh không nên gây chuyện, anh chính là tội phạm truy nã quan trọng mà, trước tiên anh không nên đi, chúng ta chờ, so kiên nhẫn, em không tin những tên khốn kiếp ở Cục cảnh sát kia có thể so với chúng ta."

"Được, nghe lời em." Lữ Lương rất vui mừng, bởi vì Hoàng Nghệ Thường càng lúc càng quan tâm hắn rồi, ừ, hắn cảm thấy đời này của hắn vì cô ta thì cái gì cũng đáng giá.

"Đúng rồi, bây giờ em ở đâu?" Lữ Lương hỏi, "Anh muốn gặp em."

"Em đang ở bệnh viện."

"Em làm sao vậy?" Trong nháy mắt Lữ Lương lo lắng, "Là sinh bệnh gì sao? Em chờ nhé, anh lập tức tới tìm em."

"Không phải, em" Trong nháy mắt, Hoàng Nghệ Thường lại không mở miệng được, "Em"

"Là sao, em nói thật ra đi!"

"Ô ô ——" Hoàng Nghệ Thường lại bắt đầu khóc, "Em bị người ta cưỡng bạo, bây giờ mang thai rồi, nhưng em muốn sinh con ra, anh biết đó, trước kia bác sĩ nói em cũng không thể mang thai nữa. Hơn nữa bác sĩ ở đây cũng nói, nếu như mà em không sinh ra thì cả đời em cũng đã không thể làm mẹ."

Hoàng Nghệ Thường đã từng nằm mơ nghĩ sẽ gả cho một trai đẹp cấp thế giới, có tiền có quyền có diện mạo có năng lực, sinh mấy đứa trẻ, lại nhân nhã làm một quý phụ, chỉ là không biết chuyện gì xảy ra, kể từ sau khi trở về nước, tất cả đều lệch hướng quỹ đạo mà cô ta dự tính. (quý phụ: người vợ cao sang, quyền quý, giàu có)

Mà về giấc mộng này của Hoàng Nghệ Thường, Lữ Lương đã biết đến. Hắn còn đã từng thề là nhất định phải trở thành người có tiền có quyền có năng lực, sau đó để cho cô ta làm một quý phụ.

Lữ Lương trầm mặc hồi lâu, nghĩ đến lúc trước Hoàng Nghê Thường mang thai đứa con của hắn, không cẩn thận mất đi, đưa đến bác sĩ nói rất khó có thai, trong lòng hắn vẫn áy náy, bây giờ nghe cái này, mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng là.

"Sinh đi!"

Cúp điện thoại, Hoàng Nghê Thường lau nước mắt, trầm mặc hồi lâu.

Bây giờ cô ta và Lữ Lương biến thành bộ dáng này, hoàn toàn là bởi vì kẻ tiện nhân Tô Khả. Nếu như cô không xuất hiện, Tô Cẩm Niên chính là của cô ta, nhà họ Hoàng của cô ta vẫn nở mảy nở mặt, cô ta vẫn đứng trên đỉnh cao vời vọi ở Làng Giải Trí, tình yêu sự nghiệp được cả hai. Trở thành người phụ nữa mà người người hâm mộ.

Nhưng tất cả cũng bởi vì một người phụ nữ tên là Tô Khả mà toàn bộ đã bị phá hủy! Cho nên cô ta nhất định phải trả thù Tô Khả!

"Lữ Lương, cảm ơn." Lợi dụng quá lâu, chính cô ta cũng không biết quan hệ giữa cô ta và Lữ Lương là bởi vì ở chung một chỗ quá lâu nên thân tình hay là tình yêu nữa.

Giọng nói của Lữ Lương ngăn trong cổ họng, "Nghê Thường, em chờ nhé, anh sẽ cho em những ngày tốt nhất. Ngày đó, sẽ không xa"

"Haizz, tôi đi qua phòng bệnh bên kia kiểm tra, cô đi bên này đi." Đột nhiên, âm thanh của một nữ y tá truyền vào tai Hoàng Nghê Thường. Một tay Hoàng Nghê Thường che ống nghe rồi nhẹ giọng nói, "Có người tới, em cúp điện thoại trước. Chúng ta nhắn tin liên lạc."

"Được, hẹn gặp lại. Ồ, đúng rồi, Nghê Thường, phòng bệnh của em đang ——"

Lời vừa nói xong là Hoàng Nghê Thường liền cúp điện thoại, bởi vì đúng vào lúc này, một y tá đẩy xe nhỏ chất đầy thuốc men, bình nước muối đi vào.

Y tá kia cười cười với Hoàng Nghê Thường, "Tiểu thư Hoàng, đưa tay ra đi."

Hoàng Nghê Thường để điện thoại ở dưới gối, vươn tay, nói với y tá kia: "Ôi, số phòng bệnh của tôi là bao nhiêu thế?"

Y tá kia nói: "À, là phòng 623."

"Là tòa mấy ở khu nội trú vậy?"

Y tá kỳ quái liếc nhìn Hoàng Nghê Thường, không hiểu tại sao cô ta hỏi điều này.

Hoàng Nghê Thường nói: "Bạn tôi muốn qua thăm tôi, tôi không biết tôi ở nơi nào, ha ha."

Y tá nhớ tới lúc Hoàng Nghê Thường hôn mê mới được đẩy vào phòng bệnh này, cười gật đầu một cái, "Ha ha, tôi hiểu rồi, đây là tòa thứ ba trong khu nội trú, đây cũng là khoa phụ sản đây."

Hoàng Nghê Thường gật đầu một cái, "Cảm ơn nhiều."

Y tá kia thay Hoàng Nghê Thường treo xong bình truyền nước biển thì đi ra ngoài, Hoàng Nghê Thường lấy di động, tìm được số lạ trong ghi chép trò chuyện rồi gửi một tin nhắn qua, "Em đang ở tòa thứ ba khu nội trú phòng 623. Nhớ, nhất định phải nguy trang, nhưng cũng không cần làm quá để người khác chú ý, dù sao nơi này là bệnh viện quân khu." Gửi xong, Hoàng Nghê Thường an tâm.

Nhìn một giọt lại một giọt nước thuốc rơi xuống trên đỉnh đầu, Hoàng Nghê Thường sờ sờ bụng của mình, con trai, mẹ chờ con, con yên tâm, đợi đến khi con ra đời, mẹ nhất định cho con hoàn cảnh tốt nhất.

*

Trong phòng sinh

Đầu Tô Khả đầy mồ hôi, cắn một cái khăn lông sạch sẽ, lăm rằm gào thét, thật đau quá có được hay không, thật sự là quá đau khổ, cô hận không thể đứng lên run một cái, con liền oe oe chào đời.

Bác sĩ một bên vô cùng bình tĩnh mà cúi thấp đầu nhìn phía dưới Tô Khả một cái, sau đó nói câu mang tính khích lệ, "Cố gắng lên."

Tô Khả cắn răng, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, con gái ơi con gái, mỗi ngày mẹ con đều cho con ăn tổ yến vi cá, sao con không hiểu được tình thương của mẹ chút nào vậy, mau chạy ra ngoài, ra ngoài đi.

Đang lúc Tô Khả cảm nhận được mình đau đến không còn cảm giác, bác sĩ kia nói: "Cố gắng lên, tôi nhìn thấy đầu đứa trẻ của cô rồi."

Ngoài phòng sanh

Tô Cẩm Niên đang đi tới đi lui bên ngoài, gương mặt lo lắng không thôi, thỉnh thoảng nhìn tình hình bên trong phòng sinh một chút. Doãn Lạc Hàm nghe tin mà đến, nhìn thấy Tô Cẩm Niên đi tới đi lui mãi thì không khỏi nói, "Sao vậy, con gái nuôi của em sinh chưa?"

Tô Cẩm Niên phát tay một cái, "Chưa, chưa nữa." Dứt lời lại đi tới rồi đi lui không ngừng, hoàn toàn không có được bình tĩnh thường ngày. Dù sao, đây là lần đầu tiên anh đích thân tới cửa phòng sinh chờ đợi vợ sinh con.

Trịnh Diệu Đông mặc áo khoác dài màu trắng, cầm trong tay ghi chép kiểm tra, nói với Tô Cẩm Niên: "Tô Khả đi vào đã bao lâu rồi?"

"Hai giờ rồi."

Trịnh Diệu Đông sờ sờ cằm, "Không lâu, cậu tiếp tục chờ đi, đằng nào thì lúc trước mình cũng từng như vậy."

Tô Cẩm Niên không tiếp tục nhìn Trịnh Diệu Đông nữa, chỉ quay lại tự mình đứng ở trước cửa phòng sinh, nhỏ giọng nỉ non: "Tiểu công chúa, bố đang chờ con đây, con có thể mau chạy ra đây không."

Còn bố của Tô Khả cùng bố mẹ Tô Cẩm Niên ngồi ở trên ghế bên cạnh chờ đợi, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ đeo tay một chút, thỉnh thoảng nhìn phòng sinh một chút.

Tiểu Bao Tử ngồi trên đùi Tần Phi, đôi mắt đen láy không nhúc nhích nhìn chằm chằm cửa phòng sinh.

Tần Phi nhìn Tiểu Bao Tử, "Tô Tô rất nhanh sẽ có thể làm anh rồi, có vui hay không."

Tiểu Bao Tử gật đầu, sau đó vừa nghĩ tới em gái nhà mình sắp gặp mặt mình, Tiểu Bao Tử liền vô cùng vui mừng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mặt trời càng phát ra ánh sáng rực rỡ, chiếu vào cả vùng đất, ánh sáng vàng trải ra, sáng ngời. Cây bách xanh miết dưới lâu, đứng thẳng trong gió, thân cây thẳng tắp thẳng tắp, giống như là luôn giữ vững cương vị chiến sĩ.

Những cây hải đường bên cạnh những cây bách thụ, phấn đỏ tương giao, gió thổi qua, cánh hoa đón gió mà rơi xuống, rơi vào đầy đất những chấm đỏ hồng hồng. Một con chim bay qua, rơi xuống một tiếng thanh thúy giống như ca khúc tuyệt vời nhất thế gian.

"Leng keng ——" Phía trên màn hình điện tử hiện lên, sản phụ kết thúc kỳ sinh.

"Ken két ——" một tiếng, cửa phòng sinh mở ra, một y tá mang khẩu trang đi tới, đôi tay nâng một tã lót bước ra.

Tô Cẩm Niên đi lên trước tiên, "Vợ tôi như thế nào rồi?"

Y tá kia nói: "Vợ anh rất tốt, có lẽ là bởi vì sinh con một môi nên ngủ thiếp đi rồi, rất nhanh sẽ gặp được đẩy trở lại phòng bệnh 601, mọi người yên tâm."

Tần Phi nói: "Đứa bé đâu?"

Y tá kia cười nói, "Chúc mừng mọi người, một cậu bé mập mạp, nặng tám cân đấy." (8 cân = 4 kg)

Người nhà họ Tô chờ lâu ở ngoài phòng sinh, toàn bộ hóa đá ở một bên, nhất là Tô Cẩm Niên, hoàn toàn tròn tròn mắt, một hồi lâu, "Cô xác định là nhà tôi?"

Y tá kia không nói gì chỉ liếc nhìn Tô Cẩm Niên, nói xem đáng đáp người này tuần tú tài giỏi, sao lại là kẻ ngốc thế này?

Y tá kia nói: "Phòng sinh cũng chỉ có một sản phụ tên Tô Khả sinh ở bên trong, cho nên tôi vô cùng xác định đây là đứa bé nhà mọi các người." Nói xong, cúi đầu nhìn đứa trẻ béo tròn chắc nịch trong ngực, chắc chắn, đứa trẻ vừa mới sinh ra ngoài là đáng đáp có da trắng như tuyết, tóc đen như mực, môi như hoa anh đào thật là hiếm thấy. Đáng tiếc, có người bỏ ngốc, haizz, cho nên nói bộ dạng xinh xắn có ích lợi gì.

Tô Cẩm Niên tròn tròn mắt, vẻ mặt muốn khóc ra ngoài dất lừ thuê, "Không nhìn làm giới tính chứ?"

Y tá liếc mắt, "Là nam hay nữ tôi cũng không rõ ràng lắm sao!"

Tô Cẩm Niên ngồi một bên, một hồi lâu chưa tỉnh hồn lại, trong miệng lẩm bẩm: "Tiểu công chúa của bố, tiểu công chúa!" Trong nháy mắt, cuối cùng Tô Cẩm Niên hiểu tâm tình Doãn Lạc Hàm muốn nhét con trai mình về sinh một lần nữa.

Y tá nhìn Tô Cẩm Niên như là kẻ ngốc, thầm nói: trai đẹp thật là có chút thần kinh nhĩ, sinh con trai mà còn không vui mừng.

"Bố, tránh ra, con muốn nhìn em gái một chút." Tiểu Bao Tử ở đằng xa nãy giờ rớt cuộc cũng chen vào được, bé cũng không có nghe y tá nói câu "cậu bé mập mạp", cho nên giờ phút này mở miệng là một tiếng "em gái."

Y tá thấy trước mắt xuất hiện một cậu trai nhỏ có môi hồng răng trắng xinh đẹp như vậy thì trong lòng cũng vui vẻ như nở hoa, sau đó hiểu thì ra là Tô Cẩm Niên có một đứa con trai, muốn sinh một cô con gái, hợp thành một trung tâm đáng về "Tốt".

Y tá ngọt như mật mà cười, khom người xuống, đưa tã bọc cho Tiểu Bao Tử nhìn một cái, "Là một bé trai nhỏ xinh đẹp nhé con nhé."

"Là em gái."

"Đây là bé trai mà, cùng giới tính với con đó." Y tá kiên nhẫn giải thích.

Tần Phi ở một bên, vỗ trán, bà đã nói rồi mà, bụng Tô Khả tròn trịa, khẳng định sinh con trai, còn không tin nữa, bây giờ thì tốt rồi, phòng trẻ trong nhà, quần áo trẻ con, tất cả đều là dành cho bé gái mặc thôi.

Tiểu Bao Tử mím môi thấy bố mình đang nhìn ya tá ôm tã bọc trong tay, đối với sinh mệnh mới thì sự hiếu kỳ đã vượt xa thất vọng vì không phải em gái.

Cho nên đầu nhỏ Tô Tô sắp qua, nhìn em trai trong tã bọc, không khỏi nói, "Thật xinh đẹp."

Phía bên kia, hai mắt nhắm của Tiểu Đoàn Tử mở ra, ánh mắt đen sáng như những vì sao, sau đó chớp hai cái rồi nhắm mắt lại ngủ.

Tiểu Bao Tử tiến lên trước nhìn Tiểu Đoàn Tử, phát hiện rõ ràng khóe mắt Tiểu Đoàn tử có một nốt ruồi nhỏ màu hồng nhìn rất mê hoặc thì không khỏi dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm xuống.

Y tá sợ hết hồn, lập tức đứng dậy, "Em trai của con còn nhỏ, không thể dễ dàng lấy tay đụng được đâu. Được rồi, bây giờ đi đi đến phòng trẻ sơ sinh đây."

Tiểu Bao Tử gạt đầu một cái, nhìn Tiểu Đoàn Tử đi xa, "Bố, em trai thật là xinh đẹp."

Một lúc sau, giường bệnh Tô Khả cũng được đẩy đi ra, lúc này sắc mặt Tô Khả tái nhợt, đang nhắm hai mắt ngủ mê man. Tô Cẩm Niên tiến lên nắm tay Tô Khả, ở bên tai cô nhẹ nói một câu, "Khả Khả, cực khổ."

Mặc dù Tô Khả mê man ngủ, nhưng mà đôi bên ngoài vẫn có cảm giác nhất định, dĩ nhiên là nghe được những lời này của Tô Cẩm Niên, sau khi nghe xong thì hoàn toàn ngủ.

Khi tỉnh lại một lần nữa thì đã là trời tối, Tô Cẩm Niên ở bên cạnh cô, đang nắm tay của cô ngủ say. Tô Khả khẽ nghiêng người, Tô Cẩm Niên lập tức liền tỉnh lại, "Khả Khả, đói bụng à. Muốn ăn chút gì không?" (ed: anh phản xạ như máy điện)

Tô Khả lắc đầu một cái, "Bây giờ em không đói bụng." Giọng của cô có chút khàn khàn, đại khái là lúc sinh quá mức kích động, "Bây giờ là mấy giờ rồi?"

"Hơn mười hai giờ khuya." Tô Cẩm Niên nhìn điện thoại di động một chút.

Tô Khả gạt đầu một cái, "Tô Tô đâu?"

"Đi theo bố mẹ về nhà trước rồi."

"Ồ, con em đâu?"

"Ai?" Tô Cẩm Niên lập tức chưa tỉnh hồn lại.

"Con thứ hai của chúng ta, đồ ngốc!" Tô Khả liếc mắt nhìn trời.

"A, ở phòng trẻ." Tô Cẩm Niên buồn rầu nói một câu, lúc này anh còn đang ở trong tâm tình mình sinh là một tiểu công chúa chứ không phải cậu bé mập mạp.

Tô Khả gạt đầu, nghĩ đến phải sáu giờ sáng sớm ngày mai mới có thể nhìn thấy bảo bối của mình, dù sao đó cũng là một quy định của bệnh viện. Lại nói, lúc Tô Khả cảm nhận được rốt cuộc cô đã 'công đức viên mãn' thì bác sĩ truyền tới bên tai một câu, "Chúc mừng, con trai." Lúc đó, trong nháy mắt cảm giác mình rất bị lừa bịp, nói đi, rõ ràng cô nên sinh con gái, chợt một cái biến thành một thằng nhóc, thật sự là không có khả năng tiếp nhận, nhất là thằng nhóc này vẫn do cô liều sống liều chết, 'chín chết một sống' mới sanh ra được, cô cảm thấy càng thêm khổ ép.

"Ăn một chút gì đi, mẹ lại làm tổ yến giữ lại cho em đấy."

Tô Khả chợt lắc đầu một cái, "Không ăn," con trai cũng sinh ra xong rồi mà còn ăn. Lúc trước nếu không phải vì sinh một cô con gái trắng trẻo mập mạp đáng yêu xinh đẹp thì cô sẽ không liều mạng coi tổ yến như cơm ăn đâu, ôi, sớm biết là một thằng nhóc mập mạp thì cô sẽ không ăn như vậy đâu, thiệt thòi lớn có được hay không! Con gái của cô, ô ô ——

Nếu như Tiểu Đoàn Tử biết lúc này bố mẹ của bé nghĩ lừa bịp như vậy thì đau lòng nhiều lắm oa oa. Chỉ là lúc này Tiểu Đoàn Tử đang mở đôi mắt đen láy, qua một hồi thì nhắm mắt lại, thom ngào ngạt trôi qua giấc ngủ.

*

Hôm sau, y tá ôm một tã bọc nhỏ đi tới phòng bệnh của Tô Khả, giao Tiểu Đoàn Tử trên tay cho Tô Khả, "Tô Khả, có thể thử bú sữa rồi." Nói xong, gạt đầu một cái, xoay người rời đi.

Tô Khả gạt đầu một cái, nói với Tô Cẩm Niên bên cạnh: "Đi giặt cho em một cái khăn lông đi."

Tô Cẩm Niên sững sờ, sau đó liền nghe lời Tô Khả, đi giặt khăn lông.

"Nhớ dùng nước nóng đấy." Tô Khả nói với Tô Cẩm Niên trong phòng rửa tay, sau đó cúi đầu, nhìn Tiểu Đoàn Tử vẫn nhắm hai mắt ngủ, "Chắc chắc, nặng hơn Nhị Tô hai cân, hèn chi khó sinh như vậy," nói xong, cúi đầu hôn gò má của Tiểu Đoàn Tử, một mùi sữa thơm nhàn nhạt tiến vào mũi Tô Khả.

Được rồi, mùi thơm nhàn nhạt này đã làm oán niệm không phải con gái trong lòng Tô Khả không còn bóng dáng trong nháy mắt, trong lòng còn lại là đầy tự hào, "Con trai của mẹ, thật xinh đẹp."

Tô Cẩm Niên cầm khăn lông nóng đi ra, Tô Khả đã quen nên bắt đầu chuẩn bị.

Hồi lâu sau, Tô Cẩm Niên đứng ở bên cạnh Tô Khả, nhìn con trai mở đôi mắt to đen láy long lanh nước, mắt to trừng mắt nhỏ.

"Con trai của em trừng anh kia!" Vật nhỏ, chiếm phúc lợi của bố con còn chưa tính, còn dám trừng bố.

Tô Khả nhìn mặt Tô Cẩm Niên buồn bực, trong đầu rất muốn phổ cập kiến thức cho Tô Cẩm Niên: Cẩm Niên, cục cưng mới ra nhiều lắm là nhìn được mười cen-ti-mét, anh cách xa con như vậy thì con có thể trừng anh sao, có thể sao, có thể sao?

"Con trai của em vẫn còn đang trừng anh kia!"

Tô Khả rất muốn cười có được hay không, Tô Cẩm Niên trẻ con như vậy đấy, ôi chao, thật sự là thời thế thay đổi rồi.

"Mẹ, con tới rồi đây." Tiểu Bao Tử sôi nổi đi tới, Tần Phi xách trong tay một hộp canh gà đi theo phía sau.

Tiểu Bao Tử nhìn thấy Tô Khả đang cho Tiểu Đoàn Tử bú sữa thì tò mò tiến tới, cúi đầu nhìn ngón tay nhỏ trắng nõn của mình một chút, lại nhìn em trai xinh đẹp một chút, "Mẹ, con có thể nựng vào em không?"

"Sờ nhẹ một chút thì có thể, da em trai rất mềm đấy." Tô Khả cười hi hi nói.

"Em trai thật là xinh đẹp mà. Ngày hôm qua con đi theo đến phòng trẻ, tất cả đứa bé ở đó đều là vàng vàng xấu xí, còn luôn khóc hu hu, em trai là ngoan nhất đấy."

Tô Khả cười, "Tất nhiên, con cũng không nhìn xem là ai sinh ra."

Cả nhà vây quanh sinh mệnh nhỏ mới ra đời, vui vẻ không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Năm tháng yên bình tốt đẹp (3)

Tô Khả ôm bảo bảo vẫn chưa chịu ngủ, rất bất đắc dĩ. Hướng về phía Tô Cẩm Niên đang giặt tã bên kia nói: "Cẩm Niên, anh nói có phải cục cưng của chúng ta kỳ lạ hay không?"

"Sao lại kỳ lạ?" Tô Cẩm Niên chớp mắt mấy cái, sau đó cúi đầu, lại bắt đầu giặt tã, quả thật chính là giống khuôn mẫu vú em như đúc.

Tiểu bảo bảo vừa sinh nên Tô Khả không dám cho con dùng tã giấy, cho nên trước mắt họ cho tiểu bảo bảo dùng toàn bộ là tã bông vải mềm mại. Những cái tã này, tất cả đều dùng vải bông màu trắng mới tinh chế luyện, đun ở trong nước thật lâu, dùng tia tử ngoại khử trùng, lại dùng nước lọc giặt mấy lần, hong khô bên dưới mặt trời rồi sau đó mới dám cho tiểu bảo bảo sử dụng.

"Anh nói đi, nếu không phải là lúc con bật ra tiếng giống như mèo khe khẽ mấy tiếng, lúc đói bụng rầm rì hai tiếng thì em thật sự cho là thằng nhóc thứ hai của em là cam đấy."

Tô Cẩm Niên: "."

Tô Khả tiếp tục nói: "Quan trọng nhất là con không khóc không ầm ĩ thì cũng được, nhưng tại sao không ngủ được vậy!" Điều nói mới sinh thì muốn ngủ, thời gian thẳng nhóc bảo bảo này đã sinh ra bao lâu rồi mà sao không ngủ được lại vẫn không ngủ được chứ!

"Như vậy còn không tốt sao. Nếu giống như thằng nhóc nhà Đông kia thì em còn không thể khóc đấy."

Tô Khả sờ sờ cằm, "Cũng đúng, thằng nhóc nhà anh Đông quá ầm ĩ." Ừm, nhưng nhà mình quá yên tĩnh, an tĩnh làm cho cô cho là có thể bị người nào xuyên qua nhập vào thân hay không.

Xi xi xi, quả nhiên là đã xem quá nhiều tiểu thuyết tạp nham.

Tô Khả có cảm giác roi lệ đầy mặt.

Một lúc sau, bên kia có một y tá đỏ mắt đi vào, giọng nói có chút khàn khàn, "Tô Khả, đến đây, đo nhiệt độ."

Tô Khả nghi hoặc nhìn y tá kia một cái, nhìn hốc mắt cô ấy còn hồng hồng, cho là có ai ức hiếp cô ấy nên liền hỏi cô ấy, "Haizz, cô làm sao vậy?"

Y tá kia không nhận được lại lau nước mắt một cái, "Ô ô —— ô ô ——"

Tô Cẩm Niên ngừng công việc trong tay lại, "Cô y tá, đây là có chuyện gì sao?" Ở phòng bệnh khóc lóc, còn tưởng rằng vợ chồng họ ức hiếp cô ấy đấy. Thật là có đủ rầu rĩ mà.

Y tá kia khóc nói, "Một chị em tốt ở khoa chúng tôi vừa bị người giết chết rồi. Ô ô, tôi mới vừa nhận được tin tức, ô ô." Y tá kia khóc như mưa hoa lệ rơi, "Thật xin lỗi, Tô tiên sinh, Tô phu nhân, tôi rất nhanh sẽ điều chỉnh trạng thái thật tốt, thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Tô Khả đỏ mặt hỏi, "Haizz, cô đừng nói xin lỗi với chúng tôi nữa, chuyện này cũng không còn biện pháp không phải sao."

Tô Cẩm Niên là một người nổi tiếng làm việc vì dân, hỏi, "Cái gì gọi là bị người ta giết chết hả?"

Y tá kia khóc càng thêm hăng say, "Chính là bị người ta bắn chết, sau gáy, một viên đạn sau gáy, bị mất mạng tại chỗ. Chị A Xảo là người rất tốt, không ngờ. Không ngờ."

Tô Cẩm Niên gạt đầu một cái, chân mày nhíu chặt, "Chuyện khi nào?"

"Ngay sập tối ngày hôm qua, khi chị A Xảo về nhà, ô ô, chị ấy sắp đến nhà. Ô ô."

Chân mày Tô Cẩm Niên nhíu càng thêm sâu, anh không ngờ, dưới Hoàng thành (ed:ý chỉ ngay tại nơi có pháp trị) mà lại có vụ án kẻ dùng súng giết người xảy ra.

"Cục cảnh sát điều tra tình hình như thế nào?" Nếu y tá đều nói đây là bắn chết, như vậy khẳng định cảnh sát đã tham gia điều tra, vì thế, Tô Cẩm Niên hỏi vấn đề này.

Y tá kia lắc đầu một cái, chuyện này là cô chỉ vừa nghe được lúc chồng chị A Xảo gọi điện thoại đến hôm nay, cực kỳ đau thương nói là A Xảo bị người ta dùng súng bắn chết, bây giờ không thể đi làm.

Sau đó, dĩ nhiên là lãnh đạo chạy đến an ủi rồi, cũng có những chị em khác không có việc quan trọng nên trực tiếp xin nghỉ đi qua, cô ở chỗ này chỉ có thể nghe theo điện thoại gọi tới từ bên kia, tin tức từ nhỏ tí tạo chấp vá xuất hiện một sự thật như vậy chứ những chuyện khác thì cô hoàn toàn không biết.

Tô Cẩm Niên gạt đầu một cái, không cần phải nhiều lời nữa.

Tô Khả không rõ ràng rốt cuộc y tá kia là ai, nhưng một sinh mạng tươi mới như vậy bị người ta bắn chết, đây là một chuyện làm người ta tức giận cỡ nào.

Sau khi y tá kia kiểm tra hết Tô Khả thì liền đỏ mắt rời đi.

Tô Khả nhìn Tô Cẩm Niên trầm mặc không nói, "Cẩm Niên."

Tô Cẩm Niên lấy lại tinh thần, sau đó khẽ mỉm cười với Tô Khả, liền cúi đầu bắt đầu giặt tã.

"U u ~" kết quả là bố mẹ cũng trầm mặc nên âm thanh mềm mại của Tiểu Đoàn Tử liền truyền ra. Tô Khả vội vàng nhìn bảo bảo trong tay, rất nhanh liền phản ứng kịp là con đói bụng, lập tức cho con bú sữa.

Tiểu Đoàn Tử rất nhanh liền tiến tới trước ngực Tô Khả, liếm miệng mút vào, miệng nhỏ hồng hào vừa mút vừa mút, vô cùng đáng yêu, sau đó lo lắng bị y tá mang tới buổi sáng đã trong nháy mắt tiêu tán.

Buổi chiều, Tiểu Bao Tử từ trường học tan ra đã vô cùng nhanh chóng đi theo bà nội bé tới phòng bệnh Tô Khả.

Tiểu Bao Tử nhìn ngủ say Tiểu Đoàn Tử ở bên cạnh Tô Khả, ngón tay nhỏ điểm chớp mũi Tiểu Đoàn Tử một cái, non mềm mẫm mẫm, cảm giác thật tuyệt, "Mẹ, lúc nào thì mẹ và em trai có thể xuất viện?"

"Ừm, còn một tuần lễ."

"Được rồi, con tiếp tục ngủ ở nhà bà nội. Mọi người nhanh trở lại một chút, con muốn buổi tối cùng ngủ với em trai."

Tô Khả cười ra tiếng, "Con lớn như vậy chứ nhỏ đâu mà còn muốn ngủ cùng em trai à, đang nói giỡn với mẹ sao."

Tiểu Bao Tử chu miệng lên, "Không cần coi con là đứa trẻ ba tuổi có được hay không, con cũng trưởng thành rồi, chăm sóc em trai nhỏ như vậy thì khẳng định rất dễ dàng đúng không?"

"Cẩn thận khoác lác quá hỏng hết." Tô Khả điểm chớp mũi Tiểu Bao Tử một cái.

"Đúng rồi, mẹ, tên em trai là gì thế?"

Tiểu Bao Tử hỏi như vậy thì Tô Khả thật khó trả lời, dù sao lúc trước gọi là Tô Tô, thật đúng là cô không muốn gì nhiều, Tô Tô chính là họ của cô cùng họ của Tô Cẩm Niên, hợp hai họ lại, tất cả mọi người đều có thể nhìn ra tình yêu của cô đối với anh sâu đậm đến thế nào, thế nhưng con thứ hai Tô Khả mắc phải khó khăn. Chẳng lẽ phải gọi Tô Nhị Tô? Chính là đứa con thứ hai?

Nhìn thấy nét mặt khó qua của mẹ mình, Tiểu Bao Tử hết ý kiến, "Mẹ, mẹ đừng nói với con là đến bây giờ mẹ cũng chưa đặt tên cho em trai đấy."

Tô Khả đỏ mặt hời đầy mặt, xoay đầu nhìn Tô Cẩm Niên uống nước bên kia, Tiểu Bao Tử theo ánh mắt Tô Khả, nhìn bố mà mình sùng bái, chớp chớp mắt to.

Tô Cẩm Niên bị đôi mắt nhỏ Tiểu Bao Tử làm sợ đến mức nuốt hết nước thiếu chút nữa vào phổi, anh sặc, "Ồ, đặt tên là chuyện lớn."

Tiểu Bao Tử tiếp tục chớp chớp mắt to nhìn bố mình, sau đó nói, "Bố, bố phải đặt cho em trai một tên dễ nghe, bố không thể lười biếng như mẹ vậy, trực tiếp kêu con là Tô Tô."

Tô Khả "a" một tiếng, "Vật nhỏ, con ghét bỏ tên mẹ con đặt cho con không hay lắm sao? Hơn nữa, tên của con rất tốt mà, Tô Tô, đó là chứng minh bố mẹ con đi chung với nhau đấy."

Cả khuôn mặt Tiểu Bao Tử cũng rói rầm ở cùng một chỗ, "Mẹ, mẹ còn có thể không biết xấu hổ hơn một chút nữa không."

Tô Cẩm Niên nhìn vợ con mình nói qua lại bên kia, khẽ cười ra tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời màu xanh bao la, trong lòng suy tư, rốt cuộc con thứ hai nên đặt tên gì.

Từ từ xoay người, Tô Cẩm Niên than ngắn một tiếng, "Tô Tô, con nói nếu là bé gái của chúng ta thì thật tốt nhỉ?"

Tô Khả: "." Lại tới, thật là Tô Cẩm Niên cố chấp quá nè.

"Tên của con gái anh cũng đã suy nghĩ khá nhiều, Tô Đường, Tô Minh Nguyệt."

Tô Khả không muốn nghe tiếp nữa, tuyệt bút vung lên, "Tô Đường đi."

Tiểu Bao Tử kháng nghị đầu tiên, "Không được, con ghét nhất ăn bơ đường, em trai cũng sẽ không thích cái tên này, mọi người phải tôn trọng nhân quyền!"

"Ôi, thằng nhóc này đi tới nói nhân quyền với mẹ đấy à."

Đúng lúc, Doãn Lạc Phong cầm một giỏ trái cây đi vào, "Đang thảo luận cái gì thế, sôi nổi như thế?" Anh vừa nói vừa cầm giỏ trái cây trong tay trên đất, sau đó ôm lấy Tiểu Bao Tử hôn một cái, 'ngựa quen đường cũ' mà đi tới Tiểu Đoàn Tử bên kia, nhìn một đoàn mềm mại, cúi đầu hôn một cái.

"Chú Doãn, bố và mẹ thật là xấu, họ muốn gọi em trai là Tô Đường, con không muốn, tên Tô Tô của con đủ khó nghe rồi, tại sao có thể để tên của em trai cũng khó nghe, con không muốn con không muốn, họ không tôn trọng nhân quyền!"

Tiểu Bao Tử thật là đang tỏ cáo, đôi mắt nhỏ đen láy đã bốc lên hơi nước, dường như là ai dám thật sự gọi em trai bé thành Tô Đường thì bé liều mạng với người đó.

"Xi ——" Doãn Lạc Phong cười ra tiếng, "Tô Đường? Thật là chỉ có hai người đấy. Anh đại diện cho con trai nuôi của anh, bác bỏ."

Tiểu Bao Tử giống như là có được đồng minh, một tay ôm thật chặt bắp đùi Doãn Lạc Phong, "Đúng vậy, em trai trưởng thành thì nhất định sẽ ủng hộ con làm như thế!"

Tiểu Bao Tử vừa nói thì lòng vừa vô cùng chua xót nghĩ, tại sao bé không có anh trai, nếu như lúc bé sinh ra, có một anh trai phản đối mẹ lấy cái tên này, bé phải có bao nhiêu hạnh phúc đây.

Tô Cẩm Niên: "."

Tô Khả sờ sờ đầu, chà, nghĩ tên là một việc khổ cực, "Nếu không thì cảm quyền tự điển đến, chúng ta một hai ba bốn năm, chỉ trùng chữ nào thì chính là chữ đó được không?"

"Không được." Tô Cẩm Niên gạt bỏ, "Ngộ nhớ là chữ lạ lúc con trai lên tiểu học chẳng phải là phải khóc hết sức luôn sao?"

Tô Khả gật đầu một cái, "Ồ, có lý, nếu là lúc đi thi thời, con người ta cũng đã bắt đầu bài thi rồi, con của chúng ta vẫn còn đang viết tên, vậy cũng thiệt thòi lớn rồi."

Đầu Tô Cẩm Niên đầy vạch đen: "Khả Khả, sẽ không thiệt thòi."

"?" Thời gian cũng ít đi, làm sao không không thiết thời.

"Chỉ số thông minh của con chúng ta rất cao, rất nhanh sẽ làm xong."

Tô Khả sờ sờ cằm gât đầu một cái: "Điều này cũng đúng."

Doãn Lạc Phong: Hai bố mẹ tự kỷ này, haizz haizz, nhanh phục hồi tinh thần lại một chút đi, chúng ta đang thảo luận vấn đề tên, không phải thảo luận vấn đề chỉ số thông minh, tính chất tư duy phát ra không nên quá tốt có được hay không.

Tô Cẩm Niên vắt hết óc suy nghĩ không ít, cái nào cũng bị bác bỏ, không phải là bởi vì nhiều nét bút thì cũng là bởi vì hài âm chưa đủ tốt. (hài âm là những âm đọc gần giống nhau)

Tô Khả phát câu: "Bực quá trực tiếp gọi con là ABC luôn đi!"

Tô Cẩm Niên cũng phát câu: "Bực thật, để cho con tự lấy tên đi." (ed: vợ chồng dễ thương há)

Mà lúc này Tiểu Đoàn Tử ở trên giường bởi vì ăn uống no đủ ngủ say sưa hoàn toàn không ngờ là bé gặp phải một đôi bố mẹ vô lương tâm.

Tiểu Bao Tử nhìn thấy bố mẹ của mình cũng nổi giận, mím môi, chớp mắt to, nhìn em trai mình, "Mẹ, em trai xinh đẹp hơn cả sao trên trời, gọi là Tô Tinh Tinh đi có được hay không?" (ed: Tinh Tinh có nghĩa là ngôi sao)

Thân thể Tô Khả chấn động, "Tinh cảm suy nghĩ cả nửa ngày, con muốn cho em trai con lấy tên Tinh Tinh à."

Lúc này Tô Cẩm Niên phát tay phản đối, "Còn không bằng tên Minh Nguyệt của bố hồi nãy nữa, ngôi sao nhỏ như vậy, bầu trời đêm không dễ mất tới, Minh Nguyệt đẹp hơn." (ed: Minh Nguyệt là trăng sáng)

Tiểu Bao Tử: "."

"Được rồi, gọi là Minh Nguyệt!" Đây coi như là biến tướng đền bù bởi vì tiểu công chúa Minh Nguyệt biến mất mà tâm hồn bị tổn thương đó.

Nếu như người bạn nhỏ còn ở trong tã bọc biết tên Tô Minh Nguyệt của mình là như vậy mà tới thì nhất định sẽ nội lưu đầy mặt.

Doãn Lạc Phong vẫn ẳm Tiểu Bao Tử, sấm sét đùng đùng, không khỏi nói một câu, "Còn không bằng Tô Thái Dương đấy." (ed: Thái Dương là Mặt Trời)

Mọi người: "."

*

Chuyện tên cứ quyết định xuống như vậy, sau khi Tần Phi cùng bố Tô Khả biết được, tới tấp cấp cho hai vợ chồng son một cái liếc mắt, "Đặt tên là chuyện tùy tiện như vậy sao?"

Một đứa bé trai thật tốt, nhưng bị bố mẹ chụp mũ tên của con gái, chờ con trưởng thành, nhiều uất ức lắm đấy. Tần Phi vừa nghĩ tới sau này cháu trai nhỏ của mình sẽ phải chịu uất ức như thế thì đau lòng có được hay không.

Nhưng dù là người lớn phản đối thì cũng không thể thay đổi được Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên mở miệng một tiếng là "bảo bảo Minh Nguyệt". Từ từ, tất cả mọi người đều biết, con thứ hai nhà họ Tô có tên là của một khuê nữ —— Tô Minh Nguyệt.

Vào một ngày thời tiết đẹp trời, Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên đã trở về biệt thự của mình.

Lại nói, trong nhà Tô Khả mời bảo mẫu lần nữa, thì ra là bởi vì con dâu của bảo mẫu trước sinh con nên về nhà chăm sóc. Mới tới là một phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, chồng mất sớm, con trai học đại học, bà nhàn rồi không có chuyện gì nên ra ngoài lập kế hoạch làm việc. Cùng lúc đó, nhà Tô Khả lại mời một thím tên Nguyệt để đặc biệt trông chừng Tiểu Đoàn Tử Minh Nguyệt.

Theo thời gian càng lúc càng trôi, tướng mạo Tiểu Đoàn Tử Minh Nguyệt càng ngày càng tinh xảo hơn đồng thời vốn là tính tình không khóc không ầm ĩ mà dần dần bắt đầu làm ầm ĩ.

Ví dụ như lúc uống sữa mẹ, Tô Khả phải nhìn bé, nếu không bé sẽ khoa tay múa chân, có lúc không chịu ăn cơm, không ăn uống còn chưa tính, bé lại khóc.

Âm thanh của bé mềm mại, cực kỳ dễ nghe, mỗi lần Tô Cẩm Niên nghe thấy cũng sẽ nhúc nhích đầu nói một câu, "Em nói xem, nếu con là một tiểu công chúa thì thật tốt." Anh ngày ngày đặt Tiểu Đoàn Tử trong lòng bàn tay cưng chiều, nhưng con cố tình là một bé trai, haizz.

Nếu như bởi vì kế hoạch hoá gia đình, Tô Cẩm Niên cảm giác anh muốn cùng Tô Khả sinh con liên tục, cho đến khi sinh ra một tiểu công chúa mới thôi.

Dĩ nhiên, tư tưởng này tuyệt đối không thể để cho cấp trên của anh biết, nếu không anh đừng nghĩ toàn thân khỏe mạnh mà đi ra khỏi bộ đội.

Ngày lại một ngày một ngày trôi qua, Tiểu Đoàn Tử vốn béo ụt ịt càng phát ra dáng người tinh xảo đáng mừng, cho nên mỗi lần Thẩm Phi Phi nhìn thấy Tiểu Đoàn Tử thì cũng không nhìn được hết lên một tiếng, "Khả Khả, chị vẫn cho là dung mạo Cẩm Niên nhà em lớn lên đã đẹp trai có một không hai, không ai sánh bằng, nhưng mới phát hiện, con trai nhà em, tương lai hoàn toàn sẽ vượt qua cửa bố nó."

Chỉ là nói ra thì quả thật như thế, Tiểu Đoàn Tử càng lớn lại càng xinh đẹp tinh tế, dáng ngoài của bé, tổng thể di truyền từ Tô Cẩm Niên tương đối nhiều, duy chỉ có đôi mắt. Không phải nói mắt Tô Cẩm Niên không đẹp, mắt Tô Cẩm Niên cũng tương đối đẹp, nhưng đôi mắt Tiểu Đoàn Tử xinh đẹp hơn, thật to, lông mi dài cong lên hơn Tô Cẩm Niên, chớp xuống thì giống như là đang nói chuyện. Mà ở khóe mắt có một nốt ruồi Chu Sa (ed: nốt ruồi màu đỏ), càng làm cho này nét đẹp trở nên yêu dã mê hoặc.

Hai vợ chồng họ đều có da trắng tươi, còn Tiểu Đoàn Tử lại phát huy sự trắng tới cực hạn, như bạch ngọc cực phẩm, xoa nhẹ, chạm vào là trắng mịn.

Sau khi trở về biệt thự một tuần lễ, khách tới nhà nhiệt tình như chủ nhân, không phải người khác mà chính là Mạc Dương biến mất thật lâu.

Anh vừa gặp Tiểu Bao Tử thì kéo qua hôn một cái, về mặt Tiểu Bao Tử ủy khuất nhìn Tô Khả và Tô Cẩm Niên. Mạc Dương cầm lấy một cái hộp, nói là quà gặp mặt lần trước không có chuẩn bị tốt, đây mới thật sự là quà gặp mặt, sau đó lại lấy ra một phần, nói là cho con mới ra đời.

Khi Mạc Dương nhìn thấy Tiểu Đoàn Tử, ánh mắt của anh cũng tỏa sáng lấp lánh, không nhìn được nói, "Ui da, thật là một cô bé xinh đẹp nha, sau này nhất định là nghiêng nước nghiêng thành, đại nỷ nhân diện đảo chúng sinh đây."

Đầu Tô Cẩm Niên đầy vạch đen: "Đây là con trai mình."

Kết quả là Mạc Dương hóa đá, vì vậy Mạc Dương kiên quyết phải tìm một cô gái sinh một đứa con. Hơn nữa quyết tâm phải sinh hai đứa con gái, bởi vì anh muốn hai thằng nhóc nhà Tô Cẩm Niên, toàn bộ lừa gạt đến tay. (ed: anh Dương giống chị Hàm rồi)

*

Bởi vì thành phố B xảy ra sự cố súng bắn, người bị hại là một người có tính tình dịu dàng, cách đối nhân xử thế đều vô cùng tốt, chuyện tình cảm đơn thuần, thậm chí có thể nói là một y tá không có bất kỳ kẻ thù nào, cho nên đến nay nghi phạm cũng còn chưa sa lưới. Lòng của nhân dân thì hoảng sợ, bởi vì bọn họ không biết lúc nào người bị chết vì đạn cần nướ sẽ biến thành mình.

Tin tức cùng truyền thông đưa tin mỗi ngày ở đây đều là tiến triển tình hình truy tung tích, nhưng nghi phạm cũng giống kẻ phạm tội truy nã Lữ Lương lúc trước, một chút cũng không có tiến triển.

Cùng lúc đó, nhất là vụ án đã từng xử oan bị lộ ra, cục cảnh sát sắp xếp nói xin lỗi, kết quả vốn bất mãn với cục cảnh sát xử lý tổn thời gian nên dân chúng trên mạng oán than phải nói là dậy trời đất, rồi rít chỉ trích chính phủ quá vô năng, liên tiếp mấy vụ giết người không phá được, mà mấy năm trước vụ án lại bị lỗi phán sai ba la ba la.

Ở dưới Hoàng thành có dân lành bị giết, nhưng suy nghĩ hung thủ là người nào cũng không có, đây quả thực là quá thất bại, thật sự là quá mất mặt. Cho nên trung ương bên kia đẩy áp lực xuống Cục cảnh sát thành phố B, cùng lúc đó, dân chúng trên mạng cũng rới rít lên tiếng chỉ trích Cục cảnh sát làm việc dài dòng không dứt khoát, không có năng lực phá án, áp lực ở Cục cảnh sát thành phố B chưa từng lớn như núi vậy, so với Jayson Hough mất tích lúc trước còn muốn lớn hơn có được hay không!

Trong lúc Tô Khả rảnh rỗi, mỗi ngày chính là xem tin tức trên mạng, lúc vừa thấy trước mắt nói hung thủ vẫn không có cách nào xác định được là người nào, Tô Khả thờ dài, chỉ hy vọng Cục cảnh sát mau tìm ra dấu vết, bắt hung thủ, khiến người chết có thể an tâm an nghỉ dưới mặt đất.

*

Sinh mệnh mới đến, nhìn chúng mà nói thì nhà Tô Khả vô cùng vui vẻ.

Ngày nào, Tô Khả đi tới phòng trẻ, vách tường trần đầy màu hồng, trang trí ren, còn có một tủ treo quần áo bé gái cũng còn chưa có gỡ hiệu xuống, Tô Khả không khỏi quay đầu lại nhìn Tiểu Đoàn Tử Minh Nguyệt đơn độc nằm ở trên giường quơ tay múa chân.

Kết quả là tâm tính của người mẹ nào đó đùa dai cười mờ ám hai tiếng, trong lòng lẩm nhẩm: sẽ không để lãng phí, để cho con mặc hết những quần áo này là được.

Kết quả là, dường như mỗi ngày Tô Khả đều mong đợi Tiểu Đoàn Tử lớn lên, mỗi một ngày, cuối cùng đến tiệc đầy tháng.

Tiểu Đoàn Tử Minh Nguyệt được mặc quần áo lông lấy rồi lúc ẵm đi ra, toàn bộ những bạn bè thân thích kêu lên, "Ôi chào ôi, thật là một con bé xinh đẹp mà."

Kết quả là, toàn bộ quần áo của tiểu bảo bảo Minh Nguyệt chất đầy bao tiền lì xì yêu thương của những người lớn.

Mắt Tiểu Bao Tử đỏ hồng nhìn những bao tiền lì xì, "Mẹ, lúc con còn nhỏ không có làm tiệc đầy tháng cùng thôi nôi đúng không?"

Tô Khả gật đầu một cái, lúc Tô Cẩm Niên nghe Tiểu Bao Tử nói như vậy thì trong lòng đầy áy náy, không nhìn được vươn tay sờ sờ đầu Tiểu Bao Tử.

Cặp mắt Tiểu Bao Tử sáng long lánh, "Vậy con có thể xin bỏ sung không?"

Được rồi, ý Tiểu Bao Tử bọn họ hiểu, sau khi hiểu thì nước mắt như hoa rơi ngổn ngang trong gió.

Tô Khả: Tô Tô, con thiếu tiền sao?

Tô Cẩm Niên yên lặng ngưu bức: con trai, đừng mạo con giống như bố, sao lại theo đuổi mấy cái vụ vàng bạc này chứ, cũng không giống như bố tí nào?

Hôm sau tiệc đầy tháng, Tô Cẩm Niên nhận được một cuộc điện thoại, là Tô Sĩ Minh gọi tới, ý chính là sáng sớm lúc Tần Phi rời giường, té xỉu ở trong phòng rửa tay, bây giờ đã được đưa vào bệnh viện cấp cứu. Tô Sĩ Minh gọi Tô Cẩm Niên chạy nhanh qua.

Tô Cẩm Niên giật cả mình, sắc mặt chợt tái nhợt.

Tô Khả hỏi tại sao, Tô Cẩm Niên liền nói nguyên do, Tô Khả nhú mày, Tần Phi, sợ là phát bệnh rồi?

Tô Cẩm Niên phải đến bệnh viện, Tô Khả muốn đi theo qua đó, bắt đắ dĩ, Tiểu Đoàn Tử mới một tháng, mặc dù có thể ra cửa nhưng dù sao gió bên ngoài vẫn có chút lớn. Tô Cẩm Niên liền không để cho Tô Khả đi theo, chỉ nói là có tình hình gì sẽ liên thông báo cho Tô Khả. Tô Khả gật đầu một cái, ở nhà trông con, còn Tô Cẩm Niên lại cùng Tiểu Bao Tử đến bệnh viện.

Trời bên ngoài rất xanh, những đám mây giống như kẹo đường, một áng rồi một áng, chỉ là vì sao thời tiết thì sáng sủa như thế mà lòng của cô lại đè nén như vậy?

*

Mãi cho đến chừng ba giờ chiều thì Tô Khả mới nhận được điện thoại Tô Cẩm Niên gọi tới, nói là thoát khỏi nguy hiểm, nhưng tình huống đến tiếp sau còn không thể biết.

Đối với Tần Phi, Tô Khả có cảm giác rất phức tạp.

Mới đầu, Tần Phi hại cô như vậy, sau đó Tần Phi lại ra sức đối tốt với cô. Tô Khả lại thuộc về người thù rất dai, nếu như người đối không tốt với cô một lần, sau đó dù người đối tốt với cô một trăm lần thì cô cũng sẽ phân người vào loại "đã từng tổn thương người của cô".

Cho nên đối với Tần Phi, cô thủy chung không có cách nào quên được. Bất kể Tần Phi làm cái gì, thì từ đầu tới cuối cô đều khách sáo, một chút cảm giác người thân cũng không có. Nhưng bây giờ chợt nghe tin Tần Phi phát bệnh, cô lại rất buồn bực.

Vô cùng mâu thuẫn.

Kết quả là Tô Khả gọi một cuộc điện thoại cho Doãn Lạc Hàm, bên kia là âm thanh "tút tut", Tô Khả biết rõ là chắc chắn Doãn Lạc Hàm chạy đi một chỗ nào đó vui chơi sung sướng rồi.

Gọi cho Thẩm Phi Phi, bên kia vang lên một tiếng "ưm", sau đó, Tô Khả vô cùng gian tà hiểu được rốt cuộc người bên kia đang làm gì, rất muốn nghe một chút nhạc khúc ngày xuân dập dờn thì lại truyền đến giọng nói nóng nảy của Thẩm Đường: "Tô Khả, em cũng sẽ không chọn chính xác thời gian gọi điện thoại như thế chứ."

Sau đó, cúp, gọi lại, đã là quan hệ thì hiển nhiên Thẩm Đường hấp tấp tháo pin ra luôn.

Được rồi, Tô Khả im lặng, trong lòng yên lặng châm chọc: Thẩm Đường, anh xác định em gọi điện thoại ban ngày là không phải thời gian chính xác. Nghĩ như vậy, trong đầu Tô Khả lại hiện lên một suy nghĩ xấu xa, tìm trong điện thoại số điện thoại của Thẩm Đường, gửi qua một tin nhắn vô cùng phóng dăng hỏi: có phải từ hôm qua trở về đã gãy vò chị Phi Phi cho tới bây giờ, thế nên bây giờ cả ngày đêm cũng chẳng phân biệt được rồi hay không.

Kết quả là hai tiếng sau, Thẩm Đường gửi tin lại: Tô Khả, em không đi làm biên kịch phim con heo thì thật sự là đáng tiếc cho đầu của em.

Dĩ nhiên đó là nói sau, Tô Khả đang bị Thẩm Đường cúp điện thoại nên buồn bực gọi điện thoại cho mấy bạn bè khác, kết quả cuối cùng chỉ có Vương Mộng Mộng nói có rảnh rồi, có thể qua gặp cô, chỉ là phải ngày mai mới tới được, nói thế nào thì bây giờ cũng đã ba bốn giờ chiều rồi.

Trong nháy mắt, Tô Khả có dũng khí đập vỡ tảng đá lớn trên ngực đất lửa thuê, một ít đàm nghẹn trong cổ họng, nuốt cũng không được, nhà cũng không xong. Cũng may, trong nhà còn có một Tiểu Đoàn Tử cùng với cô, không đến nỗi để cho trong lòng của cô trống vắng.

Chiều tối, Tiểu Bao Tử được tài xế đưa trở về, còn Tô Cẩm Niên ở lại bệnh viện.

Tô Khả hỏi Tiểu Bao Tử, "Bà nội của con như thế nào?"

Ánh mắt của Tiểu Bao Tử hồng hồng, giống như là đã khóc, "Bác sĩ nói bà nội rất nguy hiểm, cần lập tức phẫu thuật. Bác sĩ nói muốn cắt bỏ toàn bộ bộ ngực của bà nội, mẹ, cắt bỏ toàn bộ mà nói thì có phải có vết sẹo còn lớn hơn phẫu thuật của Tô Tô hay không."

Tô Khả "ừ" một tiếng.

Tiểu Bao Tử nói: "Đau nhiều lắm đấy. Lần trước con làm phẫu thuật xong thì đau thật lâu thật lâu rồi, bà nội lại phải có hai sẹo lớn như vậy." Nói xong, ánh mắt Tiểu Bao Tử lại đỏ rồi.

Tô Khả ôm lấy Tiểu Bao Tử, "Tô Tô, mặc dù bà nội của con có hai sẹo, nhưng đại biểu cho việc thân thể của bà sẽ tốt nhất, như vậy có thể nhìn Tô Tô trưởng thành."

Tiểu Bao Tử gật đầu một cái, sau đó nói với Tô Khả: "Mẹ, con đi nhìn em trai." Nói xong, chân nhỏ bẹp bẹp chạy tới phòng trẻ.

Trong phòng trẻ, thím Nguyệt đang dọn dẹp đồ, nhìn thấy Tiểu Bao Tử tới thì khẽ mỉm cười với Tiểu Bao Tử, "Đại Thiếu Gia tới nhìn Tiểu thiếu gia à."

Tiểu Bao Tử gật đầu một cái.

"Tiểu thiếu gia mới vừa ngủ, Đại thiếu gia đừng đánh thức Tiểu thiếu gia nhé."

Tiểu Bao Tử vẫn gật đầu một cái, sau đó nhìn Tiểu Đoàn Tử nằm ở trên giường trẻ, "Em trai, anh rất buồn." Nói xong, Tiểu Bao Tử cúi đầu, ngăn người ra không nhúc nhích, cho đến khi Tô Khả gọi bé đi xuống ăn cơm, Tiểu Bao Tử mới ưỡ ưỡ đứng dậy.

Lúc đó, Tiểu Đoàn Tử ngủ đủ nên tinh thần sáng láng, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm nóc trần nhà màu hồng, miệng nhỏ hồng hào hạ xuống.

Thím Nguyệt ẵm Tiểu Đoàn Tử lên, thay tã rồi lại đi tìm Tô Khả. Lúc thím Nguyệt ẵm Tiểu Đoàn Tử xuống lầu, Tô Khả cùng Tiểu Bao Tử đang ngồi ăn cơm ở trên bàn, chỉ là Tiểu Bao Tử rõ ràng không có ý định ăn cái gì, đôi đũa một chiếc trên chiếc dưới nghiền nát cơm, đoán là hạt cơm phía dưới cũng thành cháo rồi.

"Tự tự ——" Điện thoại di động Tô Khả reo vang lên, vừa nhìn, là Tô Cẩm Niên.

Phía bên kia, giọng nói Tô Cẩm Niên vô cùng khó chịu truyền tới, "Khả Khả, mẹ bà ấy."

"Cẩm Niên, bà ấy thế nào?" Tô Khả nghe giọng Tô Cẩm Niên đau lòng như vậy thì lập tức căng thẳng.

"Khả Khả, em qua đây đi, em qua đây có được hay không." Giọng của Tô Cẩm Niên rất đau lòng.

Tô Cẩm Niên yếu đuối như thế, Tô Khả đau lòng lắm, vội nói, "Cẩm Niên, anh chờ em." Nói xong, Tô Khả giống như là nhớ tới gì đó nên vội để bảo mẫu chuẩn bị ba hộp giữ ấm, cô phải đưa cơm đến, về Tiểu Đoàn Tử, suy nghĩ một chút, Tô Khả quyết định vẫn mang theo bên cạnh, sau đó căn dặn thím Nguyệt cầm lấy tấm thảm lông mềm mại, gọi điện thoại kêu tài xế đến biệt thự bên này.

Rất nhanh, Tô Khả ôm một tã bọc, phía trên dùng chăn đắp kín, chừa lại một khe hở, Tiểu Bao Tử kiên trì muốn tới cùng, Tô Khả không còn cách nào nên để Tiểu Bao Tử cầm ba hộp giữ ấm, hai mẹ con cùng nhau ngồi lên xe.

Bây giờ đã hơn sáu giờ chiều, trời đã tối, qua hơn mười phút nữa thì nhất định là tối thui.

Tài xế nhìn thấy Tô Khả cùng Tiểu Bao Tử đã ngồi xong, chân đạp lên bộ ly hợp một cái thì lái theo hướng bệnh viện quân khu, xe chạy trên đường không qua mấy phút thì ngày liền tối đen.

Hai bên đường, từng chiếc từng chiếc đèn đường màu vàng sáng lên, nối liền thành một chuỗi ánh sáng đèn rực rỡ như dây Ngân Hà, những cái cây dưới ánh đèn rơi xuống bóng đen so le loang lổ, lúc này được nhìn xuyên thấu qua cửa sổ xe, lại phát hiện những bóng đen này gào thét chạy về phía sau.

Một lúc sau, Tô Khả lại đi tới bệnh viện này.

Bởi vì Tiểu Bao Tử đã tới bệnh viện, cho nên bé đi ở trước mặt của Tô Khả, dẫn Tô Khả đi tới phòng bệnh của Tần Phi, dĩ nhiên, coi như Tiểu Bao Tử không dẫn đường thì Tô Khả cũng biết là Tần Phi phải ở tòa khu nội trú khoa phụ sản, dù sao bà chính là ung thư tuyến vú.

Tiến về con đường nhỏ về phía khu nội trú, hoa hải đường hai bên đã rụng, sau đó thấy phía dưới bị người ta giẫm đạp thành cánh hoa đất sét, nhưng cây hải đường bên cạnh cây bách, lúc này vẫn xanh um tươi tốt đứng thẳng như cũ.

Bóng đêm lạnh như nước, chẳng biết từ lúc nào mà phía chân trời đã xuất hiện một ngôi hai ngôi sao sáng, ở nơi thành thị phồn hoa như khói, có vẻ như vậy rất đáng quý.

Tô Khả cùng Tiểu Bao Tử vẫn đi về phía trước, rất nhanh liền tới cửa kiếng trước khu nội trú. Bên cửa lớn khu nội trú vẫn có hai chiến sĩ đứng nghiêm cầm súng dài trong tay, lúc nhìn thấy Tô Khả đến, một người nói, "Là vợ của Thượng tá Tô đấy ạ."

Tô Khả gật đầu.

Người kia cười nói "Chào Thượng tá phu nhân."

Tô Khả đỏ đầy mồ hôi.

Binh lính kia chưa để cho Tô Khả lên ngôi thì Tô Khả liền dẫn Tiểu Bao Tử đi vào trong khu nội trú. Đến trước thang máy, Tô Khả cảm nhận được số mệnh của mình không tệ, bởi vì phía trước có một cái thang máy đang chậm rãi đi xuống, qua ba bốn giây thì chỉ nghe "kìng kông" một tiếng, thang máy liền mở ra, một người đàn ông trung niên mặc quần áo chỉnh tề màu xám tro đi ra.

Lúc người nọ nhìn thấy Tô Khả thì vẻ mặt hơi sững sờ, nhưng rất nhanh liền thần nhiên, ra khỏi cửa thang máy, dường như không chuyện gì mà đi ra bên

ngoài.

Mà người Tô Khả này thật lòng có năng lực quan sát rất mạnh, biểu cảm vừa rồi của người đàn ông nọ hiển nhiên là bộ dạng "Nhìn thấy cô rất hoảng hồn", nói cách khác, người nọ biết cô, nhưng nếu biết cô thì vì sao cuối cùng lại cố làm không biết? Chỉ là quả thật trong đầu Tô Khả không có một người như vậy tồn tại.

Không khỏi lắc đầu một cái, Tô Khả cho rằng cô sinh ra ảo giác. Nhưng nghĩ lại thì không đúng, vì vậy, Tô Khả xoay người, nhìn bóng lưng người nọ từ từ đi ra, Tô Khả không khỏi nheo mắt lại, cảm thấy bóng lưng này rất quen thuộc, vô cùng quen thuộc.

"Mẹ ——" Tiểu Bao Từ đã ở trong thang máy chờ Tô Khả.

Tô Khả lấy lại tinh thần, đi vào, nhìn số tầng phía trên thang máy chưa nhấn xuống nên hỏi Tiểu Bao Từ, "Bà nội ở tầng mấy?"

"Tầng mười hai ạ." Tiểu Bao Từ nói.

Tô Khả gạt đầu, nhấn "12", cửa thang máy khép lại, từ từ đi lên.

Tô Khả cùng Tiểu Bao Từ mới tới lầu mười hai thì liền nhìn thấy Tô Cẩm Niên ngồi xổm trước cửa một phòng bệnh, cả khuôn mặt chôn giữa đùi, từ xa nhìn lại, vô cùng làm cho người ta đau lòng.

Tô Khả nhanh chóng đi tới bên cạnh Tô Cẩm Niên, "Cẩm Niên."

Tô Cẩm Niên ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt Tô Khả long đong mệt mỏi, trong tay còn ẵm con trai mới vừa đầy tháng của mình thì trong lòng càng khó chịu nhiều hơn.

Anh ôm Tô Khả, "Khả Khả, anh rất khó chịu."

"Cẩm Niên."

"Bác sĩ nói là cho dù làm giải phẫu thì mẹ cũng chỉ có thời gian nửa năm."

Thật ra thì ngay từ lúc Tiểu Đoàn Từ chưa đầy một tháng, bệnh tình Tần Phi liền bắt đầu chuyển xấu, chỉ là bà nhất quyết không muốn đi bệnh viện làm phẫu thuật cắt bỏ, dù sao bà là một người phụ nữ cao ngạo, nếu như bộ ngực phụ nữ thiếu đi hai khối thịt, giống đàn ông vậy thì thật giống không chết rồi vậy, dù bây giờ bà đã trên năm mươi tuổi. Cho nên dần dần phát triển biến thành "Dù là làm xong phẫu thuật cắt bỏ thì cũng chỉ có nửa năm sống" trong miệng bác sĩ.

Lúc này Tô Cẩm Niên rất đau khổ, mặc kệ trước đây là vì nguyên nhân gì, nhưng thân anh là một người con mà lại không biết bệnh của bố mẹ, cho đến tình trạng như vậy, Tô Cẩm Niên cảm giác mình là kẻ khổ nạn trong nhà.

Mùi vị mất đi mẹ rất khó chịu, mà mùi vị đếm ngược thời gian mẹ của mình còn mấy ngày rồi đi càng thêm khó chịu.

Tô Khả cũng không biết lúc này phải an ủi anh như thế nào, bởi vì tất cả ngôn ngữ ở hiện thực trước mắt có vẻ rất yếu ớt.

Chỉ có thể ôm anh, sau đó con cũng cùng ôm anh.

Tiểu Bao Từ nhìn hiểu rằng bây giờ bố của mình rất khổ sở, bởi vì mẹ của bố, cũng chính là bà nội của bé ngã bệnh. Bé nghĩ, nếu như mẹ mình ngã bệnh thì bé cũng sẽ thật là đau khổ rất là đau khổ.

Cho nên Tiểu Bao Từ ôm chặt đùi Tô Cẩm Niên.

Tô Cẩm Niên dậm dậm không thôi, trong khoảng thời gian ngắn, đúng là nói không ra nửa câu.

Tô Khả ngẩng đầu lên, thấy vành Tô Cẩm Niên đỏ đỏ thì nói với Tô Cẩm Niên: "Tô Tô cảm com hộp đến, anh ăn một chút trước đi, về phần. bên phía bà ấy. Em đi sang xem một chút."

Lời này vừa nói ra thì Tiểu Bao Từ lập tức cố hết sức giơ hộp com vẩy xách lên.

Hộp com tổng cộng có bốn ngăn, hai ngăn com, hai ngăn đồ ăn, mặc dù nhìn chung thì khối lượng cũng không phải rất nặng, nhưng tay nhỏ chân nhỏ của Tiểu Bao Từ ôm thời gian dài như vậy nên nhất định là mỏi.

Tô Cẩm Niên nhìn thấy con trai giơ hộp com lên thì lập tức nhận lấy, cùng Tô Khả vào phòng bệnh.

Phòng bệnh yên lặng, thiết bị máy móc tí tí không ngừng bên tai.

Lúc này này, Tô Sĩ Minh đứng ở cửa sổ, trầm mặc nhìn sắc trời đen như mực ngoài cửa sổ, đợi đến khi nhìn thấy Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả tiến vào thì Tô Sĩ Minh nói: "Các con đã tới."

Tô Khả gạt đầu một cái.

Tiểu Bao Tử nói: "Ông nội, con mang cơm tối, ông và bố ăn một chút đi."

Tô Sĩ Minh thân thiết nhìn Tiểu Bao Tử hồi lâu, sau đó nhìn Tiểu Đoàn Tử trong ngực Tô Khả một chút, có chút trách cứ nói, "Minh Nguyệt vẫn nhỏ như thế, tại sao có thể ẵm cháu ra ngoài." Sau đó lại nhìn Tô Cẩm Niên, "Thiệt là, vợ con phải ở nhà trông cháu trai vừa đầy tháng của bố chứ, nếu lại bệnh thì làm thế nào."

"Bố!" Tô Cẩm Niên bất đắc dĩ nói một câu.

Tô Sĩ Minh nhìn Tô Cẩm Niên hồi lâu, khoát khoát tay, "Được rồi được rồi."

Trong lúc hai bố con nói chuyện thì Tần Phi tỉnh lại, tiếng rên hơi nhỏ, đám người Tô Cẩm Niên lập tức nhìn Tần Phi. Tần Phi khẽ trở mình ngồi dậy.

"Mẹ." Tô Cẩm Niên lập tức tiến lên, đỡ Tần Phi dậy, chêm một cái gối sau lưng bà.

Tần Phi rất làm nũng liếc nhìn Tô Cẩm Niên, sau đó ánh mắt nhìn về Tiểu Bao Tử, ánh mắt tha thiết, "Cháu ngoan, đến bà nội nào."

Tiểu Bao Tử lanh lẹ đi lên trước, "Bà nội, bà phải mau khỏe, bà đã nói dẫn con cùng em trai đi công viên nước chơi." Vừa nghĩ tới bà nội mình nằm trên giường, trong lòng Tiểu Bao Tử liền khó chịu.

Tần Phi cười nói, "Chắc chắn rồi, bà nội của con là Tướng quân, cho tới bây giờ ‘nhất ngôn cửu đỉnh’."

Tiểu Bao Tử giống như là nhớ tới điều gì, chỉ vào hộp cơm trong tay Tô Cẩm Niên, "Bà nội, con mang cơm cho bà, bà ăn một chút đi." Mặc kệ là cô giáo hay là mẹ đều từng nói là người ăn nhiều cơm thì khẳng định thân thể khỏe mạnh, mà không ăn cơm, người kiêng ăn, thân thể khẳng định bệnh hoạn.

Tần Phi đưa tay không truyền dịch ra vuốt tóc Tiểu Bao Tử, mềm mại, rất thoải mái. "Được, bà nội ăn cơm."

Đối với người ung thư thời kỳ cuối mà nói, thật ra thì ăn cơm không khác nào cực hình.

Tô Cẩm Niên lấy mấy hộp cơm trong túi to ra, bày xong trên bàn nhỏ ở bên kia, ở cạnh lấy một cái chén, một đôi đũa, gạt một ít cơm, còn có món Tần Phi thích ăn, đi lên trước, "Mẹ, ăn cơm."

Trong lòng của Tần Phi vô cùng thỏa mãn, ăn hai đũa cơm, trong dạ dày lại Tần Phi như nghiêng trời lệch đất, nhưng nhìn ánh mắt Tiểu Bao Tử lo lắng, Tần Phi lại một hớp lại một hớp mà nhét cơm vào.

Tiểu Bao Tử nhếch môi nở nụ cười.

Tần Phi buông chén đũa xuống, nói với Tô Khả đang ẵm Tiểu Đoàn Tử bên kia: "Khả Khả à."

Tô Khả gật đầu một cái.

Tần Phi nhìn chồng cùng con trai của mình, nói: "Mọi người đi ra ngoài trước đi, tôi nói vài lời riêng cùng Khả Khả."

Tô Cẩm Niên cùng Tô Sĩ Minh gật đầu một cái, Tiểu Bao Tử bị Tô Cẩm Niên kéo ra ngoài.

Cửa đóng lại, cả phòng bệnh lại an tĩnh một lần nữa, Tần Phi không giấu mặt mũi, khẽ nằm trên gối sau đầu, "Khả Khả à."

"Ừ, tôi nghe."

Tần Phi nhìn Tô Khả, "Mẹ hiểu rõ trước đây mẹ làm thật nhiều chuyện rất có lỗi với con. Không chỉ muốn hại con mất Tô Tô, thậm chí còn làm hại con ngay cả bằng tốt nghiệp đại học X cũng không lấy được."

Tô Khả không nói gì, nhìn Tần Phi.

Tần Phi thờ dãi, "Haizz, mẹ cũng không nói đây là do mẹ nhất thời hồ đồ. Dù sao mấy chữ nhẹ bồng bênh như vậy, muốn để con tha thứ cho mẹ thì đúng là buồn cười."

Tô Khả lắng nghe.

"Đến nay con vẫn không muốn gọi mẹ một tiếng mẹ, haizz, mẹ cũng không trách con, dù sao ngày trước việc mẹ làm thật quá đáng. Bởi vì đến lượt mẹ, mẹ cũng không thể dễ dàng tha thứ cho người đã ba lần bốn lượt muốn hại người của mẹ."

Tô Khả cúi đầu, nhìn bên trong chăn, Tiểu Đoàn Tử ngủ vô cùng say sưa, nói một câu, "Đều đã qua rồi, bà cũng không cần nghĩ nữa, dưỡng bệnh cho tốt đi, Cẩm Niên cần bà, Tô Tô cũng cần bà."

Tần Phi tiếp tục nói, "Haizz, thân thể mẹ bây giờ mẹ rất rõ ràng, cho dù làm phẫu thuật thì đoán chừng cũng kéo dài mấy tháng. Mẹ là người cả đời ‘tranh cường hào thắng’, lại thiếu chút nữa làm cho mẹ phải mẹ con ly tâm, cháu trai biến mất, suy nghĩ một chút thì mẹ liền sợ, cũng may người đó là con."

Hai người lập tức lâm vào trầm mặc.

Tần Phi không biết nên tổ chức ngôn ngữ như thế nào, Tô Khả cũng không biết nên trả lời Tần Phi như thế nào.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Tiểu Đoàn Tử trong ngực khẽ vận vẹo thân thể.

Tần Phi chậm rãi mở miệng, "Nói đến bệnh của mẹ, trước kia rất sớm đã chẩn đoán được, lúc ấy suy nghĩ đầu tiên của mẹ chính là, Tần Phi à Tần Phi, bà xem trước đây bà đã làm chuyện gì, đến chết nhưng cũng bởi vì rơi vào một căn bệnh ác như vậy. Nên khi đó cái gì mẹ cũng muốn thông suốt, con cháu tự có phúc của con cháu, con nói mẹ can thiệp quá nhiều để làm gì?"

Nói xong, Tần Phi lại một thờ dài yếu ớt lần nữa, "Thật ra thì tự mẹ cũng rõ ràng, chính sách kết thân thật không có hạnh phúc chút nào. Hai người không yêu nhau mà cột chung một chỗ, đó là nguồn gốc của đau khổ. Con xem, mẹ không yêu bố của Cẩm Niên, bố Cẩm Niên không yêu mẹ, chúng tôi bằng mặt không bằng lòng ba mươi năm, mặc dù sinh một con trai Cẩm Niên ưu tú như vậy, nhưng mỗi ngày vợ chồng chúng tôi sống trong khổ sở. Nhưng Cẩm Niên đến tuổi nên cưới thì mẹ lại muốn để con trai mẹ đi lên con đường cũ của mẹ, không phải là mẹ rất ngu sao?"

Tô Khả lắc đầu một cái, "Cũng không tính." Mỗi cha mẹ đều hy vọng một nửa kia của con mình có thể đủ ưu tú để xứng với con của mình, cho nên logic của Tần Phi, Tô Khả hoàn toàn không cảm thấy kỳ lạ.

Chỉ là Tần Phi không biết, trong cuộc sống chung đụng cả đời thì cũng không phải bà cho là ưu tú mà có thể.

Tần Phi khẽ cười "ha ha", "Cho nên khi đó mẹ nhất định là bị mỡ heo làm đầu óc mê muội."

Tô Khả không nói tiếp nữa.

Tần Phi nói: "Khả Khả, thật ra thì bây giờ mẹ tiếc nuối nhất chính là con không thể gọi mẹ một tiếng mẹ, thật đấy."

Tô Khả nhìn ánh mắt chân thành của Tần Phi, muốn nói lại thôi. Bởi vì hai chữ "ma ma" này quá nặng nề, cô không kêu ra miệng được, thật sự không kêu ra miệng được.

Tần Phi nhìn nét mặt của Tô Khả, hơi thất vọng, sau đó nói, "Mẹ rất hi vọng, lúc mẹ vẫn còn sống có thể nghe con gọi mẹ một tiếng mẹ."

Tô Khả cắn cắn môi, "Chỉ cần bà vẫn còn sống, bà sẽ có cơ hội."

Tần Phi cười, "Haizz, yên tâm đi, mẹ cũng là một người sợ chết, sẽ làm phẫu thuật, mẹ chờ các con tổ chức hôn lễ xong."

"Hả?" Đối với hôn lễ, Tô Cẩm Niên đã từng nói là ra nước ngoài làm một cái, nhưng kể từ lúc con thứ hai ra đời, Tô Khả đối với hôn lễ của mình đã không ước mơ nữa.

Dù sao thì con thứ hai cũng sinh rồi, cô còn mặc áo cưới thì thật mất mặt.

Tần Phi cười, "Đồ ngốc, con và Cẩm Niên chỉ nhận giấy chứng nhận, chưa từng cử hành hôn lễ. Không nhìn thấy lúc chúc tết năm nay hả, mấy người trong họ cũng không biết con, thậm chí còn không cho con sắc mặt để nhìn đấy à."

Tô Khả đỏ mặt hỏi, "Còn nhớ sao."

"Tất nhiên, khi dễ chủ nhà của họ Tô chúng ta, sổ sách này, trở về mẹ chắc chắn phải coi."

Tô Khả: "."

Sau đó Tần Phi cời vòng ngọc màu tím nhạt trên tay mình ra, sau đó kéo một tay Tô Khả qua đeo vào cho cô, "Cái này là bảo vật gia truyền của chủ nhà học Tô, năm đó là bà nội Cẩm Niên giao đến tay mẹ, vốn là mẹ tính giao cho con trong hôn lễ của các con, nhưng mà mẹ suy nghĩ một chút, vẫn là bây giờ giao đi, đến lúc đó trong hôn lễ mà mẹ vội vàng rồi quên mất, vậy coi như tội lớn."

Cảm giác trong lòng Tô Khả hỗn tạp, trong khoảng thời gian ngắn, tay giờ thẳng bất động ở giữa không trung.

Tần Phi vén một góc chăn lên, nhìn Tiểu Đoàn Tử bên trong đã mở đôi mắt to đen láy, cả khuôn mặt cũng tản ra ánh sáng nhu hòa.

"Ôi, cục cưng Minh Nguyệt, tới đây, nhìn bà nội này, bà nội ở đây."

Ánh mắt của Tiểu Đoàn Tử xoay chuyển sang Tần Phi, Tần Phi "khánh khách" cười ra tiếng, "Ai ui, cháu trai nhỏ của bà thật xinh đẹp."

Trêu chọc Tiểu Đoàn Tử một hồi, Tần Phi nói với Tô Khả: "Được rồi, con và Cẩm Niên cùng đi về nhà ngủ đi, mẹ ở chỗ này cũng không có chuyện gì khẩn cấp nữa."

Tô Khả gật đầu đáp ứng.

Cửa mở, Tô Cẩm Niên cùng Tô Sĩ Minh trầm mặc đứng đó, ngay cả vẻ mặt Tiểu Bao Tử cũng không yên lòng.

Tô Khả tiến lên, "Cảm Niên, chúng ta về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lửa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Năm tháng yên bình tốt đẹp (4)

Ngày hôm sau Tần Phi lựa chọn phẫu thuật. Sau phẫu thuật, rất nhiều bạn bè tốt, đã từng là cấp trên cấp dưới, toàn bộ đến phòng bệnh của Tần Phi thăm Tần Phi.

Cả bệnh viện quân khu, bởi vì người đến đây thăm Tần Phi đều là người có thân phận bối cảnh quá mức ngưu bức, cho nên canh phòng tương đối nghiêm ngặt.

Phòng bệnh 623...

Hoàng Nghệ Thường đã ở bệnh viện hơn một tháng rồi, thật ra thì ngay từ hai ngày trước, bác sĩ nói cùng Hoàng Nghệ Thường là cô ta khôi phục rất tốt, có thể xuất viện. Nhưng Hoàng Nghệ Thường quá lo lắng Bảo Bảo của cô ta nên chủ động yêu cầu ở lại thêm vài ngày.

Bác sĩ bắt đầu đi rất nhiều, cũng theo cô ta.

Buổi trưa Lữ Lương đi lên, trong tay xách theo một gói thức ăn, đi tới bên cạnh Hoàng Nghệ Thường, nói một câu, "thật xúi quẩy quá, hôm nay binh lính ở dưới tầng thêm không ít. Cũng không biết chuyện gì xảy ra."

Lữ Lương vừa nói như thế thì Hoàng Nghệ Thường nhớ tới, hôm nay là ngày bà già đáng chết làm phẫu thuật cắt bỏ ung thư tuyến vú. Ngày hôm qua, khi Tần Phi vào bệnh viện thì cô ta đã nghe nói tin tức này. Đoán chừng bà già làm chuyện ác quá nhiều nên sau này cũng không thể chết già.

Chỉ là bà già vẫn đảm nhiệm tướng quân cấp quốc gia, coi như là nhân viên chính trị cao cấp, tất cả tới thăm bà đều là người có mặt mũi, có thân phận càng thêm cao không thể bảm víu, binh lính bảo vệ là chắc chắn. Nhưng cũng bởi vậy mà Lữ Lương bị người ta nhận ra là sớm muộn.

Hoàng Nghệ Thường không khỏi lo lắng liếc mắt nhìn Lữ Lương, "À, chúng ta xuất viện đi."

Dù sao bác sĩ nói cô ta có thể xuất viện, để an toàn thì nên xuất viện thôi. Bây giờ Lữ Lương chính là cây cỏ cứu mạng duy nhất của cô ta, nếu hần bị xích bỏ tù thì cô ta cũng xong đời.

Lữ Lương vỗ vỗ vai Hoàng Nghệ Thường, "Em sợ cái gì, anh cũng ra vào nơi này một tháng rồi, em xem anh có bị người nào nhận ra đâu."

Hoàng Nghệ Thường gật đầu một cái, "Nhưng. . . ." không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Lữ Lương hôn mặt Hoàng Nghệ Thường, "Yên tâm, lúc em còn chưa an toàn sinh đứa bé ra trước thì anh sẽ không làm loạn."

Hoàng Nghệ Thường gật đầu một cái, tựa đầu vào trước ngực Lữ Lương.

Bây giờ bọn hần không có quan hệ bối cảnh gì ở thành phố B, nếu lộ liễu "tuyên chiến" cùng Tô Khả và Tô Cảm Niên, chết sớm tuyệt đối là bọn hần.

Cho nên bọn hần phải "nhịn", nhịn đến khi Tô Khả cùng Tô Cảm Niên buông lỏng phòng bị, như vậy nhất định là làm ít lời nhiều.

*

Năm tháng như trôi đưa, chớp mắt, lại là một mùa đông.

Từ trước đến giờ mùa đông ở thành phố B tương đối đều sớm hơn, giữa tháng mười một thì đã tới, bông tuyết nhỏ đã xoay một vòng trong không trung rồi tới dưới đất, nóc nhà, đèn đường, con đường, chớp mắt đã một mảnh trắng xóa.

Xe chậm rãi chạy, trên mũ xe tích một tầng tuyết, giống như là đội cái mũ thái giám màu trắng trên đầu, nặng nhọc chạy đi.

Người đi hai bên đường đều cúi đầu, nhét đầu vào trong cổ, đi tới vội vã. Dĩ nhiên, bên lề đường cũng có những đôi học sinh cấp ba tìm lăng mạn, ở bên kia chơi đùa như đông kích.

Ví dụ như một nữ sinh mặc quần áo da thật dài rộng vào, dựng lên một cái túi trên đầu, mang một đôi vớ cây trúc màu vàng kim trên chân, dưới chân là một đôi giày cao thật dày, đứng ở trong trường lớn, một tay đang cầm tuyết, không để ý tay này đã cồng đến đỏ, đôi môi đã tím, ở bên kia nghiêng cổ: "Ngẫu nhiên thôi, ở nơi tuyết lớn tung bay giữa trời đất, anh, là vĩnh hằng trong lòng em, mà người nào là duy nhất trong lòng anh."

Vì vậy, ngẫu nhiên lại thâm tình tha thiết nhìn đôi mắt to của bạn gái đã đắm lẹ, "Em, vẫn là em."

Được rồi, một tay Tô Khả ẵm Tiểu Đoàn Tử đã bảy tháng, một tay che dù, buồn chán liếc mắt nhìn bầu trời âm đạm không ngừng vẩy tuyết, tiếp tục đi về phía trước .

Lúc này Tiểu Đoàn Tử bị quán thành một cái bánh chưng thật đầy, hung hăng hất hơi một cái.

Lòng Tô Khả đau không thôi, lập tức kéo cái mũ của Tiểu Đoàn Tử xuống dưới, kéo khăn quàng cổ lên trên, xác định Tiểu Bao Tử chỉ còn lại một đôi mắt cùng một lỗ mũi lộ ra bên ngoài thì Tô Khả mới bước nhanh hơn.

Rất nhanh, Tô Khả liền tới quán cà phê ở đường cái đối diện.

đi vào, khí ẩm áp thổi vào mặt, ẩm áp, vô cùng thoải mái.

"Bên này, Khả Khả." Giọng của Thẩm Phi Phi vang lên ở bên kia.

Tô Khả lập tức đi tới chỗ Thẩm Phi Phi, đặt mông ngồi xuống, lập tức kéo mũ trên đầu Tiểu Bao Tử lên, kéo khăn quàng cổ xuống dưới, sửa sang lại quần áo của con, thấy Tiểu Đoàn Tử thoải mái nhắm lại mắt, Tô Khả mới nhìn Thẩm Phi Phi đối diện, "Em nói này chị Phi Phi, chị và Thẩm Đường lại có chuyện gì xảy ra?"

Thẩm Phi Phi bữu môi, vô cùng bất mãn nói, "Người này còn có thể làm gì, còn có thể làm gì!"

Tô Khả: "."

Thẩm Phi Phi tiếp tục bày khuyết điểm ra: "A, rõ ràng chính là nhỏ tuổi hơn chị, nhưng đặt mông là chủ nghĩa nam quyền, cũng không biết anh ấy học được tại gốc nào nữa!"

Tô Khả: Cái này. Hình như không cần học.

Thẩm Phi Phi chợt vỗ bàn một cái, cái ly bên cạnh bới vì chấn động mà phát ra một tiếng "xoảng——"

Tiểu Đoàn Tử vẫn không chớp mắt nhìn chằm chằm cái ly nên bị hoảng sợ, mím môi, làm ra tình huống uất ức, nhìn Tô Khả, "Ồ."

Tô Khả thấy tình hình thì lập tức vỗ vỗ sống lưng Tiểu Đoàn Tử, "Đừng sợ đừng sợ."

Thẩm Phi Phi xấu hổ, lập tức tiến đến trước mặt Tiểu Đoàn Tử, muốn cầm lấy tay nhỏ bé của Tiểu Đoàn Tử ý là tự đánh mình một cái, tiếc là nhút nhát cũng nhét vào trong đồng quần áo thật dày.

Nhân viên phục vụ tiến lên, "Phu nhân, xin hỏi muốn uống chút gì không?"

"Trà sữa, bánh ngọt Mộ Tư, cảm ơn." Tô Khả nói một câu.

"Được ạ, xin chờ một chút."

Nhân viên phục vụ rời đi, Thẩm Phi Phi nói: "Khả Khả, hăm mộ em quá, chẳng mấy chốc nữa sẽ kết hôn."

không sai, Tô Khả sắp kết hôn, hôn lễ là hai mươi tám tết âm lịch, qua một ngày chính là hai mươi chín tết rồi làm giao thừa đêm ba mươi.

"Chị cũng có thể kết hôn mà." Tô Khả cười híp mắt nói, "Chỉ cần chị gạt đầu nhẹ thôi là Thẩm Đường không nói hai lời, kiểu lớn tám người kiêng, trang sức màu đỏ mười dặm cưới chị về."

Thẩm Phi Phi nghe thấy thì giận dữ, làm như ăn thuốc lức, bắt đầu bới ra các tính nết không tốt của Thẩm Đường, quở trách Thẩm Đường đủ tội ngập trời, rốt cuộc nói xong lời cuối cùng thì mặt Thẩm Phi Phi đỏ ửng, "Làm thế nào đây, chị thật sự không muốn kết hôn cùng người đàn ông có chủ nghĩa nam quyền, nếu anh ấy biết chị mang thai, chị chết chắc là điều không nghi ngờ. Trời ạ, rõ ràng cũng mang theo bảo hộ mà, nhất định là người này dùng kim châm đâm thủng, á, hèn hạ, vô sỉ, tiểu nhân. Hại chị mang thai."

Vốn là Tô Khả còn đang cúi đầu trêu chọc Tiểu Đoàn Tử, sau khi nghe hai chữ "mang thai" thì không khỏi ngẩng đầu nhìn Thẩm Phi Phi, kết quả đập vào mắt là một đôi mắt cười vô cùng yêu nghiệt, khoe miệng hơi nâng lên.

Tô Khả nhìn không được lờm Thẩm Phi Phi vẫn còn đang thao thao bất tuyệt ở bên kia một cái, thầm nghĩ Thẩm Phi Phi, chị quả thật chết chắc.

*

Tô Khả nuốt nước bọt một cái, nhìn hai người đi ra cửa, bên tai còn nghe giọng yêu nghiệt của Thẩm Đường nói một câu: "Chị à, chị đoán đúng rồi, em dùng kim châm phá mấy bao ngày thai đây."

Nhìn hai người kia đưa mắt đi xa, Tô Khả không nhìn được sờ sờ cằm, Thẩm Phi Phi có phải xung khắc với cô hay không? Bởi vì mỗi lần cô tìm cô ấy ra ngoài uống trà nói chuyện phiếm, hoặc là ra đường mua đồ thì cô ấy đều sợ y bị Thẩm Đường yêu nghiệt bắt bớ về nhà, giáo dục "tự thử nghiệm".

"A a ——" Tiểu Đoàn Tử chép chép miệng, mắt to long lanh nước nhìn chăm chăm bánh ngọt Mộ Tử mới vừa bung lên, thân thể nhỏ bé mập ú không ngừng giãy dụa, miệng nhỏ nhắn nói: "A a ——"

Tô Khả nhìn bộ dáng con trai nhỏ thì không khỏi cười ra tiếng, dùng muỗng nhỏ lấy một chút xíu bơ, để Tiểu Đoàn Tử nếm thử một chút mùi vị, Tiểu Đoàn Tử chép chép miệng, "khanh khách" cười ra tiếng, đợi đến ăn xong bơ rồi thì lại đuổi cổ dài ra, hướng qua bánh ngọt Mộ Tử.

Tô Khả tiếp tục dứt một ít rồi không tiếp tục để con ăn. Tất nhiên Tiểu Đoàn Tử không chịu, không ngừng vuron thẳng cơ thể nhỏ, ủy khuất nhìn Tô Khả, Tô Khả vui vẻ trừng mắt nhìn con, dưới ánh mắt làm bộ đáng thương của Tiểu Đoàn Tử thì ăn hết toàn bộ bánh ngọt còn lại. Kết quả là Tiểu Đoàn Tử không chiếm được mùi vị nửa cái bánh ngọt ủy khuất muốn khóc lên, nhưng thấy Tô Khả nhìn bé chăm chăm nên bé chỉ có thể nhếch miệng, tiếp tục đáng thương nhìn Tô Khả, "A a ——"

Tô Khả cầm nước ấm bên cạnh, dùng muỗng dứt một chút, Tiểu Đoàn Tử nén miệng, nhưng bởi vì mới vừa ăn bơ cho nên trái lại lúc này uống nước rất nhanh, ừng ực ừng ực, một muỗng không đủ, uống liên tục ba muỗng.

Lúc Tô Khả đứng dậy, mắt liếc về một người đàn ông trung niên trong góc khuất nhất quán cà phê, lúc này hắn đang cúi đầu, đôi tay bay múa trên máy tính, làm như đang làm việc .

Tô Khả nhìn mặt bên của hắn, trong nháy mắt cảm thấy nhìn quen mắt, nhưng lại nhớ không nổi là gặp người này nơi nào. Đúng lúc, người nọ cũng ngẩng đầu lên liếc nhìn Tô Khả, sau đó lại cúi đầu làm việc, không có gì khác thường.

Trong lòng Tô Khả vẫn còn đang nghi hoặc, lúc đi ra cửa quán, Tiểu Đoàn Tử "hắc xì" một tiếng làm cho Tô Khả lấy lại tinh thần, Tô Khả lập tức trang bị cho con trai thật kĩ. Sơ ý một chút, mũi đến mũi Tiểu Đoàn Tử, Tiểu Đoàn Tử "ì ừ" kêu lên.

Giống như là một tia chớp màu trắng, trong nháy mắt Tô Khả tỉnh ngộ, người này không phải là hơn sáu tháng trước, một ngày trước hôm Tần Phi phẫu thuật ung thư tuyến vú, cô gặp ở cửa thang máy sao!

không sai, chính là người này, bởi vì lần đầu cô gặp chính diện hắn, mặc dù cảm thấy đáng đáp hắn không tệ, nhưng mặt mày hắn quá già, nhìn một cái cũng biết là động tới dao kéo, cho nên hôm nay nhìn thấy mặt bên của hắn, cô có thể nhớ lại người như thế.

Dĩ nhiên, còn có một nguyên nhân quan trọng chính là lúc đó, người đàn ông trung niên nhìn thấy cô đã lấy làm kinh hãi, hiển nhiên là người này biết cô, nhưng sau đó lại vội vã đi giống người xa lạ, hành động đó thật sự là rất kỳ lạ rồi.

Dĩ nhiên, nghĩ hết những điều này, Tô Khả vẫn lắc đầu một cái, có lẽ thật sự là cô suy nghĩ nhiều.

Tài xế dừng xe trước cửa quán cà phê, Tô Khả bước nhanh theo lối đi bộ qua, ngồi lên xe trở về nhà.

Xe chậm rãi chạy đi, nếu như Tô Khả nghiêng đầu ngó xuyên qua cửa sổ xe, nhìn thấy một cô gái tóc dài, bụng to phề phề, mặc áo khoác ngoài màu vàng đi vào quán cà phê.

*

Thời gian như thoi đưa, chớp mắt, cách hôn lễ của Tô Khả còn có hơn mười ngày, ngược lại trời ở thành phố B càng ngày càng lạnh, mỗi ngày không phải tuyết rơi thì chính là trời mưa, thật lòng lạnh buốt, bên ngoài là một mảnh trắng xóa, làm hại Tô Khả đều ở nhà cũng không muốn đi ra ngoài.

Kể từ sau khi Tần Phi, khí huyết cả người giảm đi không ít, mặc dù mỗi ngày ăn đồ bổ, nhưng hiệu quả cũng không phải rất rõ ràng, Tần Phi còn ngày càng gầy, có lúc đi vài bước cũng sẽ ngắt xiu.

Tình huống như thế, dĩ nhiên mấy người Tô Khả cũng hỏi bác sĩ. Bác sĩ nói thật ra thì dạng này tính là bình thường, dù sao lúc trước họ cho là Tần Phi sống không quá nửa năm.

Thân thể Tần Phi không khỏe, nhưng đối với hôn sự của Tô Cẩm Niên, bà vẫn tự thân tự lực. Chuyện hôn lễ lớn như vậy nên giải quyết thế nào, nhỏ như thiệp mời khách, địa điểm chụp ảnh áo cưới, khách sạn trăng mật, hình dáng rèm cửa sổ bố trí trong phòng cưới.

Lại nói, trước mắt biệt thự nhỏ mà một nhà Cẩm Niên và Tô Tô ở là hồi môn năm đó mẹ Tô Khả mua cho Tô Khả, cho nên phòng cưới là Tần Phi cùng Tô Sĩ Minh cùng ra tiền, mua cho Tô Cẩm Niên một căn ở tòa nhà mới mở.

một đến một đi, phòng cưới bên kia cũng trang trí không sai biệt lắm. Mặc dù sắc mặt Tần Phi trắng bệch nhưng ngược lại trên trán không che giấu được sắc mặt vui mừng.

Thời gian an bình lặng lẽ trôi qua, chớp mắt chính là hai mươi ba tháng chạp, nhà họ Tô càng lúc càng bận rộn, bởi vì chưa tới bốn năm ngày nữa thì chính là ngày cưới lớn của Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên, tất cả đồ đạc đều phải chuẩn bị, tránh cho lúc đến khách sạn sẽ luống cuống tay chân, quên này quên vậy.

Cùng lúc đó, cả thành phố B cũng đắm chìm trong niềm vui sắp mừng lễ năm mới.

Cửa hàng xung quanh càng vì năm mới đến nên trên cửa kiếng cũng dán lên hình trẻ con mặc áo đỏ, cạnh cửa cũng để một chậu cây năm mới lấp lánh để trang trí.

Người đi đường lui tới trên đường, mặc dù vẻ mặt lộ ra một chút mệt mỏi nhưng trên trán đều là niềm vui, bởi vì một năm mới sắp tới.

Tô Khả ngồi ở trong phòng, nhìn tiệm bán quần áo đưa áo cưới tới.

Áo cưới không phải kiểu dáng rồi bù kinh điển, tỏ ra có chút cứng nhắc, màu sắc của nó là trắng mơ mộng, đuôi xòe hơi dài, một tầng chồng lên một tầng, gió thổi sẽ lay động, làm cho người ta có một cảm giác tay áo bông bành như tiên. Chất liệu mềm mại mịn màng, trước ngực có một đóa hoa nhỏ bằng tơ lụa, vây quanh mất rỗng rai rác kim cương nho nhỏ, dưới ánh đèn chột lóe lấp lánh làm người khác chú ý.

Tô Khả yêu thích không buông tay ra được, không nhịn được oán niệm vì sao là mùa đông, mùa đông thành phố B trời rất lạnh, dù là có sưởi ấm thì cũng lạnh buốt. cô là đứa trẻ phương nam sợ lạnh nhất có được hay không.

*

Đối với việc kết hôn Tô Cẩm Niên, dĩ nhiên là Hoàng Nghệ Thường biết, bởi vì ngoại trừ qua báo chí hiện lên tin tức ở ngoài, một tháng trước, ở quán cà phê bên kia, Lữ Lương nói tin tức này với cô ta.

Gặp Tô Khả thì đầy mắt thoáng qua vô số ghen tỵ cùng hận thù đối với Tô Khả!

Lại nói, hơn bảy tháng nay, cô ta ngoại trừ dưỡng thai thì chính là nghe ngóng ngọn ngành xem là ai giết chết danh cô ta! Thời gian dài như vậy, cuối cùng cô ta hỏi thăm ra một chút manh mối, đó chính là người lúc trước muốn giết danh của cô ta, chính là Tô Cẩm Niên.

Nghĩ tới đây, Hoàng Nghệ Thường không nhịn được sờ sờ bụng của cô ta đã lớn hơn chín tháng, cảm hận nói, "Tô Cẩm Niên, Tô Khả, các người chờ đó, tôi đã từng nói sẽ làm các người hối hận, tôi sẽ nhất định phải làm được!"

Hai tay Lữ Lương xách đồ từ bên ngoài đi vào, sau khi đi vào thì chính là thấy Hoàng Nghệ Thường đang vuốt ve bụng của cô ta, "Hôm nay đi khám thai rồi sao, như thế nào?"

"Bảo bảo rất khỏe mạnh." nói đến đứa bé, đầy mắt Hoàng Nghệ Thường âm hiểm lúc này đã biến mất không thấy gì nữa.

"Cách ngày sinh dự tính cũng gần, có muốn vào bệnh viện ở trước hay không?"

Tính toán ngày thì còn nửa tháng nữa thì đứa bé sẽ ra đời, bác sĩ cũng đã nói ngày sinh dự tính chỉ là tham khảo, cơ hội đứa bé sinh non hay sinh muộn nửa tháng là rất lớn.

Hoàng Nghệ Thường lắc đầu một cái, "không được." Giống như là nhớ tới điều gì lại nói, "Lữ Lương, tiện nhân Tô Cẩm Niên cùng tiện nhân Tô Khả còn bốn năm ngày nữa là sẽ kết hôn."

Lữ Lương cười nói, "Cái này em yên tâm đi, anh sớm đã chuẩn bị." Tại sao có thể để Tô Cẩm Niên dễ dàng đạt được hạnh phúc như vậy.

Hoàng Nghệ Thường cười tựa vào trên người Lữ Lương, "Em biết ngay mà, anh có nhiều biện pháp nhất."

*

Ngày hôn lễ, trời trong nắng ấm, ánh mặt trời màu vàng kim đã lâu rải đầy cả thành phố B.

Tô Khả mặc một bộ áo cưới ngồi bên phòng chụp ảnh hóa trang, thợ trang điểm vô cùng hâm mộ nói một câu, "Tô phu nhân thật là hạnh phúc, hai con trai đáng yêu như vậy, còn có một ông xã như ý như Tô tiên sinh vậy."

"Ha ha, sau này cô cũng sẽ có."

Chuyên gia trang điểm cười "ha ha" một tiếng, "Tôi trang điểm cho Tô phu nhân cô thì dính phúc của cô, nói không chừng sau này tôi thật sự là hạnh phúc như vậy đây." Thợ trang điểm vừa nói vừa trang điểm cho Tô Khả.

Rất nhanh, một cô dâu trang điểm xinh đẹp liền xuất hiện trong gương, Tô Khả nhìn trái nhìn phải hồi lâu, mím môi cười một tiếng, trong lòng tràn đầy vui sướng.

"Tự tự ——" rung động vang lên, Tô Khả nhìn một cái, nhận điện thoại, chỉ nghe bên trong truyền tới một tiếng cười "Khà khà ——".

Tô Khả cảm nhận được da gà từ sau lưng của cô nổi lên.

Lại nói, từ nửa năm nay người này ba phen bốn bận gọi vào số điện thoại của Tô Khả, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười "khà khà" âm hiểm, cuối cùng một lần Tô Khả nhìn không được mắng hấn gần chết, từ đó về sau người này liền không gọi điện thoại đến quấy rầy cô, từ từ rồi cô cũng quên mất chuyện này, nhưng hôm nay ở ngày đám cưới, cô lại nhận được một cuộc điện thoại như vậy, cảm giác này thật sự là không tốt lắm.

"Lữ Lương, ông không phải giả thân giả quý nữa." Sau này nhiều lần phân tích, trực giác của Tô Khả chính là người gọi điện thoại tới là tội phạm truy nã Lữ Lương.

"Khà khà —— Lữ Lương? Lữ Lương là ai?" Người ở đầu điện thoại kia vẫn cười âm hiểm không ngừng, sau đó nói, "Tô phu nhân, chúc mừng cô đám

cười nhẹ, chắc chắn, đúng là tôi nhìn thấy cô mặc áo cưới màu trắng rất là xinh đẹp, ha ha ha, chẳng qua tôi cảm thấy thế nào đấy, nếu cô nhuộm vài điểm màu đỏ lên thì sẽ xinh đẹp hơn đấy."

Tô Khả cảm di động nắm thật chặt, ngay cả gân xanh cũng nổi lên, còn một tay khác lại nắm chặt thành quyền, móng tay cũng đâm vào trong thịt, "Tôi cho ông biết, Lữ Lương, đừng làm loạn!"

Tô Khả vừa nói vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, dù sao cửa phòng trang điểm đang đóng, nếu người này thấy được cô thì dĩ nhiên là xuyên qua cửa sổ, nhưng khi nhìn ra cửa sổ, nhìn ra xa, Tô Khả cũng không phát hiện chuyện gì khác thường.

"Đừng nhìn ngó nữa, Tô phu nhân, khả khả ——" Trong điện thoại lại truyền tới một tiếng như vậy, "cô nhìn không thấy tôi đâu."

Tô Khả nhìn thẳng ra cửa sổ, đối diện là một tòa Cao ốc thương mại, đối diện cửa sổ, nhiều cửa chớp kéo lại, nhiều cửa chớp mở ra, trong nháy mắt, Tô Khả nghĩ đến điều gì, Tô Khả đứng dậy đi tới bên cửa sổ, một tay lặng lẽ che ống nói, thuận tiện tách điện thoại di động ra xa mình, nói với thợ trang điểm phía sau: "có mời những thợ chụp hình của cửa hàng các cô đặc biệt đến chụp hình tòa Cao ốc thương mại kia đi, nhanh đi ạ."

Về mặt chuyên gia trang điểm không hiểu nhìn Tô Khả, lại thấy Tô Khả không có nói chuyện với cô nữa nên lòng đầy nghi ngờ không cách nào giải đáp, vì vậy chạy đến một phòng trang điểm khác tìm thợ chụp hình của cửa hàng.

Tô Khả lại lặng lẽ đưa điện thoại di động đến bên tai, nói với Lữ Lương bên kia: "Ông rất há hê sao?"

"Khả khả ——" âm thanh của Lữ Lương vô cùng khàn đặc, rất khó nghe, "Tô phu nhân sợ sao? Khả khả —— yên tâm, bây giờ còn chưa đến lúc làm áo cưới của cô đính màu đỏ, khả khả ——" nhìn người sống trong mùi vị sợ hãi, đây là chuyện hạnh phúc dường nào. hần cũng muốn để cho họ nếm thử một chút, mùi vị mà mỗi giờ mỗi phút trong lòng đều run sợ!

Sau đó Lữ Lương lại nói, "Tôi nhất định sẽ cảm ơn vợ chồng các người trước đây đã đối với tôi thật tốt mà chiều dài!"

Tô Khả càng xác định người này chính là Lữ Lương, không khỏi mắng một câu: "Ông đi chết đi!"

Cúp điện thoại, Tô Khả kéo rèm cửa lên "xoạt" một cái.

Sau đó, Tô Khả lập tức gọi điện thoại cho Tô Cẩm Niên, "Cẩm Niên, Lữ Lương ở Cao ốc thương mại đối diện phòng trang điểm của em. Những cửa chớp không đóng có thể chính là văn phòng hần ẩn nấp." nói xong, Tô Khả chạy đến phòng bên cạnh hỏi thợ chụp hình có chụp được hình không, sau đó điện thoại thợ chụp hình gửi ảnh đến điện thoại di động của Tô Cẩm Niên.

Xem ra buổi kết hôn hôm nay hơi rắc rối rồi. Nghĩ như vậy, chân mày Tô Khả không khỏi nhíu vô cùng sâu.

Đúng vào lúc này, cô nhìn thấy thợ chụp hình mở máy vi tính ở bên kia, vì vậy lập tức đi tới bên cạnh máy vi tính, mở trang mạng tìm kiếm, "Lữ Lương" rồi đề nút Enter xuống.

Chỉ thấy hình Lữ Lương phía trên cùng với một đoạn video cũng xuất hiện trước mặt của Tô Khả.

Tô Khả thấy hình chụp thì chợt cảm thấy nhìn quen mắt, không nghĩ nhiều liền mở đoạn video.

Trước đây Tô Khả đã từng xem qua video này, là ở thành phố H, là video Mông La Anh cùng Lữ Lương bắt Jayson Hough đi, bởi vì lúc ấy là đêm tối, video không rõ ràng.

Tô Khả lại nhìn thời gian, như ánh chớp, không biết làm sao trong đầu lại xuất hiện gương mặt như vậy!

Là hần!

Vì vậy, Tô Khả lại rời khỏi video, nhìn hình trên tờ truy nã của phía chính phủ, càng nhìn càng cảm thấy người đàn ông trung niên kia chính là Lữ Lương trong tấm ảnh, mặc dù ngũ quan cũng không giống, người đàn ông trung niên dễ nhìn hơn người đàn ông trong tấm hình không biết bao nhiêu, nhưng kỹ thuật hiện đại có loại gọi là chỉnh dung mà! Dù là chỉnh nhiều hơn nữa, hình dáng trước đây vẫn còn mờ nhạt mà!

*

Bên trong một văn phòng của một Cao ốc thương mại, Lữ Lương nhìn cuộc điện thoại bị cắt đứt, thật là một phụ nữ lạnh lợi cảnh giác, chỉ tiếc, hần cũng không ngu, ngược lại hần muốn xem một chút coi ai chết vào tay ai.

Sau đó, Lữ Lương cười lạnh hai cái, cầm lấy cặp công văn lên rồi đi ra khỏi văn phòng. hần ra khỏi Cao ốc thương mại, đón một chiếc xe, tiến vào chỗ khách sạn Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả kết hôn.

Lúc này trước khách sạn không ít người lui tới, Lữ Lương tùy ý nhìn, đều là những gương mặt thường xuất hiện trên tin tức quốc gia.

"Hừ, vẫn là đời thứ ba hồng môn (*nhà giàu, có tiếng), kết hôn cũng có mặt mũi lớn như vậy." nói xong, đáy mắt Lữ Lương đã nham hiểm rồi. Lần này, hần muốn để Tô Cẩm Niên chết không có chỗ chôn, còn phải bảo đảm hần lui mà toàn thân, chỉ cần lần này báo thù thành công, như vậy hần có thể an tâm vui vẻ sống chung một chỗ cùng Hoàng Nghê Thường.

Nghĩ như vậy, lòng hăng hái của hắn càng lớn.

hắn cúi đầu nhìn cặp trong tay, muốn đi lên trước thì lại nhìn thấy hai binh sĩ kiểm tra vé mời trước cửa đang ngăn một người quần áo chỉnh tề lại, cho đến khi thấy được vé mời thì bọn họ mới được thả.

hắn nhìn binh lính, chỉ thấy trên người của bọn họ cũng treo súng, hắn không khỏi "phi" một cái, lạm dụng vũ khí việc công dùng cho việc riêng, hắn ngu cũng chết không có gì đáng tiếc.

>

Đường này không thông, có chênh lệch một chút với dự tính của hắn, trong khoảng thời gian ngắn Lữ Lương chân chửi bên ngoài cửa hồi lâu, suy nghĩ kế sách thứ hai, làm thế nào mà thân không biết quý không hay vào chuẩn bị làm khách sạn nổ tung.

*

Sau khi Tô Cẩm Niên nhận được điện thoại của Tô Khả, cả người lo lắng không thôi, lập tức cùng Đàm Thụ hai người đi về tòa nhà trong ảnh, trên đường, anh và Đàm Thụ hai người nhìn tấm hình thứ hai mà Tô Khả gửi tới.

Hai người bạn thân rất nhanh liền cẩn thận nhìn hình trên điện thoại di động, tỉ mỉ ghi chép nơi không mở cửa sổ. Đàm Thụ lập tức gọi điện thoại cho Cục trưởng Cục cảnh sát, đề nghị trợ giúp.

Tô Cẩm Niên cũng lập tức gọi điện thoại cho cấp trên của mình, nói cho ông biết là trùm buôn thuốc phiện lọt lưới Lữ Lương đã xuất hiện ở thành phố B.

Đúng vào lúc này, Tô Khả lại gọi một cuộc điện thoại tới cho Tô Cẩm Niên, ý tứ vô cùng rõ ràng: "Cẩm Niên, em biết Lữ Lương là ai, bây giờ hắn đã thay đổi khuôn mặt, cho nên đến nay chúng ta cũng không có cách nào bắt được hắn, nhưng em đã gặp qua hắn mấy lần."

Tô Cẩm Niên kinh ngạc không thôi.

Tô Khả lại nói: "Lần đầu tiên lúc gặp Lữ Lương là ở trong thang máy bệnh viện thấy hắn, khi đó, là một ngày trước ngày mẹ phẫu thuật, anh đi xem lại ghi chép, chúng ta có thể tới so sánh chính diện thử xem."

Tô Cẩm Niên kinh ngạc, nói "được" rồi lập tức gọi điện thoại cho Trịnh Diệu Đông, nói chuyện vừa xảy ra với Tô Khả cùng với một chút suy đoán của Tô Khả, cũng đề Trịnh Diệu Đông lật xem bộ video của máy ghi hình trước thang máy hôm Tô Khả đi thang máy và kiểm tra rõ xem rốt cuộc Lữ Lương thăm người nào bệnh.

Mặc dù trong lòng Trịnh Diệu Đông nói thầm không bằng không chứng, làm sao các người lại xác định người tới bệnh viện thăm bệnh là Lữ Lương, hơn nữa nhất định là Lữ Lương thay đổi khuôn mặt. Chỉ là Trịnh Diệu Đông hoàn toàn theo lời làm, anh lập tức lái xe chạy đến phòng an ninh bệnh viện, nói muốn lấy tất cả video theo dõi ghi lại trong thang máy số 2, hiệu X tháng X.

Bởi vì vốn Trịnh Diệu Đông là bác sĩ danh tiếng lừng lẫy ở bệnh viện, hơn nữa Trịnh Diệu Đông còn là một trong cổ đông của bệnh viện này, viện trưởng còn là thân thích của Trịnh Diệu Đông, cho nên bảo an lập tức sẽ đồng ý.

Chỉ là thời gian quá lâu nên những tư liệu video theo dõi này có chút khó tìm, bỏ lỡ thời gian rất lâu thì Trịnh Diệu Đông mới cầm được phần tư liệu kia.

Lúc anh nhìn thì chỉ thấy người nọ vẫn cúi đầu, đầu đến cuối gương mặt từ cũng không có ngước lên nhìn qua cameras giám sát. Trịnh Diệu Đông có chút thất vọng, sau đó, anh nghĩ tới nếu là người này đến thăm bệnh thì dù sao vẫn có một bác sĩ hoặc y tá có thể nhận ra chứ?

Sau khi nghĩ như vậy thì Trịnh Diệu Đông lại sút ý nghĩ này trở về đầu, dù sao mỗi ngày bác sĩ tiếp xúc nhiều người như vậy, làm sao có thể nhớ một người thăm bệnh như vậy.

đang lúc Trịnh Diệu Đông rầu rĩ thì chủ nhiệm khoa phụ sản, đồng thời cũng là dì của Doãn Lạc Hàm mua trái cây từ bên ngoài đi vào, bà nghiêng đầu nhìn Trịnh Diệu Đông xem tư liệu ở bên kia, vô cùng thù hận thì không khỏi đi vào, "Đông, sao thế?"

"Dì" Trịnh Diệu Đông đáp một tiếng, "Bạn của con gặp phải một chút khó khăn, con đang giúp một tay xem giám sát đây ạ."

Dì của Doãn Lạc Hàm tiến lên trước nhìn video, "Là bị trộm đồ rồi hả?"

"không phải."

"Ồ," dì Doãn Lạc Hàm gật đầu một cái, đúng lúc, màn hình giám sát phát lần thứ hai, còn là hình ảnh lúc này, dì Doãn Lạc Hàm cùng Trịnh Diệu Đông tiếp tục xem, tất cả video phát hình xong, Trịnh Diệu Đông lại nhấn phát lại, "Video này có cái gì kỳ lạ sao? Con xem mấy lần rồi."

"hắn chính là tội phạm chúng ta muốn tìm, chỉ là đến nay mới có, hắn không ngước lên quá mức, cho nên con tìm điểm đặc biệt rõ ràng trên người hắn." trên truyền hình đều viết như vậy, cô tội phạm, cánh tay, nói không chừng có mụn nhọt lớn màu đỏ hoặc là màu đen, cảnh sát dựa vào tin tức này mà đuổi theo hắn.

Dì Doãn Lạc Hàm nghe thấy thì không biết nói gì một hồi, lại tỉ mỉ xem, "Ồi, người này có chút quen mắt nhì."

"Hả, có thật không? Di?" Đôi mắt Trịnh Diệu Đông lóe sáng lấp lánh nhìn di của Doãn Lạc Hàm, bộ dáng là "Di ơi di phải biết chắc chắn đấy".

Di Doãn Lạc Hàm nhủ mày, "Quả thật là có chút quen mắt. Chẳng qua di lớn tuổi rồi, nói không chừng là di nhớ nhầm."

"sẽ không đâu, di, bởi vì tòa lầu nằm viện này bao gồm bệnh nhân khoa phụ sản các di, cho nên người mà hấn thăm bệnh có thể cũng là bệnh nhân khoa các di đấy."

"À, di chỉ cảm thấy bóng dáng của hấn nhìn quen mắt, chỉ là không thể xác định, dù sao con cũng biết di lớn tuổi, chuyện như vậy lại tương đối nghiêm túc."

"Vậy nếu không di gọi bác sĩ y tá khoa của di qua nhìn một chút?"

"Vậy cũng được." Di Doãn Lạc Hàm gật đầu một cái, "Vậy di lên lầu gọi các cô ấy đến."

một lúc sau, một đám bác sĩ đi tới phòng an ninh, nhìn qua màn hình giám sát một lần, một cô y tá trong đó kinh ngạc không thôi nói, "Ồi chào, là người đàn ông này, tôi biết tôi biết rồi."

Trịnh Diệu Đông giật mình, thầm nghĩ hôm nay vận số sẽ không tốt như vậy chứ! Vừa đoán liền trúng?

âm thanh cô y tá giật mình làm cho mọi người đều đưa ánh mắt nhìn cô y tá.

cô y tá có chút xấu hổ, lập tức đỏ mặt, cô nói, "Người thăm bệnh không phải là chú đẹp trai đó sao. Còn nhớ rõ, chừng tám tháng trước, chính là trong lúc Hoàng Nghê Thường mang thai nằm viện bảo vệ thai đó. Mọi người quên rồi sao, ban đầu vốn là em nói thích ông chú này, bởi vì ông ấy rất đẹp trai, dung mạo thật là giống diễn viên Hàn Quốc mà em thích. Chỉ là ông chú này chỉ thích Hoàng Nghê Thường, em thấy ông ấy luôn hơi han ân cần đối với Hoàng Nghê Thường, haizz, thật hâm mộ Hoàng Nghê

Thường, một phụ nữ như vậy mà cũng có người đàn ông thâm tình như vậy thích."

"Ồ-----là ông ấy sao-----tôi nhớ ra rồi." Nhìn thế nào thì một vài y tá cũng có ấn tượng, "Vô cùng thâm tình với Hoàng Nghê Thường, ông chú kia, tôi nhớ rồi nhớ ra rồi."

"Hoàng Nghê Thường?" Rốt cuộc Trịnh Diệu Đông bắt được điểm cuối, sau đó liên hệ trước sau, đôi mắt tròn xoe, vỗ đùi, "không sai!"

Chính là hấn, tuyệt đối là hấn! một trăm phần trăm là hấn!

"Đúng rồi, bác sĩ Trịnh, chuyện gì xảy ra?" cô y tá kỳ lạ liếc nhìn Trịnh Diệu Đông, ông chú đẹp trai làm chuyện xấu sao?

Trịnh Diệu Đông nhìn y tá một chút, nói: "Người này là ông chú đẹp trai cái gì, em cũng không thể bị dáng người của hấn lừa gạt."

"Hả?"

Di Doãn Lạc Hàm nói: "hấn là một phạm nhân, được rồi, mọi người cung cấp diện mạo cụ thể của người này đi."

"không thể nào-----" Mọi người giật mình không thôi, ríu rít không thể tin, một người đẹp trai như vậy thâm tình như vậy, tại sao có thể là tội phạm?

"không có gì là không thể." một y tá trong đó từ tốn nói, "Dù sao lòng người khó dò, biết người biết mặt nhưng không biết lòng. Các người đấy, không nên quá ngây thơ. Hơn nữa, người như Hoàng Nghê Thường vậy, mọi người cảm thấy cô ta giao kết bạn bè sẽ tốt hơn chỗ nào."

"Ồi-----" cô y tá kia che miệng.

một y tá lại yếu ớt mở miệng, "Mọi người còn nhớ chị A Xảo không?"

Lời này vừa mở ra thì mọi người trầm mặc, suy nghĩ hồi lâu, "Em nói là....."

Y tá kia gật đầu một cái, "Khả năng thật lớn đấy, ngày đầu tiên hấn xuất hiện tại phòng của Hoàng Nghê Thường, trên đường về nhà chị A Xảo bị người ta bắn chết, hơn nữa đến nay còn không tìm được hung thủ không phải sao? Nếu như người này là phạm nhân mà nói thì chị A Xảo có thể hay không..."

"Mà tôi cảm thấy đặt ra cái này có chút gượng ép, mặc dù hấn là phạm nhân, nhưng hấn không thù không oán với chị A Xảo."

"Người mang tội giết người thật ra thì đều là biến thái không phải sao? Chúng ta không thể suy đoán theo lẽ thường được."

Kết quả là một đám y tá lú lú thảo luận, Trịnh Diệu Đông nhìn họ, sau đó nói với di của Doãn Lạc Hàm "Di ơi, con đi trước nhé."

Di Doãn Lạc Hàm gật đầu một cái.

*

Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên chạy tới toàn nhà trong ảnh, lúc này, Tô Khả mặc một bộ áo cưới màu trắng mơ mộng đứng ở cửa toàn nhà trong ảnh làm như chờ anh, vẻ mặt lo lắng, mà thân phụ dâu nên Vương Mộng Mộng cùng Thẩm Phi Phi cũng mặc lễ phục dâu phụ đứng ở bên cạnh Tô Khả.

Tô Cẩm Niên bước lớn về trước, nhìn Tô Khả xinh đẹp thì trong lòng rất ngọt ngào. Nhưng nghĩ đến Lữ Lương, trong lòng anh lại nặng nề.

Tô Khả thấy Tô Cẩm Niên đi tới thì không khỏi chạy lên trước, tay áo nâng vấy theo gió lên.

“Cẩm Niên.”

Tô Cẩm Niên ôm lấy Tô Khả.

“Như thế nào rồi?” Tô Khả vẫn vô cùng lo lắng, dù sao Lữ Lương là xã hội đen bán ma túy, hơn nữa có thể lọt lưới giữa sự bao vây của rất nhiều bộ đội đặc chủng và cảnh sát, đến nay cũng chưa bị cảnh sát bắt được.

“Đề Đông đi kiểm tra rồi.”

Tô Khả gật đầu một cái.

“Chúng ta đến khách sạn đi, hôn lễ lập tức bắt đầu.”

Tô Khả vẫn gật đầu.

Lúc này, Đàm Thụ lái xe tới, chở dâu phụ đến khách sạn trước, còn Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả lại ngồi ở trên một chiếc xe chủ hôn, lái đến khách sạn. Trong lòng Tô Khả luôn lo lắng, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không biết tại sao. Tô Cẩm Niên liền nắm tay Tô Khả, ý bảo cô không cần hồi hộp.

*

Lữ Lương nhìn thời gian Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả kết hôn càng lúc càng gần nên đi tới bãi đỗ xe ngầm, bên kia, thang máy bãi đỗ xe ngầm dừng lại đã đưa vào hoạt động, tất cả khách khứa giống nhau chỉ có thể thông qua cửa chính ra vào khách sạn.

Trong khoảng thời gian ngắn, Lữ Lương có chút nhúc nhích, Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả lại phòng bị lợi hại. Đang lúc Lữ Lương hết sức rầu rĩ thì một người phục vụ mặc trang phục đuôi én màu đen vô cùng lo lắng đang khóa chặt cửa ra vào của nhân viên, một tay cầm điện thoại di động, vừa nói, “Me, mẹ chờ con, con đến nhà ngay……”

Trời ban cơ hội tốt, Tô Cẩm Niên, ông trời cũng muốn ông đây giết chết mày!

Lữ Lương rất nhanh liền chạy vào lối đi của nhân viên, sau đó bôi lông mày của mình thành màu đen cực mịn, dùng bút kẻ lông mày màu xám tro chấm trên mặt mấy cái, hơi giống mặt rở. Nhìn lối đi thật dài, sau đó nhìn đông nhìn tây, cuối cùng Lữ Lương tìm được cầu thang, vì vậy, theo cầu thang đi lên trần, lại phát hiện lối cửa vào lầu một dùng một cái khóa lớn khóa lại.

“Con mẹ nó!” Xuất ra một lời thô tục, Lữ Lương hận không thể đập bẻ cửa vào lầu một!

Sau đó, Lữ Lương móc một cây súng cách âm ra rồi bắn hai phát liên tiếp vào khóa, “Bốc-----” “Bốc-----” Đạn đụng vào khóa lại phát ra tiếng vang, nhưng mà ở nơi tầng một dưới đất nhân viên hò hét âm ỉ, hiển nhiên là không đủ để làm bọn họ chú ý.

Rất nhanh, khóa bị Lữ Lương phá vỡ, Lữ Lương mang bao tay trong suốt đẩy cửa ra.

Quả nhiên lầu một đều là những nhân vật mặc quần áo đẹp đẽ, trên mặt từng người đều vui vẻ mà đi tới đại sảnh bữa tiệc. Lữ Lương lẩn trong đám người, trong khoảng thời gian ngắn, thật đúng là không có phát giác được có gì không đúng.

Ngoài cùng đại sảnh bữa tiệc dựng cầu hình vòm hoa hồng cũng dùng một chùm bong bóng màu hồng, phía trên có ảnh cưới của Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên, hai người cười ngọt ngào, giống như một đôi thần tiên yêu nhau.

Lữ Lương cười khẩy một cái, sau đó, nhìn các người còn có thể cười rục rờ như vậy không!

“cô dâu, chú rể tới rồi.” Trong đám người, không biết là người nào kêu lên một câu như vậy, trong nháy mắt, những nhân sĩ tinh anh bình tĩnh mà người cũng nhìn ra cửa rồi.

Lữ Lương cũng không nhìn về phía cửa, chỉ là vô cùng bình tĩnh thoải mái ngồi trên một bàn đầy thức ăn, bởi vì khăn trải bàn nên động tác tay của hắn phía dưới hoàn toàn không bị người ngoài thấy.

Lữ Lương cài đặt cặp công văn trước mặt xong xuôi, sau đó nhấn một cái nút, màn hình điện tử bên kia liền sáng, bắt đầu nhảy lên. Lữ Lương đặt thời gian là hai mươi phút, như vậy là đủ để hắn thần nhiên rồi đi.

hắn nâng khước môi lên, sau đó cười lạnh lên lên rồi đi. Khi hắn đi qua Tô Khả bị mọi người vây quanh, trong lòng nói một câu, áo cưới màu đỏ rất đẹp.

*

Tô Khả bị mọi người vây quanh đi lên thăm dò, khó chịu trong lòng càng lúc càng lớn, trong khoảng thời gian ngắn không biết chuyện gì xảy ra. Đột nhiên, không biết là người nào giẫm vào áo cưới Tô Khả một cái, Tô Khả lao đảo, đau khổ té lăn trên đất.

Tô Khả cảm nhận được là cô dâu bị ai nhất trên thế giới này chính là cô, hai tay cô bám lấy, chớp mắt định đứng dậy, xuyên qua khe hở bắt đuôi vô số người thì thấy một chiếc xe taxi chậm rãi khởi động, trong cửa sổ xe, rõ ràng là một mặt bên quen thuộc!

Là hân!

Con người Tô Khả trở nên phóng đại, bên tai vang lên tiếng cười âm hiểm của hân, “Khả khả-----nhuộm đỏ áo cưới-----nhuộm đỏ áo cưới-----”

*

“Bùm-----”

Tiếng nổ mạnh thật lớn vang dội bên tai tất cả mọi người, trong nháy mắt khói đặc cuộn cuộn bốc lên cao. Mà mọi người đứng bên ngoài, nhìn khói dày đặc, sắc mặt từng người đen như sắt.

Tô Khả mặc áo cưới, cũng không có khó chịu vì hôn lễ bị hỏng, chỉ là may mắn như trước nay chưa từng may mắn. Nếu như không phải là cô ngã xuống nên thấy mặt bên của Lữ Lương, cô nghĩ, người chết ở hôn lễ này nhất là khó tránh khỏi.

cô cũng biết, hân là Lữ Lương, hân lên qua đến nơi này lại muốn rời đi thì chắc chắn đã làm tốt việc hân muốn làm. Tô Khả quyết định thật nhanh, nói với Tô Cẩm Niên là cô nhìn thấy Lữ Lương để anh không cử hành hôn lễ trước đã, mau sơ tán mọi người ra bên ngoài. Dù sao chuyện như vậy thì không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Cho nên không được năm phút thì Tô Cẩm Niên liền sơ tán toàn bộ mọi người ra bên ngoài, sau đó Tô Cẩm Niên nói với quản lý khách sạn, đại sảnh bữa tiệc này có thể bị người ta động tay động chân, để nhân viên mau chóng rời đi, về phần điều tra bom thì khẳng định gọi binh tới đây sẽ không còn kịp nữa, mà Lữ Lương muốn hôm nay anh và Tô Khả chết tại chỗ, như vậy dĩ nhiên qua ngày mai là mọi sự thuận lợi. Cho nên, bọn họ cũng không kiểm tra.

Mọi người không hiểu, đứng bên ngoài trò chuyện, kết quả mười mấy phút thì nổ tung.....Mà đúng vào lúc này, Trịnh Diện Đông gọi điện thoại đến, ý chính là quả thật như Tô Khả nghĩ.

Tô Cẩm Niên nhìn bà xã mình, một thân mặc áo cưới màu trắng, nói một câu, “Bà xã, em không làm ở Tổ Trọng Ân đáng tiếc quá.”

*

Hôn lễ qua loa kết thúc, một tay Tần Phi tổ chức, dĩ nhiên là khó chịu không thôi không cẩn thận một chút liềm xiu trên đất, mọi người bị dọa sợ đến lập tức đưa vào bệnh viện, khó khăn lắm mới ổn định bệnh tình, nhưng bác sĩ cũng nói sợ là Tần Phi không được rồi.

Cùng lúc đó, bụng Hoàng Nghê Thường đột nhiên đau, lúc gọi điện thoại thì mới phát hiện, điện thoại nhà đã thiếu pin mà lúc này điện thoại di động không có pin, cho nên cô ta vẫn nằm trên giường rên rĩ.

Phía bên này, Lữ Lương thật vui vẻ trở lại phòng của Hoàng Nghê Thường, muốn nói cho Hoàng Nghê Thường biết tin tức tốt là lúc này nói không chừng Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả bị bom nổ tan xương nát thịt, phát hiện rõ ràng Hoàng Nghê Thường nằm trên mặt đất trong phòng, không ngừng rên rĩ, Lữ Lương sợ đến lập tức chạy tới ôm lấy Hoàng Nghê Thường, lái xe xông tới bệnh viện.

Bởi vì Hoàng Nghê Thường luôn khám thai ở bệnh viện quân khu nên Lữ Lương cũng không suy nghĩ nhiều, liền đưa Hoàng Nghê Thường vào bệnh viện quân khu. Chắc chắn đánh chết Lữ Lương thì hân cũng không nghĩ đến Tô Khả đã nhìn thấu diện mạo thật của hân.

Vừa đưa Hoàng Nghê Thường vào bệnh viện, hân liền la to “Vợ tôi sắp sinh, bác sĩ mau tới đây...”

Cách lúc Trịnh Diện Đông rời khỏi phòng an ninh đã hơn hai giờ, bác sĩ và y tá khoa phụ sản cũng đang thảo luận không ngờ ông chủ đẹp trai của Hoàng Nghê Thường là một kẻ rắc rối, đột nhiên đang lúc đó nghe một tiếng như vậy thì ngẩng đầu nhìn lên-----

cô y tá tròn tròn mắt, cũng may đi Doãn Lạc Hàm ‘thấy nhiều hiểu rộng’ nên nháy mắt với mấy y tá, mọi người cũng lập tức bình tĩnh.

Hoàng Nghê Thường bị đưa vào phòng phẫu thuật, Lữ Lương chờ ở bên ngoài, sốt ruột không thôi, kết quả, nửa giờ sau, một đội bộ đội đặc chủng trang bị đầy đủ bao vây quanh Lữ Lương.

*

Lữ Lương bị xích bỏ tù, đánh chết hân cũng không nghĩ đến là tại sao cảnh sát nhận ra hân.

Lúc thẩm vấn, hân thú nhận không kiêng kỵ, chỉ nói tất cả đều là lỗi của hân, Hoàng Nghê Thường cũng không biết tình hình của hân chút nào, nhưng mà sau này cảnh sát điều tra phát hiện Hoàng Nghê Thường không cso chứng cứ buôn lậu thuốc phiện, nhưng cô ta biết chuyện không báo, chứa chấp tội phạm, vẫn có tội. Chỉ là bởi vì đứa bé vừa ra đời nên cho biết là xử bốn năm tù có thời hạn, án treo hai năm thì hành.

Lữ Lương tự sát ở trong ngục, Hoàng Nghê Thường nghe thấy tin tức này thì không biết nghĩ như thế nào, lại lặng lẽ đặt đứa bé đến cửa nhà Mạc Dương, sau đó tự uống thuốc ngủ tự tử.

Trong nháy mắt, cả xã hội xôn xao, bởi vì tất cả mọi người không nghĩ tới Hoàng Nghê Thường là hạng người ham sống sợ chết, lại có thể tự sát.

Lúc Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên biết được tin này thì đã qua hai tháng, lúc đó, cuối cùng Tần Phi bởi vì bệnh ung thư mà qua đời, cả nhà cũng lâm vào màu đen ưu thương.

Người mất đã mất, ngày vẫn phải trôi qua, dần dần theo Tiểu Đoàn Tử càng ngày càng lớn, màu đen ưu thương cũng dần dần tiêu tán.

Tiểu Đoàn Tử đang bò trên sàn nhà của nhà mới, bò vô cùng vui vẻ, thỉnh thoảng dừng lại nhìn bố mẹ đang ngồi với nhau bên kia một chút, cười “khì khì” một tiếng. Tiểu Bao Tử lại đi theo em trai, cầm một quyển truyện tranh, kể chuyện bên trong cho em trai hoàn toàn không hiểu nghe.

Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên bèn nhìn nhau cười.

Năm tháng yên bình tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lửa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Ngoại truyện 1: Chân tướng và cuối cùng hạnh phúc

Thời gian quay trở lại lúc Lữ Lương bị cảnh sát bắt, Hoàng Nghê Thường vẫn còn đang sinh con và đợi gặp vợ con ở ngoài.

Lúc đó, Lữ Lương tập trung tinh thần vào trên người Hoàng Nghê Thường đang cố gắng sinh trong phòng sinh, hoàn toàn không nghĩ tới sẽ có nhiều đặc công chĩa vũ khí vào hắn như vậy.

Hắn từ chỗ hôn lễ của Tô Cẩm Niên và Tô Khả thân nhiên rời đi, có thể nghĩ, căn bản đám người kia không biết hình dạng hắn ra sao. Nhưng vì sao chỉ qua mấy giờ ngắn ngủi lại có nhiều đặc công xuất hiện tại trước cửa phòng phẫu thuật khoa phụ sản của bệnh viện như vậy?

Tuy nói bây giờ không phải hắn đang vui vì bộ dáng này của hắn, nhưng trong lòng hắn vẫn rõ ràng, hắn chính dung vô cùng thành công, những người được gọi là đặc công này căn bản sẽ không nhận ra hắn, nếu không hắn cũng sẽ không tùy ý ra vào bệnh viện quân khu như vậy.

Cho nên rốt cuộc hắn lộ ra chân tướng ở nơi nào mà bị cảnh sát biết được?

Cho nên hắn hỏi, các người muốn làm gì.

Cảnh sát chỉ từ tốn nói câu, Lữ Lương, ông còn muốn giả bộ đến lúc nào. Đừng tưởng rằng ông từng chinh dung thì chúng tôi sẽ không nhận ra ông.

Lúc ấy, hắn cười lạnh, nếu các người nhận ra tôi thì cũng sẽ không để cho tôi sống trước mặt các người lâu như vậy, thậm chí nhẹ nhàng đặt bom hẹn giờ ở trong hôn lễ của Tô Cẩm Niên và Tô Khả.

Cảnh sát thấy bộ dáng hắn cười lạnh thì tiến lên nhỏ một sợi tóc hắn rồi nói với hắn, ông có phải Lữ Lương hay không thì có kết quả giám định DNA là có thể thấy rõ. (DNA là giám định ADN)

Hắn cúi đầu, đã là cá trong chậu thì hắn cũng không vùng vẫy gãy chết nữa, nếu không vì tiếng vũ khí sẽ dọa đứa bé mới sinh, luôn không tốt, cho nên hắn vô cùng bình tĩnh đi theo sát đặc công.

Sau khi hắn bị đưa vào Cục cảnh sát, bị giam ở một gian phòng giam đặc biệt, nghe nói là đặc biệt chuẩn bị cho hắn cùng phạm nhân cực tàn nhẫn khác. Trong lòng của hắn vẫn còn nghĩ là rốt cuộc Nghê Thường có sinh đứa bé ra hay không.

Vì vậy, hắn hỏi một nữ cảnh sát đưa tới một bình nước cùng một túi bánh mì bên kia về tình hình Hoàng Nghê Thường như thế nào, nữ cảnh sát thờ ơ nhìn hắn một cái, nói một câu, "Bình an sinh con" rồi rời đi.

Nghe tin tức thế nên tất nhiên trong lòng của hắn vui mừng, giống như rốt cuộc một tảng đá đè ép trong lòng cũng rơi xuống đất.

Lại nói, không ít anh em tốt của hắn đều nói với hắn, Lữ Lương, bây giờ hắn có tiền có quyền, phụ nữ xinh đẹp nào không tìm được, sao hắn lại có chấp không phải là Hoàng Nghê Thường thì không thể? Lời nói khó nghe chút, người Hoàng Nghê Thường này, tuy là xuất thân cao quý, nhưng chuyện riêng của cô ta có gì khác đám phụ, nói trắng ra là cô ta hoàn toàn đang lợi dụng hắn, hắn là người thông minh, sao lại không nhìn ra được?

Hắn chỉ từ tốn nói một câu, các người không hiểu.

Đồng bọn lại nói, A Lương, một ngày nào đó, cậu sẽ chết trong tay của người phụ nữ đó.

Hắn vẫn chỉ từ tốn nói một câu, tôi vui vẻ chịu đựng.

Đúng vậy, hắn là người thông minh, làm sao có thể không nhìn ra Hoàng Nghê Thường đang lợi dụng hắn, nhưng lòng hắn cam tình nguyện bị cô ta lợi dụng. Nếu như không phải là cô ta thì hắn sớm đã chết nghèo túng ở đầu đường nước Mỹ, ở đâu mà có được ngày tự tại như bây giờ. Hơn nữa có thể nói, nếu như không có Hoàng Nghê Thường thì cũng không có hắn bây giờ.

Từ trước đến nay hắn đều nhớ, hắn trong trường học bị người ta khi dễ, cầm cây chổi quét bụi bặm giữa mùa đông, một người con gái mặc áo khoác ngoài màu vàng, cười tỏa nắng, dùng tiếng Trung nói với hắn một câu, "Ồi, giữa mùa đông như vậy mà anh lại quét sân, anh rất lạnh đúng không?" Sau đó còi bao tay của cô ta ra cho hắn.

Một giây đó, em gái nữ sinh nhỏ hơn hắn gần mười tuổi, trong nháy mắt thành nữ thần trong lòng hắn.

Cô ta không hỏi hắn có phải đến từ cùng một quốc gia với cô ta không là đã cho rằng hắn và cô đến từ một đất nước, hỏi han hắn ân cần, thậm chí sau đó lại tìm việc làm cho hắn, tìm phòng ốc. ạn bè của cô ta đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn, nhưng chỉ cần cô ta cười vô cùng rực rỡ vẫn là an ủi đối với hắn, mặc kệ những bạn bè của cô ta.

Cô ta không ngại dấn dáp hắn xấu xí, thường mang đồ đưa cho hắn ăn, nói chuyện với hắn, cho hắn biết là hắn không phải một cái xác không hồn.

Khi đó hắn liền thề, ở thế giới này, dù là hắn phụ người nào thì hắn cũng không thể phụ cô ta.

Cho nên, dù là cô ta thường mặc gọn gàng rực rỡ đi cùng một đám người cao thì hắn cũng sẽ không tức giận, bởi vì hắn hiểu rõ, cuộc sống của cô ta phải thuộc về nói như vậy, hắn chỉ muốn ở phía sau thay cô ta chuẩn bị tất cả thật tốt, lặng lẽ nhìn cô ta ‘điều vô bốn phương’. (ý nói phát triển khắp nơi)

Cho nên, sau khi hắn chiếm được thân thể của cô ta thì hắn đều cảm thấy là thượng đế thiên vị hắn, đời này dù cho chết rồi thì hắn cũng thấy giá trị.

Hiện tại, rốt cuộc hắn bị cảnh sát truy bắt về kết án, hắn không có cách nào tiếp tục vì cô ta mà lót đường nữa, hắn rất buồn phiền, cũng không có bất kỳ biện pháp nào. Hắn đang nghĩ, cuộc sống sau này không có hắn, cô ta nên làm gì, hiện tại tình cảnh của cô ta khó khăn như vậy?

Sau đó, cảnh sát khám xét nơi ở của hắn được vài khẩu súng cùng thuốc nổ, cùng lúc đó, kết quả giám định DNA đã có, hắn đúng là Lữ Lương.

Cũng vậy, khi tìm được hình dáng đạn của khẩu súng trong nhà hắn thì giống như hình dạng đạn bắn chết y tá mười tháng trước. Mà thuốc nổ là một thành phần với thuốc nổ làm khách sạn nổ tung ít ngày trước.

Cảnh sát có vô số chứng cứ trước mặt, hắn nhận tội bị tử hình.

Trên tòa án, đa số hắn không giải thích gì cho mình, bởi vì hắn có thể sống đến bây giờ đều là hắn tạm bợ, hắn duy nhất không yên tâm vẫn là Hoàng Nghê Thường.

Khi cảnh sát hỏi hắn Hoàng Nghê Thường có tham gia buôn bán ma túy hay không thì tất nhiên là hắn phủ nhận. Đây là sự thật. Mặc dù Hoàng Nghê Thường rất quen với hắn, nhưng những chuyện buôn bán ma túy này, hắn sẽ không để cho cô ta tham dự.

Cô ta chỉ cần an tâm núp ở phía sau của hắn là được rồi. Bởi vì hắn biết rõ, nếu có một ngày sự việc bại lộ, khẳng định là không tốt đối với cô ta. Hắn sẽ không để cho nữ thần của hắn lâm vào tình cảnh lấy lợi như vậy. Nhưng rốt cuộc vẫn làm liên lụy tới Hoàng Nghê Thường, bởi vì tòa án nói cô ta giấu riêng tội phạm, biết chuyện không báo, có tội bao che. Còn xử cô ta tù có thời hạn bốn năm.

Hắn bị xử tử hình, một tuần lễ sau thi hành.

Hắn biết, đời này của hắn chính là như vậy. Cho nên Hoàng Nghê Thường vẫn còn ở cũi ôm đứa trẻ còn tã bọc, tới ngục giam gặp hắn, cô ta khóc như hoa lê đẫm mưa, nói là cô ta hại hắn.

Hắn là đứa trẻ từ nông thôn ra ngoài, từ nhỏ thì biết rõ là phụ nữ ở cũi không nên đi khắp nơi, không nên khóc lóc, ngộ nhỡ sau này cô bị bệnh gì thì tương lai, nhất định hắn sẽ đi không yên lòng.

Hắn chỉ có thể vuốt tay Hoàng Nghê Thường, ở trong lòng lặng lẽ nói một câu: Nghê Thường, thật xin lỗi, anh yêu em. Sau đó dặn dò cô ta: sống thật tốt.

Cô ta khóc, hắn khó chịu, sau đó liền trở về phòng giam, không muốn gặp lại cô ta nữa. Luôn nói đau dài không bằng đau ngắn, Nghê Thường, em không phải yêu anh, hiện tại lại có con rồi, khẳng định có thể sống thật tốt. (ed: ác mà chung tình nhỉ)

Có lẽ, đối với người đời mà nói, Lữ Lương là một tội phạm vô cùng ác độc, hắn làm vô số chuyện xấu ngập trời, làm hại vô số người cửa nát nhà tan, cuối cùng bị luật pháp làm rõ chế tài, đó là hắn bị trừng phạt đúng tội, nhưng mà đối với Hoàng Nghê Thường, Lữ Lương cũng là một sự tồn tại đặc biệt.

Hắn vì cô làm rất là nhiều chuyện, phần lớn đều là chuyện xấu. Nếu như không phải là bởi vì cô ta ham hư vinh, không phải cô ta một lòng tự ái muốn báo thù, mỗi ngày ở bên tai Lữ Lương nói Tô Cẩm Niên cùng Tô Khả có lỗi với cô ta thế nào thì cô ta tin là Lữ Lương sẽ không hận thù với Tô Cẩm Niên lớn như vậy, sẽ không một mình đi tìm Tô Khả, từ đó cũng sẽ không bị cảnh sát bắt được.

Tất cả nguyên do đều là bởi vì cô ta.

Ngày Lữ Lương hành hình, thời tiết âm u, gió lớn cũng quật không ngừng. Cô ta muốn đến pháp trường thi hành án nhìn hân một lần cuối cùng, lại bị cảnh sát cự tuyệt, cô ta chỉ có thể ở trên giường khóc đến trời đen kịt.

Nghĩ lại mười mấy năm qua, chỉ cần cô ta quay người lại, sau lưng luôn có một bóng dáng mặc dù không đẹp lắm nhưng luôn luôn dùng ánh mắt cung chiều nhìn cô ta như vậy, vào hôm nay lại phải nói tạm biệt thế gian này, lòng của cô ta liền khó chịu muốn chết.

Cô ta khóc suốt, cho đến khi một nữ cảnh sát gõ cửa nhà cô ta.

Trong tay của cô ấy cầm một túi hồ sơ màu vàng, không thấy rõ bên trong rốt cuộc là thứ gì. Cảnh sát kia nói với cô ta một tiếng, Lữ Lương đã thi hành án xong.

Lập tức, trước mắt cô ta tối sầm.

Cảnh sát kia giao túi hồ sơ cầm trên tay cho Hoàng Nghê Thường, nói với Hoàng Nghê Thường, vật này là lúc lục soát nhà Lữ Lương phát hiện, đồ vật trong này có liên quan tới cô ta, bây giờ Lữ Lương chết rồi, vật này coi như dấu ấn Lam Cầu bắt hạnh mới nhất cho cô ta.

Lúc nữ cảnh sát này nói còn rất đồng tình liếc mắt nhìn Hoàng Nghê Thường, bởi vì cô ấy đã xem qua nội dung bản nhật ký của hân, lúc trước khi mọi người mới phát hiện thì còn tưởng rằng phía trên này ghi chép chứng cứ quan trọng, dựa vào đó có thể một lưới bắt hết một đám người da đen có liên quan, lại không nghĩ rằng đồ vật trong này lại là nhật ký, hơn nữa còn là nhật ký tình yêu vầy quanh một người phụ nữ, điều này làm cho bọn họ chán động rất nhiều, rồi rút cảm khái, ngược lại là một người đàn ông thâm tình, nhưng phương thức hân thâm tình cũng dùng sai lầm.

Hoàng Nghê Thường không hiểu, nhưng vẫn là nhận cái này túi hồ sơ, mặc dù không thấy rõ bên trong rốt cuộc chứa đồ gì, nhưng là khẳng định có thể chính là, không phải là cái gì đáng tiền gia sản, dù sao, Lữ Lương tài vụ thân mã, toàn bộ sung công.

Nữ cảnh sát kia xét đưa xong đồ, liền đi về.

Cô ta còn lại là cầm này túi hồ sơ từ, chính mình trở lại trên giường, mở ra cái đó túi, chỉ thấy bên trong là một quyển thật dày laptop, cô ta lật xem từng tờ từng tờ.

Chỉ là mới nhìn mấy tờ, nước mắt của cô ta liền làm mờ tầm mắt của cô ta, nhưng cô ta vẫn xem, vẫn xem.

Cô ta vẫn biết là Lữ Lương thích cô ta, yêu cô ta, nhưng, nhưng chưa bao giờ nghĩ qua, thì ra là, hân là yêu cô ta như vậy, thì ra là ở trong lòng của hân, cô ta tồn tại tốt đẹp như vậy.

Chính là trong nháy mắt như vậy mà cô ta phát hiện, cô chán ghét sự tồn tại như thế.

Cô ta nghĩ, trên thế giới này, sẽ không bao giờ có một người vầy nữa, dùng tính mạng của mình yêu mình.

Cô ta nghĩ, thật ra thì Hoàng Nghê Thường, mặc dù mảy đã trải qua nhiều như vậy, mặc dù đến cuối cùng rơi vào tiếng xấu, nhưng mảy vẫn luôn hạnh phúc, không phải sao.

Lúc đó, đứa bé mới ra đời chưa đầy một tháng ở trên giường nhỏ bên cạnh, khóc lóc không ngừng. Cô ta chỉ có thể dừng lại khóc, chịu đựng đau lòng, buông quyển ghi chép trên tay đi tới bên cạnh bảo bảo, cho bé bú sữa.

Bảo bảo lập tức ngừng khóc, khéo léo mút sữa mẹ, mắt to đen láy nhìn chăm chăm cô ta, tay nhỏ bé múa múa, thật giống như muốn lau nước mắt của cô ta.

Bảo bảo hơn hai mươi ngày nên đáng ngoài đã lớn hơn một chút, trừ một đôi mắt giống như cô ta thì toàn bộ những thứ khác đều giống như người đàn ông đánh cô ta sung mặt sung mũi. Đáng đáp người đàn ông vô cùng đẹp mắt, cho nên bảo bảo cũng rất đẹp, lúc trước đến Câu Lạc Bộ tư nhân, chính là cô ta hướng về người ở đó, có tiền có sắc có quyền.

Lại nói, cô ta nhớ người nam nhân kia, bởi vì con nhà giàu nên mắt mọc trên đỉnh đầu mà quản lý cũng gọi anh là Mạc thiếu gia, cụ thể tên thì cô ta không có nghe được, bởi vì Câu Lạc Bộ tư nhân có một điểm tốt, đó chính là sẽ không dễ dàng tiết lộ thông tin khách hàng ra ngoài.

Lúc trước cô ta tìm tới hân, một nguyên nhân là anh vẫn có đủ lễ độ đối với cô ta, không giống những người khác, nhìn thấy cô ta thì có vẻ mặt khinh bỉ, sau đó tránh xa ba mươi dặm, giống như cô ta là rắn độc thú dữ. Mà người đàn ông kia, không chỉ có lễ độ mà trong lúc nói chuyện còn có thể mang giọng điệu của từ "Ai da" vô cùng đáng yêu, cảm giác rất dễ lừa gạt, vì vậy, cô ta âm thầm hạ được ở trong rượu anh, đêm hôm ấy, cứ thành công như vậy.

Vốn tưởng rằng sau khi tỉnh lại, hoặc là cô ta có thể ý lại vào người đàn ông này, hoặc là sẽ có một số tiền lớn xuất hiện trước mặt của mình, để cho những ngày kế tiếp của cô ta tốt hơn không ít. Nhưng, dường như đánh sai bàn tính, bởi vì sau khi người đàn ông tỉnh lại, mắt to y hệt con nít tràn đầy tức giận, trên người tăn ra hơi thở như băng dày ba thước, sau đó một cái chớp mắt, cô ta nhanh chóng bị đánh một trận rồi ngheh ngang rồi đi.

Bây giờ nhìn bảo bảo, khéo léo bú sữa, nghĩ đến về sau cô ta sẽ bị đi tù, con của cô ta sẽ có một người mẹ có tiếng xấu, như vậy, khi con lớn lên có thể hận bé có một người mẹ như vậy hay không? Có thể hận cô ta không thông qua sự đồng ý của bé mà đưa tới trên đời hay không?

Còn nữa, lúc này cô ta trừ một căn nhà và một chiếc xe con, căn bản không có tiền gửi ngân hàng, bé đi theo cô ta, có thể chịu khổ hay không.

Cô ta chỉ muốn mang bé tới thế giới này chứ không nghĩ rằng còn phải sống. Trước kia cô ta không nghĩ đến là bởi vì có Lữ Lương, bây giờ hẳn cũng đã chết rồi.

Chợt bừng tỉnh, trong đầu của cô ta xuất hiện bóng dáng người đàn ông đó, cô ta nghĩ đến, tất nhiên là thân phận người đàn ông kia rất tốt, nếu như đứa bé đi theo anh.

Nhưng nghĩ đến cuối cùng nhìn ánh mắt anh nhìn cô ta cảm hận như vậy, anh sẽ không trút hết tức giận trên người của con trai anh đấy chứ? Dù sao đứa bé này cũng không phải do anh chờ đợi đến.

Trong khoảng thời gian ngắn, cô ta không biết làm thế nào dụ được tổng giám đốc nổi tiếng.

Ngày trôi qua như vậy, mãi cho đến con cô ta ra tháng, lúc đứa bé đầy tháng. Nhưng, cô ta đã sớm bị chúng bạn xa lánh, căn bản đứa bé không có tiệc giống như đầy tháng, nhìn con cười đáng yêu, cô ta rất đau lòng.

Cho lúc đi mua quần áo bảo bảo vẫn bị một số người nhận ra, về kinh thường trong mắt cùng với ánh mắt đồng tình nhìn con cô ta.

Cô ta chỉ có thể vội vã mua ít bộ quần áo trẻ con rồi trở về nhà của mình, ôm đứa bé ngồi ở trên giường khóc mãi liệt, trong lòng càng thêm kiên định quyết tâm đưa đứa bé đến bên cạnh người đàn ông kia, bởi vì con của cô ta nên sống ở hoàn cảnh cực tốt mà không phải đi theo cô ta nấp đông trốn tây, bị người ta xem thường.

Về phần cô ta, nếu như sống là gánh nặng của con thì còn không bằng xuống đất cùng với Lữ Lương, để báo đáp tình yêu kiếp này của hắn.

Trong lòng có ý định này, dĩ nhiên là phải bắt đầu tìm kiếm, nói đến vận khí của cô ta thì cuối cùng hơi tốt lên đôi chút. Một lần nào đó, cô ta ẵm đứa bé ra ngồi, ở của một khách sạn lớn thì thấy Mạc Dương phát tay bài bai cùng một người mẫu ở bên ngoài khách sạn, ngồi lên Ferrari của anh. (Mạc Dương đào hoa và đã man quả)

Hoàng Nghệ Thường lập tức cản một chiếc xe taxi lại, đi theo Mạc Dương đến cổng trụ sở quân đội. Sau đó, trải qua một đoạn thời gian điều tra, cô ta xác định Mạc Dương chính là "Mạc thiếu gia" giàu có ngày đó.

Cô ta bán tất cả phòng ốc và xe, lấy được tiền thì đến luật sư công chứng, toàn bộ giữ lại trên tài khoản cô ta mới mở cho con trai cô ta, nhưng phải đợi đến năm tròn mới lấy dùng được.

Sau khi làm xong tất cả, cô ta lặng lẽ đặt con ở cửa nhà Mạc Dương.

Trên người của con trai có một lá thư thật dài, là cô ta viết cho Mạc Dương, nội dung cơ bản chính là nếu anh không tin đứa bé này là của anh thì cứ việc làm giám định DNA, nhưng coi như không thương con thì cũng xin cho con một nơi yên thân gởi phận.

Mạc Dương không biết tại sao lại có một con trai, mọi người cả đại viện giật mình không thôi. Nhất là bố mẹ Mạc Dương, cả ngày kêu là cháu bảo bối lanh lợi, mặc dù bọn họ không thích mẹ đứa bé này, nhưng đối với đứa bé, cả nhà bọn họ vẫn là cực kỳ trân quý.

Mạc Dương thường thường nói muốn sinh con, kết quả là một câu thành lời tiên tri, quả nhiên con trai anh từ trong kẽ đá nhảy ra, hơn nữa biết khóc biết cười rồi.

Cho nên, Mạc Dương thường ôm cục cưng cùng bảo bối ra vào nhà Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên, nói cho oai là bồi dưỡng tình hữu nghị đáng tin cậy của con trai nhà anh cùng bảo bối Minh Nguyệt.

Lúc đó Tô Khả cùng Tô Cẩm Niên sầm sét đứng đứng, tất nhiên hoan nghênh. Mặc dù mẹ đứa bé là Hoàng Nghệ Thường là người không được ưa thích, nhưng cậu nhóc này vẫn có đáng đão vô cùng đáng yêu.

Ngày đó, Mạc Dương lại mang đứa bé tới cửa, lúc này, con trai của Doãn Lạc Hàm cùng Trịnh Diệu Đông cũng ở đây, vẻ mặt khổ qua của Thẩm Phi Phi với bụng lớn với em trai trên danh nghĩa mà kì thực là người yêu Thẩm Đường cũng ở đây.

Khi Trịnh Diệu Đông thấy Mạc Dương ẵm đứa trẻ trong tay thì không nhịn được nói, "Mạc Dương, cậu muốn ngưi bức à, chưa cưới lại trực tiếp sinh con, có phải thói quen ở nước Mỹ hay không?"

"Cậu nói ai đó." Thẩm đường bên cạnh bay thẳng sự xem thường cho Trịnh Diệu Đông. Bởi vì Trịnh Diệu Đông vừa nói thế xong thì vẻ mặt của Thẩm Phi Phi cũng sống ở nước Mỹ mười năm và lại chưa kết hôn mà có con biến thành mặt khổ qua trong chiến đấu.

Trịnh Diệu Đông đau khổ không còn cách nào, chỉ có thể buồn bực đứng dậy cười giong, hơn nữa ngăm nhìn con trai vô cùng hoạt bát.

Mạc Dương cười ha ha nói một câu, "Ai da, không kém bao nhiêu đâu, hắc hắc, nhìn mọi người đều có con trai, trong lòng mình cũng ước ao ghen tị, bây giờ mình cũng có con trai, thật vui về đây."

Mọi người: "."

Trịnh Diệu Đông lập tức hỏi lại, "Chẳng qua mình thật tò mò, cậu và Hoàng Nghệ Thường làm thế nào ấy?"

Lời vừa nói ra, mọi người yên lặng, bởi vì hơn một tháng trước tới nay, Mạc Dương cùng Hoàng Nghê Thường như thế nào, hoàn toàn là cảm ký của Mạc Dương.

Quả nhiên, trên mặt tinh xảo của con Mạc Dương tỏa ra khí lạnh.

Nhưng Trịnh Diệu Đông là ai, da dày thịt béo, dĩ nhiên là không sợ bị đông lạnh, cho nên tiếp tục chớp mắt nhìn Mạc Dương.

"Ai da, con trai của cậu đang ngậm áo của nó kìa." Rõ ràng Mạc Dương không muốn trả lời đề tài này, nhìn thấy con trai của Trịnh Diệu Đông ngậm cổ áo của bé thì lập tức lại nở nụ cười thật to, ngạc nhiên nhìn tiểu bảo bảo ngậm cổ áo.

Thời gian lại trôi qua, chớp mắt đã hơn một năm, trong nhà đã sớm khôi phục những ngày ngay ngắn trật tự trước đây. Tiểu Bao Tử đã học lớp một, Tiểu Đoàn Tử cũng nói rồi tập đi. Tô Khả cảm thấy được là ngày càng thoải mái như chưa từng có vậy.

Đầu mùa hè, nhiệt độ đã lặng lẽ tăng lên.

Hôm nay là thứ sáu, Tô Cẩm Niên về nhà, Tô Khả chuẩn bị rất nhiều món ăn mà Tô Cẩm Niên thích ăn, sau đó liền ẵm con trai nhỏ biến thành hòn vọng phu ở tại cửa ra vào.

Lại nói, Tô Cẩm Niên cũng không phải binh lính cơ sở, mỗi ngày anh đều có thể về nhà. Nhưng anh cũng không làm như vậy, anh vẫn cuối tuần mới về nhà một chuyến, anh xin lỗi Tô Khả, bởi vì anh gánh vác trách nhiệm, xin Tô Khả thông cảm. Mặc dù trong lòng Tô Khả hơi giận, nhưng trong lòng cô rõ ràng, ông xã của cô là một quân nhân tốt xuất sắc, lúc trước lúc cô và anh kết hôn, cô đã chuẩn bị để làm một quân tâu, cho nên, cô gặt đầu, ủng hộ anh.

Lúc gần sáu giờ tối Tô Cẩm Niên về đến nhà, Tiểu Bao Tử cùng Tiểu Đoàn Tử cũng vô cùng hưng phấn. Nhất là Tiểu Đoàn Tử, đại khái khi bé còn nhỏ là do cực khô nhọc lòng nuôi lớn, bé khá thân thiết với Tô Cẩm Niên, ngay cả chữ lên tiếng trước nhất cũng là "Bố", điều này làm cho Tô Khả ăn dăm hồi lâu. (ed: ăn dăm chỉ ghen tuông)

Lúc ăn cơm, Tiểu Đoàn Tử ngồi trên đùi Tô Cẩm Niên, chu miệng nhỏ, ăn thức ăn mà Tô Cẩm Niên đút cho, sau đó thỉnh thoảng dùng miệng nhỏ đẩy dầu in vết hôn bóng nhảy trên mặt Tô Cẩm Niên.

Tô Khả dùng khăn tay lau miệng nhỏ nhắn con trai mình một chút, quay lại nói với Tô Cẩm Niên: "Cẩm Niên à, lại nói, em ở nhà đã một năm rồi rồi."

Tô Cẩm Niên không hiểu nhìn Tô Khả.

Tô Khả để chén đũa trong tay xuống, chậm rãi nói, "Mà ngày em không đi làm cũng đại khái hơn hai năm rồi."

Tô Cẩm Niên nhú mày, "Cho nên."

"Hi hi, em nhờ chị Lạc Hàm tìm công việc cho em, a ha ha, vẫn là bệnh viện quân khu, anh biết mà. Nói cho anh biết, không được phản đối, nếu không buổi tối không có thịt ăn."

Sắc mặt Tô Cẩm Niên đen thui đồng thời không khỏi nói, "Em chắc chắn là anh muốn ăn thịt chứ không phải em?"

Tiểu Đoàn Tử không hiểu rốt cuộc bố mẹ của mình đang nói gì, chỉ là tai nghe được một chữ "Ăn" thì không khỏi gấp gấp nói, "Bố mẹ, mọi người ăn gì, ăn gì, con cũng muốn ăn, con cũng muốn ăn."

Còn Tiểu Bao Tử lại một tay che mắt, không đành lòng nhìn thẳng bố mẹ cùng em trai của mình.

Lửa nóng chọc người vào đêm nào đấy, sao cũng xấu hổ giấu vào trong tầng mây. Kịch tình bắn ra bốn phía, JQ đầy phòng truyền tới một giọng nam làm bay hồn phách——

"Ưm hum, có muốn lại đi làm hay không?"

"Muốn!"

Cô gái nào đó khá kiên trì, (>_

"Được, thỏa mãn em!" Vì vậy, lại một vòng đại chiến nam nữ nguyên thủy kích thích bay hồn phách ở bên trong phòng, triển khai hùng lực khí thế.

Cô gái nào đó muốn khóc, cô nói "Muốn" là muốn công việc, không phải là cùng anh XXOO, Tô Cẩm Niên, anh còn có thể vô si hơn một chút không!

Rất lâu sau đó.

"Em muốn chống án!" Cô gái không còn hơi sức.

"Chống án cái gì?" Một tên con trai ăn uống no đủ còn thiếu xỉa răng.

"Chống án anh xâm phạm x!" Thật không có tiết chế, quá đáng giận có phải hay không! Cô gái lệ rơi đang oán niệm

"Cười xin hợp pháp, bà xã!" Một tên con trai về mặt hồng hào.

Hừ, dám chọc lừa, định làm nóng người sao! Hừ hừ, xem em còn dám nghĩ lại đi tìm việc làm như vậy hay không.

"Em" Một cô gái tức giận đến nói cũng không thốt nên lời.

"Ồ, còn có hơi sức nói chuyện, một lần nữa."

"Ưm—— không cần ——"

Vì vậy hết lần này đến lần khác, cuộc sống quá mức tính phúc, cũng là một loại hành hạ ngọt ngào.

Kết quả là dĩ nhiên cô gái nào đó không đứng dậy nổi, vì vậy, Tiểu Đoàn Tử ở cửa lạng lẽ nói cùng anh trai mình, "Anh, mẹ thật sự là rất xấu, ông mặt trời cũng chiếu tới móng mà mẹ lại còn chưa rời giường, hừ, lần sau mẹ gọi em rời giường, em cũng không đi."

Tiểu Bao Tử thẳng thừng nói, "Mẹ ngủ nướng thì bố sẽ không đánh mông mẹ, nhưng em ngủ nướng, mẹ phải đánh mông của em đó."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Đoàn Tử liền rồi rầm thành một đoàn, lông mi thật dài giật một cái, một hồi lâu mới nói, "Tại sao bố lại như vậy, tại sao bố lại như vậy chứ?"

Tô Cẩm Niên đi ngang qua lão đảo một cái: Minh Nguyệt, chuyện này có liên quan gì tới bố.

Lúc xế chiều, Tô Khả đang gọi điện thoại, "Ồ, chuyện này không quan trọng, ờ, con sao? Bố em cùng bố chồng em sẽ giữ giúp em, ờ ờ, ừ, cứ như vậy á."

Lúc đó, Tô Cẩm Niên cùng Tiểu Đoàn Tử đang xem truyện tranh, nghe được cuộc gọi của Tô Khả thì hiểu rõ Tô Khả chưa chết tâm nên đứng lên, một tay xoa tay cầm di động của Tô Khả, nhủ mày Tô Khả, "Còn muốn?" Tìm việc làm?

Tô Khả run một cái, "Không muốn!" Không cần XO!

Tô Khả cười gật đầu một cái, "Ồ, anh cũng cảm thấy không nên tìm công việc." Nói xong, Tô Cẩm Niên cầm lấy điện thoại Tô Khả, nói với Đoàn Lạc Hàm đang định giúp Tô Khả sắp xếp công việc: "Lạc Hàm, Khả Khả nói rồi, không cần tìm việc làm cho cô ấy nữa, ừ, cứ như vậy, ừ, bái bai."

Tô Khả nội lưu đầy mặt: Tô Cẩm Niên, anh khôn kiếp! Kết quả là Tô Khả nhìn thấy mình đang rời bỏ con đường trở thành bác sĩ nam khoa nổi tiếng nhất thế giới, càng đi càng xa.

Đấm ngực giậm chân: Em phải làm bác sĩ! Em nhất định phải làm bác sĩ!

Về phần ngày thực hiện, ngày tháng năm nào, ai biết được?

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Ngoại truyện 2: Chú ơi, em yêu anh: ngoại truyện Lạc Phong hoàn thành (1)

"Hắc, Luru Tuyết, đang làm gì thế?" Giọng oang oang của bạn cùng phòng đột nhiên xuất hiện bên tai Thân Luru Tuyết đang cúi đầu làm bài tập kịch liệt, Thân Luru Tuyết không khỏi giật mình, bút máy vẽ dấu thật dài trên giấy. Từ từ lan ra.

"Oh my God, Tiểu Mai, cậu không thể nhỏ tiếng một chút sao, làm mình sợ đấy."

"Nửa đêm không làm việc trái với lương tâm, có thể hù được gì." Từ trước đến giờ Tiểu Mai luôn đứng vững, lúc nói như vậy còn vỗ vỗ vai Thân Luru Tuyết, làm cho thân thể Thân Luru Tuyết run lên một cái.

Đầu Thân Luru Tuyết đầy vạch đen đồng thời không khỏi đẩy tay Tiểu Mai ra, "Chỉ cần âm thanh của cậu thôi thì Chung Quỷ cũng sẽ bị cậu hù dọa."

Tiểu Mai cười, không để tâm, sau đó cúi đầu nhìn tờ giấy trên tay Thân Luru Tuyết, khi đọc còn nói thảm ra ngoài: "Thông tin tuyển dụng cố vấn luật sư của công ty bất động sản Doãn thị. Ồ, Luru Tuyết, cậu hứng thú đối với cái này có sao."

"Tất nhiên."

Tiểu Mai nghi ngờ, "Không phải cậu thích làm công chức luật sư sao? Sao lại chạy tới công ty làm luật sư rồi hả?" Tuy nói tiền lương luật sư công ty cao

hơn tiền lương luật sư công chức không ít, nhưng mà trong lòng sinh viên trường luật bọn họ, địa vị luật sư công ty kém hơn luật sư công chức, hơn nữa từ trước đến giờ Luru Tuyết thích bênh vực kẻ yếu, không ưa nhất chính là giai cấp tư sản, làm sao lại chạy đi làm luật sư công ty đây?

"Trước khác nay khác." Luru Tuyết cúi đầu, tiếp tục việc trên tay mà tính toán.

Từ trước đến nay Luru Tuyết nói chuyện tiểu Mai, còn lại là bỏ lỡ Luru Tuyết trong mắt, một lóe mà mắt cô đơn.

Ban đêm, tầng tầng mây xám trên trời ép lại với nhau, không nhìn thấy một ánh sao nào. Một ít nhạ trên đường, hai bên đèn đường tản ra ánh sáng yếu ớt, chỉ có người đi đường là vội vàng đi qua.

Luru Tuyết xách theo túi, từng bước từng bước từ từ đi, ánh sáng đèn đường kéo dài thật dài bóng lưng của cô.

"A —— đừng —— đừng mà —— hu hu —— đừng mà ——"

Luru Tuyết đang ngẩn người, một tiếng cầu cứu yếu ớt vang dội đến đầu Luru Tuyết. Luru Tuyết ngạc nhiên ngẩng đầu lên, phát hiện phía trước đúng là có một cửa ra ngõ cụt bị bức tường chặn lại!

Lúc này, một người đàn ông có dáng vẻ lưu manh đang đè một cô gái mặc hơi hở ở dưới thân.

"Ồ, cô mặc phong phanh như vậy, không phải là thiếu đàn ông sao, còn phải ‘lạt mềm buộc chặt’. Không tốt đâu."

"Đừng mà ——" Cô gái kia khóc đến mưa rơi như hoa lê, "Đừng mà ——" lúc cô ấy tuyệt vọng thì tầm mắt mơ hồ đột nhiên đối mặt ánh mắt kinh ngạc của Luru Tuyết.

Trong nháy mắt cô dâng lên một ánh sáng chờ mong, "Tiểu thư, cứu tôi!"

Người đàn ông đè ở trên người cô gái cũng ngẩng đầu lên, đẩy mắt lộ ra một tia ác độc, sau đó đứng dậy, một bước giẫm trên chân cô gái kia.

"A ——" Lại một tiếng kêu thảm thiết chói tai.

Người đàn ông từng bước từng bước đi tới Luru Tuyết, trong nháy mắt Luru Tuyết phản ứng kịp, sắc mặt trắng bệch, không chút do dự quay đầu ——

"Tiểu thư, báo cảnh sát cứu tôi!" Bên tai không ngờ truyền đến một câu như vậy.

Luru Tuyết nắm chặt quả đấm, thân là một nhân viên làm công việc pháp luật sau này, nhìn thấy tình cảnh như thế lại đảo mắt bỏ chạy, như vậy sứ mạng sau này cô ở nơi nào? Nhưng cô lại rõ ràng, lấy thân thể cô thì muốn đánh thắng người đàn ông to con, khả năng là số không, hơn nữa có thể biến khéo thành vụng, làm cho cô và cô gái kia cùng chịu thủ đoạn độc ác của thợ săn cơ giáp như hắn.

Cần nhắc hai chuyện, cô cắn răng một cái, quay đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn gã đàn ông.

Gã đàn ông vô cùng bỉ ổi dùng một tay sờ cằm của hắn, trong miệng khạc: ra "Ồ, ông đây rất ưa thích chơi cả hai."

"Tôi báo cảnh sát cho cô!" Phía bên kia, cô gái nằm dưới đất dùng hết khí lực cuối cùng, giùng giàng đứng dậy, rống to với Luru Tuyết.

Gã đàn ông kia xoay người thấy cô gái giùng giàng đứng dậy, một đập đá bay cô gái, trong miệng khạc ra "Con đàn bà lấm mồm!" Lại nghiêng người sang dùng ánh mắt rắn nhìn chăm chăm Luru Tuyết, từng bước một đi tới Luru Tuyết.

Vốn là ‘trận địa sẵn sàng đón quân địch’ nên trong lúc cô gái rống to ở đó thì trong nháy mắt Luru Tuyết lấy lại tinh thần, trong giây lát vừa mắng mình ngốc vừa muốn chống chọi! Cho nên không chút nghĩ ngợi, Luru Tuyết nhấc chân chạy ra bên ngoài. Tốc độ kia tuyệt đối phá kỷ lục trăm mét đã từng của Luru Tuyết.

Mà người nọ cũng là lập tức tiến lên đuổi theo Luru Tuyết, trong miệng không ngừng khạc ra lời thô tục. Mà rốt cuộc là đàn ông nên tốc độ tương đối nhanh, một lúc sau liền đuổi kịp Luru Tuyết, kéo tay áo Luru Tuyết lại.

Luru Tuyết theo bản năng, hung hăng dùng tay cầm túi đập một cái vào trán gã đàn ông.

Gã đàn ông bị đau, trong nháy mắt bỏ tay áo Luru Tuyết để che trán của hắn, Luru Tuyết không muốn thừa thắng xông lên, càng thêm sử dụng toàn bộ sức mạnh mà chạy thật nhanh về phía trước.

P phía trước chính là đường lớn xe cộ đông nghẹt, Luru Tuyết biết hi vọng của mình tới.

Gã đàn ông ngẩng đầu lên nhìn, trong lòng biết nếu hắn lại đuổi theo Luru Tuyết thì chuyện phiền phức sẽ nhiều hơn, dù sao phía sau còn có một cô gái còn sống.

Vì vậy quay trở lại, chỉ thấy cô gái mới vừa bị hắn đánh cho mặt mũi sưng phù đang từ từ đứng dậy. Hắn cảm tức nhìn chăm chăm cô gái kia, hung hăng đá cô ấy một đá lần nữa: "Mất tri giác, coi như vận khí cô tốt!" Nói xong, chạy ra bên ngoài đi.

Cô ấy trượt ngồi dưới đất, không ngừng thờ.

Lưu Tuyết chạy đến lối đi bộ, quay đầu nhìn, thấy gã đàn ông kia không có đuổi theo, lập tức lấy điện thoại di động ra, bấm mã số cảnh sát, nói rõ tình huống liền cúp điện thoại, sau đó ánh mắt lại nhìn đường lớn, hi vọng có một người đàn ông có thể đi cùng cô quay trở lại ngã rẽ bên kia xem tình huống một chút. Dù sao tốc độ xe cảnh sát cũng không có nhanh như vậy.

Chỉ là khoảng thời gian trước mắt, xe không có rãnh mà chạy qua đây như vậy, thời gian thật dài. Hẳn là một chiếc xe con cũng không nhìn thấy, sắc mặt của Lưu Tuyết không khỏi có chút gấp gáp.

Ánh đèn chói mắt từ đằng xa chiếu đến.

Lưu Tuyết không chút nghỉ ngơi, trực tiếp chạy lên trước mở hai cánh tay, không ngừng quơ múa: "Dừng xe..."

"Kít..."

Một tiếng thảng xe chói tai vang dội trong đêm tối yên tĩnh, Lưu Tuyết chợt ngồi trên mặt đất, một giọt, hai giọt mồ hôi trên trán không ngừng rơi xuống.

Thời gian giống như ngưng trệ, ngay tiếp theo không khí cũng chuyển động chậm rãi chậm rãi.

Vị trí cách chớp mũi Lưu Tuyết một cm chính là sườn chiếc xe này. Lưu Tuyết chỉ cảm thấy bên tai an tĩnh chỉ có thể nghe được tiếng hô hấp của mình cùng tiếng tim đập liên hồi.

"Két... bình..."

Âm thanh cửa xe được đóng mở hai cái truyền vào tai Lưu Tuyết.

"Cộc cộc..."

Tiếng bước chân truyền tới tai Lưu Tuyết.

Lúc này Lưu Tuyết mới phục hồi tinh thần lại. Cô mới vừa làm một việc ngốc nghếch như thế sao? Ngẩng đầu lên, phát hiện rõ ràng vợ chồng chạy tới bên cạnh mình thành một đoàn người.

Không biết khi nào, mây đen đè ép trên bầu trời đã tản đi, lộ ra một ánh trăng sáng, trắng bạc trắng bạc giắt ở phía chân trời.

Anh đứng khuất sáng, ánh trăng nhàn nhạt bao phủ trên người anh, mờ hồ, ẩn hiện. Khuôn mặt của anh bị giấu đi làm người ta nhìn không rõ. Trong lúc nhất thời, Lưu Tuyết cảm thấy mắt mình có chút đau xót, miệng há to, nhưng nửa câu cũng nói không ra.

"Cô muốn chết?"

Giọng nói của anh mang theo một ít lạnh lùng nhàn nhạt, không mang theo chút tình cảm hỏi cô. Nhưng cô rõ ràng nghe được trong giọng nói của anh có tức giận.

Lưu Tuyết theo bản năng lắc đầu một cái, hai mắt mở thật to, cực kỳ giống cún con vô tội.

Anh nhìn cô hồi lâu, kéo cô lên, lại không chút nể mặt hỏi cô: "Như vậy phải bao nhiêu tiền?"

Lưu Tuyết nhìn gương mặt tuần tú mờ hồ của anh, theo bản năng nói một câu: "Năm mươi vạn."

"Ha ha"

Một tiếng này "ha ha" trong nháy mắt làm cho Lưu Tuyết phản ứng kịp rồi cuộc cô nói gì. Trong nháy mắt, nụ cười sung huyết đỏ bừng, trong lòng biết nhất định anh cho là cô là những tên lừa gạt giả bị đụng ngã trên đường, lập tức khoát tay: "Anh hiểu lầm." Cô không phải người giả bị đụng, thật không phải là người giả bị đụng.

Thật ra thì điều này không thể trách cô. Bởi vì mấy ngày qua trong đầu cô nghĩ nhiều nhất chính là làm thế nào mau sớm có năm mươi vạn, chữa bệnh cho bố cô, mà mơ màng đi trên đường. Trong đầu của cô nghĩ nhiều nhất cũng là năm mươi vạn là năm mươi vạn, cho nên anh vừa hỏi cô thì theo bản năng cô lại trả lời: "Năm mươi vạn."

Người đàn ông nhìn cô từ trên xuống dưới vài lần, từ mũi phát ra một tiếng "hừm" nhỏ nhẹ rồi liền lấy từ trong túi ra một ví tiền, xoay xoay lấy ra năm tờ một trăm, thở dài. Trong âm thanh lúc này mới mang theo một ít nhiệt độ: "Cầm đi đi, về sau đừng làm chuyện này nữa, rất nguy hiểm." Thật đúng phải, không chết cũng tàn phế, không đụng vào mà đưa vào Cục cảnh sát, cái nào cũng không phải là chuyện tốt.

Anh nói xong liền nhét tiền vào trong tay Lưu Tuyết.

Nhiệt độ man mát lạnh lạnh từ trên tay nhàn nhạt truyền đến người cô, giống như là lửa, lập tức nóng vào nội tâm cô. Lưu Tuyết cảm thấy giống như là máu trên người cũng lưu động qua một chỗ. Đầu của cô chóng mặt, ánh mắt nhìn thấy bóng lưng anh đi tới xe, Lưu Tuyết hô to một tiếng:

"Tiên sinh... không phải như vậy."

Anh nghiêng đầu, giống như là xác định điều gì, nhàn nhạt cười với cô một tiếng. Trong nháy mắt, cô đứng là thấy hoa quỳnh nở rộ ở trước mắt của cô.

Gió nhẹ thổi đến, thổi bay mép váy của cô.

Anh đứng ở trong gió, sợi tóc trên trán hơi lay động, trắng hoa làm nổi bật lên anh vô cùng tốt đẹp.

Khóe môi anh vẫn nâng lên: "Ừ, tôi biết rồi."

Lưu Tuyết đuổi về phía trước, lại thấy anh đã mở cửa xe, đóng cửa xe.

Cô xuyên thấu qua cửa trước xe, nhìn đôi mắt đen đen như mực của anh.

Anh khởi động xe thể thao, tránh qua thân của cô, xe như mũi tên, cứ như vậy lái đi.

Lưu Tuyết đứng tại chỗ, đầu chỉ còn sót lại đôi mắt đen như mực cách cửa xe trước mới vừa rồi cùng với nụ cười tỏa ra trong nháy mắt dưới ánh trắng cứ không hề báo động trước mà đâm vào nội tâm cô, cũng in khắc dấu thật sâu, không cách nào xóa đi.

Trên tay của cô còn nắm tờ một trăm đồng, nhìn bóng xe anh đi xa, Lưu Tuyết đứng ngẩn ngơ tại chỗ rất lâu sau đó. Cho đến ánh đèn chiếc xe tiếp theo xa xa chiếu đến, trong nháy mắt Lưu Tuyết giật mình nhích sang bên cạnh đường. Ánh mắt liếc thấy tấm danh thiếp ló màu vàng ở dưới ánh trắng ở trên đất.

Ý niệm đầu tiên trong đầu cô chính là tấm danh thiếp này nhất định là của anh. Bởi vì lúc này chính là chỗ này, anh móc ví ra, mà rất có thể danh thiếp tuột xuống lúc móc ví ra.

Chẳng biết tại sao, trong lòng của cô đột nhiên thoáng qua một chút rung động, tựa như mặt hồ yên tĩnh như gương bị người ta ném một viên đá, sóng lăn tăn một vòng lại một vòng lan ra làm say đắm mọi thứ.

Cô rất muốn lập tức đi tới nhặt tấm danh thiếp lên, nhưng chiếc xe đằng xa đã tiến tới gần. Một lúc sau tiếng gào thét chạy qua bên người cô, bánh xe mang theo tấm danh thiếp kia đi mấy vòng, nghênh ngang biến mất.

Khi cô nhìn thấy tờ giấy bị chiếc xe cuốn đi như một cái chớp mắt, miệng cô há to, tim như là bị người bóp chặt, lập tức im lìm bất động.

Mà thấy tờ giấy lay động từ từ rơi xuống đất, cô chợt cảm thấy tim trở về chỗ cũ, như được một đôi tay dịu dàng trấn an. Không suy nghĩ nhiều, cô chạy lên trước, cầm lấy tấm danh thiếp kia.

Dưới bóng đêm tăm tối, cô rất khó xem rõ ràng chữ trên tờ giấy. Nhưng dưới ánh trắng màu bạc chiếu rọi, chỉ có chữ được mạ vàng trên giấy mới có thể mượn ánh sáng phản chiếu để thoáng thấy rõ ràng "Tập đoàn Doãn thị" Tập đoàn Doãn thị", mà mỗi lần một đọc chữ trong lòng cô liền nóng lên một phần...

Lưu Tuyết chớp mắt mấy cái, không thể tin nhìn bốn chữ này, trong miệng không khỏi lẩm bẩm: "Tập đoàn Doãn thị" Tập đoàn Doãn thị", mà mỗi lần một đọc chữ trong lòng cô liền nóng lên một phần...

Là rung động của thiếu nữ, đột nhiên đến như thế, làm cho tim cô đập rộn lên, không kìm chế được, cô nhìn chăm chăm phía trên danh thiếp, hỏi mình không biết bao nhiêu lần này, có phải vừa thấy đã yêu trong truyền thuyết hay không?

Năm ngón tay mảnh khảnh không tự chủ vẫn siết chặt nắm tờ tiền giấy, đúng lúc này, tiếng còi cảnh sát "ô ô ô ô" tiến tới gần. Lưu Tuyết lập tức cầm tiền cùng danh thiếp trong tay bỏ vào túi của mình. Rốt cuộc cô mới nhớ tới tại sao mình lại chạy đến bên này đón xe.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Ngoại truyện 2: Chú ơi, em yêu anh: ngoại truyện Lạc Phong hoàn thành (2)

Sáng sớm hôm sau, Lưu Tuyết rời giường trang điểm thật sớm.

"Tuyết Tuyết, mau ra đây ăn điểm tâm, mẹ làm xong điểm tâm đặt lên bàn đó."

"Dạ, mẹ."

"Mẹ đến bệnh viện đây."

"Dạ, mẹ." Luru Tuyết nói vọng một tiếng ra ngoài cửa, gương mặt không khỏi lại nhiễm đau thương nhàn nhạt.

Bố của cô bị bệnh u-rê huyết (HUS), phải thay thận, phí phẫu thuật đối với bọn họ mà nói là một khoản chi phí lớn, cho nên gia đình vốn cũng không giàu có, lúc này càng thêm hoạn vô đơn chi.

Luru Tuyết có một anh trai, anh mở ra công ty nhỏ. Theo lý thuyết, mở công ty, dù là công ty nhỏ đi nữa thì năm mười vạn luôn có thể tiện tay lấy ra, nhưng anh trai cũng không có biện pháp lấy ra một xu một hào.

Thứ nhất, đầu năm nay buôn bán vốn cũng không tốt lắm, thứ hai, anh của cô giống như đắc tội người ta. Thế nên công ty nhỏ của anh ấy tràn ngập nguy cơ, đừng nói năm trăm ngàn, ngay cả năm vạn tiền mặt cũng không thể lấy ra, đến nỗi còn khát nợ tiền lương của những người nhân viên nữ xinh đẹp. Có thể nói, công ty nhỏ của anh ấy gần như vào tình cảnh phá sản.

Bọn họ cũng không phải là không có thân thích giàu sang, nhưng cuối cùng không phải rất quen thuộc, dù sao cũng hai năm qua mới qua lại với nhau. Mà mẹ của cô lại tương đối kiêu ngạo, chưa bao giờ nguyện ý cúi đầu, cho nên tất nhiên không cách nào mở miệng vay tiền những chị em của bà.

Mẹ của cô nói rồi, coi như năm đó vứt bỏ chồng chưa cưới có tài sản hàng tỉ mà lựa chọn bố của cô, trải qua cuộc sống nghèo khó, bà cũng vui vẻ chịu đựng, cũng không hối hận, bởi vì đây là lựa chọn của bà, bà không có nửa câu oán than.

Bà nói, bà biết là những chị em của bà vẫn còn đang giấu cợt bà, nếu như bà mở miệng vay tiền họ chính là đại biểu bà đang nói là bà đã từng lựa chọn là sai lầm cỡ nào, nói xem, hiện tại cả năm mười vạn cũng không cầm được.

Cho nên cô cùng anh trai cô không nhiều lời, chỉ lặng lẽ gánh vác, gánh việc đưa con nên làm.

Một nhà năm miệng, vốn là gia đình thường thường bậc trung và giàu có nên có năm miệng, đúng là rơi vào tình cảnh 'mỗi bước đều khó khăn'. Cho nên cô phải nhanh kiếm tiền, kiếm thật nhiều tiền, để cho người nhà mình nhanh đi lên vùng bần này.

Luru Tuyết mặc quần áo tử tế, nhìn đồng hồ tay một chút, buổi sáng bảy giờ, cách diện thí thời gian còn có hai giờ.

Sau đó, cô liền liếc mắt nhìn gương, hơi nhếch khóe môi lên, nghĩ đến tấm danh thiếp kia, trên mặt đúng là có hiện lên một chút đỏ hồng nhàn nhạt, còn phải xinh đẹp hơn cả tầng son phấn mỏng manh như ma quỷ huyền bí.

Bởi vì cô lẻ vào hôm nay, cô có thể nhìn thấy anh, nhìn thấy anh vào ban ngày.

Đêm qua trở về nhà, cô mở đèn, cuối cùng thấy rõ ràng chữ viết tỉ mỉ trên tấm danh thiếp kia.

"Tập đoàn Doãn thị —— Doãn Lạc Phong."

Cô biết cái tên này, là người đang làm chủ nhân đương nhiệm của Tập đoàn Doãn thị, mà hôm nay, nếu như cô phỏng vấn thành công, anh sẽ là áo com bố mẹ của cô.

Nghĩ như vậy, vẻ mặt của cô lại âm đạm.

Thân phận của anh cao quý như vậy, gia thế lại tốt, cô cùng anh, nhất định chính là chênh lệch mây bùn, cho nên cô mong đợi gì chứ?

Luru Tuyết nhìn mình trong gương, một bộ đồ công sở màu hồng nhạt, có một chút thiếu nữ xinh đẹp, lại lộ ra vóc người hoàn mỹ không thể nghi ngờ của cô, người cô càng thêm nổi bật hơn hoa đẹp. Quần áo này là một lần bạn cùng phòng mua tới đưa làm quà sinh nhật cho cô, Tiểu Mai còn nói, cô mặc cái này chính là đồng phục hấp dẫn, tỷ lệ phỏng vấn thành công là trăm phần trăm, bởi vì bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng không bỏ được một đóa hoa xinh đẹp như vậy chạy đi từ mí mắt mình.

Cô cười khỏ, cởi bộ quần áo xuống, đổi lại một bộ com lê đen mình mua, có quy tắc có khuôn phép, có vẻ cô trầm ổn không ít. Sau đó cầm túi xách lên, cô đi ra nhà ngoài.

"Cô nhỏ, chào buổi sáng." Na Na cùng anh trai cô ngồi ở trên bàn ăn điểm tâm, lúc nhìn thấy cô, khuôn mặt nhỏ nhắn Na Na cũng cười giống như bông hoa nhỏ, vô cùng xinh đẹp.

"Chào buổi sáng Na Na." Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Na Na, tâm tình Luru Tuyết nhất thời đã khá nhiều.

"Hôm nay cô nhỏ thật xinh đẹp."

Luru Tuyết gật đầu một cái, "Na Na cũng rất xinh đẹp." Nói xong, cúi người hôn mấy cái ở trên mặt Na Na, làm cho Na Na cười "khánh khách" không ngừng.

Anh trai Luru Tuyết ngẩng đầu nhìn Luru Tuyết, "Hôm nay là."

"Đi phỏng vấn, anh." Luru Tuyết ngồi trên bàn ăn, ăn xong cháo trắng cùng dưa xào tương mà mẹ cô chuẩn bị.

Anh trai Luru Tuyết gật đầu một cái, sau đó nói một câu, "Tiểu Tuyết, không có qua lại cũng không còn quan hệ. Anh."

"Anh, em nhất định sẽ qua!" Luru Tuyết cắt đứt lời của anh trai cô, bởi vì không cần suy nghĩ cô cũng biết, lời anh của cô muốn nói kế tiếp không phải là đều đặt toàn bộ trách nhiệm ở trên vai của anh ấy sao.

Mấy năm nay, chị dâu qua đòi, vốn là anh của cô khó chịu, cộng thêm những cục diện rối rắm ở công ty, anh càng có lòng không có sức, bây giờ bố bọn họ còn bị bệnh như vậy, cô làm sao nhẫn tâm để anh trai cô phải một mình gánh chịu toàn bộ trách nhiệm được.

Anh trai Luru Tuyết im lặng không lên tiếng, hồi lâu mới nói một câu, "Cố gắng lên."

Luru Tuyết chỉ có cảm giác hốc mắt mình chua chua rít rít, hồi lâu mới lùa vài hóp cháo vào miệng, "Mẹ xào tương hơi mặn rồi."

Ra cửa, ánh sáng trên cao chiếu vào. Cả vùng đất là một màu vàng, đi trên đường giống như là muốn phoi người cháy khét. Một tay Luru Tuyết xòe một cái ô che nắng, một tay cầm túi đi tới trạm tàu điện ngầm.

Quẹt thẻ, Luru Tuyết đứng trên đường sắt ngầm, nhìn bóng dáng màu xám gào thét đi qua, trong lòng bất ổn.

Thật ra thì, cô vốn không nên hồi hộp.

Phòng vấn lần này, cô đã chuẩn bị rất lâu, thêm với sinh viên tài cao của đại học danh tiếng của cô cùng với thân phận thầy đệ cử, có thể nói là công việc này tuyệt đối bắt vào tay. Nhưng chẳng biết tại sao, đêm qua gặp được anh biết phía sau anh, lúc này cô đứng là bắt đầu thấp thòm không yên, sợ mình không thể được chọn vào.

Tầm mắt của cô đã không còn tiêu điểm, cả người đều đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, bất tri bất giác đã đến điểm trạm cuối cùng. Cô theo dòng người chậm rãi đi ra, rất sáng, tia nắng chói mắt lần nữa đẩy vào đôi mắt cô.

Cô lấy tay cản ánh mặt trời, khẽ thở ra, cuối cùng đi tới tập đoàn Doãn thị - lá chắn com áo cho trò chơi trực tuyến này. (ed: chắc muốn ám chỉ cuộc sống ấy nhỉ)

Tổng bộ của tập đoàn Doãn thị, khí thế hoành tráng. Cửa kiếng xoay tròn, vô số tinh anh đi qua đi lại. Tiến vào trong cao ốc tổng bộ, không khí mát mẻ đập vào mặt. Luru Tuyết sờ sờ hai cánh tay của mình, đi tới trước bàn tiếp tân.

Dáng dấp cô gái nơi tiếp tân không tệ, nụ cười ở khóe miệng cũng vô cùng ngọt ngào, Luru Tuyết đi tới cô ấy, cô gái kia cười gật đầu một cái, "Thưa cô, tôi có thể giúp cô điều gì ạ?"

"Tôi muốn hỏi một chút, địa điểm phỏng vấn có vấn luật đi như thế nào."

Sau khi cô gái kia nghe xong thì gật đầu, nói với Luru Tuyết: "Được, thưa cô, từ thang máy bên này lên đến lầu sáu, quẹo bên phải, ở đó sẽ có nhân viên tiếp tân chờ cô."

Luru Tuyết gật đầu một cái, "Cảm ơn cô."

"Tiểu thư, chúc cô phỏng vấn thành công."

Theo cô gái ở đại sảnh chỉ, Luru Tuyết rất thuận lợi đi đến địa điểm phỏng vấn. Đại khái bởi vì tập đoàn Doãn thị thực sự quá nổi danh, văn kiện thông báo tuyển dụng vừa đăng ở trang web là liền có rất nhiều lượt sự nổi danh từ 'năm sông bốn biển' tụ tập nơi đây, cho nên lúc này trên băng ngồi trước phòng phỏng vấn đã có đầy người tình anh ngồi.

Vốn tưởng rằng, chẳng qua là một cô vấn pháp luật mà thôi, tất nhiên người tới sẽ không quá nhiều, cộng thêm cô chuẩn bị đầy đủ thì sẽ không có vấn đề gì lớn lao, nhưng hiện tại. Luru Tuyết có chút lo lắng.

Phòng vấn bắt đầu, thí sinh là một nhóm lại một nhóm đi vào, mỗi nhóm sáu người, Luru Tuyết là nhóm nhân viên thứ ba. Gần tới mình, Luru Tuyết cảm thấy tim cô càng đập càng nhanh.

Cô không khỏi lấy danh thiếp trong túi ra, cúi đầu nhìn chữ phía trên, trong lòng lẩm nhẩm rất nhiều lần: ba chữ "Doãn Lạc Phong", trong đầu không nhịn được nghĩ đến một đôi mắt cười như hoa mùa hè, lòng của cô cũng dần dần an tĩnh lại.

"Nhóm kế tiếp ——"

Cửa mở ra, một cô gái mặc đồng phục nữ sắc mặt nghiêm túc nói với bọn họ, sau đó, Luru Tuyết liền nhìn thấy đám người tình anh kia từ bên trong đi ra, trên mặt bọn họ vẫn đều là vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, không nhìn ra là thất bại hay là thành công.

Lòng bàn tay Luru Tuyết khẽ thấm mồ hôi ra, sau đó tấm danh thiếp trên tay cũng bị mồ hôi làm ướt chút. Luru Tuyết đứng dậy, ưỡn thẳng sống lưng, đi theo cô gái mới lên tiếng kêu bọn họ vào phòng phỏng vấn.

Văn phòng trải dài bốn phương, màu sắc lấy màu xanh trắng làm chủ, phía chính bắc có bàn thật dài, người phỏng vấn chính im lặng ngồi ngay bên kia, thấy bọn họ đi vào cũng mỉm cười gật đầu một cái, thoạt nhìn dáng vẻ rất hòa nhã.

"Mời ngồi." Một người phỏng vấn trong đó gật đầu cười một cái.

Mọi người mỉm cười lại, bình tĩnh ngồi xuống.

Người cùng nhóm phỏng vấn với Lưu Tuyết, một số người rõ ràng cho thấy ‘thân kinh bách chiến’, đối với tình huống chính là năng lực tương đối đủ, cho nên người trả lời phỏng vấn nói lên vấn đề thì thẳng thắn mà nói, không có một chút khấn trương.

Từng người luân phiên, bọn họ đều vô cùng xuất sắc, cuối cùng đến Lưu Tuyết ngồi ở giữa. Mà Lưu Tuyết nhìn người phỏng vấn ngồi ở phía trước, trong lúc nhất thời lời nói lại ở trong cổ họng không ra được, "Tôi. Tôi."

Những người phỏng vấn rõ ràng nhíu chặt chân mày, Lưu Tuyết càng thêm quỳnh lên trong bụng, "Tôi tên là Thân Lưu Tuyết."

Những người phỏng vấn gật đầu một cái, ý bảo Lưu Tuyết nói tiếp, trong nháy mắt đầu óc của Lưu Tuyết cũng trống rỗng. Tài liệu chuẩn bị xong trước đó, vào lúc này, đúng là một chút cũng không nhớ nổi.

Rõ ràng, cô không xa lạ gì phỏng vấn; rõ ràng, cô cũng có thể thẳng thắn mà nói. Nhưng.

Những người ngồi ở bên cạnh Lưu Tuyết, khóe miệng rõ ràng nhếch lên, ánh mắt có một chút lạnh lẽo cùng hả hê, làm như đang cười nhạo cô không biết tự lượng sức mình.

Theo bọn họ nghĩ, Lưu Tuyết cũng chỉ là một nữ sinh mới ra đời, lại chạy đến tập đoàn Doãn thị, tập đoàn lớn như vậy nộp đơn làm cố vấn pháp luật, quả nhiên là không biết tự lượng sức mình, xấu mặt cũng chỉ có thể trách mình.

Nụ cười trên mặt những người phỏng vấn bên kia cũng dần dần thu hồi, làm như có phần không kiên nhẫn, trong miệng mặc dù nói "Bạn học, đừng khấn trương" nhưng ý tứ là: bạn học, chưa chuẩn bị xong cũng không cần tới đây lãng phí thời gian đặc biệt duyệt của ông chủ chúng tôi.

Lưu Tuyết chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới lập tức vô cùng ồn ào, âm thanh của những người phỏng vấn phía trước, cô cũng nghe không được một chữ, trong đầu chỉ còn lại miệng của bọn họ không ngừng mấp máy lên xuống.

Lưu Tuyết há hốc miệng.

Một người phỏng vấn trong đó đã phát tay một cái, nói "Kế tiếp."

Lại không biết vì sao, giọng nói này lại xuyên thấu tầng tầng huyền não, chui vào đầu Lưu Tuyết, lập tức, cả người Lưu Tuyết cũng mềm nhũn ra, cô đột nhiên cảm thấy mình thật thất bại, thậm chí chuẩn bị phỏng vấn đã lâu cũng.

Cả người cô đều đắm chìm ở thế giới tối đen, trong đầu đều là nụ cười giống như đóa hoa quỳnh tối hôm qua.

Người đàn ông như gió cao ngất đứng đó.

Người đàn ông trẻ trung như hoa đào.

Tay làm như mất sức, tờ giấy thật mỏng rơi xuống, cô cũng không thể tự biết, ánh mắt chỉ còn lưu lại đau thương cùng hối hận nồng nặc, nhìn chằm chằm một chỗ, đã mất hồn.

Nhóm này phỏng vấn kết thúc, mọi người rời rít đứng dậy rời đi, nhưng mà Lưu Tuyết lại như là mất hết sức lực, dùng thời gian thật dài mới để mình cố gắng đứng lại, đi ra cửa.

Cô tự nói với mình, còn có cơ hội, sau này sẽ còn có cơ hội.

Cô gái mặc đồng phục nhìn thấy tất cả người phỏng vấn đều đứng dậy đi ra ngoài phòng, tự nhiên cũng đi theo bọn họ ra ngoài, ánh mắt phát hiện rõ ràng chỗ Lưu Tuyết mới vừa ngồi có tờ giấy thật mỏng nằm đó.

Cô ấy nhíu mày, cho là đồ bỏ đi. Xuất phát từ tổ chức, cô ấy đi qua khom lưng nhặt lên, lại phát hiện tấm danh thiếp này là của tổng giám đốc mà được biết là những người quan trọng mới có thể giao danh thiếp màu vàng kim!

Mặc dù trên danh thiếp có chút dơ bẩn, nhưng không trở ngại tầm quan trọng của danh thiếp này.

Cô ấy lại đột nhiên nhớ tới, lần này cô ấy tới đây là tổng giám đốc tạm thời phân phó cô ấy tới bên này nhìn người một chút. Muốn cô làm thư ký trưởng của đoàn thư ký của tổng giám đốc của Đại tập đoàn, nhìn mặt mà nói chuyện, dĩ nhiên bản lĩnh hiểu ý tâm tư lãnh đạo cực mạnh. Cô ấy không khỏi phỏng đoán, thật ra thì lần này tới đây, mục đích tổng giám đốc chỉ là để cho cô ấy tới gặp cô bé này một chút.

Cô ấy không khỏi sờ cằm một cái. Nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô gái mới vừa nãy, còn có cặp mắt to biết nói chuyện. Ừm, tuổi tổng giám đốc mình cũng ba mươi hai, cô gái nhỏ kia thoạt nhìn cũng chỉ hai mươi mấy tuổi, mặc dù tổng giám đốc có tình nghi ‘trâu già gặm cỏ non’, nhưng ừm, thật ra chênh lệch tuổi thì không tính lớn.

Ừm, như vậy xem ra cô gái nhỏ kia thật sự có thể là bà chủ tương lai đấy.

Sau đó năng lực mơ mộng rất mạnh của thư ký trưởng không khỏi nghĩ đến lúc cô gái nhỏ mới vừa rời đi, trong ánh mắt nhàn nhạt đau thương cùng hối hận, không khỏi sờ cằm một cái.

Quay đầu hỏi người phỏng vấn bên kia, "Haizz, mọi người nói xem, nếu như các người biết tổng giám đốc, và lại rất quen, muốn vào công ty tổng giám đốc làm còn chạy tới phỏng vấn hay không?"

"Phỏng vấn sơi lông áy." Một người phỏng vấn trong đó không chút suy nghĩ đã trả lời.

Một người khác gật đầu, "Đúng vậy, trực tiếp để tổng giám đốc nói một tiếng không được sao."

"Vậy nếu như người đó còn tới phỏng vấn thì sao? Đại biểu cho điều gì?"

Mọi người nghi ngờ liếc nhìn người phỏng vấn, cúi đầu suy nghĩ qua.

Một người nói, "Không muốn để cho tổng giám đốc coi thường, không muốn để cho đồng nghiệp coi thường."

Lại một người nói, "Không muốn để cho người ta cho rằng cô ấy là gổĩ thêu hoa, dựa vào quan hệ bảm quan hệ đi vào, nói cách khác chứng minh năng lực của mình thôi."

"Vậy người như cô nói sẽ có năng lực không?"

"Điều này à, không có gì bất ngờ xảy ra thì dĩ nhiên là có năng lực, nếu không sẽ không tự tin chạy tới phỏng vấn chức vị cao quý vậy rồi. Dĩ nhiên cũng không loại bỏ không ngờ." Lại một người phỏng vấn trả lời vô cùng cẩn thận.

Cô gái mặc đồ đồng phục gật đầu một cái, lại sờ cằm một cái, trong lòng lại nói: xem ra cô gái nhỏ thật có ý tứ, rõ ràng biết tổng giám đốc, cô gái nhỏ lại kiên quyết phải chạy tới phỏng vấn, thậm chí còn không để cho tổng giám đốc chào hỏi một tiếng, ừm, xem ra vô cùng muốn thể hiện năng lực của mình, không muốn để cho tổng giám đốc coi thường rồi.

"Lý lịch tóm tắt của Thân Lư Tuyết vừa nãy có ở đây không?"

Những người phỏng vấn nhìn cô gái này một chút, không khỏi kỳ quái nhìn cô ấy một cái, thấy cô ấy giống như kiên trì muốn xem lý lịch tóm tắt của Thân Lư Tuyết nên liền cúi đầu tìm.

Không tới ba mươi giây đã đưa lý lịch tóm tắt của Thân Lư Tuyết đến tay của cô gái.

Cô ấy cúi đầu nhìn qua, không khỏi nói, "Mặc dù thành tích phỏng vấn vừa nãy của Thân Lư Tuyết không tốt, nhưng ngược lại lý lịch tóm tắt không tệ."

"Nói thế nào?" Trong bụng những người phỏng vấn thấy kỳ lạ, liền đứng dậy vây bốn phía cô gái kia, cúi đầu nhìn lý lịch tóm tắt của Thân Lư Tuyết, dù sao lúc nãy bọn họ cũng không có xem qua những lý lịch tóm tắt của những người đi phỏng vấn thật tốt.

"Sinh viên năm tư khoa luật trường x**, liên tục được quốc gia cấp học bổng ba năm, tặng học bổng học nghiệp cao nhất, cán bộ ưu tú, hạng nhất các giải thi biện luận."

"Chắc chắn, lý lịch tóm tắt mạnh như vậy, sao lúc nãy một câu cũng nói không ra miệng thế?"

"Đúng vậy, người phải làm luật sư, sợ không phải công phu miệng lưỡi người bình thường là so sánh được, sao lúc nãy cô ấy cũng không nói được một câu vậy?"

"Haizz, còn nữa, đây là Kim La tiên sinh tiến cử." Một người trong đó kêu lên.

"Kim La? Người nào?"

"Chính là viện trưởng tiền nhiệm tòa án tối cao của quốc gia chúng ta đó. Nghe nói sau khi ông ấy về hưu đi đến làm giảng viên đại học x, hơn nữa mỗi một sinh viên được dẫn dắt đều có khiếu thông minh. Ra ngoài giới chính trị đều là một mình đảm đương một phía."

"Chắc chắn, không nhìn ra bối cảnh cô bé kia lớn như vậy, nhưng lúc nãy không thấy cô ấy mở miệng nửa câu."

"Có thể quá muốn chức vị này rồi hay không, nhất thời khản trương, không có gì để nói?" Lại có người đang suy đoán.

"Ừm, cô ấy còn quen tổng giám đốc." Nhìn bọn người phỏng vấn kích động thảo luận, thư ký trưởng của tổng giám đốc nhẹ nhàng tới một câu, sau đó bước sen nhẹ nhàng, thần nhiên rời đi, để lại một đám người phỏng vấn trước mặt hóa đá tại chỗ.

Haizz, mấy người các người, năng lực chịu đựng trong lòng thật sự là quá yếu ~

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156: Ngoại truyện 2: Chú ơi, em yêu anh: ngoại truyện Lạc Phong hoàn thành (3)

Luru Tuyết uất ức mấy ngày, cuối cùng lại lộ ra kiên cường nở nụ cười, khiêu chiến cuộc sống mang tới khó khăn. Ngày nào về nhà mẹ cũng nói: "Thứ bảy là lễ đầy tháng con của anh họ con đây."

Cô sững sốt một hồi lâu, còn chưa lấy lại tinh thần, "Anh họ?"

"Chính là con nhà di Hai của con, Trịnh Diệu Đông, vợ cậu ấy sinh một đứa con tròn lặn." Lúc mẹ của cô nói chuyện này, khóe miệng mỉm cười, "Tuyết Tuyết, con cũng sắp tốt nghiệp, cũng nên tìm bạn trai kết hôn sinh đứa trẻ mập ú cho mẹ ôm ấp rồi."

Luru Tuyết vừa nghe thì trong đầu lại chợt lóe lên nụ cười như hoa quỳnh nở rộ trên mặt kia, nhất thời đỏ bừng cả khuôn mặt, "Mẹ, con còn nhỏ. Hơn nữa, không phải chúng ta có Na Na sao?"

"Cũng hai mươi hai rồi, không nhỏ. Ha ha ~" Mẹ Luru Tuyết cứ thế cười ra tiếng, sau đó lại thở dài, "Chóp mắt con cũng lớn như vậy. Nhớ ngày đó lúc mẹ ở tuổi con, anh trai của con cũng chạy theo sau mông mẹ rồi đấy."

Không tiếp tục thảo luận vấn đề gã chồng sinh con cùng mẹ mình nữa, Luru Tuyết trở về phòng của mình, lấy điện thoại di động ra, nhìn chằm chằm một số điện thoại trên màn ảnh rồi ngân ngời.

Nếu như không phải là số điện thoại trên di động này thì cô nhất định cho là đêm hôm đó cũng chỉ là một lần ảo giác của cô.

Lúc phỏng vấn, biểu hiện của cô thất bại như thế, cô nghĩ phần công việc đã bị bỏ lỡ luôn luôn như những người đẹp trai giàu mà không có mất vậy. Nhưng, cuộc sống còn phải tiếp tục, nó cũng sẽ không bởi vì người thất bại rồi cảm thấy người đáng thương mà dừng bước lại giúp người một chút.

Đột nhiên, trong căn phòng an tĩnh, tiếng nhạc chuông ‘ラグアーズ’ đột nhiên vang lên. (ed hình như tiếng nhạc phim hoạt hình thì phải)

Luru Tuyết sợ hết hồn, nhìn số điện thoại xa lạ phía trên màn ảnh. Còn chưa lấy lại tinh thần, cô đã nhận điện thoại.

"A lô, chào cô, đây là phòng nhân sự của tập đoàn Doãn thị, xin hỏi cô là Thân Luru Tuyết phải không ạ?"

". Vâng."

"Chào cô, cô đã được công ty tôi tuyển vào vị trí luật sư cố vấn. Hi vọng cô tới phòng nhân sự của tôi báo cáo vào thứ hai tuần sau."

". Hả?" Luru Tuyết sững sốt một hồi lâu, cuối cùng nghe rõ ràng cô gái ở đầu điện thoại kia nói gì, không khỏi hỏi lại một lần: "Ý của cô là, tôi. . . được trúng tuyển ở tập đoàn Doãn thị?"

"Đúng vậy, cô Thân." Giọng nữ ngọt ngào bên kia lần nữa truyền đến.

Trong nháy mắt cả khuôn mặt Luru Tuyết trở nên đỏ bừng đỏ bừng, kích động không thôi lại hỏi một lần nữa "Tôi. . . . được trúng tuyển ở tập đoàn Doãn thị?"

Cô gái bên kia nghe được Thân Luru Tuyết hỏi như vậy thì không khỏi cười tiếp tục khẳng định, "Đúng ạ, nếu như cô tên là Thân Luru Tuyết, nếu như cô có tới tập đoàn Doãn thị chúng tôi nộp đơn vào chức vị luật sư cố vấn này, như vậy thì tôi muốn chúc mừng cô, cô được công ty tôi thuận lợi nhận vào."

Vui sướng đánh thẳng vào quá nhanh, Luru Tuyết lập tức đứng là lơ mơ. Mặc dù cúp điện thoại nhưng cô còn vẫn đắm chìm trong không thể tin, cho tới khi đêm đến, mẹ cô gõ cửa để cô đi ra ngoài ăn bữa tối thì cô mới giật mình, cô ngồi ở trong phòng hơn nửa ngày rồi.

Luru Tuyết nhìn ghi chép trò chuyện trên điện thoại di động, là gọi tới lúc hơn một giờ trưa, bây giờ đã là gần năm giờ tối, thì ra là cô choáng váng thời gian dài như vậy.

Vui sướng trong lòng, không giảm mà lại tăng, khóe miệng trên mặt không thể tự kiềm chế nhếch lên, đuôi lông mày treo niềm vui, ngay cả đáy mắt cũng chảy ra ánh sáng, đều tràn ra vui vẻ thỏa mãn.

Cô được trúng tuyển.

Cô được trúng tuyển.

Trong đầu của cô chỉ còn lại âm thanh này: cô, được trúng tuyển.

Cô vượt trái tim không ngừng đập, qua lại ở phòng mấy vòng, để cho mình bình phục tâm tình bị kích động khó có thể tự giữ, lúc này mới đi ra ngoài ăn cơm tối, nhưng cho dù ai thì cũng có thể nhìn ra, Luru Tuyết chưa bao giờ hớn hở ra mặt, lúc này là vui vẻ lan tới trên đuôi lông mày.

Gặp nhau lần nữa là mấy ngày sau lúc đầy tháng con của Trịnh Diệu Đông, lúc đó cách lúc Luru Tuyết đi tới tập đoàn Doãn thị báo cáo còn hai ngày nữa.

Luru Tuyết không nghĩ tới là cô có thể gặp lại được người đàn ông tên Doãn Lạc Phong nhanh như vậy, cô cho là ít nhất cô phải đến công ty anh rất lâu sau thì cô thỉnh thoảng có thể nhìn thấy bóng lưng của anh.

Đúng rồi, anh tên là Doãn Lạc Phong, mà chị dâu của cô tên là Doãn Lạc Hàm, là chị sinh đôi của anh.

Có chớp mắt một cái, Luru Tuyết cảm giác mình cùng anh sao mà gần quá.

Nhìn anh từ Cayenne màu đen bước xuống, mấy lần, cô cảm thấy trái tim của mình sắp ngừng đập.

Cô chưa bao giờ từng nghĩ là mình sẽ vừa gặp đã yêu; cô cũng chưa từng nghĩ, mình thích một người có thể trong nháy mắt, bay lên độ cao trước đó chưa từng có.

Cảm giác này có một chút kích thích, một chút thẹn thùng, một chút rung động.

"Tiểu Tuyết, em đang nhìn gì thế?" Có thể ánh mắt của cô quá mức sáng quắc nên làm anh của cô nghiêng đầu nghi ngờ hỏi cô.

Cô giống như là chim sợ náy, theo bản năng thu hồi ánh mắt, lắc đầu, "Anh à, người ở đây, xem ra đều giống như tình anh không hề."

Cô chỉ thuận miệng nói, anh của cô lại cười đến sò sò đầu của cô, "Đồ ngốc, đều là vòng người thượng lưu, có thể kém những bậc thấy báu vật sao."

Vừa nói như thế, trong nháy mắt cô cúi đầu im lặng không lên tiếng.

Đúng vậy, đám người kia đều là vòng thượng lưu, từng người có ai không phải 'con cưng của trời', cao ngạo không gì sánh được. Mà cô, cũng đến từ tầng thấp nhất, cả ngày bôn ba mấy vạn đồng tiền vì kẻ sinh nhai.

Cho nên cô cho rằng gần thế thì tại sao trong nháy mắt, nháy mắt lại biến thành cách 'trăm núi ngàn sông', sẽ không bao giờ.

Tiệc đầy tháng, con trai anh họ vô cùng đáng yêu, trắng treo mập mạp, nằm trong tã lót, lúc ngủ ngây ngô đáng yêu, lúc tỉnh dậy lại linh động không thôi.

Cô ở đằng xa nhìn anh ôm đứa bé, nụ cười trên mặt ấy sao dịu dàng, như lông vũ nhẹ nhàng rơi vào mặt hồ trong lòng của cô, nhộn nhạo gọn một vòng lại một vòng lần nữa.

Cô tự nói với mình: Luru Tuyết, đừng vọng tưởng, anh là người tốt đẹp, vĩnh viễn đều sẽ không thuộc về cô đâu. Cho nên cả tiệc đầy tháng, cô đều đứng ở phía xa, lặng lẽ nhìn chăm chú vào từng cử động của anh, sau đó, cô rất bị kích phát hiện, rốt cuộc cô lại hăm sâu một phen.

Cả tiệc đầy tháng, lúc cô cách anh gần nhất chính là lúc cô đi tìm Na Na.

Lúc đó, anh họ và chị dâu của cô đều ở đây, bên cạnh bọn họ đều là bạn tốt của bọn anh, anh cũng ở đây.

Đám người bọn họ vây một chỗ, cười cười nói nói, mà cô đi qua, bọn họ đều rất sững sờ, anh họ của cô giới thiệu cô. Nhưng cô vẫn cảm thấy thế giới của cô cùng bọn họ không hợp nhau.

Bên kia, có một phụ nữ có thai, lúc đầu vừa gặp thì cô cảm thấy nhìn quen mắt, lúc lại nhìn thấy một bé trai xinh đẹp thì cô hoàn toàn nhớ lại bọn họ là ai.

Cô không biết nói gì, phụ nữ có thai cũng không biết nói gì.

Sau đó cô mới biết, người phụ nữ có thai tên là Tô Khả, chồng của cô ấy là Thượng tá, rất đẹp và thanh lãnh như tiên trên trời. Mà người phụ nữ có thai tên là Tô Khả cũng là người anh ấy giấu ở sâu nhất trong đáy lòng.

Cô nhìn thấy, anh chỉ hơi hơi gật đầu với cô, giống như hoàn toàn chưa từng gặp qua cô rồi chuyển ánh mắt sang người phụ nữ có thai, đáy mắt là dịu dàng cưng chiều.

Trong nháy mắt, cô như hiểu điều gì, trong lòng sinh ra ghen tỵ thật sâu với người phụ nữ có thai.

Cô không muốn làm cho mình trở nên xấu xí, khẽ nhếch nhấc cúi đầu sửa lại một chút tóc cho bên trán Na Na, cũng đang tốt thì có một âm thanh truyền đến: "Luru Tuyết, mẹ của cô đang tìm cô."

Cô ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười khéo léo, tạm biệt bọn họ rồi ầm Na Na rồi đi.

Buổi tối hôm đó, cô mất ngủ.

Lăn qua lộn lại, trần trọc trở mình, cuối cùng sáng tỏ câu nói: vì người thích hợp ấy mà tiêu tụy ra sao.

Cô cười mình đa tình, trong đầu nghĩ, có phải mùa xuân vừa đi lại quay lại rồi hay không. Lại nghĩ, có phải cô chưa từng yêu qua hay không, chưa có tiếp xúc người khác phái cho nên, chỉ một nhiệt độ nhàn nhạt, một nụ cười êm ái như sương liền có thể để cho tâm hồn mình dao động?

Cũng may hôm sau là chủ nhật, không cần dậy sớm, nếu không ngày thứ nhất cô đến công ty làm, nhất định là hoa lệ trẻ.

Một ngày chủ nhật, cô cũng coi như là sống một ngày như một năm, mỗi giờ mỗi phút đều tính toán, cô cách công việc còn mấy phút mấy giây. Sau khi anh của cô trở về, cười cô: "Em là biến chứng của công việc đó hả?"

Cuối cùng đến ngày đó, trời chưa sáng cô đã dậy, trên giường trần trọc chốc lát không chịu đựng được nên đứng lên. Rửa mặt thì cô cố ý dùng nhiều thời gian hơn trước, rửa mặt, đánh răng.

Lưu Tuyết tự cho là cô ở nhà vệ sinh dây dưa hồi lâu, lúc đi ra mới bắt đầu đi phát hiện, chỉ là dùng hơn bình thường mười phút thôi.

Hôm nay cô mặc đồ công sở màu hồng nhạt của các bạn cùng phòng đưa mà ngày đó không có mặc, không phải là bởi vì đột nhiên muốn mình ăn mặc xinh đẹp, mà bởi vì bộ com lê đen của cô làm trí nhớ cô quá không tốt. Mặc dù cuối cùng cô vẫn không giải thích được sao trúng tuyển.

Ngày đi làm đó, cô nhận được ánh mắt nóng rực của đàn ông.

Ngày đi làm đó, cô không gặp anh, sau đó cô mới biết, anh đi công tác rồi.

Ngày đi làm đó, cô phát hiện những đồng nghiệp ở văn phòng, ánh mắt đối đãi với cô rất ngoan ngoãn.

Một tuần lễ trôi qua, đúng là cô cũng không có gặp được anh một lần, kết quả như thế không khỏi làm cho cô có chút thất bại.

Một thứ bảy, cô thay Tiểu Mai bị bệnh đi làm. Vào buổi trưa thì chính là phát hiện Tô Khả lớn bụng cùng ông xã cô ấy là Tô Cẩm Niên.

Thân thiện chào hỏi lẫn nhau mấy câu thì cô liền rời đi, nhưng lúc bụng món ăn lên cho vợ chồng bọn họ lần nữa thì cô lại ngạc nhiên phát hiện, anh lại ở đây! Mặc dù bên cạnh còn có thêm anh họ của cô.

Cảm xúc cô pháp phòng, cổ nén vui mừng, sắc mặt như thường bụng món ăn đi qua.

Dĩ nhiên là anh họ của cô lập tức chào hỏi cô, cô cũng cùng anh họ cô nói mấy câu, ánh mắt cũng thỉnh thoảng nhìn anh, nhưng trên mặt anh vẫn dịu dàng nhìn Tô Khả bụng to bên kia.

Khi anh họ hỏi cô đi làm chỗ này sao, cô theo bản năng nói: "Không phải, bạn học em ngã bệnh, em thay cô ấy làm một ngày." Thật ra thì cô rất muốn nói, em đi làm ở tập đoàn Doãn thị. Có thể cảm giác mình pháp phòng lợi hại nên cô cảm thấy mình cần lập tức rời đi, nói, "Vây em đi xuống trước, khoảng thời gian này còn rất bận."

Sau khi rời đi, cô dựa vào vách tường tỉnh táo thật lâu thật lâu.

Ban đêm, nhìn dây số trên điện thoại di động mình, cô lại lần nữa hoảng hốt, cô thật muốn gọi cho anh, nhưng cô lại không dám. Đúng vào lúc này, số điện thoại xa lạ ở trên di động của cô vang lên, chỉ một giây, điện thoại liền cúp, nghĩ là một số điện thoại xa lạ.

Cô giống như nghĩ đến điều gì, mặt lộ vẻ vui mừng.

Cô do dự một chút, cuối cùng gọi lại.

Không được hai tiếng, điện thoại liền thông, truyền đến giọng nói êm ái như gió, "Cô là."

Trong lòng cô có một chút khẩn trương, lòng bàn tay cũng toát mồ hôi, không nhận được nói, "Xin chào, xin hỏi là số xxx sao?"

Bên anh dừng lại, sau đó lại nói, "Thật xin lỗi, cô gọi nhầm rồi."

"Hả? Anh thật không phải là xxx sao?" Cuối cùng cô bình phục tâm tình khẩn trương, dùng giọng nói vô cùng dí dỏm hỏi, "Mà em không có sai số đúng không?"

Bên kia khẽ cười một tiếng, "Tôi thật sự không phải."

Thấy anh không lập tức cúp điện thoại của cô, lá gan cô thoáng lớn lên, "Ồ. Làm sao anh có thể không phải chứ."

"Tại sao tôi nhất định phải chứ."

"Thế nhưng số này chính là xxx mà."

"Chẳng lẽ em âm thanh xxx liên tục cũng không nghe ra được sao?"

"Hắc hắc, bị anh nói như thế thì thật đúng là không giống, giọng của anh dễ nghe hơn anh ấy nhiều."

"Ừ."

"Hả, vậy nếu anh chiếm dụng số của anh ấy, vậy em có thể bày tỏ với anh không đây?"

"Hà?"

"Chính là tâm tình em không tốt, hãy nghe em nói chuyện chứ sao. Ờ, thì giống như anh là thùng rác ấy."

"Thùng rác — —|||."

"Không phải ý đó đâu."

Vì vậy, không biết thế nào mà vuộc nói chuyện được triển khai ra, vẫn nói tới lúc đêm khuya, cô phát hiện giọng nói bên anh đã mang theo vẻ mơ hồ rồi, có thể nghe được là anh muốn ngủ, nghĩ đến ban ngày cường độ công việc anh lớn như vậy, buổi tối dĩ nhiên là muốn ngủ thật ngon, mà cô lại bởi vì mình vui mừng mà không sợ người khác phiền dặt đề tài, cô không khỏi ghét bản thân là không có đầu óc.

Cô nói, "A lô ~ vẫn còn ở đó sao?"

"Ừ."

"À à, trời đã trễ thế này, nên ngủ thôi ~"

"Ừ."

"Vậy ngày mai em có thể tiếp tục gọi điện thoại cho anh không?"

". Ừ."

"Hi hi, anh thật tốt, ngủ ngon, chúc anh có một mộng đẹp."

"Ừ."

.

Cúp điện thoại, cô kích động một đêm, đầy trong đầu đều là giọng nói từ tính kia, ngủ cũng không ngủ được, dĩ nhiên cũng như vậy đến trời sáng, cũng sống như thần tiên vậy, vô cùng tỉnh táo.

Vì vậy, kích động đi làm nhưng không yên lòng, cả ngày cũng muốn màn đêm mau mau phủ xuống

Màn đêm, cuối cùng lờng thững tới trễ, cô ở trong phòng, đếm thời gian, đến tám giờ tối, cô gọi điện thoại qua. Chỉ tiếc không có ai nhận, gọi lại, tình trạng như cũ.

Cô không khỏi có chút ủ rũ, nhìn chuỗi số trên điện thoại di động, cô lại suy nghĩ lung tung, có thể hay không, thật ra thì, tối hôm qua "Ừ" chỉ là anh đang sắp mệt rồi, không cần thận bật ra chữ đó?

Thời gian không biết trôi qua bao nhiêu, cô bị 7! Âm thanh kinh động nên lấy lại tinh thần. Hóa ra là chuông điện thoại di động của cô vang lên, tên phía trên rõ ràng là: Doãn Lạc Phong!

Trong nháy mắt hồn của cô không về được, đợi đến lúc bắt máy, âm thanh trả lời có chút vội vàng, "A lô."

"Lúc này đang tắm, không có nghe được, ngại quá."

Tắm Tắm Tắm

Trong phút chốc, cô đứng là nghĩ tới thân thể anh trần truồng, cảnh tượng ngồi trong bồn tắm ướt át, đường cong từ trên hướng xuống, đường vân, còn có.

Cô chợt cảm thấy chớp mũi nóng lên, vừa sờ, đúng là máu mũi màu đỏ. (ed: sắc nữ)

". A lô? Vẫn còn đó chứ?"

"Dạ, em ở đây." Cô nắm mũi của cô ngửa lên, giọng nói ồm ồm

"Giọng của em"

"Cảm cúm, cảm cúm." Cô sắp rơi lệ đầy mặt đấy, thật là muốn nói một câu: Boss Doãn, anh có thể không nói anh tắm mà, như vậy em sẽ không suy nghĩ lung tung

". À."

Hồi lâu, lại một trận trầm mặc, cô cảm thấy máu mũi của mình dừng lại nên liền nói, "Này, có phải em không nói lời nào thì anh cũng không nói hay

không?"

"Em bị cảm thật sao?"

Lưu Tuyết đỏ mặt, ". Cái đó."

Bên kia Đoàn Lạc Phong cũng không giấu cợt cô nữa, liền nói, "Không phải em nói em xem tôi như thùng rác sao, ừm, thùng rác chắc là sẽ không chủ động nói chuyện."

">3

"Cho nên, em nói đi, tôi nghe."

"Ồ, thật ra thì hôm nay em cũng không có gì muốn nói." Thật ra thì em chỉ muốn nghe giọng của anh một chút mà thôi.

"Vây cúp nhé?"

"Đừng!" Theo bản năng không đồng ý, sau khi lấy lại tinh thần cả khuôn mặt Lưu Tuyết đỏ bừng, cũng may cách điện thoại di động, cô không sợ bị anh giấu cợt, cho nên anh tiếp tục da mặt dày nói, "Tôi rất thích giọng nói của em, chúng ta có thể tiếp tục nói chuyện một chút hay không, tùy tiện nói gì cũng được, dù sao tôi không muốn xem TV, cũng không muốn chơi máy vi tính."

". Được."

"Hi hi, nghe giọng của anh thì cảm thấy anh rất trẻ, năm nay anh mấy tuổi rồi?" Cô không hỏi tên anh, bởi vì cô sợ lộ ra, nhưng cô không biết, cô không hỏi mới là sơ hở lớn nhất, dĩ nhiên, đây là nói sau.

"Điều tra hộ khẩu?"

"Không, không, em tò mò, em chỉ tò mò. Vây, anh nói với em chút đi." Giọng nói giống như mang theo một chút làm nũng vậy, Lưu Tuyết tuyệt đối không phát hiện, lúc này cô giống như cô gái rơi vào biển tình, đang cùng bạn trai yêu cuồng nhiệt trò chuyện.

". Ừ, hơi lớn." Bên kia Đoàn Lạc Phong sờ cằm một cái, trả lời.

"Có chút lớn là bao lớn?"

"Ba mươi hai."

"Oa oa, em hai mươi hai, anh lớn hơn em mười tuổi đấy." Mặt Lưu Tuyết cũng cười híp, "À, em cũng có thể gọi anh là chú. Vây sau này em gọi anh là chú được không?"

". Khụ, em biết rõ tuổi tôi không nhỏ, sao còn có thể kích thích tôi thế."

"Hi hi, chú ơi, em phát hiện anh thật đáng yêu."

"Khụ khụ." Đoàn Lạc Phong sắc mặt một cái, sau đó nhìn bóng đêm đen thui ngoài cửa sổ, ánh mắt nhẹ nhàng bay xa, giọng nói Lưu Tuyết truyền tới bên tai, "A lô, chú à, anh vẫn còn đang nghe chứ?"

Anh nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Lưu Tuyết rất vui mừng, cô nói, "À, anh đáp rồi, về sau em liền gọi anh là chú đấy." Cô nghĩ, anh nhất định không biết, bây giờ những cô gái thích nhất là gọi một nửa kia của mình là chú rồi, bởi vì cách gọi đó rất thân mật, rất thân mật.

"Chú à, anh cao bao nhiêu thế?"

"Không thấp."

"Hả, em đoán một chút nhé, một mét tám trở lên?"

"Không sai biệt lắm."

"Này chú à, đôi mắt của anh có to hay không?"

". Em hỏi những thứ này làm gì?"

"Em muốn gom góp lại dáng vẻ của chú, nếu như chú là một anh đẹp trai thì em sẽ không còn cách nào mà tiếp nhận anh rồi, phải biết rằng em mỹ nhân." Lưu Tuyết vô cùng thăm dò nói.

"Khụ khụ khụ khụ." Đoàn Lạc Phong sắc mặt lợi hại hơn.

"Chú à, anh được lời rồi. Em vừa trẻ tuổi vừa đẹp lại có tài, ờ, còn chưa từng yêu nữa, ừm, giặt quần áo nấu cơm mọi thứ đều biết, còn hiền lương thực đức."

". Em là đang bán mình sao?"

"Đúng đó, anh lại nghe được đấy à? Dĩ nhiên, chú à, anh phải là một mỹ nam mới được."

"Khụ khụ, sao em cũng không hỏi một chút xem chú có thể có vợ rồi hay không."

"Chú à, anh nhất định chưa có vợ."

". Tại sao khẳng định như vậy."

"Nếu anh có vợ thì hơn nửa đêm dám cùng em nói chuyện lâu như vậy sao."

"Vậy lỡ như tôi đi công tác, vợ tôi không có ở bên cạnh tôi thì sao?"

Lưu Tuyết cắn cắn môi, trong lúc nhất thời đúng là không biết tiếp tục như thế nào, thật ra thì cô rất muốn nói, Doãn Lạc Phong, em biết anh chưa có vợ, sinh ra đã gánh trách nhiệm giữa một rừng người của tầng lớp quyền quý nhất nhì.

Nhưng cô không dám.

Tha thứ cô chỉ dám “đeo khăn che mặt” chậm rãi nói chuyện với anh, làm nũng làm nịu, nhưng lại không dám mở khăn che mặt nói thêm nửa câu cùng anh.

". Chú, anh nghĩ hình dạng em thế nào?"

"Ừ, hai con mắt một cái mũi một cái miệng?"

"Xi ——" Lưu Tuyết cười ra tiếng, nhưng mà trong nội tâm lại nổi lên cay đắng, thì ra là cách điện thoại di động, cô cũng không thể đến gần anh nửa phần.

"Thời gian không còn sớm nữa, cô gái nhỏ, ngoan, đi ngủ thôi."

". Dạ." Cô hơi nặng nề nói ra một chữ, sợ anh lập tức cúp điện thoại, lại cao giọng: "Chú à, còn có thể gọi điện thoại cho anh không?"

". Được."

"Này chú à, ngủ ngon, chúc anh có một giấc mộng đẹp."

"Ngủ ngon."

Cúp điện thoại lẫn nhau, cô không bằng hôm qua mà vui vẻ đến khó có thể ngủ, tối nay, cô khó chịu, chán nản đè áp khó chịu.

Cô hỏi mình: Lưu Tuyết, biết rõ mình cùng anh là vĩnh viễn không thể nào, cần gì phải vậy?

Đúng vậy, cần gì chứ?

Nhưng cho dù suy nghĩ nát óc, cô cũng không cách nào cho ra đáp án.

Người nào yêu trước thì tổn thương trước, những lời này rất đúng.

Liên tiếp mấy buổi tối, cô đúng là không có dũng khí gọi vào số của anh nữa.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, cả ngày cô tầm thường tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ, cuối cùng cô cũng chống đỡ tới tốt nghiệp. Giây phút lấy được bằng tốt nghiệp, địa vị cô ở tập đoàn Doãn thị cũng từ một thực tập sinh chuyển thành chính thức.

Cho nên, khi cô nhận được tin tức bên phòng tài vụ gói tới, nói bắt đầu từ tháng này, cô chuyển thành chính thức, tiền lương cũng được đãi ngộ vì là nhân viên chính thức, cô không có một chút vui mừng.

Cùng lúc đó, một sự đả kích nặng nề rơi vào trên người của Lưu Tuyết, đó chính là bố của cô tự sát qua đời.

Đại khái là không đành lòng liên lụy người nhà, lại vì chịu không nổi ốm đau hành hạ, cuối cùng sau giữa trưa một ngày nọ, thừa dịp y tá sắp lim dim, chạy tới sân thượng, nhảy lầu, tự tử.

Lúc biết được tin tức này, cả người Lưu Tuyết cũng sững sờ, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Đồng nghiệp của cô bị phản ứng của Luru Tuyết hù sợ, khề đầy cô một cái hi vọng cô lấy lại tinh thần, lại không nghĩ rằng Luru Tuyết cứ té xuống đất như vậy, hai mắt nhắm lại, ngất đi.

Cô ngủ trọn vẹn hai ngày mới tỉnh lại, lúc đó, trong nhà đang sắp xếp tang lễ.

Âm thanh kèn xô-na buồn bã vang cong trong không trung, thật lâu không tiêu tan.

Trời mờ mịt ở phương xa hợp với ngọn núi, không thấy rõ giới hạn. Tầng mây màu xám tro phía trên đè ép một mảng lớn, mưa xuống, từng dòng từng dòng rơi xuống, dính vào thân người, hết sức khó chịu.

Cô nhìn thấy mẹ của cô quỳ gối trước linh cữu, đôi mắt yên tĩnh như nước đọng. Mẹ của cô một lần lại một lần vuốt ve thân thể lạnh lẽo của bố cô, tay gầy đét đang run rẩy, môi mấp máy lên xuống, cũng không nghe rõ rốt cuộc đang nói gì.

Cô tiến lên quỳ xuống, sàn nhà lạnh lẽo cùng cứng rắn và đau đớn đánh từ hai phía.

"Bố bố."

Hai chữ này như nặng ngàn cân, ép tới cô hít thở không thông, lập tức, tức dồn dập vừa gấp gáp thở.

Cô vốn tưởng rằng, bố của cô còn đang trị bệnh rất tốt ở bệnh viện, rất nhanh liền có thể khỏe mạnh bình phục, sau đó khôi phục một nhà năm miệng hoà thuận vui thường ngày về, nhưng không ngờ, ngay cả một lần cuối cô cũng không có nhìn thấy bố mình, từ đó về sau đã âm dương cách biệt hai nơi.

Cảm giác ‘con muốn đường mà cha mẹ không thể chờ’ làm cho cô thật khó chịu, hối hận như nước thủy triều đập vào mặt, đánh cho ngay cả mắt cô cũng không có cách nào mở ra.

Cô tự trách mình, sao không sớm phát hiện bố cô có một điểm khác thường, đi tới trấn an bố của mình. Nếu như cô sớm một chút.

Cô không cách nào tiếp tục suy nghĩ thêm nữa.

Sau đó một khoảng thời gian cũng đều cảm thấy toàn bộ thế giới đều u tối, lạnh buốt, làm gì cũng lạnh lẽo .

"Ôi, Luru Tuyết, cô tính sai phần tài liệu rồi." Tổ trưởng cầm một phần tài liệu trong tay đi tới bên cạnh Luru Tuyết. Lúc đó, Luru Tuyết đang ngẩn người, bị tổ trưởng làm hoảng sợ lấy lại tinh thần.

Tổ trưởng hơi hơi nhíu mày, sau đó vỗ vỗ vai Luru Tuyết, ý vị sâu xa nói với Luru Tuyết: "Tôi hiểu rõ trước đây vài ngày bố của cô qua đời, cô rất khó chịu."

Luru Tuyết không nói lời nào.

"Nhưng cuộc đời rất dài, đường dù sao vẫn phải tiếp tục đi. Một người khi còn sống, bố mẹ vĩnh viễn không thể nào sống để cùng cô đi hết tất cả. Cô không thể bởi vì bố của cô qua đời mà cứ chán chường như vậy. Tôi cũng tin bố của cô sẽ không nguyện ý thấy cô như vậy?"

"Tổ trưởng."

Người tổ trưởng kia lắc đầu một cái tiếp tục nói, "Luru Tuyết, cô ngừng lại đi, mấy ngày qua rốt cuộc cô làm sai bao nhiêu chuyện, mặc kệ để cho cô đóng mộc băng báo cáo hay để cho cô tìm ra điều khoản luật pháp, căn bản là cô hoàn thành ở mức 0. Một luật sư ưu tú chắc là sẽ không để cảm xúc cá nhân của mình mang vào trong công việc từ đó ảnh hưởng đến mọi người, Luru Tuyết, cô hiểu chưa."

"Thật xin lỗi." Luru Tuyết cúi đầu, khóc thất thanh.

Người tổ trưởng kia vỗ vỗ vai của cô, "Tốt lắm, hiện tại khóc lên rồi, sau đó cô nên khôi phục trạng thái cuộc sống bình thường."

Luru Tuyết gạt đầu một cái.

Ngày lại một lần nữa khôi phục như trước khi bố chưa qua đời, cả ngày cô đều ở trạng thái bận rộn, chỉ là lúc lắng xuống, lòng của cô trống rỗng, trống rỗng đến có thể nghe tiếng đập vang vọng bên tai từng hồi một.

Kiệt sức, tắm rửa, Luru Tuyết liền bò lên giường, đắp chăn, nặng nề nhắm nghiền hai mắt. Cô cảm thấy mình ngủ mê thật lâu, nhưng bị âm báo một tin nhắn đánh thức .

Luru Tuyết lập tức không còn buồn ngủ, liền lấy di động qua, mở hộp thư đến, nhìn tin chưa đọc. Chỉ phát hiện người gửi tin đến rõ ràng là Đoàn Lạc Phong.

Ba chữ này làm cho ánh mắt của Luru Tuyết cũng đau nhói.

Cô không có liên lạc cùng anh rất lâu rồi, thứ nhất cô không dám, thứ hai, không có tâm tư bởi vì chuyện bố cô. Thời gian cứ trôi qua, không có liên lạc đã lâu, cũng phai nhạt.

Chỉ là hiện tại lần nữa nhìn thấy ba chữ này, tâm tình yên lặng của cô lại dần dần xao động.

Cô mở nội dung, chỉ thấy trên đó viết: Cô gái nhỏ, đêm thất tịch vui vẻ.

Lúc này cô mới nhớ tới hôm nay là đêm thất tịch cầu xin Chức nữ giúp cho khéo tay canh cửi, thêu thùa (ed: hay còn gọi là Thất tịch Khất xảo), trong công ty có bạn trai của nữ đồng nghiệp cũng xao động không dứt, cứ lúi rúi nói sắp xếp một buổi tối. Nhưng cô lại cũng không có cảm giác chút nào, về đến nhà, ăn cơm tắm rửa liền che đầu đi ngủ.

Cô do dự hồi lâu, lúc này mới soạn một tin nhắn gửi qua: chú à, đêm thất tịch vui vẻ. Thật ra thì, cô thật muốn nói, chú à, em thật khó chịu.

Sau khi tin nhắn gửi đi thì như đá chìm đáy biển, cô nghĩ là anh gởi tin nhắn cho cả danh sách, không khỏi cười khổ, đứng dậy nhìn sao sáng ngoài cửa sổ.

Đêm cuối cùng là đêm sáng sủa của kì nghỉ. Luru Tuyết nằm ở trên giường nhằm chắn ngăn người, mẹ của cô cầm trên tay một túi đồ y hệt mỹ phẩm dưỡng da đi vào.

"Tuyết Tuyết."

Luru Tuyết ngồi dậy, "Mẹ, sao mẹ vào đây ạ."

Mẹ của cô nói: "Đây là đồ di con đưa tới, tuổi mẹ cũng lớn, không dùng được."

Luru Tuyết nhìn nếp nhăn trên mặt mẹ của cô cùng với tóc mai sừng trắng, cô nghĩ tới mấy đi có tuổi còn lớn hơn mẹ cô nhưng thoát nhìn lại nhỏ hơn mẹ cô mười mấy tuổi, trong lòng không khỏi khó chịu: "Mẹ, những đồ này con cũng có, mẹ dùng đi ạ."

"Bố con không có ở đây, tuổi mẹ cũng lớn thêm, những thứ này căn bản không dùng được, haizz, khuê nữ nên phải thật xinh đẹp, đáng tiếc bố con không thấy được."

Nói xong, hai mẹ con lại đỏ đôi mắt.

Ánh trăng trên ngọn liễu, đã là đêm khuya yên tĩnh. Mẹ Luru Tuyết đã ra khỏi phòng của Luru Tuyết từ lâu, Luru Tuyết lại không buồn ngủ, mắt nhìn điện thoại di động phát ra màu lam, ngăn người nhìn chằm chằm số trên đó.

Cũng qua một cái chớp mắt, Luru Tuyết không cẩn thận chạm đến dây số trên màn ảnh, cô cả kinh lấy lại tinh thần, muốn nhấn cắt đứt, không ngờ bên kia lại nhận.

"A lô? Cô gái nhỏ?"

Nghe được âm thanh quen thuộc, Luru Tuyết chợt cảm thấy trong mắt đau xót, nước mắt tạch tạch rơi xuống.

"Này, tại sao không nói chuyện?"

"Chú ơi ~" mang theo giọng mũi nũng nịu, cuối cùng kêu Doãn Lạc Phong.

"Cô gái nhỏ, em đang khóc sao? Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Lời nói mang theo sự quan tâm làm cho lòng của Luru Tuyết càng thêm ê ẩm, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, nói: "Chú ơi, em rất khó chịu, rất khó chịu."

Em khó chịu vì bố của em cứ rời đi như vậy, em có năng lực phụng dưỡng ông nhưng ông cũng không cho em cơ hội.

Em khó chịu vì tại sao em thích anh mà cũng không dám nói cho anh biết, chỉ có thể thông qua phương thức người xa lạ, tới nghe giọng nói của anh một chút.

Chú ơi, em thật sự rất khó chịu.

"Thế nào? Nói với chú một chút nào?"

"Chú ơi. Ô." Nghe Doãn Lạc Phong trả lời như vậy, Luru Tuyết khóc càng thêm dữ dội, "Chú ơi, em thật khó chịu."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Ngoại truyện 2: Chú ơi, em yêu anh: ngoại truyện

Lạc Phong hoàn thành (4)

Ở trong phòng của một cao ốc, rèm cửa của cửa sổ sát đất mở ra, từ trên nhìn xuống, có nhiều màu sắc đèn đêm tuyệt mỹ khác nhau, cùng với ngựa xe như nước không ngừng.

Bên trong phòng, đèn lớn màu vàng sáng mờ lên, trên ghế sa lon chính là một người đàn ông xinh đẹp, anh nghiêng đầu nhìn phong cảnh dưới lầu, giữa hai lông mày mang theo vẻ cô đơn.

Ngay vừa nãy, anh và con trai của người phụ nữ anh thích nhất trong lòng nói chuyện điện thoại, anh biết, hiện tại cô rất tốt. Thật ra thì anh đã sớm biết, cô luôn luôn rất tốt, là anh không bỏ được, luôn luôn cố chấp mà thôi.

Còn nhớ lúc nãy, Tô Tô nói với anh, "Chú Doãn ơi, con nói với chú nhé, gần đây ngày nào bố con cũng nói ở trước mặt mẹ con hết, giới thiệu cô gái cho chú đó, chỉ là con nghĩ nghĩ thì cũng đúng, tuổi của chú còn muốn lớn hơn mẹ con hai tuổi đấy, chú xem, con cũng có thể vì chú mà chia sẻ buồn vui rồi, chú còn chưa có vợ nữa, thật sự là làm cho người ta rất đau lòng đó."

Lúc đó, anh cười.

Bây giờ, anh cúi đầu nhìn điện thoại di động trong tay hắn, nhìn dãy số phía trên, cười khò: cho nên, em cho anh số này, đúng không?

Bên kia điện thoại di động truyền đến từng đợt tiếng nước nở, không tự chủ được, giọng nói có một chút nhàn nhạt quan tâm, "Đừng khóc, nói với chú nào, rốt cuộc thế nào?"

"Chú ơi, em thật khó chịu vô cùng khó chịu."

"Khó chịu thì nói ra đi nào."

"Chú ơi, em ngốc quá." Lưu Tuyết uất ức, cúi đầu mãnh liệt khóc không ngừng.

"Ừ, nói mình ngốc nên cũng thông minh không tới nỗi nào."

". Chú ơi, bố em qua đời rồi." Một hồi lâu, Lưu Tuyết mới kể khổ sở lớn nhất của mình với Doãn Lạc Phong.

"." Hồi lâu sau, Doãn Lạc Phong nói, "Người chết không thể sống lại, em phải trân trọng mình."

Lưu Tuyết khóc thật lâu nói: "Chú ơi, người nói rất giống chính phủ."

Đầu tiên Doãn Lạc Phong sững sờ, lấy lại tinh thần, mặt mày hơi thở cũng có tia mềm mại, "Chú sẽ không an ủi em. Haizz, nếu như em không dừng cảm thì người nào thay em kiên cường, cho nên dù thế nào cũng phải cắn răng chịu đựng."

". Chú ơi, cảm ơn."

Ngày nghỉ vừa đi qua, nháy mắt lại một mùa xuân năm mới đến. Phong cảnh bên ngoài đã là màu xanh lá của cảnh liễu mọc ra, cỏ dài chim bay. Mùa xuân ba tháng mưa phùn, mềm mại như tơ, thấm vào tim gan.

Lưu Tuyết cũng hoàn toàn đi ra khỏi khối mù vì bố qua đời. Ban ngày cô đều bận rộn công việc, ban đêm cùng anh gọi điện thoại nói chuyện phiếm. Dần dà, hoàn toàn trở thành bạn tốt không nói chuyện qua điện thoại là không được.

Có lúc lòng Lưu Tuyết nghĩ, cô và anh tính là bạn gì đây? Nói là bạn thôi sao? Chỉ đáng giá để Lưu Tuyết vui vẻ, ban ngày cô ở công ty nên cơ hội vô tình gặp được Doãn Lạc Phong cũng càng ngày càng hơn nhiều.

Vừa một tháng hiếm khi có sao sáng ban đêm, gió đêm tiết xuân se lạnh.

Lưu Tuyết núp ở trong chăn, gọi điện thoại cùng Doãn Lạc Phong, "Chú à, em phát hiện được boss của em càng ngày càng đẹp."

". Anh tin tưởng boss của em sẽ không vui vì em dùng từ xinh đẹp để hình dung anh ấy đâu."

Gần đây, Lưu Tuyết cùng Doãn Lạc Phong trò chuyện nhiều nhất chính là boss của Lưu Tuyết. Bởi vì vị boss này chính là Doãn Lạc Phong ở đầu điện thoại kia, mục đích rất nhiều, thứ nhất, có thể để cho "chú" Doãn Lạc Phong sinh ra cảm giác nguy cơ, thứ hai "chú" cũng có thể phát hiện, thật ra thì boss trong miệng cô chính là anh, như vậy đường bọn họ có thể đi tới hạnh phúc thên thang.

Lưu Tuyết không khỏi cảm thấy mình tâm kế, không xuyên qua hậu cung cổ đại thăng chức làm hoàng phi thì nghĩ cũng tiếc.

Chỉ là cô không hối hận trở thành một phụ nữ "tâm cơ".

Tiểu Mai từng nói, nếu như một người nhìn trúng một vật, nếu không đi tranh thủ, như vậy, cuối cùng không chiếm được cũng đừng trách trời đất, bởi vì bạn tự mình buông tha, huống chi đời người có thể từ từ thay đổi được, đi nhầm mấy bước cũng vô cùng bình thường.

Tổ trưởng cũng từng nói với cô, cô còn trẻ, cô còn thanh xuân, một người thanh niên tinh thần phấn chấn mạnh mẽ, nếu không mạnh mẽ liều mạnh thì còn không bằng về nhà huyền thuyên.

Cho nên, dù là anh và cô có là mây bùn chênh lệch, không môn đăng hộ đối, cô cũng muốn thử một lần.

"Hi hi ~" Nghe Doãn Lạc Phong nói như vậy, Luru Tuyết không khỏi cười ra tiếng, "Nhưng em thật sự cảm thấy boss của em thật là xinh đẹp."

"."

"Chú ơi? Tại sao không nói chuyện?" Thật ra thì Luru Tuyết biết, giờ phút này Doãn Lạc Phong nhất định đầu đầy vạch đen, vì vậy Luru Tuyết tiếp tục nói, "Ồ, lại nói, chú ơi, tuổi boss của em cùng anh không chênh lệch lắm, cũng độc thân đấy. Ồ, thật kỳ lạ, anh ấy là đàn ông hào hoa phong nhã tuyệt vời như vậy, đến nay còn chưa có lấy vợ, anh nói xem, anh ấy có phải là gay hay không?"

". Tuyết, đối, không, phải" Bốn chữ này, Doãn Lạc Phong giống như là từ trong kẽ răng bật ra .

Luru Tuyết không khỏi run run một hồi, nhưng là vì chọc anh nên tiếp tục cười nói, "Chú ơi, chú tích cực như vậy làm gì, em không nói anh mà. A —— chẳng lẽ chú cũng là. Cho nên."

"Em nghĩ quá nhiều!" Phía bên kia, một tay Doãn Lạc Phong vỗ trán.

"Trong sách đều nói như vậy mà. Trong sách nói, một người đàn ông muốn tiền có tiền, muốn sắc có sắc, quyền thế đủ cả, nếu như không có vợ thì chứng minh người đàn ông này không phải không có năng lực mà chính là gay."

"."

"Nói với anh luôn, người toàn tập đoàn chúng em đều biết rõ, đến nay boss của em vẫn một mình. Anh nói đi, người như anh ấy không phải gay thì còn có thể là gì?"

"Đêm đã khuya rồi."

"Hả?"

"Tắm rồi ngủ đi."

"."

Luru Tuyết ở đầu điện thoại bên này nhất thời im lặng: chú ơi, anh là thẹn quá thành giận sao?

"Chú à, anh quên rồi sao, em tắm rồi."

". Ừ, vậy thì ngủ đi."

Luru Tuyết cảm thấy ngực mình muốn phụt ra máu.

"Đừng mà. Chú à, anh nói với em đi, tại sao đến bây giờ anh cũng không có kết giao bạn gái vậy."

"."

Lại một trận im lặng, Luru Tuyết biết, cô lại đập lên mìn của anh. Mỗi lần cô hỏi vấn đề này, anh đều không muốn trả lời cô, sau đó lặng lẽ cúp điện thoại.

Đang lúc cô cho là anh lại muốn lặng im cúp điện thoại thì giọng nói của anh lại như đám mây nhẹ nhàng thổi tới:

". Bởi vì anh có người trong lòng."

Mặc dù, luôn cho rằng là đáp án này, nhưng trong lòng của cô vẫn thật khó chịu, tim như là bị người ta dùng kim châm vài, từng phát từng phát, đau.

Luru Tuyết cắn môi: "Chú, anh đã có người trong lòng, tại sao không đuổi theo?"

"Anh đuổi theo." Dùng tất cả tuổi trẻ của anh, dùng tất cả rục rờ của anh để đuổi theo, đáng tiếc vẫn thất bại, bại bởi cô gặp gỡ anh ấy trước, cô yêu anh ấy trước.

Luru Tuyết trầm mặc, vừa định hỏi tại sao cô gái không thích anh, bỗng nhiên nhớ tới anh thích cô gái tên Tô Khả, mà tình địch của anh tên là Tô Cẩm Niên.

Đó là một người đàn ông có khí chất tao nhã xuất trần như tiên, trong trẻo nhưng lạnh lùng như hoa sen trắng trên đỉnh Tuyết Sơn. Một đôi mắt sáng ngời chỉ ngoại trừ đối với người thân, người yêu và bạn tốt của mình sẽ dành cho sự quan tâm rất nhiều, đối với người ngoài đều nhàn nhạt, trong trẻo lạnh lùng. Theo ý cô thì cao như vậy không thể leo tới. Mà giữa Doãn Lạc Phong và anh, quả nhiên là không thể nói người nào tốt, người nào không tốt.

Lưu Tuyết không khỏi thở dài, "Chú à, cô ấy không muốn chú là ấy cô không có mắt đấy."

". Ủ, anh cũng nghĩ như vậy."

"Này chú, em hỏi anh, nếu như tương lai có một ngày, có một cô gái thổ lộ với anh, anh lại vẫn sẽ không tiếp nhận cô ấy sao?" Lưu Tuyết hỏi dè dặt, rất sợ anh nói ra một câu: từng gặp biển xanh khó muốn làm sông nhỏ, trừ bỏ non Vu không có mây, cả đời anh thức thối rồi. (từng gặp biển xanh khó muốn làm sông nhỏ, trừ bỏ non Vu không có mây: ý nói đã từng trải qua chuyện tốt đẹp như vậy nên không còn thấy gì tốt nữa, câu sau ý nói ngoại trừ ở nơi đó thì không nơi nào có điều mình cần)

"Hả?"

"Haizz, ý của em là, anh còn có thể tiếp nhận những cô gái khác không? Vậy thì cả đời anh phải là người thức thối rồi?" Haizz, quá mức rõ ràng, đôi lí do thoái thác thử xem.

". Xem duyên phận."

"Chú, anh nói, hai chúng ta có tính là duyên phận đúng không?" Mặt Lưu Tuyết không khỏi đỏ bừng tim đập, sau đó tay cầm điện thoại di động cũng mở hờ rỗng rỗng.

"Hi hi ——" Thành linh, Doãn Lạc Phong cười ra tiếng.

"Chú này, không cho cười nhạo em." Sắc mặt Lưu Tuyết đỏ bừng, biết rõ anh nhìn không thấy, tai vẫn xấu hổ mà nóng lên đáng yêu.

"Tính."

Anh khẳng định một chữ then chốt như vậy, Lưu Tuyết ngọt giống như là ăn mật, dòng nước ấm từ đáy lòng xông tới, càng làm cho cả người Lưu Tuyết đều đắm chìm trong hạnh phúc. Gương mặt của Lưu Tuyết càng thêm nóng hổi lên, không nhịn được ngượng ngùng đắp kín chắn lên, lòng của thiếu nữ giống như bị gió thổi lên, nhẹ nhàng, sau đó nói chuyện cũng choáng váng.

"Như vậy. Như vậy. Nếu như ngày nào đó anh nghĩ thông suốt không muốn vì người đó nữa, xin nhất định phải nói trước cho em biết."

"."

"Chú ơi, em yêu anh."

"."

"Cho nên chú ơi, anh thấy đấy, em thổ lộ trước. Cho nên chú ơi, vị trí bà xã của anh, em đặt trước rồi đấy!"

"."

"Em là mỹ nhân, em là đại mỹ nhân với tuổi xuân thật đẹp, chú à, anh tuyệt đối sẽ không thiệt đi chứ!" Nói xong, Lưu Tuyết vội vàng cúp điện thoại, trốn ở trong chăn, hai tay che mắt, không ngừng lăn lộn ở trên giường, gào khóc kêu rên thật lâu.

Cô thật sự nói ra, ở trong điện thoại nói ra.

Cô tự nói với mình: Lưu Tuyết, cố gắng lên, mình có thể làm được. Nhìn đi, hiện tại mình đã thổ lộ trong điện thoại, bước kế tiếp chính là mình thổ lộ trong đời thực. Cố gắng lên, Lưu Tuyết, mình có thể làm được mà!

Bị cúp điện thoại vội vàng, Doãn Lạc Phong nhìn tên và dãy số phía trên: Thân Lưu Tuyết, nghĩ đến cô vừa mới nói những lời đó thì không khỏi bật cười, âm thanh càng cười càng trong trẻo.

Cô gái nhỏ này.

Có lẽ, một ngày nào đó trong tương lai, bên cạnh có một cô gái đáng yêu, giòn giã kêu một tiếng "chú" thì cũng là một chuyện không tồi.

Hôm sau rời giường, ở trong kính Lưu Tuyết thấy được hai mắt gấu mèo của mình thì không khỏi kêu "oa oa" hai cái.

Lúc đó, vừa đúng lúc mẹ Lưu Tuyết làm điểm tâm xong đi lên tính gõ gõ cửa Lưu Tuyết gọi cô ăn sáng, không ngờ nghe được tiếng thét chói tai của con gái bảo bối, không khỏi lo lắng hỏi "Tiểu Tuyết, sao thế?"

"Mẹ, mắt con có quầng đen."

Mẹ Lưu Tuyết ở ngoài cửa tức cười, "Con gái ngọc, mau xuống ăn điểm tâm, hôm nay mẹ nấu súp đậu nành, chiên bánh quai chèo."

Trên bàn ăn, anh trai Lưu Tuyết nhìn em gái bảo bối của mình thay đổi bộ đồ công sở màu đen màu xám tro vô cùng không hợp thời thường ngày, mặc một bộ đồ công sở màu trắng tinh thì không khỏi nói, "Tiểu Tuyết, hôm nay là ngày gì tốt sao?"

Mặt Luru Tuyết ửng đỏ, "Anh này, nhất định phải ngày thật tốt mới có thể mặc quần áo màu trắng tinh sao?"

"Ừm, con gái nhà người ta mặc màu sắc này thì không kỳ lạ, Tiểu Tuyết nhà chúng ta thì ngược lại."

"Hôm nay cô thật xinh đẹp, có phải muốn tìm đượng cho Na Na hay không?" Na Na chớp mắt to, nhìn cô mình.

Một tay Luru Tuyết che mắt, "Mẹ, mẹ dạy Na Na gì vậy." Mẹ của cô gần đây luôn câu nhàu của chuyện lớn cả đời cô, cho tới Na Na mới hơn năm tuổi cũng biết những chuyện này.

Na Na nghiêm trang nói với Luru Tuyết: "Cô, không phải bà nội dạy con đâu, là Na Na tự biết. Trước kia mẹ từng nói với Na Na, con gái ăn mặc thật xinh đẹp mới có thể tìm được con trai, cô ăn mặc xinh đẹp như vậy thì dĩ nhiên là tìm đượng cho Na Na."

Con bé Na Na nói rất có lý có căn cứ, thế cho nên tới mẹ cùng anh trai Luru Tuyết đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Luru Tuyết thành thực.

Anh Luru Tuyết gật đầu một cái, "Chớp mắt một cái mà Tiểu Tuyết cũng đến tuổi kết hôn rồi."

Mẹ Luru Tuyết gật đầu một cái, cảm khái nói, "Đúng vậy, Tiểu Tuyết cũng đến tuổi này rồi."

Sắc mặt Luru Tuyết không khỏi quần bách, "Mẹ, bát tự còn chưa có chút gì, tới cùng là mọi người nói gì vậy." Nói xong, vội vã ăn bữa sáng một chút, "Con đi làm."

Giống như là phía sau có người nào đang đuổi theo, Luru Tuyết quả thực chính là chạy suýt té tới công ty, lúc gần tới công ty cũng không giảm tốc độ của mình lại.

Cho dù như thế, bởi vì thời gian ở trong nhà cần nhàn quá dài nên cô vẫn tới trễ hai phút.

Luru Tuyết cúi đầu vội vã lên bậc thang của công ty, ánh mắt liếc thấy phía trên có mấy bóng người đi tới bên này, Luru Tuyết nghiêng người tính tránh ra, kết quả sơ ý một chút, bởi vì gót giày nên khiến cho thân thể của cô nhào tới phía trước.

Luru Tuyết một hồi sững sờ: xong rồi xong rồi, muốn mặt mày vỡ thì mặt mày vỡ. Chú à, boss à, Lạc Phong à, em xin lỗi anh, không chăm sóc tốt gương mặt đẹp đẻ của em

Ồi trời? Không đau? Ừm, còn có cái ôm ấm áp?

Luru Tuyết lập tức hiểu được mình không có ngã trên đất, mà đồng thời đổ mặt với người "Ôm ấp yêu thương", lập tức nhảy ra.

"Cám ơn cám ơn!" Nói đến đây thì đồng thời ngẩng đầu lên, thấy được gương mặt Doãn Lạc Phong cười vô cùng đẹp đẻ thì Luru Tuyết tròn tròn mắt, theo bản năng liền hô lên "Đại. boss!"

Doãn Lạc Phong nhú mày.

Luru Tuyết thấy thư ký trưởng từng gặp lần phỏng vấn gật đầu với cô một cái, "Cô Thân, cô không sao chứ?"

Luru Tuyết lắc đầu một cái, "Tôi không sao." Sau đó, nhìn Doãn Lạc Phong, chẳng biết tại sao lại nghĩ đến tới qua mình to gan, vẻ mặt không khỏi ửng hồng, lập tức nói: "Chuyện đó. Chuyện đó. Tôi đi làm việc trước."

Nói xong cũng như chạy trốn mà chạy đến cửa chính công ty.

Doãn Lạc Phong đứng tại chỗ nhìn bóng lưng Thân Luru Tuyết, nhếch miệng mỉm cười, sau đó nghiêng đầu nói với đoàn người bên cạnh: "Đi thôi."

Thư ký trưởng bên cạnh không khỏi sờ cằm một cái. Trong khoảng thời gian ngắn cô ấy thật đúng là hiểu không rõ rốt cuộc anh và Thân Luru Tuyết đang là quan hệ gì, nói xem đã trải qua lâu như vậy, trên căn bản hai người ở trong công ty cũng không cùng xuất hiện, chẳng lẽ tám danh thiệp kia là cô ấy đoán sai sao?

Nhưng mới vừa rồi nhìn bọn họ, rõ ràng chính là quen biết.

Thân là thư ký trưởng đoàn thư ký kiêm đoàn trưởng đoàn bát quái cảm giác mình thật nhất định phải vô cùng biết rõ chân tướng có được hay không, như vậy cô ấy mới có thể đến đám người làm việc cùng phòng tới "Mua nhất định trúng".

Vì vậy, cô ấy chân chó tiến lên: "Boss, cô gái nhỏ mới vừa rồi thật vô cùng xinh đẹp, trình độ học vấn cũng không phải cao bình thường đâu, em thấy bộ dáng của mọi người hình như là biết nhau nhì."

Doãn Lạc Phong nghiêng đầu nhú mày, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Trong nháy mắt mắt của thư ký trưởng sáng như bóng đèn 1000W, trong nháy mắt cô ấy nhìn thấy vô số tờ tiền tệ màu đỏ bay tới cô ấy. Trời ơi, lần đầu tiên ở trước mặt người khác boss cô nói đến "chuyện riêng" có được hay không! (tg: thật ra thì →, → Doãn Lạc Phong thật là muốn nói: Thư ký trưởng, cô tuyệt đối suy nghĩ nhiều rồi!)

Cho nên, thư ký trưởng vô cùng kích động nói một câu: "Boss, hai người chơi tình bí mật sao."

"Hừm——" Một nhân viên bên cạnh nghe thư ký trưởng không cần chột hỏi thăm chuyện riêng của boss thì không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Doãn Lạc Phong sờ cằm một cái: "Không tính vậy được."

"Chà ——" Bên cạnh rồi rít rót cằm, boss lại thừa nhận tình yêu của mình! Trời ơi! Boss độc thân hơn ba mươi năm có phụ nữ! Boss là một gay trong truyền thuyết lại có phụ nữ!

Thư ký trưởng rất không bình tĩnh được, ngất đi.

Đừng hoài nghi, cô ấy vui mừng đến choáng váng, bởi vì cô ấy lại nhìn thấy rất tiền bay tới cô ấy.

Bignews có được hay không! (Bignews là nguyên văn, có nghĩa là tin tức lớn)

Doãn Lạc Phong nhìn năng lực chịu đựng trong lòng của mấy cấp dưới chẳng mạnh mẽ tí nào thì nhẹ nhàng nói, "Chỉ có một chút năng lực chịu đựng mà còn muốn đến làm việc với tôi à? Quay trở lại nộp cho tôi toàn bộ năm ngàn chữ công việc tâm đắc đấy."

Đợi đến thời gian tan việc lúc chạng vạng, cuối cùng Luru Tuyết mới phát hiện công ty có một chút gì không đúng, nói như thế nào đây, phải nói là bắt đầu từ buổi trưa rồi.

Đồng nghiệp ở công ty chào hỏi cô càng lúc càng nhiều, thậm chí chỉ mặt gọi tên muốn tới gặp cô một chút, sau khi gặp xong thì "à" một tiếng, nét mặt là "Thì ra cô chính là Thân Luru Tuyết", sau đó đi mất không giải thích được.

Luru Tuyết sờ cằm, lúc nào thì cô thành người nổi tiếng vậy?

Về mt Luru Tuyết không hiểu mang theo đầy bụng nghi ngờ trở về nhà của mình.

Buổi tối, lúc gọi điện thoại, Luru Tuyết báo cáo với Doãn Lạc Phong tình hình hôm nay, cũng quên mất tối ngày hôm qua, cô xấu hổ cúp điện thoại của anh thế nào, không dám nói chuyện cùng anh.

"Chú à."

"Ừ."

"Hôm nay em lại gặp được đại boss xinh đẹp nhà em rồi."

"."

"Ồ, chú ơi, yên tâm đi, thật ra thì em yêu chính là anh." Nhìn một lần, vốn là Luru Tuyết trêu chọc một chút liền xấu hổ, giống như kẻ từ sau khi thổ lộ với Doãn Lạc Phong ở trong điện thoại thì lá gan thật vô cùng lớn, lại có thể treo câu "Em yêu anh" ngoài miệng.

Phía bên kia, Doãn Lạc Phong há hốc mồm, miệng cũng cười ra tiếng, "Em càng ngày càng không xấu hổ rồi."

"Hắc hắc. Đã thổ lộ với anh một lần rồi, không sợ nữa. Hơn nữa, cách điện thoại thì anh có thể cản em hay sao?" Đúng, cách điện thoại đấy.

"Không phải em muốn làm bà xã anh sao? Dù sao cũng phải gặp mặt anh chứ."

"Hả ——" Trong nháy mắt Luru Tuyết cảm giác mình ngốc rồi, một tay che mắt, đúng vậy, về sau luôn luôn gặp mặt đấy. Không đúng, ban ngày còn ôm ấp yêu thương một lần đấy. Ồi, cô không mặt mũi thấy người nữa.

Oa, trọng điểm không phải cái này, trọng điểm là: "Chú à, ý của anh lúc này là, đáp ứng lời cầu hôn của em rồi hả?"

Phía bên kia đầu của chú Doãn Lạc Phong đầy vạch đen ngồi ở trên ghế sa lon, rõ ràng, em chỉ thổ lộ, anh chưa đồng ý, sao trong nháy mắt đã biến thành lời cầu hôn của em, anh đồng ý rồi hả?

Không đợi Doãn Lạc Phong nói tiếp, Luru Tuyết lại nói, "Chú à, em thật vui mừng thật vui mừng đó. Ồi chào, làm thế nào, làm thế nào đây? Anh lại đồng ý em!" Sau khi một mình còn say sưa thì Luru Tuyết lấy lại tinh thần, "Đúng rồi, chú à, em nói với anh này, hôm nay người của công ty không biết thế nào nữa."

"Sao vậy?"

"Một đám người vây nhìn em."

"Ừ, em thành khi con rồi."

">3

"Chuyện đó đúng."

"Em không biết đâu, em hiểu mà lại còn cảm thấy kỳ lạ sao đó."

"."

Vì vậy, lần chuyện nói với nội dung không có dinh dưỡng ở trong miệng của cô liên tục không ngừng phun ra, cho đến sau khi đêm tàn thì cô mới thỏa mãn, lưu luyến nói ngủ ngon cùng Doãn Lạc Phong rồi như sống lại giữa vùng sông nước.

Lưu Tuyết nghĩ, chú à, em càng ngày càng yêu anh, phải làm gì đây? Chỉ có một người chìm đắm trong tình yêu, chú à, người có cảm thấy rất biến thái hay không?

Lại một ngày tinh thần trần đầy phấn chấn, mặt trời cũng mang theo một mùi hoa ấm áp.

Lúc Lưu Tuyết đi vào công ty thì chỉ thấy một người đàn ông đối diện đang đi tới. Lúc anh ấy nhìn thấy cô thì không khỏi hơi sững sờ, dừng bước, nghiêng cổ nhìn cô thật lâu, muốn nói lại thôi, đang lúc Lưu Tuyết cho là anh ấy muốn bày tỏ với cô thì người đàn ông kia đột nhiên nói với cô, "Bà chủ, chào buổi sáng."

Trong nháy mắt Lưu Tuyết hóa đá tại chỗ.

Bà chủ? Đây là tình trạng gì?

Đợi một chút, bà chủ!

Chà, ông chủ của bọn họ, không phải là Doãn Lạc Phong sao?

Doãn Lạc Phong? Doãn Lạc Phong? Boss? Boss? Chú? Chú? Doãn Lạc Phong = Boss = Chú? Khoan đã, mặc dù cô có ý muốn gả cho Doãn Lạc Phong, nhưng làm sao bọn họ biết? Đợi chút, coi như cô muốn gả cho Doãn Lạc Phong thì đó cũng là cô đơn phương, huống chi bây giờ Doãn Lạc Phong còn không biết cô, sao bọn họ gọi cô là bà chủ?

Ôi ôi ôi, càng ngày càng mơ hồ, đầu óc giống như loạn lên, quần rối nùi thành một đoàn.

Lưu Tuyết chỉ chỉ mình: "Anh nhận lầm người rồi."

Một tay người đàn ông kia che miệng, cười "khanh khách" hai cái, giống như gà mái mới vừa đẻ trứng, vẻ mặt còn là "Chị đừng giả bộ, chúng tôi đều biết rồi", "Bà chủ, chị quá hài hước rồi."

">3

"Khanh khách, ờ, cả nhà chúng tôi đều rất hài hước." Người đàn ông kia lại cười hai cái, gật đầu thừa nhận, lại nói, "Bà chủ, chúng tôi đều biết rồi, chị cũng đừng giả bộ."

"Các người đều biết cái gì!" Lưu Tuyết tức giận, trong đầu chợt thoáng qua một ý niệm: chẳng lẽ có người thừa dịp lúc cô không có ở đây xem điện thoại di động của cô, nhìn thấy tất cả người trò chuyện trong ghi chép của điện thoại di động của cô đều là Doãn Lạc Phong? Cho nên.

Xong rồi xong rồi, chẳng phải là Doãn Lạc Phong sẽ biết thân phận của cô, sau đó hoàn toàn.

Lưu Tuyết nghĩ tới đây, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tuyết, quả nhiên là đáp lại tên của cô. >

"Là chính miệng boss thừa nhận đó, bà chủ, chị cũng đừng giấu giếm, boss chúng ta cũng thừa nhận các người yêu rồi, rốt cuộc chị đưa tay làm tan mây thấy ánh trăng rồi. A ha ha, bà chủ, chị lại còn không biết, thật là quá đáng yêu, khó trách boss độc thân hơn ba mươi năm lại nhìn trúng chị."

Ngàn xuyên vạn xuyên vượt mộng ngựa không xuyên, nhiều kẻ vỗ đít nịnh bợ, bà chủ nhớ kỹ anh ta, ngày anh ta tăng lương sắp tới rồi. Nói xong, người đàn ông kia phất tay với Lưu Tuyết một cái, vừa đi ra ngoài vừa nói, "Bà chủ, tôi là Uông Vượng, là một thành viên trong đoàn thư ký của boss đấy." (ed: Ngàn xuyên vạn xuyên vượt mộng ngựa không xuyên: ý chỉ người nịnh bợ ở đâu cũng có)

Lưu Tuyết không có nhìn bóng lưng anh ấy đi xa, chỉ tự mình hóa đá tại chỗ, sau đó, người đi ngang qua đều vô cùng kính trọng gọi cô một tiếng: "Bà chủ, chào buổi sáng."

Lại vì vậy, Lưu Tuyết nghe được một giọng nói mà trời đất cũng nghe được: "Sao còn đứng ở chỗ này, hửm?" Giọng nói êm ái, giống như là giọng điệu quan tâm người yêu làm cho Lưu Tuyết run một cái, cổ xoay qua, đập vào mắt là gương mặt tuấn tú cười dịu dàng như gió xuân.

Khóe miệng Lưu Tuyết mở to: "Bo. boss!"

Doãn Lạc Phong cười ra tiếng, dần dần càng lớn hơn, vuốt vuốt tóc dài mềm mại của Lưu Tuyết, "Ồ, sao thế, thân thể không thoải mái?"

Giọng nói quen thuộc làm cho Lưu Tuyết không ngừng rung động từng bước từng bước, Lưu Tuyết thật muốn mở miệng nói: boss, chúng ta rất quen sao? Nhưng nghĩ đến mỗi đêm đều nói chuyện thì lại cảm thấy, đúng vậy, chúng ta rất quen.

Ồi, không đúng, bọn họ chưa gặp mặt ở ngoài đời mà, ối, cũng không đúng, bọn họ gặp qua thiệt nhiều lần ở ngoài đời mà. Kết quả là, các mâu thuẫn nườm nượp đến, Luru Tuyết cảm giác mình sắp sụp đổ mất rồi.

"Chào buổi sáng boss, chào buổi sáng bà chủ." Lại có một đôi mắt to 1000W của đồng nghiệp bình tĩnh đi qua từ bên cạnh bọn họ, bình tĩnh chào hỏi.

Thân thể Luru Tuyết chấn động: xong rồi.

Doãn Lạc Phong gật đầu một cái, "Ồ, chào buổi sáng mọi người."

Luru Tuyết lại chấn động thân thể, không hiểu nhìn Doãn Lạc Phong: "Boss?"

"Thân Luru Tuyết." Doãn Lạc Phong rất nghiêm túc chăm chú nhìn cô.

Sắc mặt Thân Luru Tuyết trắng bệch, trầm nghĩ: Chính thức xong đời hiện tại mới đến.

Chợt trên mặt Doãn Lạc Phong nở một nụ cười cực kỳ xinh đẹp, đưa một ngón tay ra, điểm chóp mũi của cô một cái, vô cùng thân mật nói: "Sao không gọi anh là chú nữa?"

"Hả ——" Con người Thân Luru Tuyết trở nên phổng đại, lập tức hoàn toàn không phản ứng kịp.

"Không phải muốn làm bà xã của anh sao?"

"Em ——" Há hốc mồm, đúng là nói không ra nửa câu. Đúng vậy, cô vốn muốn làm bà xã của anh, anh nói là sự thật.

Doãn Lạc Phong cười, nghiêng đầu, trực tiếp cầm tay của cô, "Đi thôi."

"Hả?"

"Không phải là em cầu hôn rồi sao? Đi thôi, anh đồng ý với em, dĩ nhiên bây giờ đi đăng ký."

"Hả?"

"Ồ, đến nhà em lấy hộ khẩu trước."

"Hả?"

"À, của anh đã ở đây, đúng rồi, sao em cứ nói chuyện lấp ba lấp bắp thế, chú nhớ em rất biết cách nói chuyện mà."

"Hả?"

Mơ mơ tỉnh tỉnh, lão đảo đi theo anh ra khỏi cửa chính công ty, nhìn ánh vàng rực rỡ của thế giới bên ngoài, Luru Tuyết vẫn còn đang nghi ngờ: Há? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Sao anh nhận ra mình?

Anh nghiêng đầu, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô mồm mấp thì cười thầm trong lòng, cúi người hôn môi của cô một cái, trầm nghĩ: cô gái ngốc, ngay từ lần đầu tiên em gọi tới thì anh biết là em rồi.

Bỗng nhiên, anh liếc mắt nhìn phía đông của thành phố.

Khả Khả, cảm ơn em. Cảm ơn em đưa tới một thiên sứ đáng yêu như vậy.

Khả Khả, tạm biệt. Tạm biệt tình yêu say đắm sâu đậm nhất thời niên thiếu của anh.

Trên tuyến đường chính của thành phố nhộn nhịp, ngựa xe như nước, qua lại không dứt. Bên trong một chiếc xe không ngừng truyền ra tiếng "Hả?", nghi ngờ.

Người lái xe nhìn theo kính chiếu hậu, nhìn cô gái mê mang không dứt, người đàn ông cười bí hiểm, không khỏi mỉm cười.

Dọc theo đường đi, cảnh xuân tươi đẹp, phong cảnh vô cùng tốt lành.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Ngoại truyện 3: Mời chị lên giường: Ở đây thiếu niên thật tốt đẹp (1)

Lúc Thẩm Phi Phi biết Thẩm Đường thời điểm, cô mười lăm tuổi, anh mười bốn tuổi, lúc đó cũng qua giai đoạn bị quản lý. Thử 稿 xán cừ

Thẩm Phi Phi rất nhớ năm kia khi cô theo mẹ của cô vào nhà của anh ——

Một cái nhà biệt thự bố tầng màu trắng hợp lại, giới hạn hai bên đều là vườn trồng trọt, đang là mùa hè, hoa cỏ xanh um tươi tốt, nhất là hoa sơn chi, trắng trắng một mảng lớn, hương thơm cả vườn, thấm vào ruột gan. (ed: hoa sơn chi hay còn gọi là dành dành)

Đằng trước bên trái có một hồ nhỏ, hồ trồng mấy bông hoa ly ly nước, bây giờ lá đã to ra, nụ hoa nhỏ đón gió đong đưa. Cá chép trong đó vui thích lội qua, thỉnh thoảng nhảy lên, vò sóng nước tóe lên. Dưới ánh mặt trời chiếu sáng, đứng là hiện ra nhiều dây cầu vồng. Trong hồ nhỏ, núi giả san sát, nước từ núi giả chậm rãi chảy vào trong hồ, xao động lẫn lẫn từng vòng sóng, nhưng những thứ này đều không hấp dẫn Thẩm Phi Phi nhất.

Làm cô chú ý nhất chính là người mặc tây trang màu đen, thiếu niên bên cạnh bố dượng của cô!

Dung mạo thiếu niên rất tinh xảo, mặt trái xoan, mắt đào hoa, môi mỏng màu hoa anh đào, da trắng nõn, mười ngón tay thon dài. Cô nhớ mẹ của cô từng nói, trong nhà bố dượng có con trai, nhỏ hơn cô một tuổi.

Nhưng anh thực sự chỉ có mười bốn tuổi sao? Mười bốn tuổi mà cao một mét tám? Mười bốn tuổi mà có thể có khí thế áp bức lớn vậy sao?

Lúc này, anh mặc bộ vest trắng, cười hòa nhã điềm đạm, đôi mắt hẹp dài cũng cong thành mặt trăng. Khóe miệng của anh cũng khẽ nâng lên, khẽ khom người với mẹ của cô, vô cùng có lễ phép nói, "Dì, hoan nghênh đã đến."

Lúc ánh mắt liếc về phía cô cũng làm cho tâm cô hơi run lên.

Rõ ràng, là anh đang cười, nhưng vì cái gì mà khiến người ta run sợ?

Sau đó anh nhìn về phía cô, âm thanh êm dịu như sương, "Đây chính là chị Phi Phi mà bố nói sao."

Cô cũng sờ gật đầu, "Xin chào, em trai."

Anh vẫn cười hòa nhã điềm đạm, nhân nhặt lặp lại lời "Xin chào, em trai" của cô một lần nữa, cô không biết, dấu câu phía sau này là "dấu chấm lửng . . ."
Hay là "dấu chấm hỏi?"

Bởi vì giọng nói của anh quá nhẹ, giống như muốn phiêu tán theo gió vậy.

Sau đó anh nói, "Xin chào, chị gái."

Cô hơi khiếp sợ nhìn anh.

Anh vẫn đang cười, cười dịu dàng.

Sau lưng là mảng lớn hoa sơn chi.

Rõ ràng là một hình ảnh tốt đẹp, nhưng vì sao làm cho cô, sợ?

Sau khi vào nhà, bố dượng cùng mẹ muốn đi ra ngoài mua chút đồ dùng mới trong nhà, trước khi đi, bố dượng nói với anh, "Thẩm Đường, chăm sóc tốt cho chị gái."

Anh vẫn nhẹ nhàng nói, "Được, bố."

Vì vậy, bên trong nhà cũng chỉ còn lại có anh và cô.

Cô rất hồi hộp, nhìn lên em trai hòa nhã như thần sĩ trước mặt, rất hồi hộp. Căng thẳng đến hay tay nắm chung một chỗ, một tờ khăn giấy bị vo thành giấy vụn.

Anh đi tới bên cạnh cô.

Thân thể cô có chút co lại ở ghế sa lon.

Anh cúi người.

Tìm cô đập rợn lên.

Hồ hấp của anh ở bên tai của cô.

Đôi con ngươi cô tròn tròn, không biết làm sao.

Anh thổi một hơi vào vành tai của cô, trầm thấp mà hài hước nói, "Chị gái?"

Lần này, cô có thể cộng theo đầu câu phía sau hai chữ của anh rất rõ ràng: "?".

Giọng nói kia mang theo giễu cợt, giống như cười nhạo cô không biết tự lượng sức mình.

Cô cả kinh ngẩng đầu lên, chạm đến ánh mắt của anh, nơi đó không còn che giấu giễu cợt nữa.

Cô nuốt nước miếng, giả bộ không biết mà đáp lại anh, "Ừ, em trai."

Sắc mặt của anh hơi thay đổi, nụ cười mới vừa vẫn giắt trên mép chậm rãi ngưng trệ, ngưng trệ thành cười lạnh, sau đó nói với cô, "Cô, xứng sao?"

Cô nắm chặt quyền, nhìn chằm chằm anh.

"Cô, xứng sao?" Anh tiếp tục hỏi ngược lại.

Cô cắn chặt môi, "Cậu ở trước mặt chú vẫn luôn làm bộ làm tịch như vậy sao?"

Anh thu hồi tất cả nụ cười, mắt lạnh nhìn nhau.

Cô nói, "Cậu thật đáng thương."

Làm như bị cô nói trúng tâm sự, anh thẹn quá thành giận, xốc cổ áo của cô lên.

Bởi vì bắt đầu từ hôm nay, cô và mẹ của cô muốn chuyển vào nhà này. Vì để cho em trai tương lai có ấn tượng tốt với cô, cô cố ý mặc váy dài voan màu xanh lá có cổ la sem màu trắng mà cô thích nhất, trên cổ áo lá sen còn nạm hai viên trân châu.

Lúc này bị anh xách lên như vậy, chỉ nghe hai viên trân châu "cộc cộc" rơi vào đá cẩm thạch trên đất, có thể nghe tiếng thanh thúy.

Anh nhìn cô, đôi mắt hẹp dài tràn đầy tức giận, chậm rãi nheo lại, đầy nguy hiểm.

Anh chậm chậm nói, "Chị? Cô, vừa, nói tôi đáng thương?"

Cô nhìn thấy hai viên trân châu lăn trên sàn nhà, cúi đầu nhìn bộ đồ mình yêu thích nhất bị anh biến thành bộ đáng trước, tức giận gạt tay anh nắm cổ áo cô ra, "Cậu buông ra!"

Sau khi tay của anh bị gạt ra sau, lập tức lại vung lên, lần nữa xách cổ áo của cô lên.

Cô thẹn quá thành giận, muốn đẩy tay của anh ra lần nữa, nhưng cuối cùng sức lực địch không lại anh, bất luận như thế nào cũng không cách nào tránh khỏi gông cùm xiềng xích của anh. Đại khái động tác phản kháng của cô quá kịch liệt, chỉ nghe "xẹt ——" một tiếng.

Cổ áo và quần áo cô hoàn toàn bị anh xé hòng, cổ áo bị rách mắc lại giắt trên cánh tay, ngực trái hoàn toàn lộ giữa không trung.

Thời gian có khoảnh khắc đọng lại.

Không khí trầm lặng chầm chậm chuyển động.

Cô sững sờ, đôi mắt đen nhìn anh cũng từ từ nhiễm sắc thái, cúi đầu nhìn bộ dáng chật vật của bản thân lộ giữa không gian, khuôn mặt sung huyết đỏ bừng, không chút nghĩ ngợi, một tay khác lao một cái tát về phía anh.

Anh vốn là muốn làm cho cô an phận nghe lời đe dọa của anh, nhưng không ngờ xuất hiện tình huống quần bách như vậy.

Nhìn bộ ngực cô trắng nõn chưa dậy thì hoàn thiện, giống như bánh bao nhỏ nhô lên, có thể thoáng thấy được đồ hồng. Anh đúng là nhìn không dời mắt được.

Trong nháy mắt, bóng dáng một cái tát bay tới anh, theo bản năng, anh đưa tay ngăn cản.

Lại thấy trong mắt cô bốc lửa giận, rốt cuộc có thể thấy rõ một ít nước mắt!

Anh ngăn người, rất nhanh trấn định lấy lại tinh thần, cúi đầu cười nói, "Chị gái, đây là muốn quyền rũ tôi? Chắc chắn, thật là có mẹ nào tất phải có con gái đó nhì."

"Bốp ——"

Tiếng một cái tát rõ ràng vang lên trong không khí.

Một tay khác của cô không có bị anh nắm lại, lúc này lơ lửng trong không trung.

Anh bị cô đánh lệch qua.

Đau rất từ gương mặt truyền đến, anh kinh ngạc. Sau đó anh nhìn cô chăm chăm, nhìn trong ánh mắt cô ứa ra từng giọt từng giọt nước mắt, tâm phiền ý loạn. (ed: ý chỉ phiền muộn trong lòng)

Chỉ là lúc đó, anh cảm thấy nước mắt của cô cũng chỉ là nước mắt cá sấu, quá giả dối. Bởi vì bị tát một cái, lửa giận trong lòng thành thịnh tạng lên.

Thiếu niên nóng tính làm cho anh lấy một tay đẩy ngã cô ở trên ghế sa lon, anh dạng chân ở bên người của cô, hai tay đỡ hai bên hông cô, trên cao nhìn xuống.

Anh nói, "Chị à, chị đang mời tôi sao?"

Cô kinh ngạc, nhìn Thẩm Đường nâng cô trên không, sắc mặt trắng bệch: "Cậu không thể làm vậy!"

Anh nghiêng cổ nhìn cô, sau đó cười nói, "Hà? Làm vậy? Cái gì gọi là làm vậy thế."

Cô cắn chặt môi, chẳng dám thở mạnh một tiếng.

Anh lại nói, "Chị à, chị là lớn hơn tôi, tất nhiên kiến thức phong phú nhanh hơn tôi, dạy tôi một chút đi, cái gì gọi là —— làm vậy? Hừm~" Âm cuối của anh kéo ra thật dài, giống như là đang giễu cợt.

Cô căng thẳng siết chặt đôi tay, móng tay bất tri bất giác bấm vào trong thịt, lại không cảm thấy đau đớn chút nào.

"Làm vậy, là chỉ như vậy phải không?" Anh vừa nói vừa đưa một tay ra, đặt ở trên cổ trắng nõn của cô, trượt tới trượt lui.

Hơi hơi ngira làm cho không rét mà run, cặp mắt không thể tin trọn tròn. Cô duỗi tay ra, lại bị anh nhand tay lẹ mắt nắm cổ tay lại.

"Hay là như vậy." Anh cúi đầu, thổi một hơi vào mắt của cô.

Ấm nóng mang theo chút ẩm ướt, làm cho mắt của cô khép lại.

Anh cười ra tiếng, "Chắc chắc, thì ra là chị gái không kịp chờ đợi mời tôi làm vậy như vậy."

Lúc này mắt đào hoa của anh híp lại thành hình vàng trắng. Vốn là tay di chuyển tới lui ở cổ, lúc này chậm rãi từ từ đi vào từ ngực nhô ra của cô, chậm rãi đi tới nơi cao vút, nắm được nụ hoa nổi lên, đặc biệt giây vò tới lui như sói đói/

Xúc cảm mềm mại như tơ làm cho lòng anh khao khát, anh không khỏi nhộn nhạo một hồi, lửa nóng toàn thân đều tập trung vào một điểm.

"Cút ngay, cút ngay!" Cô muốn đẩy anh ra, "Cút ngay, cút ngay!"

Nhưng vóc dáng hơn một mét sáu làm sao có thể địch nổi vóc dáng đã một mét tám, và lại là thiếu niên khí huyết dồi dào.

Cô bị anh trói buộc ở phía dưới anh, không thể động đậy.

Anh nhìn khuôn mặt trắng nõn đỏ hồng của cô, tron bóng óng ánh như ánh sáng màu, giống như thạch hoa quả óng ánh trong suốt, làm cho anh liều mạng cúi đầu, chiếm lấy đôi môi cô.

Gặm cắn mấy lần, làm như muốn phát tiết lửa nóng ở nơi kia ra.

Con đầu trên môi truyền đến, thần kinh của cô tê liệt.

Cô bị xâm phạm

Từng giọt từng giọt nước mắt của cô rơi xuống, liều mạng muốn tránh thoát xiềng xích của anh, lại bất đắc dĩ ——

Ác ma.

Anh là ác ma!

Trong lúc giật mình, cô rõ ràng cảm nhận được lửa nóng ở một nơi nào đó, đụng chạm ở nơi kia của cô rất nhiều lần.

Cô bị sợ đến không làm chủ được tinh thần.

Cô sợ, rất sợ.

Có ai, có thể cứu giúp cô!

Cứu cứu cô!

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Ngoại truyện 3: Mời chị lên giường: Ở đây thiếu niên thật tốt đẹp (2)

Có lẽ là Ngọc Hoàng đại đế nghe được tiếng lòng cô, một giọng nói giống như tiếng trời đột nhiên rơi giáng xuống ——

"Thẩm Đường, ra đây đi."

Cặp mắt đỏ tươi của Thẩm Đường cuối cùng khôi phục lý trí, nhìn sắc mặt cô gái phía dưới trắng bệch, làm như đã tuyệt vọng, trong lòng giống như là bị kim đâm xuống.

Lúc anh đứng dậy, đôi tay cô rất chặt vật kéo quần áo bị anh kéo tới bên hông, sau đó co lại thành một đoàn.

Lúc này đầu tóc cô hỗn loạn, trên mặt đầy nước mắt, giống như là thú nhỏ bị thương, vùi ở góc run lẩy bẩy.

Anh sửa sang lại quần áo xốc xếch của mình, nhìn cô run rẩy, ánh mắt vô cùng phức tạp, sau đó nhàn nhạt nói một câu, "Mất hứng!" Xoay người, hô lớn ra cửa lớn: "Tô Cẩm Niên, cậu chạy đến nhà mình làm gì!"

Cho đến khi bóng lưng Thẩm Đường hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của cô. Cô mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó giống như mất hết sức lực, nằm trên ghế sa lon, khóc òa lên.

Cô vừa nghĩ tới sau này có một em trai như vậy thì không rét mà run một trận. Cô không biết tương lai sẽ có vận khí tốt như vậy hay không, lại không được người nào cứu giúp.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, ánh mặt trời ngoài cửa sổ dần dần biến thành màu vàng óng.

Cô đứng dậy, chậm rãi đi lên phòng trên lầu của cô. Va li và túi mới vừa đặt vào vẫn còn lảng lảng nằm ở tủ quần áo phía trước, cô cười khổ tiến lên, kéo khóa ra, lấy một cái áo thun cùng một cái quần bò, thay ra.

Cô nhìn bộ váy voan vừa thay xuống đã rách tan tành, nghĩ đến cảnh tượng lúc này thì nhìn không được mà khóc thút thít.

Rõ ràng, ảo tưởng về tương lai tốt đẹp cứ như vậy bị sụp đổ.

Cô vùi ở một góc giường khóc thút thít.

Cô rất mê mang.

Cô không biết tương lai của cô có phải như hôm nay hay không, nước sôi lửa bỏng.

Cô không biết.

Điều mà anh gọi là chăm sóc.

Anh lúc trở lại lần nữa đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Lúc đó, cô đang ngồi ăn cơm trên bàn ăn cùng bố của anh và mẹ của cô. Ba người cười cười nói nói, cực kỳ giống một nhà ba người vui vẻ.

Anh nắm chặt quyền, có thể thấy rõ gân xanh.

Cô nghiêng đầu, làm như chú ý tới anh đã đến, nụ cười cứng ngắc ở trên mặt và đáy mắt thoáng qua một chút sợ hãi. Anh tinh tường nhìn thấy trên mặt cô viết bốn chữ lớn: tôi rất sợ cậu.

Tức giận trong lòng anh thỉnh thoảng tăng cao, chỉ là vẻ mặt vẫn không biến sắc.

Hiển nhiên bố của anh cùng người phụ nữ kia cũng phát hiện sự tồn tại của anh. Người phụ nữ kia cười nói, "A, Tiểu Đường trở lại rồi, ăn sáng chưa?" (ed: Không lẽ giờ đổi tên anh thành Thẩm Lộ chứ, khổ ghê)

Trong lòng anh thoáng chán ghét.

Tiểu Đường? Bà xứng sao? Quả nhiên có mẹ nào tất có con gái đó, hai người đều hết sức không biết xấu hổ.

Anh nhếch miệng, cười nói, "Dì, còn chưa nữa."

Bố của anh cau mày, hiển nhiên rất là bất mãn đối với việc anh cả đêm không về. Nhưng ngại vì hai người kia cũng ở đây nên không có phát ra, chỉ nhàn nhạt hỏi anh, "Ngày hôm qua đi nơi nào? Còn cả đêm không về! Không phải bố để con chăm sóc tốt cho Phi Phi sao?"

"Cầm Niên kêu con đi ra ngoài."

Cầm Niên, dĩ nhiên là Tô Cầm Niên trong đại viện, "con của người khác" trong truyền thuyết. Ví dụ như bố mẹ muốn cậu làm bài tập học, nhưng cậu muốn ra ngoài chơi, lúc bố mẹ không chịu, cậu chỉ cần nói một tiếng "Tô Cầm Niên cũng ở đó." Bố mẹ sẽ vui vẻ hơn hờ tiễn cậu ra cửa rất nhanh, thậm chí hỏi cậu có muốn mang chút trái cây đi hay không.

Cho nên vừa nghe anh nói như vậy thì bố của anh ngừng công kích, cuối cùng vẫn cảm ràm một câu, "Cho dù cùng Cầm Niên đi chơi thì cũng nên chú ý có chừng có mực một chút, nói thể nào chị gái của con mới tới còn ở đây."

"Dạ, lần này là con suy tính không chu toàn."

Bố anh nhìn thái độ anh nhận sai lầm thật không tệ, cũng không có so đo nhiều, sau đó nói, "Chỉ là lần sau lúc Cầm Niên gọi con đi chơi thì nhớ mang theo Phi Phi. Cầm Niên là đứa trẻ tốt như vậy, hai người các con đều phải tiếp xúc nhiều hơn đây."

Nghe ý của bố anh làm như cố ý để cho anh vì cô gái này và Tô Cầm Niên 'đáp cầu dất mới' (làm mai). Trong lòng anh không khỏi thoáng qua vẻ không thích, mắt đảo hoa chuyển ánh sánh qua, khẽ vuốt cằm, "dạ" một tiếng, "Con biết rồi."

"Ừ."

Người phụ nữ kia đứng dậy lấy thêm cho anh một chén điểm tâm, "Tiểu Đường, mau ngồi xuống ăn điểm tâm"

"Cám ơn dì." Anh mỉm cười, ngồi vào bên cạnh cô, rõ ràng cảm nhận được cô co rúm lại. Trong lòng anh cười lạnh: như vậy thì đã sợ rồi sao?

Ăn một nửa bữa, bố của anh lại nói, "Vội lại bố với đi con muốn đi chụp hình đám cưới, con cũng chuẩn bị đi, dù sao còn có mấy tấm ảnh gia đình."

Ảnh gia đình?

Ha ha, bố, bố quên mất mẹ rồi sao?

Anh giấu một tay ở dưới khăn trải bàn, móng tay đã đâm vào trong thịt, đau đớn mà nhắc nhở anh không làm cho anh luống cuống.

Trên mặt anh vẫn treo nụ cười như cũ, gật đầu một cái, "Được, bố."

"Lúc bố cùng đi con chụp hình cưới có thể sẽ không chăm sóc hai con được. Cho nên còn chị Phi Phi của con kính nhờ con chăm sóc mặc dù Phi Phi lớn hơn con một tuổi, nhưng con là con trai, nhất định phải chăm sóc tốt cho chị đấy."

Anh nghe bố của anh nhấn mạnh lặp lại chăm sóc tốt cho chị Phi Phi, trong lòng cười lạnh liên tục cho vật quý của dòng họ. Rốt cuộc ai mới là con của ông ấy đây?

"Được. Con nhất định sẽ chăm sóc chị ấy thật tốt." Anh nhấn mạnh hai từ "nhất định" và "thật tốt". Ánh mắt liếc qua cả người cô gái bên cạnh đã cứng ngắc, trong lòng thoáng qua một chút sáng khoái.

Sau đó anh nhìn thẳng cô, "Chị Phi Phi tỷ, chị nhất định phải đi theo em, ngàn lần vạn lần không thể rời khỏi đâu~"

Cô nhìn anh, ánh mắt tràn đầy hoảng sợ, quay đầu nhìn bố của anh, "Chú ơi —— thật ra thì con —— con ——"

"Hả? Phi Phi, thế nào?"

"Con ——" Cô há hốc mồm, muốn nói gì đó, nhưng hình như nghĩ đến điều gì cho nên mắc kẹt ở cổ họng, nửa chữ cũng không phun ra được.

"Chị Phi Phi, bố cùng đi chỉ chụp hình cưới, cho dù chụp ngoại cảnh, em cũng sẽ luôn luôn đi theo bên cạnh chị, chị không phải cần sợ."

"Đúng vậy, Phi Phi, mặc dù tuổi thẳng nhóc Thẩm Đường nhỏ hơn con, nhưng làm việc vẫn tương đối trầm ổn. Đến lúc đó đi theo nó là được."

Cô nhìn anh.

Anh nhìn cô.

Trên mặt cô thoáng qua vô số sợ hãi.

Trên mặt anh vẫn tươi cười như gió xuân.

Cô thỏa hiệp, thờ dài, "Chú, con biết rồi."

Mẹ của cô, lúc này người phụ nữ kia cười híp mắt nói, "Tiểu Đường là đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời như vậy, lại còn ưu tú trầm ổn, hiện tại thật là ít đi rồi. Em thật sự vui mừng, có thể làm mẹ của cậu ấy. Giống như Phi Phi nhà chúng ta, thiết là trời hấp tấp sinh ra mà, làm cho người ta nhức đầu không thôi."

"Cám ơn dì đã khen."

"Nó đâu có tốt như em nói." Tuy là bố của anh phản bác, trên mặt cũng cười vui vẻ, "Tốt thật sự là Tô Cẩm Niên nhà họ Tô đấy."

"Tô Cẩm Niên?" Đây đã là lần thứ tư cô nghe được tên Tô Cẩm Niên, không khỏi nghi ngờ hỏi ra tiếng.

Anh quay đầu lại nhìn cô, trong lòng liên tục cười lạnh: không phải luôn sợ anh sao? Thế nào mà vừa nghe đến tên người con trai khác thì trong nháy mắt đã là vẻ mặt nghi ngờ giả vờ vô tội rồi? Haizz, quả nhiên phụ nữ lăng lơ đều như vậy.

Cô bị ánh mắt anh hù dọa, chột cùi đầu mím môi không nói.

Ngược lại bố của anh nghe cô hỏi Tô Cẩm Niên thì bắt đầu thao thao bất tuyệt nói ra. "Tô Cẩm Niên này quả nhiên là đứa trẻ ngoan đấy. Ông nội, bố mẹ đều nhập ngũ, quả nhiên là một nhà ba tướng. Nhưng từ nhỏ cậu ấy đã tự lập tự mình cố gắng, thành tích lại tốt hơn cả hạng nhất. Quan trọng nhất là chưa bao giờ cần người lớn quan tâm. Đứa trẻ như vậy."

"Được rồi được rồi, em thấy Tiểu Đường chúng ta cũng rất tốt." Người phụ nữ kia ngăn bố anh thao thao bất tuyệt.

Đây là đang lấy lòng anh sao? Ha ha. Quả nhiên, loại phụ nữ này thật đáng ghét.

Anh khẽ mỉm cười, nhìn người phụ nữ kia, buông chén trong tay, "Bố, dì, chị Phi Phi, con ăn no rồi, đi lên thay quần áo trước."

Đợi đến khi anh thay quần áo xong đi xuống thì chính là thấy một mình cô ngồi ở trên sa lon trong phòng khách.

Anh nghi ngờ nghiêng đầu, lại thấy bố của anh cùng người phụ nữ kia vành tai và tóc mai chạm vào nhau ở trong phòng bếp, ngay cả cửa phòng bếp cũng không đóng lại. Anh chán ghét quay đầu lần nữa, thờ ơ nhìn cô, và lại chậm rãi đi tới hướng cô.

Hiển nhiên cô nghe được tiếng bước chân của anh, thân thể hơi cứng đờ, không tự chủ dựa vào sát góc sofa.

Anh tiến lên, đặt mông ngồi ở chỗ cô mới dời ra, anh cười, nhỏ giọng nói, "Sao? Gấp nghênh đón tôi vậy sao?"

Cả người cô cũng cứng ngắc, mắt nhìn thẳng anh, giống như là chiến sĩ đã luôn chuẩn bị hoàn tất cho chiến tranh với mấy sói ca giàu có chưa trưởng thành vậy.

Anh cười lạnh, đôi tay chống hai bên eo cô, "Thế nào, còn muốn thử một chút tư vị ngày hôm qua?" Nói xong, ánh mắt của anh quét qua bộ ngực của cô, ánh mắt hơi biến đổi.

Hôm nay cô mặc áo thun màu vàng nhạt, một cái quần cao bồi bút chì. Hiển nhiên là trải qua chuyện ngày hôm qua, cô làm tốt chu đáo mọi phòng bị.

Ha ha, chỉ là, thú tính đàn ông nổi lên thì quần áo kín đáo hơn nữa, chất lượng bền chắc hơn nữa thì cũng vô dụng thôi. Huống chi áo thun bó sát người tu thân, nổi bật lên bánh bao hấp y hết ngực hơi lớn của cô.

Mắc khác hai tay cô che ngực lại, ý vị mười phần cảnh cáo: "Bố cậu cùng mẹ tôi đều đang ở đây!"

"Cho nên?" Anh ngồi thẳng người, nhiên ngắm nhìn cô, "Cho nên chị đang nói cho tôi biết, chờ lúc bố tôi cùng mẹ chị không ở gia đình này thì tôi có thể muốn làm gì thì làm đối với chị?"

Sắc mặt cô đỏ lên, không thể tin nhìn anh tranh thủ thay đổi khái niệm. Giống như không thể tin thế giới này vẫn còn có người không biết xấu hổ như vậy!

Anh cười, "Chị Phi Phi, không ngờ tuổi chị còn nhỏ lại có hành vi phóng đảng vậy đấy. Lại còn có thể nghĩ tới những thứ này, ngược lại Thẩm Đường này vô cùng khâm phục. Chắc chắn, khó trách người ta thường nói, phụ nữ như sói mà."

"Cậu." Cô há hốc mồm, một hồi lâu, "Cậu không biết xấu hổ!"

Thẩm Đường mỉm cười.

Cô còn nói, "Đúng vậy, cả ngày chỉ biết làm bộ làm tịch, trước mặt người khác một bộ sau lưng người khác một bộ, khoác một lớp da giả dối thì làm sao có thể xấu hổ."

"Cả đêm không ngủ, cũng không ngờ chị nhanh mồm nhanh miệng vậy, nghĩ đến ngày hôm qua em trai tôi hôn lưỡi đã chữa hết cho chị nói chuyện bình thường đấy chứ?" Anh cười khẽ, lần người tiến lên, "Có muốn đề em trai đây thử lại một chút hay không."

Mặt cô đỏ bừng, đẩy ra anh: "Im miệng im miệng im miệng im miệng!"

Đúng lúc, bố của anh cùng mẹ cô từ trong phòng bếp đi ra, nhìn hai người bọn họ ngồi ở trên ghế sa lon, trong lòng rất hài lòng.

Bố của anh nói: "Quan hệ của Phi Phi cùng Tiểu Đường tốt như vậy, bố cũng an tâm."

"Ha ha, Tiểu Đường là di đã gặp qua con trai tốt nhất." Mẹ của cô phụ họa nói, sau đó cao giọng nói với anh, "Tiểu Đường, chị gái này của con vô cùng mơ mơ màng màng, sau này nhờ con giúp đỡ nó nhiều hơn nhé."

"Được, dì." Anh lại khôi phục vẻ mặt vẫn mỉm cười của một công tử tốt.

"Mẹ!" Cô muốn tố cáo hành động của anh đối cô, nhưng khi nhìn bộ dáng kia của chú thì cô cũng không nói được gì.

"Còn than thở, thiệt là, con có biết lúc mẹ con vừa nói những lời này cũng rất xấu hổ hay không. Con cũng là người lớn như vậy mà mẹ còn phải nhờ Tiểu Đường nhỏ tuổi hơn con chăm sóc con, thật là ——"

"Dì à, con là đàn ông con trai mà." Anh cười đứng dậy, "Chăm sóc con gái là cần phải vậy. Huống chi chị Phi Phi đáng yêu giống như búp bê vậy, con chăm sóc chị ấy rất thú vị."

"Ha ha, Tiểu Đường, con nói thật là quá đáng yêu." Mẹ của cô cười lớn, "Nếu Phi Phi nhà chúng ta có một nửa hiểu chuyện của Tiểu Đường thì di đã đủ hài lòng."

Anh vẫn khẽ mỉm cười, sau đó nhìn xuống đồng hồ đeo tay, "Bố, sắp tới thời gian chụp hình cưới rồi."

Bố anh cũng cúi đầu nhìn điện thoại di động, "Ừ, chúng ta đi thôi."

Bốn người cùng đi ra khỏi cửa chính, ánh mặt trời rơi vào trên người của bọn họ, in xuống bốn cái bóng thật dài, đè lên nhau. Cực kỳ giống một gia đình hạnh phúc mỹ mãn.

Hương thơm hoa son chi đầy sân chập chồn ở trong gió, thấm hương thơm xông vào mũi. Hai chú chim nhỏ bay qua giữa không trung, lưu lại âm thanh chít chít

Cô đi trên đường, anh chợt đi tới bên cạnh cô, không để ý phản kháng của cô, mạnh mẽ giữ tay cô lại. Sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng nói ở bên tai của cô, "Chị Phi Phi, tôi, nhất định sẽ, chăm sóc chị, thật tốt. Chị, kính xin đợi nhé."

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Ngoại truyện 3: Mời chị lên giường: Ở đây thiếu niên thật tốt đẹp (3)

Bí mật trong buồng thay đồ

Rất nhanh đoàn người đi tới tiệm chụp ảnh xx.

Bố Thẩm Đường rất vui vẻ, khắp khuôn mặt là nụ cười vô cùng chán ghét, rõ ràng đang bốn mươi tuổi, là thời kỳ đàn ông trung niên có sức quyến rũ nhiều nhất, trên mặt ông cứ thế mà nở ra không ít hoa cúc.

Từ trong đáy thâm tâm Thẩm Đường khinh bỉ bố của anh, ông thật sự quên mất ai mới là vợ chính thức của ông, ông thật sự quên mất, con trai của vợ ông đang thay mẹ của mình nhìn ông.

Mẹ, đây chính là người đàn ông mà mẹ yêu sao? Nhìn một chút đi, ông ấy rất vô tình, mẹ không phải qua đời ba năm thôi sao, ông liền ôm tỷ bà về cho ông ấy, cội lòng còn đầy nụ cười ngênh đón mùa xuân thứ hai của ông! Người đàn ông như vậy thật đáng giá để yêu sao?

Trong lòng anh lặng lẽ hỏi mẹ đã qua đời của anh. Suy nghĩ không khỏi lại trôi dạt đến lúc còn bé, vô số hoa son chi ở trong vườn hoa nở rộ, mẹ của anh ôm anh ngồi trên xích đu ở trong vườn hoa, đùa chơi với anh, nhưng lại thỉnh thoảng nhìn ra cửa chính, làm như đang nhìn xem bố của anh có trở về hay không.

Mỗi một ngày, mỗi một năm, theo chuyện buồn bán của bố anh càng làm càng lớn, thất vọng trên mặt mẹ cũng càng ngày càng rõ ràng.

Nụ cười nở rộ trên mặt mẹ anh mà anh đã từng thích nhất cũng càng ngày càng hiếm thấy đến.

Mẹ càng ngày càng trầm mặc, có lúc ngồi ở trên ghế sa lon mà có thể bất tri bất giác phát ra ngân nga cả một ngày, cuối cùng năm anh mười một tuổi ấy, uất ức mà qua đời, buông tay nhân gian, lưu lại anh thờ ơ nhìn thế giới này.

Anh biết, nhất định trong lòng mẹ của anh rất khổ rất khổ.

Anh biết, không phải mẹ của anh muốn tiền bạc cùng vật chất đền bù, mà là bố anh thỉnh thoảng quan tâm một lần.

Nhưng bố của anh, lại lần lượt làm cho bà thất vọng!

Anh biết, lúc mẹ của anh rời đi, trong lòng luôn tiếc nuối. Mặc dù khi đó, bố ngồi ở bên cạnh giường bà, nắm tay của bà, khóc như đứa con nít; mặc dù khi đó, khóe miệng mẹ nở nụ cười.

Nhưng người đàn ông này, sớm đã làm gì? Cho nên khi đó, anh mười một tuổi rổng to với ông: khóc, khóc cái gì! Khóc còn có tác dụng sao? Khóc có thể làm cho mẹ trở lại sao? Nếu như ông bằng lòng dùng nhiều hơn một giờ, không, nhiều thêm mười phút, ông chịu dùng nhiều thêm mười phút nhìn mẹ một chút, trò chuyện cùng mẹ thì sao mẹ lại chết!

Khi đó, bố ngạc nhiên.

Ông một lần lại một lần nói xin lỗi cùng anh.

Chớp mắt, thời gian như thoi đưa, thời gian qua mau, ba năm thời gian, rất nhiều thứ cũng thay đổi, cái gọi là cảnh còn người mất là như thế thôi.

Anh từ đứa bé cao lên, lại có bộ dáng của một thiếu niên. Mà trong lúc anh đang biến đổi thì bố của anh cũng thay đổi.

Mỗi ngày bố của anh đều sẽ rút ra một chút thời gian tâm sự cùng anh, anh có thể cảm nhận được, sau khi mẹ mất, bố của anh rất áy náy đối với anh, luôn ngăn người nhìn chằm chằm anh. Anh biết, bố anh đang thông qua anh để nhớ nhưng mẹ của anh.

Nhưng khi thời gian dần dần chảy xuôi, áy náy ở đáy mắt bố anh, đau lòng, khổ sở dần dần được vui sướng thay thế được.

Năm đó mặc dù, anh hận ông, nhưng chung quy ông cũng là bố của anh. Dần dần, cũng tha thứ cho ông. Khi anh nhìn thấy vui sướng đầy giữa hai lông mày của bố anh thì anh cũng vui mừng thay ông.

Anh nghĩ, bố, từ đây về sau, chúng ta phải sống thật tốt, thay thế phần của mẹ.

Anh nghĩ, mẹ của anh ở trên trời, nhất định sẽ yên tâm, nhất định sẽ vui mừng.

Nhưng chuyện hình như không phải như anh nghĩ.

Một ngày nọ, bố của anh nói với anh, Tiểu Đường, bố thay con tìm một người dì, về sau, do dì thay thế mẹ của con chăm sóc chúng ta có được hay không? Dì rất dịu dàng, giống mẹ của con, là một phụ nữ dịu dàng. Bà ấy cũng có một con gái, ừ, lớn hơn con một tuổi. Không phải con vẫn muốn có một chị gái sao?

Anh kinh sợ, anh có thể rõ ràng cảm nhận được nụ cười ở khóe miệng mình cứng ngắc.

Đây thật là một sự kinh sợ đầy bố.

Khi đó, trong lòng của anh là nghĩ như vậy.

Mẹ, mẹ nhìn đi, đây chính là người đàn ông mẹ yêu, thì ra là vô tình phụ bạc!

Anh thật sự không nghĩ đến, vui sướng giữa hai lông mày bố anh là bởi vì cùng một nữ nhân ngọt ngào!

Bố à, chỉ ba năm thôi mà bố có thể quên mẹ đau khổ qua đời, mà có thể cùng phụ nữ khác đánh cho khí thế ngất trời.

Ha ha!

Mẹ, như vậy mà mẹ, lúc trước mẹ lại vẫn vui vẻ chịu đựng trông giữ!

Mẹ!

Anh còn nhớ rõ ngày ấy, bố anh nhìn khóe miệng anh ngưng trệ, lo lắng hỏi anh, Tiểu Đường, không phải con vui mừng sao?

Khóe miệng anh vẫn treo nụ cười, sau đó nói với bố anh, Vui mừng. Ha ha, Vui mừng!

Làm sao lại vui mừng được! Bỏ quên nữ nhân kia sau muốn cùng một nữ nhân khác tốt hơn, lại đến hỏi người nữ nhân nhi tử vui mừng không, cô gái kia nhi tử là đầu bị cửa kẹp mới có thể cảm thấy vui mừng!

Bố của anh vỗ vỗ vai của anh, nói, Tiểu Đường, con vui là được rồi.

Trên mặt anh là nụ cười không đổi, trong lòng lại cực kỳ khinh bỉ: cái gì gọi là anh vui là được rồi?

Anh không vui là có thể ngăn cản bố và người phụ nữ này kết hôn sao? Ha ha, anh tại không ngại thơ.

Cho nên từ đầu tới cuối, anh đều không phản đối. Từ đầu tới cuối, anh đều ngoan ngoãn tạo nhã lễ độ có tiến có lùi.

Trong lòng anh tự nhủ, Thẩm Đường, cậu phải nhịn, đợi đến khi cánh đầy đặn, nhịn đến sau khi cậu cần phải có được tất cả toàn bộ mọi thứ thì sẽ đem tất cả chịu đựng hôm nay, trả lại cho người đàn ông này!

Cho nên anh vẫn cười, cười đến mặt cũng sắp rút gân.

Anh muốn tất cả mọi người biết nụ cười của anh phát ra từ nội tâm, anh là thật lòng thật dạ chúc phúc bọn họ trăm năm hảo hợp .

Cho đến khi cô gái kia xuất hiện, xé rách nguy trang của anh.

Cô gái kia, lúc mới gặp gỡ đã mặc váy voan màu xanh trắng, một đôi mắt to chớp chớp, miệng nhỏ phúng phính, mặt trái táo trắng trẻo mẫm mĩm, cực kỳ giống công chúa ở tòa thành ngoài rừng rậm.

Anh điên cuồng ghen tỵ bố của anh hỏi han ân cần với cô. Mặc dù anh khinh thường bố hỏi han anh ân cần, nhưng mà anh cũng không cho phép ông đem tình cảm đó cho một cô gái xa lạ, không có liên hệ máu mủ!

Cho nên trong bóng tối, anh chê cười cô, lúc này lại xuất hiện hình ảnh đã xảy ra gần tối ngày hôm qua mà không thể ngăn cản được. Nếu như không phải là Tô Cẩm Niên đến, anh nghĩ là anh sẽ làm đến cùng .

Chàng trai mười bốn tuổi ném trái cấm, chỗ nào trong đại viện cũng có, nhiều thêm anh một người cũng không nhiều.

Lúc này, nhân viên làm việc sắp xếp anh và cô cùng nhau chụp hình. Trên mặt anh như vẫn nụ cười thanh nhã, theo bố trí của nhân viên làm việc mà nắm lấy bả vai của cô.

Anh cảm giác được cô cứng ngắc một cách rõ ràng.

Anh nghiêng đầu, đang lúc không chú ý thì thổi một hơi: "Chị Phi Phi, bờ vai của chị đừng tay của tôi rồi, có lẽ chị Phi Phi muốn tôi đổi tư thế lại hả?"

Giọng nói uy hiếp bên tai làm cho thân thể Phi Phi cứng đờ, không tự chủ được, thân thể cứng nhắc nhiều hơn.

Cô sợ anh, rất sợ.

Lúc có nhiều người, anh còn kiêng nể một chút, nhưng lúc vắng người thì sao?

Cô biết mình vĩnh viễn không thể nào xuôi gió xuôi nước như vậy.

Chỉ cần một ngày cô vẫn cùng anh ở một nhà thì gặp vô số ngoài ý muốn sẽ theo nhau mà đến.

Cho nên cô sợ.

"Chị Phi Phi, tay của tôi lại đau rồi." Tay anh khoác vai của cô, càng nắm thật chặt thêm.

Cả người cô cũng hơi phát run, lại thấy một tia sáng lóe lên, sau đó một nhân viên làm việc cười trừ nói, "Ôi, tình cảm hai anh em này thật tốt đấy."

Anh cười nói với nhân viên công việc kia, "Đây là chị của tôi đấy."

Nhân viên làm việc rất giật mình nói, "Ôi, thì ra là chị em họ lại như các vị thần Hy Lạp đó. Oa, chị của cậu giống như búp bê dễ thương xinh đẹp đó, nhất định khiến vô số nam sinh trong trường học ghen tỵ rồi."

"Ha ha." Anh cười không nói.

Nhân viên làm việc cho là anh ngầm thừa nhận nên nói với cô, "Em có một người em đẹp trai như vậy cũng làm cho vô số nữ sinh ghen tỵ thôi. Hi hi, chị đọc sách nói vậy, đúng là như vậy đó."

Sau đó, bọn họ lại chụp mấy tấm, nhân viên làm việc nói, phải thay đổi một trang phục khác.

Bọn họ tản ra, cô và anh cầm trang phục mới của mình, vào buồng thay quần áo.

Khi cô đi vào buồng thay quần áo, lúc định cởi bộ đồ trên người xuống để thay một bộ trang phục khác thì đột nhiên, tay của một người từ phía sau đuổi tới, sau đó nắm lấy bộ ngực của cô, chợt giằng xé nhẹ một chút mạnh một chút.

Cô lập tức biết là người nào, lập tức xấu hổ đỏ mặt, hai tay nắm cổ tay của anh, không để anh tiếp tục càn rỡ. Lại không nghĩ rằng, cô như vậy đúng là dễ dàng một tay khác của anh chạy ở trên người cô.

Lúc đó, trên người cô chỉ quần một miếng silicon ở ngực, một cái quần chữ T.

Đây hoàn toàn là vì người chụp ảnh yêu cầu mặc .

Cô vừa định mở miệng chửi mắng thì lại nghe thấy hô hấp gấp rút của anh thổi tới bên tai của cô, anh nói, "Chị à, chị muốn làm cho người ta vậy xem sao? Dù sao tôi cũng không ngại."

Cô tức giận đến phát run, nước mắt không ngừng lăn xuống.

Anh chẳng hề để ý, một tay bừa bãi chạy trên thân thể của cô, chớp mũi đặt trên cổ của cô.

Hô hấp của anh dần dần dồn dập, toàn bộ phả trên cổ của cô, rất nhột, đồng thời, làm cho cô sợ.

Cô nhỏ giọng giận dữ mắng mỏ: "Cậu dừng tay! Lừa dối!"

Anh nói, "Chị à, chị mặc thành ra như này, không phải là đang quyến rũ tôi sao?"

Môi của anh nhàn nhạt hôn lên cằm cổ cô. Sau đó, lần lượt hạ xuống, nước bọt thoa khắp cổ của cô.

Rõ ràng, lửa nóng ở môi của anh mà cô lại lạnh lẽo từ chân dâng lên.

"Chị à, chị rất thơm. Rõ ràng, chúng ta dùng sữa tắm giống nhau, nhưng chị lại thơm như vậy."

Anh nói xong thì thân thể của anh ác ý gần sát cô, thậm chí một tay còn dạo tới bên dưới cô, kéo quần chữ T, khe xé ra.

Cô cảm thấy một cổ khí nóng đặt lên sống lưng của cô, sau đó cảm nhận vô cùng rõ ràng lửa nóng ở thân thể anh, còn có vật cứng rắn đè ở hông cô.

Cô bị dọa cho sắc mặt trắng bệch. Đó là sinh lý mà thầy giáo đã từng nói trên lớp, nam sinh đặc biệt.

Quá vô sỉ!

Rõ ràng là gương mặt một thiên sứ, nhưng hành động lại giống ác quỷ.

Cô biết rõ, nhưng không cách nào nói ra khỏi miệng.

Cô sợ đến khóc thút thít, "Dừng tay, dừng tay, Thẩm Đường, cậu dừng tay."

"Dừng tay?" Anh dừng hôn môi của cô, nhưng tay vẫn ở nơi bí mật của cô càn rỡ, "Chị à, không phải chị cảm thấy rất hưởng thụ sao?"

Anh nói xong, nhàn nhạt va chạm cách quần áo.

"Chẳng lẽ chị không muốn giống như mẹ của chị sao?"

Cô không hiểu là ý gì.

Anh nói, "Mẹ của chị chính là phóng đảng quyến rũ bố của tôi, chị, chẳng lẽ không muốn sao?"

Cô khóc lợi hại hơn, "Khốn kiếp! Cái tên khốn kiếp! Suy nghĩ của cậu thật xấu xa!"

"Hành vi này mà gọi xấu xa?" Thẩm Đường nheo mắt lại, cười híp mắt nhìn đã hoảng sợ, sắc mặt Thẩm Phi Phi trắng bệch, hai ngón tay thon dài "lả tả" xé rút silicon quần ngực, sau đó từng chút từng chút từ nơi phần hông của cô từ từ dời về xương quai xanh của cô, sau đó dần dần đi lên, đi tới cổ họng của cô, chợt nhéo, "Hả? Xấu xa?"

Đột nhiên Thẩm Phi Phi bị đau cổ họng nên bị sợ đến cả người mềm nhũn, chắc là sắp ngã trên mặt đất rồi.

Anh nhanh tay lẹ mắt, một tay khác bừa bãi chạy xuống hạ thể của cô, một tay nắm ở hông của cô, không để cho cô ngã. Thấy cô như thế, anh vẫn không cử động, "Chị à, học thức tôi không cao, dạy tôi một chút nào, xấu xa, là thế nào."

"."

"Chị à, chị không nói, vậy tôi làm, sau đó chị nói có đúng hay không, có được hay không?" Một bên anh nói một bên tay nhéo cổ họng cô lần nữa đi tới

bộ ngực của cô, hung hăng bóp lấy.

Da thịt trắng nõn, trong nháy mắt xuất hiện một dấu màu đỏ

"Như này?"

"Hay là như này?"

Tay đã phủ đến nơi tròn đầy, tiếp tục hung hăng bóp. Lại một dấu màu đỏ dần dần chuyển qua xanh mét.

Thắm Phi Phi bầy hồn ít đi sáu rưỡi, trong hai mắt còn dư lại chỉ có vô hồn cùng với sợ hãi. Thân thể cô run lẩy bẩy, rất giống thỏ bị người bắt được, muốn phản kháng, nhưng không làm gì được.

"Ôi, tại sao chị không nói chuyện? Có phải xấu xa không phải như thế hay không? Mà là nên như vậy." Anh ác ý đi xuống một chút.

Nơi kia của anh chống đỡ cô, hùng hục.

Anh vốn là thiếu niên, lòng hiếu kỳ đối với người khác phái đang dồi dào. Lần này động tác đó làm cho anh vốn là thiếu niên, máu nóng nổi lên, hô hấp không khỏi dồn dập,

Một hồi lâu, anh hít thở sâu mấy hơi để cho mình bình tĩnh lại. Tuy nói uy hiếp cô, nhưng vẫn luôn luôn không muốn cô cự tuyệt.

Đợi thật lâu không được cô đáp lại, Thắm Đường kéo thân thể của cô qua nhìn, lại phát hiện hai mắt cô đã nhắm nghiền, hôn mê bất tỉnh. Lay lay cô, lại thấy cô không có phản ứng tí nào.

Ôi, thật đúng là một thò trắng nhỏ!

Anh đặt cô trên mặt đất, nhìn mặt trước của Thắm Phi Phi chỉ mặc một quần chữ T đơn sơ, anh đỏ mặt nuốt nước miếng.

Thân ngọc nằm đó, cảnh đẹp tuyệt vời!

Lại mạnh mẽ lay động đầu, cho dù anh muốn làm nhục cô thì hiện tại cũng không phải là thời cơ tốt!

Vì thế, anh cúi đầu nhìn nhìn lều của mình chống lên, sau đó rất bình tĩnh sửa sang xong cho mình, lại rất bình tĩnh nhặt hai mảnh silicon trên đất lên. Mặc dù nói không biết vật này mặc thế nào, nhưng chưa ăn thịt heo cũng đã gặp heo chạy phải không, cho nên anh tùy ý thay cô dán lên.

Bởi vì thật sự không biết nên trong quá trình, mấy lần đụng phải điểm kia, cũng làm cho nơi kia ở bụng dưới của anh trở nên kích động.

Nhìn silicon quần ngực xiêu xiêu vẹo vẹo giắt trên ngực cô. Anh cũng thở phào một cái. Sau đó sẽ thay cô mặc bộ quần áo xiêu xiêu vẹo vẹo lên.

Sau đó, anh lặng lẽ theo đường cũ trở lại chỗ của mình. Nhìn người bận rộn chung quanh, giống như không có chuyện gì, anh cũng an tâm. Sau đó gương mặt hiện ra nụ cười, đi lên trước hỏi một nhân viên đang kiểm tra đạo cụ.

"Lúc nào thì tiếp tục chụp nữa?"

Nhân viên kia cười nói, "À, chờ chị của cậu thay xong quần áo là có thể chụp hình."

Anh cười híp mắt gật đầu, sau đó nhìn buồng thay quần áo của cô. Lại nghe nhân viên kia nói: "Chị của cậu đi vào cũng có một lúc lâu rồi, sao đến bây giờ cũng còn chưa thay xong quần áo nữa?"

Anh cười nói, "Có thể con gái đều thích chỉnh sửa xong đáng vẻ đấy."

Nhân viên làm việc gật đầu, "Cũng đúng, bây giờ con gái nhà tôi mới học vườn trẻ, buổi sáng cũng muốn dành thời gian thật xem gương đấy."

Anh mỉm cười, "Bảo bảo của chị nhất định rất đáng yêu."

Nói chuyện tào lao một lúc lâu, anh mới hơi cau mày, nhỏ nhỏ nói thầm một câu, "Chị à tại sao còn chưa ra" Thấy nhân viên làm việc cũng nghi ngờ, anh nói, "Tôi đi gọi chị tôi một tiếng."

Nhân viên gật đầu một cái.

Đột nhiên anh đi tới trước cửa buồng thay quần áo của cô lần nữa, sau đó ở bên kia gõ cửa, miệng nói, "Chị à, chị thay quần áo xong chưa?"

Không trả lời như trong dự liệu, anh đẩy cửa buồng thay quần áo ra, thấy cô vẫn nằm trên mặt đất như lúc anh mới vừa rời đi, quần áo bình thường, sau đó an tâm lớn tiếng nói, "Chị, chị, chị làm sao vậy? Chị! Chị đừng làm em sợ!"

Anh lớn tiếng nên làm cho không ít người phía trước vây xem.

Một số người thấy tình cảnh này thì sắc mặt không khỏi thay đổi, mấy bà rồi rít ba bước tiến lên thành một đoàn.

"Đây là trùng gió rồi."

"Đây là mọt sắp chết rồi."

Suy đoán không ngừng, anh nghe ở trong tai, trong lòng cười lạnh. Các người đoán đi, tiếp tục đoán đi, suy đoán càng nhiều càng tốt.

Về mặt anh mặt lộ vẻ lo lắng, lớn tiếng nói, "Chị, chị đừng làm em sợ, nếu chị bị bệnh rồi thì làm sao em ăn nói với bố cùng đi đây."

Một vị nhân viên lớn tuổi tiến lên, một tay khẽ nâng người phía trên của cô lên, sau đó nhéo ở nhân trung của cô. Lại nói với Thẩm Đường, "Đừng nóng vội, chị của cậu chỉ tạm thời ngất đi, không có sao."

Thẩm Đường lo lắng gật đầu một cái, sau đó liên tục hỏi, "Chị của cháu thật sự sẽ không có chuyện gì, đúng không?"

Một nhân viên khác cũng an ủi anh, "Yên tâm đi, chị của cậu là người hiền có trời phù hộ, khẳng định không có chuyện gì. An tâm đi an tâm nhé."

Thẩm Đường gật đầu một cái, vẻ mặt ưu sầu không thay đổi.

Bố của anh cùng người phụ nữ kia nghe tin mà đến, chỉ thấy người phụ nữ kia khóc như hoa lê đầm mưa. Tuổi cũng đã bốn mươi tuổi mà trong áo cưới màu trắng, trang điểm tinh xảo, hẳn là làm cho người ta cảm thấy bà chỉ ba mươi.

Bà tiến lên khóc lớn, "Bảo bối của mẹ, sao thế?"

Bố của anh lạnh giọng hỏi anh, "Tiểu Đường, chuyện gì xảy ra?"

Anh vừa định nói chuyện liền nghe nhân viên mới này luôn nói chuyện trời đất cùng anh giải thích với bố anh, "Đại khái là cô Thẩm mệt mỏi nên ngất đi, thật may là cậu nhà gõ cửa trước. Nếu không chúng ta còn không biết lúc nào thì phát hiện đấy."

Mà lúc này, cô cũng từ từ tỉnh lại, chỉ là ánh mắt còn chưa kịp thu hồi sợ hãi trong đáy mắt. Nhân viên vẫn nắm chặt nhân trung của cô cũng như trút được gánh nặng.

Thẩm Phi Phi tỉnh lại, thấy nhiều người vây quanh cô, theo bản năng hét chói tai ra tiếng, sau đó cúi đầu xem xét, phát hiện quần áo trên người mình ăn mặc vô cùng thoải mái, theo bản năng nhìn Thẩm Đường.

Anh tiến lên một bước, mỉm cười với cô, "Thật tốt quá, chị à, rốt cuộc chị đã tỉnh. Bố cùng đi rất lo lắng cho chị."

Anh đọc hai chữ "Lo lắng" rất mạnh, anh nghĩ, cô khẳng định có thể hiểu.

Thẩm Phi Phi co rúm lại, dĩ nhiên cô hiểu ý Thẩm Đường.

Hai tay cô nắm chặt thành quyền, nhìn đến mẹ mình nằm ở trên người của cô khóc như hoa lê đầm mưa, vỗ vỗ sống lưng của bà, "Mẹ, con không sao."

Lúc này mẹ Thẩm Phi Phi mới thở nhẹ ra, hỏi, "Phi Phi, bây giờ con cảm thấy có khỏe không? Có phải mệt lắm hay không? Có cần phải đi bệnh viện không?"

"Phi Phi, đúng vậy, như mẹ con nói, có cần phải đi bệnh viện không?" Bố của anh cũng gấp gấp hỏi.

Ngược lại anh đứng ở một bên, cứ nhìn cô như vậy, đáy mắt thoáng qua một tia quý dị, ân cần hỏi, "Chị, chị ở trong buồng thay quần áo, làm sao lại xỉu?"

Vấn đề này cũng là trong lòng mọi người muốn hỏi.

Thẩm Phi Phi nhìn chằm chằm Thẩm Đường.

Về mặt của anh nguy trang hoàn mỹ thế kia. Cô không nghĩ ra, tại sao thế giới này có thể có loại ác quỷ này! Tại sao có thể có ác quỷ vô sỉ như vậy!

Nhưng, nhìn mẹ khóc lóc, chú của cô quan tâm, cô biết, nếu như cô nói cô té xỉu là bởi vì người em trai tại đám loạn cô trong buồng thay quần áo, như vậy, ắt phải không đi cùng nhau nữa thôi.

Cho nên cô không cách nào phá vỡ tất cả chân tướng, chỉ có thể mặc mọi người cho anh là một em trai vô cùng tốt!

"Đúng vậy, Phi Phi, chuyện gì xảy ra?"

Cô nhẹ nhàng cười một tiếng, "Chính là một mệt, sau đó nằm ngủ quên."

Lúc này mọi người mới thở phào một cái, vẫn còn may không phải là bởi vì những thứ khác.

Lúc này, bố Thẩm Đường nói với nhân viên làm việc: "Hôm nay con gái của tôi chụp một rôiđ, cho nên kéo dài mấy ngày nữa mới chụp thôi."

Nghe thấy thì đôi mắt anh thoáng qua hận ý kinh động tới trời.

Con gái!

Ôi, ông thật đúng là nói ra miệng được!

Cô lập tức khoát tay nói, "Chú, không cần! Con đã nghỉ ngơi đủ rồi, không cần bởi vì con mà một người làm trễ nãi công việc mọi người."

Coi như cô thức thôi!

Người phụ nữ kia khuyên nhủ, "Phi Phi, nghe chú con đi, hôm nào chúng ta chụp nữa."

Cô khẳng khái lắc đầu.

Trong lòng nhân viên rất thích cô gái nhỏ này đã thông cảm với bọn họ, liền nói, "Không có chuyện gì, cô Thẩm, điều này không làm trễ nãi công việc của chúng tôi. Huống chi cô nghỉ khỏe rồi thì chụp ra hình đương nhiên nhìn đẹp, danh tiếng tiệm chụp ảnh chúng tôi mới có thể tốt hơn."

Cô vẫn cố chấp lắc đầu, "Trạng thái tôi đã rất khá. Có thể chụp."

Cô không biết lần sau ở nơi không có ai, ác quỷ này có thể xâm phạm cô như hôm nay hay không, cho nên thừa dịp tất cả tầm mắt mọi người chú ý ở trên người cô, mau mau chụp ảnh xong.

Dĩ nhiên anh hiểu trong lòng của cô, cho nên cười nhẹ, "Bố, chị Phi Phi nói không có việc gì, chúng ta liền chụp thôi. Nếu không vì vậy làm trễ nãi thời gian của mọi người, trong lòng Phi Phi áy náy lắm."

"Như vậy sao?" Bố của anh hỏi anh.

Thẩm Phi Phi mặc kệ tất cả phụ họa ác quỷ này, nhưng——

Cô gật đầu, "Chú, như em trai nói vậy. Huống chi hiện tại trạng thái tinh thần con rất tốt."

Lúc này bố của anh mới gắng gượng đồng ý.

Vì vậy, tổ quay phim lại phân thành thành hai tổ, anh và cô lần nữa đứng ở trước camera.

Bọn họ là theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia, đứng thẳng một bên.

Lúc đó, anh ôm hông của cô, cúi đầu, cực kỳ thân mật nói, "Chị, lúc này chị thể hiện rất tốt."

Cô lập tức run một cái.

Ác quỷ này!

Trên mặt anh vẫn mỉm cười như cũ, "Chị nói đi, khi về nhà, có muốn phần thưởng cho chị hay không?"

Cô nghiêng răng nghiêng lợi, nửa câu cũng không muốn nói với anh.

Anh nói, "Đừng rôiđ, chị, bây giờ em nhớ lại rôiđ."

Cô vẫn mỉm môi không nói lời nào.

Anh nói, "Lúc này, thật giống như chị chưa dạy em, cái gì là xấu xa."

Giọng nói của anh có ý sâu xa.

Cô bị dọa sợ đến nụ cười dựa theo nhiếp ảnh gia bày ra cũng cứng ngắc.

Phía bên kia, nhiếp ảnh gia nói, "Chị ơi, nụ cười của em không nên quá cứng nhắc, phải tự nhiên, phải tự nhiên."

Cô giật nhẹ khóe miệng với nhiếp ảnh gia, "Là thế này phải không?"

Nhiếp ảnh gia rất không còn cách khác, "Em nhìn em trai em một chút đi, cười rất tự nhiên đẹp nhưng không quá chán."

Cô ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy anh cười đến vô cùng nho nhã, nhưng đôi mắt đen như mực, giống như là một đầm nước sâu, nhìn không hết đáy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Ngoại truyện 3: Mời chị lên giường: Ở đây thiếu niên thật tốt đẹp (4)

Một cái tát...

Ánh mắt của cô vẫn nhìn vào đôi mắt anh, đen như mực như đầm sâu, cuối cùng chìm xuống, không cách nào tự kiềm chế.

Bên tai là tiếng người nhiếp ảnh gia không ngừng truyền tới, "Cười một cái nào, không phải, phải cười tự nhiên. Haizz, bây giờ em giống khóc vậy, ở đây là chụp hình cùng em trai mà."

Nhưng anh ta đâu biết là cô căn bản cười không nổi, nhìn mặt của anh, mắt của anh, cô lại không nhịn được mà nghĩ tới con ác mộng xảy ra ở trên người cô hai ngày nay! Làm sao cho cô có thể cười!

Cô không biết, lúc này người ở bên ngoài nhìn về mặt cô không chỉ không phải cười mà ngược lại cực kỳ giống khóc như tiên bị lạc.

Nhiếp ảnh gia gấp đến độ xoay tròn, vò đầu bứt tai, "Haizz, người chị không cười, không cười thì làm sao tôi chụp đẹp được, tự nhiên cười chút đi nào, cười."

Nhân viên bên cạnh cũng yên lặng châm chọc: đây là không cười, rõ ràng là khóc mà.

Mọi người ở đây vẫn còn đang nóng nảy, Thẩm Đường nói với người nhiếp ảnh gia kia: "Anh này, có thể bởi vì lúc này chị tôi mới vừa té xỉu, cho nên hiện tại cười mất tự nhiên thôi. Nếu không tôi đưa cô đi thả lỏng một chút, trở về."

"Đừng!" Lời của anh vẫn chưa nói hết đã bị cô chặn ngang, nói như đinh đóng cột.

Mọi người nghi ngờ, không khỏi chuyển hướng nhìn cô. Lại thấy đáy mắt cô rung rung, liều mạng lắc đầu với nhiếp ảnh gia kia, "Không cần, tôi không muốn đi dạo, tôi có thể chụp, tôi có thể chụp."

Nhìn cô khủng hoảng không hiểu nổi, mọi người rối rít không giải thích được, thậm chí có phải mới vừa ngất đi nên bây giờ tâm lý có chút yếu ớt hay không.

Cô nhìn thấy anh nheo mắt lại nhìn cô, cảm nhận được rõ ràng trong mắt anh ẩn giấu không vui. Cô không khỏi co rúm lại, nhìn ánh mắt của anh thì càng thêm kiên định.

Cô kiên trì ý kiến của mình: "Tôi không muốn tản bộ, tôi có thể chụp."

Anh nhìn cô. Mắt đào hoa nheo lại, đôi mắt đen như mực nhìn không ra một chút tâm tình chấp chờn.

Cô bị anh nhìn đến phải sống lưng phát run, không ít đổ mồ hôi chảy ra, nhưng ánh mắt của cô vẫn không lùi bước, không né tránh.

Lâu ——

Anh cười khẽ một tiếng.

Âm thanh trong trẻo như chuông gió, dịu dàng như dòng nước.

Anh nói, "Chị, chị không cần bối rối, ngoan, em sẽ không mang chị đi ra ngoài đâu."

Mọi người sôi nổi cười ra tiếng.

Cô sững sờ tại chỗ, không nhúc nhích, nhưng trong lòng rộn cả tóc gáy.

Người này lại có thể mang mặt nạ hoàn mỹ như vậy, rõ ràng, anh chỉ mười bốn tuổi!

Cô lui về phía sau một bước, lại bị tay của anh nắm bả vai, anh dịu dàng ở bên tai của cô, dùng âm thanh có độ vang mà tất cả người đang chụp ảnh đều có thể nghe, dùng giọng dịu dàng tình tứ dành cho phụ nữ để nói với cô, "Chị, vậy chúng ta chụp hình đi, còn đi qua chỗ bố cùng dì bên đó đấy." Sau đó, trong lúc lơ đãng, môi mấp máy, dùng âm thanh chỉ có cô nghe thấy nói: "Chị à, phải nghe lời đó~"

Đối với nguy trạng của anh, trong nháy mắt, cô có chút chết lặng rồi. Quá hoàn hảo, cho dù có một ngày cô vạch trần anh thì sẽ có ai tin? Sẽ chỉ làm người khác cảm thấy cô bệnh thần kinh thôi.

Mặc cho anh khoác vai của cô, cứng đờ chuyển mặt mình sang ống kính máy chụp hình.

Nhiếp ảnh gia vẫn nói, "Chị gái ơi, em cười tự nhiên một chút đi."

Cô giật nhẹ khóe miệng, nhếch môi.

Cô chưa từng nghĩ tới, cô cười đẹp nhất, thế nhưng cũng không cười nổi.

Nhiếp ảnh gia hết cách rồi, thờ dài, cuối cùng cũng không cần đòi hỏi nữa, để cho bọn họ đổi mấy tư thế để chụp mấy tấm rồi nói, "Trước hết buổi sáng tiến hành nhiều đây thôi."

Nhân viên làm việc rồi rít bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Cô bị đẩy đi, không cần suy nghĩ cũng biết người này tất nhiên là anh.

Cô đứng hơi nhích sang bên, tránh thoát tay anh còn đặt trên eo cô. Sau đó cúi đầu nhìn thời gian trên điện thoại di động một chút, đã gần buổi trưa, dĩ nhiên là đến giờ ăn cơm.

Lúc đó, mẹ của cô cùng chú cũng về mặt tươi cười mà đi tới hai người bọn họ.

Chú nói, "Phi Phi, cảm thấy như thế nào?" Dĩ nhiên là chú vẫn còn đang lo lắng cho chuyện vừa rồi của cô. Cô cũng nghĩ không ra, chú tốt như vậy mà sao sinh ra một con trai ác quỷ như vậy.

Ánh mắt mẹ của cô cũng sáng lấp lánh nhìn cô.

Cô cười lác lác đầu, "Chú, con không sao."

"Vậy chúng ta đi trước ăn cơm, ở nhà hàng của chúng ta." Chú cười nói.

Trên bàn hình chữ nhật phủ lên một tấm khăn trải bàn ô vuông màu xanh trắng tương đối tinh xảo, chính giữa có một chậu hoa tươi, hoa bách hợp màu trắng, hoa hồng màu đỏ, hoa lưu ly màu tím. Giữa đó còn chen vào không ít hoa mận thiên tinh nhỏ nhỏ rải rác. Lá cây màu xanh lục gang ra, nhìn đúng là vui mắt.

Trên bàn trưng bày mười mấy đĩa đồ ăn: heo sữa quay, vịt hầm bát bửu, sườn muối hạt tiêu, gà sắc cộng chiên giòn, cua đế vương, tôm hùm châu Úc, cá chấy hấp, món xào. Sắc màu món ăn tươi đẹp, nhìn qua rất động lòng. Nhưng cô lại không muốn ăn một chút.

Mẹ của cô cho là cô bị bệnh nên không chỗ ở hỏi cô có cần phải đi bệnh viện khám không.

Cô lắc đầu, nói mình không có sao.

Mẹ của cô cứ không tin, sau đó gõ tay quyết định: Tiểu Đường, con theo Phi Phi tới bệnh viện một chuyến nhé.

Cô bị sợ đến mặt mày biến sắc. Vì vậy mẹ của cô càng xác định cô phải đi bệnh viện một chuyến.

Anh nói, "Được, đi, con sẽ dẫn chị Phi Phi đi bệnh viện."

Mà cô chỉ có thể nhìn về mặt ân cần của chú, còn có lo lắng của mẹ, chỉ có thể khổ sở nuốt xuống vào lòng.

Mẹ, con gái nên làm gì đây?

Một bữa cơm, giống như một giây như một năm.

Buổi chiều chụp ảnh, thời gian sắp xếp cho hai người bọn họ là ba giờ, mà bố anh cùng mẹ cô cũng không rảnh rồi một giây nào, cho nên cô bị anh dẫn tới bệnh viện quân khu.

Rõ ràng anh biết, cô không có bệnh, nhưng anh đúng là đưa cô tới bệnh viện quân khu.

Đó là lần đầu tiên cô gặp anh — Tô Cẩm Niên.

Khi đó, rõ ràng Tô Cẩm Niên và Đàm Thụ ở cùng một chỗ, mà hai thiếu niên đều ‘tuyệt sắc khuynh thành’ (ed: đẹp ơi là đẹp ấy), nhưng cô cũng chỉ nhìn thấy Tô Cẩm Niên thôi.

Một bộ quần áo thoải mái màu trắng nổi bật lên dáng hình thon dài của anh, da trắng như ngọc. Anh dựa vào trên vách tường hành lang, không nói một câu nào, về mặt không chút thay đổi, nhưng lại làm người khác cảm thấy khí chất thanh cao xuất trần, giống như thần tiên trên trời làm lỡ nơi trần gian.

Khi đó, cô nghĩ, thì ra là trên thế giới này còn có một thiếu niên đẹp trai như vậy.

Khi đó, cô nghĩ, chàng trai này, cuối cùng thì cô gái phải thật tốt đẹp thì mới có thể xứng.

Khi đó Thẩm Đường bên cạnh cô nói: "Tô Cẩm Niên, Đàm Thu, các cậu làm gì ở đây?" Cô giật mình lấy lại tinh thần. Lúc đó, cô nhìn thấy Tô Cẩm Niên xoay đầu qua trước, ánh mắt khẽ lướt qua cô, không mang theo một chút sóng dậy, chỉ gật đầu với Thẩm Đường một cái.

Tô Cẩm Niên, thì ra anh chính là Tô Cẩm Niên! Là người đã vô tình cứu cô.

Trong lúc nhất thời, cô thậm chí có một chút kích động, một chút mừng rỡ.

Ngược lại một thiếu niên tuyệt mỹ bên cạnh híp mắt mỉm cười nói, "Tôi chơi." Lúc đó cô mới dời tầm mắt khỏi người Tô Cẩm Niên, nhìn người thiếu niên còn lại, người thiếu niên đó cũng nhìn thấy cô, nhàn nhạt hỏi một câu, "Đây chính là chị gái lòng của cậu?"

Thiếu niên đó cũng có dung mạo tuyệt mỹ, khóe mắt còn có nốt ruồi chu sa quyến rũ, cười lên cực kỳ giống hoa anh túc. Đẹp, thần bí, nguy hiểm.

Theo bản năng, cô không thích anh. Không ngoài là bởi vì câu nói kia, càng bởi vì thiếu niên kia giống Thẩm Đường, cười quá giả dối, giống như là đeo một lớp mặt nạ. Ai biết sau lưng người nho nhã dịu dàng lại là một ác quỷ ghê tởm đáng ghét!

Cho nên cô không thích anh tay trái không gian tay phải hạnh phúc.

Thiếu niên kia nhìn cô từ trên xuống dưới hồi lâu rồi nói với Thẩm Đường, "Đáng đáp tạm được. Thẩm Đường, không tệ."

Cô theo bản năng nhìn Tô Cẩm Niên, chỉ là Tô Cẩm Niên vẫn không có bất kỳ biểu lộ gì. Mà Thẩm Đường giống như phát hiện thỉnh thoảng cô luôn nhìn Tô Cẩm Niên một cái, trong lòng thoáng qua một chút tức giận, chột cười khẩy, "Không tệ sao? Ha ha, cũng không tệ. Đừng nhìn người nhỏ nhắn, trái lại ngực rất lớn, quả thực cũng không tồi."

Sắc mặt cô tái đi, không thể tin nhìn Thẩm Đường. Anh lại có thể bẻ cong sự thật, hơn nữa còn có thể lấy thái độ chẳng biết xấu hổ như thế để bẻ cong sự thật!

Thiếu niên lúc này cười nói, "Ha ha, Thẩm Đường, còn biết nói đùa như vậy à. Nếu cậu là chàng trai đã phá thân thì tất nhiên sẽ ồn ào đến toàn thế giới đều biết."

"Không làm toàn bộ không có nghĩa là chưa làm qua."

Cô nghe Thẩm Đường cùng anh kia nói từng câu từng chữ, lòng như là hòn đá rơi vào trong hồ nước, hít thở không thông chìm xuống đáy.

Ngay sau đó, cô có chút chóng mặt.

Lúc đó, một thiếu niên khác từ bên trong đi ra. Nhìn dáng dấp lớn tuổi hơn mấy người khác một chút. Người đó nhìn thấy cô thì cười nói, "Ồi, Thẩm Đường, đây chính là chị mới của cậu à, mặt trái táo, thật đáng yêu. Xin chào, anh là Trịnh Diệu Đông, rất hân hạnh được biết em."

Cô nghĩ, bốn thiếu niên trước mặt, ba đều cười vô cùng rực rỡ, nhưng chỉ có Trịnh Diệu Đông mới là thật sự cười chân chính thôi. Đẹp như ánh mặt trời, giống như nụ cười của cô vậy, thân thiết, ấm áp, hoài niệm.

Cô vừa định cười đáp lại người thiếu niên tên là Trịnh Diệu Đông. Lại nghe thấy anh nói:

"Chỉ gì chứ, rõ ràng là ám giường của mình thôi, thời cô nói đấy, cô gái thông phòng ——"

"Bốp ——"

Không chút do dự, cô giơ một tay lên tát vào mặt anh.

Thấy anh không thể tin nhìn cô, thấy tức giận ở đáy mắt anh càng thay đổi càng lớn. Thân thể của cô phát run, âm thanh của cô cũng phát run, nhưng cho dù như thế thì cô vẫn nghiêng răng nghiêng lợi, kiên định nói hết hai chữ:

"Vô si!"

Cả đại sảnh bệnh viện, im lặng trên cao giống như là đang diễn một bộ phim câm, tất cả mọi người giống như là tượng gỗ, không một tiếng động.

Cô nhìn anh chằm chằm.

Anh nhìn cô chằm chằm.

Bốn mắt nhìn nhau, không có thứ gọi là tia lửa bắn khắp nơi, có, chỉ có ánh mắt chán ghét lẫn nhau.

Là sự chán ghét đến từ sâu trong tâm hồn.

Bỗng ——

"Bóp ——"

Một âm thanh thanh thúy vang lên trên hành lang bệnh viện an tĩnh.

Người qua lại lui tới dừng bước chân, nhìn chuyện xảy ra trước mặt, không rõ ràng.

Đầu của cô bị đánh lệch qua. Đau rất từ gương mặt trần đến mang tai, mắt cay xè làm nước chảy cũng "tách tách" không ngừng chảy xuôi xuống.

Cô chỉ cảm thấy đột nhiên lỗ tai của cô nổ ran một trận, ù ù rung động, làm cho cô nghe không rõ ràng.

Cô nhìn thấy anh mở miệng nhúc nhích, lại không nghe thấy rõ cuộc anh đang nói gì. Nhưng khi nhìn bộ dáng của anh thì dĩ nhiên là cũng đang chửi cô thôi.

Ha ha, Trần Phi Phi (tg: không sửa họ trước tên Phi Phi), khi nào thì cô khiến người khác chán ghét ác như vậy đây?

Chợt, trước mặt bỗng tối sầm, cái gì cô cũng không biết. Khoảnh khắc ngắt đi, cô biết, mình bị anh hung hăng vung một cái tát, một cái tát đó làm trong lòng cô đau đớn.

Anh đi học cùng với cô ...

Lúc cô tỉnh lại lần nữa là ở trong phòng bệnh, trên tay cũng gắn ống truyền nước biển. Vừa khẽ động là tê dại đau đớn kích thích đến trong óc.

Nhìn trần nhà màu trắng, trong đầu cô xuất hiện khoảng trống ngẩn ngui. Sau một hồi hoảng hốt, cô lấy lại tinh thần, nghiêng đầu liền nhìn thấy vẻ mặt anh không thay đổi đứng ở cửa.

Trời chiều tà màu vàng kim rơi nghiêng vào, mạ một lớp vàng lên mặt bên của anh, thoát nhìn xa xôi đến không thể chạm vào.

Anh như vậy, thật xa lạ.

Không, anh vốn rất xa lạ. Nhưng không biết vì sao, cô cảm thấy anh như vậy, lần đầu tiên tháo mặt nạ ôn tồn nho nhã xuống. Thật ra thì anh trước mắt lạnh lùng như vậy mới đúng là anh chân thật nhất.

Cô nhìn như vậy, trong lòng cô thoáng qua một chút khác lạ, một hồi lâu, cô cảm giác có chỗ nào đó quái lạ.

Trùng hợp, anh quay đầu.

Bốn mắt nhìn nhau.

Đôi mắt anh đen như mực đọng vào đáy lòng của cô.

"Đã tỉnh rồi hả ?" Giọng nói của anh mang theo một chút lạnh lùng.

Cô gật đầu.

Một hồi lâu mới nhớ tới tại sao mình lại ngắt đi, không khỏi khẽ cắn răng, nhìn anh, "Làm sao cậu vẫn còn ở đây?"

Anh đột nhiên khẽ cười lên, anh nói, "Chị à, có phải chị bị tôi đánh ngốc luôn rồi hay không?"

Cô nghĩ, thế giới này người có thể nói lời không biết xấu hổ đến mức nhẹ nhàng thoải mái như vậy thì chỉ có anh thôi.

"À, đúng rồi, bố tôi cùng người mẹ dâm đẳng của cô gọi điện thoại cho tôi."

Cô lập tức biến sắc, thế mới biết rốt cuộc quái lạ mơ hồ trong lòng là vì điều gì —— chung quy là chuyện chụp mấy tấm ảnh cưới! Nhất định mẹ của cô rất lo lắng.

"Cậu im miệng, mẹ tôi không dám đăng! Cái tên khốn kiếp cậu!" Cô giận dữ mắng, "Thẩm Đường, nhìn vóc người cậu cao lớn, bộ dáng con người, thì ra cũng là súc sinh!"

Anh tiến lên hai bước, một tay bóp chặt cằm của cô, buộc cô ngẩng đầu lên nhìn anh, trên cao nhìn xuống:

"Cô mở miệng ra thì thật đáng đánh đòn."

Điềm nhiên như mây như gió, khiến cho người ta hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Như nhau thôi!" Cô nhìn anh chằm chằm, vẻ mặt tức giận.

Anh tỉ mỉ nhìn cô, lông mày dài hẹp tinh tế, gần nhìn rõ ràng màu sắc lông mày rất nhạt, xa lại có thể nhìn rất rõ ràng. Một đôi mắt bồ câu trắng đen rõ ràng, nhìn rất thủy mị. Mũi không rất cao, nhưng không sập, tỉ lệ khuôn mặt cô cũng rất thanh tú, miệng anh đào nhỏ nhắn, màu môi không đậm lại bóng

và đầy đặn, rất giống thạch hoa quả. Đặt tay lên mặt, cảm không phải như mũi khoan (ed: cảm nhọn, cảm chữ V) đang phổ biến lúc này mà là đường cong trũng ngồng cổ điển.

Nói thật, cô quả thật là đã lộ ra cái đơn giản nhất của đại mỹ nhân, không quá mấy năm nữa, người theo đuổi cô, chắc chắn xuất hiện đầy ra đó.

Nghĩ đến tương lai cô sẽ bị vô số đàn ông theo đuổi, trong lòng anh thoáng qua một chút không thoải mái. Cô là đồ chơi của anh, bất kỳ kẻ nào cũng không được mơ ước!

Lúc này cô tròn tròn đôi mắt, con ngươi đen láy viết đầy năm chữ to: "cậu là tên khốn kiếp". Nhưng anh nhìn thì cũng chỉ buồn cười thôi.

Nghĩ đến một cái tát hồi trưa, lửa giận trong lòng của anh liền "từ từ" dâng lên. Dù sao mười bốn năm qua, lần đầu tiên có phụ nữ dám vung tay vào mặt của anh, hơn nữa còn trước mặt nhiều anh em của anh như vậy!

Lúc đó, anh hận không thể dùng chân đạp chết cô, trên đời này cũng ít đi một người làm anh chán ghét. Nhưng khoảnh khắc cô thật sự ngất đi, trong lòng anh sinh ra một chút hoảng hốt, chính anh cũng không biết tại sao.

Cho nên lúc này anh đứng trong phòng bệnh, luôn tự hỏi mình, lúc này rốt cuộc anh đang sợ gì? Bỏ trách sao? Làm sao có thể, người như bố này có trách anh hay không thì đối với anh mà nói đã 'không đau không ngứa' nữa rồi. Cho nên Thẩm Đường, lúc này rốt cuộc mình đang sợ gì?

Suy tư hồi lâu, anh cũng không cho ra kết luận.

Lúc này, anh nhìn chằm chằm cô, một tay bóp chặt cằm của cô, "Còn có hơi sức mắng chửi người à? Xem ra buổi tối ông nên làm cô, để cô ngồi thông phòng là danh tiếng con ở như cô."

Cô trừng anh, cắn môi, một mùi tanh tràn ngập môi của cô.

Anh nhìn thấy cô liều lĩnh tổn thương bản thân thì chẳng biết tại sao tức giận lại dâng cao, ra lệnh, "Buông hàm răng ra!"

Cô không nghe theo không làm theo, chỉ lo nhìn anh chằm chằm.

Anh phát cáu, cô thật sự không nghe lời, không thể không dạy dỗ thật tốt! Chợt, anh cúi đầu, hôn môi của cô.

"Ừm——"

Cô đẩy anh ra, chỉ là một tay gần ống truyền nước biển, một tay cản bản đẩy không được anh cao một mét tám. Cô hung hăng cắn môi của anh, tiếc là

Chợt, hai tay cô chống ở trước ngực anh, mạnh mẽ dùng lực đẩy.

Ống truyền nước biển nhỏ lay động, làm bình nước biển trên đỉnh đầu phát ra tiếng động, anh cả kinh rời khỏi môi của cô.

Sắc mặt cô tái nhợt, đầy mắt đầy lửa giận thù hận, khoe môi cô đầy vết máu đỏ tươi.

"Vô sỉ!"

Anh sờ sờ khoe môi của mình, đau rất, hiển nhiên là mới vừa bị cô cắn. Đột nhiên, anh cười khế, "Chị à, thì ra là khẩu vị của chị nặng như vậy, yên tâm, sau này em trai cũng sẽ thỏa mãn chị."

Cô sợ đến sắc mặt trắng bệch, ôm lấy thân thể mình ngồi trên giường bệnh, run lấy bầy. Thấy cô như vậy, trong lòng anh thoáng qua vô số tức giận. Muốn bỏ đi cho xong, nhưng bước chân lại như bị đinh đóng tại chỗ, không nhúc nhích.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chớp mắt, ngày đã tối xuống, nước biển cũng rơi không còn nhiều lắm.

Lúc y tá tới rút kim châm, cười hi hi nói với cô, "Cô gái nhỏ, lúc này bạn trai em cũng lo lắng cho em lắm."

Cô ngẩng đầu nhìn anh im lặng không lên tiếng, muốn nói câu giải thích với y tá, đây không phải là bạn trai của em, nhưng lười phải giải thích. Bởi vì chuyện này không quan trọng.

Sắc trời đã tối, đèn đường sáng lên. Dưới ánh đèn không biết côn trùng gì đang không ngừng bay. Gió đêm hơi lạnh, người trên lối đi bộ đã không ồn ào như ban ngày nữa.

Anh đi ở phía trước, cô theo ở phía sau, nhắm mắt đi theo sau.

Rõ ràng, cô không muốn đi cùng anh, nhưng cô sợ chú và mẹ hỏi tới, đến lúc đó bọn họ sẽ lo lắng, cũng có khả năng vì vậy mà hạnh phúc của mẹ bị cô phá hư.

Đèn đường kéo bóng dáng anh thật là dài, cô nhìn bóng lưng của anh, co rúm lại. Rõ ràng là anh nhỏ hơn cô một tuổi, nhưng anh làm cho cô áp lực, không khác nào áp lực của một người trưởng thành cho cô.

Bất thành lĩnh, anh xoay người lại, nhìn cô chăm chăm, "Tốc độ nhanh hơn chút đi!"

Cô sợ đến bước nhanh hơn, một lúc sau, lại chậm lại. Bởi vì, cô thật sự không muốn đi theo bước chân của anh.

Lại một cơn gió đêm thổi qua, có thể mới vừa truyền nước biển xong, vốn là nhiệt độ hơi thấp, cô không khỏi run một cái, trong đầu đầy suy nghĩ xem sau khi trở về nên ứng phó thế nào với bố mẹ của mình.

Khi cô vẫn còn đang dờ dẩn, một cái áo khoác mang theo nhiệt độ nhân nhật ném vào trên người của cô.

Cô ngẩng đầu, lại thấy anh đã xoay người rời đi.

Cô ngần ngại cầm áo, đúng là không biết như thế nào cho phải.

Đang ngần ngại, anh lại nói, "Còn đứng ngốc ở đó làm gì? Hóng gió à?"

Anh như vậy là đang biến tướng của hòa giải sao?

Suy nghĩ một chút, anh chỉ mười bốn tuổi, mặc dù vóc dáng cao lớn thẳng như ngọc, đã là thiếu niên nhanh nhẹn, nhưng nói cho cùng vẫn còn là đứa con trai, thật ra thì bản tính không xấu.

Nếu như có thể vứt bỏ hiềm khích lúc trước, như vậy sống cùng anh cũng không phải là không thể.

Trường cô học được chuyển tới là trường trung học của anh, lúc đó, cô học năm ba sơ trung, anh học năm hai sơ trung, mà còn một tháng nữa chính là thi cuối học kỳ một.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, một ngày nào đó, cô cũng có thể tới trường trung học tư nhân của quý tộc để học. Bởi vì bạn học ở nơi này, bối cảnh mỗi người đều không thể khinh thường.

Nam sinh ở cùng nhau, chuyện nói nhiều nhất chính là phụ nữ, nữ sinh ở chung một chỗ, bàn nhiều nhất chính là đàn ông cùng với đồ dùng mới. Như quần áo, túi xách, lắc tay.

Đã từng học ở trường học mà gần tới thi cử, tất cả mọi người đều nỗ lực cố gắng học tập, thế nhưng nơi này hoàn toàn không phải. Mặc dù đi học không âm ỉ, nhưng thầy giáo cũng phải nói mấy lần "yên lặng nghe giảng" mới được.

Lớp của cô học, nói như thế nào đây, là tương đối được sắp xếp bên ngoài, đối với cô là học sinh đột nhiên được xếp lớp trước khi thi cuối học kỳ một tháng, rõ ràng bọn họ đối với cô không có thiện cảm gì, nhất là nữ sinh, đáy mắt từng người cũng thoáng qua vẻ chán ghét, giống như cô là vật thể không sạch sẽ.

Cô ngồi cùng bàn với lớp trưởng là Văn Phiên Phiên, nghe tên là một người đẹp gầy teo nhỏ nhắn, xinh đẹp khuynh thành, nhưng quen thì biết thực sự cô ấy là một cô gái tròn trịa đáng yêu. Làn da cô ấy trắng, đôi mắt rất to, miệng nhỏ nhỏ, bàn tay nhỏ nhắn béo ú, cười lên thì mắt liền híp lại, còn có thể lộ ra hai má lúm đồng tiền thật sâu, thoát nhìn liền biết là công chúa may mắn được người lớn nâng ở lòng bàn tay.

Ngồi cùng bàn rất dễ nói chuyện, mọi người trong lớp rất thích cô ấy. Cô ấy đối với học sinh đột nhiên chuyển trường tới như cô cũng không kỳ thị, ngược lại, cô ấy thường hỏi han ân cần đối với cô.

"Thẩm Phi Phi, dung mạo cậu thật xinh đẹp."

"Văn Phiên Phiên, cậu cũng rất xinh đẹp."

"Nào có, mình quá béo rồi, nhiều lắm thì coi là đáng yêu."

"Không, cậu rất đẹp. Còn nữa, cậu vốn không mập, như cậu vậy là vừa vặn, sò thịt thịt, rất thoải mái." Cô nói đúng lời nói thật, cô gái nhỏ như vậy thì đi tới chỗ nào cũng sẽ được người khác thích nha.

"Phi Phi, cậu thật sự là quá tốt." Về mặt của Văn Phiên Phiên cảm động, "Nhưng nam thần của mình không yêu mình, anh ấy nói mình là heo mập."

Cô toát mồ hôi đồng thời cũng an ủi, "Đó là anh ấy không biết thương thức, mất cậu là do anh ấy không có phúc."

"Phi Phi, mình yêu cậu mất." Cả người Văn Phiên Phiên cũng đã giắt trên cánh tay của Thẩm Phi Phi rồi, "Ừ, cho nên mình quyết định, mình muốn giảm cân."

Lúc ấy cô không nói ra lời.

Thứ hai đều có nghi thức kéo cờ, tất cả thầy trò toàn trường đều tập hợp ở sân, chờ đợi nghi thức bắt đầu.

Lúc đó, chính là lúc hàng loạt những khóm hoa sơn chi nở rộ, bồn hoa trong sân trường trắng nõn một vùng hoa sơn chi, trong không khí tràn đầy hương thơm sơn chi.

Cô đang say mê giữa hương thơm của hoa sơn chi, chợt bị người đẩy một cái.

Thì ra là Vân Phiên Phiên đứng phía trước cô đẩy cánh tay của cô.

Cô hỏi, "Sao thế?"

Vân Phiên Phiên nói, "Hai người kéo cờ là hot boy đỉnh nhất trường chúng ta."

"Ai?"

"Đó, hai người trên bức, đều học năm thứ hai sơ trung. Một người tên là Tô Cẩm Niên, một người tên là Đàm Thụ. Chắc chắn, đỉnh nhất đó, dung mạo hai người này quả nhiên là trước không có người sau cũng không có người, quá đẹp. Một khuynh quốc khuynh thành như hoa sen trắng trên đỉnh núi tuyết, một quyền rũ xinh đẹp như hoa anh túc tình độc. Chắc chắn, thế giới này sao lại có tuyệt sắc như thế! Nghe nói hai người này lớn lên, bối cảnh sau lưng càng làm người ta giật mình."

Vân Phiên Phiên vẫn còn đang thao thao bất tuyệt, trong lòng cô cũng cực kỳ khiếp sợ. Cô ngẩng đầu nhìn phía xa, nhìn hai thiếu niên mặc đồng phục kéo cờ trên bức bên kia.

Cô không nghĩ tới nhanh như vậy đã có thể gặp lại anh.

Chợt, Vân Phiên Phiên nói: "Cũng may nam thân của mình không phải bọn họ, dù sao hai người này cũng quá cao nên không thể leo tới rồi. Một người như tiên không đụng khói bụi trần gian, làm người ta xấu hổ không dám đụng vào; một người xinh đẹp mê người đến cực kỳ giống hoa anh túc, làm người ta muốn tới lại lo sợ không dám nhúng chân. Haizz, vẫn là Thẩm Đường tốt."

"Ai? Thẩm Đường?" Người trong miệng Vân Phiên Phiên nói là "Thẩm Đường", người đó là Thẩm Đường sao?

"Ừ, cậu biết à?"

Cô lập tức lắc đầu.

Cô một chút cũng không muốn để người ta biết, cô và ác quỷ kia biết nhau!

"Dung mạo Thẩm Đường cũng không thua kém hai người bọn họ. Lúc mình mới gặp Thẩm Đường, đúng là bị Thẩm Đường làm cho kinh ngạc."

Có không? Mặc dù dáng dấp Thẩm Đường đẹp, nhưng cũng kém xa với Tô Cẩm Niên. Trong lòng cô yên lặng phản bác, rất không muốn thừa nhận mình cũng tuông bị em trai ác quỷ kia làm kinh ngạc.

"Hai hotboy này, Tô Cẩm Niên lạnh như băng, luôn từ chối người ngoài gần gũi, Đàm Thụ đối với người nào cũng cười, nhưng khi nhìn lại sẽ làm cho trong lòng ta run sợ. Quan trọng nhất là, hai người này đều có thanh mai trúc mã."

"Thanh mai trúc mã? Tô Cẩm Niên có thanh mai trúc mã sao?" Theo bản năng, cô đứng là bật thốt lên.

Vân Phiên Phiên gật đầu, "Ừ, là một người đẹp tên là Trịnh Duyệt, cùng lớp với anh ấy, dường như hai nhà thân với nhau mấy đời rồi. Đúng rồi, năm hai cao trung có một học trưởng, Trịnh Diệu Đông, cũng là trai đẹp, kiểu ánh mặt trời, chính là anh họ của Trịnh Duyệt."

Trong lòng của cô thoáng qua một chút mất mát, nhìn bóng dáng cao ráo thẳng tắp như ngọc trên bức, tinh thần rất lâu mà vẫn không về được.

Giọng của Vân Phiêu Phiêu vẫn còn tiếp tục ở bên tai, "Thẩm Đường tốt nhất, cười tao nhã lịch sự, đối với ai cũng dịu dàng hòa nhã, cũng không lớn tiếng, đối với nữ sinh thì siêu cấp săn sóc, đối với nam sinh thì siêu cấp trọng nghĩa khí, mình nghe nói đám người năm hai sơ trung, không có ai không thích anh ấy. Tóm lại anh ấy là siêu cấp rồi."

"Ha ha." Cô rất muốn nói, Phiêu Phiêu, thật ra thì cậu thấy đều là giả dối, thật sự anh ấy chính là một nụ cười lạnh, ác quỷ vô sỉ!

Mặt Vân Phiêu Phiêu đỏ hồng nói, "À, đúng rồi, quan hệ của anh ấy và Tô Cẩm Niên cùng Đàm Thụ cũng không tệ đâu, mặc dù không là một lớp, nhưng hình như là cùng một đại viện. Thật đáng ghét, ông nội mình là quan văn (ed: ý chỉ người không theo quân đội á, vậy đi cho lẹ), cho nên chỗ mình ở xa bọn họ lắm!" Nói xong lời cuối cùng, Vân Phiêu Phiêu thở phào.

Cả nghi thức kéo cờ, cô đều ngây ngẩn nhìn Tô Cẩm Niên, cho đến khi nghi thức kết thúc, biến người tàn đi.

Trở về phòng học, vị trí còn chưa có ngồi nóng thì nghe người khác âm u kỳ quái nói, "Thẩm Phi Phi, bên ngoài tìm kìa."

Cô ngẩng đầu, lại thấy ánh mắt không tốt của mấy nữ sinh, nghi ngờ đứng dậy ra ngoài, phát hiện rõ ràng người tìm cô lại là anh ——

Thẩm Đường!

Chương 162: Ngoại truyện 3: Mời chị lên giường: Ở đây thiếu niên thật tốt đẹp (5)

Cái gọi là anh hùng cứu mỹ nhân...

Anh đứng ngược sáng ở cửa, ánh mặt trời màu vàng kim tựa như bút vẽ, họa ra hình dáng anh. Trên mặt anh treo nụ cười nhàn nhạt, lại bởi vì khuất sáng nên làm lòng người ta sợ hãi.

Cô hơi sửng sốt, trong ánh mắt kinh ngạc, kiên trì tiến lên.

Bỗng nhiên, anh đưa một túi to tới trước mặt cô, nhẹ giọng nói với cô, "Ở trường học cảm thấy quen thuộc chứ?"

Nữ sinh xung quanh rối rít hít vào, thậm chí chấp tay trước ngực, đặt ở bên tai, say mê nói, "Thẩm Đường thật sự rất dịu dàng."

Nếu như không phải là cô quá rõ ràng bản lĩnh diễn trò của anh thì cô cũng sẽ giống đám người kia, bị bề ngoài vô hại của anh lừa gạt.

Ánh mắt cô như rất nhiều mũi tên "vù vù", nhận lấy trà sữa anh đưa tới, "Cảm ơn." Cô vừa định xoay người trở lại chỗ ngồi của mình thì lại bị một tay anh níu cổ tay lại.

Chợt đầu của anh tiến tới bên tai của cô, xung quanh nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh, dù sao tư thế như vậy quá mức mập mờ, đây là cảm kỳ lớn của nam nữ thời kỳ trung học, mọi người đều giống như uống thuốc lắc.

Anh thổi một hơi, nhẹ giọng nói, "Chị à, buổi trưa cùng nhau ăn cơm nhé."

Mặc dù lời này hơi nhỏ, nhưng mà khả năng nghe của "hoa sĩ" xung quanh hơn người nên vẫn nghe rất rõ ràng. Cô tình tường cảm nhận được những người xung quanh quăng hăm mộ ghen tỵ tới cô.

Thân thể cô khẽ cứng ngắc, lại thấy anh đã vẫy vẫy ống tay áo, nhẹ nhàng rời đi. Cô đứng tại chỗ, lại thấy ánh mắt nữ sinh chung quanh đối với cô như sói vậy.

"Nói, rốt cuộc cô và Thẩm Đường có quan hệ thế nào!" Cuối cùng một nữ sinh ức chế không được tò mò trong lòng, hỏi ra tiếng.

Cô nhìn về mặt bọn họ là "cô không nói thì chúng ta cũng sẽ không bỏ qua", hơi nhú mồm, sau khi tự hỏi xong thì nói: "Cậu ấy là con trai của bố dưỡng tôi."

"Nói cách khác, các người không có quan hệ máu mủ!" Một nữ sinh phát hiện trọng điểm, lên tiếng kinh hô.

"Nói cách khác, các người còn cùng ở chung một mái nhà?" Lại một nữ sinh phát hiện trọng điểm, lên tiếng kinh hô.

"Ôi, theo như định luật của tiểu thuyết, đến cuối cùng anh em hay chị em giả cùng ở dưới mái nhà đều thành cp!" Lại một nữ sinh phát hiện trọng điểm, lên tiếng kinh hô.

Theo từng tiếng kinh hô, vốn là những nữ sinh kia lóe ghen tỵ càng thêm sâu hơn. Từng ánh mắt nhìn cô đều là hận không thể chặt găm lấy cô.

Cô lui về phía sau hai bước, "Mọi người suy nghĩ nhiều!"

Cũng may tiếng chuông vào học giải quyết quần bách của cô. Cô vội vàng ngồi trở lại vị trí của mình, lại thấy Vân Phiêu Phiêu phùng gò má lên, thờ phỉ phò nhìn cô chằm chằm.

"Cậu không phải coi mình như bạn bè!"

"Hả? Không có, mình xem cậu như bạn bè mà." Nói xong, cô đưa trà sữa Thẩm Đường cho cô cho Vân Phiêu Phiêu, "Ừm, cho cậu nè, là Thẩm Đường mua."

Một ly sữa trà khiến tâm tình khó chịu của Vân Phiêu Phiêu tốt lên không ít, nhưng vẫn dùng ánh mắt tố cáo nhìn cô, giọng buồn bã nói, "Mình nói nam thân của mình là Thẩm Đường cho cậu biết, cậu lại không nói với mình, Thẩm Đường là em trai khác bố khác mẹ!"

"Ôi." Ở trong trường học, cô muốn tránh xa anh cũng không kịp nữa, làm sao có thể phơi quan hệ mình với anh ra được đây?

"Có phải giống mấy cô gái kia nói hay không, sau này cậu sẽ kết hôn sanh con cùng Thẩm Đường không?"

"Làm sao có thể!" Cô tức giận phải lên tiếng hô lên.

"Thẩm Phi Phi! Bây giờ là thời gian lên lớp, em làm gì hoảng sợ la lên vậy! Thiệt là, một chút tư cách cũng không có, đứng ở đó học cho cô." Tiết học vừa đúng lúc là chủ nhiệm lớp, cho nên lập tức liền kêu tên Thẩm Phi Phi lên, hơn nữa hung hăng phê bình cô.

Cả lớp cười vang làm cho gương mặt cô sung huyết đỏ bừng, lắp bắp muốn giải thích, nhưng cuối cùng ngậm miệng lại.

Vân Phiêu Phiêu ở bên kia nhỏ giọng nói, "Thật xin lỗi."

Cô lắc đầu một cái, theo như cô giáo yêu cầu đứng ở trên bục nghe giảng.

Thỉnh thoảng truyền tới tiếng bàn luận xôn xao cùng với ánh mắt chăm chọc, làm cho tâm tình cô rất dè dặt.

Buổi trưa lúc ăn cơm, rốt cuộc cô không có đi, hơn nữa còn rất không có khí phách trốn trong nhà vệ sinh. Cho đến khi vào học thì cô mới len lén chạy về lớp học của mình. Lúc đó một tay Vân Phiêu Phiêu quạt quạt mũi, "Phi Phi, cậu đã đi đâu. Sao mũi trên người lạ như vậy."

Mặt cô ửng hồng, lắc đầu một cái. Chết cũng không nói ra miệng, mũi trên người lạ là bởi vì xông ở nhà vệ sinh hơn một giờ. Cô nghĩ, trên đời này không có ai ngu ngốc hơn cô. Nhưng cô không tìm được chỗ nào khác an toàn hơn nhà vệ sinh.

Lúc tan học, cô vốn định len lén chạy đi, dù sao một tiết cuối là tiết sửa bài tập, không cần lên lớp, lại không nghĩ rằng là bởi vì gần tới cuối kỳ nên thầy toán hỏi chủ nhiệm lớp mượn tiết này, định bỏ túc toán học cho mọi người.

Thầy toán có hai đặc điểm, một là đặc biệt thích cho học sinh học thêm, một cái khác chính là đặc biệt thích dạy lố giờ. Cho nên đợi đến khi học sinh các lớp khác đều về hết sạch mà thầy toán vẫn như còn đang uống thuốc lắc vậy, định tiếp tục nói tiếp.

Có lẽ tiếng oán niệm của bạn học quá vang dội rồi, làm cho thầy toán không thể không dừng giảng bài, sau khó chịu nhìn đồng hồ đeo tay một cái, lúc này mới chậm chậm nói, "Hôm nay chúng ta nói tới đây thôi, còn lại thì ngày mai nói tiếp, các bạn tan lớp."

Cô thu dọn xong sách vở, lúc đi ra cửa phòng học liền nhìn thấy một tay anh đang xách ba lô lệch vai dựa vào trên tường ở cửa ra vào. Không ít nữ sinh đi ngang qua anh cũng tỏa ra ánh mắt nhộn nhạo.

Anh nghiêng đầu liền nhìn thấy cô, sau đó khẽ mỉm cười, "Bây giờ mới tan lớp à."

Âm thanh kia, giọng điệu kia, làm cho nữ sinh xung quanh nhộn nhạo lên từng vòng xoắn tình, hận không được chết đuối trong đó.

Cô không có vẻ mặt dư thừa, chỉ gạt đầu, anh đi về phía trước một bước, đứng sóng vai cùng với cô, hai người cùng nhau rời đi. Khiến cho người xung quanh không biết cô rồi rít suy đoán, rốt cuộc cô gái lạ mặt và Thẩm Đường là quan hệ gì.

Dọc theo đường đi, anh tao nhã lễ độ với tất cả mọi người, khiêm tốn chào hỏi, nụ cười khéo miệng vẫn không có hạ xuống.

Cô nhìn anh luôn diễn trò, không khỏi tự hỏi mình: rốt cuộc đâu mới thật sự là anh!

Cô nghĩ, có lẽ thói quen diễn trò của anh cho nên mới giống thật như thế.

Tới chỗ không người, anh mới cúi đầu nói, "Chị Phi Phi, cả buổi trưa đều vui ở trong nhà vệ sinh, mũi được chứ?"

Mặt cô ửng hồng, "Làm sao cậu biết?" Sau khi hỏi ra thì cô muốn đập chết miệng của mình, nói với anh gì thế này!

Anh nói, "Chắc chắn, không ngờ mẹ chị thông minh một đời lại sinh ra con ngu như heo vậy, chắc chắn."

"Cậu!"

Anh cười lạnh, "Muốn tránh tôi như vậy sao? Vậy sao chị còn phải ở nhà tôi, hả?"

Cô cắn môi, hai tay nắm chặt thành quyền.

"Chưa từng thấy cô gái nào ngu ngốc như chị vậy." Anh khinh thường nói, sau đó ném qua một ổ bánh mì, cô theo bản năng hai tay vòng lên cánh tay, bánh mì vừa vụn rớt trong ngực của cô.

"Mau ăn cho tôi, không phải để mặt tái xám đi về chứ! Làm hại bố tôi cho là tôi ngược đãi cô!"

Cô rất muốn nói "Cậu vốn là ngược đãi tôi", nhưng nhìn anh sải bước không ngừng đi về phía trước, thờ dãi không nói. Cúi đầu nhìn bánh mì ném trong ngực mình, rất muốn có khí phách ném nó vào trong thùng rác, nhưng cảm giác bụng cô bóp vô nên cô đưa tay cầm lấy, cắn một miếng nhỏ ăn. Trong lòng cô tự nói với mình: đây là thức ăn, không thể lãng phí.

"Mau lên, thật sự coi mình là tiểu thư, phu nhân đấy à." Anh đứng ở đằng xa lớn tiếng nói với cô.

Cô nhìn anh chăm chăm, sau đó không có biện pháp chạy hai bước nhỏ, đuổi theo anh.

Mặt trời chiều ngã về tây, kéo bóng lưng bọn họ dài thật dài.

Hai tuần lễ liên tiếp, đồ của cô đều sẽ không giải thích được mà không thấy nữa. Có lúc sách bài tập xuất hiện vết bút lông vẽ lung tung lộn xộn. Cô ngốc nữa cũng biết, mình bị người khác trêu cợt.

Nhưng cô không biết là người nào. Cho nên trong lớp trừ Văn Phiêu Phiêu, thái độ người khác đối với cô đều rất lạnh nhạt.

Cô cần môi, chỉ có thể yên lặng ném những khổ sở này.

Một lần nào đó cô từ nhà vệ sinh trở lại, vừa định ngồi vào ghế của mình, lại "bịch bịch ——" một tiếng té trên đất, thì ra ghế ngồi của cô không biết bị người khác rút đi từ lúc nào rồi.

Cô đứng dậy, bốn, năm bạn học đứng bên cạnh, nam nữ đều có, hai ba đều đối định, chính lúc này cùng nhau nhìn cô, sau đó cười thật to ra tiếng.

Cô trầm mặc.

"Ai da, thật là đáng thương." Một nữ sinh dùng ánh mắt đáng thương nhìn cô, nhưng đáy mắt chột lóe lên hả hê cũng không thể tránh được ánh mắt của cô.

"Té đau không?" Lại một nữ sinh giả mù sa mưa hỏi cô.

"Ha ha ha ha." Mấy nam sinh điên cuồng bắt chước mà cười ra tiếng. Còn có một nam sinh động tay động chân, vấy tóc của cô lên, kéo lên trên, "Haizz, dễ nhũn nhỏ à, nghe nói trước kia bố cô là nông dân. Bởi vì công phu trên giường của mẹ cô nên vào được nhà giàu có. Cô cũng bay lên cây làm Phụng Hoàng đó sao."

"A ha ha ha, thiệt hay giả, cậu có được tin tức từ đâu vậy?"

"Ai ui, mấy người các cậu đủ rồi đó, chim sè chính là chim sè, làm sao có thể vẽ mấy màu sắc rực rỡ sẽ biến thành phụng hoàng, các người đang nói đùa sao?"

Cô nhìn mấy người này, đáy mắt tức giận càng lúc càng dữ.

Nam sinh kia vẫn còn đang nắm tóc của cô kéo, cô rất tức giận gạt ra, nam sinh kia nhất quyết không tha. Cô nổi giận muốn vung bàn tay qua, lại nghe: "Àm——" một tiếng.

Nam sinh kia lại bị người khác đá bay từ mặt bên.

Cô kinh ngạc, vừa định nhìn xem cuối cùng là ai giúp cô trút giận, lại nghe thấy: "Người nhà họ Thẩm chúng tôi, lúc nào thì đến phiên bọn các người ức hiếp?"

Mọi người thấy gương mặt Thẩm Đường mất nụ cười thì rồi rít im lặng.

Nhìn Thẩm Đường xa lạ lại quen thuộc như vậy, trong lòng cô sợ ngây người. Bởi vì cô thật sự không ngờ, người này lại sẽ là anh! Không phải anh rất chán ghét cô sao? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện giúp đỡ cô?

Lúc này, chỉ thấy mặt anh không thay đổi nhìn người bị anh đá trên đất, sau đó về mặt lạnh lùng quét qua những người khác đang trợn mắt há mồm: "Các người nhớ đây, người nhà họ Thẩm chúng tôi không phải dễ ức hiếp như vậy."

"."

Cô cần môi, không hiểu rốt cuộc anh hành động vậy là ý gì.

Anh chậm rãi đi tới bên cạnh cô, mỗi một bước, bước chân nặng nề giống như muốn khắc vào trong lòng của cô. Cuối cùng đi tới trước mặt cô, anh khẽ mỉm cười, kéo cổ tay của cô, trong lúc mọi người quay mặt nhìn nhau, rời khỏi phòng học.

Trong một giây kia, đầu óc của cô đang cứng nhắc, đầu óc trống rỗng, không biết bây giờ rốt cuộc mình và anh đang làm gì.

Lại không nghĩ rằng ở sân thể dục không có người, anh nói, "Chỉ có phải bị tư thế anh hùng cứu mỹ nhân của tôi làm đổ rồi hay không?"

Cô há hốc mồm, vừa định nói "Cậu nói bừa!" Lúc đó lại nghe anh nói tiếp, "Chỉ tiếc, tôi đập nam sinh kia, không phải vì trút giận cho chị mà bởi vì tôi khó chịu. . ." anh nâng cằm của cô lên, "Tôi còn chưa ăn hiếp chị đủ thì tại sao đàn ông khác có thể cướp đi phúc lợi của tôi."

"."

"Ừ, chị à?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Ngoại truyện 3: Mời chị lên giường: Ở đây thiếu niên thật tốt đẹp (6)

Bị anh hôn...

Chán ghét trong đáy mắt anh không còn che giấu.

Lời của anh quá ác độc.

Mà cô biết rõ anh là một người như vậy, tim vẫn đau nhói.

Cuối cùng là một cặp chị em không thể nào yên bình được.

Cô gạt anh ra, đáy mắt cũng không còn che giấu chán ghét.

Lại thấy đôi mắt anh giống như nhuộm một tầng sương mù, tình cảm chân thật, đúng là làm người ta không thấy rõ.

Thời gian như ngừng trôi.

Không khí giống như là ngưng lại, lưu động chậm chạp, và lại làm người ta hít thở không thông.

Cuối cùng.

Anh xoay người, đi về phía trước.

Cô đứng ở tại chỗ, cảm giác bóng lưng anh vô cùng cô đơn.

Chợt cô có chút hiểu.

Rốt cuộc người nào mới thật sự là anh?

Đột nhiên, cô lắc đầu một cái: Thẩm Đường là ác quỷ, vĩnh viễn sẽ không thay đổi!

Thi cuối kỳ căng thẳng cuối cùng đã qua, rốt cuộc nghỉ hè làm người ta mong đợi đã tới.

Bố Thẩm rất vui vẻ, nhìn phiếu điểm của cô rồi ra sức khen ngợi: Phi Phi thật lợi hại, lại có thể đứng top mười của lớp! Thật sự là rất lợi hại.

Cô mắc cỡ cúi đầu.

Bố Thẩm nói, thi tốt như vậy, mùa hè muốn đi đâu chơi thì nói với bố một tiếng.

Cô lại theo bản năng ngẩng đầu nhìn Thẩm Đường. Lại thấy anh ngồi trên ghế sa lon, treo nụ cười nhàn nhạt, cực kỳ giống thân sĩ, nhưng đáy mắt anh chợt lóe lên ý khinh thường, cũng rõ ràng như vậy.

Lúc đó, mẹ của cô đã cùng bố của anh làm tiệc cưới, mà cô cũng từ chú đổi thành gọi ông là bố. Nếu không phải Thẩm Đường vẫn khuôn phép lễ độ gọi mẹ cô là "dì", người ở bên ngoài sẽ thấy đây thật là một nhà bốn người hạnh phúc mỹ mãn.

Cô lắc đầu một cái, bố, con ở nhà là được, mùa hè quá nóng.

Bố Thẩm nói, đầu được, học sinh mà, nghỉ hè thì luôn thả lỏng một chút mới tốt. Nói đi, muốn đi nghỉ nơi nào? Ừ, con sợ nóng, chúng ta đi Thụy Sĩ trượt tuyết nhé?

Anh nói, đây cũng là một ý kiến hay.

Mẹ của cô cũng gật đầu một cái, Thụy Sĩ là một địa điểm tốt.

Cô cắn môi không nói, chỉ ngồi đó vừa nhìn bọn họ bắt đầu vui vẻ hoà thuận thảo luận rồi sắp xếp hành trình thế nào, Thụy Sĩ lại có những địa điểm du

lịch nào.

Bố Thâm hành động thật sự rất nhanh, mới thảo luận một ngày là ngày thứ ba là bố cầm đến bốn tấm vé máy bay đi Thụy Sĩ. Rõ ràng, cô không có vi-sa. Sau lại, cô mới biết, công ty bố cùng các nước Âu Mỹ đều có nghiệp vụ lui tới, cho nên mua vé máy bay thật sự rất đơn giản.

Cô không khỏi nghĩ đến chuyện đã từng, nhà nghèo ngay cả đồ ăn cũng chỉ ăn những món đơn thuần, nhưng bây giờ, muốn đi đâu chơi thì chỉ cần nói một tiếng liền có thể làm được đi. Như vậy nước của lòng sông quá mức chênh lệch so với mặt biển, để cho cô cực kỳ không thăng bằng. Nếu như khi đó nhà của cô có tiền, nói không chừng bố của cô cũng không đi như thế.

Trong lòng cô khó chịu, một lúc sau, cô lắc đầu một cái, mở lòng của mình ra.

Lại nói, đối với Thụy Sĩ, cô thật không hiểu lắm, duy nhất chỉ biết là chính là quốc gia được đạt Giải Nobel, sau đó là đồng hồ cực đắt và sang trọng. Bởi vì đó đều là kiến thức trong sách giáo khoa.

Ba ngày sau, cuối cùng bốn người cũng đến Lucerne, Thụy Sĩ, bởi vì trái mùa giờ nên lúc tỉnh dậy, trời đã rất đen rất đen rồi. Nhìn đồng hồ báo giờ trên vách tường một chút, cũng là hơn hai giờ khuya. Nhiệt độ bên này vốn tương đối thấp, bóng đêm càng thêm trầm lợi hại.

Trong bụng cô trống trơn, vô cùng khó chịu. Nhưng phòng lớn như thế chỉ một mình cô, tìm ở tui trên bàn bàn cũng không thấy một chút thức ăn. Mà khoảng thời gian này, phần lớn mọi người đều đi ngủ. Tuy biết rằng khách sạn năm sao có nhân viên phục vụ trực, nhưng cô lại còn không biết xấu hổ quấy rầy người khác sao, chỉ có thể yên lặng đói bụng nằm lại giường.

Nhưng bởi vì trong bụng quá đói, cộng thêm mới vừa ngủ hơi nhiều, cho nên trong bụng khó chịu vô cùng rõ ràng, lăn qua lộn lại, một chút buồn ngủ cũng nhìn không thấy.

Cô cứ chịu đựng như vậy cho đến ánh nắng đầu tiên của sáng sớm xuyên qua khe cửa sổ chiếu vào, chói mắt. Cô dùng ngón tay hơi che lại, hắt đầu một cái, đứng dậy, mở cửa sổ ra, không khí rét lạnh ủa vào mặt, một dãy núi xa xa lại được bao phủ trong làn áo trắng bạc.

Hôm qua lúc đến đây rất mệt mỏi, cho nên cũng không chú ý hoàn cảnh chung quanh. Lần này nhìn thấy cảnh này, dĩ nhiên là trong lòng kinh ngạc tán thưởng liên tục, dù sao vẫn là lần đầu tiên cô nhìn thấy tuyết ở mùa hè.

Chậm rãi đi ra khỏi phòng, ngẩng đầu liền thấy cửa căn phòng đối diện mở ra, lại thấy anh đứng ở cửa.

Anh chỉ hơi quét qua cô.

Cô cũng không để ý tới anh.

Hai người đều cùng đi thang máy xuống lầu, đi tới đại sảnh. Đã có không ít người ngồi trên bàn ăn bữa sáng, trên mặt đều là vui thích.

Cô thấy anh ngồi lên vào một cái bàn nên cũng tìm một cái bàn không có ai ngồi xuống. Thế nhưng anh lại trùng mắt nhìn cô: chị là đang câu kinh với sao?

Cô sợ đến mặt trắng bệch.

Đúng vậy, chút nữa bố dượng cùng mẹ cũng sẽ tới đây ăn điểm tâm, nếu cô cùng anh ở hai bàn thì sao có thể ăn nói với bọn họ?

Sau khi nghĩ thông suốt, cô ngồi xuống. Đúng lúc, nhân viên phục vụ đi tới. Nhân viên phục vụ nói một tràng tiếng Anh, bởi vì tốc độ nói quá nhanh, hoàn toàn khác biệt với tốc độ trong băng cùng thầy giáo nên cô chỉ nghe một hai từ của cô gái, những thứ khác thì nghe cũng không hiểu.

Trong lòng cô hoảng hốt, mặt sung huyết đỏ bừng, muốn biểu đạt cái gì, thế nhưng chút từ đơn lại chìm vào tận cùng trong đầu, đúng là một từ cũng không thể nhớ, càng không cần nói làm sao liền kết thành một câu nói.

Người bồi bàn mỉm cười nhìn cô.

Cô cảm thấy vô cùng quẫn bách.

Lại nghe anh nói: ngu ngốc chính là ngu ngốc. Chợt anh dùng tiếng Anh vô cùng lưu loát nói chuyện với phục vụ viên kia.

Cô cắn cắn môi, không nói thêm lời nào.

Một lúc sau, nhân viên phục vụ đẩy xe đưa tới bữa ăn sáng mới vừa gọi.

Phần lớn bữa ăn sáng ở đây là bánh mì lát với mứt, mùi vị tạm được, ngày thường cô nhất định là ăn không quen. Nhưng bởi vì đói bụng cả ngày, bữa ăn sáng vừa lên bàn, cô liền ăn ba lát bánh mì đen (hay còn gọi là bánh mì lúa mạch).

Anh nói, heo.

Mặt cô ửng hồng, muốn phản bác, lại thấy vẻ mặt ngọt ngào của bố dượng cùng mẹ cô xuống lầu.

Cô chào buổi sáng với bọn họ.

Bố anh cười híp mắt nói, lần đầu tiên ra khỏi nước, có chỗ nào không quen hay không? Rồi chợt ông nói với anh, Tiểu Đường, con thường ra nước ngoài, phải chăm sóc kỹ cho chị đấy.

Anh cười nói, bố, con sẽ chăm sóc chị thật tốt.

Mẹ cô nói, anh cũng thiệt là, đứa nhỏ Tiểu Đường này không chăm sóc tốt cho Phi Phi à, nói thừa quá à.

Trong lòng cô khổ sở, thật muốn vạch trần mặt nạ người này.

Bố dường như cười, ngồi xuống cũng bắt đầu ăn bữa sáng.

Người ngoài nhìn vào một nhà, sau khi dùng xong bữa ăn sáng không gì sánh bằng thì lái xe mấy giờ mới tới núi tuyết Titlis để trượt tuyết. Núi tuyết Titlis là một phần của dãy núi Alpes, sân trượt tuyết ở đây cũng vang danh toàn cầu, cho nên hàng năm khách du lịch tới đây rất nhiều.

Sau khi cô "trang bị" tốt mọi thứ, trong lòng vẫn rất thấp thòm. Nhất là trượt tuyết sẽ do anh đưa đi. Khi cô đi tới sân trượt tuyết, anh đã đứng ở đó chờ cô.

Trang bị một bộ đồ thể thao màu xanh nhạt, trên đầu mang một cái mũ kính, chậm rãi thong thả bước tới cô, lại sinh ra một sự lúng túng nhàn rỗi, không chút để ý đến mùi vị.

Cô đứng ở đó nhìn, đột nhiên cảm thấy anh tĩnh thì là phong cảnh; anh động thì là thân tiên.

Cô nhất thời nhìn đến ngây dại, lấy lại tinh thần thì thềm má mình hoa si, mặc dù thân xác lớn lên khá hơn nữa thì cũng không che đậy được cận kề không chịu nổi bên trong.

Anh đi tới trước mặt cô, nâng cằm lên.

Cô bị buộc nhìn thẳng vào ánh mắt của anh.

Anh nói, chị à, tôi mới vừa cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của chị.

Mặt cô đỏ hồng, hơi xấu hổ.

Anh thấy cô không nói, cười khẽ không thôi, chợt, anh cúi đầu nói ở bên tai cô, chị à, lúc này đáng về chị thật là làm người ta thương yêu, nếu không phải bố tôi ở chỗ này, tôi nhất định lập tức làm chị luôn.

Cô bị lời anh nói làm sợ hết hồn, ngẩng đầu nhìn ánh mắt của anh.

Đen như mực, không thấy đáy.

Anh không phải nói đùa.

Cô nắm chặt hai quả đấm, lồng ngực phập phồng không ngừng.

Anh cúi đầu nhìn một cái, mỉm cười, chị à, ngực nhỏ này của chị cũng đừng phập phồng nữa. Dĩ nhiên, tuy là nhỏ, nhưng có cảm giác.

Hai tay cô ôm chặt ngực, quát lớn, cậu thật sự không thể chung sống bình thường với tôi sao?

Anh nói, chị à, cũng trải qua thời gian dài như vậy rồi, tôi với chị, lần đó không phải chung sống bình thường sao? Giữa nam và nữ, chẳng lẽ không phải chung sống như vậy sao?

Cô giận đến nửa câu cũng nói không ra.

Người này, quả nhiên là ngụy biện.

Khi bố dường như mẹ cô ra thì cô cũng bị anh nắm tay, đi tới sân trượt tuyết.

Cô tránh tay của anh, cậu buông tay, tôi không cần.

Anh nói, lúc này giáo viên hướng dẫn cũng đã dạy chị những cơ bản cần chú ý rồi phải không? Có muốn đại đột như heo mà ngã nhào hay không! Cũng đúng, đoán chừng chị cũng là một con heo, chết vì ăn, còn chết vì đàn.

Cô nhìn anh chằm chằm.

Thế nhưng anh lại đẩy cô một cái.

Ván trượt tuyết dưới chân không khỏi chuyển động, cô sợ đến thân thể nghiêng về phía sau, mặt mũi biến sắc.

Anh theo kịp, nói với cô một câu, tôi ở bên cạnh chị, chị sợ cái gì.

Cô theo bản năng phản bác, chính là vì cậu ở bên cạnh tôi, tôi mới sợ.

Mặt anh đen lại, một lúc sau, hung hăng đẩy cơ thể của cô, lại cười lớn.

Cô sợ đến trắng bệch mặt mày, trong đầu nhớ tới lúc mới vừa mặc quần áo, giáo viên hướng dẫn nói với cô, dần dần ổn định trọng tâm. Lúc này cô mới trừng mắt nhìn anh đang cười to, gầm lên: chẳng lẽ cậu không biết âm thanh quá lớn sẽ làm cho tuyết lở sao?

Anh xem thường liếc nhìn cô một cái.

Cô bị anh nhìn đến sợ hãi. Trùng hợp đến một chỗ ngoặt, cô không lấy lại tinh thần, liền nhào tới trước mặt. Cả khuôn mặt cũng vui trong tuyết.

Cảm giác lạnh hiện tại, quả nhiên là quá thấu xương, tóc gáy cả người cô cũng dựng đứng lên.

Cô bị anh kéo lên, sắc mặt hơi trắng bệch.

Anh nói, chị à, đầu heo chị là ngã vào tuyết, ngược lại là một cảnh rất tốt.

Lúc đó, mẹ của cô cùng bố dượng lo lắng chạy tới, vội hỏi cô có chuyện gì hay không.

Cô lắc đầu một cái, cười nói, không có sao, không đau. Mọi người an tâm chơi đi.

“Sao không cẩn thận như vậy”. Mẹ của cô cảm râm với cô, nhìn anh cũng ở bên cạnh cô, lại nói, Tiểu Đường cũng ở đây, vậy mẹ cũng yên tâm.

Sau khi bọn họ rời đi, cô thở phào nhẹ nhõm. Dù sao vẫn lo lắng bọn họ sẽ đoán được, cô và anh chỉ bằng mặt không bằng lòng.

Đột nhiên, anh cười cười với cô, sờ sờ đầu của cô.

Trong lúc nhất thời cô cứng ngắc, vừa định gạt tay của anh ra.

Anh nói bên tai cô, bọn họ đang nhìn chúng ta đấy.

Cô không nói, mặc cho anh giả vờ thân mật khăng khít với cô. Bên cạnh, một nhiếp ảnh gia châu Âu đi tới, dùng tiếng Anh bỏ lỏ ba la nói không ít.

Cô vẫn còn đang cố gắng nghe, sau đó từ từ phiên dịch, lại nghe anh nói, được. Chợt, anh kéo cô đi tới một chỗ, dùng tiếng Anh hỏi nhiếp ảnh gia, nơi này có thể hay không.

Người nhiếp ảnh gia kia cười gật đầu một cái.

Chợt, anh ôm bả vai của cô, lúc cô không được tự nhiên, anh lại nghiêng đầu hôn lên gương mặt của cô. (ed: anh cũng dễ thương ha)

"Rắc rắc ——"

Trở về (hết)...

Nhiếp ảnh gia kia chụp hình thay hai người bọn họ.

Lúc này cô mới biết, thì ra là nhiếp ảnh gia kia muốn chụp hình cho hai người bọn họ. Sau khi chụp xong ảnh, nhiếp ảnh gia kia để lại MSN liên lạc, cùng với hộp thư, nói sau khi về sẽ gửi thư điện tử rồi gửi bưu kiện đến.

Cho đến khi nhiếp ảnh gia kia rời đi, cô còn chưa lấy lại tinh thần.

Thế nhưng anh lại nói, chị, tôi thỏa mãn ý của chị đấy, trở về lại, chị cũng phải thỏa mãn tôi.

Đối với lời anh nói, nửa ngày cô cũng không thể hiểu.

Năm ấy cô mười bảy tuổi, anh mười sáu, nhìn vẫn như hoa son chi năm ấy, đẹp tựa anh mặt trời.

Có thể do tuổi phát triển, hay là hai người chung sống lâu ngày, anh đối với cô đã không không thiện cảm như lần đầu tiên gặp mặt.

Ở trong mắt người ngoài, bọn họ là một cặp anh em khác cha khác mẹ chung sống hài hòa. Nhưng chỉ có lẫn nhau biết, quan hệ bọn anh chị lạnh cứng, thẳng luôn cái lạnh rét của tháng chạp.

Anh không tìm cô gây phiền phức, tất nhiên cô mừng rỡ thoải mái.

Ở trường càng ngày càng nhiều người biết, bọn họ là chị em.

Những nữ sinh thích anh mãi cứ nhét thư vào túi sách của cô, sau đó ném lại một câu làm bộ đáng thương "Làm phiền cậu" "Nhờ chút".

Cô không thích nói chuyện cùng anh, nhưng mà đối với thỉnh cầu của những nữ sinh kia, cô luôn không cách nào thờ ơ. Dù sao đây là một phần tâm ý. Nếu như ai nguyện ý thay cô đưa tâm ý của cô cho người kia, cô nhất định sẽ rất vui vẻ.

Cho nên cô vẫn sẽ len lén đặt những bức thư kia ở bàn sách của anh. Mà mỗi một lần như vậy, cô lại đều cảm thấy mình giống như đánh một trận chiến đấu nguy hiểm, mồ hôi đầm đìa.

Năm lớp mười hai ấy, bài tập của cô càng ngày càng nhiều, thời gian trở về nhà cũng càng ngày càng muộn.

Mỗi lần về đến nhà, đèn của phòng khách luôn mở.

Anh đang chơi trò chơi.

Bố của anh, bố dưỡng cô, chưa bao giờ can thiệp vào hành động của anh, cho nên anh càng thêm kiêu ngạo, ban đêm chưa tới mười hai giờ là sẽ không bò lên giường ngủ. Chỉ là vậy cũng tốt, ít nhất anh đang chơi trò chơi, đèn trong nhà sáng rõ, ngược lại lúc cô trở về, trong nhà trống vắng tối đen như mực.

Lại trôi đi, nháy mắt lại qua mấy ngày.

Cô nghĩ đến người thiếu niên trong lòng, nghĩ tới nghĩ lui hồi lâu, cuối cùng cầm một trang giấy, viết lên tâm tình lằng nhằng thật lâu của cô, cùng với tình ý mong lung ngọt ngào.

Lá thư màu xanh nhạt, phía trên vẽ một đám hoa sơn chi xinh đẹp, trông rất sống động, giống như chỉ cần lại gần là có thể nghe thấy mùi thơm thấm vào người.

Cô do dự hồi lâu, quyết tâm tự mình giao lá thư này cho bóng hình trong lòng.

Ngày đó, gió nhẹ từ từ thổi lên vấy dài màu xanh lam của cô, thổi loạn mái tóc mềm mại thật dài của cô.

Cô hồi hộp mà lòng bàn tay toát mồ hôi, thỉnh thoảng cầm khăn lau tay, rất sợ ướt tẩm tâm ý của cô.

Cô dạo bước ở nơi người ấy thường đi ngang qua, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn quang cảnh trên đường một chút. Đợi đã lâu, cuối cùng bóng dáng ấy tới rồi.

Anh chậm rãi đi ở trên đường, mặt mày lạnh lạnh, khí chất vẫn trong veo như vậy. Giống như thần tiên trên trời, thuận gió đạp trăng mà đến.

Tim của cô lần nữa đập nhanh, làm như muốn xông ra khỏi lồng ngực của cô.

Ngọn gió thổi qua lá cây ngô đồng, cây lay động, đan vào thành bản hoà tấu mùa hè.

Cô hồi hộp siết chặt lá thư, hai ba bước tiến lên, đột nhiên bị người khác kéo tay áo lại.

Cô nghiêng đầu vẫn còn đang kinh ngạc rốt cuộc là ai kéo tay áo của cô, lại nghe thấy giọng của anh truyền đến ——

"Chị, chị là muốn, thổ lộ?"

Cô xấu hổ đến sắc mặt đỏ bừng, nhìn anh chằm chằm.

Người trong lòng đã nhanh đi tới, đi ngang qua, thấy hai người bọn họ, nhàn nhạt mở miệng, "Thẩm Đường, cậu với chị cậu đang chơi trò mỹ nữ bên cạnh thần y đó hả."

Anh nheo lại mắt, "Ừ, đúng rồi, cô nhóc Trịnh Duyệt đang tìm cậu xung quanh đây."

Cô biết Trịnh Duyệt, thanh mai trúc của Tô Cẩm Niên, cũng là công chúa đáng yêu trong đại viện, đáng đáp thật xinh đẹp, chính là lòng dạ quá lớn. Cho tới bây giờ đều tự cho mình là bạn gái Tô Cẩm Niên, người nào thổ lộ với Tô Cẩm Niên cũng sẽ gặp phải cô ta đầu tiên. Nhưng cô nhìn ra được Tô Cẩm Niên không thích cô ta, chỉ ngại vì mặt mũi hai nhà, không hung hăng để cho Trịnh Duyệt mất thể diện thôi. Hơn nữa cô biết, mẫu người của Tô Cẩm Niên tuyệt đối không phải là Trịnh Duyệt.

Mặc dù nói không biết rốt cuộc tương lai người đứng bên cạnh Tô Cẩm Niên là ai (ed: dạ là chị Tô Khả ạ!), nhưng cô muốn ở bên cạnh Tô Cẩm Niên. Cho nên vì hạnh phúc của mình, cô cảm thấy cô nên cố gắng một chút.

Vừa nghĩ như vậy, cô cảm thấy, dù Thẩm Đường ở bên cạnh cô, cô cũng nên thổ lộ với anh.

Tô Cẩm Niên khẽ cau mày, chỉ nói câu "biết rồi" liền rời đi.

Trong lòng cô càng cảm thấy mình nhiều hi vọng. Vì vậy bước chân cô khễ dòi, muốn ngăn anh lại.

Chỉ là ——

Cô mới vừa khễ dòi bước, anh liền nắm cả vai của cô lại.

Anh nhỏ giọng nói ở bên tai cô, "Chị à, muốn nhìn hình của chị không?"

Cô sững sờ.

Anh nói, "Quần lót đâu tây, đúng không."

Cô lập tức đen mặt, "Thẩm Đường, cậu có ý gì?"

"Chính là ý đó." Anh cười dịu dàng, giống như yêu nghiệt.

Trong lòng cô bất an, nhìn đôi mắt không có ý tốt kia, trong nháy mắt phản ứng kịp, không thể tin hết lên ——

"Thẩm Đường!"

"Chị à, tôi ở đây."

Giọng của anh không cao không thấp, vô cùng mê hoặc. Cô sợ đến sắc mặt tái đi, nhìn xung quanh tìm Tô Cẩm Niên, thấy anh đã sớm đi xa, trong lòng buông lỏng lại có một chút cô đơn.

Lá thư trên tay đã bị mồ hôi thấm ướt, cô cắn môi.

Đột nhiên ——

Anh đoạt lấy lá thư trong tay cô, "Đây là thư tình?"

Anh vừa nói vừa xé lá thư ra.

Lúc cô lấy lại tinh thần thì thấy anh đã móc tờ giấy ra, sắc mặt giận đến đỏ bừng, "Cậu làm gì thế!"

"Rõ ràng mà, chị." Anh nói rất dịu dàng, nhưng trong đôi mắt lại lạnh lẽo, làm cho cô không khỏi rung mình. Chờ hồi hồn lần nữa, anh đã mở tờ giấy phẳng phiu, đọc nhanh như gió.

Cô tức giận lấy tờ giấy đang bị anh đọc lại. Bởi vì tức giận gấp gáp, thậm chí móng tay cắt qua tay của anh, rất nhanh một màu đỏ tươi xuất hiện trước mắt của cô. Nhưng cô không để ý anh sẽ giận dữ, trong lòng tức giận chuyện riêng tư của mình bị người ta nhòm ngó, đầy nước mắt, tràn đầy ủy khuất quay người bỏ chạy.

Từ đó đến một tháng sau, anh cùng cô, nhìn nhau chẳng nói gì.

Không khí trong nhà ngưng trệ, dĩ nhiên hai người lớn phát hiện.

Bố Thẩm Đường nói với anh, "Tiểu Đường, con cùng chị con sao thế?"

Lúc đó, mấy năm lần đầu tiên anh lạnh lùng nói với bố anh, "Cô ấy không phải là chị của con!" Nói xong, bước nhanh rời đi, để lại bố anh tức giận mắng anh "Tiểu tử thú!" tại chỗ không thôi.

Lúc đó, cô đang đứng ở cửa trước, tất nhiên nghe được lời Thẩm Đường nói, trong lòng lại cô đơn.

Cô cũng rõ là Thẩm Đường chưa bao giờ coi cô như chị, ba lần năm lượt ức hiếp cô, nhưng một hai năm chung sống, anh cùng cô cũng dần dần hòa hợp, chỉ là không ngờ, anh nói lời này mà còn có thể nói lưu loát cùng lạnh nhạt xa cách với người chị này như vậy.

Cô đang khó chịu, trùng hợp anh đâm đầu đi tới.

Anh chỉ liếc cô một cái, rồi đi, tóc đen nhánh, đại khái là do mới vừa tắm, nắng chiếu vào còn có thể nhìn thấy vài sợi lấp lánh, cô mơ hồ ngửi thấy mùi trên người anh giống mùi dầu gội của cô.

Lúc hoảng hốt, thế nhưng anh đã rời đi.

Ban đêm, cô mất ngủ, trần trọc trở mình. Bên tai trừ tiếng ken két của giường thì chính là tiếng gió bên ngoài thổi nhánh cây rơi xuống. Cô ngồi dậy, mở đèn. Một ánh mắt sáng ngời thẳng tắp nhìn về phía trước, tuy nhiên chẳng có gì nhìn vào đáy mắt cả.

Ngẩn ngơ, cô đơn, khổ sở, hiu quạnh.

Nhiều cảm xúc, nườm nượp mà đến.

"Xoạt xoạt ——"

Tiếng bước chân rõ ràng từ dưới lầu truyền đến, trong nháy mắt cô hoàn hồn, một lúc sau liền hiểu, là anh trở về. Nghĩ tới chuyện đã xảy ra ban ngày, còn chuyện đã xảy ra đoạn thời gian trước, trong đầu hai tiểu nhân không ngừng đánh nhau, cô cắn môi, mặc thêm một cái áo mỏng, đi ra khỏi phòng của mình.

Trong nháy mắt mở cửa, anh đang đi qua cửa phòng của cô, nghe được âm thanh của cô, anh dừng bước, quay đầu nhìn cô.

Cô ngược sáng cho nên không thấy rõ rốt cuộc vẻ mặt anh là gì, nhưng lại thấy rõ lúc này cặp mắt đen nhánh sáng lên.

Cô bị ánh mắt anh nhìn chăm chú nên sợ hãi, không khỏi lùi lại hai bước.

Anh lẩn người tiến lên, ánh mắt sáng long lanh.

Chóp mũi đầy mùi rượu.

Anh uống rượu!

Anh vẫn chưa tới mười tám tuổi, lại uống rượu! Còn uống say khướt như thế!

Cô nuốt nước miếng, lui đến khung cửa phía sau, dựa vào. Hít khí lạnh buốt vào cơ thể, để cho cô hơi bình tĩnh lại, đón nhận ánh mắt của anh. Lúc này cô mới thấy rõ, lúc này trên mặt anh ửng đỏ.

Âm thanh của cô run rẩy, một hồi lâu mới phản ứng được, cô và anh, sao tới tình huống bây giờ này. Nhìn anh tràn đầy nguy hiểm, cô ưỡn ngực, làm như động viên tinh thần, giọng nói cũng trong trẻo: "Cậu làm gì đấy."

Anh nhếch miệng, dưới ánh đèn, thế nhưng lại xinh đẹp như thế.

Anh nâng cằm của cô lên, thổi ra một hơi vào cô, mùi rượu xông vào mũi làm cô cau mày quay đầu đi.

Tay của anh lạnh lẽo, lưu luyến ở cằm của cô, chỉ chốc lát sau, nói nhỏ, "Thế nào, không phải chị ở đây mời tôi sao?" Nói xong thì tiến lên, cả người dựa vào trên người của cô, sau đó, ác ý, kích thích ——

Lửa nóng nơi kia, thân kinh cô vô cùng lo lắng.

Cô sững sờ, trong nháy mắt hiểu ý tứ trong lời nói của ác quỷ! Vung tay lên thật cao, lại bị anh giữ lấy.

"Thế nào, lại muốn tát tôi? Ha ha. Nào có dễ dàng như vậy!"

Cô tức giận mắng to: "Cậu biến thái!"

Cô muốn xoay người chạy vào phòng của mình, lại bị anh kéo cổ tay lại, không thể động đây.

Anh không có ý tốt liếc cô từ trên xuống dưới một cái, "Chị à, mặc dù rất nhỏ, nhưng bắt đất dĩ tôi sẽ nhận. Ai bảo —— chị, là, chị, tôi! Chị!"

Anh từng chữ một, nước mắt trong đáy mắt sáng chói xao động.

Cô nghe xong, trong lòng phát rét, giống như là nghĩ tới điều gì, gương mặt trắng bệch. Tay chân càng theo bản năng vùng vẫy, ý muốn rời khỏi móng vuốt đó.

Ác quỷ là kiệt tác của thần linh!

Thẩm Đường là ác quỷ.

Anh ôm ngang eo cô lên, sải bước đi vào gian phòng của cô.

"Thẩm Đường! Cậu buông tôi ra! Thẩm Đường!" Cô sợ đến kêu to!

Anh cúi đầu cắn môi của cô.

Cô bị hơi thở ra đầu mùi rượu của anh dọa đến hu hu kêu to.

Hôn xong, anh vừa che miệng của cô vừa cười nói, "Muốn cho bố tôi cùng mẹ chị thấy sao? Dù sao rồi cũng không ngại."

Cô ngây ngẩn cả người.

Bố và mẹ.

Nếu như.

Chỉ ở dừng một chút, sống lưng của cô được đặt lên giường mềm mại, anh xoay người khóa trái cửa phòng.

Cô tỉnh táo lại, nghĩ đến chuyện mình sắp gặp phải.

Trốn!

Đúng, mau trốn!

Thế nhưng anh lại trực tiếp nhào tới trước, đè cô dưới thân.

"Chị à, chị đã mời tôi, tôi cũng đồng ý, kiểu cách nữa sẽ không ý nghĩa nữa." Nói xong, không khách khí trực tiếp bóp ngực của cô.

Bởi vì đã tắm rửa xong, trước nay cô không có thói quen mặc áo lót, cho nên lúc này dưới áo ngủ cô trống không, bị anh hung hăng bóp một cái, một hồi đau đánh tới trong nháy mắt ——

"Thảm Đường, cậu dừng tay, dừng tay! Cậu là cường bạo, phạm pháp, phạm pháp!" Cô bị sợ đến đã không biết nên làm sao.

"Thảm Đường, tôi là chị, đừng làm ra chuyện rồi sau này tôi và cậu đều hối hận."

"Thảm Đường, tôi biết rõ cậu uống say rồi, cho nên chỉ cần bây giờ cậu rời khỏi phòng của tôi, tôi sẽ có thể bỏ qua chuyện cũ, dù là cậu nhìn lên tôi viết thư tình cho Tô Cẩm Niên, tôi đều sẽ có thể bỏ qua chuyện cũ."

Cô không biết làm sao, chỉ có thể hạ thấp giọng, thương lượng cùng anh.

Chỉ là cô nói chưa dứt lời, vừa nói đến Tô Cẩm Niên, cả người anh cũng không tốt.

Anh nheo lại mắt, nắm cằm của cô để cho cô nhìn thẳng anh.

"Cô cho rằng, tôi sẽ quan tâm?"

"Tôi. . . ." Nước mắt cô giàn giụa.

Anh lạnh lùng như ngày thường, gần từng chữ lạnh lùng nói một câu: "Thảm Phi Phi, đừng nói là chị của tôi nữa, bởi vì, vì, cô không xứng!"

Nói xong, anh không để cho cô cơ hội nói tiếng nữa, trực tiếp hôn cô, một tay kia chặn hâu tay của cô, hai chân kẹp thân thể của cô lại, một tay khác rút dây thắt lưng, đập của mình hai ba lần, dùng quần dài trói chặt hai tay cô.

"Cậu cường ——" Lời còn chưa dứt, anh lần nữa che kín môi cô, một tay kéo áo ngủ vướng bận xuống.

Một thân thể trắng nõn lộ ra dưới ánh đèn.

Đêm đen đã muộn, ánh đèn lò mờ, thân thể trắng óng anh, còn có một mảnh cỏ thơm rậm rậm, cảm giác nhìn làm anh nuốt nước miếng mãnh liệt, lại không chú ý cô gái phía dưới nhếch nhác khóc thút thít.

Trong tiếng khóc ——

Anh từ cậu nhóc biến thành đàn ông.

Mà cô, thành người phụ nữ của anh.

Năm đó, cô mười bảy, anh mười sáu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Hôn Chọc Lừa Thiêu Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.